

World Nations

پس رفته، همه امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و ان و روح القدس تعمید دهید. - متی ۲۸:۱۹

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail*," Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up*," Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid*," because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, "*You did not choose me, but I chose you*," John 15:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philipians 2:9-11.

What are we? ▶			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful? ▶			Romans 5:12-19	
Where are we? ◀			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we? ▶	God	Father	John 10:30	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son	God's perfect fellowship	
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy	Genesis 1:1 No Creation No people	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we? ▶			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

Fallen				Glory
Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age	New Heavens and Earth
1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light				Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
John 8:58 Pre-incarnate		John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
Psalm 139:7 Everywhere		John 14:17 Living in believers		
Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth				
Luke 16:22 Blessed in Paradise				
Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment				
Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command				
2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus				
			Revelation 20:13 Thalaasa	Matthew 25:41 Revelation 20:10
1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			Revelation 19:20 Lake of Fire	Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
			Revelation 20:2 Abyss	

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

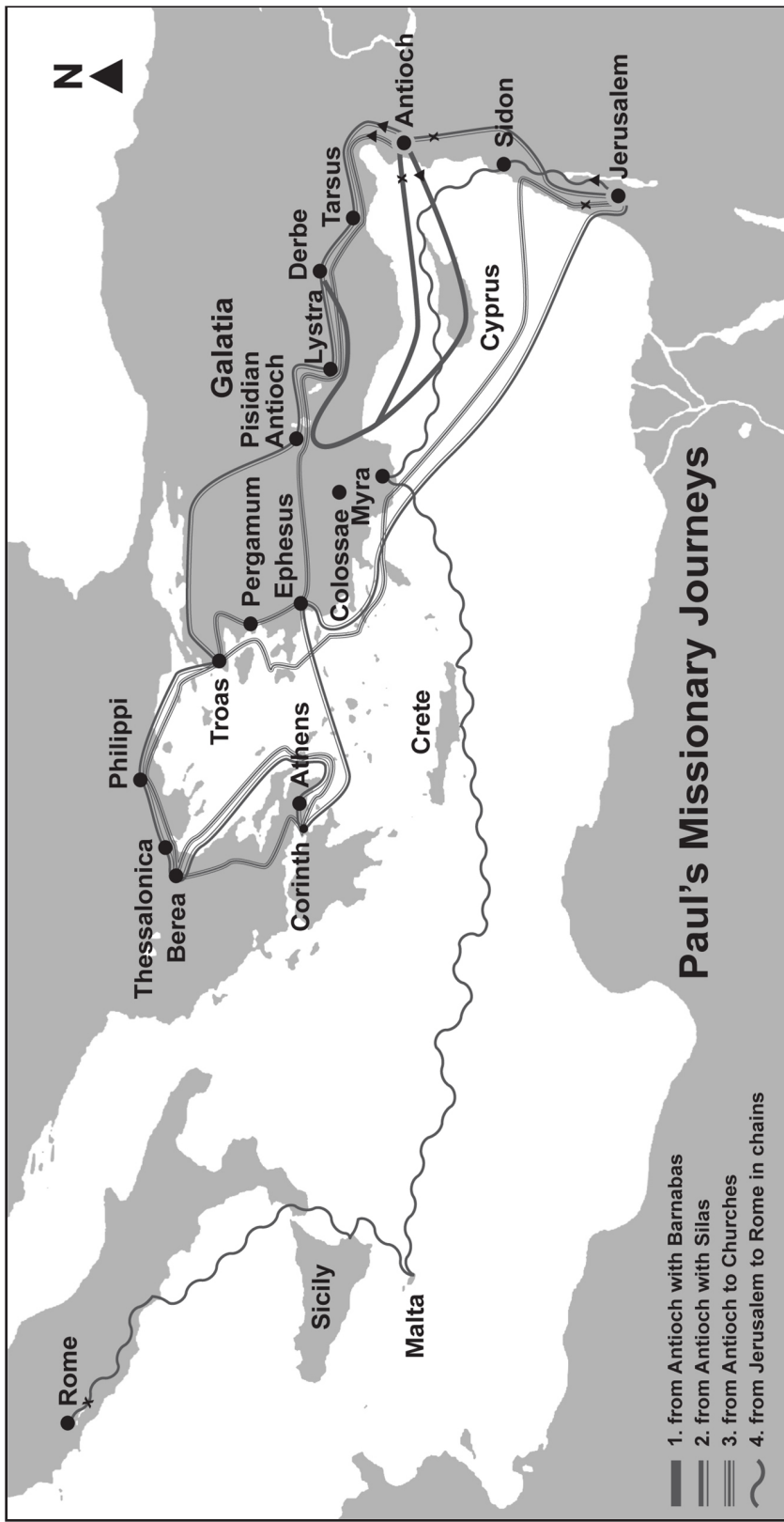
New Heavens and Earth

- 1956 Christ returns for his people
- 1956 Jim Elliot martyrd in Ecuador
- 1830 John Williams reaches Polynesia
- 1731 Zinzendorf leads Moravian mission
- 1614 Japanese kill 40,000 Christians
- 1572 Jesuits reach Mexico
- 1517 Martin Luther leads Reformation
- 1455 Gutenberg prints first Bible
- 1323 Franciscans reach Sumatra
- 1276 Ramon Llull trains missionaries
- 1100 Crusades tarnish the church
- 1054 The Great Schism
- 997 Adalbert martyrd in Prussia
- 864 Bulgarian Prince Boris converts
- 716 Boniface reaches Germany
- 635 Alopen reaches China
- 569 Longinus reaches Alodia / Sudan
- 432 Saint Patrick reaches Ireland
- 397 Carthage ratifies Bible Canon
- 341 Ulfilas reaches Goth / Romania
- 325 Niceae proclaims God is Trinity
- 250 Denis reaches Paris, France
- 197 Tertullian writes Christian literature
- 70 Titus destroys the Jewish Temple
- 61 Paul imprisoned in Rome, Italy
- 52 Thomas reaches Malabar, India
- 39 Peter reaches Gentile Cornelius
- 33 Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

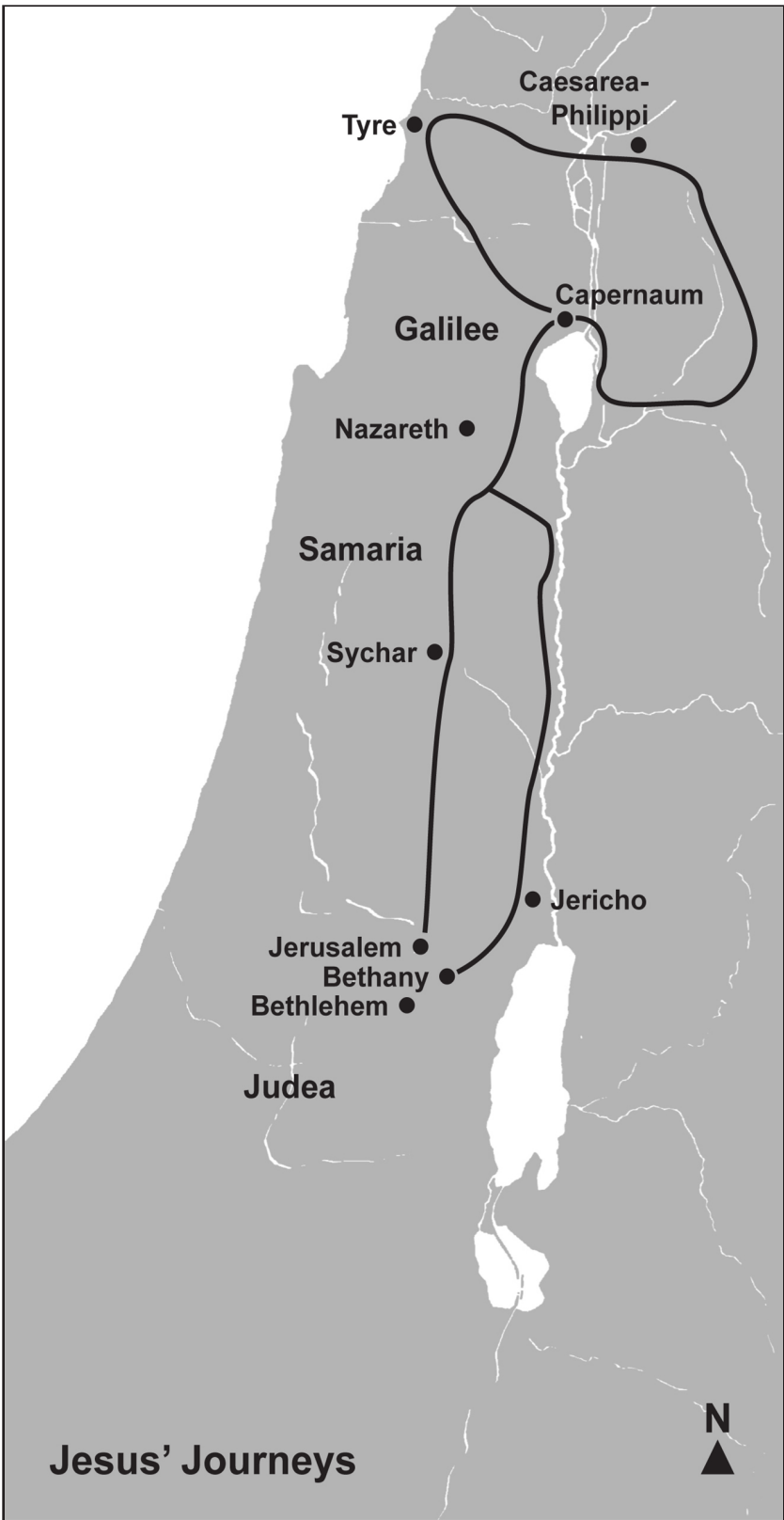
Resurrected 33 A.D.

- 1. from Antioch with Barnabas
- 2. from Antioch with Silas
- 3. from Antioch to Churches
- 4. from Jerusalem to Rome in chains

Paul's Missionary Journeys

پولس، غلام عیسی مسیح و رسول خوانده شده و جدا نموده شده برای انجیل خدا، - رومیان ۱:۱

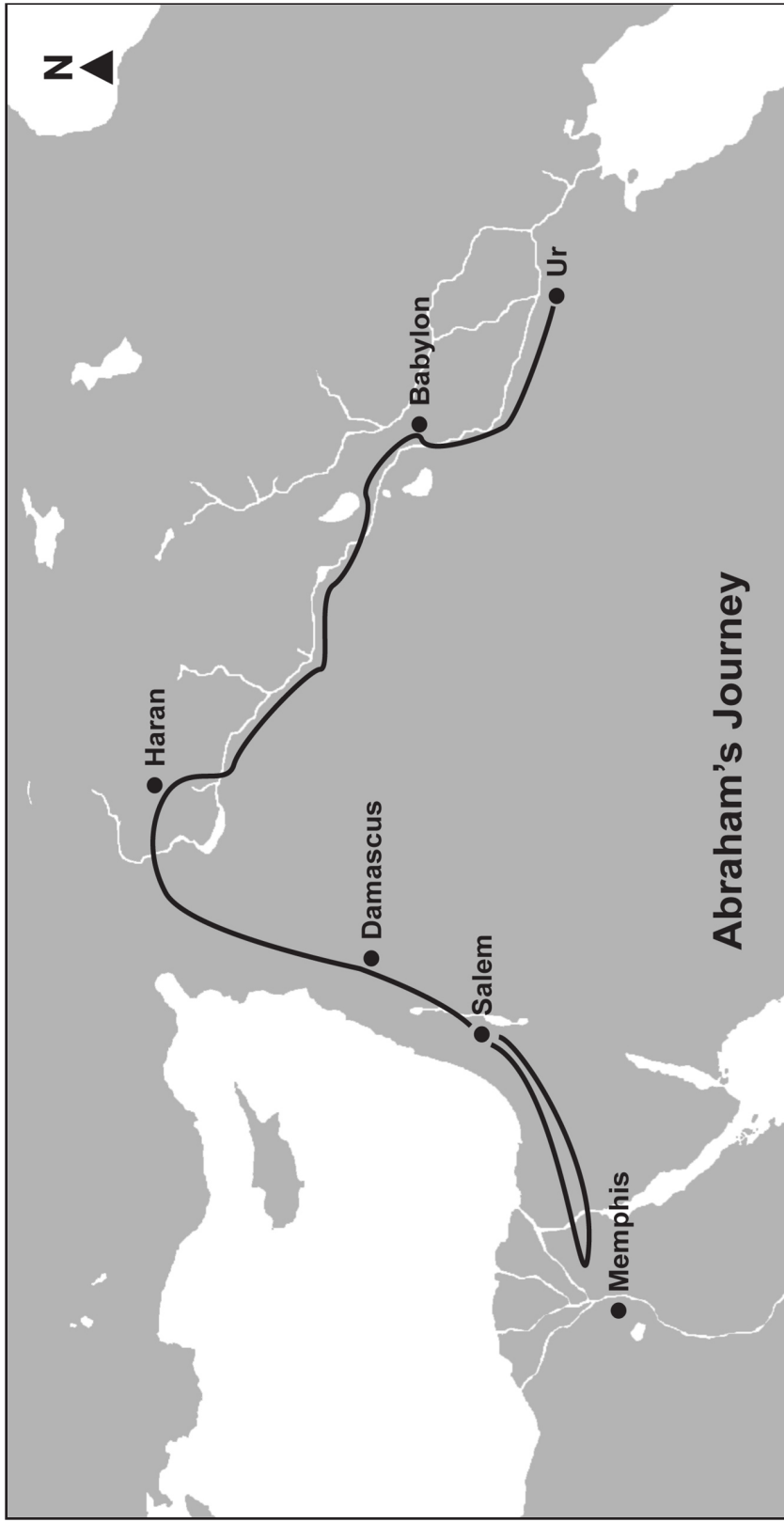
Jesus' Journeys

زیرا که پسر انسان نیز نیامده تا بخدوم شود بلکه تا خدمت کند و تا جان خود را فدای بسیاری کند. - مرقس ۱۰:۴۵

Israel's Exodus

و واقع شد که چون فرعون قوم را رها کرده بود، خدا ایشان را از راه فلسطین رهبری نکرد، هرچند آن نزدیکتر بود. زیرا خدا گفت: «مبادا که چون قوم جنگ ببینند، پشیمان شوند و به مصر برگردند.» - خروج ۱۳:۱۷

Abraham's Journey

به ایمان ابراهیم چون خوانده شد، اطاعت نمود و بیرون رفت به سمت آن مکانی که می‌بایست به میراث یابد. پس بیرون آمد و نمی دانست به کجا می‌رود. - عبرانیان ۱۱:۸

یوحنا ۱۰: ۲۸
یوحنا ۱۲: ۲۵
یوحنا ۱۲: ۵۰
یوحنا ۱۷: ۲
یوحنا ۱۷: ۳۰
کارهای رسولان ۱۳: ۴۶
کارهای رسولان ۱۳: ۴۸
رومیان ۲: ۷
رومیان ۵: ۲۱
رومیان ۶: ۲۲
رومیان ۶: ۲۳
رومیان ۱۶: ۲۵
رومیان ۱۶: ۲۶
دوم قرنتیان ۴: ۱۷
دوم قرنتیان ۴: ۱۸
دوم قرنتیان ۵: ۱
غلاطیان ۶: ۸

2 تسالونیکیان ۱: ۹
2 تسالونیکیان ۲: ۱۶
1 تیموتائوس ۱: ۱۶
1 تیموتائوس ۶: ۱۲
1 تیموتائوس ۶: ۱۶
2 تیموتائوس ۱: ۹
2 تیموتائوس ۲: ۱۰

تیطس ۱: ۲
تیطس ۳: ۷
فلیمون ۱: ۱۵
عبرانیان ۵: ۹
عبرانیان ۶: ۲
عبرانیان ۹: ۱۲
عبرانیان ۹: ۱۴
عبرانیان ۹: ۱۵
عبرانیان ۱۳: ۲۰
اول پطرس ۵: ۱
دوم پطرس ۱: ۱۱
اول یوحنا ۱: ۲
اول یوحنا ۲: ۲۵
اول یوحنا ۳: ۱۵
اول یوحنا ۵: ۱۱
اول یوحنا ۵: ۱۳
اول یوحنا ۵: ۲۰
یهودا ۱: ۷
یهودا ۱: ۲۱
مکاشفۀ یوحنا ۱۴: ۶

eleēsē

رومیان ۱۱: ۳۲

Geenna

متی ۵: ۲۲
متی ۵: ۲۹
متی ۵: ۳۰
متی ۱۰: ۲۸
متی ۱۸: ۹
متی ۲۳: ۱۵
متی ۲۳: ۳۳
مرقس ۹: ۴۳

مرقس ۹: ۴۵
مرقس ۹: ۴۷
لوقا ۱۲: ۵۰
یعقوب ۳: ۶

Hadēs

متی ۱۱: ۲۳
متی ۱۶: ۱۸
لوقا ۱۰: ۱۵
لوقا ۱۶: ۲۳
کارهای رسولان ۲: ۲۷
کارهای رسولان ۲: ۳۱
اول قرنتیان ۱۵: ۵۵
مکاشفۀ یوحنا ۱: ۱۸
مکاشفۀ یوحنا ۶: ۸
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۱۳
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۱۴

Limnē Pyr

مکاشفۀ یوحنا ۱۹: ۲۰
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۱۰
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۱۴
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۱۵
مکاشفۀ یوحنا ۲۱: ۸

Sheol

پیدایش ۳۵: ۲۷
پیدایش ۴۲: ۳۸
پیدایش ۴۴: ۲۹
پیدایش ۴۴: ۳۱
اعداد ۱۶: ۳۰
اعداد ۱۶: ۳۳
نتیجه ۳۲: ۲۲
اول سموئیل ۲: ۶
اول پادشاهان ۲: ۶
اول پادشاهان ۲: ۹
ایوب ۷: ۹
ایوب ۱۱: ۸
ایوب ۱۴: ۱۳
ایوب ۱۷: ۱۳
ایوب ۱۷: ۱۶
ایوب ۲۱: ۱۳
ایوب ۲۴: ۱۹
ایوب ۲۶: ۶
مزامیر ۶: ۵
مزامیر ۹: ۱۷
مزامیر ۱۶: ۱۰
مزامیر ۱۸: ۵
مزامیر ۳۰: ۳
مزامیر ۳۱: ۱۷
مزامیر ۴۹: ۱۴
مزامیر ۴۹: ۱۵
مزامیر ۵۵: ۱۵
مزامیر ۸۶: ۱۳
مزامیر ۸۸: ۳
مزامیر ۸۹: ۴۸

مزامیر ۱۱۶: ۳
مزامیر ۱۳۹: ۸
مزامیر ۱۴۱: ۷
امثال ۱: ۱۲
امثال ۵: ۵
امثال ۷: ۲۷
امثال ۹: ۱۸
امثال ۱۵: ۱۱
امثال ۱۵: ۲۴
امثال ۲۳: ۱۴
امثال ۲۷: ۲۰
امثال ۳۰: ۱۶
جامعه ۹: ۱۰
غزل غزلها ۸: ۶
اشعیا ۵: ۱۴
اشعیا ۷: ۱۱
اشعیا ۱۴: ۹
اشعیا ۱۴: ۱۱
اشعیا ۱۴: ۱۵
اشعیا ۲۸: ۱۵
اشعیا ۲۸: ۱۸
اشعیا ۳۸: ۱۰
اشعیا ۳۸: ۱۸
اشعیا ۵۷: ۹

حزقیال ۳۱: ۱۵
حزقیال ۳۱: ۱۶
حزقیال ۳۱: ۱۷
حزقیال ۳۲: ۲۱
حزقیال ۳۲: ۲۷
هوشع ۱۳: ۱۴
عاموس ۹: ۲
یونس ۲: ۲
حیقوق ۲: ۵

Tartarō

دوم پطرس ۲: ۴

Questioned

دوم پطرس ۲: ۱۷

واژه نامه +

AionianBible.org/Bibles/Persian---Old-Persion-Version-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

لوقا ۸: ۳۱
رومیان ۱۰: ۷
مکاشفۀ یوحنا ۹: ۱
مکاشفۀ یوحنا ۹: ۲
مکاشفۀ یوحنا ۹: ۱۱
مکاشفۀ یوحنا ۱۱: ۷
مکاشفۀ یوحنا ۱۷: ۸
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۱
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۳

کارهای رسولان ۳: ۲۱
کارهای رسولان ۱۵: ۱۸
رومیان ۱: ۲۵
رومیان ۹: ۵
رومیان ۱۱: ۳۶
رومیان ۱۲: ۲
رومیان ۱۶: ۲۷
اول قرنتیان ۱: ۲۰
اول قرنتیان ۲: ۶
اول قرنتیان ۲: ۷
اول قرنتیان ۲: ۸
اول قرنتیان ۳: ۱۸

اول بطرس ۱: ۲۵
اول بطرس ۴: ۱۱
اول بطرس ۵: ۱۱
دوم بطرس ۳: ۱۸
اول یوحنا ۲: ۱۷
دوم یوحنا ۱: ۲
یهودا ۱: ۱۳
یهودا ۱: ۲۵

مکاشفۀ یوحنا ۱: ۶
مکاشفۀ یوحنا ۱: ۱۸
مکاشفۀ یوحنا ۴: ۹
مکاشفۀ یوحنا ۴: ۱۰
مکاشفۀ یوحنا ۵: ۱۳
مکاشفۀ یوحنا ۷: ۱۲
مکاشفۀ یوحنا ۱۰: ۱۵
مکاشفۀ یوحنا ۱۱: ۱۱
مکاشفۀ یوحنا ۱۴: ۱۱
مکاشفۀ یوحنا ۱۵: ۷
مکاشفۀ یوحنا ۱۹: ۳
مکاشفۀ یوحنا ۲۰: ۱۰
مکاشفۀ یوحنا ۲۲: ۵

aiēdios

رومیان ۱: ۲۰
یهودا ۱: ۶

aiōn

متی ۱۲: ۳۲
متی ۱۳: ۲۲
متی ۱۳: ۳۹
متی ۱۳: ۴۰
متی ۱۳: ۴۹
متی ۲۱: ۱۹
متی ۲۴: ۲۰
مرقس ۳: ۲۹
مرقس ۴: ۱۹
مرقس ۱۰: ۳۰
مرقس ۱۱: ۱۴

اول قرنتیان ۸: ۱۳
اول قرنتیان ۱۰: ۱۱
دوم قرنتیان ۴: ۴
دوم قرنتیان ۹: ۹
دوم قرنتیان ۱۱: ۳۱
غلاطیان ۱: ۴
غلاطیان ۵: ۵
افسسیان ۱: ۲۱
افسسیان ۲: ۲
افسسیان ۷: ۲
افسسیان ۹: ۳
افسسیان ۱۱: ۳
افسسیان ۳: ۲۱
افسسیان ۶: ۱۲
فیلیپیان ۴: ۲۰
کولسیان ۱: ۲۶

aiōnios

متی ۱۸: ۸
متی ۱۹: ۱۶
متی ۱۹: ۲۹
متی ۲۵: ۴۱
متی ۲۵: ۴۶
مرقس ۳: ۲۹
مرقس ۱۰: ۱۷
مرقس ۱۰: ۳۰
لوقا ۱۰: ۲۵
لوقا ۱۶: ۹
لوقا ۱۸: ۱۸
لوقا ۱۸: ۳۰
یوحنا ۳: ۱۵
یوحنا ۳: ۱۶
یوحنا ۳: ۳۶
یوحنا ۴: ۱۴
یوحنا ۴: ۳۶
یوحنا ۵: ۲۴
یوحنا ۵: ۳۹
یوحنا ۶: ۲۷
یوحنا ۶: ۴۰
یوحنا ۶: ۴۷
یوحنا ۶: ۵۴
یوحنا ۶: ۶۸

لوقا ۱: ۳۳
لوقا ۱: ۵۵
لوقا ۷: ۷
لوقا ۱۶: ۸
لوقا ۱۸: ۳۰
لوقا ۲۰: ۳۴
لوقا ۲۰: ۳۵
یوحنا ۴: ۱۴
یوحنا ۶: ۵۱
یوحنا ۶: ۵۸
یوحنا ۸: ۳۵
یوحنا ۸: ۵۱
یوحنا ۸: ۵۲
یوحنا ۹: ۳۲
یوحنا ۱۰: ۲۸
یوحنا ۱۱: ۲۶
یوحنا ۱۲: ۳۴
یوحنا ۱۳: ۸
یوحنا ۱۴: ۱۶

1 تیموتائوس ۱: ۱۷
1 تیموتائوس ۶: ۱۷
2 تیموتائوس ۴: ۱۰
2 تیموتائوس ۴: ۱۸
تیطس ۲: ۱۲
عبرانیان ۱: ۲۰
عبرانیان ۱: ۸
عبرانیان ۵: ۶
عبرانیان ۶: ۵
عبرانیان ۶: ۵
عبرانیان ۶: ۲۰
عبرانیان ۷: ۱۷
عبرانیان ۷: ۲۱
عبرانیان ۷: ۲۸
عبرانیان ۷: ۲۸
عبرانیان ۹: ۲۶
عبرانیان ۱۱: ۳
عبرانیان ۱۳: ۸
عبرانیان ۱۳: ۲۱
اول بطرس ۱: ۲۳

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonymous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aidios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

راهنمای خوانندگان

فارسی at AionianBible.org/Readers-Guide

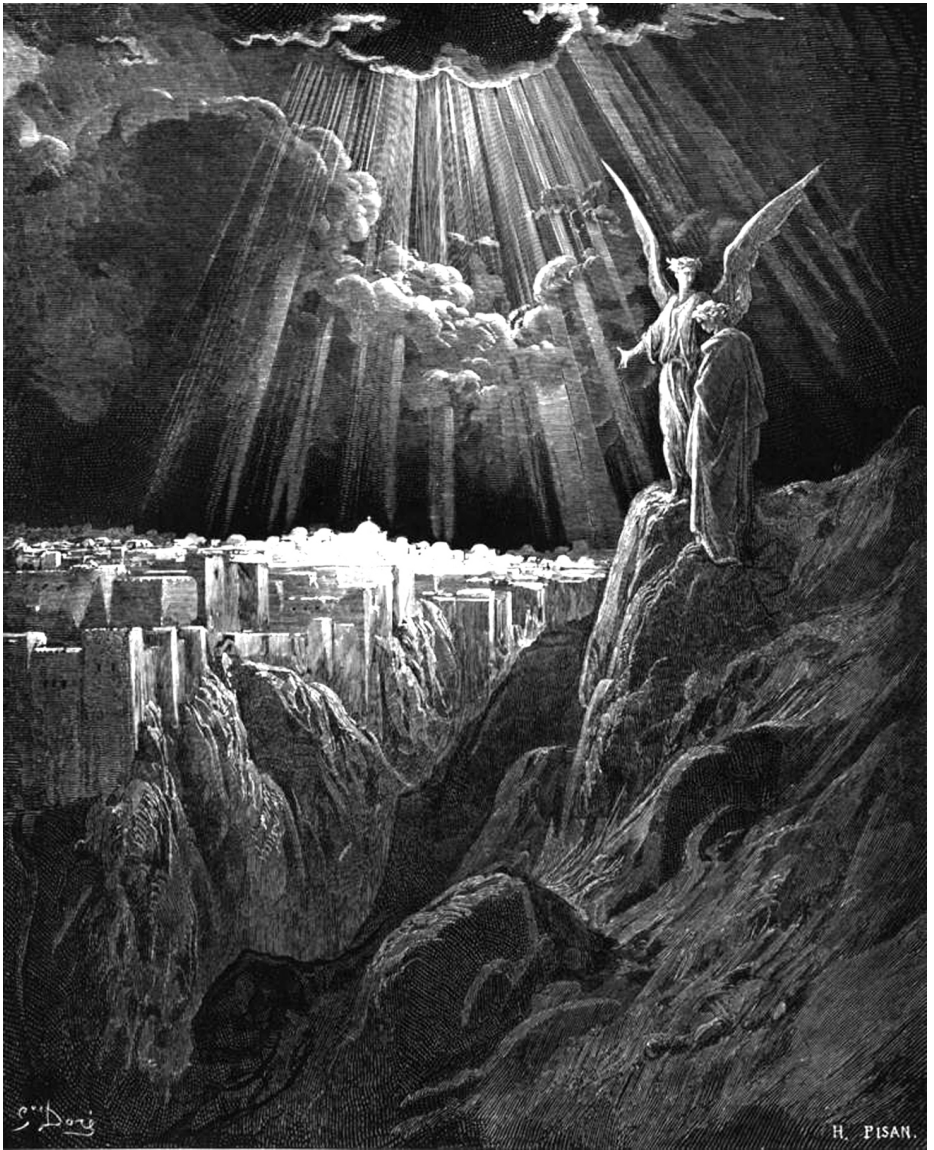
The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

فرشته

H. PISAN.

و شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل می‌شود، حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است. و آوازی بلند از آسمان شنیدم که می‌گفت: «اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود.

مکاشفۀ یوحنا ۲: ۲۱-۳

راعبادت خواهند نمود. ۴ و چهره او را خواهند دید و اسم وی بر
 پیشانی ایشان خواهد بود. ۵ و دیگر شب نخواهد بود و احتیاج
 به چراغ و نورآفتاب ندارند، زیرا خداوند خدا بر ایشان روشنایی
 می‌بخشد و تا ابدالابد سلطنت خواهند کرد. (aiōn g165) ۶ و
 مرا گفت: «این کلام امین و راست است و خداوند خدای ارواح
 انبیا، فرشته خود را فرستاد تا به بندگان خود آنچه را که زود می‌باید
 واقع شود، نشان دهد.» ۷ «و اینک به زودی می‌آیم. خوشایحال
 کسی که کلام نبوت این کتاب را نگاه دارد.» ۸ و من، یوحنا،
 این امور را شنیدم و دیدم و چون شنیدم و دیدم، افتادم تا پیش
 پایهای آن فرشته‌ای که این امور را به من نشان داد سجده کنم. ۹
 او مرا گفت: «زهار نکنی، زیرا که همخدمت با تو هستم و با
 انبیا یعنی برادرانت و باآنانی که کلام این کتاب را نگاه دارند.
 خدا را سجده کن.» ۱۰ و مرا گفت: «کلام نبوت این کتاب
 را مهر مکن زیرا که وقت نزدیک است. ۱۱ هرکه ظالم است،
 باز ظلم کند و هرکه خبیث است، باز خبیث بماند و هرکه عادل
 است، باز عدالت کند و هرکه مقدس است، باز مقدس بشود.»
 ۱۲ «و اینک به زودی می‌آیم و اجرت من با من است تا هر کسی
 را بحسب اعمالش جزا دهم. ۱۳ من الف و یاء و ابتدا و انتها و
 اول و آخر هستم ۱۴ خوشایحال آنانی که رختهای خود را می
 شویند تا بر درخت حیات افتداریانند و به دروازه های شهر درآیند،
 ۱۵ زیرا که سگان و جادوگران و زانیان و قاتلان و بت پرستان و هرکه
 دروغ را دوست دارد و بعمل آورد، بیرون می‌باشند. ۱۶ من عیسی
 فرشته خود را فرستادم تا شما را در کلیساها بدین امور شهادت
 دهم. من ریشه و نسل داود و ستاره درخشانده صبح هستم.»
 ۱۷ و روح و عروس می‌گویند: «بیا!» و هرکه می‌شنود بگوید:
 «بیا!» و هرکه تشنه باشد، بیاید و هرکه خواهش دارد، از آب حیات
 بی‌قیمت بگیرد. ۱۸ زیرا هر کس را که کلام نبوت این کتاب را
 بشنود، شهادت می‌دهم که اگر کسی بر آنها بیفزاید، خدا بلائی
 مکتوب در این کتاب را بروی خواهد افزود. ۱۹ و هر گاه کسی از
 کلام این نبوت چیزی کم کند، خدا نصیب او را از درخت حیات
 و از شهر مقدس و از چیزهایی که در این کتاب نوشته است،
 منقطع خواهد کرد. ۲۰ او که بر این امور شاهد است، می‌گوید:
 «بلی، به زودی می‌آیم!» آمین. بیا، ای خداوند عیسی! ۲۱ فیض
 خداوند ما عیسی مسیح با همه شما باد. آمین.

اول قسمتی دارد. بر اینها موت ثانی تسلط ندارد بلکه کاهنان خدا و مسیح خواهند بود و هزار سال با اوسلطنت خواهند کرد. ۷ و ۹ Pyr g3041 g4442 و یکی از آن هفت فرشته که هفت چون هزار سال به انجام رسد، شیطان از زندان خود خلاصی خواهد یافت ۸ تا بیرون رود امت هایی را که در چهار زاویه جهانند، یعنی جوج و ماجوج را گمراه کند و ایشان را بجهت جنگ فراهم آورد که عدد ایشان چون ریگ دریاست. ۹ و بر عرصه جهان برآمده، لشکرگاه مقدسین و شهر محبوب را محاصره کردند. پس آتش از جانب خدا از آسمان فرو ریخته، ایشان را بلعید. ۱۰ و ابلیس که ایشان را گمراه می کند، به دریاچه آتش و کبریت انداخته شد، جایی که وحش و نسی کاذب هستند؛ و ایشان تا ابدالابد شبانه روز عذاب خواهند کشید. **(aiōn g165, Linnē)**

۱۱ و دیدم تختی بزرگ سفید و کسی را بر آن نشسته که از روی وی آسمان و زمین گریخت و برای آنها جایی یافت نشد. ۱۲ و مردگان را خرد و بزرگ دیدم که پیش تخت ایستاده بودند؛ و دفترها را گشودند. پس دفتری دیگر گشوده شد که دفتر حیات است و بر مردگان داوری شد، بحسب اعمال ایشان از آنچه در دفترها مکتوب است. ۱۳ و دریا مردگانی را که در آن بودند باز داد؛ و موت و عالم اموات مردگانی را که در آنها بودند باز دادند؛ و هر یکی بحسب اعمالش حکم یافت. **(Hadēs g86)** ۱۴ و موت و عالم اموات به دریاچه آتش انداخته شد. این است موت ثانی، یعنی دریاچه آتش. **(Hadēs g86, Linnē Pyr g3041 g4442)** ۱۵ و هرکه در دفتر حیات مکتوب یافت نشد، به دریاچه آتش افکنده گردید. **(Linnē Pyr g3041 g4442)**

۲۱ و دیدم آسمانی جدید و زمینی جدید، چونکه آسمان اول و زمین اول درگذشت و دریا دیگر نمی باشد. ۲ و شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل می شود، حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است. ۳ و آوازی بلند از آسمان شنیدم که می گفت: «اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود. ۴ و خدا هر اشکی از چشمان ایشان پاک خواهد کرد. و بعد از آن موت نخواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رو نخواهد نمود زیرا که چیزهای اول درگذشت.» ۵ و آن تخت نشین گفت: «الحال همه چیز را نومی سازم.» و گفت: «بنویس، زیرا که این کلام امین و راست است.» ۶ باز مرا گفت: «تمام شد! من الف و یا و

ابتدا وانتهای هستم. من به هرکه تشنه باشد، از چشمه آب حیات، مفت خواهم داد. ۷ و هرکه غالب آید، وارث همه چیز خواهد شد، و او را خدا خواهم بود و او مرا پسر خواهد بود. ۸ لکن ترسندگان و بی ایمانان و خبیثان و قاتلان و زانیان و جادوگران و بت پرستان و جمیع دروغگویان، نصیب ایشان در دریاچه افروخته

۲۲ و نهی از آب حیات به من نشان داد که درخشنده بود، مانند بلور و از تخت خدا و بره جاری می شود. ۲ و در وسط شارع عام آن و بر هر دو کناره نهر، درخت حیات را که دوازده میوه می آورد یعنی هر ماه میوه خود رامی دهد؛ و برگهای آن درخت برای شفای امت هامی باشد. ۳ و دیگر هیچ لعنت نخواهد بود و تخت خدا و بره در آن خواهد بود و بندگانش او

یافت. ۱۵ و تاجرین این چیزها که از وی دولتمند شده‌اند، از ترس خدا.» ۱۰ و نزد پاپه‌ایش اقدام تا او را سجده کنم. او به عذابش دور ایستاده، گریان و ماتم‌کنان ۱۶ خواهند گفت: «وای، من گفتم: «ز نهار چنین نکنی زیرا که من با تو هم خدمت هستم و وای، ای شهر عظیم که به کنان و ارغوانی و قرمز ملبس می‌بودی و با برادرانت که شهادت عیسی را دارند. خدا را سجده کن زیرا که به طلا و جواهر و مروارید مزین، زیرا در یک ساعت اینقدر دولت شهادت عیسی روح نبوت است.» ۱۱ و دیدم آسمان را گشوده و عظیم خراب شد. ۱۷ و هرناندا و کل جماعتی که بر کشتیها نگاه اسبی سفید که سوارش امین و حق نام دارد و به عدل داوری می‌باشند و ملاحان و هرکه شغل دریا می‌کند دور ایستاده، ۱۸ چون جنگ می‌نماید، ۱۲ و چشمانش چون شعله آتش و بر سرش دود سوختن آن را دیدند، فریادکنان گفتند: کدام شهر است مثل افسرهای بسیار و اسمی مرقوم دارد که جز خودش هیچ کس آن را این شهر بزرگ! ۱۹ و خاک بر سر خود ریخته، گریان و ماتم‌کنان نمی‌داند. ۱۳ و جامه‌ای خون آلود دربر دارد و نام او را «کلمه فریادآورده، می‌گفتند: «وای، وای بر آن شهر عظیم که از آن خدا» می‌خوانند. ۱۴ و لشکرهایی که درآسمانند، بر اسبهای هرکه در دریا صاحب کشتی بود، از نفایس او دولتمند گردید که سفید و به کتان سفید و پاک ملبس از عقب او می‌آمدند. ۱۵ و در یک ساعت ویران گشت. ۲۰ «پس ای آسمان و مقدسان و از دهانش شمشیری تیز بیرون می‌آید تا به آن امت‌ها را بزند و آنها را رسولان و انبیا شادی کنید زیرا خدا انتقام شما را از او کشیده به عضا آهین حکمرانی خواهد نمود و او چرخش خمر غضب است.» ۲۱ و یک فرشته زورآور سنگی چون سنگ آسیای بزرگ و خشم خدای قادر مطلق را زیر پای خود می‌افشرد. ۱۶ و بر لباس گرفته، به دریا انداخت و گفت: «چنین به یک صدمه، شهر ویران او نامی مرقوم است یعنی «پادشاه پادشاهان ورب الارباب». بابل منهدم خواهد گردید و دیگر هرگز یافت نخواهد شد. ۲۲ ۱۷ و دیدم فرشته‌ای را در آفتاب ایستاده که به آواز بلند تمامی وصوت بر بطرزان و مغنیان و نی‌زنان و کرنا نوازان بعد از این در تو مرغانی را که در آسمان پروازی کنند، ندا کرده، می‌گوید: «بیباید شنیده نخواهد شد و هیچ صنعتگر از هر صنعتی در تو دیگر پیدا و بجهت ضیافت عظیم خدا فراهم شوید. ۱۸ تا بخورید گوشت نخواهد شد و باز صدای آسیا در تو شنیده نخواهد گردید، ۲۳ و نور پادشاهان و گوشت سپه سالاران و گوشت جباران و گوشت اسبها چراغ در تو دیگر نخواهد تابید و آواز عروس و داماد باز در تو شنیده و سواران آنها و گوشت همگان را، چه آزاد و چه غلام، چه صغیر نخواهد گشت زیرا که تجار تو اکابر جهان بودند و از جادوگری تو و چه کبیر.» ۱۹ و دیدم وحش و پادشاهان زمین و لشکرهای ایشان جمیع امت‌ها گمراه شدند. ۲۴ و در آن، خون انبیا و مقدسین و را که جمع شده بودند تا با اسب‌سوار و لشکر او جنگ کنند. تمام مقتولان روی زمین یافت شد.»

۱۹ و بعد از آن شنیدم چون آوازی بلند از گروهی کثیر در آسمان که می‌گفتند: «هللویاه! نجات و جلال و اکرام و قوت از آن خدای ما است، ۲ زیرا که احکام او راست و عدل است، چونکه داوری نمود بر فاحشه بزرگ که جهان را به زانی خود فاسد می‌گردانید و انتقام خون بندگان خود را از دست او کشیدی.» ۳ و بار دیگر گفتند: «هللویاه، و دودش تا ابد آباد بالا می‌رود!»

(aiōn g165) ۴ و آن بیست و چهار پیر و چهار حیوان به روی در افتاده، خدایی را که بر تخت نشسته است سجده نمودند و گفتند: «آمین، هللویاه!» ۵ و آوازی از تخت بیرون آمده، گفت: «حمدنماید خدای ما را ای تمامی بندگان او و ترسندگان او چه کبیر و چه صغیر.» ۶ و شنیدم چون آواز جمعی کثیر و چون آواز آبهای فراوان و چون آواز رعدهای شدید که می‌گفتند: «هللویاه، زیرا خداوند خدای ما قادر مطلق، سلطنت گرفته است. ۷ شادی و جشنند و به ایشان حکومت داده شد و دیدم نفوس آنانی را که وجدانمیم و او را تمجید کنیم زیرا که نکاح بره رسیده است و وحش و صورتش را پرستش نکردند و نشان او را بر پیشانی و دست کتان، پاک و روشن خود رابپوشاند، زیرا که آن کتان عدالت‌های خود نپذیرفتند که زنده شدند و با مسیح هزار سال سلطنت کردند. مقدسین است.» ۹ و مرا گفتم: «بنویس: خوشبحال آنانی که به بزم نکاح بره دعوت شده‌اند.» و نیز مرا گفتم که «این است کلام است قیامت اول. ۶ خوشحال و مقدس است کسی که از قیامت

را برای جنگ آن روز عظیم خدای قادر مطلق فراهم آوردند. ۱۵ بره جنگ خواهند نمود و بره بر ایشان غالب خواهد آمد، زیرا که «اینک چون دزد می‌آیم! خوشبحال کسی که بیدار شده، رخت اورب‌الارباب و پادشاه پادشاهان است و آنانی نیز که با وی هستند خود را نگاه دارد، مباداعریان راه رود و رسوایی او را ببینند.» ۱۶ و که خواننده شده و برگزیده و امنند.» ۱۵ و مرا می‌گوید: «آبایی ایشان را به موضعی که آن را در عبرانی حارمجدون می‌خوانند، که دیدی، آنجایی که فاحشه نشسته است، قومها و جماعتها فراهم آوردند. ۱۷ و هفتمین، پیاله خود را بر هوا ریخت و آوازی بلند از میان قدس آسمان از تخت بدرآمده، گفت که «تمام شد.» اینها فاحشه را دشمن خواهند داشت و او را ببیند و عریان خواهند نمود و برقها و صداها و رعدها حادث گردید و زلزله‌ای عظیم شد آن چنانکه از حین آفرینش انسان بر زمین زلزله‌ای به این شدت و عظمت نشده بود. ۱۹ و شهر بزرگ به سه قسم منقسم گشت و بلدان امت‌ها خراب شدو بابل بزرگ در حضور خدا بیاد آمد تا پیاله خمر غضب آلود خشم خود را بدو دهد. ۲۰ و هرجزیره گریخت و کوهها ناپای گشت، ۲۱ و تگرگ بزرگ که گویا به وزن یک من بود، از آسمان بر مردم بارید و مردم به سبب صدمه تگرگ، خدا را کفر گفتند زیرا که صدمه‌اش بینهایت سخت بود.

۱۸ بعد از آن دیدم فرشته‌ای دیگر از آسمان نازل شد که قدرت عظیم داشت و زمین به جلال او منور شد. ۲ و به آواز زورآرزنده کرده، گفت: «منهدم شد، منهدم شد بابل عظیم! و او مسکن دیوها و ملاذ هر روح خبیث و ملاذ هر مرغ ناپاک و مکروه گردیده است. ۳ زیرا که از خمر غضب آلود زنای او همه امت هانوشیده‌اند و پادشاهان جهان با وی زنا کرده‌اند و تجار جهان از کثرت عیاشی او دولت‌مند گردیده‌اند.» ۴ و صدایی دیگر از آسمان شنیدم که می‌گفت: «ای قوم من از میان او بیرون آید، مبادا در گناهانش شریک شده، از بلاهایش بهره‌مند شوید. ۵ زیرا گناهانش تا به فلک رسیده و خدا ظلمهایش را به یاد آورده است. ۶ بدو رد کنیدا آنچه را که او داده است و بحسب کارهایش دوچندان بدو جزا دهید و دریالهای که او آمیخته است، او را دو چندان بیامیزید. ۷ به اندازه‌ای که خویشتر را تمجید کرد و عیاشی نمود، به آنقدر عذاب و ماتم بدو دهید، زیرا که در دل خود می‌گوید: به مقام ملکه نشسته‌ام و بیوه نیستم و ماتم هرگز نخواهم دید. ۸ لهدا بلایای او از مرگ و ماتم و قحط در یک روز خواهد آمد و به آتش سوخته خواهد شد، زیرا که زورآور است، خداوند خدایی که بر او داوری می‌کند. ۹ آنگاه پادشاهان دنیا که با او زنا و عیاشی نمودند، چون دود سوختن او را ببینند، گریه و ماتم خواهند کرد، ۱۰ و از خوف عذابش دور ایستاده، خواهند گفت: وای وای، ای شهر عظیم، ای بابل، بلده زورآرزا که در یک ساعت عقوبت تو آمد. ۱۱ «و تجار جهان برای او گریه و ماتم خواهند نمود، زیرا که از این پس بضاعت ایشان را کسی نمی‌خرد. ۱۲ بضاعت طلا و نقره و جواهر و مروارید و کتان نازک و ارغوانی و ایریشم و قرمز و عود و قماری و هر ظرف عاج و ظروف چوب گرانها و مس و آهن و مرمز، ۱۳ و دارچینی و حماما و خوشبوی‌ها و مر و کندر و شراب و روغن و آرد میوه و گندم و رمه‌ها و گله‌ها و اسبان و اربابها و اجساد و نفوس مردم. ۱۴ و حاصل شهوت نفس تو از تو گم شد و هر چیز فریه و روشن از تو نابود گردید و دیگر آنها را نخواهی دارند و قوت و قدرت خود را به وحش می‌دهند. ۱۴ ایشان با

ازجهان خریده شده بودند. ۴ اینانند آنانی که با زنان آلوده نشدند، زیرا که باکره هستند؛ و آنانند که بره را هر کجا می‌رود متابعت می‌کنند و از میان مردم خریده شده‌اند تا نوبت برای خدا و بره باشند. ۵ و در دهان ایشان دروغی یافت نشد، زیرا که بی‌عیب هستند. ۶ و فرشته‌ای دیگر را دیدم که در وسط آسمان پرواز می‌کند و انجیل جاودانی را دارد تا ساکنان زمین را از هر امت و قبیله و زبان و قوم بشارت دهد، (aiōnios g166) و به آواز بلند می‌گوید: «از خدا بترسید او را تمجید نمایید، زیرا که زمان دآوری اورسیده است. پس او را که آسمان و زمین و دریا و چشمه های آب را آفرید، پرستش کنید.» ۸ و فرشته‌ای دیگر از عقب او آمده، گفت: «منهدم شد بابل عظیم که از خمر غضب زنانی خود، جمیع امت‌ها را نوشانید.» ۹ و فرشته سوم از عقب این دو آمده، به آواز بلند می‌گوید: «اگر کسی وحش و صورت او را پرستش کند و نشان او را بر پیشانی یا دست خودپذیرد، ۱۰ او نیز از خمر غضب خدا که در پیاله خشم وی بیغش آمیخته شده است، خواهد نوشید، و در نزد فرشتگان مقدس و در حضور بره، به آتش کبریت، معذب خواهد شد، ۱۱ و دود عذاب ایشان تا ابدالباد بالا می‌رود. پس آنانی که وحش و صورت او را پرستش می‌کنند و هرکه نشان اسم او را پذیرد، شبانه‌روز آرامی ندارند.» (aiōn g165) ۱۲ در اینجا صبر مقدسین که احکام خدا و ایمان عیسی را حفظ می‌نمایند. ۱۳ و آوازی را از آسمان شنیدم که می‌گوید: «بنویس که از کنون خوشحالتد مردگانی که در خداوند می‌میرند. و روح می‌گوید: «بلی، تا از زحمات خودآرامی یابند و اعمال ایشان از عقب ایشان می‌رسد.» ۱۴ و دیدم که اینک ابری سفید پدید آمد و برابر، کسی مثل پسر انسان نشسته که تاجی از طلا دارد و در دستش داسی تیز است. ۱۵ و فرشته‌ای دیگر از قدس بیرون آمده، به آواز بلند آن ابرنشین را ندا می‌کند که داس خود را پیش بیاور و درو کن، زیرا هنگام حصاد رسیده و حاصل زمین خشک شده است. ۱۶ و ابرنشین داس خود را بر زمین آورد و زمین درویده شد. ۱۷ و فرشته‌ای دیگر از قدسی که در آسمان است، بیرون آمد و او نیز داسی تیز داشت. ۱۸ و فرشته‌ای دیگر که بر آتش مسلط است، از مذبح بیرون شده، به آواز بلند ندا در داد، صاحب داس تیز را گفت: «داس تیز خود را پیش آور و خوشه های مو زمین را بچین، زیرا انگورهایش رسیده است.» ۱۹ پس آن فرشته داس خود را بر زمین آورد و موهای زمین را چیده، آن را در چرخشت عظیم غضب خدا ریخت. ۲۰ و چرخشت را بیرون شهر به پا بیفشردند و خون از چرخشت تا به دهن اسبان به مسافت هزار و ششصد تیر پرتاب جاری شد.

۱۶ و آوازی بلند شنیدم که از میان قدس به آن هفت فرشته می‌گوید که «بروید، هفت پیاله غضب خدا را بر زمین بریزید.» ۲ و اولی رفته، پیاله خود را بر زمین ریخت و دمل زشت و بد بر مردمانی که نشان وحش دارند صورت او را می‌پرستند، بیرون آمد. ۳ و دومین پیاله خود را به دریا ریخت که آن به خون مثل خون مرده مبدل گشت و هر نفس زنده از چیزهایی که در دریا بود بمرد. ۴ و سومین پیاله خود را در نهرا و چشمه های آب ریخت و خون شد. ۵ و فرشته آنها را شنیدم که می‌گوید: عادلانی که هستی و بودی‌ای قدوس، زیرا که چنین حکم کردی، ۶ چونکه خون مقدسین و انبیا را ریختند و بدیشان خون دادی که بنوشند زیرا که مستحقند.» ۷ و شنیدم که مذبح می‌گوید: «ای خداوند، خدای قادر مطلق، داوریهای تو حق و عدل است.» ۸ و چهارمین، پیاله خود را بر آفتاب ریخت؛ و به آن داده شد که مردم را به آتش بسوزاند. ۹ و مردم به حرارت شدید سوخته شدند و به اسم آن خدا که بر این بلایا قدرت دارد، کفر گفتند و توبه نکردند تا او را تمجید نمایند. ۱۰ و پنجمین، پیاله خود را بر تخت وحش ریخت و مملکت او تاریک گشت و زبانهای خود را از درد می‌گریزند، ۱۱ و به خدای آسمان به سبب دردها و دملهای خود کفر می‌گفتند و از اعمال خود توبه نکردند. ۱۲ و ششمین، پیاله خود را بر نهی عظیم فرات ریخت و آتش خشکید تا راه پادشاهانی که از مشرق آفتاب می‌آیند، مهیا شود. ۱۳ و دیدم که از دهن اژدها و از دهان وحش و از دهان نپی کاذب، سه روح خبیث چون وزغها بیرون می‌آیند. ۱۴ زیرا که آنها ارواح دیوها هستند که معجزات ظاهر می‌سازند و بر پادشاهان تمام ربع مسکون خروج می‌کنند تا ایشان

مفسدان زمین را فاسد گردانی.» ۱۹ و قدس خدا در آسمان ۳ و یکی از سرهایش را دیدم که تا به موت کشته شد و از آن مفتوح گشت و تابوت عهدنامه او در قدس او ظاهر شد و بر قفا زخم مهلک شفا یافت و تمامی جهان در پی این وحش در حیرت و صداها و رعداها و زلزله و تگرگ عظیمی حادث شد.

۱۲ و علامتی عظیم در آسمان ظاهر شد: زنی که آفتاب را دربر دارد و ماه زیرپایه‌اش و بر سرش تاجی از دوازده ستاره است، ۲ و آبیستن بوده، از درد زه و عذاب زاییدن فریاد برمی آورد. ۳ و علامتی دیگر در آسمان پدید آمده که اینک ازدهای بزرگ آتشگون که او را هفت سرو ده شاخ بود و بر سرهایش هفت افسر؛ ۴ و دمش ثلث ستارگان آسمان را کشیده، آنها را بر زمین ریخت. و ازدها پیش آن زن که می‌زاید بایستاد تا چون برزید فرزند او را ببلعد. ۵ پس پسر نرینه‌ای را زاید که همه امت های زمین را به عصای آهنین حکمرانی خواهد کرد؛ و فرزندش به نزد خدا وتخت او برده شد. ۶ و زن به بیابان فرار کرد که در آنجا مکانی برای وی از خدا مهیا شده است تا او را مدت هزار و دوپست و شصت روز بپرورند. ۷ و در آسمان جنگ شد: میکائیل و فرشتگانش با ازدها جنگ کردند و ازدها و فرشتگانش جنگ کردند، ۸ ولی غلبه نیافتند بلکه جای ایشان دیگر در آسمان یافت نشد. ۹ و ازدهای بزرگ انداخته شد، یعنی آن مار قدیمی که به ابلیس و شیطان مسمی است که تمام ربع مسکون را می‌فرید. او بر زمین انداخته شد و فرشتگانش با وی انداخته شدند. ۱۰ و آوازی بلند در آسمان شنیدم که می‌گوید: «اکنون نجات و قوت و سلطنت خدای ما و قدرت مسیح او ظاهر شد زیرا که آن مدعی برادران ما که شبانه‌روز در حضور خدای ما برایشان دعوی می‌کند، به زیر افکنده شد. ۱۱ و ایشان بوساطت خون بره و کلام شهادت خود بر او غالب آمدند و جان خود را دوست نداشتند. ۱۲ از این جهت‌ای آسمانها و ساکنان آنها شادباشید؛ وای بر زمین و دریا زیرا که ابلیس به نزد شما فرود شده است با خشم عظیم، چون می‌داند که زمانی قلیل دارد.» ۱۳ و چون ازدها دید که بر زمین افکنده شد، بر آن زن که فرزند نرینه را زاییده بود، جفا کرد. ۱۴ و دو بال عقاب بزرگ به زن داده شد تا به بیابان به مکان خود پرواز کند، جایی که او را از نظر آن مار، زمانی و دو زمان و نصف زمان پرورش می‌کنند. ۱۵ و مار از دهان خود در عقب زن، آبی چون رودی ریخت تا سیل او را فروگیرد. ۱۶ و زمین زن را حمایت کرد و زمین دهان خود را گشاده، آن رود را که ازدها از دهان خود ریخت فرو برد. ۱۷ و ازدها بر زن غضب نموده، رفت تا با باقی ماندگان ذریه او که احکام خدا را حفظ می‌کنند و شهادت عیسی را نگاه می‌دارند، جنگ کند.

۱۳ و او بر ریگ دریا ایستاده بود. ۲ و آن وحش را که دیدم، مانند پلنگ بود و پایهایش مثل پای خرس و دهانش مثل دهان شیر. و ازدها قوت خویش و تخت خود و قوت عظیمی به وی داد. **۱۴** و دیدم که اینک بره، بر کوه صهیون ایستاده است و با وی صد و چهل و چهار هزار نفر که اسم او و اسم پدر او را بر پیشانی خود مرقوم می‌دارند. ۲ و آوازی از آسمان شنیدم، مثل آواز آبهای بسیار و مانند آواز رعد عظیم؛ و آن آوازی که شنیدم، مانند آواز پرینوازان بود که بر پهلای خود را بنوازند. ۳ و در حضور تخت و چهار حیوان و پیران، سرودی جدید می‌سرانند و هیچ کس نتوانست آن سرود را بیاموزد، جز آن صد و چهل و چهار هزار که

«آن چهار فرشته را که بر نهر عظیم فرات بسته‌اند، خلاص کن.» ۱۱ و نی‌ای مثل عصا به من داده شد و مرا گفست: «برخیز و ۱۵ پس آن چهارفرشته که برای ساعت و روز و ماه و سال معین مهیا شده‌اند تا اینکه ثلث مردم را بکشند، خلاصی یابند. ۱۶ و عدد جنود سواران، دویست هزار هزار بود که عدد ایشان را شنیدم. ۱۷ و به اینطور اسبان و سواران ایشان را در رویا دیدم که جوشنهای آتشین و آسمانجونی و کبریتی دارند و سرهای اسبان چون سر شیران است و از دهانشان آتش و دود و کبریت بیرون می‌آید. ۱۸ از این سه بلا یعنی آتش و دود و کبریت که از دهانشان برمی‌آید، ثلث مردم هلاک شدند. ۱۹ زیرا که قدرت اسبان در دهان و دم ایشان است، زیرا که دمه‌های آنها چون مارهاست که سرها دارد و به آنها اذیت می‌کنند. ۲۰ و سایر مردم که به این بلاها کشته نگشتند، از اعمال دستهای خود توبه نکردند تا آنکه عبادت دیوها و پنهان‌های طلا و نقره و برنج و سنگ و چوب را که طاقت دیدن و شنیدن و خرامیدن ندارند، ترک کنند؛ ۲۱ و از قتل‌ها و جادوگریها و زنا و زدبیهای خود توبه نکردند.

۱۰ و دیدم فرشته زورآور دیگری را که از آسمان نازل می‌شود که ابری دربر دارد، و قوس قزحی بر سرش و چهره‌اش مثل آفتاب و پایهایش مثل ستونهای آتش. ۲ و در دست خود کتابچه‌ای گشوده دارد و پای راست خود را بردریا و پای چپ خود را بر زمین نهاد؛ ۳ و به آواز بلند، چون غرش شیر صدا کرد؛ و چون صدا کرد، هفت رعد به صداهای خود سخن گفتند. ۴ و چون هفت رعد سخن گفتند، حاضر شدم که بنویسم. آنگاه آوازی از آسمان شنیدم که می‌گوید: «آنچه هفت رعد گفتند مهر کن و آنها را منویس.» ۵ و آن فرشته‌ای را که بر دریا و زمین ایستاده دیدم، دست راست خود را به سوی آسمان بلند کرده، ۶ قسم خورد به او که تا ابدالایاد زنده است که آسمان و آنچه را که در آن است و زمین و آنچه را که در آن است و دریا و آنچه را که در آن است و آفرید که «بعد از این زمانی نخواهد بود، (aiōn g165) ۷ بلکه در ایام صدای فرشته هفتم، چون کرنا را می‌باید بنوازد، سر خدا به اتمام خواهد رسید، چنانکه بندگان خود انبیا را بشارت داد.» ۸ و آن آوازی که از آسمان شنیده بودم، بار دیگر شنیدم که مرا خطاب کرده، می‌گوید: «برو و کتابچه گشاده را از دست فرشته‌ای که بر دریا و زمین ایستاده است بگیر.» ۹ پس به نزد فرشته رفتم، به وی گفتم که کتابچه را به من بدهد. او مرا گفت: «بگیر و بخور که اندرون تو را تلخ خواهد نمود، لکن در دهانت چون عسل شیرین خواهد بود.» ۱۰ پس کتابچه را از دست فرشته گرفتم، خوردم که در دهانم مثل عسل شیرین بود، ولی چون خورده بودم، درونم تلخ گردید. ۱۱ و مرا گفت که «می‌باید تو اقوام و امت‌ها و زبانها و پادشاهان بسیار را نبوت کنی.»

کرده، ۳ می گوید: «هیچ ضرری به زمین و دریا و درختان مرسانید بناوخت تگرگ و آتش با خون آمیخته شده، واقع گردید و به سوی تا بندگان خدای خود را بر پیشانی ایشان مهر زینم. ۴ و عدد زمین ریخته شد و ثلث درختان سوخته و هر گیاه سبز سوخته مهرشدگان را شنیدم که ازجمیع اسباط بنی اسرائیل، صد و چهل و شد. ۸ و فرشته دوم بناوخت که ناگاه مثال کوهی بزرگ، به آتش چهارهزار مهر شدند. ۵ و از سبط یهوذا دوازده هزار مهر شدند؛ و افروخته شده، به دریا افکنده شد و ثلث دریا خون گردید، ۹ و ازسبط روبین دوازده هزار؛ و از سبط جاد دوازده هزار؛ ۶ و از ثلث مخلوقات دریایی که جان داشتند، بمردند و ثلث کشتیها تباه سبط اشیر دوازده هزار؛ و از سبطفنتالیم دوازده هزار؛ و از سبط گردید. ۱۰ و چون فرشته سوم نواخت، ناگاه ستاره‌ای عظیم، چون منسی دوازده هزار؛ ۷ و از سبط شمعون دوازده هزار؛ و از سبط چراغی افروخته شده از آسمان فرود آمد و بر ثلث نهرها و چشمه لای دوازده هزار؛ و از سبط یساکار دوازده هزار؛ ۸ ازسبط زبولون های آب افتاد. ۱۱ و اسم آن ستاره را افستین می خوانند؛ و ثلث دوازده هزار؛ و از سبط یوسف دوازده هزار؛ و از سبط بنیامین دوازده آبه‌ها به افستین مبدل گشت و مردمان بسیار ازآبهایی که تلخ شده هزار مهرشدند. ۹ و بعد از این دیدم که اینک گروهی عظیم که بود مردند. ۱۲ و فرشته چهارم بناوخت و به ثلث آفتاب وثلث ماه هیچکس ایشان را نتواند شمرد، از هر امت و قبیله و قوم و زبان درپیش تخت و در حضور بره به جامه های سفید آراسته و شاخه های نخل به دست گرفته، ایستاده اند. ۱۰ و به آواز بلند نداکرده، دروسط آسمان می پرد و به آواز بلند می گوید: «وای وای بر می گویند: «نجات، خدای ما را که بر تخت نشسته است و ساکنان زمین، بسبب صدهای دیگرکرنازی آن سه فرشته‌ای که بره را است.» ۱۱ و جمیع فرشتگان در گرد تخت و پیران و می باید بنوازند.»

۹ و چون فرشته پنجم نواخت، ستاره‌ای رادیوم که بر زمین راسجده کردند ۱۲ و گفتند: «آمین! برکت و جلال وحکمت و سپاس و اکرام و قوت و توانایی، خدای ما را باد تا ابدالاباد. آمین.» (aiōn g165) و یکی از پیران متوجه شده، به من گفت: «این سفیدپوشان کیانند و از کجا آمده‌اند؟» ۱۴ من او را گفتم: «خدانودا تو می دانی!» مرا گفت: «ایشان کسان می باشند که از عذاب سخت بیرون می آیند و لباس خود را به خون بره شست و شوکرده، سفید نموده‌اند. ۱۵ از این جهت پیش روی تخت خدایند و شبانه‌روز در هیکل او وی را خدمت می کنند و آن تخت‌نشین، خیمه خود را برایشان برپا خواهد داشت. ۱۶ و دیگر هرگز گرسنه و تشنه نخواهند شد و آفتاب و هیچ گرما بر ایشان نخواهد رسید. ۱۷ زیرا برای آنست که در میان تخت است، شبان ایشان خواهد بود و به چشمه های آب حیات، ایشان را راهنمایی خواهد نمود؛ و خدا هر اشکی را از چشمان ایشان پاک خواهد کرد.»

۸ و چون مهر هفتم را گوشود، خاموشی قریب به نیم ساعت در آسمان واقع شد. ۲ و دیدم هفت فرشته را که در حضور خدا ایستاده‌اند که به ایشان هفت کرنا داده شد. ۳ و فرشته‌ای دیگرآمده، نزد مذبح بایستاد با مجمری طلا و بخوربسیار بلو داده شد تا آن را به دعا‌های جمیع مقدسین، بر مذبح طلا که پیش تخت است بدهد، ۴ و دود بخور، از دست فرشته به دعا‌های مقدسین در حضور خدا بالا رفت. ۵ پس آن فرشته مجمررا گرفته، از آتش مذبح آن را بر کرد و به سوی زمین انداخت و صدها و رعد‌ها و برق‌ها و زلزله حادث گردید. ۶ و هفت فرشته‌ای که هفت کرنا را داشتند خود را مستعد نواختن نمودند ۷ و چون اولی شنیدم ۱۴ که به آن فرشته ششم که صاحب کرنا بود می گوید:

مانند عقاب پرند. ۸ و آن چهار حیوان که هر یکی از آنها شش بال دارد، گرداگرد و درون به چشمان پر هستند و شبانه روز باز نمی ایستند از گفتن «قدوس قدوس قدوس، خداوند خدای قادر مطلق که بود و هست و می آید.» ۹ و چون آن حیوانات جلال و تکریم و سپاس به آن تخت نشینی که تا ابدالابد زنده است می خوانند، (aiōn g165) ۱۰ آنگاه آن بیست و چهار پیر می افتند در حضور آن تخت نشین و او را که تا ابدالابد زنده است عبادت می کنند و تاجهای خود را پیش تخت انداخته، می گویند: (aiōn g165) ۱۱ «ای خداوند، مستحق که جلال و اکرام و قوت را بیایی، زیرا که تو همه موجودات را آفریده ای و محض اراده تو بودند و آفریده شدند.»

۵ و دیدم بر دست راست تخت نشین، کتابی را که مکتوب است از درون و بیرون، و مکتوب به هفت مهر. ۲ و فرشته ای قوی را دیدم که به آواز بلند ندا می کند که «کیست مستحق اینکه کتاب را بگشاید و مهرهایش را بردارد؟» ۳ و هیچ کس در آسمان و در زمین و در زیر زمین نتوانست آن کتاب را باز کند یا بر آن نظر کند. ۴ و من بشدت می گریستم زیرا هیچ کس که شایسته گشودن کتاب یا خواندن آن یا نظر کردن بر آن باشد، یافت نشد. ۵ و یکی از آن پیران به من می گوید: «گریان مباش! اینک آن شیری که از بسط یهودا و ریشه داود است، غالب آمده است تا کتاب هفت مهرش را بگشاید.» ۶ و دیدم در میان تخت و چهار حیوان و در وسط پیران، بره ای چون ذبح شده ایستاده است و هفت شاخ و هفت چشم دارد که هفت روح خدایند که به تمامی جهان فرستاده می شوند. ۷ پس آمد و کتاب را از دست راست تخت نشین گرفته است. ۸ و چون کتاب را گرفت، آن چهار حیوان بیست و چهار پیر به حضور بره افتادند و هر یکی از ایشان بربطی و کاسه های زرین پر از بخور دارند که دعاهای مقدسین است. ۹ و سرودی جدید می سرایند و می گویند: «مستحق گرفتن کتاب و گشودن مهرهای هستی زیرا که ذبح شدی و مردمان را برای خدا به خون خود ازهر قبیله و زبان و قوم و امت خریدی ۱۰ و ایشان را برای خدای ما پادشاهان و کهنه ساختی و بر زمین سلطنت خواهند کرد.» ۱۱ و دیدم و شنیدم صدای فرشتگان بسیار را که گرداگرد تخت و حیوانات و پیران بودند و عدد ایشان کرورها کرور و هزاران هزار بود؛ ۱۲ که به آواز بلند می گویند: «مستحق است بره ذبح شده که قوت و دولت و حکمت و توانایی و اکرام و جلال و برکت را بیابد.» ۱۳ و هر مخلوقی که در آسمان و بر زمین و زیر زمین و در دریاست و آنچه در آنها می باشد، شنیدم که می گویند: «تخت نشین و بره را برکت و تکریم و جلال و توانایی باد تا ابدالابد.» (aiōn g165) ۱۴ و چهار حیوان گفتند: «آمین!» و آن پیران به روی درافتادند و سجده نمودند.

۶ و دیدم چون بره یکی از آن هفت مهر را گشود؛ و شنیدم یکی از آن چهار حیوان به صدایی مثل رعد می گوید: «بیا (و بین) ۱!» ۲ و دیدم که ناگاه اسبی سفید که سوارش کمانی دارد و تاجی بدو داده شد و بیرون آمد، غلبه کننده و تاغلبه نماید. ۳ و چون مهر دوم را گشود، حیوان دوم را شنیدم که می گوید: «بیا (و بین) ۱!» ۴ و اسبی دیگر، آتشگون بیرون آمد و سوارش را توانایی داده شده بود که سلامتی را از زمین بردارد و تا یکدیگر را بکشند؛ و به وی شمشیری بزرگ داده شد. ۵ و چون مهر سوم را گشود، حیوان سوم را شنیدم که می گوید: «بیا (و بین) ۱!» و دیدم اینک اسبی سیاه که سوارش ترازویی بدست خود دارد. ۶ و از میان چهار حیوان، آوازی را شنیدم که می گوید: «یک هشت یک گندم به یک دینار و سه هشت یک جو به یک دینار و به روغن و شراب ضرر مرسا.» ۷ و چون مهر چهارم را گشود، حیوان چهارم را شنیدم که می گوید: «بیا (و بین) ۱!» ۸ و دیدم که اینک اسبی زرد و کسی بر آن سوار شده که اسم او موت است و عالم اموات از عقب او می آید؛ و به آن دو اختیار بر یک ربع زمین داده شد تا به شمشیر و قحط و موت و با وحوش زمین بکشند. (Hadēs) 986 ۹ و چون مهر پنجم را گشود، در زیر مذبح دیدم نفوس آنانی را که برای کلام خدا و شهادتی که داشتند کشته شده بودند؛ ۱۰ که به آواز بلند صدا کرده، می گفتند: «ای خداوند قدوس و حق، تا به کی انصاف نمی نمایی و انتقام خون ما را از ساکنان زمین نمی کنی؟» ۱۱ و به هر یکی از ایشان جامه ای سفید داده شد و به ایشان گفته شد که اندکی دیگر آرامی نمایند تا عدد هممقاران که مثل ایشان کشته خواهند شد، تمام شود. ۱۲ و چون مهر ششم را گشود، دیدم که زلزله ای عظیم واقع شد و آفتاب چون پلاس پشمی سیاه گردید و تمام ماه چون خون گشت؛ ۱۳ و ستارگان آسمان بر زمین فرو ریختند، مانند درخت انجیری که از باد سخت به حرکت آمده، میوه های نارس خود را می افشاند. ۱۴ و آسمان چون طوماری پیچیده شده، از جا برده شد و هرکوه و جزیره از مکان خود منتقل گشت. ۱۵ و پادشاهان زمین و بزرگان و سپه سالاران و دولتمندان و جباران و هر غلام و آزاد خود را در مغاره ها و صخره های کوهها پنهان کردند. ۱۶ و به کوهها و صخره ها می گویند که «بر ما بیفتید و ما را مخفی سازید از روی آن تخت نشین و از غضب بره؛ ۱۷ زیرا روز عظیم غضب او رسیده است و کیست که می تواند ایستاد؟»

است. ۱۹ اعمال و محبت و خدمت و ایمان و صبر تو رامی دانم چونکه کلام صبر مرا حفظ نمودی، من نیز تو را محفوظ خواهم و اینکه اعمال آخر تو بیشتر از اول است. ۲۰ لکن بختی بر تو داشت، از ساعت امتحان که بر تمام ربع مسکون خواهد آمد تا دارم که آن زن ایزابل نامی اراره می دهی که خود را نبیه می گوید و تمامی ساکنان زمین را بیازماید. ۱۱ بزودی می آیم، پس آنچه بندگان مرا تعلیم داده، اغوا می کند که مرتکب زنا و خوردن قربانی داری حفظ کن مبدا کسی تاج تو را بگیرد. ۱۲ هرکه غالب های بتها بشوند. ۲۱ و به او مهلت دادم تا توبه کند، اما نمی آید، او را در هیکل خدای خود ستونی خواهم ساخت و دیگر خواهد از زانی خود توبه کند. ۲۲ اینک او را بر بستر می اندازم و هرگز بیرون نخواهد رفت و نام خدای خود را و نام شهر خدای خود آنانی را که با او زنا می کنند، به مصیبتی سخت مبتلا می گردانم یعنی اورشلیم جدید را که از آسمان از جانب خدای من نازل اگر از اعمال خود توبه نکنند، ۲۳ و اولادش را به قتل خواهم می شود و نام جدید خود را بر وی خواهم نوشت. ۱۳ آنکه گوش رسانید. آنگاه همه کلیساها خواهند دانست که منم امتحان کننده داربشوند که روح به کلیساها چه می گوید. ۱۴ «و به فرشته جگرها و قلوب و هر یکی از شما را بر حسب اعمالش خواهم داد. کلیسای در لائودکیه بنویس که این را می گوید آمین و شاهد امین ۲۴ لکن باقی ماندگان شما را که در طابیرا هستید و این تعلیم را و صدیق که ابتدای خلقت خداست. ۱۵ اعمال تو را می دانم نپذیرفته اید و عمقهای شیطان را چنانکه می گویند نفهمیده اید، بار که نه سرد و نه گرم هستی. کاشکه سرد بودی یا گرم. ۱۶ لهذا دیگری بر شمانمی گذارم، ۲۵ جز آنکه به آنچه دارید تا هنگام چون فاتر هستی یعنی نه گرم و نه سرد، تو را از دهان خود قی آمدن من تمسک جویند. ۲۶ و هرکه غالب آید و اعمال مرا تا انجام خواهم کرد. ۱۷ زیر می گویی دولت مند هستم و دولت اندوخته ام و نگاه دارد، او را بر امت هاقدرت خواهم بخشید ۲۷ تا ایشان را به به هیچ چیز محتاج نیستم و نمی دانی که تو مستمندو مسکین عسای آهنین حکمرانی کند و مثل کوزه های کوزه گر خرد خواهند هستی و فقیر و کور و عریان. ۱۸ تو را نصیحت می کنم که زر شد، چنانکه من نیز از پدر خود یافته ام. ۲۸ و به او ستاره صبح را مصفا می آتش را از من بخری تا دولت مند شوی، و رخت سفید خواهم بخشید. ۲۹ آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساها را تاپوشانیده شوی و ننگ عریانی تو ظاهر نشود و سرمه را تا به چشمان خود کشیده بینیابی یابی. ۱۹ هرکه را من دوست می دارم،

توبیخ و تادیب می نمایم. پس غیور شو و توبه نما. ۲۰ اینک بر در توبیخ و تادیب می نمایم. پس غیور شو و توبه نما. ۲۰ اینک بر در ۳ «و به فرشته کلیسای در ساردس بنویس این را می گوید او که هفت روح خدا و هفت ستاره را دارد. اعمال تو را می دانم که نام داری که زندهای ولی مرده هستی. ۲ بیدار شو و مابقی را که نزدیک به فنا است، استوار نما زیرا که هیچ عمل تو را در حضور خدا کامل نیافتم. ۳ پس بیاد آورچگونه یافته ای و شنیده ای و حفظ کن و توبه نما زیرا هرگاه بیدار نباشی، مانند دزد بر تو خواهم آمد و از ساعت آمدن من بر تو مطلع نخواهی شد. ۴ «لکن در

ساردس اسمهای چند داری که لباس خود را نجس نساخته اند و آن آواز اول را که شنیده بودم که چون کرنا با من سخن می گفت، در لباس سفید با من خواهند خرامید زیرا که مستحق هستند. ۵ دیگر باری می گوید: «به اینجا صعود نما تا اموری را که بعد از هرکه غالب آید به جامه سفید ملبس خواهد شد و اسم او را از دفتر این باید واقع شود به تو بنمایم.» ۲ فی الفور در روح شدم و حیات محو نخواهم ساخت بلکه به نام وی در حضور پدرم و دیدم که تختی در آسمان قائم است و بر آن تخت نشینده ای. فرشتگان او اقرار خواهند نمود. ۶ آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساها چه می گوید. ۷ «و به فرشته کلیسای در فیلا دل فیه قوس قرچی در گرد تخت که به منظر شباهت به زمرد دارد ۴ و بنویس که این را می گوید آن قدوس و حق که کلید داود را دارد که گرداگرد تخت، بیست و چهار تخت است؛ و بر آن تختها بیست می گشاید و هیچ کس نخواهد بست و می بندد و هیچ کس نخواهد و چهار پیر که جامه های سفید در بر دارند نشسته دیدم و بر سر گشود. ۸ اعمال تو رامی دانم. اینک دری گشاده پیش روی تو ایشان تاجهای زرین. ۵ و از تخت، برقها و صداها و رعدها برمی گذارده ام که کسی آن را نتواند بست، زیرا اندک قوتی داری و آید؛ و هفت چراغ آتشین پیش تخت افروخته که هفت روح خدا کلام مرا حفظ کرده، اسم مرا انکار نمودی. ۹ اینک می دهم می باشند. ۶ و در پیش تخت، دریایی از شیشه مانند بلور و در میان آنانی را از کنیسه شیطان که خود را یهود می نامند و نیستند بلکه تخت و گرداگرد تخت چهار حیوان که از پیش و پس به چشمان دروغ می گویند. اینک ایشان را مجبور خواهم نمود که بیایند و پیش پر هستند. ۷ و حیوان اول مانند شیر بود؛ و حیوان دوم مانند پایهای تو سجده کنند و بدانند که من تو را محبت نمودم. ۱۰ گوساله؛ و حیوان سوم صورتی مانند انسان داشت؛ و حیوان چهارم

دیدید و هفت چراغدان طلا را. اما هفت ستاره، فرشتگان هفت کلیسا هستند و هفت چراغدان، هفت کلیسا می‌باشند.

۲ «به فرشته کلیسای در افسس بنویس که این را می‌گوید او که هفت ستاره را بدست راست خود دارد و در میان هفت چراغدان طلای می‌خرامد. ۲ می‌دانم اعمال تو را و مشقت و صبر تو را و اینکه متحمل اشارت نمی‌توانی شد و آنانی را که خود را رسولان می‌خوانند و نیستند آزمودی و ایشان را دروغگو یافتی؛ ۳ و صبرداری و بخاطر اسم من تحمل کردی و خسته نگشتی. ۴ «لکن بحثی بر تو دارم که محبت نخستین خود را ترک کرده‌ای. ۵ پس بخاطر آن که از کجا افتاده‌ای و توبه کن و اعمال نخست را بعمل آور و بالا بروی نزد تو می‌آیم و چراغدانان را از مکانش نقل می‌کنم اگر توبه نکنی. ۶ لکن این راداری که اعمال نقولویان را دشمن داری، چنانکه من نیز از آنها نفرت دارم. ۷ «آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساهای می‌گوید: هر که غالب آید، به او این را خواهم بخشید که از درخت حیاتی که در وسط فردوس خداست بخورد. ۸ «و به فرشته کلیسای در اسمیرنا بنویس که این را می‌گوید آن اول و آخر که مرده شد و زنده گشت. ۹ اعمال و تنگی و مفلسی تو را می‌دانم، لکن دولت‌مند هستی و کفر آنانی را که خود رایبود می‌گویند و نیستند بلکه از کنیسه شیطانند. ۱۰ از آن زحمتی که خواهی کشید مترس. اینک ابلیس بعضی از شما را در زندان خواهد انداخت تا تجربه کرده شوید و مدت ده روز زحمت خواهید کشید. لکن تا به مرگ امین باش تا تاج حیات را به تو دهم. ۱۱ آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساهای چه می‌گوید: هر که غالب آید از موت ثانی ضرر نخواهد یافت. ۱۲ «و به فرشته کلیسای در پیرگامس بنویس این را می‌گوید او که شمشیر دودمه تیز را دارد. ۱۳ اعمال و مسکن تو را می‌دانم که تخت شیطان در آنجاست و اسم مرا محکم داری و ایمان مرا انکار نمودی، نه هم در ایامی که انطیپاس شهید امین من در میان شما در جایی که شیطان ساکن است کشته شد. ۱۴ لکن بحث کمی بر تو دارم که در آنجا اشخاصی را داری که متمسکند به تعلیم بلعام که بالاق را آموخت که در راه بنی‌اسرائیل سنگی مصادم بیندازد تا قربانی‌های بتها را بخورد و زنا کنند. ۱۵ و همچنین کسانی را داری که تعلیم نقولویان را پذیرفته‌اند. ۱۶ پس توبه کن والا بزودی نزد تو می‌آیم و به شمشیر زبان خود بایشان جنگ خواهم کرد. ۱۷ آنکه گوش دارد، بشنود که روح به کلیساهای چه می‌گوید: و آنکه غالب آید، از من مخفی به وی خواهم داد و سنگی سفید به او خواهم بخشید که بر آن سنگ اسمی جدید مرقوم است که احدی آن را نمی‌داند جز آنکه آن را یافته باشد. ۱۸ «و به فرشته کلیسای در طیاتیرا بنویس این را می‌گوید پسر خدا که چشمان او چون شعله آتش و پایهای او چون برنج صیقلی

۱ مکاشفه عیسی مسیح که خدا به او داد تا اموری را که می‌باید زود واقع شود، بر غلامان خود ظاهر سازد و بوسیله فرشته خود فرستاده، آن را ظاهر نمود بر غلام خود یوحنا، ۲ که گواهی داد به کلام خدا و به شهادت عیسی مسیح در اموری که دیده بود. ۳ خوشبحال کسی که می‌خواند و آنانی که می‌شنوند کلام این نبوت را، و آنچه در این مکتوب است نگاه می‌دارند، چونکه وقت نزدیک است. ۴ یوحنا، به هفت کلیسایی که در آسیا هستند. ۵ و از عیسی مسیح که شاهد امین و نخست زاده از مردگان و رئیس پادشاهان جهان است. مر او را که ما را محبت می‌نماید و ما را از گناهان ما به خون خود شست، ۶ و ما را نزد خدا و پدر خود پادشاهان و کهنه ساخت، او را جلال و توانایی باد تا ابد اباد. آمین. (aiōn g165) ۷ اینک با ایرها می‌آید و هر چشمی او را خواهد دید و آنانی که او را نیزه زدند و تمامی امت‌های جهان برای وی خواهند نالید. بلی! ۸ «من هستم الف و یا، اول و آخر،» می‌گوید آن خداوند خدا که هست و بود و می‌آید، قادر علی‌الاطلاق. ۹ من یوحنا که برادر شما و شریک در مصیبت و ملکوت و صبر در عیسی مسیح هستم، بجهت کلام خدا و شهادت عیسی مسیح در جزیره‌ای مسمی به بطمس شدم. ۱۰ و در روز خداوند در روح شدم و از عقب خود آوازی بلند چون صدای صور شنیدم، ۱۱ که می‌گفت: «من الف و یاو اول و آخر هستم. آنچه می‌بینی در کتابی بنویس و آن را به هفت کلیسایی که در آسیا هستند، یعنی به افسس و اسمیرنا و پیرگامس و طیاتیرا و ساردس و فیلادفلیه و لاتودکیه بفرست.» ۱۲ پس رو برگردانیدم تا آن آوازی را که با من تکلم می‌نمود بنگرم؛ و چون رو گردانیدم، هفت چراغدان طلا دیدم، ۱۳ و در میان هفت چراغدان، شبیه پسر انسان را که ردای بلند در بر داشت و بر سینه وی کمربندی طلا بسته بود، ۱۴ و سر و موی او سفید چون پشم، مثل برف سفید بود و چشمان او مثل شعله آتش، ۱۵ و پایهایش مانند برنج صیقلی که در کوره تابیده شود، و آواز او مثل صدای آبهای بسیار؛ ۱۶ و در دست راست خود هفت ستاره داشت و از دهانش شمشیری دودمه تیز بیرون می‌آمد و چهره‌اش چون آفتاب بود که در قوتش می‌تابد. ۱۷ و چون او را دیدم، مثل مرده پیش پایهای افتادم و دست راست خود را بر من نهاده، گفت: «ترسان مباش! من هستم اول و آخر و زنده؛ ۱۸ و مرده شدم و اینک تا ابد اباد زنده هستم و کلیدهای موت و عالم اموات نزد من است. (aiōn g165, Hadēs g86) ۱۹ پس بنویس چیزهایی را که دیدی و چیزهایی که هستند و چیزهایی را که بعد از این خواهند شد، ۲۰ سر هفت ستاره‌ای را که در دست راست من

می‌نمایند و به زبان خود سخنان تکبرآمیزی گویند و صورت‌های مردم را بجهت سودمی پسندند. ۱۷ اما شمای حبیبان، بخاطر آوردن آن سخنانی که رسولان خداوند ما عیسی مسیح پیش گفته‌اند، ۱۸ چون به شما خبر دادند که در زمان آخر مستهزئین خواهند آمد که برحسب شهوات بی‌دینی خود رفتار خواهند کرد. ۱۹ اینانند که تفرقه‌ها پیدا می‌کنند و نفسانی هستند که روح را ندارند. ۲۰ اما شمای حبیبان، خود را به ایمان اقدس خود بنا کرده و در روح‌القدس عبادت نموده، ۲۱ خویشتن را در محبت خدا محفوظ دارید و منتظر رحمت خداوند ما عیسی مسیح برای حیات جاودانی بوده باشید. (aiōnios g166) ۲۲ و بعضی را که مجادله می‌کنند ملزم سازید. ۲۳ و بعضی را از آتش بیرون کشیده، برهانید و بر بعضی با خوف رحمت کنید و از لباس جسم آلود نفرت نمایید. ۲۴ الان او را که قادر است که شما را از لغزش محفوظ دارد و در حضور جلال خود شما را بی‌عیب به فرحی عظیم قایم فرماید، ۲۵ یعنی خدای واحد و نجات‌دهنده ما را جلال و عظمت و توانایی قدرت باد الان و تا ابدالابد. آمین. (aiōn g165)

۱ یهودا، غلام عیسی مسیح و برادر یعقوب، به خواننده‌شدگانی که در خدای پدر حبیب و برای عیسی مسیح محفوظ می‌باشید. ۲ رحمت و سلامتی و محبت بر شما افزون باد. ۳ ای حبیبان، چون شوق تمام داشتم که درباره نجات عام به شما بنویسم، ناچار شدم که الان به شما بنویسم و نصیحت دهم تا شما مجاهده کنید برای آن ایمانی که یک بار به مقدسین سپرده شد. ۴ زیرا که بعضی اشخاص در خفا درآمده‌اند که از قدیم برای این قصاص مقرر شده بودند؛ مردمان بی‌دین که فیض خدای ما را به فجور تبدیل نموده و عیسی مسیح آقای واحد و خداوند ما را انکار کرده‌اند. ۵ پس می‌خواهم شما را یاد دهم، هر چند همه چیز را دفعه می‌دانید که بعد از آنکه خداوند، قوم را از زمین مصر رهایی بخشیده بود، بار دیگری ایمانان را هلاک فرمود. ۶ و فرشتگانی را که ریاست خود را حفظ نکردند بلکه مسکن حقیقی خود را ترک نمودند، در زنجیرهای ابدی در تحت ظلمت بجهت قصاص یوم عظیم نگاه داشته است. (aiōnios g126) ۷ و همچنین سدوم و غموره و سایر بلدان نواحی آنها مثل ایشان چونکه زناکار شدند و در پی بشر دیگر افتادند، در عقوبت آتش ابدی گرفتار شده، بجهت عبرت مقرر شدند. (aiōnios g166) ۸ لیکن باوجود این، همه این خواب بینندگان نیز جسد خود را نجس می‌سازند و خداوندی را خوار می‌شمارند و بر بزرگان تهمت می‌زنند. ۹ امامیکائیل، رئیس ملاتکه، چون درباره جسد موسی با ابلیس منازعه می‌کرد، جرات ننمود که حکم افترا بر او بزند بلکه گفت: «خداوند تو را توبیخ فرماید.» ۱۰ لکن این اشخاص بر آنچه نمی‌دانند افتراء می‌زنند و در آنچه مثل حیوان غیرناتق بالطبع فهمیده‌اند، خود را فاسدمی سازند. ۱۱ وای بر ایشان زیرا که به راه قائل رفته‌اند و در گمراهی بلعام بجهت اجرت غرق شده‌اند و در مشاجرت قورح هلاک گشته‌اند. ۱۲ اینها در ضیافت‌های محبتانه شما صخره‌ها هستند چون با شما شادی می‌کنند، و شبانانی که خویشتن را بی‌خوف می‌پرورند و ابرهای بی‌آب از بادهارانده شده و در ختان صیغی بی‌میوه، دیواره مرده و از ریشه‌کنده شده، ۱۳ و امواج جوشیده دریا که رسوایی خود را مثل کف برمی‌آورند و ستارگان آواره هستند که برای ایشان تاریکی ظلمت جاودانی مقرر است. (aiōn g165) ۱۴ لکن خونخ که هفتم از آدم بود، درباره همین اشخاص خبر داده، گفت: «اینک خداوند با هزاران هزار از مقدسین خود یهودا آمد ۱۵ تا بر همه داوری نماید و جمیع بی‌دینان را ملزم سازد، بر همه کارهای بی‌دینی که ایشان کردند و بر تمامی سخنان زشت که گناهکاران بی‌دین به خلاف او گفتند.» ۱۶ اینانند همهمه‌کنان و گله‌مندان که برحسب شهوات خود سلوک

سوم یوحنا

۱ من که پیرم، به غایب حبیب که او را در راستی محبت می‌نمایم. ۲ ای حبیب، دعا می‌کنم که در هر وجه کامیاب و تندرست بوده باشی، چنانکه جان تو کامیاب است. ۳ زیرا که بسیار شاد شدم چون برادران آمدند و بر راستی تو شهادت دادند، چنانکه تو در راستی سلوک می‌نمایی. ۴ مرا بیش از این شادی نیست که بشنوم که فرزندانم در راستی سلوک می‌نمایند. ۵ ای حبیب، آنچه می‌کنی به برادران خصوص به غریبان، به امانت می‌کنی، ۶ که در حضور کلیسا بر محبت تو شهادت دادند و هرگاه ایشان را بطور شایسته خدایدرقه کنی، نیکویی می‌نمایی زیرا که بجهت اسم او بیرون رفتند و از امتهای چیزی نمی‌گیرند. ۷ پس بر ما واجب است که چنین اشخاص را بپذیریم تا شریک راستی بشویم. ۸ به کلیسا چیزی نوشتم لکن دیوترفیس که سرداری بر ایشان را دوست می‌دارد ما را قبول نمی‌کند. ۹ لهنذا اگر آیم کارهایی را که او می‌کند به یاد خواهم آورد زیرا به سخنان ناشایسته بر ما یاهوگویی می‌کند و به این قانع نشده، برادران را خود نمی‌پذیرد و کسانی را نیز که می‌خواهند، مانع ایشان می‌شود و از کلیسا بیرون می‌کند. ۱۰ ای حبیب به بدی اقتدا منما بلکه به نیکویی زیرا نیکوکردار از خداست و بدکردار خدا راندیده است. ۱۱ همه مردم و خود راستی نیز بردیمتریوس شهادت می‌دهند و ما هم شهادت می‌دهیم و آگاهید که شهادت ما راست است. ۱۲ مرا چیزهای بسیار بود که به تو بنویسم، لکن نمی‌خواهم به مرکب و قلم به تو بنویسم. ۱۳ لکن امیدوارم که به زودی تو را خواهم دید و زبانی گفتگو کنیم. ۱۴ سلام بر تو باد. دوستان به تو سلام می‌رسانند. سلام مرا به دوستان نام به نام برسان.

۱ من که پیرم، به خاتون برگزیده و فرزندانش که ایشان را در راستی محبت می‌نمایم و نه من فقط بلکه همه کسانی که راستی را می‌دانند، ۲ بخاطر آن راستی که در ما ساکن است و یا ما تا به ابد خواهد بود. (aiōn g165) ۳ فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر و عیسی مسیح خداوند و پسر پدر در راستی و محبت با ما خواهد بود. ۴ بسیار مسرور شدم چونکه بعضی از فرزندان تو را یافتم که در راستی رفتار می‌کنند، چنانکه از پدر حکم یافتیم. ۵ و الانای خاتون از تو التماس دارم نه آنکه حکمی تازه به تو بنویسم، بلکه همان را که از ابتداء داشتیم که یکدیگر را محبت بنماییم. ۶ و این است محبت که موافق احکام اوسلوک بنماییم و حکم همان است که از اول شنیدید تا در آن سلوک بنماییم. ۷ زیرا گمراه کنندگان بسیار به دنیا بیرون شدند که عیسی مسیح ظاهر شده در جسم را اقرار نمی‌کنند. آن است گمراه‌کننده و دجال. ۸ خود را نگاه بدارید مبدا آنچه را که عمل کردیم برپاددهید بلکه تا اجرت کامل بیابید. ۹ هرکه پیشوایی می‌کند و در تعلیم مسیح ثابت نیست، خدا را نیافته است. اما آنکه در تعلیم مسیح ثابت ماند، اوهم پدر و پسر را دارد. ۱۰ اگر کسی به نزد شما آید و این تعلیم را نیاورد، او را به خانه خود می‌پذیرید او را تحیت مگویید. ۱۱ زیرا هرکه او را تحیت گوید، در کارهای قبیحش شریک گردد. ۱۲ چیزهای بسیار دارم که به شما بنویسم، لکن نخواستم که به کاغذ و مرکب بنویسم، بلکه امیدوارم که به نزد شما بیایم و زبانی گفتگو نمایم تا خوشی ما کامل شود. ۱۳ فرزندان خواهر برگزیده تو، به تو سلام می‌رسانند. آمین.

چون خدا را محبت می‌نماییم واحکام او را به‌جا می‌آوریم. ۳ زیرا همین است محبت خدا که احکام او را نگاه داریم و احکام اوگران نیست. ۴ زیرا آنچه از خدا مولود شده است، بر دنیا غلبه می‌یابد؛ و غلبه‌ای که دنیا را مغلوب ساخته است، ایمان ماست. ۵ کیست آنکه بر دنیاغلبه یابد؟ جز آنکه ایمان دارد که عیسی پسرخداست. ۶ همین است او که به آب و خون آمد یعنی عیسی مسیح. نه به آب فقط بلکه به آب و خون. و روح است آنکه شهادت می‌دهد، زیرا که روح حق است. ۷ زیرا سه هستند که شهادت می‌دهند، ۸ یعنی روح و آب و خون؛ و این سه یک هستند. ۹ اگر شهادت انسان را قبول کنیم، شهادت خدا بزرگتر است؛ زیرا این است شهادت خدا که درباره پسر خود شهادت داده است. ۱۰ آنکه به پسر خدا ایمان آورد، در خود شهادت دارد و آنکه به خدا ایمان نیاورد، او را دروغگو شمرده است، زیرا به شهادتی که خدا درباره پسر خود داده است، ایمان نیاورده است. ۱۱ و آن شهادت این است که خدا حیات جاودانی به ما داده است و این حیات، در پسر اوست. (aiōnios g166) ۱۲ آنکه پسر را درحیات را دارد و آنکه پسر خدا را ندارد، حیات را نیافته است. ۱۳ این را نوشتیم به شما که به اسم خدا ایمان آورده‌اید تا بدانید که حیات جاودانی دارید و تا به اسم پسر خدا ایمان بیاورید. (aiōnios g166) ۱۴ و این است آن دلیری که نزد وی داریم که هرچه برحسب اراده او سوال نماییم، ما را می‌شنود. ۱۵ و اگر دانیم که هرچه سوال کنیم ما را می‌شنود، پس می‌دانیم که آنچه از او درخواست کنیم می‌یابیم. ۱۶ اگر کسی برادر خود را ببندد که گناهی را که منتهی به موت نباشد می‌کند، دعا بکند و او را حیات خواهدبخشید، به هرکه گناهی منتهی به موت نکرده باشد. گناهی منتهی به موت هست؛ بجهت آن نمی‌گوییم که دعا باید کرد. ۱۷ هر ناراستی گناه است، ولی گناهی هست که منتهی به موت نیست. ۱۸ و می‌دانیم که هرکه از خدا مولود شده است، گناه نمی‌کند بلکه کسی که از خدا تولد یافت خود را نگاه می‌دارد و آن شریر او را لمس نمی‌کند. ۱۹ و می‌دانیم که از خدا هستیم و تمام دنیا درشریر خوابیده است. ۲۰ اما آگاه هستیم که پسر خدا آمده است و به ما بصیرت داده است تا حق را بشناسیم و در حق یعنی در پسر او عیسی مسیح هستیم. اوست خدای حق و حیات جاودانی. (aiōnios g166) ۲۱ ای فرزندان، خود را از بتها نگاه دارید. آمین.

را پاک می‌سازد چنانکه او پاک است. ۴ و هرکه گناه را بعمل رفته‌اند. ۲ به این، روح خدا را می‌شناسیم: هر روحی که به می‌آورد، برخلاف شریعت عمل می‌کند زیرا گناه مخالف شریعت عیسی مسیح مجسم شده اقرار نماید از خداست، ۳ و هر روحی است. ۵ و می‌داند که او ظاهر شد تا گناهان را برآورد و در وی که عیسی مسیح مجسم شده را انکار کند، از خدا نیست. و این هیچ گناه نیست. ۶ هرکه در وی ثابت است گناه نمی‌کند و است روح دجال که شنیده‌اید که او می‌آید و الان هم در جهان هرکه گناه می‌کند او رانده است و نمی‌شناسد. ۷ ای فرزندان، ۴ ای فرزندان، شما از خدا هستید و بر ایشان غلبه یافته‌اید کسی شما را گمراه نکند؛ کسی که عدالت را به‌جا می‌آورد، عادل زیرا او که در شماست، بزرگتر است از آنکه در جهان است. ۵ است چنانکه او عادل است. ۸ و کسی که گناه می‌کند از ابلیس ایشان از دنیا هستند از این جهت سخنان دنیوی می‌گویند و دنیا است زیرا که ابلیس از ابتدا گناهکار بوده است. و از این جهت ایشان رامی‌شوند. ۶ ما از خدا هستیم و هرکه خدا رامی‌شناسد ما پسر خدا ظاهر شد تا اعمال ابلیس را باطل سازد. ۹ هرکه از خدا را می‌شوند و آنکه از خدا نیست ما را نمی‌شوند. روح حق و روح مولود شده است، گناه نمی‌کند زیرا تخم او در وی می‌ماند و ضلالت را از این تمیزی می‌دهیم. ۷ ای حبیبان، یکدیگر را محبت اونمی‌تواند گناهکار بوده باشد زیرا که از خدا تولد یافته است. ۱۰ بنماییم زیرا که محبت از خداست و هرکه محبت می‌نماید از خدا فرزندان خدا و فرزندان ابلیس از این ظاهر می‌گردند. هرکه عدالت را مولود شده است و خدا را می‌شناسد، ۸ و کسی که محبت نمی‌به‌جانی آورد از خدا نیست و همچنین هرکه برادر خود را محبت نماید، خدا را نمی‌شناسد زیرا خدا محبت است. ۹ و محبت خدا نمی‌نماید. ۱۱ زیرا همین است آن پیغمبی که از اول شنیدید که به ما ظاهر شده است به اینکه خدا پسر یگانه خود را به جهان یکدیگر را محبت نماییم. ۱۲ نه مثل قاتل که از آن شریر بود و فرستاده است تا به وی زیست نماییم. ۱۰ و محبت در همین برادر خود را کشت؛ و از چه سبب او را کشت؟ از این سبب که است، نه آنکه ما خدا را محبت نمودیم، بلکه اینکه او ما را اعمال خودش قبیح بود و اعمال برادرش نیکو. ۱۳ ای برادران من، محبت نمود و پسر خود را فرستاد تا کافره گناهان ما شود. ۱۱ ای تعجب کنید اگر دنیا از شما نفرت گیرد. ۱۴ ما می‌دانیم که از حبیبان، اگر خدا با ما چنین محبت نمود، ما نیز می‌باید یکدیگر موت گذشته، داخل حیات گشته‌ایم از اینکه برادران را محبت را محبت نماییم. ۱۲ کسی هرگز خدا را ندید؛ اگر یکدیگر را می‌نماییم. هرکه برادر خود را محبت نمی‌نماید در موت ساکن شده است. ۱۳ از این می‌دانیم که در وی ساکنیم و او در ما زیرا است. ۱۵ هرکه از برادر خود نفرت نماید، قاتل است و می‌داند که هیچ قاتل حیات جاودانی در خود ثابت ندارد. **(aionios)**

g166 ۱۶ از این امر محبت را دانسته‌ایم که او جان خود را می‌دهیم که پدر پسر را فرستاد تا نجات‌دهنده جهان بشود. ۱۵ در راه ما نهاد و ما باید جان خود را در راه برادران بنهیم. ۱۷ هرکه اقرار می‌کند که عیسی پسر خداست، خدا در وی ساکن لکن کسی که معیشت دنیوی دارد و برادر خود را محتاج بیند و رحمت خود را از او بازدارد، چگونه محبت خدا در او ساکن است؟ ۱۸ ای فرزندان، محبت را به‌جا آریم نه در کلام و زبان بلکه در عمل و راستی. ۱۹ و از این خواهیم دانست که از حق هستیم همین با ما کامل شده است تا در روز جزا ما را دلآوری باشد، و دل‌های خود را در حضور او مطمئن خواهیم ساخت، ۲۰ یعنی زیرا چنانکه او هست، ما نیز در این جهان همچنین هستیم. ۱۸ در هرچه دل ما، ما را مذمت می‌کند، زیرا خدا از دل ما بزرگتر در محبت خوف نیست بلکه محبت کامل خوف را بیرون می‌اندازد؛ است و هر چیزی را می‌داند. ۲۱ ای حبیبان، هرگاه دل ما ما را زیرا خوف عذاب دارد و کسی که خوف دارد، در محبت کامل مذمت نکند، در حضور خدا اعتماد داریم. ۲۲ و هرچه سؤال نشده است. ۱۹ ما او را محبت می‌نماییم زیرا که او اول ما را کنیم، از او می‌پاییم، از آنچه که احکام او را نگاه می‌داریم و به محبت نمود. ۲۰ اگر کسی گوید که خدا را محبت می‌نمایم و از آنچه پسندیده اوست، عمل می‌نماییم. و این است حکم او که به برادر خود نفرت کند، دروغ‌گوست، زیرا کسی که برادری را که اسم پسر اوعیسی مسیح ایمان آوریم و یکدیگر را محبت نماییم، دیده است محبت نمایم، چگونه ممکن است خدایی را که چنانکه به ما امر فرمود. ۲۴ و هرکه احکام او را نگاه دارد، در او ندیده است محبت نمایم؟ ۲۱ و این حکم را از وی یافته‌ایم که ساکن است و او در وی؛ و از این می‌شناسیم که در ما ساکن هرکه خدا را محبت می‌نماید، برادر خود را نیز محبت بنماید. است، یعنی از آن روح که به ما داده است.

۵ هرکه ایمان دارد که عیسی، مسیح است، از خدا مولود شده

۴ ای حبیبان، هر روح را قبول نکنید بلکه روح‌ها را بیازمایید است؛ و هرکه والد را محبت می‌نماید، مولود او را نیز محبت که از خدا هستند یا نه. زیرا که انبیای کذب بسیار به جهان بیرون می‌نمایند. ۲ از این می‌دانیم که فرزندان خدا را محبت می‌نماییم،

آموزیده شده است. ۱۳ ای پدران، به شما می نویسم زیرا او را که از ابتدا است می شناسید. ای جوانان، به شما می نویسم از آنجا که بر شریک غالب شده‌اید. ای بچه‌ها به شما نوشتم زیرا که پدر را می شناسید. ۱۴ ای پدران، به شما نوشتم زیرا او را که از ابتداست می شناسید. ای جوانان، به شما نوشتم از آن جهت که توانا هستید و کلام خدا در شما ساکن است و بر شریک غلبه یافته‌اید. ۱۵ دنیا را و آنچه در دنیاست دوست مدارید زیرا اگر کسی دنیا را دوست دارد، محبت پدر در وی نیست. ۱۶ زیرا که آنچه در دنیاست، از شهوات جسم و خواهش چشم و غرور زندگانی از پدر نیست بلکه از جهان است. ۱۷ و دنیا و شهوات آن در گذراست لکن کسی که به اراده خدا عمل می کند، تا به ابد باقی می ماند. (aiōn) 165) ۱۸ ای بچه‌ها، این ساعت آخر است و چنانکه شنیده‌اید که دجال می آید، الحال هم دجالان بسیار ظاهر شده‌اند و از این می دانیم که ساعت آخر است. ۱۹ از ما بیرون شدند، لکن از ما نبودند، زیرا اگر از ما می بودند با ما می ماندند؛ لکن بیرون رفتند تا ظاهر شود که همه ایشان از ما نیستند. ۲۰ و اما شما از آن قدوس، مسح را یافته‌اید و هرچیز را می دانید. ۲۱ نوشتم به شما از این جهت که راستی را نمی دانید، بلکه از اینرو که آن رامی دانید و اینکه هیچ دروغ از راستی نیست. ۲۲ دروغگو کیست جز آنکه مسیح بودن عیسی را انکار کند. آن دجال است که پدر و پسر را انکار می نماید. ۲۳ کسی که پسر را انکار کند، پدر را هم ندارد و کسی که اعتراف به پسر نماید، پدر را نیز دارد. ۲۴ و اما شما آنچه از ابتدا شنیدید در شما ثابت بماند، زیرا اگر آنچه از اول شنیدید، در شما ثابت بماند، شما نیز در پسر و در پدر ثابت خواهید ماند. ۲۵ و این است آن وعده‌ای که او به ما داده است، یعنی حیات جاودانی. (aiōnios g166) ۲۶ و این را به شما نوشتم درباره آنانی که شما را گمراه می کنند. ۲۷ و اما در شما آن مسح که از او یافته‌اید ثابت است و حاجت ندارید که کسی شما را تعلیم دهد بلکه چنانکه خود آن مسح شما را از همه چیز تعلیم می دهد و حق است و دروغ نیست، پس بطوری که شما را تعلیم داد در او ثابت می ماند. ۲۸ الان ای فرزندان در او ثابت بمانید تا چون ظاهر شود، اعتماد داشته باشیم و در هنگام ظهورش از وی خجل نشویم. ۲۹ اگر فهمیده اید که او عادل است، پس می دانید که هرکه عدالت را به جا آورد، از وی تولد یافته است.

۳ ملاحظه کنید چه نوع محبت پدر به ما داده است تا فرزندان خدا خوانده شویم؛ و چنین هستیم و از این جهت دنیا ما را نمی شناسد زیرا که او را نشناخت. ۲ ای حیبیان، الان فرزندان خدا هستیم و هنوز ظاهر نشده است آنچه خواهیم بود؛ لکن می دانیم که چون او ظاهر شود، مانند او خواهیم بود زیرا او را چنانکه هست خواهیم دید. ۳ و هرکس که این امید را بر وی دارد، خود

۱ آنچه از ابتدا بود و آنچه شنیده‌ایم و به چشم خود دیده، آنچه بر آن نگریستیم و دستهای ما لمس کرد، درباره کلمه حیات. ۲ و حیات ظاهر شد و آن را دیده‌ایم و شهادت می دهیم و به شما خبر می دهیم از حیات جاودانی که نزد پدر بود و بر ما ظاهر شد. (aiōnios g166) ۳ از آنچه دیده و شنیده‌ایم شما را اعلام می نمایم تا شما هم با ما شراکت داشته باشید. و اما شراکت ما با پدر و با پسرش عیسی مسیح است. ۴ و این را به شما می نویسم تا خوشی ما کامل گردد. ۵ و این است پیغامی که از او شنیده‌ایم و به شما اعلام می نمایم، که خدا نور است و هیچ ظلمت در وی هرگز نیست. ۶ اگر گوئیم که با وی شراکت داریم، در حالیکه در ظلمت سلوک می نمایم، دروغ می گوئیم و بر راستی عمل نمی کنیم. ۷ لکن اگر در نور سلوک می نمایم، چنانکه او در نور است، با یکدیگر شراکت داریم و خون پسر او عیسی مسیح ما را از هر گناه پاک می سازد. ۸ اگر گوئیم که گناه نداریم خود را گمراه می کنیم و راستی در ما نیست. ۹ اگر به گناهان خود اعتراف کنیم، او امین و عادل است تا گناهان ما را بیاورد و ما را از هر ناراستی پاک سازد. ۱۰ اگر گوئیم که گناه نکرده‌ایم، او را دروغگو می شماریم و کلام او در ما نیست.

۲ ای فرزندان من، این را به شما می نویسم تا گناه نکنید؛ و اگر کسی گناهی کند، شفیع می داریم نزد پدر یعنی عیسی مسیح عادل. ۲ و اوست کفاره بجهت گناهان ما و نه گناهان ما فقط بلکه بجهت تمام جهان نیز. ۳ و از این می دانیم که او را می شناسیم، اگر احکام او را نگاه داریم. ۴ کسی که گوید او را می شناسم و احکام او را نگاه ندارد، دروغگوست و در وی راستی نیست. ۵ لکن کسی که کلام او را نگاه دارد، فی الواقع محبت خدا در وی کامل شده است و از این می دانیم که در وی هستیم. ۶ هرکه گوید که در وی می مانم، به همین طریقی که او سلوک می نمود، اونیز باید سلوک کند. ۷ ای حیبیان، حکمی تازه به شما نمی نویسم، بلکه حکمی کهنه که آن را از ابتدا داشتید؛ و حکم کهنه آن کلام است که از ابتدا شنیدید. ۸ و نیز حکمی تازه به شما می نویسم که آن در وی و در شما حق است، زیرا که تاریکی درگذر است و نور حقیقی الان می درخشد. ۹ کسی که می گوید که در نور است و از برادر خود نفرت دارد، تا حال در تاریکی است. ۱۰ و کسی که برادر خود را محبت نماید، در نور ساکن است و لغزش در وی نیست. ۱۱ اما کسی که از برادر خود نفرت دارد، در تاریکی است و در تاریکی راه می رود و نمی داند کجا می رود زیرا که تاریکی چشمانش را کور کرده است. ۱۲ ای فرزندان، به شما می نویسم زیرا که گناهان شما بخاطر اسم او

بر کسی غلبه یافته باشد، او نیز غلام آن است. ۲۰ زیرا هرگاه به بی‌علم و ناپایدار آنها را مثل سایر کتب تحریف می‌کنند تا به معرفت خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح از آرایش دنیوی هلاکت خود برسند. ۱۷ پس شما ای حبیبان، چون این امور را رستند و بعد از آن، بار دیگر گرفتار و مغلوب آن گشتند، اواخر از پیش می‌دانید، باحذر باشید که مبادا به گمراهی بی‌دینان رهوده ایشان از اوایل بدتر می‌شود. ۲۱ زیرا که برای ایشان بهتر می‌بود که شده، از پایداری خود بیفتید. ۱۸ بلکه در فیض و معرفت خداوند راه عدالت را ندانسته باشند از اینکه بعد از دانستن باردیگر از آن و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح ترقی کنید، که او را از کنون حکم مقدس که بدیشان سپرده شده بود، برگردند. ۲۲ لکن معنی مثل حقیقی بر ایشان راست آمد که «سگ به فی خود رجوع کرده است و خنزیر شسته شده، به غلطیدن در گل.»

تاابدالاباد جلال باد. آمین. (aiōn g165)

۳ این رساله دوم رای حبیبان الان به شمامی نویسم که به این هردو، دل پاک شما را به طریق یادگاری برمی‌انگیزانم، ۲ تا بخاطر آرید کلماتی که انبیای مقدس، پیش گفته‌اند و حکم خداوند و نجات‌دهنده را که به رسولان شما داده شد. ۳ و نخست این را می‌دانید که در ایام آخرمستهرتین با استهزا ظاهر خواهند شد که بر وفق شهوات خود رفتار نموده، ۴ خواهند گفت: «کجاست وعده آمدن او؟ زیرا از زمانی که پدران به خواب رفتند، هرچیز به همینطوری که از ابتدای آفرینش بود، باقی است.» ۵ زیرا که ایشان عمد از این غافل هستند که به کلام خدا آسمانها از قدیم بود و زمین از آب و به آب قائم گردید. ۶ و به این هردو، عالمی که آن وقت بود در آب غرق شده، هلاک گشت. ۷ لکن آسمان و زمین الان به همان کلام برای آتش ذخیره شده و تا روز داوری و هلاکت، مردم بی‌دین نگاه داشته شده‌اند. ۸ لکن ای حبیبان، این یک چیز از شما مخفی نماند که یک روز نزد خدا چون هزار سال است و هزار سال چون یک روز. ۹ خداوند در وعده خود تاخیر نمی‌نماید چنانکه بعضی تاخیر می‌پندارند، بلکه بر شما تحمل می‌نماید چون نمی‌خواهد که کسی هلاک گردد بلکه همه به توبه گرایند. ۱۰ لکن روز خداوند چون دزد خواهد آمد که در آن آسمانها به صدای عظیم زایل خواهند شد و عناصر سوخته شده، از هم خواهد پاشید و زمین و کارهایی که در آن است سوخته خواهد شد. ۱۱ پس چون جمیع اینها متفرق خواهند گردید، شما چطور مردمان باید باشید، در هرسیرت مقدس و دینداری؟ ۱۲ و آمدن روز خدارا انتظار بکشید و آن را بشتابانید که در آن آسمانها سوخته شده، از هم متفرق خواهند شد و عناصر از حرارت گذاخته خواهد گردید. ۱۳ ولی بحسب وعده او، منتظر آسمانهای جدید و زمین جدید هستیم که در آنها عدالت ساکن خواهد بود. ۱۴ لهذا ای حبیبان، چون انتظار این چیزها را می‌کشید، جد و جهد نمایید تا نزد او بی‌داغ و بی‌عیب در سلامتی یافت شوید. ۱۵ و تحمل خداوند ما را نجات بداند، چنانکه برادر حبیب مایولس نیز برحسب حکمتی که به وی داده شد، به شما نوشت. ۱۶ و همچنین در سایر رساله‌های خود این چیزها را بیان می‌نماید که در آنها بعضی چیزهاست که فهمیدن آنها مشکل است و مردمان

دوم پطرس

۲ لکن در میان قوم، انبیای کذب نیز بودند، چنانکه در میان

شما هم معلمان کذب خواهند بود که بدعتهای مهلک را خفیه

۱ شمعون پطرس، غلام و رسول عیسی مسیح، به آنانی که خواهند آورد و آن آقایی را که ایشان را خرید انکار خواهند نمود

ایمان گرانها را به مساوی مایافته‌اند، در عدالت خدای ما و عیسی و هلاکت سریع را بر خود خواهند کشید؛ ۲ و بسیاری فجور

مسیح نجات‌دهنده. ۲ فیض و سلامتی در معرفت خدا و خداوند ایشان را متابعت خواهند نمود که به سبب ایشان طریق حق،

ماعیسی بر شما افزون باد. ۳ چنانکه قوت الهیه او همه چیزهایی را مورد ملامت خواهد شد. ۳ و از راه طمع به سخنان جعلی شما را

که برای حیات و دینداری لازم است، به ما عنایت فرموده است، خرید و فروش خواهند کرد که عقوبت ایشان از مدت مدید تاخیر

به معرفت او که ما را به جلال و فضیلت خود دعوت نموده، ۴ که نمی‌کند و هلاکت ایشان خوابیده نیست. ۴ زیرا هرگاه خدا بر

بوساطت آنها وعده‌های بینهایت عظیم و گرانها به ما داده شد فرشتگانی که گناه کردند، شفقت ننمود بلکه ایشان را به جهنم

انداخته، به زنجیرهای ظلمت سپرد تا برای داوری نگاه داشته شوند؛ (Tartaroō g5020) ۵ و بر عالم قدیم شفقت نفرمود

بلکه نوح، واعظ عدالت را با هفت نفر دیگر محفوظداشته، طوفان

علم و در علم، عفت و در عفت، صبر و در صبر، دینداری ۷ و بر بر عالم بی‌دینان آورد؛ ۶ و شهرهای سدوم و عموره را خاکستر

در دینداری، محبت برادران و در محبت برادران، محبت را. ۸ زیرا نموده، حکم به واژگون شدن آنها فرمود و آنها را برای آنانی که بعد

هرگاه اینها در شما یافت شود و بیفزاید، شما را نمی‌گذارد که از این بی‌دینی خواهند کرد، عبرتی ساخت؛ ۷ و لوط عادل را که

در معرفت خداوند ما عیسی مسیح کاهل یا بی‌ثمر بوده باشید. ۹ از رفتار فاجرانه بی‌دینان رنجیده بود رها کنید. ۸ زیرا که آن مرد عادل

زیرا هرکه اینها را ندارد، کور و کوتاه نظر است و تطهیر گناهان در میانشان ساکن بوده، از آنچه می‌دید و می‌شنید، دل صالح

گذشته خود را فراموش کرده است. ۱۰ لهدای برادران بیشتر خود را به کارهای قبیح ایشان هرروزه رنجیده می‌داشت. ۹ پس

جد و جهد کنید تا دعوت و برگزیدگی خود را ثابت نمایید زیرا خداوند می‌داند که عادلان را از تجربه‌هایی دهد و ظالمان را تا

اگر چنین کنید هرگز لغزش نخواهید خورد. ۱۱ و همچنین دخول در به روز جزا در عذاب نگاه دارد. ۱۰ خصوص آنانی که در شهوات

ملکوت جاودانی خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح به شما نجاست در پی جسم می‌روند و خداوندی را حقیر می‌دانند. ۱۱ و

به دولت‌مندی داده خواهد شد. (aiōnios g166) ۱۲ لهدا از حال آنکه فرشتگانی که در قدرت و قوت افضل هستند، پیش

پیوسته یاد دادن شما از این امور غفلت نخواهم ورزید، هرچند آنها را خداوند برایشان حکم افزا نمی‌زند. ۱۲ لکن اینها چون حیوانات

می‌دانند و در آن راستی که نزد شما است استوار هستند. ۱۳ لکن غیرناطقی که برای صید و هلاکت طبع متولد شده‌اند، ملامت

این را صواب می‌دانم، مادامی که در این خیمه هستم، شما را به می‌کنند بر آنچه نمی‌دانند در فساد خود هلاک خواهند شد.

یاد آوری برانگیزانم. ۱۴ چونکه می‌دانم که وقت بیرون کردن خیمه ۱۳ و مزدناراستی خود را خواهند یافت که عیش و عشرت یک

من نزدیک است، چنانکه خداوند ما عیسی مسیح نیز مرا آگاهانید. روزه را سرور خود می‌دانند. لکه‌ها و عیبها هستند که در ضیافت

۱۵ و برای این نیز کوشش می‌کنم تا شما در هروقت بعد از رحلت های محبتانه خود عیش و عشرت می‌نمایند وقتی که با شما شادی

من، بتوانید این امور را یاد آورید. ۱۶ زیرا که در پی افسانه‌های جعلی زنفیم، چون از قوت و آمدن خداوند ما عیسی مسیح شما را

اعلام دادیم، بلکه کبرپایی او را دیده بودیم. ۱۷ زیرا از خدای پدر خود را برای طمع ریاضت داده‌اند، ۱۵ و راه مستقیم را ترک

اکرام و جلال یافت هنگامی که آوازی از جلال کبرپایی به اورسید کرده، گمراه شدند و طریق بلعام بن بصور را که مزد ناراستی

که «این است پسر حبیب من که از وی خوشنومم.» ۱۸ و این آواز را دوست می‌داشت، متابعت کردند. ۱۶ لکن او از تقصیر خود

ما را زمانی که با وی در کوه مقدس بودیم، شنیدیم که از آسمان توبیخ یافت که حمار گنگ به زبان انسان منتطق شده، دیوانگی

آورده شد. ۱۹ و کلام انبیا را نیز محکم تر داریم که نیکومی کنید نبی را توبیخ نمود. ۱۷ اینها چشمه‌های بی‌آب و مه‌های رانده

شده به باد شدید هستند که برای ایشان ظلمت تاریکی جاودانی، شده به باد شدید هستند که برای ایشان ظلمت تاریکی جاودانی،

مقرر است. (questioned) ۱۸ زیرا که سخنان تکبرآمیز و باطل

می‌گویند و آنانی را که از اهل ضلالت تازه رستگار شده‌اند، در دام شهوات به فجور جسمی می‌کشند، ۱۹ و ایشان را به آزادی

و عده می‌دهند و حال آنکه خود غلام فساد هستند، زیرا هرچیزی که روح‌القدس مجذوب شده، از جانب خدا سخن گفتند.

۲۱ زیرا که نبوت به اراده انسان هرگز آورده نشد، بلکه مردمان به روح‌القدس مجذوب شده، از جانب خدا سخن گفتند.

خشنودشويد تا در هنگام ظهور جلال وی شادی و وجدنماييد. ۱۴ اگر بخاطر نام مسيح رسوايي می کشيد، خوشبحال شما زيرا که روح جلال و روح خدا بر شما آرام می گيرد. ۱۵ پس زنهار هيچ يکي از شما چون قاتل يا دزد يا شرير يا فضول عذاب نکشد. ۱۶ لکن اگر چون مسيحي عذاب بکشيد، پس شرمنده نشود بلکه به اين اسم خدا راتمجيد نمايد. ۱۷ زيرا اين زمان است که داوری ازخانه خدا شروع شود؛ و اگر شروع آن از ماست، پس عاقبت کسانی که انجيل خدا را اطاعت نمی کنند چه خواهد شد؟ ۱۸ و اگر عادل به دشواری نجات يابد، بی دين و گناهکار کجا يافت خواهد شد؟ ۱۹ پس کسانی نیز که برحسب اراده خدا زحمت کشند، جانهای خود را در نيکوکاری به خالق امين بسپارند.

۵ پيران را در ميان شما نصيحت می کنم، من که نیز با شما پير هستم و شاهد بر زحمات مسيح و شريك در جلالي که مكشوف خواهد شد. ۲ گله خدا را که در ميان شماست بچرانيد و نظارت آن را بکنيد، نه به زور بلکه به رضامندی و نه بجهت سود قبيح بلکه به رغبت؛ ۳ و نه چنانکه بر قسمت های خود خداوندی بکنيد بلکه بجهت گله نمونه باشيد، ۴ تا در وقتی که رئيس شيبانان ظاهر شود، تاج ناپژمرده جلال را بياييد. ۵ همچنين ای جوانان، مطيع پيران باشيد بلکه همه با يکديگر فروتنی را بر خود ببنديد زيرا خدا با متکبران مقاومت می کند و فروتنان را فيض می بخشد. ۶ پس زبردست زورآور خدا فروتنی نماييد تا شما را در وقت معين سرفراز نمايد. ۷ و تمام اندیشه خود را به وی واگذاريد زيرا که او برای شما فکر می کند. ۸ هشيار و بيدار باشيد زيرا که دشمن شما ابليس مانند شير غران گردش می کند و کسی را می طلبد تا ببلعد. ۹ پس به ايمان استوار شده، با او مقاومت کنيد، چون آگاه هستيد که همين زحمات بر برادران شما که در دنيا هستند، می آيد. ۱۰ و خدای همه فيضها که ما را به جلال ابدی خود در عیسی مسيح خوانده، است، شما را بعد از کشيدن زحمتی قليل کامل و استوار و توانا خواهد ساخت. (aiōnios g166) ۱۱ او را تا ابدالابد جلال و توانایی باد، آمين. (aiōn g165) ۱۲ به توسط سلوانس که او را برادر امين شمامی شمارم، مختصری نوشتم و نصيحت و شهادت می دهم که همين است فيض حقيقي خدا که بر آن قائم هستيد. ۱۳ خواهر برگزيده با شما که در بابل است و پسر من مرقس به شما سلام می رساند. ۱۴ يکديگر را به بوسه محبتانه سلام نماييد و همه شما را که در مسيح عیسی هستيد، سلام باد آمين.

ترس؛ و نه فقط صالحان و مهربانان را بلکه کج خلقان را نیز. ۱۹ نماید و پیوسته مستعد باشید تا هرکه سبب امیدی را که دارید از زیرا این ثواب است که کسی بجهت ضمیری که چشم بر خدا شما بپرسد، او را جواب دهید، لیکن باحلم و ترس. ۱۶ و ضمیر دارد، در وقتی که ناحق زحمت می کشد، دردها را متحمل شود. خود را نیکو بدارید تا آنانی که بر سیرت نیکوی شما در مسیح ۲۰ زیرا چه فخر دارد هنگامی که گناهکار بوده، تازیانه خورید و طعن می زنند، در همان چیزی که شما را بد می گویند خجالت متحمل آن شوید. لکن اگر نیکوکار بوده، زحمت کشید و صبر کشند، ۱۷ زیرا اگر اراده خدا چنین است، نیکوکار بودن و زحمت کنید، این نزد خدا ثواب است. ۲۱ زیرا که برای همین خوانده کشیدن، بهتر است از بدکردار بودن. ۱۸ زیرا که مسیح نیز برای شده‌اید، چونکه مسیح نیز برای ما عذاب کشید و شما را نمونه‌ای گناهان یک بار زحمت کشید، یعنی عادل‌ی برای ظالمان، تا ما را گذاشت تا در اثر قدمهای وی رفتار نمایید، ۲۲ «که هیچ گناه نزد خدا بیاورد؛ در حالیکه بحسب جسم مرد، لکن بحسب روح نکرد و مکر درزیبایش یافت نشد.» ۲۳ چون او را دشنام می دادند، زنده گشت، ۱۹ و به آن روح نیز رفت و موعظه نمود به ارواحی دشنام پس نمی داد و چون عذاب می کشید تهدید نمی نمود، که در زندان بودند، ۲۰ که سابق نافرمان‌بردار بودند هنگامی که حلم بلکه خویشتن را به داور عادل تسلیم کرد. ۲۴ که خود گناهان ما خدا در ایام نوح انتظار می کشید، وقتی که کشتی بنا می شد، که در را بدن خویش بردار متحمل شد تا از گناه مرده شده، به عدالت در آن جماعتی قلیل یعنی هشت نفر به آب نجات یافتند، ۲۱ که زیست نمایم که به ضربهای او شفا یافته‌اید. ۲۵ از آنروکه مانند گوسفندان گمشده بودید، لکن الحال به سوی شبان و اسقف برخاستن عیسی مسیح، ۲۲ که به آسمان رفت و بدست راست جانهای خود برگشته‌اید.

۳ همچنین‌ای زنان، شوهران خود را اطاعت نمایید تا اگر بعضی نیز مطیع کلام نشوند، سیرت زنان، ایشان را بدون کلام دریابد، ۲ چونکه سیرت طاهر و خداترس شما را ببیند. ۳ و شما رازینت ظاهری نباشد، از بافتن موی و متحلی شدن به طلا و پوشیدن لباس، ۴ بلکه انسانیت باطنی قلبی در لباس غیر فاسد روح حلیم و آرام که نزد خدا گرانهاست. ۵ زیرا بدینگونه زنان مقدسه در سابق نیز که متوکل به خدا بودند، خویشتن رازینت می نمودند و شوهران خود را اطاعت می کردند. ۶ مانند ساره که شما همراه ایشان به سوی همین اسراف اوپاشی نمی شنایید و شده‌اید، اگر نیکویی کنید و از هیچ خوف ترسان نشوید. ۷ و شما را دشنام می دهند. ۵ و ایشان حساب خواهند داد بدو که همچنین‌ای شوهران، با فطانت با ایشان زیست کنید، چون با مستعد است تا زندگان و مردگان را دوری نماید. ۶ زیرا که ظروف ضعیف تر زنانه، و ایشان را محترم دارید چون با شما وارث فیض حیات نیز هستند تا دعاهای شما بازداشته نشود. ۸ خلاصه مردم بحسب جسم حکم شود و موافق خدا بحسب روح زیست همه شما یکرای و همدرد و برادر دوست و مشفق و فروتن باشید. ۷ لکن انتهای همه چیز نزدیک است. پس خرداندیش و ۹ و بدی بعضی بدی و دشنام بعضی دشنام مدهید، بلکه برعکس برای دعا هشیار باشید. ۸ و اول همه با یکدیگر بشدت محبت برکت بطلبید زیرا که می دانید برای این خوانده شده‌اید تا وارث برکت شوید. ۱۰ زیرا «هرکه می خواهد حیات را دوست دارد و ایام نیکو ببیند، زبان خود را از بدی و لبهای خود را از فریب گفتن باز بردارد؛ ۱۱ از بدی اعراض نماید و نیکویی را به‌جا آورد؛ سلامتی را بطلبد و آن را تعاقب نماید. ۱۲ از آنرو که چشمان خداوند بر عادلان است و گوشهای او به سوی دعای ایشان، لکن روی خداوند بر بدکاران است.» ۱۳ و اگر برای نیکویی غیور هستید، کیست که به شما ضرری برساند؟ ۱۴ بلکه هرگاه برای عدالت زحمت کشیدید، خوشایحال شما. پس از خوف ایشان ترسان و مضطرب مشوید. ۱۵ بلکه خداوند مسیح را در دل خود تقدیس شده باشد. ۱۳ بلکه بقدری که شریک زحمات مسیح هستید،

برخیزانید و او را جلال داد، ایمان آورده‌اید تا ایمان و امید شما بر خدا باشد. ۲۲ چون نفسهای خود را به اطاعت راستی ظاهر ساخته‌اید تا محبت برادرانه بی‌ریا داشته باشید، پس یکدیگر را از دل بشدت محبت بنمایید. ۲۳ از آنرو که تولد تازه یافتید نه از تخم فانی بلکه از غیرفانی یعنی به کلام خدا که زنده و تا ابدالابد باقی است. (aiōn g165) ۲۴ زیرا که «هر بشری مانند گیاه است و تمام جلال او چون گل گیاه. گیاه پژمرده شد و گلش ریخت. ۲۵ لکن کلمه خدا تا ابدالابد باقی است.» و این است آن کلامی که به شما بشارت داده شده است. (aiōn g165)

۲ لهذا هر نوع کینه و هر مکر و ریا و حسد و هر قسم بدگویی را ترک کرده، ۲ چون اطفال نوزاده، مشتاق شیر روحانی و بی‌غش باشید تا از آن برای نجات نمو کنید، ۳ اگر فی الواقع چشیده‌اید که خداوند مهربان است. ۴ و به او تقرب جست، یعنی به آن سنگ زنده رد شده از مردم، لکن نزد خدا برگزیده و مکرم. ۵ شما نیز مثل سنگهای زنده بنا کرده می‌شوید به عمارت روحانی و کهنات مقدس تا قربانی‌های روحانی و مقبول خدا را بواسطه عیسی مسیح بگذرانید. ۶ بنابراین، در کتاب مکتوب است که «اینک می‌نهم در صهیون سنگی سر زاویه برگزیده و مکرم و هر که به وی ایمان آورد خجیل نخواهد شد.» ۷ پس شما را که ایمان دارید اکرام است، لکن آنانی را که ایمان ندارند، «آن سنگی که معماران رد کردند، همان سر زاویه گردید»، ۸ و «سنگ لغزش دهنده و صخره مصادم»، زیرا که اطاعت کلام نکرده، لغزش می‌خورند که برای همین معین شده‌اند. ۹ لکن شما قبیله برگزیده و کهنات ملوکانه و امت مقدس و قومی که ملک خاص خدا باشد هستید تا فضایل او را که شما را از ظلمت، به نور عجیب خود خوانده است، اعلام نمایید. ۱۰ که سابق قومی نبودید و الان قوم خدا هستید. آن وقت از رحمت محروم، اما الحال رحمت کرده شده‌اید. ۱۱ ای محبوبان، استدعا دارم که چون غریبان و بیگانگان از شهوات جسمی که با نفس در نزاع هستند، اجتناب نمایید؛ ۱۲ و سیرت خود را در میان امت‌ها نیکو دارید تا در همان امری که شما را مثل بدکاران بد می‌گویند، از کارهای نیکوی شما که ببینند، در روز تفقد، خدا را تمجید نمایند. ۱۳ لهذا هر منصب بشری را بخاطر خداوند اطاعت کنید، خواه پادشاه را که فوق همه است، ۱۴ و خواه حکام را که رسولان وی هستند، بجهت انتقام کشیدن از بدکاران و تحسین نیکوکاران. ۱۵ زیرا که همین است اراده خدا که به نیکوکاری خود، جهالت مردمان بی‌فهم را ساکت نماید، ۱۶ مثل آزادگان، اما نه مثل آنانی که آزادی خود را پوشش شرارت می‌سازند بلکه چون بندگان خدا. ۱۷ همه مردمان را احترام کنید. برادران را محبت نمایید. از خدا بترسید. پادشاه را احترام نمایید. ۱۸ ای نوکران، مطیع آقایان خود باشید با کمال

۱ به غریبانی که پراکنده‌اند در پطرس و غلاطیه و قیدوقیه و آسیا و بطنیه؛ ۲ برگزیدگان برحسب علم سابق خدای پدر، به تقدیس روح برای اطاعت و پاشیدن خون عیسی مسیح. فیض و سلامتی بر شما افزون باد. ۳ متبارک باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که بحسب رحمت عظیم خود ما را بواسطت برخاستن عیسی مسیح از مردگان از نوتولید نمود برای امید زنده، ۴ بجهت میراث بی‌فساد و بی‌آلایش و ناپژمرده که نگاه داشته شده است در آسمان برای شما؛ ۵ که به قوت خدامحروس هستید به ایمان برای نجاتی که مهیا شده است تا در ایام آخر ظاهر شود. ۶ و در آن وجد می‌نمایید، هرچند در حال، اندکی از راه ضرورت در تجربه‌های گوناگون محزون شده‌اید، ۷ تا آزمایش ایمان شما که از طلای فانی بازموده شدن در آتش، گرانها تر است، برای تسبیح و جلال و اکرام یافت شود در حین ظهور عیسی مسیح. ۸ که او را اگرچه ندیده‌اید محبت می‌نمایید و الان اگرچه او را نمی‌بینید، لکن بر او ایمان آورده، وجد می‌نمایید با خرمی‌ای که نمی‌توان بیان کرد و پر از جلال است. ۹ و انجام ایمان خود یعنی نجات جان خویش را می‌یابید. ۱۰ که دربار این نجات، انبیا بی‌که از فیضی که برای شما مقرر بود، اخبار نمودند، تفتیش و تفحص می‌کردند ۱۱ و دریافت می‌نمودند که کدام و چگونه زمان است که روح مسیح که در ایشان بود از آن خبر می‌داد، چون از زحماتی که برای مسیح مقرر بود و جلالهایی که بعد از آنها خواهد بود، شهادت می‌داد؛ ۱۲ و بدیشان مکشوف شد که نه به خود بلکه به ما خدمت می‌کردند، در آن اموری که شما اکنون از آنها خیر یافته‌اید از کسانی که به روح القدس که از آسمان فرستاده شده است، بشارت داده‌اند و فرشتگان نیز مشتاق هستند که در آنها نظر کنند. ۱۳ لهذا کمر دل‌های خود را ببندید و هشیار شده، امید کامل آن فیضی را که در مکاشفه عیسی مسیح به شما عطا خواهد شد، بدارید. ۱۴ و چون انبای اطاعت هستید، مشابه مشوید بدان شهواتی که در ایام جهالت می‌داشتید. ۱۵ بلکه مثل آن قدوس که شما را خوانده است، خود شما نیز در هر سیرت، مقدس باشید. ۱۶ زیرا مکتوب است: «مقدس باشید زیرا که من قدوسم.» ۱۷ و چون او را پدر می‌خوانید که بدون ظاهرینی برحسب اعمال هرکس داوری می‌نماید، پس هنگام غربت خود را با ترس صرف ننمایید. ۱۸ زیرا می‌دانید که خریده شده‌اید از سیرت باطلی که از پدران خود یافته‌اند نه به چیزهای فانی مثل نقره و طلا، ۱۹ بلکه به خون گرانها چون خون بره بی‌عیب و بی‌داغ یعنی خون مسیح، ۲۰ که پیش از بنیاد عالم معین شد، لکن در زمان آخر برای شما ظاهر گردید، ۲۱ که بواسطت او شما بر آن خدایی که او را از مردگان

می‌کشد برای محصول گرانبهای زمین و برایش صبر می‌کند تا باران اولین و آخرین را بیاید. ۸ شما نیز صبر نمایید و دل‌های خود را قوی سازید زیرا که آمدن خداوند نزدیک است. ۹ ای برادران، از یکدیگر شکایت مکنید، مبادا بر شما حکم شود. اینک داور بر در ایستاده است. ۱۰ ای برادران، نمونه زحمت و صبر را بگیریید از انبیایی که به نام خداوند تکلم نمودند. ۱۱ اینک صابران را خوشحال می‌گوییم و صبرایوب را شنیده‌اید و انجام کار خداوند رادانسته‌اید، زیرا که خداوند بغایت مهربان و کریم است. ۱۲ لکن اول همه‌ای برادران من، قسم مخورید نه به آسمان و نه به زمین و نه به هیچ سوگند دیگر، بلکه بلی شما بلی باشد و نی شما نی، مبادا در تحکم بیفتید. ۱۳ اگر کسی از شما مبتلای بلایی باشد، دعا بنماید و اگر کسی خوشحال باشد، سرود بخواند. ۱۴ و هرگاه کسی از شما بیمار باشد، کشیشان کلیسا را طلب کند تا برایش دعا نمایند و او را به نام خداوند به روغن تدهین کنند. ۱۵ و دعای ایمان، مریض شما را شفا خواهد بخشید و خداوند او را خواهد بر خیزانید، و اگر گناه کرده باشد، از او آمرزیده خواهد شد. ۱۶ نزد یکدیگر گناهان خود اعتراف کنید و برای یکدیگر دعا کنید تا شفا یابید، زیرا دعای مرد عادل در عمل، قوت بسیار دارد. ۱۷ الیاس مردی بود صاحب حواس مثل ما و به تمامی دل دعا کرد که باران نیارد و تا مدت سه سال و شش ماه نیارید. ۱۸ و باز دعا کرد و آسمان بارید و زمین ثمر خود را رویانید. ۱۹ ای برادران من، اگر کسی از شما از راستی منحرف شود و شخصی او را بازگرداند، ۲۰ بداندهر که گناهکار را از ضلالت راه او برگرداند، جانی را از موت رهانیده و گناهان بسیار را پوشانیده است.

گشت که می‌گوید: «ابراهیم به خدایمان آورد و برای او به عدالت محسوب گردید»، و دوست خدا نامیده شد. ۲۴ پس می‌بینید که انسان از اعمال عادل شمرده می‌شود، نه از ایمان تنها. ۲۵ و همچنین آیا ارحاب فاحشه نیز از اعمال عادل شمرده نشد وقتی که قاصدان را پذیرفته، به راهی دیگر روانه نمود؟ ۲۶ زیرا چنانکه بدن بدون روح مرده است، همچنین ایمان بدون اعمال نیز مرده است.

۳ ای برادران من، بسیار معلم نشوید چونکه می‌دانید که بر ما دوری سخت‌تر خواهد شد. ۲ زیرا همگی ما بسیار می‌غزیم. و اگر کسی در سخن گفتن نلغزد، او مرد کامل است و می‌تواند عنان تمام جسد خود را بکشد. ۳ و اینک لگام را بر دهان اسبان می‌زنیم تا مطیع ما شوند و تمام بدن آنها را برمی‌گردانیم. ۴ اینک کشتیها نیز چقدر بزرگ است و از بادهای سخت رانده می‌شود، لکن با سکان کوچک که بر طرفی که اراده ناخدا باشد، برگردانیده می‌شود. ۵ همچنان زبان نیز عضوی کوچک است و سخنان کبرآمیز می‌گوید. اینک آتش کمی چه جنگل عظیمی را می‌سوزاند. ۶ و زبان آتشی است! آن عالم ناراستی در میان اعضای ما زبان است که تمام بدن را می‌آلاید و دایره کائنات را می‌سوزاند و از جهنم سوخته می‌شود! (Geenna g1067) ۷ زیرا که هر طبیعتی از وحوش و طیور و حشرات و حیوانات بحری از طبیعت انسان رام می‌شود و رام شده است. ۸ لکن زبان را کسی از مردمان نمی‌تواند رام کند. شرارتی سرکش و پیر ازهر قاتل است! ۹ خدا و پدر را به آن متبارک می‌خوانیم و به همان مردمان را که به صورت خدا آفریده شده‌اند، لعن می‌گوییم. ۱۰ از یک دهان برکت و لعنت بیرون می‌آید! ای برادران، شایسته نیست که چنین شود. ۱۱ آیا چشمه از یک شکاف آب شیرین و شور جاری می‌سازد؟ ۱۲ یا می‌شودای برادران من که درخت انجیر، زیتون یا درخت مو، انجیر بار آورد؟ و چشمه شور نمی‌تواند آب شیرین را موجود سازد. ۱۳ کیست در میان شما که حکیم و عالم باشد؟ پس اعمال خود را از سیرت نیکو به تواضع حکمت ظاهر بسازد.

۱۴ لکن اگر در دل خود حسد تلخ و تعصب دارید، فخر مکنید و به ضد حق دروغ مگویید. ۱۵ این حکمت از بالا نازل نمی‌شود، بلکه دنیوی و نفسانی و شیطانی است. ۱۶ زیرا هر جایی که حسد و تعصب است، در آنجا فتنه و هر امر زشت موجود می‌باشد. ۱۷ لکن آن حکمت که از بالا است، اول طاهر است و بعد صلح‌آمیز و ملایم و نصیحت‌پذیر و پر از رحمت و میوه‌های نیکو و بی‌تردد و بی‌ریا. ۱۸ و میوه عدالت در سلامتی کاشته می‌شود برای آنانی که سلامتی را بعمل می‌آورند.

۴ از کجا در میان شما جنگها و از کجا نزاع‌های پدید می‌آید؟ آیا نه از لذت‌های شما که در اعضای شما جنگ می‌کند؟ ۲

۵ هان‌ای دولت‌مندان، بجهت مصیبت‌هایی که بر شما وارد می‌آید، گریه و ولوله نمایید. ۲ دولت شما فاسد و رخت شما بیدخورده می‌شود. ۳ طلا و نقره شما را زنگ می‌خورد و زنگ آنها بر شما شهادت خواهد داد و مثل آتش، گوشت شما را خواهد خورد. شما در زمان آخرخزانه اندوخته‌اید. ۴ اینک مزد عمل‌هایی که کشته‌های شما را درویده‌اند و شما آن را به فریب نگاه داشته‌اید، فریاد برمی‌آورد و ناله‌های دروگران، به گوش‌های رب‌الجنود رسیده است. ۵ بر روی زمین به ناز و کامرانی مشغول بوده، دل‌های خود را در یوم قتل پروردید. ۶ بر مردعادل فتوی دادید و او را به قتل رسانیدید و با شما مقاومت نمی‌کند. ۷ پس‌ای برادران، تا هنگام آمدن خداوند صبرکنید. اینک دهقان انتظار

۱ در عمل خود مبارک خواهد بود. ۲۶ اگر کسی از شما گمان برد که پرستنده خدا است وعنان زبان خود را نکشد بلکه دل خود را فریب دهد، پرستش او باطل است. ۲۷ پرستش صاف و بی عیب نزد خدا و پدر این است که یتیمان و بیوزنان را در مصیبت ایشان تفقد کنند و خود را از آلاش دنیا نگاه دارند.

۲ ای برادران من، ایمان خداوند ما عیسی مسیح، رب الجلال را با ظاهر بینی مدارید. ۲ زیرا اگر به کنیسه شما شخصی با انگشتی زرین و لباس نفیس داخل شود و فقیری نیز با پوشاک ناپاک درآید، ۳ و به صاحب لباس فاخترموجه شده، گویند: «اینجا نیکو بنشین» و به فقیر گویند: «تو در آنجا بایست یا زیر پای انداز من بنشین»، ۴ آیا در خود متردد نیستید و داوران خیالات فاسد نشده‌اید؟ ۵ ای برادران عزیز، گوش دهید. آیا خدا فقیران این جهان را برنگزیده است تا دولتمند در ایمان و وارث آن ملکوتی که به محبان خود وعده فرموده است بشوند؟ ۶ لکن شما فقیر را حقیر شمرده‌اید. آیا دولتمدان بر شما ستم نمی کنند و شما را در محکمه هانمی کشند؟ ۷ آیا ایشان به آن نام نیکو که بر شما نهاده شده است کفر نمی گویند؟ ۸ اما اگر آن شریعت ملوکانه را برحسب کتاب به‌جا آورید یعنی «همسایه خود را مثل نفس خود محبت نما» نیکو می‌کنید. ۹ لکن اگر ظاهر بینی کنید، گناه می‌کنید و شریعت شما را به خطاکاری ملزم می‌سازد. ۱۰ زیرا هر که تمام شریعت را نگاه دارد و در یک جزو بلغزد، ملزم همه می‌باشد. ۱۱ زیرا او که گفت: «زنا مکن»، نیز گفت: «قتل مکن». پس هرچند زنا نکنی، اگر قتل کردی، از شریعت تجاوز نمودی. ۱۲ همچنین سخن گویند و عمل نمایند مانند کسانی که برایشان دوری به شریعت آزادی خواهد شد. ۱۳ زیرا آن دوری بی‌رحم خواهد بود بر کسی که رحم نکرده است و رحم بر دوری مفتخر می‌شود. ۱۴ ای برادران من، چه سود دارد اگر کسی گوید: «ایمان دارم» وقتی که عمل ندارد؟ آیا ایمان می‌تواند او را نجات بخشد؟ ۱۵ پس اگر برادری یا خوهری برهنه و محتاج خوراک روزینه باشد، ۱۶ کسی از شما بدیشان گوید: «به سلامتی بروید و گرم و سیر شوید»، لیکن مایحتاج بدن را بدیشان ندهد، چه نفع دارد؟ ۱۷ همچنین ایمان نیز اگر اعمال ندارد، در خود مرده است. ۱۸ بلکه کسی خواهد گفت: «تو ایمان داری و من اعمال دارم. ایمان خود را بدون اعمال به من بیا و من ایمان خود را از اعمال خود به تو خواهم نمود.» ۱۹ تو ایمان داری که خدا واحد است؟ نیکو می‌کنی! شیاطین نیز ایمان دارند و می‌لرزند! ۲۰ و لیکن ای مرد باطل، آیا می‌خواهی دانستی که ایمان بدون اعمال، باطل است؟ ۲۱ آیا پدر ما ابراهیم به اعمال، عادل شمرده نشد وقتی که پسر خود اسحاق را به قربانگاه گذرانید؟ ۲۲ می‌بینی که ایمان با اعمال او عمل کرد و ایمان از اعمال، کامل گردید. ۲۳ و آن نوشته تمام

۱ یعقوب که غلام خدا و عیسی مسیح خداوند است، به دوازده سبط که پراکنده هستند. خوش باشید. ۲ ای برادران من، وقتی که در تجربه های گوناگون مبتلا شوید، کمال خوشی دانید. ۳ چونکه می‌دانید که امتحان ایمان شما صبر را پیدا می‌کند. ۴ لکن صبر را عمل تام خود باشد تا کامل و تمام شوید و محتاج هیچ چیز نباشید. ۵ و اگر از شما کسی محتاج به حکمت باشد، سوال بکند از خدایی که هر کس را به سخاوت عظامی کند و ملامت نمی نماید و به او داده خواهد شد. ۶ لکن به ایمان سوال بکند و هرگز شک نکنند زیرا هر که شک کند، مانند موج دریاست که از بادارنده و متلاطم می‌شود. ۷ زیرا چنین شخص گمان نبرد که از خداوند چیزی خواهد یافت. ۸ مرد دودل در تمام رفتار خود ناپایدار است. ۹ لکن برادر مسکین به سرافرازی خود فخر بنماید، ۱۰ و دولتمند از مسکنت خود، زیرا مثل گل علف در گذر است. ۱۱ از آنرو که آفتاب با گرمی طلوع کرده، علف را خشکانید و گلش به زیر افتاده، حسن صورتش زایل شد. به همینطور شخص دولتمند نیز در راههای خود، پژمرده خواهد گردید. ۱۲ خوشبحال کسی که متحمل تجربه شود، زیرا که چون آزموده شد، آن تاج حیاتی را که خداوند به محبان خود وعده فرموده است خواهد یافت. ۱۳ هیچ کس چون در تجربه افتد، نگوید: «خدا مرا تجربه می‌کند»، زیرا خدا هرگز از بدیها تجربه نمی‌شود و او هیچ کس را تجربه نمی‌کند. ۱۴ لکن هر کس در تجربه می‌افتد وقتی که شهوت وی او را می‌کشد و فریفته می‌سازد. ۱۵ پس شهوت آبتن شده، گناه را می‌زاید و گناه به انجام رسیده، موت را تولید می‌کند. ۱۶ ای برادران عزیز من، گمراه مشوید! ۱۷ هر بخشندگی نیکو و هر بخشش کامل از بالا است و نازل می‌شود از پدر نورها که نزد او هیچ تبدیل و سایه گردش نیست. ۱۸ او محض اراده خود ما را بوسیله کلمه حق تولید نمود تا ما چون نورمخلوقات او باشیم. ۱۹ بنابراین، ای برادران عزیز من، هر کس در شنیدن تند و در گفتن آهسته و در خشم سست باشد. ۲۰ زیرا خشم انسان عدالت خدا را به عمل نمی‌آورد. ۲۱ پس هر نجاست و افزونی شر را دور کنید و با فروتنی، کلام کاشته شده را بپذیرید که قادر است که جانهای شما را نجات بخشد. ۲۲ لکن کنندگان کلام باشید نه فقط شنوندگان که خود را فریب می‌دهند. ۲۳ زیرا اگر کسی کلام را بشنود و عمل نکند، شخصی را ماند که صورت طبیعی خود را در آینه می‌نگرد. ۲۴ زیرا خود را نگرست و رفت و فور فراموش کرد که چطور شخصی بود. ۲۵ لکن کسی که بر شریعت کامل آزادی چشم دوخت و در آن ثابت ماند، او چون شنونده فراموشکار نمی‌باشد، بلکه کننده عمل پس

بی‌مبالات پیدا شود، مانند عیسوکه برای طعمای نخست‌زادگی خود در آنها سلوک نمودند، فایده نیافتند. ۱۰ مذبحی داریم که خدمت را بفروخت. ۱۷ زیرا می‌دانید که بعد از آن نیز وقتی که خواست گذاران آن خیمه، اجازت ندارند که از آن بخورند. ۱۱ زیرا که وارث برکت شود مردود گردید (زیرا که جای توبه پیدا نمود) با جسدهای آن حیواناتی که رئیس کهنه خون آنها را به قدس‌الاقداص آنکه با اشکها در جستجوی آن بکوشید. ۱۸ زیرا تقرب نجسته‌اید برای گناه می‌برد، بیرون از لشکرگاه سوخته می‌شود. ۱۲ بنابراین، به کوهی که می‌توان لمس کرد و به آتش افروخته و نه به تاریکی عیسی نیز تا قوم را به خون خود تقدیس نماید، بیرون دروازه عذاب و ظلمت و باد سخت، ۱۹ و نه به آواز کرنا و صدای کلامی که کشید. ۱۳ لهذا عار او را برگرفته، بیرون از لشکرگاه به سوی او شنوندگان، التماس کردند که آن کلام، دیگر بدیشان گفته نشود. برویم. ۱۴ زانو که در اینجا شهری باقی نداریم بلکه آینده را ۲۰ زیرا که متحمل آن قدغن نتوانستند شد که اگر حیوانی نیز کوه طالب هستیم. ۱۵ پس بوسیله او قربانی تسبیح را به خدا بگذرانیم، را لمس کند، سنگسار یا به نیزه زده شود. ۲۱ و آن رویت بحدی یعنی ثمره لبهای را که به اسم او معترف باشند. ۱۶ لکن از ترسناک بود که موسی گفت: «بغایت ترسان و لرزانم». ۲۲ بلکه نیکوکاری و خیرات غافل مشوید، زیرا خدا به همین قربانی‌ها راضی تقرب جسته اید به جبل صهیون و شهر خدای حی یعنی اورشلیم است. ۱۷ مرشدان خود را اطاعت و انقیاد نمایند زیرا که ایشان سماوی و به جنود بی‌شماره از محفل فرشتگان ۲۳ و کلیسای پاسسانی جانهای شما را می‌کنند، چونکه حساب خواهند داد تا آن نخست‌زادگانی که در آسمان مکتوبند و به خدای داور جمیع و به را به خوشی نه به ناله به‌جا آورند، زیرا که این شما را مفید نیست. ارواح عادلان مکمل ۲۴ و به عیسی متوسط عهد جدید و به ۱۸ برای ما دعا کنید زیرا ما را یقین است که ضمیر خالص داریم خون پاشیده شده که متکلم است به معنی نیکوتر از خون هابیل. و می‌خواهیم در هر امر رفتار نیکو نماییم. ۱۹ و بیشتر التماس دارم که آنچه سخن می‌گوید روگردانید زیرا اگر آنانی که از ۲۵ زنه‌ار از آنکه سخن می‌گویند روگردانیدند، نجات نیافتند، پس ما آنکه بر زمین سخن گفت روگردانیدند، نجات نیافتند، پس ما چگونه نجات خواهیم یافت اگر از او که از آسمان سخن می‌گوید را به خون عهدی از مردگان برخیزانید، (aiōnios g166) ۲۱ روگردانیم؟ ۲۶ که آواز او در آن وقت زمین را جنبانید، لکن الان وعده داده است که «یک مرتبه دیگر نه فقط زمین بلکه آسمان را و آنچه منظور نظر او باشد، در شما بعمل آورد بوساطت عیسی نیز خواهم جنبانید». ۲۷ و این قول او یک مرتبه دیگر اشاره است از تبدیل چیزهایی که جنبانیده می‌شود، مثل آنهایی که ساخته شد، تا آنهایی که جنبانیده نمی‌شود باقی ماند. ۲۸ پس چون ملکوتی متحمل شوید زیرا مختصری نیز به شما نوشته‌ام. ۲۳ بدانید که را که نمی‌توان جنبانید می‌بایم، شکر به‌جا بیاوریم تا به خشوع و برادرما تیموتائوس رهایی یافته است و اگر زود آید، به اتفاق او تقوا خدا را عبادت پسندیده نمایم. ۲۹ زیرا خدای ما آتش فرورنده شما را ملاقات خواهیم نمود. ۲۴ همه مرشدان خود و جمیع مقدسین را سلام برسانید؛ و آنانی که از ایتالیا هستند، به شما سلام می‌رسانند. ۲۵ همگی شما را فیض باد. آمین.

۱۳ محبت برادرانه برقرار باشد؛ ۲ و از غریب‌نوازی غافل مشوید زیرا که به آن بعضی نادانسته فرشتگان را ضیافت کردند. ۳ اسیران را بخاطر آرید مثل همزندان ایشان، ومظلومان را چون شما نیز در جسم هستید. ۴ نکاح به هر وجه محترم باشد و بسترش غیرنجس زیرا که فاسقان و زانیان را خدا دوری خواهد فرمود. ۵ سیرت شما از محبت نقره خالی باشد و به آنچه دارید قناعت کنید زیرا که او گفته است: «تو را هرگز رها نکنم و تو را ترک نخواهم نمود.» ۶ بنابراین ما با دلیری تمام می‌گوییم: «خداوند مددکننده من است و ترسان نخواهم بود. انسان به من چه می‌کند؟» ۷ مرشدان خود را که کلام خدا را به شما بیان کردند بخاطر دارید و انجام سیرت ایشان را ملاحظه کرده، به ایمان ایشان اقتدا نمایید. ۸ عیسی مسیح دیروز و امروز و تا ابدالابد همان است. (aiōn g165) ۹ از تعلیمهای مختلف و غریب از جا برده مشوید، زیرا بهتر آن است که دل شما به فیض استوار شود و نه به خوراکیهایی که آنانی که

از انقضای وقت زاید، چونکه وعده‌دهنده را امین دانست. ۱۲ و مردگان خود را به قیامتی بازیافتند، لکن دیگران معذب شدند از این سبب، ازیک نفر و آن هم مرده، مثل ستارگان آسمان، کثیرو و خلاصی را قبول نکردند تا به قیامت نیکوتر برسند. ۳۶ و دیگران مانند ریگهای کنار دریا، بی‌شمار زاییده شدند. ۱۳ در ایمان همه از استهزاها و تازیانه‌ها بلکه از بندها و زندان آزموه شدند. ۳۷ ایشان فوت شدند، درحالیکه وعده‌ها را نیافته بودند، بلکه آنها را سنگسارگردیدند و با اره دیواره گشتند. تجربه کرده شدند و به از دور دیده، تحیت گفتند و اقرار کردند که بر روی زمین، بیگانه شمشیر مقتول گشتند. در پوستهای گوسفندان و بزها محتاج و غریب بودند. ۱۴ زیرا کسانی که همچنین می‌گویند، ظاهر مظلوم و ذلیل و آواره شدند. ۳۸ آتانی که جهان لایق ایشان نبود، می‌سازند که در جستجوی وطنی هستند. ۱۵ و اگر جایی را که از آن بیرون آمدند، بخاطر می‌آوردند، هرآینه فرصت می‌داشتند که ۳۹ پس جمیع ایشان با اینکه از ایمان شهادت داده شدند، وعده (بدانجا) برگردند. ۱۶ لکن الحال مشتاق وطنی نیکوتر یعنی (وطن) را نیافتند. ۴۰ زیرا خدا برای ما چیزی نیکوتر مهیا کرده است تا (سمای هستند و از اینرو خدا از ایشان عار ندارد که خدای ایشان خوانده شود، چونکه برای ایشان شهری مهیا ساخته است.

۱۲ تادیب الهی بنابراین چونکه ما نیز چنین ابر شاهدان ۱۷ به ایمان ابراهیم چون امتحان شد، اسحاق را گذرانید و آنکه وعده‌ها را پذیرفته بود، پسر یگانه خود را قربانی می‌کرد؛ ۱۸ که به او گفته شده بود که «نسل تو به اسحاق خوانده خواهد شد.» ۱۹ چونکه یقین دانست که خدا قادر بر برانگیزانیدن از اموات است و همچنین او را در مثلی از اموات نیز بازیافت. ۲۰ به ایمان اسحاق نیز یعقوب و عیسو را در امور آینده برکت داد. ۲۱ به ایمان یعقوب در وقت مردن خود، هر یکی از پسران یوسف را برکت داد و بر سر عصای خود سجده کرد. ۲۲ به ایمان یوسف در حین وفات خود، از خروج بنی اسرائیل اخبار نمود و درباره استخوانهای خود وصیت کرد. ۲۳ به ایمان موسی چون متولد شد، والدینش او را طفلی جمیل یافته، سه ماه پنهان کردند و از حکم پادشاه بیم نداشتند. ۲۴ به ایمان چون موسی بزرگ شد، ابا نمود از اینکه پسر دختر فرعون خوانده شود، ۲۵ و دلیل بودن با قوم خدا را پسندیده تر داشت از آنکه لذت اندک زمانی گناه را ببرد؛ ۲۶ و عار مسیح رادولتی بزرگتر از خزائن مصر پنداشت زیرا که به سوی مجازات نظر می‌داشت. ۲۷ به ایمان، مصر را ترک کرد و از غضب پادشاه نترسید زیرا که چون آن نادیده را بدید، استوار ماند. ۲۸ به ایمان، عید فصیح و پاشیدن خون را بعمل آورد تا هلاک کننده نخستزادگان، بر ایشان دست نگذارد. ۲۹ به ایمان، از بحر قلزم به خشکی عبور نمودند و اهل مصر قصد آن کرده، غرق شدند. ۳۰ به ایمان حصار اریحا چون هفت روز آن را طواف کرده بودند، به زیر افتاد. ۳۱ به ایمان، راحاب فاحشه با عاصیان هلاک نشد زیرا که جاسوسان را به سلامتی پذیرفته بود. ۳۲ و دیگر چه گویم؟ زیرا که وقت مرا کفاف نمی‌دهد که از جدعون و باراق و شمشون و یفتاح و داود و سموئیل و انبیا اخبار نمایم، ۳۳ که از ایمان، تسخیر ممالک کردند و به اعمال صالحه پرداختند و وعده‌ها را پذیرفتند و دهان شیران را بستند، ۳۴ سورت آتش را خاموش کردند و از دم شمشیرها رستگار شدند و از ضعف، توانایی یافتند و در جنگ شجاع شدند و لشکرهای غریبارا منهنم ساختند. ۳۵ زنان، بار آورد و جمعی از آن آکوده گردند. ۱۶ مباداشخصی زانی یا

از آنکه یک بار پاک شدند، دیگر حس گناهان را در ضمیر نمی خدا راپایمال کرد و خون عهدی را که به آن مقدس گردانیده شد، داشتند؟ ۳ بلکه در اینها هر سال یادگاری گناهان می‌شود. ۴ زیرا ناپاک شمرده و روح نعمت رابی حرمت کرد؟ ۳۰ زیرا می‌شناسیم محال است که خون گاوهاو بزها رفع گناهان را بکند. ۵ لهنذا او را که گفته است: «خداوند می‌گوید انتقام از آن من است؛ هنگامی که داخل جهان می‌شود، می‌گوید: «قربانی و هدیه را من مکافات خواهم داد.» و ایضاً: «خداوند قوم خود را دوری نخواستی، لکن جسدی برای من مهیا ساختی. ۶ به قربانی های خواهد نمود.» ۳۱ افتادن به دستهای خدای زنده چیزی هولناک سوختنی و قربانی های گناه رغبت نداشتی. ۷ آنگاه گفتم، اینک است. ۳۲ ولیکن ایام سلف را به یاد آورید که بعد از آنکه منور می‌آیم (در طومار کتاب درحق من مکتوب است) تا اراده تو گردیدید، متحمل مجاهدای عظیم از دردها شدید، ۳۳ چه از رای خدا بجا آورم.» ۸ چون پیش می‌گوید: «هدایا و قربانی‌ها اینک از دشنامها وزحمات تماشای مردم می‌شدید، و چه از آنکه قربانی های سوختنی و قربانی های گناه رانخواستی و به آنها شریک با کسانی می‌بودید که در چنین چیزها بسر می‌بردند. ۳۴ رغبت نداشتی،» که آنها رابحسب شریعت می‌گذراندند، ۹ بعد گفت که «اینک می‌آیم تا اراده تو رای خدا بجا آورم.» پس اول را برمی‌دارد، تا دوم را استوار سازد. ۱۰ و به این اراده مقدس نیکوتر و باقی است. ۳۵ پس ترک مکنید دلیری خود را که مقرون شده‌ایم، به قربانی جسد عیسی مسیح، یک مرتبه فقط. ۱۱ و هر کاهن هر روزه به خدمت مشغول بوده، می‌ایستد وهمان قربانی‌ها را مکرر می‌گذراند که هرگز رفع گناهان را نمی‌تواند کرد. ۱۲ زمانی، آن آینده خواهد آمد و تاخیر نخواهد نمود. ۳۸ لکن عادل لکن او چون یک قربانی برای گناهان گذرانید، به دست راست خدا بنیشت تا ابدالاباد. ۱۳ و بعد از آن منتظر است تادشمنانش پای انداز او شوند. ۱۴ از آرو که به یک قربانی مقدسان را کامل از ایمانداران تا جان خود را دریابیم.

گردانیده است تا ابدالاباد. ۱۵ و روح القدس نیز برای ما شهادت می‌دهد، زیرا بعد از آنکه گفته بود: ۱۶ «این است آن عهدی که بعد از آن ایام بایشان خواهم بست، خداوند می‌گوید احکام خود را در دلهای ایشان خواهم نهاد و بر ذهن ایشان مرقوم خواهم داشت، ۱۷ (باز می‌گوید) وگناهان و خطایای ایشان را دیگر به یاد نخواهم آورد.» ۱۸ اما جایی که آموزش اینها هست، دیگر قربانی گناهان نیست. ۱۹ پس ای برادران، چونکه به خون عیسی دلیری داریم تا به مکان اقدس داخل شویم ۲۰ از طریق تازه و زنده که آن را بجهت ما از میان برده یعنی جسم خود مهیا نموده است، ۲۱ و کاهنی بزرگ را بر خانه خدا داریم، ۲۲ پس به دل راست، در یقین ایمان، دلهای خود را از ضمیر بد پاشیده و بدنهای خود را به آب پاک غسل داده، نزدیک بیاییم؛ ۲۳ و اعتراف امید را محکم نگاه داریم زیرا که وعده‌دهنده امین است. ۲۴ و ملاحظه یکدیگر را بنماییم تا به محبت و اعمال نیکو ترغیب نمایم. ۲۵ و از با هم آمدن در جماعت غافل نشویم چنانکه بعضی را عادت است، بلکه یکدیگر را نصیحت کنیم و زیادتیر به اندازه‌ای که می‌بینید که آن روز نزدیک می‌شود. ۲۶ زیرا که بعد از پذیرفتن معرفت راستی اگر عمد گناهکار شویم، دیگر قربانی گناهان باقی نیست، ۲۷ بلکه انتظار هولناک عذاب و غیرت آتشی که مخالفان را فرو خواهد برد. ۲۸ هرکه شریعت موسی را خوار شمرده، بدون رحم به دوپا سه شاهد کشته می‌شود. ۲۹ پس به چه مقدارگمان می‌کنید که آن کس، مستحق عقوبت سخت‌تر شمرده خواهد شد که پسر خداست. ۱۱ به ایمان خود ساره نیز قوت قبول نسل یافت و بعد

بود، کاهن نمی بود چون کسانی هستند که به قانون شریعت فقط فرایض جسدی است که تا زمان اصلاح مقرر شده است. هدایا را می گذرانند. ۵ و ایشان شبیه و سایه چیزهای آسمانی را ۱۱ لیکن مسیح چون ظاهر شد تا رئیس کهنه نعمتهای آینده خدمت می کنند، چنانکه موسی ملهم شد هنگامی که عازم بود باشد، به خیمه بزرگتر و کاملتر وناساخته شده به دست یعنی که که خیمه را بسازد، زیرا بدو می گوید: «آگاه باش که همه چیز از این خلقت نیست، ۱۲ و نه به خون بزها و گوساله ها، بلکه به آن نمونه ای که در کوه به تو نشان داده شد بسازی.» ۶ لکن الان او خدمت نیکوتر یافته است، به مقداری که متوسط عهدنیکوتر نیز هست که بر وعده های نیکوتر مرتب است. ۷ زیرا اگر آن اول بی عیب می بود، جایی برای دیگری طلب نمی شد. ۸ چنانکه ایشان را ملامت کرده، می گوید: «خدایان می گوید اینک ایامی می آید که با خاندان اسرائیل و خاندان یهوداعهدی تازه استوار خواهد نمود. ۹ نه مثل آن عهدی که با پدران ایشان بستم، در روزی که من ایشان را دستگیری نمودم تا از زمین مصربرآردم، زیرا که ایشان در عهد من ثابت نماندند. پس خدایان می گوید من ایشان را واگذاردم. ۱۰ و خدایان می گوید این است آن عهدی که بعد از آن ایام با خاندان اسرائیل استوار خواهد داشت که احکام خود را در خاطر ایشان خواهد نهاد و بردل ایشان مرقوم خواهد داشت و ایشان را خداخواهم بود و ایشان مرا قوم خواهند بود. ۱۱ و دیگر کسی همسایه و برادر خود را تعلیم نخواهد داد و نخواهد گفت خدایان را بشناس زیرا که همه از خرد و بزرگ مرا خواهند شناخت. ۱۲ زیرا بر تقصیرهای ایشان ترحم خواهم فرمود و گناهانشان را دیگر به یاد نخواهم آورد.» ۱۳ پس چون «تازه» گفت، اول را کهنه ساخت؛ و آنچه کهنه و پیر شده است، مشرف بر زوال است.

۹ خلاصه آن عهد اول را نیز فرایض خدمت و قدس دنیوی بود. ۲ زیرا خیمه اول نصب شد که در آن بود چراغدان و میز و نان تقدسه، و آن به قدس مسمی گردید. ۳ و در پشت پرده دوم بود آن خیمه ای که به قدس الاقداس مسمی است، ۴ که در آن بود مجمره زرین و تابوت شهادت که همه اطرافش به طلا آراسته بود؛ و در آن بود حقه طلا که بر از من بود و عصای هارون که شکوفه آورده بود و دو لوح عهد. ۵ و بر زیر آن کروبیان جلال که بر تخت رحمت سایه گستر می بودند والان جای تفصیل آنها نیست. ۶ پس چون این چیزها بدینطور آراسته شد، کهنه بجهت ادای لوازم خدمت، پیوسته به خیمه اول درمی آیند. ۷ لکن در دوم سالی یک مرتبه رئیس کهنه تنها داخل می شود؛ و آن هم نه بدون خونی که برای خود و برای جهالات قوم می گذرانند. ۸ که به این همه روح القدس اشاره می نماید بر اینکه مادامی که خیمه اول بریاست، راه مکان اقدس ظاهر نمی شود. ۹ و این مثلی است برای زمان حاضر که بحسب آن هدایا و قربانی ها را می گذرانند که قوت ندارد که عبادت کننده را از جهت ضمیر کامل گرداند، ۱۰ چونکه اینها با چیزهای خوردنی و آشامیدنی و طهارات مختلفه،

۱۰ زیرا که چون شریعت را سایه نعمتهای آینده است، نه نفس صورت آن چیزها، آن هرگز نمی تواند هر سال به همان قربانی هایی که پیوسته می گذرانند، تقرب جویندگان را کامل گرداند. ۲ والا آیا گذرانیدن آنها موقوف نمی شد چونکه عبادت کنندگان، بعد

خود می‌رویانند، از خدا برکت می‌یابد. ۸ لکن اگر خار و خشک گرفته شد، ۱۰ زیرا که هنوز در صلب پدر خود بود هنگامی که می‌رویانند، متروک و قرین به لعنت و در آخر، سوخته می‌شود. ملک‌یصدق او را استقبال کرد. ۱۱ و دیگر اگر از کهانت لاوی، ۹ اما ای عزیزان در حق شما چیزهای بهتر و قرین نجات را یقین کمال حاصل می‌شد (زیرا قوم شریعت را بر آن یافتند)، باز چه می‌داریم، هر چند بدینطور سخن می‌گوییم. ۱۰ زیرا خدا بی‌انصاف نیست که عمل شما و آن محبت را که به اسم او از خدمت مقدسین که در آن مشغول بوده و هستید ظاهر کرده‌اید، فراموش کند. ۱۱ لکن آرزوی این داریم که هر یک از شما همین جد و سخنان در حق وی گفته می‌شود، از سبط دیگر ظاهر شده است. ۱۲ لکن آرزوی این داریم که هر یک از شما همین جد و کاهل که احدی از آن، خدمت قربانگاه را نکرده است. ۱۴ زیرا واضح مشوید بلکه اقتدا کنید آتانی را که به ایمان و صبرورث وعده‌ها می‌باشند. ۱۳ زیرا وقتی که خدا به ابراهیم وعده داد، چون به بزرگتر از خود قسم نتوانست خورد، به خود قسم خورده، گفت: «هرآینه من تو را برکت عظیمی خواهم داد و تو را بی‌نهایت کثیرخواهم گردانید.» ۱۵ و همچنین چون صبر کرد، آن وعده را یافت. ۱۶ زیرا مردم به آنکه بزرگتر است، قسم می‌خورند و نهایت هر مخاصمه ایشان قسم است تا اثبات شود. ۱۷ از اینرو، چون خدا خواست که عدم تغییر اراده خود را به وارثان وعده به تاکید بی‌شمار ظاهر سازد، قسم در میان آورد. ۱۸ تا به دو امر بی‌تغییر نیکوتر که به آن تقرب به خدای جوییم. ۲۰ و بقدر آنکه این که ممکن نیست خدادر مورد آنها دروغ گوید، تسلی قوی حاصل شود برای ما که پناه بردیم تا به آن امیدوی که در پیش ما گذارده شده است تمسک جوییم، ۱۹ و آن را مثل لنگری برای جان خود ثابت و پایدار داریم که در درون حجاب داخل شده است، ۲۰ جایی که آن پیشرو برای ما داخل شد یعنی عیسی که بر رتبه ملک‌یصدق، رئیس کهنه گردید تا ابدالاباد. (aiōn g165)

✓ زیرا این ملک‌یصدق، پادشاه سالم و کاهن خدای تعالی، هنگامی که ابراهیم از شکست دادن ملوک، مراجعت می‌کرد، او را استقبال کرده، بدو برکت داد. ۲ و ابراهیم نیز از همه چیزها ده یک بدو داد؛ که او اول ترجمه شده «پادشاه عدالت» است و بعد ملک سالم نیز یعنی «پادشاه سلامتی». ۳ بی‌پدر و بی‌مادر وی نسب نامه و بدون ابتدای ایام و انتهای حیات بلکه به شبیه پسر خدا شده، کاهن دایمی می‌ماند. ۴ پس ملاحظه کنید که این شخص چقدر بزرگ بود که ابراهیم پاتریارخ نیز از بهترین غنایم، ده یک بدو داد. ۵ و اما از اولاد لاوی کسانی که کهانت را می‌یابند، حکم دارند که از قوم بحسب شریعت ده یک بگیرند، یعنی از برادران خود، بآنکه ایشان نیز از صلب ابراهیم پدید آمدند. ۶ لکن آن کس که نسبتی بدیشان نداشت، از ابراهیم ده یک گرفته و صاحب وعده‌ها را برکت داده است. ۷ و بدون هر شبیه، کوچک از بزرگ برکت داده می‌شود. ۸ و در اینجا مردمان مردنی ده یک می‌گیرند، اما در آنجا کسی که بر زنده بودن وی شهادت داده می‌شود. ۹ حتی آنکه گویا می‌توان گفت که بوساطت ابراهیم از همان لاوی که ده یک می‌گیرد، ده یک

۱۰ زیرا که هنوز در صلب پدر خود بود هنگامی که ملک‌یصدق او را استقبال کرد. ۱۱ و دیگر اگر از کهانت لاوی، ۹ اما ای عزیزان در حق شما چیزهای بهتر و قرین نجات را یقین کمال حاصل می‌شد (زیرا قوم شریعت را بر آن یافتند)، باز چه می‌داریم، هر چند بدینطور سخن می‌گوییم. ۱۰ زیرا خدا بی‌انصاف نیست که عمل شما و آن محبت را که به اسم او از خدمت مقدسین که در آن مشغول بوده و هستید ظاهر کرده‌اید، فراموش کند. ۱۱ لکن آرزوی این داریم که هر یک از شما همین جد و سخنان در حق وی گفته می‌شود، از سبط دیگر ظاهر شده است. ۱۲ لکن آرزوی این داریم که هر یک از شما همین جد و کاهل که احدی از آن، خدمت قربانگاه را نکرده است. ۱۴ زیرا واضح مشوید بلکه اقتدا کنید آتانی را که به ایمان و صبرورث وعده‌ها می‌باشند. ۱۳ زیرا وقتی که خدا به ابراهیم وعده داد، چون به بزرگتر از خود قسم نتوانست خورد، به خود قسم خورده، گفت: «هرآینه من تو را برکت عظیمی خواهم داد و تو را بی‌نهایت کثیرخواهم گردانید.» ۱۵ و همچنین چون صبر کرد، آن وعده را یافت. ۱۶ زیرا مردم به آنکه بزرگتر است، قسم می‌خورند و نهایت هر مخاصمه ایشان قسم است تا اثبات شود. ۱۷ از اینرو، چون خدا خواست که عدم تغییر اراده خود را به وارثان وعده به تاکید بی‌شمار ظاهر سازد، قسم در میان آورد. ۱۸ تا به دو امر بی‌تغییر نیکوتر که به آن تقرب به خدای جوییم. ۲۰ و بقدر آنکه این که ممکن نیست خدادر مورد آنها دروغ گوید، تسلی قوی حاصل شود برای ما که پناه بردیم تا به آن امیدوی که در پیش ما گذارده شده است تمسک جوییم، ۱۹ و آن را مثل لنگری برای جان خود ثابت و پایدار داریم که در درون حجاب داخل شده است، ۲۰ جایی که آن پیشرو برای ما داخل شد یعنی عیسی که بر رتبه ملک‌یصدق، رئیس کهنه گردید تا ابدالاباد. (aiōn g165)

تا به ابد باقی است، کهانت بی‌زوال دارد. (aiōn g165) ۲۵ از این جهت نیز قادر است که آتانی را که بوسیله وی نزد خدا آیند، نجات بی‌نهایت بخشد، چونکه دائم زنده است تا شفاعت ایشان را بکند. ۲۶ زیرا که ما را چنین رئیس کهنه شایسته است، قدوس و بی‌آزار و بی‌عیب و از گناهکاران جدا شده و از آسمانها بلندتر گردیده ۲۷ که هر روز محتاج نباشد به مثال آن روسای کهنه که اول برای گناهان خود و بعد برای قوم قربانی بگذرانند، چونکه این را یک بار فقط به‌جا آورد هنگامی که خود را به قربانی گذرانید. ۲۸ از آنرو که شریعت مردمانی را که کمزوری دارند کاهن می‌سازد، لکن کلام قسم که بعد از شریعت است، پسر را که تا ابدالاباد کامل شده است. (aiōn g165)

▲ پس مقصود عمده از این کلام این است که برای ما چنین رئیس کهنه‌ای هست که در آسمانها به‌دست راست تخت کبریا نشسته است، ۲ که خادم مکان اقدس و آن خیمه حقیقی است مردمان مردنی ده یک می‌گیرند، اما در آنجا کسی که بر زنده بودن وی شهادت داده می‌شود. ۹ حتی آنکه گویا می‌توان گفت که بوساطت ابراهیم از همان لاوی که ده یک می‌گیرد، ده یک

باحذر باشید مبدا در یکی از شما دل شریر و بی‌ایمان باشد که از خدای حی مرتد شوید، ۱۳ بلکه هر روزه همدیگر رانصیحت کنید مادامی که «امروز» خوانده می‌شود، مبدا احدی از شما به فریب گناه سخت دل گردد. ۱۴ از آنرو که در مسیح شریک گشته‌ایم

۵ زیرا که هر رئیس کهنه از میان آدمیان گرفته شده، برای آدمیان مقرر می‌شود در امور الهی تا هدایا و قربانی‌ها برای گناهان بگذرانند؛ ۲ که با جاهلان و گمراهان می‌تواند ملایمت کند، چونکه او نیز در کمزوری گرفته شده است. ۳ و به‌سبب این کمزوری، او را لازم است چنانکه برای قوم، همچنین برای خویشتن نیز قربانی برای گناهان بگذرانند. ۴ کسی این مرتبه را برای خود نمی‌گیرد، مگر وقتی که خدا او را بخواند، چنانکه هارون را. ۵ و همچنین مسیح نیز خود را جلال نداد که رئیس کهنه بشود، بلکه او که به وی گفت: «تو پسر من هستی؛ من امروز تو را تولید نمودم.» ۶ چنانکه در مقام دیگر نیز می‌گوید: «تو تا به ابد کاهن هستی بر رتبه ملک‌صدق.» (aiōn g165) ۷ و او در ایام بشریت خود،

۴ پس بتربسیم مبدا با آنکه وعده دخول در آرامی وی باقی می‌باشد، ظاهر شود که احدی از شما قاصر شده باشد. ۲ زیرا که به ما نیز به مثال ایشان بشارت داده شد، لکن کلامی که شنیدند بدیشان نفع نبخشید، از اینرو که باشنوندگان به ایمان متحد نشدند. ۳ زیرا ما که ایمان آوردیم، داخل آن آرامی می‌گردیم، چنانکه گفته است: «در خشم خود قسم خوردم که به آرامی من داخل نخواهند شد.» و حال آنکه اعمال او از آفرینش عالم به اتمام رسیده بود. ۴ و در مقامی درباره روز هفتم گفت که «در روز هفتم خدا از جمیع اعمال خود آرامی گرفت.» ۵ و بازر این مقام که «به آرامی من داخل نخواهند شد.» ۶ پس چون باقی است که بعضی داخل آن بشوند و آنانی که پیش بشارت یافتند، به‌سبب نافرمانی داخل نشدند، ۷ باز روزی معین می‌فرماید چونکه به زبان داود بعد از مدت مدیدی «امروز» گفت، چنانکه پیش مذکور شد که «امروز اگر آواز او را بشنوید، دل خود راست مسازید.» ۸

۶ بنابراین، از کلام ابتدای مسیح درگذشته، به سوی کمال سبقت بجویم و بار دیگر بنیاد توبه از اعمال مرده و ایمان به خدا ننهیم، ۲ و تعلیم تعمیدها و نهادن دستها و قیامت مردگان و داوری جاودانی را. (aiōnios g166) ۳ و این را به‌جا خواهیم آورد هر گاه خدا اجازت دهد. ۴ زیرا آنانی که یک بار منور گشتند و لذت عطای سماوی را چشیدند و شریک روح‌القدس گردیدند ۵ و لذت کلام نیکوی خدا و قوات عالم آینده را چشیدند، (aiōn g165) ۶ اگر بیفتند، محال است که ایشان را بار دیگر برای توبه تازه سازند، در حالی که پسر خدا را برای خود باز مصلوب می‌کنند و او را بی‌حرمت می‌سازند. ۷ زیرا زمینی که بارانی را که بارها بر آن می‌افتد، می‌خورد و نباتات نیکو برای فلاحان

نهادی و او را بر اعمال دستهای خود گماشتی. ۸ همه چیز را زیر پایهای اونهاادی.» پس چون همه چیز را مطیع او گردانید، هیچ چیز را نگذاشت که مطیع او نباشد. لکن الان هنوز نمی بینیم که همه چیز مطیع وی شده باشد. ۹ اما او را که اندکی از فرشتگان کمتر شد می بینیم، یعنی عیسی را که به زحمت موت تاج جلال و اکرام بر سر وی نهاده شد تا به فیض خدا برای همه ذائقه موت را بچشد. ۱۰ زیرا او را که بخاطری همه و از وی همه چیز می باشد، چون فرزندان بسیار را وارد جلال می گرداند، شایسته بود که رئیس نجات ایشان را به درها کامل گرداند. ۱۱ زانو که چون مقدس کننده و مقدسان همه از یک می باشند، از این جهت عار ندارد که ایشان را برادر بخواند. ۱۲ چنانکه می گوید: «اسم تو را به برادران خود اعلام می کنم و در میان کلیساتو را تسبیح خواهم خواند.» ۱۳ و ایضاً: «من بروی توکل خواهم نمود.» و نیز: «اینک من و فرزندان من که خدا به من عطا فرمود.» ۱۴ پس چون فرزندان در خون و جسم شراکت دارند، او نیز همچنان در این هر دو شریک شد تا بوساطت موت، صاحب قدرت موت یعنی ابلیس را تبه سازد، و آثانی را که از ترس موت، تمام عمر خود را گرفتار بندگی می بودند، آزاد گرداند. ۱۶ زیرا که در حقیقت فرشتگان را دستگیری نمی نماید بلکه نسل ابراهیم را دستگیری می نماید. ۱۷ از این جهت می بایست در هر امری مشابه برادران خود شود تا در امور خدا رئیس کهنه ای کریم و امین شده، کفاره گناهان قوم را بکند. ۱۸ زیرا که چون خود عذاب کشیده، تجربه دید استطاعت دارد که تجربه شدگان را اعانت فرماید.

۳ بنابراین، ای برادران مقدس که در دعوت سماوی شریک هستید، در رسول و رئیس کهنه اعتراف ما یعنی عیسی تامل کنید، ۲ که نزد او که وی را معین فرمود امین بود، چنانکه موسی نیز در تمام خانه او بود. ۳ زیرا که این شخص لایق اکرامی بیشتر از موسی شمرده شد به آن اندازه ای که سازنده خانه را حرمت بیشتر از خانه است. ۴ زیرا هر خانه ای بدست کسی بنا می شود، لکن بانی همه خداست. ۵ و موسی مثل خادم در تمام خانه او امین بود تا شهادت دهد بر چیزهایی که می بایست بعد گفته شود. ۶ و اما مسیح مثل پسرپرست خانه او. و خانه او ما هستیم بشرطی که تا به انتباهه دلیری و فخر امید خود متمسک باشیم. ۷ پس چنانکه روح القدس می گوید: «امروزاگر آواز او را بشنوید، ۸ دل خود را سخت مسازید، چنانکه در وقت جنبش دادن خشم او درروز امتحان در بیابان، ۹ جایی که پدران شما مرا امتحان و آزمایش کردند و اعمال مرا تا مدت چهل سال می دیدند. ۱۰ از این جهت به آن گروه خشم گرفته، گفتم ایشان پیوسته در دلهای خود گمراه هستند و راههای مرا نشناختند. ۱۱ تا درخشم خود قسم خوردم که به آرامی من داخل نخواهند شد.» ۱۲ ای برادران،

۱ خدا که در زمان سلف به اقسام متعدد و طریق های مختلف بوساطت انبیا به پدران ما تکلم نمود، ۲ در این ایام آخر به ما بوساطت پسر خود متکلم شد که او را وارث جمیع موجودات قرار داد و بوسیله او عالمها را آفرید؛ (aiōn g165) ۳ که فروغ جلالش و خاتم جوهرش بوده و به کلمه قوت خود حامل همه موجودات بوده، چون طهارت گناهان را به اتمام رسانید، به دست راست کبریا در اعلی علین بنشست، ۴ و از فرشتگان افضال گردید، بمقدار آنکه اسمی بزرگتر از ایشان به میراث یافته بود. ۵ زیرا به کدام یک از فرشتگان هرگز گفت که «تو پسر من هستی. من امروز تو را تولید نمودم» و ایضاً «من او را پدر خواهم بود و او پسر من خواهد بود»؟ ۶ و هنگامی که نخست زاده را باز به جهان می آورد می گوید که «جمیع فرشتگان خدا او را پرستش کنند.» ۷ و در حق فرشتگان می گوید که «فرشتگان خود را با دها می گرداند و خادمان خود را شعله آتش.» ۸ اما در حق پسر: «ای خدا تخت تو تا ابدالابد است و عصای ملکوت تو عصای راستی است. (aiōn g165) ۹ عدالت را دوست و شرارت را دشمن می داری. بنابراین خدا، خدای تو، تو را به روغن شادمانی بیشتر از رفقایست مسح کرده است.» ۱۰ و (نیز می گوید: «تو ای خداوند، در ابتدا زمین را بنا کردی و افلاک مصنوع دستهای تو است. ۱۱ آنها فانی، لکن تو باقی هستی و جمیع آنها چون جامه، مندرس خواهد شد، ۱۲ و مثل ردا آنها را خواهی پیچید و تغییر خواهند یافت. لکن تو همان هستی و سالیهای تو تمام نخواهد شد.» ۱۳ و به کدام یک از فرشتگان هرگز گفت: «بنشین به دست راست من تا دشمنان تو را پای انداز تو سازم»؟ ۱۴ آیا همگی ایشان روح های خدمتگذار نیستند که برای خدمت آثانی که وارث نجات خواهند شد، فرستاده می شوند؟

۲ لهذا لازم است که به دقت بلیغ تر آنچه را شنیدیم گوش دهیم، مبدا که از آن بروده شویم. ۲ زیرا هر گاه کلامی که بوساطت فرشتگان گفته شد برقرار گردید، بقسمی که هر تجاوز و تغافل را جزای عادل می رسید، ۳ پس ما چگونه رستگار گردیم اگر از چنین نجاتی عظیم غافل باشیم؟ که در ابتدا تکلم به آن از خداوند بود و بعد کسانی که شنیدند، بر ما ثابت گردانیدند؛ ۴ درحالتی که خدا نیز با ایشان شهادت می داد به آیات و معجزات و انواع قوت و عطایای روح القدس برحسب اراده خود. ۵ زیرا عالم آینده ای را که ذکر آن را می کنیم مطیع فرشتگان نساخت. ۶ لکن کسی در موضعی شهادت داده، گفت: «چیسست انسان که او را بخاطرآوری یا پسر انسان که از او تفقد نمایی؟ ۷ او را از فرشتگان اندکی پست تر قرار دادی و تاج جلال و اکرام را بر سر او

۱ پولس، اسیر مسیح عیسی و تیموتاوس برادر، به فلیمون عزیز و همکار ما ۲ و به اپفیه محبوبه و ارخپس همسپاه ما به کلیسایی که در خانه ات می‌باشد. ۳ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا وعیسی مسیح خداوند با شما باد. ۴ خدای خود را شکر می‌کنم و پیوسته تو را در دعاهاى خود یاد می‌آورم ۵ چونکه ذکر محبت و ایمان تو را شنیده‌ام که به عیسی خداوندو به همه مقدسین داری، ۶ تا شراکت ایمانت مؤثرشود در معرفت کامل هر نیکویی که در ما است برای مسیح عیسی. ۷ زیرا که مرا خوشی کامل و تسلی رخ نمود از محبت تو از آنرو که دلهاى مقدسین از توای برادر استراحت می‌پذیرند. ۸ بدین جهت هرچند در مسیح کمال جسارت را دارم که به آنچه مناسب است تو را حکم دهم، ۹ لیکن برای محبت، سزاوارتر آن است که التماس نمایم، هرچند مردی چون پولس پیر والان اسیر مسیح عیسی نیز می‌باشم. ۱۰ پس تو را التماس می‌کنم درباره فرزند خود انیسیمس که در زنجیرهای خود او را تولید نمودم، ۱۱ که سابق او برای تو بی‌فایده بود، لیکن الحال تو را و مرافایده مند می‌باشد؛ ۱۲ که او را نزد تو پس می‌فرستم. پس تو او را بپذیر که جان من است. ۱۳ و من می‌خواستم که او را نزد خود نگاه دارم تا به عوض تو مرا در زنجیرهای انجیل خدمت کند، ۱۴ اما نخواستم کاری بدون رای تو کرده باشم تا احسان تو از راه اضطرار نباشد، بلکه از روی اختیار. ۱۵ زیرا که شاید بدین جهت ساعتی از توجدا شد تا او را تا به اید دریایی. (aiōnios q166) ۱۶ لیکن بعد از این نه چون غلام بلکه فوق از غلام یعنی برادر عزیزخصوص به من اما چند مرتبه زیادت‌تر به تو هم درجسم و هم در خداوند. ۱۷ پس هرگاه مرا رفیق می‌دانی، او را چون من قبول فرما. ۱۸ اما اگر ضرری به تو رسانیده باشد یا طلبی از او داشته باشی، آن را بر من محسوب دار. ۱۹ من که پولس هستم، به‌دست خود می‌نویسم، خود ادا خواهم کرد، تا به تو نگویم که به‌جان خود نیز مدیون من هستی. ۲۰ بلی‌ای برادر، تا من از تو در خداوندبرخوردار شوم. پس جان مرا در مسیح تازگی بده. ۲۱ چون بر اطاعت تو اعتماد دارم، به تومی نویسم از آن جهت که می‌دانم بیشتر از آنچه می‌گویم هم خواهی کرد. ۲۲ معهدا منزلی نیز برای من حاضر کن، زیرا که امیدوارم از دعاهاى شما به شما بخشیده شوم. ۲۳ افراس که در مسیح عیسی همزندان من است و مرقس و ۲۴ و ارسترخس و دیماس و لوقاهمکاران من تو را سلام می‌رسانند. ۲۵ فیض خداوند عیسی مسیح با روح شما باد. آمین.

تایی ثمر نباشند. ۱۵ جمیع رفقای من تو را سلام می‌رسانند و
آنانی را که از روی ایمان ما رادوست می‌دارند سلام رسان. فیض با
همگی شما باد. آمین.

فرما تا خرداندیش باشند. ۷ و خود را در همه چیز نمونه اعمال نیکو بسازو در تعلیم خود صفا و وقار و اخلاص را بکار بر، ۸ و کلام صحیح بی عیب را تا دشمن چونکه فرصت بدگفتن در حق ما نیاید، خجل شود. ۹ غلامان را نصیحت نما که آقایان خود را اطاعت کنند و در هر امر ایشان را راضی سازند و نقیض گو نباشند؛ ۱۰ و دزدی نکنند بلکه کمال دیانت را ظاهر سازند تا تعلیم نجات‌دهنده ما خدا را در هر چیز زینت دهند. ۱۱ زیرا که فیض خدا که برای همه مردم نجات‌بخش است، ظاهر شده، ۱۲ ما را تادیب می‌کند که بی‌دینی و شهوات دنیوی را ترک کرده، با خرداندیشی و عدالت و دینداری در این جهان زیست کنیم. ۱۳ (aiōn g165) و آن امید مبارک و تجلی جلال خدای عظیم و نجات‌دهنده خود ما عیسی مسیح را انتظار کشیم، ۱۴ که خود را در راه ما فدا ساخت تا ما را از هر ناراستی برهاند و امتی برای خود ظاهر سازد که ملک خاص او و غیور در اعمال نیکو باشند. ۱۵ این را بگو و نصیحت فرما و درکمال اقتدار توییخ نما و هیچ‌کس تو را حقیرنشمارد.

۳ بیاد ایشان آور که حکام و سلاطین را اطاعت کنند و فرمانبرداری نمایند و برای هرکار نیکو مستعد باشند، ۲ و هیچ‌کس را بدنگویند و جنگجو نباشند بلکه ملایم و کمال حلم را با جمیع مردم به‌جا آورند. ۳ زیرا که ما نیز سابق بی‌فهم و نافرمان‌دار و گمراه و بنده انواع شهوات و لذات بوده، در خبث و حسد بسر می‌بریم که لایق نفرت بودیم و بریکدیگر بغض می‌داشتیم. ۴ لیکن چون مهربانی و لطف نجات‌دهنده ما خدا ظاهر شد، ۵ نه به سبب اعمالی که ما به عدالت کرده بودیم، بلکه محض رحمت خود ما را نجات داد به غسل تولد تازه و تازگی‌ای که از روح‌القدس است؛ ۶ که او را به ما به دولت‌مندی افاضه نمود، به توسط نجات‌دهنده ما عیسی مسیح، ۷ تا به فیض او عادل شمرده شده، وارث گردیم بحسب امید حیات جاودانی. (aiōnios g166) ۸ این سخن امین است و در این امور می‌خواهم تو قدغن بلیغ فرمایی تا آنانی که به خدا ایمان آورند، بکشند که در اعمال نیکو مواظبت نمایند، زیرا که این امور برای انسان نیکو و مفیداست. ۹ و از مباحثات نامعقول و نسب‌نامه‌ها و نزاع‌ها و جنگ‌های شرعی اعراض نما زیرا که بی‌ثمر و باطل است. ۱۰ و از کسی که از اهل بدعت باشد، بعد از یک دو نصیحت اجتناب نما، ۱۱ چون می‌دانی که چنین کس مرتد و از خود ملزم شده درگناه رفتار می‌کند. ۱۲ وقتی که ارتماس یا تیخیس را نزد تو فرستم، سعی کن که در نیکوپولیس نزد من آیی زیرا که عزیمت دارم زمستان را در آنجا بسر برم. ۱۳ زیناس خطیب و اپلس را در سفر ایشان به سعی امداد کن تا محتاج هیچ چیز نباشند. ۱۴ و کسان ما نیز تعلیم بگیرند که در کارهای نیکومشغول باشند برای رفع احتیاجات ضروری،

۱ پولس، غلام خدا و رسول عیسی مسیح برحسب ایمان برگزیدگان خدا و معرفت آن راستی که در دینداری است، ۲ به امید حیات جاودانی که خدایی که دروغ نمی‌تواند گفت، از زمانهای ازلی وعده آن را داد، (aiōnios g166) ۳ اما در زمان معین، کلام خود را ظاهر کرد به موعظه‌ای که برحسب حکم نجات‌دهنده ما خدا به من سپرده شد، ۴ تیطس را که فرزند حقیقی من برحسب ایمان عام است، فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح خداوند باد. ۵ بدین جهت تو را در کریت واکذاشتم تا آنچه را که باقی مانده است اصلاح نمایی و چنانکه من به تو امر نمودم، کشیشان در هر شهر مقرر کنی. ۶ اگر کسی بی‌امامت و شوهر یک زن باشد که فرزندان مومن دارد، بری از تهمت فجور و تمرد، ۷ زیرا که اسقف می‌باید چون وکیل خدایی ملامت باشد و خودرایی یا تندمزاج یا میگساریار زنده یا طماع سود قبیح نباشد، ۸ بلکه مهمان دوست و خیردوست و خرداندیش و عادل و مقدس و پرهیزکار؛ ۹ و متمسک به کلام امین برحسب تعلیمی که یافته تا بتواند به تعلیم صحیح نصیحت کند و مخالفان را توییخ نماید. ۱۰ زیرا که یاهو گویان و فریندگان، بسیار و متمرد می‌باشند، علی‌الخصوص آنانی که از اهل ختنه هستند؛ ۱۱ که دهان ایشان را باید بست زیراخانه‌ها را بالکل و ازگون می‌سازند و برای سودقیح، تعلیم ناشایسته می‌دهند. ۱۲ یکی از ایشان که نبی خاص ایشان است، گفته است که «اهل کریت همیشه دروغگو و وحوش شریر و شکم پرست بی‌کاره می‌باشند.» ۱۳ این شهادت راست است؛ از این جهت ایشان را به سختی توییخ فرما تا در ایمان، صحیح باشند، ۱۴ و گوش نگیرند به افسانه‌های یهود و احکام مردمانی که از راستی انحراف می‌جویند. ۱۵ هرچیز برای پاکان پاک است، لیکن آلودگان و بی‌ایمانان را هیچ چیز پاک نیست، بلکه فهم و ضمیر ایشان نیز ملوث است؛ ۱۶ مدعی معرفت خدا می‌باشند، اما به افعال خود او را انکار می‌کنند، چونکه مکروه و متمرد هستند و بجهت هر عمل نیکو مردود.

۲ اما تو سخنان شایسته تعلیم صحیح را بگو: ۲ که مردان پیر، هشیار و باوقار و خرداندیش و در ایمان و محبت و صبر، صحیح باشند. ۳ همچنین زنان پیر، در سیرت متقی باشند و نه غیبت‌گو و نه بنده شراب زیاده بلکه معلمات تعلیم نیکو، ۴ تا زنان جوان را خرد بیاموزند که شوهردوست و فرزنددوست باشند، ۵ و خرداندیش و عقیفه و خانه نشین و نیکو و مطیع شوهران خود که مبدا کلام خدا مهمم شود. ۶ و به همین نسق جوانان را نصیحت

۲ اما تو سخنان شایسته تعلیم صحیح را بگو: ۲ که مردان پیر، هشیار و باوقار و خرداندیش و در ایمان و محبت و صبر، صحیح باشند. ۳ همچنین زنان پیر، در سیرت متقی باشند و نه غیبت‌گو و نه بنده شراب زیاده بلکه معلمات تعلیم نیکو، ۴ تا زنان جوان را خرد بیاموزند که شوهردوست و فرزنددوست باشند، ۵ و خرداندیش و عقیفه و خانه نشین و نیکو و مطیع شوهران خود که مبدا کلام خدا مهمم شود. ۶ و به همین نسق جوانان را نصیحت

می‌دارند؛ ۵ که صورت دینداری دارند، لیکن قوت آن را انکار برداشته، با خود بیایور زیرا که مریجهت خدمت مفید است. ۱۲ می‌کنند. از ایشان اعراض نما. ۶ زیرا که از اینها هستند آسانی که اما تیخیکس را به افسس فرستادم. ۱۳ ردایی را که در تروآس به حبله داخل خانه‌ها گشته، زنان کم عقل را اسیر می‌کنند که بار نزد کریس گذاشتم، وقت آمدن بیایور و کتب را نیز مخصوص گناهان را می‌کشند و به انواع شهوات روده می‌شوند. ۷ و دائم رقوق را. ۱۴ اسکندر مسکر با من بسیار دیدها کرد. خداوند او را تعلم می‌گیرند، لکن هرگز به معرفت راستی نمی‌توانند رسید. ۸ و بحسب افعالش جزا خواهد داد. ۱۵ و تو هم از او باحذر باش زیرا همچنان که نیس و میبریس با موسی مقاومت کردند، ایشان نیز با که باسخنان ما بشدت مقاومت نمود. ۱۶ در محاجه اول من، راستی مقاومت می‌کنند که مردم فاسدالعقل و مردود از ایمانند. ۹ هیچ‌کس با من حاضر نشد بلکه همه مرا ترک کردند. مباد که این لیکن بیشتر ترقی نخواهند کرد زیرا که حماقت ایشان بر جمیع مردم بر ایشان محسوب شود. ۱۷ لیکن خداوند با من ایستاده، به من واضح خواهد شد، چنانکه حماقت آنها نیز شد. ۱۰ لیکن تو قوت داد تاموعظه بوسیله من به کمال رسد و تمامی امت هایشوند تعلم و سیرت و قصد و ایمان وحلم و محبت و صبر مرا پیروی و از دهان شیر رستم. ۱۸ و خداوند مرا ازهر کار بد خواهد رها نید نمودی، ۱۱ وزحمات و آلام مرا مثل آنهایی که در انطاکیه وایقونیه و تا به ملکوت آسمانی خود نجات خواهد داد. او را تا ابدالآباد و لستره بر من واقع شد، چگونگی زحمات را تحمل می‌نمودم و جلال باد. آمین. (aiōn g165) ۱۹ فرسکا و اکیلا و اهل خانه خداوند مرا از همه رهایی داد. ۱۲ و همه کسانی که می‌خواهند انیسفورس را سلام رسان. ۲۰ ارستس در قرنتس ماند؛ اما ترفیمس در مسیح عیسی به دینداری زیست کنند، زحمت خواهند کشید. را در میلیتس بیمار واگذاردم. ۲۱ سعی کن که قبل از زمستان ۱۳ لیکن مردمان شریر و دغاباز در بدی ترقی خواهند کرد که بیایی. اقبولس و پودیس ولینس و کلادیه و همه برادران تو را سلام فرینده و فریب خورده می‌باشند. ۱۴ اما تو در آنچه آموختی و می‌رسانند. ۲۲ عیسی مسیح خداوند با روح تو باد. فیض بر شما ایمان آوردی قایم باش چونکه می‌دانی از چه کسان تعلم یافتی، باد. آمین.

۱۵ و اینکه از طفولیت کتب مقدسه را دانسته‌ای که می‌تواند تو را حکمت آموزد برای نجات بوسیله ایمانی که بر مسیح عیسی است. ۱۶ تمامی کتب از الهام خداست و بجهت تعلم و تنبیه و اصلاح و تربیت در عدالت مفیداست، ۱۷ تا مرد خدا کامل و بجهت هر عمل نیکوآراسته بشود.

۴ تو را در حضور خدا و مسیح عیسی که برزندگان و مردگان داوری خواهد کرد قسم می‌دهم و به ظهور و ملکوت او ۲ که به کلام موعظه کنی و در فرصت و غیر فرصت مواظب باشی و تنبیه و توبیخ و نصیحت نمایی باکمال تحمل و تعلم. ۳ زیرا ایامی می‌آید که تعلم صحیح را متحمل نخواهند شد، بلکه برحسب شهوات خود خارش گوشها داشته، معلمان را بر خود فراهم خواهند آورد، ۴ و گوشهای خود را از راستی برگردانیده، به سوی افسانه‌ها خواهند گرایید. ۵ لیکن تو در همه چیز هشیار بوده، متحمل زحمات باش و عمل مبشر را بجا آور و خدمت خود را به کمال رسان. ۶ زیرا که من الان ریخته می‌شوم و وقت رحلت من رسیده است. ۷ به جنگ نیکو جنگ کرده‌ام و دوره خود را به کمال رسانیده، ایمان را محفوظ داشته‌ام. ۸ بعد از این تاج عدالت برای من حاضر شده است که خداوند داور عادل در آن روز به من خواهد داد؛ و نه به من فقط بلکه نیز به همه کسانی که ظهور او را دوست می‌دارند. ۹ سعی کن که به زودی نزد من آیی، زیرا که دیماس برای محبت این جهان حاضر مرا ترک کرده، به تسالونیکه رفته است و کریسکیس به غلاطیه و تبطس به دلماطیه. (aiōn g165) ۱۱ لوقا تنها با من است. مرقس را

2 تیموتاوس

دهند اگر به قانون پهلوانی نکرده باشد. ۶ برزگری که محنت می‌کشد، باید اول نصیبی ازحاصل ببرد. ۷ در آنچه می‌گویم تفکر کن زیرا خداوند تو را در همه چیز فهم خواهد بخشید. ۸ عیسی مسیح را بخاطر دار که از نسل داود بوده، از مردگان برخاست برحسب بشارت من، ۹ که در آن چون بدکار تا به بندها زحمت می‌کشم، لیکن کلام خدا بسته نمی‌شود. ۱۰ و از این جهت همه زحمات را بخاطر برگزیدگان متمحل می‌شوم تا ایشان نیز نجاتی را که درمسیح عیسی است با جلال جاودانی تحصیل کنند. (aiōnios g166) ۱۱ این سخن امین است زیرا اگر با وی مردمیم، با او زیست هم خواهیم کرد. ۱۲ و اگر تحمل کنیم، با او سلطنت هم خواهیم کرد؛ و هرگاه او را انکار کنیم او نیز ما را انکار خواهد کرد. ۱۳ اگر بی‌ایمان شویم، او امین می‌ماند زیرا خود را انکار نمی‌تواند نمود. ۱۴ این چیزها را به یاد ایشان آور و در حضور خداوند قدغن فرما که مجادله نکنند، زیرا هیچ سود نمی‌بخشد بلکه باعث هلاکت شنوندگان می‌باشد. ۱۵ و سعی کن که خود را مقبول خداسازی، عاملی که خجل نشود و کلام خدا را بخوبی انجام دهد. ۱۶ و از یاهو گویی‌های حرام اعراض نما زیرا که تا به فرونی بی‌دینی ترقی خواهد کرد. ۱۷ و کلام ایشان، چون آکله می‌خورد و از آنجمله همیناوس و فلیطس می‌باشند ۱۸ که ایشان از حق برگشته، می‌گویند که قیامت الان شده است و بعضی را از ایمان منحرف می‌سازند. ۱۹ و لیکن بنیاد ثابت خدا قائم است و این مهر را دارد که «خداوند کسان خود رامی‌شناسد» و «هرکه نام مسیح را خواند، ازنا راستی کناره جوید». ۲۰ اما در خانه بزرگ نه فقط ظروف طلا و نقره می‌باشد، بلکه چوبی و گلی نیز؛ اما آنها برای عزت و اینها برای ذلت. ۲۱ پس اگر کسی خویشتن را از اینها طاهر سازد، ظرف عزت خواهد بود مقدس و نافع برای مالک خود ومستعد برای هر عمل نیکو. ۲۲ اما از شهوات جوانی بگریز و با آتانی که ازقلب خالص نام خداوند را می‌خوانند، عدالت وایمان و محبت و سلامتی را تعاقب نما. ۲۳ لیکن ازمسائل بیهوده و بی‌تادیب اعراض نما چون می‌دانی که نزاعها پدید می‌آورد. ۲۴ اما بنده خداناباید نزاع کند، بلکه با همه کس ملایم و راغب به تعلیم و صابر در مشقت باشد، ۲۵ و با حلم مخالفین را تادیب نماید که شاید خدا ایشان را توبه بخشد تا راستی را بشناسند. ۲۶ تا از دام ابلیس باز به هوش آیند که به حسب اراده او صیادو شده‌اند.

۲ پس توای فرزند من، در فیضی که در مسیح عیسی است زورآور باش. ۲ و آنچه به شهود بسیار از من شنیدی، به مردمان امین بسپارکه قابل تعلیم دیگران هم باشند. ۳ چون سپاهی نیکوی مسیح عیسی در تحمل زحمات شریک باش. ۴ هیچ سپاهی خود را در امور روزگار گرفتارنمی‌سازد تا رضایت آنکه او را سپاهی ساخت بجوید. ۵ و اگر کسی نیز پهلوانی کند، تاج را بدونمی

۱ پولس به اراده خدا رسول مسیح عیسی، برحسب وعده حیاتی که در مسیح عیسی است، ۲ فرزند حبیب خود تیموتاوس را. فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدرو خداوند ما عیسی مسیح باد. ۳ شکر می‌کنم آن خدایی را که از اجداد خودبه ضمیر خالص بندگی او را می‌کنم، چونکه دائم در دعاهای خود تو را شبانه‌روز یاد می‌کنم، ۴ و مشتاق ملاقات تو هستم چونکه اشکهای تورا بخاطر می‌دارم تا از خوشی سیر شوم. ۵ زیرا که یاد می‌دارم ایمان بی‌ریای تو را که نخست درجده ات لوئیس و مادرت اونیکی ساکن می‌بود و مرا یقین است که در تو نیز هست. ۶ لهدا بیاد تومی‌آورم که آن عطای خدا را که بوسیله گذاشتن دستهای من بر تو است برافروزی. ۷ زیرا خداروح جین را به ما نداده است بلکه روح قوت و محبت و تادیب را. ۸ پس از شهادت خداوند ما عار مدار و نه ازمن که اسیر او می‌باشم، بلکه در زحمات انجیل شریک باش برحسب قوت خدا، ۹ که ما را بجات داد و به دعوت مقدس خواند نه به حسب اعمال ما بلکه برحسب اراده خود و آن فیضی که قبل از قدیم الایام در مسیح عیسی به ما عطا شد. (aiōnios g166) ۱۰ اماالحال آشکار گردید به ظهور نجات‌دهنده ماعیسی مسیح که موت را نیست ساخت و حیات و بی‌فسادی را روشن گردانید بوسیله انجیل، ۱۱ که برای آن من واعظ و رسول و معلم امت‌ها مقررشده‌ام. ۱۲ و از این جهت این زحمات را می‌کشم بلکه عار ندارم چون می‌دانم به که ایمان آوردم و مرا یقین است که او قادر است که امانت مرا تا به آن روز حفظ کند. ۱۳ نمونه‌ای بگیر از سخنان صحیح که از من شنیدی در ایمان و محبتی که در مسیح عیسی است. ۱۴ آن امانت نیکو را بوسیله روح‌القدس که در ما ساکن است، حفظ کن. ۱۵ از این آگاه هستی که همه آتانی که در آسیا هستند، از من رخ تافته‌اند که از آنجمله فیچلس و هروجنس می‌باشند. ۱۶ خداوند اهل خانه انیسفورس را ترحم کناد زیرا که او بارها دل مرا تازه کرد و از زنجیر من عار نداشت، ۱۷ بلکه چون به روم رسید، مرا به کوشش بسیار تفحص کرده، پیدا نمود. ۱۸ (خداوند بلو عطا کناد که در آن روز در حضورخداوند رحمت یابد.) و خدمتهایی را که درافسس کرد تو بهتر می‌دانی.

۲ زورآور باش. ۲ و آنچه به شهود بسیار از من شنیدی، به مردمان امین بسپارکه قابل تعلیم دیگران هم باشند. ۳ چون سپاهی نیکوی مسیح عیسی در تحمل زحمات شریک باش. ۴ هیچ سپاهی خود را در امور روزگار گرفتارنمی‌سازد تا رضایت آنکه او را سپاهی ساخت بجوید. ۵ و اگر کسی نیز پهلوانی کند، تاج را بدونمی

از چنین اشخاص اعراض نما. ۶ لیکن دینداری با قناعت سود عظیمی است. ۷ زیرا که در این دنیا هیچ نیاوردیم و واضح است که از آن هیچ نمی توانیم برد. ۸ پس اگر خوراک و پوشاک داریم، به آنها قانع خواهیم بود. ۹ اما آنانی که می خواهند دولتمند شوند، گرفتاری شوند در تجربه و دام و انواع شهوات بی فهم ومضر که مردم را به تباهی و هلاکت غرق می سازند. ۱۰ زیرا که طمع ریشه همه بدیها است که بعضی چون در پی آن می کوشیدند، از ایمان گمراه گشته، خود را به اقسام دردها سفتند. ۱۱ ولی تو ای مرد خدا، از اینها بگریز و عدالت و دینداری و ایمان و محبت و صبر وتواضع را پیروی نما. ۱۲ و جنگ نیکوی ایمان را بکن و بدست آور آن حیات جاودانی را که برای آن دعوت شدی و اعتراف نیکو کردی در حضور گواهان بسیار. (aiōnios g166) ۱۳ تو را وصیت می کنم به حضور آن خدایی که همه را زندگی می بخشد و مسیح عیسی که در پیش پنطیوس پیلاطس اعتراف نیکو نمود، ۱۴ که تو وصیت را بی داغ و ملامت حفظ کن تا به ظهور خداوند ما عیسی مسیح. ۱۵ که آن را آن متبارک و قادر وحید و ملک الملوک ورب الارباب در زمان معین به ظهور خواهد آورد. ۱۶ که تنها لایموت و ساکن در نوری است که نزدیک آن نتوان شد و احدی از انسان او را ندیده و نمی تواند دید. او را تا ابدالابد اکرام و قدرت باد. آمین. (aiōnios g166) ۱۷ دولتمندان این جهان را امر فرما که بلندپروازی نکنند و به دولت ناپایدار امید ندارند، بلکه به خدای زنده که همه چیز را دولتمندانه برای تمتع به ما عطا می کند؛ (aiōn g165) ۱۸ که نیکوکار بوده، در اعمال صالحه دولتمند و سخی و گشاده دست باشند؛ ۱۹ و برای خود اساس نیکو بجهت عالم آینده نهند تا حیات جاودانی را بدست آرند. ۲۰ ای تیموتائوس تو آن امانت را محفوظ دار واز بیهوده گویی های حرام و از مباحثات معرفت دروغ اعراض نما، ۲۱ که بعضی چون ادعای آن کردند از ایمان منحرف گشتند. فیض با تو باد. آمین.

تو می‌نویسم به امید آنکه به زودی نزد تو آیم. ۱۵ لیکن اگر باشند. ۸ ولی اگر کسی برای خویشان و علی‌الخصوص اهل تاخیر اندازم، تا بدانی که چگونه باید در خانه خدا رفتار کنی که خانه خود تدبیرکنند، منکر ایمان و پست‌تر از بی‌ایمان است. ۹ کلیسای خدای حی و ستون و بنیاد راستی است. ۱۶ وبالاجماع سر دینداری عظیم است که خدا درجسم ظاهر شد و در روح، باید نام او ثبت گردد، ۱۰ که دراعمال صالح نیک نام باشد، اگر تصدیق کرده شد و به فرشتگان، مشهود گردید و به امتها موعظه فرزندان را پرورده و غربا را مهمانی نموده و پایهای مقدسین راسته و زحمت کشان را اعانتی نموده و هر کارنیکو را پیروی کرده کرده و در دنیا ایمان آورده و به جلال بالا برده شد.

۴ و لیکن روح صریح می‌گوید که در زمان آخر بعضی از ایمان برگشته، به ارواح مضل و تعالیم شیاطین اصغا خواهند نمود، ۲ به ریاکاری دروغگویان که ضمایر خود را داغ کرده‌اند؛ ۳ که از مزاجت منع می‌کنند و حکم می‌نمایند به احتراز از خوراک‌هایی که خدا آفریدبرای مومنین و عارفین حق تا آنها را به شکرگزاری بخورند. ۴ زیرا که هر مخلوق خدا نیکو است و هیچ‌چیز را رد نباید کرد، اگر به شکرگزاری پذیرد، ۵ زیرا که از کلام خدا و دعا تقدیس می‌شود. ۶ اگر این امور را به برادران بسپاری، خادم نیکوی مسیح عیسی خواهی بود، تربیت یافته درکلام ایمان و تعالیم خوب که پیروی آن را کرده‌ای. ۷ لیکن از افسانه‌های حرام عجزها احتراز نما و در دینداری ریاضت بکش. ۸ که ریاضت بدنی اندک فایده‌ای دارد، لیکن دینداری برای هر چیز مفید است که وعده زندگی حال و آینده را دارد. ۹ این سخن امین است و لایق قبول تام، ۱۰ زیرا که برای این زحمت و بی‌احترامی می‌کشیم، زیرا امید داریم به خدای زنده که جمیع مردمان علی‌الخصوص مومنین را نجات‌دهنده است. ۱۱ این امور را حکم و تعالیم فرما. ۱۲ هیچ‌کس جوانی تو را حقیر نشمارد، بلکه مومنین را درکلام و سیرت و محبت و ایمان و عصمت، نمونه باش. ۱۳ تا مادامی که نه آیم، خود را به قرائت و نصیحت و تعالیم بسپار. ۱۴ زنه‌ار از آن کرامتی که در تو است که بوسیله نبوت با نهادن دستهای کشیشان به تو داده شد، بی‌اعتنایی منما. ۱۵ در این امور تامل نما و در اینها راسخ باش تا ترقی تو بر همه ظاهر شود. ۱۶ خویشتن را و تعالیم را احتیاطکن و در این امور قائم باش که هرگاه چنین کنی، خویشتن را و شئوندگان خویش را نیز نجات خواهی داد.

۵ مرد پیر را توبیخ منما بلکه چون پدر او رانصیحت کن، و جوانان را چون برادران؛ ۲ زنان پیر را چون مادران؛ و زنان جوان را مثل خواهران با کمال عفت؛ ۳ یوزنه‌ار را اگر فی الحقیقت بیوه باشند، محترم دار. ۴ اما اگر بیوه‌زنی فرزندان یا نواده‌ها دارد، آموخته بشوند که خانه خود را با دینداری نگاه دارند و حقوق اجداد خود را ادا کنند که این در حضور خدا نیکو و پسندیده است. ۵ اما زنی که فی الحقیقت بیوه وی کس است، به خدا امیدوار است و در صلوات و دعاها شبانه‌روز مشغول می‌باشد. ۶ لیکن زن عیاش در حال حیات مرده است. ۷ و به این معانی امر فرما تا بی‌ملا مت

۲ پس از همه چیز اول، سفارش می‌کنم که صلوات و دعاها

و مناجات و شکرها را برای جمیع مردم به‌جا آورند؛ ۲ بجهت پادشاهان و جمیع صاحبان منصب تا به آرامی و استراحت و با کمال دینداری و وقار، عمر خود را بسر بریم. ۳ زیرا که این نیکو و پسندیده است، در حضور نجات‌دهنده ما خدا ۴ که می‌خواهد جمیع مردم نجات یابند و به معرفت راستی گرایند. ۵ زیرا خدا واحد است و در میان خدا و انسان یک متوسطی است یعنی انسانی که مسیح عیسی باشد، ۶ که خود را در راه همه فدا داد، نام‌های نامتناهی را اصفا نمایند که اینها مباحثات را نه آن تعمیر الهی را که در ایمان است پدید می‌آورد. ۵ اما غایت حکم، محبت است از دل پاک و ضمیر صالح و ایمان بی‌ریا. ۶ که از دروغ نی. ۸ پس آرزوی این دارم که مردان، دست‌های مقدس را این امور بعضی منحرف گشته به بیهوده‌گویی توجه ننموده‌اند، ۷ و بدون غیظ و جدال بفرارخته، در هر جا دعا کنند. ۹ و همچنین می‌خواهند معلمان شریعت بشوند و حال آنکه نمی‌فهمند آنچه زنان خویشتن را بیاریند به لباس مزین به حیا و پرهیز نه به زلفها و می‌گویند و نه آنچه به تاکید اظهار می‌نمایند. ۸ لیکن می‌دانیم که شریعت نیکو است اگر کسی آن را برحسب بکار برد. ۹ و که دعوی دینداری می‌کند به اعمال صالحه. ۱۱ زن با سکوت، این بداند که شریعت بجهت عادل موضوع نمی‌شود، بلکه برای سرکشان و طایغان و بی‌دینان و گناهکاران و ناپاکان و حرامکاران و قاتلان پدر و قاتلان مادر و قاتلان مردم ۱۰ و زانیان و لواطان و مردم دزدان و دروغ‌گوینان و قسم دروغ‌خوران و برای هر عمل دیگری که برخلاف تعلیم صحیح باشد، ۱۱ برحسب انجیل جلال خدای متبارک که به من سپرده شده است. ۱۲ و شکر می‌کنم خداوند

۳ این سخن امین است که اگر کسی منصب اسقفی را بخواد، کار نیکو می‌طلبد. ۲ پس اسقف باید بی‌ملاط و صاحب یک زن و هشیار و خردمند و صاحب نظام و مهمان‌نواز و راغب به تعلیم باشد؛ ۳ نه میگسار یا زنده یا طماع سودقیب بلکه حلیم و نه جنگجو و نه زیرپست. ۴ مدبر اهل خانه خود، به نیکویی و فرزندان خویش را در کمال وقار مطیع گرداند، ۵ زیرا هرگاه کسی نداند که اهل خانه خود را تدبیر کند، چگونه کلیسای خدا را نگاهبانی می‌نماید؟ ۶ و نه جدیدالایمان که مبادا غرور کرده، به حکم ابلیس بیفتند. ۷ اما لازم است که نزد آتانی که خارجند هم نیک نام باشد که مبادا در رسوایی و دام ابلیس گرفتار شود. ۸ همچنین شماسان باوقار باشند، نه دو زبان و نه راغب به شراب زیاده و نه طماع سودقیب؛ ۹ دارندگان سر ایمان در ضمیر پاک. ۱۰ اما باید اول ایشان آرموده شوند و چون بی‌عیب یافت شدند، کار شماسی را بکنند. ۱۱ و به همیپتورزان نیز باید باوقار باشند و نه غیبت‌گو بلکه هشیار و در امری امین. ۱۲ و شماسان صاحب یک زن باشند و فرزندان و اهل خانه خویش را نیکو تدبیر نمایند، ۱۳ زیرا آتانی که کار شماسی را نیکو کرده باشند، درجه خوب برای خویشتن تحصیل می‌کنند و جلادت کامل در ایمانی که به مسیح عیسی است. ۱۴ این به

۱ پولس، رسول عیسی خداوند که امید ما است، ۲ به فرزند حقیقی خود در ایمان، تیموتاوس. فیض و رحم و سلامتی از جانب خدای پدر و خداوند ما مسیح عیسی بر تو باد. ۳ چنانکه هنگامی که عازم مکادونیه بودم، به شما التماس نمودم که در افسس بمانی تا بعضی را امر کنی که تعلیمی دیگر ندهند، ۴ و افسانه‌ها و نسب نامه‌های نامتناهی را اصفا نمایند که اینها مباحثات را نه آن تعمیر الهی را که در ایمان است پدید می‌آورد. ۵ اما غایت حکم، محبت است از دل پاک و ضمیر صالح و ایمان بی‌ریا. ۶ که از دروغ نی. ۸ پس آرزوی این دارم که مردان، دست‌های مقدس را این امور بعضی منحرف گشته به بیهوده‌گویی توجه ننموده‌اند، ۷ و بدون غیظ و جدال بفرارخته، در هر جا دعا کنند. ۹ و همچنین می‌خواهند معلمان شریعت بشوند و حال آنکه نمی‌فهمند آنچه می‌گویند و نه آنچه به تاکید اظهار می‌نمایند. ۸ لیکن می‌دانیم که شریعت نیکو است اگر کسی آن را برحسب بکار برد. ۹ و که دعوی دینداری می‌کند به اعمال صالحه. ۱۱ زن با سکوت، این بداند که شریعت بجهت عادل موضوع نمی‌شود، بلکه برای سرکشان و طایغان و بی‌دینان و گناهکاران و ناپاکان و حرامکاران و قاتلان پدر و قاتلان مادر و قاتلان مردم ۱۰ و زانیان و لواطان و مردم دزدان و دروغ‌گوینان و قسم دروغ‌خوران و برای هر عمل دیگری که برخلاف تعلیم صحیح باشد، ۱۱ برحسب انجیل جلال خدای متبارک که به من سپرده شده است. ۱۲ و شکر می‌کنم خداوند خود مسیح عیسی را که مرا تقویت داد، چونکه امین شمرده، به این خدمتم ممتاز فرمود، ۱۳ که سابق کفرگو و مضر و سقطگو بودم، لیکن رحم یافتم از آترو که از جهالت در بی‌ایمانی کردم. ۱۴ اما فیض خداوند ما بی‌نهایت افزود با ایمان و محبتی که در مسیح عیسی است. ۱۵ این سخن امین است و لایق قبول تام که مسیح عیسی به دنیا آمد تا گناهکاران را نجات بخشد که من بزرگترین آنها هستم. ۱۶ بلکه از این جهت بر من رحم شد تا اول درمن، مسیح عیسی کمال حلم را ظاهر سازد تا آتانی را که بجهت حیات جاودانی به وی ایمان خواهند آورد، نمونه باشم. (aīōnios g166) باری پادشاه سرمدی و باقی و نادیده‌راه، خدای حکیم و وحید را اکرام و جلال تا ابد الابد باد. آمین. (aīōn g165) ای فرزند تیموتاوس، این وصیت را به تو می‌سیارم برحسب نبوت‌هایی که سابق بر تو شد تا در آنها جنگ نیکو کنی، ۱۹ و ایمان و ضمیر صالح را نگاه داری که بعضی این را از خود دور انداخته، مر ایمان را شکسته کشتی شدند. ۲۰ که از آن جمله همیپناوس و اسکندر می‌باشند که ایشان را به شیطان سپردم تا تادیب شده، دیگر کفر نگویند.

عطا کناد و خداوند با همگی شما باد. ۱۷ تحیت به دست من
پولس که علامت در هر رساله است بدینطور می نویسم: ۱۸ فیض
خداوند ما عیسی مسیح با جمیع شما باد. آمین.

2 تسالونیکیان

به نفس دهان خود هلاک خواهد کرد و به تجلی ظهور خویش، او را نابودخواهد ساخت؛ ۹ که ظهور او بعمل شیطان است با هر نوع قوت و آیات و عجایب دروغ ۱۰ و به هر قسم فریب ناراستی برای هالکین، از آنجا که محبت راستی را نپذیرفتند تا نجات یابند. ۱۱ و بدین جهت خدا به ایشان عمل گمراهی می‌فرستد تا دروغ را باور کنند ۱۲ و تا فتوایی شود بر همه کسانی که راستی را باور نکردند بلکه به ناراستی شاد شدند. ۱۳ اما ای برادران وای عزیزان خداوند، می‌باید ما همیشه برای شما خدا را شکر نماییم که از ابتدا خدا شما را برگزید برای نجات به تقدیس روح و ایمان به راستی. ۱۴ و برای آن شما را دعوت کرد بوسیله بشارت ما برای تحصیل جلال خداوند ما عیسی مسیح. ۱۵ پس ای برادران، استوار باشید و آن روایات را که خواه از کلام و خواه از رساله ما آموخته‌اید، نگاه دارید. ۱۶ و خود خداوند ما عیسی مسیح و خدا و پدر ما که ما را محبت نمود و تسلی ابدی و امید نیکو رابه فیض خود به ما بخشید، (aiōnios gl66) ۱۷ دل‌های شما را تسلی عطا کند و شما را در هر فعل و قول نیکو استوار گرداند.

۳ خلاصه‌ای برادران، برای ما دعا کنید تا کلام خداوند جاری شود و جلال یابد چنانکه در میان شما نیز؛ ۲ و تا از مردم ناشایسته شریز برهیم زیرا که همه را ایمان نیست. ۳ اما امین است آن خداوندی که شما را استوار و از شر محفوظ خواهد ساخت. ۴ اما بر شما در خداوند اعتماد داریم که آنچه به شما امر کنیم، بعمل می‌آورد و نیز خواهید آورد. ۵ و خداوند دل‌های شما را به محبت خدا و به صبر مسیح هدایت کند. ۶ ولی ای برادران، شما را به نام خداوند خود عیسی مسیح حکم می‌کنیم که از هر برادری که بی‌نظم رفتار می‌کند و نه برحسب آن قانونی که از ما یافته‌اید، اجتناب نمایید. ۷ زیرا خود آگاه هستید که به چه قسم به ما اقتدا می‌باید نمود، چونکه در میان شما بی‌نظم رفتار نکردیم، ۸ و نان هیچ‌کس را مفت نخوردیم بلکه به محنت و مشقت شبانه‌روز به کار مشغول می‌بودیم تا بر احدی از شما بار ننهیم. ۹ نه آنکه اختیار نداریم بلکه تا خود را نمونه برای شما سازیم تا به ما اقتدانمایید. ۱۰ زیرا هنگامی که نزد شما هم می‌بودیم، این را به شما امر فرمودیم که اگر کسی خواهد کار نکند، خوراک هم نخورد. ۱۱ زیرا شنیدیم که بعضی در میان شما بی‌نظم رفتار می‌کنند که کاری نمی‌کنند بلکه فضول هستند. ۱۲ اما چنین اشخاص را در خداوند ما عیسی مسیح حکم و نصیحت می‌کنیم که به آرامی کار کرده، نان خود را بخورند. ۱۳ اما شما ای برادران از نیکوکاری خسته خاطر مشوید. ۱۴ ولی اگر کسی سخن ما را در این رساله اطاعت نکند، بر او نشانه گذارید و باوی معاشرت مکیند تا شرمند شود. ۱۵ اما او را دشمن شمارید بلکه چون برادر او را تنبیه کنید. ۱۶

۲ اما ای برادران، از شما استدعا می‌کنیم درباره آمدن خداوند ما عیسی مسیح و جمع شدن ما به نزد او، ۲ که شما از هوش خود پرودی متزلزل نشوید و مضطرب نگردید، نه از روح و نه از کلام و نه از رساله‌ای که گویا از ما باشد، بدین مضمون که روز مسیح رسیده است. ۳ زتهار کسی به هیچ وجه شما را نفریذ، زیرا که تا آن ارتداد، اول واقع نشود و آن مرد شریز یعنی فرزند هلاکت ظاهر نگردد، آن روز نخواهد آمد؛ ۴ که او مخالفت می‌کند و خود را بلندتر می‌سازد از هر چه به خدا یا به معبود مسمی شود، بحدی که مثل خدا در هیکل خدا نشسته، خود را می‌نماید که خداست. ۵ آیا یاد نمی‌کنید که هنگامی که هنوز نزد شما می‌بودم، این را به شما می‌گفتم؟ ۶ و الان آنچه را که مانع است می‌دانید تا او در زمان خود ظاهر بشود. ۷ زیرا که آن سر بی‌دینی الان عمل می‌کند فقط تا وقتی که آنکه تا به حال مانع است از میان برداشته شود. ۸ آنگاه آن بی‌دین ظاهر خواهد شد که عیسی خداوند او را

۱ پولس و سلوانس و تیموتائوس، به کلیسای تسالونیکیان که در خدای پدر ماو عیسی مسیح خداوند می‌باشید. ۲ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ ای برادران می‌باید همیشه بجهت شما خدا را شکر کنیم، چنانکه سزوار است، از آنجا که ایمان شما بغایت نمو می‌کند و محبت هر یکی از شما جمیع با همدیگر می‌افزاید، ۴ بحدی که خود ما در خصوص شما در کلیساهای خدا فخر می‌کنیم به سبب صبر و ایمانتان در همه مصایب شما و عذابی که متحمل آنها می‌شوید، ۵ که دلیل است بر داوری عادل خدا تا شما مستحق ملکوت خدا بشوید که برای آن هم زحمت می‌کشید. ۶ زیرا که این انصاف است نزد خدا که عذاب کنندگان شما را عذاب دهد. ۷ و شما را که عذاب می‌کشید، با ما راحت بخشد در هنگامی که عیسی خداوند از آسمان با فرشتگان قوت خود ظهور خواهد نمود ۸ در آتش مشتعل و انتقام خواهد کشید از آنانی که خدا را نمی‌شناسند و انجیل خداوند ما عیسی مسیح را اطاعت نمی‌کنند، ۹ که ایشان به قصاص هلاکت جاودانی خواهند رسید از حضور خداوند و جلال قوت او (aiōnios gl66) ۱۰ هنگامی که آید تا در مقدسان خود جلال یابد و همه ایمانداران از او تعجب کنند در آن روز، زیرا که شما شهادت ما را تصدیق کردید. ۱۱ و برای این هم پیوسته بجهت شما دعای کنیم که خدای ما شما را مستحق این دعوت شمارد و تمام مسرت نیکویی و عمل ایمان را با قوت کامل گرداند، ۱۲ تا نام خداوند ما عیسی مسیح در شما تمجید یابد و شما در وی بحسب فیض خدای ما و عیسی مسیح خداوند.

ما و خداوند ما عیسی مسیح راه ما را به سوی شما راست بیاورد. چون دزد در شب می‌آید. ۳ زیرا هنگامی که می‌گویند سلامتی و ۱۲ و خداوند شما را نمو دهد و در محبت با یکدیگر و با همه امان است، آنگاه هلاکت ایشان رانگاهان فرو خواهد گرفت، افزونی بخشد، چنانکه ما شما را محبت می‌نماییم، ۱۳ تا دلهای چون درد زه زن حامله را و هرگز رستگار نخواهند شد. ۴ لیکن شما را استوار سازد، بی‌عیب در قدوسیت، به حضور خدا و پدر ما در هنگام ظهور خداوند ما عیسی مسیح، با جمیع مقدسین خود.

۴ خلاصه‌ای برادران، از شما در عیسی خداوند استعدا و التماس می‌کنیم که چنانکه از ما یافته‌اید که به چه نوع باید رفتار کنید و خدا را راضی سازید، به همانطور زیادت‌تر ترقی نمایید. ۲ زیرا می‌دانید چه احکام از جانب عیسی خداوند به شما دادیم. ۳ زیرا که این است اراده خدا یعنی قدوسیت شما تا از زنا بپرهیزید. ۴ تا هرکسی از شما بداند چگونه باید ظرف خویش را در قدوسیت و عزت درآید، ۵ و نه در هوس شهوت، مثل امت‌هایی که خدا را نمی‌شناسند. ۶ و تا کسی در این امر دست تظاول یا طمع بر برادر خود دراز نکند، زیرا خداوند از تمامی چنین کارها انتقام کشنده است. ۷ چنانکه سابق نیز به شما گفته و حکم کرده‌ایم، زیرا خدا ما را به ناپاکی نخوانده است، بلکه به قدوسیت. ۸ لہذا هرکه حقیر شمارد، انسان را حقیر نمی‌شمارد، بلکه خدا را که روح قدوس خود را به شما عطا کرده است. ۹ اما در خصوص محبت برادرانه، لازم نیست که به شما بنویسم، زیرا خود شما از خدا آموخته شده‌اید که یکدیگر را محبت نمایید؛ ۱۰ و چنین هم می‌کنید با همه برادرانی که در تمام مکادونیه می‌باشند. لیکن‌ای برادران از شما التماس داریم که زیادت‌تر ترقی کنید. ۱۱ و حریص باشید در اینکه آرام شوید و به کارهای خود مشغول شده، به دست‌های خویش کسب نمایید، چنانکه شما را حکم کردیم، ۱۲ تا نزد آنانی که خارج‌اند بطور شایسته رفتار کنید و به هیچ چیز محتاج نباشید. ۱۳ اما ای برادران نمی‌خواهیم شما از حالت خوابیدگان بی‌خبر باشید که مبادا مثل دیگران که امید ندارند، محزون شوید. ۱۴ زیرا اگر باور می‌کنیم که عیسی مرد و برخاست، به همین‌طور نیز خدا آنانی را که در عیسی خوابیده‌اند با وی خواهد آورد. ۱۵ زیرا این را به شما از کلام خدای گویم که ما که زنده و تا آمدن خداوند باقی باشیم بر خوابیدگان سبقت نخواهیم جست. ۱۶ زیرا خود خداوند با صدا و با آواز رئیس فرشتگان و با صور خدا از آسمان نازل خواهد شد و مردگان در مسیح اول خواهند برخاست. ۱۷ آنگاه ما که زنده و باقی باشیم، با ایشان در ابره‌ار بوده خواهیم شد تا خداوند را در هوا استقبال کنیم و همچنین همیشه با خداوند خواهیم بود. ۱۸ پس بدین سخنان همدیگر را تسلی دهید.

۵ اما ای برادران در خصوص وقتها و زمانها، احتیاج ندارید که به شما بنویسم. ۲ زیرا خود شما به تحقیق آگاهی‌اید که روز خداوند

1 تسالونیکیان

۱ پولس و سلوانس و تیموتائوس، و کلیسای تسالونیکیان که در
خدای پدر عیسی مسیح خداوند می‌باشید. فیض و سلامتی از
جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند با شما باد. ۲ پیوسته
درباره جمیع شما خدا را شکر می‌کنیم و دائم در دعاهای خود
شما را ذکر می‌نمایم، ۳ چون اعمال ایمان شما و محنت محبت
و صبر امید شما را در خداوند ما عیسی مسیح در حضور خدا
و پدر خود یاد می‌کنیم. ۴ زیرا که‌ای برادران وای عزیزان خدا،
از برگزیده شدن شما مطلع هستیم، ۵ زیرا که انجیل ما بر شما
محض سخن وارد نشده، بلکه با قوت و روح‌القدس و یقین کامل،
چنانکه می‌دانید که در میان شما بخاطر شما چگونه مردمان شدیم.
۶ و شما به ما و به خداوند اقتدا نمودید و کلام را در زحمت
شدید، با خوشی روح‌القدس پذیرفتید، ۷ به حدی که شما جمیع
ایمانداران مکادونیه و اخائیه را نمونه شدید، ۸ بنوعی که از شما
کلام خداوند نه فقط در مکادونیه و اخائیه نواخته شد، بلکه در
هرجا ایمان شما به خدا شیوع یافت، بقسمی که احتیاج نیست
که ما چیزی بگوییم، ۹ زیرا خود ایشان درباره ما خبر می‌دهند که
چه قسم وارد به شما شدیم و به چه نوع شما از تنها به سوی خدا
بازگشت کردید تا خدای حی حقیقی را بندگی نمایید، ۱۰ و تا
پسر او را از آسمان انتظار بکشید که او را از مردگان بریزانید،
یعنی عیسی که ما را از غضب آینده می‌رهاند.

۲ زیرا‌ای برادران، خود می‌دانید که ورود مادر میان شما
باطل نبود. ۲ بلکه هرچند قبل از آن در فیلیپی زحمت کشیده و
بی‌احترامی دیده بودیم، چنانکه اطلاع دارید، لیکن در خدای
خوددلیری کردیم تا انجیل خدا را با جد و جهد شدید به شما اعلام
نماییم. ۳ زیرا که نصیحت ما از گمراهی و خیانت و ریا نیست، ۴
بلکه چنانکه مقبول خدا گشتیم که وکلای انجیل بشویم، همچنین
سخن می‌گوییم و طالب رضامندی مردم نیستیم، بلکه رضامندی
خدایی که دل‌های ما رامی‌آزماید. ۵ زیرا هرگز سخن تملق‌آمیز
نگفتیم، چنانکه می‌دانید، و نه بهانه طمع کردیم، خداشاهد
است؛ ۶ و نه بزرگی از خلق جستیم، نه از شما و نه از دیگران،
هرچند چون رسولان مسیح بودیم، می‌توانستیم سنگین باشیم. ۷
بلکه در میان شما به ملایمت بسر می‌بریم، مثل دایه‌ای که اطفال
خود را می‌پرورد. ۸ بدین طرز شایق شما شده، راضی می‌بودیم که
نه همان انجیل خدا را به شما دهیم، بلکه جانهای خود را نیز از
بس که عزیز ما بودید. ۹ زانرو که‌ای برادران محنت و مشقت ما را
یاد می‌دارید زیرا که شبانه‌روز در کار مشغول شده، به انجیل خدا
شما را موعظه می‌کردیم که مبادا بر کسی از شما بارنهم. ۱۰ شما

۳ پس چون دیگر شکیبایی نداشتیم، رضابدین دادیم که ما را
در اتینا تنها واگذارند. ۲ و تیموتائوس را که برادر ما و خادم خدا
در انجیل مسیح است، فرستادیم تا شما را استوار سازد و در خصوص
ایمانتان شما را نصیحت کند. ۳ تا هیچ‌کس از این مصائب متزلزل
نشود، زیرا خود می‌دانید که برای همین مقرر شده‌ایم. ۴ زیرا هنگامی
که نزد شما بودیم، شما را پیش خبر دادیم که می‌باید زحمت
بکشیم، چنانکه واقع شد و می‌دانید. ۵ لهذا من نیز چون شکیبایی
نداشتم، فرستادم تا ایمان شما را تحقیق کنم مبادا که آن تجربه
کننده، شما را تجربه کرده باشد و محنت ما باطل گردد. ۶ اما
الحال چون تیموتائوس از نزد شما به ما رسید و مژده ایمان و محبت
شما را به ما رسانید و اینکه شما پیوسته ما را نیکو یاد می‌کنید و
مشاق ملاقات ما می‌باشید، چنانکه ما نیز شایق شما هستیم، ۷
لهذا‌ای برادران، در همه ضیق و مصیبتی که داریم، از شما به سبب
ایمانتان تسلی یافتیم. ۸ چونکه الان زیست می‌کنیم، اگر شما
در خداوند استوار هستید. ۹ زیرا چه شکرگزاری به خدا توانیم نمود
به سبب این همه خوشی‌ای که به حضور خدا درباره شما داریم؛
۱۰ که شبانه‌روزی شمار دعا می‌کنیم تا شما را روبرو ملاقات کنیم
و نقص ایمان شما را به کمال رسانیم. ۱۱ اما خود خدا یعنی پدر

انعام شما را نپایید از رغبت به فروتنی و عبادت فرشتگان و مداخلت همه چیز اطاعت کنید زیرا که این پسندیده است در خداوند. ۲۱ در امری که دیده است که از ذهن جسمانی خود بی جا مغرور ای پدران، فرزندان خود را خشمگین مسازید، مبادا شکسته دل شده است؛ ۱۹ و به سر متمسک نشده که از آن تمامی بدن به شوند. ۲۲ ای غلامان، آقایان جسمانی خود را در هر چیز اطاعت توسط مفاصل و بندها مدد یافته و با هم پیوند شده، نمومی کند به کنید، نه به خدمت حضور مثل جویندگان رضامندی مردم، بلکه نموی که از خداست. ۲۰ چونکه بامسیح از اصول دنیوی مردید، به اخلاص قلب و از خداوند برسید. ۲۳ و آنچه کنید، از دل چگونه است که مثل زندگان در دنیا بر شما فرباض نهاده می شود؟ کنید بخاطر خداوند نه به بخاطر انسان. ۲۴ چون می دانید که از ۲۱ که لمس مکن و مچش بلکه دست مگذار! ۲۲ (که همه خداوند مکافات میراث را خواهید یافت، چونکه مسیح خداوند را اینها محض استعمال فاسد می شود) برحسب تقالید و تعالیم مردم، بندگی می کنید. ۲۵ زیرا هرکه ظلم کند، آن ظلمی را که کرد، ۲۳ که چنین چیزها هر چند در عبادت نافله و فروتنی و آزار بدن خواهد یافت و ظاهر بینی نیست. صورت حکمت دارد، ولی فایده ای برای رفع تن پروری ندارد.

۴ ای آقایان، با غلامان خود عدل و انصاف را به جا آرید، پس چون با مسیح بر خیزانیده شدید، آنچه را که در بالا چونکه می دانید شما را نیز آقایی هست در آسمان. ۲ در دعا است بطلید در آنجایی که مسیح است، به دست راست خدا مواظب باشید و در آن با شکرگزاری بیدار باشید. ۳ و درباره ما نیز نشسته. ۲ در آنچه بالا است تفکر کنید، نه در آنچه بر زمین است. ۳ زیرا که مردید و زندگی شما با مسیح در خدا مخفی که بجهت آن در قید هم افتاده ام بگویم، ۴ و آن رابطوری که است. ۴ چون مسیح که زندگی ماست ظاهر شود آنگاه شما هم می باید تکلم کنم و مبین سازم. ۵ زمان را دریافته، پیش اهل با وی در جلال ظاهر خواهید شد. ۵ پس اعضای خود را که بر خارج به حکمت رفتار کنید. ۶ گفتگوی شما همیشه با فیض زمین است مقتول سازید، زنا و ناپاکی و هوی و هوس و شهوت باشد و اصلاح شده به نمک، تا بدانید هرکس را چگونه جواب قبیح و طمع که بت پرستی است ۶ که به سبب اینها غضب خدا بر باید داد. ۷ تیخیکس، برادر عزیز و خادم امین و هم خدمت من در ابنای معصیت وارد می آید. ۷ که شما نیز سابق در اینها رفتار خداوند، از همه احوال من شمارا خواهد آگاهانید، ۸ که او را به می کردید، هنگامی که در آنها زیست می نمودید. ۸ لیکن الحال همین جهت نزد شما فرستادم تا از حالات شما آگاه شود و دلهای شما همه را ترک کنید، یعنی خشم و غیظ و بد خوئی و بد گوئی و شما را تسلی دهد، ۹ با انیسیمس، برادر امین و حبیب که از خود فحش را از زبان خود. ۹ به یکدیگر دروغ مگویید، چونکه انسانیت شماست، شما را از همه گزارش اینجا آگاه خواهند ساخت. ۱۰ کهنه را با اعمالش از خود بیرون کرده اید، ۱۰ و تازه را پوشیده اید ارسترخس همزندان من شما را سلام می رساند، و مرقس عموزاده که به صورت خالق خویش تا به معرفت کامل، تازه می شود، ۱۱ برنابا که درباره او حکم یافته اید، هرگاه نزد شما آید او را بپذیرید، که در آن نه یونانی است، نه یهود، نه ختنه، نه نامختونی، نه ۱۱ و یسوع، ملقب به یسطس که ایشان تنها از اهل ختنه برای بربری، نه سکیتی، نه غلام و نه آزاد، بلکه مسیح همه و در همه ملکوت خدا هم خدمت شده، باعث تسلی من گردیدند. ۱۲ است. ۱۲ پس مانند برگزیدگان مقدس و محبوب خدا احشای ایفراس به شما سلام می رساند که یکی از شماو غلام مسیح است رحمت و مهرانی و تواضع و تحمل و حلم را بیوشید؛ ۱۳ و پیوسته برای شما در دعاهای خود جد و جهد می کند تا در تمامی متحمل یکدیگر شده، همدیگر را عفو کنید هرگاه بر دیگری اراده خدا کامل و متیقن شوید. ۱۳ و برای او گواهی می دهم که ادعایی داشته باشید؛ چنانکه مسیح شما را آرزید، شما نیز چنین دربار شما و اهل لاودکیه و اهل هیراپولس بسیار محنت می کشد. کنید. ۱۴ و بر این همه محبت را که کمریند کمال است بیوشید. ۱۴ و لوقای طبیب حبیب و دیماس به شما سلام می رسانند. ۱۵ و سلامتی خدا در دلهای شما مسلط باشد که به آن هم در برداران در لاودکیه و نیمفاس و کلیسایی را که در خانه ایشان یک بدن خواننده شده اید و شاکر باشید. ۱۶ کلام مسیح در شما است سلام رسانید. ۱۶ و چون این رساله برای شما خوانده شد، به دولت مند و به کمال حکمت ساکن بشود و یکدیگر را تعلیم و مقرر دارید که در کلیسای لاودکیان نیز خوانده شود و رساله از نصیحت کنید به مزامیر و تسبیحات و سرودهای روحانی و با فیض لاودکیه را هم شما بخوانید. ۱۷ و به اریخس گویند: «باختر باش در دلهای خود خدا را بسرایید. ۱۷ و آنچه کنید در قول و فعل، تا آن خدمتی را که در خداوند یافته ای به کمال رسانی.» ۱۸ همه را به نام عیسی خداوند بکنید و خدای پدر را بوسیله او شکر تحیت من، پولس، به دست خودم. زنجیرهای مرا بخاطر دارید. کنید. ۱۸ ای زنان، شوهران خود را اطاعت نمایید، چنانکه در فیض با شما باد. آمین.

خداوند می شاید. ۱۹ ای شوهران، زوجه های خود را محبت نمایید و با ایشان تلخی مکنید. ۲۰ ای فرزندان، والدین خود را در

بدان موعظه شده است و من پولس خادم آن شده‌ام. ۲۴ الان از زحمت‌های خود در راه شما شادی می‌کنم و نقصهای زحمات مسیح را در بدن خود به کمال می‌رسانم برای بدن او که کلیسا است، ۲۵ که من خادم آن گشته‌ام برحسب نظارت خدا که به من برای شما سپرده شد تا کلام خدا را به کمال رسانم؛ ۲۶ یعنی آن سری که از دهراها و قرن‌ها مخفی داشته شده بود، لیکن الحال به مقدسان او مکشوف گردید، (aiōn g165) ۲۷ که خدا اراده نمود تا بشناساند که چیست دولت جلال این سر در میان امت‌ها که آن مسیح در شما و امید جلال است. ۲۸ و ما او را اعلان می‌نماییم، در حالتیکه هر شخص را تنبیه می‌کنیم و هر کس را به هر حکمت تعلیم می‌دهیم تا هر کس را کامل در مسیح عیسی حاضر سازیم. ۲۹ و برای این نیز محنت می‌کشم و مجاهده می‌نمایم بحسب عمل او که در من به قوت عمل می‌کند.

۲ زیرا می‌خواهم شما آگاه باشید که مرا چه نوع اجتهاد است برای شما و اهل لاودیکه و آنانی که صورت مرا در جسم ندیده‌اند، ۲ تا دل‌های ایشان تسلی یابد و ایشان در محبت پیوند شده، به دولت یقین فهم تمام و به معرفت سر خدا برسند؛ ۳ یعنی سر مسیح که در وی تمامی خزاین حکمت و علم مخفی است. ۴ اما این را می‌گویم تا هیچ کس شما را به سخنان دلاویز اغوا نکند، ۵ زیرا که هر چند در جسم غایبم لیکن در روح با شما بوده، شادی می‌کنم و نظم و استقامت ایمان‌تان را در مسیح نظاره می‌کنم. ۶ پس چنانکه مسیح عیسی خداوند را پذیرفتید، در وی رفتار نمایید، ۷ که در او ریشه کرده و بنا شده و در ایمان راسخ گشته‌اید، بطوری که تعلیم یافته‌اید و در آن شکرگزاری بسیاری نمایم. ۸ باخبر باشید که کسی شما را نریاید به فلسفه و مکر باطل، برحسب تقلید مردم و برحسب اصول دنیوی نه برحسب مسیح، ۹ که در وی از جهت جسم، تمامی پری الوهیت ساکن است. ۱۰ و شما در وی تکمیل شده‌اید که سرتمامی ریاست و قدرت است. ۱۱ و در وی مختون شده‌اید، به ختنه ناساخته به دست یعنی بیرون کردن بدن جسمانی، بوسیله اختتن مسیح. ۱۲ و با وی در تعمید مدفون گشتید که در آن هم برخیزانیده شدید به ایمان بر عمل خدا که او را از مردگان برخیزانید. ۱۳ و شما را که در خطایا و نامختونی جسم خود مرده بودید، با او زنده گردانید چونکه همه خطایای شما را آمرزید، ۱۴ و آن دستخطی را که ضد ما و مشتمل بر فریاض و به خلاف ما بود محو ساخت و آن را به صلیب خود میخ زده از میان برداشت. ۱۵ و از خویشتن ریاسات و قوات را بیرون کرده، آنها را علانیه آشکار نمود، چون در آن بر آنها ظفر یافت. ۱۶ پس کسی درباره خوردن و نوشیدن و درباره عید و هلال و سبت بر شما حکم نکند، ۱۷ زیرا که اینها سایه چیزهای آینده است، لیکن بدن از آن مسیح است. ۱۸ و کسی

۱ پولس به اراده خدا رسول مسیح عیسی و تیموتاوس برادر، ۲ به مقدسان در کولسی و برادران امین، در مسیح فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ خدا و پدر خداوند خود عیسی مسیح را شکر می‌کنیم و پیوسته برای شما دعا می‌نمایم، ۴ چونکه ایمان شما را در مسیح عیسی و محبتی را که با جمیع مقدسان می‌نمایید شنیدیم، ۵ به سبب امیدی که بجهت شما در آسمان گذاشته شده است که خبر آن را در کلام راستی انجیل سابق شنیدید، ۶ که به شما وارد شد چنانکه در تمامی عالم نیز و میوه می‌آورد و نمو می‌کند، چنانکه در میان شما نیز از روزی که آن را شنیدید و فیض خدا را در راستی دانسته‌اید. ۷ چنانکه از افراس تعلیم یافتید که هم خدمت عزیز ما و خادم امین مسیح برای شما است. ۸ و او ما را نیز از محبت شما که در روح است خبر داد. ۹ و از آن جهت ما نیز از روزی که این را شنیدیم، باز نمی‌ایستیم از دعا کردن برای شما و مسالمت نمودن تا از کمال معرفت اراده او در هر حکمت و فهم روحانی پر شوید، ۱۰ تا شما به طریق شایسته خداوند به کمال رضامندی رفتار نمایید و در هر عمل نیکو بار آورید و به معرفت کامل خدا نمو کنید، ۱۱ و به اندازه توانایی جلال او به قوت تمام زور آور شوید تا صبر کامل و تحمل را با شادمانی داشته باشید؛ ۱۲ و پدر را شکر گزارید که ما را لایق بهره میراث مقدسان در نور گردانیده است، ۱۳ و ما را از قدرت ظلمت رهانیده، به ملکوت پسر محبت خود منتقل ساخت، ۱۴ که در وی فدیة خود یعنی آموزش گناهان خویش را یافته‌ایم. ۱۵ و او صورت خدای نادیده است، نخست زاده تمامی آفریدگان. ۱۶ زیرا که در او همه چیز آفریده شد، آنچه در آسمان و آنچه بر زمین است از چیزهای دیدنی و نادیدنی و تخت‌ها و سلطنتها و ریاسات و قوات؛ همه بوسیله او و برای او آفریده شد. ۱۷ و او قبل از همه است و در وی همه چیز قیام دارد. ۱۸ و او بدن یعنی کلیسا را سر است، زیرا که او ابتدا است و نخست زاده از مردگان تا در همه چیز او مقدم شود. ۱۹ زیرا خدا رضا بدین داد که تمامی پری در او ساکن شود، ۲۰ و اینکه بوساطت او همه چیز را با خود مصالحه دهد، چونکه به خون صلیب وی سلامتی را پدید آورد. بلی بوسیله او خواه آنچه بر زمین و خواه آنچه در آسمان است. ۲۱ و شما را که سابق از نیت دل در اعمال بد خویش اجنبی و دشمن بودید، بالفعل مصالحه داده است، ۲۲ در بدن بشری خود بوسیله موت تا شما را در حضور خود مقدس و بی‌عیب و بی‌ملامت حاضر سازد، ۲۳ به شرطی که در ایمان بنیاد نهاده و قائم بمانید و جنبش نخورید از امید انجیل که در آن تعلیم یافته‌اید و به تمامی خلقت زیر آسمان

هستم که به حساب شما بیفزاید. ۱۸ ولی همه چیز بلکه بیشتر از کفایت دارم. پرگشته‌ام چونکه هدایای شما را از اپردتس یافته‌ام که عطر خوشبوی و قربانی مقبول و پسندیده خداست. ۱۹ اماخدای من همه احتیاجات شما را برحسب دولت خود در جلال در مسیح عیسی رفع خواهد نمود. ۲۰ و خدا و پدر ما را تا ابدالآبادجلال باد. آمین. (aiōn g165) ۲۱ هر مقدس را در مسیح عیسی سلام برسانید. و برادرانی که با من می‌باشند به شما سلام می‌فرستند. ۲۲ جمیع مقدسان به شما سلام می‌رسانند، علی‌الخصوص آنانی که از اهل خانه قیصر هستند. ۲۳ فیض خداوند ما عیسی مسیح باجمیع شما باد. آمین.

زانرو که همه نفع خود رامی طلبند، نه امور عیسی مسیح را. ۲۲ فکردیگر دارید، خدا این را هم بر شما کشف خواهد فرمود. ۱۶ اما دلیل اورا می دانید، زیرا چنانکه فرزند پدر را خدمت می کند، اما به هر مقامی که رسیده ایم، به همان قانون رفتار باید کرد. ۱۷ او با من برای انجیل خدمت کرده است. ۲۳ پس امیدوارم که ای برادران، با هم به من اقتدا نمایید و ملاحظه کنید آنانی را که چون دیدم کار من چطور می شود، او را بی درنگ بفرستم. ۲۴ اما بحسب نمونه ای که در مادارید، رفتار می کنند. ۱۸ زیرا که بسیاری در خداوند اعتماد دارم که خود هم به زودی بیایم. ۲۵ ولی لازم رفتاری نمایند که ذکر ایشان را بارها برای شما کرده ام و حال نیز دانستم که ایفردتس را به سوی شما روانه نمایم که مرا برادر و با گریه می کنم که دشمنان صلیب مسیح می باشند، ۱۹ که انجام همکار و همجنگ می باشد، اما شما را رسول و خادم حاجت ایشان هلاکت است و خدای ایشان شکم ایشان و فخر ایشان در من. ۲۶ زیرا که مشتاق همه شما بود و غمگین شد از اینکه شنیده ننگ ایشان، و چیزهای دنیوی را اندیشه می کنند. ۲۰ اما وطن ما بودید که او بیمار شده بود. ۲۷ وفی الواقع بیمار و مشرف بر موت در آسمان است که از آنجا نیز نجات دهنده یعنی عیسی مسیح بود، لیکن خدا بروی ترحم فرمود و نه بر او فقط بلکه بر من نیز خداوند را انتظار می کشیم، ۲۱ که شکل جسد ذلیل ما را تبدیل تا مرا غمی بر غم نباشد. ۲۸ پس به سعی بیشتر او و روانه نمودم تا از دیدنش باز شاد شوید و حزن من کمتر شود. ۲۹ پس او را در قوت خود که همه چیز رامطیع خود بگرداند.

خداوند با کمال خوشی بپذیرید و چنین کسان را محترم بنادارید، ۳۰ زیرا در کار مسیح مشرف بر موت شد و جان خود را به خطر انداخت تا نقص خدمت شما را برای من به کمال رساند.

۳ خلاصه ای برادران من، در خداوند خوش باشید. همان مطالب را به شما نوشتن بر من سنگین نیست و ایمنی شما است. ۲ از سگهای باحذر باشید. از عاملان شریر احتراز نمایید. از مقطوعان بپرهیزید. ۳ زیرا مختونان ما هستیم که خدا را در روح عبادت می کنیم و به مسیح عیسی فخر می کنیم و بر جسم اعتماد نداریم. ۴ هر چند ما در جسم نیز اعتماد است. اگر کسی دیگرگمان برد که در جسم اعتماد دارد، من بیشتر. ۵ روز هشتم مختون شده و از قبیله اسرائیل، از سبط بنیامین، عبرانی از عبرانیان، از جهت شریعت فریسی، ۶ از جهت غیرت جفا کننده بر کلیسا، از جهت عدالت شرعی، بی عیب. ۷ اما آنچه مرا سود می بود، آن را به خاطر مسیح زیان دانستم. ۸ بلکه همه چیز را نیز به سبب فضیلت معرفت خداوند خود مسیح عیسی زیان می دانم که بخاطر او همه چیز را زیان کردم و فضل شمردم تا مسیح را دریابم. ۹ و در وی یافت شوم نه با عدالت خود که شریعت است، بلکه با آن که بوسیله ایمان مسیح می شود، یعنی عدالتی که از خدا بر ایمان است. ۱۰ و تا او را و قوت قیامت وی را و شراکت در رنجهای وی را بشناسم و باموت او مشابه گردم. ۱۱ مگر به هر وجه به قیامت از مردگان برسم. ۱۲ نه اینکه تا به حال به چنگ آورده یا تابحال کامل شده باشم، ولی در پی آن می کوشم بلکه شاید آن را بدست آورم که برای آن مسیح نیز مرا بدست آورد. ۱۳ ای برادران، گمان نمی برم که من بدست آورده ام؛ لیکن یک چیز کردید که در تنگی من شریک شدید. ۱۵ اما ای فیلیپیان شما می کنم که آنچه در عقب است فراموش کرده و به سوی آنچه در پیش است، خویشتن را کشیده، ۱۴ در پی مقصد می کوشم و بجهت انعام دعوت بلند خدا که در مسیح عیسی است. ۱۵ پس بس. ۱۶ زیرا که در تسالونیک می یک دودعه برای احتیاج من جمع ما که کامل هستیم، این فکر داشته باشیم و اگر فی الجمله فرستادید. ۱۷ نه آنکه طالب بخشش باشم، بلکه طالب ثمری

خواهم نمود بجهت ترقی و خوشی ایمان شما، ۲۶ تا فخر شما در مسیح عیسی در من افزوده شود بوسیله آمدن من بار دیگر نزد شما. ۲۷ باری بطور شایسته انجیل مسیح رفتار نماید تا خواه آیم و شما را بینم و خواه غایب باشم، احوال شما را بشنوم که به یک روح برقرارید و به یک نفس برای ایمان انجیل مجاهده می کنید. ۲۸ و در هیچ امری از دشمنان ترسان نیستید که همین برای ایشان دلیل هلاکت است، اما شما را دلیل نجات و این از خداست. ۲۹ زیرا که به شما عطا شد به خاطر مسیح نه فقط ایمان آوردن به او بلکه زحمت کشیدن هم برای او. و شما را همان مجاهده است که در من دیدید و الان هم می شنوید که در من است.

۲ بنابراین اگر نصیحتی در مسیح، یا تسلی محبت، یا شراکت در روح، یا شفقت و رحمت هست، ۲ پس خوشی مرا کامل گردانید تا با هم یک فکر کنید و همان محبت نموده، یک دل بشوید و یک فکر داشته باشید. ۳ و هیچ چیز را از راه تعصب و عجب نکنید، بلکه با فروتنی دیگران را از خود بهتر بدانید. ۴ و هر یک از شما ملاحظه کارهای خود را نکنند، بلکه هر کدام کارهای دیگران را نیز. ۵ پس همین فکر در شما باشد که در مسیح عیسی نیز بود ۶ که چون در صورت خدا بود، با خدا برابر بودن را غنیمت نشمرد، ۷ لیکن خود را خالی کرده، صورت غلام را پذیرفت و در شباهت مردمان شد؛ ۸ و چون در شکل انسان یافت شد، خویش را فروتن ساخت و تا به موت بلکه تا به موت صلیب مطیع گردید. ۹ از این جهت خدا نیز او را بغایت سرفراز نمود و نامی را که فوق از جمیع نامها است، بدو بخشید. ۱۰ تا به نام عیسی هر زانویی از آنچه در آسمان و بر زمین وزیر زمین است خم شود، ۱۱ و هر زبانی اقرار کند که عیسی مسیح، خداوند است برای تمجید خدای پدر. ۱۲ پس ای عزیزان من چنانکه همیشه مطیع می بودید، نه در حضور من فقط بلکه بسیار زیادتر الان وقتی که غایبم، نجات خود را به ترس و لرز بعمل آورید. ۱۳ زیرا خداست که در شما بر حسب رضامندی خود، هم اراده و هم فعل را بعمل ایجاد می کند. ۱۴ و هر کاری را بدون همهمه و مجادله بکنید، ۱۵ تا بی عیب و ساده دل و فرزندان خدا بی ملامت باشید، در میان قومی کج رو و گردنکش که در آن میان چون نیرها درجهان می درخشید، ۱۶ و کلام حیات را برمی افرازید، بجهت فخر من در روز مسیح تا آنکه عیب ندویده و عیب زحمت نکشیده باشم. ۱۷ بلکه هرگاه بر قربانی و خدمت ایمان شمار ریخته شوم، شادمان هستم و با همه شما شادی می کنم. ۱۸ و همچنین شما نیز شادمان هستید و بامن شادی می کنید. ۱۹ و در عیسی خداوند امیدوارم که تیموتائوس را به زودی نزد شما بفرستم تا من نیز از احوال شما مطلع شده، تازه روح گردم. ۲۰ زیرا کسی دیگر را همدل ندارم که به اخلاص درباره شما اندیشد. ۲۱

۱ پولس و تیموتائوس، غلامان عیسی مسیح، به همه مقدسین در مسیح عیسی که در فیلیپی می باشند با اسقفان و شماسان. ۲ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ در تمامی یادگاری شما خدای خود را شکر می گذارم، ۴ و پیوسته در هر دعای خود برای جمیع شما به خوشی دعا می کنم، ۵ به سبب مشارکت شما برای انجیل از روز اول تا به حال. ۶ چونکه به این اعتماد دارم که او که عمل نیکو را در شما شروع کرد، آن را تا روز عیسی مسیح به کمال خواهد رسانید. ۷ چنانکه مرا سزاوار است که درباره همه شما همین فکر کنم زیرا که شما را در دل خود می دارم که در زنجیرهای من و در حجت و اثبات انجیل همه شما با من شریک در این نعمت هستید. ۸ زیرا خدا مرا شاهد است که چقدر در احساس عیسی مسیح، مشتاق همه شما هستم. ۹ و برای این دعا می کنم تا محبت شما در معرفت و کمال فهم بسیار افزونتر شود. ۱۰ تا چیزهای بهتر را برگزینید و در روز مسیح بی غش و بی لغزش باشید، ۱۱ و پر شوید از میوه عدالت که بوسیله عیسی مسیح برای تمجید و حمد خداست. ۱۲ اما ای برادران، می خواهم شما بدانید که آنچه بر من واقع گشت، بر عکس به ترقی انجیل انجامید، ۱۳ بحدی که زنجیرهای من آشکارا شدند مسیح در تمام فوج خاص و به همه دیگران. ۱۴ و اکثر از برادران در خداوند از زنجیرهای من اعتماد به هم رسانیده، بیشتر جرات می کنند که کلام خدا را بی ترس بگویند. ۱۵ اما بعضی از حسد و نزاع به مسیح موعظه می کنند، ولی بعضی هم از خشنودی. ۱۶ اما آنان از تعصب نه از اخلاص به مسیح اعلام می کنند و گمان می برند که به زنجیرهای من زحمت می افزایند. ۱۷ ولی اینان از راه محبت، چونکه می دانند که من بجهت حمایت انجیل معین شده ام. ۱۸ پس چه؟ جز اینکه به هر صورت، خواه به بهانه و خواه به راستی، به مسیح موعظه می شود از این شادمانم بلکه شادی هم خواهم کرد. ۱۹ زیرا می دانم که به نجات من خواهد انجامید بوسیله دعای شما و تایید روح عیسی مسیح، ۲۰ بر حسب انتظار و امید من که در هیچ چیز خجالت نخواهم کشید، بلکه در کمال دلیری، چنانکه همیشه، الان نیز مسیح در بدن من جلال خواهد یافت، خواه در حیات و خواه در موت. ۲۱ زیرا که مرا زیستن مسیح است و مردن نفع. ۲۲ و لیکن اگر زیستن در جسم، همان ثمر کار من است، پس نمی دانم کدام را اختیار کنم. ۲۳ زیرا در میان این دو سخت گرفتار هستم، چونکه خواهش دارم که رحلت کنم و با مسیح باشم، زیرا این بسیار بهتر است. ۲۴ لیکن در جسم ماندن برای شما لازمتر است. ۲۵ و چون این اعتماد را دارم، می دانم که خواهم ماند و نزد همه شما توقف

می‌دانید که هیچ زانی یا ناپاک یا طماع که بت پرست باشد، میراثی در ملکوت مسیح و خداندارد. ۶ هیچ کس شما را به سخنان باطل فریب ندهد، زیرا که به سبب اینها غضب خدا بر انبای معصیت نازل می‌شود. ۷ پس با ایشان شریک مبادید. ۸ زیرا که بیشتر ظلمت بودید، لیکن الحال درخداوند نور می‌باشید. پس چون فرزندان نور رفتار کنید. ۹ زیرا که میوه نور در کمال، نیکویی و عدالت و راستی است. ۱۰ و تحقیق نمایند که پسندیده خداوند چیست. ۱۱ و در اعمال بی‌ثمر ظلمت شریک مبادید بلکه آنها را مذمت کنید، ۱۲ زیرا کارهایی که ایشان در خفا می‌کنند، حتی ذکر آنها هم قبیح است. ۱۳ لیکن هرچیزی که مذمت شود، از نور ظاهر می‌گردد، زیرا که هرچه ظاهر می‌شود نور است. ۱۴ بنابراین می‌گوید ای تو که خوابیده‌ای، بیدار شده، از مردگان برخیز تا مسیح بر تو درخشد. ۱۵ پس باخبر باشید که چگونه به دقت رفتار نمایید، نه چون جاهلان بلکه چون حکیمان. ۱۶ وقت را دریابید زیرا این روزها شیرین است. ۱۷ از این جهت بی‌فهم مبادید، بلکه بفهمید که اراده خداوند چیست. ۱۸ و مست شراب مشوید که در آن فحور است، بلکه از روح پر شوید. ۱۹ و بایکدیگر به مزامیر و تسبیحات و سرودهای روحانی گفتگو کنید و در دل‌های خود به خداوند بسرایید و ترنم نمایید. ۲۰ و پیوسته بجهت هرچیز خدا و پدر را به نام خداوند ما عیسی مسیح شکر کنید. ۲۱ همدیگر را در خدا ترسی اطاعت کنید. ۲۲ ای زنان، شوهران خود را اطاعت کنید چنانکه خداوند را. ۲۳ زیرا که شوهر سر زن است چنانکه مسیح نیز سر کلیسا و او نجات‌دهنده بدن است. ۲۴ لیکن همچنانکه کلیسا مطیع مسیح است، همچنین زنان نیز شوهران خود را در هرامری باشند. ۲۵ ای شوهران زنان خود را محبت نمایید، چنانکه مسیح هم کلیسا را محبت نمود و خویشتن را برای آن داد. ۲۶ تا آن را به غسل آب بوسیله کلام ظاهر ساخته، تقدیس نماید، ۲۷ تا کلیسای مجید را به نزد خود حاضر سازد که لکه و چین یا هیچ چیز مثل آن نداشته باشد، بلکه تامقدس و بی‌عیب باشد. ۲۸ به همین طور، باید مردان زنان خویش را مثل بدن خود محبت نمایند زیرا هرکه زوجه خود را محبت نماید، خویشتن را محبت می‌نماید. ۲۹ زیرا هیچ کس هرگز جسم خود را دشمن نداشته است بلکه آن را تربیت و نوازش می‌کند، چنانکه خداوند نیز کلیسا را. ۳۰ زانرو که اعضای بدن وی می‌باشیم، از جسم و از استخوانهای او. ۳۱ از اینجاست که مرد پدر و مادر را رها کرده، با زوجه خویش خواهد پیوست و آن دو یکتن خواهند بود. ۳۲ این سر، عظیم است، لیکن من درباره مسیح و کلیسایساختن می‌گویم. ۳۳ خلاصه هریکی از شما نیز زن خود را مثل نفس خود محبت بنماید و زن شوهر خود را باید احترام نمود.

بجهت شما به من عطا شده است، ۳ که این سر ازاره کشف بر من اعلام شد، چنانکه مختصر پیش نوشتم، ۴ و از مطالعه آن می‌توانید ادراک مرا در سر مسیح بفهمید. ۵ که آن در قرنهای گذشته به بنی آدم آشکار نشده بود، بطوری که الحال بر رسولان مقدس و انبیای او به روح مکشوف گشته است، ۶ که امت‌ها در میراث و در بدن و در بهره وعده او در مسیح بوساطت انجیل شریک هستند. ۷ که خادم آن شدم بحسب عطای فیض خدا که برحسب عمل قوت او به من داده شده است. ۸ یعنی به من که کمتر از کمترین همه مقدسینم، این فیض عطا شد که در میان امت‌ها به دولت بی‌قیاس مسیح بشارت دهم، ۹ و همه را روشن سازم که چیست انتظام آن سری که از بنای عالم‌هاستور بود، در خدایی که همه چیز را بوسیله عیسی مسیح آفرید. (aiōn g165) ۱۰ تا آنکه الحال بر ارباب ریاستها و قدرتها در جایهای آسمانی، حکمت گوناگون خدا بوسیله کلیسا معلوم شود، ۱۱ برحسب تقدیر ازی که در خداوند ما مسیح عیسی نمود، (aiōn g165) ۱۲ که در وی جسارت و دخول با اعتماد داریم به سبب ایمان وی. ۱۳ لہذا استدعایم که از زحمات من به جهت شما خسته خاطر مشوید که آنها فخر شما است. ۱۴ از این سبب، زانو می‌زنم نزد آن پدر، ۱۵ که از او هر خانواده‌ای در آسمان و بر زمین مسمی می‌شود؛ ۱۶ که بحسب دولت جلال خود به شماعطا کند که در انسانیت باطنی خود از روح او به قوت زورآور شوید، ۱۷ تا مسیح به واسطه ایمان در دل‌های شما ساکن شود؛ ۱۸ و در محبت ریشه کرده و بنیاد نهاده، استطاعت یابید که باتمامی مقدسین ادراک کنید که عرض و طول و عمق و بلندی چیست؛ ۱۹ و عارف شوید به محبت مسیح که فوق از معرفت است تا پیر شوید تا تمامی پری خدا. ۲۰ الحال او را که قادر است که بکند بینهایت زیادت از هر آنچه بخواهیم یا فکر کنیم، بحسب آن قوتی که در ما عمل می‌کند، ۲۱ مر او را در کلیسا و در مسیح عیسی تا جمیع قرن‌ها تا ابد الاباد جلال باد. آمین. (aiōn g165)

۴ لہذا من که در خداوند اسیر می‌باشم، از شما استدعا دارم که به شایستگی آن دعوتی که به آن خوانده شده‌اید، رفتار کنید، ۲ باکمال فروتنی و تواضع و حلم، و متحمل یکدیگر در محبت باشید؛ ۳ و سعی کنید که یگانگی روح را در رشته سلامتی نگاه دارید. ۴ یک جسدهست و یک روح، چنانکه نیز دعوت شده‌اید در یک امید دعوت خویش. ۵ یک خداوند، یک ایمان، یک تعمید؛ ۶ یک خدا و پدر همه که فوق همه و در میان همه و در همه شما است. ۷ لیکن هر یکی از ما را فیض بخشیده شد بحسب اندازه بخشش مسیح. ۸ بنابراین می‌گوید: «چون او به اعلی‌علیین صعود نمود، اسیری را به اسیری برد و بخششها به مردم داد.» ۹ اما این صعود نمود چیست؟ جز اینکه اول نزول هم

۵ پس چون فرزندان عزیز به خدا اقتدا کنید. ۲ و در محبت رفتار نمایید، چنانکه مسیح هم ما را محبت نمود و خویشتن را برای ما به خادهدیه و قربانی برای عطر خوشبوی گذرانید. ۳ اما زنا و هر ناپاکی و طمع در میان شما هرگز مذکور هم نشود، چنانکه مقدسین را می‌شاید. ۴ ونه قباح و بیهوده‌گویی و چرب زبانی که اینها شایسته نیست بلکه شکرگزاری. ۵ زیرا این را یقین

۲ و شما را که در خطایا و گناهان مرده بودید، زنده گردانید،

۲ که در آنها قبل، رفتارمی کردید برحسب دوره این جهان بر وفق

رئیس قدرت هوا یعنی آن روحی که الحال در فرزندان معصیت

عمل می کند. (aiōn g165) ۳ که در میان ایشان، همه مانیز در

شهوآت جسمانی خود قبل از این زندگی می کردیم و هوسهای

جسمانی و افکار خود رابه عمل می آوردیم و طبع فرزندان غضب

بودیم، چنانکه دیگران. ۴ لیکن خدا که در رحمانیت، دولتمند

است، از حیثیت محبت عظیم خود که باما نمود، ۵ ما را نیز که

بی عیب باشیم. ۵ که ما را از قبل تعیین نمود تا او را پسر خوانده

شویم بوساطت عیسی مسیح برحسب خشنودی اراده خود، ۶

برای ستایش جلال فیض خود که ما را به آن مستفیض گردانید در

آن حبیب. ۷ که در وی به سبب خون او فدیه یعنی آموزش گناهان

را به اندازه دولت فیض او یافته ایم. ۸ که آن را به ما به فراوانی

عطا فرمود در حکمت و فطانت. ۹ چونکه سر اراده خود را به ما

شناسانید، برحسب خشنودی خود که در خود عزم نموده بود، ۱۰

برای انتظام کمال زمانها تا همه چیز را خواه آنچه در آسمان و خواه

آنچه بر زمین است، درمسیح جمع کند، یعنی در او. ۱۱ که ما

نیز در وی میراث او شده ایم، چنانکه پیش معین گشتم برحسب

قصد او. که همه چیزها را موافق رای اراده خود می کند. ۱۲ تا از

ما که اول امیدوار به مسیح می بودیم، جلال او ستوده شود. ۱۳ و شما را نامختن می خوانند،) ۱۲ که شما در آن زمان از مسیح

دروی شما نیز چون کلام راستی، یعنی بشارت نجات خود را

شنیدید، در وی چون ایمان آوردید، از روح قدوس وعده مختوم

شدید. ۱۴ که بیعانه میراث ما است برای فدای آن ملک خاص او

تا جلال او ستوده شود. ۱۵ بنابراین، من نیز چون خبر ایمان

شما را درعیسی خداوند ومحبت شما را با همه مقدسین شنیدم،

۱۶ باز نمی ایستم از شکر نمودن برای شما و از یاد آوردن شما

در دعاهای خود، ۱۷ تاخدای خداوند ما عیسی مسیح که پدر

ذوالجلال است، روح حکمت و کشف را در معرفت خود به

شما عطا فرماید. ۱۸ تا چشمان دل شما روشن گشته، بدانید

که امید دعوت او چیست و کدام است دولت جلال میراث او

در مقدسین، ۱۹ و چه مقدار است عظمت بینهایت قوت او

نسبت به مامومنین برحسب عمل توانایی قوت او. ۲۰ که درمسیح

عمل کرد چون او را از مردگان بریزانید و به دست راست خود در

جایهای آسمانی نشانید، ۲۱ بالاتر از هر ریاست و قدرت و قوت

و سلطنت و هر نامی که خوانده می شود، نه در این عالم فقط بلکه

در عالم آینده نیز. (aiōn g165) ۲۲ و همه چیز را زیر پایهای او

نهاد و او را سرهمه چیز به کلیسا داد، ۲۳ که بدن اوست یعنی

پری او که همه را در همه پر می سازد.

مسکن خدا شوید.

۳ از این سبب من که پولس هستم و اسیر مسیح عیسی برای

شما ای امت ها- ۲ اگر شنیده باشید تدبیر فیض خدا را که

۱ پولس به اراده خدا رسول عیسی مسیح، به مقدسینی که در

افسس می باشند وایمانداران در مسیح عیسی. ۲ فیض و سلامتی

از جانب پدر ما خدا وعیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ مبارک

باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که ما را مبارک ساخت به

هر برکت روحانی در جایهای آسمانی در مسیح. ۴ چنانکه ما

رایش از بنیاد عالم در او برگزید تا در حضور او درمحبت مقدس و

بی عیب باشیم. ۵ که ما را از قبل تعیین نمود تا او را پسر خوانده

شویم بوساطت عیسی مسیح برحسب خشنودی اراده خود، ۶

برای ستایش جلال فیض خود که ما را به آن مستفیض گردانید در

آن حبیب. ۷ که در وی به سبب خون او فدیه یعنی آموزش گناهان

را به اندازه دولت فیض او یافته ایم. ۸ که آن را به ما به فراوانی

عطا فرمود در حکمت و فطانت. ۹ چونکه سر اراده خود را به ما

شناسانید، برحسب خشنودی خود که در خود عزم نموده بود، ۱۰

برای انتظام کمال زمانها تا همه چیز را خواه آنچه در آسمان و خواه

آنچه بر زمین است، درمسیح جمع کند، یعنی در او. ۱۱ که ما

نیز در وی میراث او شده ایم، چنانکه پیش معین گشتم برحسب

قصد او. که همه چیزها را موافق رای اراده خود می کند. ۱۲ تا از

ما که اول امیدوار به مسیح می بودیم، جلال او ستوده شود. ۱۳ و شما را نامختن می خوانند،) ۱۲ که شما در آن زمان از مسیح

دروی شما نیز چون کلام راستی، یعنی بشارت نجات خود را

شنیدید، در وی چون ایمان آوردید، از روح قدوس وعده مختوم

شدید. ۱۴ که بیعانه میراث ما است برای فدای آن ملک خاص او

تا جلال او ستوده شود. ۱۵ بنابراین، من نیز چون خبر ایمان

شما را درعیسی خداوند ومحبت شما را با همه مقدسین شنیدم،

۱۶ باز نمی ایستم از شکر نمودن برای شما و از یاد آوردن شما

در دعاهای خود، ۱۷ تاخدای خداوند ما عیسی مسیح که پدر

ذوالجلال است، روح حکمت و کشف را در معرفت خود به

شما عطا فرماید. ۱۸ تا چشمان دل شما روشن گشته، بدانید

که امید دعوت او چیست و کدام است دولت جلال میراث او

در مقدسین، ۱۹ و چه مقدار است عظمت بینهایت قوت او

نسبت به مامومنین برحسب عمل توانایی قوت او. ۲۰ که درمسیح

عمل کرد چون او را از مردگان بریزانید و به دست راست خود در

جایهای آسمانی نشانید، ۲۱ بالاتر از هر ریاست و قدرت و قوت

و سلطنت و هر نامی که خوانده می شود، نه در این عالم فقط بلکه

در عالم آینده نیز. (aiōn g165) ۲۲ و همه چیز را زیر پایهای او

نهاد و او را سرهمه چیز به کلیسا داد، ۲۳ که بدن اوست یعنی

پری او که همه را در همه پر می سازد.

من برای دنیا. ۱۵ زیرا که در مسیح عیسی نه ختنه چیزی است و نه نامختونی بلکه خلقت تازه. ۱۶ و آنانی که بدین قانون رفتار می کنند، سلامتی و رحمت بر ایشان باد و بر اسرائیل خدا. ۱۷ بعد از این هیچ کس مرا زحمت نرساند زیرا که من در بدن خود داغهای خداوند عیسی را دارم. ۱۸ فیض خداوند ما عیسی مسیح با روح شما بادای برادران. آمین.

باری خواهش می‌کردم که الان نزد شما حاضر می‌بودم تا سخن خود را تبدیل کنم، زیرا که درباره شما متحیر شده‌ام. ۲۱ شما که اگر همدیگر را بگزید و بخورید، باحذر باشید که مبادا از یکدیگر خود را تبدیل کنم، زیرا که درباره شما متحیر شده‌ام. ۲۱ شما که می‌خواهید زیر شریعت باشید، مرا بگوئید آیا شریعت را نمی‌شنوید؟ جسم را به‌جا نخواهید آورد. ۱۶ اما می‌گویم به روح رفتار کنید پس شهوات ۲۲ زیرمکتوب است ابراهیم را دو پسر بود، یکی از کنیز و دیگری روح است و خواهش روح به خلاف جسم و این دو با یکدیگر از آزاد. ۲۳ لیکن پسر کنیز، بحسب جسم تولد یافت و پسر آزاد، منازعه می‌کنند بطوری که آنچه می‌خواهید نمی‌کنید. ۱۸ اما برحسب وعده. ۲۴ و این امور بطور مثل گفته شد زیرا که این دو اگر از روح هدایت شدید، زیر شریعت نیستید. ۱۹ و اعمال جسم زن، دوعهد می‌باشند، یکی از کوه سینا برای بندگی می‌زاید و آشکار است، یعنی زنا و فسق و ناپاکی و فجور، و ۲۰ و بت پرستی آن هاجر است. ۲۵ زیرا که هاجر کوه سینا است در عرب، و وجدادگری و دشمنی و نزاع و کینه و خشم و تعصب و شقاق و مطابق است با اورشلیمی که موجود است، زیرا که با فرزندان در بدعتها، ۲۱ و حسد و قتل و مستی و لهو و لعب و امثال اینها بندگی می‌باشد. ۲۶ لیکن اورشلیم بالا آزاد است که مادر جمیع که شما را خبر می‌دهم چنانکه قبل از این دادم، که کنندگان ما می‌باشد. ۲۷ زیرا مکتوب است: «ای نازاد که نزیاده‌ای، چنین کارها وارث ملکوت خدا نمی‌شوند. ۲۲ لیکن ثمره روح، شاد باش! صدا کن و فریاد برآوری تو که درد زه ندیده‌ای، زیرا که فرزندان زن بی‌کس از اولاد شوهردار بیشتراند.» ۲۸ لیکن و تواضع و پرهیزکاری است، ۲۳ که هیچ شریعت مانع چنین کارها مای برادران، چون اسحاق فرزندان وعده می‌باشیم. ۲۹ بلکه نیست. ۲۴ و آثانی که از آن مسیح می‌باشند، جسم را با هوسها چنانکه آنوقت آنکه برحسب جسم تولد یافت، بر وی که برحسب و شهواتش مصلوب ساخته‌اند. ۲۵ اگر به روح زیست کنیم، به روح بود جفای کرد، همچنین الان نیز هست. ۳۰ لیکن کتاب روح هم رفتار بکنیم. ۲۶ لاف‌زن مشویم تا یکدیگر را به خشم چه می‌گوئید؟ «کنیز و پسر او را بیرون کن زیرا پسر کنیز با پسر آزاد میراث نخواهد یافت.» ۳۱ خلاصه‌ای برادران، فرزندان کنیز نیستیم بلکه از زن آزادیم.

۴ اما ای برادران، اگر کسی به خطایی گرفتار شود، شما که روحانی هستید چنین شخص را به روح تواضع اصلاح کنید. و

۵ پس به آن آزادی که مسیح ما را به آن آزاد کرد استوار باشید و باز در یوغ بندگی گرفتار مشوید. ۲ اینک من پولس به شما می‌گویم که اگر مختون شوید، مسیح برای شما هیچ نفع ندارد. ۳ بلی باز به هرکس که مختون شود شهادت می‌دهم که مدیون است که تمامی شریعت را به‌جا آورد. ۴ همه شما که از شریعت عادل می‌شوید، از مسیح باطل و از فیض ساقط‌گشته‌اید. ۵ زیرا که ما بواسطه روح از ایمان مترقب امید عدالت هستیم. ۶ و در مسیح عیسی نه ختنه فایده دارد و نه نامختونی بلکه ایمانی که به محبت عمل می‌کند. ۷ خوب می‌دویدید. پس کیست که شما را از اطاعت راستی منحرف ساخته است؟ ۸ این ترغیب از او که شما را خوانده است نیست. ۹ خمیرمایه اندک تمام خمیر را مخمر می‌سازد. ۱۰ من در خداوند بر شما اعتماد دارم که هیچ رای دیگر نخواهد داشت، لیکن آنکه شما را مضطرب سازد هرکه باشد قصاص خود را خواهد یافت. ۱۱ اما ای برادران اگر من تا به حال به ختنه موعظه می‌کردم، چرا جفا می‌دیدم؟ زیرا که در این صورت لغزش صلیب برداشته می‌شد. ۱۲ کاش آثانی که شما را مضطرب می‌سازد خویشتر را منقطع می‌ساختند. ۱۳ زیرا که شمالی برادران به آزادی خوانده شده‌اید؛ اما زنه‌ار آزادی خود را فرصت جسم مگردانید، بلکه به محبت، یکدیگر را خدمت کنید. ۱۴ زیرا که تمامی شریعت در یک کلمه کامل می‌شود یعنی در اینکه همسایه خود را چون خویشتر محبت نما. ۱۵ اما

الحال در جسم می‌کنم، به ایمان بر پسر خدا می‌کنم که مرا محبت نمود و خود را برای من داد. ۲۱ فیض خدا را باطل نمی سازم، زیرا اگر عدالت به شریعت می‌بود، هرآینه مسیح عبث مرد.

۳ ای غلاطیان بی‌فهم، کیست که شما را افسون کرد تا راستی را اطاعت نکنید که پیش چشمان شما عیسی مسیح مصلوب شده مبین گردید؟ ۲ فقط این را می‌خواهم از شما بفهمم که روح را از اعمال شریعت یافته‌اید یا از خیر ایمان؟ ۳ آیا اینقدر بی‌فهم هستید که به روح شروع کرده، الان به جسم کامل می‌شوید؟ ۴ آیا اینقدر زحمات را عبث کشیدید اگر فی الحقیقه عبث باشد؟ ۵ پس آنکه روح را به شما عظامی کند و قوت در میان شما به ظهور می‌آورد، آیا از اعمال شریعت یا از خیر ایمان می‌کند؟ ۶ چنانکه ابراهیم به خدا ایمان آورد و برای او عدالت محسوب شد.

۷ پس آگاهید که اهل ایمان فرزندان ابراهیم هستند. ۸ و کتاب چون پیش دید که خدا امت‌ها را از ایمان عادل خواهد شمرد به ابراهیم بشارت داد که «جميع امت‌ها از تو برکت خواهند یافت.» ۹ بنابراین اهل ایمان با ابراهیم ایمان دار برکت می‌یابند. ۱۰ زیرا جميع آثانی که از اعمال شریعت هستند، زیر لعنت می‌باشند زیرا مکتوب است: «ملعون است هرکه ثابت نماند در تمام نوشته های کتاب شریعت تا آنها را به‌جا آرد.» ۱۱ اما واضح است که هیچ‌کس در حضور خدا از شریعت عادل شمرده نمی‌شود، زیرا که «عادل به ایمان زیست خواهد نمود.» ۱۲ اما شریعت از ایمان نیست بلکه «آنکه به آنها عمل می‌کند، درآنها زیست خواهد نمود.» ۱۳ مسیح، ما را از لعنت شریعت فدا کرد چونکه در راه ما لعنت شد، چنانکه مکتوب است «ملعون است هرکه بر دارآویخته شود.» ۱۴ تا برکت ابراهیم در مسیح عیسی بر امت‌ها آید و تا وعده روح را به وسیله ایمان حاصل کنیم. ۱۵ ای برادران، به طریق انسان سخن می‌گویم، زیرا عهدی را که از انسان نیز استوار می‌شود، هیچ‌کس باطل نمی‌سازد و نمی‌افزاید. ۱۶ اما وعده‌ها به ابراهیم و به نسل او گفته شد و نمی‌گوید «به نسلها» که گویا درباره بسیاری باشد، بلکه درباره یکی و «به نسل تو» که مسیح است. ۱۷ و مقصود این است عهدی را که از خدا به مسیح بسته شده بود، شریعتی که چهارصد و سی سال بعد از آن نازل شد، باطل نمی‌سازد بطوری که وعده نیست شود. ۱۸ زیرا اگر میراث از شریعت بودی، دیگر از وعده نبود. لیکن خدا آن را به ابراهیم از وعده داد. ۱۹ پس شریعت چیست؟ برای تقصیرها بر آن افزوده شد تا هنگام آمدن آن نسلی که وعده بدو داده شد و بوسیله فرشتگان به‌دست متوسطی مرتب گردید. ۲۰ اما متوسط از یک نیست، اما خدا یک است. ۲۱ پس آیا شریعت به خلاف وعده های خداست؟ حاشا! زیرا اگر شریعتی داده می‌شد که تواند حیات بخشد، هرآینه عدالت از شریعت حاصل می‌شد. ۲۲ بلکه

۲ پس بعد از چهارده سال با برنابا باز به اورشلیم رفتن و تیطس را همراه خود بردم. ۲ ولی به الهام رفتن و انجیلی را که در میان امت هابدان موعظه می‌کنم، به ایشان عرضه داشتم، اما در خلوت به معتبرین، مبادا عیب بدوم یا دویده باشم. ۳ لیکن تیطس نیز که همراه من و یونانی بود، مجبور نشد که مختون شود. ۴ و این به سبب برادران کذب بود که ایشان را خفیه درآوردند و خفیه درآمدند تا آزادی ما را که در مسیح عیسی داریم، جاسوسی کنند و تا ما را به بندگی درآوردند. ۵ که ایشان را یک ساعت هم به اطاعت در این امر تابع نشدیم تا راستی انجیل در شما ثابت ماند. ۶ اما از آنانی که معتبراند که چیزی می‌باشند - هرچه بودند مرا تفاوتی نیست، خدا بر صورت انسان نگاه نمی‌کند - زیرا آنانی که معتبراند، به من هیچ نفع نرسانیدند. ۷ بلکه به خلاف آن، چون دیدند که بشارت نامختونان به من سپرده شد، چنانکه بشارت مختونان به پطرس، ۸ زیرا او که برای رسالت مختونان در دادیم به شما رساند، اناتیمه باد. ۹ چنانکه پیش گفتیم، الان هم بازمی‌گویم: اگر کسی انجیلی غیر از آنکه پذیرفتید بیاید، یعقوب و کیفا و یوحنا که معتبر به ارکان بودند، آن فیضی را که به اناتیمه باد. ۱۰ آیا الحال مردم را در رای خود می‌آورم؟ یا خدا را یا رضامندی مردم را می‌طلبم؟ اگر تابعال رضامندی مردم را می‌خواستم، غلام مسیح نمی‌بودم. ۱۱ اما ی برادران شما را اعلام می‌کنم از انجیلی که من بدان بشارت دادم که به طریق انسان نیست. ۱۲ زیرا که من آن را از انسان نیافتم و نیاموختم، مستوجب ملامت بود، ۱۳ چونکه قبل از آمدن بعضی از جانب مگر به کشف عیسی مسیح. ۱۳ زیرا سرگذشت سابق مرا در دین یهود شنیده‌اید که بر کلیسای خدا بینهایت جفا می‌نمودم و آن را ویران می‌ساختم، ۱۴ و در دین یهود از اکثرهمسالان قوم خود سبقت می‌جستم و در تقالیداجداد خود بغایت غیور می‌بودم. ۱۵ اما چون خدا که مرا از شکم مادرم برگزید و به فیض خود مرا خواند، رضا بدین داد ۱۶ که پسر خود را در من آشکار سازد تا در میان امت‌ها بدو بشارت دهم، در آنوقت با جسم و خون مشورت نکردم، ۱۷ و به اورشلیم هم نزد آنانی که قبل از من رسول بودند نرفتم، بلکه به عرب شدم و باز به دمشق مراجعت کردم. ۱۸ پس بعد از سه سال، برای ملاقات پطرس به اورشلیم رفتن و پانزده روز با وی بسر بردم. ۱۹ اما از سایر رسولان جز یعقوب برادر خداوندرا ندیدم. ۲۰ اما درباره آنچه به شما می‌نویسم، اینک در حضور خدا دروغ نمی‌گویم. ۲۱ بعد از آن به نواحی سوریه و قلیقیه آمدم. ۲۲ و به کلیساهای یهودیه که در مسیح بودند صورت غیرمعروف بودم، ۲۳ جز اینکه شنیده بودند که «آنکه پیشتر بر ما جفا می‌نمود، الحال بشارت می‌دهد به همان ایمانی که قبل از این ویران می‌ساخت.» ۲۴ و خدا را در من تمجید نمودند. ۲۵ پس بعد از این، بلکه مسیح در من زندگی می‌کند. و زندگانی که

را برای گرفتن من محافظت می نمود. ۳۳ و مرا از دریاچه‌ای در آیم شما را نه چنانکه می‌خواهم بیایم و شما مرا بیایید چنانکه نمی‌زنبیلی از باره قلعه پایین کردند و از دستهای وی رستم.

۱۲ لابد است که فخر کنم، هر چند شایسته من نیست. لیکن به رویاها و مکاشفات خداوند می‌آیم. ۲ شخصی را در مسیح و از ناپاکی و زنا و فجوری که کرده بودند، توبه نمودند.

۱۳ این مرتبه سوم نزد شما می‌آیم. به گواهی دو سه شاهد، هر سخن ثابت خواهد شد. ۲ پیش گفتم و پیش می‌گویم که گویادفعه دوم حاضر بوده‌ام، هر چند الان غایب هستم، آنانی را که قبل از این گناه کردند و همه دیگران را که اگر بازآیم، مسامحه نخواهم نمود. ۳ چونکه دلیل مسیح را که در من سخن می‌گوید می‌جوید که او نزد شما ضعیف نیست بلکه در شما تواناست. ۴ زیرا هرگاه از ضعف مصلوب گشت، لیکن از قوت خدا زیست می‌کند. چونکه ما نیز در وی ضعیف هستیم، لیکن با او از قوت خدا که به سوی شما است، زیست خواهیم کرد. ۵ خود را امتحان کنید که در ایمان هستید یا نه. خود را زیادت کنید. آیا خود را نمی‌شناسید که عیسی مسیح در شما است اگر مردود نیستید؟ ۶ اما امیدوارم که خواهید دانست که ما مردود نیستیم. ۷ و از خدا مسالت می‌کنم که شما هیچ بدی نکند، نه تا ظاهر شود که ما مقبول هستیم، بلکه تا شما نیکویی کرده باشید، هر چند ما گویامردود باشیم. ۸ زیرا که هیچ نمی‌توانیم به خلاف راستی عمل نمایم بلکه برای راستی. ۹ و شادمانیم وقتی که ما ناتوانیم و شما تواناییید. و نیز برای این دعا می‌کنیم که شما کامل شوید. ۱۰ ازاینجهت این را در غیاب می‌نویسم تا هنگامی که حاضر شوم، سختی نکنم بحسب آن قدرتی که خداوند بجهت بنا نه برای خرابی به من داده است. ۱۱ خلاصه‌ای برادران شاد باشید؛ کامل شوید؛ تسلی پذیرید؛ یک رای و با سلامتی بوده باشید و خدای محبت و سلامتی با شما خواهد بود. ۱۲ یکدیگر را به بوسه مقدسانه تحیت نمایید. ۱۳ جمیع مقدسانه به شما سلام می‌رسانند. ۱۴ فیض عیسی خداوند و محبت خدا و شرکت روح‌القدس با جمیع شما باد. آمین.

کنند، بلکه والدین برای فرزندان. ۱۵ اما من به‌کمال خوشی برای جانهای شما صرف می‌کنم و صرف کرده خواهم شد. و اگر شما را بیشتر محبت نمایم، آیا کمتر محبت بینم؟ ۱۶ اما باشد، من بر شما بار نهدام بلکه چون حیلہ گر بودم، شما را به مکر به چنگ آوردم. ۱۷ آیا به یکی از آنانی که نزد شما فرستادم، نفع از شما بردم؟ ۱۸ به تیطس التماس نمودم و با وی برادر را فرستادم. آیا تیطس از شما نفع برد؟ مگر به یک روح و یک روش رفتار ننمودیم؟ ۱۹ آیا بعد از این مدت، گمان می‌کنید که نزد شما حجت می‌آوریم؟ به حضور خدا در مسیح سخن می‌گویم. لیکن همه چیزای عزیزان برای بنای شما است. ۲۰ زیرا می‌ترسم که چون

زیر می‌افکنیم و هر فکری را به اطاعت مسیح اسیر می‌سازیم. ۶ بر هیچ‌کس بار ننهاده‌م. ۹ بر برادرانی که از مکادونیه آمدند، رفع و مستعد هستیم که از هر معصیت انتقام جویم وقتی که اطاعت شما کامل شود. ۷ آیا به صورت ظاهری نظر می‌کنید؟ اگر کسی داشته و خواهم داشت. ۱۰ به راستی مسیح که در من است قسم بر خود اعتماد دارد که از آن مسیح است، این را نیز از خود بدانند که چنانکه او از آن مسیح است، ما نیز همچنان از آن مسیح هستیم. ۸ زبهرچند زیاده هم فخر بکنم درباره اقتدار خود که خداوند آن را برای بنا نه برای خرابی شما به ماداده است، خجل نخواهم شد، ۹ که مبادا معلوم شود که شما را به رساله‌ها می‌ترسانم. ۱۰ زیرای گویند: «رساله‌های او گران و زورآور است، لیکن حضور جسمی او ضعیف و سخنش حقیر.» ۱۱ چنین نیست، چونکه خودشیطان هم خویشتر را به فرشته نور مشابه شخص بدانند که چنانکه در کلام به رساله‌ها در غیاب هستیم، همچنین نیز در فعل در حضور خواهیم بود. ۱۲ زیرا جرات نداریم که خود را از کسانی که خویشتر را مدح می‌کنند بشماریم، یا خود را با ایشان مقابله نمایم؛ بلکه ایشان چون خود را با خود می‌پمایند و خود را به خود مقابله نمی‌نمایند، دانا نیستند. ۱۳ اما ما زیاده از اندازه فخر نمی‌کنیم، بلکه بحسب اندازه آن قانونی که خدا برای ما پیمود، و آن اندازه‌های است که به شمانیز می‌رسد. ۱۴ زیرا از حد خود تجاوز نمی‌کنیم که گویا به شما نرسیده باشیم، چونکه در انجیل مسیح به شما هم رسیده‌ایم. ۱۵ و از اندازه خودنگذشته در محنتهای دیگران فخر نمی‌نماییم، ولی امید داریم که چون ایمان شما افزون شود، در میان شما بحسب قانون خود بغایت افزوده خواهیم شد. ۱۶ تا اینکه در مکانهای دورتر از شما هم بشارت دهیم و در امور مهیا شده به قانون دیگران فخر نکنیم. ۱۷ اما هرکه فخر نماید، به خداوند فخر بنماید. ۱۸ زیرا نه آنکه خود را مدح کند مقبول افتد بلکه آن را که خداوند مدح نماید.

۱۱ کاشکه مرا در اندک جهانی متحمل شوید و متحمل من هم می‌باشید. ۲ زیرا که من بر شما غیور هستم به غیر الهی؛ زیرا که شما را به یک شوهر نامزد ساختم تا باکراهی عقیقه به مسیح سپارم. ۳ لیکن می‌ترسم که چنانکه مار به مکر خود حوا را فریفت، همچنین خاطر شما هم از سادگی‌ای که در مسیح است، فاسد گردد. ۴ زیرا هرگاه آنکه آمد، وعظ می‌کرد به عیسی دیگر، غیر از آنکه ما بلو موعظه کردیم، یا شما روحی دیگر را جز آنکه یافته بودید، یانجیلی دیگر را سواى آنچه قبول کرده بودید می‌پذیرفتید، نیکو می‌کردید که متحمل می‌شدید. ۵ زیرا مرا یقین است که از بزرگترین رسولان هرگز کمتر نیستم. ۶ اما هرچند در کلام نیز امی باشم، لیکن در معرفت نی. بلکه در امری نزد همه کس به شما آشکار گردیدیم. ۷ آیا گناه کردم که خود را ذلیل ساختم تا شما سرافراز شوید دراینکه به انجیل خدا شما را مفت بشارت دادم؟ ۸ کلیساهای دیگر را غارت نموده، اجرت گرفتم تا شما را خدمت نمایم و چون به نزد شما حاضر بوده، محتاج شدم،

۸ لیکن ای برادران شما را مطلع می‌سازیم از فیض خدا که به کلیساهای مکادونیه عطا شده است. ۲ زیرا در امتحان شدید زحمت، فراوانی خوشی ایشان ظاهر گردید و از زیادتی فقر ایشان، دولت سخاوت ایشان افزوده شد. ۳ زیرا که شاهد هستم که بحسب طاقت بلکه فوق از طاقت خویش به رضامندی تمام، ۴ التماس بسیار نموده، این نعمت و شراکت در خدمت مقدسین را از ما طلبیدند. ۵ و نه چنانکه امید داشتیم، بلکه اول خویش را به خداوند و به ما برحسب اراده خدا دادند. ۶ و از این سبب از تیطس استدعا نمودیم که همچنانکه شروع این نعمت را در میان شما کرد، آن را به انجام هم برساند. ۷ بلکه چنانکه در هر چیز افزونی دارید، در ایمان و کلام و معرفت و کمال اجتهاد و محبتی که با ما می‌دارید، در این نعمت نیز بیفزایید. ۸ این را به طریق حکم نمی‌گوییم بلکه به سبب اجتهاد دیگران و تا اخلاص محبت شما را بیازماییم. ۹ زیرا که فیض خداوند ما عیسی مسیح را می‌دانید که هر چند دولت‌مند بود، برای شما فقیر شد تا شما از فقر اودولتمند شوید. ۱۰ و در این، رای می‌دهم زیرا که این شما را شایسته است، چونکه شما در سال گذشته، نه در عمل فقط بلکه در اراده نیز اول از همه شروع کردید. ۱۱ اما الحال عمل را به انجام رسانید تا چنانکه دلگرمی در اراده بود، انجام عمل نیز برحسب آنچه دارید بشود. ۱۲ زیرا هرگاه دلگرمی باشد، مقبول می‌افتد، بحسب آنچه کسی دارد نه بحسب آنچه ندارد. ۱۳ و نه اینکه دیگران را راحت و شما را زحمت باشد، بلکه به طریق مساوات تا در حال، زیادتی شما برای کمی ایشان بکار آید؛ ۱۴ و تا زیادتی ایشان بجهت کمی شما باشد و مساوات بشود. ۱۵ چنانکه مکتوب است: «آنکه بسیار جمع کرد، زیادتی نداشت و آنکه اندکی جمع کرد، کمی نداشت. ۱۶ اما شکر خدا راست که این اجتهاد را برای شما در دل تیطس نهاد. ۱۷ زیرا او خواهش ما را اجابت نمود، بلکه بیشتر با اجتهاد بوده، به رضامندی تمام به سوی شما روانه شد. ۱۸ و باری آن برادری را فرستادیم که مدح او در انجیل در تمامی کلیساهای است. ۱۹ و نه همین فقط بلکه کلیساهای نیز او را اختیار کردند تا در این نعمتی که خدمت آن را برای تمجید خداوند و دلگرمی شما می‌کنیم، هم سفر ما بشود. ۲۰ چونکه اجتناب می‌کنیم که مبدا کسی ما را ملامت کند درباره این سخاوتی که خادمان آن هستیم. ۲۱ زیرا از شما به حلم و رافت مسیح استدعا دارم ۲ و التماس می‌کنم که که نه در حضور خداوند فقط، بلکه در نظر مردم نیز چیزهای نیکو را تدارک می‌بینیم. ۲۲ و با ایشان برادر خود را نیز فرستادیم که مکرر در امور بسیار او را با اجتهاد یافتیم و الحال به سبب اعتماد کلی که بر شما می‌دارد، بیشتر با اجتهاد است. ۲۳ هرگاه درباره تیطس (بیرسند)، او در خدمت شما رفیق و همکار من است؛ و اگر درباره برادران ما، ایشان رسل کلیساهای و جلال مسیح می‌باشند. ۲۴ پس و هر بلندی را که خود را به خلاف معرفت خدا می‌افزارد، به

۱۳ زیرا اگر بی‌خود هستیم برای خداست و اگر هشیاریم برای شماست. ۱۴ زیرا محبت مسیح ما را فرو گرفته است، چونکه و خدای ایشان خواهیم بود، و ایشان قوم من خواهند بود.» ۱۷ این را دریافتیم که یک نفر برای همه مردپس همه مردند. ۱۵ و پس خداوند می‌گوید: «از میان ایشان بیرون آید و جدا شوید و برای همه مرد تا آتانی که زنده‌اند، از این به بعد برای خویشتن چیزناپاک را لمس نکنید تا من شما را مقبول بدارم، ۱۸ و شما را زیست نکنند بلکه برای او که برای ایشان مرد و برخاست. ۱۶ پدر خواهد بود و شما مرا پسران و دختران خواهید بود؛ خداوند قادر بنا بر این، ما بعد از این هیچ‌کس را بحسب جسم نمی‌شناسیم، مطلق می‌گوید.»

۷ پس ای عزیزان، چون این وعده‌ها را داریم، خویشتن را از هر نجاست جسم و روح طاهر بسازیم و قدوسیت را در خدا ترسی تازه‌ای است؛ چیزهای کهنه درگذشت، اینک همه چیز تازه شده است. ۱۸ و همه چیز از خدا که ما را بواسطه عیسی مسیح با خود مصالحه داده و خدمت مصالحه را به ما سپرده است. ۱۹ یعنی اینکه خدا در مسیح بود و جهان را با خود مصالحه می‌داد و خطایای ایشان را بدیشان محسوب نداشت و کلام مصالحه را به ما سپرد. ۲۰ پس برای مسیح ایلچی هستیم که گویا خدا به زبان ما وعظ می‌کند. پس بخاطر مسیح استدعای کنیم که با خدا مصالحه کنید. ۲۱ زیرا او را که گناه نشناخت در راه ما گناه ساخت تا ما در وی عدالت خدا شویم.

۶ پس چون همکاران او هستیم، التماس می‌نماییم که فیض آمدن تپیس تسلی بخشید. ۷ و نه از آمدن او تنها بلکه به آن خدا را بی‌فایده نیافته باشید. ۲ زیرا می‌گوید: «در وقت مقبول تو تسلی نیز که او در شما یافته بود، چون ما را مطلع ساخت از را مستجاب فرمودم و در روز نجات تو را اعانت کردم.» اینک الحال زمان مقبول است؛ اینک الان روز نجات است. ۳ در هیچ چیز لغزش نمی‌دهیم که مبادا خدمت ما ملامت کرده شود، بلکه در هر امری خود را ثابت می‌کنیم که خدام خدا هستیم: ۴ درصبر بسیار، در زحمات، در حاجات در تنگیها، ۵ در تازانه‌ها، الحال شادمانم، نه از آنکه غم خوردید بلکه از اینکه غم شما به در زندانها، در فتنه‌ها، در محتتها، در بی‌خوابیها، در گرسنگیها، توبه انجامید، زیرا که غم شما برای خدا بود تا به هیچ وجه زبانی ۶ در طهارت، در معرفت، در حلم، در مهربانی، در روح القدس، از ما به شما نرسد. ۱۰ زیرا غمی که برای خداست منشا توبه در محبت بی‌ریا، ۷ در کلام حق، در قوت خدا باسلحه عدالت بر طرف راست و چپ، ۸ به عزت و ذلت و بدنامی و نیکامی. چون منشا موت است. ۱۱ زیرا اینک همین که غم شما برای خدا بود، گمراه کنندگان و اینک راستگو هستیم؛ ۹ چون مجهول و اینک چگونه کوشش، بل احتجاج، بل خشم، بل ترس، بل اشتیاق، بل معروف؛ چون در حالت موت و اینک زنده هستیم؛ چون سیاست غیرت، بل انتقام را در شما پدید آورد. در هر چیز خود را ثابت کرده شده، اما مقتول نی؛ ۱۰ چون محزون، ولی دائم شادمان؛ چون فقیر و اینک بسیاری را دولتند می‌سازیم؛ چون بی‌چیز، اما مالک همه چیز. ۱۱ ای قرتیان، دهان ما به سوی شما گشاده و دل ما وسیع شده است. ۱۲ در ما تنگ نیستید لیکن در احساسی خود تنگ هستید. ۱۳ پس در جزای این، زیرا که به فرزندان خود سخن می‌گوییم، شما نیز گشاده شوید. ۱۴ زیر یوغ ناموافق شما بدو فخر کردم، خجل نشدم بلکه چنانکه همه سخنان را به با بی‌ایمانان مشوید، زیرا عدالت را با گناه چه رفاقت و نور را با ظلمت چه شراکت است؟ ۱۵ و مسیح را با بلعالمه چه مناسبت و خاطروا به سوی شما زیادتر مایل گردید، چونکه اطاعت جمیع و مومن را با کافر چه نصیب است؟ ۱۶ و هیكل خدا را با بنها شما را به یاد می‌آورد که چگونه به ترس و لرز او را پذیرفتید. ۱۶ چه موافقت؟ زیرا شما هیكل خدای حی می‌باشید، چنانکه خدا شادمانم که در هر چیز بر شما اعتماد دارم.

خدمت کرده شده از ما و نوشته شده نه به مرکب بلکه به روح ولی در شکنجه نیستیم؛ متحیر ولی مایوس نی؛ ۹ تعاقب کرده خدای حی، نه بر الواح سنگ، بلکه بر الواح گوشتی دل. ۴ اما شده، لیکن نه متروک؛ افکنده شده، ولی هلاک شده نی؛ ۱۰ بوسیله مسیح چنین اعتماد به خدا داریم. ۵ نه آنکه کافی باشیم پیوسته قتل عیسی خداوند را در جسد خود حمل می کنیم تا حیات که چیزی را به خود تفکر کنیم که گویا از ما باشد، بلکه کفایت عیسی هم در بدن ما ظاهر شود. ۱۱ زیرا ما که زنده ایم، دائم ماز خداست. ۶ که او ما را هم کفایت داد تا عهد جدید را خادم شویم، نه حرف را بلکه روح را زیرا که حرف می کشد لیکن روح زنده می کند. ۷ اما اگر خدمت موت که در حرف بود و برسنگها در شما. ۱۳ اما چون همان روح ایمان را داریم، بحسب آنچه تراشیده شده با جلال می بود، بعدی که بنی اسرائیل نمی توانستند مکتوب است «ایمان آوردم پس سخن گفتم»، ما نیز چون ایمان صورت موسی را نظاره کنند به سبب جلال چهره او که فانی بود، داریم، از اینرو سخن می گویم. ۱۴ چون می دانیم او که عیسی ۸ چگونه خدمت روح بیشتر با جلال نخواهد بود؟ ۹ زبیرگاه خداوند را برخیزانید، ما را نیز با عیسی خواهد برخیزانید و با شما خدمت قصاص با جلال باشد، چند مرتبه زیادتیر خدمت عدالت حاضر خواهد ساخت. ۱۵ زیرا که همه چیز برای شما است تا آن در جلال خواهد افزود. ۱۰ زیرا که آنچه جلال داده شده بود نیز فیضی که بوسیله بسیاری افزوده شده است، شکرگزاری را برای بدین نسبت جلالی نداشت به سبب این جلال فایق. ۱۱ زیرا اگر تمجید خدا بیفزاید. ۱۶ از این جهت خسته خاطر نمی شویم، آن فانی با جلال بودی، هرآینه این باقی از طریق اولی در جلال بلکه هر چند انسانیت ظاهری ما فانی می شود، لیکن باطن روز بروز خواهد بود. ۱۲ پس چون چنین امید داریم، با کمال دلیری سخن می گویم. ۱۳ و نه مانند موسی که نقابی برچهره خود کشید تا بنی اسرائیل، تمام شدن این فانی را نظر نکنند، ۱۴ بلکه ذهن ایشان غلیظ شد زیرا که تا امروز همان نقاب در خواندن عهد عتیق باقی است و کشف نشده است، زیرا که فقط در مسیح باطل می گردد. ۱۵ بلکه تا امروز وقتی که موسی را می خوانند، نقاب بر دل ایشان برقراری ماند. ۱۶ لیکن هرگاه به سوی خداوند رجوع کند، نقاب برداشته می شود. ۱۷ اما خداوند روح است و جای که روح خداوند است، آنجا آزادی است. ۱۸ لیکن همه ما چون با چهره بی نقاب جلال خداوند را در آینه می نگریم، از جلال تا جلال به همان صورت متبدل می شویم، چنانکه از خداوند که روح است.

۵ زیرا می دانیم که هرگاه این خانه زمینی خیمه ما ریخته شود، عمارتی از خدا داریم، خانه ای ناساخته شده به دستها و جاودانی در آسمانها. (aiōnios g166) ۲ زیرا که در این هم آه می کشیم، چونکه مشتاق هستیم که خانه خود را که از آسمان است بپوشیم، ۳ اگر فی الواقع پوشیده و نه عریان یافت شویم. ۴ از آنرو که ما نیز که در این خیمه هستیم، گرانبار شده، آه می کشیم، از آن جهت که نمی خواهیم این را بیرون کنیم، بلکه آن را بپوشیم تا فانی در حیات غرق شود. ۵ اما او که ما را برای این درست ساخت خدا است که بیعانه روح را به ما می دهد. ۶ پس دائم خاطر جمع هستیم و می دانیم که مادامی که در بدن متوطنیم، از خداوند غریب می باشیم. ۷ (زیرا که به ایمان رفتار می کنیم نه به دیدار) ۸ پس خاطر جمع هستیم و این را بیشتر می پسندیم که از بدن غریب کنیم و به نزد خداوند متوطن شویم. ۹ لهذا حریص هستیم بر اینکه خواه متوطن و خواه غریب، پسندیده او باشیم.

۴ بنابراین چون این خدمت را داریم، چنانکه رحمت یافته ایم، خسته خاطر نمی شویم. ۲ بلکه خفایای رسوایی را ترک کرده، به مکر رفتار نمی کنیم و کلام خدا را مغشوش نمی سازیم، بلکه به اظهار راستی، خود را به ضمیر هرکس در حضور خدا مقبول می سازیم. ۳ لیکن اگر بشارت ما مخفی است، بر هالکان مخفی است، ۴ که در ایشان خدای این جهان فهم های بی ایمانشان را کویر گردانیده است که مبدا تجلی بشارت جلال مسیح که صورت خداست، ایشان را روشن سازد. (aiōn g165) ۵ زیرا به خویشتن موعظه نمی کنیم بلکه به مسیح عیسی خداوند، اما به خویشتن که غلام شما هستیم بخاطر عیسی. ۶ زیرا خدایی که گفت تا نور معرفت جلال خدا در چهره عیسی مسیح از ما بدرخشد. ۷ لیکن این خزینه را در ظروف خاکی داریم تا پرتی قوت از آن خدا باشد نه از جانب ما. ۸ در هر چیز زحمت کشیده،

دوم قرن تیان

تا خدا از ما تمجید یابد. ۲۱ اما او که ما را با شما در مسیح استوار می گرداند و ما را مسح نموده است، خداست. ۲۲ که او نیز ما را مهر نموده و بیعانه روح را در دل‌های ما عطا کرده است. ۲۳ لیکن من خدا را بر جان خود شاهده می خوانم که برای شفقت بر شما تا بحال به قرنتس نیامدم، ۲۴ نه آنکه بر ایمان شما حکم کرده باشم بلکه شادی شما را مددکار هستیم زیرا که به ایمان مسیح که پدر رحمتها و خدای جمیع تسلیات است، ۴ که ما را

در هر تنگی ما تسلی می دهد تا مایوتانیم دیگران را در هر مصیبتی که باشد تسلی نمایم، به آن تسلی که خود از خدا یافته ایم. ۵ زیرا به اندازه‌ای که دردهای مسیح در ما زیاده شود، به همین قسم تسلی ما نیز بوسیله مسیح می افزاید. ۶ اما خواه زحمت کشیم، این است برای تسلی و نجات شما، و خواه تسلی پذیریم این هم بجهت تسلی و نجات شما است که میسر می شود از صبر داشتن در همین دردهایی که ما هم می بینیم. ۷ و امید ما برای شما استوار می شود زیرا می دانیم که چنانکه شما شریک دردها هستید، همچنین شریک تسلی نیز خواهید بود. ۸ زیرا ای برادران نمی خواهیم شما بی خبر باشید از تنگی ای که در آسیا به ما عارض گردید که بینهایت و فوق از طاقت بار کشیدیم، بحدی که از جان هم مایوس شدیم. ۹ لکن در خود فتوای موت داشتیم تا بر خود توکل نکنیم، بلکه بر خدا که مردگان را برمی خیزاند، ۱۰ که ما را از چنین موت رهانید و می رهند و به او امیدواریم که بعد از این هم خواهد رهانید. ۱۱ و شما نیز به دعا در حق ما اعانت می کنید تا آنکه برای آن نعمتی که از اشخاص بسیاری به ما رسید، شکرگزاری هم بجهت ما از بسیاری به جا آورده شود. ۱۲ زیرا که فخر ما این است یعنی شهادت ضمیر ما که به قدوسیت و اخلاص خدایی، نه به حکمت جسمانی، بلکه به فیض الهی در جهان رفتار نمودیم و خصوص نسبت به شما. ۱۳ زیرا چیزی به شما نمی نویسیم مگر آنچه می خوانید و به آن اعتراف می کنید و امیدوارم که تا به آخر اعتراف هم خواهید کرد. ۱۴ چنانکه به مافی الجمله اعتراف گردید که محل فخر شما هستیم، چنانکه شما نیز ما را می باشید در روز عیسی خداوند. ۱۵ و بدین اعتماد قبل از این خواستم به نزد شما آیم تا نعمتی دیگر بیابید، ۱۶ و از راه شما به مکادونیه بروم و باز از مکادونیه نزد شما بیایم و شما مرا به سوی یهودیه مشایعت کنید. ۱۷ پس چون این را خواستم، آیا سهل انگاری کردم یا عزم من عزیمت بشری باشد تا آنکه به نزد من بلی بلی و نی نی باشد. ۱۸ لیکن خدا امین است که سخن ما با شما بلی و نی نیست. ۱۹ زیرا که پسر خدا عیسی مسیح که ما یعنی من و سلوانس و تیموتاوس در میان شما به وی موعظه کردیم، بلی و نی نشد بلکه در او بلی شده است. ۲۰ زیرا چندانکه وعده های خدا است، همه در او بلی و از این جهت در او امین است

۲۱ آیا باز به سفارش خود شروع می کنیم؟ و آیا مثل بعضی احتیاج به سفارش نامه جات به شما یا از شما داشته باشیم؟ ۲ شما رساله ما هستید، نوشته شده در دل‌های ما، معروف و خواننده شده جمیع آدمیان. ۳ چونکه ظاهر شده‌اید که رساله مسیح می باشید،

به هر یکی از تخمها جسم خودش را. ۳۹ هر گوشت از یک کرم، به نزد شما خواهم آمد، زیرا که از مکادنیه عبور می‌کنم، نوع گوشت نیست، بلکه گوشت انسان، دیگر است و گوشت ۶ واحتمال دارد که نزد شما بمانم بلکه زمستان را نیز پسر برم بهایم، دیگر و گوشت مرغ، دیگر و گوشت ماهیان، دیگر. ۴۰ تا هرجایی که بروم، شما مرا مشایعت کنید. ۷ زیرا که الان و جسمهای آسمانی هست و جسمهای زمینی نیز، لیکنشان اراده ندارم در بین راه شما راملاقات کنم، چونکه امیدوارم مدتی آسمانی‌ها، دیگر و شان زمینی‌ها، دیگر است، ۴۱ و شان آفتاب با شما توقف نمایم، اگر خداوند اجازت دهد. ۸ لیکن من دیگر و شان ماه دیگر و شان ستارگان، دیگر، زیرا که ستاره از ستاره تا پتلیکاست در افسس خواهم ماند، ۹ زیرا که دروازه بزرگ و درشان، فرق دارد. ۴۲ به همین نهج است نیز قیامت مردگان. کارساز برای من باز شد و معاندین، بسیارند. ۱۰ لیکن اگر در فساد کاشته می‌شود، و در بی‌فسادی برمی‌خیزد؛ ۴۳ در ذلت تیموتاوس آید، آگاه باشید که نزد شما بی‌ترس باشد، زیرا که در کار کاشته می‌گردد و در جلال برمی‌خیزد؛ در ضعف کاشته می‌شود خداوند مشغول است چنانکه من نیز هستم. ۱۱ لهندا هیچ کس او را و در قوت برمی‌خیزد؛ ۴۴ جسم نفسانی کاشته می‌شود و جسم حقیر نشمارد، بلکه او را به سلامتی مشایعت کنید تا نزد من آید روحانی برمی‌خیزد. اگر جسم نفسانی هست، هرآینه روحانی نیز زیرا که او را با برادران انتظار می‌کشم. ۱۲ اما درباره ایلس برادر، هست. ۴۵ و همچنین نیز مکتوب است که انسان اول یعنی آدم از اوبسیار درخواست نمودم که با برادران به نزد شما بیاید، لیکن نفس زنده گشت، اما آدم آخر روح حیات بخش شد. ۴۶ لیکن هرگز رضا نداد که الحال بیاید ولی چون فرصت یابد خواهد آمد. روحانی مقدم نبود بلکه نفسانی و بعد از آن روحانی. ۴۷ انسان ۱۳ بیدار شوید، در ایمان استوار باشید و مردان باشید و زورآور اول از زمین است خاکی؛ انسان دوم خداوند است از آسمان. ۴۸ جمیع کارهای شما با محبت باشد. ۱۵ وای برادران چنانکه خاکی است، خاکیان نیز چنان هستند و چنانکه آسمانی به شما التماس دارم (شما خانواده استیفا را می‌شناسید که نویر است آسمانی‌ها همچنان می‌باشند. ۴۹ و چنانکه صورت خاکی را اخائی هستند و خویشتن را به خدمت مقدسین سپرده اند)، ۱۶ گرفتیم، صورت آسمانی را نیز خواهیم گرفت. ۵۰ لیکن‌ای برادران تا شما نیز چنین اشخاص را اطاعت کنید و هرکس را که در این را می‌گویم که گوشت و خون نمی‌تواند وارث ملکوت خدا کار و زحمت شریک باشد. ۱۷ و از آمدن استفان و فرتوناتس شود و فاسدوارث بی‌فسادی نیز نمی‌شود. ۵۱ همانا به شماسری و اخائیکوس مرا شادی رخ نمود زیرا که آنچه از جانب شما ناتمام می‌گویم که همه نخواهیم خوابید، لیکن همه متبدل خواهیم شد. بود، ایشان تمام کردند. ۱۸ چونکه روح من و شما را تازه کردند. ۵۲ در لحظه‌ای، در طرفه العینی، به مجرد نواختن صور اخیر، پس چنین اشخاص را بشناسید. ۱۹ کلیسای آسیا به شما سلام زیرا کرنا صدا خواهد داد، و مردگان، بی‌فساد خواهند برخاست و ما می‌رسانند و اکیلا و پرسکلا با کلیسایی که در خانه ایشانند، به متبدل خواهیم شد. ۵۳ زیرا که می‌باید این فاسد بی‌فسادی را شما سلام بسیار در خداوند می‌رسانند. ۲۰ همه برادران شما را بیوشد و این فانی به بقا آراسته گردد. ۵۴ اما چون این فاسد سلام می‌رسانند. یکدیگر را به بوسه مقدسانه سلام رسانید. ۲۱ بی‌فسادی را پوشید و این فانی به بقا آراسته شد، آنگاه این کلامی من پولس از دست خود سلام می‌رسانم. ۲۲ اگر کسی عیسی که مکتوب است به انجام خواهد رسید که «مرگ در ظفر بلعیده مسیح خداوند را دوست ندارد، اناتیمما باد. ماران اتا. ۲۳ فیض شده است. ۵۵ ای موت نیش تو کجا است وای گور ظفر تو عیسی مسیح خداوند با شما باد. ۲۴ محبت من با همه شما در کجا؟» (Hadēs g86) ۵۶ نیش موت گناه است و قوت گناه، مسیح عیسی باد، آمین.

شریعت. ۵۷ لیکن شکر خدا راست که ما را بواسطه خداوند ماعیسی مسیح ظفر می‌دهد. ۵۸ بنابراین‌ای برادران حبیب من پایدار و بی‌تشویش شده، پیوسته در عمل خداوند بیفزایید، چون می‌دانید که زحمت شما در خداوند باطل نیست.

۱۶ اما درباره جمع کردن زکات برای مقدسین، چنانکه به کلیسای غلاطیه فرمودم، شما نیز همچنین کنید. ۲ در روز اول هفته، هر یکی از شما بحسب نعمتی که یافته باشد، نزد خود ذخیره کرده، بگذارد تا در وقت آمدن من زحمت جمع کردن نباشد. ۳ و چون برسم، آنانی را که اختیار کنید با مکتوبها خواهم فرستاد تا احسان شما را به اورشلیم ببرند. ۴ و اگر مصلحت باشد که من نیز بروم، همراه من خواهند آمد. ۵ و چون از مکادونیه عبور

کسی از بی ایمانان یا ایمان نداشت، از همه توبیح می‌یابد واز همه و به اینطور ایمان آوردید. ۱۲ لیکن اگر به مسیح وعظ می‌شود ملزم می‌گردد، و ۲۵ و خفایای قلب او ظاهری شود و همچنین به که از مردگان برخاست، چون است که بعضی از شمایی گویند روی درافزاده، خدا راعبادت خواهد کرد و ندا خواهد داد که «فی» که قیامت مردگان نیست؟ ۱۳ اما اگر مردگان را قیامت نیست، الحقیقه خدا در میان شما است.» ۲۶ پس ای برادران مقصود این مسیح نیز برخاسته است. ۱۴ و اگر مسیح برخاست، باطل است که وقتی که جمع شوید، هر یکی از شما سرودی دارد، است وعظما و باطل است نیز ایمان شما. ۱۵ و شهود کذبه تعلیمی دارد، زبانی دارد، مکاشفه‌ای دارد، ترجمه‌ای دارد، باید نیز برای خدا شدیم، زیرا درباره خدا شهادت دادیم که مسیح را همه بجهت بنا بشود. ۲۷ اگر کسی به زبانی سخن گوید، دو دو برخیزانید، و حال آنکه او را برنخیزانید در صورتی که مردگان بر نمی یا نهایت سه سه باشند، به ترتیب و کسی ترجمه کند. ۲۸ اما خیزند. ۱۶ زیرا هرگاه مردگان بر نمی خیزند، مسیح نیز برخاسته اگر مترجمی نباشد، در کلیسا خاموش باشد و با خود با خدا است. ۱۷ اما هرگاه مسیح برخاسته است، ایمان شما باطل سخن گوید. ۲۹ و از انبیا دو یا سه سخن بگویند و دیگران تمیز دهند. ۳۰ و اگر چیزی به دیگری از اهل مجلس مکشوف شود، در مسیح خوابیده‌اند هلاک شدند. ۱۹ اگر فقط در این جهان در آن اول ساکت شود. ۳۱ زیرا که همه می‌توانید یک یک نبوت مسیح امیدواریم، از جمیع مردم بدبخت تریم. ۲۰ لیکن بالفعل کنید تا همه تعلیم یابند و همه نصیحت‌پذیرند. ۳۲ و ارواح انبیا مسیح از مردگان برخاسته ونور خوابیدگان شده است. ۲۱ زیرا مطیع انبیا می‌باشند. ۳۳ زیرا که او خدای تشویش نیست بلکه چنانکه به انسان موت آمد، به انسان نیز قیامت مردگان شد. ۲۲ خدای سلامتی، چنانکه در همه کلیساهای مقدسان. ۳۴ و زنان و چنانکه در آدم همه می‌میرند در مسیح نیز همه زنده خواهند شما در کلیسا خاموش باشند زیرا که ایشان را حرف زدن جایز گشت. ۲۳ لیکن هرکس به رتبه خود؛ مسیح نوبر است و بعد نیست بلکه اطاعت نمودن، چنانکه تورات نیز می‌گوید. ۳۵ اما آنانی که در وقت آمدن او از آن مسیح می‌باشند. ۲۴ و بعد از آن اگر می‌خواهند چیزی بیاموزند، در خانه از شوهران خود بپرسند، انتها است وقتی که ملکوت را به خدا و پدر سپارد. و در آن زمان چون زنان را در کلیسا حرف زدن قبیح است. ۳۶ آیا کلام خدا از تمام ریاست و تمام قدرت و قوت را نابود خواهد گردانید. ۲۵ شما صادر شد یا به شما به تنهایی رسید؟ ۳۷ اگر کسی خود را زیرا مادامی که همه دشمنان را زیر پایهای خود نهد، می‌باید نبی یاروحانی پندارد، اقرار بکند که آنچه به شمایی نویسم، احکام اوسلطنت بنماید. ۲۶ دشمن آخر که نابود می‌شود، موت است. خداوند است. ۳۸ اما اگر کسی جاهل است، جاهل باشد. ۲۷ زیرا «همه چیز را زیر پایهای وی انداخته است». اما چون ۳۹ پس ای برادران، نبوت را به غیرت بطلید و از تکلم نمودن به زبانها منع مکنید. ۴۰ لکن همه چیز به شایستگی و انتظام باشد. همه رازیر او انداخت مستثنی است. ۲۸ اما زمانی که همه مطیع وی شده باشند، آنگاه خود پسر هم مطیع خواهد شد او را که همه چیز را مطیع وی گردانید، تا آنکه خدا کل در کل باشد. ۲۹ والا آنانی که برای مردگان تعمید می‌یابند چکنند؟ هرگاه مردگان مطلق بر نمی خیزند، پس چرا برای ایشان تعمید می‌گیرند؟ ۳۰ و شما بشارت دادم، محکم نگاه دارید والا عبث ایمان آوردید. ۳۱ ما نیز چهار ساعت خود را در خطر می‌اندازیم؟ ۳۱ به آن فخری زیرا که اول به شما سپردم، آنچه نیز یافتیم که مسیح برحسب کتب در راه گناهان ما مرد، ۴ و اینکه مدفون شد و در روز سوم برحسب کتب برخاست؛ ۵ و اینکه به کیفا ظاهر شد و بعد از آن به آن دوازده، ۶ و پس از آن به زیاده از پانصد برادر یک بار ظاهر شد که بیشتر از ایشان تا امروز باقی هستند اما بعضی خوابیده‌اند. ۷ از آن پس به یعقوب ظاهر شد و بعد به جمیع رسولان. ۸ و آخر همه بر من مثل طفل سقط شده ظاهر گردید. ۹ زیرا من کهنترین رسولان هستم و لایق نیستم که به رسول خوانده شوم، چونکه بر کلیسای خدا جفا می‌رسانیدم. ۱۰ لیکن به فیض خدا آنچه هستم هستم و فیض او که بر من بود باطل نگشت، بلکه بیش از همه ایشان مشقت کشیدم، اما نه من بلکه فیض خدا که با من بود. ۱۱ پس خواه من و خواه ایشان بدین طریق وعظمی کنیم

الان اعضا بسیار است لیکن بدن یک. ۲۱ و چشم دست رانمی ۱۴ در پی محبت بکوشید و عطایای روحانی را به غیرت تواند گفت که محتاج تو نیستم یا سر پایها رانیز که احتیاج به شما ندارم. ۲۲ بلکه علاوه بر این، آن اعضای بدن که ضعیفتر می‌نمایند، لازم ترمی باشند. ۲۳ و آنها را که پست‌تر اجزای بدن می‌پندارم، عزیزتر می‌داریم و اجزای قبیح ماجمال افضل دارد. ۲۴ لکن اعضای جمیله ما را احتیاجی نیست، بلکه خدا بدن را مرتب ساخت بقسمی که ناقص را بیشتر حرمت داد، ۲۵ تا که جدایی در بدن نیفتد، بلکه اعضا به برابری در فکریکدیگر باشند. ۲۶ اگر یک عضو دردمند گردد، سایر اعضا با آن همدرد باشند و اگر عضوی عزت یابد، باقی اعضا با او به خوشی آیند. ۲۷ اما شما بدن مسیح هستید و فرد اعضای آن می‌باشید. ۲۸ و خدا قرارداد بعضی را در کلیسا: اول رسولان، دوم انبیا، سوم معلمان، بعد قوت، پس نعمتهای شفا دادن و اعانات و تدابیر واقسام زبانها. ۲۹ آیا همه رسول هستند، یا همه انبیا، یا همه معلمان، یا همه قوت؟ ۳۰ یا همه نعمتهای شفا دارند، یا همه به زبانها متکلم هستند، یا همه ترجمه می‌کنند؟ ۳۱ لکن نعمتهای بهتر را به غیرت بطلبید و طریق افضلتر نیز به شما نشان می‌دهم.

۱۳ اگر به زبانهای مردم و فرشتگان سخن گویم و محبت نداشته باشم، مثل نحاس صدادهنده و سنج فغان کننده شده‌ام. ۲ و اگر نبوت داشته باشم و جمیع اسرار و همه علم را بدانم و ایمان کامل داشته باشم بحدی که کوهها را نقل کنم و محبت نداشته باشم، هیچ هستم. ۳ و اگر جمیع اموال خود را صدقه دهم و بدن خود را بسپارم تا سوخته شود و محبت نداشته باشم، هیچ سود نمی‌برم. ۴ محبت حلیم و مهربان است؛ محبت حسد نمی‌برد؛ محبت کبر و غرور ندارد؛ ۵ اطوار ناپسندیده ندارد و نفع خود را طالب نمی‌شود؛ خشم نمی‌گیرد و سوءظن ندارد؛ ۶ از ناراستی خوشوقت نمی‌گردد، ولی با راستی شادی می‌کند؛ ۷ در همه چیز صبر می‌کند و همه را باور می‌نماید؛ در همه حال امیدوار می‌باشد و هر چیز را متحمل می‌باشد. ۸ محبت هرگز ساقط نمی‌شود و اما اگر نبوتها باشد، نیست خواهد شد و اگر زبانها، انتها خواهد پذیرفت و اگر علم، زایل خواهد گردید. ۹ زیرا جزئی علمی داریم و جزئی نبوت می‌نماییم، ۱۰ لکن هنگامی که کامل آید، جزئی نیست خواهد گردید. ۱۱ زمانی که طفل بوزم، چون طفل حرف می‌زد و چون طفل فکر می‌کرد و مانند طفل تعقل می‌نمودم. اما چون مرد شدم، کارهای طفلانه را ترک کردم. ۱۲ زیرا که الحال در آینه بطور معما می‌بینم، لکن آن وقت روبرو؛ الان جزئی معرفتی دارم، لکن آن وقت خواهم شناخت، چنانکه نیز شناخته شدم. ۱۳ و الحال این سه چیز باقی است: یعنی ایمان و امید و محبت. اما بزرگتر از اینها محبت است.

زبانهای دنیاهمقدر زیاده باشد، ولی یکی بی‌معنی نیست. ۱۱ پس هرگاه قوت زبان را نمی‌دانم، نزد متکلم بربری می‌باشم و آنکه سخن گوید نزد من بربری می‌باشد. ۱۲ همچن شما نیز چونکه غیور عطایای روحانی هستید بطلبید اینکه برای بنای کلیسا افزوده شوید. ۱۳ بنابراین کسی که به زبانی سخن می‌گوید، دعا بکند تا ترجمه نماید. ۱۴ زیرا اگر به زبانی دعاکنم، روح من دعا می‌کند لکن عقل من برخوردار نمی‌شود. ۱۵ پس مقصود چیست؟ به روح دعاخواهم کرد و به عقل نیز دعا خواهم نمود؛ به روح سرود خواهم خواند و به عقل نیز خواهم خواند. ۱۶ زیرا اگر در روح تبرک می‌خوانی، چگونه آن کسی که به منزلت امی است، به شکر تو آمین گوید و حال آنکه نمی‌فهمد چه می‌گویی؟ ۱۷ زیرا تو البته خوب شکر می‌کنی، لکن آن دیگر بنا نمی‌شود. ۱۸ خدا را شکر می‌کنم که زیادت از همه شما به زبانها حرف می‌زنم. ۱۹ لکن در کلیسایبشتر می‌پسندم که پنج کلمه به عقل خود گویم تا دیگران را نیز تعلیم دهم از آنکه هزاران کلمه به زبان بگویم. ۲۰ ای برادران، در فهم اطفال مابشاید بلکه در بدخوبی اطفال باشید و در فهم رشید. ۲۱ در تورات مکتوب است که «خداوند می‌گوید به زبانهای بیگانه و لبهای غیر به این قوم سخن خواهم گفت و با این همه مرا نخواهند شنید.» ۲۲ پس زبانها نشانی است نه برای ایمان داران بلکه برای بی‌ایمانان؛ اما نبوت برای بی‌ایمان نیست بلکه برای ایمانداران است. ۲۳ پس اگر تمام کلیسای جایی جمع شوند و همه به زبانها حرف زنند و امیان یا بی‌ایمانان داخل شوند، آیا نمی‌گویند که دیوانه‌ایم؟ ۲۴ ولی اگر همه نبوت کنند و

را خوش می‌سازم و نفع خود را طالب نیستم، بلکه نفع بسیاری را تا نجات یابند.

۱۱ پس اقتدا به من نمایند چنانکه من نیز به مسیح می‌کنم. ۲ اما ای برادران شما را تحسین می‌نمایم از این جهت که در هر چیز مرا یاد می‌دارید و اخبار رابطوری که به شما سپردم، حفظ می‌نمایید. ۳ اما می‌خواهم شما بدانید که سر هر مرد، مسیح است و سر زن، مرد و سر مسیح، خدا. ۴ هر مردی که سروشیده دعا یا نبوت کند، سر خود را رسوا می‌نماید. ۵ اما هر زنی که سر برهنه دعا یابوت کند، سر خود را رسوا می‌سازد، زیرا این چنان است که تراشیده شود. ۶ زیرا اگر زن نمی‌پوشد، موی را نیز ببرد؛ و اگر زن را موی بریدن یا تراشیدن قبیح است، باید بیوشد. ۷ زیرا که مرد را نباید سر خود بیوشد چونکه او صورت و جلال خداست، اما زن جلال مرد است. ۸ زیرا که مرد از زن نیست بلکه زن از مرد است. ۹ و نیز مرد بجهت زن آفریده نشد، بلکه زن برای مرد. ۱۰ از این جهت زن می‌باید عترتی بر سر داشته باشد به سبب فرشتگان. ۱۱ لیکن زن از مرد جدا نیست و مرد هم جدا از زن نیست در خداوند. ۱۲ زیرا چنانکه زن از مرد است، همچنین مرد نیز بوسیله زن، لیکن همه چیز از خدا. ۱۳ در دل خود انصاف دهید: آیا شایسته است که زن ناپوشیده نزد خدا دعا کند؟ ۱۴ آیا خود طبیعت شما را نمی‌آموزد که اگر مرد دراز دارد، او را عار می‌باشد؟ ۱۵ و اگر زن موی دراز دارد، او را فخر است، زیرا که موی بجهت پرده بدو داده شد؟ ۱۶ و اگر کسی ستیزه گر باشد، ما و کلیساهای خدا را چنین عادت نیست. ۱۷ لیکن چون این حکم را به شما می‌کنم، شمارا تحسین نمی‌کنم، زیرا که شما نه از برای بهتری بلکه برای بدتری جمع می‌شوید. ۱۸ زیرا اولاهنگامی که شما در کلیسا جمع می‌شوید، می‌شنوم که در میان شما شقاقها روی می‌دهد و قدری از آن را باور می‌کنم. ۱۹ از آن جهت که لازم است در میان شما بدعتها نیز باشد تا که مقبولان از شما ظاهر گردند. ۲۰ پس چون شما در یک جا جمع می‌شوید، ممکن نیست که شام خداوند خورده شود، ۲۱ زیرا در وقت خوردن هرکس شام خود را بیشتر می‌گیرد و یکی گرسنه و دیگری مست می‌شود. ۲۲ مگر خانه‌ها برای خوردن و آشامیدن ندارید؟ یا کلیسای خدا را تحقیق می‌نمایید و آتانی را که ندارند شرمنده می‌سازید؟ به شما چه بگویم؟ آیا در این امر شمارا تحسین نمایم؟ تحسین نمی‌نمایم! ۲۳ زیرا من از خداوند یافتم، آنچه به شما نیز سپردم که عیسی خداوند در شبی که او را تسلیم کردند، نان را گرفت و ۲۴ و شکر نموده، پاره کرد و گفت: «بگیرید بخورید، این است بدن من که برای شما پاره می‌شود. این را به یادگاری من به‌جا آرید.» ۲۵ و همچنین پیاله را نیز بعد از شام و گفت: «این پیاله عهد جدید است در خون من. هرگاه این را بنوشید، به

۱۲ اما درباره عطایای روحانی، ای برادران نمی‌خواهم شما بی‌خبر باشید. ۲ می‌دانید هنگامی که امت‌ها می‌بودید، به سوی بت‌های گنگ برده می‌شدید بطوری که شما رامی‌بردند. ۳ پس همچنین مرد نیز بوسیله زن، لیکن همه چیز از خدا. ۱۳ در دل خود انصاف دهید: آیا شایسته است که زن ناپوشیده نزد خدا دعا کند؟ ۱۴ آیا خود طبیعت شما را نمی‌آموزد که اگر مرد دراز دارد، او را عار می‌باشد؟ ۱۵ و اگر زن موی دراز دارد، او را فخر است، زیرا که موی بجهت پرده بدو داده شد؟ ۱۶ و اگر کسی ستیزه گر باشد، ما و کلیساهای خدا را چنین عادت نیست. ۱۷ لیکن چون این حکم را به شما می‌کنم، شمارا تحسین نمی‌کنم، زیرا که شما نه از برای بهتری بلکه برای بدتری جمع می‌شوید. ۱۸ زیرا اولاهنگامی که شما در کلیسا جمع می‌شوید، می‌شنوم که در میان شما شقاقها روی می‌دهد و قدری از آن را باور می‌کنم. ۱۹ از آن جهت که لازم است در میان شما بدعتها نیز باشد تا که مقبولان از شما ظاهر گردند. ۲۰ پس چون شما در یک جا جمع می‌شوید، ممکن نیست که شام خداوند خورده شود، ۲۱ زیرا در وقت خوردن هرکس شام خود را بیشتر می‌گیرد و یکی گرسنه و دیگری مست می‌شود. ۲۲ مگر خانه‌ها برای خوردن و آشامیدن ندارید؟ یا کلیسای خدا را تحقیق می‌نمایید و آتانی را که ندارند شرمنده می‌سازید؟ به شما چه بگویم؟ آیا در این امر شمارا تحسین نمایم؟ تحسین نمی‌نمایم! ۲۳ زیرا من از خداوند یافتم، آنچه به شما نیز سپردم که عیسی خداوند در شبی که او را تسلیم کردند، نان را گرفت و ۲۴ و شکر نموده، پاره کرد و گفت: «بگیرید بخورید، این است بدن من که برای شما پاره می‌شود. این را به یادگاری من به‌جا آرید.» ۲۵ و همچنین پیاله را نیز بعد از شام و گفت: «این پیاله عهد جدید است در خون من. هرگاه این را بنوشید، به

که شخم کننده می‌باید به امید، شخم نماید و خردکننده خرمن بت پرست شوید، مثل بعضی از ایشان، چنانکه مکتوب است: در امید یافتن قسمت خود باشد. ۱۱ چون ما روحانیها را برای «قوم به اکل و شرب نشستند و برای لُهو و لعب برپا شدند.» ۸ و شما کاشتم، آیا امریزگی است که ما جسمانیهای شما را درو نه زنا کنیم چنانکه بعضی از ایشان کردند و در یک روزیست کنیم؟ ۱۲ اگر دیگران در این اختیار بر شما شریکند آیانه ماه و سه هزار نفر هلاک گشتند. ۹ و نه مسیح را تجربه کنیم، بیشتر؟ لیکن این اختیار را استعمال نکردیم، بلکه هرچیز را متحمل چنانکه بعضی از ایشان کردند و از ماها هلاک گردیدند. ۱۰ و نه می‌شویم، مبدا انجیل مسیح را تعویق اندازیم. ۱۳ آیا نمی‌دانید همه‌همه کنید، چنانکه بعضی از ایشان کردند و هلاک کننده که هرکه در امور مقدس مشغول باشد، از هیکل می‌خورد و هرکه ایشان را هلاک کرد. ۱۱ و این همه بطور مثل بدیشان واقع شد خدمت مذبح کند، از مذبح نصیبی می‌دارد. ۱۴ و همچنین ویرای تنبیه ما مکتوب گردید که اواخر عالم به ما رسیده است. خداوند فرمود که «هرکه به انجیل اعلام نماید، از انجیل معیشت (aiōn g165) ۱۲ پس آنکه گمان برد که قائم است، باخبر باشد یابد.» ۱۵ لیکن من هیچیک از اینها را استعمال نکردم و این را به که نرفتد. ۱۳ هیچ تجربه جز آنکه مناسب بشر باشد، شما را این قصد نوشتم تا بامن چنین شود، زیرا که مرا مردن بهتر است از فرو نگرفت. اما خدامین است که نمی‌گذارد شما فوق طاق آنکه کسی فخر مرا باطل گرداند. ۱۶ زیرا هرگاه بشارت دهم، مرا خودآموده شوید، بلکه باتجربه مغری نیز می‌سازد تایاری تحمل آن فخر نیست چونکه مرا ضرورت افتاده است، بلکه وای بر من اگر را داشته باشید. ۱۴ لهدای عزیزان من از بت‌پرستی بگریزید. ۱۵ بشارت ندم. ۱۷ زیرا هرگاه این را طوع کنم اجرت دارم، لکن اگر به خردمندان سخن می‌گویم: خود حکم کنید برآنچه می‌گویم. ۱۶ کره باشد وکالتی به من سپرده شد. ۱۸ در این صورت، مرا چه پیاله برکت که آن را تبرک می‌خوانیم، آیا شراکت در خون مسیح اجرت است تا آنکه چون بشارت می‌دهم، انجیل مسیح را بی‌خرج نیست؟ وانی را که پاره می‌کنیم، آیا شراکت در بدن مسیح نی؟ سازم و اختیار خود را در انجیل استعمال نکنم؟ ۱۹ زیرا با اینکه از ۱۷ زیرا ما که بسیاریم، یک نان و یکتن می‌باشیم چونکه همه از همه کسی آزاد بودم، خود را غلام همه گردانیدم تا بسیاری را سود یک نان قسمت می‌یابیم. ۱۸ اسرائیل جسمانی را ملاحظه کنید! برم. ۲۰ و یهود را چون یهود گشتم تا یهود را سود برم و اهل شریعت آیاخویندگان قربانی‌ها شریک قربانگاه نیستند؟ ۱۹ پس چه گویم؟ را مثل اهل شریعت تا اهل شریعت را سود برم؟ ۲۱ و بی‌شریعتان را آیا بت چیزی می‌باشد؟ یا که قربانی بت چیزی است؟ ۲۰ نی! چون بی‌شریعتان شدم، هرچند نزد خدا بی‌شریعت نیستم، بلکه بلکه آنچه امت هاقربانی می‌کنند، برای دیوها می‌گذرانند نه برای شریعت مسیح در من است، تا بی‌شریعتان را سود برم؟ ۲۲ ضعفا را خدا؛ و نمی‌خواهم شما شریک دیوها باشید. ۲۱ محال است که ضعیف شدم تا ضعفا را سود برم؛ همه کس را همه‌چیز گردیدم تا هم از پیاله خداوند و هم از پیاله دیوها بنوشید؛ و هم از مایده به هرنوعی بعضی را برهانم. ۲۳ اما همه کار را بجهت انجیل خداوند و هم از مایده دیوها نمی‌توانید قسمت برد. ۲۲ آیاخداوند می‌کنم تا در آن شریک گردم. ۲۴ آیا نمی‌دانید آنانی که در را به غیرت می‌آوریم یا از او توانا تر می‌باشیم؟ ۲۳ همه‌چیز جایز میدان می‌دوند، همه می‌دوند لکن یک نفر انعام را می‌برد. به است، لیکن همه مفید نیست؛ همه رواست، لیکن همه بنا نمی‌اینطور شما بدوید تا به‌کمال ببرید. ۲۵ و هرکه ورزش کند در کند. ۲۴ هرکس نفع خود را نجوید، بلکه نفع دیگری را. ۲۵ هرچیز ریاضت می‌کشد؛ اما ایشان تا تاج فانی را بیابند لکن ما هرآنچه را در قصابخانه می‌فروشند، بخورید و هیچ مپرسید به‌خاطر تاج غیرفانی را. ۲۶ پس من چنین می‌دوم، نه چون کسی که شک دارد؛ و مشتم می‌زنم نه آنکه هوا را برزم. ۲۷ بلکه تن خود را زبون هرگاه کسی از بی‌ایمانان از شما وعده خواهد و می‌خواهید برود، می‌سازم و آن را در بندگی می‌دارم، مبادا چون دیگران را وعظ نمودم، خود محروم شوم.

۱۰ زیرای برادران نمی‌خواهم شما بی‌خبر باشید از اینکه پدران ما همه زیرای بودند و همه از دریا عبور نمودند ۲ و همه به موسی تعمیم یافتند، در ابر و در دریا؛ ۳ و همه همان خوراک روحانی را خوردند ۴ و همه همان شرب روحانی را نوشیدند، زیرا که می‌آشامیدند از صخره روحانی که از عقب ایشان می‌آمد و آن صخره مسیح بود. ۵ لیکن از اکثر ایشان خداوازی نبود، زیرا که در بیابان انداخته شدند. ۶ و این امور نمونه‌ها برای ما شد تا ما خواهشمند بدی نباشیم، چنانکه ایشان بودند؛ ۷ و نه

رفتار بکند؛ و همچنین در همه کلیساها امر می‌کنم. ۱۸ اگر کسی در مختونی خوانده شود، نامختون نگردد و اگر کسی در نامختونی خوانده شود، مختون نشود. ۱۹ ختنه چیزی نیست و نامختونی هیچ، بلکه نگاه داشتن امرهای خدا. ۲۰ هرکس در هر حالتی که خوانده شده باشد، در همان بماند. ۲۱ اگر در غلامی خوانده شدی تو را باکی نباشد، بلکه اگر هم می‌توانی آزاد شوی، آن را اولی تر استعمال کن. ۲۲ زیرا غلامی که در خداوند خوانده شده باشد، آزاد خداوند است؛ و همچنین شخصی آزاد که خوانده شد، غلام مسیح است. ۲۳ به قیمتی خریده شدی، غلام انسان نشوید. ۲۴ ای برادران هرکس در هر حالتی که خوانده شده باشد، در آن نزد خدا بماند. ۲۵ اما درباره باکره‌ها حکمی از خداوند ندارم. لکن چون از خداوند رحمت یافتم که امین باشم، رای می‌دهم. ۲۶ پس گمان می‌کنم که بجهت تنگی این زمان، انسان را نیکو آن است که همچنان بماند. ۲۷ اگر با زن بسته شدی، جدایی مجوی و اگر از زن جدا هستی دیگر زن نخواه. ۲۸ لکن هرگاه نکاح کردی، گناه نوزیدی و هرگاه باکره منکوحه گردید، گناه نکرد. ولی چنین در جسم زحمت خواهند کشید، لیکن من بر شما شفقت دارم. ۲۹ اما ای برادران، این را می‌گویم وقت تنگ است تا بعد از این آتانی که زن دارند مثل بی‌زن باشند. ۳۰ و گریانان چون ناگریانان و خوشحالان مثل ناخوشحالان و خریداران چون غیرمالکان باشند، ۳۱ و استعمال کنندگان این جهان مثل استعمال کنندگان نباشند، زیرا که صورت این جهان درگذر است. ۳۲ اما خواهش این دارم که شما بی‌اندیشه باشید. شخص مجرد در امور خداوند می‌اندیشد که چگونه رضامندی خداوند را بجوید؛ ۳۳ وصاحب زن در امور دنیا می‌اندیشد که چگونه زن خود را خوش بسازد. ۳۴ در میان زن منکوحه و باکره نیز تفاوتی است، زیرا

باکره در امور خداوندی اندیشد تا هم در تن و هم در روح مقدس باشد؛ اما منکوحه در امور دنیا می‌اندیشد تا شوهر خود را خوش سازد. ۳۵ اما این را برای نفع شما می‌گویم نه آنکه دامی بر شما بنهم بلکه نظر به شایستگی و ملازمت خداوند، بی‌تشویش. ۳۶ لکن هرگاه کسی گمان برد که با باکره خودناشایستگی می‌کند، اگر به حد بلوغ رسید و ناچار است از چنین شدن، آنچه خواهد بکند؛ گناهی نیست؛ بگذارد که نکاح کنند. ۳۷ اما کسی که در دل خود پایدار است و احتیاج ندارد بلکه در اراده خود مختار است و در دل خود جازم است که باکره خود را نگاه دارد، نیکو می‌کند. ۳۸ پس هم کسی که به نکاح دهد، نیکو می‌کند و کسی که به نکاح ندهد، نیکوتر می‌نماید. ۳۹ زن مادامی که شوهرش زنده است، بسته است. اما هرگاه شوهرش مرد آزاد گردید تا به هرکه بخواهد منکوحه شود، لیکن در خداوند فقط. ۴۰ اما

۸ اما درباره قربانی های بتها: می‌دانیم که همه علم داریم. علم باعث تکبر است، لکن محبت بنا می‌کند. ۲ اگر کسی گمان برد که چیزی می‌داند، هنوز هیچ نمی‌داند، بطوری که باید دانست. ۳ اما اگر کسی خدا را محبت نماید، نزد اومعروف می‌باشد. ۴ پس درباره خوردن قربانی های بتها، می‌دانیم که بت در جهان چیزی نیست و اینکه خدای دیگر جز یکی نیست. ۵ زیرا هر چند هستند که به خدایان خوانده می‌شوند، چه در آسمان و چه در زمین، چنانکه خدایان بسیار و خداوندان بسیاری باشند، ۶ لکن ما را یک خداست یعنی پدر که همه چیز از اوست و ما برای او هستیم، و یک خداوند یعنی عیسی مسیح که همه چیز از اوست و ما از او هستیم. ۷ ولی همه را این معرفت نیست، زیرا بعضی تابه حال به اعتقاد اینکه بت هست، آن را چون قربانی بت می‌خورند و ضمیر ایشان چون ضعیف است نجس می‌شود. ۸ اما خوراک، ما را مقبول خدا نمی‌سازد زیرا که نه به خوردن بهتریم و نه به ناخوردن بدتر. ۹ لکن احتیاط کنید مباداختیار شما باعث لغزش ضعفا گردد. ۱۰ زیرا اگر کسی تو را که صاحب علم هستی ببند که در بتکده نشسته‌ای، آیا ضمیر آن کس که ضعیف است به خوردن قربانی های بتها بنا نمی‌شود؟ ۱۱ و از علم تو آن برادر ضعیف که مسیح برای او مرد هلاک خواهد شد. ۱۲ و همچنین چون به برادران نگاه ورزیدید و ضمیر ضعیفشان را صدمه رسانیدید، همانا به مسیح خطا نمودید. ۱۳ بنابراین، اگر خوراک باعث لغزش برادر من باشد، تا به ابد گوشت نخواهم خورد تا برادر خود را لغزش ندهم. (aiōn g165)

۹ آیا رسول نیستم؟ آیا آزاد نیستم؟ آیا عیسی مسیح خداوند ما را ندیدم؟ آیا شما عمل من در خداوند نیستید؟ ۲ هرگاه دیگران را رسول نباشم، البته شما را هستم زیرا که مهرسالت من در خداوند شما هست. ۳ حجت من بجهت آتانی که مرا امتحان می‌کنند این است ۴ که آیا اختیار خوردن و آشامیدن نداریم؟ ۵ آیا اختیار نداریم که خواهر دینی را به زنی گرفته، همراه خود ببریم، مثل سایر رسولان و برادران خداوند و کیفا؟ ۶ یا من و برنابا به تنهایی مختار نیستیم که کار نکنیم؟ ۷ کیست که هرگز از خرجی خود جنگ کند؟ یا کیست که تاکستانی غرس نموده، از میوه‌اش نخورد؟ یا کیست که گله‌ای بچراند و از شیر گله ننوشد؟ ۸ آیا این را بطور انسان می‌گویم یا شریعت نیز این را نمی‌گوید؟ ۹ زیرا که در تورات موسی مکتوب است که «گاوار هنگامی که خرمن را خرد می‌کند، دهان مبنده». آیا خدا در فکر گاوان می‌باشد؟ ۱۰ آیا محض خاطر ما این رانمی‌گوید؟ بلی برای ما مکتوب است

حاضر؛ و الان چون حاضر، حکم کردم در حق کسی که این را برای خوراک، لکن خداین و آن را فانی خواهد ساخت. اما جسم چنین کرده است. ۴ به نام خداوند ما عیسی مسیح، هنگامی که برای زنا نیست، بلکه برای خداوند است و خداوند برای جسم. شما با روح من با قوت خداوند ما عیسی مسیح جمع شوید، ۵ و ۱۴ و خدا خداوند را بر خیزانید و ما را نیز به قوت خود خواهد که چنین شخص به شیطان سپرده شود بجهت هلاکت جسم برخیزانید. ۱۵ آیا نمی دانید که بدنهای شما اعضای مسیح تا روح در روز خداوند عیسی نجات یابد. ۶ فخر شما نیکو است؟ پس آیا اعضای مسیح را برداشته، اعضای فاحشه گردانم؟ نیست. آیا آگاه نیستید که اندک خمیرمایه، تمام خمیر را مخمر حاشا! ۱۶ آیا نمی دانید که هرکه با فاحشه پیوند، با وی یکتا می سازد؟ ۷ پس خود را از خمیرمایه کهنه پاک سازید تا فطیر تازه باشد؟ زیرا می گوید «هر دو یک تن خواهند بود». ۱۷ لکن کسی که باشید، چنانکه بی خمیرمایه هستید زیرا که فصح ما مسیح در راه با خداوند پیوندید و یگرو است. ۱۸ از زنا بگریزید. هر گناهی که ما ذیبح شده است. ۸ پس عید را نگاه داریم نه به خمیرمایه آدمی می کند بیرون از بدن است، لکن زانی بریدن خود گناه کهنه و نه به خمیرمایه بدی و شرارت، بلکه به فطیر ساده دلی می وزد. ۱۹ آیا نمی دانید که بدن شما هیکل روح القدس است و راستی. ۹ در آن رساله به شما نوشتم که با زانیان معاشرت که در شما است که از خدا یافته اید و از آن خود نیستید؟ ۲۰ زیرا نکنید. ۱۰ لکن نه مطلق با زانیان این جهان یا طمعکاران و یا که به قیمتی خریده شدید، پس خدا را به بدن خود تمجید نمایید.

ستمکاران یا بت پرستان، که در این صورت می باید از دنیا بیرون شوید. ۱۱ لکن الان به شما می نویسم که اگر کسی که به برادر نامیده می شود، زانی یا طماع یا بت پرست یا فحاش یا میگسار یا ستمگر باشد، با چنین شخص معاشرت نکنید بلکه غذا هم نخورید. ۱۲ زیرا مرا چه کار است که بر آنانی که خارج انداوری کنم. آیا شما بر اهل داخل داوری نمی کنید؟ ۱۳ لکن آنانی را که خارج اند خدا داوری خواهد کرد. پس آن شریر را از میان خود برانید.

۶ آیا کسی از شما چون بر دیگری مدعی باشد، جرات دارد که مرافعه برد پیش ظالمان نه نزد مقدسان؟ ۲ یا نمی دانید که مقدسان، دنیا را داوری خواهند کرد؛ و اگر دنیا از شما حکم یابد، آیا قابل مقدمات کمتر نیستید؟ ۳ آیانی دانید که فرشتگان را داوری خواهیم کرد تا چه رسد به امور روزگار؟ ۴ پس چون در مقدمات روزگار مرافعه دارید، آیا آنانی را که در کلیسای فاسق شده می شوند، می نشانید؟ ۵ بجهت انفعال شما می گویم، آیا در میان شما یک نفر دانان نیست که بتواند در میان برادران خود حکم کند؟ ۶ بلکه برادر با برادر به محاکمه می رود و آن هم نزد بی ایمانان! ۷ بلکه الان شما را بالکلیه قصوری است که بایکدیگر مرافعه دارید. چرا بیشتر مظلوم نمی شوید و چرا بیشتر مغبون نمی شوید؟ ۸ بلکه شما ظلم می کنید و مغبون می سازید و این را نیز به برادران خود! ۹ آیا نمی دانید که ظالمان وارث ملکوت خدا نمی شوند؟ فریب نخورید، زیرا فاسقان و بت پرستان و زانیان و منتعمان و لواط ۱۰ و دزدان و طمعکاران و میگساران و فحاشان و ستمگران وارث ملکوت خدا نخواهند شد. ۱۱ و بعضی از شما چنین می بودید لکن غسل یافته و مقدس گردیده و عادل کرده شده اید به نام عیسی خداوند و به روح خدای ما. ۱۲ همه چیز برای من جایز است لکن هر چیزی مفید نیست. همه چیز برای من رواست، لیکن نمی گذارم که چیزی بر من تسلط یابد. ۱۳ خوراک برای شکم است و شکم فرموده و به همان حالت که خدا هرکس را خوانده باشد، بدینطور

۳ و من ای برادران نتوانستم به شما سخن گویم چون روحانیان، بلکه چون جسمانیان و چون اطفال در مسیح. ۲ و شما را به شیر خوراک دادم نه به گوشت زیرا که هنوز استطاعت آن نداشتید بلکه الحال نیز ندارید، ۳ زیرا که تا به حال جسمانی هستید، چون در میان شما حسد و نزاع و جدایی‌ها است. آیا جسمانی نیستید و به طریق انسان رفتار نمی‌نمایید؟ ۴ زیرا چون یکی گوید من از پولس و دیگری من از اپلس هستم، آیا انسان نیستید؟ ۵ پس کیست پولس و کیست اپلس؟ جز خردمانی که بواسطه ایشان ایمان آوردید و به اندازه‌ای که خداوند به هرکس داد. ۶ من کاشتم واپلس آبیاری کرد لکن خدا نمو می‌بخشید. ۷ لهندانه کارنده چیزی است و نه آب دهنده بلکه خدای رویاننده. ۸ و کارنده و سیرآب کننده یک هستند، لکن هر یک اجرت خود را بحسب مشقت خود خواهند یافت. ۹ زیرا با خدا همکاران هستیم و شما زراعت خدا و عمارت خدا هستید. ۱۰ بحسب فیض خدا که به من عطا شد، چون معمار دانا بنیاد نهادم و دیگری بر آن عمارت می‌سازد؛ لکن هرکس باخبر باشد که چگونه عمارت می‌کند. ۱۱ زیرا بنیادی دیگر هیچ کس نمی‌تواند نهاد جز آنکه نهاده شده است، یعنی عیسی مسیح. ۱۲ لکن اگر کسی بر آن بنیاد، عمارتی از طلا یا نقره یا جواهر یا چوب یا گیاه یا کاه بنا کند، ۱۳ کار هرکس آشکار خواهد شد، زیرا که آن روز آن را ظاهر خواهد نمود، چونکه آن به آتش به ظهور خواهد رسید و خود آتش، عمل هرکس را خواهد آرمود که چگونه است. ۱۴ اگر کاری که کسی بر آن گذارده باشد بماند، اجر خواهد یافت. ۱۵ و اگر عمل کسی سوخته شود، زیان بدو وارد آید، هرچند خود نجات یابد اما چنانکه از میان آتش. ۱۶ آیا نمی‌دانید که هیکل خدا هستید و روح خدا در شما ساکن است؟ ۱۷ اگر کسی هیکل خدا را خراب کند، خدا او را هلاک سازد زیرا هیکل خدا مقدس است و شما آن هستید. ۱۸ زنهارکسی خود را فریب ندهد! اگر کسی از شما خود را در این جهان حکیم بپندارد، جاهل بشود تا حکیم گردد. (aiōn g165) ۱۹ زیرا حکمت این جهان نزد خداجاهالت است، چنانکه مکتوب است: «حکما را به مکر خودشان گرفتار می‌سازد.» ۲۰ و ایضاً: «خداوند افکار حکما را می‌داند که باطل است.» ۲۱ پس هیچ کس در انسان فخر نکند، زیرا همه چیز از آن شما است: ۲۲ خواه پولس، خواه اپلس، خواه کیفا، خواه دنیا، خواه زندگی، خواه موت، خواه چیزهای حال، خواه چیزهای آینده، همه از آن شما است، ۲۳ و شما از مسیح و مسیح از خدا می‌باشند.

۵ فی الحقیقه شنیده می‌شود که در میان شما زنا پیدا شده

است، و چنان زنایی که در میان امت‌ها هم نیست؛ که شخصی

۴ هرکس ما را چون خدام مسیح و کلای اسرار خدا بشمارد. زن پدر خود را داشته باشد. ۲ و شما فخر می‌کنید بلکه ماتم هم ندارید، چنانکه باید تا آن کسی که این عمل را کرد از میان شما ۲ و دیگر در وکلابازپرس می‌شود که هر یکی امین باشد. ۳ بیرون شود. ۳ زیرا که من هرچند درجسم غایبم، اما در روح

خدا از انسان حکیمتر است و ناتوانی خدا از مردم، توانا تر. ۲۶
 زیرای برادران دعوت خود را ملاحظه نمایید که بسیاری بحسب
 جسم حکیم نیستند و بسیاری توانا نی و بسیاری شریف نی. ۲۷
 بلکه خدا جهال جهان را برگزید تا حکما را رسوا سازد و خدا
 ناتوانان عالم را برگزید تا توانایان را رسوا سازد، و ۲۸ و خسیسان دنیا
 و محقران را خدا برگزید، بلکه نیستیها را تا هستیها را باطل گرداند.
 ۲۹ تا هیچ بشری در حضور او فخر نکند. ۳۰ لکن از او شما
 هستید در عیسی مسیح که از جانب خدا برای شما حکمت شده
 است و عدالت قدوسیت و فدا. ۳۱ تا چنانکه مکتوب است هرکه
 فخر کند در خداوند فخر نماید.

۲ و من ای برادران، چون به نزد شما آمدم، با فضیلت کلام یا
 حکمت نیامدم چون شما را به سر خدا اعلام می نمودم. ۲ زیرا
 عزیزم نکردم که چیزی در میان شما دانسته باشم جز عیسی
 مسیح و او را مصلوب. ۳ و من در ضعف وترس و لرزش بسیار
 نزد شما شدم، ۴ و کلام و وعظ من به سخنان متع حکمت
 نبود، بلکه به برهان روح و قوت، ۵ تا ایمان شما در حکمت
 انسان نباشد بلکه در قوت خدا. ۶ لکن حکمتی بیان می کنیم نزد
 کاملین، اما حکمتی که از این عالم نیست و نه از روسای این
 عالم که زایل می گردند. (aiōn g165) ۷ بلکه حکمت خدا را
 در سری بیان می کنیم، یعنی آن حکمت مخفی را که خدا پیش از
 دهرها برای جلال ما مقرر فرمود، (aiōn g165) ۸ که احدی
 از روسای این عالم آن را ندانست زیرا اگر می دانستند خداوند
 جلال را مصلوب نمی کردند. (aiōn g165) ۹ بلکه چنانکه
 مکتوب است: «چیزهایی را که چشمی ندید و گوشی نشنید
 و به خاطر انسانی خطور نکرد، یعنی آنچه خدا برای دوستداران
 خود مهیا کرده است.» ۱۰ اما خدا آنها را به روح خود بر ما
 کشف نموده است، زیرا که روح همه چیز حتی عمقهای خدا را
 نیز تفحص می کند. ۱۱ زیرا کیست از مردمان که امور انسان
 را بدانند جز روح انسان که در وی می باشد. همچنین نیز امور
 خدا را هیچ کس ندانسته است، جز روح خدا. ۱۲ لیکن ما روح
 جهان را نیافته ایم، بلکه آن روح که از خداست تا آنچه خدا به ما
 عطا فرموده است بدانیم. ۱۳ که آنها را نیز بیان می کنیم نه به
 سخنان آموخته شده از حکمت انسان، بلکه به آنچه روح القدس
 می آموزد و روحانیها را باروحانیها جمع می نمایم. ۱۴ اما انسان
 نفسانی امور روح خدا را نمی پذیرد زیرا که نزد او جهالت است و
 آنها را نمی تواند فهمید زیرا حکم آنها از روح می شود. ۱۵ لکن
 شخص روحانی در همه چیز حکم می کند و کسی را در او حکم
 نیست. ۱۶ «زیرا کیست که فکر خداوند را دانسته باشد تا او را
 تعلیم دهد؟» لکن ما فکر مسیح را داریم.

۱ پولس به اراده خدا رسول خوانده شده عیسی مسیح
 و سوسانیس برادر، ۲ به کلیسای خدا که در قرنتس است،
 از مقدسین در مسیح عیسی که برای تقدس خوانده شده اند، با
 همه کسانی که در هر جا نام خداوند ماعیسی مسیح را می خوانند
 که (خداوند) ما و (خداوند) ایشان است. ۳ فیض و سلامتی
 از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۴ خدای
 خود را پیوسته شکر می کنم درباره شما برای آن فیض خدا که در
 مسیح عیسی به شما عطا شده است، ۵ زیرا شما از هر چیز دروی
 دولت مند شده اید، در هر کلام و در هر معرفت. ۶ چنانکه شهادت
 مسیح در شما استوار گردید، ۷ بحدی که در هیچ بخشش ناقص
 نیستید و منتظر مکاشفه خداوند ما عیسی مسیح می باشید. ۸
 که او نیز شما را تا آخر استوار خواهد فرمود تا در روز خداوند ما
 عیسی مسیح بی ملامت باشید. ۹ امین است خدایی که شما را
 به شراکت پسر خود عیسی مسیح خداوند ما خوانده است. ۱۰
 لکن ای برادران از شما استدعا دارم به نام خداوند ما عیسی مسیح
 که همه یک سخن گوید و شقایق در میان شما نباشد، بلکه در
 یک فکر و یک رای کامل شوید. ۱۱ زیرا که ای برادران من، از اهل
 خانه خلوتی درباره شما خبر به من رسیده که نزاعها در میان شما
 پیدا شده است. ۱۲ غرض اینکه هر یکی از شما می گوید که من
 از پولس هستم، و من از اپلوس، و من از کیفا، و من از مسیح.
 ۱۳ آیا مسیح منقسم شد؟ یا پولس در راه شما مصلوب گردید؟ یا
 به نام پولس تعمید یافتید؟ ۱۴ خدا را شکر می کنم که هیچ یکی از
 شما را تعمید ندادم جز کرسپس و قایوس، ۱۵ که مبادا کسی گوید
 که به نام خود تعمید دادم. ۱۶ و خاندان استیفان را نیز تعمید
 دادم و دیگر یاد ندارم که کسی را تعمید داده باشم. ۱۷ زیرا که
 مسیح مرا فرستاد، نه تا تعمید دهم بلکه تا بشارت رسانم، نه به
 حکمت کلام مبادا صلیب مسیح باطل شود. ۱۸ زیرا ذکر صلیب
 برای هالکان حماقت است، لکن نزد ما که ناجیان هستیم قوت
 خداست. ۱۹ زیرا مکتوب است: «حکمت حکما را باطل سازم
 و فهم فهمیان را نابود گردانم.» ۲۰ کجا است حکیم؟ کجا
 کاتب؟ کجا مباحث این دنیا؟ مگر خدا حکمت جهان را جهالت
 نگردانیده است؟ (aiōn g165) ۲۱ زیرا که چون بر حسب حکمت
 خدا، جهان از حکمت خود به معرفت خدا نرسید، خدا بدین رضا
 داد که بوسیله جهالت موعظه، ایمانداران را نجات بخشد. ۲۲
 چونکه یهود آیی می خواهند و یونانیان طالب حکمت هستند. ۲۳
 لکن ما به مسیح مصلوب و عظمی می کنیم که یهود را لغزش و امت
 هارا جهالت است. ۲۴ لکن دعوت شدگان را خواه یهود و خواه
 یونانی مسیح قوت خدا و حکمت خدا است. ۲۵ زیرا که جهالت

عیسی مسیح با شما باد. ۲۱ تیموتاوس همکار من و لوقا و یاسون و سوسیپاترس که خویشان منند شما را سلام می‌فرستند. ۲۲ من طرتیوس، کاتب رساله، شما را در خداوند سلام می‌گویم. ۲۳ قایوس که مرا و تمام کلیسا را میزبان است، شما را سلام می‌فرستد. و ارسطس خزینه دار شهر و کوارطس برادر به شما سلام می‌فرستند. ۲۵ الان او را که قادر است که شما را استوار سازد، برحسب بشارت من و موعظه عیسی مسیح، مطابق کشف آن سری که از زمانهای ازلی مخفی بود، (aiōnios g166) ۲۶ لکن درحال مکشوف شد و بوسیله کتب انبیا برحسب فرموده خدای سرمدی به جمیع امت‌ها بجهت اطاعت ایمان آشکارا گردید، (aiōnios g166) ۲۷ خدای حکیم وحید را بوسیله عیسی مسیح تا ابدالابد جلال باد، آمین. (aiōn g165)

یکدل و یزریان شده، خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح را تمجید وقتی که به نزد شما آمیم، در کمال برکت انجیل مسیح خواهام آمد. نمایید. ۷ پس یکدیگر را بپذیرید، چنانکه مسیح نیز ما را پذیرفت ۳۰ لکن ای برادران، از شما التماس دارم که بخاطر خداوند ما برای جلال خدا. ۸ زیرا می گویم عیسی مسیح خادم ختنه گردید عیسی مسیح و به محبت روح (القدس)، برای من نزد خدا در بجهت راستی خدا تا وعده های اجداد را ثابت گرداند، و ۹ دعاها جد و جهد کنید، ۳۱ تا از نافرمانان یهودی رستگار شوم تا امت‌ها خدا را تمجید نمایند به سبب رحمت او چنانکه مکتوب و خدمت من در اورشلم مقبول مقدسین افتد، ۳۲ تا برحسب اراده است که «از این جهت تو را در میان امت‌ها اقرار خواهام کرد و به خدا با خوشی نزد شما برسم و باشما استراحت یابم. ۳۳ و خدای نام تو تسبیح خواهام خواند.» ۱۰ و نیز می گوید «ای امت‌ها باقوم سلامتی با همه شما باد، آمین.

او شادمان شوید.» ۱۱ و ایض «ای جمیع امت‌ها خداوند را حمد گوید وای تمامی قوم‌ها او را مدح نماید.» ۱۲ و اشعیا نیز می گوید که «ریشه یسا خواهد بود و آنکه برای حکمرانی امت‌ها مبعوث شود، امید امت‌ها بر وی خواهد بود.» ۱۳ الان خدای امید، شما را از کمال خوشی و سلامتی در ایمان پر سازد تا به قوت روح القدس در امید افزوده گردید. ۱۴ لکن ای برادران من، خود نیز درباره شما یقین می دانم که خود از نیکویی مملو و پر از کمال معرفت و قادر بر نصیحت نمودن یکدیگر هستید. ۱۵ لیکن ای برادران بسیار جسارت ورزیده، من خود نیز به شما جزئی نوشتم تا شما را یادآوری نمایم به سبب آن فیضی که خدا به من بخشیده است، ۱۶ تا خادم عیسی مسیح شوم برای امت ها و کهنات انجیل خدا را به جا آورم تا هدیه امت ها مقبول افتد، مقدس شده به روح القدس. ۱۷ پس به مسیح عیسی در کارهای خدا فخر دارم. ۱۸ زیرا جرات نمی کنم که سخنی بگویم جز در آن اموری که مسیح بواسطه من به عمل آورد، برای اطاعت امت‌ها در قول و فعل، ۱۹ به قوت آیات و معجزات و به قوت روح خدا. بحدی که از اورشلم دور زده تا به الیرکون بشارت مسیح را تکمیل نمودم. ۲۰ اما حریص بودم که بشارت چنان بدهم، نه در جایی که اسم مسیح شهرت یافته بود، مبادا بر بنیاد غیر بنی بنمایم. ۲۱ بلکه چنانکه مکتوب است «آنانی که خبر او را نیافتند، خواهند دید و کسانی که نشنیدند، خواهند فهمید.» ۲۲ بنابراین بارها از آمدن نزد شما ممنوع شدم. ۲۳ لکن چون الان مرا در این ممالک دیگر جایی نیست و سالیهای بسیار است که مشتاق آمدن نزد شما بوده‌ام، ۲۴ هرگاه به اسپانیا سفر کنم، به نزد شما خواهام آمد زیرا امیدوار هستم که شما را در عبور ملاقات کنم و شما مرا به آن سوی مشایعت نمایید، بعد از آنکه از ملاقات شما اندکی سیر شوم. ۲۵ لکن الان عازم اورشلم هستم تا مقدسین را خدمت کنم. ۲۶ زیرا که اهل مکادونیه و اخائیه مصلحت دیدند که زکاتی برای مفسلین مقدسین اورشلم بفرستند، ۲۷ بدین رضادادند و بدرستی که مدیون ایشان هستند زیرا که چون امت‌ها از روحانیات ایشان بهره‌مند گردیدند، لازم شد که در جسمانیات نیز خدمت ایشان را بکنند. ۲۸ پس چون این را انجام دهم و این ثمر را نزد ایشان ختم کنم، از راه شما به اسپانیا خواهام آمد. ۲۹ و می دانم بزودی شیطان را زیر پایهای شما خواهد سایید. فیض خداوند ما

کن و اگر تشنه است، سیرایش نما زیرا اگر چنین کنی اخگرهای می‌دارد و آنکه روز راعیز نمی‌دارد هم برای خداوند نمی‌دارد؛ و آتش بر سرش خواهی انباشت.» ۲۱ مغلوب بدی مشو بلکه بدی هرکه می‌خورد برای خداوند می‌خورد زیرا خدا را شکر می‌گوید، و آنکه نمی‌خورد برای خداوند نمی‌خورد و خدا را شکر می‌گوید. ۷

زیرا احدی از ما به خود زیست نمی‌کند و هیچ‌کس به خود نمی‌میرد. ۸ زیرا اگر زیست کنیم برای خداوند زیست می‌کنیم و اگر بمیریم برای خداوند می‌میریم. پس خواه زنده باشیم، خواه بمیریم، از آن خداوندیم. ۹ زیرا برای همین مسیح مرد وزنده گشت تا بر زندگان و مردگان سلطنت کند. ۱۰ لکن تو چرا بر برادر خود حکم می‌کنی؟ یا تونیز چرا برادر خود را حقیر می‌شماری؟ زانرو که همه پیش مسند مسیح حاضر خواهیم شد. ۱۱ زیرا مکتوب است «خداوند می‌گوید به حیات خودم قسم که هر زانویی نزد من خم خواهد شد و هر زبانی به خدا اقرار خواهد نمود.» ۱۲ پس هر یکی از ما حساب خود را به خدا خواهد داد. ۱۳ بنابراین بر یکدیگر حکم نکنیم بلکه حکم کنید به اینکه کسی سنگی مصادم یا لغزشی در راه برادر خود نهد. ۱۴ می‌دانم و در عیسی خداوند یقین می‌دارم که هیچ چیز در ذات خود نجس نیست جز برای آن کسی که آن را نجس پندارد؛ برای او نجس است. ۱۵ زیرا هرگاه برادرت به خوراک آزرده شود، دیگر به محبت رفتار نمی‌کنی. به خوراک خود هلاک مساز کسی را که مسیح در راه او بمرد. ۱۶ پس مگذارید که نیکویی شما را بد گویند. ۱۷ زیرا ملکوت خدا اکل و شرب نیست بلکه عدالت و سلامتی و خوشی در روح القدس. ۱۸ زیرا هرکه در این امور خدمت مسیح را کند، پسندیده خدا و مقبول مردم است. ۱۹ پس آن اموری را که منشا سلامتی و بنای یکدیگر است پیروی نمایید. ۲۰ بجهت خوراک کار خدا را خراب مساز. البته همه چیز پاک است، لیکن بد است برای آن شخص که برای لغزش می‌خورد. ۲۱ گوشت نخوردن و شراب نوشیدن و کاری نکردن که باعث ایذا یا لغزش یا ضعف برادرت باشد نیکو است. ۲۲ آیا تو ایمان داری؟ پس برای خودت در حضور خدا آن را بدار، زیرا خوشبختی کسی که بر خود حکم نکند در آنچه نیکو می‌شمارد. ۲۳ لکن آنکه شک دارد اگر بخورد ملزم می‌شود، زیرا به ایمان نمی‌خورد؛ و هرچه از ایمان نیست گناه است.

۱۴ و کسی را که در ایمان ضعیف باشد بپذیرید، لکن نه برای محاجه در مباحثات. ۲ یکی ایمان دارد که همه چیز را باید خورد اما آنکه ضعیف است بقول می‌خورد. ۳ پس خورنده ناخورنده را حقیر نشمارد و ناخورنده بر خورنده حکم نکند زیرا خدا او را پذیرفته است. ۴ تو کیستی که بر بنده کسی دیگر حکم می‌کنی؟ او نزد آقای خود ثابت یا ساقط می‌شود. لیکن استوار خواهد شد زیرا خدا قادر است که او را ثابت نماید. ۵ یکی یک روز را از دیگری بهتر می‌داند و دیگری هر روز را برابر می‌شمارد. پس هر کس در ذهن خود متیقن بشود. ۶ آنکه روز را عزیز می‌داند بخاطر خداوند عزیزش

دیگر از اعمال نیست وگرنه فیض دیگر فیض نیست. اما اگر از اعمال است دیگر از فیض نیست والا عمل دیگر عمل نیست. ۷ نافرمانی ایشان رحمت یافتید، ۳۱ همچنین ایشان نیز الان نافرمان شدند تا بجهت رحمتی که بر شما است بر ایشان نیز رحم شود ۳۲ زیرا خدا همه رادر نافرمانی بسته است تا بر همه رحم فرماید. مکتوب است که «خدا بدیشان روح خواب‌آلود دادچشمانی که نبیند و گوشهایی که نشنود تا امروز.» ۹ و داود می‌گوید که «مانده ایشان برای ایشان تله و دام و سنگ مصادم و عقوبت باد؛ ۱۰ چشمان ایشان تار شود تا نبینند و پشت ایشان را دائم خم گردان.» ۱۱ پس می‌گویم آیا لغزش خوردند تا بیفتند؟ حاشا! بلکه از لغزش ایشان نجات به امت‌ها رسیدتا در ایشان غیرت پدید آورد. ۱۲ پس چون لغزش ایشان دولت‌مندی جهان گردید و نقصان ایشان دولت‌مندی امت‌ها، به چند مرتبه زیادتری ایشان خواهد بود. ۱۳ زیرا به شما ای امت هاسخن می‌گویم پس از این‌روی که رسول امت هاسی باشم خدمت خود را تمجید می‌نمایم، ۱۴ تا شاید انبای جنس خود را به غیرت آورم و بعضی از ایشان را برهانم. ۱۵ زیرا اگر رد شدن ایشان مصلحت عالم شد، باز یافتن ایشان چه خواهد شد؟ جز حیات از مردگان! ۱۶ و چون نوبت مقدس است، همچنان خمیره و هرگاه ریشه مقدس است، همچنان شاخه‌ها. ۱۷ و چون بعضی از شاخه‌ها بریده شدند و تو که زیتون بری بودی در آنها پیوند گشتی و در ریشه و چربی زیتون شریک شدی، ۱۸ بر شاخه‌ها فخر میکنی و اگر فخر کنی تو حامل ریشه نیستی بلکه ریشه حامل تو است. ۱۹ پس می‌گویی که «شاخه‌ها بریده شدند تا من پیوند شوم؟» ۲۰ آفرین بجهت بی‌ایمانی بریده شدند و تومحض ایمان پایدار هستی. مغرور مباش بلکه بترس! ۲۱ زیرا اگر خدا بر شاخه‌های طبیعی شفقت نفرمود، بر تو نیز شفقت نخواهد کرد. ۲۲ پس مهربانی و سختی خدا را ملاحظه نما؛ اما سختی بر آنانی که افتادند، اما مهربانی بر تو اگر در مهربانی ثابت باشی والا تو نیز بریده خواهی شد. ۲۳ و اگر ایشان نیز در بی‌ایمانی نمانند باز پیوند خواهند شد، زیرا خدا قادر است که ایشان را بار دیگر ببیند. ۲۴ زیرا اگر تو از زیتون طبیعی بری بریده شده، برخلاف طبع به زیتون نیکو پیوندگشتی، به چند مرتبه زیادتر آنانی که طبیعی اند در زیتون خویش پیوند خواهند شد. ۲۵ زیرا ای برادران نمی‌خواهم شما از این سربری خیر باشید که مبدا خود را دانا انگارید که مادامی که پری امت‌ها در نیاید، سختدلی بر بعضی از اسرائیل طاری گشته است. ۲۶ وهمچنین همگی اسرائیل نجات خواهند یافت، چنانکه مکتوب است که «از سهیون نجات‌دهنده‌های ظاهر خواهد شد و بی‌دینی را از یعقوب خواهد برداشت؛ ۲۷ و این است عهد من با ایشان در زمانی که گناهانشان را بردارم.» ۲۸ نظر به انجیل بجهت شما دشمنان‌اند، لکن نظر به اختیاریه‌خاطر اجداد محبوبند. ۲۹ زیرا که در نعمت‌هاودعوت خدا بازگشتن نیست. ۳۰

را تا ابدالآباد جلال باد، آمین. (aion g165)

۱۲ زندگی مسیحی لهدای برادران شما را به رحمت‌های خدا استدعا می‌کنم که بدن‌های خود را قربانی زنده مقدس پسندیده خدا بگذارانید که عبادت معقول شما است. ۲ و همشکل این جهان مشوید بلکه به تازگی ذهن خود صورت خود را تبدیل دهید تا شما دریافت کنید که اراده نیکوی پسندیده کامل خدا چیست. (aion g165) ۳ زیرا به آن فیضی که به من عطا شده است، هر یکی از شما را می‌گویم که فکرهای بلندتر از آنچه شایسته است مکنید بلکه به اعتدال فکرنمایید، به اندازه آن بهره ایمان که خدا به هر کس قسمت فرموده است. ۴ زیرا همچنان که در یک بدن اعضای بسیار داریم و هر عضوی را یک کار نیست، ۵ همچنین ما که بسیاریم، یک جسد هستیم در مسیح، اما فرد اعضای یکدیگر. ۶ پس چون نعمت‌های مختلف داریم بحسب فیضی که به ما داده شد، خواه نبوت برحسب موافقت ایمان، ۷ یا خدمت در خدمت گذاری، یا معلم در تعلیم، ۸ یا واعظ در موعظه، یا بخشنده به سخاوت، یا پیشوا به اجتهاد، یا رحم کننده به سرور. ۹ محبت بی‌ریا باشد. از بدی نفرت کنید و به نیکویی ببینید. ۱۰ با محبت برادرانه یکدیگر را دوست دارید و هر یک دیگری را بیشتر از خود اکرار بنمایید. ۱۱ در اجتهاد کاهلی نوزید و در روح سرگرم شده، خداوند را خدمت نمایید. ۱۲ در امید سرور و در مصیبت صابر و در دعامواظب باشید. ۱۳ مشارکت در احتیاجات مقدسین کنید و در مهمانداری سعی باشید. ۱۴ برکت بطلبید بر آنانی که بر شما جفا کنند؛ برکت بطلبید و لعن مکنید. ۱۵ خوشی کنید باخوشحالان و ماتم نمایید با ماتمیان. ۱۶ برای یکدیگر همان فکر داشته باشید و در چیزهای بلند فکر مکنید بلکه با ذلیلان مدارا نمایید و خود را دانا مشمارید. ۱۷ هیچ‌کس را به عوض بدی بدی مرسانید. پیش جمیع مردم تدارک کارهای نیکو ببینید. ۱۸ اگر ممکن است بقدر قوه خود باجمیع خلق به صلح بکوشید. ۱۹ ای محبوبان انتقام خود را مکشید بلکه خشم را مهلت دهید، زیرا مکتوب است «خداوند می‌گوید که انتقام از آن من است من جزا خواهم داد.» ۲۰ پس «اگر دشمن تو گرسنه باشد، او را سیر

مکتوب است: «یعقوب را دوست داشتم اما عیسو را دشمن.» انجام شریعت بجهت عدالت برای هر کس که ایمان آورد. ۵

۱۴ پس چه گوئیم؟ آیا نزد خدا بی انصافی است؟ حاشا! ۱۵ زیرا موسی عدالت شریعت را بیان می‌کند که «هرکه به این عمل به موسی می‌گوید: «رحم خواهم فرمود بر هرکه رحم کنم و رفت و خواهم نمود بر هرکه رفت نمایم.» ۱۶ لاجرم نه از خواهش کننده و نه از شتابنده است، بلکه از خدای رحم کننده. ۱۷ زیرا کتاب به فرعون می‌گوید: «برای همین تو را برانگیختم تا قوت خود را در تو ظاهر سازم و تا نام من در تمام جهان ندا شود.» ۱۸ بنابراین هرکه را می‌خواهد رحم می‌کند و هرکه را می‌خواهد سنگدل می‌سازد. ۱۹ پس مرا می‌گوئید: «دیگر چرا ملامت می‌کنند؟ زیرا کیست که با اراده او مقاومت نموده باشد؟» ۲۰ نی بلکه تو کیستی ای انسان که با خدا معارضه می‌کنی؟ آیا مصنوع به صانع می‌گوید که چرا مرا چنین ساختی؟ ۲۱ یا کوزه‌گر اختیار بر گل ندارد که از یک خمیره ظرفی عزیز و ظرفی ذلیل بسازد؟ ۲۲ و اگر خدا چون اراده نمود که غضب خود را ظاهر سازد و قدرت خویش را بشناساند، ظروف غضب را که برای هلاکت آماده شده بود، به حلم بسیار متحمل گردید، ۲۳ و تا دولت جلال خود را بشناساند بر ظروف رحمتی که آنها را از قبل برای جلال مستعد نمود، ۲۴ و آنها را نيزدعوت فرمود یعنی ما نه از یهود فقط بلکه از امت‌ها نیز. ۲۵ چنانکه در هوش هم می‌گوید: «آنانی را که قوم من نبودند، قوم خود خواهم خواند و او را که دوست نداشتم محبوبه خود. ۲۶ و جایی که به ایشان گفته شد که شما قوم من نیستید، در آنجا پسران خدای حی خوانده خواهند شد.» ۲۷ و اشعیا نیز می‌گوید «خدایاندا کیست که اخبار ما را باور کرد؟» ۱۷ لهدا در حق اسرائیل ندای کند که «هرچند عدد بنی اسرائیل مانند ریگ دریا باشد، لکن بقیه نجات خواهند یافت؛ ۲۸ زیرا خدایاندا کیست که در تمام جهان منتشر کلام خود را تمام و منقطع ساخته، بر زمین به عمل خواهد آورد.» ۲۹ و چنانکه اشعیا پیش اخبار نمود که «اگر رب الجنود برای ما نسلی نمی‌گذارد، هرآینه مثل سدوم می‌شدیم و مانند غموره می‌آورم به آن که امتی نیست و بر قوم بی‌فهم شما را خشمگین می‌گشتم.» ۳۰ پس چه گوئیم؟ امت‌هایی که در پی عدالت نرفتند، عدالت را حاصل نمودند، یعنی عدالتی که از ایمان است. ۳۱ لکن اسرائیل که در پی شریعت عدالت می‌رفتند، به شریعت عدالت نرسیدند. ۳۲ از چه سبب؟ از این جهت که نه از راه ایمان بلکه از راه اعمال شریعت آن را طلبیدند، زیرا که به سنگ مصادم لغزش خوردند. ۳۳ چنانکه مکتوب است که «اینک در صهیون سنگی مصادم و صخره لغزش می‌نهم و هرکه بر او ایمان آورد، خجل نخواهد گردید.»

۱۰ ای برادران خوشی دل من و دعای من نزد خدا بجهت اسرائیل برای نجات ایشان است. ۲ زیرا بجهت ایشان شهادت می‌دهم که برای خدا غیرت دارند لکن نه از روی معرفت. ۳ زیرا که چون عدالت خدا را نشناخته، می‌خواستند عدالت خود را ثابت کنند، مطیع عدالت خدا نگشتند. ۴ زیرا که مسیح است

کامل گردد در مایانی که نه بحسب جسم بلکه برحسب روح رفتار می‌کند. ۲۸ و می‌دانیم که بجهت آنانی که خدا را دوست می‌دارند می‌کنیم. ۵ زیرا آنانی که برحسب جسم هستند، در چیزهای جسم و بحسب اراده او خوانده شده‌اند، همه چیزها برای خیریت (ایشان تفکر می‌کنند و اما آنانی که برحسب روح هستند در چیزهای) با هم در کار می‌باشند. ۲۹ زیرا آنانی را که از قبل شناخت، روح. ۶ از آن جهت که تفکر جسم موت است، لکن تفکر روح ایشان را نیز پیش معین فرمود تا به صورت پسرش متشکل شوند تا حیات و سلامتی است. ۷ زانرو که تفکر جسم دشمنی خدا او نخست زاده از برادران بسیار باشد. ۳۰ و آنانی را که از قبل معین است، چونکه شریعت خدا را اطاعت نمی‌کند، زیرا نمی‌تواند هم فرمود، ایشان را هم خواند و آنانی را که خواند ایشان را نیز عادل بکند. ۸ و کسانی که جسمانی هستند، نمی‌توانند خدا را بخشنود گردانید و آنانی را که عادل گردانید، ایشان را نیز جلال داد. ۳۱ سازند. ۹ لکن شما در جسم نیستید بلکه در روح، هرگاه روح پس به این چیزها چه گوئیم؟ هرگاه خدا با ما است کیست به ضد خدا در شما ساکن باشد؛ و هرگاه کسی روح مسیح را ندارد وی ما؟ ۳۲ او که پسر خود را دریغ نداشت، بلکه او را در راه جمیع از آن اونیست. ۱۰ و اگر مسیح در شما است، جسم به سبب گناه مرده است و اما روح، به سبب عدالت، حیات است. ۱۱ کیست که بر برگزیدگان خدا مدعی شود؟ آیا خدا که عادل و اگر روح او که عیسی از از مردگان برخیزانید در شما ساکن کننده است؟ ۳۴ کیست که بر ایشان فتوا دهد؟ آیا مسیح که مرد باشد، او که مسیح را از مردگان برخیزانید، بدنهای فانی شمارا نیز زنده خواهد ساخت به روح خود که در شما ساکن است. ۱۲ شفاعت می‌کند؟ ۳۵ کیست که ما را از محبت مسیح جدا سازد؟ بنابراین ای برادران، مدیون جسم نیستیم تا برحسب جسم زیست آیا مصیبت یا دلنگی یا جفا یا قحط یا عریانی یا خطر یا شمشیر؟ نمایم. ۱۳ زیرا اگر برحسب جسم زیست کنید، هرآینه خواهید مرد. لکن اگر افعال بدن را بوسیله روح بکشید، همانا خواهید زیست. ۱۴ زیرا همه کسانی که از روح خدا هدایت می‌شوند، حد زیاده نصرت یافتیم، بوسیله او که ما را محبت نمود. ۳۸ ایشان پسران خداوند. ۱۵ از آرو که روح بندگی را نیافته‌اند تا باز ترسان شوید بلکه روح پسرخواندگی را یافته‌اید که به آن ابا یعنی ای پدر ندا می‌کنیم. ۱۶ همان روح پرروهای ما شهادت می‌دهد که نه پستی و نه هیچ مخلوق دیگر قدرت خواهد داشت که ما را فرزندان خدا هستیم. ۱۷ و هرگاه فرزندانیم، وارثان هم هستیم یعنی

ورثه خدا و هم‌ارث با مسیح، اگر شریک مصیبت‌های او هستیم تا در جلال وی نیز شریک باشیم. ۱۸ زیرا یقین می‌دانم که دردهای زمان حاضر نسبت به آن جلالی که در ما ظاهر خواهد شد هیچ است. ۱۹ زیرا که انتظار خلقت، منتظر ظهور پسران خدا می‌باشند، ۲۰ زیرا خلقت، مطیع بطالت شد، نه به اراده خود، بلکه بخاطر او که آن را مطیع گردانید، ۲۱ در امید که خود خلقت نیز از قیدفساد خلاصی خواهد یافت تا در آزادی جلال فرزندان خدا شریک شود. ۲۲ زیرا می‌دانیم که تمام خلقت تا الان با هم در آه کشیدن و درد زه می‌باشند. ۲۳ و نه این فقط، بلکه ما نیز که نوبر روح را یافته‌ایم، در خود آه می‌کشیم در انتظار پسرخواندگی یعنی خلاصی جسم خود. ۲۴ زیرا که به امید نجات یافتیم، لکن چون امید دیده شد، دیگر امید نیست، زیرا آنچه کسی بیند چرا دیگر در امید آن باشد؟ ۲۵ اما اگر امید چیزی را داریم که نمی‌بینیم، با صبر انتظار آن می‌کشیم. ۲۶ و همچنین روح نیز ضعیف ما را مدد می‌کند، زیرا که آنچه دعا کنیم بطوری که می‌باید نمی‌دانیم، لکن خود روح برای ما شفاعت می‌کند به ناله‌هایی که نمی‌شود بیان کرد. ۲۷ و او که تفحص کننده دلهاست، فکر روح را می‌داند زیرا که او برای مقدسین برحسب اراده خدا شفاعت

۹ در مسیح راست می‌گویم و دروغ نی و ضمیر من در روح‌القدس مرا شاهد است، ۲ که مرا غمی عظیم و در دلم وجع دائمی است. ۳ زیرا راضی هم می‌بودم که خود از مسیح محروم شوم در راه برادرانم که بحسب جسم خویشان مند، ۴ که ایشان اسرائیلی‌اند و پسرخواندگی و جلال و عهدها و امانت شریعت و عبادت و وعده‌ها از آن ایشان است؛ ۵ که پدران از آن ایشانند و از ایشان مسیح بحسب جسم شد که فوق از همه است، خدای متبارک تا ابدالابد، آمین. (aiōn g165) ۶ و لکن چنین نیست که کلام خدا ساقط شده باشد؛ زیرا همه که از اسرائیل‌اند، اسرائیلی نیستند، ۷ و نه نسل ابراهیم تمام فرزند هستند؛ بلکه نسل تو در اسحاق خوانده خواهند شد. ۸ یعنی فرزندان جسم، فرزندان خدا نیستند، بلکه فرزندان وعده از نسل محسوب می‌شوند. ۹ زیرا کلام وعده این است که موافق چنین وقت خواهیم آمد و ساره را پسری خواهد بود. ۱۰ و نه این فقط، بلکه رفته نیز چون از یک شخص یعنی از پدر ما اسحاق حامله شد، ۱۱ زیرا هنگامی که هنوز تولد نیافته بودند و عملی نیک یا بد نکرده، تا اراده خدا برحسب اختیار ثابت شود نه از اعمال بلکه از دعوت کننده ۱۲ بدو گفته شد که «بزرگتر کوچکتر را بندگی خواهد نمود.» ۱۳ چنانکه

خواهیم شد. ۶ زیرا این رامی دانیم که انسانیت کهنه ما با او برخاست، تا بجهت خدا ثمر آوریم. ۵ زیرا وقتی که در جسم مصلوب شد تاجسد گناه معدوم گشته، دیگر گناه را بندگی بودیم، هوسهای گناهانی که ازشریعت بود، در اعضای ما عمل نکیم. ۷ زیرا هرکه مرد، از گناه مرا شده است. ۸ پس هرگاه با می کرد تا بجهت موت ثمر آوریم. ۶ اما الحال چون برای آن چیزی مسیح مردیم، یقین می‌دانیم که با اویست هم خواهیم کرد. ۹ زیرا که در آن بسته بودیم مردم، از شریعت آزاد شدیم، بحدی که در می‌دانیم که چون مسیح از مردگان برخاست، دیگر نمی‌میرد و تازگی روح بندگی می‌کنیم نه در کهنگی حرف. ۷ پس چه بعداز این موت بر او تسلطی ندارد. ۱۰ زیرا به آنچه مرد یک مرتبه گوئیم؟ آیا شریعت گناه است؟ حاشا! بلکه گناه را جز به شریعت برای گناه مرد و به آنچه زندگی می‌کند، برای خدا زیست می‌کند. ندانستیم. زیرا که شهوت را نمی‌دانستیم، اگر شریعت نمی‌گفت ۱۱ همچنین شما نیز خود را برای گناه مرده انگارید، اما برای خدا که طمع موز. ۸ لکن گناه از حکم فرصت جسته، هر قسم در مسیح عیسی زنده. ۱۲ پس گناه در جسم فانی شما حکمرانی طمع را در من پدید آورد، زیرا بدون شریعت گناه مرده است. ۹ و نکند تا هوسهای آن را اطاعت نمایید، ۱۳ واعضای خود را به من از قبل بدون شریعت زنده می‌بودم؛ لکن چون حکم آمد، گناه گناه مسپارید تا آلات ناراستی شوند، بلکه خود را از مردگان زنده زنده مرده گشت و من مردم. ۱۰ و آن حکمی که برای حیات بود، شده به خداتسلیم کنید و اعضای خود را تا آلات عدالت برای همان مرا باعث موت گردید. ۱۱ زیراگناه از حکم فرصت یافته، خدا باشند. ۱۴ زیرا گناه بر شما سلطنت نخواهد کرد، چونکه زیر مرا فریب داد و به آن مرا کشت. ۱۲ خلاصه شریعت مقدس شریعت نیستید بلکه زیرفیض. ۱۵ پس چه گوئیم؟ آیا گناه بکنیم از است و حکم مقدس و عادل و نیکو. ۱۳ پس آیا نیکویی برای من آرزو که زیر شریعت نیستیم بلکه زیر فیض؟ حاشا! ۱۶ آیانی دانید موت گردید؟ حاشا! بلکه گناه، تا گناه بودنش ظاهر شود. بوسیله که اگر خویشتن را به بندگی کسی تسلیم کرده، او را اطاعت نیکویی برای من باعث مرگ شد تا آنکه گناه بهسبب حکم بغایت نمایید، شما آنکس را که او را اطاعت می‌کنید بنده هستید، خواه جسم شما سخن می‌گویم، زیرا همچنان که اعضای خود را بندگی گناه را برای مرگ، خواه اطاعت را برای عدالت. ۱۷ اما شکرخدا جسمانی و زیر گناه فروخته شده هستم، ۱۵ که آنچه می‌کنم نمی‌دانم زیرا آنچه می‌خواهم نمی‌کنم بلکه کاری را که از آن نفرت دارم بجامی آورم. ۱۶ پس هرگاه کاری را که نمی‌خواهم بهجا شده، غلامان عدالت گشته‌اید. ۱۹ بطور انسان، بهسبب ضعف می‌آورم، شریعت را تصدیق می‌کنم که نیکوست. ۱۷ و الحال من جسم شما سخن می‌گویم، زیرا همچنان که اعضای خود را بندگی دیگر فاعل آن نیستم بلکه آن گناهی که در من ساکن است. ۱۸ نجاست و گناه برای گناه سپردید، همچنین الان نیز اعضای خود را به بندگی عدالت برای قدوسیت بسپارید. ۲۰ زیرا هنگامی که آن نیکویی را که می‌خواهم نمی‌کنم، بلکه بدی را که نمی‌خواهم چه ثمر داشتید از آن کارهایی که الان از آنها شرمنداید که انجام آنها موت است؟ ۲۲ اما الحال چونکه از گناه آزاد شده و غلامان خدا گشته‌اید، ثمر خود را برای قدوسیت می‌آورید که عاقبت آن، حیات جاودانی است. (aiōnios g166) زیرا که مرد گناه موت است، اما نعمت خدا حیات جاودانی در خداوند ماعیسی مسیح. (aiōnios g166)

۷ ای برادران آیا نمی‌دانید (زیرا که با عارفین شریعت سخن می‌گویم) که مادامی که انسان زنده است، شریعت بر وی حکمرانی دارد؟ ۲ زیرا زن منکوحه برحسب شریعت به شوهرزنده بسته است، اما هرگاه شوهرش بمیرد، ازشریعت شوهرش آزاد شود. ۳ پس مادامی که شوهرش حیات دارد، اگر به مرد دیگر پیوندد، زانیه خوانده می‌شود. لکن هرگاه شوهرش بمیرد، از آن شریعت آزاد است که اگر به شوهری دیگر داده شود، زانیه نباشد. ۴ بنابراین، ای برادران من، شما نیز بوساطت جسد مسیح برای شریعت مرده شدید تا خود را به دیگری پیوندد، یعنی با او که از مردگان

۸ پس هیچ قصاص نیست بر آنانی که درمسیح عیسی هستند. ۲ زیرا که شریعت روح حیات در مسیح عیسی مرا از شریعت گناه وموت آزاد گردانید. ۳ زیرا آنچه از شریعت محال بود، چونکه بهسبب جسم ضعیف بود، خدا پسرخود را در شبیه جسم گناه و برای گناه فرستاده، برگاه در جسم فتوا داد، ۴ تا عدالت شریعت

مستور گردید؛ ۸ خوشباحتالی کسی که خداوند گناه را به وی که برای شخص عادل کسی بپذیرد، هرچند در راه مرد نیکو ممکن محسوب نفرماید.» ۹ پس آیا این خوشحالی بر اهل ختنه گفته است کسی نیز جرات کند که بپذیرد. ۸ لکن خدا محبت خود را شدیدا برای نامختونان نیز؟ زیرا می گویم ایمان ابراهیم به عدالت در ما ثابت می کند از اینکه هنگامی که ماهنوز گناهکار بودیم، محسوب گشت. ۱۰ پس در چه حالت محسوب شد، وقتی که مسیح در راه ما مرد. ۹ پس چقدر بیشتر الان که به خون او عادل او در ختنه بود یادر نامختونی؟ در ختنه نی، بلکه در نامختونی؛ شمرده شدیم، بوسیله او از غضب نجات خواهیم یافت. ۱۰ زیرا ۱۱ و علامت ختنه را یافت تا مهر باشد بر آن عدالت ایمانی اگر در حالتی که دشمن بودیم، بوساطت مرگ پسرش با خدا صلح که در نامختونی داشت، تا او همه نامختونان را که ایمان آورند داده شدیم، پس چقدر بیشتر بعد از صلح یافتن بوساطت حیات او پدر باشد تا عدالت برای ایشان هم محسوب شود؟ ۱۲ و پدر نجات خواهیم یافت. ۱۱ و نه همین فقط بلکه در خدا هم فخر اهل ختنه نیز یعنی آتانی را که نه فقط مختونند بلکه سالک هم می کنیم بوسیله خداوند ما عیسی مسیح که بوساطت او الان صلح می باشد بر آثار ایمانی که پدر ما ابراهیم در نامختونی داشت. ۱۳ یافته ایم. ۱۲ لهنذا همچنانکه بوساطت یک آدم گناه داخل جهان زیرا به ابراهیم و ذریه او، وعده ای که او وارث جهان خواهد بود، از گردید و به گناه موت؛ و به اینگونه موت بر همه مردم طاری جهت شریعت داده نشد بلکه از عدالت ایمان. ۱۴ زیرا اگر اهل گشت، از آنجا که همه گناه کردند. ۱۳ زیرا قبل از شریعت، گناه شریعت وارث باشند، ایمان عاقل شد و وعده باطل. ۱۵ زیرا در جهان می بود، لکن گناه محسوب نمی شود در جایی که که شریعت باعث غضب است، زیرا جایی که شریعت نیست شریعت نیست. ۱۴ بلکه از آدم تا موسی موت تسلط می داشت بر تجاوز هم نیست. ۱۶ و ازاین جهت از ایمان شد تا محض فیض آتانی نیز که بر مثال تجاوز آدم که نمونه آن آینده است، گناه باشد تاوعده برای همگی ذریه استوار شود نه مختص به ذریه نکرده بودند. ۱۵ و نه چنانکه خطا بود، همچنان نعمت نیز باشد. شرعی بلکه به ذریه ایمانی ابراهیم نیزکه پدر جمیع ما است، ۱۷ زیرا اگر به خطای یک شخص بسیاری مردند، چقدر زیاد فیض (چنانکه مکتوب است که تو را پدر امت های بسیار ساختم)، خدا و آن بخششی که به فیض یک انسان، یعنی عیسی مسیح در حضور آن خدایی که به او ایمان آورد که مردگان را زنده می کند است، برای بسیاری افزون گردید. ۱۶ و نه اینکه مثل آنچه از یک و ناموجودات را به وجود می خواند؛ ۱۸ که او در ناامیدی به امید گناهکار سر زد، همچنان بخشش باشد؛ زیرا حکم شد از یک برای ایمان آورد تا پدر امت های بسیار شود، برحسب آنچه گفته شد که قصاص لکن نعمت ازخطایای بسیار برای عدالت رسید. ۱۷ زیرا «ذریه تو چنین خواهند بود.» ۱۹ و در ایمان کم قوت نشده، اگر به سبب خطای یک نفر و بواسطه آن یک موت سلطنت کرد، چقدر بیشتر آتانی که افزونی فیض و بخشش عدالت را می پذیرند، ساله بود و به رحم مرده ساره. ۲۰ و در وعده خدا از بی ایمانی در حیات سلطنت خواهند کرد بوسیله یک یعنی عیسی مسیح. شک نمود، بلکه قوی الایمان گشته، خدا را تمجید نمود، ۲۱ و ۱۸ پس همچنان که به یک خطا حکم شد بر جمیع مردمان برای یقین دانست که به وفای وعده خود نیزقادر است. ۲۲ و از این قصاص، همچنین به یک عمل صالح بخشش شد بر جمیع جهت برای او عدالت محسوب شد. ۲۳ و لکن اینکه برای وی مردمان برای عدالت حیات. ۱۹ زیرا به همین قسمی که ازافرومانی محسوب شد، نه برای او فقط نوشته شد، ۲۴ بلکه برای ما نیزکه یک شخص بسیاری گناهکار شدند، همچنین نیز به اطاعت یک به ما محسوب خواهد شد، چون ایمان آوریم به او که خداوند ما عیسی را از مردگان برخیزانید، ۲۵ که به سبب گناهان ما تسلیم گردید و به سبب عادل شدن ما برخیزانیده شد.

۵ پس چونکه به ایمان عادل شمرده شدیم، نزد خدا سلامتی داریم بوساطت خداوند ما عیسی مسیح، ۲ که به واسطت او دخول نیزیافته ایم بوسیله ایمان در آن فیضی که در آن پایداریم و به امید جلال خدا فخر می نمایم. ۳ و نه این تنها بلکه در مصیبتها هم فخر می کنیم، چونکه می دانیم که مصیبت صبر را پیدا می کند، ۴ و صبر امتحان را و امتحان امید را. ۵ و امید باعث شرمساری نمی شود زیرا که محبت خدا دردهای ما به روح القدس که به ما عطا شد ریخته شده است. ۶ زیرا هنگامی که ما هنوز ضعیف بودیم، در زمان معین، مسیح برای بیدنایان وفات یافت. ۷ زیرا بعید است

۵ پس چونکه به ایمان عادل شمرده شدیم، نزد خدا سلامتی داریم بوساطت خداوند ما عیسی مسیح. (aiōnios g166)

۶ پس چه گوئیم؟ آیا در گناه بمانیم تا فیض افزون گردد؟ ۲ حاشا! مایانی که از گناه مردیم، چگونه دیگر در آن زیست کنیم؟ ۳ یانمی دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم، در موت او تعمید یافتیم؟ ۴ پس چونکه در موت او تعمید یافتیم، با مردگان برخاست، ما نیز در تازگی حیات رفتار نمایم. ۵ زیرا اگر بر مثال موت او متحد گشتیم، هرآینه در قیامت وی نیز چنین

اینان هر چند شریعت ندارند، برای خود شریعت هستند، ۱۵ چونکه چنانکه مکتوب است که «کسی عادل نیست، یکی هم نی. ۱۱ از ایشان ظاهر می‌شود که عمل شریعت بر دل ایشان مکتوب است کسی فهمیم نیست، کسی طالب خدا نیست. ۱۲ همه گمراه و ضمیرایشان نیز گواهی می‌دهد و افکار ایشان با یکدیگر مآذمت جمیع باطل گردیده‌اند. نیکوکاری نیست یکی هم نی. ۱۳ گوی می‌کنند یا عمر می‌آورند، ۱۶ در روزی که خدا رازهای مردم را ایشان گور گشاده است و به زبانهای خود فریب می‌دهند. زهر مار دوری خواهد نمود به وساطت عیسی مسیح بر حسب بشارت من. در زیر لب ایشان است، ۱۴ ودهان ایشان پر از لعنت و تلخی ۱۷ پس اگر تو مسمی به یهود هستی و بر شریعت تکیه می‌کنی و است. ۱۵ پایهای ایشان برای خون ریختن شتابان است. ۱۶ به خدا فخر می‌نمایی، ۱۸ و اراده او را می‌دانی و از شریعت هلاکت و پریشانی در طریقه‌های ایشان است، ۱۷ و طریق سلامتی تربیت یافته، چیزهای افضل را می‌گزینی، ۱۹ و یقین داری که را ندانسته‌اند. ۱۸ خدا ترسی در چشمانشان نیست.» ۱۹ الان خود هادی کوران و نور ظلمتیان ۲۰ و مودب جاهلان و معلم آگاه هستیم که آنچه شریعت می‌گوید، به اهل شریعت خطاب اطفال هستی و در شریعت صورت معرفت و راستی را داری، ۲۱ می‌کند تا هر دهانی بسته شود و تمام عالم زیر قصاص خدا آیند. پس ای کسی که دیگران را تعلیم می‌دهی، چرا خود رانمی‌آموزی؟ ۲۰ از آنجا که به اعمال شریعت هیچ بشری در حضور او عادل و وعظ می‌کنی که دزدی نباید کرد، آیا خود دزدی می‌کنی؟ ۲۲ و شمرده نخواهد شد، چونکه از شریعت دانستن گناه است. ۲۱ از زنا کردن نهی می‌کنی، آیا خود زانی نیستی؟ و از بتها نفرت لکن الحال بدون شریعت، عدالت خدا ظاهر شده است، چنانکه داری، آیا خود معبدها را غارت نمی‌کنی؟ ۲۳ و به شریعت فخر تورات و انبیا بر آن شهادت می‌دهند؛ ۲۲ یعنی عدالت خدا که می‌کنی، آیا به تجاوز از شریعت خدا را اهانت نمی‌کنی؟ ۲۴ زیرا بوسیله ایمان به عیسی مسیح است، به همه و کل آتانی که ایمان که به سبب شمامد میان امت‌ها اسم خدا را کفر می‌گویند، چنانکه آورند. زیرا که هیچ تفاوتی نیست، ۲۳ زیرا همه گناه کرده‌اند واز مکتوب است. ۲۵ زیرا ختنه سودمند است هرگاه به شریعت جلال خدا قاصر می‌باشند، ۲۴ و به فیض او مجان عادل شمرده عمل نمایی. اما اگر از شریعت تجاوز نمایی، ختنه تو نامختونی می‌شوند به وساطت آن فدیهای که در عیسی مسیح است. ۲۵ که گشته است. ۲۶ پس اگر نامختونی، احکام شریعت را نگاه دارد، خدا او را از قبل معین کرد تا کفاره باشد به واسطه ایمان به وسیله آیانامختونی او ختنه شمرده نمی‌شود؛ ۲۷ و نامختونی طبیعی هرگاه خون او تا آنکه عدالت خود را ظاهر سازد، به سبب فرو گذاشتن شریعت را به‌جا آرد، حکم خواهد کرد بر تو که با وجود کتب و خطایای سابق در حین تحمل خدا، ۲۶ برای اظهار عدالت خود ختنه از شریعت تجاوز می‌کنی. ۲۸ زیرا آنکه در ظاهر است، یهودی در زمان حاضر، تا او عادل شود و عادل شمارد هرکسی را که به نیست و آنچه در ظاهر در جسم است، ختنه نی. ۲۹ بلکه یهود عیسی ایمان آورد. ۲۷ پس جای فخر کجا است؟ برداشته شده آن است که در باطن باشد و ختنه آنکه قلبی باشد، در روح نه در است! به کدام شریعت؟ آیا به شریعت اعمال؟ نی بلکه به شریعت حرف که مدح آن نه از انسان بلکه از خداست. ایمان. ۲۸ زیرا یقین می‌دانیم که انسان بدون اعمال شریعت، محض ایمان عادل شمرده می‌شود. ۲۹ آیا او خدای یهود است

۳ پس برتری یهود چیست؟ و یا از ختنه چه فایده؟ ۲ بسیار از هر جهت؛ اول آنکه بدیشان کلام خدا امانت داده شده است. است. ۳۰ زیرا واحد است خدایی که اهل ختنه را از ایمان، و ۳ زیرا که چه بگوئیم اگر بعضی ایمان نداشتند؟ آیایی ایمانی ایشان امانت خدا را باطل می‌سازد؟ ۴ حاشا! بلکه خدا راستگو باشد و هر انسان دروغگو، چنانکه مکتوب است: «تا اینکه در سخنان خود مصدق شوی و در دآوری خود غالب آئی.» ۵ لکن اگر ناراستی ما عدالت خدا را ثابت می‌کند، چه گوئیم؟ آیا خدا ظالم یافت؟ ۲ زیرا اگر ابراهیم به اعمال عادل شمرده شد، جای فخر است وقتی که غضب می‌نماید؛ بطور انسان سخن می‌گویم. ۶ دارد اما نه در نزد خدا. ۳ زیرا کتاب چه می‌گوید؟ «ابراهیم به خدا حاشا! در این صورت خدا چگونه عالم رادآوری خواهد کرد؟ ۷ ایمان آورد و آن برای او عدالت محسوب شد.» ۴ لکن برای زیرا اگر به دروغ من، راستی خدا برای جلال او افزون شود، پس کسی که عمل می‌کند، مزدش نه از راه فیض بلکه از راه طلب چرا بر من نیز چون گناهکار حکم شود؟ ۸ و چرا نگوئیم، چنانکه محسوب می‌شود. ۵ و اما کسی که عمل نکند، بلکه ایمان آورد بعضی بر ما افترا می‌زنند و گمان می‌برند که ما چنین می‌گوئیم، به او که بی‌دینان را عادل می‌شمارد، ایمان او عدالت محسوب بدی بکنیم تا نیکویی حاصل شود؟ که قصاص ایشان به انصاف است. ۹ پس چه گوئیم؟ آیا برتری داریم؟ نه به هیچ وجه! زیرا که خدا برای او عدالت محسوب می‌دارد، بدون اعمال: ۷ پیش ادعا وارد آوردیم که یهود و یونانیان هر دو به گناه گرفتارند. ۱۰ «خوشبحال کسانی که خطایای ایشان آموخته شد و گناهانشان

شهوآت دل خودشان به ناپاکی تسلیم فرمود تادر میان خود بدنهای خویش را خوار سازند، ۲۵ که ایشان حق خدا را به دروغ مبدل کردند وعبادت و خدمت نمودند مخلوق را به عوض خالق که تا ابدالاباد متبارک است. آمین. (aiōn g165) ۲۶ از این سبب خدا ایشان را به هوسهای خیانت تسلیم نمود، به نوعی که زنانشان نیز عمل طبیعی را به آنچه خلاف طبیعت است تبدیل نمودند. ۲۷ و همچنین مردان هم استعمال طبیعی زنان را ترک کرده، از شهوات خود با یکدیگر سوختند. مرد با مرد مرتکب اعمال زشت شده، عقوبت سزاوار تقصیر خود را در خود یافتند. ۲۸ و چون روا نداشتند که خدا را در دانش خودنگاه دارند، خدا ایشان را به ذهن مردود واگذاشت تا کارهای ناشایسته بهجا آورند. ۲۹ مملو از هر نوع ناراستی و شرارت و طمع و خیانت؛ پر از حسد و قتل و جدال و مکر و بدخوبی؛ ۳۰ غمازان و غیبت کنندگان و دشمنان خدا و اهانت کنندگان و متکبران و لافزنان و مبدعان شر و نامطیعان والدین؛ ۳۱ بی فهم و بی وفا و بی الفت و بی رحم. ۳۲ زیرا هرچند انصاف خدا را می دانند که کنندگان چنین کارها مستوجب موت هستند، نه فقط آنها را می کنند بلکه کنندگان را نیز خوش می دارند.

۲ لهدای آدمی که حکم می کنی، هرکه باشی عذری نداری زیرا که به آنچه بر دیگری حکم می کنی، فتوا بر خود می دهی، زیارتو که حکم می کنی، همان کارها را به عمل می آوری. ۲ و می دانیم که حکم خدا بر کنندگان چنین اعمال برحق است. ۳ پس ای آدمی که بر کنندگان چنین اعمال حکم می کنی و خود همان را می کنی، آیا گمان می بری که تو از حکم خدا خواهی رست؟ ۴ یا آنکه دولت مهربانی و صبر و حلم او را ناچیز می شماری و نمی دانی که مهربانی خدا تو را به توبه می کشد؟ ۵ و به سبب قساوت و دل ناتوبه کار خود، غضب را ذخیره می کنی برای خود در روز غضب و ظهور داوری عادل خدا ۶ که به هر کس برحسب اعمالش جزا خواهد داد: ۷ اما به آنانی که با صبر در اعمال نیکوطلب جلال و اکرام و بقایند، حیات جاودانی را؛ (aiōnios g166) ۸ و اما به اهل تعصب که اطاعت راستی نمی کنند بلکه مطیع ناراستی می باشند، خشم و غضب ۹ و عذاب و ضیق بر هر نفس بشری که مرتکب بدی می شود، اول بر یهود و پس بر یونانی؛ ۱۰ لکن جلال و اکرام و سلامتی بر هر نیکوکار، نخست بر یهود و بر یونانی نیز. ۱۱ زیرا نزد خدا طرفداری نیست، ۱۲ زیرا آنانی که بدون شریعت گناه کنند، بی شریعت نیزهلاک شوند و آنانی که با شریعت گناه کنند، از شریعت بر ایشان حکم خواهد شد. ۱۳ از آن جهت که شنوندگان شریعت در حضور خدا عادل نیستند بلکه کنندگان شریعت عادل شمرده خواهند شد. ۱۴ زیرا هرگاه امت هایی که شریعت ندارند کارهای شریعت را به طبیعت بهجا آرند،

۱ پولس، غلام عیسی مسیح و رسول خوانده شده و جدا نموده شده برای انجیل خدا، ۲ که سابق وعده آن را داده بود به وساطت انبیای خود در کتب مقدسه، ۳ درباره پسر خود که بحسب جسم از نسل داود متولد شد، ۴ و بحسب روح قدوسیت پسر خدا به قوت معروف گردید ازیقبات مردگان یعنی خداوند ما عیسی مسیح، ۵ که به او فیض و رسالت را یافتیم برای اطاعت ایمان در جمیع امت ها به خاطر اسم او، ۶ که در میان ایشان شما نیز خوانده شده عیسی مسیح هستید ۷ به همه که در روم محبوب خدا و خوانده شده و مقدسید، فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۸ اول شکر می کنم خدای خود را به وساطت عیسی مسیح درباره همگی شما که ایمان شما در تمام عالم شهرت یافته است؛ ۹ زیرا خدایی که او را به روح خود در انجیل پسرش خدمت می کنم، مرا شاهد است که چگونه پیوسته شما را یاد می کنم، ۱۰ و دائم در دعاهای خود مسالت می کنم که شاید الان آخر به اراده خدا سعادت یافته، نزد شما بیایم. ۱۱ زیرا بسیار اشتیاق دارم که شما را ببینم تا نعمتی روحانی به شما برسانم که شما استوار بگردید، ۱۲ یعنی تا در میان شما تاملی یابیم از ایمان یکدیگر، ایمان من و ایمان شما. ۱۳ لکن ای برادران، نمی خواهم که شما بی خبر باشید از اینکه مکرر اراده آمدن نزد شما کردم و تا به حال ممنوع شدم تا ثمری حاصل کنم در میان شما نیز چنانکه در سایر امت ها. ۱۴ زیرا که یونانیان و بربریان و حکما و جهلا را هم مدیونم. ۱۵ پس همچنین بقدر طاقت خود مستعدم که شما را نیز که در روم هستید بشارت دهم. ۱۶ زیرا که از انجیل مسیح عار ندارم چونکه قوت خداست، برای نجات هر کس که ایمان آورد، اول یهود و پس یونانی، ۱۷ که در آن عدالت خدا مکشوف می شود، از ایمان تا ایمان، چنانکه مکتوب است که عادل به ایمان زیست خواهد نمود. ۱۸ زیرا غضب خدا از آسمان مکشوف می شود بر هر بی دینی و ناراستی مردمانی که راستی را در ناراستی باز می دارند. ۱۹ چونکه آنچه از خدا می توان شناخت، در ایشان ظاهراست زیرا خدا آن را بر ایشان ظاهر کرده است. ۲۰ زیرا که چیزهای نادیده او یعنی قوت سرمدی و الوهیتش از حین آفرینش عالم بوسیله کارهای او فهمیده و دیده می شود تا ایشان را عذری نباشد. (aiōnios g126) ۲۱ زیرا هرچند خدا را شناختند، ولی او را چون خدا تمجید و شکر نکردند بلکه در خیالات خود باطل گردیده، دل بی فهم ایشان تاریک گشت. ۲۲ ادعای حکمت می کردند و احق گردیدند. ۲۳ و جلال خدای غیرفانی را به شبیه صورت انسان فانی و طیور و بهایم و وحشرات تبدیل نمودند. ۲۴ لهدا خدا نیز ایشان را در

انتظار بسیار کشیدند و دیدند که هیچ ضرری بدو نرسید، برگشته فهمید و نظر کرده خواهید نگرست و نخواهید دید؛ ۲۷ زیرا دل گفتند که خدایی است. ۷ و در آن نواحی، املاک رئیس جزیره این قوم غلیظ شده و به گوشه‌های سنگین می‌شوند و چشمان خود که پوبلیوس نام داشت بود که او ما را به خانه خود طلبیده، سه روز را برهم نهاده‌اند، مبادا به چشمان ببینند و به گوشه‌باشنوند و به مهریانی مهمانی نمود. ۸ از قضا پدر پوبلیوس را رنج تب و دل بفهمند و بازگشت کنند تا ایشان راشفا بخشم. ۲۸ پس بر اسهال عارض شده، خفته بود. پس پولس نزد وی آمده و دعا کرده شما معلوم باد که نجات خدا نزد امت‌ها فرستاده می‌شود و ایشان ودست بر او گذارده، او را شفا داد. ۹ و چون این امر واقع شد، خواهند شنید. ۲۹ چون این را گفت یهودیان رفتند و بایکدیگر سایر میرضانی که در جزیره بودند آمده، شفا یافتند. ۱۰ و ایشان مباحثه بسیار می‌کردند. ۳۰ اما پولس دوسال تمام در خانه اجاره‌ای ما را اکرام بسیار نمودند و چون روانه می‌شدیم، آنچه لازم بود خود ساکن بود و هرکه به نزد وی می‌آمد، می‌پذیرفت. ۳۱ و به برای ما حاضر ساختند. ۱۱ و بعد از سه ماه به کشتی اسکندریه ملکوت خدا موعظه می‌نمود و با کمال دلیری درامور عیسی مسیح که علامت جزا داشت و زمستان را در جزیره بسر برده بود، سوار

شدیم. ۱۲ و به‌سراکوس فرودآمده، سه روز توقف نمودیم. ۱۳ و از آنجا دورزده، به ریغیون رسیدیم و بعد از یک روز بادجنوبی وزیده، روز دوم وارد پوطیولی شدیم. ۱۴ و در آنجا برادران یافته، حسب خواهش ایشان هفت روز ماندیم و همچنین به روم آمدیم. ۱۵ و برادران آنجا چون از احوال ما مطلع شدند، به استقبال ما بیرون آمدند تا فورن اپیوس و سه دکان. و پولس چون ایشان را دید، خدا را شکر نموده، قوی‌دل گشت. ۱۶ و چون به روم رسیدیم، یوزباشی زندانیان را به‌سردار افواج خاصه سپرد. اما پولس را اجازت دادند که با یک سپاهی که محافظت او می‌کرد، در منزل خود بماند. ۱۷ و بعد از سه روز، پولس بزرگان یهود راطلبید و چون جمع شدند به ایشان گفت: «ای برادران عزیز، با وجودی که من هیچ عملی خلاف قوم و رسوم اجداد نکرده بودم، همانا مرا در اورشلیم بسته، به‌دستهای رومیان سپردند. ۱۸ ایشان بعد از تفحص چون در من هیچ علت قتل نیافتند، اراده کردند که مرا رها کنند. ۱۹ ولی چون یهود مخالفت نمودند، ناچار شده به قیصر رفع دعوی کردم، نه تا آنکه از امت خود شکایت کنم. ۲۰ اکنون بدین جهت خواستم شما راملاقات کنم و سخن گویم زیرا که بجهت امیداسرائیل، بدین زنجیر بسته شدم.» ۲۱ وی راگفتند: «ما هیچ نوشته در حق تو از یهودیه نیافته‌ایم و نه کسی از برادرانی که از آنجا آمدند، خبری یا سخن بدی درباره تو گفته است. ۲۲ لیکن مصلحت دانستیم از تو مقصود تو را بشنوم زیرا ما را معلوم است که این فرقه را در هر جا بدمی گویند.» ۲۳ پس چون روزی برای وی معین کردند، بسیاری نزد او به منزلش آمدند که برای ایشان به ملکوت خدا شهادت داده، شرح می‌نمود و ازتورات موسی و انبیا از صبح تا شام درباره عیسی اقامه حجت می‌کرد. ۲۴ پس بعضی به سخنان اوایمان آوردند و بعضی ایمان نیاوردند. ۲۵ و چون با یکدیگر معارضه می‌کردند، از او جدا شدند بعداز آنکه پولس این یک سخن را گفته بود که «روح‌القدس به وساطت اشعیای نبی به اجداد مانیکو خطاب کرده، ۲۶ گفته است که “نزد این قوم رفته بدیشان بگو به گوش خواهید شنید و نخواهید

ایشان نوازش یابد. ۴ و از آنجا روانه شده، زیر قیرس گذشتیم زیرا باید در جزیره‌ای بیفتیم.» ۲۷ و چون شب چهاردهم شد و هنوز که باد مخالف بود. ۵ و از دریای کنار قلیقیه و پمفلیه گذشته، در دریای ادریا به هر سو رانده می‌شدیم، در نصف شب ملاحان به میرای لیکه رسیدیم ۶ در آنجا یوزباشی کشتی اسکندریه را گمان بردند که خشکی نزدیک است. ۲۸ پس پیمایش کرده، یافت که به ايطاليا می‌رفت و ما را بر آن سوار کرد. ۷ و چند روز به بیست قامت یافتند. وقدری بیشتر رفته، باز پیمایش کرده، پانزده آهستگی رفته، به قنیدس به مشقت رسیدیم و چون باد مخالف قامت یافتند. ۲۹ و چون ترسیدند که به صخره‌ها بیفتیم، از پشت مامی بود، در زیر کريت نزدیک سلمونی رانديم، ۸ و به دشواری از کشتی چهار لنگر انداخته، تمنا می‌کردند که روز شود. ۳۰ اما آنجا گذشته، به موضعی که به بنادر حسنه مسمی و قریب به شهر چون ملاحان قصد داشتند که از کشتی فرار کنند و زورق را به لسائیه است رسیدیم. ۹ و چون زمان منقضی شد و در این وقت دریا انداختند به بهانه‌ای که لنگرها را از پیش کشتی بکشند، ۳۱ سفر دریا خطرناک بود، زیرا که ایام روزه گذشته بود، ۱۰ پولس پولس یوزباشی و سپاهیان را گفت: «اگر اینها در کشتی نمانند، ایشان را نصیحت کرده، گفت: «ای مردمان، می‌بینم که در این نجات شما ممکن نباشد.» ۳۲ آنگاه سپاهیان ریسمانهای زورق را سفر ضرر و خسران بسیار پیدا خواهد شد، نه فقط بار و کشتی بریده، گذاشتند که بیفتد. ۳۳ چون روز نزدیک شد، پولس از همه را بلکه جانهای ما را نیز.» ۱۱ ولی یوزباشی ناخدا و صاحب خواهش نمود که چیزی بخورند. پس گفت: «امروز روز چهاردهم کشتی را بیشتر از قول پولس اعتنا نمود. ۱۲ و چون آن بندر نیکو است که انتظار کشیده و چیزی نخورده، گرسنه مانده‌اید. ۳۴ پس نبود که زمستان را در آن بسر برند، اکثر چنان مصلحت دانستند استدعای من این است که غذا بخورید که عافیت برای شما که از آنجا نقل کنند تا اگر ممکن شود خود را به فینیکس خواهد بود، زیرا که مویی از سر هیچ‌یک از شما نخواهد افتاد.» رسانیده، زمستان را در آنجا بسر برند که آن بندری است از کريت ۳۵ این بگفت و در حضور همه نان گرفته، خدا را شکر گفت و مواجه مغرب جنوبی و مغرب شمالی. ۱۳ و چون نسیم جنوبی پاره کرده، خوردن گرفت. ۳۶ پس همه قوی‌دل گشته نیز غذا وزیدان گرفت، گمان بردند که به مقصد خویش رسیدند. پس لنگر خوردند. ۳۷ و جمله نفوس در کشتی دوپست و هفتاد و شش برداشتم و از کناره کريت گذشتیم. ۱۴ لیکن چیزی نگذشت که بودیم. ۳۸ چون از غذا سیر شدند، گندم را به دریا ریخته، کشتی بادی شدید که آن را ورکلیدون می‌نامند از بالای آن زدن گرفت. را سبک کردند. ۳۹ اما چون روز، روشن شد، زمین را نشانختند؛ ۱۵ در ساعت کشتی بروده شده، رو به سوی باد نوانست نهاد. لیکن خلیجی دیدند که شاطی‌ای داشت. پس رای زدند که اگر پس آن را از دست داده، بی‌اختیار رانده شدیم. ۱۶ پس در زیر ممکن شود، کشتی را بر آن برانند. ۴۰ و بند لنگرها را بریده، جزیره‌ای که کلودی نام داشت، دوان دوان رفتیم و به دشواری زورق آنها را در دریا گذاشتند و بندهای سکان را باز کرده، و بادبان را را در قبض خود آوردیم. ۱۷ و آن را برداشته و معونات را استعمال برای باد گشاده، راه ساحل را پیش گرفتند. ۴۱ اما کشتی را نموده، کمر کشتی را بستند و چون ترسیدند که به ریگزار سیرتس در مجمع بحرین به پایاب رانده، مقدم آن فرو شده، بی‌حرکت ماند فرو روند، حبال کشتی را فرو کشیدند و همچنان رانده شدند. ولی موخرش از لطمه امواج درهم شکست. ۴۲ آنگاه سپاهیان ۱۸ و چون طوفان بر ما غلبه می‌نمود، روز دیگر، بارکشتی را بیرون قصد قتل زندانیان کردند که مبادا کسی شنا کرده، بگریزد. ۴۳ انداختند. ۱۹ و روز سوم به دستهای خود آلات کشتی را به دریا لیکن یوزباشی چون خواست پولس را برهاند، ایشان را از این اراده انداختیم. ۲۰ و چون روزهای بسیار آفتاب و ستارگان رانیدند و بازداشت و فرمود تا هرکه شناوری داند، نخست خویش را به طوفانی شدید بر ما می‌افتاد، دیگر هیچ امید نجات برای ما نماند. دریا انداخته به ساحل رساند. ۴۴ و بعضی بر تختها و بعضی بر چیزهای کشتی و همچنین همه به سلامتی به خشکی رسیدند. ۲۱ و بعد از گرسنگی بسیار، پولس در میان ایشان ایستاده، گفت: «ای مردمان، نخست می‌بایست سخن مرا پذیرفته، از کريت نقل نکرده باشید تا این ضرر و خسران را نبینید. ۲۲ اکنون نیز شما را نصیحت می‌کنم که خاطر جمع باشید زیرا که هیچ ضرری به‌جان یکی از شما نخواهد رسید مگر به کشتی. ۲۳ زیرا که دوش، فرشته آن خدایی که از آن او هستم و خدمت او را می‌کنم، به من ظاهر شده، ۲۴ گفت: "ای پولس ترسان مباش زیرا باید تو در حضور قیصر حاضر شوی. و اینک خدا همه همسفران تو را به تو بخشیده است." ۲۵ پس ای مردمان خوشحال باشید زیرا ایمان دارم که به همانطور که به من گفت، واقع خواهد شد. ۲۶ لیکن

را بشنوم.» گفت: «فردا اورا خواهی شنید.» ۲۳ پس بامدادان گفتم: «خداوند! تو کیستی؟» گفت: «من عیسی هستم که تو بر چون اغریپاس و برنیکی باحشمتی عظیم آمدند و به دارالاستماع من جفا می‌کنی. ۱۶ و لیکن برخاسته، بر پایابست زیرا که بر تو بامین باشیان و بزرگان شهر داخل شدند، به فرمان فستوس پولس را ظاهر شدم تا تو را خادم و شاهد مقرر گردانم بر آن چیزهایی که مرا حاضر ساختند. ۲۴ آنگاه فستوس گفت: «ای اغریپاس پادشاه، در آنها دیده‌ای و بر آنچه به تو در آن ظاهر خواهم شد. ۱۷ و تو را وای همه مردمانی که نزد ما حضور دارید، این شخص رامی ببیند رهایی خواهم داد از قوم و از امت‌هایی که تو را به نزد آنها خواهم که درباره او تمامی جماعت یهود چه در اورشلیم و چه در اینجا فرستاد، ۱۸ تا چشمان ایشان را باز کنی تا از ظلمت به سوی نور فریاد کرده، از من خواهش نمودند که دیگر نباید زیست کند. ۲۵ و از قدرت شیطان به‌جانب خدا برگردند تا آموزش گناهان و میراثی ولیکن چون من دریافتم که او هیچ عملی مستوجب قتل نکرده در میان مقدسین بوسیله ایمانی که بر من است بیابند.» ۱۹ آن است و خود به او غمگین رفع دعوی کرد، اراده کردم که او را وقت‌ای اغریپاس پادشاه، رویای آسمانی را نافرمانی نوزیدم. ۲۰ بفرستم. ۲۶ و چون چیزی درست ندارم که درباره او به خداوندگار بلکه نخست آنانی را که در دمشق بودند و در اورشلیم و در تمامی مرقوم دارم، از این جهت او را نزد شما و علی‌الخصوص در حضور مرز و بوم یهودیه و امت‌ها را نیز اعلام می‌نمودم که توبه کنند و به توای اغریپاس پادشاه آوردم تا بعد از تفحص شاید چیزی یافته بنگارم. ۲۷ زیرا مرا خلاف عقل می‌نماید که اسیری را بفرستم به‌سبب همین امور یهود مرا در هیکل گرفته، قصد قتل من کردند. ۲۲ اما از خدا اعانت یافته، تا امروز باقی ماندم و خرد و بزرگ را و شکایت‌هایی که بر اوست معروض ندارم.»

۲۶ اغریپاس به پولس گفت: «مرخصی که کیفیت خود را که می‌بایست واقع شود، ۲۳ که مسیح می‌بایست زحمت ببندد و بگویی.» ۲ که «ای اغریپاس پادشاه، سعادت خود را در این می‌دانم که امروز در حضور تو حجت بیآورم، درباره همه شکایت‌هایی که یهود از من می‌دارند. ۳ خصوص چون تو در همه رسوم و مسایل یهود عالم هستی، پس از تو مستدعی آنم که تحمل فرموده، مرا بشنوی. ۴ رفتار مرا از جوانی چونکه از ابتدا در میان قوم خود در اورشلیم بسر می‌بردم، تمامی یهود می‌دانند ۵ و مرا از اول می‌شناسند هر گاه بخواهند شهادت دهند که به قانون پارساترین فرقه دین خود فریسی می‌بودم. ۶ و الحال به‌سبب امید آن وعده‌ای که خدا به اجداد ما داد، بر من ادعا می‌کنند. ۷ و حال آنکه دوازده سبط ماشیانه‌روز بجد و جهد عبادت می‌کنند محض امید تحصیل همین وعده که بجهت همین امید، ای اغریپاس پادشاه، یهود بر من ادعا می‌کنند. ۸ «شما چرا محال می‌پندارید که خدا مردگان را بر خیزاند؟ ۹ من هم در خاطر خود می‌پنداشتم که به نام عیسی ناصری مخالفت بسیار کردن واجب است، ۱۰ چنانکه در اورشلیم هم کردم و از روسای کهنه قدرت یافته، بسیاری از مقدسین را در زندان حبس می‌کردم و چون ایشان را می‌کشتند، در فتوا شریک می‌بودم. ۱۱ و در همه کنایس بارها ایشان را زحمت رسانیده، مجبور می‌ساختم که کفر گویند و بر ایشان به شدت دیوانه گشته تا شهرهای بعید تعاقب می‌کردم. ۱۲ در این میان هنگامی که با قدرت و اجازت از روسای کهنه به دمشق می‌رفتم، ۱۳ در راه، ای پادشاه، در وقت ظهر نوری را از آسمان دیدم، درخشنده تر از خورشید که در دور من و رفقایم تابید. ۱۴ و چون همه بر زمین افتادیم، هاتنی را شنیدیم که مرا به زبان عبرانی مخاطب ساخته، گفت: «ای شاول، شاول، چرا بر من جفا می‌کنی؟ تو را بر می‌خواهد لگد زدن دشوار است.» ۱۵ من

۲۷ چون مقرر شد که به ایتالیا برویم، پولس و چند زندانی دیگر را به یوزباشی از سپاه اغمسطس که یولیوس نام داشت، سپردند. ۲ و به کشتی ادرامیتی که عازم بنادر آسیا بود، سوار شده، کوچ کردیم و ارسترخس ازاهل مکادونیه از تسالونیکي همراه ما بود. ۳ روز دیگر به صیدون فرود آمدیم و یولیوس با پولس ملاطفت نموده، او را اجازت داد که نزد دوستان خود رفته، از

قانون شریعت خود بر او داری نمایم. ۷ ولی لیسسیاس مین باشی پولس ادعا کردند و بدو التماس نمود، ۳ متنی بر وی خواستند تا آمده، او را به زور بسیار از دستهای ما بیرون آورد، ۸ و فرمود تا او را به اورشلیم بفرستد و درکمین بودند که او را در راه بکشند. ۴ مدعیانست نزد تو حاضر شوند؛ و از او بعد از امتحان می توانی اما فستوس جواب داد که «پولس را باید در قیصریه نگاه داشت»، دانست حقیقت همه این اموری که ما بر او ادعا می کنیم. ۹ و زیرا خود اراده داشت به زودی آنجا برود. ۵ و گفت: «پس کسانی یهودیان نیز با او متفق شده گفتند که چنین است. ۱۰ چون والی از شما که می توانند همراه بیایند تا اگر چیزی در این شخص یافت به پولس اشاره نمود که سخن بگوید، او جواب داد: «از آن رو که شود، بر او ادعا نمایند.» ۶ و چون بیشتر از ده روز در میان می دادم سالهای بسیار است که تو حاکم این قوم می باشی، به ایشان توقف کرده بود، به قیصریه آمد و بامدادان بر مسند حکومت خشنودی وافر حجت درباره خود می آورم. ۱۱ زیرا تو می توانی برآمده، فرمود تا پولس را حاضر سازند. ۷ چون او حاضر شد، دانست که زیاده از دوازده روز نیست که من برای عبادت به یهودیانی که از اورشلیم آمده بودند، به گرد او ایستاده، شکایتهای اورشلیم رفته، ۱۲ و مرا نیافتند که در هیکل با کسی مباحثه کنم بسیار وگرنه بر پولس آوردند ولی اثبات نتوانستند کرد. ۸ او جواب و نه در کنایس یا شهرکه خلق را به شورش آورم. ۱۳ و هم آنچه داد که «نه به شریعت یهود و نه به هیکل و نه به قیصر هیچ گناه الان بر من ادعا می کنی، نمی توانند اثبات نمایند. ۱۴ لیکن این کرده ام.» ۹ اما چون فستوس خواست بر یهود منت نهد، در را نزد تو اقرار می کنم که به طریقتی که بدعت می گویند، خدای جواب پولس گفت: «آیا می خواهی به اورشلیم آبی تا در آنجا در این پدران را عبادت می کنم و به آنچه در تورات و انبیامکتوب است امور به حضور من حکم شود؟» ۱۰ پولس گفت: «در محکمه معتمد، ۱۵ و به خدا امیدوارم چنانکه ایشان نیز قبول دارند که قیصر ایستاده ام که در آنجا می باید محاکمه من بشود. به یهود هیچ قیامت مردگان از عادلان و ظالمان نیز خواهد شد. ۱۶ و خود را ظلمی نکرده ام، چنانکه تو نیز نیکو می دانی. ۱۱ پس هر گاه در این امر ریاضت می دهم تا پیوسته ضمیر خود را به سوی خدا ظلمی یا عملی مستوجب قتل کرده باشم، از مردن دریغ ندارم. و مردم بی لغزش نگاه دارم. ۱۷ و بعد از سالهای بسیار آمدم تا لیکن اگر هیچ یک از این شکایتهایی که اینها بر من می آورند اصلی صدقات و هدایا برای قوم خود بیاورم. ۱۸ و در این امور چند نفر ندارد، کسی نمی تواند مرا به ایشان سپارد. به قیصر رفع دعوی از یهودیان آسیا مرا در هیکل مطهر یافتند بدون هنگامه یا شورش. می کنم.» ۱۲ آنگاه فستوس بعد از مکالمه با اهل شورا جواب داد: ۱۹ و ایشان می بایست نیز در اینجا نزد تو حاضر شوند تا اگر حرفی «آیا به قیصر رفع دعوی کردی؟ به حضور قیصر خواهی رفت.» ۱۳ بر من دارند ادعا کنند. ۲۰ یا اینان خود بگویند اگر گناهی از من و بعد از مرور ایام چند، اغریپاس پادشاه ویرینکی برای تحیت یافتند وقتی که در حضور اهل شورا ایستاده بودم، ۲۱ مگر آن یک فستوس به قیصریه آمدند. ۱۴ و چون روزی بسیار در آنجا توقف سخن که در میان ایشان ایستاده، بدان ندا کردم که درباره قیامت نمودند، فستوس برای پادشاه، مقدمه پولس را بیان کرده، گفت: «مردگان از من امروز پیش شما بازرس می شود.» ۲۲ آنگاه فیلیکس «مردی است که فیلیکس او را در بند گذاشته است، ۱۵ که درباره چون از طریقت نیکوتر آگاهی داشت، امر ایشان را تاخیر انداخته، او وقتی که به اورشلیم آمدم، روسای کهنه و مشایخ یهود مرا خبر گفت: «چون لیسسیاس مین باشی آید، حقیقت امر شما را دریافت دادند و خواهش نمودند که بر او داری شود. ۱۶ در جواب ایشان خواهم کرد.» ۲۳ پس یوزباشی را فرمان داد تا پولس را نگاه دارد و گفتم که رومیان را رسم نیست که احدی را بسپارند قبل از آنکه او را آزادی دهد و احدی از خویشانش را از خدمت و ملاقات اومنع مدعی علیه مدعیان خود را روبرو شود و او را فرصت دهند که نکند. ۲۴ و بعد از روزی چند فیلیکس با زوجه خود در سلا که ادعای ایشان را جواب گوید. ۱۷ پس چون ایشان در اینجا جمع زنی یهودی بود، آمده پولس را طلبیده، سخن او را درباره ایمان شدند، بی درنگ در روز دوم بر مسندنشسته، فرمودم تا آن شخص مسیح شنید. ۲۵ و چون او درباره عدالت و پرهیزکاری و داری آینده را حاضر کردند. ۱۸ و مدعیانش برپا ایستاده، از آنچه من گمان می بردم هیچ ادعا بر وی نیاوردند. ۱۹ بلکه مساله ای چند بر او چون فرصت کنم تو را باز خواهم خواند.» ۲۶ و نیز امید می داشت ایراد کردند درباره مذهب خود و در حق عیسی نامی که مرده است که پولس او را نقدی بدهد تا او را آزاد سازد و از این جهت مکرر و پولس می گوید که او زنده است. ۲۰ و چون من در این گونه وی را خواسته، با او گفتگو می کرد. ۲۷ اما بعد از انقضای دو مسایل شک داشتم، از او پرسیدم که «آیامی خواهی به اورشلیم سال، پورکیوس فستوس، خلیفه ولایت فیلیکس شد و فیلیکس چون بروی تا در آنجا این مقدمه فیصل پذیرد؟» ۲۱ ولی چون پولس خواست بر یهود منت نهد، پولس را در زندان گذاشت.

۲۵ پس چون فستوس به ولایت خود رسید، بعد از سه روز از قیصریه به اورشلیم رفت. ۲ و رئیس کهنه و اکابر یهود نزد او بر

بسته بود. ۳۰ بامدادان چون خواست درست بفهمد که یهودیان مین باشی دستش را گرفته، به خلوت برد و پرسید: «چه چیز است به چه علت مدعی او می‌باشند، او را از زندان بیرون آورده، فرمود که می‌خواهی به من خبر دهی؟» ۲۰ عرض کرد: «یهودیان متفق تا روسای کهنه و تمامی اهل شورا حاضر شوند و پولس را پایین درآورد، در میان ایشان برپا داشت.

۲۳ پس پولس به اهل شورا نیک نگریسته، گفت: «ای برادران، من تا امروز با کمال ضمیر صالح در خدمت خدا رفتار کرده‌ام. ۲ آنگاه حنانيا، رئیس کهنه، حاضران را فرمودتا به دهانش زنند. ۳ پولس بدو گفت: «خدا تو را خواهد زد، ای دیوار سفیدشده! تو نشسته‌ای تا مرا برحسب شریعت داوری کنی و به ضدشریعت حکم به زندم می‌کنی؟» ۴ حاضران گفتند: «آیا رئیس کهنه خدا را دشنام می‌دهی؟» ۵ پولس گفت: «ای برادران، ندانستم که رئیس کهنه است، زیرا مکبوب است حاکم قوم خود را بد مگوی.» ۶ چون پولس فهمید که بعضی از صدوقیان و بعضی از فریسیانند، در مجلس ندا درداد که «ای برادران، من فریسی، پسر فریسی هستم و برای امید و قیامت مردگان از من بازپرس می‌شود.» ۷ چون این را گفت، در میان فریسیان و صدوقیان منازعه برپا شد و جماعت دو فرقه شدند، ۸ زیرا که صدوقیان منکر قیامت و ملائکه و ارواح هستند لیکن فریسیان قائل به هر دو. ۹ پس غوغای عظیم برپا شد و کاتبان از فرقه فریسیان برخاسته مخاصمه نموده، می‌گفتند که «در این شخص هیچ بدی نیافته‌ایم و اگر روحی یا فرشته‌ای با او سخن گفته باشد با خدا جنگ نیابند.» ۱۰ و چون منازعه زیادتر می‌شد، مین باشی ترسید که مبادا پولس را بزدند. پس فرمود تا سپاهیان پایین آمده، او را از میانشان برداشته، به قلعه درآوردند. ۱۱ و در شب همان روز خداوند نزد او آمده، گفت: «ای پولس خاطر جمع باش زیرا چنانکه دراورشلیم در حق من شهادت دادی، همچنین باید در روم نیز شهادت دهی.» ۱۲ و چون روز شد، یهودیان با یکدیگر عهدبسته، بر خویشان لعن کردند که تا پولس را نکشند، نخورند و ننوشند. ۱۳ و آنانی که درباره این، همقسم شدند، زیاده از چهل نفر بودند. ۱۴ اینها نزد روسای کهنه و مشایخ رفته، گفتند: «بر خویشان لعنت سخت کردیم که تا پولس را نکشیم چیزی نخشیم. ۱۵ پس الان شما با اهل شورا، مین باشی را اعلام کنید که او را نزد شما بیاورد که گویا اراده دارید در احوال او نیکوترتحقیق نمایید؛ و ما حاضر هستیم که قبل از رسیدنش او را بکشیم.» ۱۶ آسایش کامل هستیم واحسانات عظیمه از تدابیر تو بدین قوم رسیده اما خواهرزاده پولس از کمین ایشان اطلاع یافته، رفت و به قلعه درآمد، پولس را آگاهانید. ۱۷ پولس یکی از یوزباشیان را طلبیده، گفت: «این جوان را نزد مین باشی ببر زیرا خبری دارد که به او بگوید.» ۱۸ پس او را برداشته، به حضور مین باشی رسانیده، گفت: «پولس زندانی مرا طلبیده، خواهش کرد که این جوان را به خدمت تو بیاورم، زیرا چیزی دارد که به تو عرض کند.» ۱۹ پس او خواست هیکل را ملوث سازد، او را گرفته، اراده داشتیم که به

۲۴ و بعد از پنج روز، حنانيای رئیس کهنه با مشایخ و خطیبی ترلس نام رسیدندو شکایت از پولس نزد والی آوردند. ۲ و چون او را احضار فرمود، ترلس آغاز ادعا نموده، گفت: چون از وجود تو در آسایش کامل هستیم واحسانات عظیمه از تدابیر تو بدین قوم رسیده است، ای فیلکس گرامی، ۳ در هر جا و در هر وقت این را در کمال شکرگذاری می‌پذیریم. ۴ ولیکن تو را زیاده مصدع نشوم، مستدعی هستم که از راه نوازش مختصر عرض ما را بشنوی. ۵ زیرا که این شخص را مفسد و فتنه انگیز یافته‌ایم در میان همه یهودیان ساکن ربع مسکون و از پیشوایان بدعت نصاری. ۶ و چون او خواست هیکل را ملوث سازد، او را گرفته، اراده داشتیم که به

هیكل دیده، تمامی قوم را به شورش آوردند و دست بر او انداخته، من درخشید. ۷ پس بر زمین افتاده، هاتفی را شنیدم که به من ۲۸ فریاد برآوردند که «ای مردان اسرائیلی، امداد کنید! این است می گوید: «ای شاول، ای شاول، چرا بر من جفا می کنی؟» ۸ من آن کس که برخلاف امت و شریعت و این مکان در هر جامه را جواب دادم: «خداوند! تو کیستی؟» او مرا گفت: «من آن عیسی تعلیم می دهد. بلکه یونانی ای چند را نیز به هیكل درآورده، این ناصری هستم که تو بر وی جفای کنی.» ۹ و همراهان من نور را مکان مقدس را ملوث نموده است.» ۲۹ زیرا قبل از آن تروفیمس دیده، ترسان گشتند ولی آواز آن کس را که با من سخن گفت افسسی را بوی در شهر دیده بودند و مظنه داشتند که پولس او را نشنیدند. ۱۰ گفتم: «خداوند! چه کنم؟» خداوند مرا گفت: به هیكل آورده بود. ۳۰ پس تمامی شهر به حرکت آمد و خلق «برخاسته، به دمشق برو که در آنجا تو رامطالع خواهند ساخت از ازدحام کرده، پولس را گرفتند و از هیكل بیرون کشیدند و فی الفور آنچه برایت مقرر است که بکنی.» ۱۱ پس چون از سطوت آن نور درها را بستند. ۳۱ و چون قصد قتل او می کردند، خیر به مین نایبناگشتم، رفقایم دست مرا گرفته، به دمشق رسانیدند. ۱۲ آنگاه باشی سپاه رسید که «تمامی اورشلیم به شورش آمده است.» ۳۲ او بی درنگ سپاه و یوزباشی ها را برداشته، بر سرایشان تاخت. پس ایشان به مجرد دیدن مین باشی و سپاهیان، از زدن پولس دست برداشتند. ۳۳ چون مین باشی رسید، او را گرفته، فرمان داد تا او را بدو زنجیر ببندند و پرسید که «این کیست و چه کرده است؟» او را بدانی و آن عادل را ببینی و از زبانش سخنی بشنوی. ۱۵ ۳۴ اما بعضی از آن گروه به سخنی و بعضی به سخنی دیگر زیرا از آنچه دیده و شنیده ای نزد جمیع مردم شاهد بر او خواهی صدا می کردند. و چون او به سبب شورش، حقیقت امر را نتوانست شد. ۱۶ و حال چرا تاخیر می نمایی؟ برخیز و تعمید بگیر و نام فهمید، فرمود تا او را به قلعه بیاورند. ۳۵ و چون به زینه رسید، خداوند را خوانده، خود را از گناهان غسل ده.» ۱۷ و چون به اتفاق افتاد که لشکریان به سبب ازدحام مردم او را برگرفتند، ۳۶ زیرا اورشلیم برگشته، در هیكل دعا می کردم، بیخودشدم. ۱۸ پس او را گروهی کثیر از خلق از عقب او افتاده، صدا می زدند که «اورا» زیرا که به من می گوید: «بشتاب و از اورشلیم به زودی روانه شو هلاک کن!» ۳۷ چون نزدیک شد که پولس را به قلعه درآوردند، زیرا که شهادت تو را در حق من نخواهند پذیرفت.» ۱۹ من او به مین باشی گفت: آیا اجازت است که به تو چیزی گویم؟ گفتم: «خداوند! ایشان می دانند که من در هرکنیسه مومنین تو را گفت: «آیا زبان یونانی رامی دانی؟» ۳۸ مگر تو آن مصری نیستی حبس کرده، می زدم؟ ۲۰ و هنگامی که خون شهید تو استیفان را که چندی پیش از این فتنه برانگیخته، چهار هزار مرد قتل رابه می ریختند، من نیز ایستاده، رضا بدان دادم و جامه های قاتلان او بیابان بردم.» ۳۹ پولس گفت: «من مرد یهودی هستم از طرسوس را نگاه می داشتم.» ۲۱ او به من گفت: «روانه شو زیرا که من تو قیلیقیه، شهری که بی نام و نشان نیست و خواهش آن دارم که مرا را به سوی امت های بعید می فرستم.» ۲۲ پس تا این سخن بدو اذن فرمای تا به مردم سخن گویم.» ۴۰ چون اذن یافت، بر زینه ایستاده، به دست خود به مردم اشاره کرد؛ و چون آرامی کامل پیدا غوغا نموده و جامه های خود را افشاند، خاک به هوا می ریختند، شد، ایشان را به زبان عبرانی مخاطب ساخته، گفت.

۲۲ «ای برادران عزیز و پدران، حجتی را که الان پیش شما می آورم بشنویید.» ۲ چون شنیدند که به زبان عبرانی با ایشان تکلم می کند، بیشتر خاموش شدند. پس گفت: ۳ «من مرد یهودی هستم، متولد طرسوس قیلیقیه، اما تربیت یافته بودم در این شهر در خدمت غمالائیل و در دقایق شریعت اجداد متعلم شده، درباره خدا غیور می بودم، چنانکه همگی شما امروز می باشید. ۴ و این طریقت را تا به قتل مزاحم می بودم به نوعی که مردان و زنان را بند نهاده، به زندان می انداختم، ۵ چنانکه رئیس کهنه و تمام اهل شورا به من شهادت می دهند که از ایشان نامه ها برای برادران گرفته، عازم دمشق شدم تا آنانی را نیز که در آنجا باشند قید کرده، به اورشلیم آورم تا سزا یابند. ۶ و در اثنا راه، چون نزدیک به دمشق رسیدم، قریب به ظهر ناگاه نوری عظیم از آسمان گرد

یهودیان و یونانیان نیز از توبه به سوی خدا و ایمان به خداوند ما زانو زده، دعا کردند. ۶ پس یکدیگر را وداع کرده، به کشتی سوار عیسی مسیح شهادت می‌دادم. ۲۲ و اینک الان در روح بسته شدیم و ایشان به خانه‌های خود برگشتند. ۷ و ما سفر دریا را به شده، به اورشلیم می‌روم و از آنچه در آنجا بر من واقع خواهد شد، انجام رسانیده، از صور به پتولامیس رسیدیم و برادران را سلام اطلاعی ندارم. ۲۳ جز اینکه روح‌القدس در هر شهرشهادت داده، کرده، بایشان یک روز ماندیم. ۸ در فردای آن روز، از آنجا روانه می‌گردد که بندها و زحمات برایم مهیا است. ۲۴ لیکن این چیزها شده، به قیصریه آمدم و به خانه فیلیپس مبشر که یکی از آن هفت را به هیچ می‌شمارم، بلکه جان خود را عزیز نمی‌دارم تا دور خود را بود درآمده، نزد او ماندیم. ۹ و او را چهار دختر باکره بود که نبوت به خوشی به انجام رسانم و آن خدمتی را که از خداوند عیسی می‌کردند. ۱۰ و چون روز چند در آنجا ماندیم، نبی‌ای آغابوس یافته‌ام که به بشارت فیض خدا شهادت دهم. ۲۵ و الحال این نام از یهودیه رسید، و ۱۱ و نزد ما آمده، کمر بند پولس را گرفته و رامی دانم که جمیع شما که در میان شما گشته و به ملکوت دستها و پایهای خود رابسته، گفت: «روح‌القدس می‌گوید که خدا موعظه کرده‌ام، دیگر روی مرا نخواهد دید. ۲۶ پس امروز از ۲۷ زیرا که به دستهای امت‌ها خوانده سپرد.» ۱۲ پس چون این را شنیدیم، از اعلام نمودن شما به تمامی اراده خدا کوتاهی نکردم. ۲۸ پس ما و اهل آنجا التماس نمودیم که به اورشلیم نرود. ۱۳ پولس نگاه دارید خوبستن و تمامی آن گله را که روح‌القدس شما را بر آن جواب داد: «چه می‌کنید که گریان شده، دل مرا می‌شکنید زیرا اسقف مقرر فرمود تا کلیسای خدا را رعایت کنید که آن را به خون من مستعدم که نه فقط قید شوم بلکه تا در اورشلیم بمیرم به خاطر خود خریده است. ۲۹ زیرا من می‌دانم که بعد از رحلت من، گرگان درنده به میان شما درخواهند آمد که بر گله ترحم نخواهند نمود، ۳۰ و از میان خود شما مردمانی خواهند برخاست که سخنان سفر دیده، متوجه اورشلیم شدیم. ۱۶ و تنی چند از شاگردان کج خواهند گفت تا شاگردان را در عقب خود بکشند. ۳۱ لہذا قیصریه همراه آمده، ما را نزد شخصی مناسب نام که از اهل قبرس بیدار باشید و به یاد آورید که مدت سه سال شبانه‌روز از تیبیه و شاگرد قدیمی بود، آوردند تا نزد او منزل نمایم. ۱۷ و چون وارد نمودن هر یکی از شما با اشکها باز نایستادم. ۳۲ و الحال ای اورشلیم گشتیم، برادران ما را به خشنودی پذیرفتند. ۱۸ و در روز برادران شما را به خدا و به کلام فیض اومی سپارم که قادر است شدند. ۱۹ پس ایشان را سلام کرده، آنچه خدا بوسیله خدمت او شما را بنا کند و در میان جمیع مقدسین شما را میراث بخشید. ۳۳ نقره یا طلا یا لباس کسی را طمع نوزیدم، ۳۴ بلکه خودمی دانید که همین دستها در رفع احتیاج خود و رفقایم خدمت می‌کرد. این را شنیدند، خدا را تمجید نموده، به وی گفتند: «ای برادر، ۳۵ این همه را به شما نمودم که می‌باید چنین مشقت کشیده، آگاه هستی که چند هزارها از یهودیان ایمان آورده‌اند و جمیع در ضعفا رادستگیری نمایند و کلام خداوند عیسی را به خاطر دارید شریعت غیورند: ۲۱ و درباره تو شنیده‌اند که همه یهودیان را که در که او گفت دادن از گرفتن فرخنده تراست.» ۳۶ این بگفت و میان امت‌ها می‌باشند، تعلیم می‌دهی که از موسی انحراف نمایند زانو زده، با همگی ایشان دعا کرد. ۳۷ و همه گریه بسیار کردند و می‌گویی نباید اولاد خود رامختون ساخت و به سنن رفتار نمود. و بر گردن پولس آویخته، او را می‌بوسیدند. ۳۸ و بسیار متالم ۲۲ پس چه باید کرد؟ البته جماعت جمع خواهند شد زیرا خواهند شدند خصوص بجهت آن سخنی که گفت: «بعد از این روی مرا نخواهید دید.» پس او را تا به کشتی مشایعت نمودند.

۲۱ و چون از ایشان هجرت نمودیم، سفر دریا کردیم و به راه راست به کوس آمدم و روز دیگر به رودس و از آنجا به پاترا. ۲ و چون کشتی‌ای یافتیم که عازم فینیقیه بود، بر آن سوار شده، کوچ کردیم. ۳ و قبرس را به نظر آورده، آن را به طرف چپ رها کرده، به سوی سوریه رفتم و در صور فرود آمدم زیرا که در آنجا می‌بایست بار کشتی را فرود آورند. ۴ پس شاگردی چند پیدا کرده، هفت روز در آنجا ماندیم و ایشان به الهام روح به پولس گفتند که به اورشلیم نرود. ۵ و چون آن روزها را بسر بردیم، روانه گشتیم و همه با زنان و اطفال تا بیرون شهر مارا مشایعت نمودند و به کناره دریا

را حساب کردند، پنجاه هزار درهم بود. ۲۰ بدینطور کلام خداوند ترقی کرده قوت می‌گرفت. ۲۱ و بعد از تمام شدن این مقدمات، پولس در روح عزیمت کرد که از مکادونیه و اخائیه گذشته، به اورشلیم برود و گفت: «بعد از رفتنم به آنجا روم را نیز باید دید.»

۲۲ پس دو نفر از ملازمان خود یعنی تیموتاوس و ارسطوس را به مکادونیه روانه کرد و خود در آسیا چندی توقف نمود. ۲۳ در آن زمان هنگامهای عظیم درباره طریقت بر پا شد. ۲۴ زیرا شخصی دیمیتریوس نام زرگر که تصاویر بتکده ارطامیس از نقره می‌ساخت و بجهت صنعتگران نفع خطری پیدا می‌نمود، ایشان را و دیگری که در چنین پیشه اشتغال می‌داشتند، ۲۵ فراهم آورده، گفت: «ای مردمان شما آگاه هستید که از این شغل، فراخی رزق ما است. ۲۶ و دیده و شنیده‌اید که نه تنها در افسس، بلکه تقریب در تمام آسیا این پولس خلق بسیاری را اغوانموده، منحرف ساخته است و می‌گوید اینهایی که به دستها ساخته می‌شوند، خدایان نیستند. ۲۷ پس خطر است که نه فقط کسب ما از میان رود بلکه این هیکل خدای عظیم ارطامیس نیز حقیرشمرده شود و عظمت وی که تمام آسیا و ربع مسکون او را می‌پرستند برطرف شود.» ۲۸ چون این را شنیدند، از خشم پر گشته، فریاد کرده، می‌گفتند که «بزرگ است ارطامیس افسسیان.» ۲۹ و تمامی شهر به شورش آمده، همه متفق به تماشاخانه تاختند و غایوس و ارسترخس را که از اهل مکادونیه و همراهان پولس بودند با خود می‌کشیدند. ۳۰ اما چون پولس اراده نمود که به میان مردم درآید، شاگردان او را نگذاشتند. ۳۱ و بعضی از روسای آسیا که او را دوست می‌داشتند، نزد او فرستاده، خواهش نمودند که خود را به تماشاخانه نسپارد. ۳۲ و هر یکی صدایی علیحده می‌کردند زیرا که جماعت آشفته بود و اکثر نمی‌دانستند که برای چه جمع شده‌اند. ۳۳ پس اسکندر را از میان خلق کشیدند که یهودیان او را پیش انداختند و اسکندر به دست خود اشاره کرده، خواست برای خود پیش مردم حجت بیاورد. ۳۴ لیکن چون دانستند که یهودی است همه به یک آواز قریب به دو ساعت ندا می‌کردند که «بزرگ است ارطامیس افسسیان.» ۳۵ پس از آن مستوفی شهر خلق را ساکت گردانیده، گفت: «ای مردان افسسی، کیست که نمی‌داند که شهر افسسیان ارطامیس خدای عظیم و آن صنمی را که از مشتری نازل شد پرستش می‌کند؟ ۳۶ پس چون این امور را نتوان انکار کرد، شما می‌باید آرام باشید و هیچ کاری به تعجیل نکنید. ۳۷ زیرا که این اشخاص را آوردید که نه تاراج کنندگان هیکل‌اند و نه به خدای شما بدگفته‌اند. ۳۸ پس هر گاه دیمیتریوس و همکاران وی ادعایی بر کسی دارند، ایام قضا مقرر است و داوران معین هستند. با همدیگر مرافعه باید کرد. ۳۹ و اگر در امری دیگر طالب چیزی باشید، در محکمه شرعی فیصل خواهد پذیرفت. ۴۰ زیرا در خصوص فتنه امروز

تیموتاوس از مکادونیه آمدند، پولس در روح مجبور شده، برای آوردن و به دقت تمام طریق خدا را بدو آموختند. ۲۷ پس چون یهودیان شهادت می‌داد که عیسی، مسیح است. ۶ ولی چون اوعزیمت سفر اخائیه کرد، برادران او را ترغیب نموده، به شاگردان ایشان مخالفت نموده، کفر می‌گفتند، دامن خود را بر ایشان افشانده، گفت: «خون شما بر سر شما است. من بری هستم. را که به وسیله فیض ایمان آورده بودند، اعانت بسیار نمود، ۲۸ زیرا بعد از این به نزد امت هامی روم.» ۷ پس از آنجا نقل کرده، به خانه شخصی یوستس نام خداپرست آمد که خانه او متصل به خانه عیسی، مسیح است.

کنیسه بود. ۸ اما کرسپس، رئیس کنیسه با تمامی اهل بیتش به خداوند ایمان آوردند و بسیاری از اهل قرنس چون شنیدند، ایمان آورده، تعمید یافتند. ۹ شی خداوند در رویا به پولس گفت: «ترسان مباش، بلکه سخن بگو و خاموش مباش ۱۰ زیرا که من با تو هستم و هیچ‌کس تو را اذیت نخواهد رسانید زیرا که مرا در این شهر خلق بسیار است.» ۱۱ پس مدت یک سال و شش ماه توقف نموده، ایشان را به کلام خدا تعلیم می‌داد. ۱۲ اما چون غالیون والی اخائیه بود، یهودیان یکدل شده، بر سر پولس تاخته، او را پیش مسند حاکم بردند ۱۳ و گفتند: «این شخص مردم را اغوامی کند که خدا را برخلاف شریعت عبادت کنند.» ۱۴ چون پولس خواست حرف زند، غالیون گفت: «ای یهودیان اگر ظلمی یا فسقی فاحش می‌بود، هر آینه شرط عقل می‌بود که متحمل شما بشوم. ۱۵ ولی چون مسأله‌ای است درباره سخنان و نامها و شریعت شما، پس خود بفهمید. من در چنین امور نمی‌خواهم دوری کنم.» ۱۶ پس ایشان را از پیش مسند براند. ۱۷ و همه سوستانیس رئیس کنیسه را گرفته او را در مقابل مسند والی بردند و غالیون را از این امور هیچ پروان بود. ۱۸ اما پولس بعد از آن روزهای بسیار در آنجا توقف نمود پس برادران را وداع نموده، به سوریه از راه دریا رفت و پرسکله و اکیلا همراه او رفتند. و درکنخیره موی خود را چید چونکه نذر کرده بود. ۱۹ و چون به افسس رسید آن دو نفر را در آنجا رها کرده، خود به کنیسه درآمد، با یهودیان مباحثه نمود. ۲۰ و چون ایشان خواهش نمودند که مدتی با ایشان بماند، قبول نکرد ۲۱ بلکه ایشان را وداع کرده، گفت که «مرا به هر صورت باید عیدآینده را در اورشلیم صرف کنم. لیکن اگر خدا بخواهد، باز به نزد شما خواهم برگشت.» پس از افسس روانه شد. ۲۲ و به قیصریه فرود آمده (به اورشلیم) رفت و کلیسا را تحیت نموده، به انتاکیه آمد. ۲۳ و مدتی در آنجا مانده، باز به سفر توجه نمود و در ملک غلاطیه و فریجیه جابجا می‌گشت و همه شاگردان را استوار می‌نمود. ۲۴ اما شخصی یهود ایلس نام از اهل اسکندریه که مردی فصیح و در کتاب توانا بود، به افسس رسید. ۲۵ او در طریق خداوند تربیت یافته و در روح سرگرم بوده، درباره خداوند به دقت تکلم و تعلیم می‌نمود هر چند چیز از تعمید یحیی اطلاعی نداشت. ۲۶ همان شخص در کنیسه به دلیری سخن آغاز کرد اما چون پرسکله و اکیلا او را شنیدند، نزد خود

آمده، به سلامتی روانه شوید.» ۳۷ لیکن پولس بدیشان گفت: فلاسفه اپیکوری و رواقین با او روبرو شده، بعضی می گفتند: «این «ما را که مردمان رومی می باشیم، آشکارا و بی حجت زده، به یاد گو چه می خواهد بگوید؟» و دیگران گفتند: «ظاهر واعظ به زندان انداختند. آیا الان ما را به پنهانی بیرون می نمایند؟ نی بلکه خدایان غریب است.» زیرا که ایشان را به عیسی و قیامت بشارت خود آمده، ما را بیرون بیاورند. ۳۸ پس فرشان این سخنان را به می داد. ۱۹ پس او را گرفته، به کوه مریخ بردند و گفتند: «آیا والیان گفتند و چون شنیدند که رومی هستند بترسیدند ۳۹ و می توانیم یافت که این تعلیم تازه ای که تو می گویی چیست؟ ۲۰ آمده، بدیشان التماس نموده، بیرون آوردند خواهش کردند که از چونکه سخنان غریب به گوش مامی رسانی. پس می خواهیم بدانیم شهر بیروند. ۴۰ آنگاه از زندان بیرون آمده، به خانه لیدی شتافتند و از اینها چه مقصود است.» ۲۱ اما جمیع اهل اطمینا و غربای با برادران ملاقات نموده و ایشان را نصیحت کرده، روانه شدند. ساکن آنجا جز برای گفت و شنید درباره چیزهای تازه فراغتی نمی داشتند. ۲۲ پس پولس در وسط کوه مریخ ایستاده، گفت: «ای مردان اطمینا، شما را از هر جهت بسیار دیندار یافته ام، ۲۳ زیرا چون سیر کرده، معابد شما را نظاره می نمودم، مذهب می یافتیم که بر آن، نام خدای ناشناخته نوشته بود. پس آنچه را شما ناشناخته می پرستید، من به شما اعلام می نمایم. ۲۴ خدایی که جهان و بیند و از مردگان برخیزد و عیسی که خبر او را به شما می دهم، این مسیح است.» ۴ و بعضی از ایشان قبول کردند و با پولس و سیلاس متحد شدند و از یونانیان خداترس، گروهی عظیم و از زنان شریف، عددی کثیر. ۵ اما یهودیان بی ایمان حسد برده، چند نفر اشرار از بازارها را برداشته، خلق را جمع کرده، شهر را به شورش آوردند و به خانه یاسون تاخته، خواستند ایشان را در میان مردم ببرند. ۶ و چون ایشان را نیافتند، یاسون و چند برادر را نزد حکام شهر کشیدند و ندا می کردند که «آنانی که ربع مسکون را شورانیده اند، حال بدینجا نیز آمده اند. ۷ و یاسون ایشان را پذیرفته است و همه اینها برخلاف احکام قیصر عمل می کنند و قایل بر این هستند که پادشاهی دیگر هست یعنی عیسی.» ۸ پس خلق و حکام شهر را از شنیدن این سخنان مضطرب ساختند ۹ و از یاسون و دیگران کفالت گرفته، ایشان را رها کردند. ۱۰ اما برادران بی درنگ در شب پولس و سیلاس را به سوی بیریه روانه کردند و ایشان بدانجا رسیده، به کنیسه یهود درآمدند. ۱۱ و اینها از اهل تسالونیکی نجیب تر بودند، چونکه در کمال رضامندی کلام را پذیرفتند و هر روز کتب را تفتیش می نمودند که آیا این همچنین است. ۱۲ پس بسیاری از ایشان ایمان آوردند و از زنان شریف یونانی و از مردان، جمعی عظیم. ۱۳ لیکن چون یهودیان تسالونیکی فهمیدند که پولس در بیریه نیز به کلام خدا موعظه می کند، در آنجا هم رفته، خلق را شورانیدند. ۱۴ در ساعت برادران پولس را به سوی دریا روانه کردند ولی سیلاس با تیموتائوس در آنجا توقف نمودند. ۱۵ و رهنمایان پولس او را به اطمینا آوردند و حکم برای سیلاس و تیموتائوس گرفته که به زودی هرچه تمام تر به نزد او آیند، روانه شدند. ۱۶ اما چون پولس در اطمینا انتظار ایشان را می کشید، روح او در اندرویش مضطرب گشت چون دید که شهر از بنتها پر است. ۱۷ پس در کنیسه با یهودیان و خداپرستان و در بازار، هر روزه با هرکه ملاقات می کرد، مباحثه می نمود. ۱۸ اما بعضی از

آورده، نامه را رسانیدند. ۳۱ چون مطالعه کردند، از این تسلی دل او را گشود تا سخنان پولس را بشنود. ۱۵ و چون او و اهل شادخاطر گشتند. ۳۲ و یهودا و سیلاس چونکه ایشان هم نبی بودند، برادران را به سخنان بسیار، نصیحت و تقویت نمودند. ۳۳ است که به خداوند ایمان آوردم، به خانه من درآمده، بمانید.» و پس چون مدتی در آنجا بسربردند به سلامتی از برادران رخصت ما را الحاح نمود. ۱۶ و واقع شد که چون ما به محل نمازی گرفته، به سوی فرستندگان خود توجه نمودند. ۳۴ اما پولس و رفتم، کنیزی که روح تفال داشت و از غیب گویی منافع بسیار برنابا در انطاکیه توقف نموده، ۳۵ بابسیاری دیگر تعلیم و بشارت به کلام خدای دادند. ۳۶ و بعد از ایام چند پولس به برنابا می‌گفت که «این مردمان خدام خدای تعالی گفت: «برگردیم و برادران را در هر شهری که در آنها به کلام می‌باشند که شما را از طریق نجات اعلام می‌نمایند.» ۱۸ و چون خداوند اعلام نمودیم، دیدن کنیم که چگونه می‌باشند.» ۳۷ اما این کار را روزهای بسیار می‌کرد، پولس دل‌تنگ شده، برگشت و به برنابا چنان مصلحت دید که یوحنا ملقب به مرقس را همراه نیز بردارد. ۳۸ لیکن پولس چنین صلاح دانست که شخصی را که از یمقلیه از ایشان جدا شده بود و با ایشان درکار همراهی نکرده بود، با خود نبرد. ۳۹ پس نزاعی سخت شد بعدی که از یکدیگر جدا شده، برنابا مرقس را برداشته، به قبرس از راه دریا رفت. ۴۰ اما پولس سیلاس را اختیار کرد و از برادران به فیض خداوند سپرده شده، رو به سفر نهاد. ۴۱ و از سوریه و قیلیقه عبور کرده، کلیساها را استوار می‌نمود.

۱۶ و به دربه و لستره آمد که ایک شاگردی تیموتوس نام آنجا بود، پسر زن یهودیه مومنه لیکن پدرش یونانی بود. ۲ که برادران در لستره و ایقونه بر او شهادت می‌دادند. ۳ چون پولس خواست او همراه وی بیاید، او را گرفته مختون ساخت، به سبب یهودیانی که در آن نواحی بودند زیرا که همه پدرش را می‌شناختند که یونانی بود. ۴ و در هر شهری که می‌گشتند، قانونها را که رسولان و کشیشان در اورشلیم حکم فرموده بودند، بدیشان می‌سپردند تا حفظ نمایند. ۵ پس کلیساها در ایمان استوار می‌شدند و روزبروز در شماره افزوده می‌گشتند. ۶ و چون از فریجیه و دیار غلاطیه عبور کردند، روح‌القدس ایشان را از رسانیدن کلام به آسیا منع نمود. ۷ پس به میسیا آمده، سعی نمودند که به بطینیا بروند، لیکن روح عیسی ایشان را اجازت نداد. ۸ و از میسیا گذشته به ترواس رسیدند. ۹ شبی پولس را رویایی رخ نمود که شخصی از اهل مکادونیه ایستاده بود التماس نموده گفت: «به مکادونیه آمده، ما را امداد فرما.» ۱۰ چون این رویا را دید، بی‌درنگ عازم سفرمکادونیه شدیم، زیرا به یقین دانستیم که خداوند ما را خوانده است تا بشارت بدیشان رسانیم. ۱۱ پس از ترواس به کشتی نشستیم، به راه مستقیم به ساموتراکی رفتم و روز دیگر به نیاپولیس. ۱۲ و از آنجا به فیلیپی رفتم که شهر اول از سرحد مکادونیه و کلونیه است و در آن شهر چندروز توقف نمودیم. ۱۳ و در روز سبت از شهر بیرون شده و به کنار رودخانه جایی که نماز می‌گذارند، نشسته با زنانی که در آنجا جمع می‌شدند سخن راندم. ۱۴ و زنی لیدیه نام، ارغوان فروش، که از شهر طیاتیرا و خداپرست بود، می‌شنید که خداوند

که در آنها است آفرید، ۱۶ که در طبقات سلف همه امت‌ها را ۹ و در میان ما و ایشان هیچ فرق نگذاشت، بلکه محض ایمان واگذاشت که در طرق خود رفتارکنند، ۱۷ با وجودی که خود را می‌کنید که یوغی بر گردن شاگردان می‌نهد که پدران ما و ما نیز بارانیده و فصول بارآور بخشیده، دل‌های ما را از خوراک و شادی پر طاق تحمل آن رانداشتیم، ۱۱ بلکه اعتقاد داریم که محض فیض می‌ساخت.» ۱۸ و بدین سخنان خلق را از گذرانیدن قربانی برای خداوند عیسی مسیح نجات خواهیم یافت، همچنان‌که ایشان ایشان به دشواری باز داشتند. ۱۹ اما یهودیان از انطاکیه و ایقونیه نیز. «۱۲ پس تمام جماعت ساکت شده، به برنابا و پولس گوش آمده، مردم را با خود متحد ساختند و پولس را سنگسار کرده، از شهر بیرون کشیدند و پنداشتند که مرده است. ۲۰ اما چون امت‌ها به وساطت ایشان ظاهر ساخته بود. ۱۳ پس چون ایشان شاگردان گرد او ایستادند برخاسته، به شهر درآمد و فردای آن روز با ساکت شدند، یعقوب رو آورده، گفت: «ای برادران عزیز، مرا برنابا به سوی دربه روانه شد ۲۱ و در آن شهر بشارت داده، بسیاری گوش گیرید. ۱۴ شمعون بیان کرده است که چگونه خدا اول را شاگرد ساختند. پس به لستره و ایقونیه و انطاکیه مراجعت کردند. امت‌ها را تفقد نمود تا قومی از ایشان به نام خود بگیرد. ۱۵ و کلام ۲۲ و دل‌های شاگردان را تقویت داده، پند می‌دادند که در ایمان انبیا در این مطابق است چنانکه مکتوب است ۱۶ که «بعد از ثابت بمانند و اینکه با مصیبت‌های بسیار می‌باید داخل ملکوت خدا این رجوع نموده، خیمه داود را که افتاده است باز بنا می‌کنم و گردیم. ۲۳ و در هر کلیسایسبجهت ایشان کشیشان معین نمودند خرابی‌های آن را باز بنامی کنیم و آن را برپا خواهیم کرد، ۱۷ تا بقیه و دعا و روزه داشته، ایشان را به خداوندی که بدو ایمان آورده مردم طالب خداوند شوند و جمیع امت‌هایی که بر آنها نام می‌بوند، سپردند. ۲۴ و از پیسیدیه گذشته به پمفلیه آمدند. ۲۵ و نهاده شده است.» ۱۸ این را می‌گوید خداوندی که این چیزها را در پرچه به کلام موعظه نمودند و به اتالیه فرود آمدند. ۲۶ و از بدو عالم معلوم کرده است. (aiōn g165) ۱۹ پس رای من از آنجا به کشتی سوار شده، به انطاکیه آمدند که از همان جا ایشان را به فیض خدا سپرده بودند برای آن کاری که به انجام زحمت نرسانیم، ۲۰ مگر اینکه ایشان را حکم کنیم که از نجاسات رسانیده بودند. ۲۷ و چون وارد شهر شدند کلیسا را جمع کرده، بنها و زنا و حیوانات خفه شده و خون بپهریزند. ۲۱ زیرا که موسی ایشان را مطلع ساختند از آنچه خدا با ایشان کرده بود و چگونه دروازه ایمان را برای امت‌ها باز کرده بود. ۲۸ پس مدت مدیدی با رسولان و کشیشان با تمامی کلیسایسبیدن رضا دادند که چند نفر از شاگردان بسر بردند.

۱۵ و تسی چند از یهودیه آمده، برادران را تعلیم می‌دادند که «اگر برحسب آیین موسی مختون نشوید، ممکن نیست که نجات یابید.» ۲ چون پولس و برنابا را منازعه و مباحثه بسیار با ایشان واقع شد، قرار بر این شد که پولس و برنابا و چند نفر دیگر از ایشان نزد رسولان و کشیشان در اورشلیم برای این مساله بروند. ۳ پس کلیسا ایشان را مشایعت نموده از فیثقیه و سامره عبور کرده، ایمان آوردن امت‌ها را بیان کردند و همه برادران را شادی عظیم دادند. ۴ و چون وارد اورشلیم شدند، کلیسا و رسولان و کشیشان ایشان را پذیرفتند و آنها را از آنچه خدا با ایشان کرده بود، خبر دادند. ۵ آنگاه بعضی از فرقه فریسیان که ایمان آورده بودند، برخاسته، گفتند: «اینها را باید ختنه نمایند و امر کنند که سن موسی را نگاه دارند.» ۶ پس رسولان و کشیشان جمع شدند تا در این امر مصلحت بینند. ۷ و چون مباحثه سخت شد، پطرس برخاسته، بدیشان گفت: «ای برادران عزیز، شما آگاهید که از ایام اول، خدا از میان شما اختیار کرد که امت‌ها از زبان من کلام بشارت رابشوند و ایمان آورند. ۸ و خدای عارف‌القلوب بر ایشان شهادت داد بدین که روح القدس رابدیشان داد، چنانکه به ما نیز.

عمل خواهد کرد. ۲۳ و از ذریت او خدابریحسب وعده، برای اسرائیل نجات‌دهنده‌ای یعنی عیسی را آورد، ۲۴ چون یحیی پیش از آمدن او تمام قوم اسرائیل را به تعمید توبه موعظه نموده بود. ۲۵ پس چون یحیی دوره خود را به پایان برد، گفت: «مرا که می‌پندارید؟ من اونیستم، لکن اینک بعد از من کسی می‌آید که لایق گشادن نعلین او نیم.» ۲۶ «ای برادران عزیز و ابناي آل ابراهیم وهرکه از شما خداترس باشد، مر شما را کلام این نجات فرستاده شد. ۲۷ زیرا سکنه اورشلیم وروسای ایشان، چونکه نه او را شناختند و نه آوازهای انبیا را که هر سبت خوانده می‌شود، بروی فتوی دادند و آنها را به اتمام رسانیدند. ۲۸ وهرچند هیچ علت قتل در وی نیافتند، از پیلاطس خواهش کردند که او کشته شود. ۲۹ پس چون آنچه درباره وی نوشته شده بود تمام کردند، او را از صلیب پایین آورده، به قبر سپردند. ۳۰ لکن خدا او را از مردگان برخیزانید. ۳۱ و او روزهای بسیار ظاهر شد بر آنانی که همراه او از جلیل به اورشلیم آمده بودند که الحال نزد قوم شهود او می‌باشند. ۳۲ پس ما به شما بشارت می‌دهیم، بدان وعده‌ای که به پدران ما داده شد، ۳۳ که خدا آن را به ما که فرزندان ایشان می‌باشیم وفا کرد، وقتی که عیسی را برانگیخت، چنانکه در زبور دوم مکتوب است که «تو پسر من هستی، من امروز تو را تولید نمودم.» ۳۴ و در آنکه او را از مردگان برخیزانید تادیگر هرگز راجع به فساد نشود چنین گفت که «به برکات قدوس و امین داود برای شما وفا خواهم کرد.» ۳۵ بنابراین در جایی دیگر نیز می‌گوید: «توقدوس خود را نخواهی گذاشت که فساد را بیند.» ۳۶ زیرا که داود چونکه در زمان خود اراده خدا را خدمت کرده بود، به خفت و به پدران خود ملحق شده، فساد را دید. ۳۷ لیکن آن کس که خدا او را برانگیخت، فساد را ندید. ۳۸ «پس‌ای برادران عزیز، شما را معلوم باد که به وساطت او به شما از آموزش گناهان اعلام می‌شود. ۳۹ و به وسیله او هرکه ایمان آورد، عادل شمرده می‌شود، از هر چیزی که به شریعت موسی نتوانستید عادل شمرده شوید. ۴۰ پس احتیاط کنید، مبدا آنچه در صحف انبیامکتوب است، بر شما واقع شود، ۴۱ که «ای حقیرشمارندگان، ملاحظه کنید و تعجب نمایید و هلاک شوید زیرا که من عملی را درایم شما پدید آرم، عملی که هرچند کسی شما را از آن اعلام نماید، تصدیق نخواهید کرد.» ۴۲ پس چون از کنیسه بیرون می‌رفتند، خواهش نمودند که در سبت آینده هم این سخنان را بدیشان بازگویند. ۴۳ و چون اهل کنیسه متفرق شدند، بسیاری از یهودیان و جدیدان خدابریست از عقب پولس و برنابا افتادند؛ و آن دو نفر به ایشان سخن گفته، ترغیب می‌نمودند که به فیض خدائابت باشند. ۴۴ اما در سبت دیگر قریب به تمامی شهر فراهم شدند تا کلام خدا را بشنوند. ۴۵ ولی چون یهود ازدحام خلق را دیدند، از حسد رجوع کنید به سوی خدای حی که آسمان و زمین و دریا و آنچه را

قصد بیرون آوردن وی داشت، پطرس به دو زنجیر بسته، در میان دو ۱۳ و در کلیسایی که در انطاکیه بود انبیا و معلم چند سپاهی خفته بود و کشیکچیان نزد درزندان را نگاهبانی می کردند.

۷ ناگاه فرشته خداوند نزد وی حاضر شد و روشنی در آن خانه درخشید. پس به پهلوی پطرس زده، او را بیدار نمود و گفت: «بزودی برخیز.» که در ساعت زنجیرها از دستش فرو ریخت. ۸ و فرشته وی را گفت: «کمر خود را ببند و نعلین برپا کن.» پس چنین کرد و به وی گفت: «ردای خود را بپوش و از عقب من بیا.»

۹ پس بیرون شده، از عقب او روانه گردید و ندانست که آنچه از فرشته روی نمود حقیقی است بلکه گمان برد که خواب می بیند.

۱۰ پس از قزاولان اول و دوم گذشته، به دروازه آهنی که به سوی شهر می رود رسیدند و آن خود بخود پیش روی ایشان باز شد؛ و از آن بیرون رفته، تا آخر یک کوچه پرفتند که در ساعت فرشته از او غایب شد. ۱۱ آنگاه پطرس به خود آمده گفت: «اکنون به تحقیق دانستم که خداوند فرشته خود را فرستاده، مرا از دست هیروдіس و از تمامی انتظار قوم یهود رهایی داد.» ۱۲ چون این را دریافت، به خانه مریم مادریوحنا ی ملقب به مرقس آمد و در آنجا بسیاری جمع شده، دعا می کردند. ۱۳ چون او در خانه را کوید، کنیزی رودا نام آمد تا بفهمد. ۱۴ چون آواز پطرس را شناخت، از خوشی در را باز نکرده، به اندرون شتافته، خبر داد که «پطرس به درگاه ایستاده است.» ۱۵ وی را گفتند: «دیوانه ای.» و چون تاکید کرد که چنین است، گفتند که فرشته او باشد. ۱۶ اما پطرس پیوسته در را می کوید. پس در را گشوده، او را دیدند و در حیرت افتادند. ۱۷ اما او به دست خود به سوی ایشان اشاره کرد که خاموش باشند و بیان نمود که چگونه خدا او را از زندان خلاصی داد و گفت: «یعقوب و سایر پرادران را از این امور مطلع سازید.» پس بیرون شده، به جای دیگر رفت ۱۸ و چون روز شد اضطرابی عظیم در سپاهیان افتاد که پطرس را چه شد. ۱۹ و هیروдіس چون او را طلبیده نیافت، کشیکچیان را بازخواست نموده، فرمود تا ایشان را به قتل رسانند؛ و خود از یهودیه به قیصریه کوچ کرده، در آنجا اقامت نمود. ۲۰ اما هیروдіس با اهل صور و صیدون خشمناک شد. پس ایشان به یکدل نزد او حاضر شدند و بلاستس ناظر خوابگاه پادشاه را با خود متحد ساخته، طلب مصالحه کردند زیرا که دیار ایشان از ملک پادشاه معیشت می یافت. ۲۱ و در روزی معین، هیروдіس لباس ملوکانه در بر کرد ویر مسند حکومت نشسته، ایشان را خطاب می کرد. ۲۲ و خلق ندا می کردند که آواز خداست نه آواز انسان. ۲۳ که در ساعت فرشته خداوند او را زد زیرا که خدا را تمجید نمود و کرم او را خورد که ببرد. ۲۴ اما کلام خدا نمو کرده، ترقی یافت. ۲۵ و برنابا و سولس چون آن خدمت را به انجام رسانیدند، از اورشلیم مراجعت کردند و یوحنا ی ملقب به مرقس را همراه خود بردند.

زندا و مقبول گردد. ۳۶ کلامی را که نزد بنی اسرائیل فرستاد، چونکه نیز همراه من آمدند تا به خانه آن شخص داخل شدیم. ۱۳ و ما به وساطت عیسی مسیح که خداوند همه است به سلامتی بشارت را آگاهانید که چطور فرشته‌ای در در خانه خود دید که ایستاده به وی می‌داد، ۳۷ آن سخن را شما می‌دانید که شروع آن از جلیل بود و گفت: «کسان به یافا بفرست و شمعون معروف به پطرس را بطلب در تمامی یهودیه منتشر شد، بعد از آن تعمیدی که یحیی بدان موعظه می‌نمود، ۳۸ یعنی عیسی ناصری را که خدا او را چگونه به روح القدس و قوت مسح نمود که او سیر کرده، اعمال نیکو به‌جا می‌آورد و همه مقهورین ایلیس را شفا می‌بخشید زیرا خدا با وی می‌بود. ۳۹ و ما شاهد هستیم بر جمیع کارهایی که او در مرزوبوم یهود و در اورشلیم کرد که او را نیز بر صلیب کشیده، کشتند. ۴۰ همان کس را خدا در روز سوم برخیزانیده، ظاهر ساخت. ایمان آوردن به عیسی مسیح خداوند، پس من که باشم که بتوانم ۴۱ لیکن نه بر تمامی قوم بلکه بر شهودی که خدا پیش برگزیده خدا را ممانعت نمایم؟» ۱۸ چون این را شنیدند، ساکت شدند و بود، یعنی مایانی که بعد از برخاستن او از مردگان با او خورده و خدا را تمجیدکنان گفتند: «فی الحقیقت، خدا به امت‌ها نیز توبه آشامیده‌ایم. ۴۲ و ما را مامور فرمود که به قوم موعظه و شهادت دهیم بدین که خدا او را مقرر فرمود تا داور زندگان و مردگان باشد. در مقدمه استیفان برپا شد متفرق شدند، تا فینقیقا و قبرس و انطاکیه ۴۳ و جمیع انبیا بر او شهادت می‌دهند که هر که به وی ایمان آورد، به اسم او آموزش گناهان را خواهد یافت.» ۴۴ این سخنان هنوز بر زبان پطرس بود که روح القدس بر همه آنانی که کلام را شنیدند، نازل شد. ۴۵ و مومنان از اهل ختنه که همراه پطرس آمده بودند، در حیرت افتادند از آنکه بر امت هائیز عطای روح القدس اضافه شد، ۴۶ زیرا که ایشان را شنیدند که به زبانها متکلم شده، خدا را تمجید می‌کردند. ۴۷ آنگاه پطرس گفت: «آیا کسی می‌تواند آب را منع کند، برای تعمید دادن اینانی که روح القدس را چون ما نیز یافته‌اند.» ۴۸ پس فرمود تا ایشان را به نام عیسی مسیح تعمید دهند. آنگاه از او خواهش نمودند که روزی چند توقف نماید.

۱۱ پس رسولان و برادرانی که در یهودیه بودند، شنیدند که امت‌ها نیز کلام خدا را پذیرفته‌اند. ۲ و چون پطرس به اورشلیم آمد، اهل ختنه با وی معارضه کرده، ۳ گفتند که «ما بردم نامختن برآمده، با ایشان غذا خوردی!» ۴ پطرس از اول مفصلا بدیشان بیان کرده، گفت: ۵ «من در شهر یافا دعا می‌کردم که ناگاه درعالم رویا طرفی را دیدم که نازل می‌شود مثل چادری بزرگ به چهار گوشه از آسمان آویخته که بر من می‌رسد. ۶ چون بر آن نیک نگریسته، تامل کردم، دواب زمین و وحوش و حشرات و مرغان هوا را دیدم. ۷ و آوازی را شنیدم که به من می‌گوید: «ای پطرس برخاسته، ذبح کن و بخور.» ۸ گفتم: «حاشا خداوندا، زیرا هرگز چیزی حرام یا ناپاک به دهانم نرفته است.» ۹ بار دیگر خطاب از آسمان در رسید که «آنچه خدا پاک نموده، تو حرام مخوان.» ۱۰ این سه کت واقع شد که همه باز به سوی آسمان بالا برده شد. ۱۱ و اینک در همان ساعت سه مرد از قیصریه نزد من فرستاده شده، به خانه‌ای که در آن بودم، رسیدند. ۱۲ و روح مرا گفت که «با ایشان بدون شک برو.» و این شش برادر

می شدند و در ترس خداوند و به تسلی روح القدس رفتار کرده، همی آویخته بر او نازل می شود، ۱۲ که در آن هر قسمی ازدواب و وحوش افزودند. ۳۲ اما پطرس در همه نواحی گشته، نزد مقدسین ساکن و حشرات زمین و مرغان هوا بودند. ۱۳ و خطابی به وی رسید لده نیز فرود آمد. ۳۳ و در آنجا شخصی اینیاس نام یافت که مدت که «ای پطرس برخاسته، ذبح کن و بخور.» ۱۴ پطرس گفت: هشت سال از مرض فالج بر تخت خوابیده بود. ۳۴ پطرس وی را «حاشا خداوند! زیرا چیزی ناپاک یا حرام هرگز نخورده‌ام.» ۱۵ بار گفت: «ای اینیاس، عیسی مسیح تو را شفامی دهد. برخیز و بستر خود را برچین که او در ساعت برخاست.» ۳۵ و جمیع سکنه حرام مخوان. ۱۶ و این سه مرتبه واقع شد که در ساعت آن ظرف لده و سارون او را دیده، به سوی خداوند بازگشت کردند. ۳۶ و به آسمان بالا برده شد. ۱۷ و چون پطرس در خود بسیار متحیر در یافا، تلمیذهای طابیتا نام بود که معنی آن غزال است. وی از خانه شمعون را تفحص کرده، بر درگاه رسیدند، ۱۸ و ندا کرده، ایام او بیمار شده، بمرد و او را غسل داده، در بالاخانه‌ای گذاردند. می پرسیدند که «شمعون معروف به پطرس در اینجا منزل دارد؟» ۳۸ و چونکه لده نزدیک به یافا بود و شاگردان شنیدند که پطرس در آنجا است، دو نفرزد او فرستاده، خواهش کردند که «درآمدن سه مرد تو را می طلبند. ۲۰ پس برخاسته، پایین شو و همراه ایشان نزد ما درنگ نکنی.» ۳۹ آنگاه پطرس برخاسته، بایشان آمد و چون رسید او را بدن بالاخانه بردند همه بیهوشان گریه کنان حاضر نزد آتانی که کرنیلیوس نزد وی فرستاده بود، پایین آمده، گفت: بودند و پیراهنهای جامه هایی که غزال وقتی که با ایشان بود دوخته «اینک منم آن کس که می طلبید. سبب آمدن شما چیست؟» ۲۲ بود، به وی نشان می دادند. ۴۰ اما پطرس همه را بیرون کرده، زانو زد و دعا کرده، به سوی بدن توجه کرد و گفت: «ای طابیتا، برخیز!» که در ساعت چشمان خود را باز کرد و پطرس را دیده، بنشست. ۴۱ پس دست او را گرفته، برخیزانیدش و مقدسان و بیهوشان را خوانده، او را بدیشان زنده سپرد. ۴۲ چون این مقدمه در تمامی یافا شهرت یافت، بسیاری به خداوند ایمان آوردند. ۴۳ و دریافا نزد دباغی شمعون نام روزی چند توقف نمود.

۱۰ و در قیصریه مردی کرنیلیوس نام بود، یوزباشی فوجی که به ایطالیایی مشهور است. ۲ و او با تمامی اهل بییش متقی و خداترس بود که صدقه بسیار به قوم می داد و پیوسته نزد خدا دعا می کرد. ۳ روزی نزدیک ساعت نهم، فرشته خدا را در عالم رویا آشکارا دید که نزد او آمده، گفت: «ای کرنیلیوس!» ۴ آنگاه او بر وی نیک نگریسته و ترسان گشته، گفت: «چیست ای خداوند؟» به وی گفت: «دعاهای و صدقات تو بجهت یادگاری به نزد خدا برآمد. ۵ اکنون کسانی به یافا بفرست و شمعون ملقب به پطرس را طلب کن ۶ که نزد دباغی شمعون نام که خانه اش به کناره دریا است، مهمان است. او به تو خواهد گفت که تو را چه باید کرد. ۷ و چون فرشته ای که به وی سخن می گفت غایب شد، دو نفر از نوکران خود و یک سپاهی متقی از ملازمان خاص خویشش را خوانده، ۸ تمامی ماجرا را بدیشان بازگفته، ایشان را به یافا فرستاد. ۹ روز دیگر چون از سفر نزدیک به شهری رسیدند، قریب به ساعت ششم، پطرس به بام خانه برآمد تا دعا کند. ۱۰ و واقع شد که گرسنه شده، خواست چیزی بخورد. اما چون برای اوحاضر می کردند، بی خودی او را رخ نمود. ۱۱ پس آسمان را گشاده دید و ظرفی را چون چادری بزرگ به چهار گوشه بسته، به سوی زمین

فرشته خداوند به فیلیس خطاب کرده، گفت: «برخیز و به جانب گشود، هیچ کس را ندید و دستش را گرفته، او را به دمشق بردند، جنوب، به راهی که از اورشلیم به سوی غزه می‌رود که صحراست، ۹ و سه روز نایبنا بوده، چیزی نخورد و نیاشامید. ۱۰ و در روانه شو.» ۲۷ پس برخاسته، روانه شد که ناگاه شخصی حبشی خداوند را دید و فریاد زد که «ای خدای حنانیا!» عرض کرد: «خداوند! لیبک!» ۱۱ خداوند وی را مختاربرد، به اورشلیم بجهت عبادت آمده بود. ۲۸ و در مراجعت بر گفت: «برخیز و به کوچهای که آن را راست می‌نامند بشتاب و اراهه خود ننشسته، صحیفه اشعیای نبی را مطالعه می‌کند ۲۹ آنگاه در خانه یهودا، سولس نام طرسوسی را طلب کن زیرا که اینک روح به فیلیس گفت: «پیش برو و با آن اراهه همراه باش.» ۳۰ دعا می‌کند، ۱۲ و شخصی حنانیا نام را در خواب دیده است فیلیس پیش دویده، شنید که اشعیای نبی را مطالعه می‌کند. گفت: که آمده، بر اودست گذارد تا بینا گردد. ۱۳ حنانیا جواب داد «آیا می‌فهمی آنچه رامی خوانی؟» ۳۱ گفت: «چگونه می‌توانم؟ که «ای خداوند، درباره این شخص از بسیاری شنیده‌ام که به مگرآنکه کسی مرا هدایت کند.» و از فیلیس خواهش نمود که مقدسین تو در اورشلیم چه مشقتهارسانید، ۱۴ و در اینجا نیز از سوار شده، با او بنشیند. ۳۲ و فقره‌ای از کتاب که می‌خواند این روسای کهنه قدرت دارد که هرکه نام تو را بخواند، او را حبس بود که «مثل گوسفندی که به مذبح برند و چون بره‌ای خاموش نزد کشد.» ۱۵ خداوند وی را گفت: «برو زیرا که او ظرف برگزیده من پشم برنده خود، همچنین دهان خود را نمی‌گشاید. ۳۳ در فرورونی است تا نام مرا پیش امت‌ها و سلاطین و بنی‌اسرائیل ببرد. ۱۶ زیرا او انصاف از او منقطع شد و نسب او را که می‌تواند تقریر کرد؟ که من او را نشان خواهم داد که چقدر زحمتها برای نام من زیرا که حیات او از زمین برداشته می‌شود.» ۳۴ پس خواجه‌سرا به باید بکشد. ۱۷ پس حنانیا رفته، بدان خانه درآمد و دستهای وی فیلیس ملتفت شده، گفت: «از تو سوال می‌کنم که نبی این را درباره که می‌گویدی؟ درباره خود یا درباره کسی دیگر؟» ۳۵ آنگاه فیلیس زبان خود را گشود و از آن نوشته شروع کرده، وی را به عیسی بشارت داد. ۳۶ و چون در عرض راه به آبی رسیدند، خواجه گفت: «اینک آب است! از تعمیم یافتن چه چیز مانع خورده، قوت گرفت و روزی چند با شاگردان در دمشق توقف می‌باشد؟» ۳۷ فیلیس گفت: «هر گاه به تمام دل ایمان آوردی، نمود. ۲۰ و بی درنگ، در کنایس به عیسی موعظه می‌نمود که او جایز است.» او در جواب گفت: «ایمان آورد که عیسی مسیح پسر خداست. ۲۱ و آنانی که شنیدند تعجب نموده، گفتند: پسر خداست.» ۳۸ پس حکم کرد تا اراهه را نگاه دارند و فیلیس با خواجه‌سرا هر دو به آب فرود شدند. پس او را تعمیم داد. ۳۹ و پریشان می‌نمود و در اینجا محض این آمده است تا ایشان را بند چون از آب بالا آمدند، روح خداوند فیلیس را برداشته، خواجه‌سرا نهاده، نزد روسای کهنه برد؟» ۲۲ اما سولس بیشتر تقویت یافته، دیگر او را نیافت زیرا که راه خود را به خوشی پیش گرفت. ۴۰ اما فیلیس در اشدود پیدا شد و در همه شهرها گشته بشارت می‌داد تا به قیصریه رسید.

۹ اما سولس هنوز تهدید و قتل بر شاگردان خداوند همی دمید و نزد رئیس کهنه آمد، ۲ و از او نامه‌ها خواست به سوی کنایسی که در دمشق بود تا اگر کسی را از اهل طریقت خواه مردو خواه زن بیاید، ایشان را بند بر نهاده، به اورشلیم بیاورد. ۳ و در اثنای راه، چون نزدیک به دمشق رسید، ناگاه نوری از آسمان دور او درخشید ۴ و به زمین افتاده، آوازی شنید که بدو گفت: «ای شاول، شاول، برای چه بر من جفا می‌کنی؟» ۵ گفت: «خداوند تو کیستی؟» خداوند گفت: «من آن عیسی هستم که تو بدو جفا می‌کنی. ۶ لیکن برخاسته، به شهر برو که آنجا به تو گفته می‌شود چه باید کرد.» ۷ اما آنانی که همسفر او بودند، خاموش ایستادند چونکه آن صدا را شنیدند، لیکن هیچ کس را ندیدند. ۸ پس سولس از زمین برخاسته، چون چشمان خود را

صحرا به ظهور می آورد، ایشان را بیرون آورد. ۳۷ این همان موسی را نزد پایهای جوانی که سولس نام داشت گذاردند. ۵۹ و چون است که به بنی اسرائیل گفت: «خدا نبی ای را مثل من از میان برادران شما برای شما معوث خواهد کرد. سخن او را بشنوید.» خداوند، روح مرا بپذیر. ۶۰ پس زانو زده، به آواز بلند ندا درداد ۳۸ همین است آنکه در جماعت در صحرا بآن فرشته‌ای که در

کوه سینا بدو سخن می‌گفت وبا پدران ما بود و کلمات زنده را یافت تا به مارساند، ۳۹ که پدران ما نخواستند او را مطیع شوند بلکه او را رد کرده، دلهای خود را به سوی مصرگردانیدند، ۴۰ و به هارون گفتند: «برای ما خدایان ساز که در پیش ما بخرامند زیرا این موسی که ما را زمین مصر برآورد، نمی دانیم او را چه شده است.» ۴۱ پس در آن ایام گوساله‌ای ساختند و بدان بت قربانی گذرانیده به اعمال دستهای خودشادی کردند. ۴۲ از این جهت خدا رو گردانیده، ایشان را واگذاشت تا جنود آسمان را پرستش نمایند، چنانکه در صحف انبیا نوشته شده است که «ای خاندان اسرائیل، آیا مدت چهل سال در بیابان برای من قربانی‌ها و هدایا گذرانیدید؟ ۴۳ و خیمه ملوک و کوکب، خدای خود رفغان را برداشتید یعنی اصنامی را که ساختید تا آنها را عبادت کنید. پس شما را بدان طرف بابل منتقل سازم.» ۴۴ و خیمه شهادت با پدران ما در صحرا بود چنانکه امر فرموده، به موسی گفت: «آن رامطابق نمونه‌ای که دیده‌ای بساز.» ۴۵ و آن را اجداد ما یافته، همراه یوشع درآوردند به ملک امت‌هایی که خدا آنها را از پیش روی پدران ما بیرون افکند تا ایام داود. ۴۶ که او در حضور خدا مستفیض گشت و درخواست نمود که خود مسکنی برای خدای یعقوب پیدانماید. ۴۷ اما سلیمان برای او خانه‌ای بساخت. ۴۸ و لیکن حضرت اعلی در خانه‌های مصنوع دستها ساکن نمی شود چنانکه نبی گفته است ۴۹ که «خداوند می‌گوید آسمان کرسی من است و زمین پای انداز من. چه خانه‌ای برای من بنامی کنید و محل آرامیدن من کجاست؟ ۵۰ مگردست من جمیع این چیزها را نیافرید.» ۵۱ ای گردنکشان که به دل و گوش نامختونید، شما پیوسته با روح‌القدس مقاومت می‌کنید، چنانکه پدران شما همچنین شما. ۵۲ کیست از انبیا که پدران شما بدو جفا نکردند؟ و آنانی را کشتند که از آمدن آن عادل‌ی که شما بالفعل تسلیم کنندگان و قاتلان او شدید، پیش اخبار نمودند. ۵۳ شما که به توسط فرشتگان شریعت ریافته، آن را حفظ نکردید!» ۵۴ چون این را شنیدند دلریش شده، بر وی دندانهای خود را فشردند. ۵۵ اما او از روح‌القدس پر بوده، به سوی آسمان نگریست و جلال خدا را دید و عیسی را بدست راست خدا ایستاده و گفت: ۵۶ «اینگ آسمان را گشاده، و پسر انسان را به دست راست خدا ایستاده می‌بینم.» ۵۷ آنگاه به آواز بلند فریاد برکشیدند و گوشهای خود را گرفته، به یکدل بر او حمله کردند، ۵۸ و از شهر بیرون کشیده، سنگسار کردند. و شاهدان، جامه‌های خود

و نيقولاوس جديد، از اهل انطاكيه را انتخاب کرده، ۶ ايشان يافت می‌شود، بار اول اجداد ما را فرستاد. ۱۳ و در كرت دوم را در حضور سولان برپا بداشتند و دعا کرده، دست بر ايشان يوسف خود را به برادران خودشانسانيد و قبيله يوسف به نظر فرعون گذاشتند. ۷ و كلام خدا ترقی نمود و عددشاگردان در اورشليم رسيدند. ۱۴ پس يوسف فرستاده، پدر خود يعقوب و ساير عيال را بغايت می‌افزود و گروهی عظيم از كهنه مطيع ايمان شدند. ۸ اما كه هفتاد و پنج نفر بودند، طلبيد. ۱۵ پس يعقوب به مصر فرود استيفان بر از فيض و قوت شده، آيات و معجزات عظيمه در ميان آمده، او و اجداد ما وفات يافتند. ۱۶ و ايشان را به شكيم برده، مردم از او ظاهر می‌شد. ۹ و تنی چند از كنيسه‌ای كه مشهور در مقبره‌ای كه ابراهيم از بنی حمور، پدر شكيم به مبلغی خريده است به كنيسه ليبرتيان و قيروانيان و اسكندريان و ازاهل قليقا و بود، دفن كردند. ۱۷ «و چون هنگام وعده‌ای كه خدا با ابراهيم آسيا برخاسته، با استيفان مباحثه می‌كردند، ۱۰ و با آن حكمت و قسم خورده بود نزديك شد، قوم در مصر نمودند، كثير می‌گشتند. روحی كه او سخن می‌گفت، ياری مكالمه نداشتند. ۱۱ پس ۱۸ تا وقتی كه پادشاه ديگر كه يوسف را نمی‌شناخت برخاست. چند نفر را بر اين داشتند كه بگويند: «اين شخص راشنيديم كه به ۱۹ او با قوم ما حيله نموده، اجداد ما را ذليل ساخت تا اولاد خود موسی و خدا سخن كفرآمیزی گفت.» ۱۲ پس قوم و مشايخ و را بيرون انداختند تا زيست نكنند. ۲۰ در آن وقت موسی تولد كاتبان راشورانيده، بر سر وی تاختند و او را گرفتار کرده، به مجلس يافت و بغايت جميل بوده، مدت سه ماه در خانه پدر خود پرورش حاضر ساختند. ۱۳ و شهود كذبه برپاداشته، گفتند كه «اين يافت. ۲۱ و چون او را بيرون افكندند، دختر فرعون او را بر داشته، شخص از گفتن سخن كفرآمیز بر اين مكان مقدس و تورات دست برای خود به فرزندی تربيت نمود. ۲۲ و موسی در تمامی حكمت بر نمی‌دارد. ۱۴ زيرا او را شنيديم كه می‌گفت اين عيسی ناصری اهل مصر تربيت يافته، در قول و فعل قوی گشت. ۲۳ چون چهل اين مكان را تباه سازد و رسومی را كه موسی به ما سپرد، تغيير سال از عمر وی سبزی گشت، به خاطرش رسيد كه از برادران خود، خواهد داد.» ۱۵ و همه كسانی كه در مجلس حاضر بودند، بر خاندان اسراييل تفقد نمايد. ۲۴ و چون یکی را مظلوم دید او را او چشم دوخته، صورت وی را مثل صورت فرشته ديدند. حمايت نمود و انتقام آن عاجز را كشيده، آن مصری را بكشت. ۲۵ پس گمان برد كه برادرانش خواهند فهميد كه خدا به دست او

۷ آنگاه رئيس كهنه گفت: «آيا اين امور چنين است؟» ۲ او گفت: «ای برادران و پدران، گوش دهيد. خدای ذوالجلال بر پدر ما ابراهيم ظاهر شد وقتی كه در جزيره بود قبل از توفيقش در حران. ۳ و بدو گفت: «از وطن خود و خویشانت بيرون شده، به زمینی كه تو را نشان دهم برو.» ۴ پس از دياركلدانان روانه شده، در حران درنگ نمود؛ و بعد از وفات پدرش، او را كوچ داد به سوی اين زمين كه شما الان در آن ساكن می‌باشيد. ۵ و او را در اين مصری را ديروز كشتی؟» ۲۹ پس موسی از اين سخن فرار کرده، زمين ميراثی، حتی بقدر جای پای خود نداد، ليكن وعده داد كه آن را به وی و بعد از او به ذريتش به ملكيت دهد، هنگامی كه هنوز اولادی نداشت. ۶ و خدا گفت كه «ذريت تو در ملك بيگانه، غريب خواهند بود و مدت چهار صد سال ايشان را به بندگی كشيده، معذب خواهند داشت.» ۷ و خدا گفت: «من بر آن طایفه‌ای كه ايشان را مملوك سازند داوری خواهم نمود و بعد از آن بيرون آمده، در اين مكان مرا عبادت خواهند نمود.» ۸ و عهد ختنه را به وی داد كه بنايرين چون اسحاق را آورد، در روز هشتم او رامختون ساخت و اسحاق يعقوب را و يعقوب دوازده پطريارخ را. ۹ «و پطريارخان به يوسف حسد برده، او را به مصر فروختند. اما خدا با وی می‌بود ۱۰ و او را از امتامی زحمت او رستگار نموده، در حضور فرعون، پادشاه مصر توفيق و حكمت عطا فرمود تا او را بر مصر و تمام خاندان خود فرمان فرما قرارداد. ۱۱ پس قحطی و به دست فرشته‌ای كه در بوته بر وی ظاهر شد، فرستاد. ۱۲ او با ضيقی شديد بر همه ولايت مصر و كنعان رخ نمود، بحدی كه اجداد ما قوتی نيافتند. ۱۲ اما چون يعقوب شنيد كه در مصر غله

۵ اما شخصی حنانيا نام، با زوجه‌اش سفيره ملکی فروخته، ۲ قدری از قيمت آن را به اطلاع زن خود نگاه داشت و قدری از آن را آورده، نزد قدمهای رسولان نهاد. ۳ آنگاه پطرس گفت: «ای حنانيا چرا شيطان دل تو را پر ساخته است تا روح القدس را فریب دهی و مقداری از قيمت زمين را نگاه داری؟ ۴ آیا چون داشتی از آن تو نبود و چون فروخته شد در اختيار تو نبود؟ چرا این را در دل خود نهادی؟ به انسان دروغ نگفتی بلکه به خدا.» ۵ حنانيا چون این سخنان را شنید افتاده، جان بداد و خوفی شدید بر همه شنوندگان این چیزها مستولی گشت. ۶ آنگاه جوانان برخاسته، او را کفن کردند و بیرون برده، دفن نمودند. ۷ و تخمین سه ساعت گذشت که زوجه‌اش از ماجرا مطلع نشده درآمد. ۸ پطرس بدو گفت: «مرا بگو که آیا زمين را به همین قيمت فروختی؟» گفت: «بلی، به همین.» ۹ پطرس به وی گفت: «برای چه متفق شدید تا روح خداوند را امتحان کنید؟ اینک پایهای آنانی که شوهر تو را دفن کردند، بر آستانه است و تو را هم بیرون خواهند برد.» ۱۰ در ساعت پیش قدمهای او افتاده، جان بداد و جوانان داخل شده، او را مرده یافتند. پس بیرون برده، به پهلوی شوهرش دفن کردند. ۱۱ و خوفی شدید تمامی کلیسا و همه آنانی که در این را شنیدند، فرو گرفت. ۱۲ و آیات و معجزات عظیمه از دستهای رسولان در میان قوم به ظهور می‌رسید و همه به یکدل در رواق سلیمان می‌بودند. ۱۳ اما احدی از دیگران جرات نمی کرد که بدیشان ملحق شود، لیکن خلق، ایشان را محترم می‌داشتند. ۱۴ و بیشتر ایمانداران به خداوند متحد می‌شدند، انبوهی از مردان و زنان، ۱۵ بقسمی که مریضان رادر کوچها بیرون آوردند و بر بسترها و تختها خوابانیدند تا وقتی که پطرس آید، اقلا سایه او بر بعضی از ایشان بیفتد. ۱۶ و گروهی از بلدان اطراف اورشلیم، بیماران و رنج دیدگان ارواح پلیده را آورده، جمع شدند و جمیع ایشان شفایافتند. ۱۷ اما رئیس کهنه و همه رفقاییش که از طایفه صدوقیان بودند، برخاسته، به غیرت پر گشتند ۱۸ و بر رسولان دست انداخته، ایشان را در زندان عام انداختند. ۱۹ شبانگاه فرشته خداوند درهای زندان را باز کرده و ایشان را بیرون آورده، گفت: ۲۰ «بروید و در هیكل

ایستاده، تمام سخنهای این حیات را به مردم بگویید. ۲۱ چون این را شنیدند، وقت فجر به هیكل درآمد، تعلیم دادند. ۲۲ پس خادمان رفته، ایشان را در زندان نیافتند و برگشته، خبر داده، ۲۳ گفتند که «زندان را به احتیاط تمام بسته یافتیم و پاسبانان را بیرون درها ایستاده، لیکن چون باز کردیم، هیچ کس را در آن نیافتیم.» ۲۴ چون کاهن و سردار سپاه هیكل و روسای کهنه این سخنان را شنیدند، درباره ایشان در حیرت افتادند که «این چه خواهد شد؟» ۲۵ آنگاه کسی آمده ایشان را آگاهانید که اینک آن کسانی که محبوس نمودید، در هیكل ایستاده، مردم را تعلیم می‌دهند. ۲۶

مسیح باید زحمت بیند، همینطور به انجام رسانید. ۱۹ پس توبه که «با این دو شخص چه کنیم؟ زیرا که برجمع سکنه اورشلیم و بازگشت کنید تا گناهان شما محو گردد و تا اوقات استراحت از حضور خداوند برسد. ۲۰ و عیسی مسیح را که از اول برای شما اعلام شده بودیفرستد، ۲۱ که می‌باید آسمان را او پذیرد تا زمان معاد همه چیز که خدا از بدو عالم به زبان جمیع انبیای مقدس خود، از آن اخبار نمود. (aiōn g165) ۲۲ زیراموسی به اجداد گفت که خداوند خدای شما نبی مثل من، از میان برادران شما برای شما برخواهدانگیخت. کلام او را در هرچه به شما تکلم کند بشنوید؛ ۲۳ و هر نفسی که آن نبی را نشنود، از قوم منقطع گردد. ۲۴ و جمیع انبیا نیز از سموئیل و آنانی که بعد از او تکلم کردند از این ایام اخبارنمودند. ۲۵ شما هستید اولاد پیغمبران و آن عهدی که خدا با اجداد ما بست، وقتی که به ابراهیم گفت از ذریه تو جمیع قبایل زمین، برکت خواهند یافت ۲۶ برای شما اولاد خدا بنده خود عیسی را برخیزانیده، فرستاد تا شما را برکت دهد به برگرداندن هر یکی از شما از گناهانش.»

۴ و چون ایشان با قوم سخن می‌گفتند، کهنه و سردار سپاه هیکل و صدوقیان بر سر ایشان تاختند، ۲ چونکه مضطرب بودند از اینکه ایشان قوم را تعلیم می‌دادند و در عیسی به قیامت از مردگان اعلام می‌نمودند. ۳ پس دست بر ایشان انداخته، تا فردا محبوس نمودند زیرا که آن، وقت عصر بود. ۴ اما بسیاری از آنانی که کلام را شنیدند ایمان آوردند و عدد ایشان قریب به پنج هزار رسید. ۵ بامدادان روسا و مشایخ و کاتبان ایشان در اورشلیم فراهم آمدند، ۶ با حنای رئیس کهنه و قیافا و یوحنا و اسکندر و همه کسانی که از قبیله رئیس کهنه بودند. ۷ و ایشان را در میان بداشتند و از ایشان پرسیدند که «شما به کدام قوت و به چه نام این کار را کرده‌اید؟» ۸ آنگاه پطرس از روح القدس پر شده، بدیشان گفت: «ای روسای قوم و مشایخ اسرائیل، ۹ اگر امروز از ما بازپرس می‌شود درباره احسانی که بدین مرد ضعیف شده، یعنی به چه سبب او صحت یافته است، ۱۰ جمیع شما و تمام قوم اسرائیل را معلوم باد که به نام عیسی مسیح ناصری که شما مصلوب کردید و خدا او را از مردگان برخیزانید، در او این کس به حضور شما تندرست ایستاده است. ۱۱ این است آن سنگی که شما معماران آن را رد کردید و الحال سر زاویه شده است. ۱۲ و در هیچ کس غیر از او نجات نیست زیرا که اسمی دیگر زیر آسمان به مردم عطا شده که بدان باید ما نجات یابیم.» ۱۳ پس چون دلیری پطرس و یوحنا را دیدند دانستند که مردم بی‌علم و امی هستند، تعجب کردند و ایشان را شناختند که از همراهان عیسی بودند. ۱۴ و چون آن شخص را که شفا یافته بود بایشان ایستاده دیدند، نتوانستند به ضد ایشان چیزی گویند. ۱۵ پس حکم کردند که ایشان از مجلس بیرون روند و با یکدیگر مشورت کرده، گفتند ۱۶

بخار دود به ظهور آوم. ۲۰ خورشید به ظلمت و ماه به خون می نمودند. ۴۳ و همه خلق ترسیدند و معجزات و علامات بسیار مبدل گردید قبل از وقوع روز عظیم مشهور خداوند. ۲۱ و چنین از دست رسولان صادر می گشت. ۴۴ و همه ایمانداران با هم خواهد بود که هرکه نام خداوند را بخواند، نجات یابد. ۲۲ «ای مردان اسرائیلی این سخنان را بشنوید. عیسی ناصری مردی که نزد شما از جانب خدایم برهن گشت به قوت و عجایب و آیاتی که خدادر میان شما از او صادر گردانید، چنانکه خودمی دانید، ۲۳ را پاره می کردند و خوراک را به خوشی وساده دلی می خوردند. ۴۷ این شخص چون برحسب اراده مستحکم و پیشدانی خدا تسلیم و خدا را حمد می گفتند و نزد تمامی خلق عزیز می گردیدند و شد، شما به دست گناهکاران بر صلیب کشیده، کشتید، ۲۴ که خدا دردهای موت را گسسته، او را برخیزانید زیرا محال بود که موت او را در بند نگاه دارد، ۲۵ زیرا که داود درباره وی می گوید: «خداوند راهمواره پیش روی خود دیده ام که به دست راست من است تا جنبش نخورم؛ ۲۶ از این سبب دلم شاد گردید و زبانم به وجد آمد بلکه جسمم نیز در امیدساکن خواهد بود؛ ۲۷ زیرا که نفس مرا در عالم اموات نخواهی گذاشت و اجازت نخواهی داد که قدوس تو فساد را ببیند. (Hadēs g86) ۲۸ طریقه های حیات را به من آموختی و مرا از روی خود به خرمی سیرگردانیدی. ۲۹ «ای برادران، می توانم درباره داود پطریارخ با شما بی محابا سخن گویم که او وفات نموده، دفن شد و مقبره او تا امروز در میان ماست. ۳۰ پس چون نبی بود و دانست که خدا برای او قسم خورده که از ذریت صلب او بحسب جسد، مسیح را برانگیزاند تا بر تخت او بنشیند، ۳۱ درباره قیامت مسیح پیش دیده، گفت که نفس او در عالم اموات گذاشته نشود و جسد او فساد را نبیند. (Hadēs g86) ۳۲ پس همان عیسی را خدا برخیزانید و همه ما شاهد برآن هستیم. ۳۳ پس چون به دست راست خدا بالا برده شد، روح القدس موعود را از پدر یافته، این را که شما حال می بینید و می شنوید ریخته است. ۳۴ زیرا که داود به آسمان صعود نکرد لیکن خودمی گوید «خداوند به خداوند من گفت بر دست راست من بنشین. ۳۵ تا دشمنانت را پای انداز تو سازم. ۳۶ پس جمیع خاندان اسرائیل یقین بدانند که خدا همین عیسی را که شما مصلوب کردید خداوند و مسیح ساخته است.» ۳۷ چون شنیدند دلریش گشته، به پطرس و سایر رسولان گفتند: «ای برادران چه کنیم؟» ۳۸ پطرس بدیشان گفت: «توبه کنید و هر یک از شما به اسم عیسی مسیح بجهت آموزش گناهان تعمید گیرید و عطای روح القدس را خواهید یافت. ۳۹ زیرا که این وعده است برای شما و فرزندان شما و همه آتانی که دورند یعنی هرکه خداوند خدای ما او را بخواند.» ۴۰ و به سخنان بسیار دیگر، بدیشان شهادت داد و موعظه نموده، گفت که «خود را از این فرقه کجرو رستگار سازید.» ۴۱ پس ایشان کلام او را پذیرفته، تعمید گرفتند و در همان روز تخمین سه هزار نفر بدیشان پیوستند ۴۲ و در تعلیم رسولان و مشارکت ایشان و شکستن نان و دعاها مواظبت

۳ و در ساعت نهم، وقت نماز، پطرس و یوحنا با هم به هیکل می رفتند. ۲ ناگاه مردی را که لنگ مادرزاد بود می بردند که او را هرروزه بر آن در هیکل که جمیل نام داردمی گذاشتند تا از روندگان به هیکل صدقه بخواهد. ۳ آن شخص چون پطرس و یوحنا را دید که می خواهند به هیکل داخل شوند، صدقه خواست. ۴ اما پطرس با یوحنا بر وی نیک نگریسته، گفت: «به ما بنگر.» ۵ پس بر ایشان نظرافکننده، منتظر بود که از ایشان چیزی بگیرد. ۶ آنگاه پطرس گفت: «مرا طلا و نقره نیست، اما آنچه دارم به تو می دهم. به نام عیسی مسیح ناصری برخیز و بخرام!» ۷ و دست راستش را گرفته او را برخیزانید که در ساعت پایها و ساقهای او قوت گرفت ۸ و برجسته بایستاد و خرامید و با ایشان خرامان و جست و خیزکان خدا را حمد گویان داخل هیکل شد. ۹ و جمیع قوم او را خرامان و خدا را تسبیح خوانان دیدند. ۱۰ و چون او را شناختند که همان است که به در جمیل هیکل بجهت صدقه می نشست، به سبب این امر که بر او واقع شد، متعجب و متحیر گردیدند. ۱۱ و چون آن لنگ شفا یافته به پطرس و یوحنا متمسک بود، تمامی قوم در رواقی که به سلیمانی مسمی است، حیرت زده بشتاب گرد ایشان جمع شدند. ۱۲ آنگاه پطرس ملفت شده، بدان جماعت خطاب کرد که «ای مردان اسرائیلی، چرا از این کار تعجب دارید و چرا بر ما چشم دوخته اید که گویا به قوت و تقوای خود این شخص را خرامان ساختیم؟ ۱۳ خدای ابراهیم و اسحاق و یعقوب، خدای اجداد ما، بنده خود عیسی را جلال داد که شما تسلیم نموده، او را در حضور پیلاتس انکار کردید، هنگامی که او حکم به رهاپنداشتن داد. ۱۴ اما شما آن قدوس و عادل را منکر شده، خواستید که مردی خون ریز به شما بخشیده شود. ۱۵ و رئیس حیات را کشتید که خدا او را از مردگان برخیزانید و ما شاهد بر او هستیم. ۱۶ و به سبب ایمان به اسم او، اسم او این شخص را که می بینید و می شناسید قوت بخشیده است. بلی آن ایمانی که به وسیله اوست این کس را پیش روی همه شما این صحت کامل داده است. ۱۷ «و الحال ای برادران، می دانم که شما و چنین حکام شما این را به سبب ناشناسایی کردید. ۱۸ و لیکن خدا آن اخباری را که به زبان جمیع انبیای خود، پیش گفته بود که

هیچ کس در آن مسکن نگردد و نظارتش را دیگری ضبط نماید. ۲۱ الحال می‌باید از آن مردمانی که همراهان ما بودند، در تمام آن مدتی که عیسی خداوند با ما آمد و رفت می‌کرد، ۲۲ از زمان تعمید یحیی، تا روزی که از نزد ما بالا برده شد، یکی از ایشان با ما شاهدبرخاستن او بشود.» ۲۳ آنگاه دو نفر یعنی یوسف مسمی به برسباکه به یوستس ملقب بود و متیاس را برپا داشتند، ۲۴ و دعا کرده، گفتند: «توای خداوند که عارف قلوب همه هستی، بنما کدام یک از این دو را برگزیده‌ای ۲۵ تا قسمت این خدمت و رسالت را بنیاید که یهودا از آن باز افتاده، به مکان خود پیوست.» ۲۶ پس قرعه به نام ایشان افکندند و قرعه به نام متیاس برآمد و او با یازده رسول محسوب گشت.

۲ و چون روز پنطیکاست رسید، به یک دل در یکجا بودند. ۲ که ناگاه آوازی چون صدای وزیدن باد شدید از آسمان آمد و تمام آن خانه را که در آنجا نشسته بودند پر ساخت. ۳ و زبان‌های منقسم شده، مثل زبان‌های آتش بدیشان ظاهر گشته، بر هر یکی از ایشان قرار گرفت. ۴ و همه از روح القدس پر گشته، به زبانهای مختلف، به نوعی که روح بدیشان قدرت تلفظ بخشید، به سخن گفتن شروع کردند. ۵ و مردم یهود دین دار از هر طایفه زیر فلک در اورشلیم منزل می‌داشتند. ۶ پس چون این صدای بلند شد گروهی فراهم شده در حیرت افتادند زیرا هر کس لغت خود را از ایشان شنید. ۷ و همه مبهور و متعجب شده به یکدیگر می‌گفتند: «مگر همه اینها که حرف می‌زنند جلیلی نیستند؟ ۸ پس چون است که هر یکی از ما لغت خود را که در آن تولد یافته‌ایم می‌شنویم؟ ۹ پارتیان و مدایان و عیلامیان و ساکنان جزیره و یهودیه و کپدکیا و پنتس و آسیا ۱۰ و فریجیه و پمفلیه و مصر و نواحی لبیا که متصل به قبرون است و غربا از روم یعنی یهودیان و جدیدان ۱۱ و اهل کریت و عرب اینها را می‌شنویم که به زبانهای ما ذکر کبرایی خدا می‌کنند.» ۱۲ پس همه در حیرت و شک افتاده، به یکدیگر گفتند: «این به کجا خواهد انجامید؟» ۱۳ اما بعضی استهزاکنان گفتند که «از خمر تازه مست شده‌اند!» ۱۴ پس پطرس با آن یازده برخاسته، آواز خود را بلند کرده، بدیشان گفت: «ای مردان یهود و جمیع سکنه اورشلیم، این را بدانید و سخنان مرا فراگیرید. ۱۵ زیرا که اینها مست نیستند چنانکه شما گمان می‌برید، زیرا که ساعت سوم از روز است. ۱۶ بلکه این همان است که یوئیل نبی گفت ۱۷ که "خدا می‌گوید در ایام آخر چنین خواهد بود که از روح خود بر تمام بشر خواهم ریخت و پسران و دختران شما نبوت کنند و جوانان شما رویاها و پیران شما خوابها خواهند دید؛ ۱۸ و برغلامان و کنیزان خود در آن ایام از روح خود خواهم ریخت و ایشان نبوت خواهند نمود. ۱۹ و از بالا در افلاک، عجایب و از پایین در زمین، آیات را از خون و آتش و

۱ صحیفه اول را انشا نمودم، ای تیوفلس، درباره همه اموری که عیسی به عمل نمودن و تعلیم دادن آنها شروع کرد. ۲ تا آن روزی که رسولان برگزیده خود را به روح القدس حکم کرده، بالا برده شد. ۳ که بدیشان نیز بعد از زحمت کشیدن خود، خویشتن را زنده ظاهر کرد به دلیلهای بسیار که در مدت چهل روز بر ایشان ظاهر می‌شد و درباره امور ملکوت خدا سخن می‌گفت. ۴ و چون با ایشان جمع شد، ایشان را قاعدن فرمود که «از اورشلیم جدا مشوید، بلکه منتظر آن وعده پدر باشید که از من شنیده‌اید. ۵ زیرا که یحیی به آب تعمید می‌داد، لیکن شما بعد از آنند که

ایامی، به روح القدس تعمید خواهید یافت.» ۶ پس آنانی که جمع بودند، از او سوال نموده، گفتند: «خداوند آیا در این وقت ملکوت را بر اسرائیل باز برقرار خواهی داشت؟» ۷ بدیشان گفت: «از شما نیست که زمانها و اوقاتی را که پدر قدرت خود نگاه داشته است بدانید. ۸ لیکن چون روح القدس بر شما می‌آید، قوت خواهید یافت و شاهدان من خواهید بود، در اورشلیم و تمامی یهودیه و سامره و تا اقصای جهان.» ۹ و چون این را گفت، وقتی که ایشان همی نگرستند، بالا برده شد و ابری او را از چشمان ایشان در ربود. ۱۰ و چون به سوی آسمان چشم دوخته می‌بودند، هنگامی که او می‌رفت، ناگاه دومر سفیدپوش نزد ایشان ایستاده، ۱۱ گفتند: «ای مردان جلیلی چرا ایستاده، به سوی آسمان نگرانید؟ همین عیسی که از نزد شما به آسمان بالا برده شد، باز خواهد آمد به همین طوری که او را به سوی آسمان روانه دیدید.» ۱۲ آنگاه به اورشلیم مراجعت کردند، از کوه مسمی به زیتون که نزدیک به اورشلیم به مسافت سفر یک روز سبت است. ۱۳ و چون داخل شدند، به بالاخانه‌ای برآمدند که در آنجا پطرس و یوحنا و یعقوب و اندریاس و فیلیس و توما و برتولما و متی و یعقوب بن حلفی و شمعون غیور و یهودای برادر یعقوب مقیم بودند. ۱۴ و جمیع اینها با زنان و مریم مادر عیسی و برادران او به یکدل در عبادت و دعا مواظب می‌بودند. ۱۵ و در آن ایام، پطرس در میان برادران که عدد اسمی ایشان جمله قریب به صد و بیست بود برخاسته، گفت: ۱۶ «ای برادران، می‌بایست آن نوشته تمام شود که روح القدس از زبان داود پیش گفت درباره یهودا که راهنما شد برای آنانی که عیسی را گرفتند. ۱۷ که او با ما محسوب شده، نصیبی در این خدمت یافت. ۱۸ پس او از اجرت ظلم خود، زمینی خریده، به روی در افتاده، از میان پاره شد و تمامی امعایش ریخته گشت. ۱۹ و بر تمام سکنه اورشلیم معلوم گردید چنانکه آن زمین در لغت ایشان به حقل دما، یعنی زمین خون نامیده شد. ۲۰ زیرا در کتاب زبور مکتوب است که خانه او خراب بشود و

بزرگ و با وجودی که اینقدر بود، دام پاره نشد. ۱۲ عیسی بدیشان گفت: «بیایید بخورید.» ولی احدی از شاگردان جرات نکرد که از او بپرسد «تو کیستی»، زیرا می دانستند که خداوند است. ۱۳

آنگاه عیسی آمد و نان را گرفته، بدیشان داد و همچنین ماهی را. ۱۴ و این مرتبه سوم بود که عیسی بعد از برخاستن از مردگان، خود را به شاگردان ظاهر کرد. ۱۵ و بعد از غذا خوردن، عیسی به شمعون پطرس گفت: «ای شمعون، پسر یونا، آیا مرابیشتر از اینها محبت می نمایی؟» بدو گفت: «پلی خداوندا، تو می دانی که تو را دوست می دارم.» بدو گفت: «پره های مرا خوراک بده.» ۱۶ باز درثانی به او گفت: «ای شمعون، پسر یونا، آیا مرابحبت می نمایی؟» به او گفت: «پلی خداوندا، تومی دانی که تو را دوست می دارم.» بدو گفت: «گوسفندان مرا شبانی کن.» ۱۷ مرتبه سوم بدوگفت: «ای شمعون، پسر یونا، مرا دوست می داری؟» پطرس محزون گشت، زیرا مرتبه سوم بدو گفت «مرا دوست می داری؟» پس به اوگفت: «خداوندا، تو بر همه چیز واقف هستی. تومی دانی که تو را دوست می دارم.» عیسی بدوگفت: «گوسفندان مرا خوراک ده. ۱۸ آمین آمین به تو می گویم وقتی که جوان بودی، کمر خود رامی بستی و هر جا می خواستی می رفتی و لکن زمانی که پیر شوی دستهای خود را دراز خواهی کرد و دیگران تو را بسته به جایی که نمی خواهی تو را خواهند برد.» ۱۹ و بدین سخن اشاره کرده که به چه قسم موت خدا را جلال خواهد داد و چون این را گفت، به او فرمود: «از عقب من بیا.» ۲۰

پطرس ملتفت شده، آن شاگردی که عیسی او را محبت می نمود دید که از عقب می آید؛ و همان بود که بر سینه وی، وقت عشا تکیه می زد وگفت: «خداوندا کیست آن که تو را تسلیم می کند.»

۲۱ پس چون پطرس او را دید، به عیسی گفت: «ای خداوند و او چه شود؟» ۲۲ عیسی بدوگفت: «اگر بخواهم که او بماند تا باز آیم تو را چه؟ تو از عقب من بیا.» ۲۳ پس این سخن در میان برادران شهرت یافت که آن شاگرد نخواهد مرد. لیکن عیسی بدو نگفت که نمی میرد، بلکه «اگر بخواهم که او بماند تا باز آیم تو را چه.» ۲۴ و این شاگردی است که به این چیزها شهادت داد و اینهارا نوشت و می دانیم که شهادت او راست است. ۲۵ و دیگر کارهای بسیار عیسی به جا آورد که اگر فرد فرد نوشته شود گمان ندارم که جهان هم گنجایش نوشته ها را داشته باشد.

عیسی را برداشت. ۳۹ و نیکودیموس نیز که اول در شب نزد عیسی را دیدند، شاد گشتند. ۲۱ باز عیسی به ایشان گفت: «سلام بر آمده بود، مر مخلوط با عود قریب به صدرطیل با خود آورد. ۴۰ شما باد. چنانکه پدر مرا فرستاد، من نیز شما را می فرستم.» ۲۲ و آنگاه بدن عیسی را بداشته، در کفن با حنوط به رسم تکفین چون این را گفت، دمید و به ایشان گفت: «روح القدس را بیابید. یهود پیچیدند. ۴۱ و در موضعی که مصلوب شد باغی بود و ۲۳ گناهان آنانی را که آموختید، برای ایشان آموخته شد و آنانی را در باغ، قبر تازه‌ای که هرگز هیچ کس در آن دفن نشده بود. ۴۲ که بستید، بسته شد.» ۲۴ اما شما که یکی از آن دوازده بود و او پس به سبب تهیه یهود، عیسی را در آنجا گذاردند، چونکه آن قبر را توام می گفتند، وقتی که عیسی آمد با ایشان نبود. ۲۵ پس شاگردان دیگر بدو گفتند: «خداوند را دیده‌ایم.» بدیشان گفت:

«تا در دو دستش جای میخها را نبینم و انگشت خود را در جای ۲۰ بامدادان در اول هفته، وقتی که هنوز تاریک بود، مریم مجدلیه به سر قبر آمد و دید که سنگ از قبر برداشته شده است. ۲ آورد.» ۲۶ و بعد از هشت روز باز شاگردان با شما در خانه‌ای جمع پس دوان دوان نزد شمعون پطرس و آن شاگرد دیگری عیسی او را دوست می داشت آمده، به ایشان گفت: «خداوند را از قبر برده‌اند و نمی دانیم او را کجا گذارده‌اند.» ۳ آنگاه پطرس و آن شاگرد دیگری رفته. ۴ و هر دو با هم می دویدند، اما آن شاگرد دیگر از پطرس پیش افتاده، اول به قبر رسید، ۵ و خم شده، کفن را گذاشته دید، لیکن داخل نشد. ۶ بعد شمعون پطرس نیز از عقب او آمد و داخل قبرگشته، کفن را گذاشته دید، ۷ و دستمالی را که بر سر او بود، نه با کفن نهاده، بلکه در جای علیحده پیچیده. ۸ پس آن شاگرد دیگر که اول به سر قبر آمده بود نیز داخل شده، دید و ایمان آورد. ۹ زیرا هنوز کتاب را نفهمیده بودند که باید او از مردگان برخیزد. ۱۰ پس آن دو شاگرد به مکان خود برگشتند. ۱۱ اما مریم بیرون قبر، گریان ایستاده بود و چون می گریست به سوی قبر خم شده، ۱۲ دوفرشته را که لباس سفید در بر داشتند، یکی به طرف سر و دیگری به جانب قدم، در جایی که بدن عیسی گذارده بود، نشسته دید. ۱۳ ایشان بدو گفتند: «ای زن برای چه گریانی؟» بدیشان گفت: «خداوند مرا برده‌اند و نمی دانم او را کجا گذارده‌اند.» ۱۴ چون این را گفت، به عقب ملتفت شده، عیسی را ایستاده دید لیکن نشناخت که عیسی است. ۱۵ عیسی بدو گفت: «ای زن برای چه گریانی؟ که را می طلبی؟» چون او گمان کرد که باغبان است، بدو گفت: «ای آقا اگر تو را بر داشته‌ای، به من بگو او را کجا گذارده‌ای تا من او را بردارم.» ۱۶ عیسی بدو گفت: «ای مریم!» او برگشته، گفت: «زنی (یعنی ای معلم).» ۱۷ عیسی بدو گفت: «مرا لمس مکن زیرا که هنوز نزد پدر خود بالا نرفته‌ام. و لیکن نزد برادران من رفته، به ایشان بگو که نزد پدر خود و پدر شما و خدای خود و خدای شما می روم.» ۱۸ مریم مجدلیه آمده، شاگردان را خبر داد که «خداوند را دیدم و به من چنین گفت.» ۱۹ و در شام همان روز که یکشنبه بود، هنگامی که درها بسته بود، جایی که شاگردان به سبب ترس یهود جمع بودند، ناگاه عیسی آمده، در میان ایستاد و بدیشان گفت: «سلام بر شما باد!» ۲۰ و چون این را گفت، دستها و پهلوی خود را به ایشان نشان داد و شاگردان چون خداوند

۲۱ بعد از آن عیسی باز خود را در کنار دریای طبریه، به شاگردان ظاهر ساخت و بر اینطور نمودار گشت: ۲ شمعون پطرس و تومای معروف به توام و نتنائیل که از قنای جلیل بود و دو پسر زبدي و دو نفر دیگر از شاگردان او جمع بودند. ۳ شمعون پطرس به ایشان گفت: «می روم تا صید ماهی کنم.» به او گفتند: «مانیز با تو می آیم.» پس بیرون آمده، به کشتی سوار شدند و در آن شب چیزی نگرفتند. ۴ و چون صبح شد، عیسی بر ساحل ایستاده بود لیکن شاگردان ندانستند که عیسی است. ۵ عیسی بدیشان گفت: «ای بچه‌ها نزد شما خوراکی هست؟» به او جواب دادند که «نی.» ۶ بدیشان گفت: «دام را به طرف راست کشتی بیندازید که خواهید یافت.» پس انداختند و اکثرت ماهی نتوانستند آن را بکشند. ۷ پس آن شاگردی که عیسی او را محبت می نمود به پطرس گفت: «خداوند است.» چون شمعون پطرس شنید که خداوند است، جامه خود را به خویشتن پیچید چونکه برهنه بود و خود را در دریا انداخت. ۸ اما شاگردان دیگر در زورق آمدند زیرا از خشکی دور نبودند، مگر قریب به دوپست ذراع و دام ماهی را می کشیدند. ۹ پس چون به خشکی آمدند، آتشی افروخته و ماهی بر آن گذارده و نان دیدند. ۱۰ عیسی بدیشان گفت: «از ماهی‌ای که الان گرفته‌اید، بیاورید.» ۱۱ پس شمعون و پطرس رفت و دام را بر زمین کشید، پر از صد و پنجاه و سه ماهی

اکنون پادشاهی من از این جهان نیست.» ۳۷ پیلطس به او بیرون رفت به موضعی که به جمجمه مسمی بود و به عبرانی آن گفت: «مگر تو پادشاه هستی؟» عیسی جواب داد: «تو می‌گویی را جلجتا می‌گفتند. ۱۸ او را در آنجا صلیب نمودند و دو نفر که من پادشاه هستم. از این جهت من متولد شدم و بجهت این دیگر را از این طرف و آن طرف و عیسی را در میان. ۱۹ و پیلطس در جهان آمدن تا به راستی شهادت دهم، و هر که از راستی است تقصیرنامه‌های نوشته، بر صلیب گذارد؛ و نوشته این بود: «عیسی سخن مرا می‌شنود.» ۳۸ پیلطس به او گفت: «راستی چیست؟» ناصری پادشاه یهود. ۲۰ و این تقصیر نامه را بسیاری از یهود و چون این را بگفت، باز به نزد یهودیان بیرون شده، به ایشان خواندند، زیرا آن مکانی که عیسی را صلیب کردند، نزدیک شهر بود گفت: «من در این شخص هیچ عیبی نیافتم. ۳۹ و قانون شما و آن را به زبان عبرانی و یونانی و لاتینی نوشته بودند. ۲۱ پس این است که در عید فصح بجهت شما یک نفر آزاد کنم. پس آیا روسای کهنه یهود به پیلطس گفتند: «منویس پادشاه یهود، بلکه می‌خواهید بجهت شما پادشاه یهود را آزاد کنم؟» ۴۰ باز همه فریاد برآورد، گفتند: «او را نی بلکه برابا را.» و برابا دزد بود.

۱۹ پس پیلطس عیسی را گرفته، تازیانه زد. ۲ و لشکریان تاجی از خار بافته بر سرش گذاردند و جامه ارغوانی بدو پوشانیدند ۳ و می‌گفتند: «سلام ای پادشاه یهود!» و طپانچه بدومی زدند. ۴ باز پیلطس بیرون آمده، به ایشان گفت: «اینک او را نزد شما بیرون آوردم تا بدانید که در او هیچ عیبی نیافتم.» ۵ آنگاه عیسی با تاجی از خار و لباس ارغوانی بیرون آمد. پیلطس بدیشان گفت: «اینک آن انسان.» ۶ و چون روسای کهنه و خدام او را دیدند، فریاد برآورد، گفتند: «صلیبش کن! صلیبش کن!» پیلطس بدیشان گفت: «شما او را گرفته، مصلوبش سازید زیرا که من در او عیبی نیافتم.» ۷ یهودیان بدو جواب دادند که «ما شریعتی داریم و موافق شریعت ما واجب است که بمیرد زیرا خود را پسر خدا ساخته است.» ۸ پس چون پیلطس این را شنید، خوف بر او زیاد مستولی گشت. ۹ باز داخل دیوانخانه شده، به عیسی گفت: «تو از کجایی؟» اما عیسی بدو هیچ جواب نداد. ۱۰ پیلطس بدو گفت: «آیا به من سخن نمی‌گویی؟ نمی‌دانی که قدرت دارم تو را صلیب کنم و قدرت دارم آزادت نمایم؟» ۱۱ عیسی جواب داد: «هیچ قدرت بر من نمی‌دستی اگر از بالا به تو داده نمی‌شد. و از این جهت آن کس که مرا به تو تسلیم کرد، گناه بزرگتر دارد.» ۱۲ و از آن وقت پیلطس خواست او را آزاد نماید، لیکن یهودیان فریاد برآورد، می‌گفتند که «اگر این شخص را رها کنی، دوست قیصر نیستی. هر که خود را پادشاه سازد، برخلاف قیصر سخن گوید.» ۱۳ پس چون پیلطس این را شنید، عیسی را بیرون آورده، بر مسند حکومت، در موضعی که به بلاط و به عبرانی جباتا گفته می‌شد، نشست. ۱۴ و وقت تهیه فصح و قریب به ساعت ششم بود. پس به یهودیان گفت: «اینک پادشاه شما.» ۱۵ ایشان فریاد زدند: «او را بر دار، بر دار! صلیبش کن!» پیلطس به ایشان گفت: «آیا پادشاه شما رامصلوب کنم؟» روسای کهنه جواب دادند که «غیر از قیصر پادشاهی نداریم.» ۱۶ آنگاه او را بدیشان تسلیم کرد تا مصلوب شود. پس عیسی را گرفته بردند ۱۷ و صلیب خود را برداشته،

نیستند چنانکه من از جهان نمی باشم. ۱۷ ایشان را به راستی یک شخص در راه قوم بمیرد. ۱۵ اما شمعون پطرس و شاگردی خود تقدیس نما. کلام تو راستی است. ۱۸ همچنان که مرا در دیگر از عقب عیسی روانه شدند، و چون آن شاگرد نزد رئیس کهنه جهان فرستادی، من نیز ایشان را در جهان فرستادم. ۱۹ و بجهت معروف بود، با عیسی داخل خانه رئیس کهنه شد. ۱۶ اما پطرس ایشان من خود را تقدیس می کنم تا ایشان نیز در راستی، تقدیس بیرون در ایستاده بود. پس آن شاگرد دیگر که آشنای رئیس کهنه کرده شوند. ۲۰ «و نه برای اینها فقط سوال می کنم، بلکه برای بود، بیرون آمده، با دربان گفتگو کرد و پطرس را به اندرون برد. آنها نیز که به وسیله کلام ایشان به من ایمان خواهند آورد. ۲۱ تا ۱۷ آنگاه آن کنیزی که دربان بود، به پطرس گفت: «آیا تو نیز از همه یک گردند چنانکه توای پدر، در من هستی و من در تو، تا شاگردان این شخص نیستی؟» گفت: «نیستم.» و غلامان و ایشان نیز در مایک باشند تا جهان ایمان آرد که تو مرا فرستادی. خدام آتش افروخته، ایستاده بودند و خود را گرم می کردند چونکه ۲۲ و من جلالی را که به من دادی به ایشان دادم تا یک باشند هوا سرد بود؛ و پطرس نیز با ایشان خود را گرم می کرد. ۱۹ پس چنانکه ما یک هستیم. ۲۳ من در ایشان و تو در من، تا در یکی رئیس کهنه از عیسی درباره شاگردان و تعلیم او پرسید. ۲۰ عیسی کامل گردند و تا جهان بدانند که تو مرا فرستادی و ایشان را محبت به او جواب داد که «من به جهان آشکارا سخن گفته ام. من هر نمودی چنانکه مرا محبت نمودی. ۲۴ ای پدر می خواهم آتانی که وقت درکنیسه و در هیکل، جایی که همه یهودیان پیوسته جمع به من داده ای با من باشند در جایی که من باشم تا جلال مرا می شدند، تعلیم می دادم و در خفا چیزی نگفته ام. ۲۱ چرا از من که به من داده ای ببینند، زیرا که مرا پیش از بنای جهان محبت سوال می کنی؟ از کسانی که شنیده اند پیرس که چه چیز بدیشان نمودی. ۲۵ ای پدر عادل، جهان تو را نشناخت، اما من تو گفتم. اینک ایشان می دانند آنچه من گفتم.» ۲۲ و چون این را شناختم؛ و اینها شناخته اند که تو مرا فرستادی. ۲۶ و اسم تو را گفتم، یکی از خدامان که در آنجا ایستاده بود، طیانچه بر به ایشان شناسانیدم و خواهم شناسانید تا آن محبتی که به من نموده ای در ایشان باشد و من نیز در ایشان باشم.»

۱۸ چون عیسی این را گفت، با شاگردان خود به آن طرف وادی قدرون رفت و در آنجا باغی بود که با شاگردان خود به آن درآمد. ۲ و یهودا که تسلیم کننده وی بود، آن موضع را انکار کرده، گفت: «نیستم!» ۲۶ پس یکی از غلامان رئیس می دانست، چونکه عیسی در آنجا با شاگردان خود بارها انجمن می نمود. ۳ پس یهودا لشکریان و خادمان از نزد روسای کهنه و فریسان برداشته، با چراغها و مشعلها و اسلحه به آنجا آمد. ۴ آنگاه عیسی با اینکه آگاه بود از آنچه می بایست بر او واقع شود، بیرون آمده، به ایشان گفت: «که رامی طلبید؟» ۵ به او جواب دادند: «عیسی ناصری را!» عیسی بدیشان گفت: «من هستم!» ۳۰ و یهودا که تسلیم کننده او بود نیز با ایشان ایستاده بود. ۶ پس چون بدیشان گفت: «من هستم،» برگشته، بر زمین افتادند. ۷ او باز از ایشان سوال کرد: «که را می طلبید؟» گفتند: «عیسی ناصری را!» ۸ عیسی جواب داد: «به شما گفتم من هستم. پس اگر مرا می خواهید، اینها را بگذارید بروند.» ۹ تا آن سخنی که گفته بود تمام گردد که «از آتانی که به من داده ای یکی را گم نکرده ام.» ۱۰ آنگاه شمعون پطرس شمشیری که داشت کشیده، به غلام رئیس کهنه که ملوک نام داشت زده، گوش راستش را برید. ۱۱ عیسی به پطرس گفت: «شمشیر خود را غلاف کن. آیا جامی را که پدر به من داده است ننوشم؟» ۱۲ آنگاه سربازان و سرتیبان و خادمان یهود، عیسی را گرفته، او را بستند. ۱۳ و اول او را نزد حنا، پدر زن قیفا که در همان سال رئیس کهنه بود، آوردند. ۱۴ و قیفا همان بود که به یهود اشاره کرده بود که «بهرتر است

غم پر شده است. ۷ و من به شما راست می‌گویم که رفتن من بیرون آدم. ۲۸ از نزد پدر بیرون آمدم و در جهان وارد شدم، و باز برای شما مفید است، زیرا اگر نرم تسلی دهنده نزد شما نخواهد آمد. اما اگر بروم او را نزد شما می‌فرستم. ۸ و چون او آید، جهان را بر گناه و عدالت و داوری ملزم خواهد نمود. ۹ اما بر گناه، زیرا الان دانستیم که همه چیز رامی دانی و لازم نیست که کسی از تو که به من ایمان نمی‌آورند. ۱۰ و اما بر عدالت، از آن سبب که نزد پدر خود می‌روم و دیگر مرا نخواهد دید. ۱۱ و اما بر داوری، از آنرو که بر رئیس این جهان حکم شده است. ۱۲ «و بسیار چیزهای دیگر نیز دارم به شما بگویم، لکن الان طاقت تحمل آنها را ندارید. ۱۳ ولیکن چون او یعنی روح راستی آید، شما را به جمیع راستی هدایت خواهد کرد زیرا که از خود تکلم نمی‌کند بلکه به آنچه شنیده است سخن خواهد گفت و از امور آینده به شما خبر خواهد داد. ۱۴ او مرا جلال خواهد داد زیرا که از آنچه آن من است خواهد گرفت و به شما خبر خواهد داد. ۱۵ هرچه از آن پدر است، از آن من است. از این جهت گفتم که از آنچه آن من است، می‌گیرد و به شما خبر خواهد داد. ۱۶ «بعد از اندکی مرا نخواهید دید و بعد از اندکی باز مرا خواهید دید زیرا که نزد پدر می‌روم.» ۱۷ آنگاه بعضی از شاگردانش به یکدیگر گفتند: «چه چیز است اینکه به ما می‌گوید که اندکی مرا نخواهید دید و بعد از اندکی باز مرا خواهید دید و زیرا که نزد پدر می‌روم؟» ۱۸ پس گفتند: «چه چیز است این اندکی که می‌گوید؟ نمی‌دانیم چه می‌گوید.» ۱۹ عیسی چون دانست که می‌خواهند از او سوال کنند، بدیشان گفت: «آیا در میان خود از این سوال می‌کنید که گفتم اندکی دیگر مرا نخواهید دید پس بعد از اندکی باز مرا خواهید دید. ۲۰ آمین آمین به شما گویم که شما گریه و زاری خواهید کرد و جهان شادی خواهد نمود. شما محزون می‌شوید لکن حزن شما به خوشی مبدل خواهد شد. ۲۱ زن در حین زاییدن محزون می‌شود، زیرا که ساعت او رسیده است. و لیکن چون طفل را زاید، آن زحمت را دیگر یاد نمی‌آورد به سبب خوشی از اینکه انسانی در جهان تولد یافت. ۲۲ پس شما همچنین الان محزون می‌باشید، لکن باز شما را خواهم دیدو دل شما خوش خواهد گشت و هیچ‌کس آن خوشی را از شما نخواهد گرفت. ۲۳ و در آن روز چیزی از من سوال نخواهید کرد. آمین آمین به شما می‌گویم که هر آنچه از پدر به اسم من طلب کنید به شما عطا خواهد کرد. ۲۴ تا کنون به اسم من چیزی طلب نکردید، بطلبید تا بیاید و خوشی شما کامل گردد. ۲۵ این چیزها را به مثلها به شما گفتم، لکن ساعتی می‌آید که دیگر به مثلها به شما حرف نمی‌زنم بلکه از پدر به شما آشکارا خبر خواهم داد. ۲۶ «در آن روز به اسم من طلب خواهید کرد و به شما نمی‌گویم که من بجهت شما از پدر سوال می‌کنم، ۲۷ زیرا خود پدر شما را دوست می‌دارد، چونکه شما مرا دوست داشتید و ایمان آوردید که من از نزد خدا

۱۷ عیسی چون این را گفت، چشمان خود را به طرف آسمان بلند کرده، گفت: «ای پدر ساعت رسیده است. پسر خود را جلال بده تا پسر نیز تو را جلال دهد. ۲ همچنان که او را بر هر بشری قدرت داده‌ای تا هرچه بدو داده‌ای به آنها حیات جاودانی بخشد. (aiōnios glōria) ۳ و حیات جاودانی این است که تو را خدای واحد حقیقی و عیسی مسیح را که فرستادی بشناسند. (aiōnios glōria) ۴ من بر روی زمین تو را جلال دادم و کاری را که به من سپردی تابکنم، به کمال رساندم. ۵ و الان توای پدر مرا نزد خود جلال ده، به همان جلالی که قبل از آفرینش جهان نزد تو داشتم. ۶ «اسم تو را به آن مردمانی که از جهان به من عطا کردی ظاهر ساختم. از آن تو بودند و ایشان را به من دادی و کلام تو را نگاه داشتند. ۷ و الان دانستند آنچه به من داده‌ای از نزد تو می‌باشد. ۸ زیرا کلامی را که به من سپردی، بدیشان سپردم و ایشان قبول کردند و از روی یقین دانستند که از نزد تو بیرون آمدم و ایمان آوردند که تو مفرستادی. ۹ من بجهت اینها سوال می‌کنم و برای جهان سوال نمی‌کنم، بلکه از برای کسانی که به من داده‌ای، زیرا که از آن تو می‌باشند. ۱۰ و آنچه از آن من است از آن تو است و آنچه از آن تو است از آن من است و در آنها جلال یافته‌ام. ۱۱ بعد از این در جهان نیستم اما اینها در جهان هستند و من نزد تو می‌آیم. ای پدر قدوس اینها را که به من داده‌ای، به اسم خود نگاه دار تا یکی باشند چنانکه ما هستیم. ۱۲ مادامی که با ایشان در جهان بودم، من ایشان را به اسم تو نگاه داشتم، و هر کس را که به من داده‌ای حفظ نمودم که یکی از ایشان هلاک نشد، مگر پسر هلاکت تا کتاب تمام شود. ۱۳ و اما الان نزد تو می‌آیم. و این را در جهان می‌گویم تا خوشی مرا در خود کامل داشته باشند. ۱۴ من کلام تو را به ایشان دادم و جهان ایشان را دشمن داشت زیرا که از جهان نیستند، همچنان که من نیز از جهان نیستم. ۱۵ خواهش نمی‌کنم که ایشان را از جهان ببری، بلکه تا ایشان را از شریر نگاه داری. ۱۶ ایشان از جهان

۱۹ بعد از اندک زمانی جهان دیگر مرا نمی بیند و اما شما مرا اگر احکام مرا نگاه دارید، در محبت من خواهید ماند، چنانکه می بینید و از این جهت که من زنده‌ام، شما هم خواهید زیست. من احکام پدر خود را نگاه داشته‌ام و در محبت او می‌مانم. ۱۱

۲۰ در آن روز شما خواهید دانست که من در پدر هستم و شما این را به شما گفتم تا خوشی من در شما باشد و شادی شما کامل در من و من در شما. ۲۱ هر که احکام مرا دارد و آنها را حفظ کند، گردد. ۱۲ «این است حکم من که یکدیگر را محبت نمایند، آن است که مرا محبت می‌نماید؛ و آنکه مرا محبت می‌نماید، پدر همچنان که شما را محبت نمودم. ۱۳ کسی محبت بزرگتر از این من او را محبت خواهد نمود و من او را محبت خواهم نمود و خود ندارد که جان خود را بجهت دوستان خود بدهد. ۱۴ شما دوست را به او ظاهر خواهم ساخت.» ۲۲ یهودا، نه آن اسخریوطی، به من هستید اگر آنچه به شما حکم می‌کنم به‌جا آرید. ۱۵ دیگر وی گفت: «ای آقا چگونه می‌خواهی خود را بما بنمایی و نه بر شما را بنده نمی‌خوانم زیرا که بنده آنچه آقایش می‌کند نمی‌جهان؟» ۲۳ عیسی در جواب او گفت: «اگر کسی مرا محبت نماید، کلام مرا نگاه خواهد داشت و پدرم او را محبت خواهد نمود و به سوی او آمده، نزد وی مسکن خواهیم گرفت. ۲۴ شما را مقرر کردم تا شما بروید و میوه آورید و میوه شما بماند تا و آنکه مرا محبت ننماید، کلام مرا حفظ نمی‌کند؛ و کلامی هر چه از پدر به اسم من طلب کنید به شما عطا کند. ۱۷ به این که می‌شنوید از من نیست بلکه از پدری است که مرا فرستاد. چیزها شما را حکم می‌کنم تا یکدیگر را محبت نمایند. ۱۸ «اگر ۲۵ این سخنان را به شما گفتم وقتی که باشما بودم. ۲۶ لیکن جهان شما را دشمن دارد، بدانید که پیشتر از شما مرا دشمن تسلی دهنده یعنی روح القدس که پدر او را به اسم من می‌فرستد، داشته است. ۱۹ اگر از جهان می‌بودید، جهان خاصان خود را او همه چیز را به شما تعلیم خواهد داد و آنچه به شما گفتم به دوست می‌داشت. لکن چونکه از جهان نیستید بلکه من شما را از یاد شما خواهد آورد. ۲۷ سلامتی برای شما می‌گذارم، سلامتی جهان برگزیده‌ام، از این سبب جهان با شما دشمنی می‌کند. ۲۰ خود را به شمامی دهم. نه چنانکه جهان می‌دهد، من به شمامی به‌خاطر آرید کلامی را که به شما گفتم: غلام بزرگوار آقای خود دهم. دل شما مضطرب و هراسان نباشد. ۲۸ شنیده‌اید که من به نیست. اگر مرا زحمت دادند، شما را نیز زحمت خواهند داد، اگر شما گفتم می‌روم و نزد شمامی آیم. اگر مرا محبت می‌نمودید، کلام مرا نگاه داشتند، کلام شما را هم نگاه خواهند داشت. ۲۱ خوشحال می‌گشتید که گفتم نزد پدر می‌روم، زیرا که پدر بزرگتر از من است. ۲۹ و الان قبل از وقوع به شما گفتم تا وقتی که واقع که فرستنده مرا نمی‌شناسند. ۲۲ اگر نیامده بودم و به ایشان تکلم گردد ایمان آورید. ۳۰ بعد از این بسیار با شما نخواهم گفت، نکرده، گناه نمی‌داشتند؛ و اما الان عذری برای گناه خود ندارند. زیرا که رئیس این جهان می‌آید و در من چیزی ندارد. ۳۱ لیکن ۲۳ هر که مرا دشمن دارد پدر مرا نیز دشمن دارد. ۲۴ و اگر در تاجان بدانند که پدر را محبت می‌نمایم، چنانکه پدر به من حکم بود، گناه نمی‌داشتند. ولیکن اکنون دیدند و دشمن داشتند مرا و کرد همانطور می‌کنم. برخیزید از اینجا برویم.

۱۵ «من تاک حقیقی هستم و پدر من باغبان است. ۲ هر شاخه‌ای در من که میوه نیاورد، آن را دور می‌سازد و هر چه میوه آرد آن رایاک می‌کند تا بیشتر میوه آورد. ۳ الحال شما به سبب کلامی که به شما گفتم پاک هستید. ۴ در من بمانید و من در شما. همچنانکه شاخه از خود نمی‌تواند میوه آورد اگر در تاک نماند، همچنین شما نیز اگر در من نمانید. ۵ من تاک هستم و شما شاخه‌ها. آنکه در من می‌ماند و من در او، میوه بسیار می‌آورد زیرا که جدا از من هیچ نمی‌توانید کرد. ۶ اگر کسی در من بیرون خواهند نمود؛ بلکه ساعتی می‌آید که هر که شما را بکشد، نماند، مثل شاخه بیرون انداخته می‌شود و می‌خشکد و آنها را جمع کرده، در آتش می‌اندازد و سوخته می‌شود. ۷ اگر در من بمانید و کلام من در شما بماند، آنچه خواهید بطلبید که برای شما خواهد شد. ۸ جلال پدر من آشکارا می‌شود به اینکه میوه بسیار بیاورید و شاگرد من بشوید. ۹ همچنان که پدر مرا محبت نمود، من نیز شما را محبت نمودم؛ در محبت من بمانید. ۱۰ به کجا می‌روی. ۶ ولیکن چون این را به شما گفتم، دل شما از

۱۶ این را به شما گفتم تا لغزش نخورید. ۲ شما را از کنایس بیرون خواهند نمود؛ بلکه ساعتی می‌آید که هر که شما را بکشد، نماند، گمان برد که خدا را خدمت می‌کند. ۳ و این کارها را با شما خواهند کرد، بجهت آنکه نه پدر را شناخته‌اند و نه مرا. ۴ لیکن این را به شما گفتم تا وقتی که ساعت آید به‌خاطر آورید که من به شما گفتم. و این را از اول به شما نگفتم، زیرا که با شما بودم. ۵ «اما الان نزد فرستنده خود می‌روم و کسی از شما از من نمی‌پرسد به کجا می‌روی. ۶ ولیکن چون این را به شما گفتم، دل شما از

آمد، الان نیز به شما می گویم. ۳۴ به شما حکمی تازه می دهم
 «ای آقا نه پایهای مرا و بس، بلکه دستها و سر مرا نیز.» ۱۰
 عیسی بدو گفت: «کسی که غسل یافت محتاج نیست مگر به
 شستن پایها، بلکه تمام او پاک است. و شما پاک هستید لکن نه
 همه.» ۱۱ زیرا که تسلیم کننده خود را می دانست و از این جهت
 گفت: «همگی شما پاک نیستید.» ۱۲ و چون پایهای ایشان
 را شست، رخت خود را گرفته، باز بنشست و بدیشان گفت:
 «آیا فهمیدید آنچه به شما کردم؟ ۱۳ شما مرا استاد و آقا می خوانید
 و خوب می گویند زیرا که چنین هستم. ۱۴ پس اگر من که آقا و
 معلم هستم، پایهای شما را شستم، بر شما نیز واجب است که
 پایهای یکدیگر را بشوید. ۱۵ زیرا به شما نمونه ای دادم تا چنانکه
 من با شما کردم، شما نیز بکنید. ۱۶ آمین آمین به شما می گویم
 غلام بزرگتر از آقای خود نیست و نه رسول از فرستنده خود. ۱۷
 هرگاه این را دانستید، خوشبحال شما اگر آن را به عمل آرید. ۱۸
 درباره جمیع شما نمی گویم؛ من آتانی را که برگزیده ام می شناسم،
 لیکن تا کتاب تمام شود آنکه با من نان می خورد، پاشنه خود را بر
 من بلند کرده است.» ۱۹ الان قبل از وقوع به شما می گویم تا
 زمانی که واقع شود باور کنید که من هستم. ۲۰ آمین آمین به
 شما می گویم هرکه قبول کند کسی را که می فرستم، مرا قبول کرده؛
 و آنکه مرا قبول کند، فرستنده مرا قبول کرده باشد.» ۲۱ چون
 عیسی این را گفت، در روح مضطرب گشت و شهادت داده،
 گفت: «آمین آمین به شما می گویم که یکی از شما مرا تسلیم
 خواهد کرد.» ۲۲ پس شاگردان به یکدیگر نگاه می کردند و حیران
 می بودند که این را درباره که می گوید. ۲۳ یکی از شاگردان او بود
 که به سینه عیسی تکیه می زد و عیسی او را محبت می نمود؛ ۲۴
 شمعون بطرس بدو اشاره کرد که بپرسد درباره که این را گفت. ۲۵
 پس او در آغوش عیسی افتاده، بدو گفت: «خداوندا کدام است؟»
 ۲۶ عیسی جواب داد: «آن است که من لقمه را فرو برده، بدومی
 دهم.» پس لقمه را فرو برده، به یهودای اسخریوطی پسر شمعون
 داد. ۲۷ بعد از لقمه، شیطان در او داخل گشت. آنگاه عیسی
 وی را گفت، «آنچه می کنی، به زودی بکن.» ۲۸ اما این سخن
 را احدی از مجلسیان نفهمید که برای چه بدو گفت. ۲۹ زیرا که
 بعضی گمان بردند که چون خریطه نزد یهودا بود، عیسی وی را
 فرمود تا مایحتاج عید را بخرد یا آنکه چیزی به فقرا بدهد. ۳۰ پس
 او لقمه را گرفته، در ساعت بیرون رفت و شب بود. ۳۱ چون
 بیرون رفت عیسی گفت: «الان پسر انسان جلال یافت و خدا در
 او جلال یافت. ۳۲ و اگر خدا در او جلال یافت، هرآینه خدا او
 را در خود جلال خواهد داد و به زودی او را جلال خواهد داد. ۳۳
 ای فرزندان، اندک زمانی دیگر با شما هستم و مرا طلب خواهید
 کرد؛ و همچنان که به یهودا گفتم جایی که می روم شما نمی توانید
 شما خواهد بود. ۱۸ «شما را تیمم نمی گذارم نزد شما می آیم.»

۱۴ «دل شما مضطرب نشود! به خدا ایمان آورید به من نیز
 ایمان آورید. ۲ در خانه پدر من منزل بسیار است والا به شما
 می گفتم. می روم تا برای شما مکانی حاضر کنم، ۳ و اگر بروم و از
 برای شما مکانی حاضر کنم، باز می آیم و شما را برداشته با خود
 خواهم برد تا جایی که من می باشم شما نیز باشید. ۴ و جایی که
 من می روم می دانید و راه را می دانید.» ۵ تو ما بدو گفت: «ای آقا
 نمی دانیم کجا می روی. پس چگونه راه را تو اینم دانست؟» ۶
 عیسی بدو گفت: «من راه و راستی و حیات هستم. هیچ کس نزد
 پدر جز به وسیله من نمی آید. ۷ اگر مرا می شناختید، پدر مرا نیز
 می شناختید و بعد از این او را می شناسید و او را دیده اید.» ۸
 فیلیس به وی گفت: «ای آقا پدر را به ما نشان ده که ما را کافی
 است.» ۹ عیسی بدو گفت: «ای فیلیس در این مدت با شما
 بوده ام، آیامرا نشناخته ای؟ کسی که مرا دید، پدر را دیده است.
 پس چگونه تو می گویی پدر را به ما نشان ده؟ ۱۰ آیا باور نمی
 کنی که من در پدر هستم و پدر در من است؟ سخنهایی که من به
 شما می گویم از خود نمی گویم، لکن پدری که در من ساکن
 است، او این اعمال را می کند. ۱۱ مرا تصدیق کنید که من
 در پدر هستم و پدر در من است، والا مرا به سبب آن اعمال
 تصدیق کنید. ۱۲ آمین آمین به شما می گویم هرکه به من ایمان
 آرد، کارهایی را که من می کنم او نیز خواهد کرد و بزرگتر از اینها
 نیز خواهد کرد، زیرا که من نزد پدر می روم. ۱۳ «و هر چیزی را که
 به اسم من سوال کنید به جا خواهم آورد تا پدر در پسر جلال یابد.
 ۱۴ اگر چیزی به اسم من طلب کنید من آن را به جا خواهم آورد.
 ۱۵ اگر مرا دوست دارید، احکام مرا نگاه دارید. ۱۶ و من از پدر
 سوال می کنم و تسلی دهنده ای دیگر به شما عطا خواهد کرد تا
 همیشه باشما بماند، (aiōn g165) ۱۷ یعنی روح راستی که
 جهان نمی تواند او را قبول کند زیرا که او را نمی بیند و نمی
 شناسد و اما شما او را می شناسید، زیرا که باشما می ماند و در
 شما خواهد بود. ۱۸ «شما را تیمم نمی گذارم نزد شما می آیم.»

به اورشلیم می‌آید، ۱۳ شاخه های نخل را گرفته به استقبال او بیرون می‌رود نمی داند به کجا می‌رود. ۳۶ مادامی که نوربا شماسست به آمدند و ندا می‌کردند هوشیاعانا مبارک بادپادشاه اسرائیل که به اسم نور ایمان آورید تا پسران نورگردید.» عیسی چون این را بگفت، خداوند می‌آید. ۱۴ وعیسی کره الاغی یافته، بر آن سوار شد رفته خود را ازایشان مخفی ساخت. ۳۷ و با اینکه پیش روی چنانکه مکتوب است ۱۵ که «ای دختر صهیون مترس، اینک ایشان چنین معجزات بسیار نموده بود، بدو ایمان نیاوردند. ۳۸ تا پادشاه تو سوار بر کره الاغی می‌آید.» ۱۶ و شاگردانش اولاً این کلامی که اشعیا نبی گفت به اتمام رسد: «ای خداوند کیست که چیزها رانفهمیدند، لکن چون عیسی جلال یافت، آنگاه به‌خاطر خبر ما را باور کرد و بازوی خداوند به که آشکار گردید؟» ۳۹ آوردند که این چیزها درباره او مکتوب است و همچنان با او کرده و از آنجهت نتوانستندایمان آورد، زیرا که اشعیا نیز گفت: ۴۰ بودند. ۱۷ و گروهی که با او بودند شهادت دادند که ایلعازر را از «چشمان ایشان را کور کرد و دل‌های ایشان را سخت ساخت تا به قبرخوانده، او را از مردگان برخیزانیده است. ۱۸ و بجهت همین نیز چشمان خود نبینند و به دل‌های خود نفهمندو برنگردند تا ایشان را آن گروه او را استقبال کردند، زیرا شنیده بودند که آن معجزه را شفا دهم.» ۴۱ این کلام را اشعیا گفت وقتی که جلال او را دید نموده بود. ۱۹ پس فریسان به یکدیگر گفتند: «نمی‌بینید که درباره او تکلم کرد. ۴۲ لکن با وجود این، بسیاری ازسرداران نیز هیچ نفع نمی‌برید؟ اینک تمام عالم از پی او رفته‌اند!» ۲۰ و از بدو ایمان آوردند، اما به‌سبب فریسان اقرار نکردند که مبادا از آن کسانی که در عید بجهت عبادت آمده بودند، بعضی یونانی کنیسه بیرون شوند. ۴۳ زیرا که جلال خلق را بیشتر از جلال خدا بودند. ۲۱ ایشان نزدفیلیس که از بیت صیدای جلیل بود آمدند و دوست می‌داشتند. ۴۴ آنگاه عیسی ندا کرده، گفت: «آنکه به سوال کرده، گفتند: «ای آقا می‌خواهیم عیسی را ببینیم.» ۲۲ من ایمان آورد، نه به من بلکه به آنکه مرا فرستاده است، ایمان فیلیس آمد و به اندریاس گفت و اندریاس وفیلیس به عیسی گفتند. آورده است. ۴۵ و کسی که مرا دید فرستده مرا دیده است. ۴۶ عیسی در جواب ایشان گفت: «ساعتی رسیده است که پسر من نوری در جهان آمدم تا هرکه به من ایمان آورد در ظلمت انسان جلال یابد. ۲۴ آمین آمین به شما می‌گویم اگر دانه گندم نماند. ۴۷ و اگر کسی کلام مرا شنید و ایمان نیاورد، من براو که در زمین می‌افتد نمیرد، تنها مانند لیکن اگر بمیرد ثمر بسیار آورد. ۲۵ کسی که جان خود را دوست دارد آن را هلاک کند و هرکه در این جهان جان خود را دشمن دارد تا حیات جاودانی آن را نگاه خواهد داشت. (aiōnios g166) ۲۶ اگر کسی مرا خدمت کند، مرا پیروی بکند و جایی که من می‌باشم آنجاخادم از خود نگفتم، لکن پدری که مرا فرستاد، به من فرمان داد که من نیز خواهد بود؛ و هرکه مرا خدمت کندپدر او را حرمت خواهد داشت. ۲۷ الان جان من مضطرب است و چه بگویم؟ ای پدر مرا از این ساعت رستگار کن. لکن بجهت همین امر تا این ساعت رسیده‌ام. ۲۸ ای پدر اسم خود را جلال بده!» ناگاه صدایی از آسمان دررسید که جلال دادم و باز جلال خواهم داد. ۲۹ پس گروهی که حاضر بودند این را شنیده، گفتند: «رعد شد!» و دیگران گفتند: «فرشته‌ای با او تکلم کرد!» ۳۰ عیسی در جواب گفت: «این صدا از برای من نیامد، بلکه بجهت شما. ۳۱ الحال داوری این جهان است و الان رئیس این جهان بیرون افکنده می‌شود. ۳۲ و من اگر از زمین بلند کرده شوم، همه را به سوی خود خواهم کشید.» ۳۳ و این را گفت کنایه از آن قسم موت که می‌بایست بمیرد. ۳۴ پس همه به او جواب دادند: «ما از تورات شنیده‌ایم که مسیح تا به ابد باقی می‌ماند. پس چگونه تو می‌گویی که پسر انسان باید بالا کشیده شود؟ کیست این پسر انسان؟» (aiōn g165) ۳۵ آنگاه عیسی بدیشان گفت: «اندک زمانی نور با شماسست. پس مادامی که نور با شماسست، راه بروید تا ظلمت شما را فرو نگیرد؛ و کسی که در تاریکی راه

او را استقبال کرد. لیکن مریم در خانه نشسته ماند. ۲۱ پس ایمان آوردند. ۴۶ ولیکن بعضی از ایشان نزد فریسیان رفتند و مرتابه عیسی گفت: «ای آقا اگر در اینجا می‌بودی، برادر من ایشان را از کارهایی که عیسی کرده بوداگاه ساختند. ۴۷ پس نمی‌مرد. ۲۲ ولیکن الان نیز می‌دانم که هرچه از خدا طلب روسای کهنه و فریسیان شورا نموده، گفتند: «چه کنیم زیرا که کنی، خدا آن را به تو خواهد داد. ۲۳ عیسی بدو گفت: «برادر این مرد، معجزات بسیاری نماید؟ ۴۸ اگر او را چنین واگذاریم، تو خواهد برخاست.» ۲۴ مرتا به وی گفت: «می‌دانم که در همه به او ایمان خواهند آورد و رومیان آمده، جا و قوم ما را خواهند قیامت روزیازپسین خواهد برخاست.» ۲۵ عیسی بدو گفت: «گرفت.» ۴۹ یکی از ایشان، قیافا نام که در آن سال رئیس کهنه «من قیامت و حیات هستم. هرکه به من ایمان آورد، اگر مرده بود، بدیشان گفت: «شماهیچ نمی‌دانید ۵۰ و فکر نمی‌کنید باشد، زنده گردد. ۲۶ و هرکه زنده بود و به من ایمان آورد، تا به که بجهت مامفید است که یک شخص در راه قوم بمیرد و تمامی اید نخواهد مرد. آیالین را باور می‌کنی؟» (aiōn g165) ۲۷ و طائفه هلاک نگردند.» ۵۱ و این را از خودنگفت بلکه چون در گفت: «بلی‌ای آقا، من ایمان دارم که تویی مسیح پسر خدا که آن سال رئیس کهنه بود، نبوت کرد که می‌بایست عیسی در راه آن در جهان آینده است.» ۲۸ و چون این را گفت، رفت و خواهر طایفه بمیرد؛ ۵۲ و نه در راه آن طایفه تنها بلکه تا فرزندان خدا را خودمریم را در پنهانی خوانده، گفت: «استاد آمده است و تو را که متفرقت در یکی جمع کند. ۵۳ و از همان روز شورا کردند می‌خواند.» ۲۹ او چون این را بشنید، بزودی برخاسته، نزد او که او را بکشند. ۵۴ پس بعداز آن عیسی در میان یهود آشکارا آمد. ۳۰ و عیسی هنوززاده نشده بود، بلکه در جایی بود که راه نمی‌رفت بلکه از آنجا روانه شد به موضعی نزدیک بیابان به مرتا او املاقات کرد. ۳۱ و یهودیانی که در خانه با او بودند او شهری که افرازم نام داشت و با شاگردان خود درآنجا توقف نمود. را تسلی می‌دادند، چون دیدند که مریم برخاسته، به تعجیل بیرون می‌رود، از عقب اوآمده، گفتند: «به‌سر قیر می‌رود تا در آنجا گریه به اورشلیم آمدند تا خود را ظاهر سازند ۵۶ و در طلب عیسی کند.» ۳۲ و مریم چون به‌جایی که عیسی بودرسید، او را دیده، بر قدمهای او افتاد و بدو گفت: «ای آقا اگر در اینجا می‌بودی، می‌پریدی؟ آیا برای عید نمی‌آیدی؟» ۵۷ اما روسای کهنه و فریسیان برادر من نمی‌مرد.» ۳۳ عیسی چون او را گریان دید و یهودیان را هم که با او آمده بودند گریان یافت، در روح خودبشدت مکدر تا او را گرفتارسازند.

شده، مضطرب گشت. ۳۴ و گفت: «او را کجا گذارده‌اید؟» به او گفتند: «ای آقا بیا ببین.» ۳۵ عیسی بگریست. ۳۶ آنگاه یهودیان گفتند: «بنگرید چقدر او را دوست می‌داشت!» ۳۷ بعضی از ایشان گفتند: «آیا این شخص که چشمان کور را باز کرد، نتوانست امر کند که این مرد نیز نمیرد؟» ۳۸ پس عیسی باز بشدت در خود مکدر شده، نزد قیرآمد و آن غاره‌ای بود، سنگی بر سرش گذارده. ۳۹ عیسی گفت: «سنگ را بردارید.» مرتاخوهر میت بدو گفت: «ای آقا الان متعفن شده، زیرا که چهار روز گذشته است.» ۴۰ عیسی به وی گفت: «آیا به تو نگفتم اگر ایمان بیآوری، جلال خدا را خواهی دید؟» ۴۱ پس سنگ را از جایی که میت گذاشته شده بود برداشتند. عیسی چشمان خود را بالا انداخته، گفت: «ای پدر، تو را شکر می‌کنم که سخن مرا شنیدی. ۴۲ و من می‌دانستم که همیشه سخن مرا می‌شنوی؛ و لکن بجهت خاطر این گروه که حاضرند گفتم تا ایمان بیاورند که تو مرا فرستادی.» ۴۳ چون این را گفت، به آوازبلند ندا کرد: «ای ایلعازر، بیرون بیا.» ۴۴ در حال آن مرده دست و پای به کفن بسته بیرون آمد و روی او به‌دستمالی پیچیده بود. عیسی بدیشان گفت: «او را باز کنید و بگذارید برود.» ۴۵ آنگاه بسیاری از یهودیان که با مریم آمده بودند، چون آنچه عیسی کرد دیدند، بدو

۱۲ پس شش روز قبل از عید فصح، عیسی به بیت عنیا آمد، جایی که ایلعازر مرده را از مردگان برخیزانیده بود. ۲ و برای او در آنجاشام حاضر کردند و مرتا خدمت می‌کرد و ایلعازریکی از مجلسیان با او بود. ۳ آنگاه مریم رطلی ازعطر سنبل خالص گرانها گرفته، پایهای عیسی راذهین کرد و پایهای او را از مویهای خودخشکانید، چنانکه خانه از بوی عطر پر شد. ۴ پس یکی از شاگردان او یعنی یهودای اسخرویوطی، پسر شمعون که تسلیم‌کننده وی بود، گفت: ۵ «برای چه این عطر به سیصد دینار فروخته نشد تا به فقرا داده شود؟» ۶ و این را نه از آنرو گفت که پروای فقرا می‌داشت، بلکه از آنرو که دزد بود وخریظه در حواله او و از آنچه در آن انداخته می‌شد برمی‌داشت. ۷ عیسی گفت: «او را واگذارزیرا که بجهت روز تکفین من این را نگاه داشته است. ۸ زیرا که فقرا همیشه با شما می‌باشند و اما من همه وقت با شما نیستم.» ۹ پس جمعی کثیر از یهود چون دانستند که عیسی در آنجا است آمدند نه برای عیسی و بس بلکه تا ایلعازر را نیز که از مردگانش برخیزانیده بود ببینند. ۱۰ آنگاه روسای کهنه شورا کردند که ایلعازر را نیز بکشند. ۱۱ زیرا که بسیاری از یهودیه‌سبب او می‌رفتند و به عیسی ایمان می‌آوردند. ۱۲ فردای آن روز چون گروه بسیاری که برای عید آمده بودند شنیدند که عیسی

۸ جمیع کسانی که پیش از من آمدند، دزد و راهزن هستند، «آیا در تورات شما نوشته نشده است که من گفتم شما خدایان لیکن گوسفندان سخن ایشان را نشنیدند. ۹ من درهستم هرکه از هستید؟ ۳۵ پس اگر آنانی را که کلام خدا بدیشان نازل شد، من داخل گردد نجات یابد و بیرون و درون خرامد و علوفه یابد. خدایان خواند و ممکن نیست که کتاب محو گردد، ۳۶ آیا کسی ۱۰ دزد نمی آید مگر آنکه بدزد و بکشد و هلاک کند. من آمدم را که پدر تقدیس کرده، به جهان فرستاد، بدو می گویند کفر تا ایشان حیات یابند و آن را زیادتیر حاصل کنند. ۱۱ «من شبان می گویم، از آن سبب که گفتم پسر خدا هستم؟ ۳۷ اعمال نیکو هستم. شبان نیکو جان خود را در راه گوسفندان می نهد. ۱۲ پدر خود را به جا نمی آورم، به من ایمان میاورد. ۳۸ ولکن چنانچه اما مزدوری که شبان نیست و گوسفندان از آن او نمی باشند، چون به جا می آورم، هرگاه به من ایمان نمی آورید، به اعمال ایمان آورید بیند که گرگ می آید، گوسفندان را گذاشته، فرار می کند و گرگ گوسفندان را می گیرد و پراکنده می سازد. ۱۳ مزدور می گزید چونکه مزدور است و به فکر گوسفندان نیست. ۱۴ من شبان نیکو هستم و خاصان خود را می شناسم و خاصان من مرا می شناسند. ۱۵ رفت و در آنجا توقف نمود. ۴۱ و بسیاری نزد او آمده، گفتند که چنانکه پدر مرا می شناسد و من پدر را می شناسم و جان خود را در راه گوسفندان می نهد، اما از دستهای ایشان بیرون رفت. ۴۰ باز به آن طرف اردن، جایی که اول یحیی تعمید می داد، رفت و در آنجا توقف نمود. ۴۱ و بسیاری نزد او آمده، گفتند که چنانکه پدر مرا می شناسد و من پدر را می شناسم و جان خود را در راه گوسفندان می نهد، اما از دستهای ایشان بیرون رفت. ۴۲ پس بسیاری در آنجا به او ایمان آوردند.

۱۱ و شخصی ایلعازر نام، بیمار بود، از اهل بیت عنیا که ده و نیم و خواهرش مرتابود. ۲ و مریم آن است که خداوند را به عطر، تدهین ساخت و پایهای او را به موی خود خشکانید که برادرش ایلعازر بیمار بود. ۳ پس خواهرانش نزد او فرستاده، گفتند: «ای آقا، اینک آن که او را دوست می داری مریض است.» ۴ چون عیسی این را شنید گفت: «این مرض تا به موت نیست بلکه برای جلال خدا تا پسر خدا از آن جلال یابد.» ۵ و عیسی مرتا و خواهرش و ایلعازر را محبت می نمود. ۶ پس چون شنید که بیمار است در جایی که بود دو روز توقف نمود. ۷ و بعد از آن به شاگردان خود گفت: «باز به یهودیه برویم.» ۸ شاگردان او را گفتند: «ای معلم، الان یهودیان می خواستند تو را سنگسار کنند؛ و آیا باز می خواهی بدانجا بروی؟» ۹ عیسی جواب داد: «آیا ساعتهای روز دوازده نیست؟ اگر کسی در روز راه رود لغزش نمی خورد زیرا که نور این جهان را می بیند. ۱۰ ولیکن اگر کسی در شب راه رود لغزش خورد زیرا که نور در او نیست.» ۱۱ این را گفت و بعد از آن به ایشان فرمود: «دوست ما ایلعازر در خواب است. اما می روم تا او را بیدار کنم.» ۱۲ شاگردان او گفتند: «ای آقا اگر خوابیده است، شفا خواهد یافت.» ۱۳ اما عیسی درباره موت او سخن گفت و ایشان گمان بردند که از آرامی خواب می گوید. ۱۴ آنگاه عیسی علانیه بدیشان گفت: «ایلعازر مرده است. ۱۵ و برای شما خشنود هستم که در آنجا نبودم تا ایمان آرید ولکن نزد او برویم.» ۱۶ پس توما که به معنی توام باشد به همشاگردان خود گفت: «ما نیز برویم تا با او بمیریم.» ۱۷ پس چون عیسی آمد، یافت که چهار روز است در قبر می باشد. ۱۸ و بیت عنیا نزدیک اورشلیم بود، قریب به پانزده تیر پرتاب. ۱۹ و بسیاری از یهود نزد مرتا و مریم آمده بودند تا بجهت برادرشان، ایشان را تسلی دهند. ۲۰ و چون مرتا شنید که عیسی می آید،

۵۹ آنگاه سنگها برداشتنند تا او را سنگسار کنند. اما عیسی خود مسیح است، از کتیبه بیرونش کند. ۲۳ و از اینجست والدین رامخفی ساخت و از میان گذشته، از هیکل بیرون شد و همچنین او گفتند: «او بالغ است از خودش بیسید.» ۲۴ پس آن شخص را که کور بود، باز خوانده، بدو گفتند: «خدا را تمجید کن.

ما می دانیم که این شخص گناهکار است.» ۲۵ او جواب داد و وقتی که می رفت کوری مادرزاد دید. ۲ و شاگردانش از او سوال کرده، گفتند: «ای استاد گناه که کرد، این شخص یا والدین او که کورزاییه شد؟» ۳ عیسی جواب داد که «گناه نه این شخص کرد و نه پدر و مادرش، بلکه تا اعمال خدادر وی ظاهر شود. ۴ مادامی که روز است، مرا باید به کارهای فرستنده خود مشغول باشم. شب می آید که در آن هیچ کس نمی تواند کاری کند. ۵ مادامی که در جهان هستم، نور جهانم.» ۶ این را گفت و آب دهان بر زمین انداخته، از آب گل ساخت و گل را به چشمان کور مالید، ۷ و بدو گفت: «برو در حوض سیلوحا (که به معنی مرسل است) بشوی.» پس رفته شست و بینا شده، برگشت. ۸ پس همسایگان و کسانی که او را پیش از آن در حالت کوری دیده بودند، گفتند: «آیا این آن نیست که می نشست و گدایی می کرد؟» ۹ بعضی گفتند: «همان است.» و بعضی گفتند: «شاهت بدو دارد.» او گفت: «من همانم.» ۱۰ بدو گفتند: «پس چگونه چشمان تو بازگشت؟» ۱۱ او جواب داد: «شخصی که او را عیسی می گویند، گل ساخت و بر چشمان من مالیده، به من گفت به حوض سیلوحا برو و بشوی. آنگاه رفتم و شسته بینا گشتم.» ۱۲ به وی گفتند: «آن شخص کجا است؟» گفت: «نمی دانم.» ۱۳ پس او را که پیشتر کور بود، نزد فریسیان آوردند. ۱۴ و آن روزی که عیسی گل ساخته، چشمان او را باز کرد روز سبت بود. ۱۵ آنگاه فریسیان نیز از او سوال کردند که «چگونه بینا شدی؟» بدیشان گفت: «گل به چشمهای من گذارد. پس شستم و بینا شدم.» ۱۶ بعضی از فریسیان گفتند: «آن شخص از جانب خدا نیست، زیرا که سبت را نگاه نمی دارد.» دیگران گفتند: «چگونه شخص گناهکار می تواند مثل این معجزات ظاهر سازد.» و در میان ایشان اختلاف افتاد. ۱۷ باز بدان کور گفتند: «تو درباره او چه می گویی که چشمان تو را بینا ساخت؟» گفت: «نبی است.» ۱۸ لیکن یهودیان سرگذشت او را باور نکردند که کور بوده و بینا شده است، تا آنکه پدر و مادر آن بینا شده را طلبیدند. ۱۹ و از ایشان سوال کرده، گفتند: «آیا این است پسر شما که می گویند کور متولد شده؟ پس چگونه الحال بینا گشته است؟» ۲۰ پدر و مادر او در جواب ایشان گفتند: «می دانیم که این پسر ما است و کور متولد شده. ۲۱ لیکن الحال چطور می بیند، نمی دانیم و نمی دانیم که چشمان او را باز نموده. او بالغ است از وی سوال کنید تا او احوال خود را بیان کند.» ۲۲ پدر و مادر او چنین گفتند زیرا که از یهودیان می ترسیدند، از آنرو نفهمیدند که چه چیز بدیشان می گوید. ۲۳ آنگاه عیسی بدیشان که یهودیان با خود عهد کرده بودند که هرکه اعتراف کند که او بازگفت: «آمین آمین به شما می گویم که من در گوسفندان هستم.

۲۳ و از اینجست والدین او گفتند: «او بالغ است از خودش بیسید.» ۲۴ پس آن شخص را که کور بود، باز خوانده، بدو گفتند: «خدا را تمجید کن. ما می دانیم که این شخص گناهکار است.» ۲۵ او جواب داد و وقتی که می رفت کوری مادرزاد دید. ۲ و شاگردانش از او سوال کرده، گفتند: «ای استاد گناه که کرد، این شخص یا والدین او که کورزاییه شد؟» ۳ عیسی جواب داد که «گناه نه این شخص کرد و نه پدر و مادرش، بلکه تا اعمال خدادر وی ظاهر شود. ۴ مادامی که روز است، مرا باید به کارهای فرستنده خود مشغول باشم. شب می آید که در آن هیچ کس نمی تواند کاری کند. ۵ مادامی که در جهان هستم، نور جهانم.» ۶ این را گفت و آب دهان بر زمین انداخته، از آب گل ساخت و گل را به چشمان کور مالید، ۷ و بدو گفت: «برو در حوض سیلوحا (که به معنی مرسل است) بشوی.» پس رفته شست و بینا شده، برگشت. ۸ پس همسایگان و کسانی که او را پیش از آن در حالت کوری دیده بودند، گفتند: «آیا این آن نیست که می نشست و گدایی می کرد؟» ۹ بعضی گفتند: «همان است.» و بعضی گفتند: «شاهت بدو دارد.» او گفت: «من همانم.» ۱۰ بدو گفتند: «پس چگونه چشمان تو بازگشت؟» ۱۱ او جواب داد: «شخصی که او را عیسی می گویند، گل ساخت و بر چشمان من مالیده، به من گفت به حوض سیلوحا برو و بشوی. آنگاه رفتم و شسته بینا گشتم.» ۱۲ به وی گفتند: «آن شخص کجا است؟» گفت: «نمی دانم.» ۱۳ پس او را که پیشتر کور بود، نزد فریسیان آوردند. ۱۴ و آن روزی که عیسی گل ساخته، چشمان او را باز کرد روز سبت بود. ۱۵ آنگاه فریسیان نیز از او سوال کردند که «چگونه بینا شدی؟» بدیشان گفت: «گل به چشمهای من گذارد. پس شستم و بینا شدم.» ۱۶ بعضی از فریسیان گفتند: «آن شخص از جانب خدا نیست، زیرا که سبت را نگاه نمی دارد.» دیگران گفتند: «چگونه شخص گناهکار می تواند مثل این معجزات ظاهر سازد.» و در میان ایشان اختلاف افتاد. ۱۷ باز بدان کور گفتند: «تو درباره او چه می گویی که چشمان تو را بینا ساخت؟» گفت: «نبی است.» ۱۸ لیکن یهودیان سرگذشت او را باور نکردند که کور بوده و بینا شده است، تا آنکه پدر و مادر آن بینا شده را طلبیدند. ۱۹ و از ایشان سوال کرده، گفتند: «آیا این است پسر شما که می گویند کور متولد شده؟ پس چگونه الحال بینا گشته است؟» ۲۰ پدر و مادر او در جواب ایشان گفتند: «می دانیم که این پسر ما است و کور متولد شده. ۲۱ لیکن الحال چطور می بیند، نمی دانیم و نمی دانیم که چشمان او را باز نموده. او بالغ است از وی سوال کنید تا او احوال خود را بیان کند.» ۲۲ پدر و مادر او چنین گفتند زیرا که از یهودیان می ترسیدند، از آنرو نفهمیدند که چه چیز بدیشان می گوید. ۲۳ آنگاه عیسی بدیشان که یهودیان با خود عهد کرده بودند که هرکه اعتراف کند که او بازگفت: «آمین آمین به شما می گویم که من در گوسفندان هستم.

متابعیت کند، درظلمت سالک نشود بلکه نور حیات را یابد.» ۱۳ همیشه می ماند. (aiōn g165) ۳۶ پس اگر پسر شما را آزاد کند، آنگاه فریسیان بدو گفتند: «تو بر خود شهادت می دهی، پس در حقیقت آزادخواهید بود. ۳۷ می دانم که اولاد ابراهیم هستی، شهادت تو راست نیست.» ۱۴ عیسی در جواب ایشان گفت: لیکن می خواهید مرا بکشید زیرا کلام من در شما جای ندارد. ۳۸ «هرچند من برخود شهادت می دهم، شهادت من راست است زیرا من آنچه نزد پدر خود دیده ام می گویم و شما آنچه نزد پدر خود که می دانم از کجا آمده ام و به کجا خواهم رفت، لیکن شما نمی دانید. ۱۵ شما بحسب جسم است. «عیسی بدیشان گفت: «اگر اولاد ابراهیم می بودید، اعمال حکم می کنید اما من بر هیچ کس حکم نمی کنم. ۱۶ و اگر ابراهیم را به جامی آوردید. ۴۰ ولیکن الان می خواهید مرا بکشید و من حکم دهم، حکم من راست است، از آنرو که تنها نیستم من شخصی هستم که با شما به راستی که از خدا شنیده ام تکلم بلکه من و پدری که مرا فرستاد. ۱۷ و نیز در شریعت شما مکتوب می کنم. ابراهیم چنین نکرد. ۴۱ شما اعمال پدر خود را به جا است که شهادت دو کس حق است. ۱۸ من بر خود شهادت می آورید.» ۴۲ عیسی به ایشان گفت: «اگر خدا پدر شما می بود، مرا دوست می داشتید، زیرا که من از جانب خدا صادر شده بدو گفتمند: «پدر تو کجا است؟» عیسی جواب داد که «نه و آمده ام، زیرا که من از پیش خود نیامده ام بلکه او مرا فرستاده است. مرا می شناسید و نه پدر مرا. هرگاه مرا می شناختید پدر مرا نیز می شناختید.» ۲۰ و این کلام را عیسی در بیت المال گفت، وقتی که در هیکل تعلیم می داد و هیچ کس او را نگرفت بجهت آنکه ساعت او هنوز نرسیده بود. ۲۱ باز عیسی بدیشان گفت: «من ثابت نمی باشم، از آنجهت که در او راستی نیست. هرگاه به می روم و مراطلب خواهید کرد و در گناهان خود خواهید مردو جایی دروغ سخن می گوید، از ذات خود می گوید زیرا دروغگو و پدر که من می روم شما نمی توانید آمد.» ۲۲ یهودیان گفتند: «آیا دروغگویان است. ۴۵ و اما من از این سبب که راست می گویم، اراده قتل خود دارم که می گوید به جایی خواهم رفت که شما نمی توانید آمد؟» ۲۳ ایشان را گفت: «شما از پایین می باشید اما من از خدا است. ۴۶ کیست از شما که مرا به گناه ملزم سازد؟ بالا. شما از این جهان هستید، لیکن من از این جهان نیستم. خدا است، کلام خدا را می شنود و از این سبب شما نمی شنوید. ۲۴ از این جهت به شما گفتم که در گناهان خود خواهید مرد، زیرا اگر باور نکنید که من هستم در گناهان خود خواهید مرد.» ما خوب نگفتم که تو سامری هستی و دیو داری؟» ۴۹ عیسی بدو گفتند: «تو کیستی؟» عیسی بدیشان گفت: «همانم که از اول نیز به شما گفتم. ۲۶ من چیزهای بسیار دارم که درباره شما بگویم و حکم کنم؛ لکن آنکه مرا فرستاد حق است و من آنچه از او شنیده ام به جهان می گویم.» ۲۷ ایشان نفهمیدند که بدیشان درباره پدر سخن می گوید. ۲۸ عیسی بدیشان گفت: دید.» (aiōn g165) ۵۲ پس یهودیان بدو گفتند: «الان دانستیم وقتی که پسر انسان را بلند کردید، آن وقت خواهید دانست که من هستم و از خود کاری نمی کنم بلکه به آنچه پدرم مرا تعلیم داد تکلم می کنم. ۲۹ و او که مرا فرستاد، با من است و پدر مرا تنها نگذاشته است زیرا که من همیشه کارهای پسندیده او را به جا می آورم.» ۳۰ چون این را گفت، بسیاری بدو ایمان آوردند. ۳۱ پس عیسی به یهودیانی که بدو ایمان آوردند گفت: «اگر شما در کلام من بماندنی الحقیقه شاگرد من خواهید شد، ۳۲ و حق را خواهید شناخت و حق شما را آزاد خواهد کرد.» ۳۳ بدو جواب دادند که «اولاد ابراهیم می باشیم و هرگز هیچ کس را غلام نبوده ایم. پس چگونه تومی گویی که آزاد خواهید شد؟» ۳۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «آمین آمین به شما می گویم هرکه گناه می کند غلام گناه است. ۳۵ و غلام همیشه در خانه نمی ماند، اما پسر

هیكل آمده، تعلیم می‌داد. ۱۵ و یهودیان تعجب نموده، گفتند: ۳۸ کسی که به من ایمان آورد، چنانکه کتاب می‌گوید، از بطن او «این شخص هرگز تعلیم نیافته، چگونه کتب را می‌داند؟» ۱۶ نهرهای آب زنده جاری خواهد شد.» ۳۹ اما این را گفت درباره عیسی در جواب ایشان گفت: «تعلیم من از من نیست، بلکه روح که هرکه به او ایمان آرد او را خواهد یافت زیرا که روح‌القدس ازفرستنده من. ۱۷ اگر کسی بخواهد اراده او را به عمل آرد، درباره هنوز عطا نشده بود، چونکه عیسی تا به حال جلال نیافته بود. تعلیم خواهد دانست که از خداست یا آنکه من از خود سخن ۴۰ آنگاه بسیاری از آن گروه، چون این کلام را شنیدند، گفتند: می‌رانم. ۱۸ هرکه ازخود سخن گوید، جلال خود را طالب بود و «در حقیقت این شخص همان نبی است.» ۴۱ و بعضی گفتند: اما هرکه طالب جلال فرستنده خود باشد، او صادق است و در «او مسیح است.» و بعضی گفتند: «مگر مسیح از جلیل خواهد او ناراستی نیست. ۱۹ آیا موسی تورات را به شما نداده است؟ آمد؟ ۴۲ آیا کتاب نگفته است که از نسل داود و ازبیت لحم، و حال آنکه کسی از شما نیست که به تورات عمل کند. از دهی که داود در آن بود، مسیح ظاهر خواهد شد؟» ۴۳ پس درباره برای چه می‌خواهید مرا به قتل رسانید؟» ۲۰ آنگاه همه درجواب او در میان مردم اختلاف افتاد. ۴۴ و بعضی از ایشان خواستند او گفتند: «تو دیو داری. که اراده دارد تو را بکشند؟» ۲۱ عیسی در را بگیرند و لکن هیچ‌کس بر او دست نینداخت. ۴۵ پس خادمان جواب ایشان گفت: «یک عمل نمودم وهمه شما از آن متعجب نزد روسای کهنه و فریسیان آمدند. آنها بدیشان گفتند: «برای چه شدید. ۲۲ موسی ختنه را به شما داد نه آنکه از موسی باشد بلکه او را بناوردید؟» ۴۶ خادمان در جواب گفتند: «هرگز کسی مثل این از اجداد و در روز سبت مردم را ختنه می‌کنید. ۲۳ پس اگر کسی شخص سخن نگفته است!» ۴۷ آنگاه فریسیان در جواب ایشان در روز سبت مختون شود تا شریعت موسی شکسته نشود، چرا بر گفتند: «آیاشما نیز گمراه شده‌اید؟ ۴۸ مگر کسی از سرداران یا از من خشم می‌آورد از آن سبب که در روز سبت شخصی را شفای فریسیان به او ایمان آورده است؟ ۴۹ ولیکن این گروه که شریعت را کامل دادم؟ ۲۴ بحسب ظاهرداوری می‌کنید بلکه به راستی داوری نمی‌دانند، ملعون می‌باشند.» ۵۰ نیقودیموس، آنکه در شب نزد نماینده.» ۲۵ پس بعضی از اهل اورشلیم گفتند: «آیا این آن نیست اوآمده و یکی از ایشان بود بدیشان گفت: ۵۱ «آیاشریعت ما بر که قصد قتل او دارند؟ ۲۶ و اینک آشکارا حرف می‌زند و بدو کسی فتوی می‌دهد، جز آنکه اول سخن او را بشنوند و کار او هیچ نمی‌گویند. آیاروسا یقین می‌دانند که او در حقیقت مسیح را دریافت کنند؟» ۵۲ ایشان در جواب وی گفتند: «مگر تو است؟ ۲۷ لیکن این شخص را می‌دانیم از کجا است، امامسیح نیزجلیلی هستی؟ تفحص کن و ببین زیرا که هیچ نبی از جلیل چون آید هیچ‌کس نمی‌شناسد که از کجااست.» ۲۸ و عیسی

چون در هیكل تعلیم می‌داد، ندا کرده، گفت: «مرا می‌شناسید و نیز می‌دانید ازکجا هستم و از خود نیامده‌ام بلکه فرستنده من حق است که شما او را نمی‌شناسید. ۲۹ اما من او را می‌شناسم زیرا که از او هستم و او مرا فرستاده است.» ۳۰ آنگاه خواستند او را گرفتار کنند ولیکن کسی بر او دست نینداخت زیرا که ساعت او هنوزنرسیده بود. ۳۱ آنگاه بسیاری از آن گروه بدوایمان آوردند و گفتند: «آیا چون مسیح آید، معجزات بیشتر از اینها که این شخص می‌نماید، خواهد نمود؟» ۳۲ چون فریسیان شنیدند که خلق درباره اواین مهمه می‌کنند، فریسیان و روسای کهنه خادمان فرستادند تا او را بگیرند. ۳۳ آنگاه عیسی گفت: «اندک زمانی دیگر با شما هستم، بعد نزدفرستنده خود می‌روم. ۳۴ و مرا طلب خواهید کردو نخواهید یافت و آنجایی که من هستم شما نمی‌توانید آمد.» ۳۵ پس یهودیان با یکدیگرگفتند: «او کجا می‌خواهد برود که ما او را نمی‌یابیم؟ آیا اراده دارد به سوی پراکندگان یونانیان رود و یونانیان را تعلیم دهد؟ ۳۶ این چه کلامی است که گفت مرا طلب خواهید کرد و نخواهید یافت و جایی که من هستم شما نمی‌توانید آمد؟» ۳۷ و در روز آخر که روز بزرگ عید بود، عیسی ایستاده، ندا کرد و گفت: «هرکه تشنه باشندز من آید و بنوشد.

▲ اما عیسی به کوه زیتون رفت. ۲ و بامدادان باز به هیكل آمد و چون جمیع قوم نزد اوآمدند نشسته، ایشان را تعلیم می‌داد. ۳ که ناگاه کاتبان و فریسیان زنی را که در زنا گرفته شده بود، پیش او آوردند و او را در میان برپا داشته، ۴ بدوگفتند: «ای استاد، این زن در عین عمل زنا گرفته شد؛ ۵ و موسی در تورات به ما حکم کرده است که چنین زنان سنگسار شوند. اما تو چه می‌گویی؟» ۶ و این را از روی امتحان بدو گفتند تا ادعایی بر او پیدا کنند. اما عیسی سر به زیرافکنده، به انگشت خود بر روی زمین می‌نوشت. ۷ و چون در سوال کردن الحاح می‌نمودند، راست شده، بدیشان گفت: «هرکه از شما گناه ندارد اول بر او سنگ اندازد.» ۸ و باز سر به زیر افکنده، بر زمین می‌نوشت. ۹ پس چون شنیدند، از ضمیرخود ملزم شده، از مشایخ شروع کرده تا به آخر، یک یک بیرون رفتند و عیسی تنها باقی ماند با آن زن که در میان ایستاده بود. ۱۰ پس عیسی چون راست شد و غیر از زن کسی را ندید، بدو گفت: «ای زن آن مدعیان تو کجا شدند؟ آیا هیچ‌کس برتو فتوا نداد؟» ۱۱ گفت: «هیچ‌کس‌ای آقا.» عیسی گفت: «من هم بر تو فتوا نمی‌دهم. برو دیگر گناه مکن.» ۱۲ پس عیسی باز بدیشان خطاب کرده، گفت: «من نور عالم هستم. کسی که مرا

بدو گفتند: «ای خداوند این نان را پیوسته به ما بده.» ۳۵ عیسی بدیشان گفت: «من نان حیات هستم. کسی که نزد من آید، هرگز گرسنه نشود و هرکه به من ایمان آرد هرگز تشنه نگردد.» ۳۶ لیکن به شما گفتم که مرا هم دیدید و ایمان نیاوردید. ۳۷ هرآنچه پدر به من عطا کند، به جانب من آید و هرکه به جانب من آید، او را بیرون نخواهم نمود. ۳۸ زیرا از آسمان نزول کردم نه تا به اراده خود عمل کنم، بلکه به اراده فرستنده خود. ۳۹ و اراده پدری که مرا فرستاد این است که از آنچه به من عطا کرد چیزی تلف نکنم بلکه در روز بازپسین آن را برخیزانم. ۴۰ و اراده فرستنده من این است که هرکه پسر را دید و بدو ایمان آورد، حیات جاودانی داشته باشد و من در روز بازپسین او را خواهم برخیزانید.» **(aiōnios)**

g166 ۴۱ پس یهودیان درباره او مهمه کردند زیرا گفته بود: «من هستم آن نانی که از آسمان نازل شد.» ۴۲ و گفتند: «آیا این عیسی پسر یوسف نیست که ما پدر و مادر او را می شناسیم؟ پس چگونه می گوید که از آسمان نازل شدم؟» ۴۳ عیسی در جواب ایشان گفت: «با یکدیگر مهمه مکنید. ۴۴ کسی نمی تواند نزد من آید، مگر آنکه پدری که مرا فرستاد او را جذب کند و من در روز بازپسین او را خواهم برخیزانید. ۴۵ درانیا مکتوب است که همه از خدا تعلیم خواهند یافت. پس هرکه از پدر شنید و تعلیم یافت نزد من می آید. ۴۶ نه اینکه کسی پدر را دیده باشد، جز آن کسی که از جانب خداست، او پدر را دیده است. ۴۷ آمین آمین به شما می گویم هرکه به من ایمان آرد، حیات جاودانی دارد.»

(aiōnios g166) ۴۸ من نان حیات هستم. ۴۹ پدران شما در بیابان من را خوردند و مردند. ۵۰ این نانی است که از آسمان نازل شد تا هرکه از آن بخورد نمیرد. ۵۱ من هستم آن نان زنده که از آسمان نازل شد. اگر کسی از این نان بخورد تا به ابد زنده خواهد ماند و نانی که من عطا می کنم جسم من است که آن را بجهت حیات جهان می بخشم.» **(aiōn g165)** ۵۲ پس یهودیان با یکدیگر مخاصمه کرده، می گفتند: «چگونه این شخص می تواند جسد خود را به ما دهد تا بخوریم؟» ۵۳ عیسی بدیشان گفت: «آمین آمین به شما می گویم اگر جسد پسرانسان را نخورید و خون او را ننوشید، در خود حیات ندارید. ۵۴ و هرکه جسد مرا خورد و خون مرا نوشید، حیات جاودانی دارد و من در روز آخر او را خواهم برخیزانید.» **(aiōnios g166)** ۵۵ زیرا که جسد من، خوردنی حقیقی و خون من، آشامیدنی حقیقی است. ۵۶ پس هرکه جسد مرا می خورد و خون مرا می نوشد، در من می ماند و من در او. ۵۷ چنانکه پدر زنده مرا فرستاد و من به پدر زنده هستم، همچنین کسی که مرا بخورد او نیز به من زنده می شود. ۵۸ این است نانی که از آسمان نازل شد، نه همچنان که پدران شما من را خوردند و مردند؛ بلکه هرکه این نان را بخورد تا به ابد زنده ماند.» **(aiōn)**

۵۹ این سخن را وقتی که در کفرناحوم تعلیم می داد، در کنیسه گفت. ۶۰ آنگاه بسیاری از شاگردان او چون این را شنیدند گفتند: «این کلام سخت است! که می توان آن را بشنود؟» ۶۱ چون عیسی در خود دانست که شاگردانش در این امر مهمه می کنند، به جانب من آید، او را بیرون نخواهم نمود. ۶۲ پس اگر پسر انسان را ببیند که به جایی که اول بود صعود می کند چه؟ ۶۳ روح است که زنده می کند و اما از جسد فایده ای نیست. کلامی را که من به شما می گویم روح و حیات است. ۶۴ ولیکن بعضی از شما هستند که ایمان نمی آورند.» زیرا که عیسی از ابتدا می دانست کیانند که ایمان نمی آورند و کیست که او را که کسی نزد من نمی تواند آمد مگر آنکه پدر من، آن را بدو عطا کند.» ۶۶ در همان وقت بسیاری از شاگردان او برگشته، دیگر با او همراهی نکردند. ۶۷ آنگاه عیسی به آن دوازده گفت: «آیا شما نیز می خواهید بروید؟» ۶۸ شمعون پطرس به او جواب داد: «خداوند! نزد که برویم؟ کلمات حیات جاودانی نزد تو است.» **(aiōnios g166)** ۶۹ و ما ایمان آورده و شناخته ایم که تو مسیح پسر خدای حی هستی.» ۷۰ عیسی بدیشان جواب داد: «آیا من شما دوازده را برنگزیدم و حال آنکه یکی از شما ایلیسی است.» ۷۱ و این را درباره یهودا پسر شمعون اسخریوطی گفت، زیرا او بود که می بایست تسلیم کننده وی بشود و یکی از آن دوازده بود.

۷ و بعد از آن عیسی در جلیل می گشت زیر نامی خواست در یهودیه راه رود چونکه یهودیان قصد قتل او می داشتند. ۲ و عید یهود که عید خیمه ها باشد نزدیک بود. ۳ پس برادرانش بدو گفتند: «از اینجا روانه شده، به یهودیه برو تا شاگردانت نیز آن اعمالی را که تو می کنی ببینند، ۴ زیرا هرکه می خواهد آشکار شود در پنهانی کار نمی کند. پس اگر این کارها را می کنی خود را به جهان بنما.» ۵ زیرا که برادرانش نیز به او ایمان نیاورده بودند. ۶ آنگاه عیسی بدیشان گفت: «وقت من هنوز نرسیده، اما وقت شما همیشه حاضر است. ۷ جهان نمی تواند شما را دشمن دارد ولیکن مرا دشمن می دارد زیرا که من بر آن شهادت می دهم که اعمالش بد است. ۸ شما برای این عید بروید. من حال به این عید نمی آیم زیرا که وقت من هنوز تمام نشده است.» ۹ چون این را بدیشان گفت، در جلیل توقف نمود. ۱۰ لیکن چون برادرانش برای عید رفته بودند، او نیز آمد، نه آشکار بلکه در خفا. ۱۱ اما یهودیان در عید او را جستجو نموده، می گفتند که او کجاست. ۱۲ و در میان مردم درباره او مهمه بسیار بود. بعضی می گفتند که مردی نیکو است و دیگران می گفتند نی بلکه گمراه کننده قوم است. ۱۳ و لیکن بسبب ترس از یهود، هیچ کس درباره او ظاهر حرف نمی زد. ۱۴ و چون نصف عید گذشته بود، عیسی به

راست نیست. ۳۲ دیگری هست که بر من شهادت می‌دهد را گرفته و شکر نموده، به شاگردان داد و شاگردان به نشستگان و می دانم که شهادتی که او بر من می‌دهد راست است. ۳۳ دادند؛ و همچنین از دو ماهی نیز به قدری که خواستند. ۱۲ و شما نزد یحیی فرستادید و او به راستی شهادت داد. ۳۴ اما من چون سیر گشتند، به شاگردان خود گفتم: «پاره های باقی مانده را شهادت انسان را قبول نمی کنم ولیکن این سخنان را می گویم تا شما نجات یابید. ۳۵ او چراغ افروخته و درخشنده ای بود و شما خواستید که ساعتی به نور او شادی کنید. ۳۶ و اما من شهادت کردم. بزرگتر از یحیی دارم زیرا آن کارهایی که پدر به من عطا کرد تا کامل کنم، یعنی این کارهایی که من می‌کنم، بر من شهادت یابید!» ۱۵ و اما عیسی چون دانست که می‌خواهند بیابند و او را می‌دهد که پدر مرا فرستاد است. ۳۷ و خود پدر که مرا فرستاد، به من شهادت داده است که هرگز آواز او را نشنیده و صورت او را ندیده‌اید، ۳۸ و کلام او را در خود ثابت ندارید زیرا کسی را که پدر فرستاد شما بدو ایمان نیاوردید. ۳۹ کتب را تفتیش کنید زیرا شما گمان می‌برید که در آنها حیات جاودانی دارید و آنها است که به من شهادت می‌دهد. (aiōnios g166) ۴۰ و سی تیر پرتاب رانده بودند، عیسی را دیدند که بر روی دریاخرامان شده، نزدیک کشتی می‌آید. پس رسیدند. ۲۰ او بدیشان گفت: «من هستم، مترسید!» ۲۱ و چون می‌خواستند او را در کشتی خدا را ندارند. ۴۳ من به اسم پدر خود آمده‌ام و مرا قبول نمی کنید، ولی هرگاه دیگری به اسم خود آید، او را قبول خواهید کرد. ۴۴ شما چگونه می‌توانید ایمان آرید و حال آنکه جلال از یکدیگر می‌طلبید و جلالی را که از خدای واحد است طالب نیستید؟ ۴۵ گمان مبرید که من نزد پدر بر شما ادعا خواهم کرد. ۲۳ لیکن زورقهای دیگر از طبریه آمد، نزدیک به آنجایی که کسی هست که مدعی شما می‌باشد و آن موسی است که بر او امیدوار هستید. ۴۶ زیرا اگر موسی را تصدیق می‌کردید، مرا نیز آن گروه دیدند که عیسی و شاگردانش در آنجا نیستند، ایشان نیز تصدیق می‌کردید چونکه او درباره من نوشته است. ۴۷ اما چون به کشتی‌سوار شده، در طلب عیسی به کفرناحوم آمدند. ۲۵ و نوشته های او را تصدیق نمی کنید، پس چگونه سخنهای مرا قبول خواهید کرد.»

۶ و بعد از آن عیسی به آن طرف دریای جلیل که دریای طبریه باشد، رفت. ۲ و جمعی کثیر از عقب او آمدند زیرا آن معجزاتی را که به مریضان می‌نمود، می‌دیدند. ۳ آنگاه عیسی به کوهی برآمده، با شاگردان خود در آنجا بنشست. ۴ و فصیح که عید یهود باشد، نزدیک بود. ۵ پس عیسی چشمان خود را بالا انداخته، دید که جمعی کثیر به طرف او می‌آیند. به فیلیپس گفت: «از کجا نان بخیریم تا اینها بخورند؟» ۶ و این را از روی امتحان به او گفت، زیرا خود می‌دانست چه باید کرد. ۷ فیلیپس او را جواب داد که «دو پیست دینار نان، اینها را کفایت نکند تا هر یک اندکی بخورند!» ۸ یکی از شاگردانش که اندریاس برادر شمعون پطرس باشد، وی را گفت: ۹ «در اینجا پستی است که پنج نان جو و دو ماهی دارد. ولیکن این از برای این گروه چه می‌شود؟» ۱۰ عیسی گفت: «مردم را بنشانید.» و در آن مکان، گیاه بسیار بود، و آن گروه قریب به پنج هزار مرد بودند که نشستند. ۱۱ عیسی نانها

شما رافراستادم تا چیزی را که در آن رنج نبرده‌اید درکنید. دیگران یهودیان به آن کسی که شفا یافته بود، گفتند: «روز سبت است و محنت کشیدند و شما در محنت ایشان داخل شده‌اید.» ۳۹ پس بر تو روا نیست که بستر خود را برداری.» ۱۱ او در جواب ایشان در آن شهر بسیاری از سامریان بواسطه سخن آن زن که شهادت گفت: «آن کسی که مرا شفا داد، همان به من گفت بستر خود را داد که هرآنچه کرده بودم به من بازگفت بدو ایمان آوردند. ۴۰ و بردار و برو.» ۱۲ پس از او پرسیدند: «کیست آنکه به تو گفت، چون سامریان نزد او آمدند، از او خواهش کردند که نزد ایشان بماند بستر خود را بردار و برو؟» ۱۳ لیکن آن شفا یافته نمی دانست که و دو روز در آنجا بماند. ۴۱ و بسیاری دیگر بواسطه کلام او بود، زیرا که عیسی ناپدید شد چون در آنجا ازدحامی بود. ۱۴ و ایمان آوردند. ۴۲ و به زن گفتند که «بعد از این بواسطه سخن تو بعد از آن، عیسی او را در هیكل یافته بدو گفت: «اکنون شفا ایمان نمی آوریم زیرا خود شنیده و دانسته‌ایم که او درحقیقت یافته‌ای. دیگر خطا مکن تا برای تو بدتر نگردد.» ۱۵ آن مرد رفت مسیح و نجات‌دهنده عالم است.» ۴۳ اما بعد از دو روز از آنجا و یهودیان را خبر داد که «آنکه مرا شفا داد، عیسی است.» بیرون آمده، به سوی جلیل روانه شد. ۴۴ زیرا خود عیسی شهادت داد که هیچ نبی را در وطن خود حرمت نیست. ۴۵ پس چون به جلیل آمد، جلیلیان او را پذیرفتند زیرا هرچه در اورشلم در عید کرده بود، دیدند، چونکه ایشان نیز در عید رفته بودند. ۴۶ پس عیسی به قانای جلیل آنجایی که آب را شراب ساخته بود، بازآمد. و یکی از سرهنگان ملک بود که پسر او در کفرناحوم مرخص بود. ۴۷ مساوی خدا می‌ساخت. ۱۹ آنگاه عیسی در جواب ایشان گفت: و چون شنید که عیسی از یهودیه به جلیل آمده است، نزد او آمده، خواهش کرد که فرود بیاید و پسر او را شفا دهد، زیرا که مشرف به موت بود. ۴۸ عیسی بدو گفت: «اگر آیات و معجزات نبینید، همچین پسر نیز می‌کند. ۲۰ زیرا که پدر پسر را دوست می‌دارد همانا ایمان نیاروید.» ۴۹ سرهنگ بدو گفت: «ای آقا قبل از آنکه پسرم بمیرد فرود بیا.» ۵۰ عیسی بدو گفت: «برو که پسر زنده روانه شد. ۵۱ و در وقتی که او می‌رفت، غلامانش او را استقبال خواهند زنده می‌کند. ۲۲ زیرا که پدر برهیچ کس داوری نمی‌کند نموده، مژده دادند و گفتند که پسر تو زنده است. ۵۲ پس از ایشان پرسید که در چه ساعت عافیت یافت. گفتند: «دیروز، در ساعت هفتم تب از او زایل گشت.» ۵۳ آنگاه پدر فهمید که در همان ساعت عیسی گفته بود: «پسر تو زنده است.» پس او و تمام اهل خانه او ایمان آوردند. ۵۴ و این نیز معجزه دوم بود که از عیسی در وقتی که از یهودیه به جلیل آمد، به ظهور رسید.

۵ و بعد از آن یهود را عیدی بود و عیسی به اورشلم آمد. ۲ و در اورشلم نزدباب الضمان حوضی است که آن را به عبرانی بیت حسدا می‌گویند که پنج رواق دارد. ۳ و درآنجا جمعی کثیر از مریضان و کوران و لنگان وشلان خوابیده، منتظر حرکت آب می‌بودند. ۵ و در آنجا مردی بود که سی و هشت سال به مرض مبتلا بود. ۶ چون عیسی او را خوابیده دیدو دانست که مرض او طول کشیده است، بدوگفت: «آیا می‌خواهی شفا یابی؟» ۷ مریض او را جواب داد که «ای آقا کسی ندارم که چون آب به حرکت آید، مرا در حوض بیندازد، بلکه تا وقتی که می‌آیم، دیگری پیش از من فرو رفته است. ۸ عیسی بدو گفت: «برخیز و بستر خود را برداشته، روانه شو!» ۹ که در حال آن، مرد شفایافت و بستر خود را برداشته، روانه گردید. و آن روز سبت بود. ۱۰ پس

آب بسیار بود مردم می آمدند و تعمید می گرفتند، ۲۴ چونکه او از آن می آشامیدند؟» ۱۳ عیسی در جواب او گفت: «هرکه از یحیی هنوز در زندان حبس نشده بود. ۲۵ آنگاه در خصوص این آب بنوشد باز تشنه گردد، ۱۴ لیکن کسی که از آبی که تطهیر، در میان شاگردان یحیی و یهودیان مباحثه شد. ۲۶ پس من به او می دهم بنوشد، ابد تشنه نخواهد شد، بلکه آن آبی که به نزد یحیی آمده، به او گفتند: «ای استاد، آن شخصی که با تو در آنطرف اردن بود و تو برای او شهادت دادی، اکنون او می گوید: «ای آقا آن آب را به من بده تا دیگر تشنه نگردم و به اینجا بجهت تعمید می دهم و همه نزد اومی آیند.» ۲۷ یحیی در جواب گفت: «هیچ کس چیزی نمی تواند یافت، مگر آنکه از آسمان بدو داده شود. ۲۸ شما خود بر من شاهد هستید که گفتم من مسیح نیستم بلکه پیش روی او فرستاده شدم. ۲۹ کسی که عروس دارد اما دوست داماد که ایستاده آواز او را می شنود، از آواز شاهر داشتی و آنکه الان داری شوهر تو نیست! این سخن راراست داماد بسیار خشنود می گردد. پس این خوشی من کامل گردید. ۳۰ گفתי! ۱۹ زن بدو گفت: «ای آقا می بینم که تو نبی هستی! می باید که او افزوده شود و من ناقص گردم. ۳۱ او که از بالا می آید، بالای همه است و آنکه از زمین است زمینی است و از زمین تکلم می کند؛ اما او که از آسمان می آید، بالای همه است. بدوگفت: «ای زن مرا تصدیق کن که ساعتی می آید که نه در این ۳۲ و آنچه را دید و شنید، به آن شهادت می دهد و هیچ کس شهادت را او قبول نمی کند. ۳۳ و کسی که شهادت او را قبول کرد، مهر کرده است بر اینکه خدا راست است. ۳۴ زیرا آن کسی را که خدا فرستاد، به کلام خدا تکلم می نماید، چونکه خدا روح را به میزان عطا نمی کند. ۳۵ پدریپر را محبت می نماید و خواهند کرد زیرا که پدر مثل این پرستندگان خود را طالب است. همه چیز را بدست او سپرده است. ۳۶ آنکه به پسر ایمان آورده باشد، حیات جاودانی دارد و آنکه به پسر ایمان نیاورد حیات را نخواهد دید، بلکه غضب خدا بر اومی ماند.» (aiōnios g166)

۴ و چون خداوند دانست که فریسان مطلع شده اند که عیسی بیشتر از یحیی شاگرد پیدا کرده، تعمید می دهد، ۲ با اینکه خود عیسی تعمید نمی داد بلکه شاگردانش، ۳ یهودیه را گذارده، باز به جانب جلیل رفت. ۴ و لازم بود که از سامره عبور کند ۵ پس به شهری از سامره که سوخار نام داشت، نزدیک به آن موضعی که یعقوب به پسر خود یوسف داده بود رسید. ۶ و در آنجا چاه یعقوب بود. پس عیسی از سفر خسته شده، همچنین بر سر چاه نشست و بود و قریب به ساعت ششم بود. ۷ که زنی سامری بجهت آب کشیدن آمد. عیسی بدو گفت: «جرعه ای آب به من بنوشان.» ۸ زیرا شاگردانش بجهت خریدن خوراک به شهر رفته بودند. ۹ زن سامری بدو گفت: «چگونه تو که یهود هستی از من آب می خواهی و حال آنکه زن سامری می باشم؟» زیرا که یهود با سامریان معاشرت ندارند. ۱۰ عیسی در جواب او گفت: «اگر بخشش خدا را می دانستی و کیست که به تو می گوید آب به من بده، هرآینه تو از او خواهش می کردی و به تو آب زنده عطا می کرد. ۱۱ زن بدو گفت: «ای آقادلو نداری و چاه عمیق است. پس از کجا آب زنده داری؟ ۱۲ آیا تو از پدر ما یعقوب بزرگتر هستی که چاه را به ما داد و خود و پسران و مواشی

۲ و در روز سوم، در قانای جلیل عروسی بودو مادر عیسی ۳ و شخصی از فریسیان نيقوديموس نام ازوسای يهود بود. ۲ در آنجا بود. ۲ و عیسی وشاگردانش را نیز به عروسی دعوت او در شب نزد عیسی آمده، به وی گفت: «ای استاد می دانیم که کردند. ۳ و چون شراب تمام شد، مادر عیسی بدو گفت: «شراب تو معلم هستی که از جانب خدا آمده‌ای زیرا هیچ کس نمی تواند ندارند.» ۴ عیسی به وی گفت: «ای زن مرا با تو چه کار است؟ معجزاتی را که تو می‌نمایی بنماید، جزاینکه خدا با وی باشد.» ۳ ساعت من هنوز نرسیده است.» ۵ مادرش به نوکران گفت: عیسی در جواب اوگفت: «آمین آمین به تو می گویم اگر کسی از «هرچه به شماگوید بکنید.» ۶ و در آنجا شش قدح سنگی سر نومولود نشود، ملکوت خدا را نمی تواند دید.» ۴ نيقوديموس برحسب تطهيريهود نهاده بودند که هر یک گنجایش دو یا سه کیل بدو گفت: «چگونه ممکن است که انسانی که پیر شده باشد، داشت. ۷ عیسی بدیشان گفت: «قدحها را ازآب پر کنید.» و مولود گردد؟ آیا می‌شودکه بار دیگر داخل شکم مادر گشته، مولود آنها را لبریز کردند. ۸ پس بدیشان گفت: «الآن بردارید و به نزد شوی؟» ۵ عیسی در جواب گفت: «آمین، آمین به تومی گویم اگر رئیس مجلس برید.» پس برند؛ ۹ و چون رئیس مجلس آن آب را کسی از آب و روح مولود نگرده، ممکن نیست که داخل ملکوت که شراب گردیده بود، بپشید و ندانست که از کجاست، لیکن خدا شود. ۶ آنچه از جسم مولود شد، جسم است و آنچه از روح نوکرانی که آب را کشیده بودند، می‌دانستند، رئیس مجلس داماد مولود گشت روح است. ۷ عجب مدار که به توگفتم باید شما از را مخاطب ساخته، بدو گفت: ۱۰ «هرکسی شراب خوب را اول سر نو مولود گردید. ۸ باد هرگاه که می‌خواهد می‌وزد و صدای آن می‌آورد و چون مست شدند، بدتر از آن. لیکن تو شراب خوب را را می‌شنوی لیکن نمی دانی از کجا می‌آید و به کجا می‌رود. تا حال نگاه داشتی؟» ۱۱ و این ابتدای معجزاتی است که از همچنین است هرکه از روح مولود گردد. ۹ نيقوديموس در جواب عیسی درقنای جلیل صادر گشت و جلال خود را ظاهرکرد و وی گفت: «چگونه ممکن است که چنین شود؟» ۱۰ عیسی شاگردانش به او ایمان آوردند. ۱۲ و بعد ازآن او با مادر و برادران و در جواب وی گفت: «آیا تو معلم اسرائیل هستی و این رانمی شاگردان خود به کفرناحوم آمد و در آنجا ایامی کم ماندند. ۱۳ دانی؟ ۱۱ آمین، آمین به تو می گویم آنچه می‌دانیم، می‌گویم و به و چون عید فصح نزدیک بود، عیسی به اورشلیم رفت، ۱۴ و آنچه دیده‌ایم، شهادت می‌دهم و شهادت ما را قبول نمی کنید. در هیکل، فروشدگان گاو وگوسفند و کبوتر و صرافان را نشسته ۱۲ چون شما را از امور زمینی سخن گفتم، باور نکردید. پس یافت. ۱۵ پس تازیانه‌ای از ریسمان ساخته، همه را از هیکل هرگاه به امور آسمانی با شما سخن رانم چگونه تصدیق خواهید بیرون نمود، هم گوسفندان و گاوآن را، و نقودصرافان را ریخت و نمود؟ ۱۳ و کسی به آسمان بالا نرفت مگر آن کس که از آسمان تختهای ایشان را واژگون ساخت، ۱۶ و به کبوتروشان گفت: پایین آمد یعنی پسر انسان که در آسمان است. ۱۴ وهمچنان که «اینها را ازاینجا بیرون برید و خانه پدر مرا خانه تجارت مسازید.» موسی مار را در بیابان بلند نمود، همچنین پسر انسان نیز باید بلند کرده شود، ۱۵ تاهرکه به او ایمان آرد هلاک نگرده، بلکه حیات تو مرا خورده است.» ۱۸ پس يهودیان روی به او آورده، گفتند: جاودانی یابد. (aiōnios g166) ۱۶ زیرا خدا جهان را اینقدر «به ما چه علامت می‌نمایی که این کارها را می‌کنی؟» ۱۹ محبت نمود که پسر یگانه خود را داد تا هرکه بر او ایمان آورد عیسی در جواب ایشان گفت: «این قدس را خراب کنید که در هلاک نگرده بلکه حیات جاودانی یابد. (aiōnios g166) ۱۷ سه روز آن را برپا خواهم نمود.» ۲۰ آنگاه يهودیان گفتند: «در زیرا خدا پسر خود را در جهان نفرستاد تا برجهان داوری کند، بلکه عرصه چهل و شش سال این قدس را بنا نموده‌اند؛ آیا تو درسه روز تا به وسیله او جهان نجات یابد. ۱۸ آنکه به او ایمان آرد، بر او آن را برپا می‌کنی؟» ۲۱ لیکن او درباره قدس جسد خود سخن حکم نشود؛ اما هرکه ایمان نیابرد الان بر او حکم شده است، می‌گفت. ۲۲ پس وقتی که از مردگان برخاست شاگردانش را بجهت آنکه به اسم پسر یگانه خدا ایمان نیابده. ۱۹ و حکم این به‌خاطر آمد که این را بدیشان گفته بود. آنگاه به کتاب و به است که نور در جهان آمدو مردم ظلمت را بیشتر از نور دوست کلامی که عیسی گفته بود، ایمان آوردند. ۲۳ و هنگامی که داشتند، ازآنجا که اعمال ایشان بد است. ۲۰ زیرا هرکه عمل بد در عید فصح در اورشلیم بودبسیاری چون معجزاتی را که از او می‌کند، روشنی را دشمن دارد و پیش روشنی نمی‌آید، مبدا صادر می‌گشت دیدند، به اسم او ایمان آوردند. ۲۴ لیکن عیسی اعمال او توییح شود. ۲۱ و لیکن کسی‌که به راستی عمل می‌کند خویشتر را بدیشان مومن نساخت، زیرا که اوهمه را می‌شناخت. پیش روشنی می‌آید تا آنکه اعمال او هویدا گردد که در خداکرده ۲۵ و از آنجا که احتیاج نداشت که کسی درباره انسان شهادت شده است.» ۲۲ و بعد از آن عیسی با شاگردان خود به زمین دهد، زیراخود آنچه در انسان بود می‌دانست. یهودیه آمد و با ایشان در آنجا به‌سر برده، تعمیدی داد. ۲۳ و یحیی نیز در عینون، نزدیک سالیم تعمید می‌داد زیرا که در آنجا

گفت: «اینک بره خدا که گناه جهان را برمی دارد! ۳۰ این است آنکه من درباره او گفتم که مردی بعد از من می‌آید که پیش از من شده است زیرا که بر من مقدم بود. ۳۱ و من او را نشناختم، لیکن تا او به اسرائیل ظاهر گردد، برای همین من آمده به آب تعمید می‌دادم.» ۳۲ پس یحیی شهادت داده، گفت: «روح را دیدم که مثل کبوتری از آسمان نازل شده، بر او قرار گرفت. ۳۳ و من او را نشناختم، لیکن او که مرا فرستاد تا به آب تعمید دهم، همان به من گفت بر هر کس بینی که روح نازل شده، بر او قرار گرفت، همان است او که به روح‌القدس تعمید می‌دهد. ۳۴ و من دیده شهادت می‌دهم که این است پسر خدا.» ۳۵ و در روز بعد نیز یحیی با دو نفر از شاگردان خود ایستاده بود. ۳۶ ناگاه عیسی را دید که راه می‌رود؛ و گفت: «اینک بره خدا.» ۳۷ و چون آن دو شاگرد کلام او را شنیدند، از پی عیسی روانه شدند. ۳۸ بدیشان گفت: «چه می‌خواهید؟» بدو گفتند: «ربی (یعنی ای معلم) در کجا منزل می‌نمایی؟» ۴۰ بدیشان گفت: «بباید و ببینید.» آنگاه آمده، دیدند که کجا منزل دارد، و آن روز را نزد او بماندند و قریب به ساعت دهم بود. ۴۱ و یکی از آن دو که سخن یحیی را شنیده، پیروی او نمودند، اندریاس برادر شمعون پطرس بود. ۴۲ او اول برادر خود شمعون را یافته، به او گفت: «مسح را (که ترجمه آن کرستس است) یافتم.» و چون او را نزد عیسی آورد، عیسی بدو نگریسته، گفت: «تو شمعون پسر یونا هستی؛ و اکنون کیفا خوانده خواهی شد (که ترجمه آن پطرس است).» ۴۳ بامدادان چون عیسی خواست به سوی جلیل روانه شود، فیلیپس را یافته، بدو گفت: «از عقب من بیا.» ۴۴ و فیلیپس از بیت صیدا از شهزانداریاس و پطرس بود. ۴۵ فیلیپس نتائیل را یافته، بدو گفت: «آن کسی را که موسی در تورات و انبیامذکور داشته‌اند، یافته‌ایم که عیسی پسر یوسف ناصری است.» ۴۶ نتائیل بدو گفت: «مگر می‌شود که از ناصره چیزی خوب پیدا شود؟» فیلیپس بدو گفت: «بیا و ببین.» ۴۷ و عیسی چون دید که نتائیل به سوی او می‌آید، درباره او گفت: «اینک اسرائیلی حقیقی که در او مکرری نیست.» ۴۸ نتائیل بدو گفت: «مرا از کجایی شناسی؟» عیسی در جواب وی گفت: «قبل از آنکه فیلیپس تو را دعوت کند، در حینی که زیر درخت انجیر بودی تو را دیدم.» ۴۹ نتائیل در جواب او گفت: «ای استاد تو پسر خدایی! تو پادشاه اسرائیل هستی!» ۵۰ عیسی در جواب او گفت: «آیا از اینکه به تو گفتم که تو را زیر درخت انجیر دیدم، ایمان آوردی؟ بعد از این چیزهای بزرگتر از این خواهی دید.» ۵۱ پس بدو گفت: «آمین است، در جایی که یحیی تعمید می‌داد واقع گشت. ۲۹ و در فردای آن روز یحیی عیسی را دید که به‌جانب او می‌آید. پس

۱ در ابتدا کلمه بود و کلمه نزد خدا بود و کلمه خدا بود. ۲ همان در ابتدا نزد خدا بود. ۳ همه چیز به واسطه او آفریده شد و به غیر از او چیزی از موجودات وجود نیافت. ۴ در او حیات بود و حیات نور انسان بود. ۵ و نور در تاریکی می‌درخشید و تاریکی آن را درنیافت. ۶ شخصی از جانب خدا فرستاده شد که اسمش یحیی بود؛ ۷ او برای شهادت آمد تا بر نورشهادت دهد تا همه به وسیله او ایمان آورند. ۸ او آن نور نبود بلکه آمد تا بر نور شهادت دهد. ۹ آن نور حقیقی بود که هر انسان را منور می‌گرداند و در جهان آمدنی بود. ۱۰ او در جهان بود و جهان به واسطه او آفریده شد و جهان او را نشناخت. ۱۱ به نزد خاصان خود آمد و خاصانش او را نپذیرفتند؛ ۱۲ و اما به آن کسانی که او را قبول کردند قدرت داد تا فرزندان خدا گردند، یعنی به هر که به اسم او ایمان آورد، ۱۳ که نه از خون و نه از خواهش جسد و نه از خواهش مردم، بلکه از خدا تولد یافتند. ۱۴ و کلمه جسم گردید و میان ما ساکن شد، پراز فیض و راستی و جلال او را دیدیم، جلالی شایسته پسر یگانه پدر. ۱۵ و یحیی بر او شهادت داد و ندا کرده، می‌گفت: «این است آنکه درباره او گفتم آنکه بعد از من می‌آید، پیش از من شده است زیرا که بر من مقدم بود.» ۱۶ و از پری او جمیع ما بهره یافتیم و فیض به عوض فیض، ۱۷ زیرا شریعت به وسیله موسی عطا شد، اما فیض و راستی به وسیله عیسی مسیح رسید. ۱۸ خدا راه‌رگز کسی ندیده است؛ پسر یگانه‌ای که در آغوش پدر است، همان او را ظاهر کرد. ۱۹ این است شهادت یحیی در وقتی که یهودیان از اورشلیم کاهنان و لایوان را فرستادند تا از او سوال کنند که تو کیستی، ۲۰ که معترف شدو انکار نمود، بلکه اقرار کرد که من مسیح نیستم. ۲۱ آنگاه از او سوال کردند: «پس چه؟ آیا تو یالیاس هستی؟» گفت: «نیستم.» ۲۲ آنگاه بدو گفتند: «پس کیستی تا به آن کسانی که ما را فرستادند جواب بریم؟ درباره خود چه می‌گویی؟» ۲۳ گفت: «من صدای ندا کننده‌ای در بیابانم که راه خداوند را راست کند، چنانکه اشعایانی گفت.» ۲۴ و فرستادگان از فریسیان بودند. ۲۵ پس از او سوال کرده، گفتند: «اگر تو مسیح و الیاس و آن نبی نیستی، پس برای چه تعمید می‌دهی؟» ۲۶ یحیی در جواب ایشان گفت: «من به آب تعمید می‌دهم و در میان شما کسی ایستاده است که شما او را نمی‌شناسید. ۲۷ و او آن است که بعد از من می‌آید، اما پیش از من شده است، که من لایق آن نیستم که بند نعلینش را باز کنم.» ۲۸ و این در بیت عبره که آن طرف اردن است، در جایی که یحیی تعمید می‌داد واقع گشت. ۲۹ و در فردای آن روز یحیی عیسی را دید که به‌جانب او می‌آید. پس

و خم شده کفن را تنها گذاشته دیدو از این ماجرا در عجب مضطرب شدید و برای چه دردل‌های شما شبهات روی می‌دهد؟ شده به خانه خود رفت. ۱۳ و اینک در همان روز دو نفر از ۳۹ دستها و پایهایم را ملاحظه کنید که من خود هستم و دست بر ایشان می‌رفتند به سوی قریه‌ای که از اورشلیم به مسافت، شصت من گذارده ببینید، زیرا که روح گوشت واستخوان ندارد، چنانکه تیر پرتاب دور بود و عمواس نام داشت. ۱۴ و با یک دیگر از می‌نگرید که در من است.» ۴۰ این را گفت و دستها و پایهای تمام این وقایع گفتگویی کردند. ۱۵ و چون ایشان در مکالمه و خود را بدیشان نشان داد. ۴۱ و چون ایشان هنوز از خوشی تصدیق مباحثه می‌بودند، ناگاه خود عیسی نزدیک شده، با ایشان همراه نکرده، در عجب مانده بودند، به ایشان گفت: «چیز خوراکی در شد. ۱۶ ولی چشمان ایشان بسته شد تا او را نشانسانند. ۱۷ او به اینجا داری؟» ۴۲ پس قدری از ماهی بریان و از شانه عسل به وی ایشان گفت: «چه حرفها است که با یکدیگر می‌زنید و راه را به دادند. ۴۳ پس آن را گرفته پیش ایشان بخورد. ۴۴ و به ایشان کدورت می‌پیماید؟» ۱۸ یکی که کلیوپاس نام داشت در جواب گفت: «همین است سخنانی که وقتی با شما بودم گفتم ضروری وی گفت: «مگر تو در اورشلیم غریب و تنها هستی و از آنچه در است که آنچه در تورات موسی و صحف انبیا و زبور درباره من این ایام در اینجا واقع شدواقف نیستی؟» ۱۹ به ایشان گفت: مکتوب است به انجام رسد.» ۴۵ و در آن وقت ذهن ایشان را «چه چیزاست؟» گفتندش: «درباره عیسی ناصری که مردی بود روشن کرد تا کتب را بفهمند. ۴۶ و به ایشان گفت: «بر همین نبی و قادر در فعل و قول در حضور خدا و تمام قوم، ۲۰ و چگونه منوال مکتوب است و بدینطور سزاوار بود که مسیح زحمت کشد و روسای کهنه و حکام ما او را به فتوی قتل سپردند و او را مصلوب روز سوم از مردگان برخیزد. ۴۷ و از اورشلیم شروع کرده، موعظه به ساختند. ۲۱ اما ما امیدوار بودیم که همین است آنکه می‌باید توبه و آموزش گناهان در همه امت‌ها به نام او کرده شود. ۴۸ و اسرائیل را نجات دهد و علاوه بر این همه، امروز از وقوع این امور شما شاهد بر این امور هستید. ۴۹ و اینک، من موعود پدر خود را روز سوم است، ۲۲ و بعضی از زنان ما هم ما را به حیرت انداختند بر شما می‌فرستم. پس شما در شهر اورشلیم بمانید تا وقتی که به که بامدادان نزد قبر رفتند، ۲۳ و جسد او را نیافته آمدند و گفتند قوت از اعلی آراسته شوید.» ۵۰ پس ایشان را بیرون از شهر تا که فرشتگان را در رویا دیدیم که گفتند او زنده شده است. ۲۴ بیت عنیا برود دستهای خود را بلند کرده، ایشان را برکت داد. ۵۱ و جمعی از رفقای ما به سر قبر رفته، آن چنانکه زنان گفته بودند و چنین شد که در حین برکت دادن ایشان، از ایشان جدا گشته، یافتند لیکن او را ندیدند.» ۲۵ او به ایشان گفت: «ای بی‌فهمان به سوی آسمان بالا برده شد. ۵۲ پس او را پرستش کرده، با وسست دلان از ایمان آوردن به آنچه انبیا گفته‌اند. ۲۶ آیا نمی‌بایست که مسیح این زحمات را ببند تا به جلال خود برسد؟»

۲۷ پس از موسی و سایر انبیا شروع کرده، اخبار خود را در تمام کتب برای ایشان شرح فرمود. ۲۸ و چون به آن دهی که عازم آن بودند رسیدند، او قصد نمود که دورتر رود. ۲۹ و ایشان الحاح کرده، گفتند که «با ما باش. چونکه شب نزدیک است و روز به آخر رسیده.» پس داخل گشته با ایشان توقف نمود. ۳۰ و چون با ایشان نشسته بود نان را گرفته برکت داد و پاره کرده به ایشان داد. ۳۱ که ناگاه چشمانشان باز شده، او را شناختند و در ساعت از ایشان غایب شد. ۳۲ پس با یکدیگر گفتند: «آیا دل در درون مانمی سوخت، وقتی که در راه با ما تکلم می‌نمود و کتب را بجهت ما تفسیر می‌کرد؟» ۳۳ و در آن ساعت برخاسته به اورشلیم مراجعت کردند و آن یازده را یافتند که با رفقای خود جمع شده ۳۴ می‌گفتند: «خداوند در حقیقت برخاسته و به شمعون ظاهر شده است.» ۳۵ و آن دو نفر نیز از سرگذشت راه و کیفیت شناختن او هنگام پاره کردن نان خبر دادند. ۳۶ و ایشان در این گفتگو می‌بودند که ناگاه عیسی خود در میان ایشان ایستاده، به ایشان گفت: «سلام بر شما باد.» ۳۷ اما ایشان لرزان وترسان شده گمان بردند که روحی می‌بینند. ۳۸ به ایشان گفت: «چرا

بر او ادعای کنید اثری نیافتیم. ۱۵ و نه هیرویدیس هم زیرا که شما را نزد او فرستادم و اینک هیچ عمل مستوجب قتل از او صادر را یافته‌ام، لیکن این شخص هیچ کار بی‌جا نکرده است.» ۴۲ نشده است. ۱۶ پس او را تنبیه نموده رها خواهم کرد.» ۱۷ زیرا او پس به عیسی گفت: «ای خداوند، مرا به یاد آور هنگامی که را لازم بود که هر عیدی کسی را برای ایشان آزاد کند. ۱۸ آنگاه به ملکوت خود آیی.» ۴۳ عیسی به وی گفت: «هرآینه به تو همه فریاد کرده، گفتند: «او را هلاک کن ویرابا را برای ما رها می‌گیریم امروز با من در فردوس خواهی بود.» ۴۴ و تخمین از فرما.» ۱۹ و او شخصی بود که به سبب شورش و قتل که در شهر ساعت ششم تا ساعت نهم، ظلمت تمام روی زمین را فرو گرفت. واقع شده بود، در زندان افکنده شده بود. ۲۰ باز پیلطس ندا کرده خواست که عیسی را رها کند. ۲۱ لیکن ایشان فریاد زده گفتند: و عیسی به آواز بلند صدا زده گفت: «ای پدر به دستهای تو «او را مصلوب کن، مصلوب کن.» ۲۲ بار سوم به ایشان گفت: روح خود را می‌سپارم.» این را بگفت و جان را تسلیم نمود. ۴۷ «چرا؟ چه بدی کرده است؟ من در او هیچ علت قتل نیافتیم. پس اما یزبانی چون این ماجرا را دید، خدا را تمجید کرده، گفت: او را تادیب کرده رها می‌کنم.» ۲۳ اما ایشان به صداهای بلند «در حقیقت، این مرد صالح بود.» ۴۸ و تمامی گروه که برای مبالغه نموده خواستند که مصلوب شود و آوازهای ایشان و روسای این تماشا جمع شده بودند چون این وقایع را دیدند، سینه زنان کهنه غالب آمد. ۲۴ پس پیلطس فرمود که برحسب خواهش برگشتند. ۴۹ و جمیع آشنایان او از دور ایستاده بودند، با زنانی که ایشان بشود. ۲۵ و آن کس را که به سبب شورش و قتل در زندان از جلیل او را متابعت کرده بودند تا این امور را ببینند. ۵۰ و اینک حبس بود که خواستند رها کرد و عیسی را به خواهش ایشان یوسف نامی از اهل شورا که مردنیکو و صالح بود، ۵۱ که در سپرد. ۲۶ و چون او را می‌بردند شمعون قیروانی را که از صحرا رای و عمل ایشان مشارکت نداشت و از اهل رومه بلدی از بلاد می‌آمد مجبور ساخته صلیب را بر او گذاردند تا از عقب عیسی یهودی بود و انتظار ملکوت خدا را می‌کشید، ۵۲ نزدیک پیلطس ببرد. ۲۷ و گروهی بسیار قوم و زنانی که سینه می‌زدند و برای او آمده جسد عیسی را طلب نمود. ۵۳ پس آن را پایین آورده در ماتم می‌گرفتند، در عقب او افتادند. ۲۸ آنگاه عیسی به سوی آن زنان روی گردانیده، گفت: «ای دختران اورشلیم برای من آن دفن نشده بود سپرد. ۵۴ و آن روز تهیه بود و سبت نزدیک گریه مکنید، بلکه بجهت خود و اولاد خود ماتم کنید. ۲۹ زیرا می‌شد. ۵۵ و زنانی که در عقب او از جلیل آمده بودند از پی او اینک ایامی می‌آید که در آنها خواهند گفت، خوشبحال نازادگان رفتند و قبر و چگونگی گذاشته شدن بدن او را دیدند. ۵۶ پس و رحمهایی که بار نیاروند و پستانهایی که شیرندادند. ۳۰ و در آن هنگام به کوهها خواهند گفت که بر ما بیفتید و به تنها که ما را پنهان کنید. ۳۱ زیرا اگر این کارها را به چوب تر کردند به چوب خشک چه خواهد شد؟» ۳۲ و دو نفر دیگر را که خطاکار بودند نیز آوردند تا ایشان را با او بکشند. ۳۳ و چون به موضعی که آن را کاسه سر می‌گویند رسیدند، او را در آنجا با آن دو خطاکار، یکی بر طرف راست و دیگری بر چپ او مصلوب کردند. ۳۴ عیسی گفت: «ای پدر اینها را بیامرز، زیرا که نمی‌دانند چه می‌کنند.»

پس جامه‌های او را تقسیم کردند و قرعه افکندند. ۳۵ و گروهی به تماشا ایستاده بودند. و بزرگان نیز تمسخرکنان با ایشان می‌گفتند: «دیگران را نجات داد. پس اگر او مسیح و برگزیده خدا می‌باشد خود را بربانند.» ۳۶ و سپاهیان نیز او را استهزا می‌کردند و آمده او را سرکه می‌دادند، ۳۷ و می‌گفتند: «اگر تو پادشاه یهود هستی خود را نجات ده.» ۳۸ و بر سر او تقصیرنامه‌ای نوشتند به خط یونانی و رومی و عبرانی که «این است پادشاه یهود.» ۳۹ و یکی از آن دو خطاکار مصلوب بر وی کفر گفت که «اگر تو مسیح هستی خود را و ما را برهان.» ۴۰ اما آن دیگری جواب داد، او را نهیب کرد و گفت: «مگر تو از خدا نمی‌ترسی؟ چونکه تو نیز زیر باور نکردند. ۱۲ اما پطرس برخاسته، دوان دوان به سوی قبر رفت

پطرس امروز خروس بانگ زده باشد که سه مرتبه انکار خواهی زیرا که جلیلی هم هست.» ۶۰ پطرس گفت: «ای مرد نمی دانم کرد که مرا نمی شناسی.» ۳۵ و به ایشان گفت: «هنگامی که چه می گویی؟» در همان ساعت که این رامی گفت خروس بانگ شما را بی کیسه و توشه دادن و کفش فرستادم به هیچ چیز محتاج زد. ۶۱ آنگاه خداوند روگردانیده به پطرس نظر افکند پس پطرس آن شدید؟» گفتند هیچ. ۳۶ پس به ایشان گفت: «لیکن الان هر که کلامی را که خداوند به وی گفته بود به خاطر آورد که قبل از بانگ کیسه دارد، آن را بردارد و همچنین توشه‌دان را و کسی که شمشیر زدن خروس سه مرتبه مرا انکار خواهی کرد. ۶۲ پس پطرس بیرون ندارد جامه خود را فروخته آن را بخرد. ۳۷ زیرا به شما می گویم رفته زارزار بگریست. ۶۳ و کسانی که عیسی را گرفته بودند، او که این نوشته در من می‌باید به انجام رسید، یعنی با گناهکاران راتازیانه زده استهزا نمودند. ۶۴ و چشم او را بسته طپانچه بر محسوب شد زیرا هر چه در خصوص من است، انقضا دارد. ۳۸ رویش زدند و از وی سوال کرده، گفتند: «نبوت کن که تو را زده گفتند: «ای خداوند اینک دوشمشیر.» به ایشان گفت: «کافی است؟» ۶۵ و بسیار کفر دیگر به وی گفتند. ۶۶ و چون روز شد است.» ۳۹ و برحسب عادت بیرون شده به کوه زیتون رفت و اهل شورای قوم یعنی روسای کهنه و کاتبان فراهم آمده در مجلس شاگردانش از عقب او رفتند. ۴۰ و چون به آن موضع رسید، به خود او را آورده، ۶۷ گفتند: «اگر تو مسیح هستی به ما بگو: «او ایشان گفت: «دعا کنید تا در امتحان نینفید.» ۴۱ و او از ایشان به ایشان گفت: «اگر به شما گویم مراتصدیق نخواهید کرد. ۶۸ به مسافت پرتاپ سنگی دور شده، به زانو درآمد و دعا کرده، و اگر از شما سوال کنم جواب نمی دهید و مرا رها نمی کنید. گفت: ۴۲ «ای پدر اگر خواهی این پیاله را از من بگردان، لیکن ۶۹ لیکن بعد از این پسر انسان به طرف راست قوت خدا خواهد نه به خواهش من بلکه به اراده تو.» ۴۳ و فرشته‌ای از آسمان بر او نشست.» ۷۰ همه گفتند: «پس تو پسر خدا هستی؟» او به ظاهر شده او را تقویت می نمود. ۴۴ پس به مجاهده افتاده به ایشان گفت: «شما می گوید که من هستم.» ۷۱ گفتند: «دیگر سعی بلیغتر دعا کرد، چنانکه عرق او مثل قطرات خون بود که بر ما را چه حاجت به شهادت است، زیرا خود از زبانش شنیدیم.»

زمین می‌ریخت. ۴۵ پس از دعا برخاسته نزد شاگردان خود آمده ایشان را از حزن در خواب یافت. ۴۶ به ایشان گفت: «برای چه در خواب هستید؟ برخاسته دعا کنید تا در امتحان نینفید.» ۴۷ و سخن هنوز بر زبانش بود که ناگاه جمعی آمدند و یکی از آن دوازده که یهودا نام داشت بردیگران سبقت جسته نزد عیسی آمد تا او را ببوسد. ۴۸ و عیسی بدو گفت: «ای یهودا آیا به بوسه پسر انسان را تسلیم می کنی؟» ۴۹ رفقایش چون دیدند که چه می‌شود عرض کردند خداوند به شمشیر بزنیم. ۵۰ و یکی از ایشان، غلام رئیس کهنه را زده، گوش راست او را از تن جدا کرد. ۵۱ عیسی متوجه شده گفت: «تا به این بگذراید.» و گوش او را لمس نمود، شفا داد. ۵۲ پس عیسی به روسای کهنه و سرداران سپاه هیکل و مشایخی که نزد او آمده بودند گفت: «گویا بر دزد با شمشیرها و چوبها بیرون آمدید. ۵۳ وقتی که هر روزه در هیکل با شما می‌بودم دست بر من دراز نکردید، لیکن این است ساعت شما و قدرت ظلمت.» ۵۴ پس او را گرفته بردند و به سرای رئیس کهنه آوردند و پطرس از دور از عقب می‌آمد. ۵۵ و چون در میان ایوان آتش افروخته گردش نشسته بودند، پطرس در میان ایشان بنشست. ۵۶ آنگاه کنیزکی چون او را در روشنی آتش نشسته دید بر او چشم دوخته گفت: «این شخص هم با او می‌بود.» ۵۷ او وی را انکار کرده گفت: «ای زن او را نمی شناسم.» ۵۸ بعد از زمانی دیگری او را دیده گفت: «تو از اینها هستی.» پطرس گفت: «ای مرد، من نیستم.» ۵۹ و چون تخمین یک ساعت گذشت یکی دیگر با تاکید گفت: «بلاشک این شخص از رفقای او است

مردم به جهت نام من شما را نفرت خواهند کرد. ۱۸ ولکن مویی از مردم به ایشان تسلیم کند. ۷ اما چون روز فطیر که در آن سر شما گم نخواهد شد. ۱۹ جانهای خود را به صبر دریابید. می‌بایست فصیح را ذبح کنند رسید، ۸ پطرس و یوحنا را فرستاده، ۲۰ «و چون ببیند که اورشلیم به لشکرهای محاصره شده است آنگاه گفت: «بروید و فصیح را بجهت ما آماده کنید تا بخوریم.» ۹ به بدانید که خرابی آن رسیده است. ۲۱ آنگاه هرکه در یهودیه باشد، وی گفتند: «در کجا می‌خواهی مهیا کنیم؟» ۱۰ ایشان را گفت: به کوهستان فرار کند و هرکه در شهر باشد، بیرون رود و هرکه «اینک هنگامی که داخل شهر شوید، شخصی با سبوی آب به در صحرا بود، داخل شهر نشود. ۲۲ زیرا که همان است ایام شمارمی خورد. به خانه‌ای که او درآید، از عقب وی بروید، ۱۱ و انتقام، تا آنچه مکتوب است تمام شود. ۲۳ لیکن وای بر آستانان به صاحب‌خانه گوید، استاد تو را می‌گوید مهمانخانه کجا است و شیردهندگان در آن ایام، زیرا تنگی سخت بروی زمین و غضب بر تا در آن فصیح را باشاگردان خود بخورم. ۱۲ او بالاخانه‌ای بزرگ این قوم حادث خواهد شد. ۲۴ و به دم شمشیر خواهند افتاد و در و مفروش به شما نشان خواهد داد در آنجا مهیا سازید.» ۱۳ پس میان جمیع امت‌ها به اسیری خواهند رفت و اورشلیم پایمال امت‌ها رفته چنانکه به ایشان گفته بودیافتند و فصیح را آماده کردند. ۱۴ و خواهد شد تا زمانهای امت‌ها به انجام رسد. ۲۵ و در آفتاب و ماه چون وقت رسید با دوازده رسول بنشست. ۱۵ و به ایشان گفت: و ستارگان علامات خواهد بود و بر زمین تنگی و حیرت از برای «اشتیاق بی‌نیهایت داشتیم که پیش از زحمت دیدنم، این فصیح را امت‌ها روی خواهد نمود به سبب شوریدن دریا و امواجش. ۲۶ و باشما بخورم. ۱۶ زیرا به شما می‌گویم از این دیگر نمی‌خورم تا دل‌های مردم ضعف خواهد کرد از خوف و انتظار آن وقایعی که وقتی که در ملکوت خدا تمام شود.» ۱۷ پس پیاله‌ای گرفته، شکر برریع مسکون ظاهر می‌شود، زیرا قوت آسمان متزلزل خواهد شد. نمود و گفت: «این را بگیرید و در میان خود تقسیم کنید. ۱۸ زیرا ۲۷ و آنگاه پسر انسان را خواهند دید که بر ابری سوار شده با به شما می‌گویم که تا ملکوت خدا نیاید، از میوه مودیگر نخواهم قوت و جلال عظیم می‌آید. ۲۸ «و چون ابتدای این چیزها بشود نوشید.» ۱۹ و نان را گرفته، شکر نمود و پاره کرده، به ایشان داد راست شده، سرهای خود را بلند کنید از آن جهت که خلاصی و گفت: «این است جسد من که برای شما داده می‌شود، این را شما نزدیک است.» ۲۹ و برای ایشان مثلی گفت که «درخت به یادم ن‌بجا آید.» ۲۰ و همچنین بعد از شام پیاله را گرفت و انجیر و سایر درختان را ملاحظه نماید، ۳۰ که چون می‌بینید گفت: «این پیاله عهد جدید است در خون من که برای شما شکوفه می‌کند خود می‌دانید که تابستان نزدیک است. ۳۱ و ریخته می‌شود. ۲۱ لیکن اینک دست آن کسی که مرا تسلیم همچنین شما نیز چون ببیند که این امور واقع می‌شود، بدانید که می‌کند با من در سفره است. ۲۲ زیرا که پسر انسان برحسب ملکوت خدا نزدیک شده است. ۳۲ هرآینه به شما می‌گویم که تا آنچه مقدر است، می‌رود لیکن وای بر آن کسی که او را تسلیم جمیع این امور واقع نشود، این فرقه نخواهد گذشت. ۳۳ آسمان و کند.» ۲۳ آنگاه از یکدیگر شروع کردند به پرسیدن که کدام یک زمین زایل می‌شود لیکن سخنان من زایل نخواهد شد. ۳۴ پس از ایشان باشد که این کار بکنند؟ ۲۴ و در میان ایشان نزاعی نیز خود را حفظ کنید مبدا دل‌های شما از پرخوری و مستی و اندیشه افتاد که کدام یک از ایشان بزرگتر می‌باشد؟ ۲۵ آنگاه به ایشان های دنیوی، سنگین گردد و آن روز ناگهان بر شما آید. ۳۵ زیرا گفت: «سلاطین امت‌ها بر ایشان سروری می‌کنند و حکام خود را که مثل دامی بر جمیع سکنه تمام روی زمین خواهد آمد. ۳۶ ولی نعمت می‌خوانند. ۲۶ لیکن شما چنین مباشید، بلکه بزرگتر از پس در هر وقت دعا کرده، بیدار باشید تا شایسته آن شوید که از شما مثل کوچکتر باشد و پیشوا چون خادم. ۲۷ زیرا کدام یک جمیع این چیزهایی که به وقوع خواهد پیوست نجات یابید و در بزرگتر است آنکه به غذا نشیند یا آنکه خدمت کند آیا نیست آنکه حضور پسر انسان بایستد.» ۳۷ و روزها را در هیکل تعلیم می‌داد نشست است؟ لیکن من در میان شما چون خادم هستم. ۲۸ و شبها بیرون رفته، در کوه معروف به زیتون به سر می‌برد. ۳۸ و هر بامداد قوم نزد وی در هیکل می‌شافتند تا کلام او را بشنوند. ۲۹ و من ملکوتی برای شما قرار می‌دهم چنانکه پدرم برای من مقرر فرمود. ۳۰ تا در ملکوت من از خوان من بخورید و بنوشید و بر کرسیها نشسته بردارده سبط اسرائیل دآوری کنید.» ۳۱ پس خداوند گفت: «ای شمعون، ای شمعون، اینک شیطان خواست شما را چون گندم غربال کند، ۳۲ لیکن من برای تو دعا کردم تا ایمانت تلف نشود و هنگامی که تو بازگشت کنی برادران خود را استوار نما.» ۳۳ و به وی گفت: «ای خداوند حاضر که با تو بروم حتی در زندان و درموت.» ۳۴ گفت: «تو را می‌گویم ای

باغ گفت چه کنم؟ پسر حبیب خود را می فرستم شاید چون او را ببیند احترام خواهند نمود. ۱۴ اما چون باغبانان او را دیدند، با خود تفکرکنان گفتند، این وارث می باشد، بیاید او را بکشیم تا میراث از آن ماگردد. ۱۵ در حال او را از باغ بیرون افکنده کشتند. پس صاحب باغ بدیشان چه خواهد کرد؟ ۱۶ او خواهد آمد و باغبانان را هلاک کرده باغ را به دیگران خواهد سپرد.» پس چون شنیدند گفتند حاشا. ۱۷ به ایشان نظر افکنده گفت: «پس معنی این نوشته چیست، سنگی را که معماران رد کردند، همان سر زاویه شده است. ۱۸ و هر که بر آن سنگ افتد خرد شود، اما اگر آن بر کسی بیفتد او را نرم خواهد ساخت؟» ۱۹ آنگاه روسای کهنه و کاتبان خواستند که در همان ساعت او را گرفتار کنند. لیکن از قوم ترسیدند زیرا که دانستند که این مثل را درباره ایشان زده بود. ۲۰ و ضیافتها را دوست می دارند. ۴۷ و خانه های بیوه زنان را می بلعند مراقب او بوده جاسوسان فرستادند که خود را صالح می نمودند تا سختی از او گرفته، او را به حکم و قدرت والی بسپارند. ۲۱ پس از اوسوال نموده گفتند: «ای استاد می دانیم که تو به راستی سخن می رانی و تعلیم می دهی و از کسی روداری نمی کنی، بلکه طریقی خدا را به صدق می آموزی، ۲۲ آیا بر ما جایز هست که جزیه به قیصر بدهیم یا نه؟» ۲۳ او چون مکر ایشان را درک کرد، بدیشان گفت: «مرا برای چه امتحان می کنید؟ ۲۴ دنیاری به من نشان دهید. صورت ورقمش از چیست؟» ایشان در جواب گفتند: «از قیصر است.» ۲۵ او به ایشان گفت: «پس مال قیصر را به قیصر رد کنید و مال خدا را به خدا.» ۲۶ پس چون نتوانستند او را به سختی در نظر مردم ملزم سازند، از جواب او در عجب شده ساکت ماندند. ۲۷ و بعضی از صدوقیان که منکر قیامت هستند، پیش آمده از وی سوال کرده، ۲۸ گفتند: «ای استاد، موسی برای ما نوشته است که اگر کسی را برادری که زن داشته باشد بمیرد ویی اولاد فوت شود، باید برادرش آن زن را بگیرد تا برای برادر خود نسلی آورد. ۲۹ پس هفت برادر بودند که اولی زن گرفته اولاد نآآورده، فوت شد. ۳۰ بعد دومین آن زن را گرفته، او نیز بی اولاد بمرد. ۳۱ پس سومین او را گرفت و همچنین تا هفتمین و همه فرزند نآآورده، مردند. ۳۲ و بعد از همه، آن زن نیز وفات یافت. ۳۳ پس در قیامت، زن کدام یک از ایشان خواهد بود، زیرا که هر هفت او راداشتند؟» ۳۴ عیسی در جواب ایشان گفت:

۲۱ و نظر کرده دولت مندانی را دید که هدایای خود را در بیت المال می اندازند. ۲ و بیوه زنی فقیر را دید که دو فلس در آنجا انداخت. ۳ پس گفت: «هر آینه به شمامی گویم این بیوه فقیر از جمیع آنها بیشتر انداخت. ۴ زیرا که همه ایشان از زیادتی خود در هدایای خدا انداختند، لیکن این زن از احتیاج خود تمامی معیشت خویش را انداخت. ۵ و چون بعضی ذکر هیکل می کردند که به سنگهای خوب و هدایا آراسته شده است گفت: ۶ «ایامی می آید که از این چیزهایی که می بینید، سنگی بر سنگی گذارده نشود، مگر اینکه به زیرافکنده خواهد شد. ۷ و از او سوال نموده گفتند: «ای استاد پس این امور کی واقع می شود و علامت نزدیک شدن این وقایع چیست؟» ۸ گفت: «احتیاط کنید که گمراه نشوید. زیرا که بسا به نام من آمده خواهند گفت که من هستم و وقت نزدیک است. پس از عقب ایشان مروید. ۹ و چون اخبار جنگها و فسادها را بشنوید، مضطرب مشوید زیرا که وقوع این امور اول ضرور است لیکن انتهار ساعت نیست.» ۱۰ پس به ایشان گفت: «قومی با قومی و مملکتی با مملکتی مقاومت خواهند کرد. ۱۱ و زلزله های عظیم در جایها و قحطیها و وباها پدیدو چیزهای هولناک و علامات بزرگ از آسمان ظاهر خواهد شد. ۱۲ و قبل از این همه، بر شما دست اندازی خواهند کرد و جفا نموده شما را به کنایس و زندانها خواهند سپرد و در حضور سلاطین و حکام بجهت نام من خواهند برد. ۱۳ و این برای شما به شهادت خواهد انجامید. ۱۴ پس در دلهای خود قرار دهید که برای حجت آوردن، پیشتر اندیشه نکنید، ۱۵ زیرا که من به شما بزانی و حکمتی خواهم داد که همه دشمنان شما با آن مقاومت و مباحثه نتوانند نمود. ۱۶ و شما را والدین و برادران و خویشان و دوستان تسلیم خواهند کرد و بعضی از شما را به قتل خواهند رسانید. ۱۷ و جمیع

مایملک خود را به فقرامی دهم و اگر چیزی ناحق از کسی گرفته لازم دارد. ۳۵ پس او را به نزد عیسی آوردند و رخت خود را بر کره باشم، چهار برابر بدو رد می‌کنم.» ۹ عیسی به وی گفت: «امروز افکنده، عیسی را سوار کردند. ۳۶ و هنگامی که او می‌رفت جامه نجات در این خانه پیدا شد. زیرا که این شخص هم پسر ابراهیم های خود را در راه می‌گسترده. ۳۷ و چون نزدیک به سرازیری کوه است. ۱۰ زیرا که پسرانسان آمده است تا گمشده را بجوید و زیتون رسید، تمامی شاگردانش شادی کرده، به آواز بلند خدا را نجات بخشید.» ۱۱ و چون ایشان این را شنیدند او مثلی زیاد کرده حمد گفتن شروع کردند، به سبب همه قواتی که از او دیده بودند. آورد چونکه نزدیک به اورشلیم بود و ایشان گمان می‌بردند که ۳۸ و می‌گفتند مبارک باد آن پادشاهی که می‌آید، به نام خداوند ملکوت خدا می‌باید در همان زمان ظهور کند. ۱۲ پس گفت: سلامتی در آسمان و جلال در اعلیٰ علین باد. ۳۹ آنگاه بعضی از «شخصی شریف به دیار بعید سفر کرد تا ملکی برای خود گرفته فریسان از آن میان بدو گفتند: «ای استاد شاگردان خود را نهیب مراجعت کند. ۱۳ پس ده نفر از غلامان خود راطلبیده ده قطار به ایشان سپرده فرمود، تجارت کنبد تا بیایم. ۱۴ اما اهل ولایت او، چونکه او رادشمن می‌داشتند ایلیجان در عقب او فرستاده گفتند، نمی‌خواهیم این شخص بر ما سلطنت کند. ۱۵ و چون ملک را گرفته مراجعت کرده بود، فرمود تا آن غلامانی را که به ایشان نقد سپرده بود حاضر کنند تا بفهمد هر یک چه سود نموده است. ۱۶ می‌آید که دشمنان گرد تو سنگرها سازند و تو را احاطه کرده پس اولی آمده گفت، ای آقا قطار تو ده قطار دیگر نفع آورده از هرجانب محاصره خواهند نمود. ۴۴ و تو را و فرزندانت را در است. ۱۷ بدو گفت آفرین ای غلام نیکو. چونکه بر چیز کم اندرون تو بر خاک خواهند افکنند در تو سنگی بر سنگی نخواهند امین بودی بر ده شهر حاکم شو. ۱۸ و دیگری آمده گفت، ای آقا قطار تو پنج قطار سود کرده است. ۱۹ او را نیز فرمود بر پنج شهر حکمرانی کن. ۲۰ و سومی آمده گفت، ای آقا اینک قطار تو موجود است، آن را در پارچه‌ای نگاه داشته‌ام. ۲۱ زیرا که از توترسیدم چونکه مرد تندخویی هستی. آنچه نگذاشته‌ای، برمی‌داری و از آنچه نکاشته‌ای درومی کنی. ۲۲ به وی گفت، از زبان خودت بر توفتی می‌دهم، ای غلام شیرین. دانسته‌ای که من مرد تندخویی هستم که بر میدارم آنچه را نگذاشته‌ام و درو می‌کنم آنچه را نپاشیده‌ام. ۲۳ پس برای چه نقد مرا نزد سرفران نگذاردی تا چون آیم آن را با سود دریافت کنم؟ ۲۴ پس به حاضرین فرمود قطار را از این شخص بگیرد و به صاحب ده قطار بدهید. ۲۵ به او گفتند ای خداوندی خداوند، وی ده قطار دارد. ۲۶ زیرا به شمامی گویم به هرکه دارد داده شود و هرکه ندارد آنچه دارد نیز از او گرفته خواهد شد. ۲۷ اما آن دشمنان من که نخواستند من بر ایشان حکمرانی نمایم، در اینجا حاضر ساخته پیش من به قتل رسانید.» ۲۸ و چون این را گفت، پیش رفته متوجه اورشلیم گردید. ۲۹ و چون نزدیک بیت‌فاجی ویت عنیا بر کوه مسمی به زیتون رسید، دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۳۰ گفت: «به آن قریه‌ای که پیش روی شما است بروید و چون داخل آن شدید، کره الاغی بسته خواهید یافت که هیچ‌کس بر آن هرگز سوار نشده. آن را باز کرده بیاورید. ۳۱ و اگر کسی به شما گوید، چرا این را باز می‌کنید، به وی گوید خداوند او را لازم دارد.» ۳۲ پس فرستادگان رفته آن چنانکه بدیشان گفته بود یافتند. ۳۳ و چون کره را باز می‌کردند، مالکانش به ایشان گفتند چرا کره را باز می‌کنید؟ ۳۴ گفتند خداوند او را

کنند زیرا که تمامی مردم بر او آویخته بودند که از او بشنوند.

۲۰ روزی از آن روزها واقع شد هنگامی که او قوم را در هیکل تعلیم و بشارت می‌داد که روسا کهنه و کاتبان با مشایخ آمده، ۲ به وی گفتند: «به ما بگو که به چه قدرت این کارها را می‌کنی و کیست که این قدرت را به تو داده است؟» ۳ در جواب ایشان گفت: «من نیز از شما چیزی می‌پرسم. به من بگوئید. ۴ تعمید یحیی از آسمان بود یا از مردم؟» ۵ ایشان با خود اندیشیده، گفتند که اگر گوئیم از آسمان، هرآینه گوید چرا به او ایمان نیاوردید؟ ۶ و اگر گوئیم از انسان، تمامی قوم ما را سنگسار کنند زیرا یقین می‌دارند که یحیی نبی است.» ۷ پس جواب دادند که «نمی‌دانیم از کجا بود.» ۸ عیسی به ایشان گفت: «من نیز شما را نمی‌گویم که این کارها را به چه قدرت به‌جا می‌آورم.» ۹ و این مثل را به مردم گفتن گرفت که «شخصی تاکستانی غرس کرد و به باغبانش سپرده مدت مدیدی سفر کرد. ۱۰ و در موسم غلامی نزد باغبانان فرستاد تا از میوه باغ بدو سپارند. اما باغبانان او را زده، تهی‌دست بازگردانیدند. ۱۱ پس غلامی دیگر روانه نمود. او را نیز تازبان زده بی‌حرمت کرده، تهی‌دست بازگردانیدند. ۱۲ و باز سومی فرستاد. او را نیز مجروح ساخته بیرون افکندند. ۱۳ آنگاه صاحب

گفت: «در هر جایی که لاش باشد در آنجا کرسکان جمع خواهند شد.»

۲۴ اما عیسی چون او را محزون دید گفت: «چه دشوار است که دولتمندان داخل ملکوت خدا شوند. ۲۵ زیرا گذشتن شتر از سوراخ سوزن آسانتر است از دخول دولتمندی در ملکوت خدا.»

۲۶ اما شنوندگان گفتند: «پس که می‌تواند نجات یابد؟» ۲۷ او

گفت: «آنچه نزد مردم محال است، نزد خدا ممکن است.» ۲۸

۲۹ به ایشان گفت: «هرآینه به شما می‌گویم، کسی نیست که خانه یاولدین یا زن یا برادران یا اولاد را بجهت ملکوت خدا ترک کند،

۳۰ جز اینکه در این عالم چند برابر یابد و در عالم آینده حیات جاودانی را.» (aiōn g165, aiōnios g166) ۳۱ پس آن

دوازده را برداشته، به ایشان گفت: «اینک به اورشلیم می‌رویم و آنچه به زبان انبیادرباره پسر انسان نوشته شده است، به انجام خواهد رسید. ۳۲ زیرا که او را به امت‌ها تسلیم می‌کنند و استهزا

و بی‌حرمتی کرده آب دهان بروی انداخته ۳۳ و تازیانه زده او را خواهند کشت و در روز سوم خواهد برخاست.» ۳۴ اما ایشان چیزی از این امور نفهمیدند و این سخن از ایشان مخفی داشته

شد و آنچه می‌گفت، درک نکردند. ۳۵ و چون نزدیک اریحا رسید، کوری بجهت گدایی بر سر راه نشسته بود. ۳۶ و چون صدای گروهی را که می‌گذشتند شنید، پرسید چه چیز است؟ ۳۷

گفتند عیسی ناصری در گذر است. ۳۸ در حال فریاد برآورده گفت: «ای عیسی، ای پسر داود، بر من ترحم فرما.» ۳۹ و

هرچند آنانی که پیش می‌رفتند او را نهیب می‌دادند تا خاموش شود، او بلندتر فریاد می‌زد که پسر داودا بر من ترحم فرما. ۴۰

آنگاه عیسی ایستاده فرمود تا او رانزد وی یاورند. و چون نزدیک شد از وی پرسیده، ۴۱ گفت: «چه می‌خواهی برای توبکنم؟»

عرض کرد: «ای خداوند، تا بینا شوم.» ۴۲ عیسی به وی گفت: «بینا شو که ایمانت تو راشفا داده است.» ۴۳ در ساعت بینایی یافته، خدا راتمجیدکنان از عقب او افتاد و جمیع مردم چون این را دیدند، خدا را تسبیح خواندند.

۱۹ پس وارد اریحا شده، از آنجا می‌گذشت. ۲ که ناگاه شخصی زکی نام که رئیس باجگیران و دولتمند بود، ۳ خواست عیسی را ببیند که کیست و از کثرت خلق نتوانست، زیرا کوتاه قد

بود. ۴ پس پیش دویده بردرخت افراغی برآمد تا او را ببیند. چونکه اومی خواست از آن راه عبور کند. ۵ و چون عیسی به آن مکان

رسید، بالا نگریسته او را دید و گفت: «ای زکی بشتاب و به زیر بیا زیرا که باید امروز درخانه تو بمانم.» ۶ پس به زودی پایین شده او را به خرمی پذیرفت. ۷ و همه چون این را دیدند، همه‌کنان را یک چیز باقی است. آنچه داری بفروش و به فقرا بده که در آسمان گنجی خواهی داشت، پس آمده مرا متابعت کن.» ۲۳ اما زکی برپا شده به خداوند گفت: «الحال‌ای خداوند نصف

۱۸ و برای ایشان نیز مثلی آورد در اینکه می‌باید همیشه دعا کرد و کاهلی نورزید. ۲ پس گفت که «در شهری داوری بود که نه ترس از خدا و نه باکی از انسان می‌داشت. ۳ و در همان شهر بیوه‌زنی بود که پیش وی آمده می‌گفت، داد مرا از دشمنم بگیر. ۴ و تا مدتی به وی اعتنائنمود ولیکن بعد از آن با خود گفت هرچند از خدا نمی‌ترسم و از مردم باکی ندارم، ۵ لیکن چون این بیوه‌زن مرا زحمت می‌دهد، به داد او می‌روم، مبادا پیوسته آمده مرا به رنج آورد. ۶ خداوند گفت بشنوید که این داوری انصاف چه می‌گوید؟ ۷ و آیا خدا برگزیدگان خود را که شبانه‌روز بدو استغاثه می‌کنند، دادرسی نخواهد کرد، اگرچه برای ایشان دیرغضب باشد؟ ۸ به شما می‌گویم که به زودی دادرسی ایشان را خواهد کرد. لیکن چون پسرانسان آید، آیا ایمان را بر زمین خواهد یافت؟ ۹ و این مثل را آورد برای بعضی که بر خوداعتماد می‌داشتند که عادل بودند و دیگران راحقیر می‌شمردند. ۱۰ که «دو نفر یکی فریسی و دیگری باجگیر به هیکل رفتند تا عبادت کنند. ۱۱ آن فریسی ایستاده بدینطور با خود دعا کرد که خدایا تو را شکر می‌کنم که مثل سایر مردم حریص و ظالم و زناکار نیستم و نه مثل این باجگیر، ۱۲ هر هفته دو مرتبه روزه می‌دارم و ازآنچه پیدا می‌کنم دهیک می‌دهم. ۱۳ اما آن باجگیر دور ایستاده نخواست چشمان خود را به سوی آسمان بلند کند بلکه به سینه خود زده گفت، خدایا بر من گناهکار ترحم فرما. ۱۴ به شمامی گویم که این شخص، عادل کرده شده به خانه خود رفت به خلاف آن دیگر، زیرا هرکه خود را برافرازد، پست گردد و هرکس خویشتر را فروتن سازد، سرافرازی یابد.» ۱۵ پس اطفال را نیز نزد وی آوردند تا دست برایشان گذارد. اما شاگردانش چون دیدند، ایشان رانهیب دادند. ۱۶ ولی عیسی ایشان را خوانده، گفت: «بچه‌ها را واگذارید تا نزد من آیند و ایشان را ممانعت نکنید، زیرا ملکوت خدا برای مثل اینها است. ۱۷ هرآینه به شما می‌گویم هرکه ملکوت خدا را مثل طفل نپذیرد داخل آن نگردد.» ۱۸ و یکی از روسا از وی سوال نموده، گفت: «ای استاد نیکو چه کنم تا حیات جاودانی راوراث گردم؟» (aiōnios g166) ۱۹ عیسی

وی را گفت: «از بهره‌چه مرا نیکو می‌گیری و حال آنکه هیچ‌کس نیکنویست جز یکی که خدا باشد. ۲۰ احکام رامی دانی زنا

مکن، قتل مکن، دزدی نمما، شهادت دروغ مده و پدر و مادر رسید، بالا نگریسته او را دید و گفت: «ای زکی بشتاب و به زیر خود را محترم دار.» ۲۱ گفت: «جمیع اینها را از طفولیت خود نگاه داشته‌ام.» ۲۲ عیسی چون این را شنید بدو گفت: «هنوز تو او را به خرمی پذیرفت. ۷ و همه چون این را دیدند، همه‌کنان را یک چیز باقی است. آنچه داری بفروش و به فقرا بده که در آسمان گنجی خواهی داشت، پس آمده مرا متابعت کن.» ۲۳ اما زکی برپا شده به خداوند گفت: «الحال‌ای خداوند نصف

بود که ارغوان و کتان می‌پوشید و هر روزه در عیاشی با جلال آنچه بر ما واجب بود به‌جا آوردیم.» و ۱۱ و هنگامی که سفر به بصری برد. ۲۰ و فقیری مقروح بود ایلعازر نام که او را بر درگاه او سوی اورشلیم می‌کرد از میانه سامره و جلیل می‌رفت. و ۱۲ و چون به می‌گذاشتند، و آرزو می‌داشت که از پاره‌هایی که از خوان آن قریه‌ای داخل می‌شد ناگاه ده شخص ابرص به استقبال او آمدند و دولت‌مند می‌ریخت، خود را سیر کند. بلکه سگان نیز آمده زبان از دور ایستاده، ۱۳ به آواز بلند گفتند: «ای عیسی خداوند بر ما برزخ‌های او می‌مالیدند. ۲۲ باری آن فقیر ببرد و فرشتگان، او را به آغوش ابراهیم بردند و آن دولت‌مند نیز مرد و او را دفن کردند. ۲۳ پس چشمان خود را در عالم اموات گشوده، خود را در عذاب یافت. و ابراهیم را از دور و ایلعازر را در آغوشش دید. (Hades) (86g) ۲۴ آنگاه به آواز بلند گفت، ای پدر من ابراهیم، بر من ترحم فرما و ایلعازر را بفروست تا سر انگشت خود را به آب تر ساخته زبانه‌های خود را بر من ترحم کن. و او از اهل سامره بود. ۱۷ عیسی ملتفت شده گفت «آیا ده نفر طاهر نشدند، پس آن نه کجا شدند؟» ۱۸ آیا هیچ‌کس یافت زبان مراخنک سازد، زیرا در این نار معذبم. ۲۵ ابراهیم گفت ای فرزند به‌خاطر آور که تو در ایام زندگانی چیزهای نیکوی خود را یافتی و همچنین ایلعازر چیزهای بد را، لیکن او الحال در تسلی است و تودر عذاب. ۲۶ و علاوه بر این در میان ما و شماورطه عظیمی است، چنانچه آتانی که می‌خواهند از اینجا به نزد شما عبور کنند، نمی‌توانند و نه نشینندگان آنجا نزد ما توانند گذشت. ۲۷ گفت ای پدر به تو التماس دارم که او را به خانه پدرم بفروستی. ۲۸ زیرا که مرا پنج برادر است تا ایشان را آگاه سازد، مباد ایشان نیز به این مکان عذاب بیایند. ۲۹ ابراهیم وی را گفت موسی و انبیا رادارند سخن ایشان را بشنوند. ۳۰ گفت نه‌ای پدرم ابراهیم، لیکن اگر کسی از مردگان نزد ایشان رود، توبه خواهند کرد. ۳۱ وی را گفت هرگاه موسی و انبیا را نشنوند اگر کسی از مردگان نیز برخیزد، هدایت نخواهند پذیرفت.»

۱۷ و شاگردان خود را گفت: «لا بد است از وقوع لغزشها، لیکن وای بر آن کسی که باعث آنها شود. ۲ او را بهتر می‌بود که سنگ آسیابی بر گردنش آویخته شود و در دریا افکنده شود از اینکه یکی از این کودکان را لغزش دهد. ۳ احتراز کنید و اگر برادرت به تو خطا ورزد او را تنبیه کن و اگر توبه کند او را ببخش. ۴ و هرگاه در روزی هفت کرت به تو گناه کند و در روزی هفت مرتبه، برگشته به تو گوید توبه می‌کنم، او را ببخش.» ۵ آنگاه رسولان به خداوند گفتند: «ایمان ما را زیاد کن.» ۶ خداوند گفت: «اگر ایمان به قدر دانه خردلی می‌داشتید، به این درخت افراغ می‌گفتید که کنده شده در دریا نشانده شود اطاعت شما می‌کرد. ۷ «اما کیست از شما که غلامش به شخم کردن یا شبانی مشغول شود و وقتی که از صحرا آید به وی گوید، بزودی بیا و بنشین. ۸ بلکه آیا بلوئی گوید چیزی درست کن تا شام بخورم و کمر خود را بسته مرا خدمت کن تا بخورم و بنوشم و بعد از آن تو بخور و بیاشام؟ ۹ آیا از آن غلام منت می‌کنی که از آنکه حکمهای او را به‌جا آورد؟ گمان ندارم. ۱۰ همچنین شما نیز چون به هر چیزی که مامور شده‌اید عمل کردید، گوید که غلامان بی‌منفعت هستیم زیرا که

من شادی کنید زیرا گوسفند گمشده خود را یافته‌ام. ۷ به شما می‌گویم که بر این منوال خوشی درآسمان رخ می‌نماید به سبب توبه یک گناهکار بیشتر از برای نود و نه عادل که احتیاج به توبه ندارند. ۸ یا کدام زن است که ده درهم داشته باشد هرگاه یک درهم گم شود، چراغی افروخته، خانه را جاروب نکنند و به دقت تفحص نمایند تا آن را بیابند؟ ۹ و چون یافت دوستان و همسایگان خود را جمع کرده می‌گویند با من شادی کنید زیرا درهم گمشده را پیدا کرده‌ام. ۱۰ همچنین به شامی گویم شادی برای فرشتگان خدا روی می‌دهد به سبب یک خطا کار که توبه کند. ۱۱ باز گفت: «شخصی را دو پسر بود. ۱۲ روزی پسر کوچک به پدر خود گفت: ای پدر، رصد اموالی که باید به من رسد، به من بده. پس او مایملک خود را بر این دو تقسیم کرد. ۱۳ و چندی نگذشت که آن پسر کهنتر، آنچه داشت جمع کرده، به ملکی بعید کوچ کرد و به عیاشی ناهنجار، سرمایه خود را تلف نمود. ۱۴ و چون تمام را صرف نموده بود، قحطی سخت در آن دیار حادث گشت و او به محتاج شدن شروع کرد. ۱۵ پس رفته خود را به یکی از اهل آن ملک پیوست. وی او را به املاک خود فرستاد تا آگرازیانی کند. ۱۶ و آرزو می‌داشت که شکم خود را از خرنوبی که خوکان می‌خورند سیر کند و هیچ کس او را چیزی نمی‌داد. ۱۷» «آخر به خود آمده، گفت چقدر از مزدوران پدرم نان فراوان دارند و من از گرسنگی هلاک می‌شوم، ۱۸ برخاسته نزد پدر خود می‌روم و بدخواهم گفت ای پدر به آسمان و به حضور تو گناه کرده‌ام، ۱۹ و دیگر شایسته آن نیستم که پسر تو خوانده شوم، مرا چون یکی از مزدوران خود بگیر. ۲۰ در ساعت برخاسته به سوی پدر خود متوجه شد. اما هنوز دور بود که پدرش او را دیده، ترحم نمود و دوان دوان آمده او را در آغوش خود کشیده، بوسید. ۲۱ پسر وی را گفت، ای پدر به آسمان و به حضور تو گناه کرده‌ام و بعد از این لایق آن نیستم که پسر تو خوانده شوم. ۲۲ لیکن پدر به غلامان خود گفت، جامه بهترین را از خانه آورده بدو بپوشانید و انگشتری بر دستش کنید و نعلین بر پایهایش، ۲۳ و گوساله پروری را آورده ذبح کنید تا بخوریم و شادی نمایم. ۲۴ زیرا که این پسر من مرده بود، زنده گردید و گم شده بود، یافت شد. پس به شادی کردن شروع نمودند. ۲۵ اما پسر بزرگ او در مزرعه بود. چون آمده نزدیک به خانه رسید، صدای ساز و رقص را شنید. ۲۶ پس یکی از نوکران خود را طلبیده پرسید این چیست؟ ۲۷ به وی عرض کرد برادرت آمده و پدرت گوساله پروری را ذبح کرده است زیرا که او را صحیح باز یافت. ۲۸ ولی او خشم نموده نخواست به خانه درآید تا پدرش بیرون آمده به او التماس نمود. ۲۹ اما او در جواب پدر خود گفت، اینک سالها است که من خدمت تو کرده‌ام و هرگز از حکم تو تجاوز نرورزیه و هرگز بزغاله‌ای به من ندادی تا با دوستان

۱۶ و به شاگردان خود نیز گفت: «شخصی دولت مند را ناظری بود که از او نزد وی شکایت بردند که اموال او را تلف می‌کرد. ۲ پس او را طلب نموده، وی را گفت، این چیست که درباره تو شنیده‌ام؟ حساب نظارت خود را باز بده زیرا ممکن نیست که بعد از این نظارت کنی. ۳ ناظر با خود گفت چکنم؟ زیرا مولایم نظارت رازم من می‌گیرد. طاقت زمین‌کنند ندارم و از گدایی نیز عار دارم. ۴ دانستم چکنم تا وقتی که از نظارت معزول شوم، مرا به خانه خود بپذیرند. ۵ پس هریکی از بدهکاران آقای خود را طلبیده، به یکی گفت آقا می‌توانم از تو چند طلب دارد؟ ۶ گفت صدرطل روغن. بدو گفت سیاهه خود را بگیر و نشسته پنجاه رطل بزودی بنویس. ۷ باز دیگری را گفت از تو چقدر طلب دارد؟ گفت صد کیل گندم. وی را گفت سیاهه خود را بگیر و هشتاد بنویس. ۸ «پس آقایش، ناظر خائن را آفرین گفت، زیرا اعاقلانه کار کرد. زیرا ابای این جهان در طبقه خویش از ابای نور عاقل تر هستند. (aiōn g165) ۹ و من شمارا می‌گویم دوستان از مال بی‌انصافی برای خود پیدا کنید تا چون فانی گردید شما را به خیمه‌های جاودانی بپذیرند. (aiōnios g166) ۱۰ آنکه در اندک امین باشد در امر بزرگ نیز امین بود و آنکه در قلیل خائن بود در کثیر هم خائن باشد. ۱۱ و هرگاه در مال بی‌انصافی امین نبودید، کیست که مال حقیقی را به شما بسپارد؟ ۱۲ و اگر در مال دیگری دیانت نکردید، کیست که مال خاص شما را به شما دهد؟ ۱۳ هیچ خادم نمی‌تواند دو آقا را خدمت کند. زیرا یا از یکی نفرت می‌کند و با دیگری محبت، یا با یکی می‌پیوندد و دیگری را حقیر می‌شمارد. خدا و مامونا را نمی‌توانید خدمت نمایید. ۱۴ و فریسیانی که زر دوست بودند همه این سخنان را شنیده، او را استهزا نمودند. ۱۵ به ایشان گفت، شما هستید که خود را پیش مردم عادل می‌نمایید، لیکن خدا عارف دل‌های شماست. زیرا که آنچه نزد انسان مرغوب است، نزد خدا مکروه است. ۱۶ تورات و انبیا تا به یحیی بود و از آن وقت بشارت به ملکوت خدا داده می‌شود و هر کس بجد و جهد داخل آن می‌گردد. ۱۷ لیکن آسانتر است که آسمان و زمین زایل شود، از آنکه یک نقطه از تورات ساقط گردد. ۱۸ هرکه زن خود را طلاق دهد و دیگری را نکاح کند زانی بود و هرکه زن مطلقه مردی را به نکاح خویش درآورد، زنا کرده باشد. ۱۹ شخصی دولت‌مند

۲۹ و از مشرق و مغرب و شمال و جنوب آمده در ملکوت خدا خواهند نشست. ۳۰ و اینک آخرین هستند که اولین خواهند بود و اولین که آخرین خواهند بود. ۳۱ در همان روز چند نفر از فریسیان آمده به وی گفتند: «دور شو و از اینجا برو زیرا که هیروдіس می‌خواهد تو را به قتل رساند.» ۳۲ ایشان را گفت: «بروید و به آن رویاه گوید اینک امروز و فردا دیوها را بیرون می‌کنم و مریضان را صحت می‌بخشم و در روز سوم کامل خواهم شد. ۳۳ لیکن می‌باید امروز و فردا و پس‌فردا راه روم، زیرا که محال است نبی بیرون از اورشلیم کشته شود. ۳۴ ای اورشلیم، ای اورشلیم که قاتل انبیا و سنگسار کننده مرسلین خود هستی، چند کرت خواستم اطفال تو را جمع کنم، چنانکه مرغ جوجه‌های خویش را زیر و بالهای خود می‌گیرد و نخواستید. ۳۵ اینک خانه شما برای شما خراب گذاشته می‌شود و به شما می‌گویم که مرا دیگر نخواهید دید تا وقتی آید که گوید مبارک است او که به نام خداوند می‌آید.»

۱۴ و واقع شد که در روز سبت، به خانه یکی از روسای فریسیان برای غذا خوردن درآمد و ایشان مراقب او می‌بودند، ۲ و اینک شخصی مستقی پیش او بود، ۳ آنگاه عیسی ملتفت شده فقها و فریسیان را خطاب کرده، گفت: «آیا در روز سبت شفا دادن جایز است؟» ۴ ایشان ساکت ماندند. پس آن مرد را گرفته، شفا داد و رها کرد. ۵ و به ایشان روی آورده، گفت: «کیست از شما که الاغ یا گاو را روز سبت در چاهی افتد و فور آن را بیرون نیاورد؟» ۶ پس در این امور از جواب وی عاجز ماندند. ۷ و برای مهمانان مثلی زد، چون ملاحظه فرمود که چگونه صدر مجلس را اختیاری کردند. پس به ایشان گفت: ۸ «چون کسی تو را به عروسی دعوت کند، در صدر مجلس نشین، مبادا کسی بزرگتر از تو را هم وعده خواسته باشد. ۹ پس آن کسی که تو او را وعده خواسته بودی باید و تو را گوید این کس را جای بده و تو باخجالت روی به صف نعال خواهی نهاد. ۱۰ بلکه چون مهمان کسی باشی، رفته در پایین بنشین تا وقتی که میزبانان آید به تو گوید، ای دوست برتر نشین آنگاه تو را در حضور مجلسیان عزت خواهد بود. ۱۱ زیرا هرکه خود را بزرگ سازد ذلیل گردد و هرکه خویش را فرود آرد، سرفراز گردد.» ۱۲ پس به آن کسی که از او وعده خواسته بود نیز گفت: «وقتی که چاشت یا شام دهی دوستان یا برادران یا خویشان یا همسایگان دولت‌مند خود را دعوت مکن مبادا ایشان نیز تو را بخوانند و تو را عوض داده شود. ۱۳ بلکه چون ضیافت کنی، فقیران و لنگان و شلان و کوران را دعوت کن. ۱۴ که خجسته خواهی بود زیرا ندارند که تو را عوض دهند و در قیامت عادلان، به تو جزا عطا خواهد شد.» ۱۵ آنگاه یکی از مجلسیان را در صحرای نغذارد و از عقب آن گمشده نرود تا آن را بیابد؟ ۵ چون این سخن را شنید گفت: «خوشابحال کسی که در ملکوت پس چون آن را یافت به شادی بر دوش خود می‌گذارد، ۶ و به خدا غذا خورد.» ۱۶ به وی گفت: «شخصی ضیافتی عظیم

۱۵ و چون همه باجگیران و گناهکاران به نزدش می‌آمدند تا کلام او را بشنوند، ۲ فریسیان و کاتبان، همه‌کنان می‌گفتند: «این شخص، گناهکاران را می‌پذیرد و با ایشان می‌خورد.» ۳ پس برای ایشان این مثل را زده، گفت: ۴ «کیست از شما که صد گوسفند داشته باشد و یکی از آنها گم شود که آن نود و نه را در صحرای نغذارد و از عقب آن گمشده نرود تا آن را بیابد؟ ۵ پس چون آن را یافت به شادی بر دوش خود می‌گذارد، ۶ و به خانه آمده، دوستان و همسایگان را می‌طلبد و بدیشان می‌گوید با

آن ناظر امین و دانا که مولای اووی را بر سایر خدام خود گماشته خواهید شد.» ۶ پس این مثل را آورد که «شخصی درخت انجیری باشد تا آذوقه را در وقتش به ایشان تقسیم کند. ۴۳ خوشبحال در تاکستان خود غرس نمود و چون آمدتا میوه از آن بجوید، چیزی آن غلام که آفایش چون آید، او را در چنین کارمشغول یابد. نیافت. ۷ پس به باغبان گفت اینک سه سال است می‌آیم که از ۴۴ هرآینه به شما می‌گویم که او را بر همه مایملک خود خواهد این درخت انجیر میوه بطلبیم و نمی‌یابیم، آن را بر چرا زمین رانیز گماشت. ۴۵ لیکن اگر آن غلام در خاطر خود گوید، آمدن باطل سازد. ۸ در جواب وی گفت، ای آقامسال هم آن را مهلت آفاییم به طول می‌انجامد و به زدن غلامان و کنیزان و به خوردن و ده تا گردش را کنده کودبریزم، ۹ پس اگر ثمر آورد والا بعد از آن، نوشیدن و میگساریدن شروع کند، ۴۶ هرآینه مولای آن غلام آید، آن را ببر.» ۱۰ و روز سبت در یکی از کنایس تعلیم می‌داد. ۱۱ و در روزی که منتظر او نباشد و در ساعتی که او نداند و او را دویاره اینک زنی که مدت هجده سال روح ضعف می‌داشت و منحی کرده نصیبش را با خیانتکاران قرار دهد. ۴۷ «اما آن غلامی که شده اید نمی‌توانست راست بایستد، در آنجا بود. ۱۲ چون عیسی اراده مولای خویش رادانست و خود را مهیا نساخت تا به اراده او او را دید وی را خوانده گفت: «ای زن از ضعف خودخلاص عمل نماید، تازیانه بسیار خواهد خورد. ۴۸ اما آنکه نادانسته شو.» ۱۳ و دست های خود را بر وی گذارد که در ساعت راست کارهای شایسته ضرب کند، تازیانه کم خواهد خورد. و به هر شده، خدا را تمجیدنمود. ۱۴ آنگاه رئیس کنیسه غضب نمود، از کسی که عطا زیاده شود ازوی مطالبه زیادتر گردد و نزد هرکه امانت آتروکه عیسی او را در سبت شفا داد. پس به مردم توجه نموده، بیشترنهند از او بازخواست زیادتر خواهند کرد. ۴۹ من آدمم تا گفت: «شش روز است که باید کارکنید در آنها آمده شفا یابید، آتشی در زمین افروزم، پس چه می‌خواهم اگر الان درگرفته است. نه در روزسبت.» ۱۵ خداوند در جواب او گفت: «ای ریاکار، ۵۰ اما مراتمدیدی است که بیایم و چه بسیار در تنگی هستم، آیا هر یکی از شما در روز سبت گاو یا الاغ خود را ازآخوَر باز کرده تا وقتی که آن بسرآید. ۵۱ آیا گمان می‌برید که من آمدهام تا بیرون نمی‌برد تا سیرآیش کند؟ ۱۶ و این زنی که دختر ابراهیم سلامتی بر زمین بخشم؟ نی بلکه به شما می‌گویم تفریق را. ۵۲ است و شیطان او را مدت هجده سال تا به حال بسته بود، نمی زیرا بعد ازاین پنج نفر که در یک خانه باشند دو از سه و سه بایست او را در روز سبت از این بند رها نمود؟» ۱۷ و چون این ازدو جدا خواهند شد، ۵۳ پدر از پسر و پسر از پدرو مادر از او را بگفت همه مخالفان او خجل گردیدندو جمیع آن گروه شاد دختر و دختر از مادر و خارسو ازعروس و عروس از خارسو مفارقت شدند، بسبب همه کارهای بزرگ که از وی صادر می‌گشت. ۱۸ خواهندنمود.» ۵۴ آنگاه باز به آن جماعت گفت: «هنگامی که پس گفت: «ملکوت خدا چه چیز را می‌ماندو آن را به کدام شی ابری ببینید که از مغرب پدید آید، بی‌تامل می‌گوید باران می‌آید و تشبیه نمایم. ۱۹ دانه خردلی راماند که شخصی گرفته در باغ خود چنین می‌شود. ۵۵ و چون دیدید که باد جنوبی می‌وزد، می‌گوید کاشت، پس روید و درخت بزرگ گردید، بحدی که مرغان هوا گرما خواهد شد و می‌شود. ۵۶ ای ریاکاران، می‌توانید صورت آمده در شاخه هایش آشیانه گرفتند.» ۲۰ بازگفت: «برای ملکوت زمین و آسمان راتمیز دهید، پس چگونه این زمان رانمی شناسید؟ خدا چه مثل آورم؟ ۲۱ خمیرمایه‌ای را می‌ماند که زنی گرفته در سه ۵۷ و چرا از خود به انصاف حکم نمی‌کنید؟ ۵۸ و هنگامی پیمانانه آرد پنهان ساخت تا همه مخمزشد.» ۲۲ و در شهرها و که با مدعی خود نزد حاکم می‌روی، در راه سعی کن که از او دهات گشته، تعلیم می‌داد و به سوی اورشلیم سفر می‌کرد، ۲۳ که برهی، مبادا تو رانزد قاضی بکشد و قاضی تو را به‌سرهنگ سپاردو شخصی به وی گفت: «ای خداوند آیا کم هستند که نجات سرهنگ تو را به زندان افکند. ۵۹ تو را می‌گویم تا فلس آخر را ادا یابند؟» او به ایشان گفت: ۲۴ «جد و جهد کنید تا از در تنگ داخل شوید. زیرا که به شما می‌گویم بسیاری طلب دخول خواهند کرد و نخواهندتوانست. ۲۵ بعد از آنکه صاحب‌خانه برخیزد و در را ببندد و شما بیرون ایستاده در را کوبیدن آغاز کنید و گویند خداوند! خداوند! خداوند! برای ما بازکن. آنگاه وی در جواب خواهد گفت شما رانمی شناسم که از کجا هستید. ۲۶ در آن وقت خواهید گفت که در حضور تو خوردیم و آشامیدیم و در کوچه های ما تعلیم دادی. ۲۷ بازخواهد گفت، به شما می‌گویم که شما رانمی شناسم از کجا هستید؟ ای همه باکاران از من دور شوید. ۲۸ در آنجا گریه و فشار دندان خواهدبود، چون ابراهیم واسحق و یعقوب و جمیع انبیا را در ملکوت خدا ببینید و خود را بیرون افکنده یابید و شما رانی گویم که اگر توبه نکنید همگی شما همچین هلاک

جمع انبیا که از بنای عالم ریخته شد از این طبقه گرفته شود. ۵۱ که ای جان اموال فراوان اندوخته شده بجهت چندین سال داری. از خون هابیل تا خون زکریا که در میان مذبح و هیكل كشته شد. الحال بیارم و به اكل و شرب و شادی بپرداز. ۲۰ خدا وی را بلی به شمامی گویم که از این فرقه بازخواست خواهد شد. ۵۲ گفت ای احمق در همین شب جان تو را از تو خواهند گرفت، وای بر شمای فقها، زیرا کلید معرفت ابرداشته‌اید که خود داخل آنگاه آنچه اندوخته‌ای، از آن که خواهد بود؟ ۲۱ همچنین است هر نمی شوید و داخل شوندگان را هم مانع می‌شوید. ۵۳ و چون او کسی که برای خود ذخیره کند و برای خدا دولت‌مند نباشد. ۲۲ این سخنان را بدیشان می‌گفت، کاتبان و فریسیان با او بشدت پس به شاگردان خود گفت: «از این جهت به شما می‌گویم که درآویختند و درمطالب بسیار سوالها از او می‌کردند. ۵۴ و در اندیشه مکنید بجهت جان خود که چه بخورید و نه برای بدن که کمین او می‌بودند تا نکته‌ای از زبان او گرفته مدعی او بشوند.

۲۳ جان از خوراک و بدن از پوشاک بهتر است. ۲۴ کلاغان را ملاحظه کنید که نه زراعت می‌کنند نه حصاد و نه گنجی و نه انباری دارند و خدا آنها را می‌پروراند. آیا شما به چند مرتبه از مرغان بهتر نیستید؟ ۲۵ و کیست از شما که به فکر بتواند ذراعی بر قامت خود افزایش دهد. ۲۶ پس هرگاه توانایی کوچکترین کاری را ندارید چرا برای مابقی می‌اندیشید. ۲۷ سوسنهای چمن را بنگرید چگونه نمو می‌کند و حال آنکه نه زحمت می‌کشد و نه می‌رسند، اما به شما می‌گویم که سلیمان با همه جلالتش مثل یکی از اینها پوشیده نبود. ۲۸ پس هرگاه خدا علفی را که امروز در صحرا است و فردا در تنور افکنده می‌شود چنین می‌پوشاند، چقدر بیشتر شما را می‌سست ایمانان. ۲۹ پس شما طالب مباحثید که چه بخورید یا چه بیاشامید و مضطرب میشوید. ۳۰ زیرا که امت های جهان، همه این چیزها را می‌طلبند، لیکن پدر شما می‌داند که به این چیزها احتیاج دارید. ۳۱ بلکه ملکوت خدا را طلب کنید که جمیع این چیزها برای شما افزوده خواهد شد. ۳۲ ترسان مباحثیدای گله کوچک، زیرا که مرضی پدر شما است که ملکوت را به شما عطا فرماید. ۳۳ آنچه دارید بفروشید و صدقه دهید و کيسه‌ها بسازید که کهنه نشود و گنجی را که تلف نشود، در آسمان جایی که نزد نزدیک نیاید و بیدتاه نسازد. ۳۴ زیرا جایی که خزانه شما است، دل شما نیز در آنجا می‌باشد. ۳۵ کمرهای خود را بسته چراغهای خود را فروخته بدارید. ۳۶ و شما مانند کسانی باشید که انتظار آقای خود را می‌کشند که چه وقت از عروسی مراجعت کند تا هروقت آید و در رابگوید، بی‌درنگ برای او بازکنند. ۳۷ خوشبحال آن غلامان که آقای ایشان چون آید ایشان را بیدار یابد. هر آینه به شما می‌گویم که کمر خود را بسته ایشان را خواهد نشانید و پیش آمده، ایشان را خدمت خواهد کرد. ۳۸ و اگر در پاس دوم یا سوم از شب بیاید و ایشان را چنین یابد، خوشبحال آن غلامان. ۳۹ اما این را بدانید که اگر صاحب‌خانه می‌دانست که دزد در چه ساعت می‌آید، بیدار می‌ماند و نمی‌گذاشت که به خانه‌اش نقب زنند. ۴۰ پس شما نیز مستعد باشید، زیرا در ساعتی که گمان نمی‌برید پسر انسان می‌آید. ۴۱ پطرس به وی گفت: «ای خداوند، آیا این مثل را برای ما زدی یا بجهت همه.» ۴۲ خداوند گفت: «پس کیست

۱۲ و در آن میان، وقتی که هزاران از خلق جمع شدند، به نوعی که یکدیگر را بیامال می‌کردند، به شاگردان خود به سخن گفتن شروع کرد. «اول آنکه از خمیرمایه فریسیان که ریاکاری است احتیاط کنید. ۲ زیرا چیزی نرفته نیست که آشکار نشود و نه مستوری که معلوم نگردد. ۳ بنابراین آنچه در تاریکی گفته‌اید، در روشنایی شنیده خواهد شد و آنچه در خلوتخانه در گوش گفته‌اید بر پشت بامها ندا شود. ۴ لیکن ای دوستان من، به شما می‌گویم از قاتلان جسم که قدرت ندارند بیشتر از این بکنند، ترسان مباحثید. ۵ بلکه به شما نشان می‌دهم که از آنکه باید ترسید، از او بترسید که بعد از کشتن، قدرت دارد که به جهنم بیفکند. بلی به شما می‌گویم از او بترسید. (Geenna g1067) ۶ آیا پنج گنجشک که دو فلس فروخته نمی‌شود و حال آنکه یکی از آنها نزد خدا فراموش نمی‌شود؟ ۷ بلکه مویهای سر شما همه شمرده شده است. پس بیم مکنید، زیرا که از چندان گنجشک بهتر هستید. ۸ «لیکن به شما می‌گویم هر که نزد مردم به من اقرار کند، پسر انسان نیز پیش فرشتگان خدا او را اقرار خواهد کرد. ۹ اما هر که مرا پیش مردم انکار کند، نزد فرشتگان خدا انکار کرده خواهد شد. ۱۰ و هر که سخنی برخلاف پسر انسان گوید، آمرزیده شود. اما هر که به روح القدس کفر گوید آمرزیده نخواهد شد. ۱۱ و چون شما را درکنایس و به نزد حکام و دیوانیان برند، اندیشه مکنید که چگونه و به چه نوع حجت آوریید یا چه بگویید. ۱۲ زیرا که در همان ساعت روح القدس شما را خواهد آموخت که چه باید گفت.» ۱۳ و شخصی از آن جماعت به وی گفت: «ای استاد، برادر مرا بفرما تا ارث پدر را با من تقسیم کند.» ۱۴ به وی گفت: «ای مرد که مرا بر شما داوریا مقسم قرار داده است؟» ۱۵ پس بدیشان گفت: «زنهار از طمع بپرهیزید زیرا اگرچه اموال کسی زیاد شود، حیات او از اموالش نیست.» ۱۶ و مثلی برای ایشان آورده، گفت: «شخصی دولت‌مند را از املاکش محصول وافر پیدا شد. ۱۷ پس با خود اندیشیده، گفت چه کنم؟ زیرا جایی که محصول خود را انبار کنم، ندارم. ۱۸ پس گفت چنین می‌کنم انبارهای خود را خراب کرده، بزرگتر بنا می‌کنم و در آن تمامی حاصل و اموال خود را جمع خواهم کرد. ۱۹ و نفس خود را خواهم گفت

که الان در بسته است و بچه های من در رختخواب با من خفته اند هنگامی که مردم بر او ازدحام می نمودند، سخن گفتن آغاز کرد نمی توانم برخاست تا به تو دهم. ۸ به شمایی گویم هر چند به که «اینان فرقه ای شیریند که آیتی طلب می کنند و آیتی بدیشان علت دوستی برنخیزد تا بدو دهد، لیکن بجهت لجاجت خواهد عطا نخواهد شد، جز آیت یونس نبی. ۳۰ زیرا چنانکه یونس برای برخاست و هر آنچه حاجت دارد، بدو خواهد داد. ۹ «و من به اهل نینوا آیت شد، همچنین پسر انسان نیز برای این فرقه خواهد شما می گویم سوال کنید که به شما داده خواهد شد. بطلبید که بود. ۳۱ ملکه جنوب در روزداری با مردم این فرقه برخاسته، بر خواهید یافت. بگویند که برای شما باز کرده خواهد شد. ۱۰ زیرا ایشان حکم خواهد کرد زیرا که از اقصای زمین آمد تا حکمت هر که سوال کند، یابد و هر که بطلبید، خواهد یافت و هر که کوید، سلیمان را بشنود و اینک در اینجا کسی بزرگتر از سلیمان است. برای او باز کرده خواهد شد. ۱۱ و کیست از شما که پدر باشد و ۳۲ مردم نینوا در روز داوری با این طبقه برخاسته بر ایشان حکم پسرش از او نان خواهد، سنگی بدو دهد یا اگر ماهی خواهد، به خواهند کرد زیرا که به موعظه یونس توبه کردند و اینک در اینجا عوض ماهی ماری بدو بخشد، ۱۲ یا اگر تخم مرغی بخواید، عقربی کسی بزرگتر از یونس است. ۳۳ و هیچ کس چراغی نمی افروزد بدو عطا کند. ۱۳ پس اگر شما با آنکه شیر هستی می دانید تا آن را در پنهانی یا زیر پیمانهای بگذارد، بلکه بر چراغدان، تا چیزهای نیکو را به اولاد خود باید داد، چند مرتبه زیادتیرد آسمانی هر که داخل شود روشنی را بیند. ۳۴ چراغ بدن چشم است، پس شما روح القدس را خواهد داد به هر که از او سوال کند.» ۱۴ و مادامی که چشم تو بسیط است تمامی جسدت نیز روشن است و دیوی را که گنگ بود بیرون می کرد و چون دیو بیرون شد، گنگ لیکن اگر فاسد باشد، جسد تو نیز تارک بود. ۳۵ پس باحذر گویا گردید و مردم تعجب نمودند. ۱۵ لیکن بعضی از ایشان باش مبدا نوری که در تو است، ظلمت باشد. ۳۶ بنابراین هرگاه گفتند که «دیوها را به یاری بعلزبول رئیس دیوها بیرون می کند.» تمامی جسم تو روشن باشد و ذره ای ظلمت نداشته باشد همه اش ۱۶ و دیگران از روی امتحان آیتی آسمانی از او طلب نمودند. ۱۷ روشن خواهد بود، مثل وقتی که چراغ به تابش خود، تورا روشنایی پس او خیالات ایشان را درک کرده بدیشان گفت: «هر مملکتی می دهد.» ۳۷ و هنگامی که سخن می گفت یکی از فریسیان از که برخلاف خود منقسم شود، تپه گردد و خانه ای که بر خانه او وعده خواست که در خانه او چاشت بخورد. پس داخل شده منقسم شود، منهدم گردد. ۱۸ پس شیطان نیز اگر به ضد خود بنشست. ۳۸ اما فریسی چون دید که پیش از چاشت دست منقسم شود سلطنت او چگونه پایدار بماند. زیرا می گویند که من به نشست، تعجب نمود. ۳۹ خداوند وی را گفت: «همانا شمایی اعانت بعلزبول دیوها را بیرون می کنم. ۱۹ پس اگر من دیوها را به فریسیان بیرون پیاله و بشقاب اطاهر می سازید ولی درون شما پر از وساطت بعلزبول بیرون می کنم، پسران شما به وساطت که آنها را حرص و خبیثت است. ۴۰ ای احمقان آیا او که بیرون را آفرید، بیرون می کند؟ از اینجهت ایشان داوران بر شما خواهند بود. ۲۰ اندرون را نیز نیافرید؟ ۴۱ بلکه از آنچه دارید، صدقه دهید که لیکن هرگاه به انگشت خدا دیوها را بیرون می کنم، هر آینه ملکوت اینک همه چیز برای شما ظاهر خواهد گشت. ۴۲ وای بر شمایی خدا ناگهان بر شما آمده است. ۲۱ وقتی که مرد زورآور سلاح فریسیان که هدیک از نعنای و سداب و هر قسم سبزی رامی دهید پوشیده خانه خود را نگاه دارد، اموال او محفوظ می باشد. ۲۲ اما و از دادرسی و محبت خدا تجاوز می نماید، اینها را می باید به جا چون شخصی زورآورتر از او آید بر او غلبه یافته همه اسلحه او را آوزید و آنها را نیز ترک نکنید. ۴۳ وای بر شمایی فریسیان که صدر که بدان اعتماد می داشت، از او می گیرد و اموال او را تقسیم کنایس و سلام در بازارها را دوست می دارید. ۴۴ وای بر شمایی می کند. ۲۳ کسی که با من نیست، برخلاف من است و آنکه با کاتبان و فریسیان ریاکار زیرا که مانند قبرهای پنهان شده هستی که من جمع نمی کند، پراکنده می سازد. ۲۴ چون روح پلید از انسان مردم بر آنها راه می روند و نمی دانند.» ۴۵ آنگاه یکی از فقها بیرون آید به مکانهای بی آب بطلب آرامی گردش می کند و چون جواب داده گفت: «ای معلم، بدین سخنان ما را نیز سرزنش نیافت می گویند به خانه خود که از آن بیرون آمدن برمی گردم. می کنی؟» ۴۶ گفت «وای بر شما نیزای فقها زیرا که بارهای ۲۵ پس چون آید، آن را جاروب کرده شده و آراسته می بیند. گران را بر مردم می نهید و خود بر آن بارها، یک انگشت خود را ۲۶ آنگاه می رود و هفت روح دیگر، شیرتر از خود برداشته داخل نمی گذارید. ۴۷ وای بر شما زیرا که مقابر انبیا را بنا می کنید و شده در آنجا ساکن می گردد و اواخر آن شخص از او انلش بدتر پدران شما ایشان را کشتند. ۴۸ پس به کارهای پدران خود شهادت می شود.» ۲۷ چون او این سخنان را می گفت، زنی از آن میان به می دهد و از آنها راضی هستی، زیرا آنها ایشان را کشتند و شما آواز بلند وی را گفت «خوشایحال آن رحمی که تو را حمل کرد و قبرهای ایشان را می سازید. ۴۹ از این رو حکمت خدا نیز فرموده پستانهایی که مکیدی.» ۲۸ لیکن او گفت: «بلکه خوشایحال است که به سوی ایشان انبیا و رسولان می فرستم و بعضی از آنانی که کلام خدا را می شنوند و آن را حفظ می کنند.» ۲۹ و ایشان را خواهند کشت و بر بعضی جفا کرد، ۵۰ تا انتقام خون

بر این خانه باد. ۶ پس هرگاه این السلام در آن خانه باشد، سلام چگونگی می‌خوانی؟» ۲۷ جواب داده، گفت: «اینکه خداوند شما بر آن قرار گیرد والا به سوی شما راجع شود. ۷ و در آن خانه خدای خود را به تمام دل و تمام نفس و تمام توانایی و تمام فکر توقف نماید و از آنچه دارند بخورید و بیاشامید، زیرا که مزدور خودم صحبت نما و همسایه خود را مثل نفس خود.» ۲۸ گفت: مستحق اجرت خود است و از خانه به خانه نقل مکنید. ۸ ودر «نیکو جواب گفتی. چنین بکن که خواهی زیست.» ۲۹ لیکن او هر شهری که رفتید و شما را پذیرفتند، از آنچه پیش شما گذارند چون خواست خود را عادل نماید، به عیسی گفت: «و همسایه من بخورید. ۹ و مریضان آنجا راشفا دهید و بدیشان گویند ملکوت کیست؟» ۳۰ عیسی در جواب وی گفت: «مردی که از اورشلیم خدا به شما نزدیک شده است. ۱۰ لیکن در هر شهری که رفتید و به سوی اریحا می‌رفت، به دستهای دزدان افتاد و او را پرنه کرده شما را قبول نکردند، به کوچه های آن شهر بیرون شده بگویند، مجروح ساختند و او را نیم مرده واگذارده رفتند. ۳۱ اتفاق کاهنی ۱۱ حتی خاکی که از شهر شما بر ما نشسته است، بر شما آزان راه می‌آمد، چون او را بدید از کناره دیگر رفت. ۳۲ همچنین می‌افشایم. لیکن این را بدانید که ملکوت خدا به شما نزدیک شخصی لایوی نیز از آنجا عبور کرده نزدیک آمد و بر او نگریسته از شده است. ۱۲ و به شما می‌گویم که حالت سدوم در آن روز، از کناره دیگر رفت. ۳۳ «لیکن شخصی سامری که مسافر بود نزدی حالت آن شهر سهل تر خواهد بود. ۱۳ وای بر توای خورزین؛ وای آمده چون او را بدید، دلش بر وی بسوخت. ۳۴ پس پیش آمده بر توای بیت صیدا، زیرا اگر معجزاتی که در شما ظاهر شد در زخمهای او روغن و شراب ریخته آنها را بست و او را بر مرکب خود صور و صیدون ظاهر می‌شد، هرآینه مدتی در پلاس و خاکستر سوار کرده به کاروانسرای رسانید و خدمت او کرد. ۳۵ بامدادان نشسته، توبه می‌کردند. ۱۴ لیکن حالت صور و صیدون در روز چون روانه می‌شد، دو دینار درآورده به سربازدار داد و بدو گفت این جزا، از حال شما آسانتر خواهد بود. ۱۵ و توای کفرناحوم که سر شخص را متوجه باش و آنچه بیش از این خرج کنی، در حین به آسمان افراشته‌ای، تا به هفتم سرنگون خواهی شد. (Hadēs)

g86) ۱۶ آنکه شما را شنود، مرا شنیده و کسی که شما را حقیر نفرهسایه بود با آن شخص که به دست دزدان افتاد؟» ۳۷ گفت: شما را حقیر مرده و هرکه مرا حقیر شمارد فرستنده مرا حقیر شمرده باشد.» ۱۷ پس آن هفتاد نفر با خرمی برگشته گفتند: «ای همچنان کن.» ۳۸ و هنگامی که می‌رفتند او وارد بلدی شد و زنی خداوند، دیوها هم به اسم تو اطاعت مامی کنند.» ۱۸ بدیشان گفت: «من شیطان را دیدم که چون برق از آسمان می‌افتد. ۱۹ مریم نام بود که نزد پایهای عیسی نشسته کلام او را می‌شنید. ۴۰ اینک شما را قوت می‌بخشم که ماران و عقربها و تمامی قوت دشمن را پایمال کنید و چیزی به شما ضرر هرگز نخواهد رسانید. گفت: «ای خداوند آیا تو راباکی نیست که خواهرم مرا واگذار ۲۰ ولی از این شادی مکنید که ارواح اطاعت شما می‌کنند که تنها خدمت کنم، او را بفرما تا مرا یاری کند.» ۴۱ عیسی بلکه بیشتر شاد باشید که نامهای شما در آسمان مرقوم است.» در جواب وی گفت: «ای مرثه، ای مرثه تو در چیزهای بسیار ۲۱ در همان ساعت، عیسی در روح وجدانموده گفت: «ای پدر مالک آسمان و زمین، تو را سپاس می‌کنم که این امور را از دانایان و خردمندان مخفی داشتی و بر کودکان مکشوف ساختی. بلی‌ای پدر، چونکه همچنین منظور نظرتو افتاد.» ۲۲ و به سوی شاگردان خود توجه نموده گفت: «همه چیز را پدر به من سپرده است. و هیچ کس نمی‌شناسد که پسر کیست، جز پدر و نه که پدر کیست، غیر از پسر و هرکه پسر بخواهد برای او مکشوف سازد.» ۲۳ و در خلوت به شاگردان خود التفات فرموده گفت: «خوشایبحال چشمانی که آنچه شما می‌بینید، می‌بینند. ۲۴ زیرا به شما می‌گویم بسا انبیا و پادشاهان می‌خواستند آنچه شما می‌بینید، بنگرند و ندیدند و آنچه شما می‌شنوید، بشنوند و نشنیدند.» ۲۵ ناگاه یکی از فقها برخاسته از روی امتحان به وی گفت: «ای استاد چه کنم تا وارث حیات جاودانی گردم؟» (aiōnios)

g166) ۲۶ به وی گفت: «در تورات چه نوشته شده است و

بسیار بیند و از مشایخ و روسای کهنه و کاتبان رد شده کشته شود پسر انسان به دستهای مردم تسلیم خواهد شد.» ۴۵ ولی این سخن و روز سوم برخیزد.» ۲۳ پس به همه گفت: «اگر کسی بخواهد را درک نکردند و از ایشان مخفی داشته شد که آن را نفهمند و مرابروی کند می باید نفس خود را انکار نموده، صلیب خود را هر ترسیدند که آن را از وی ببرند. ۴۶ و در میان ایشان مباحثه روزه بردارد و مرا متابعت کند. ۲۴ زیرا هر که بخواهد جان خود را شد که کدام یک از ما بزرگتر است. ۴۷ عیسی خیال دل ایشان خلاصی دهد آن را هلاک سازد و هر کس جان خود را بجهت من راملتفت شده طفلی بگیرد و او را نزد خود برپا داشت. ۴۸ و به تلف کرد، آن را نجات خواهد داد. ۲۵ زیرا انسان را چه فایده ایشان گفت: «هر که این طفل را به نام من قبول کند، مرا قبول دارد که تمام جهان را ببرد و نفس خود را بر باد دهد یا آن را زیان کرده باشد و هر که مرا پذیرد، فرستنده مرا پذیرفته باشد. زیرا هر که رساند. ۲۶ زیرا هر که از من و کلام من عار دارد پسر انسان نیز از جمیع شما کوچکتر باشد، همان بزرگ خواهد بود.» ۴۹ یوحنا وقتی که در جلال خود و جلال پدر و ملائکه مقدسه آید از او جواب داده گفت: «ای استاد شخصی را دیدیم که به نام تو عار خواهد داشت. ۲۷ لیکن هر آینه به شما می گویم که بعضی از دیوها را اخراج می کند و او را منع نمودیم، از آن رو که پیروی حاضرین در اینجا هستند که تا ملکوت خدا را نبینند ذائقه موت را مانمی کند.» ۵۰ عیسی بدو گفت: «او را ممانعت نکنید. زیرا نخواهند چشید.» ۲۸ و از این کلام قریب به هشت روز گذشته هر که ضد شما نیست با شماست.» ۵۱ و چون روزهای صعود او بود که پطرس و یوحنا و یعقوب را برداشته بر فراز کوهی برآمد تا دعا نزدیک می شد روی خود را به عزم ثابت به سوی اورشلیم نهاد. ۵۲ کند. ۲۹ و چون دعای کرد هیات چهره او متبدل گشت و لباس پس رسولان پیش از خود فرستاده، ایشان رفته به بلدی از بلاد اوسفید و درخشان شد. ۳۰ که ناگاه دو مرد یعنی موسی و الیاس سامریان وارد گشتند تا برای اوتدارک بینند. ۵۳ اما او را جای با وی ملاقات کردند. ۳۱ و به هیات جلالی ظاهر شده درباره ندادند از آن رو که عازم اورشلیم می بود. ۵۴ و چون شاگردان او، رحلت او که می بایست به زودی در اورشلیم واقع شود گفتگومی یعقوب و یوحنا این را دیدند گفتند: «ای خداوند آیا می خواهی کردند. ۳۲ اما پطرس و رفقایش را خواب در ربود. پس بیدار شده بگویم که آتش از آسمان باریده اینها را فروگیرد چنانکه الیاس نیز جلال او و آن دو مرد را که با وی بودند، دیدند. ۳۳ و چون آن دو نفر از او جدایی شدند، پطرس به عیسی گفت که «ای استاد، از کدام نوع روح هستید. ۵۶ زیرا که پسر انسان نیامده است تا بودن ما در اینجا خوب است. پس سه سایبان بسازیم یکی برای تو و یکی برای موسی و دیگری برای الیاس.» زیرا که نمی دانست چه رفتند. ۵۷ و هنگامی که ایشان می رفتند در اثرای راه شخصی بدو می گفت. ۳۴ و این سخن هنوز بر زبانش می بود که ناگاه ابری پدیدار شده بر ایشان سایه افکند و چون داخل ابر می شدند، ترسان گردیدند. ۳۵ آنگاه صدایی از ابر برآمد که «این است پسر حییب من، او را بشنوید.» ۳۶ و چون این آواز رسید عیسی را تنها یافتند و ایشان ساکت ماندند و آنچه دیده بودند هیچ کس را در آن ایام خبر ندادند. ۳۷ و در روز بعد چون ایشان از کوه به زیر آمدند، گروهی بسیار او را استقبال نمودند. ۳۸ که ناگاه مردی از آن میان فریادکنان گفت: «ای استاد به تو التماس می کنم که بر پسر من لطف فرمایی زیرا یگانه من است. ۳۹ که ناگاه روحی او رامی گیرد و دفعه صحیحه می زند و کف کرده مصروع می شود و او را فشرده به دشواری رها می کند. ۴۰ و از شاگردان درخواست کردم که او را بیرون کنند نتوانستند.» ۴۱ عیسی در جواب گفت: «ای فرقه بی ایمان کج روش، تا کی با شما باشم و متحمل شما گردم. پسر خود را اینجا بیاور.» ۴۲ و چون او می آمد دیو او را دریده مصروع نمود. اما عیسی آن روح خبیث را نهیب داده طفل را شفا بخشید و به پدرش سپرد. ۴۳ و همه از بزرگی خدمتتیر شدند و وقتی که همه از تمام اعمال عیسی متعجب شدند به شاگردان خود گفت: ۴۴ «این سخنان را در گوشهای خود فراگیرید زیرا که سلام منماید، ۵ و در هر خانه ای که داخل شوید، اول گویند سلام

کردند و در شهر و اراضی آن شهرت دادند. ۳۵ پس مردم بیرون فرمود تا به وی خوراک دهند. ۵۶ و پدر و مادر او حیران شدند. آمده تا آن واقعه را ببینند عیسی رسیدند و چون آدمی را که از او پس ایشان را فرمود که هیچ کس را از این ماجرا خبر ندهند.

دیوها بیرون رفته بودند، دیدند که نزد پایهای عیسی رخت پوشیده و عاقل گشته نشسته است ترسیدند. ۳۶ و آنانی که این را دیده بودند ایشان را خبر دادند که آن دیوانه چطور شفا یافته بود. ۳۷ پس تمام خلق مریزوم جلدیان از او خواهش نمودند که از نزد ایشان روانه شود، زیرا خوفی شدید بر ایشان مستولی شده بود. پس او به کشتی سوار شده مراجعت نمود. ۳۸ اما آن شخصی که دیوها از وی بیرون رفته بودند از او درخواست کرد که با وی باشد. لیکن عیسی او را روانه فرموده، گفت: ۳۹ «به خانه خود برگرد و آنچه خدا با تو کرده است حکایت کن.» پس رفته در تمام شهر از آنچه عیسی بدو نموده بود موعظه کرد. ۴۰ و چون عیسی مراجعت کرد خلق او را پذیرفتند زیرا جمیع مردم چشم به راه اومی داشتند. ۴۱ که ناگاه مردی، یایرس نام که رئیس کنیسه بود به پایهای عیسی افتاده، به او التماس نمود که به خانه او بیاید. ۴۲ زیرا که او را دختر یگانه‌ای قریب به دوازده ساله بود که مشرف بر موت بود. و چون می‌رفت خلق بر او زدحام می‌نمودند. ۴۳ ناگاه زنی که مدت دوازده سال به استحاضه مبتلا بود و تمام مایملک خود را صرف اطبانموده و هیچ کس نمی‌توانست او را شفا دهد، ۴۴ از پشت سر وی آمده، دامن ردای او را لمس نمود که در ساعت جریان خونش ایستاد. ۴۵ پس عیسی گفت: «کیست که مرا لمس نمود.» چون همه انکار کردند، پطرس و رفقاییش گفتند: «ای استاد مردم هجوم آورده بر تو ازدحام می‌کنند و می‌گویند کیست که مرا لمس نمود؟» ۴۶ عیسی گفت: «البته کسی مرا لمس نموده است، زیرا که من درک کردم که قوتی از من بیرون شد.» ۴۷ چون آن زن دید که نمی‌تواند پنهان ماند، لرزان شده، آمد و نزد وی افتاده پیش همه مردم گفت که به چه سبب او را لمس نمود و چگونه فور شفا یافت. ۴۸ وی را گفت: «ای دختر خاطر جمع دار، ایمانت تو را شفا داده است، به سلامتی برو.» ۴۹ و این سخن هنوز بر زبان او بود که یکی از خانه رئیس کنیسه آمده به وی گفت: «دخترت مرد. دیگر استاد را زحمت مده.» ۵۰ چون عیسی این را شنید توجه نموده به وی گفت: «ترسان مباش، ایمان آور و بس که شفا خواهد یافت.» ۵۱ و چون داخل خانه شد، جز پطرس و یوحنا و یعقوب و پدر و مادر دختر هیچ کس را نگذاشت که به اندرون آید. ۵۲ و چون همه برای او گریه وزاری می‌کردند او گفت: «گریان مباشید نمرده بلکه خفته است.» ۵۳ پس به او استهزا کردند چونکه می‌دانستند که مرده است. ۵۴ پس او همه را بیرون کرد و دست دختر را گرفته صدا زد و گفت: «ای دختر برخیز.» ۵۵ و روح او برگشت و فور برخاست. پس عیسی

۹ پس دوازده شاگرد خود را طلبیده، به ایشان قوت و قدرت بر جمیع دیوها و شفا دادن امراض عطا فرمود. ۲ و ایشان را فرستاد تا به ملکوت خدا موعظه کنند و مریضان را صحت بخشند. ۳ و بدیشان گفت: «هیچ چیز بجهت راه بر مدارید نه عصا و نه توشه‌دان و نه نان و نه پول و نه برای یک نفر دو جامه. ۴ و به هرخانه‌ای که داخل شوید همان جا بمانید تا از آن موضع روانه شوید. ۵ و هرکه شما را نپذیرد، وقتی که از آن شهر بیرون شوید خاک پایهای خود را نیز بپاشید تا بر ایشان شهادتی شود.» ۶ پس بیرون شده در دهات می‌گشتند و بشارت می‌دادند و در هر جا صحت می‌بخشیدند. ۷ اما هیروودیس تیرارک، چون خبر تمام این وقایع را شنید مضطرب شد، زیرا بعضی می‌گفتند که یحیی از مردگان برخاسته است، ۸ و بعضی که الیاس ظاهر شده و دیگران، که یکی از انبیای پیشین برخاسته است. ۹ اما هیروودیس گفت «سریحی را از تنش من جدا کردم ولی این کیست که درباره او چنین خبر می‌شنوم» و طالب ملاقات وی می‌بود. ۱۰ و چون رسولان مراجعت کردند، آنچه کرده بودند بدو بازگفتند. پس ایشان را برداشته به ویرانه‌ای نزدیک شهری که بیت صیدا نام داشت به خلوت رفت. ۱۱ اما گروهی بسیار اطلاع یافته در عقب وی شتافتند. پس ایشان را پذیرفته، ایشان را از ملکوت خدا اعلام می‌نمود و هرکه احتیاج به معالجه می‌داشت صحت می‌بخشید. ۱۲ و چون روز رو به زوال نهاد، آن دوازده نزد وی آمده، گفتند: «مردم را مرخص فرما تا به دهات و اراضی این حوالی رفته منزل و خوراک برای خویشتن پیدا نمایند، زیرا که در اینجا در صحرا می‌باشیم.» ۱۳ و بدیشان گفت: «شما ایشان را غذا دهید.» گفتند: «ما را جز پنج نان و دو ماهی نیست مگر برویم و بجهت جمیع این گروه غذا بخریم.» ۱۴ زیرا قریب به پنجهزار مرد بودند. پس به شاگردان خود گفت که ایشان را پنجاه پنجاه، دسته دسته، بنشانند.» ۱۵ ایشان همچنین کرده همه را نشانیدند. ۱۶ پس آن پنج نان و دو ماهی را گرفته، به سوی آسمان نگریست و آنها را برکت داده، پاره نمود و به شاگردان خود داد تا پیش مردم گذارند. ۱۷ پس همه خورده سیر شدند. و دوازده سبد پر از پاره های باقی مانده برداشتند. ۱۸ و هنگامی که او به تنهایی دعا می‌کرد و شاگردانش همراه او بودند، از ایشان پرسیده، گفت: «مردم مرا که می‌دانند؟» ۱۹ در جواب گفتند: «یحیی تعمیردهنده و بعضی الیاس و دیگران می‌گویند که یکی از انبیای پیشین برخاسته است.» ۲۰ بدیشان گفت: «شما مرا که می‌دانید؟» پطرس در جواب گفت: «مسیح خدا.» ۲۱ پس ایشان را قدغن بلیغ فرمود که هیچ کس را از این اطلاع مدهید. ۲۲ و گفت: «لازم است که پسر انسان زحمت

دو را بخشید. بگو کدام یک از آن دو او را زیادتر محبت خواهد نمود.» ۴۳ شمعون در جواب گفت: «گمان می‌کنم آنکه او را زیادتر بخشید.» به وی گفت: «نیکو گفتی.» ۴۴ پس به سوی آن زن اشاره نموده به شمعون گفت: «این زن را نمی‌بینی، به خانه تو آدم آب بجهد پایهای من نیاوردی، ولی این زن پایهای مرا به اشکها شست و به مویهای سر خود آنها را خشک کرد. ۴۵ مرا نبوسیدی، لیکن این زن از وقتی که داخل شدم از بوسیدن پایهای من بازناستاد. ۴۶ سر مرا به روغن مسح نکردی، لیکن او پایهای مرا به عطر تدهین کرد. ۴۷ از این جهت به تو می‌گویم، آنچه گمان هم می‌برد که دارد، از او گرفته خواهد شد.» ۱۹ و گناهان او که بسیار است آزرده شد، زیرا که محبت بسیار نموده است. لیکن آنچه آرزوش کمتر یافت، محبت کمتر می‌نماید.» ملاقات کنند. ۲۰ پس او را خبر داده گفتند: «مادر و برادرانت ۴۸ پس به آن زن گفت: «گناهان تو آزرده شد.» ۴۹ و اهل بیرون ایستاده می‌خواهند تو را ببینند.» ۲۱ در جواب ایشان گفت: مجلس در خاطر خود تفکر آغاز کردند که این کیست که گناهان را هم می‌آرزد. ۵۰ پس به آن زن گفت: «ایمانت تو را نجات داده است به سلامتی روانه شو.»

۸ و بعد از آن واقع شد که او در هر شهری و دهی گشته، موعظه می‌نمود و به ملکوت خدا بشارت می‌داد و آن دوازده با وی می‌بودند. ۲ و زنان چند که از ارواح پلید و مرضها شفا یافته بودند، یعنی مریم معروف به مجدلیه که از او هفت دیو بیرون رفته بودند، ۳ و یونا زوجه خوزا، ناظر هیرودیس و سوسن و بسیاری از زنان دیگر که از اموال خود او را خدمت می‌کردند. ۴ و چون گروهی بسیار فراهم می‌شدند و از هر شهر نزد او می‌آمدند مثلی آورده، گفت ۵ که «برگری بجهد تخم کاشتن بیرون رفت. و وقتی که تخم می‌کاشت بعضی بر کناره راه ریخته شد و پایمال شده، مرغان هوا آن را خوردند. ۶ و پاره‌ای بر سنگلاخ افتاده چون روید از آنجهت که رطوبتی نداشت خشک گردید. ۷ و قدری در میان خارها افکنده شد که خارها با آن نمو کرده آن را خفه نمود. ۸ و بعضی در زمین نیکو پاشیده شده روید و صد چندان ثمر آورد.» چون این بگفت ندا درداد «هرکه گوش شنوا دارد بشنود.» ۹ پس شاگردانش از او سوال نموده، گفتند که «معنی این مثل چیست؟» ۱۰ گفت: «شما رادانستن اسرار ملکوت خدا عطا شده است و لیکن دیگران را به واسطه مثلها، تا نگریسته نبینند و شنیده درک نکنند. ۱۱ اما مثل این است که تخم کلام خداست. ۱۲ و آنانی که در کنار راه هستند کسانی می‌باشند که چون می‌شنوند، فوراً ایلیس آمده کلام را از دل‌های ایشان می‌رباید، مبادا ایمان آورده نجات یابند. ۱۳ و آنانی که بر سنگلاخ هستند کسانی می‌باشند که چون کلام رامی‌شنوند آن را به شادی می‌پذیرند و اینها ریشه ندارند پس تا مدتی ایمان می‌دارند و در وقت آزمایش، مرتد می‌شوند. ۱۴ اما آنچه در خارها افتاد اشخاصی می‌باشند که چون شنوند می‌روند و اندیشه‌های روزگار و دولت و

رابر سنگ نهاد. پس چون سیلاب آمد، سیل بر آن خانه زور آورد، نتوانست آن را جنبش دهد زیرا که بر سنگ بنا شده بود. ۴۹ لیکن هرکه شنید وعمل نیاورد مانند شخصی است که خانه‌ای بر روی زمین بی‌بنیاد بنا کرد که چون سیل بر آن صدمه زد، فور افتاد و خرابی آن خانه عظیم بود.»

۷ و چون همه سخنان خود را به سمع خلق به اتمام رسانید، وارد کفرناحوم شد. ۲ و یوزباشی را غلامی که عزیز او بود مرخص و مشرف بر موت بود. ۳ چون خبر عیسی را شنید، مشایخ یهود را نزد وی فرستاده از او خواهش کرد که آمده غلام او را شفا بخشد. ۴ ایشان نزد عیسی آمده به الحاح نزد او التماس کرده گفتند: «مستحق است که این احسان را برایش به‌جا آوری. ۵ زیرا قوم ما را دوست می‌دارد و خود برای ما کنیسه را ساخت.» ۶ پس عیسی با ایشان روانه شد و چون نزدیک به خانه رسید، یوزباشی چند نفر از دوستان خود را نزد او فرستاده بدو گفت: «خداوندنا زحمت مکش زیرا لایق آن نیستیم که زیر سقف من درآیی. ۷ و از این سبب خود را لایق آن ندانستم که نزد تو آیم، بلکه سخنی بگو تا بنده من صحیح شود. ۸ زیرا که من نیز شخصی هستم زیر حکم ولشکران زیر دست خود دارم. چون به یکی گویم برو، می‌رود و به دیگری بیا، می‌آید و به غلام خود این را بکن، می‌کند.» ۹ چون عیسی این را شنید، تعجب نموده به سوی آن جماعتی که از عقب او می‌آمدند روی گردانیده، گفت: «به شمامی گویم چنین ایمانی، در اسرائیل هم نیافته‌ام.» ۱۰ پس فرستادگان به خانه برگشته، آن غلام بیمار را صحیح یافتند. ۱۱ و دو روز بعد به شهری مسمی به نائین می‌رفت و بسیاری از شاگردان او و گروهی عظیم، همراهش می‌رفتند. ۱۲ چون نزدیک به دروازه شهر رسید، ناگاه میتی را که پسر یگانه بیوه‌زنی بود می‌بردند و انبوهی کثیر از اهل شهر، با وی می‌آمدند. ۱۳ چون خداوند او را دید، دلش بر او سوخت و به وی گفت: «گریان مباش.» ۱۴ و نزدیک آمده تابوت را لمس نمود و حاملان آن بایستادند. پس گفت: «ای جوان تو رامی گویم برخیز.» ۱۵ در ساعت آن مرده راست بنشست و سخن گفتن آغاز کرد و او را به مادرش سپرد. ۱۶ پس خوف همه را فراگرفت و خدا راتمجیدکنان می‌گفتند که «نبی‌ای بزرگ در میان ما مبعوث شده و خدا از قوم خود تفقد نموده است.» ۱۷ پس این خبر درباره او در تمام یهودیه و جمیع آن مرز و بوم منتشر شد. ۱۸ و شاگردان یحیی او را از جمیع این وقایع مطلع ساختند. ۱۹ پس یحیی دو نفر از شاگردان خود را طلبیده، نزد عیسی فرستاده، عرض نمود که «آیا تو آن آینده هستی یا منتظر دیگری باشیم؟» ۲۰ آن دو نفر نزد وی آمده، گفتند: «یحیی تعمیم‌دهنده ما را نزد تو فرستاده، می‌گوید آیا تو آن آینده هستی یا منتظر دیگری باشیم.» ۲۱ در همان ساعت، بسیاری را از مرضهاو بلاها و ارواح پلید

که گرسنه بودند، ۴ که چگونگی به خانه خدا درآمده نان تقدیم دشمنان خود را دوست دارید و با کسانی که از شما نفرت کنند، را گرفته بخورد و به رفقای خود نیز داد که خوردن آن جز به احسان کنید. ۲۸ و هرکه شما را لعن کند، برای او برکت بطلبید و کهنه روا نیست.» ۵ پس بدیشان گفت: «پسر انسان مالک روز برای هرکه با شما کینه دارد، دعای خیر کنید. ۲۹ و هرکه بر سبب نیز هست.» ۶ و در سبب دیگر به کینسه درآمده تعلیم رخسارتو زند، دیگری را نیز به سوی او بگردان و کسی که ردای تو می‌داد و در آنجا مردی بود که دست راستش خشک بود. ۷ و را بگیرد، قبا را نیز از او مضایقه مکن. ۳۰ هرکه از تو سوال کند کاتبان و فریسیان چشم بر اومی داشتند که شاید در سبب شفا بدو بده و هرکه مال تو را بگیرد از وی باز مخواه. ۳۱ و چنانکه دهد تا شکایتی بر او یابند. ۸ او خیالات ایشان را درک نموده، می‌خواهید مردم با شما عمل کنند، شما نیز به همانطور بایشان بدان مرد دست خشک گفت: «برخیز و در میان بایست.» در سلوک نمایید. ۳۲ «زیرا اگر محبان خود را محبت نمایید، شما حال برخاسته بایستاد. ۹ عیسی بدیشان گفت: «از شما چیزی را چه فضیلت است؟ زیرا گناهکاران هم محبان خود را محبت می‌پرسم که در روز سبب کدام رواست، نیکویی کردن یا بدی، می‌نمایند. ۳۳ و اگر احسان کنید با هرکه به شما احسان کند، رهانیدن جان یا هلاک کردن؟» ۱۰ پس چشم خود را بر جمیع چه فضیلت دارید؟ چونکه گناهکاران نیز چنین می‌کنند. ۳۴ و اگر ایشان گردانیده، بدو گفت: «دست خود را دراز کن.» او چنان قرض دهید به آنانی که امید بازگرفتن از ایشان دارید، شما را چه کرد و فور دستش مثل دست دیگر صحیح گشت. ۱۱ اما ایشان فضیلت است؟ زیرا گناهکاران نیز به گناهکاران قرض می‌دهند تا از حماقت پر گشته به یکدیگر می‌گفتند که «باعیسی چه کنیم؟» از ایشان عوض گیرند. ۳۵ بلکه دشمنان خود را محبت نمایید ۱۲ و در آن روزها بفرزای کوه برآمد تا عبادت کند و آن شب را در واحسان کنید و بدون امید عوض، قرض دهید زیرا که اجر شما عبادت خدا به صبح آورد. ۱۳ و چون روز شد، شاگردان خود عظیم خواهد بود و پسران حضرت اعلیٰ خواهید بود چونکه او با را پیش طلبیده دوازده نفر از ایشان را انتخاب کرده، ایشان را ناسپاسان و بدکاران مهربان است. ۳۶ پس رحیم باشید چنانکه نیز رسول خواند. ۱۴ یعنی شمعون که او را پطرس نیز نام نهاد و پدر شما نیز رحیم است. ۳۷ «داوری مکنید تا بر شما داوری برادرش اندریاس، یعقوب و یوحنا، فیلیس و پرتولما، ۱۵ متی و نشود و حکم مکنید تا بر شما حکم نشود و عفو کنید تا آرمزیده توما، یعقوب ابن حلفی و شمعون معروف به غیور. ۱۶ یهویدا شوید. ۳۸ بدهید تا به شما داده شود. زیرا پیمانہ نیکوی افشرد و برادر یعقوب و یهویدا اسخریوطی که تسلیم کننده وی بود. ۱۷ و با جنابانیده و لبریز شده را در دامن شما خواهند گذارد. زیرا که به ایشان به زیر آمده، بر جای هموار بایستاد. و جمعی از شاگردان وی همان پیمانہ‌ای که می‌پیمایید برای شما پیموده خواهد شد.» ۳۹ و گروهی بسیار از قوم، از تمام یهودیه و اورشلیم و کناره دریای صور پس برای ایشان مثلی زد که «آیا می‌تواند کور، کور را راهنمایی و صیدون آمدند تا کلام او را بشنوند و از امراض خود شفا یابند. کند؟ آیا هر دو در حرفه‌ای نمی‌افتند؟ ۴۰ شاگرد از معلم خویش ۱۸ و کسانی که از ارواح پلید معذب بودند، شفا یافتند. ۱۹ و بهتر نیست لیکن هرکه کامل شده باشد، مثل استاد خود بود. ۴۱ تمام آن گروه می‌خواستند او را لمس کنند. زیرا قوتی از وی صادر و چرا خسی را که در چشم برادر تو است می‌بینی و چوبی را که شده، همه را صحت می‌بخشید. ۲۰ پس نظر خود را به شاگردان در چشم خود داری نمی‌یابی؟ ۴۲ و چگونه توانی برادر خود را خویش افکنده، گفت: «خوشابحال شمایی مساکین زیراملکوت گویی ای برادر اجازت ده تا خس را از چشم تو برآورم و چوبی را خدا از آن شما است. ۲۱ خوشابحال شما که اکنون گرسنه‌اید، که در چشم خود داری نمی‌بینی. ای ریاکار اول چوب را از زیرا که سیر خواهید شد. خوشابحال شما که الحال گریانید، چشم خود بیرون کن، آنگاه نیکو خواهی دید تا خس را از چشم زیرا خواهید خندید. ۲۲ خوشابحال شما وقتی که مردم بخاطر پسر برادر خود برآوری. ۴۳ «زیرا هیچ درخت نیکو میوه بد بار نمی‌آورد و انسان از شما نفرت گیرند و شما را از خود جدا سازند و دشنام نه درخت بد، میوه نیکو آورد. ۴۴ زیرا که هر درخت از میوه‌اش دهند و نام شما را مثل شریر بیرون کنند. ۲۳ در آن روز شاد باشید شناخته می‌شود از خارنجیر را نمی‌یابند و از بوته، انگور را نمی‌وجدنمایید زیرا اینک اجر شما در آسمان عظیم می‌باشد، زیرا که چپند. ۴۵ آدم نیکو از خزینہ خوب دل خود چیز نیکو برمی‌آورد و به همینطور پدران ایشان با انبیا سلوک نمودند. ۲۴ «لیکن وای شخص شریر از خزینہ بد دل خویش چیز بد بیرون می‌آورد. زیرا که بر شمایی دولت‌مندان زیرا که تسلی خود را یافته‌اید. ۲۵ وای بر از زیادتی دل زبان سخن می‌گوید. ۴۶ «و چون است که مرا شمایی سیر شدگان، زیرا گرسنه خواهید شد. وای بر شما که الان خداوندان خداوندانی گویند و آنچه می‌گویم بعمل نمی‌آورد. ۴۷ خندانید زیرا که ماتم و گریه خواهید کرد. ۲۶ وای بر شما وقتی هرکه نزد من آید و سخنان مرا شنود و آنها را به‌جا آورد، شما را که جمیع مردم شما را تحسین کنند، زیرا همچنین پدران ایشان با نشان می‌دهم که به چه کس مشابهت دارد. ۴۸ مثل شخصی انبیای کذب کردند. ۲۷ «لیکن ای شنوندگان شما را می‌گویم است که خانه‌ای می‌ساخت و زمین را کنده گود نمود و بنیادش

۴۳ به ایشان گفت: «مرا لازم است که به شهرهای دیگر نیز گذارند. ۲۰ چون او ایمان ایشان را دید، به وی گفت: «ای به ملکوت خدا بشارت دهم، زیرا که برای همین کار فرستاده شده‌ام.» ۴۴ پس در کنایس جلیل موعظه می‌نمود.

۵ و هنگامی که گروهی بر وی ازدحام می‌نمودند تا کلام خدا را بشنوند، او به کناردریاچه جنیسارت ایستاده بود. ۲ و دو زورق رادر کنار دریاچه ایستاده دید که صیادان از آنها بیرون آمده، دامهای خود را شست و شومی نمودند. ۳ پس به یکی از آن دو زورق که مال شمعون بود سوار شده، از او درخواست نمود که از خشکی اندکی دور ببرد. پس در زورق نشست، مردم را تعلیم می‌داد. ۴ و چون از سخن گفتن فارغ شد، به شمعون گفت: «به میانه دریاچه بران و دامهای خود رابرای شکار بیندازید.» ۵ شمعون در جواب وی گفت: «ای استاد، تمام شب را رنج برده چیزی نگرفتم، لیکن به حکم تو، دام را خواهیم انداخت.» ۶ و چون چنین کردند، مقداری کثیر از ماهی صید کردند، چنانکه نزدیک بود دام ایشان گسسته شود. ۷ و به رفقای خود که در زورق دیگری بودند اشاره کردند که آمده ایشان را امداد کنند. پس آمده هر دو زورق را پر کردند بقسمی که نزدیک بود غرق شوند. ۸ شمعون بطرس چون این را بدید، بر پایهای عیسی افتاده، گفت: «ای خداوند از من دور شو زیرا مردی گناهکارم.» ۹ چونکه به سبب صید ماهی که کرده بودند، دهشت بر او و همه رفقای وی مستولی شده بود. ۱۰ و هم چنین نیز بر یعقوب و یوحنا پسران زبدی که شریک شمعون بودند. عیسی به شمعون گفت: «مترس. پس از این مردم را صید خواهی کرد.» ۱۱ پس چون زورق‌ها را کنار آوردند همه را ترک کرده، از عقب اوروانه شدند. ۱۲ و چون او در شهری از شهرها بود ناگاه مردی پر از برص آمده، چون عیسی را بدید، به روی درافتاد و از او درخواست کرده، گفت: «خداوند، اگر خواهی می‌توانی مرا طهارسازی.» ۱۳ پس او دست آورده، وی را لمس نمود و گفت: «می‌خواهم. طاهر شو.» که فور برص از او زایل شد. ۱۴ و او را قدغن کرد که «هیچ کس را خیر مده، بلکه رفته خود را به کاهن بنما و هدیه‌ای بجهت طهارت خود، بطوری که موسی فرموده است، بگذران تا بجهت ایشان شهادتی شود.» ۱۵ لیکن خبر او بیشتر شهرت یافت و گروهی بسیار جمع شدند تا کلام او را بشنوند و از مرضهای خود شفا یابند، ۱۶ و او به ویرانه‌ها عزلت جسته، به عبادت مشغول شد. ۱۷ روزی از روزها واقع شد که او تعلیم می‌داد و فریسیان و فقها که از همه بلدان جلیل و یهودیه و اورشلیم آمده، نشسته بودند وقت خداوند برای شفای ایشان صادر می‌شد، ۱۸ که ناگاه چند نفر شخصی مفلوج را بر بستری آوردند و می‌خواستند او را داخل کنند تا پیش روی وی بگذارند. ۱۹ و می‌خوردند. ۲ و بعضی از فریسیان بدیشان گفتند: «چرا کاری چون به سبب انبوهی مردم راهی نیافتند که او را به خانه درآورند بر پشت بام رفته، او را با تختش از میان سفالها در وسط پیش عیسی

۶ و واقع شد در سبت دوم اولین که او از میان کشت زارها می‌گذشت و شاگردانش خوشه‌ها می‌چیدند و به کف مالیده می‌خوردند. ۲ و بعضی از فریسیان بدیشان گفتند: «چرا کاری می‌کنید که کردن آن در سبت جایز نیست.» ۳ عیسی در جواب ایشان گفت: «آیا نخوانده اید آنچه داود و رفقایش کردند در وقتی

این یوسی، بن ایلعادر، بن یوریم، بن متات، بن لای، ۳۰ بن شروع به گفتن کرد که «امروز این نوشته در گوشهای شما تمام شمعون، بن یهودا، بن یوسف، بن یونان، بن ایلیاقیم، ۳۱ بن شد.» ۲۲ و همه بر وی شهادت دادند و از سخنان فیض آمیزی ملیا، بن مینان، بن متاتا بن ناتان، بن داود، ۳۲ بن یسی، بن که از دهانش صادر می‌شد، تعجب نموده، گفتند: «مگر این پسر عویید، بن بوغر، بن شلمون، بن نحشون، ۳۳ بن عینناداب، بن یوسف نیست؟» ۲۳ بدیشان گفت: «هرآینه این مثل را به من ارام، بن حصرون، بن فارص، بن یهودا، ۳۴ بن یعقوب، بن خواهیدگفت، ای طیب خود را شفا بده. آنچه شنیده‌ایم که در اسحق، بن ابراهیم، بن تارح، بن ناحور، ۳۵ بن سروج، بن رعور، کفرناحوم از تو صادر شد، اینجا نیز در وطن خویش بنما.» ۲۴ بن فالج، بن عابر، بن صالح، ۳۶ بن قینان، بن ارفکشاد، بن و گفت: «هرآینه به شمامی گویم که هیچ نبی در وطن خویش سام، بن نوح، بن لامک، ۳۷ بن متوشالغ، بن خنوخ، بن یارد، مقبول نباشد. ۲۵ و به تحقیق شما را می‌گویم که بسا بیوه‌زنان در بن مهللئیل، بن قینان، ۳۸ بن انوش، بن شیث، بن آدم، بن الله. اسرائیل بودند، در ایام الیاس، وقتی که آسمان مدت سه سال و شش ماه بسته ماند، چنانکه قحطی عظیم در تمامی زمین پدید شد. ۴ اما عیسی پر از روح‌القدس بوده، از اردن مراجعت کرد و روح آمد، ۲۶ و الیاس نزد هیچ کدام از ایشان فرستاده نشد، مگر نزد او را به بیابان برد. ۲ ومدت چهل روز ابلیس او را تجربه می‌نمود و در آن ایام چیزی نخورد. چون تمام شد، آخر گرسنه گردید. ۳ و ابلیس بدو گفت: «اگر پسر خدا هستی، این سنگ را بگو تا نان گردد.» ۴ عیسی در جواب وی گفت: «مکتوب است که انسان به نان فقط زیست نمی‌کند، بلکه به هر کلمه خدا.» ۵ پس ابلیس او را به کوهی بلند برده، تمامی ممالک جهان را درلحظه‌ای بدو نشان داد. ۶ و ابلیس بدو گفت: «جمع این قدرت و حشمت آنها را به تو می‌دهم، زیرا که به من سپرده شده است و به هرکه می‌خواهم می‌بخشم. ۷ پس اگر تو پیش من سجده کنی، همه از آن تو خواهد شد.» ۸ عیسی در جواب او گفت: «ای شیطان، مکتوب است، خداوند خدای خود را پرستش کن و غیر او را عبادت منما.» ۹ پس او را به اورشلیم برده، برکنگه هیکل قرار داد و بدو گفت: «اگر پسر خدا هستی، خود را از اینجا به زیر انداز. ۱۰ زیرا مکتوب است که فرشتگان خود را دربار تو حکم فرماید تا تو را محافظت کنند. ۱۱ و تو را به دستهای خود بردارند، مبدا پایت به سنگی خورد.» ۱۲ عیسی در جواب وی گفت که «گفته شده است، خداوند خدای خود را تجربه مکن.» ۱۳ و چون ابلیس جمع تجربه را به اتمام رسانید، تا مدتی از او جدا شد. ۱۴ و عیسی به قوت روح، به جلیل برگشت و خیر او در تمامی آن نواحی شهرت یافت. ۱۵ و او در کنایس ایشان تعلیم می‌داد و همه او را تعظیم می‌کردند. ۱۶ و به ناصره جایی که پرورش یافته بود، رسید و بحسب دستور خود در روز سبت به کنیسه درآمد، برای تلاوت برخاست. ۱۷ آنگاه صحیفه اشعیا نبی را بدو دادند و چون کتاب راگشود، موضعی را یافت که مکتوب است ۱۸ «روح خداوند بر من است، زیرا که مرا مسح کرد تا فقیران را بشارت دهم و مرا فرستاد، تا شکسته دلان را شفا بخشم و اسیران را به رستگاری و کوران را به بینایی، موعظه کنم و تا کویدگان را، آزاد سازم، ۱۹ و از سال پسندیده خداوند موعظه کنم.» ۲۰ پس کتاب را به هم پیچیده، به خادم سپرد و بنشست و چشمان همه اهل کنیسه بر وی دوخته می‌بود. ۲۱ آنگاه بدیشان

است، ۳۱ که آن را پیش روی جمیع امت‌ها مهیا ساختی. ۳۲ بجهت آموزش گناهان موعظه می‌کرد. ۴ چنانچه مکتوب است در نوری که کشف حجاب برای امت‌ها کند و قوم تو اسرائیل را جلال صحیفه کلمات اشعیای نبی که می‌گوید: «صدای ندا کننده‌ای بود.» ۳۳ و یوسف و مادرش از آنچه درباره او گفته شد، تعجب در پستان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او راراست نمایند. ۵ نمودند. ۳۴ پس شمعون ایشان را برکت داد، به مادرش مریم هر وادی انباشته و هر کوه و تلی پست و هر کجی راست و هر گفت: «اینک این طفل قرار داده شد، برای افتادن و برخاستن راه ناهموار صاف خواهد شد ۶ و تمامی بشر نجات خدا را بسیاری از آل اسرائیل و برای آیتی که به خلاف آن خواهند گفت. خواهند دید.» ۷ آنگاه به آن جماعتی که برای تعمیم وی بیرون ۳۵ و در قلب تو نیز شمشیری فرو خواهد رفت، تا افکار قلوب می‌آمدند، گفت: «ای افعی زادگان، که شمارا نشان داد که از بسیاری مکشوف شود.» ۳۶ و زنی نبیه بود، حنا نام، دختر فنوئیل غضب آینده بگریزد؟ ۸ پس ثمرات مناسب توبه بیاورید و در ازسبب اشیر بسیار سالخورده، که از زمان بکارت هفت سال با خاطر خود این سخن را راه مهید که ابراهیم پدر ماست، زیرا به شوهر بسر برده بود. ۳۷ و قریب به هشتاد و چهار سال بود که او شما می‌گویم خدا قادر است که از این سنگها، فرزندان برای بیوه گشته از هیکل جدا نمی‌شد، بلکه شبانه‌روز به روزه و مناجات ابراهیم برانگیزاند. ۹ و الان نیز تیشه بر ریشه درختان نهاده شده در عبادت مشغول می‌بود. ۳۸ او در همان ساعت درآمد، خدا را است، پس هر درختی که میوه نیکو نیاورد، بریده و در آتش افکنده شکر نمود و درباره او به همه منتظرین نجات در اورشلیم، تکلم می‌شود.» ۱۰ پس مردم از وی سوال نموده گفتند: «چه کنیم؟» نمود. ۳۹ و چون تمامی رسوم شریعت خداوند را به پایان برده ۱۱ او در جواب ایشان گفت: «هر که دوجامه دارد، به آنکه ندارد بودند، به شهر خود ناصره جلیل مراجعت کردند. ۴۰ و طفل بدهد. و هر که خوراک دارد نیز چنین کند.» ۱۲ و باجگیران نیز نمو کرده، به روح قوی می‌گشت و از حکمت پر شده، فیض برای تعمیم آمده، بدو گفتند: «ای استاد چه کنیم؟» ۱۳ بدیشان خدا بروی می‌بود. ۴۱ و والدین او هر ساله بجهت عید فصح، گفت: «زیادتر از آنچه مقرر است، مگیرید.» ۱۴ سپاهیان نیز از به اورشلیم می‌رفتند. ۴۲ و چون دوازده ساله شد، موافق رسم او پرسیده، گفتند: «ما چه کنیم؟» به ایشان گفت: «بر کسی عید، به اورشلیم آمدند. ۴۳ و چون روزها را تمام کرده مراجعت ظلم کمیند و بر هیچ کس افترا مزیند و به مواج خود اکتفا کنید.» می‌نمودند، آن طفل یعنی عیسی، در اورشلیم توقف نمود و یوسف ۱۵ و هنگامی که قوم مرتصد می‌بودند و همه در خاطر خود درباره و مادرش نمی‌دانستند. ۴۴ بلکه چون گمان می‌بردند که او در یحیی تفکر می‌نمودند که این مسیح است یا نه، ۱۶ یحیی به همه قافله است، سفریکروزه کردند و او را در میان خویشان و آشنایان متوجه شده گفت: «من شما را به آب تعمیدی دهم، لیکن خود می‌جستند. ۴۵ و چون او را نیافتند، در طلب او به اورشلیم شخصی تواناتر از من می‌آید که لیاقت آن ندارم که بند نعلین او را برگشتند. ۴۶ و بعد از سه روز، او را در هیکل یافتند که در میان باز کنم. او شما را به روح‌القدس و آتش تعمیم خواهد داد. ۱۷ او معلمان نشسته، سخنان ایشان را می‌شنود و از ایشان سوال همی غریبان خود را به دست خود دارد و خرمن خویش را پاک کرده، گندم کرد. ۴۷ و هر که سخن او را می‌شنید، از فهم و جوابهای او را در انبار خود ذخیره خواهد نمود و گاه را در آتشی که خاموشی متحیر می‌گشت. ۴۸ چون ایشان او را دیدند، مضطرب شدند. نمی‌پذیرد خواهد سوزانید.» ۱۸ و به نصایح بسیار دیگر، قوم را پس مادرش به وی گفت: «ای فرزند چرا با ما چنین کردی؟ اینک بشارت می‌داد. ۱۹ اما هیرودیس تیتراک چون به سبب هیرودیا، زن پدرت و من غمناک گشته تو را جستجو می‌کردیم.» ۴۹ او برادر او فیلیس و سایر بدیهایی که هیرودیس کرده بود از وی توییح به ایشان گفت: «از بهرچه مرا طلب می‌کردید، مگر ندانسته‌اید یافت، ۲۰ این رائیز بر همه افزود که یحیی را در زندان حبس که باید من در امور پدر خود باشم؟» ۵۰ ولی آن سخنی را که نمود. ۲۱ اما چون تمامی قوم تعمیم یافته بودند و عیسی هم تعمیم بدیشان گفت، نفهمیدند. ۵۱ پس با ایشان روانه شده، به ناصره گرفته دعا می‌کرد، آسمان شکافته شد ۲۲ و روح‌القدس به هیات آمد و مطیع ایشان می‌بود و مادر او تمامی این امور را در خاطر خود جسمانی، مانند کیوتی بر او نازل شد. و آوازی از آسمان در رسید نگاه می‌داشت. ۵۲ و عیسی در حکمت و قامت و رضامندی نزد وقتی که شروع کرد، قریب به سی ساله بود. و حسب گمان خلق، خدا و مردم ترقی می‌کرد.

۳ و در سال پانزدهم از سلطنت طیباریوس قیصر، در وقتی پسر یوسف ابن هالی ۲۴ ابن متات، بن لاوی، بن ملکی، بن ینا، بن یوسف، ۲۵ ابن متاتیا، بن آموس، بن ناحوم، بن حسلی، بن نجی، ۲۶ ابن مات، بن متاتیا، بن شمعی، بن یوسف، بن یهودا، و برادرش فیلیس تیتراک ایطوره تراخونیتس و لیسانیوس تیتراک آبلیه ۲۷ ابن یوحنا، بن ریسا، بن زروبابل، بن سالتیئیل، بن نیری، ۲ و حنا و قیفا روسای کهنه بودند، کلام خدا به یحیی ابن زکریا ۲۸ ابن ملکی، بن ادی، بن قوسام، بن ایلمودام، بن عیر، ۲۹ در بیان نازل شده، ۳ تمامی حوالی اردن آمده، به تعمیم توبه

دولتمندان راهبیدست رد نمود. ۵۴ بنده خود اسرائیل را یاری کرد، زیرا که او از خاندان و آل داود بود. ۵ تا نام او با برهمی که نامزد او به یادگاری رحمانیت خویش، ۵۵ چنانکه به اجداد ما گفته بود، بود و نزدیک به زاییدن بود، ثبت گردد. ۶ و وقتی که ایشان در به ابراهیم و به ذریت او تابداالایاد. (aiōn g165) ۵۶ و مریم آنجا بودند، هنگام وضع حمل او رسیده، ۷ پسر نخستین خود قریب به سه ماه نزد وی ماند. پس به خانه خود مراجعت کرد. رازایید. و او را در قنذاقه پیچیده، در آخور خوابانید. زیرا که برای ۵۷ اما چون ایصصابات را وقت وضع حمل رسید، پسری براد. ایشان در منزل جای نبود. ۸ و در آن نواحی، شبانان در صحرا ۵۸ و همسایگان و خویشان او چون شنیدند که خداوند رحمت بصرمی بردند و در شب پاسبانی گله های خویش می کردند. ۹ عظیمی بر وی کرده، با او شادی کردند. ۵۹ و واقع شد در ناگاه فرشته خداوند بر ایشان ظاهر شد و کبریایی خداوند بر گرد روزهشتم چون برای ختنه طفل آمدند، که نام پدرش زکریا را بر او و ایشان تابید و بغایت ترسان گشتند. ۱۰ فرشته ایشان را گفت: می نهند. ۶۰ اما مادرش ملنفت شده، گفت: «نی بلکه به «مترسید، زیرا اینک بشارت خوشی عظیم به شما می دهم که برای یحیی نامیده می شود.» ۶۱ به وی گفتند: «از قبيله تو هیچ کس جمع قوم خواهد بود. ۱۱ که امروز برای شما در شهر داود، این اسم راندارد.» ۶۲ پس به پدرش اشاره کردند که «او را چه نجات دهنده ای که مسیح خداوند باشد متولد شد. ۱۲ و علامت نام خواهی نهاد؟» ۶۳ او تخته ای خواسته بنوشته که «نام او برای شما این است که طفلی در قنذاقه پیچیده و در آخور خوابیده یحیی است» و همه متعجب شدند. ۶۴ در ساعت، دهان و خواهید یافت.» ۱۳ در همان حال فوجی از لشکر آسمانی با زبان او باز گشته، به حمد خدا متکلم شد. ۶۵ پس بر تمامی فرشته حاضر شده، خدا را تسبیح کنان می گفتند: ۱۴ «خدا را در همسایگان ایشان، خوف مستولی گشت و جمیع این وقایع در اعلی علین جلال و بر زمین سلامتی و در میان مردم رضامندی همه کوهستان یهودیه شهرت یافت. ۶۶ و هرکه شنید، در خاطر باد.» ۱۵ و چون فرشتگان از نزد ایشان به آسمان رفتند، شبانان با خود تفکر نموده، گفت: «این چه نوع طفل خواهد بود؟» و یکدیگر گفتند: «الان به بیت لحم برویم و این چیزی را که واقع دست خداوند با وی می بود. ۶۷ و پدرش زکریا از روح القدس پر شده و خداوند آن را به ما اعلام نموده است ببینیم.» ۱۶ پس به شده نبوت نموده، گفت: ۶۸ «خداوند خدای اسرائیل متبارک شتاب رفته، مریم و یوسف و آن طفل را در آخور خوابیده یافتند. باد، زیرا از قوم خود تفقد نموده، برای ایشان فدایی قرار داد. ۶۹ و شاخ نجاتی برای ما برافراشت، در خانه بنده خود داود. ۷۰ چنانچه به زبان مقدسین گفت که از بدو عالم انبیا اومی بودند، بدیشان گفتند، تعجب می نمود. ۱۹ امامریم در دل خود متفکر شده، این همه سخنان رانگه می داشت. ۲۰ و شبانان خدا را نفرت دارند، ۷۲ تا رحمت را برپردان ما به جا آرد و عهد مقدس خود را تذکر فرماید. ۷۳ سوگندی که برای پدر ما ابراهیم یاد کرد، شنیده بودند چنانکه به ایشان گفته شده بود. ۲۱ و چون روز ۷۴ که ما را فیض عطا فرماید، تا از دست دشمنان خود رهایی هشتم، وقت ختنه طفل رسید، او را عیسی نام نهادند، چنانکه یافته، او را بی خوف عبادت کنیم. ۷۵ در حضور او به قدوسیت فرشته قبل از قرار گرفتن او در رحم، او را نامیده بود. ۲۲ و چون ایام و عدالت، در تمامی روزهای عمر خود. ۷۶ و توای طفل نبی تطهیر ایشان برحسب شریعت موسی رسید، او را به اورشلیم بردند تا حضرت اعلی خوانده خواهی شد، زیرا پیش روی خداوند خواهی خرامید، تا طرق او را مهیاسازی، ۷۷ تا قوم او را معرفت نجات دهی، درآمزش گناهان ایشان. ۷۸ به احشای رحمت خدای ما و تا قربانی گذارند، چنانکه در شریعت خداوند مقرر است، یعنی که به آن سپیده از عالم اعلی از ما تفقد نمود، ۷۹ تا ساکنان در جفت فاخته ای یا دو جوجه کبوتر. ۲۵ و اینک شخصی شمعون ظلمت و ظل موت را نوردد. و پایهای ما را به طریق سلامتی نام در اورشلیم بود که مرد صالح و متقی و منتظر تسلی اسرائیل بود هدایت نماید.» ۸۰ پس طفل نمو کرده، در روح قوی می گشت. و روح القدس بر وی بود. ۲۶ و از روح القدس بدو وحی رسیده بود و تا روز ظهور خود برای اسرائیل، دربابان بسر می برد. که، تا مسیح خداوند را نبینی موت را نخواهی دید. ۲۷ پس به راهنمایی روح، به هیکل درآمد و چون والدینش آن طفل یعنی ۲ و در آن ایام حکمی از اوغسطس قیصر صادر گشت که تمام عیسی را آوردند تا رسوم شریعت را بجهت او بعمل آورند، ۲۸ او ربع مسکون را اسم نویسی کنند. ۲ و این اسم نویسی اول شد، رادر آغوش خود کشیده و خدا را متبارک خوانده، گفت: ۲۹ هنگامی که کیریئوس والی سوریه بود. ۳ پس همه مردم هر یک به «الحال ای خداوند بنده خود را رخصت می دهی، به سلامتی شهر خود برای اسم نویسی می رفتند. ۴ و یوسف نیز از جلیل از بلده ناصره به یهودیه به شهر داود که بیت لحم نام داشت، رفت. ۳۰ زیرا که چشمان من نجات تو را دیده

گفت: ۲۵ «به اینطور خداوند به من عمل نمود در روزهایی که مرا منظور داشت، تا ننگ مرا از نظر مردم بردارد.» ۲۶ و در ماه ششم جبرائیل فرشته از جانب خدا به بلدی از جلیل که ناصره نام داشت، فرستاده شد. ۲۷ نزد پاکراهی نامزد مردی مسمی به یوسف از خاندان داود و نام آن باکره مریم بود. ۲۸ پس فرشته نزد او داخل شده، گفت: «سلام برتوای نعمت رسیده، خداوند با رفته، به ترتیب به تو بنویسم ای تیوفلس عزیز، ۴ تا صحت آن کلامی که در آن تعلیم یافته‌ای دریایی. ۵ در ایام هیرودیس پادشاه یهودیه، کاهنی زکریا نام از فرقه ایبا بود که زن او از دختران هارون بود و ایصابات نام داشت. ۶ و هر دو در حضور خدا صالح و به جمیع احکام و فرایض خداوند، بی‌عیب سالک بودند. ۷ و او راعیسی خواهی نامید. ۳۲ او بزرگ خواهد بود و به پسر حضرت اعلی، مسمی شود، و خداوند خدایتخت پدرش داود را بدو عطا خواهد فرمود. ۳۳ او بر خاندان یعقوب تا به ابد پادشاهی خواهد کرد و سلطنت او را نهایت نخواهد بود.» (aiōn) (g165) ۳۴ مریم به فرشته گفت: «این چگونه می‌شود و حال آنکه مردی را نشناختم؟» ۳۵ فرشته در جواب وی گفت: «روح‌القدس بر تو خواهد آمد و قوت حضرت اعلی بر تو سایه خواهد افکند، از آنجهت آن مولود مقدس، پسر خدا خوانده خواهد شد. ۳۶ و اینک ایصابات از خویشان تونیز در پیری به پسر می‌حامله شده و این ماه ششم است، مر او را که نازد می‌خواندند. ۳۷ زیرا خداوند مرا برحسب سخن تو واقع شود.» پس فرشته از نزد او رفت. ۳۹ در آن روزها، مریم برخاست و به بلدی از کوهستان یهودیه بشتاب رفت. ۴۰ و به خانه زکریا درآمده، به ایصابات سلام کرد. ۴۱ و چون ایصابات سلام مریم را شنید، بچه در رحم او به حرکت آمد و ایصابات به روح‌القدس پر شده، ۴۲ به آواز بلند صدا زده گفت: «تو در میان زنان مبارک هستی و مبارک است ثمره رحم تو. ۴۳ و از کجا این به من رسید که مادر خداوند من، به نزد من آید؟ ۴۴ زیرا اینک چون آواز سلام تو گوش زدمن شد، بچه از خوشی در رحم من به حرکت آمد. ۴۵ و خوشابحال او که ایمان آورد، زیرا که آنچه از جانب خداوند به وی گفته شد، به انجام خواهد رسید.» ۴۶ پس مریم گفت: «جان من خداوند راتمجید می‌کند، ۴۷ و روح من به رهاننده من خدا بوجد آمد، ۴۸ زیرا برحقارت کنیز خود نظر افکند. زیرا هان از کنون تمامی طبقات مرا خوشحال خواهند خواند، ۴۹ زیرا آن قادر، به من کارهای عظیم کرده و نام او قدوس است، ۵۰ و رحمت او نسلا بعد نسل است. بر آنانی که از او می‌ترسند. ۵۱ به بازوی خود، قدرت را ظاهر فرمود و متکبران را به خیال دل ایشان پراکنده ساخت. ۵۲ جباران را از تختها به زیر افکند. و فروتنان را سرفراز گردانید. ۵۳ گرسنگان را به چیزهای نیکو سیر فرمود و

۱ از آنجهت که بسیاری دست خود را دراز کردند به سوی تالیف حکایت آن اموری که نزد ما به اتمام رسید، ۲ چنانچه آنانی که از ابتدائظارگان و خادمان کلام بودند به ما رسانیدند، ۳ من نیز مصلحت چنان دیدم که همه را من البدایه به تدقیق در پی رفته، به ترتیب به تو بنویسم ای تیوفلس عزیز، ۴ تا صحت آن کلامی که در آن تعلیم یافته‌ای دریایی. ۵ در ایام هیرودیس پادشاه یهودیه، کاهنی زکریا نام از فرقه ایبا بود که زن او از دختران هارون بود و ایصابات نام داشت. ۶ و هر دو در حضور خدا صالح و به جمیع احکام و فرایض خداوند، بی‌عیب سالک بودند. ۷ و ایشان را فرزندی نبود زیرا که ایصابات نازاد بود و هر دو دیرینه سال بودند. ۸ و واقع شد که چون به نوبت فرقه خود در حضور خدا کهنات می‌کرد، ۹ حسب عادت کهنات، نوبت او شد که به قدس خداوند درآمده، بخور بسوزاند. ۱۰ و در وقت بخور، تمام جماعت قوم بیرون عبادت می‌کردند. ۱۱ ناگاه فرشته خداوند به طرف راست مذبح بخور ایستاده، بر وی ظاهر گشت. ۱۲ چون زکریا او را دید، در حیرت افتاده، ترس بر او مستولی شد. ۱۳ فرشته بدو گفت: «ای زکریا ترسان مباش، زیرا که دعای تو مستجاب گردیده است و زوجه ات ایصابات برای تو پسر می‌خواهد زایدو او را یحیی خواهی نامید. ۱۴ و تو را خوشی و شادی رخ خواهد نمود و بسیاری از ولادت او مسرور خواهند شد. ۱۵ زیرا که در حضور خداوند بزرگ خواهد بود و شراب و مسکری نخواهد نوشید و از شکم مادر خود، پر از روح‌القدس خواهد بود. ۱۶ و بسیاری از بنی اسرائیل را، به سوی خداوند خدای ایشان خواهد برگردانید. ۱۷ و او به روح و قوت الیاس پیش روی وی خواهد خرامید، تا دلهای پدران را به طرف پسران و نافرمانان را به حکمت عادلان بگرداند تا قومی مستعد برای خدا مهیا سازد.» ۱۸ زکریا به فرشته گفت: «این را چگونه بدانم و حال آنکه من پیر هستم و زوجه‌ام دیرینه سال است؟» ۱۹ فرشته در جواب وی گفت: «من جبرائیل هستم که در حضور خدا می‌ایستم و فرستاده شدم تا به تو سخن گویم و از این امور تو را مؤذنه دهم. ۲۰ و الحال تا این امور واقع نگردد، گنگ شده یاری حرف زدن نخواهی داشت، زیرا سخن های مرا که در وقت خود به وقوع خواهد پیوست، باور نکردی.» ۲۱ و جماعت منتظر زکریامی بودند و از طول توقف او در قدس متعجب شدند. ۲۲ اما چون بیرون آمده نتوانست با ایشان حرف زند، پس فهمیدند که در قدس رویایی دیده است، پس به سوی ایشان اشاره می‌کرد و ساکت ماند. ۲۳ و چون ایام خدمت او به اتمام رسید، به خانه خود رفت. ۲۴ و بعد از آن روزها، زن او ایصابات حامله شده، مدت پنج ماه خود را پنهان نمود و

خداوند با ایشان کار می‌کرد و به آیاتی که همراه ایشان می‌بود،
کلام را ثابت می‌گردانید.

سلام کردن گرفتند که «سلام ای پادشاه یهود!» ۱۹ و نی بر سرو
زند و آب دهان بر وی انداخته و زانو زده، بدو تعظیم می نمودند. ۴۶ پس کتانی خریده، آن را از صلیب به زیر آورد و به آن کتان
۲۰ و چون او را استهزا کرده بودند، لباس قرمز را از وی کنده جامه
خودش را پوشانیدند و او را بیرون بردند تا مصلوبش سازند. ۲۱ و قبر غلطانید. ۴۷ و مریم مجدلیه و مریم مادر یوشادیدند که کجا
راهگذری را شمعون نام، از اهل قیروان که از بلوکات می آمد، و گذاشته شد.

۱۶ پس چون سبت گذشته بود، مریم مجدلیه و مریم مادر

یعقوب و سالومه حنوط خریده، آمدند تا او را تدفین کنند. ۲
صبح روز یکشنبه را بسیار زود وقت طلوع آفتاب بر سر قبر آمدند.
۳ و با یکدیگر می گفتند: «کیست که سنگ را برای ما از سر قبر
بغلطانید؟» ۴ چون نگرستند، دیدند که سنگ غلطانیده شده
است زیرا بسیار بزرگ بود. ۵ و چون به قبر درآمدند، جوانی را
که جامه ای سفید دربرداشت بر جانب راست نشستند دیدند.
پس متحیر شدند. ۶ او بدیشان گفت: «ترسان مباشید! عیسی
ناصری مصلوب را می طلبید؟ او برخاسته است! در اینجا نیست.
آن موضعی را که او را نهاده بودند، ملاحظه کنید. ۷ لیکن رفته،
شاگردان او و بطرس را اطلاع دهید که پیش از شما به جلیل
می رود. او را در آنجا خواهید دید، چنانکه به شما فرموده بود.» ۸
پس بزودی بیرون شده از قبر گریختند زیرا لرزه و حیرت ایشان را فرو
گرفته بود و به کسی هیچ نگفتند زیرا می ترسیدند. ۹ (note:

The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.) و صبحگاهان، روز اول هفته چون

برخاسته بود، نخستین به مریم مجدلیه که از او هفت دیویرون
کرده بود ظاهر شد. ۱۰ و او رفته اصحاب او را که گریه و ماتم
می کردند خیر داد. ۱۱ و ایشان چون شنیدند که زنده گشته و بدو
ظاهر شده بود، باور نکردند. ۱۲ و بعد از آن به صورت دیگر به
دو نفر از ایشان در هنگامی که به دهات می رفتند، هویدا گردید.
۱۳ ایشان رفته، دیگران را خبر دادند، لیکن ایشان را نیز تصدیق
نمودند. ۱۴ و بعد از آن بدان یازده هنگامی که به غذانشسته
بودند ظاهر شد و ایشان را به سبب بی ایمانی و سخت دلی ایشان
توبیخ نمود زیرا به آنانی که او را برخاسته دیده بودند، تصدیق
نمودند. ۱۵ پس بدیشان گفت: «در تمام عالم بروید و جمیع
خلاق را به انجیل موعظه کنید. ۱۶ هر که ایمان آورده، تعمید یابد
نجات یابد و اما هر که ایمان نیاورد بر او حکم خواهد شد. ۱۷ و
این آیات همراه ایمانداران خواهد بود که به نام من دیوها را بیرون
کنند و به زبانهای تازه حرف زنند. ۱۸ و مارها را بردارند و اگر
زهر قاتلی بخورند ضرری بدیشان نرساند و هرگاه دستها بر میضان
گذارند شفا خواهند یافت.» ۱۹ و خداوند بعد از آنکه به ایشان
سخن گفته بود، به سوی آسمان مرتفع شده، به دست راست خدا
بنشست. ۲۰ و ایشان بیرون رفته، در هر جاموعظه می کردند و
را طلبیده، از او پرسید که «آیا چندی گذشته وفات نموده است؟»

۳۹ و باز رفته، به همان کلام دعانمود. ۴۰ و نیز برگشته، ایشان را در خواب یافت زیرا که چشمان ایشان سنگین شده بود و ندانستند او را چه جواب دهند. ۴۱ و مرتبه سوم آمده، بدیشان گفت: «ما یقی را بخوابید و استراحت کنید. کافی است! ساعت رسیده است. اینک پسر انسان به دستهای گناهکاران تسلیم می شود. ۴۲ برخیزید برویم که اکنون تسلیم کننده من نزدیک شد.» ۴۳ در ساعت وقتی که او هنوز سخن می گفت، یهودا که یکی از آن دوازده بود، با گروهی بسیار باشمشیرها و چوبها از جانب روسای کهنه و کاتبان و مشایخ آمدند. ۴۴ و تسلیم کننده او بدیشان نشانی داده، گفته بود: «هرکه را ببوسم، همان است. او را بگیرد و با حفظ تمام ببرد.» ۴۵ و در ساعت نزد وی شده، گفت: «یا سیدی، یا سیدی.» و وی را بوسید. ۴۶ ناگاه دستهای خود را بر وی انداخته، گرفتندش. ۴۷ و یکی از حاضرین شمشیر خود را کشیده، بر یکی از غلامان رئیس کهنه زده، گوشش را برید. ۴۸ عیسی روی بدیشان کرده، گفت: «گویا بر دزد با شمشیرها و چوبها بجهت گرفتن من بیرون آمدید! ۴۹ هر روز در نزد شما در هیكل تعلیم می دادم و مرا نگرفتید. لیکن لازم است که کتب تمام گردد.» ۵۰ آنگاه همه او را واگذارده بگیرختند. ۵۱ و یک جوانی با چادری بر بدن برهنه خود پیچیده، از عقب او روانه شد. چون جوانان او را گرفتند، ۵۲ چادر را گذارده، برهنه از دست ایشان گریخت. ۵۳ و عیسی را نزد رئیس کهنه بردند و جمیع روسای کاهنان و مشایخ و کاتبان بر او جمع گردیدند. ۵۴ و پطرس از دور در عقب او می آمد تا به خانه رئیس کهنه درآمده، با ملازمان بنشست و نزدیک آتش خود را گرم می نمود. ۵۵ و روسای کهنه و جمیع اهل شورا در جستجوی شهادت بر عیسی بودند تا او را بکشند و هیچ نیافتند، ۵۶ زیرا که هر چند بسیاری بر وی شهادت دروغ می دادند، اما شهادت های ایشان موافق نشد. ۵۷ و بعضی برخاسته شهادت دروغ داده، گفتند: ۵۸ «ما شنیدیم که او می گفت: من این هیكل ساخته شده به دست را خراب می کنم و در سه روز، دیگری را ناساخته شده به دست، بنا می کنم.» ۵۹ و در این هم باز شهادت های ایشان موافق نشد. ۶۰ پس رئیس کهنه از آن میان برخاسته، از عیسی پرسیده، گفت: «هیچ جواب نمی دهی؟ چه چیز است که اینها در حق تو شهادت می دهند؟» ۶۱ اما او ساکت مانده، هیچ جواب نداد. باز رئیس کهنه از او سوال نموده، گفت: «آیا تو مسیح پسر خدای متبارک هستی؟» ۶۲ عیسی گفت: «من هستم؛ و پسر انسان را خواهید دید که بر طرف راست قوت نشسته، در ابرهای آسمان می آید.» ۶۳ آنگاه رئیس کهنه جامه خود را چاک زده، گفت: «دیگر چه حاجت به شاهدان داریم؟ ۶۴ کفر او را شنیدید! چه مصلحت می دانید؟» پس همه بر او حکم کردند که مستوجب قتل است. ۶۵ و بعضی

۱۵ بامدادان، بی درنگ روسای کهنه بامشایخ و کاتبان و تمام اهل شورامشورت نمودند و عیسی را بند نهاده، بردند و به پیلاتس تسلیم کردند. ۲ پیلاتس از او پرسید: «آیا تو پادشاه یهود هستی؟» او در جواب وی گفت: «تو می گویی.» ۳ و چون روسای کهنه ادعای بسیار بر او می نمودند، ۴ پیلاتس باز از او سوال کرده، گفت: «هیچ جواب نمی دهی؟ ببین که چقدر بر توشهات می دهند!» ۵ اما عیسی باز هیچ جواب نداد، چنانکه پیلاتس متعجب شد. ۶ و در هر عید یک زندانی، هرکه را می خواستند، بجهت ایشان آزاد می کرد. ۷ و برابانامی با شرکای فتنه او که در فتنه خونریزی کرده بودند، در حبس بود. ۸ آنگاه مردم صدازده، شروع کردند به خواستن که برحسب عادت با ایشان عمل نماید. ۹ پیلاتس در جواب ایشان گفت: «آیا می خواهید پادشاه یهود را برای شما آزاد کنم؟» ۱۰ زیرا یافته بود که روسای کهنه او را از راه حسد تسلیم کرده بودند. ۱۱ اما روسای کهنه مردم را تحریض کرده بودند که بلکه برابا را برای ایشان رها کند. ۱۲ پیلاتس باز ایشان را در جواب گفت: «پس چه می خواهید بکنم با آن کس که پادشاه یهودش می گویند؟» ۱۳ ایشان بار دیگر فریاد کردند که «او را مصلوب کن!» ۱۴ پیلاتس بدیشان گفت: «چرا؟ چه بدی کرده است؟» ایشان بیشتر فریاد برآوردند که «او را مصلوب کن.» ۱۵ پس پیلاتس چون خواست که مردم را خشنود گرداند، برابا را برای ایشان آزاد کرد و عیسی را تازپانه زده، تسلیم نمود تا مصلوب شود. ۱۶ آنگاه سپاهیان او را به سرایی که دارالولایه است برده، تمام فوج را فراهم آوردند ۱۷ و جامه های قرمز بر او پوشانیدند و تاجی از خار یافته، بر سرش گذاردند ۱۸ و او را

در آن وقت، فرشتگان خود را از جهات اربعه از انتهای زمین تا به صاحب‌خانه را گویند: استاد می‌گوید مهمانخانه کجا است تافصح اقصای فلک فراهم خواهد آورد. ۲۸ «الحال از درخت انجیر را با شاگردان خود آنجا صرف کنیم؟ ۱۵ و اوبالاخانه بزرگ مفروش مثلش را فراگیرید که چون شاخه‌اش نازک شده، برگ می‌آورد می و آماده به شما نشان می‌دهد. آنجا از بهر ما تدارک ببینید.» ۱۶ دانید که تابستان نزدیک است. ۲۹ همچنین شما نیز چون این شاگردانش روانه شدند و به شهر رفته، چنانکه او فرموده بود، یافتند چیزها را واقع ببینید، بدانید که نزدیک بلکه بر در است. ۳۰ هرآینه و فصیح را آماده ساختند. ۱۷ شامگاهان با آن دوازده آمد. ۱۸ به شامی گویم تا جمیع این حوادث واقع نشود، این فرقه نخواهند و چون نشسته غذا می‌خورند، عیسی گفت: «هرآینه به شما گذشت. ۳۱ آسمان و زمین زایل می‌شود، لیکن کلمات من هرگز می‌گویم که، یکی از شما که با من غذایی خورد، مرا تسلیم زایل نشود. ۳۲ ولی از آن روز و ساعت غیر از پدر هیچ کس اطلاع ندارد، نه فرشته‌ها در آسمان و نه پسر هم. ۳۳ «پس بر حذر و که آیا من آمم و دیگری که آیا من هستم. ۲۰ او در جواب ایشان بیدار شده، دعا کنی‌دزیرا نمی‌دانید که آن وقت کی می‌شود. ۳۴ گفت: «یکی از دوازده که با من دست در قاب فروبرد! ۲۱ مثل کسی که عازم سفر شده، خانه خود را واگذارد و خادمان خود به درستی که پسر انسان بطوری که درباره او مکتوب است، را قدرت داده، هر یکی را به شغلی خاص مقرر نماید و دربان را رحلت می‌کند. لیکن وی را آن کسی که پسر انسان به واسطه او امر فرماید که بیدار بماند. ۳۵ پس بیدار باشید زیرا نمی‌دانید که تسلیم شود. او را بهتر می‌بود که تولد نیافتی.» ۲۲ و چون غذا در چه وقت صاحب‌خانه می‌آید، در شام یا نصف شب یا بانگ می‌خورند، عیسی نان را گرفته، برکت داد و پاره کرده، بدیشان خروس یا صبح. ۳۶ مبادا ناگهان آمده شما را خفته یابد. ۳۷ اما داد و گفت: «بگیرید و بخورید که این جسد من است.» ۲۳ آنچه به شما می‌گویم، به همه می‌گویم: بیدار باشید!

۱۴ و بعد از دو روز، عید فصیح و فطیر بوده که روسای کهنه و کاتبان مترصد بودند که به چه حيله او را دستگیر کرده، به قتل رسانند. ۲ لیکن می‌گفتند: «نه در عید مبادا در قوم اغتشاشی پدید آید.» ۳ و هنگامی که او در بیت عنیا در خانه شمعون ابرص به غذا نشسته بود، زنی با شیشه‌ای از عطرگرانها از سنبل خالص آمده، شیشه را شکسته، بر سر وی ریخت. ۴ و بعضی در خود خشم نموده، گفتند: «چرا این عطر تلف شد؟ ۵ زیرا ممکن بود این عطر زیادتیر از سیصد دینار فروخته، به فقرا داده شود.» و آن زن را سرزنش نمودند. ۶ اما عیسی گفت: «او را واگذارید! از برای چه او راحمت می‌دهید؟ زیرا که با من کاری نیکو کرده است، ۷ زیرا که فقرا را همیشه با خود دارید و هرگاه بخواهید می‌توانید با ایشان احسان کنید، لیکن مرا با خود دائم ندارید. ۸ آنچه در قوه او بود کرد، زیرا که جسد مرا بجهت دفن، پیش تدهین کرد. ۹ هرآینه به شما می‌گویم در هر جایی از تمام عالم که به این انجیل موعظه شود، آنچه این زن کرد نیز بجهت یادگاری وی مذکور خواهد شد.» ۱۰ پس یهودای اسخرویوطی که یکی از آن دوازده بود، به نزد روسای کهنه رفت تا او را بدیشان تسلیم کند. ۱۱ ایشان سخن او را شنیده، شاد شدند و بدو وعده دادند که نقدی بدو بدهند. و او در صدد فرصت موافق برای گرفتاری وی برآمد. ۱۲ و روز اول از عید فطیر که در آن فصیح راذیح می‌کردند، شاگردانش به وی گفتند: «کجایمی خواهی برویم تدارک ببینیم تا فصیح رابخوری؟» ۱۳ پس دو نفر از شاگردان خود رافرستاده، بدیشان گفت: «به شهر بروید و شخصی با سیوی آب به شما خواهد برخورد. از عقب وی بروید، ۱۴ و به هر جایی که درآید

گفت که منم خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب. مقابل هیکل نشسته بود، پطرس و یعقوب و یوحنا و اندریاس سر ازوی پرسیدند: «ما را خبر بده که این امور کی واقع می‌شود و ۲۷ او خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است. پس ازوی پرسیدند: «۴» ما را خبر بده که این امور کی واقع می‌شود و شما بسیار گمراه شده‌اید.» ۲۸ و یکی از کاتبان، چون مباحثه علامت نزدیک شدن این امور چیست؟» ۵ آنگاه عیسی در جواب ایشان را شنیده، دید که ایشان را جواب نیکو داد، پیش آمده، از ایشان سخن آغاز کرد که «زنهار کسی شما را گمراه نکند! ۶ او پرسید که «اول همه احکام کدام است؟» ۲۹ عیسی او را زیرا که بسیاری به نام من آمده، خواهند گفت که من هستم جواب داد که «اول همه احکام این است که بشنوی اسرائیل، و بسیاری را گمراه خواهند نمود. ۷ اما چون جنگها و اخبار خداوند خدای ما خداوند واحد است. ۳۰ و خداوند خدای خود را جنگها را بشنوی، مضطرب مشوید زیرا که وقوع این حوادث به تمامی دل و تمامی جان و تمامی خاطر و تمامی قوت خود ضروری است لیکن انتها هنوز نیست. ۸ زیرا که امتی بر امتی محبت نما، که اول از احکام این است. ۳۱ و دوم مثل اول است و مملکتی بر مملکتی خواهند برخاست و زلزله هادر جایها حادث که همسایه خود را چون نفس خود محبت نما. بزرگتر از این دو، خواهد شد و قحطی‌ها و اغتشاش‌ها بدید می‌آید؛ و اینها ابتدای حکمی نیست.» ۳۲ کاتب وی را گفت: «آفرین ای استاد، نیکو دردهای زه می‌باشد. ۹» لیکن شما از برای خود احتیاط کنید زیرا گفتی، زیرا خداواحد است و سوای او دیگری نیست، ۳۳ و او که شما را به شوراها خواهند سپرد و در کنایس تازیانه‌ها خواهند رابه تمامی دل و تمامی فهم و تمامی نفس و تمامی قوت محبت زد و شما را پیش حکام و پادشاهان بخاطر من حاضر خواهند نمودن و همسایه خود را مثل خود محبت نمودن، از همه قربانی کرد تا برایشان شهادتی شود. ۱۰ و لازم است که انجیل اول های سوختنی و هدایا افضل است.» ۳۴ چون عیسی بدید که بر تمامی امتها موعظه شود. ۱۱ و چون شما را گرفته، تسلیم عاقلانه جواب داد، به وی گفت: «از ملکوت خدا دور نیستی.» کند، میدیشید که چه بگوید و متفکر مباشد بلکه آنچه در آن و بعد از آن، هیچ کس جرات نکرد که از او سوالی کند. ۳۵ و ساعت به شما عطا شود، آن را گوید زیرا گوینده شما نیستید بلکه هنگامی که عیسی در هیکل تعلیم می‌داد، متوجه شده، گفت: روح القدس است. ۱۲ آنگاه برادر، برادر را و پدر، فرزند را به «چگونه کاتبان می‌گویند که مسیح پسر داود است؟ ۳۶ و حال هلاکت خواهند سپرد و فرزندان بروالدین خود برخاسته، ایشان را به آنکه خود داود در روح القدس می‌گوید که خداوند به خداوند قتل خواهند رسانید. ۱۳ و تمام خلق بجهت اسم من شما را دشمن من گفت برطرف راست من بنشین تا دشمنان تو را پای انداز تو خواهند داشت. اما هرکه تا به آخر صبر کند، همان نجات یابد. سازم؟ ۳۷ خود داود او را خداوند می‌خواند؛ پس چگونه او را پسر ۱۴» پس چون مکروه ویرانی را که به زبان دانبال نبی گفته شده می‌باشد؟» و عوام الناس کلام او را به خوشنودی می‌شنیدند. ۳۸ است، در جایی که نمی‌باید برپا بینید - آنکه می‌خواند بفهمد - پس در تعلیم خود گفت: «از کاتبان احتیاط کنید که خرامیدن در آنگاه آنانی که در یهودیه می‌باشند، به کوهستان فرار کنند، ۱۵ و لباس دراز و تعظیم های دربارها ۳۹ و کرسی های اول در کنایس هرکه بر بام باشد، به زیر نیاید و به خانه داخل نشود تا چیزی و جایهای صدر در ضیافت‌ها را دوست می‌دارند. ۴۰ اینان که از آن ببرد، ۱۶ و آنکه در مزرعه است، بزرگردد تا رخت خود خانه های بیوه‌زنان را می‌بلعد و نماز را به ریاطول می‌دهند، عقوبت را بردارد. ۱۷ اما وی بر آبستنن و شیر دهندگان در آن ایام. شدیدتر خواهند یافت.» ۴۱ و عیسی در مقابل بیت‌المال نشسته، ۱۸ و دعا کنید که فرار شما در زمستان نشود، ۱۹ زیرا که در آن نظاره می‌کرد که مردم به چه وضع پول به بیت‌المال می‌اندازند؛ و ایام، چنان مصیبتی خواهد شد که از ابتدای خلقتی که خدا بسیاری از دولتمندان، بسیاری انداختند. ۴۲ آنگاه بیوه‌زنی فقیر آفرید تاکنون نشده و نخواهد شد. ۲۰ و اگر خداوند آن روزها را آمده، دوفلس که یک ربع باشد انداخت. ۴۳ پس شاگردان خود را کوتاه نکردی، هیچ بشری نجات نیافتی. لیکن بجهت برگزیدگانی پیش خوانده، به ایشان گفت: «هرآینه به شما می‌گویم این بیوه‌زن که انتخاب نموده است، آن ایام را کوتاه ساخت. ۲۱» پس مسکین از همه آنانی که در خزانه انداختند، بیشتر داد. ۴۴ زیرا هرگاه کسی به شما گوید اینک مسیح در اینجاست یا اینک در که همه ایشان از زیادتی خود دادند، لیکن این زن از حاجتمندی آنجا، باور مکنید. ۲۲ زانرو که مسیحان دروغ و انبیای کذب ظاهر شده، آیات و معجزات از ایشان صادر خواهد شد، بقسمی خود، آنچه داشت انداخت، یعنی تمام معیشت خود را.»

که اگر ممکن بودی، برگزیدگان را هم گمراه نمودندی. ۲۳

۱۳ و چون او از هیکل بیرون می‌رفت، یکی از شاگردانش بدو گفت: «ای استاد ملاحظه فرما چه نوع سنگها و چه عمارت‌ها است!» ۲ عیسی در جواب وی گفت: «آیا این عمارت‌های عظیمه را می‌نگری؟ بدان که سنگی بر سنگی گذارده نخواهد شد، مگر آنکه به زیرافکنده شود!» ۳ و چون او بر کوه زیتون،

نیافت زیرا که موسم انجیر نرسیده بود. ۱۴ پس عیسی توجه نوکری نزد دهقانان فرستاد تا از میوه باغ را باغبانان بگیرد. ۳ اما نموده، بدان فرمود: «از این پس تا به ابد، هیچکس از تو میوه نخواهد خورد.» و شاگردانش شنیدند. (aiōn g165) ۱۵ پس وارد اورشلیم شدند. و چون عیسی داخل هیکل گشت، به بیرون و بی حرمت کرده، برگردانیدندش. ۵ پس یک نفر دیگر فرستاده، کردن آنانی که در هیکل خرید و فروش می کردند شروع نمود و تخت او را نیز کشتند و بسادیگران را که بعضی را زدند و بعضی را به های صرافان و کرسیهای کبوترفروشان را از گون ساخت، ۱۶ و قتل رسانیدند. ۶ و بالاخره یک پسر حبیب خود را باقی داشت. او نگذاشت که کسی با ظرفی از میان هیکل بگذرد، ۱۷ و تعلیم را نزد ایشان فرستاده، گفت: پسر مرا حرمت خواهند داشت. ۷ داده، گفت: «آیا مکتوب نیست که خانه من خانه عبادت تمامی لیکن دهقانان با خود گفتند: این وارث است؛ بیاید او را بکشیم امتها نامیده خواهد شد؟ اما شما آن را مغاره دزدان ساخته‌اید.» تاملات از آن ما گردد. ۸ پس او را گرفته، مقتول ساختند و او را ۱۸ چون روسای کهنه و کاتبان این را بشنیدند، در صدد آن بیرون از تاکستان افکندند. ۹ پس صاحب تاکستان چه خواهد شدند که او را چطور هلاک سازند زیرا که از وی ترسیدند چون که همه مردم از تعلیم وی متحیر می‌بودند. ۱۹ چون شام شد، از شهر خواهد سپرد. ۱۰ آیا این نوشته را خوانده‌اید: سنگی که معمارانش بیرون رفت. ۲۰ صبحگاهان، در اثنای راه، درخت انجیر را از رد کردند، همان سر زایه گردید؟ ۱۱ این از جانب خداوند شد و ریشه خشک یافتند. ۲۱ بطرس به خاطر آورده، وی را گفت: «ای استاد، اینک درخت انجیری که نفرینش کردی خشک شده!» ۲۲ اما از خلق می‌ترسیدند، زیرا می‌دانستند که این مثل را برای ایشان عیسی در جواب ایشان گفت: «به خدا ایمان آورید، ۲۳ زیرا که آورد. پس او را واگذارده، برفتند. ۱۳ و چند نفر از فریسیان و هرآینه به شما می‌گویم هرکه بدین کوه گوید منتقل شده، به دریا هیرودیان را نزدی فرستادند تا او را به سخی به دام آورند. ۱۴ افکنده شو و در دل خود شک نداشته باشد بلکه یقین دارد که ایشان آمده، بدو گفتند: «ای استاد، ما را یقین است که تو آنچه گویدی می‌شود، هرآینه هرآنچه گوید بدو عطا شود. ۲۴ بنابراین راستگو هستی و از کسی باک نداری، چون که به ظاهر مردم به شما می‌گویم آنچه در عبادت سوال می‌کنید، یقین بدانید که نمی‌نگری بلکه طریق خدا را به راستی تعلیم می‌نمایی. جزیه دادن آن را یافته‌اید و به شما عطا خواهد شد. ۲۵ و وقتی که به دعا بایستید، هرگاه کسی به شما خطا کرده باشد، او را ببخشید تا آنکه پدر شما نیز که در آسمان است، خطایای شما را معاف دارد. ۲۶ اما هرگاه شما نبخشید، پدر شما نیز که در آسمان است تقصیرهای شما را نخواهد بخشید.» ۲۷ و باز به اورشلیم آمدند. ۱۷ عیسی در جواب ایشان گفت: «آنچه از قیصر است، و هنگامی که او در هیکل می‌خرامید، روسای کهنه و کاتبان و به قیصر رد کنید و آنچه از خداست، به خدا.» و از او متعجب مشایخ نزد وی آمده، ۲۸ گفتندش: «به چه قدرت این کارها را شدند. ۱۸ و صدوقیان که منکر هستند نزد وی آمده، از او سوال می‌کنی و کیست که این قدرت را به توداده است تا این اعمال را نموده، گفتند: ۱۹ «ای استاد، موسی به ما نوشت که هرگاه برادر به‌جا آری؟» ۲۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «من از شما نیز کسی بمیرد و زنی بازگذاشته، اولادی نداشته باشد، برادرش زن او سخی می‌پرسم، مرا جواب دهید تا من هم به شما گویم به چه را بگیرد تا از بهر برادر خود نسلی پیدا نماید. ۲۰ پس هفت برادر قدرت این کارها را می‌کنم. ۳۰ تعمید یحیی از آسمان بود یا از بودند که نخستین، زنی گرفته، بمرد اولادی نگذاشت. ۲۱ پس انسان؟ مرا جواب دهید.» ۳۱ ایشان در دل‌های خود تفکر نموده، ثانی او را گرفته، هم بی اولاد فوت شد و همچنین سومی. ۲۲ تا گفتند: «اگر گویم از آسمان بود، هرآینه گوید پس چرا بدوایمان آنکه آن هفت او را گرفتند و اولادی نگذاشتند و بعد از همه، زن نیاوردید. ۳۲ و اگر گویم از انسان بود، از خلق بیم داشتند از فوت شد. ۲۳ پس در قیامت چون برخیزند، زن کدامیک از ایشان آنجا که همه یحیی را نبی‌ای برحق می‌دانستند. ۳۳ پس در جواب خواهد بود از آنجهت که هر هفت، او را به زنی گرفته بودند؟» ۲۴ عیسی گفتند: «نمی‌دانیم.» عیسی بدیشان جواب داد: «من هم عیسی در جواب ایشان گفت: «آیا گمراه نیستید از آترو که کتب شما را نمی‌گویم که به کدام قدرت این کارها را به‌جا می‌آورم.» و قوت خدا را نمی‌دانید؟ ۲۵ هنر هنگامی که از مردگان برخیزند، نه نکاح می‌کنند و نه منکوحه می‌گردند، بلکه مانند فرشتگان، در ۱۲ پس به مثل‌ها به ایشان آغاز سخن نمود که «شخصی تاکستانی غرس نموده، حصارای گردش کشید و چرخشتی بساخت و برچی بنا کرده، آن را به دهقانان سپرد و سفر کرد. ۲ و در موسم،

آنچه داری بفروش و به فقرا بده که در آسمان گنجی خواهی ایشان را خوانده، به ایشان گفت: «می‌دانید آنانی که حکام امتها یافت و بیا صلیب را برداشته، مرا پیروی کن.» ۲۲ لیکن او از شمرده می‌شوند برایشان ریاست می‌کنند و بزرگانشان بر ایشان این سخن ترش رو و محزون گشته، روانه گردید زیرا اموال بسیار مسلمانند. ۴۳ لیکن در میان شما چنین نخواهد بود، بلکه هرکه داشت. ۲۳ آنگاه عیسی گردآرد خود نگرسته، به شاگردان خود خواهد در میان شما بزرگ شود، خادم شما باشد. ۴۴ و هرکه گفت: «چه دشوار است که توانگران داخل ملکوت خدا شوند.» خواهد مقدم بر شما شود، غلام همه باشد. ۴۵ زیرا که پسر انسان ۲۴ چون شاگردانش از سخنان او در حیرت افتادند، عیسی باز نیز نیامده تا مخدوم شود بلکه تا خدمت کند و تا جان خود را فدای توجه نموده، بدیشان گفت: «ای فرزندان، چه دشوار است دخول بسیاری کند.» ۴۶ و وارد اریحا شدند. و وقتی که او باشاگردان آنانی که به مال و اموال توکل دارند در ملکوت خدا! ۲۵ سهل خود و جمعی کثیر از اریحا بیرون می‌رفت، بارتیمانوس کور، پسر تر است که شتر به سوراخ سوزن درآید از اینکه شخص دولت‌مند تیماسوس بر کناره راه نشست، گدایی می‌کرد. ۴۷ چون شنید که به ملکوت خدا داخل شود! ۲۶ ایشان بغایت متحیرگشته، با عیسی ناصری است، فریاد کردن گرفت و گفت: «ای عیسی یکدیگر می‌گفتند: «پس که می‌تواند نجات یابد؟» ۲۷ عیسی به ابن داود بر من ترحم کن.» ۴۸ و چندان که بسیاری او را نهیب ایشان نظر کرده، گفت: «نزد انسان محال است لیکن نزد خدا می‌داند که خاموش شود، زیادت‌تر فریاد برمی‌آورد که پسر داودا بر نیست زیرا که همه چیز نزد خدا ممکن است.» ۲۸ پطرس بدو گفتن من ترحم فرما. ۴۹ پس عیسی ایستاده، فرمود تا او را بخوانند. گرفت که «اینک ما همه چیز را ترک کرده، تو را پیروی کرده‌ایم.» آنگاه آن کور را خوانده، بدو گفتند: «خاطر جمع دار برخیز که ۲۹ عیسی جواب فرمود: «هرآینه به شما می‌گویم کسی نیست که تو را می‌خواند.» ۵۰ در ساعت ردای خود را دور انداخته، بر پا خانه یابردارن یا خواهران یا پدر یا مادر یا زن یا اولاد یا املاک جست و نزد عیسی آمد. ۵۱ عیسی به وی التفات نموده، گفت: را بجهت من و انجیل ترک کند، ۳۰ جزاینکه الحال در این زمان صد چندان یابد از خانه‌ها و برادران و خواهران و مادران و فرزندان و املاک با زحمات، و در عالم آینده حیات جاودانی را. (aiōn g165, aiōnios g166) ۳۱ اما بسا اولین که آخرین

۱۱ و چون نزدیک به اورشلیم به بیت‌فاجی و بیت عنیا بر می‌گردند و عیسی در جلو ایشان می‌خرامید، در حیرت افتادند و می‌رفتند و عیسی در جلو ایشان مستولی شد. آنگاه آن چون از عقب او می‌رفتند، ترس بر ایشان مستولی شد. آنگاه آن دوازده را باز به کنار کشیده، شروع کرد به اطلاع دادن به ایشان از آنچه بر وی وارد می‌شد، ۳۳ که «اینک به اورشلیم می‌رویم و پسر انسان به دست روسای کهنه و کتابیان تسلیم شود و بر وی فتوی قتل دهند و او را به امتها سپارند، ۳۴ و بر وی سخریه نموده، تازیانه‌اش زنند و آب دهان بر وی افکنند، او را خواهند کشت و روز سوم خواهد برخاست.» ۳۵ آنگاه یعقوب و یوحنا دو پسر زبدی نزدی آمده، گفتند: «ای استاد، می‌خواهیم آنچه از تو سوال کنیم برای ما بکنی.» ۳۶ ایشان را گفت: «چه می‌خواهید برای شما بکنم؟» ۳۷ گفتند: «به ما عطا فرما که یکی به طرف راست و دیگری برچپ تو در جلال تو بنشینیم.» ۳۸ عیسی ایشان را گفت: «نمی‌فهمید آنچه می‌خواهید. آیا می‌توانید آن پالهای را که من می‌نوشم، بنوشید و تعمیدی را که من می‌پذیرم، بپذیرید؟» ۳۹ وی را گفتند: «می‌توانیم.» عیسی بدیشان گفت: «پالهای را که من می‌نوشم خواهد آشامید و تعمیدی را که من می‌پذیرم خواهید پذیرفت. ۴۰ لیکن نشستن به دست راست و چپ من از آن من نیست که بدم جز آنانی را که از بهر ایشان مهیا شده است.» ۴۱ و آن ده نفر چون شنیدند بر یعقوب و یوحنا خشم گرفتند. ۴۲ عیسی چیزی بر آن بیابد. اما چون نزد آن رسید، جز برگ بر آن هیچ

می‌توانی ایمان آری، مومن را همه چیز می‌کنم است.» ۲۴ در ساعت پدر طفل فریاد برآورد، گریه کنان گفت: «ایمان می‌آورم ای خداوند، بی‌ایمانی مرا امداد فرما.» ۲۵ چون عیسی دید که گروهی گرد او به شتاب می‌آیند، روح پلید را نهیب داد، به وی فرمود: «ای روح گنگ و کر من تو را حکم می‌کنم از او در آی و دیگر داخل او مشو!» ۲۶ پس صیحه زده و او را بشدت مصروع نموده، بیرون آمد و مانند مرده گشت، چنانکه بسیاری گفتند که فوت شد. ۲۷ اما عیسی دستش را گرفته، برخیزانیدش که برپایستاد. ۲۸ و چون به خانه درآمد، شاگردانش درخولت از او پرسیدند: «چرا ما نتوانستیم او را بیرون کنیم؟» ۲۹ ایشان را گفت: «این جنس به هیچ وجه بیرون نمی‌رود جز به دعا.» ۳۰ و از آنجا روانه شده، در جلیل می‌گشتند و نمی‌خواست کسی او را بشناسد، ۳۱ زیرا که شاگردان خود را اعلام فرموده، می‌گفت: «پسرانسان به‌دست مردم تسلیم می‌شود و او را خواهند کشت و بعد از مقتول شدن، روز سوم خواهد برخاست.» ۳۲ اما این سخن را درک نکردند و ترسیدند که از او بپرسند. ۳۳ وارد کفرناحوم شده، چون به خانه درآمد، از ایشان پرسید که «در بین راه با یک دیگر چه مباحثه می‌کردید؟» ۳۴ اما ایشان خاموش ماندند، از آنجا که در راه با یکدیگر گفتگومی کردند در اینکه کیست بزرگتر. ۳۵ پس نشسته، آن دوازده را طلبیده، بدیشان گفت: «هرکه می‌خواهد مقدم باشد موخر و غلام همه بود. ۳۶ پس طفلی را برداشته، در میان ایشان بر پا نمود و او را در آغوش کشیده، به ایشان گفت: ۳۷ «هرکه یکی از این کودکان را به اسم من قبول کند، مراقبول کرده است و هرکه مرا پذیرفت نه مرا بلکه فرستنده مرا پذیرفته باشد. ۳۸ آنکه یوحنا ملتفت شده، بدو گفت: «ای استاد، شخصی را دیدیم که به نام تو دیوها بیرون می‌کرد و متابعت ما نمی‌نمود؛ و چون متابعت مانمی کرد، او را ممانعت نمودیم.» ۳۹ عیسی گفت: «او را منع مکنید، زیرا هیچ‌کس نیست که معجزه‌ای به نام من بنماید و بتواند به زودی در حق من بد گوید. ۴۰ زیرا هرکه ضد ما نیست با ما است. ۴۱ و هرکه شما را از این رو که از آن مسیح هستید، کاسه‌ای آب به اسم من بنوشاند، هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را ضایع نخواهد کرد. ۴۲ و هرکه یکی از این کودکان را که به من ایمان آورد، لغزش دهد، او را بهتر است که سنگ آسیایی بر گردنش آویخته، در دریا افکنده شود. ۴۳ پس هرگاه دستت تو را بلغزاند، آن را ببریز تو را بهتر است که شل داخل حیات شوی، ازاینکه با دو دست وارد جهنم گردی، در آتشی که خاموشی نپذیرد؛ (Geenna g1067) ۴۴ جایی که کرم ایشان نمیرد و آتش، خاموشی نپذیرد. ۴۵ و هرگاه پایت تو را بلغزاند، قطعش کن زیرا تو را مفیدتر است که لنگ داخل حیات شوی از آنکه با دو پا به جهنم افکنده شوی، در آتشی که

۱۰ و از آنجا برخاسته، از آن طرف اردن به نواحی یهودیه آمد. و گروهی باز نزدی جمع شدند و او برحسب عادت خود، باز بدیشان تعلیم می‌داد. ۲ آنگاه فریسیان پیش آمده، از روی امتحان از او سوال نمودند که «آیا مرد را طلاق دادن زن خویش جایز است.» ۳ در جواب ایشان گفت: «موسی شما را چه فرموده است؟» ۴ گفتند: «موسی اجازت داد که طلاق نامه بنویسند و رهاکنند.» ۵ عیسی در جواب ایشان گفت: «به سبب سنگدلی شما این حکم را برای شما نوشت. ۶ لیکن از ابتدای خلقت، خدا ایشان را مرد و زن آفرید. ۷ از آن جهت باید مرد پدر و مادر خود را ترک کرده، با زن خویش پیوند، ۸ و این دو یک تن خواهند بود چنانکه از آن پس دو نیستند بلکه یک جسد. ۹ پس آنچه خدا پیوست، انسان آن را جدا نکند.» ۱۰ و در خانه باز شاگردانش از این مقدمه ازوی سوال نمودند. ۱۱ بدیشان گفت: «هرکه زن خود را طلاق دهد و دیگری را نکاح کند، برحق وی زنا کرده باشد. ۱۲ و اگر زن از شوهر خود جدا شود و منکوحه دیگری گردد، مرتکب زنا شود.» ۱۳ و بچه‌های کوچک را نزد او آوردند تا ایشان را لمس نماید؛ اما شاگردان آوردگان را منع کردند. ۱۴ چون عیسی این را بدید، خشم نموده، بدیشان گفت: «بگذارید که بچه‌های کوچک نزد من آیند و ایشان را مانع نشوید، زیرا ملکوت خدا از امثال اینها است. ۱۵ هرآینه به شما می‌گویم هرکه ملکوت خدا را مثل بچه کوچک قبول نکند، داخل آن نشود.» ۱۶ پس ایشان را در آغوش کشید و دست بر ایشان نهاده، برکت داد. ۱۷ چون به راه می‌رفت، شخصی دوان دوان آمده، پیش او زانو زده، سوال نمود که «ای استاد نیکو چه کنم تا وارث حیات جاودانی شوم؟ (aiōnios g166) ۱۸ عیسی بدو گفت: «چرا مرا نیکو گفتی و حال آنکه کسی نیکو نیست جز خدا فقط؟» ۱۹ احکام را می‌دانی، زنا مکن، قتل مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، دغابازی مکن، پدر و مادر خود را حرمت دار.» ۲۰ او در جواب وی گفت: «ای استاد، این همه را از طفولیت نگاه داشتم.» ۲۱ عیسی به وی نگریسته، او را محبت نمود و گفت: «تو را یک چیز ناقص است: برو و

خمریمایه هیروودیس احتیاط کنید!» ۱۶ ایشان با خوداندیشیده، گفتند: «از آن است که نان نداریم.» ۱۷ عیسی فهم کرده، بدیشان گفت: «چرا فکرمی کنید از آنجهت که نان ندارید؟ آیا هنوز نفهمیده و درک نکرده‌اید و تا حال دل شما سخت است؟ ۱۸ آیا چشم داشته نمی بینید و گوش داشته نمی شنوید و به یاد ندارید؟ ۱۹ وقتی که پنج نان را برای پنج هزار نفر پاره کردم، چند سبد پر از پاره‌ها برداشتید؟» بدو گفتند: «دوازده.» ۲۰ «و وقتی که هفت نان را بجهت چهار هزار کس؛ پس زنبیل پر از ریزه‌ها برداشتید؟» گفتندش: «هفت.» ۲۱ پس بدیشان گفت: «چرا نمی فهمید؟» ۲۲ چون به بیت صیدا آمد، شخصی کور را نزد او آوردند و التماس نمودند که او را لمس نماید. ۲۳ پس دست آن کور را گرفته، او را از قریه بیرون برد و آب دهان بر چشمان او افکند، و دست بر او گذارده از او پرسید که «چیزی می‌بینی؟» ۲۴ او بالا نگریسته، گفت: «مردمان را خرامان، چون درختها می‌بینم.» ۲۵ پس بار دیگر دستهای خود را بر چشمان او گذارده، او را فرمود تا بالا نگریست و صحیح گشته، همه چیز را به خوبی دید. ۲۶ پس او را به خانه‌اش فرستاده، گفت: «داخل ده مشو و هیچ کس را در آن جا خبر مده.» ۲۷ و عیسی با شاگردان خود به دهات قیصریه فیلیس رفت. و در راه از شاگردانش پرسیده، گفت که «مردم مرا که می‌دانند؟» ۲۸ ایشان جواب دادند که «بیحی تعمیددهنده و بعضی الیاس و بعضی یکی از انبیا.» ۲۹ او از ایشان پرسید: «شما مرا که می‌دانید؟» بطرس در جواب او گفت: «تومسح هستی.» ۳۰ پس ایشان را فرمود که «هیچ کس را از او خبر ندهند.» ۳۱ آنگاه ایشان را تعلیم دادن آغاز کرد که «لازم است پسر انسان بسیار زحمت کشد و از مشایخ و روسای کهنه و کاتبان رد شود و کشته شده، بعد از سه روز برخیزد.» ۳۲ و چون این کلام را علانیه فرمود، بطرس او را گرفته، به منع کردن شروع نمود. ۳۳ اما او برگشته، به شاگردان خود نگریسته، بطرس را نهیب داد و گفت: «ای شیطان از من دور شو، زیرا امور الهی را اندیشه نمی کنی بلکه چیزهای انسانی را.» ۳۴ پس مردم را با شاگردان خود خوانده، گفت: «هرکه خواهد از عقب من آید، خویشتر را انکار کند و صلیب خود را برداشته، مرا متابعت نماید. ۳۵ زیرا هرکه خواهد جان خود را نجات دهد، آن را هلاک سازد؛ و هرکه جان خود را بجهت من وانجیل بر باد دهد آن را برهاند. ۳۶ زیرا که شخص را چه سود دارد هر گاه تمام دنیا را ببرد و نفس خود را ببازد؟ ۳۷ یا آنکه آدمی چه چیز را به عوض جان خود بدهد؟ ۳۸ زیرا هرکه در این فرقه زناکار و خطاکار از من و سخنان من شرمندة شود، پسر انسان نیز وقتی که با فرشتگان مقدس در جلال پدر خویش آید، از او شرمندة خواهد گردید.»

یعنی ناشسته نان می‌خورند، ملامت نمودند، ۳ زیرا که فریسیان و همه یهود تمسک به تقلید مشایخ نموده، تا دستها را بدقت نشویند غذا نمی‌خورند، ۴ و چون از بازارها آیند تا نشویند چیزی را گرفته و پیش سگان انداختن نیکو نیست.» ۲۸ آن زن در جواب نمی‌خورند و بسیار رسوم دیگر هست که نگاه می‌دارند چون شستن پیاله‌ها و آفتابه‌ها و ظروف مس و کرسیها. ۵ پس فریسیان و کاتبان از او پرسیدند: «چون است که شاگردان تو به تقلید مشایخ سلوک نمی‌نمایند بلکه به دستهای ناپاک نان می‌خورند؟» ۶ در جواب ایشان گفت: «نیکو اخبار نموداشعیا درباره شمالی ریاکاران، چنانکه مکتوب است: این قوم به لبهای خود مرا حرمت می‌دارند لیکن دلشان از من دور است. ۷ پس مرا عبث عبادت می‌نمایند زیرا که رسوم انسانی را به جای فرایض تعلیم می‌دهند، ۸ زیرا حکم خدا را ترک کرده، تقلید انسان را نگاه می‌دارند، چون شستن آفتابه‌ها و پیاله‌ها و چنین رسوم دیگر بعمل می‌آورند.» آسمان نگرسته، آهی کشید و بلو گفت: «افتح!» یعنی باز شو ۹ پس بدیشان گفت که «حکم خدا را نیکو باطل ساخته‌اید تا تقلید خود را محکم بدارید. ۱۰ از اینجهت که موسی گفت پدر و مادر خود را حرمت دار و هرکه پدر یا مادر را دشنام دهد، البته هلاک گردد. ۱۱ لیکن شما می‌گویید که هرگاه شخصی به پدر یا مادر خود گوید: «آنچه از من نفع یابی قربان یعنی هدیه برای خداست» ۱۲ و بعد از این او را اجازت نمی‌دهید که پدر یا مادر خود را هیچ خدمت کند. ۱۳ پس کلام خدا را به تقلیدی که خود جاری ساخته‌اید، باطل می‌سازید و کارهای مثل این بسیار به‌جامی آورید.» ۱۴ پس آن جماعت را پیش خوانده، بدیشان گفت: «همه شما به من گوش دهید و فهم کنید. ۱۵ هیچ چیز نیست که از بیرون آدم داخل او گشته، بتواند او را نجس سازد بلکه آنچه از درونش صادر شود آن است که آدم را ناپاک می‌سازد. ۱۶ هرکه گوش شنوا دارد بشنود.» ۱۷ و چون از نزد جماعت به خانه درآمد، شاگردانش معنی مثل را از او پرسیدند. ۱۸ بدیشان گفت: «مگر شما نیز همچین بی‌فهم هستید نمی‌دانید که آنچه از بیرون داخل آدم می‌شود، نمی‌تواند او را ناپاک سازد، ۱۹ زیرا که داخل دلش نمی‌شود بلکه به شکم می‌رود و خارج می‌شود به مزله‌ای که این همه خوراک را پاک می‌کند.» ۲۰ و گفت: «آنچه از آدم بیرون آید، آن است که انسان را ناپاک می‌سازد، ۲۱ زیرا که از درون دل انسان صادر می‌شود، خیالات بد و زنا و فسق و قتل و دزدی ۲۲ و طمع و خبائت و مکر و شهوت‌پرستی و چشم بد و کفر و غرور و جهالت. ۲۳ تمامی این چیزهای بد از درون صادر می‌گردد و آدم را ناپاک می‌گرداند.» ۲۴ پس از آنجا برخاسته به حوالی صور وصیون رفته، به خانه درآمد و خواست که هیچ‌کس مطلع نشود، لیکن نتوانست مخفی بماند، ۲۵ از آنرو که زنی که دخترک وی روح پلید داشت، چون خبر او را بشنید، فور آمده برپایهای او افتاد. ۲۶ و او زن یونانی از اهل فیلیقیه صوریه

۲۷ و همه یهود تمسک به تقلید مشایخ نموده، تا دستها را بدقت نشویند غذا نمی‌خورند، ۴ و چون از بازارها آیند تا نشویند چیزی را گرفته و پیش سگان انداختن نیکو نیست.» ۲۸ آن زن در جواب نمی‌خورند و بسیار رسوم دیگر هست که نگاه می‌دارند چون شستن پیاله‌ها و آفتابه‌ها و ظروف مس و کرسیها. ۵ پس فریسیان و کاتبان از او پرسیدند: «چون است که شاگردان تو به تقلید مشایخ سلوک نمی‌نمایند بلکه به دستهای ناپاک نان می‌خورند؟» ۶ در جواب ایشان گفت: «نیکو اخبار نموداشعیا درباره شمالی ریاکاران، چنانکه مکتوب است: این قوم به لبهای خود مرا حرمت می‌دارند لیکن دلشان از من دور است. ۷ پس مرا عبث عبادت می‌نمایند زیرا که رسوم انسانی را به جای فرایض تعلیم می‌دهند، ۸ زیرا حکم خدا را ترک کرده، تقلید انسان را نگاه می‌دارند، چون شستن آفتابه‌ها و پیاله‌ها و چنین رسوم دیگر بعمل می‌آورند.» آسمان نگرسته، آهی کشید و بلو گفت: «افتح!» یعنی باز شو ۹ پس بدیشان گفت که «حکم خدا را نیکو باطل ساخته‌اید تا تقلید خود را محکم بدارید. ۱۰ از اینجهت که موسی گفت پدر و مادر خود را حرمت دار و هرکه پدر یا مادر را دشنام دهد، البته هلاک گردد. ۱۱ لیکن شما می‌گویید که هرگاه شخصی به پدر یا مادر خود گوید: «آنچه از من نفع یابی قربان یعنی هدیه برای خداست» ۱۲ و بعد از این او را اجازت نمی‌دهید که پدر یا مادر خود را هیچ خدمت کند. ۱۳ پس کلام خدا را به تقلیدی که خود جاری ساخته‌اید، باطل می‌سازید و کارهای مثل این بسیار به‌جامی آورید.» ۱۴ پس آن جماعت را پیش خوانده، بدیشان گفت: «همه شما به من گوش دهید و فهم کنید. ۱۵ هیچ چیز نیست که از بیرون آدم داخل او گشته، بتواند او را نجس سازد بلکه آنچه از درونش صادر شود آن است که آدم را ناپاک می‌سازد. ۱۶ هرکه گوش شنوا دارد بشنود.» ۱۷ و چون از نزد جماعت به خانه درآمد، شاگردانش معنی مثل را از او پرسیدند. ۱۸ بدیشان گفت: «مگر شما نیز همچین بی‌فهم هستید نمی‌دانید که آنچه از بیرون داخل آدم می‌شود، نمی‌تواند او را ناپاک سازد، ۱۹ زیرا که داخل دلش نمی‌شود بلکه به شکم می‌رود و خارج می‌شود به مزله‌ای که این همه خوراک را پاک می‌کند.» ۲۰ و گفت: «آنچه از آدم بیرون آید، آن است که انسان را ناپاک می‌سازد، ۲۱ زیرا که از درون دل انسان صادر می‌شود، خیالات بد و زنا و فسق و قتل و دزدی ۲۲ و طمع و خبائت و مکر و شهوت‌پرستی و چشم بد و کفر و غرور و جهالت. ۲۳ تمامی این چیزهای بد از درون صادر می‌گردد و آدم را ناپاک می‌گرداند.» ۲۴ پس از آنجا برخاسته به حوالی صور وصیون رفته، به خانه درآمد و خواست که هیچ‌کس مطلع نشود، لیکن نتوانست مخفی بماند، ۲۵ از آنرو که زنی که دخترک وی روح پلید داشت، چون خبر او را بشنید، فور آمده برپایهای او افتاد. ۲۶ و او زن یونانی از اهل فیلیقیه صوریه

هرجا که شما را قبول نکنند و به سخن شما گوش نگیرند، از آن سوشتافتند و از ایشان سبقت جست، نزد وی جمع شدند. ۳۴ مکان بیرون رفته، خاک پایهای خود را بیفشانید تا بر آنها شهادتی عیسی بیرون آمده، گروهی بسیار دیده، بر ایشان ترحم فرمود زیرا گردد. هرآینه به شما می گویم حالت سدوم و غموره درروز جزا از که چون گوسفندان بی شبان بودند و بسیار به ایشان تعلیم دادن آن شهر سهل تر خواهد بود.» ۱۲ پس روانه شده، موعظه کردند گرفت. ۳۵ و چون بیشتری از روز سپری گشت، شاگردانش نزد که توبه کنند، ۱۳ و بسیار دیوها را بیرون کردند و مریضان کثیر وی آمده، گفتند: «این مکان ویرانه است و وقت منقضی شده. راروغن مالیده، شفا دادند. ۱۴ و هیرودیس پادشاه شنید زیرا که ۳۶ اینها را رخصت ده تا به اراضی و دهات این نواحی رفته، نان اسم اوشهرت یافته بود و گفت که «یحیی تعمیددهنده از مردگان بجهت خود بخزند که هیچ خوراکی ندارند.» ۳۷ درجواب ایشان برخاسته است و از این جهت معجزات از او به ظهور می آید. گفت: «شما ایشان را غذا دهید!» وی را گفتند: «مگر رفته، ۱۵ اما بعضی گفتند که الیاس است و بعضی گفتند که نبی ای دوپست دینار نان بخیرم تا اینها را طعام دهیم!» ۳۸ بدیشان است یا چون یکی از انبیا. ۱۶ اما هیرودیس چون شنید گفت: گفت: «چند نان دارید؟ رفته، تحقیق کنید.» پس دریافت کرده، «این همان یحیی است که من سرش را از تن جدا کردم که از گفتند: «پنج نان و دو ماهی.» ۳۹ آنگاه ایشان رافرمود که «همه مردگان برخاسته است.» ۱۷ زیرا که هیرودیس فرستاده، یحیی را را رسته دسته بر سبزه بنشانید.» ۴۰ پس صف صف، صد صد و گرفتار نموده، او را در زندان بست بخاطر هیرودیا، زن برادر او پنجاه پنجاه نشستند. ۴۱ و آن پنج نان و دو ماهی را گرفته، به فیلیپس که او را در نکاح خویش آورده بود. ۱۸ از آن جهت که سوی آسمان نگریسته، برکت داد و نان را پاره نموده، به شاگردان یحیی به هیرودیس گفته بود: «نگاه داشتن زن بردارت بر تو روا خود بسپرد تا پیش آنها بگذارند و آن دو ماهی را بر همه آنها تقسیم نیست.» ۱۹ پس هیرودیا از او کینه داشته، می خواست او را نمود. ۴۲ پس جمیع خورده، سیر شدند. ۴۳ و ازخرده های نان و به قتل رساند اما نمی توانست، ۲۰ زیرا که هیرودیس از یحیی ماهی، دوازده سبد بر کرده، برداشتند. ۴۴ و خوردگان نان، قریب می ترسید چونکه او را مرد عادل و مقدس می دانست و رعایتش به پنج هزارمرد بودند. ۴۵ فی الفور شاگردان خود را الحاح فرمود می نمود و هرگاه از اومی شنید بسیار به عمل می آورد و به خوشی که به کشتی سوار شده، پیش از او به بیت صیدا عبورکنند تا خود سخن او را اصغا می نمود. ۲۱ اما چون هنگام فرصت رسید که آن جماعت را مرخص فرماید. ۴۶ و چون ایشان را مرخص نمود، هیرودیس در روز میلاد خودامرای خود و سرتیبان و روسای جلیل بجهت عبادت به فراز کوهی برآمد. ۴۷ و چون شام شد، کشتی را ضیافت نمود؛ ۲۲ و دختر هیرودیا به مجلس درآمده، رقص درمیان دریا رسید و او تنها بر خشکی بود. ۴۸ وایشان را در راندن کرد و هیرودیس و اهل مجلس را شاد نمود. پادشاه بدان دختر کشتی خسته دید زیرا که بادمخالف بر ایشان می وزید. پس نزدیک گفت: «آنچه خواهی ازمن بطلب تا به تو دم.» ۲۳ و از برای او پاس چهارم از شب بر دریا خرامان شده، به نزد ایشان آمد و قسم خورد که آنچه از من خواهی حتی نصف ملک مراهرآینه به تو خواست از ایشان بگذرد. ۴۹ اما چون او را بر دریا خرامان دیدند، عطا کنم.» ۲۴ و بیرون رفته، به مادر خود گفت: «چه بطلبم؟» تصور نمودند که این خیالی است. پس فریاد برآوردند، ۵۰ زیرا که گفت: «سر یحیی تعمیددهنده را.» ۲۵ و ساعت به حضور همه او را دیده، مضطرب شدند. پس بی درنگ بدیشان خطاب پادشاه درآمده، خواهش نموده، گفت: «می خواهم که الان سر کرده، گفت: «خاطر جمع دارید! من هستم، ترسان مباشید!» یحیی تعمیددهنده را در طبقی به من عنایت فرماید.» ۲۶ پادشاه ۵۱ و تا نزد ایشان به کشتی سوار شد، باد ساکن گردید چنانکه به شدت محزون گشت، لیکن بجهت پاس قسم و خاطر اهل بینهایت درخود متحیر و متعجب شدند، ۵۲ زیرا که معجزه نان را مجلس نخواست او را محروم نماید. ۲۷ بی درنگ پادشاه جلادی فرستاده، فرمود تا سرش را بیاورد. ۲۸ و او به زندان رفته سر او را از گذشته، به سرزمین جنسارت آمده، لنگر انداختند. ۵۴ و چون از تن جدا ساخته و بر طبقی آورده، بدان دختر داد و دختر آن را به مادر خود سپرد. ۲۹ چون شاگردانش شنیدند، آمدند و بدن او را آن نواحی بشتاب می گشتند و بیماران را بر تختها نهاده، هر جا برداشته، دفن کردند. ۳۰ و رسولان نزد عیسی جمع شده، از آنچه که می شنیدند که او در آنجا است، می آوردند. ۵۶ و هر جایی کرده و تعلیم داده بودند او را خبر دادند. ۳۱ بدیشان گفت شما به خلوت، به جای ویران بیاید و اندکی استراحت نماید زیرا آمد و می گذاردند از او خواهش می نمودند که محض دامن ردای او را رفت چنان بود که فرصت نان خوردن نیز نکردند. ۳۲ پس به لمس کنند و هر که آن را لمس می کرد شفای یافت.

تنبهایی در کشتی به موضعی ویران رفتند. ۳۳ و مردم ایشان را روانه دیده، بسیاری او را شناختند و از جمیع شهرها بر خشکی بدان شدند. ۲ چون بعضی از شاگردان او را دیدند که با دستهای ناپاک

وکنده‌ها را شکسته بود و احدی نمی توانست او رازم نماید، و ۵ و روی برگردانیده، گفت: «کیست که لباس مرا لمس نمود؟» ۳۱ پیوسته شب ورز در کوهها و قیرها فریاد می زد و خود را به سنگها شاگردانش بدو گفتند: «می بینی که مردم بر تو ازدحام می نمایند! و مجروح می ساخت. ۶ چون عیسی را از دور دید، دوان دوان می گویی کیست که مرا لمس نمود؟!» ۳۲ پس به اطراف خود آمده، او را سجده کرد، و ۷ به آواز بلند صیحه زده، گفت: «ای می نگرستی تا آن زن را که این کار کرده، ببیند. ۳۳ آن زن چون عیسی، پسر خدای تعالی، مرا با تو چه کار است؟ تو را به خدا دانست که به وی چه واقع شده، ترسان و لرزان آمد و نزد او به قسم می دهم که مرا معذب نسازی.» ۸ زیرا بدو گفته بود: «ای روی درافزاده، حقیقت امر را بایتمام به وی بازگفت. ۳۴ او وی را روح پلید از این شخص بیرون بیا!» ۹ پس از او پرسید: «اسم تو گفت: «ای دختر، ایمانت تو را شفا داده است. به سلامتی برو و چیست؟» «به وی گفت: «نام من لجنون است زیرا که بسیارم.» از بالای خویش رستگار باش.» ۳۵ او هنوز سخن می گفت که ۱۰ پس بدو التماس بسیار نمود که ایشان را از آن سرزمین بیرون بعضی از خانه رئیس کنیسه آمده، گفتند: «دخترت فوت شده؛ نکند. ۱۱ و در حوالی آن کوهها، گله گراز بسیاری می چرید. دیگر برای چه استاد از زحمت می دهی؟» ۳۶ عیسی چون سخنی ۱۲ و همه دیوها از وی خواهش نموده، گفتند: «ما را به گرازها را که گفته بودند شنید، در ساعت به رئیس کنیسه گفت: «مترس بفرست تا در آنها داخل شویم.» ۱۳ فور عیسی ایشان را اجازت ایمان آور و پس!» ۳۷ و جز پطرس و یعقوب و یوحنا برادر یعقوب، داد. پس آن ارواح خبیث بیرون شده، به گرازان داخل گشتند و آن هیچ کس را اجازت نداد که از عقب او بپایند. ۳۸ پس چون به گله از بلندی به دریا جست و قریب بدو هزار بودند که در آب خانه رئیس کنیسه رسیدند، جمعی شوریده دید که گریه و نوحه خفه شدند. ۱۴ و خوک با نان فرار کرده، در شهر و مزرعه‌ها خبر بسیار می نمودند. ۳۹ پس داخل شده، بدیشان گفت: «چرا غوغا می دادند و مردم بجهت دیدن آن ماجرا بیرون شتافتند. ۱۵ و چون و گریه می کنید؟ دختر نمرده بلکه در خواب است.» ۴۰ ایشان بر نزد عیسی رسیده، آن دیوانه را که لجنون داشته بود دیدند که وی سخریه کردند لیکن او همه را بیرون کرده، پدر و مادر دختر را نشسته و لباس پوشیده و عاقل گشته است، بترسیدند. ۱۶ و آنانی با رفیقان خویش برداشته، به جایی که دختر خوابیده بود، داخل که دیده بودند، سرگذشت دیوانه و گرازان را بدیشان بازگفتند. ۱۷ شد. ۴۱ پس دست دختر را گرفته، به وی گفت: «طلیثا قومی.» پس شروع به التماس نمودند که از حدود ایشان روانه شود. ۱۸ و که معنی آن این است: «ای دختر، تو را می گویم برخیز.» ۴۲ در چون به کشتی سوار شد، آنکه دیوانه بود از وی استعفا نمود که با وی باشد. ۱۹ اما عیسی وی را اجازت نداد بلکه بدو گفت: «به بینهایت متعجب شدند. ۴۳ پس ایشان را به تاکید بسیار فرمود: خانه نزد خویشان خود برو و ایشان را خبر ده از آنچه خداوند با تو کرده است و چگونه به تو رحم نموده است.» ۲۰ پس روانه شده، در دیکاپولس به آنچه عیسی با وی کرده، موعظه کردن آغاز نمود که همه مردم متعجب شدند. ۲۱ و چون عیسی باز به آنطرف، در کشتی عبور نمود، مردم بسیار بر وی جمع گشتند و برکناره دریا بود. ۲۲ که ناگاه یکی از روسای کنیسه، یایرس نام آمد و چون او را بدید بر پایهای افتاده، ۲۳ بدو التماس بسیار نموده، گفت: «نفس دخترک من به آخر رسیده. بیا و بر او دست گذار تا شفا یافته، زیست کند.» ۲۴ پس با او روانه شده، خلق بسیاری نیز از پی او افتاده، بر وی ازدحام می نمودند. ۲۵ آنگاه زنی که مدت دوازده سال به استحاضه مبتلا می بود، ۲۶ و زحمت بسیار از اطبای متعدد دیده و آنچه داشت صرف نموده، فایده‌ای نیافت بلکه بدتر می شد، ۲۷ چون خبر عیسی را شنید، میان آن گروه از عقب وی آمده ردای او را لمس نمود، ۲۸ زیرا گفته بود: «اگر لباس وی را هم لمس کنم، هرآینه شفا یابم.» ۲۹ در ساعت چشمه خون او خشک شده، در تن خود فهمید که از آن بلا صحت یافته است. ۳۰ فی الفور عیسی از خود دانست که قوتی از او صادر گشته. پس در آن جماعت

اسباب او را غارت نماید، جزآنکه اول آن زورآور را ببندد و بعد از آن خانه او را تاراج می‌کند. ۲۸ هرآینه به شما می‌گویم که همه گناهان از بنی آدم آرمزیده می‌شود و هر قسم کفر که گفته باشند، ۲۹ لیکن هرکه به روح‌القدس کفر گوید، تا به ابد آرمزیده نشود بلکه مستحق عذاب جاودانی بود.» **(aiōn g165, aiōnios g166)** زیرا که می‌گفتند روحی پلید دارد. ۳۱ پس برادران و مادر او آمدند و بیرون ایستاده، فرستادند تا او را طلب کنند. ۳۲ آنگاه جماعت گرد او نشسته بودند و به وی گفتند: «اینک مادرت و برادرانت بیرون تو را می‌طلبند.» ۳۳ در جواب ایشان گفت: «کیست مادر من و برادرانم کیانند؟» ۳۴ پس بر آنانی که گرد وی نشسته بودند، نظر افکنده، گفت: «اینانند مادر و برادرانم، ۳۵ زیرا هرکه اراده خدا را به‌جا آرهمان برادر و خواهر و مادر من باشد.»

۴ و باز به کناره دریا به تعلیم دادن شروع کردو جمعی کثیر نزد او جمع شدند بطوری که به کشتی سوار شده، بر دریا قرار گرفت و تمامی آن جماعت بر ساحل دریا حاضر بودند. ۲ پس ایشان را به مثلها چیزهای بسیار می‌آموخت و درتعلیم خود بدیشان گفت: ۳ «گوش بگیرید! اینک بزرگری بجهت تخم پاشی بیرون رفت. ۴ و چون تخم می‌پاشید، قدری بر راه ریخته شده، مرغان هوا آمده آنها را برچیدند. ۵ و پاره‌ای بر سنگلاخ پاشیده شد، در جایی که خاک بسیار نبود. پس چون که زمین عمق نداشت به زودی روید، ۶ و چون آفتاب برآمد، سوخته شد و از آترو که ریشه نداشت خشکید. ۷ و قدری در میان خاها ریخته شد و خاها نمو کرد، آن را خفه نمود که ثمری نیآورد. ۸ و مابقی در زمین نیکو افتاد و حاصل پیدا نمود که روید و نمو کرد و بارآورد، بعضی سی و بعضی شصت و بعضی صد.» ۹ پس گفت: «هرکه گوش شنوا دارد، بشنود!» ۱۰ و چون به خلوت شد، رفقای او با آن دوازده شرح این مثل را از او پرسیدند. ۱۱ به ایشان گفت: «به شما دانستن سر ملکوت خدا عطا شده، اما به آنانی که بیرونند، همه چیز به مثلها می‌شود، ۱۲ تا نگران شده بنگرند و نبینند و شنوایند بشنوند و نفهمند، مبادا بازگشت کرده گناهان ایشان آرمزیده شود.» ۱۳ و بدیشان گفت: «آیا این مثل رانفهمیده‌اید؟ پس چگونه سایر مثلها را خواهیدفهمید؟ ۱۴ بزرگ کلام را می‌کارد. ۱۵ و اینانند به کناره راه، جایی که کلام کاشته می‌شود؛ و چون شنیدند فور شیطان آمده کلام کاشته شده درقلوب ایشان را می‌ریاید. ۱۶ و ایضاً کاشته شده درسنگلاخ، کسانی می‌باشند که چون کلام را بشنوند، در حال آن را به خوشی قبول کنند، ۱۷ ولیکن ریشه‌ای در خود ندارند بلکه فانی می‌باشند؛ و چون صدمه‌ای یا زحمتی به‌سبب کلام روی دهد در ساعت لغزش می‌خورند. ۱۸ و کاشته شده در خاها آنانی می‌باشند که چون کلام را شنوند، ۱۹ اندیشه‌های دنیوی و غرور دولت و هوس چیزهای دیگر داخل شده، کلام را

غیر از خدای واحد، کیست که بتواند گناهان را بیامزد؟» ۸ در ساعت عیسی در روح خود ادراک نموده که با خود چنین فکر می‌کند، بدیشان گفت: «از بهره‌چ این خیالات را به‌خاطر خود راه می‌دهید؟ ۹ کدام سهل‌تر است؟ مفلوج را گفتن گناهان تو آموخته شد؟ یا گفتن برخیز و بستر خود را برداشته بخرام؟ ۱۰ لیکن تا بدانی که پسر انسان را استطاعت آموزد گناهان بر روی زمین هست... مفلوج را گفت: ۱۱ «تو را می‌گویم برخیز و بستر خود را برداشته، به خانه خود برو!» ۱۲ او برخاست و بی‌تامل بستر خود را برداشته، پیش روی همه روانه شد بطوری که همه حیران شده، خدا را تعجبید نموده، گفتند: «مثل این امر هرگز ندیده بودیم!» ۱۳ و باز به کناره دریا رفت و تمام آن گروه نزد او آمدند و ایشان را تعلیم می‌داد. ۱۴ و هنگامی که می‌رفت لایوی این حلفی را بر باجگاه نشسته دید. بدو گفت: «از عقب من بیا!» پس برخاسته، در عقب وی شتافت. ۱۵ و وقتی که او در خانه وی نشسته بود، بسیاری از باجگیران و گناهکاران با عیسی و شاگردانش نشستند زیرا بسیار بودند و پیروی او می‌کردند. ۱۶ و چون کاتبان و فریسیان او را دیدند که با باجگیران و گناهکاران می‌خورد، به شاگردان او گفتند: «چرا با باجگیران و گناهکاران اکل و شرب می‌نمایید؟» ۱۷ عیسی چون این را شنید، بدیشان گفت: «تندرستان احتیاج به طبیب ندارند بلکه مریضان. و من نیامدم تا عادلان را بلکه تا گناهکاران را به توبه دعوت کنم.» ۱۸ شاگردان یحیی و فریسیان روزه می‌داشتند. بدو گفتند: «چون است که شاگردان یحیی و فریسیان روزه می‌دارند و شاگردان تو روزه نمی‌دارند؟» ۱۹ عیسی بدیشان گفت: «آیا ممکن است پسران خانه عروسی مادامی که داماد با ایشان است روزه بدارند؟ زمانی که داماد را با خود دارند، نمی‌توانند روزه‌دارند. ۲۰ لیکن ایامی می‌آید که داماد از ایشان گرفته شود. در آن ایام روزه خواهند داشت. ۲۱ و هیچ‌کس بر جامه کهنه، پاره‌ای از پارچه نو وصله نمی‌کند، والا آن وصله نو از آن کهنه جدا می‌گردد و دریدگی بدتر می‌شود. ۲۲ و کسی شراب نو را در مشکهای کهنه نمی‌ریزد وگرنه آن شراب نو مشکها را بدرد و شراب ریخته، مشکها تلف می‌گردد. بلکه شراب نو را در مشکهای نو باید ریخت.» ۲۳ چنان افتاد که روز سبتی از میان مزرعه‌ها می‌گذشت و شاگردانش هنگامی که می‌رفتند، به چیدن خوشه‌ها شروع کردند. ۲۴ فریسیان بدو گفتند: «اینک چرا در روز سبت مرتکب عملی می‌باشند که روا نیست؟» ۲۵ او بدیشان گفت: «مگر هرگز نخوانده‌اید که داود چه کرد چون او و رفقایش محتاج وگرسنه بودند؟ ۲۶ چگونه در ایام ایثار رئیس کهنه به خانه خدا درآمده، نان مقدمه را خورد که خوردن آن جز به کاهنان روا نیست و به رفقای خود نیز داد؟»

آواز بلند صدازده، از او بیرون آمد. ۲۷ و همه متعجب شدند، بحدی که از همدیگر سوال کرده، گفتند: «این چیست و این چه تعلیم تازه است که ارواح پلید رانیز با قدرت امر می کند و اطاعتش می نمایند؟» ۲۸ و اسم او فور در تمامی مریز و بوم جلیل شهرت یافت. ۲۹ و از کنیسه بیرون آمده، فور با یعقوب و یوحنا به خانه شمعون و اندریاس درآمدند. ۳۰ و مادرزن شمعون تب کرده، خوابیده بود. در ساعت وی را از حالت او خبر دادند. ۳۱ پس نزدیک شده، دست او را گرفته، برخیزانیدش که همان وقت تب از او زایل شد و به خدمت گذاری ایشان مشغول گشت. ۳۲ شامگاه چون آفتاب به مغرب شد، جمیع مریضان و مجانین را پیش او آوردند. ۳۳ و تمام شهر بر در خانه ازدحام نمودند. ۳۴ و بسا کسانی را که به انواع امراض مبتلا بودند، شفا داد و دیوهای بسیاری بیرون کرده، نگذارد که دیوها حرف زنند زیرا که او را شناختند. ۳۵ بامدادان قبل از صبح برخاسته، بیرون رفت و به ویرانه‌ای رسیده، در آنجا به دعا مشغول شد. ۳۶ و شمعون و رفقایش در پی او شناختند. ۳۷ چون او را دریافتند، گفتند: «همه تو رامی طلبند.» ۳۸ بدیشان گفت: «به دهات مجاور هم برویم تا در آنها نیز موعظه کنم، زیرا که بجهت این کار بیرون آمدم.» ۳۹ پس در تمام جلیل درکنایس ایشان وعظ می نمود و دیوها را اخراج می کرد. ۴۰ و ابرصی پیش وی آمده، استدعا کرد وزانو زده، بدو گفت: «اگر بخوای، می توانی مرا طاهر سازی!» ۴۱ عیسی ترحم نموده، دست خود را دراز کرد و او را لمس نموده، بشارت ملکوت خدا موعظه کرده، ۱۵ می گفت: «وقت تمام شد و ملکوت خداندزیک است. پس توبه کنید و به انجیل ایمان بیاورید.» ۱۶ و چون به کناره دریای جلیل می گشت، شمعون و برادرش اندریاس را دید که دامی در دریا می اندازند زیرا که صیاد بودند. ۱۷ عیسی ایشان را گفت: «از عقب من آید که شما را صیاد مردم گردانم.» ۱۸ بی تامل دامهای خود را گذارده، از پی او روانه شدند. ۱۹ و از آنجا قدری پیشتر رفته، یعقوب بن زبدي و برادرش یوحنا را دید که در کشتی دامهای خود را اصلاح می کنند. ۲۰ درحال ایشان را دعوت نمود. پس پدر خود زبدي را با مزدوران در کشتی گذارده، از عقب وی روانه شدند. ۲۱ و چون وارد کفرناحوم شدند، بی تامل در روز سبت به کنیسه درآمد، به تعلیم دادن شروع کرد، ۲۲ به قسمی که از تعلیم وی حیران شدند، زیرا که ایشان را مقتدرانه تعلیم می داد نه مانند کاتبان. ۲۳ و در کنیسه ایشان شخصی بود که روح پلید داشت. ناگاه صیحه زده، ۲۴ گفت: «ای عیسی ناصری ما را با تو چه کار است؟ آیا برای هلاک کردن ما آمدی؟ تو را می شناسم کیستی، ای قدوس خدا!» ۲۵ عیسی به وی نهیب داده، گفت: «خاموش شو و از او در آی!» ۲۶ در ساعت آن روح خبیث او را مصروع نمود و به

۲ و بعد از چندی، باز وارد کفرناحوم شده، چون شهرت یافت که در خانه است، ۲ بی درنگ جمعی ازدحام نمودند بقسمی که بیرون در نیز گنجایش نداشت و برای ایشان کلام را بیان می کرد. ۳ که ناگاه بعضی نزد وی آمده مفلوجی را به دست چهار نفر برداشته، آوردند. ۴ و چون به سبب جمعیت نتوانستند نزد او برسند، طاق جایی را که او بود باز کرده و شکافته، تختی را که مفلوج بر آن خوابیده بود، به زیر هشتند. ۵ عیسی چون ایمان ایشان را دید، مفلوج را گفت: «ای فرزند، گناهان تو آمرزیده شد.» ۶ لیکن بعضی از کاتبان که در آنجا نشسته بودند، در دل خود تفکر نمودند ۷ «چرا این شخص چنین کفر می گوید؟

کردند. ۱۸ پس عیسی پیش آمده، بدیشان خطاب کرده، گفت:
«تمامی قدرت در آسمان و بر زمین به من داده شده است. ۱۹
پس رفته، همه امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و ابن
و روح‌القدس تعمید دهید. ۲۰ و ایشان را تعلیم دهید که همه
اموری را که به شما حکم کرده‌ام حفظ کنند. و اینک من هرروزه
تا انقضای عالم همراه شما می‌باشم.» (aiōn g165)

را استهزا کرده بودند، آن لباس را از وی کنده، جامه خودش را نیز ازشاگردان عیسی بود آمد، ۵۸ و نزد پیلاتس رفته، جسد پوشانیدند و او را بجهت مصلوب نمودن بیرون بردند. ۳۲ و عیسی را خواست. آنگاه پیلاتس فرمان داد که داده شود. ۵۹ چون بیرون می‌رفتند، شخصی قیروانی شمعون نام را یافته، او را پس یوسف جسد را برداشته، آن را در کنار پاک پیچیده، ۶۰ او بجهت بردن صلیب مجبور کردند. ۳۳ و چون به موضعی که به را در قبری نو که برای خود از سنگ تراشیده بود، گذارد و سنگی جلجتایعی کاسه سر مسمی بود رسیدند، ۳۴ سرکه مزوج به بزرگ بر سر آن غلطانیده، برفت. ۶۱ و مریم مجدلیه و مریم دیگر مر بجهت نوشیدن بدو دادند. اما چون چشید، نخواست که در آنجا، در مقابل قبرنشسته بودند. ۶۲ و در فردای آن روز که بعد بنوشد. ۳۵ پس او را مصلوب نموده، رخت او را تقسیم نمودند از روز تهیه بودروسای کهنه و فریسان نزد پیلاتس جمع شده، ۶۳ و بر آنها قرعه انداختند تا آنچه به زبان نبی گفته شده بود تمام شود که «رخت مرا در میان خود تقسیم کردند و بر لباس من قرعه بود گفت:» «بعد از سه روز برمی خیزم.» ۶۴ پس بر فرا قبر را تا سه انداختند.» ۳۶ و در آنجا به نگاهبانی او نشستند. ۳۷ و تقصیر روزنگاهبانی کنند مبدا شاگردانش در شب آمده، او را بدزدند و به نامه او را نوشته، بالای سرش آویختند که «این است عیسی، مردم گویند که از مردگان برخاسته است و گمراهی آخر، از اول پادشاه یهود!» ۳۸ آنگاه دو دزد یکی بر دست راست و دیگری بدتر شود.» ۶۵ پیلاتس بدیشان فرمود: «شما کشیکچیان دارید. برچپش با وی مصلوب شدند. ۳۹ و راهگذاران سرهای خود را بروید چنانکه دانید، محافظت کنید.» ۶۶ پس رفتند و سنگ را جنبانیده، کفر گویان ۴۰ می‌گفتند: «ای کسی که هیکل را خراب مختوم ساخته، قبر را باکشیکچیان محافظت نمودند.

می‌کنی و در سه روز آن را می‌سازی، خود را نجات ده. اگر پسر خدا هستی، از صلیب فرود بیا!» ۴۱ همچنین نیزروسای کهنه با کاتبان و مشایخ استهزاکنان می‌گفتند: ۴۲ «دیگران را نجات داد، اما نمی‌تواند خود را برهاند. اگر پادشاه اسرائیل است، اکنون از صلیب فرود آید تا بدو ایمان آوریم!» ۴۳ بر خداتوکل نمود، اکنون او را نجات دهد، اگر بدورغبت دارد زیرا گفت پسر خدا هستم!» ۴۴ و همچنین آن دو دزد نیز که با وی مصلوب بودند، او را دشنام می‌دادند. ۴۵ و از ساعت ششم تا ساعت نهم، تاریکی تمام زمین را فرو گرفت. ۴۶ و نزدیک به ساعت نهم، عیسی به آواز بلند صدا زده گفت: «ایلی ایلی لما سبقتنی.» یعنی الهی الهی مرا چرا ترک کردی. ۴۷ اما بعضی از حاضرین چون این را شنیدند، گفتند که او الیاس را می‌خواند. ۴۸ در ساعت یکی از آن میان دویده، اسفنجی را گرفت و آن را بر ازرکه کرده، بر سر نی گذارد و نزد او داشت تابنوشد. ۴۹ و دیگران گفتند: «بگذار تا ببینیم که آیا الیاس می‌آید او را برهاند.» ۵۰ عیسی باز به آواز بلند صحیح زده، روح را تسلیم نمود. ۵۱ که ناگاه پرده هیکل از سر تا پا دو پاره شد و زمین متزلزل و سنگها شکافته گردید، ۵۲ و قبرها گشاده شد و بسیاری از بدنهای مقدسین که آرامیده بودند برخاستند، ۵۳ و بعد از برخاستن وی، از قبور برآمده، به شهر مقدس رفتند و بر بسیاری ظاهر شدند. ۵۴ اما یوزباشی و رفقاییش که عیسی را نگاهبانی می‌کردند، چون زلزله و این وقایع را دیدند، بینهایت ترسان شده، گفتند: «فی الواقع این شخص پسر خدا بود.» ۵۵ و در آنجا زنان بسیاری که از جلیل در عقب عیسی آمده بودند تا او را خدمت کنند، از دور نظاره می‌کردند، ۵۶ که از آن جمله، مریم مجدلیه بود و مریم مادر یعقوب و یوشاء و مادر پسران زبیدی. ۵۷ اما چون وقت عصر رسید، شخصی دولتمند از اهل رامه، یوسف نام که او رفتند. ۱۷ و چون او را دیدند، پرستش نمودند. لیکن بعضی شک

لیکن این همه شد تا کتب انبیا تمام شود.» در آن وقت جمیع دانی! ۵ پس آن نقره را درهیکل انداخته، روانه شد و رفته خود را شاگردان او را واگذارد، بگریختند. ۵۷ و آنانی که عیسی را گرفته خفه نمود. ۶ اما روسای کهنه نقره را برداشته، گفتند: «انداختن بودند، او را نزد قیافا رئیس کهنه جایی که کاتبان و مشایخ جمع این در بیت‌المال جایز نیست زیرا خونبهاست.» ۷ پس شورا بودند، برپند. ۵۸ اما پطرس از دور در عقب او آمده، به خانه نموده، به آن مبلغ، مزرعه کوزه‌گر را بجهت مقبره غرباء خریدند. ۸ رئیس کهنه درآمد و با خادمان بنشست تا انجام کار را ببیند. ۵۹ از آن جهت، آن مزرعه تا امروز یحقل الدم مشهور است. ۹ آنگاه پس روسای کهنه و مشایخ و تمامی اهل شورا طلب شهادت سخنی که به زبان ارمیای نبی گفته شده بود تمام گشت که «سی دروغ بر عیسی می‌کردند تا او را بقتل رسانند، ۶۰ لیکن نیافتند. پاره نقره را برداشتند، بهای آن قیمت کرده شده‌ای که بعضی با آنکه چند شاهد دروغ پیش آمدند، هیچ نیافتند. آخر دو نفر از بنی اسرائیل بر او قیمت گذاردند. ۱۰ و آنها را بجهت مزرعه آمده، ۶۱ گفتند: «این شخص گفت: "می‌توانم هیکل خدا را کوزه‌گر دادند، چنانکه خداوند به من گفت.» ۱۱ اما عیسی خراب کنم و در سه روز بنا نمایم.» ۶۲ پس رئیس کهنه در حضور والی ایستاده بود. پس والی از او پرسیده، گفت: «آیا برخاسته، بدو گفت: «هیچ جواب نمی‌دهی؟ چیست که اینجا بر تو پادشاه یهودهستی؟» عیسی بدو گفت: «تو می‌گویی!» ۱۲ تو شهادت می‌دهند؟» ۶۳ اما عیسی خاموش ماند! تا آنکه رئیس و چون روسای کهنه و مشایخ از او شکایت می‌کردند، هیچ جواب کهنه روی به وی کرده، گفت: «تو را به خدای حی قسم می‌دهم نمی‌داد. ۱۳ پس پیلطس وی را گفت: «نمی‌شنوی چقدر بر ما را بگویی که تو مسیح پس خدا هستی یا نه؟» ۶۴ عیسی به تو شهادت می‌دهند؟» ۱۴ اما در جواب وی، یک سخن هم وی گفت: «تو گفتی! و نیز شما رامی گویم بعد از این پسر نگفت، بقسمی که والی بسیار متعجب شد. ۱۵ و در هر عیدی، انسان را خواهید دید که بر دست راست قوت نشسته، بر ابرهای رسم والی این بود که یک زندانی، هرکه را می‌خواستند، برای آسمان می‌آید!» ۶۵ در ساعت رئیس کهنه رخت خود را چاک جماعت آزاد می‌کرد. ۱۶ و در آن وقت، زندانی مشهور، برای نام زده، گفت: «کفر گفت! دیگر ما را چه حاجت به شهود است؟» داشت. ۱۷ پس چون مردم جمع شدند، پیلطس ایشان را گفت: الحال کفرش را شنیدید! ۶۶ چه مصلحت می‌بینید؟» ایشان در «که را می‌خواهید برای شما آزاد کنم؟ برایا یا عیسی مشهور به جواب گفتند: «مستوجب قتل است!» ۶۷ آنگاه آب دهان بر مسیح را؟» ۱۸ زیرا که دانست او را از حسد تسلیم کرده بودند. رویش انداخته، او را طپانچه می‌زدند و بعضی سلیلی زده، ۶۸ چون بر مسند نشسته بود، زنش نزد او فرستاده، گفت: «با این می‌گفتند: «ای مسیح، به ما نبوت کن! کیست که تو را زده مرد عادل تو را کاری نباشد، زیرا که امروز در خواب درباره او است؟» ۶۹ اما پطرس در ایوان بیرون نشسته بود که ناگاه کنیزی که زحمت بسیار بردم.» ۲۰ اما روسای کهنه و مشایخ، قوم را بر نزد وی آمده، گفت: «تو هم با عیسی جلیلی بودی!» ۷۰ و این ترغیب نمودند که برایا را بخواهند و عیسی را هلاک سازند. روپروی همه انکار نموده، گفت: «نمی‌دانم چه می‌گویی!» ۷۱ و ۲۱ پس والی بدیشان متوجه شده، گفت: «کدامیک از این دو چون به دهلیز بیرون رفت، کنیزی دیگر او را دیده، به حاضرین نفر را می‌خواهید بجهت شما رها کنم؟» گفتند: «برایا را.» ۲۲ گفت: «این شخص نیز از رفقای عیسی ناصری است!» ۷۲ باز پیلطس بدیشان گفت: «پس با عیسی مشهور به مسیح چه قسم خورده، انکار نمود که «این مرد را نمی‌شناسم.» ۷۳ بعد از ۲۳ مصلوب شود!» ۲۳ والی گفت: «چرا؟ چندی، آنانی که ایستاده بودند پیش آمده، پطرس را گفتند: «البته چه بدی کرده است؟» ایشان بیشتر فریاد زده، گفتند: «مصلوب تو هم از اینها هستی زیرا که لهجه تو بر تودلالت می‌نماید!» ۷۴ شود!» ۲۴ چون پیلطس دید که ثمری ندارد بلکه آشوب زیاده پس آغاز لعن کردن و قسم خوردن نمود که «این شخص را نمی‌شناسم.» و در ساعت خروس بانگ زد ۷۵ آنگاه پطرس سخن عیسی را به یاد آورد که گفته بود: قبل از بانگ زدن خروس، سه مرتبه مرا انکار خواهی کرد.» پس بیرون رفته زارزار بگریست.

۲۷ و چون صبح شد، همه روسای کهنه و مشایخ قوم بر عیسی شورا کردند که او را هلاک سازند. ۲ پس او را بند نهاده، بردند و به پنیطیوس پیلطس والی تسلیم نمودند. ۳ در آن هنگام، چون یهودا تسلیم کننده او دید که بر او فتوا دادند، پشیمان شده، سی پاره نقره را به روسای کهنه و مشایخ رد کرده، ۴ گفت: «گناه کردم که خون بیگناهی را تسلیم نمودم.» گفتند: «ما را چه، خود

آمده، چون بنشست بر سر وی ریخت. ۸ اما شاگردانش چون این همه درباره تو لغزش خوردند، من هرگز نخورم.» ۳۴ عیسی به را دیدند، غضب نموده، گفتند: «چرا این اسراف شده است؟» ۹ وی گفت: «هرآینه به تو می گویم که در همین شب قبل از بانک زیرا ممکن بود این عطر به قیمت گران فروخته و به فقرا داده شود.» ۱۰ عیسی این را درک کرده، بدیشان گفت: «چرا بدین گفت: «هرگاه مردمن با تو لازم شود، هرگز تو را انکار نکنم!» و زن زحمت می دهد؟ زیرا کار نیکو به من کرده است. ۱۱ زیرا که سایر شاگردان نیز همچنان گفتند. ۳۶ آنگاه عیسی با ایشان به فقرا را همیشه نزد خود دارید اما مرا همیشه ندارید. ۱۲ و این زن که موضعی که مسمی به جتسمانی بود رسیده، به شاگردان خود این عطر را بر بدنم مالید، بجهت دفن من کرده است. ۱۳ هرآینه گفت: «در اینجا بنشینید تا من رفته، در آنجا دعا کنم.» ۳۷ و به شما می گویم هر جایی که در تمام عالم بدین بشارت موعظه کردید، کار این زن نیز بجهت یادگاری او مذکور خواهد شد.» ۳۸ پس بدیشان گفت: «نفس من از غایت الم مشرف به ۱۴ «آنگاه یکی از آن دوازده که به یهودای اسخریوطی مسمی بود، نزد روسای کهنه رفته، ۱۵ گفت: «مرا چند خواهید داد تا او قدری پیش رفته، به روی دریافت و دعا کرده، گفت: «ای پدر را به شمتاسلیم کنم؟» ایشان سی پاره نقره با وی قراردادند. ۱۶ و من، اگر ممکن باشد این پیاله از من بگذرد؛ لیکن نه به خواهش از آن وقت در صدد فرصت شد تا او را بدیشان تسلیم کند. ۱۷ من، بلکه به اراده تو.» ۴۰ و نزد شاگردان خود آمده، ایشان را در پس در روز اول عید فطیر، شاگردان نزد عیسی آمده، گفتند: «کجا می خواهی فصیح را آماده کنیم تا بخوری؟» ۱۸ گفت: «به شهر، ساعت با من بیدار باشید؛ ۴۱ بیدار باشید و دعا کنید تا در معرض نزد فلان کس رفته، بدو گوید: «استاد می گوید وقت من نزدیک آزمایش نرفتید! روح راغب است، لیکن جسم ناتوان.» ۴۲ و شد و فصیح را در خانه تو با شاگردان خود صرف می نمایم.» ۱۹ شاگردان چنانکه عیسی ایشان را امر فرمود کردند و فصیح را مهیاساختند. ۲۰ چون وقت شام رسید با آن دوازده بنشست. ۲۱ بشود.» ۴۳ و آمده، باز ایشان را در خواب یافت زیرا که چشمان و وقتی که ایشان غذا می خوردند، او گفت: «هرآینه به شما می گویم ایشان سنگین شده بود. ۴۴ پس ایشان را ترک کرده، رفت و دفعه که یکی از شما مرتاسلیم می کند!» ۲۲ پس بغایت غمگین شده، سوم به همان کلام دعا کرد. ۴۵ آنگاه نزد شاگردان آمده، بدیشان هریک از ایشان به وی سخن آغاز کردند که «خداوند آیا من است؟» ۲۳ او در جواب گفت: «آنکه دست با من در قاب فرو برد، همان کس مرا تسلیم نماید! ۲۴ هرآینه پسر انسان به همانطور می گفت که ناگاه یهودا که یکی از آن دوازده بود با جمعی کثیر با پسر انسان بدست او تسلیم شود! آن شخص را بهتر بودی که تولد شمشیرها و چوبها از جانب روساء کهنه و مشایخ قوم آمدند. ۴۸ و نیافتی!» ۲۵ و یهودا که تسلیم کننده وی بود، به جواب گفت: تسلیم کننده او بدیشان نشانی داده، گفته بود: «هرکه را بوسه «ای استاد آیا من آنم؟» به وی گفت: «تو خود گفتی!» ۲۶ و زخم، همان است. او را محکم بگیرد.» ۴۹ در ساعت نزد عیسی چون ایشان غذا می خوردند، عیسی نان را گرفته، برکت داد و پاره کرده، به شاگردان داد و گفت: «بگیرید و بخورید، این است بدن من.» ۵۱ آنگاه پیش آمده، دست بر من.» ۲۷ و پیاله را گرفته، شکر نمود و بدیشان داده، گفت: عیسی انداخته، او را گرفتند. ۵۱ و ناگاه یکی از همراهان عیسی «همه شما از این بوشید، ۲۸ زیرا که این است خون من در عهد دست آورده، شمشیر خود را از غلاف کشیده، بر غلام رئیس جدید که در راه بسیاری بجهت آموزش گناهان ریخته می شود. کهنه زد و گوشش را از تن جدا کرد. ۵۲ آنگاه عیسی وی را ۲۹ اما به شما می گویم که بعد از این از میوه مو دیگر نخواهم نوشید تا روزی که آن را با شما در ملکوت پدر خود، تازه آشامم.» شمشیر هلاک گردد. ۵۳ آیا گمان می بری که نمی توانم الحال از ۳۰ پس تسبیح خواندند و به سوی کوه زیتون روانه شدند. ۳۱ پدر خود درخواست کنم که زیاده از دوازده فوج از ملائکه برای من آنگاه عیسی بدیشان گفت: «همه شما امشب درباره من لغزش حاضر سازد؟ ۵۴ لیکن در این صورت کتب چگونه تمام گردد که می خورید چنانکه مکتوب است که شبان را می زخم و گوسفندان همچنین می بایست بشود؟» ۵۵ در آن ساعت، به آن گروه گفت: گله پراکنده می شوند. ۳۲ لیکن بعد از برخاستن، پیش از شما به جلیل خواهیم رفت.» ۳۳ پطرس در جواب وی گفت: «هر گاه روز با شما در هیکل نشسته، تعلیم می دادم و مرا نگرفتید. ۵۶

۲۵ «در آن زمان ملکوت آسمان مثل ده باکره خواهد بود که مشعلهای خود برداشته، به استقبال داماد بیرون رفتند. ۲ و از ایشان پنج دانا و پنج نادان بودند. ۳ اما نادانان مشعلهای خود را برداشته، هیچ روغن با خود نبردند. ۴ لیکن دانایان، روغن در ظروف خود با مشعلهای خویش برداشتند. ۵ و چون آمدن داماد بطول انجامید، همه پینکی زده، خفتند. ۶ و در نصف شب صدایی بلند شد که «اینک دامادی آید به استقبال وی بشتایید.» ۷ پس تمامی آن باکره‌ها برخاسته، مشعلهای خود را اصلاح نمودند. ۸ و نادانان، دانایان را گفتند: «از روغن خود به ما دهید زیرا مشعلهای ما خاموش می‌شود.» ۹ اما دانایان در جواب گفتند: «نمی‌شود، مبادا ما و شما را کفاف ندهد. بلکه نزد فروشندگان رفته، برای خود بخرید.» ۱۰ و درحی که ایشان بجهت خرید می‌رفتند، داماد برسید و آنانی که حاضر بودند، با وی به عروسی داخل شده، در بسته گردید. ۱۱ بعد از آن، باکره های دیگر نیز آمده، گفتند: «خداوندا برای ما باز کن.» ۱۲ او در جواب گفت: «هرآینه به شما می‌گویم شما را نمی‌شناسم.» ۱۳ پس بیدار باشید زیرا که آن روز و ساعت را نمی‌دانید. ۱۴ «زیرا چنانکه مردی عازم سفر شده، غلامان خود را طلبید و اموال خود را بدیشان سپرد، ۱۵ یکی را پنج قنطار و دیگری را دو وسومی را یک داد؛ هر یک را بحسب استعدادش. و بی‌درنگ متوجه سفر شد. ۱۶ پس آنکه پنج قنطار یافته بود، رفته و با آنها تجارت نموده، پنج قنطار دیگر سود کرد. ۱۷ و همچنین صاحب دو قنطار نیز دو قنطار دیگر سود گرفت. ۱۸ اما آنکه یک قنطار گرفته بود، رفته زمین را کند و نقد آقای خود را پنهان نمود. ۱۹ «و بعد از مدت مدیدی، آقای آن غلامان آمده، از ایشان حساب خواست. ۲۰ پس آنکه پنج قنطار یافته بود، پیش آمده، پنج قنطار دیگر آورده، گفت: خداوندا پنج قنطار به من سپردی، اینک پنج قنطار دیگر سود کردم.» ۲۱ آقای او به وی گفت: آفرین ای غلام نیک متدین! بر چیزهای اندک امین بودی، تو را بر چیزهای بسیار خواهم گماشت. به شادی خداوند خود داخل شو! ۲۲ و صاحب دو قنطار نیز آمده، گفت: ای آقا دو قنطار تسلیم من نمودی، اینک دو قنطار دیگر سود یافته‌ام. ۲۳ آقای وی را گفت: آفرین ای غلام نیک متدین! بر چیزهای کم امین بودی، تو را بر چیزهای بسیار می‌گمارم. در خوشی خداوند خود داخل شو! ۲۴ پس آنکه یک قنطار گرفته بود، پیش آمده، گفت: ای آقا چون تو را می‌شناختم که مرد درشت خوبی می‌باشی، از جایی که نکاشته‌ای می‌دروی و از جایی که نیفشانده‌ای جمع می‌کنی، ۲۵ پس ترسان شده، رفته و قنطار تو را زیر زمین نهفتم. اینک مال تو موجود است. ۲۶ آقای در جواب وی گفت: ای غلام شریر بیکاره! دانسته‌ای که از جایی که نکاشته‌ام میدروم و از مکانی که نپاشیده‌ام، جمع می‌کنم. ۲۷

قاتل انبیا و سنگسار کننده مرسلان خود! چند مرتبه خواستم فرزندان تو را جمع کنم، مثل مرغی که جوجه های خود را زیر بال خود جمع می کند و نخواستید! ۳۸ اینک خانه شما برای شما ویران گذارده می شود. ۳۹ زیرا به شما می گویم از این پس مرا نخواهید دید تا بگویند مبارک است او که به نام خداوند می آید.»

۲۴ پس عیسی از هیکل بیرون شده، برفت. و شاگردانش پیش آمدند تا عمارتهای هیکل را بدو نشان دهند. ۲ عیسی ایشان را گفت: «آیا همه این چیزها را نمی بینید؟ هرآینه به شما می گویم در اینجا سنگی بر سنگی گذارده نخواهد شد که به زیر افکنده نشود!» ۳ و چون به کوه زیتون نشسته بود، شاگردانش در خلوت نزدی آمده، گفتند: «به ما بگو که این امور کی واقع می شود و نشان آمدن تو و انقضای عالم چیست.» (aion g165) ۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «زنها کسی شما را گمراه نکند! ۵ زانرو که بسا به نام من آمده خواهند گفت که من مسیح هستم و بسیاری را گمراه خواهند کرد. ۶ و جنگها و اخبار جنگها را خواهید شنید. زنها مضطرب مشوید زیرا که وقوع این همه لازم است، لیکن انتها هنوز نیست. ۷ زیرا قومی با قومی و مملکتی با مملکتی مقاومت خواهند نمود و قحطیها و وباها و زلزلهها در جایها پدید آید. ۸ اما همه اینها آغازدرهای زه است. ۹ آنگاه شما را به مصیبت سپرده، خواهند کشت و جمع امتها بجهت اسم من از شما نفرت کنند. ۱۰ و در آن زمان، بسیاری لغزش خورده، یکدیگر را تسلیم کنند واز یکدیگر نفرت گیرند. ۱۱ و بسا انبیا کذب ظاهر شده، بسیاری را گمراه کنند. ۱۲ و بجهت افزونی گناه محبت بسیاری سرد خواهد شد. ۱۳ لیکن هرکه تا به انتها صبر کند، نجات یابد. ۱۴ و به این بشارت ملکوت در تمام عالم موعظه خواهد شد تا بر جمع امتها شهادتی شود؛ آنگاه آنها خواهد رسید. ۱۵ «پس چون مکروه ویرانی را که به زبان دانیال نبی گفته شده است، در مقام مقدس بر پاشده بینید هرکه خواند دریافت کند ۱۶ آنگاه هرکه در یهودیه باشد به کوهستان بگریزد؛ ۱۷ و هرکه بر بام باشد، بجهت برداشتن چیزی از خانه به زیر نیاید؛ ۱۸ و هرکه در مزرعه است، بجهت برداشتن رخت خود برنگردد. ۱۹ لیکن وای برآبستان و شیر دهندگان در آن ایام! ۲۰ پس دعا کنید تا فرار شما در زمستان یا در سبت نشود، ۲۱ زیرا که در آن زمان چنان مصیبت عظیمی ظاهر می شود که از ابتدا عالم تا کنون نشده و نخواهد شد! ۲۲ و اگر آن ایام کوتاه نشدی، هیچ بشری نجات نیافتی، لیکن بخاطر برگزیدگان، آن روزها کوتاه خواهد شد. ۲۳ آنگاه اگر کسی به شما گوید: "اینک مسیح در اینجا یا در آنجا است" باور مکنید، ۲۴ زیرا که مسیحیان کاذب و انبیا کذب ظاهر شده، علامات و معجزات عظیمه چنان خواهند نمود که اگر ممکن بودی برگزیدگان را نیز گمراه کردندی. ۲۵

می‌کنند و نه نکاح کرده می‌شوند بلکه مثل ملائکه خدا در آسمان می‌باشند. ۳۱ اما درباره قیامت مردگان، آیا نخوانده‌اید کلامی را که خدا به شما گفته است، ۳۲ من هستم خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب؟ خدا، خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است.» ۳۳ و آن گروه چون شنیدند، از تعلیم وی متحیر شدند. ۳۴ اما چون فریسیان شنیدند که صدوقیان را مجاب نموده است، با هم جمع شدند. ۳۵ و یکی از ایشان که فقیه بود، از وی به طریق امتحان سوال کرده، گفت: «ای استاد، کدام حکم در شریعت بزرگتر است؟» ۳۷ عیسی وی را گفت: «اینکه خداوند خدای خود را به همه دل و تمامی نفس و تمامی فکر خود محبت نما. ۳۸ این است حکم اول و اعظم. ۳۹ دوم مثل آن است یعنی همسایه خود را مثل خود محبت نما. ۴۰ بدین دو حکم، تمام تورات و صحف انبیاء متعلق است.» ۴۱ چون فریسیان جمع بودند، عیسی از ایشان پرسیده، ۴۲ گفت: «درباره مسیح چه گمان می‌برید؟ او پسر کیست؟» بدو گفتند: «پسر داود.» ۴۳ ایشان را گفت: «پس چطور داود در روح، او را خداوند می‌خواند؟ چنانکه می‌گوید: ۴۴ «خداوند به خداوند من گفت، به‌دست راست من بنشین تادشمانان تو را پای انداز تو سازم.» ۴۵ پس هرگاه داود او را خداوند می‌خواند، چگونه پسرش می‌باشد؟» ۴۶ و هیچ‌کس قدرت جواب وی هرگز نداشت و نه کسی از آن روز دیگر جرات سوال کردن از او نمود.

۲۳ آنگاه عیسی آن جماعت و شاگردان خود را خطاب کرده، ۲ گفت: «کاتبان و فریسیان بر کرسی موسی نشسته‌اند. ۳ پس آنچه به شما گویند، نگاه دارید و به‌جا آورید، لیکن مثل اعمال ایشان نکنید زیرا می‌گویند و نمی‌کنند. ۴ زیرا بارهای گران و دشوار رامی‌بندند و بر دوش مردم می‌نهند و خود نمی‌خواهند آنها را به یک انگشت حرکت دهند. ۵ و همه کارهای خود را می‌کنند تا مردم، ایشان را ببینند. حمایت‌های خود را عریض و دامنه‌های قبای خود را پهن می‌سازند، ۶ و بالا نشستن درضیافتها و کرسیهای صدر در کنایس را دوست می‌دارند، ۷ و تعظیم در کوجه‌ها را و اینکه مردم ایشان را آقا آقا بخوانند. ۸ لیکن شما آقا خوانده مشوید، زیرا استاد شما یکی است یعنی مسیح و جمیع شما برادرانید. ۹ و هیچ‌کس را بر زمین، پدر خود مخوانید زیرا پدر شما یکی است که در آسمان است. ۱۰ و پیشواخوانده مشوید، زیرا پیشوای شما یکی است یعنی مسیح. ۱۱ و هرکه از شما بزرگتر باشد، خادم شما بود. ۱۲ و هرکه خود را بلند کند، پست گردد و هرکه خود را فروتن سازد سرفراز گردد. ۱۳ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار که در ملکوت آسمان را به روی مردم می‌بندید، زیرا خود داخل آن نمی‌شوید و داخل شوندگان را از دخول مانع می‌شوید.» ۱۴ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار، زیرا خانه

های بیوه‌زنان رامی‌بلعید و از روی ریا نماز را طویل می‌کنید؛ از آنرو عذاب شدیدتر خواهید یافت. ۱۵ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار، زیرا که بر و بحرا می‌گردید تا مریدی پیدا کنید و چون پیدا شد او را دو مرتبه پست‌تر از خود، پسر جهنم می‌سازید! (Geenna g1067) ۱۶ وای بر شمای راهنمایان کور که می‌گویند «هرکه به هیكل قسم خورد باکی نیست لیکن هرکه به طلای هیكل قسم خورد باید وفا کند.» ۱۷ ای نادانان و ناپیانیان، آیا کدام افضل است؟ طلا یا هیكلی که طلا را مقدس می‌سازد؟ ۱۸ و هرکه به مذبح قسم خورد باکی نیست لیکن هرکه به هدیه‌ای که بر آن است قسم خورد، باید ادا کند.» ۱۹ ای جهال و کوران، کدام افضل است؟ هدیه یا مذبح که هدیه را تقدیس می‌نماید؟ ۲۰ پس هرکه به مذبح قسم خورد، به آن و به هرچه بر آن است قسم خورده است؛ ۲۱ و هرکه به هیكل قسم خورد، به آن و به او که در آن ساکن است، قسم خورده است؛ ۲۲ و هرکه به آسمان قسم خورد، به کرسی خدا و به او که بر آن نشسته است، قسم خورده باشد. ۲۳ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار که عناع و شبت و زیره را عشر می‌دهید و اعظم احکام شریعت، یعنی عدالت و رحمت و ایمان را ترک کرده‌اید! می‌بایست آنها را به‌جا آورده، اینها را نیز ترک نکرده باشید. ۲۴ ای ره‌نمایان کور که پشه را صافی می‌کنید و شتر را فرو می‌برید! ۲۵ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار، از آن رو که بیرون پیاله و بشقاب را پاک می‌نمایید و درون آنها مملو از جبر و ظلم است. ۲۶ ای فریسی کور، اول درون پیاله و بشقاب را طهارساز تا بیرونش نیز طاهر شود! ۲۷ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار که چون قبور سفید شده می‌باشید که از بیرون، نیکو می‌نمایید لیکن درون آنها از استخوانهای مردگان و سایر نجاسات پراست! ۲۸ همچنین شما نیز ظاهر به مردم عادل می‌نمایید، لیکن باطن از ریاکاری و شرارت مملو هستید. ۲۹ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار که قبرهای انبیا را بنا می‌کنید و مدفهای صادقان رازینت می‌دهید، ۳۰ و می‌گویید: «اگر در ایام پدران خود می‌بودیم، در ریختن خون انبیا با ایشان شریک نمی‌شدیم!» ۳۱ پس بر خود شهادت می‌دهید که فرزندان قاتلان انبیا هستید. ۳۲ پس شما پیمانہ پدران خود را لبریز کنید! ۳۳ ای ماران و افعی‌زادگان! چگونه از عذاب جهنم فرار خواهید کرد؟ (Geenna g1067) ۳۴ لهذا الحال انبیا و حکماء و کاتبان نزد شما می‌فرستم و بعضی را خواهید کشت و به دار خواهید کشید و بعضی را در کنایس خود تازیانه زده، از شهر به شهر خواهید راند، ۳۵ تا همه خونهای صادقان که بر زمین ریخته شد بر شما وارد آید، از خون هابیل صدیق تا خون زکریا ابن برخیا که او را در میان هیكل و مذبح کشیدید. ۳۶ هرآینه به شما می‌گویم که این همه بر این طایفه خواهد آمد! ۳۷ «ای اورشلیم، اورشلیم،

خودتفکر کرده، گفتند که «اگر گویم از آسمان بود، هرآینه گوید عروسی کرد. ۳ و غلامان خود را فرستاد تا دعوت شدگان را به پس چرا به وی ایمان نیاوردید. ۲۶ و اگر گویم از انسان بود، از عروسی بخوانند و نخواستند بیایند. ۴ باز غلامان دیگر روانه مردم می‌ترسیم زیرا همه یحیی را نبی می‌دانند.» ۲۷ پس در جواب نموده، فرمود: «دعوت شدگان را بگویند که اینک خوان خود را عیسی گفتند: «نمی‌دانیم.» بدیشان گفت: «من هم شما را حاضر ساخته‌ام و گاو و پروارهای من کشته شده و همه چیز نمی‌گویم که به چه قدرت این کارها را می‌کنم. ۲۸ لیکن چه آماده است، به عروسی بیایید.» ۵ ولی ایشان بی‌اعتنایی نموده، گمان دارید؟ شخصی را دو پسر بود. نزد نخستین آمده، گفت: راه خود را گرفتند، یکی به مزرعه خود و دیگری به تجارت خویش «ای فرزند امروز به تاکستان من رفته، به کار مشغول شو.» ۲۹ رفت. ۶ و دیگران غلامان او را گرفته، دشنام داده، کشتند. ۷ در جواب گفت: «نخواهم رفت.» اما بعد پشیمان گشته، برفت. پادشاه چون شنید، غضب نموده، لشکریان خود را فرستاده، آن ۳۰ و به دومین نیز همچین گفت. اودر جواب گفت: «ای آقا قاتلان را به قتل رسانید و شهر ایشان را بسوخت. ۸ آنگاه غلامان من می‌روم.» ولی نرفت. ۳۱ کدام‌یک از این دو خواهش پدر را خود را فرمود: «عروسی حاضر است؛ لیکن دعوت شدگان لیاقت به‌جا آورد؟» گفتند: «اولی.» عیسی بدیشان گفت: «هرآینه به نداشتند. ۹ الا آن به شوارع عامه برپود و هرکه را بیاید به عروسی شما می‌گویم که باجگیران و فاحشه‌ها قبل از شما داخل ملکوت بطلبید.» ۱۰ پس آن غلامان به‌سر راهها رفته، نیک و بد هرکه را خدا می‌گردند، ۳۲ زانو که یحیی از راه عدالت نزد شما آمد و بدو یافتند جمع کردند، چنانکه خانه عروسی از مجلسیان مملو گشت. ایمان نیاوردید، اما باجگیران و فاحشه‌ها بدو ایمان آوردند و شما چون دیدید آخر هم پشیمان نشدید تا بدو ایمان آورید. ۳۳ و در آنجا دید که جامه عروسی در بر ندارد. ۱۲ بدو گفت: «ای عزیز مثلی دیگر بشنوید: صاحب‌خانه‌ای بوده که تاکستانی غرس نموده، چطور در اینجا آمدی و حال آنکه جامه عروسی در بر نداری؟» خطره‌ای گردش کشید و چرخشتی در آن کند و برجی بنا نمود. او خاموش شد. ۱۳ آنگاه پادشاه خادمان خود را فرمود: «این پس آن را به دهقانان سپرده، عازم سفر شد. ۳۴ و چون موسم میوه شخص را دست و پا بسته بردارید و در ظلمت خارجی اندازید، نزدیک شد، غلامان خود را نزد دهقانان فرستاد تا میوه‌های او را جایی که گریه و فشار دندان باشد.» ۱۴ زیرا طلبندگان بسیارند و بردارند. ۳۵ آماده‌دهقانان غلامانش را گرفته، بعضی را زدند و بعضی برگزیدگان کم.» ۱۵ پس فریسیان رفته، شورا نمودند که چطور او را کشتند و بعضی را سنگسار نمودند. ۳۶ باز غلامان دیگر، در گفتگو گرفتار سازند. ۱۶ و شاگردان خود را با هیرویدان نزد وی بیشتر از اولین فرستاده، بدیشان نیز به همانطور سلوک نمودند. ۳۷ فرستاده، گفتند: «استاد می‌دانیم که صادق هستی و طریق خدا را بالاخره پسر خود را نزد ایشان فرستاده، گفت: «پسر مرا حرمت خواهند داشت.» ۳۸ اما دهقانان چون پسر را دیدند با خود گفتند: خلق نمی‌نگری. ۱۷ پس به ما بگو رای تو چیست. آیا جزیه «این وارث است. بیاید او را بکشیم و میراثش را ببریم.» ۳۹ آنگاه دادن به قیصر رواست یا نه؟» ۱۸ عیسی شرارت ایشان را درک او را گرفته، بیرون تاکستان افکنده، کشتند. ۴۰ پس چون مالک کرده، گفت: «ای ریاکاران، چرا مرا تجربه می‌کنید؟ ۱۹ سکه تاکستان آید، به آن دهقانان چه خواهد کرد؟» ۴۱ گفتند: «البته جزیه را به من بنمایید.» ایشان دیناری نزد وی آوردند. ۲۰ بدیشان آن بدکاران را به سختی هلاک خواهد کرد و باغ را به باغبانان گفت: «این صورت و رقم از آن کیست؟» ۲۱ بدو گفتند: «از دیگر خواهد سپرد که میوه‌هایش را در موسم بدو دهند.» ۴۲ عیسی آن قیصر.» بدیشان گفت: «مال قیصر را به قیصر ادا کنید و مال بدیشان گفت: «مگر در کتب هرگز نخوانده‌اید این که سنگی را خدا رابه خدا!» ۲۲ چون ایشان شنیدند، متعجب شدند و او را که معمارانش ردم نمودند، همان سر زاویه شده است. این از جانب واگذارده، برفتند. ۲۳ و در همان روز، صلوقیان که منکر قیامت خداوند آمد و در نظر ما عجیب است. ۴۳ از این جهت شما را هستند نزد او آمده، سوال نموده، ۲۴ گفتند: «ای استاد، موسی می‌گویم که ملکوت خدا از شما گرفته شده، به امتی که میوه‌اش را بیاورند، عطا خواهد شد. ۴۴ و هرکه بر آن سنگ افتد، منکسر شود و اگر آن بر کسی افتد، نرمش سازد.» ۴۵ و چون روسای کهنه و هفت برادر بودند که اول زنی گرفته، بمرم و چون اولادی نداشت فریسیان مثل‌هایش را شنیدند، دریافتند که درباره ایشان می‌گویند. ۴۶ زن را به برادر خود ترک کرد. ۲۶ و همچنین دومین و سومین تا و چون خواستند او را گرفتار کنند، از مردم ترسیدند زیرا که او را نبی می‌دانستند. ۲۷ و آخر از همه آن زن نیز مرد. ۲۸ پس او در قیامت، زن کدام‌یک از آن هفت خواهد بود زیرا که همه او را داشتند؟» ۲۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «گمراه هستید از این‌رو که کتاب و قوت خدا را در نیافته‌اید، ۳۰ زیرا که در قیامت، نه نکاح گفت: ۲ «ملکوت آسمان پادشاهی را ماند که برای پسر خویش

مال خود آنچه خواهم بکنم؟ مگر چشم توید است از آن رو که خداوند بدینها احتیاج دارد که فی الفور آنها را خواهد فرستاد.» ۴ و من نیکو هستم؟» ۱۶ بنابراین اولین آخرین و آخرین اولین خواهند شد، زیرا خواننده‌شدگان بسیاری و برگزیدگان کم.» ۱۷ و چون «دختر صهیون را گوید اینک پادشاه تو نزد تو می‌آید با فروتنی و عیسی به اورشلیم می‌رفت، دوازده شاگرد خود را در اتنای راه به سوی اورشلیم می‌رویم بدیشان امر فرمود، بعمل آوردند ۷ و الاغ را با کره آورده، رخت و پسر انسان به روسای کهنه و کاتبان تسلیم کرده خواهد شد و خود را بر آنها انداختند او بر آنها سوار شد. ۸ و گروهی بسیار، حکم قتل او را خواهند داد، ۱۹ و او را به امت‌ها خواهند سپرد تا رختهای خود را در راه گسترانیدند و جمعی از درختان شاخه‌ها او را استهزا کنند و تازیانه زند و مصلوب نمایند و در روز سوم خواهد بریده، در راه می‌گسترند. ۹ و جمعی از پیش و پس او رفته، برخاست.» ۲۰ آنگاه مادر دو پسر زبدي با پسران خود نزدی فریادکنان می‌گفتند: «هوشیعیان پسر داود، مبارک باد کسی که به آمده و پرستش نموده، از او چیزی درخواست کرد. ۲۱ بدو گفت: اسم خداوند می‌آید! هوشیعیان در اعلی‌علین!» ۱۰ و چون وارد «چه خواهش داری؟» گفت: «بفرما تا این دو پسر من در ملکوت اورشلیم شد، تمام شهر به آشوب آمده، می‌گفتند: «این کیست؟» تو، یکی بر دست راست و دیگری بر دست چپ تو بنشینند.» ۱۱ آن گروه گفتند: «این است عیسی نبی از ناصره جلیل.» ۱۲

۲۲ عیسی در جواب گفت: «نمی‌دانید چه می‌خواهید. آیا پس عیسی داخل هیکل خدا گشته، جمیع کسانی را که در می‌توانید از آن کاسه‌ای که من می‌نوشم، بنوشید و تعمیدی را هیکل خرید و فروش می‌کردند، بیرون نمود و تختهای صرافان و که من می‌یابم، بباید؟» بدو گفتند: «می‌توانیم.» ۲۳ ایشان را کرسیهای کبوترفروشان را واژگون ساخت. ۱۳ و ایشان را گفت: گفت: «البته از کاسه من خواهید نوشید و تعمیدی را که من» «مکتوب است که خانه من خانه دعا نامیده می‌شود. لیکن شما می‌یابم، خواهید یافت. لیکن نشستن به دست راست و چپ من، مغاره زدانش ساخته‌اید.» ۱۴ و کوران و شلان در هیکل، نزد او از آن من نیست که بدهم، مگر به کسانی که از جانب پدرم برای آمدند و ایشان را شفا بخشید. ۱۵ اما روسای کهنه و کاتبان چون ایشان مهیا شده است.» ۲۴ اما چون آن ده شاگرد شنیدند، بر آن عجایی که از او صادر می‌گشت و کودکان را که در هیکل فریاد دوربار در دل رنجیدند. ۲۵ عیسی ایشان را پیش طلبیده، گفت: برآورده، «هوشیعیان پسر داود» می‌گفتند دیدند، غضبناک گشته، «آگاه هستید که حکام امت‌ها برایشان سروری می‌کنند و روسا بر ۱۶ به وی گفتند: «نمی‌شنوی آنچه اینها می‌گویند؟» عیسی ایشان مسلطند. ۲۶ لیکن در میان شما چنین نخواهد بود، بلکه بدیشان گفت: «بلی مگر نخواهد آید این که از دهان کودکان و هرکه در میان شما می‌خواهد بزرگ گردد، خادم شما باشد. ۲۷ شیرخوارگان حمد را مهیا ساختی؟» ۱۷ پس ایشان را واگذارده، از هرکه می‌خواهد در میان شما مقدم بود، غلام شما باشد. ۲۸ شهر بسوی بیت عنیا رفته، در آنجا شب را بسر برد. ۱۸ بامدادان چنانکه پسر انسان نیامد تا مخدوم شود بلکه تا خدمت کند و جان خود را در راه بسیاری فدا سازد.» ۲۹ و هنگامی که از اریحا بیرون می‌رفتند، گروهی بسیار از عقب او می‌آمدند. ۳۰ که ناگاه دومرد آن را گفت: «از این به بعد میوه تا به ابد بر تونشود!» که در کور کنار راه نشست، چون شنیدند که عیسی در گذر است، فریاد کرده، گفتند: «خداوند، پسر داود، بر ما ترحم کن!» ۳۱ و این را دیدند، متعجب شده، گفتند: «چه بسیار زود درخت انجیر هرچند خلق ایشان را نهیب می‌دادند که خاموش شوند، بیشتر خشک شده است!» ۲۱ عیسی در جواب ایشان گفت: «هرآینه فریادکنان می‌گفتند: «خداوند، پسر داود، بر ما ترحم فرما!» ۳۲ به شما می‌گویم اگر ایمان می‌داشتید و شک نمی‌نمودید، نه پس عیسی ایستاده، به آواز بلند گفت: «چه می‌خواهید برای شما کنم؟» ۳۳ به وی گفتند: «خداوند، اینکه چشمان ما بازگردد!» کوه می‌گفتید «منتقل شده به دریا افکنده شو» چنین می‌شد. ۲۲

۳۴ پس عیسی ترحم نموده، چشمان ایشان را لمس نموده در ساعت بینا گشته، از عقب او روانه شدند.

۲۱ و چون نزدیک به اورشلیم رسیده، وارد بیت‌فاجی نزد کوه زیتون شدند. آنگاه عیسی دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۲ بدیشان گفت: «در این قریه‌ای که پیش روی شماست بروید و در حال، الاغی با کره‌اش بسته خواهید یافت. آنها را باز کرده، نزد من آورید. ۳ و هرگاه کسی به شما سخنی گوید، بگویید

که بر همقطار خود رحم کنی چنانکه من بر تو رحم کردم؟» ۳۴ در آسمان گنجی خواهی داشت؛ و آمده مرا متابعت نما.» ۲۲ پس مولای او در غضب شده، او را به جلا دادن سپرد تا تمام قرض خود را بدهد. ۳۵ به همینطور پدر آسمانی من نیز با شما عمل خواهد نمود، اگر هر یکی از شما برادر خود را از دل نبخشد.»

۱۹ و چون عیسی این سخنان را به اتمام رسانید، از جلیل روانه شده، به حدود دیهودیه از آن طرف اردن آمد. ۲ و گروهی بسیار از عقب او آمدند و ایشان را در آنجا شفا بخشید. ۳ پس فریسیان آمدند تا او را امتحان کنند و گفتند: «آیا جایز است مرد، زن خود را به هر علتی طلاق دهد؟» ۴ او در جواب ایشان گفت: «مگر نخوانده‌اید که خالق در ابتدا ایشان را مرد و زن آفرید، ۵ و گفت از این جهت مرد، پدر و مادر خود را رها کرده، به زن خویش پیوستند و هر دو یک تن خواهند شد؟ ۶ بنابراین بعد از آن دو نیستند بلکه یک تن هستند. پس آنچه را خدا پیوست انسان جدا نسازد.» ۷ وی گفتند: «پس از بهرچه موسی امر فرمود که زن را طلاق دهد و جدا کنند؟» ۸ ایشان را گفت: «موسی به سبب سنگدلی شما، شما را اجازت داد که زنان خود را طلاق دهید. لیکن از ابتدا چنین نبود. ۹ و به شما می‌گویم هر که زن خود را بغیر علت زنا طلاق دهد و دیگری را نکاح کند، زانی است و هر که زن مطلقه‌ای را نکاح کند، زنا کند.» ۱۰ شاگردانش بدو گفتند: «اگر حکم شوهر بازن چنین باشد، نکاح نکردن بهتر است!» ۱۱ ایشان را گفت: «تمامی خلق این کلام را نمی‌پذیرند، مگر به کسانی که عطا شده است. ۱۲ زیرا که خصی‌ها می‌باشند که از شکم مادر چنین متولد شدند و خصی‌ها هستند که از مردم خصی شده‌اند و خصی‌ها می‌باشند که بجهت ملکوت خدا خود را خصی نموده‌اند. آنکه توانایی قبول دارد بپذیرد.» ۱۳ آنگاه چند بچه کوچک را نزد او آوردند داستهای خود را بر ایشان نهاده، دعا کند. اما شاگردان، ایشان را نپذیرفتند. ۱۴ عیسی گفت: «بچه‌های کوچک را بگذارید و از آمدن نزد من، ایشان را منع نکنید، زیرا ملکوت آسمان از مثل اینها است.» ۱۵ و دستهای خود را بر ایشان گذارده از آن جا روانه شد. ۱۶ ناگاه شخصی آمده، وی را گفت: «ای استاد نیکو، چه عمل نیکو کنم تا حیات جاودانی یابم؟» (aiōnios g166) ۱۷ وی را گفت: «از چه سبب مرا نیکو گفتی و حال آنکه کسی نیکو نیست، جز خدا فقط. لیکن اگر بخواهی داخل حیات شوی، احکام را نگاه دار.» ۱۸ بدو گفت: «کدام احکام؟» عیسی گفت: «قتل مکن، زنا مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، ۱۹ و پدر و مادر خود را حرمت دار و همسایه خود را مثل نفس خود دوست دار.» ۲۰ جوان وی را گفت: «همه اینها را از طفولیت نگاه داشته‌ام. دیگر مرا چه ناقص است؟» ۲۱ عیسی بدو گفت: «اگر مگر به دیناری با من قرار ندادی؟ ۱۴ حق خود را گرفته برو. بخواهی کامل شوی، رفته مایملک خود را بفروش و به فقراء بده که

می‌گردند و آخرین، اولین!

۲۰ «زیرا ملکوت آسمان صاحب‌خانه‌ای را ماند که بامدادان بیرون رفت تا عمله بجهت تاکستان خود به مزد بگیرد. ۲ پس با عمله، روزی یک دینار قرار داده، ایشان را به تاکستان خود فرستاد. ۳ و قریب به ساعت سوم بیرون رفته، بعضی دیگر را در بازار بیکار ایستاده دید. ۴ ایشان را نیز گفت: “شما هم به تاکستان بروید و آنچه حق شما است به شما می‌دهم.” پس رفتند. ۵ باز قریب به ساعت ششم و نهم رفته، همچنین کرد. ۶ و قریب به ساعت یازدهم رفته، چند نفر دیگر بیکار ایستاده یافت. ایشان را گفت: “از بهرچه تمامی روز در اینجا بیکار ایستاده‌اید؟” ۷ گفتندش: “هیچ کس ما را به مزد نگرفت.” بدیشان گفت: “شما نیز به تاکستان بروید و حق خویش را خواهید یافت.” ۸ و چون وقت شام رسید، صاحب تاکستان به ناظر خود گفت: “مردوران را طلبیده، از آخرین گرفته تا اولین مزد ایشان را اداکن.” ۹ پس یازده ساعتیان آمده، هر نفری دیناری یافتند. ۱۰ و اولین آمده، گمان بردند که بیشتر خواهند یافت. ولی ایشان نیز هر نفری دیناری یافتند. ۱۱ اما چون گرفتند، به صاحب‌خانه شکایت نموده، ۱۲ گفتند که “این آخرین، یک ساعت کار کردند و ایشان را با ما که متحمل سختی و حرارت روز گردیده‌ایم مساوی ساخته‌ای؟” ۱۳ او در جواب یکی از ایشان گفت: “ای رفیق بر تو ظلمی نکردم. داشته‌ام. دیگر مرا چه ناقص است؟” ۲۱ عیسی بدو گفت: «اگر مگر به دیناری با من قرار ندادی؟ ۱۴ حق خود را گرفته برو. بخواهی کامل شوی، رفته مایملک خود را بفروش و به فقراء بده که

جواب گفت: «ای فرقه بی‌ایمان کج رفتار، تا به کی با شما باشیم مشمارید، زیرا شما را می‌گویم که ملائکه ایشان دائم در آسمان و تا چند متحمل شما گردم؟ او را نزد من آورید.» ۱۸ پس عیسی روی پدر مرا که در آسمان است می‌بینند. ۱۱ زیرا که پسر انسان او را نهیب داده، دیو از وی بیرون شد و در ساعت، آن پسر شفا آمده است تا گم شده رانجات بخشد. ۱۲ شما چه گمان می‌برید، یافت. ۱۹ اما شاگردان نزد عیسی آمده، در خلوت از او پرسیدند: «چرا ما نتوانستیم او را بیرون کنیم؟ ۲۰ عیسی ایشان را گفت: «به سبب بی‌ایمانی شما. زیرا هرآنچه به شما می‌گویم، اگر ایمان به قدرت دانه خردلی می‌داشتید، بدین کوه می‌گفتید از اینجا بدانجا یکی بیشتر شادی می‌کند از آن نود و نه که گم نشده‌اند. ۱۴ منتقل شو، البته منتقل می‌شد و هیچ امری بر شما محال نمی‌بود. ۲۱ لیکن این جنس جز به دعا و روزه بیرون نمی‌رود.» این کوچکان هلاک گردد. ۱۵ «و اگر برادرت به تو گناه کرده باشد، برو او را میان خود و او در خلوت الزام کن. هرگاه سخن «پسر انسان بدست مردم تسلیم کرده خواهد شد، ۲۳ و او را تو را گوش گرفت، برادر خود را دریافت؛ ۱۶ و اگر نشنود، یک یا خواهند کشت و در روز سوم خواهد برخاست.» پس بسیار محزون و چون ایشان در جلیل می‌گشتند، عیسی بدیشان گفت: «پس انسان بدست مردم تسلیم کرده خواهد شد، ۲۳ و او را تو را گوش گرفت، برادر خود را دریافت؛ ۱۶ و اگر نشنود، یک یا خواهند کشت و در روز سوم خواهد برخاست.» پس بسیار محزون شدند. ۲۴ و چون ایشان وارد کفرناحوم شدند، محصلان دو ثابت شود. ۱۷ و اگر سخن ایشان را رد کند، به کلیسا بگو. و درهم نزد پطرس آمده، گفتند: «آیا استاد شما دو درهم را نمی‌دهد؟» ۲۵ گفت: «بلی.» و چون به خانه درآمد، عیسی بر او سبقت نموده، گفت: «ای شمعون، چه گمان داری؟ پادشاهان جهان از چه کسان عشر و جزیه می‌گیرند؟ از فرزندان خویش یا از بیگانگان؟» ۲۶ پطرس به وی گفت: «از بیگانگان.» عیسی بدو گفت: «پس یقین پسران آزادند! ۲۷ لیکن مبادا که ایشان را برنجانی، به کناره دریا رفته، قلابی بینداز و اول ماهی که بیرون می‌آید، گرفته و دهانش را باز کرده، مبلغ چهار درهم خواهی یافت. آن را برداشته، برای من و خود بدیشان بده!»

۱۸ در همان ساعت، شاگردان نزد عیسی آمده، گفتند: «چه کس در ملکوت آسمان بزرگتر است؟» ۲ آنگاه عیسی طفلی طلب نموده، در میان ایشان برپا داشت ۳ و گفت: «هرآنچه به شما می‌گویم تا بازگشت نکنید و مثل طفل کوچک نشوید، هرگز داخل ملکوت آسمان نخواهید شد. ۴ پس هرکه مثل این بچه کوچک خود را فروتن سازد، همان در ملکوت آسمان بزرگتر است. ۵ و کسی که چنین طفلی را به اسم من قبول کند، مرا پذیرفته است. ۶ و هرکه یکی از این صغار را که به من ایمان دارند، لغزش دهد او را بهتر می‌بود که سنگ آسیابی بر گردنش آویخته، در قعر دریا غرق می‌شد! ۷ وای بر این جهان به سبب لغزشها؛ زیرا که لایذ است از وقوع لغزشها، لیکن وای بر کسی که سبب لغزش باشد. ۸ پس اگر دستت یا پایت تو را بلغزاند، آن را قطع کرده، از خود دور انداز زیرا تو را بهتر است که لنگ یا شل داخل حیات شوی از آنکه با دو دست یا دو پا در نار جاودانی افکنده شوی. (aiōnios g166) ۹ و اگر چشمت تو را لغزش دهد، آن را قلع کرده، از خود دور انداز زیرا تو را بهتر است بایک چشم وارد حیات شوی، از اینکه با دو چشم در آتش جهنم افکنده شوی. (Geenna g1067) ۱۰ زنهار یکی از این صغار را حقیر

هفت زنبیل پر برداشتند. ۳۸ و خوردگان، سوای زنان و اطفال هرگز واقع نخواهد شد!» ۲۳ اما او برگشته، پطرس را گفت: «دور چهار هزار مرد بودند. ۳۹ پس آن گروه را رخصت داد و به کشتی امورالهی را بلکه امور انسانی را تفکر می‌کنی!» ۲۴ آنگاه عیسی به شاگردان خود گفت: «اگر کسی خواهد متابعت من کند، باید

۱۶ آنگاه فریسیان و صدوقیان نزد او آمده، از روی امتحان از وی خواستند که آیتی آسمانی برای ایشان ظاهر سازد. ۲ ایشان را جواب داد که «در وقت عصر می‌گویند هوا خوش خواهد بود زیرا آسمان سرخ است؛ ۳ و صبحگاهان می‌گویند امروز هوا بد خواهد شد زیرا که آسمان سرخ و گرفته است. ای رباکاران می‌دانید صورت آسمان را تمیز دهید، اما اطلاعات زمانها را نمی‌توانید! ۴ فرقه شریر زناکار، آیتی می‌طلبند و آیتی بدیشان عطا نخواهد شد جز آیت یونس نبی.» پس ایشان را رها کرده، روانه شد. ۵ و شاگردانش چون بدان طرف می‌رفتند، فراموش کردند که نان بردارند. ۶ عیسی ایشان را گفت: «آگاه باشید که از خمیرمایه فریسیان و صدوقیان احتیاط کنید!» ۷ پس ایشان در خودتفکر نموده، گفتند: «از آن است که نان پر برداشته‌ایم.» ۸ عیسی این را درک نموده، بدیشان گفت: «ای سست‌ایمانان، چرا در خود تفکرمی کنید از آنچه که نان نیابوده‌اید؟ ۹ آیا هنوز نفهمیده و یاد نیابوده‌اید آن پنج نان و پنج هزار نفر و چند سببی را که برداشتید؟ ۱۰ و نه آن هفت نان و چهار هزار نفر و چند زنبیلی را که برداشتید؟» ۱۱ عیسی متوجه شده، گفت که «خداوند، بودن ما در اینجا نیکو پس چرا نفهمیدید که درباره نان شما را نگفتم که از خمیرمایه فریسیان و صدوقیان احتیاط کنید؟» ۱۲ آنگاه دریافتند که نه از خمیرمایه نان بلکه از تعلیم فریسیان و صدوقیان حکم به احتیاط فرموده است. ۱۳ و هنگامی که عیسی به نواحی قیصریه فیلیس آوازی از ابر در رسید که «این است پسر حسیب من که از وی آمد، از شاگردان خود پرسیده، گفت: «مردم مرا که پسر انسانم چه شخص می‌گویند؟» ۱۴ گفتند: «بعضی یحیی تعمیددهنده و در افتاده، بینهایت ترسان شدند. ۱۵ عیسی نزدیک آمده، ایشان را بعضی الیاس و بعضی ارمیا یا یکی از انبیا.» ۱۵ ایشان را گفت: لمس نمود و گفت: «برخیزید و ترسان مباشید!» ۱۶ و چشمان «شما مرا که می‌دانید؟» ۱۶ شمعون پطرس در جواب گفت که «تویی مسیح، پسر خدای زنده!» ۱۷ عیسی در جواب وی گفت: «خوشبحال توای شمعون بن یونا! زیرا جسم و خون این را بر تو کشف نکرده، بلکه پدر من که در آسمان است. ۱۸ و من نیز تو را می‌گویم که تویی پطرس و بر این صخره کلیسای خود را بنا می‌کنم و ابواب جهنم بر آن استیلا نخواهد یافت. (Hadēs)

g86 ۱۹ و کلیدهای ملکوت آسمان را به تو می‌سپارم؛ و آنچه بر زمین ببندی در آسمان بسته گردد و آنچه در زمین گشایی در آنچه خواستند با وی کردند؛ به همانطور پسر انسان نیز از ایشان آسمان گشاده شود. ۲۰ آنگاه شاگردان خود را قدغن فرمود که به هیچ کس نگویند که او مسیح است. ۲۱ و از آن زمان عیسی به تعمیددهنده بدیشان سخن می‌گفت. ۱۴ و چون به نزد جماعت شاگردان خود خیردادن آغاز کرد که رفتن او به اورشلیم و زحمت رسیدن، شخصی پیش آمده، نزد وی زانو زده، عرض کرد: ۱۵ بسیار کشیدن از مشایخ و روسای کهنه و کتابان و کشته شدن و در روز سوم برخاستن ضروری است. ۲۲ و پطرس او را گرفته، شروع کرد به منع نمودن و گفت: «حاشا از توای خداوند که این بر تو نزد شاگردان تو آورد، نتوانستند او را شفا دهند.» ۱۷ عیسی در

مرد بودند. ۲۲ بی‌درنگ عیسی شاگردان خود را اصرار نمود تا به در جواب گفت: «هر نهالی که پدر آسمانی من نکاشته باشد، کشتی سوار شده، پیش از وی به کناره دیگر روانه شوند تا آن گروه کنده شود. ۱۴ ایشان را واگذارید، کوران راهنمایان کوراند و هرگاه را رخصت دهد. ۲۳ و چون مردم را روانه نمود، به خلوت برای کور، کور را راهنما شود، هر دو در چاه افتند. ۱۵ پطرس در عبادت بر فراز کوهی برآمد. و وقت شام در آنجا تنها بود. ۲۴ اما جواب او گفت: «این مثل را برای ما شرح فرما.» ۱۶ عیسی کشتی در آن وقت در میان دریا به سبب باد مخالف که می‌وزید، به امواج گرفتار بود. ۲۵ و دریا سه چهارم از شب، عیسی بر دریا نیافته‌اید که آنچه از دهان فرو می‌رود، داخل شکم می‌گردد و در خرامیده، به سوی ایشان روانه گردید. ۲۶ اما چون شاگردان، او را می‌گردد و این چیزها است که انسان را نجس می‌سازد. ۱۹ زیرا خوف فریاد برآوردند. ۲۷ اما عیسی ایشان را بی‌تامل خطاب کرده، که از دل برمی‌آید، خیالات بد و قتلها و زناها و فسقها و دزدیها گفت: «خاطر جمع دارید! منم ترسان مباشید!» ۲۸ پطرس در و شهادت دروغ و کفرها. ۲۰ اینها است که انسان را نجس جواب او گفت: «خداوند، اگر تویی مرا بفرما تا بر روی آب، نزد تو آییم.» ۲۹ گفت: «بیا!» در ساعت پطرس از کشتی فرود گرداند. ۲۱ پس عیسی از آنجا بیرون شده، به دیار صور و صیدون شده، بروی آب روانه شد تا نزد عیسی آید. ۳۰ لیکن چون باد را شدید دید، ترسان گشت و مشرف به غرق شده، فریاد برآورد، وی را گفت: «خداوند، پسر داود، بر من رحم کن زیرا دختر من گفت: «خداوند! مرادریاب.» ۳۱ عیسی بی‌درنگ دست آورده، او را بگیرفت و گفت: «ای کم‌ایمان، چرا شک آوردی؟» ۳۲ پیش آمده، خواهش نمودند که «او را مرخص فرمای زیرا در عقب و چون به کشتی سوار شدند، پادساکن گردید. ۳۳ پس اهل کشتی آمده، او را پرستش کرده، گفتند: «فی الحقیقه تو پسر خدا هستی!» ۳۴ آنگاه عبور کرده، به زمین جنبه آمدند، ۳۵ و اهل آن موضع او را شناخته، به همگی آن نواحی فرستاده، همه بیماران را نزد او آوردند، ۳۶ و از او اجازت خواستند که محض دامن ردایش را لمس کنند و هرکه لمس کرد، صحت کامل یافت.

۱۵ آنگاه کاتبان و فریسیان اورشلیم نزد عیسی آمده، گفتند: ۲ «چون است که شاگردان تو از تقلید مشایخ تجاوز می‌نمایند، زیرا هرگاه نان می‌خورند دست خود را نمی‌شویند؟» ۳ او در جواب ایشان گفت: «شما نیز به تقلید خویش، از حکم خدا چرا تجاوز می‌کنید؟ ۴ زیرا خدا حکم داده است که مادر و پدر خود را حرمت دار و هرکه پدر یا مادر را دشنام دهد البته هلاک گردد. ۵ لیکن شما می‌گویید هرکه پدر یا مادر خود را گوید آنچه از من به تو نفع رسد هدیه‌ای است، ۶ و پدر یا مادر خود را بعد از آن احترام نمی‌نماید. پس به تقلید خود، حکم خدا را باطل نموده‌اید. ۷ ای ریاکاران، اشعیاء در باره شما نیکو نبوت نموده است که گفت: ۸ این قوم به زبانهای خود به من تقرب می‌جویند و به لبهای خویش مرا تمجید می‌نمایند، لیکن دلشان از من دور است. ۹ پس عبادت مرا عبث می‌کنند زیرا که احکام مردم را بمنزله فریضت تعلیم می‌دهند.» ۱۰ و آن جماعت را خوانده، بدیشان گفت: «گوش داده، بفهمید؟ ۱۱ نه آنچه به دهان فرومی‌رود انسان را نجس می‌سازد بلکه آنچه از دهان بیرون می‌آید انسان را نجس می‌گرداند.» ۱۲ آنگاه شاگردان وی آمده، گفتند: «آیا می‌دانی که فریسیان چون این سخن را شنیدند، مکروهش داشتند؟» ۱۳ او

ساختن بافه‌ها ببندید اما گندم را در انبار من ذخیره کنید.» مثل دانه خردل ۳۱ بار دیگر مثلی برای ایشان زده، گفت: «ملکوت آسمان مثل دانه خردلی است که شخصی گرفته، در مزرعه خویش کاشت. ۳۲ و هرچند از سایر دانه‌ها کوچکتر است، ولی چون نمو کند بزرگترین بقول است و درختی می‌شود چنانکه مرغان هوا آمده در شاخه هایش آشیانه می‌گیرند.» ۳۳ و مثلی دیگر برای ایشان گفت که ملکوت آسمان خمیرمایه‌ای را ماند که زنی آن را گرفته، در سه کیل خمیر پنهان کرد تا تمام، مخمر گشت. ۳۴ همه این معانی را عیسی با آن گروه به مثلاً گفت و بدون

مثلی بدیشان هیچ نگفت، ۳۵ تا تمام گردد کلامی که به زبان نبی گفته شد: «دهان خود را به مثلاً باز می‌کنم و به چیزهای مخفی شده از بنای عالم تنطق خواهم کرد.» ۳۶ آنگاه عیسی آن گروه را مرخص کرده، داخل خانه گشت و شاگردانش نزد وی آمده، گفتند: «مثل کرکاس مزرعه را بجهت ما شرح فرما.» ۳۷ در جواب ایشان گفت: «آنکه بذر نیکومی کارد پسر انسان است، ۳۸ و مزرعه، این جهان است و تخم نیکو انبای ملکوت و کرکاسها، پسران شیریند. ۳۹ و دشمنی که آنها را کاشت، ابلیس است و موسم حصاد، عاقبت این عالم و دروندگان، فرشتگانند.

(aiōn g165) ۴۰ پس همچنان که کرکاسها را جمع کرده، در آتش می‌سوزاند، همانطور در عاقبت این عالم خواهد شد، **(aiōn)**

(g165) ۴۱ که پسر انسان ملائکه خود را فرستاده، همه لغزش دهندگان و بدکاران را جمع خواهند کرد، ۴۲ و ایشان را به تنور آتش خواهند انداخت، جایی که گریه و فشار دندان بود. ۴۳

آنگاه عادلان در ملکوت پدر خود مثل آفتاب، درخشان خواهند شد. هرکه گوش شنوا دارد بشنود. ۴۴ «و ملکوت آسمان گنجی را ماند، مخفی شده در زمین که شخصی آن را یافته، پنهان نمود و از خوشی آن رفته، آنچه داشت فروخت و آن زمین را خرید. ۴۵

«باز ملکوت آسمان تاجری را ماند که جویای مرواریدهای خوب باشد، ۴۶ و چون یک مروارید گرانها یافت، رفت و مایملک خود را فروخته، آن را خرید. ۴۷ «ایضاً ملکوت آسمان مثل دامی است

که به دریا افکنده شود و از هر جنسی به آن درآید، ۴۸ و چون پر شود، به کناره‌اش کشند و نشسته، خوبه‌ها را در ظرف جمع کنند و بدها را دور اندازند. ۴۹ بدینطور در آخر این عالم خواهد شد.

فرشتگان بیرون آمده، طالبین را از میان صالحین جدا کرده، **(aiōn g165)** ۵۰ ایشان را در تنور آتش خواهند انداخت، جایی

که گریه و فشار دندان می‌باشد. ۵۱ عیسی ایشان را گفت: «آیا همه این امور راه‌همیده‌اید؟» گفتندش: «بلی خداوند.» ۵۲ به ایشان گفت: «بنابراین، هر کاتبی که در ملکوت آسمان تعلیم یافته است، مثل صاحب‌خانه‌ای است که از خزانه خویش چیزهای نو و کهنه بیرون می‌آورد.» ۵۳ و چون عیسی این مثلاً را به

برداشتند. ۲۱ و خوردندگان سوای زنان و اطفال قریب به پنج هزار

۱۴ در آن هنگام هیروдіس تیتراخ چون شهرت عیسی را شنید، ۲ به خادمان خود گفت: «این است یحیی تعمیددهنده که از مردگان برخاسته است، و از این جهت معجزات از او صادر می‌گردد.» ۳ زیرا که هیروдіس یحیی را بخاطر هیروдіا، زن برادر خود فیلیپس گرفته، در بند نهاده و در زندان انداخته بود؛ ۴ چون که یحیی بدو همی گفت: «نگاه داشتن وی بر تو حلال نیست.» ۵ و وقتی که قصد قتل او کرد، از مردم ترسید زیرا که او را نبی می‌دانستند. ۶ اما چون بزم میلاد هیروдіس را می‌آراستند، دختر هیروдіا در مجلس رقص کرده، هیروдіس را شاد نمود. ۷ از این‌رو قسم خورده، وعده داد که آنچه خواهد بدو بدهد. ۸ و او از ترغیب مادر خود گفت که «سریحی تعمیددهنده را الان در طبقی به من عنایت فرما.» ۹ آنگاه پادشاه برنجید، لیکن بجهت پاس قسم و خاطر هم‌نشینان خود، فرمود که بدهند. ۱۰ و فرستاده، سر یحیی را در زندان از تن جدا کرد، ۱۱ و سر او را در طشتی گذارده، به دختر تسلیم نمودند و او آن را نزد مادر خود برد. ۱۲ پس شاگردانش آمده، جسد او را برداشته، به خاک سپردند و رفته، عیسی را اطلاع دادند. ۱۳ و چون عیسی این را شنید، به کشتی سوار شده، از آنجا به ویرانه‌ای به خلوت رفت. و چون مردم شنیدند، از شهرها به راه خشکی از عقب وی روانه شدند. ۱۴ پس عیسی بیرون آمده، گروهی بسیار دیده، بر ایشان رحم فرمود و بیماران ایشان را شفا داد. ۱۵ و در وقت عصر، شاگردانش نزد وی آمده، گفتند: «این موضع ویرانه است و وقت الان گذشته. پس این گروه را مرخص فرما تا به دهات رفته بجهت خود غذا بخورند.» ۱۶ عیسی ایشان را گفت: «احتیاج به رفتن ندارند. شما ایشان را غذا دهید.» ۱۷ بدو گفتند: «در اینجا جز پنج نان و دو ماهی نداریم!» ۱۸ گفت: «آنها را اینجا به نزد من بیاورید!» ۱۹ و بدان جماعت فرمود تا بر سبزه نشستند و پنج نان و دو ماهی را گرفته، به سوی آسمان نگرسته، برکت داد و نان را پاره کرده، به شاگردان سپرد و شاگردان بدان جماعت. ۲۰ و همه خورده، سیر شدند و از پاره‌های باقی‌مانده دوازده سبد پر کرده، برداشتند. ۲۱ و خوردندگان سوای زنان و اطفال قریب به پنج هزار

ای افعی زادگان، چگونه می‌توانید سخن نیکو گفت و حال آنکه بد و خاراها نمو کرده، آن را خفه نمود. ۸ و برخی در زمین نیکو کاشته هستند زیرا که زبان از زیادتی دل سخن می‌گوید. ۳۵ مرد نیکو شده، بار آورد، بعضی صد و بعضی شصت و بعضی سی. ۹ هرکه از خوانه نیکوی دل خود، چیزهای خوب برمی‌آورد و مرد بد از گوش شنوادراد بشنود. ۱۰ آنگاه شاگردانش آمده، به وی گفتند: خزانه بد، چیزهای بدیرون می‌آورد. ۳۶ لیکن به شما می‌گویم که «ازچه جهت با اینها به مثلها سخن می‌رانی؟» ۱۱ در جواب ایشان هر سخن باطل که مردم گویند، حساب آن را در روزداری خواهند گفت: «دانستن اسرار ملکوت آسمان به شما عطا شده است، داد. ۳۷ زیرا که از سخنان خود عادل شمرده خواهی شد و از لیکن بدیشان عطا نشده، ۱۲ زیرا هرکه دارد بدو داده شود و افزونی سخنهای تو بر توحکم خواهد شد.» ۳۸ آنگاه بعضی از کاتبان یابد. اما کسی که ندارد آنچه دارد هم از او گرفته خواهد شد. ۱۳ و فریسیان در جواب گفتند: «ای استاد می‌خواهیم از تو آیتی از این جهت با اینها به مثلها سخن می‌گویم که نگرانند و نمی‌بینیم.» ۳۹ او در جواب ایشان گفت: «فرقه شری و زناکارآینی بینند و شنوا هستند و نمی‌شنوند و نمی‌فهمند. ۱۴ و در حق می‌طلبند و بدیشان جز آیت یونس نبی داده نخواهد شد. ۴۰ زیرا ایشان نبوت اشعیا تمام می‌شود که می‌گوید: "به سمع خواهید همچنانکه یونس سه شبانه‌روز در شکم ماهی ماند، پسر انسان نیز شنید و نخواهد فهمید و نظر کرده، خواهید نگریست و نخواهید سه شبانه‌روز در شکم زمین خواهد بود. ۴۱ مردمان نینوا درروز دید. ۱۵ زیرا قلب این قوم سنگین شده و به گوشها به سنگینی داوری با این طایفه برخاسته، بر ایشان حکم خواهند کرد زیرا که شنیده‌اند و چشمان خود را بر هم نهاده‌اند، مبادابه چشمها بینند به موعظه یونس توبه کردند و اینک بزرگتری از یونس در اینجا است. و به گوشها بشنوند و به دلها بفهمند و بازگشت کنند و من ایشان ۴۲ ملکه جنوب در روز داوری با این فرقه برخاسته، برایشان حکم را شفا دهم." ۱۶ لیکن خوشابه‌حال چشمان شما زیرا که می‌بینند خواهد کرد زیرا که از اقصای زمین آمد تا حکمت سلیمان را و گوشهای شما زیرا که می‌شنوند ۱۷ زیرا هرآینه به شما می‌گویم بشنود، و اینک شخصی بزرگتر از سلیمان در اینجا است. ۴۳ و بسا انبیا وعادلان خواستند که آنچه شما می‌بینید، ببینند و ندیدند وقتی که روح پلید از آدمی بیرون آید، در طلب راحت به جایهای و آنچه می‌شنوید، بشنوند و نشنیدند. ۱۸ پس شما مثل بزرگ را بی‌آب گردش می‌کند و نمی‌یابد. ۴۴ پس می‌گوید "به خانه خود بشنوید. ۱۹ کسی که کلمه ملکوت را شنیده، آن را نفهمید، که از آن بیرون آمدن برمی‌گردد، و چون آید، آن را خالی و شری می‌آید و آنچه در دل او کاشته شده است می‌رباید، همان جاروب شده و آراسته می‌بیند. ۴۵ آنگاه می‌رود و هفت روح دیگر است آنکه در راه کاشته شده است. ۲۰ و آنکه بر سنگلاخ بدتر از خود ربارداشته، می‌آورد و داخل گشته، ساکن آنجایی شوند ریخته شده، اوست که کلام را شنیده، فی‌الفور به خشنودی قبول و انجام آن شخص بدتر از آغازش می‌شود. همچنین به این فرقه می‌کند، ۲۱ و لکن ریشه‌ای در خود ندارد، بلکه فانی است و شری خواهد شد.» ۴۶ او با آن جماعت هنوز سخن می‌گفت هرگاه سختی یا صدمه‌ای به سبب کلام بر او وارد آید، در ساعت که ناگاه مادر و برادرانش در طلب گفتگوی وی بیرون ایستاده لغزش می‌خورد. ۲۲ و آنکه در میان خاراها ریخته شد، آن است بودند. ۴۷ و شخصی وی را گفت: «اینک مادر تو و برادرانت که کلام را بشنوند و اندیشه این جهان و غرور دولت، کلام را خفه بیرون ایستاده، می‌خواهند باتو سخن گویند.» ۴۸ در جواب قایل گفت: «کیست مادر من و برادرانم کیانند؟» ۴۹ و دست خود را شد، آن است که کلام را شنیده، آن را می‌فهمد و بارآور شده، به سوی شاگردان خود دراز کرده، گفت: «اینانند مادر من و بعضی صد و بعضی شصت و بعضی سی ثمر می‌آورد.» ۲۴ و برادرانم. ۵۰ زیرا هرکه اراده پدر مرا که در آسمان است بهجا آورد، مثلی دیگر بجهت ایشان آورده، گفت: «ملکوت آسمان مردی را همان برادر و خواهر و مادر من است.»

۱۳ و در همان روز، عیسی از خانه بیرون آمده، به کنار دریا نشست ۲ و گروهی بسیار بر وی جمع آمدند، بقسمی که او به کشتی سوار شده، قرار گرفت و تمامی آن گروه بر ساحل ایستادند؛ ۳ و معانی بسیاری به مثلها برای ایشان گفت: «وقتی بزرگتری بجهت پاشیدن تخم بیرون شد. ۴ و چون تخم می‌پاشید، قدری در راه افتاد و مرغان آمده، آن را خوردند. ۵ و بعضی برسنگلاخ جایی که خاک زیاد نداشت افتاده، بزودی سبز شد، چونکه زمین عمق نداشت، ۶ و چون آفتاب برآمد بسوخت و چون ریشه نداشت خشکید. ۷ و بعضی در میان خاراها ریخته شد

نی نواختیم، رقص نکردید؛ نوحه گری کردیم، سینه نزدید." ۱۸ پرسیده، گفتند: «آیا در روز سبت شفا دادن جایز است یا نه؟» تا زیرا که یحیی آمد، نه می خورد و نه می آشامید، می گویند دیو دارد. ادعایی بر او وارد آوردند. ۱۱ وی به ایشان گفت: «کیست از شما ۱۹ پسر انسان آمد که می خورد و می نوشد، می گویند اینک مردی که یک گوسفند داشته باشد و هرگاه آن در روز سبت به حفره‌ای پرخورد و میگسار و دوست باجگیران و گناهکاران است. لیکن حکمت از فرزندان خود تصدیق کرده شده است.» ۲۰ «وعدۀ آرامش گوسفند افضل است. بنابراین در سبت‌ها نیکویی کردن روا است.» درون ۲۰ آنگاه شروع به ملامت نمود بر آن شهرهایی که اکثر از معجزات وی در آنها ظاهر شد زیرا که توبه نکرده بودند: ۲۱ «وای کرده، مانند دیگری صحیح گردید. ۱۴ اما فریسیان بیرون رفته، بر توای خورزین! وای بر توای بیت صیدا! زیرا اگر معجزاتی که در شما ظاهر گشت، در صور و صیدون ظاهر می شد، هرآینه مدتی در پلاس و خاکستر توبه می نمودند. ۲۲ لیکن به شما می گویم که در روز جزا حالت صور و صیدون از شماسهلتر خواهد بود. ۲۳ و توای کفرناحوم که تا به فلک سرافراشته‌ای، به جهنم سرنگون خواهی شد زیرا هرگاه معجزاتی که در تو پدید آمد در سدوم ظاهر می شد، هرآینه تا امروز باقی می ماند. (Hadēs g86) ۲۴ لیکن به شما می گویم که در روز جزا حالت زمین سدوم از تو سهل تر و خوارتر خواهد بود. ۲۵ در آن وقت، عیسی توجه نموده، گفت: «ای پدر، مالک آسمان و زمین، تو را ستایش می کنم که این امور را از دانایان و خردمندان پنهان داشتی و به کودکان مکشوف فرمودی! داشت. ۲۲ آنگاه دیوانه‌ای کور و گنگ را نزد او آوردند و او را ۲۶ بلی‌ای پدر، زیرا که همچنین منظور نظر تو بود. ۲۷ پدر همه چیز را به من سپرده است و کسی پسر را نمی شناسد بجز پدر و نه پدر را هیچ کس می شناسد غیر از پسر و کسی که پسر بخواید بدو مکشوف سازد. ۲۸ بیاید نزد من ای تمام زحمتکشان و گرانباران و من شما را آرامی خواهم بخشید. ۲۹ یوغ مرا بر خود گیرید و از من تعلیم بیابید زیرا که حلیم و افتاده دل می باشم و در نفوس خود آرامی خواهید یافت؛ ۳۰ زیرا یوغ من خفیف است و بار من سبک.»

۱۲ در آن زمان، عیسی در روز سبت از میان کشتزارها می گذشت و شاگردانش چون گرسنه بودند، به چیدن و خوردن خوشه ها آغاز کردند. ۲ اما فریسیان چون این را دیدند، بدو گفتند: «اینک شاگردان تو عملی می کنند که کردن آن در سبت جایز نیست.» ۳ ایشان را گفت: «مگر خوانده‌اید آنچه داود و رفیقانش کردند، وقتی که گرسنه بودند؟ ۴ چه طور به خانه خدا درآمده، نانهای تقدیمه را خورد که خوردن آن بر او و رفیقانش حلال نبود بلکه بر کاهنان فقط. ۵ یا در تورات نخوانده‌اید که در روزهای سبت، کهنه درهیکل سبت را حرمت نمی دارند و بی گناه هستند؟ ۶ لیکن به شما می گویم که در اینجاشخصی بزرگتر از هیکل است! ۷ و اگر این معنی را درک می کردید که رحمت می خواهم نه قربانی، بی گناهان را مذمت نمی نمودید. ۸ زیرا که پسرانسان مالک روز سبت نیز است.» ۹ و از آنجا رفته، به کنیسه ایشان درآمد، ۱۰ که ناگاه شخص دست خشکی حاضر بود. پس از وی

یا دو پیراهن یا کفشها یا عصابرندارید، زیرا که مزدور مستحق انکار خواهیم نمود. ۳۴ گمان مبرید که آمده‌ام تا سلامتی بر زمین خوراک خوداست. ۱۱ و در هر شهری یا قریه‌ای که داخل شوید، بپرسید که در آنجا که لیاقت دارد؛ پس در آنجا بمانید تا بیرون روید. ۱۲ و چون به خانه‌ای درآید، بر آن سلام نمایید؛ ۱۳ مادر شوهرش جداسازم. ۳۶ و دشمنان شخص، اهل خانه او پس اگر خانه لایق باشد، سلام شما بر آن واقع خواهد شد و اگر نالایق بود، سلام شما به شما خواهد برگشت. ۱۴ و هرکه شما را قبول نکند یا به سخن شما گوش ندهد، از آن خانه یا شهر لایق من نباشد. ۳۸ و هرکه صلیب خود را برنداشته، از عقب من بیرون شده، خاک پایهای خود را برافشانید. ۱۵ هرآینه به شمامی نیاید، لایق من نباشد. ۳۹ هرکه جان خود را درآید، آن راهلاک گویم که در روز جزا حالت زمین سدوم و غموره از آن شهر سهل تر خواهد بود. ۱۶ هان، من شما را مانند گوسفندان در میان گرگان می‌فرستم؛ پس مثل مارها هوشیار و چون کبوتران ساده باشید. ۱۷ اما از مردم برحذر باشید، زیرا که شما را به مجلسها تسلیم خواهند کرد و در کنایس خود شما را تازیانه خواهند زد، ۱۸ و در حضور حکام و سلاطین، شما را بخاطر من خواهند برد تا بر ایشان و بر امت‌ها شهادتی شود. ۱۹ اما چون شما را تسلیم کنند، اندیشه مکنید که چگونه یا چه بگویید زیرا در همان ساعت به شما عطا خواهد شد که چه باید گفت، ۲۰ زیرا گوینده شما نیستید بلکه روح پدر شما، در شما گوینده است. ۲۱ و برادر، برادر را و پدر، فرزند را به موت تسلیم خواهند کرد و فرزندان بر والدین خود برخاسته، ایشان را به قتل خواهند رسانید؛ ۲۲ و به جهت اسم من، جمیع مردم از شما نفرت خواهند کرد. لیکن هرکه تا به آخر صبر کند، نجات یابد. ۲۳ و وقتی که در یک شهر بر شما جفا کنند، به دیگری فرار کنید زیرا هرآینه به شما می‌گویم تا پسر انسان نیاید، از همه شهرهای اسرائیل نخواهید پرداخت. ۲۴ شاگرد از معلم خود افضل نیست و نه غلام از آقای برتر. ۲۵ کافی است شاگرد را که چون استاد خویش گردد و غلام را که چون آقای خودشود. پس اگر صاحب‌خانه را بعزول خواندند، چقدر زیاده‌تر اهل خانه‌اش را. ۲۶ لهدا از ایشان مترسید زیرا چیزی مستور نیست که مکشوف نگردد و نه مجهولی که معلوم نشود. ۲۷ آنچه در تارکی به شما می‌گویم، در روشنائی بگویید، و آنچه در گوش شنوید بر بامها موعظه کنید. ۲۸ و از قاتلان جسم که قادر بر کشتن روح نی‌اند، بیم مکنید بلکه از او بترسید که قادر است بر هلاک کردن روح و جسم را نیز در جهنم. (Geenna)

۱۱ و چون عیسی این وصیت را با دوازده شاگرد خود به اتمام رسانید، از آنجا روانه شد تا در شهرهای ایشان تعلیم دهد و موعظه نماید. ۲ و چون یحیی در زندان، اعمال مسیح را شنید، دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۳ بدو گفت: «ایا آن آینده تویی یا منتظر دیگری باشیم؟» ۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «بروید و یحیی را از آنچه شنیده و دیده‌اید، اطلاع دهید. ه که کوران بینا می‌گردند و لنگان به رفتار می‌آیندو ابرصان طاهر و کران شنوا و مردگان زنده می‌شوند و فقیران بشارت می‌شوند؛ ۶ و خوشایحال کسی که در من نلغزد.» ۷ و چون ایشان می‌رفتند، عیسی با آن جماعت درباره یحیی آغاز سخن کرد که «بجهت دیدن چه چیز بیرون شدید؟ آیا نی را که از باد در جنبش است؟ ۸ بلکه بجهت دیدن چه چیز بیرون شدید؟ آیا مردی را که لباس فاخر در بر دارد؟ اینک آنانی که رخت فاخر می‌پوشند در خانه های پادشاهان می‌باشند. ۹ لیکن بجهت دیدن چه چیز بیرون رفتید؟ آیا نی را؟ بلی به شما می‌گویم ازبنی افضلی را! ۱۰ زیرا همان است آنکه درباره اومکتوب است: “اینک من رسول خود را پیش روی تو می‌فرستم تا راه تو را پیش روی تو مهیا سازد.” ۱۱ هرآینه به شما می‌گویم که از اولاد زنان، بزرگتری از یحیی تعمیددهنده برنخاست، لیکن کوچکتر در ملکوت آسمان از وی بزرگ تر است. ۱۲ و از ایام یحیی تعمیددهنده تا الان، ملکوت آسمان محجور می‌شود و جباران آن را به زور می‌ربایند. ۱۳ زیرا جمیع انبیا و تورات تا یحیی اخبار می‌نمودند. ۱۴ و اگر خواهید قبول کنید، همان است الیاس که باید بیاید. ۱۵ هرکه گوش شنوا دارد بشنود. ۱۶ لیکن این طایفه را به چه چیز تشبیه نمایم؟ اطفالی را مانند که در کوچه هانسته، رفیقان خویش را صدا زده، ۱۷ می‌گویند: “برای شما

واینک تمام شهر برای ملاقات عیسی بیرون آمد. چون او را دیدند، التماس نمودند که از حدودایشان بیرون رود.

۹ پس به کشتی سوار شده، عبور کرد و به شهر خویش آمد. ۲ ناگاه مفلوچی را بر بستر خوابانیده، نزد وی آوردند. چون عیسی ایمان ایشان را دید، مفلوچ را گفت: «ای فرزند، خاطر جمع دار که گناهانت آمرزیده شد.» ۳ آنگاه بعضی از کاتبان با خود گفتند: «این شخص کفر می‌گوید.» ۴ عیسی خیالات ایشان را درک نموده، گفت: «از بهره‌چر خیالات فاسد به خاطر خود راه می‌دهید؟ ۵ زیرا کدام سهل تراست، گفتن اینکه گناهان تو آمرزیده شد یا گفتن آنکه برخاسته بخرام؟ ۶ لیکن تا بداند که پسرانسان را قدرت آمرزیدن گناهان بر روی زمین هست...» آنگاه مفلوچ را گفت: «برخیز و بستر خود را برداشته، به خانه خود روانه شو!» ۷ درحال برخاسته، به خانه خود رفت! ۸ و آن گروه چون این عمل را دیدند، متعجب شده، خدایی را که این نوع قدرت به مردم عطا فرموده بود، تمجید نمودند. ۹ چون عیسی از آنجا می‌گذشت، مردی رامسمی به متی به باج گاه نشسته دید. بدو گفت: «مرا متابعت کن.» در حال برخاسته، از عقب وی روانه شد. ۱۰ واقع شد چون او در خانه به غذا نشسته بود که جمعی از باجگیران و گناهکاران آمده، با عیسی و شاگردانش بنشستند. ۱۱ «و فریسیان چون دیدند، به شاگردان او گفتند: «چرا استاد شما با باجگیران و گناهکاران غذا می‌خورد؟» ۱۲ عیسی چون شنید، گفت: «نه تندرستان بلکه مریضان احتیاج به طبیب دارند. ۱۳ لکن رفته، این را دریافت کنید که "رحمت می‌خواهم نه قربانی"، زیرا نیامده‌ام تا عادلان را بلکه گناهکاران را به توبه دعوت نمایم.» ۱۴ آنگاه شاگردان یحیی نزد وی آمده، گفتند: «چون است که ما و فریسیان روزه بسیاری داریم، لکن شاگردان تو روزه نمی‌دارند؟» ۱۵ عیسی بدیشان گفت: «آیا پسران خانه عروسی، مادامی که داماد با ایشان است، می‌توانند ماتم کنند؟ و لکن ایامی می‌آید که داماد از ایشان گرفته شود؛ در آن هنگام روزه خواهند داشت. ۱۶ و هیچ‌کس بر جامه کهنه پاره‌ای از پارچه نو وصله نمی‌کند زیرا که آن وصله از جامه جدا می‌گردد و دریدگی بدتر می‌شود. ۱۷ و شراب نو را درمشکهای کهنه نمی‌ریزند والا مشکها دریده شده، شراب ریخته و مشکها تباه گردد. بلکه شراب نو را در مشکهای نو می‌ریزند تا هر دو محفوظ باشد.» ۱۸ او هنوز این سخنان را بدیشان می‌گفت که ناگاه رئیس آمد و او را پرستش نموده، گفت: «اکون دختر من مرده است. لکن بیا و دست خود را بر وی گذار که زبست خواهد کرد.» ۱۹ پس عیسی به اتفاق شاگردان خود برخاسته، از عقب او روان شد. ۲۰ و اینک زنی که مدت دوازده سال به مرض استحاضه مبتلا می‌بود، از عقب او آمده، دامن ردای او را لمس نمود، ۲۱ زیرا با خود گفته بود: «اگر

۱۰ و دوازده شاگرد خود را طلبیده، ایشان را بر ارواح پلید قدرت داد که آنها را بیرون کنند و هر بیماری و رنجی را شفا دهند. ۲ و نامهای دوازده رسول این است: اول شمعون معروف به پطرس و برادرش اندریاس؛ یعقوب بن زبدي و برادرش یوحنا؛ ۳ فیلیس و برتولما؛ توما و متای باجگیر؛ یعقوب بن حلفی و لبی معروف به تدی؛ ۴ شمعون قانونی و یهودای اسخریوطی که او را تسلیم نمود. ۵ این دوازده را عیسی فرستاده، بدیشان وصیت کرده، گفت: «از راه امت‌ها مروید و دربدلی از سامریان داخل مشوید، بلکه نزدگوسفندان گم شده اسرائیل بروید. ۷ و چون می‌روید، موعظه کرده، گویند که ملکوت آسمان نزدیک است. ۸ بیماران را شفا دهید، ابرصان را طاهر سازید، مردگان را زنده کنید، دیوها را بیرون نمایید. مفت یافته‌اید، مفت بدهید. ۹ طلا یا نقره یا مس در کمرهای خود ذخیره نکنید، ۱۰ و برای سفر، توشه‌دان

طریقی که مودی به حیات است و یابندگان آن کمند. ۱۵ «اما از» «هرآینه به شما می گویم که چنین ایمانی در اسرائیل هم نیافته ام. انبیای کذب احتراز کنید، که به لباس میشها نزد شما می آیند ۱۱ و به شما می گویم که بسا از مشرق و مغرب آمده، درملکوت ولی در باطن، گرگان درنده می باشند. ۱۶ ایشان را از میوه های آسمان با ابراهیم و اسحاق و یعقوب خواهند نشست؛ ۱۲ اما ایشان خواهید شناخت. آیا انگور را از خار و انجیر را از زخس پسران ملکوت بیرون افکنده خواهند شد، در ظلمت خارجی جایی می چینند؟ ۱۷ همچنین هر درخت نیکو، میوه نیکو می آورد و که گریه و فشار ندان باشد. ۱۳ پس عیسی به یوزباشی گفت: درخت بد، میوه بد می آورد. ۱۸ نمی تواند درخت خوب میوه بد «برو، بر وفق ایمانت تو را عطا شود،» که در ساعت خادم او آورد، و نه درخت بد میوه نیکو آورد. ۱۹ هر درختی که میوه نیکو صحت یافت. ۱۴ و چون عیسی به خانه پطرس آمد، مادرز او را نیاورد، بریده و در آتش افکنده شود. ۲۰ لہذا از میوه های ایشان، دید که تب کرده، خوابیده است. ۱۵ پس دست او را لمس کرد ایشان را خواهید شناخت. ۲۱ «نه هرکه مرا» «خداوند، خداوند» و تب او را رها کرد. پس برخاسته، به خدمت گذاری ایشان گوید داخل ملکوت آسمان گردد، بلکه آنکه اراده پدرمرا که در مشغول گشت. ۱۶ اما چون شام شد، بسیاری از دیوانگان را به آسمان است به جا آورد. ۲۲ بسا در آن روز مرا خواهند گفت: نزد او آوردند و محض سخنی ارواح را بیرون کرد وهمه مریضان را «خداوند، خداوند، آیا به نام تو نبوت نمودیم و به اسم تو دیوها شفا بخشید. ۱۷ تا سخنی که به زبان اشعیای نبی گفته شده را اخراج نکردیم و به نام تو معجزات بسیار ظاهر نساختم؟» ۲۳ بود تمام گردد که «او ضعف های ما را گرفت و مرض های ما آنگاه به ایشان صریح خواهم گفت که «هرگز شما را نشناختم! رابرداشت.» ۱۸ چون عیسی جمعی کثیر دور خود دید، فرمان داد ای بدکاران از من دور شوید!» ۲۴ «پس هرکه این سخنان مرا تا به کناره دیگر روند. ۱۹ آنگاه کاتبی پیش آمده، بدو گفت: بشنود و آنها راهجا آرد، او را به مردی دانا تشبیه می کنم که خانه «استادا هرجا روی، تو رامتابعت کنم.» ۲۰ عیسی بدو گفت: خود را بر سنگ بنا کرد. ۲۵ و باران باریده، سیلابهاروان گردید «روباهان راسوراخها و مرغان هوا را آشیانه ها است. لیکن پسر و بادها وزیده، بدان خانه زورآور شدو خراب نگردید زیرا که بر انسان را جای سر نهادن نیست.» ۲۱ و دیگری از شاگردانش بدو سنگ بنا شده بود. ۲۶ وهرکه این سخنان مرا شنیده، به آنها عمل گفت: «خداوند اول مرا رخصت ده تا رفته، پدر خود را دفن نکرد، به مردی نادان ماند که خانه خود را بر ریگ بنا نهاد. ۲۷ و کنم.» ۲۲ عیسی وی را گفت: «مرا متابعت کن و بگذار که باران باریده، سیلابها جاری شد و بادهاوزیده، بدان خانه زور آورد مردگان، مردگان خود را دفن کنند.» ۲۳ چون به کشتی سوار و خراب گردید وخرابی آن عظیم بود.» ۲۸ و چون عیسی این شد، شاگردانش از عقب او آمدند. ۲۴ ناگاه اضطراب عظیمی در سخنان را ختم کرد آن گروه از تعلیم او در حیرت افتادند، ۲۹ زیرا دریا پدید آمد، بحدی که امواج، کشتی را فرومی گرفت؛ و او در که ایشان را چون صاحب قدرت تعلیم می داد و نه مثل کاتبان. ۲۵ پس شاگردان پیش آمده، او را بیدار کرده، گفتند: «خداوند، ما را دریاب که هلاک می شویم!» ۲۶ بدیشان گفت:

۸ و چون او از کوه به زیر آمد، گروهی بسیار از عقب او روانه شدند. ۲ که ناگاه ابرصی آمد و او را پرستش نموده، گفت: «ای خداوند اگر بخواهی، می توانی مرا طاهر سازی.» ۳ عیسی دست آورده، او را لمس نمود و گفت: «می خواهم؛ طاهر شو!» که فور اطاعت می کنند! ۲۸ و چون به آن کناره در زمین جرجسیان رسید، دو شخص دیوانه از قیرها بیرون شده، بدو پر خوردند و بحدی تندخوی بودند که هیچ کس از آن راه نتوانستی عبور کند. ۲۹ در ساعت فریاد کرده، گفتند: «یا عیسی ابن الله، ما را با تو چه کار است؟ مگر در اینجا آمده ای تا ما را قبل از وقت عذاب کنی؟» ۳۰ و گله گراز بسیاری دور از ایشان می چرید. ۳۱ دیوها از وی متالم است.» ۷ عیسی بدو گفت: «من آمده، او را شفا خواهم داد.» ۸ یوزباشی در جواب گفت: «خداوند، لایق آن نیام که زیرسقف من آیی. بلکه فقط سخنی بگو و خادم من صحت خواهد یافت. ۹ زیرا که من نیز مردی زیرحمم هستم و سپاهیان را زیر دست خود دارم؛ چون به یکی گویم برو، می رود و به دیگری بیا، می آید و به غلام خود فلان کار را بکن، می کند.» ۱۰ عیسی چون این سخن را شنید، متعجب شده، به همراهان خود گفت:

صدقه دهی، پیش خود کرنا منواز چنانکه ریاکاران در کنایس و چه خورید یا چه آشامید و نه برای بدن خود که چه بیوشید. آیا بازارها می‌کنند، تا نزد مردم اکرام یابند. هرآینه به شما می‌گویم اجر جان، از خوراک و بدن از پوشاک بهتر نیست؟ ۲۶ مرغان هوا را خود رایافته‌اند. ۳ بلکه تو چون صدقه دهی، دست چپ تو از نظرکنید که نه می‌کارند و نه می‌دروند و نه در انبارها ذخیره می‌کنند آنچه دست راست می‌کند مطلع نشود، ۴ تاصدقه تو در نهران و پدر آسمانی شما آنها رامی‌پروراند. آیا شما از آنها بمراتب بهتر باشد و پدر نهران بین تو، تو را آشکارا اجر خواهد داد. ۵ «و نیستید؟ ۲۷ و کیست از شما که به تفکر بتواند ذراعی برقامت چون عبادت کنی، مانند ریاکاران مباش زیرا خوش دارند که در خود افزایش؟ ۲۸ و برای لباس چرا می‌اندیشید؟ در سوسنهای کنایس و گوشه های کوچها ایستاده، نماز گذارند تا مردم ایشان چمن تامل کنید، چگونه نمو می‌کنند! نه محنت می‌کشند و نه رابینند. هرآینه به شما می‌گویم اجر خود راتحصول نموده‌اند. ۶ می‌ریسند! ۲۹ لیکن به شما می‌گویم سلیمان هم باهمه جلال لیکن تو چون عبادت کنی، به حجره خود داخل شو و در را بسته، پدر خود را که در نهران است عبادت نما؛ و پدر نهران بین را که امروز هست وفردا در تنور افکنده می‌شود چنین بیوشاند، ای تو، تو را آشکارا جزا خواهد داد. ۷ و چون عبادت کنی، مانند امت‌ها تکرار باطل مکنید زیرا ایشان گمان می‌برند که به سبب زیاد گفتن مستجاب می‌شوند. ۸ پس مثل ایشان مباشید زیرا که پدر شما حاجات شما را می‌داند پیش از آنکه از او سوال کنید. ۹ «پس شما به اینطور دعا کنید: "ای پدر ما که در آسمانی، نام و عدالت او را بطلبید که این همه برای شما مزید خواهد شد. ۳۴ تو مقدس باد. ۱۰ ملکوت تو بیاید. اراده تو چنانکه در آسمان است، بر زمین نیز کرده شود. ۱۱ نان کفاف ما را امروز به ما

بده. ۱۲ و قرض های ما را ببخش چنانکه ما نیز قرضداران خود را می‌بخشیم. ۱۳ و ما را در آزمایش مياور، بلکه از شیر ما راهایی ده. ۱۴ «زیرا هرگاه تقصیرات مردم را بدیشان نیامزید، پدر آسمانی شما، شما را نیز خواهد آمزید. ۱۵ اما اگر تقصیرهای مردم را نیامزید، پدر شما هم تقصیرهای شما را نخواهد آمزید. ۱۶ «اما چون روزه‌دارید، مانند ریاکاران ترشو مباشید زیرا که صورت خویش را تغییرمی‌دهند تا در نظر مردم روزه‌دار نمایند. هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را یافته‌اند. ۱۷ لیکن تو چون روزه‌داری، سر خود را تدهین کن و روی خود را بشوی ۱۸ تا در نظر مردم روزه‌دار نمایی، بلکه در حضور پدرت که در نهران است؛ و پدر نهران بین تو، تو را آشکارا جزا خواهد داد. ۱۹ «گنجها برای خود بر زمین نیندوید، جایی که بید و زنگ زیان می‌رساند و جایی که دزدان نقب می‌زنند و دزدی می‌نمایند. ۲۰ بلکه گنجها بجهت خود در آسمان بیندوید، جایی که بید و زنگ زیان نمی‌رساند و جایی که دزدان نقب نمی‌زنند و دزدی نمی‌کنند. ۲۱ زیرا هر جا گنج تو است دل تو نیز در آنجا خواهد بود. ۲۲ «چراغ بدن چشم است؛ پس هرگاه چشمت بسیط باشد بدنت روشن بود؛ ۲۳ اما اگر چشم تو فاسد است، تمام جسدت تاریک می‌باشد. پس اگر نوری که در تو است ظلمت باشد، چه ظلمت عظیمی است! ۲۴ «هیچ کس دو آقا را خدمت نمی‌تواند کرد، زیرا یا از یکی نفرت دارد و با دیگری محبت، و یا به یکی می‌چسبد و دیگر را حقیر می‌شمارد. محال است که خدا و مومنا را خدمت کنید. ۲۵ «بنابراین به شما می‌گویم، از بهر جان خود اندیشه مکنید که

۷ «حکم مکنید تا بر شما حکم نشود. ۲ زیر ابدان طریقی که حکم کنید بر شما نیز حکم خواهد شد و بدان پیمانهای که پیمایید برای شما خواهند پیمود. ۳ و چون است که خس را در چشم برادر خود می‌بینی و چوینی را که چشم خود داری نمی‌یابی؟ ۴ یا چگونه به برادر خود می‌گویی "اجازت ده تا خس را از چشمت بیرون کنم" و او اینک چوب در چشم تو است؟ ۵ ای ریاکار، اول چوب را از چشم خود بیرون کن، آنگاه نیک خواهی دید تا خس را از چشم برادرت بیرون کنی! ۶ «آنچه مقدس است، به سگان مدهید و نه مرورایدهای خود را پیش گرازان اندازید، مباد آنها را پایمال کنند و برگشته، شما را بدرند. ۷ «سوال کنید که به شما داده خواهد شد؛ بطلبید که خواهید یافت؛ بگویید که برای شما باز کرده خواهد شد. ۸ زیرا هر که سوال کند، یابد و کسی که بطلبد دریافت کند و هر که بگوید برای او گشاده خواهد شد. ۹ و کدام آدمی است از شما که پسرش نانی از او خواهد و سنگی بدو دهد؟ ۱۰ یا اگر ماهی خواهد ماری بدو بخشد؟ ۱۱ پس هرگاه شما که شیر هستی، دادن بخشش های نیکو را به اولاد خود می‌دانید، چقدر زیاده پدر شما که در آسمان است چیزهای نیکو را به آنانی که از او سوال می‌کنند خواهد بخشید! ۱۲ لهذا آنچه خواهید که مردم به شما کنند، شما نیز بدیشان همچنان کنید، زیرا این است تورات و صحف انبیا. ۱۳ «از در تنگ داخل شوید. زیرا فراخ است آن در و وسیع است آن طریقی که مودی به هلاکت است و آنانی که بدان داخل می‌شوند بسیارند. ۱۴ زیرا تنگ است آن در و دشوار است آن

در روح، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. ۴ خوشابحال «شنیده‌اید که به اولین گفته شده است “زنامکن” ۲۸ لیکن من ماتمیان، زیرا ایشان تسلی خواهند یافت. ۵ خوشابحال حلیمان، به شما می‌گویم، هر کس به زنی نظر شهوت اندازد، همان دم در دل خود با او زنا کرده است. ۲۹ پس اگر چشم راست تو تشنگان عدالت، زیرا ایشان سیر خواهند شد. ۷ خوشابحال رحم رابلغزاند، قلعش کن و از خود دور انداز زیرا تو رابتهتر آن است کنندگان، زیرا بر ایشان رحم کرده خواهد شد. ۸ خوشابحال پاک که عضوی از اعضایت تباه گردد، از آنکه تمام بدنت در جهنم دلا، زیرا ایشان خدا را خواهند دید. ۹ خوشابحال صلح کنندگان، افکنده شود. (Geenna g1067) ۳۰ و اگر دست راست تو را زیرا ایشان پسران خدا خوانده خواهند شد. ۱۰ خوشابحال زحمت کشان برای عدالت، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. ۱۱ که عضوی از اعضای تو نابود شود، از آنکه کل جسدت در روزخ خوشحال باشی چون شما را فحش گویند و جفا رسانند، وبخاطر من هر سخن بدی بر شما کاذبانه گویند. ۱۲ خوش باشید و از زن خودمفارتت جوید، طلاق نامه‌ای بدو بدهد. ۳۲ لیکن من شادی عظیم نمایم، زیرا اجر شما در آسمان عظیم است زیرا که به همینطور بر انبیای قبل از شما جفای رسانیدند. ۱۳ «شما نمک جهانید! لیکن اگر نمک فاسدگردد، به کدام چیز باز نمکین شود؟ زنا کرده باشد. ۳۳ «باز شنیده‌اید که به اولین گفته شده است دیگر مصرفی ندارد جز آنکه بیرون افکنده، پایمال مردم شود. که “قسم دروغ مخور، بلکه قسم های خود را به خداوند وفا ۱۴ شما نور عالمید. شهری که بر کوهی بنا شود، نتوان پنهان کن.” ۳۴ لیکن من به شما می‌گویم، هرگز قسم مخورید، نه به کرد. ۱۵ و چراغ را نمی‌افروزند تا آن را زیر پیمانه نهند، بلکه تا آسمان زیرا که عرش خداست، ۳۵ و نه به زمین زیرا که پای انداز بر چراغدان گذارند؛ آنگاه به همه کسانی که در خانه باشند، اواست، و نه به ارشلیم زیرا که شهر پادشاه عظیم است، ۳۶ و نه روشنائی می‌بخشد. ۱۶ همچنین بگذارید نور شما بر مردم بتابد به‌سر خود قسم یاد کن، زیرا که مویی را سفید یا سیاه نمی‌توانی تا اعمال نیکوی شما را دیده، پدر شما را که در آسمان است ۳۷ بلکه سخن شما بلی بلی و نی نباشد زیرا که زاده تمجید نمایند. ۱۷ «گمان مبرید که آمده‌ام تا تورات یا صحف براین از شیریر است. ۳۸ «شنیده‌اید که گفته شده است. “چشمی انبیا را باطل سازم. نیامده‌ام تا باطل نمایم بلکه تا تمام کنم. ۱۸ به چشمی و دندان‌های بدندان» ۳۹ لیکن من به شما می‌گویم، زیرا هر آینه به شما می‌گویم، تا آسمان و زمین زایل نشود، همزه یا با شیریر مقاومت مکنید بلکه هرکه بر خرساره راست تو طیانچه زند، نقطه‌های از تورات هرگز زایل نخواهد شد تا همه واقع شود. ۱۹ پس هرکه یکی از این احکام کوچکترین را بشکند و به مردم چنین تعلیم دهد، در ملکوت آسمان کمترین شمرده شود. اما هرکه بعمل آورد و تعلیم نماید، او در ملکوت آسمان بزرگ خوانده خواهد شد. ۲۰ زیرا به شما می‌گویم، تا عدالت شما بر عدالت کاتبان و از تو خواهد، روی خود را مگردان.» ۴۳ «شنیده‌اید که گفته شده فریسیان افزون نشود، به ملکوت آسمان هرگز داخل نخواهید شد. است “همسایه خورا محبت نما و با دشمن خود عداوت کن.” ۲۱ «شنیده‌اید که به اولین گفته شده است “قتل مکن و هرکه قتل کند سزاوار حکم شود.” ۲۲ لیکن من به شما می‌گویم، هرکه به برادر خود بی‌سبب خشم گیرد، مستوجب حکم باشد و هرکه برادر خود را راقا گوید، مستوجب قصاص باشد و هرکه احمق گوید، مستحق آتش جهنم بود. (Geenna g1067) ۲۳ پس هرگاه هدیه خود را به قربانگاه ببری و آنجا به‌خاطرت آید که برادرت بر تو حقی دارد، ۲۴ هدیه خود را پیش قربانگاه واگذار و رفته، اول با برادر خویش صلح نما و بعد آمده، هدیه خود را بگذار. ۲۵ با مدعی خود مدامی که با وی در راه هستی صلح کن، مبادا مدعی، تو را به قاضی سپارد و قاضی، تو را به داروغه تسلیم کند و در زندان افکنده شوی. ۲۶ هر آینه به تو می‌گویم، که تا فلس آخر را ادا نکنی، هرگز از آنجا بیرون نخواهی آمد. ۲۷

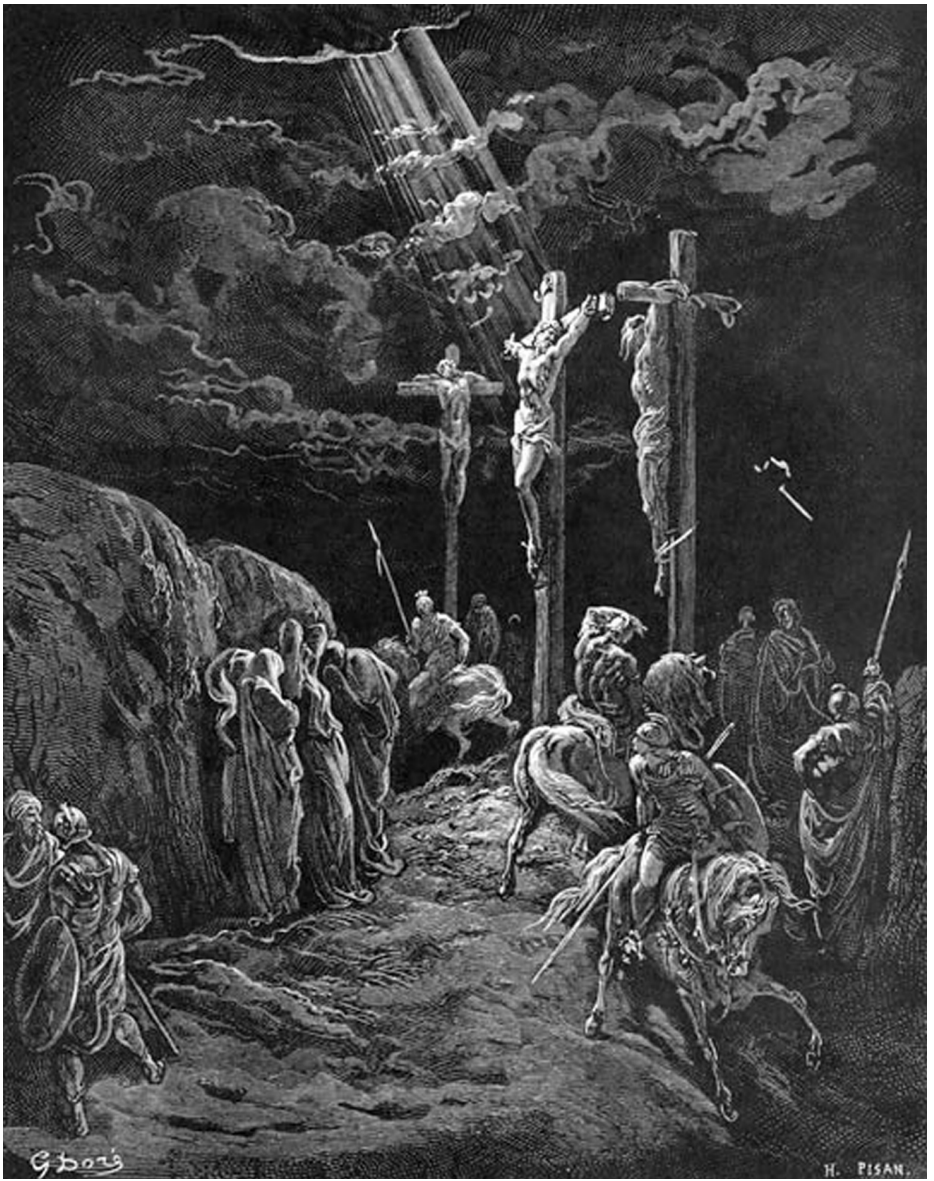
۶ «زنها عدالت خود را پیش مردم به‌جاماورد تا شما را ببینند و الا نزد پدر خود که در آسمان است، اجری ندارد. ۲ پس چون

مادر او را برداشت و به زمین اسرائیل آمد. ۲۲ اما چون شنید که خدا هستی، بگو تا این سنگها نان شود.» ۴ در جواب گفت: ارکلاوس به جای پدر خود هیروдіس بر یهودیه پادشاهی می‌کند، از رفتن بدان سمت ترسید و در خواب وحی یافته، به نواحی جلیل کلمه‌ای که از دهان خدا صادر گردد.» ۵ آنگاه ابلیس او را به برگشت. ۲۳ و آمده در بلدهای مسمی به ناصره ساکن شد، تا آنچه به زبان انبیا گفته شده بود تمام شود که «به ناصری خوانده خواهد شد.»

۳ و در آن ایام، یحیی تعمیددهنده در بیابان یهودیه ظاهر شد و موعظه کرده، می‌گفت: ۲ «توبه کنید، زیرا ملکوت آسمان نزدیک است.» ۳ زیرا همین است آنکه اشعیای نبی از او خبر داده، می‌گوید: «صدای ندا کننده‌ای در بیابان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او را راست نمایید.» ۴ و این یحیی لباس از پشم شتر می‌داشت، و کمربند چرمی بر کمر و خوراک او از مملو عسل بری می‌بود. ۵ در این وقت، اورشلیم و تمام یهودیه و جمیع حوالی اردن نزد او بیرون می‌آمدند، و ۶ به گناهان خود اعتراف کرده، در اردن از وی تعمیدی یافتند. ۷ پس چون بسیاری از فریسیان و صدوقیان را دید که به جهت تعمید وی می‌آیند، بدیشان گفت: «ای افعی زادگان، که شما را اعلام کرد که از غضب آینده بگریزید؟ ۸ اکنون ثمره شایسته توبه بیآورید، و ۹ و این سخن را به خاطر خود راه مدهید که پدر ما ابراهیم است، زیرا به شما می‌گویم خدا قادر است که از این سنگها فرزندان برای ابراهیم برانگیزاند. ۱۰ و الحال تیشه بر ریشه درختان نهاده شده است، پس هر درختی که ثمره نیکویناورد، بریده و در آتش افکنده شود. ۱۱ من شمارا به آب به جهت توبه تعمید می‌دهم. لکن او که بعد از من می‌آید از من تواناتر است که لایق برداشتن نعلین او نیستم؛ او شما را به روح‌القدس و آتش تعمید خواهد داد. ۱۲ او غریبال خود را دردست دارد و خرمن خود را نیکو پاک کرده، گندم خویش را در انبار ذخیره خواهد نمود، ولی گاه رادر آتشی که خاموشی نمی‌پذیرد خواهد سوزانید.» ۱۳ آنگاه عیسی از جلیل به اردن نزد یحیی آمد تا از او تعمید یابد. ۱۴ اما یحیی او را منع نموده، گفت: «من احتیاج دارم که از تو تعمید یابم و تونزد من می‌آیی؟» ۱۵ عیسی در جواب وی گفت: «الان بگذار زیرا که ما را همچنین مناسب است تا تمام عدالت را به کمال رسانیم.» ۱۶ اما عیسی چون تعمید یافت، فور از آب برآمد که در ساعت آسمان بروی گشاده شد و روح خدا را دید که مثل کبوتری نزول کرده، بر وی می‌آید. ۱۷ آنگاه خطایی از آسمان در رسید که «این است پسر حبیب من که از او خشنودم.»

۴ آنگاه عیسی به دست روح به بیابان برده شد تا ابلیس او را تجربه نماید. ۲ و چون چهل شبانه‌روز روزه داشت، آخر گرسنه گردید. ۳ پس تجربه کننده نزد او آمده، گفت: «اگر پسر خوشبحالها و گروهی بسیار دیده، بر فراز کوه آمد و وقتی که او بنشست شاگردانش نزد او حاضر شدند. ۲ آنگاه دهان خود را گشوده، ایشان را تعلیم داد و گفت: ۳ «خوشبحال مسکینان

۲ و چون عیسی در ایام هیروдіس پادشاه در بیت لحم یهودیه تولد یافت، ناگاه مجوسی چند از مشرق به اورشلیم آمده، گفتند: «کجاست آن مولود که پادشاه یهود است زیرا که ستاره او را در مشرق دیده‌ایم و برای پرستش او آمده‌ایم؟» ۳ اما هیروдіس برادران او را آورد. ۳ و یهود، فارص و زارع را از تمار آورد و فارص، حصرون را آورد و حصرون، ارام را آورد. ۴ و ارام، عمیناداب را آورد و عمیناداب، نحشون را آورد و نحشون، شلمون را آورد. ۵ و شلمون، بوغر را از راحاب آورد و بوغر، عوبیدرا از راعوت لحم یهودیه زیرا که از نبی چنین مکتوب است: ۶ و توای بیت آورد و عوبید، یسا را آورد. ۶ و یسا داود پادشاه را آورد و داود پادشاه، سلیمان را از زن اوریا آورد. ۷ و سلیمان، رحبعام را آورد و رحبعام، ایبا را آورد و ایبا، آسا را آورد. ۸ و آسا، یهوشافاط را آورد و یهوشافاط، یورام را آورد و یورام، عزیا را آورد. ۹ و عزیا، یوتام را آورد و یوتام، احاز را آورد و احاز، حزقیا را آورد. ۱۰ و حزقیا، منسی را به بیت لحم روانه نموده، گفت: «بروید و از احوال آن طفل آورد و منسی، آمون را آورد و آمون، یوشیا را آورد. ۱۱ و یوشیا، یکنیا بتدقیق تفحص کنید و چون یافتید مرا خبر دهید تا من نیز آمده، او برادرانش را در زمان جلای بابل آورد. ۱۲ و بعد از جلای بابل، یکنیا، سالتیل را آورد و سالتیل، زروبابل را آورد. ۱۳ زروبابل، می‌رفت تافوق آنجایی که طفل بود رسیده، بایستاد. ۱۰ و چون ستاره را دیدند، بی‌نیاهت شاد و خوشحال گشتند ۱۱ و به خانه ایلیهود را آورد. ۱۵ و ایلیهود، ایلعازر را آورد و ایلعازر، مثن را آورد و مثن، یعقوب را آورد. ۱۶ و یعقوب، یوسف شوهر مریم را آورد که عیسی مسمی به مسیح از او متولد شد. ۱۷ پس تمام طبقات، از ابراهیم تا داود چهارده طبقه است، و از داود تا جلای بابل چهارده طبقه، و از جلای بابل تا مسیح چهارده طبقه. ۱۸ اما ولادت عیسی مسیح چنین بود که چون مادرش مریم به یوسف نامزد شده بود، قبل از آنکه با هم آیند، او را از روح‌القدس حامله یافتند. ۱۹ و شوهرش یوسف چونکه مرد صالح بود و نخواست او را عبرت نماید، پس اراده نمود او را به پنهانی رها کند. ۲۰ اما چون او را در این چیزها متفکر می‌کرد، ناگاه فرشته خداوند در خواب بروی ظاهر شده، گفت: «ای یوسف پسر داود، از گرفتن زن خویش مریم مترس، زیرا که آنچه دروی قرار گرفته است، از روح‌القدس است، ۲۱ و او پسری خواهد زایید و نام او را عیسی خواهی نهاد، زیرا که او امت خویش را از گناهانشان خواهد رها کند.» ۲۲ و این همه برای آن واقع شد تا کلامی که خداوند به زبان نبی گفته بود، به قتل گردد ۲۳ «که ایک باکره آیین شده پسری خواهد زایید و نام او را عمنائیل خواهند خواند که تفسیرش این است: خدا با ما.» ۲۴ پس چون یوسف از خواب بیدار شد، چنانکه فرشته خداوند بدو امر کرده بود، بعمل آورد و زن خویش را گرفت ۲۵ و تا پسر نیستند. ۱۹ اما چون هیروдіس وفات یافت، ناگاه فرشته خداوند نخستین خود را زایید، او را نشناخت؛ و او را عیسی نام نهاد. ۲۰ «برخیز و طفل و مادرش را برداشته، به زمین اسرائیل روانه شو زیرا آنانی که قصد جان طفل داشتند فوت شدند.» ۲۱ پس برخاسته، طفل و

عیسی گفت: «ای پدر اینها را ببامرز، زیرا که نمی دانند چه می کنند.» پس جامه های او را تقسیم کردند و قرعه افکندند.

لوقا ۲۳:۳۴

عهد جديد

کسی ظلم را به لباس خود بیوشاند. قول یهوه صباپوت این است حزن سلوک نماییم؟ ۱۵ و حال متکبران را سعادت‌مند می‌خوانیم پس از روحهای خود با حذر بوده، زنهار خیانت نوزید. ۱۷ شما وبدکاران نیز فیروز می‌شوند و ایشان خدا را امتحان می‌کنند و خداوند را به سخنان خود خسته نموده‌اید و می‌گویید: چگونگی او را (معهدا) ناجی می‌گردند. ۱۶ آنگاه ترسندگان خداوند با یکدیگر خسته نموده‌ایم؟ از اینکه گفته‌اید همه بدکاران به نظر خداوند مکالمه کردند و خداوند گوش گرفته، ایشان را استماع نمود و پسندیده می‌باشند و او از ایشان مسرور است یا اینکه خدایی که کتاب یادگاری به جهت ترسندگان خداوند و به جهت آنانی که داوری کند کجا است؟

ایشان در آن روزی که من تعیین نموده‌ام، ملک خاص من خواهند بود و بر ایشان ترحم خواهم نمود، چنانکه کسی بر پسرش که او را خدمت می‌کند ترحم می‌نماید. ۱۸ و شمارگشته، در میان عادلان و شیران و در میان کسانی که خدا را خدمت می‌نمایند و کسانی که او را خدمت نمی‌نمایند، تشخیص خواهید نمود.

۳ اینک من رسول خود را خواهم فرستاد و اوطریق را پیش روی من مهیا خواهد ساخت و خداوندی که شما طالب او می‌باشید، ناگهان به هیکل خود خواهد آمد، یعنی آن رسول عهدی که شما از او مسرور می‌باشید. هان او می‌آید! قول یهوه صباپوت این است. ۲ اما کیست که روزآمدن او را متحمل تواند شد؟ و کیست که در حین ظهور وی تواند ایستاد؟ زیرا که او مثل آتش فالگر و مانند صابون گازران خواهد بود. ۳ و مثل فالگر و مصفی کننده نقره خواهد نشست و بنی لای را طاهر ساخته، ایشان را مانند طلا و نقره مصفی خواهد گردانید تا ایشان هدیه‌ای برای خداوند به عدالت بگذرانند. ۴ آنگاه هدیه یهودا و اورشلیم پسندیده خواهد شد چنانکه در ایام قدیم و سالهای پیشین می‌بود. ۵ و من برای داوری نزد شما خواهم آمد و به ضد جادوگران گوساله‌های پرواری جست و خیز خواهم کرد. ۳ و یهوه صباپوت و زناکاران و آنانی که قسم دروغ می‌خورند و کسانی که بر مزدور در مردش و بیوه‌زنان و یتیمان ظلم می‌نمایند و غریب را از حق خودش دور می‌سازند و از من نمی‌ترسند، بزودی شهادت خواهم داد. قول تورات بنده من موسی را که آن را با فریض و احکام به جهت یهوه صباپوت این است. ۶ زیرا من که یهوه می‌باشم، تبدیل نمی‌پذیرم و از این سبب شما را پسران یعقوب هلاک نمی‌شوید. ۷ شما از ایام پدران خود از فریض من تجاوز نموده، آنها را نگاه فرستاد. ۶ و اودل پدران را بسوی پسران و دل پسران را بسوی نداشته‌اید. اما یهوه صباپوت می‌گوید: بسوی من بازگشت نمایید پدران خواهد برگردانید، مبدا بیایم و زمین را به لعنت بزنم.

و من بسوی شما بازگشت خواهم کرد، اما شما می‌گویید به چه چیز بازگشت نمایم. ۸ آیا انسان خدا را گول زند؟ اما شما مرا گول زده‌اید و می‌گویید در چه چیز تو را گول زده‌ایم؟ در عرشها و هدایا. ۹ شما سخت ملعون شده‌اید زیرا که شما یعنی تمامی این امت مرا گول زده‌اید. ۱۰ تمامی عرشها را به مخزنهای من بیاورید تا در خانه من خوراک باشد و یهوه صباپوت می‌گوید مرا به اینطور امتحان نمایند که آیا روزنه‌های آسمان را برای شما نخواهم گشاد و چنان برکتی بر شما نخواهم ریخت که گنجایش آن نخواهد بود؟ ۱۱ و یهوه صباپوت می‌گوید: خورنده را به جهت شما منع خواهم نمود تا ثمرات زمین شما را ضایع نسازد و مو شما در صحرا بی‌بار نشود. ۱۲ و همه امت هاشما را خوشحال خواهند خواند زیرا یهوه صباپوت می‌گوید که شما زمین مرغوب خواهید بود. ۱۳ خداوند می‌گوید: به ضد من سخنان سخت گفته‌اید و می‌گویید به ضد تو چه گفته‌ایم؟ ۱۴ گفته‌اید: بی‌فایده است که خدا را عبادت نمایم و چه سود از اینکه اوامر او را نگاه داریم و بحضور یهوه صباپوت با

نذر کرده، آن را ذبح نماید. زیرا که یهوه صباوت می گوید: من پادشاه عظیم می باشم واسم من در میان امت ها مهیب خواهد بود.

۱ واسطه ملاکی. ۲ خداوند می گوید که شما را دوست داشته ام. اما شما می گوید: چگونه ما را دوست داشته ای؟ آیا عیسو برادر یعقوب نبود و خداوند می گوید که یعقوب را دوست داشتم، ۳ و از عیسو نفرت نمودم و کوه های او را ویران و میراث وی رانصیب شغالهای بیابان گردانیدم. ۴ چونکه ادم می گوید: منهدم شده ایم اما خواهیم برگشت و مخروبه ها را بنا خواهیم نمود. یهوه صباوت چنین می فرماید: ایشان بنا خواهند نمود اما من منهدم خواهم ساخت و ایشان را به سرحدشرات و به قومی که خداوند بر ایشان تا به ابد غضبناک می باشد مسمی خواهد ساخت. ۵ و چون چشمان شما این را ببیند خواهید گفت: خداوند از حدود اسرائیل متعظم باد! ۶ پسر، پدر خود و غلام، آقای خویش را احترام می نماید. پس اگر من پدر هستم احترام من کجا است؟ و اگر من آقا هستم هیبت من کجا است؟ یهوه صباوت به شما تکلم می کند. ای کاهنانی که اسم مرا حقیر می شمارید و می گوید چگونه اسم تو را حقیر شمرده ایم؟ ۷ نان نجس برمذبح من می گذرانید و می گوید چگونه تو را بی حرمت نموده ایم؟ از اینکه می گوید خوان خداوند محقر است. ۸ و چون کور را برای قربانی می گذرانید، آیا قبیح نیست؟ و چون لنگ یا بیمار را می گذرانید، آیا قبیح نیست؟ آن را به حاکم خود هدیه بگذاران و آیا او از تو راضی خواهد شد یا تو را مقبول خواهد داشت؟ قول یهوه صباوت این است. ۹ و الان از خدا مسائل نما تا بر ما ترحم نماید. یهوه صباوت می گوید این ازدست شما واقع شده است، پس آیا هیچ کدام از شما را مستجاب خواهد فرمود؟ ۱۰ کاش که یکی از شما می بود که درها را ببندد تا آتش بر مذبح من بیجا نیفریزد. یهوه صباوت می گوید: در شما هیچ خوشی ندارم و هیچ هدیه از دست شما قبول نخواهم کرد. ۱۱ زیرا که از مطلع آفتاب تا مغربش اسم من در میان امت ها عظیم خواهد بود؛ و بخور و هدیه ظاهر در هر جا به اسم من گذرانیده خواهد شد، زیرا یهوه صباوت می گوید که اسم من در میان امت ها عظیم خواهد بود. و هدیه ظاهر در هر جا به اسم من گذرانیده خواهد شد، زیرا یهوه صباوت می گوید که اسم من در میان امت ها عظیم خواهد بود. ۱۲ اما شما آن را بی حرمت می سازید چونکه می گوید که خوان خداوند نجس است و ثمره آن یعنی طعامش محقر است. ۱۳ و یهوه صباوت می فرماید که شما می گوید اینک این چه زحمت است و آن را اهانت می کنید و چون (حیوانات) دیده شده و لنگ و بیمار را آورده، آنها را برای هدیه می گذرانید آیا من آنها را از دست شما قبول خواهم کرد؟ قول خداوند این است. ۱۴ پس ملعون باد هر که فریب دهد و با آنکه نرنه ای در گله خود دارد معیوبی برای خداوند

۲ و الان ای کاهنان این وصیت برای شما است! ۲ یهوه صباوت می گوید که اگر نشنوید و آن را در دل خود جا ندهید تا اسم مرا تمجید ننمایید، من بر شما لعن خواهم فرستاد و بریرکات شما لعن خواهم کرد، بلکه آنها را لعن کرده ام چونکه آن را در دل خود جا ندادید. ۳ اینک من زراعت را به سبب شما نهیب خواهم نمود و بر رویهای شما سرگین یعنی سرگین عیدهای شما را خواهم پاشید و شما را با آن خواهند برداشت. ۴ و خواهید دانست که من این وصیت را بر شما فرستاده ام تا عهد من با لایوی باشد. قول یهوه صباوت این است. ۵ عهد من باوی عهد حیات و سلامتی می بود و آنها را به سبب ترسی که از من می داشت به وی دادم و به سبب آنکه از اسم من هراسان می بود. ۶ شریعت حق در دهان او می بود و بی انصافی بر لبهایش یافت نمی شد بلکه در سلامتی و استقامت با من سلوک می نمود و بسیاری را از گناه برمی گردانید. ۷ زیرا که لبهای کاهن می باید معرفت را حفظ نمایند تا شریعت را از دهانش بطلبند چونکه اورسول یهوه صباوت می باشد. ۸ اما یهوه صباوت می گوید که شما از طریق تجاوز نموده، بسیاری را در شریعت لغزش دادید و عهد لایوی را شکستید. ۹ بنابراین من نیز شما را نزد تمامی این قوم خوار و پست خواهم ساخت زیرا که طریق مرا نگاه نداشته و در اجرای شریعت طرفداری نموده اید. ۱۰ آیا جمیع ما را یک پدر نیست و آیا یک خدا ما را نیافریده است؟ پس چرا عهد پدران خود را بی حرمت نموده، با یکدیگر خیانت می ورزیم؟ ۱۱ یهودا خیانت ورزیده است و رجاسات را در اسرائیل و اورشلیم بعمل آورده اند زیرا که یهودا مقدس خداوند را که او آن را دوست می داشت بی حرمت نموده، دختر خدای بیگانه را به زنی گرفته است. ۱۲ پس خداوند هر کس را که چنین عمل نماید، هم خوانده و هم جواب دهنده را از خیمه های یعقوب منقطع خواهد ساخت و هر کس را نیز که برای یهوه صباوت هدیه بگذرانند. ۱۳ و این را نیز بار دیگر بعمل آورده اید که مذبح خداوند را با لشکها و گریه و ناله پوشانیده اید و از این جهت هدیه را باز منظور نمی دارد و آن را از دست شما مقبول نمی فرماید. ۱۴ اما شما می گوید سبب این چیست؟ سبب این است که خداوند در میان تو و زوجه جوانی ات شاهد بوده است و تو به وی خیانت ورزیده ای، با آنکه او یار تو و زوجه هم عهد تو می بود. ۱۵ و آیا او یکی را نیافرید با آنکه بقیه روح را می داشت و از چه سبب یک را (فقط فریاد)؟ از این جهت که ذریت الهی را طلب می کرد. پس از روحهای خود با حذر باشید و زنهار احدی به زوجه جوانی خود خیانت نوزد. ۱۶ زیرا یهوه خدای اسرائیل می گوید که از طلاق نفرت دارم و نیز از اینکه

طبخ خواهند کرد و در آنوقت بار دیگر هیچ کنعانی در خانه یهوه
صبایوت نخواهد بود.

زنان ایشان علیحده، قبیله شمعی علیحده، و زنان ایشان علیحده، و جمیع قبایلی که باقی‌مانده باشند هر قبیله علیحده، و زنان ایشان علیحده.

۱۳ در آن روز برای خاندان داود و ساکنان اورشلیم چشمه‌ای به جهت گناه و نجاست مفتوح خواهد شد. ۲ و یهوه صباوت می‌گوید در آن روز نامهای آنها را از روی زمین منقطع خواهم ساخت که بار دیگر آنها را بنیاد نخواهند آورد و انبیا و روح پلید را نیز از زمین دور خواهم کرد. ۳ و هر که بار دیگر نبوت نمایند پدر و مادرش که او را تولید نموده‌اند، وی را خواهند گفت که زنده نخواهی ماند زیرا که به اسم یهوه دروغ می‌گویی. و چون نبوت نماید پدر و مادرش که او را تولید نموده‌اند، وی را عرضه تیغ خواهند ساخت. ۴ و در آن روز هر کدام از آن انبیا چون نبوت می‌کنند، از رویاهای خویش خجل خواهند شد و جامه پشمین به جهت فریب دادن نخواهند پوشید. ۵ و هر یک خواهد گفت: من نبی نیستم بلکه زرع کننده زمین می‌باشم زیرا که از طفولیت خود به غلامی فروخته شده‌ام. ۶ و او را خواهند گفت: این جراحات که در دستهای تومی باشد چیست؟ و او جواب خواهد داد: آتشی است که در خانه دوستان خویش به آنها مجروح شده‌ام. ۷ یهوه صباوت می‌گوید: «ای شمشیر به ضدشبان من و به ضد آن مردی که همدوش من است برخیز! شبان را بزن و گوسفندان پراکنده خواهند شد و من دست خود را بر کوچکان خواهم برگردانید.» ۸ و خداوند می‌گوید که «در تمامی زمین دو حصه منقطع شده خواهند مرد و حصه سوم در آن باقی خواهد ماند. ۹ و حصه سوم را از میان آتش خواهم گذرانید و ایشان را مثل قال گذاشتن نقره قال خواهم گذاشت و مثل مصفی ساختن طلا ایشان را مصفی خواهم نمود و اسم مرا خواهند خواند و من ایشان را اجابت نموده، خواهم گفت که ایشان قوم من هستند و ایشان خواهند گفت که یهوه خدای ما می‌باشد.»

۱۴ اینک روز خداوند می‌آید و غنیمت تودر میان تقسیم خواهد شد. ۲ و جمیع امت‌ها را به ضد اورشلیم برای جنگ جمع خواهم کرد و شهر را خواهند گرفت و خانه‌ها را تاراج خواهند نمود و زنان را بی‌عصمت خواهند کرد و نصف اهل شهر به اسیری خواهند رفت و بقیه قوم از شهر منقطع نخواهند شد. ۳ و خداوند بیرون آمده، با آن قومها مقاتله خواهد نمود چنانکه در روز جنگ مقاتله نمود. ۴ و در آن روز پاهای او بر کوه زیتون که از طرف مشرق به مقابل اورشلیم است خواهد ایستاد و کوه زیتون درمیانش از مشرق تا مغرب منشق شده، دره بسیار عظیمی خواهد شد و نصف کوه بطرف شمال و نصف دیگرش بطرف جنوب منتقل خواهد گردید. ۵ و بسوی دره کوههای من فرار خواهید کرد

ایشان در خداوند وجد خواهد کرد. ۸ و ایشان را صدا زده، برادری را که در میان یهودا و اسرائیل بود شکسته باشم. ۱۵ و جمع خواهم کرد زیرا که ایشان را فدیه داده‌ام و افزوده خواهند شد چنانکه در قبل افزوده شده بودند. ۹ و ایشان را در میان بگیرم. ۱۶ زیرا اینک من شبانی را در این زمین خواهم برانگیخت قوم‌ها خواهم کاشت و مرا در مکان های بعید بیاد خواهند آورد و که از هالکان تنفد نخواهد نمود و گم شدگان را نخواهد طلبید و باپسران خود زیست نموده، مراجعت خواهند کرد. ۱۰ و ایشان را از زمین مصر باز خواهم آورد واز اشور جمع خواهم نمود و به زمین جلعاد ولبنان داخل خواهم ساخت و آن گنجایش ایشان را نخواهد داشت. ۱۱ و او از دریای مصیبت عبورنموده، امواج دریا را خواهد زد و همه زرفیهای نهر خشک خواهد شد و حشمت اشور زایل چشم راستش بکلی تار خواهد گردید.»

خواهد گردید و عصبای مصر نیست خواهد شد. ۱۲ و ایشان را در خداوند قوی خواهم ساخت ودر نام او سالک خواهند شد. قول خداوند این است.

۱۱ ای لبنان درهای خود را باز کن تا آتش، سروهای آزاد تو را بسوزاند. ۲ ای صنوبر ولوله نما زیرا که سرو آزاد افتاده است (ودرختان) بلند خراب شده. ای بلوطهای باشان ولوله نمایند زیرا که جنگل منبع افتاده است. ۳ صدای ولوله شبانان است زیرا که جلال ایشان خراب شده؛ صدای غرش شیران ژیان است زیرا که شوکت اردن ویران گردیده است. ۴ یهوه خدای من چنین می‌فرماید که گوسفندان ذبح را بچران ۵ که خریداران ایشان را ذبح می‌نمایند و مجرم شمرده نمی‌شوند و فروشندهگان ایشان می‌گویند: خداوند متبارک باد زیرا که دولت‌مند شده‌ایم. و شبانان آنها برایشان شفقت ندارند. ۶ زیرا خداوند می‌گوید: بر ساکنان این زمین بار دیگر ترحم نخواهم نمود واینک من هر کس از مردمان را به‌دست همسایه‌اش و به‌دست پادشاهش تسلیم خواهم نمود و زمین را ویران خواهند ساخت و از دست ایشان رهایی نخواهم بخشید. ۷ پس من گله ذبح یعنی ضعیف ترین گله را چرانیدم و دو عضا برای خود گرفتم که یکی از آنها را نعمه نامیدم و دیگری را حبال نام نهادم و گله را چرانیدم. ۸ و در یک ماه سه شبان را منقطع ساختم و جان من ازایشان بیزار شد و جان ایشان نیز از من متنفرگردید. ۹ پس گفتم شما را نخواهم چرانید. آنکه مردنی است بمیرد و آنکه هلاک شدنی است هلاک شود و باقی ماندگان گوشت یکدیگر را بخورند. ۱۰ پس عصبای خود نعمه را گرفته، آن را شکستم تا عهدی را که با تمامی قوم‌ها بسته بودم شکسته باشم. ۱۱ پس در آن روز شکسته شد و آن ضعیف ترین گله که منتظر من می‌بودند فهمیدند که این کلام خداوند است. ۱۲ و به ایشان گفتم: اگر در نظر شما پسند آید مزد مرا بدهید والا ندهید. پس به جهت مزد من، سی پاره نقره وزن کردند. ۱۳ و خداوند مرا گفت: آن را نزد کوزه‌گر بینداز، این قیمت گران را که مرا به آن قیمت کردند. پس سی پاره نقره را گرفته، آن را در خانه خداوند نزد کوزه‌گر انداختم. ۱۴ و عصبای دیگر خود حبال را شکستم تا

۱۲ وحی کلام خداوند درباره اسرائیل. قول خداوند است که آسمانها را گسترانید و بنیاد زمین را نهاد و روح انسان را در اندرون او ساخت. ۲ اینک من اورشلیم را برای جمیع قوم های مجاورش

کاسه سرگیجش خواهم ساخت و این بر یهودا نیز حینی که اورشلیم را محاصره می‌کنند خواهد شد. ۳ و در آن روز، اورشلیم را برای جمیع قوم‌ها سنگی گران بار خواهم ساخت و همه کسانی که آن را بر خود بار کنند، سخت مجروح خواهند شد و جمیع امت های جهان به ضد او جمع خواهند گردید. ۴ خداوند می‌گوید در آن روز من همه اسبان را به حیرت و سواران آنها را به جنون مبتلا خواهم ساخت. و چشمان خود را بر خاندان یهودا باز نموده، همه اسبان قوم‌ها را به کوری مبتلا خواهم کرد. ۵ و سروان یهودا در دل خود خواهند گفت که ساکنان اورشلیم در خدای خود یهوه صباوت قوت من می‌باشند. ۶ در آن روز سروان یهودا را مثل آتشدانی در میان هیزم و مانند شعله آتش در میان بافه‌ها خواهم گردانید و همه قوم های مجاور خویش را از طرف راست وچپ خواهند سوزانید و اورشلیم بار دیگر درمکان خود یعنی در اورشلیم مسکون خواهد شد. ۷ و خداوند خیمه های یهودا را اول خواهد رها کند تا حشمت خاندان داود و حشمت ساکنان اورشلیم بر یهودا فخر ننماید. ۸ در آن روز خداوند ساکنان اورشلیم را حمایت خواهد نمود و ضعیف ترین ایشان در آن روز مثل داود خواهد بود و خاندان داود مانند خدا مثل فرشته خداوند در حضور ایشان خواهند بود. ۹ و در آن روز قصد هلاک نمودن جمیع امت هایی که به ضد اورشلیم می‌آیند، خواهم نمود. ۱۰ و بر خاندان داود و بر ساکنان اورشلیم روح فیض و تضرعات را خواهم ریخت و بر من که نیزه زده‌اند خواهند نگریست و برای من مثل نوحه گری برای پسر یگانه خود، نوحه گری خواهند نمود و مانند کسی که برای نخست زاده خویش ماتم گیرد، برای من ماتم تلخ خواهند گرفت. ۱۱ در آن روز ماتم عظیمی مانند ماتم هددرمون در همواری مجلدون در اورشلیم خواهد بود. ۱۲ و اهل زمین ماتم خواهند گرفت هر قبیله علیحده، قبیله خاندان داود علیحده، و زنان ایشان علیحده، قبیله خاندان ناتان علیحده، و زنان ایشان علیحده. ۱۳ قبیله خاندان لاوی علیحده، و

می‌گوید: چنانکه قصد نمودم که به شما بدی برسانم حتی که او عادل و صاحب نجات و حلیم می‌باشد و بر الاغ و بر کره پدران شماخشم مرا به هیجان آوردند و یهوه صباپوت می‌گوید که بچه الاغ سوار است. ۱۰ و من ارابه را از افزایش و اسب را از آن پشیمان نشدم. ۱۵ همچنین در این روزها رجوع نموده، قصد اورشلیم منقطع خواهم ساخت و کمان جنگی شکسته خواهد خواهم نمود که به اورشلیم و خاندان یهودا احسان نمایم. پس شد و او با امت‌ها به سلامتی تکلم خواهند نمود و سلطنت او از ترسان مباشید. ۱۶ و این است کارهایی که بایدبکنید: با یکدیگر دریا تا دریا و از نهر تا اقصای زمین خواهد بود. ۱۱ و اما من راست گوید و در دروازه‌های خود انصاف و داوری سلامتی را اسیران تو را نیز به واسطه خون عهد تو از چاهی که در آن آب اجرا دارید. ۱۷ و در دل‌های خود برای یکدیگر بدی میندیشید و نیست رها کردم. ۱۲ ای اسیران امید، به ملاذ منیع مراجعت قسم دروغ را دوست مدارید، زیرا خداوند می‌گوید از همه این کارها نمایید. امروز نیز خبر می‌دهم که به شما (نصیب) مضاعف رد نفرت دارم. ۱۸ و کلام یهوه صباپوت بر من نازل شده، گفت: خواهم نمود. ۱۳ زیرا که یهودا را برای خود زه خواهم کرد و ۱۹ «یهوه صباپوت چنین می‌گوید: روزه ماه چهارم و روزه ماه پنجم افزایش راتیرکمان خواهم ساخت و پسران تو رای صهیون به ضد و روزه ماه هفتم و روزه ماه دهم برای خاندان یهودا به شادمانی و پسران تو ای یاون خواهم برانگیخت و تو را مثل شمشیر جبار خواهم سرور وعیدهای خوش مبدل خواهد شد پس راستی و سلامتی را گردانید. ۱۴ و خداوند بالای ایشان ظاهر خواهد شد و تیر او مانند دوست بدارید. ۲۰ یهوه صباپوت چنین می‌گوید: بار دیگر واقع برق خواهد جست و خداوند یهوه کرنا را نواخته، بر گردبادهای خواهد شد که قوم‌ها و ساکنان شهرهای بسیار خواهند آمد. ۲۱ و جنوبی خواهدتاخت. ۱۵ یهوه صباپوت ایشان را حمایت خواهد ساکنان یک شهر به شهر دیگر رفته، خواهندگفت: بیاید برویم تا کرد و ایشان غذا خورده، سنگهای فلاخن را پایمال خواهند کردو از خداوند مسالت نمایم ویهوه صباپوت را بطلبیم و من نیز خواهم نوشیده، مثل از شراب نعره خواهند زد و مثل جامها و مانند گوشه آمد. ۲۲ و قوم‌های بسیار و امت‌های عظیم خواهند آمد تا یهوه‌های مذبیح پر خواهند شد. ۱۶ و یهوه‌های ایشان ایشان را در صباپوت را در اورشلیم بطلبند و از خداوند مسالت نمایند. ۲۳ یهوه آن روز مثل گوسفندان قوم خودخواهد رهانید زیرا که مانند جواهر صباپوت چنین می‌گوید در آن روزها ده نفر از همه زبان‌های امت‌ها تاج بر زمین اوخواهد درخشید. ۱۷ زیرا که حسن و زیبایی اوچه به دامن شخص یهودی چنگ زده، متمسک خواهند شد و خواهند قدر عظیم است. گندم جوانان را و عصیر انگور دوشیزگان را خرم گفت همراه شما می‌آیم زیرا شنیده‌ایم که خدا با شماست.» خواهد ساخت.

۹ وحی کلام خداوند بر زمین حدراخ (نازل می‌شود) و دمشق ۱۰ باران را در موسم باران آخر از خداوندبطلبید. از خداوند محل آن می‌باشد، زیرا که نظر انسان و نظر تمامی اسباط اسرائیل که برقها را می‌سازدو او به ایشان باران فراوان هرکس در زمییش گیاه بسوی خداوند است. ۲ و بر حمات نیز که مجاور آن است و بر خواهد بخشید. ۲ زیرا که ترفیم سخن باطل می‌گویند و فالگیران صور و صیدون اگرچه بسیار دانشمندی باشد. ۳ و صور برای رویاهای دروغ می‌بینند وخوابهای باطل بیان می‌کنند و تسلی بیهوده خود ملاذی منیع ساخت و نقره را مثل غبار و طلا را مانند گل می‌دهند، از این جهت مثل گوسفندان آواره می‌باشند و از نبودن کوچه هانباشت. ۴ اینک خداوند او را اخراج خواهد کردو قوتش شیان ذلیل می‌گردند. ۳ خشم من بر شبانان مشتعل شده است را که در دریا می‌باشد، تلف خواهدساخت و خودش به آتش و به بزهای نزعقوت خواهم رسانید زیرا که یهوه صباپوت ازگله سوخته خواهد شد. ۵ اشقلون چون این را بیند خواهد ترسید و غزه خود یعنی از خاندان یهودا تفقد خواهد نمودو ایشان را مثل اسب بسیار دردناک خواهد شد و عقرون نیز زیرا که اعتماد او خجل جنگی جلال خود خواهدگردانید. ۴ از او سنگ زاویه و از او میخ خواهد گردید و پادشاه از غزه هلاک خواهد شد و اشقلون مسکون و از اوکمان جنگی و از او همه ستمکاران با هم بیرون می‌آیند. ۵ نخواهدگشت. ۶ و حرام زاده‌ای را اشدود جلوس خواهندنمود و ایشان مثل جباران (دشمنان خود را) در گل کوچه‌ها در عرصه حشمت فلسطینیان را منقطع خواهم ساخت. ۷ و خون او را از جنگ پایمال خواهندکرد و محاربه خواهند نمود زیرا خداوند با دهانش بیرون خواهم آورد و رجاستش را از میان دندنهایش؛ و بقیه ایشان است و اسب‌سواران خجل خواهند گردید. ۶ و من خاندان اونیز به جهت خدای ما خواهد بود و خودش مثل امیری در یهودا و یهودا را تقویت خواهم کرد و خاندان یوسف را خواهم رهانید و عقرون مانند بیوسی خواهدشد. ۸ و من گرداگرد خانه خود به ایشان را به امنیت ساکن خواهم گردانید، زیرا که بر ایشان رحمت ضد لشکر اردوخواهم زد تا کسی از آن عبور و مرور نکند و ظالم دارم و چنان خواهند بود که گویا ایشان راترک ننموده بودم زیرا یهوه بار دیگر از میان آنها گذر نخواهد کرد زیرا که حال به چشمان خدای ایشان من هستم؛ پس ایشان را اجابت خواهم نمود. ۷ خود مشاهده نمودم. ۹ ای دختر صهیون بسیار وجد بنما و ای وینی افزایش مثل جباران شده، دل ایشان گویا ازشراب سرسور خواهد دختر اورشلیم آواز شادمانی بده! اینک پادشاه توتزد تو می‌آید. شد و پسران ایشان چون این را بینند شادی خواهند نمود و دل

شمال بیرون می‌روند و اسبان سفید در عقب آنها بیرون می‌روند و سرکشی کرده، گوشهای خود را از شنیدن سنگین ساختند. ۱۲ ابلقها به زمین جنوب بیرون می‌روند.» ۷ و آن اسبان قوی بیرون بلکه دلهای خویش را (مثل) الماس سخت نمودند تا شریعت و رفته، آرزو دارند که بروند و در جهان گردش نمایند؛ و او گفت: کلامی را که بیهوه صباوت به روح خود به واسطه انبیای سلف «بروید و در جهان گردش نمایید.» پس در جهان گردش کردند. فرستاده بود نشنوند، بنابراین خشم عظیمی از جانب بیهوه صباوت ۸ و او به من ندا درداد و مرا خطاب کرده، گفت: «ببین آنهاهی صادر شد. ۱۳ پس واقع خواهد شد چنانکه او ندا کرد و ایشان که به زمین شمال بیرون رفته‌اند، خشم مرا در زمین شمال فرو نشاندند.» ۹ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۱۰ برآورد و من نخواهم شنید. ۱۴ و ایشان را بر روی تمامی امت «از اسیران یعنی از حلدای و طوییا و یدعیا که از بابل آمده‌اند بگیر و در همان روز بیا و به خانه یوشیابین صفیا داخل شو. ۱۱ پس نقره و طلا بگیر و تاجی ساخته، آن را بر سر بیهوشع بن بیهوصادق رئیس کهنه بگذار. ۱۲ و او را خطاب کرده، بگو: بیهوه صباوت چنین می‌فرماید و می‌گوید: اینک مردی که به شاخه مسمی است و از مکان خود خواهد رویید و هیکل خداوند را بنا خواهد نمود. ۱۳ پس او هیکل خداوند را بنا خواهد نمود و جلال را متحمل خواهد شد و بر کرسی او جلوس نموده، حکمرانی خواهد کرد و بر کرسی او کاهن خواهد بود و مشورت سلامتی در میان هر دوی ایشان خواهد بود. ۱۴ و آن تاج برای حالم و طوییا و یدعیا و حین بن صفیا به جهت یادگاری در هیکل خداوند خواهد بود. ۱۵ و آنانی که دورند خواهند آمد و در هیکل خداوند بنا خواهند نمود و خواهید دانست که بیهوه صباوت مرا نزد شما فرستاده است و اگر قول بیهوه خدای خویش را بکلی اطاعت نمایید این واقع خواهد شد.»

۸ و کلام بیهوه صباوت بر من نازل شده، گفت: ۲ «بیهوه صباوت چنین می‌فرماید: برای صهیون غیرت عظیمی دارم و با غضب سخت برایش غیور هستم. ۳ خداوند چنین می‌گوید: به صهیون مراجعت نموده‌ام و در میان اورشلیم ساکن خواهم شد و اورشلیم به شهر حق و کوه بیهوه صباوت به کوه مقدس مسمی خواهد شد. ۴ بیهوه صباوت چنین می‌گوید: مردان پیر و زنان پیر باز در کوچه های اورشلیم خواهند نشست و هر یکی از ایشان به سبب زیادتی عمر عصای خود را در دست خود خواهد داشت. ۵ و کوچه های شهر از پسران و دختران که در کوچه هایش بازی می‌کنند پر خواهد شد. ۶ بیهوه صباوت چنین می‌گوید: اگر این امر در این روزها به نظر بقیه این قوم عجیب نماید آیا در نظر من عجیب خواهد نمود؟ قول بیهوه صباوت این است. ۷ «بیهوه

۷ و در سال چهارم داریوش پادشاه واقع شد که کلام خداوند در روز چهارم ماه نهم که ماه کسلو باشد بر زکریا نازل شد. ۲ و اهل بیت نیل یعنی شراصر و رجم ملک و کسان ایشان فرستاده بودند تا از خداوند مسالت نمایند. ۳ و به کاهنانی که در خانه بیهوه صباوت بودند و به انبیا تکلم نموده، گفتند: «آیا در ماه پنجم می‌باید که من گریه کنم و زهد و زرم چنانکه در این سالها کردم؟» ۴ پس بیهوه صباوت به من نازل شده، گفت: ۵ «تمامی قوم صباوت را برای بنا نمودن هیکل نهادند واقع شد. ۱۰ زیرا قبل از زمین و کاهنان را خطاب کرده، بگو: چون در این هفتاد سال در این ایام مزدی برای انسان نبود و نه مزدی به جهت حیوان؛ و ماه پنجم و ماه هفتم روزه داشتید و نوحه گری نمودید، آیا برای به سبب دشمن برای هرکه خروج و دخول می‌کرد هیچ سلامتی نبود من هرگز روزه می‌داشتید؟ ۶ و چون می‌خورید و چون می‌نوشتید، آیا و من همه کسان را به ضدیکدیگر واداشتم. ۱۱ اما الان بیهوه به جهت خود نمی‌خورید و برای خود نمی‌نوشتید؟ ۷ آیا کلامی را صباوت می‌گوید: من برای بقیه این قوم مثل ایام سابق نخواهم که خداوند به واسطه انبیای سلف ندا کرد، هنگامی که اورشلیم بود. ۱۲ زیرا که زرع سلامتی خواهد بود و میوه خود را خواهد مسکون و امن می‌بود و شهرهای مجاورش و جنوب و هامون داد و زمین محصول خود را خواهد آورد و آسمان شبنم خویش مسکون می‌بود (نمی‌داند)؟» ۸ و کلام خداوند بر زکریا نازل را خواهد بخشید و من بقیه این قوم را مالک جمیع این چیزها شده، گفت: ۹ «بیهوه صباوت امر فرموده، چنین می‌گوید: براستی خواهم گردانید. ۱۳ و واقع خواهد شد چنانکه شمای خاندان داوری نمایید و با یکدیگر احسان و لطف معمول دارید. ۱۰ و بر یهودا وای خاندان اسرائیل در میان امت‌ها (مورد) لعنت شده‌اید، بیوه‌زنان و یتیمان و غریبان و فقیران ظلم نمائید و در دل‌های خود بر همچنان شما را نجات خواهم داد تا (مورد) برکت بشوید؛ پس یکدیگر بدی میندیشید. ۱۱ اما ایشان از گوش گرفتن ابا نمودند مرتسید و دستهای شما قوی باشد. ۱۴ زیرا که بیهوه صباوت چنین

خداوند تو را نهیب نماید! خداوند که اورشلیم را برگزیده است تو را نهیب نماید. آیالین نیم سوزی نیست که از میان آتش بروده شده است؟» ۳ و یهوشع به لباس پلید ملبس بود و به حضور فرشته ایستاده بود. ۴ و آنانی را که به حضور وی ایستاده بودند خطاب کرده، گفت: «لباس پلید را از برش بیرون کنید.» و او را گفت: «ببین عصبانیت را از تو بیرون کردم و لباس فاخر به تو زربینی که روغن طلا را از خود می‌ریزد چیستند؟» ۱۳ او مرا جواب پوشانیدم. ۵ و من گفتم که عمامه طاهر بر سرش بگذارند. پس عمامه طاهر بر سرش گذاردند و او را به لباس پوشانیدند و فرشته آقامیم. ۱۴ گفت: «اینها پسران روغن زیت می‌باشند که نزد خداوند ایستاده بود. ۶ و فرشته خداوند یهوشع را اعلام نموده، مالک تمامی جهان می‌ایستند.»

گفت: ۷ «یهوه صباپوت چنین می‌فرماید: اگر به طریق های من سلوک نمایی و ودیعت مرا نگاه داری تو نیز خانه مرا داوری خواهی نمود و صحن های مرا محافظت خواهی کرد و تو را در میان آنانی که نزد من می‌ایستند بار خواهم داد. ۸ پس‌ای یهوشع رئیس کهنه بشنو تو و رفقایبت که به حضور تو می‌نشینند، زیرا که ایشان مردان علامت هستند. (بشنوید) زیرا که اینک من بنده خود شاخه را خواهم آورد. ۹ و همانا آن سنگی که به حضور یهوشع می‌گذارم، بر یک سنگ هفت چشم می‌باشد. اینک یهوه صباپوت می‌گوید که من نقش آن را رقم خواهم کرد و عصیان این زمین را در یک روز رفع خواهم نمود. ۱۰ و یهوه صباپوت می‌گوید که هر کدام از شما همسایه خود را زیر مو و زیر انجیر خویش دعوت خواهید نمود.»

۴ و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود، برگشته، مرا مثل شخصی که از خواب بیدار شود بیدار کرد، ۲ و به من گفت: «چه چیز می‌بینی؟» گفتم: «نظر کردم و اینک شمعدانی که تمامش طلاست و روغندانش بر سرش و هفت چراغش بر آن است و هر چراغ که بر سرش می‌باشد هفت لوله دارد. ۳ و به پهلوی آن دو درخت زیتون که یکی بطرف راست روغندان و دیگری بطرف چپش می‌باشد.» ۴ و من توجه نموده، فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود خطاب کرده، گفتم: «ای آقامیم اینها چه می‌باشند؟» ۵ و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود مرا جواب داد و گفت: «آیا نمی‌دانی که اینها چیست؟» گفتم: «نه‌ای آقامیم.» ۶ او در جواب من گفت: «این است کلامی که خداوند به زربابل می‌گوید: نه به قدرت و نه به قوت بلکه به روح من. قول یهوه صباپوت این است. ۷ ای کوه بزرگ تو چیستی؟ در حضور زربابل به همواری مبدل خواهی شد و سنگ سرآن را بیرون خواهد آورد و صدا خواهند زد فیض فیض بر آن باشد.» ۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۹ «دستهای زربابل این خانه را بنیاد نهاد و دستهای وی آن را تمام خواهد کرد و خواهی دانست که یهوه صباپوت مرا نزد شما فرستاده است. ۱۰ زیرا کیست که روز امور کوچک را خوار شمارد زیرا که این هفت مسرور خواهند شد چینی

۵ و باز چشمان خود را برافراشته، نگرستم و طوماری پیران دیدم. ۲ و او مرا گفت: «چه چیزی می‌بینی؟» گفتم: «طوماری پیران می‌بینم که طولش بیست ذراع و عرضش ده ذراع می‌باشد.» ۳ او مرا گفت: «این است آن لعنتی که بر روی تمامی جهان بیرون می‌رود زیرا که از این طرف هرزد موافق آن منقطع خواهد شد و از آن طرف هرکه سوگند خورد موافق آن منقطع خواهد گردید. ۴ یهوه صباپوت می‌گوید: من آن را بیرون خواهم فرستاد و به خانه دزد و به خانه هرکه به اسم من قسم دروغ خورد داخل خواهد شد و در میان خانه‌اش نریز شده، آن را با چوبهایش و سنگهایش منهدم خواهد ساخت.» ۵ پس فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود بیرون آمده، مرا گفت: «چشمان خود را برافراشته ببین که اینک بیرون می‌رود چیست؟» ۶ گفتم: «این چیست؟» او جواب داد: «این است آن ایفایی که بیرون می‌رود و گفت نمایش ایشان در تمامی جهان این است.» ۷ و اینک وزنه‌ای از سرب برداشته شد. و زنی در میان ایفا نشست. ۸ و او گفت: «این شرارت است.» پس وی را در میان ایفا انداخت و آن سنگ سرب را بر دهنه‌اش نهاد. ۹ پس چشمان خود را برافراشته، نگرستم و اینک دو زن بیرون آمدند و یاد در بالهای ایشان بود و بالهای ایشان مثل بالهای لوق لوق چپش می‌باشد.» ۴ و من توجه نموده، فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود خطاب کرده، گفتم: «اینها ایفا را کجا می‌برند؟» ۱۱ او مرا جواب داد: «تا خانه‌ای در زمین شعار برای وی بنا نمایند و چون آن مهیا شود آنگاه او در آنجا بر پایه خود بر قرار خواهد شد.»

۶ و بار دیگر چشمان خود را برافراشته، نگرستم و اینک چهار ارابه از میان دو کوه بیرون می‌رفت و کوهها کوههای مسین بود. ۲ درارابه اول اسبان سرخ و در ارابه دوم اسبان سیاه، ۳ و در ارابه سوم اسبان سفید و در ارابه چهارم اسبان ابلق قوی بود. ۴ و فرشته را که با من تکلم می‌نمود خطاب کرده، گفتم: «ای آقامیم اینها چیستند؟» ۵ فرشته در جواب من گفت: «اینها چهار روح افلاک می‌باشند که از ایستادن به حضور مالک تمامی جهان بیرون می‌روند. ۶ اما آنکه اسبان سیاه را دارد، اینها بسوی زمین

تسلی خواهد داد و اورشلیم را بار دیگر خواهد برگزید.» ۱۸ پس چشمان خود را برافراشته، نگریستم و اینک چهار شاخ بود. ۱۹ و به فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود گفتم: «اینها چیستند؟» او مرا گفت: «اینها شاخها می‌باشند که یهودا و اسرائیل و اورشلیم را پراکنده ساخته‌اند.» ۲۰ و خداوند چهار آهنگر به من نشان داد. ۲۱ و گفتم: «اینان برای چه کار می‌آیند؟» او در جواب گفت: «آنها شاخها می‌باشند که یهودا را چنان پراکنده نموده‌اند که احدی سر خود را بلند نمی‌تواند کرد و اینها می‌آیند تا آنها را بترسانند و شاخهای امت هایی را که شاخ خود را بر زمین یهودا برافراشته، آن را پراکنده ساخته‌اند بیرون افکنند.»

۲ و چشمان خود را برافراشته، نگریستم و مردی که ریسمانکاری به‌دست خود داشت دیدم. ۲ و گفتم که «کجا می‌روی؟» او مرا گفت: «به جهت پیمودن اورشلیم تا ببینم عرضش چه و طولش چه می‌باشد.» ۳ و اینک فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود بیرون رفت و فرشته دیگر برای ملاقات وی بیرون آمده، ۴ وی را گفت: «بشتاب و این جوان را خطاب کرده، بگو: اورشلیم به‌سبب کثرت مردمان و بهایی که در اندرونش خواهند بود، مثل دهات بی‌حصار مسکون خواهد شد. ۵ و خداوند می‌گوید که من به اطرافش دیواری آتشین خواهم بود و در اندرونش جلال خواهم بود. ۶ هان هان خداوند می‌گوید از زمین شمال بگریزد زیرا که شما را مثل چهار باد آسمان پراکنده ساختم.» قول خداوند این است. ۷ هان‌ای صهیون که با دختر بابل ساکن هستی، خوشتر را رستگار ساز. ۸ زیرا یهوه صباوت که مرا بعد از جلال نزد امت هایی که شما را غارت کردند فرستاده است، چنین می‌گوید که هر که شما را لمس نماید مردمک چشم او را لمس نموده است. ۹ «زیرا اینک من دست خود را بر ایشان خواهم افشاند و ایشان غارت بندگان خودشان خواهند شد و شما خواهید دانست که یهوه صباوت مرا فرستاده است. ۱۰ ای دختر صهیون ترنم نما و شادی کن زیرا خداوند می‌گوید که اینک می‌آیم و در میان تو ساکن خواهم شد. ۱۱ و در آن روز امت های بسیار به خداوند ملصق شده، قوم من خواهند شد و من در میان تو سکنی خواهم گرفت و خواهی دانست که یهوه صباوت مرا نزد تو فرستاده است. ۱۲ و خداوند یهودا را در زمین مقدس برای ملک خود به تصرف خواهد آورد و اورشلیم را بار دیگر خواهد برگزید. ۱۳ ای تمامی بشر به حضور خداوند خاموش باشید زیرا که او از مسکن مقدس خود برخاسته است.»

۳ و یهوشع رئیس کهنه را به من نشان داد که به حضور فرشته خداوند ایستاده بود و شیطان به‌دست راست وی ایستاده، تا با او مخاصمه نماید. ۲ و خداوند به شیطان گفت: «ای شیطان

۱ در ماه هشتم از سال دوم داریوش، کلام خداوند بر زکریا ابن برکیا ابن عدوی نبی نازل شده، گفت: ۲ «خداوند بر پدران شما بسیار غضبناک بود. ۳ پس به ایشان بگو: یهوه صباوت چنین می‌گوید بسوی من بازگشت کنید. قول یهوه صباوت این است. و یهوه صباوت می‌گوید: من به سوی شما رجوع خواهم نمود. ۴ شما مثل پدران خود مبادید که انبیا سلف ایشان را نداکرده، گفتند یهوه صباوت چنین می‌گوید از راههای زشت خود و از اعمال بد خویش بازگشت نمایید، اما خداوند می‌گوید که ایشان نشنیدند و به من گوش ندادند. ۵ پدران شما کجا هستند و آیا انبیا همیشه زنده می‌مانند؟ ۶ لیکن کلام و فریاض من که به بندگان خود انبیا مفرموده بودم، آیا پدران شما را در نگرفت؟ و چون ایشان بازگشت نمودند، گفتند چنانکه یهوه صباوت قصد نمود که موافق راهها و اعمال ما به ما عمل نماید همچنان به ما عمل نموده است.» ۷ در روز بیست و چهارم ماه یازدهم که ماه شباط باشد، از سال دوم داریوش، کلام خداوند بر زکریا ابن برکیا ابن عدوی نبی نازل شده، گفت: ۸ در وقت شب دیدم که اینک مردی بر اسب سرخ سوار بود و در میان درختان آس که در وادی بود ایستاده و در عقب او اسبان سرخ و زرد و سفید بود. ۹ و گفتم: «ای آقایم اینها چیستند؟» و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود، مرا گفت: «من تو را نشان می‌دهم که اینها چیستند.» ۱۰ پس آن مرد که در میان درختان آس ایستاده بود، جواب داد و گفت: «اینها کسانی می‌باشند که خداوند ایشان را برای تردد نمودن در جهان فرستاده است.» ۱۱ و ایشان به فرشته خداوند که در میان درختان آس ایستاده بود جواب داد، گفتند: «ما در جهان تردد نموده‌ایم و اینک تمامی جهان مستریج و آرام است.» ۱۲ و فرشته خداوند جواب داد، گفت: «ای یهوه صباوت تا به کی بر اورشلیم و شهرهای یهودا که در این هفتاد سال غضبناک می‌بودی رحمت نخواهی نمود؟» ۱۳ و خداوند با سخنان نیکو و کلام تسلی آمیز آن فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود جواب داد. ۱۴ پس فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود مرا گفت: «ندا کرده بگو یهوه صباوت چنین می‌گوید: در باره اورشلیم و صهیون غیرت عظیمی داشتم. ۱۵ و برامت های مطمئن سخت غضبناک شدم زیرا که اندک غضبناک می‌بودم لیکن ایشان بلا را زیاد کردند. ۱۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: به اورشلیم با رحمت‌ها رجوع خواهم نمود و خانه من در آن بنا خواهد شد. قول یهوه صباوت

این است و ریسمانکاری بر اورشلیم کشیده خواهد شد. ۱۷ بار دیگر نداکرده، بگو که یهوه صباوت چنین می‌گوید: شهرهای من بار دیگر به سعادت‌مندی لبریز خواهد شد و خداوند صهیون را باز

ارابه‌ها و سواران آنها راسرنگون خواهم کرد و اسبها و سواران آنها به شمشیر یکدیگر خواهند افتاد. ۲۳ یهوه صبايوت می گوید: در آن روزای بنده من زربابل بن شالتیئیل، تو را خواهم گرفت و خداوند می گوید که تو را مثل نگین خاتم خواهم ساخت زیرا که من تو را برگزیده‌ام. قول یهوه صبايوت این است. می گوید: در آن روزای بنده من زربابل بن شالتیئیل، تو را خواهم گرفت و خداوند می گوید که تو را مثل نگین خاتم خواهم ساخت زیرا که من تو را برگزیده‌ام. قول یهوه صبايوت این است.

۱ در روز اول ماه ششم از سال دوم داریوش پادشاه، کلام خداوند به واسطه حجی نبی و به زربابل بن شالثیئیل والی یهودا و به یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه رسیده، گفت: ۲ یهوه صباپوت تکلم نموده، چنین می‌فرماید: این قوم می‌گویند وقت آمدن ما یعنی وقت بنا نمودن خانه خداوند نرسیده است. ۳ پس کلام خداوند به واسطه حجی نبی نازل شده، گفت: ۴ آیا وقت شماست که شما در خانه های مسقف خود ساکن شوید و این خانه خراب بماند؟ ۵ پس حال یهوه صباپوت چنین می‌گوید دل خود را به راههای خویش مشغول سازید. ۶ بسیار کاشته‌اید و اندک حاصل می‌کنید. می‌خورید اما سیر نمی‌شوید و می‌نوشید لیکن سیراب نمی‌گردید. (رخت) می‌پوشید اما گرم نمی‌شوید و آنکه مزد می‌گیرد، مزد خویش را در کیسه سوراخ دار می‌گذارد. ۷ پس یهوه صباپوت چنین می‌گوید: دل خود را به راههای خود مشغول سازید. ۸ به کوه برآمده و چوب آورده، خانه را بنا نمایید و خداوند می‌گوید: از آن راضی شده، جلال خواهد یافت. ۹ منتظر بسیار بودید و اینک کم شد و چون آن رابه خانه آوردید من بر آن دمیدم. یهوه صباپوت می‌پرسد که سبب این چیست؟ سبب این است که خانه من خراب می‌ماند و هرکدام از شما به خانه خویش می‌شتابید. ۱۰ از این سبب، آسمانها بخاطر شما از شبنم باز داشته می‌شود و زمین از محصولش بازداشته می‌گردد. ۱۱ و من بر زمین و بر کوهها و بر غله و عصیر انگور و روغن زیتون و بر هر آنچه زمین می‌رویانند و بر انسان و بهایم و تمامی مشقت های دستها خشکسالی را خواندم.» ۱۲ آنگاه زربابل بن شالثیئیل و یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه و تمامی بقیه قوم به قول یهوه خدای خود و به کلام حجی نبی چنانکه یهوه خدای ایشان او را فرستاده بود گوش دادند، و قوم از خداوند ترسیدند. ۱۳ و حجی، رسول خداوند، پیغام خداوند را برای قوم بیان کرده، گفت: خداوند می‌گوید که من با شما هستم. ۱۴ و خداوند روح زربابل بن شالثیئیل والی یهودا و روح یهوشع بن یهوصادق، رئیس کهنه، و روح تمامی بقیه قوم را برانگیزاند تا بروند و در خانه یهوه صباپوت خدای خود به کار پردازند. ۱۵ در روز بیست و چهارم ماه ششم از سال دوم داریوش پادشاه، این واقع شد.

۲ در روز بیست و یکم ماه هفتم، کلام خداوند بواسطه حجی نبی نازل شده، گفت: ۲ زربابل بن شالثیئیل والی یهودا و یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه، و بقیه قوم را خطاب کرده، بگو: ۳ کیست در میان شما که باقی‌مانده و این خانه را در جلال و نخستینش دیده باشد؟ پس الان در نظر شما چگونه می‌نماید؟ آیا در نظر شما ناچیز نمی‌نماید؟ ۴ اما الان خداوند می‌گوید: ای

۳ وای بر شهر فتنه انگیز نجس ظلم کنند! ۲ آواز را نمی شنود و تادیب را نمی پذیرد بر خداوند توکل نمی نماید و بر خدای خودتقرب نمی جوید. ۳ سرورانش در اندرونش شیران گران و داورانش گرگان شب که چیزی تاصبح باقی نمی گذارند. ۴ انبیاایش مغرور و خیاانتکارند. کاهنانش قدس را نجس می سازند و به شریعت مخالفت می ورزیدند. ۵ خداوند در اندرونش عادل است و بی انصافی نمی نماید. هر بامداد حکم خود را روشن می سازد و کوتاهی نمی کند، اما مرد ظالم حیا را نمی داند. ۶ امت‌ها را منقطع ساخته‌ام که برجهای ایشان خراب شده است و کوچه های ایشان را چنان ویران کرده‌ام که عبور کننده‌ای نباشد. شهرهای ایشان چنان منهدم گردیده است که نه انسانی و نه ساکنی باقی مانده است. ۷ و گفتم: کاش که از من می ترسیدی و تادیب را می پذیرفتی. تا آنکه مسکن او معدوم نمی شد، موافق هر آنچه بر او تعیین نموده بودم. لکن ایشان صبح زود برخاسته، اعمال خود را فاسد گردانیدند. ۸ بنابراین خداوند می گوید: برای من منتظر باشید تا روزی که به جهت غارت برخیزم زیرا که قصد من این است که امت‌ها را جمع نمایم و ممالک را فراهم آورم تا غضب خود و تمامی حدت خشم خویش را بر ایشان بریزم زیرا که تمامی جهان به آتش غیرت من سوخته خواهد شد. ۹ زیرا که در آن زمان، زبان پاک به امت‌ها بازخواهم داد تا جمیع ایشان اسم یهوه را بخوانند و به یک دل او را عبادت نمایند. ۱۰ از ماورای نهرهای حبش پرستندگانم یعنی دختر پیراکنندگانم هدیه‌ای برای من خواهند آورد. ۱۱ در آن روز از همه اعمال که به من عصیان ورزیده‌ای خجیل نخواهی شد زیرا که در آن زمان آنانی را که از تکبر تو مسرورند، از میان دورخواهم کرد و بار دیگر در کوه مقدس من تکبر نخواهی نمود. ۱۲ اما در میان تو قومی ذلیل و مسکین باقی خواهم گذاشت و ایشان بر اسم خداوند توکل خواهند نمود. ۱۳ و بقیه اسرائیل بی انصافی نخواهند نمود و دروغ نخواهند گفت و در دهان ایشان زبان فریبنده یافت نخواهد شد زیرا که ایشان چرا کرده، به آرامی خواهند خوابید و ترساننده‌ای نخواهد بود. ۱۴ ای دختر صهیون ترنم نما! ای اسرائیل آواز شادمانی بده! ای دختر اورشلیم به تمامی دل شادمان شو و وجد نما! ۱۵ خداوند عقوبت های تو را برداشته و دشمنانت را دور کرده است. یهوه پادشاه اسرائیل در میان تو است پس بار دیگر بلا را نخواهی دید. ۱۶ در آن روز به اورشلیم گفته خواهد شد که مترس! ای صهیون دستهای تو سست نشود! ۱۷ یهوه خدایت در میان تو قدر است و نجات خواهد داد. او بر تو شادی بسیار خواهد نمود و در محبت خود آرامی خواهد یافت و با سرودها بر تو شادی خواهد نمود. ۱۸ آنانی را که به جهت عیدها محزون می‌باشند واز آن تو هستند جمع خواهم نمود که عار برایشان بار سنگین می‌بود. ۱۹ اینک در

آتش غیرت او سوخته خواهد شد، زیرا که بر تمامی ساکنان جهان هلاکتی هولناک وارد خواهد آورد.

۱ پادشاه یهودا، بر صفنیا ابن کوشی ابن جدلیا ابن امیرا ابن حزقیا نازل شد. ۲ خداوند می گوید که همه چیزها را از روی زمین بالکل هلاک خواهم ساخت. ۳ انسان و بهایم را هلاک می سازم. مرغان هوا و ماهیان دریا و سنگهای مصادم را با شیران هلاک می سازم. وانسان را از روی زمین منقطع می نمایم. قول خداوند این است. ۴ دست خود را بر یهودا و بر جمیع سکنه اورشلیم دراز می نمایم. و بقیه بلع و اسمهای موبدان و کاهنان را از این مکان منقطع می سازم. ۵ و آنانی را که لشکر آسمان را بر بامهای پرستند، و آن پرستندگان را که به یهوه قسم می خورند و آنانی را که به ملکوم سوگند می خورند، ۶ و آنانی را که از پیروی یهوه مرتد شده اند، و آنانی را که خداوند را نمی طلبند و از اومسالت نمی نمایند. ۷ به حضور خداوند یهوه خاموش باش، زیرا که روز خداوند نزدیک است، چونکه خداوند قربانی ای مهیا کرده است و دعوت شدگان خود را تقدیس نموده است. ۸ و در روز قربانی خداوند واقع خواهد شد که من بر سروران و پسران پادشاه و همه آنانی که لباس بیگانه می پوشند عقوبت خواهم رسانید. ۹ و در آن روز بر همه آنانی که بر آستانه می جهند عقوبت خواهم رسانید و بر آنانی که خانه خداوند خود را از ظلم و فریب پرمی سازند. ۱۰ و خداوند می گوید که در آن روز صدای نعره ای از دروازه ماهی و ولوله ای از محله دوم و شکستگی عظیمی از تنها مسموع خواهد شد. ۱۱ ای ساکنان مکتیش ولوله نمایند زیرا که تمامی قوم کنعان تلف شده و همه آنانی که نقره را برمی دارند منقطع گردیده اند. ۱۲ و در آنوقت اورشلیم را به چراغها تفتیش خواهم نمود و بر آنانی که بر درهای خود نشسته اند و در دلهای خود می گویند خداوند نه نیکویی می کند و نه بدی، عقوبت خواهم رسانید. ۱۳ بنابراین، دولت ایشان تاراج و خانه های ایشان خراب خواهد شد؛ و خانه ها بنا خواهند نمود، اما در آنها ساکن نخواهند شد و تاکستانها غرس خواهند کرد، اما شراب آنها را نخواهند نوشید. ۱۴ روز عظیم خداوند نزدیک است، نزدیک است و بزودی هر چه تمام تر می رسد. آواز روز خداوند مسموع است و مرد زورآور در آن به تلخی فریاد برخواید آورد. ۱۵ آن روز، روز غضب است، روز تنگی و اضطراب، روز خرابی و ویرانی، روز تاریکی و ظلمت، روز ابرها و ظلمت غلیظ، ۱۶ روز کرنا و هنگامه جنگ به ضد شهرهای حصاردار و به ضد برجهای بلند. ۱۷ و مردمان را چنان به تنگ می آورم که کورانه راه خواهند رفت زیرا که به خداوند گناه ورزیده اند. پس خون ایشان مثل غبار و گوشت ایشان مانند سرگین ریخته خواهد شد. ۱۸ در روز غضب خداوند نه نقره و نه طلای ایشان را تواند رها کنید و تمامی جهان از

خداوند در هیکل قدس خویش است پس تمامی جهان به حضور وی خاموش باشد.

۳ دعای حقیق نبی بر شجونات. ۲ ای خداوند چون خیر تو را شنیدم ترسان گردیدم. ای خداوند عمل خویش را در میان سالها زنده کن! در میان سالها آن را معروف ساز و در حین غضب رحمت را بیاد آور. ۳ خدا از تیمان آمد و قدوس از جبل فاران، سلاه. جلال او آسمانها را پوشانید و زمین از تسبیح او مملو گردید. ۴ پرتو او مثل نور بود و از دست وی شعاع ساطع گردید. و ستر قوت او در آنجا بود. ۵ پیش روی وی ویا می رفت و آتش تب نزد پایهای اومی بود. ۶ او بایستاد و زمین را پیمود. او نظر افکند و امتها را پراکنده ساخت و کوههای ازلی جستند و تلهای ابدی خم شدند. طریق های اوجودانی است. ۷ خیمه های کوشان را در بلادیدم. و چادرهای زمین مدیان لرزان شد. ۸ ای خداوند آیا بر نهرها غضب تو افروخته شد یا خشم تو بر نهرها و غیظ تو بر دریا وارد آمد، که بر اسبان خود و ارابه های فتح مندی خویش سوار شدی؟ ۹ کمان تو تمام برهنه شد، موافق قسمهایی که در کلام خود برای اسباط خورده ای، سلاه. زمین را به نهرها منشق ساختی. ۱۰ کوهها تو را دیدند و لرزان گشتند و سیلاب ها جاری شد. لجه آواز خود را داد و دستهای خویش را به بالا برافراشت. ۱۱ آفتاب و ماه در برجهای خود ایستادند. از نور تیرهایت و از پرتو نیزه براق تو برفتند. ۱۲ باغضب در جهان خرامیدی، و با خشم امتها را پایمال نمودی. ۱۳ برای نجات قوم خویش و خلاصی مسیح خود بیرون آمدی. سر را از خاندان شیرین زدی و اساس آن را تا به گردن عریان نمودی، سلاه. ۱۴ سر سرداران ایشان را به عصای خودشان مجروح ساختی، حتی که مثل گردباد آمدند تا مرا پراکنده سازند. خوشی ایشان در این بود که مسکینان را در خفیه بیلعدند. ۱۵ با اسبان خود بردریا و بر انبوه آبهای بسیار خرامیدی. ۱۶ چون شنیدم احشایم بلرزید و از آواز آن لبهایم بجنبید، و پوسیدگی به استخوانهایم داخل شده، در جای خود لرزیدم، که در روز تنگی استراحت یابم هنگامی که آن که قوم را ذلیل خواهد ساخت، بر ایشان حمله آورد. ۱۷ اگرچه انجیر شکوفه نیاورد و میوه در موهایافت نشود و حاصل زیتون ضایع گردد و مرزعهها آذوقه ندهد، و گلهها از آغل منقطع شود و رملهها در طولیلهها نباشد، ۱۸ لیکن من در خداوند شادمان خواهم شد و در خدای نجات خویش وجد خواهم نمود. ۱۹ یهوه خداوند قوت من است و پایهایم را مثل پایهای آهومی گرداند و مرا بر مکان های بلندم خرامان خواهد ساخت. برای سالار مغنیان بر ذوات اوتار.

را بنویس و آن را بر لوحها چنان نقش نما که دونده آن را بتواند خواند. ۳ زیرا که رویا هنوز برای وقت معین است و به مقصدمی شتابد و دروغ نمی گوید. اگرچه تاخیر نماید برایش منتظر باش زیرا که البته خواهد آمد و درنگ نخواهد نمود. ۴ اینک جان مرد متکبر در اوراست نمی باشد، اما مرد عادل به ایمان خودزیست خواهد نمود. ۵ به درستی که شراب فریبده است و مرد مغرور آرامی نمی پذیرد، که شهوت خود را مثل عالم اموات می افزاید و خودش مثل موت، سیر نمی شود. بلکه جمیع امت‌ها را نزد خود جمع می کند و تمامی قوم‌ها را برای خویشتن فراهم می آورد. (Sheol h7585) ۶

پس آیا جمیع ایشان بر وی منلی نخواهند زد و معمای طعن آمیز بر وی (نخواهند آورد)؟ و نخواهند گفت: وای بر کسی که آنچه را که از آن وی نیست می افزاید؟ تا به کی؟ و خویشتن را زیر بار رهنهایی نهد. ۷ آیا گزندگان بر تو ناگهان برنخواهندخواست جهان می خرامند تا مسکن هایی را که از آن ایشان نیست به تصرف آورند. ۸ اسبان ایشان از پلنگها جلاکتر و از گرگان شب تیزوترند و سواران ایشان جست و خیز می کنند. و سواران ایشان از جای دور آمده، مثل عقابی که برای خوراکی بشتابند می پرند. ۹ جمیع ایشان برای ظلم می آیند. عزیمت روی ایشان بطرف پیش است و اسیران را مثل ریگ جمع می کنند. ۱۰ ایشان پادشاهان را استهزا می نمایند و سروران مسخره ایشان می باشند. بر همه قلعه‌ها می خندند و خاک راتوده نموده، آنها را مسخر می سازند. ۱۱ پس مثل باد بشتاب رفته، عبور می کنند و مجرم می شوند. این قوت ایشان خدای ایشان است. ۱۲ ای یهوه خدای من! ای قلوب من! آیا تو از ازل نیستی؟ پس نخواهیم مرد. ای خداوند ایشان را برای داوری معین کرده‌ای وای صخره، ایشان را برای تادیب تاسیس نموده‌ای. ۱۳ چشمان تو پاکتر است از اینکه به بدی بنگری و به بی انصافی نظر نمی توانی کرد. پس چرا خیانتکاران را ملاحظه می نمایی و حینی که شریر کسی را که از خودش عادل تر است می بلعد، خاموش می مانی؟ ۱۴ و مردمان را مثل ماهیان دریا و مانند حشراتی که حاکمی ندارند می گردانی؟ ۱۵ او همگی ایشان را به قلاب برمی کشد و ایشان را به دام خود می گیرد و در تور خویش آنها را جمع می نماید. از اینجهت، مسرور و شادمان می شود. ۱۶ بنابراین، برای دام خود قربانی می گذراند و برای تور خویش بخور می سوزاند. چونکه نصیب او از آنها فریه و خوراک وی لذیذ می شود. ۱۷ آیا از اینجهت دام خود را خالی خواهد کرد و از پیوسته کشتن امت‌ها دریغ نخواهد نمود؟

۲ بر دیده بانگاه خود می ایستم و بر برج برپایی شوم. و مراقب خواهم شد تا ببینم که اوبه من چه خواهد گفت و درباره شکایتی که چه جواب خواهد داد. ۲ پس خداوند مرا جواب داد و گفت: رویا

بزرگانیش به زنجیرها بسته شده‌اند. ۱۱ پس تو نیز مست شده،
خویشتر را پنهان خواهی کرد و ملجایی به سبب دشمن خواهی
جست. ۱۲ جمیع قلعه هایت به درختان انجیر با نوپرها مشابه
خواهد بود که چون تکانیده شود به دهان خورنده می‌افتد. ۱۳
اینک اهل تو در اندرونت زنان می‌باشند. دروازه های زمینت برای
دشمنانت بالکل گشاده شده، آتش پشت بندهایت را می‌سوزاند.
۱۴ برای محاصره ات آب بیاور. قلعه های خود را مستحکم ساز.
به گل داخل شو و ملاط را پا بزنی و کوره آجر پزی را مرمت نما.
۱۵ در آنجا آتش تو را خواهد سوزانید و شمشیر تو را منقطع
ساخته، تو را مثل کرم خواهد خورد، خویشتر را مثل کرم کثیر کن
و مثل ملخ بی شمار گردان. ۱۶ تاجران را از ستارگان آسمان
زیادتر کردی. مثل کرمها تاراج می‌کنند و می‌پرند. ۱۷ تاجداران تو
مانند ملخهایند و سردارانت مانند انبوه جراداند که در روز سرد بر
دیوارها فرود می‌آیند، اما چون آفتاب گرم شود می‌پرند و جای ایشان
معلوم نیست که کجاست. ۱۸ ای پادشاه آشور شبانانت به خواب
رفته و شرفایت خوابیده‌اند و قوم تو بر کوهها پراکنده شده، کسی
نیست که ایشان را جمع کند. ۱۹ برای شکستگی تو التیامی
نیست و جراحی تو علاج نمی‌پذیرد و هرکه آوازه تو را می‌شنود
بر تو دستک می‌زند، زیرا کیست که شرارت تو بر او علی‌الدوام
وارد نمی‌آید؟

می‌رانند، در چهارسوها بهم برمی‌خورند. نمایش آنها مثل مشعلها است و مانند برقه‌ها می‌دوند. ۵ او بزرگان خود را به یاد می‌آورد و ایشان در راه رفتن لغزش می‌خورند. دوان دوان به حصار می‌آیند و منجنیق را حاضر می‌سازند. ۶ دروازه‌های نهرها گشاده است و قصر گداخته می‌گردد. ۷ و حصص برهنه شده، (به اسیری) برده می‌شود و کنیزانش مثل ناله فاخته‌ها سینه زنان ناله می‌کنند. ۸ و نینوا از روزی که به وجود آمد، مانند برکه آب می‌بود. اما اهلس فرار می‌کنند، (و اگرچه صدا می‌زند) که «بایستید! بایستید!»، لیکن احدی ملتفت نمی‌شود. ۹ نقره را غارت کنبد و طلا را به یغما برید زیرا که اندوخته‌های او را و کثرت هرگونه متاع نفیسه‌اش را انتهایی نیست. ۱۰ او خالی و ویران و خراب است و دلش گداخته و زانوهایش لرزان و در همه کمرها درد شدید می‌باشد و رنگ رویهای همه پریده است. ۱۱ بیشه شیران و مرتع شیران ژیان کجا است که در آن شیر نر و شیر ماده و شیر بچه می‌خرامند و ترسانده‌ای نبود؟ ۱۲ شیر نر برای حاجت بچه‌های خود می‌درید و به جهت شیرهای ماده‌اش خفه می‌کرد و مغاره‌های خود را از شکار و بیشه‌های خویش راز صید پر می‌ساخت. ۱۳ اما الان یهوه صباپوت می‌گوید: «من به ضد تو هستم و ارباب هایش را به دود خواهم سوزانید و شمشیر، شیران ژیان تو را هلاک خواهد ساخت و شکار تو را از زمین منقطع خواهم نمود و آواز ایلچیان را دیگر مسموع نخواهد شد.»

۳ وای بر شهر خون ریز که تمامش از دروغ و قتل مملو است و غارت از آن دور نمی‌شود! ۲ آواز تازیانه‌ها و صدای غرغر چرخها و جهیدن اسبان و جستن اربابها. ۳ سواران هجوم می‌آوردند و شمشیرها براق و نیزه‌ها لامع می‌باشند کثرت مجروحان و فراوانی مقتولان و لاشه‌ها را انتنها نیست. بر لاشه‌های یکدیگر می‌افتند. ۴ از کثرت زنا زانیه خوش منظر که صاحب سحرهاست و امت‌ها را به زناهای خود و قبایل را به جادوگریهای خویش می‌فروشد. ۵ اینک یهوه صباپوت می‌گوید: «من به ضد تو هستم و دامنه‌هایت را بر روی تو منکشف ساخته، عورت تو را بر امت‌ها و رسوایی تو را بر مملکت‌ها ظاهر خواهم ساخت. ۶ و نجاسات بر تو ریخته تو را ذلیل خواهم ساخت و تو را عبرت خواهم گردانید. ۷ و واقع خواهد شد که هرکه تو را ببند از تو فرار کرده، خواهد گفت: نینوا ویران شده است! کیست که برای وی ماتم گیرد و از کجا برای تو تعزیه کنندگان بطلبم؟» ۸ آیا تو از نوآمون بهتر هستی که در میان نهرها ساکن بوده، آنها او را احاطه می‌داشت که دریا حصار او و بحرهای دیوار او می‌بود؟ ۹ حبش و مصر قوتش می‌بودند و آن انتها نداشت، فوط ولویزم از معاونت کنندگان تو می‌بودند. ۱۰ معاهداجلای وطن شده و به اسیری رفته است و اطفالش نیز بر سر هر کوچه کوبیده شده‌اند و بر شرفایش قرعه انداخته‌اند و جمیع

۱ القوشی. ۲ یهوه خدای غیور و انتقام گیرنده است. خداوند انتقام گیرنده و صاحب غضب است. خداوند از دشمنان خویش انتقام می‌گیرد و برای خصمان خود خشم را نگاه می‌دارد. ۳ خداوند دیرغضب و عظیم القوت است و گناه را هرگز بی‌سزا نمی‌گذارد. راه خداوند در تند باد و طوفان است و ابرها خاک پای او می‌باشد. ۴ دریا را عتاب می‌کند و آن را می‌خشکاند و جمیع نهرها را خشک می‌سازد. باشان و کرمل کاهیده می‌شوند و گل لبنان پژمرده می‌گردد. ۵ کوهها از او متزلزل و تلها گداخته می‌شوند و جهان از حضور وی متحرک می‌گردد و ربع مسکون و جمیع ساکنانش. ۶ پیش خشم وی که تواند ایستاد؟ و درحدت غضب او که تواند برخاست؟ غضب او مثل آتش ریخته می‌شود و صخره‌ها از او خرد می‌گردد. ۷ خداوند نیکو است و در روز تنگی ملجأ می‌باشد و متوکلان خود را می‌شناسد. ۸ و به سیل سرشار، مکان آن را بالکل خراب خواهد ساخت و تاریکی دشمنان او را تعاقب خواهد نمود. ۹ کدام تدبیر را به ضد خداوند توانید نمود؟ او دفعه هلاک خواهد کرد و مصیبت دفعه دیگر برپا نخواهد شد. ۱۰ زیرا اگرچه مثل خارها بهم پیچیده و مانند می‌گساران مست بشوند، لیکن چون کاه خشک بالکل سوخته خواهند شد. ۱۱ مشیر بلبعال که به ضد خداوند بد می‌اندیشد، از تو بیرون آمده است. ۱۲ خداوند چنین می‌گوید: «اگرچه ایشان در قوت سالم و در شماره نیز بسیار باشند لیکن منقطع شده، در خواهند گذشت. و اگرچه تو را ذلیل ساختم، لیکن بار دیگر تو را ذلیل نخواهم نمود. ۱۳ و الان یوغ او را از گردن تو خواهم شکست و بندهای تو را خواهم گسیخت.» ۱۴ و خداوند درباره تو امر فرموده است که بار دیگر ذریتی به نام تو نخواهد بود و از خانه خدایانت بتهای تراشیده و اصنام ریخته شده را منقطع خواهم نمود و قبر تو را خواهم ساخت زیرا خوار شده‌ای. ۱۵ اینک بر کوهها پایهای مبشر که سلامتی را ندا می‌کنند! ای یهودا عیده‌های خود را نگاه دار و نذرهای خود را وفا کن زیرا که مرد بلبعال بار دیگر از تو نخواهد گذشت بلکه بالکل منقطع خواهد شد.

۲ خراب کننده در مقابل تو برمی‌آید. حصار را حفظ کن، راه را دیدبانی نما، کمر خود را قوی گردان و قوت خویش را بسیار زیاد کن. ۲ زیرا خداوند عظمت یعقوب را مثل عظمت اسرائیل باز می‌آورد و تاراج کنندگان ایشان را تاراج می‌کنند و شاخه‌های موهای ایشان را تلف می‌نمایند. ۳ سیر جباران او سرخ شده و مردان جنگی به قرمز ملبس و اربابها در روز تهیه او از فولاد لامع است و نیزه‌ها متحرک می‌باشد. ۴ اربابها را در کوچه‌ها بتندی

۶ آنچه خداوند می‌گوید بشنوید! برخیز و نزد کوهها مخاصمه نما و تنها آواز تو را بشنوند. ۲ ای کوهها مخاصمه خداوند را بشنویدوای اساسهای جاودانی زمین! زیرا خداوند را باقوم خود مخاصمه‌ای است و با اسرائیل محاکمه خواهد کرد. ۳ ای قوم من به تو چه کرده‌ام و به چه چیز تو را خسته ساختم؟ به ضد من شهادت بده. ۴ زیرا که تو را از زمین مصر برآوردم و تو را ازخانه بندگی فدیة دادم و موسی و هارون و مریم را پیش روی تو ارسال نمودم. ۵ ای قوم من آنچه را که بالاق پادشاه موآب مشورت داد و آنچه بلعام بن بعور او را جواب فرستاد بیاد آور و آنچه را که از شطیم تا جلیجال (واقع شد به‌خاطر دار) تعادلت خداوند را بدانی. ۶ با چه چیز به حضورخداوند بیایم و نزد خدای تعالی رکوع نمایم؟ آیا با قربانی‌های سوختنی و با گوساله‌های یک ساله به حضور وی بیایم؟ ۷ آیا خداوند از هزارها قوچ و از ده هزارها نهر روغن راضی خواهد شد؟ آیا نخست زاده خود را به عوض معصیت و ثمره بدن خویش را به عوض گناه جانم بدهم؟ ۸ ای مرد ازآنچه نیکو است تو را اخبار نموده است؛ و خداوند از تو چه چیز را می‌طلبد غیر از اینکه انصاف را بجا آوری و رحمت را دوست بداری و در حضور خدای خویش با فروتنی سلوک نمایی؟ ۹ آواز خداوند به شهر ندا می‌دهد و حکمت اسم او را مشاهده می‌نماید. عصا و تعیین کننده آن را بشنوید. ۱۰ آیا تا به حال گنجهای شرارت و ایفای ناقص ملعون در خانه شریان می‌باشد؟ ۱۱ آیا من با میزانهای شرارت و با کیسه سنگهای ناراست بری خواهم شد؟ ۱۲ زیرا که دولتمندان او از ظلم مملواند و ساکنانش دروغ می‌گویند و زبان ایشان در دهانشان فریب محض است. ۱۳ پس من نیز تو را به سبب گناهانت به جراحات مهلک مجروح ساخته، خراب خواهم نمود. ۱۴ تو خواهی خورد اما سیر نخواهی شد و گرسنگی تو در اندرونت خواهد ماند و بیرون خواهی برد اما رستگار نخواهی ساخت و آنچه را که رستگار نمایی من به شمشیر تسلیم خواهم نمود. ۱۵ تو خواهی کاشت اما نخواهی دروید؛ توزیتون را به پا خواهی فشرد اما خویشش را به روغن تدهین نخواهی نمود؛ و عصیر انگور را اما شراب نخواهی نوشید. ۱۶ زیرا که قوانین عمری و جمیع اعمال خاندان اخاب داشته می‌شود و به مشورت های ایشان سلوک می‌نماید تا تو را به ویرانی و ساکنانش را به سخریه تسلیم نمایم، پس عار قوم مرا متحمل خواهید شد.

۷ وای بر من زیرا که مثل جمع کردن میوه‌ها و مانند چیند انگورهایی شده‌ام که نه خوشه‌ای برای خوراک دارد و نه نویر انجیری که جان من آن را می‌خواهد. ۲ مرد متقی از جهان ناپود شده، و راست کردار از میان آدمیان معدوم گردیده است. جمع ایشان برای خون کمین می‌گذارند و یکدیگر را به دام صید می‌نمایند. ۳ دستهای ایشان برای شرارت چالاک است، رئیس

کرد و روز بر ایشان تاریک خواهد شد. ۷ واریان خجل و فالگیران بسیار بر تو جمع شده، می‌گویند که صهیون نجس خواهد شد و رسوا شده، جمیع ایشان لبه‌ای خود را خواهند پوشانید چونکه چشمان ما بر او خواهد نگرست. ۱۲ اما ایشان تدبیرات خداوند را از جانب خدا جواب نخواهد بود. ۸ و لیکن من از قوت روح نمی‌داند و مشورت او را نمی‌فهمد زیرا که ایشان را مثل بافها خداوند و از انصاف و توانایی مملو شده‌ام تا یعقوب را از عصیان او در خرمنگاه جمع کرده است. ۱۳ ای دختر صهیون برخیز و اسرائیل را از گناهش خبر دهم. ۹ ای روسای خاندان یعقوب پایمال کن زیرا که شاخ تو را آهن خواهم ساخت و سمهای تو وای داوران خاندان اسرائیل این را بشنوید! شما که از انصاف نفرت رابرنج خواهم نمود و قوم‌های بسیار را خواهی کویید و حاصل دارید و تمامی راستی را منحرف می‌سازید. ۱۰ و صهیون را به ایشان را برای بیهو و دولت ایشان را برای خداوند تمامی زمین خون و اورشلیم را به ظلم بنا می‌نمایید. ۱۱ روسای ایشان برای

رشو داوری می‌نمایند و کاهنان ایشان برای اجرت تعلیم می‌دهند و انبیای ایشان برای نقره فال می‌گیرند و بر خداوند توکل نموده، می‌گویند: آیا خداوند در میان ما نیست پس بلا به ما نخواهد رسید. ۱۲ بنابراین صهیون به سبب شما مثل مزرعه شیار خواهد شد و اورشلیم به توده‌های سنگ و کوه خانه به بلندیهایی جنگل مبدل خواهد گردید.

۴ و در ایام آخر، کوه خانه خداوند بر قله کوه‌ها ثابت خواهد شد و بر فوق تلها برافراشته خواهد گردید و قوم‌ها بر آن روان خواهند شد. ۲ و امت‌های بسیار عزیمت کرده، خواهند گفت: بیایید تا به کوه خداوند و به خانه‌های یعقوب برآئیم تا طریق‌های خویش را به ما تعلیم دهد و به راه‌های وی سلوک نماییم زیرا که شریعت از صهیون و کلام خداوند از اورشلیم صادر خواهد شد. ۳ و او در میان قوم‌های بسیار داوری خواهد نمود و امت‌های به مقابل او برپا خواهیم داشت. ۶ و ایشان زمین آشور و مدخل عظیم را از جای دور تنبیه خواهد کرد و ایشان شمشیرهای خود را برای گاوآهن و نیزه‌های خویش را برای اره‌ها خواهند شکست و از آشور رهایی خواهد داد، هنگامی که به زمین ماداخل شده، امتی بر امتی شمشیر نخواهد کشید و بار دیگر جنگ را نخواهند آموخت. ۴ و هر کس زیر مو خود و زیر انجیر خویش خواهد نشست و ترساننده‌ای نخواهد بود زیرا که دهان بیهو صباوت تکلم نموده است. ۵ زیرا که جمیع قوم‌ها هر کدام به اسم خدای خویش سلوک می‌نمایند اما ما به اسم بیهو خدای خود تا ابد ایاد سلوک خواهیم نمود. ۶ خداوند می‌گوید که در آن روز لنگان راجمع خواهم کرد و رانده شدگان و آنانی را که مبتلا ساخته‌ام فراهم خواهم آورد. ۷ و لنگان رابقیتی و دور شدگان را قوم قوی خواهم ساخت و خداوند در کوه صهیون برایشان از الان تا ابد سلطنت خواهد نمود. ۸ و توای برج گله وای کوه دختر صهیون این به تو خواهد رسید و سلطنت اول یعنی مملکت دختر اورشلیم خواهد آمد. تو را خراب نموده، همه قلعه‌هایت را منهدم خواهم ساخت. ۱۲ الان چرا فریاد برمی‌آوری؟ آیا در تو یادشاهی نیست و آیا مشیر و جادوگری را از دست تو تلف خواهم نمود که فالگیران دیگر در تو تو ناپود شده است که درد تو را مثل زنی که می‌زاید گرفته است؟ یافت نشوند. ۱۳ و بنهای تراشیده و تمثالهای تو را از میان ناپود ۱۰ ای دختر صهیون مثل زنی که می‌زاید درد زه کشیده، وضع خواهد ساخت که بار دیگر به صنعت دست خود سجده نمایی. حمل نما زیرا که الان از شهر بیرون رفته، در صحرا خواهی نشست و به بابل رفته، در آنجا رهایی خواهی یافت و در آنجا خداوند تو ساخت. ۱۵ و با خشم و غضب از امت‌هایی که نمی‌شنوند را از دست دشمنان رهایی خواهد داد. ۱۱ و الان امت‌های انتقام خواهم کشید.

چنین می گوید: هان من بر این قبيله بلایی را تدبیر می نمایم که شما گردن خود را از آن نتوانید بیرون آورد و متکبرانه نخواهید خرامیدزیرا که آن زمان زمان بد است. ۴ در آن روز بر شما مثل خواهند زد و مرثیه سوزناک خواهند خواند و خواهند گفت بالکل هلاک شده ایم. نصیب قوم مرا به دیگران داده است. چگونگی آن را از من دوری کند و زمینهای مرا به مردتان تقسیم می نماید. ۵ بنابراین برای تو کسی نخواهد بود که برسمان رابه قرعه در جماعت خداوند بکشد. ۶ ایشان نبوت کرده، می گویند نبوت مکنید. اگر به اینها نبوت ننمایند رسوایی دور نخواهد شد. ۷ ای که به خاندان یعقوب مسمی هستی آیا روح خداوند قاصر شده است و آیا اینها اعمال اومی باشد؟ آیا کلام من برای هرکه به استقامت سالک می باشد نیکو نیست؟ ۸ لکن قوم من در این روزها به دشمنی برخاسته اند. شما ردا را از رخت آنانی که به اطمینان می گذرند و از جنگ روگردانند می کنید. ۹ و زنان قوم مرا از خانه های مرغوب ایشان بیرون می کنید و زینت مرا از اطفال ایشان تا به ابد می گیرید. ۱۰ برخیزید و بروید زیرا که این آرامگاه شما نیست چونکه نجس شده است. شما را به هلاکت سخت هلاک خواهد ساخت. ۱۱ اگر کسی به بطالت و دروغ سالک باشد و کاذبانه گوید که من برای تو درباره شراب و مسکرات نبوت خواهم نمود هرآینه اوبنی این قوم خواهد بود. ۱۲ ای یعقوب، من البته تمامی اهل تو را جمع خواهم نمود و بقیه اسرائیل را فراهم آورده، ایشان را مثل گوسفندان بصره در یک جا خواهم گذاشت. ایشان مثل گله ای که در آغل خود باشد، به سبب کثرت مردمان غوغا خواهند کرد. ۱۳ رخنه کننده پیش روی ایشان برآمده است. ایشان رخنه نموده و از دروازه عبور کرده، از آن بیرون رفته اند و پادشاه ایشان پیش روی ایشان و خداوند بر سر ایشان پیش رفته است.

۳ و گفتم: ای روسای یعقوب وای داوران خاندان اسرائیل بشنوید! آیا بر شما نیست که انصاف را بدانید؟ ۲ آنانی که از نیکویی نفرت دارند و بر بدی مایل می باشند و پوست را از تن مردم و گوشت را از استخوانهای ایشان می کنند، ۳ و کسانی که گوشت قوم مرا می خورند و پوست ایشان را از تن ایشان می کنند و استخوانهای ایشان را خرد کرده، آنها را گویا در دیگ و مثل گوشت در پاتیل می ریزند. ۴ آنگاه نزد خداوند استغاثه خواهند نمود و ایشان را اجابت نخواهند نمود بلکه روی خود را در آرزمان از ایشان خواهد پوشانید چونکه مرتکب اعمال زشت شده اند. ۵

۲ وای بر آنانی که بر بسترهای خود ظلم را تدبیر می نمایند و مرتکب شرارت می شوند. در روشنایی صبح آن را بجا می آورند، چونکه در قوت دست ایشان است. ۲ بر زمینها طمع می ورزند و آنها را غصب می نمایند و برخانه ها نیز و آنها را می گیرند و بر مرد و خانه اش و شخص و میراثش ظلم می نمایند. ۳ بنابراین خداوند

۱ کلام خداوند که بر میکاه مورثتی در ایام یوتام و آحاز و حزقیا، پادشاهان یهودانازل شد و آن را درباره سامره و اورشلیم دید. ۲ ای جمیع قومها بشنوید وای زمین و هرچه در آن است گوش بدهید، و خداوند بیهو یعنی خداوند از هیکل قدسش بر شما شاهد باشد. ۳ زیرا اینک خداوند از مکان خود بیرون می آید و نزول نموده، بر مکان های بلند زمین می خرامد. ۴ و کوهها زیر او گذاخته می شود و وادیهها منسحق می گردد، مثل موم پیش آتش و مثل آب که به نشیب ریخته شود. ۵ این همه به سبب عصیان یعقوب و گناه خاندان اسرائیل است. عصیان یعقوب چیست؟ آیا سامره نیست؟ و مکان های بلند یهودا چیست؟ آیا اورشلیم نمی باشد؟ ۶ پس سامره را به توده سنگ صحرا و مکان غرس نمودن موها مبدل خواهم ساخت و سنگهایش رابه دره ریخته، بنیادش را منکشف خواهم نمود. ۷ و همه بتهای تراشیده شده آن خرد و همه مزدهایش به آتش سوخته خواهد شد و همه تمانتیش را خراب خواهم کرد زیرا که از مزدفاحشه آنها را جمع کرد و به مزد فاحشه خواهد برگشت. ۸ به این سبب ماتم گرفته، ولوله خواهم نمود و برهنه و عریان راه خواهم رفت و مثل شغالها ماتم خواهم گرفت و مانند شتر مرغها نوحه گری خواهم نمود. ۹ زیرا که جراحات های وی علاج پذیر نیست چونکه به یهودا رسیده و به دروازه های قوم من یعنی به اورشلیم داخل گردیده است. ۱۰ در جت خبر مرسانید و هرگز گریه ننمایید. در خانه غمره، در غبار خویشتن را غلطانیدم. ۱۱ ای ساکنه شافیر عریان و خجیل شده، بگذر. ساکنه صانان بیرون نمی آید. ماتم بیت ایصل مکانش را از شما می گیرد. ۱۲ زیرا که ساکنه ماروت به جهت نیکویی درد زه می کشد، چونکه بلا از جانب خداوند به دروازه اورشلیم فرود آمده است. ۱۳ ای ساکنه لاکیش اسب تندرو را اراهه ببند. او ابتدای گناه دختر صهیون بود، چونکه عصیان اسرائیل در تو یافت شده است. ۱۴ بنابراین طلاق نامه ای به مورثت جت خواهی داد. خانه های اکذیب، چشمه فریبده برای پادشاهان اسرائیل خواهد بود. ۱۵ ای ساکنه مریشه بار دیگر مالکی بر تو خواهم آورد. جلال اسرائیل تا به عدلام خواهد آمد. ۱۶ خویشتن را برای فرزندان نازنین خود گر ساز و موی خود را بتراش. گری سر خود را مثل کرکس زیاد کن زیرا که ایشان از نزد تو به اسیری رفته اند.

می‌شوی؟ ۳ پس حال‌ای خداوند جانم را از من بگیر زیرا که مردن از زنده ماندن برای من بهتر است.» ۴ خداوند گفت: «آیا صواب است که خشمناک شوی؟» ۵ و یونس از شهر بیرون رفته، بطرف شرقی شهر نشست و در آنجا سایه بانی برای خود ساخته زیر سایه‌اش نشست تا ببیند بر شهرچه واقع خواهد شد. ۶ و یهوه خدا کدویی رویانید و آن را بالای یونس نمود تا بر سر وی سایه افکنده، او را از حزنش آسایش دهد و یونس از کدو بی‌نهایت شادمان شد. ۷ اما در فردای آن روز در وقت طلوع فجر خدا کرمی پیدا کرد که کدو رازد و خشک شد. ۸ و چون آفتاب برآمد خدا باد شرقی گرم وزانید و آفتاب بر سر یونس تائید به حدی که بیتاب شده، برای خود مسالت نمود که بمیرد و گفت: «مردن از زنده ماندن برای من بهتر است.» ۹ خدا به یونس جواب داد: «آیا صواب است که به جهت کدو غضبناک شوی؟» او گفت: «صواب است که تا به مرگ غضبناک شوم.» ۱۰ خداوند گفت: «دل تو برای کدو بسوخت که برای آن زحمت نکشیدی و آن را نمود ندادی که در یک شب بوجود آمد و در یک شب ضایع گردید. ۱۱ و آیا دل من به جهت نینوا شهر بزرگ نسوزد که در آن بیشتر از صد و بیست هزار کس می‌باشند که در میان راست و چپ تشخیص نتوانند داد و نیز بهایم بسیار؟»

۲ و یونس از شکم ماهی نزد یهوه خدای خود دعا نمود ۲ و

گفت: «در تنگی خود خداوند را خواندم و مرا مستجاب فرمود.

از شکم ماهی تضرع نمودم و آواز مرا شنیدی. (Sheol h7585) ۳

۱ و کلام خداوند بر یونس بن امتای نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به نینوا شهر بزرگ برو و بر آن ندا کن زیرا که شرارت ایشان به حضور من برآمده است.» ۳ اما یونس برخاست تا از حضور خداوند به ترشیش فرار کند و به یافا فرود آمده، کشتی‌ای یافت که عازم ترشیش بود. پس کرایه‌اش را داده، سوار شد تا همراه ایشان از حضور خداوند به ترشیش برود. ۴ و خداوند باد شدیدی بر دریاوزانید که تلاطم عظیمی در دریا پدید آمد چنانکه نزدیک بود که کشتی شکسته شود. ۵ و ملاحان ترسان شده، هر کدام نزد خدای خود استغاثه نمودند و اسباب را که در کشتی بود به دریا ریختند تا آن را برای خود سبک سازند. اما یونس در اندرون کشتی فرود شده، دراز شد و خواب سنگینی او را در ربود. ۶ و ناخدای کشتی نزد او آمده، وی را گفت: «ای که خفته‌ای تو را چه شده است؟ برخیز و خدای خود را بخوان شاید که خدا ما را بخاطر آورد تا هلاک نشویم.» ۷ و به یکدیگر گفتند: «بباید قرعه بیندازیم تا بدانیم که این بلا به سبب چه کس بر ما وارد شده است؟» پس چون قرعه انداختند، قرعه به نام یونس درآمد. ۸ پس او را گفتند: «ما را اطلاع ده که این بلا به سبب چه کس بر ما عارض شده؟ شغل تو چیست و از کجا آمده‌ای و وطنت کدام است و از چه قوم هستی؟» ۹ او ایشان را جواب داد که: «من عبرانی هستم و از یهوه خدای آسمان که دریا و خشکی را آفریده است ترسان می‌باشم.» ۱۰ پس آن مردمان سخت‌ترسان شدند و او را گفتند: «چه کرده‌ای؟» زیرا که ایشان می‌دانستند که از حضور خداوند فرار کرده است چونکه ایشان را اطلاع داده بود. ۱۱ و او را گفتند: «با تو چه کنیم تا دریا برای ما ساکن شود؟» زیرا دریا در تلاطم همی افزود. ۱۲ او به ایشان گفت: «مرا برداشته، به دریا بیندازید و دریا برای شما ساکن خواهد شد، زیرا می‌دانم این تلاطم عظیم به سبب من بر شما وارد آمده است. ۱۳ اما آن مردمان سعی نمودند تا کشتی را به خشکی برسانند اما نتوانستند زیرا که دریا به ضدایشان زیاده و زیاده تلاطم می‌نمود. ۱۴ پس نزد یهوه دعا کرده، گفتند: «آه‌ای خداوند به خاطر جان این شخص هلاک نشویم و خون بی‌گناه را بر ما مگداز زیرا توای خداوند هر چه می‌خواهی می‌کنی.» ۱۵ پس یونس را برداشته، در دریا انداختند و دریا از تلاطمش آرام شد. ۱۶ و آن مردمان از خداوند سخت‌ترسان شدند و برای خداوند قربانی‌ها گذرانیدند و نذرها نمودند. ۱۷ و اما خداوند ماهی بزرگی پیدا کرد که یونس را فروبرد و یونس سه روز و سه شب در شکم ماهی ماند.

۳ پس کلام خداوند بار دوم بر یونس نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به نینوا شهر بزرگ برو و آن وعظ را که من به تو خواهم گفت به ایشان ندا کن.» ۳ آنگاه یونس برخاسته، بر حسب فرمان خداوند به نینوا رفت و نینوا شهر بزرگ بود که مسافت سه روز داشت. ۴ و یونس به مسافت یک روز داخل شهر شده، به ندا کردن شروع نمود و گفت بعد از چهل روز نینوا سرنگون خواهد شد. ۵ و مردمان نینوا به خدا ایمان آوردند و روزه راندا کرده، از بزرگ تا کوچک پلاس پوشیدند. ۶ و چون پادشاه نینوا از این امر اطلاع یافت، از کرسی خود برخاسته، ردای خود را از برکنند و پلاس پوشیده، بر خاکستر نشست. ۷ و پادشاه و اکابرش فرمان دادند تا در نینوا ندا دردادند و مقرر فرموده، گفتند که «مردمان و گاوان و گوسفندان چیزی نخورند و نچرند و آب ننوشند. ۸ و مردمان و بهایم به پلاس پوشیده شوند و نزد خدا بشدت استغاثه نمایند و هر کس از راه بدخود و از ظلمی که در دست او است بازگشت نماید. ۹ کیست بداند که شاید خدا برگشته، پشیمان شود و از حدت خشم خود رجوع نماید تا هلاک نشویم.» ۱۰ پس چون خدا اعمال ایشان را دید که از راه زشت خود بازگشت نمودند، آنگاه خدا از بالای که گفته بود که به ایشان برساند پشیمان گردید و آن را بعمل نیاورد.

۴ اما این امر یونس را به غایت ناپسند آمد و غیظش افروخته شد، ۲ و نزد خداوند دعانموده، گفت: «آه‌ای خداوند، آیا این سخن من نبود حینی که در ولایت خود بودم و از این سبب به فرار کردن به ترشیش مبادرت نمودم زیرا می‌دانستم که تو خدای کریم و رحیم و دیر غضب و کثیر احسان هستی و از بلا پشیمان

تصرف خواهند آورد و بنیامین جلعاد را (متصرف خواهد شد). ۲۰ و اسیران این لشکر بنی اسرائیل ملک کنعانیان راتا صرفه به تصرف خواهند آورد و اسیران اورشلیم که در صفارد هستند شهرهای جنوب را به تصرف خواهند آورد. ۲۱ و نجات دهندگان به کوه صهیون برآمده، بر کوه عیسو داوری خواهند کرد و ملکوت از آن خداوند به زمین فرود بیاورد، تکبر دلت، تورا فریب داده است. ۴ خداوند خواهد شد.

می گوید: اگرچه خویشتن را مثل عقاب بلند سازی و آشیانه خود را در میان ستارگان بگذاری من تو را از آنجا فرودخواهم آورد. ۵ اگر دزدان یا غارت کنندگان شب نزد تو آیند، (چگونه هلاک شدی؟) آیا بقدرکفایت غارت نمی کنی؟ و اگر انگورچینان نزد تو آیند آیا بعضی خوشهها را نمی گذارند؟ ۶ چیزهای عیسو چگونه تفتیش شده و چیزهای مخفی او چگونه تفحص گردیده است؟ ۷ همه آنانی که با تو همعهد بودند تو را بسرحدف رساندند و صلح اندیشان تو، تو را فریب داده، بر تو غالب آمدند و خورندگان نان تو دامی زیر توگسترده. در ایشان فطانتی نیست. ۸ خداوند می گوید: آیا در آن روز حکیمان ادوم را و فطانت را از کوه عیسو ناپود نخواهم گردانید؟ ۹ و جباران تروی تیمان هراسان خواهند شد تا هر کس از کوه عیسو به قتل منقطع شود. ۱۰ به سبب ظلمی که بر برادرت یعقوب نمودی، خجالت تو را خواهد پوشانید و تا به ابد منقطع خواهی شد. ۱۱ در روزی که به مقابل وی ایستاده بودی، هنگامی که غریبان اموال او را غارت نمودند و بیگانگان به دروازه هایش داخل شدند و براورشلم قرعه انداختند، تو نیز مثل یکی از آنها بودی. ۱۲ بر روز برادر خود هنگام مصیبتش نگاه مکن و بر بنی یهودا در روز هلاکت ایشان شادی منما و در روز تنگی ایشان لاف مز. ۱۳ و به دروازه های قوم من در روز بالای ایشان داخل مشو و تو نیز بر بدی ایشان در روز بالای ایشان منگر و دست خود را بر اموال ایشان در روز بالای ایشان دراز مکن. ۱۴ و بر سر دو راه مایست تا فراریان ایشان را منقطع سازی و باقی ماندگان ایشان را در روز تنگی تسلیم منما. ۱۵ زیرا که روز خداوند بر جمیع امتها نزدیک است و چنانکه عمل نمودی همچنان به تو عمل کرده خواهد شد و اعمالت بر سرت خواهد برگشت. ۱۶ زیرا چنانکه بر کوه مقدس من نوشیدید، همچنان جمیع امتها خواهند نوشید و آشامیده، خواهند بلعید و چنان خواهند شد که گویا نبوده اند. ۱۷ اما بر کوه صهیون نجات خواهد بود و مقدس خواهد شد و خاندان یعقوب میراث خود را به تصرف خواهند آورد. ۱۸ و خاندان یعقوب آتش و خاندان یوسف شعله و خاندان عیسو کاه عوبدیا خواهند بود و در میان ایشان مشتعل شده، ایشان را خواهد سوزانید و برای خاندان عیسو بقیتی نخواهد ماند زیرا خداوند تکلم نموده است. ۱۹ و اهل جنوب کوه عیسو را و اهل هامون فلسطینیان را به تصرف خواهند آورد و صحرای افرایم و صحرای سامره را به

خداوند را بشنو: تو می‌گویی به ضد اسرائیل نبوت مکن و به ضد خاندان اسحاق تکلم منما. ۱۷ لهذا خداوند چنین می‌گوید: زن تو در شهر مرتکب زنا خواهد شد و پسران و دختران به شمشیر خواهند افتاد و زمینت به ریسمان تقسیم خواهد شد و تو در زمین نجس خواهی مرد و اسرائیل از زمین خود البته به اسیری خواهد رفت.»

▲ خداوند یهوه به من چنین نمودار ساخت و اینک سبیدی پر از میوه‌ها. ۲ و گفت: «ای عاموس چه می‌بینی؟» من جواب دادم که «سبیدی از میوه.» و خداوند به من گفت: «انتها بر قوم من اسرائیل رسیده است و از ایشان دیگر درنخواهم گذشت.»

۳ خداوند یهوه می‌گوید که در آن روز سرودهای هیکل به ولوله مبدل خواهد شد و لاشهای بسیار خواهد بود و آنها را در هر جا به خاموشی بیرون خواهند انداخت. ۴ ای شما که می‌خواهید فقیران را ببلعید و مسکینان زمین را هلاک کنید این را بشنوید. ۵ و می‌گویید که غره ماه کی خواهد گذشت تا غله را بفروشیم و روز سبت تا انبارهای گندم را بگشاییم و ایفا را کوچک و متقال را بزرگ ساخته، میزانهارا قلب و معوج نماییم. ۶ و مسکینان را به نقره و فقیران را به نعلین بخیریم و پس مانده گندم را بفروشیم. ۷ خداوند به جلال یعقوب قسم خورده است که هیچکدام از اعمال ایشان را هرگز فراموش نخواهم کرد. ۸ آیا به این سبب زمین متزلزل خواهد شد و همه ساکنانش ماتم نخواهند گرفت و تماش مثل نهر برنخواهد آمد و مثل نیل مصر سیلان نخواهد کرد و فرو نخواهند نشست. ۹ و خداوند یهوه می‌گوید: «که در آن روز آفتاب را در وقت ظهر فرو خواهم برد و زمین را در روز روشن تاریک خواهم نمود. ۱۰ و عیدهای شما را به ماتم و همه سرودهای شما را به مرثیه هامبدل خواهم ساخت. و بر هر کمر پلاس و بر هر سر گری برخواهم آورد و آن را مثل ماتم پسرگانه و آخرش را مانند روز تلخی خواهم گردانید.» ۱۱ اینک خداوند یهوه می‌گوید: «ایامی می‌آید که گرسنگی بر زمین خواهم فرستاد نه گرسنگی از نان و نه تشنگی از آب بلکه از شنیدن کلام خداوند. ۱۲ و ایشان از دریا تا دریا و از شمال تا مشرق پراکنده خواهند شد و گردش خواهند کرد تا کلام خداوند را بظلمند اما آن را نخواهند یافت. ۱۳ در آن روز دوشیزگان جمیل وجوانان از تشنگی ضعف خواهند کرد. ۱۴ آنانی که به گناه سامره قسم خورده، می‌گویند که «ای دان به حیات خدای تو و به طریقت بشریح قسم می‌خوریم»، خواهند افتاد و بار دیگر نخواهند برخاست.

۹ خداوند را دیدم که نزد مذبح ایستاده بود و گفت: «تاجهای ستونها را بزین تا آستانه‌ها بلرزد و آنها را بر سر همه مردم بینداز و باقی ماندگان ایشان را به شمشیر خواهم کشت و فراری‌ای از ایشان نخواهد گریخت و باقی مانده‌ای از ایشان نخواهد رست. ۲ اگر به

یهوه خدای لشکرهاچنین می‌گوید: در همه چهارسوها نوحه گری خواهد بود و در همه کوچه‌ها وای وای خواهندگفت و فلاحان را خانه بیرون برند آنگاه به کسی که در اندرون خانه باشد خواهند برای ماتم و آتانی را که مرثیه خوانی آموخته شده‌اند، برای نوحه گری خواهند خواند. ۱۷ و در همه تاکستانها نوحه گری خواهد بود، زیرا خداوند می‌گوید که من در میان تو عبور خواهم کرد. ۱۸ وای بر شما که مشتاق روز خداوند می‌باشید. روز خداوند برای شماچه خواهد بود؟ تاریکی و نه روشنائی! ۱۹ مثل کسی که از شیری فرار کند و خرسی بدو برخورد، یا کسی که به خانه داخل شده، دست خود را بر دیوار بندد و ماری او را بگزد. ۲۰ آیا روز خداوند تاریکی نخواهد بود و نه روشنائی و ظلمت غلیظی که در آن هیچ درخشندگی نباشد؟ ۲۱ من از عیدهای شما نفرت و کراحت دارم و(عطر) محفل های مقدس شما را استشمام نخواهم کرد. ۲۲ و اگرچه قربانی های سوختنی وهدایای آردی خود را برای من بگذرانید، آن راقبول نخواهم کرد و ذبایح سلامتی پروریهای شما را منظور نخواهم داشت. ۲۳ آهنگ سرودهای خود را از من دور کن زیرا نغمه بریطهای تو را گوش نخواهم کرد. ۲۴ انصاف مثل آب و عدالت مانند نهر دائمی جاری بشود. ۲۵ ای خاندان اسرائیل آیا شما قربانی‌ها و هدایای برای من مدت چهل سال در بیابان گذرانیدید؟ ۲۶ نی بلکه خیمه ملکوم خود و تمثال اصنام خویش و کوکب خدایان خود را که به جهت خویشتن ساخته بودید برداشتید. ۲۷ پس یهوه که نام او خدای لشکرها می‌باشد، می‌فرماید که من شما را به آن طرف دمشق جلائی وطن خواهم ساخت.

۷ خداوند یهوه به من چنین نمودار ساخت که اینک در ابتدای رویدن حاصل رش دوم ملخها آفرید و هان حاصل رش دوم بعد از چیدن پادشاه بود. ۲ و چون تمامی گیاه زمین را خورده بودند، گفتم: «ای خداوند یهوه مستدعی آنکه غفو فرمای! چگونگی یعقوب برخیزد چونکه کوچک است؟» ۳ و خداوند از این پشیمان شد و خداوند گفت: «نخواهد شد.» ۴ خداوند یهوه به من چنین نمودار ساخت و اینک خداوند یهوه آتش را خواند که محاکمه بکند. پس لجه عظیم رابلعید و زمین را سوزانید. ۵ پس گفتم: «ای خداوندیهوه از این باز ایست! یعقوب چگونگی برخیزد چونکه کوچک است؟» ۶ و خداوند از این پشیمان شد و

خداوند یهوه گفت: «این نیز نخواهد شد.» ۷ و به من چنین نمودار ساخت که خداوند بر دیوارقایی ایستاده بود و شاقولی در دستش بود. ۸ و خداوند مرا گفت: «ای عاموس چه می‌بینی؟» گفتم: «شاقولی.» خداوند فرمود: «اینک من شاقولی در میان قوم خود اسرائیل می‌گذارم و بار دیگر از ایشان درنخواهم گذشت. ۹ و مکانهای بلند اسحاق ویران و مقدس های اسرائیل خراب خواهد شد و به ضد خاندان بیرعام با شمشیر خواهم برخاست.» ۱۰ و امصیای کاهن بیت ثیل نزد بیرعام پادشاه اسرائیل فرستاده، گفت: «عاموس در میان خاندان اسرائیل بر تو فتنه می‌انگیزد و زمین سخنان او رامتحمّل نتواند شد. ۱۱ زیرا عاموس چنین می‌گوید: بیرعام به شمشیر خواهد مرد و اسرائیل از زمین خود البته به اسیری خواهد رفت.» ۱۲ و امصیا به عاموس گفت: «ای رایی برو و به زمین بپهودا فرار کن و در آنجا نان بخور و در آنجا نبوت کن.» ۱۳ اما در بیت ثیل بار دیگر نبوت منماچونکه آن مقدس پادشاه و خانه ذات خود قسم خورده ویهوه خدای لشکرها فرموده است که من ازحشمت یعقوب نفرت دارم و قصرهایش نزد من مکروه است. پس شهر را با هرچه در آن است تسلیم خواهم نمود. ۹ و اگر ده نفر در یک شهریاقی مانده باشند ایشان خواهند مرد. ۱۰ و چون

و ملاحظه نمایید که چه هنگامه های عظیم در وسط آن و چه نمودید. ۱۱ و بعضی از شما را به نهجی که خدا سدوم و عموره ظلمها در میانش واقع شده است. ۱۰ زیرا خداوند می گوید: آنانی را واژگون ساخت سرنگون نمودم و مانند مشعلی که از میان آتش که ظلم و غارت را در قصرهای خود ذخیره می کند راست کرداری گرفته شود بودید. معهدا خداوند می گوید بسوی من بازگشت را نمی دانند. ۱۱ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: دشمن به ۱۲ بنابراین ای اسرائیل به اینطور با تو عمل خواهم نمود و هر طرف زمین خواهد بود و قوت تو را از تو به زیر خواهد آوردو چونکه به اینطور با تو عمل خواهم نمود، پس ای اسرائیل خویشتن قصرهای تاراج خواهد شد. ۱۲ خداوند چنین می گوید: چنانکه را مهیاساز تا با خدای خود ملاقات نمایی. ۱۳ زیرا اینک آن که شبان دوساق یا نرمة گوش را از دهان شیر رها می کند، همچنان کوهها را ساخته و باد را آفریده است وانسان را از فکرهای خودش بنی اسرائیل که در سامره در گوشه های بستری و در دمشق در فراشی اطلاع می دهد و فجر را به تاریکی مبدل می سازد و بر بلندیهایی ساکنند رهایی خواهند یافت. ۱۳ خداوند یهوه خدای لشکرهای زمین می خرامد، یهوه خدای لشکرها اسم او می باشد.

گوید: بشنوید و به خاندان یعقوب شهادت دهید. ۱۴ زیرا در روزی که عقوبت تقصیرهای اسرائیل را به وی رسانم بر مذبح های بیت ئیل نیز عقوبت خواهم رسانید و شاخهای مذبح قطع شده، به زمین خواهد افتاد. ۱۵ و خداوند می گوید که خانه زمستانی را باخانه تابستانی خراب خواهم کرد و خانه های عاج تلف خواهد شد و خانه های عظیم منهدم خواهد گردید.»

۴ ای گاوان باشان که بر کوههای سامره می باشید و بر مسکینان ظلم نموده، فقیران را ستم می کنید و به آقایان ایشان می گوید بیایید تا بنوشیم، این کلام را بشنوید! ۲ خداوند یهوه به قدوسیت خود قسم خورده است که اینک ایامی بر شما می آید که شما را با غلها خواهند کشید و باقی ماندگان شما را با قلابهای ماهی. ۳ و خداوند می گوید که هر یک از شما از شکافهای روپروی خود بیرون خواهد رفت و شما به هر مون افکنده خواهید شد. ۴ به بیت ئیل بیایید و عصبان بوزرید و به جلجال آمده، عصبیان را زیاد کنید و هر بامداد قربانی های خود را بیاورید و هر سه روز عصبان را زیاد کنید و هر روز را مثل شب تاریک گردانید و آبهای دریا را روز عصبان خود را. ۵ و قربانی های تشکر باخمیرمایه بگذارید و هدایای تبرعی را ندا کرده، اعلان نمایید زیرا ای بنی اسرائیل همین پسندیده شما است! قول خداوند یهوه این است. ۶ و من می آید؛ ۱۰ ایشان از آنانی که در محکمه حکم می کنند، نفرت نیز نظافت دندان را در جمیع شهرهای شما و احتیاج نان را در جمیع مکانهای شما به شما دادم. معهدا خداوند می گوید بسوی راپایمال کردید و هدایای گندم از ایشان گرفتید، خانه ها را از من بازگشت نمودید. ۷ و من نیز چنینی که سه ماه تا درو مانده بود، باران را از شما منع نمودم و بر یک شهر بارانیدم و بر شهر و تاکستانهای دلپسند غرس خواهید نمود و لیکن شراب آنها دیگر نبارانیدم و بر یک قطعه باران آمد و قطعه دیگر که باران نیافت خشک شد. ۸ پس اهل دو یا سه شهر بسوی یک شهر برای نوشیدن آب آواره شدند، اما سیراب نگشتند و خداوند می گوید که بسوی من بازگشت نمودید. ۹ و شما را به باد سموم و یرقان متلا ساختم و ملخ بسیاری از باغها و تاکستانها و انجیرها و زیتونهای شما را خورد. معهدا خداوند می گوید بسوی من بازگشت بدی را تا زنده بمانید و بدین منوال یهوه خدای لشکرها با شما نمودید. ۱۰ و با را به رسم مصر بر شما فرستادم و جوانان شما را به شمشیر کشتم و اسبان شما را بردند و عفونت اردوهای شما به بینی شما برآمد. معهدا خداوند می گوید بسوی من بازگشت خدای لشکرها بر بقیه یوسف رحمت نماید. ۱۶ بنابراین، خداوند

عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که شریعت خداوند را ترک نموده، فریاض او را نگاه نداشتند و دروغهای ایشان که پدرانشان آنها را

۱ آنها را در ایام عزیا، پادشاه یهودا و ایام یرعام بن یوآش، پادشاه اسرائیل در سال قبل از زلزله درباره اسرائیل دید. ۲ پس گفت: خداوند از صهیون نعره می زند و آواز خود را از اورشلیم بلند می کند و مرتع های شبانان ماتم می گیرند و قله کرمل خشک می گردد. ۳ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر دمشق عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که جلعاد را به چومهای آهنین کوفتند. ۴ پس آتش در خاندان حزائیل خواهم فرستاد تا قصرهای بنهد را بسوزاند. ۵ و پشت بندهای دمشق را خواهم شکست و ساکنان را از همواری آون و صاحب عصا را از بیت عدن منقطع خواهم ساخت و خداوند می گوید که قوم ارام به قیر به اسیری خواهند رفت. ۶ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر غزه عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که تمامی (قوم را) به اسیری بردند تا ایشان را به ادوم تسلیم نمایند. ۷ پس آتش به حصارهای غزه خواهم فرستاد تا قصرهایش را بسوزاند. ۸ و ساکنان را از اشدود و صاحب عصا را از اشقلون منقطع ساخته، دست خود را به عقرون فرودخواهم آورد و خداوند یهوه می گوید که باقی ماندگان فلسطینیان هلاک خواهند شد. ۹ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر صور عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که تمامی (قوم را) به اسیری برده، ایشان را به ادوم تسلیم نمودند و عهد برادران را به یاد نیاوردند. ۱۰ پس آتش بر حصارهای صور خواهم فرستاد تا قصرهایش را بسوزاند. ۱۱ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر ادوم عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که برادر خود را به شمشیر تعاقب نمود و رحمهای خویش را تباہ ساخت و خشم او پیوسته می درید و غضب خود را دایم نگاه می داشت. ۱۲ پس آتش بر تیمان خواهم فرستاد تا قصرهای بصره را بسوزاند. ۱۳ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر بنی عمون عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که زنان حامله جلعاد را شکم پاره کردند تا حدود خویش را وسیع گردانند. ۱۴ پس آتش در حصارهای ربه مشتعل خواهم ساخت تا قصرهایش را با صدای عظیمی در روز جنگ و بانتدبادی در روز طوفان بسوزاند. ۱۵ و خداوند می گوید که پادشاه ایشان به اسیری خواهد رفت او و سرورانش جمع.

۲ چهار تقصیر موآب عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که استخوانهای پادشاه ادوم را آهک پختند. ۲ پس آتش بر موآب می فرستم تا قصرهای قریوت را بسوزاند و موآب با هنگامه و خروش و صدای کرنا خواهد مرد. ۳ و خداوند می گوید که داور را از میان منقطع خواهم ساخت و همه سرورانش را با وی خواهم کشت. ۴ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر یهوذا

۳ این کلام را بشنویید که خداوند آن را به ضد شما می گوید: ای بنی اسرائیل! آیا اینک من شما را تنگ خواهم گذارد چنانکه ارا بهای تلف نمودم. ۱۰ و من شما را از زمین مصر برآورده، چهل سال در بیابان گردش دادم تا زمین اموریان را به تصرف آورید. ۱۱ و بعضی از پسران شما را انبیا و بعضی از جوانان شما را نذیره قرار دادم. خداوند می گوید: ای بنی اسرائیل! آیا چنین نیست؟ ۱۲ اما شما نذیره ها را شراب نوشانیدید و انبیا را نهی نموده، گفتید که نبوت مکنید. ۱۳ اینک من شما را تنگ خواهم گذارد چنانکه ارا بهای که از بافه ها بر باشد، تنگ گذارده می شود. ۱۴ و مفر برای تندرو فوت خواهد شد و تنومند به توانایی خویش غالب نخواهد آمد و جبار جان خود را نخواهد رهانید. ۱۵ و تیرانداز نخواهد ایستاد و تیزی خود را نخواهد رهانید و اسب سوارجان خود را خلاصی نخواهد داد. ۱۶ و خداوند می گوید که شجاع ترین جباران در آن روز عریان خواهند گریخت.

۳ این کلام را بشنویید که خداوند آن را به ضد شما می گوید: ای بنی اسرائیل! آیا اینک من شما را تنگ خواهم گذارد چنانکه ارا بهای که از بافه ها بر باشد، تنگ گذارده می شود. ۱۴ و مفر برای تندرو فوت خواهد شد و تنومند به توانایی خویش غالب نخواهد آمد و جبار جان خود را نخواهد رهانید. ۱۵ و تیرانداز نخواهد ایستاد و تیزی خود را نخواهد رهانید و اسب سوارجان خود را خلاصی نخواهد داد. ۱۶ و خداوند می گوید که شجاع ترین جباران در آن روز عریان خواهند گریخت.

۳ این کلام را بشنویید که خداوند آن را به ضد شما می گوید: ای بنی اسرائیل! آیا اینک من شما را تنگ خواهم گذارد چنانکه ارا بهای که از بافه ها بر باشد، تنگ گذارده می شود. ۱۴ و مفر برای تندرو فوت خواهد شد و تنومند به توانایی خویش غالب نخواهد آمد و جبار جان خود را نخواهد رهانید. ۱۵ و تیرانداز نخواهد ایستاد و تیزی خود را نخواهد رهانید و اسب سوارجان خود را خلاصی نخواهد داد. ۱۶ و خداوند می گوید که شجاع ترین جباران در آن روز عریان خواهند گریخت.

فرستم تا از آنها سیر شوید و شما را بار دیگر در میان امت‌ها عار نخواهم ساخت. ۲۰ و لشکرشمالی را از شما دور کرده، به زمین ایشان را به آن فروختید، خواهم برانگیزانید و اعمال شما را به سر خشک ویران خواهم راند که مقدمه آن بر دریای شرقی وساقه‌اش بر شما خواهم برگردانید. ۸ و پسران و دختران شما را به دست بنی دریای غربی خواهد بود و بوی بدش بلند خواهد شد و عفونتش بیهودا خواهم فروخت تا ایشان را به سبائیان که امتی بعید می‌باشند برخواهد آمد زیرا کارهای عظیم کرده است.» ۲۱ ای زمین مترس! بفروشدن زیرخداوند این را گفته است. ۹ این را در میان امت‌ها وجد و شادی بنما زیرا بیهودا کارهای عظیم کرده است. ۲۲ ای ندا کنید. تدارک جنگ ببینید و جباران را برانگیزانید. تمامی مردان بهایم صحرا مترسید زیرا که مرتع‌های بیابان سبز شد و درختان میوه خود را آورد و انجیر و مو قوت خویش را دادند. ۲۳ ای پسران و ازه‌های خویش را برای نیزه‌ها خرد کنید و مرد ضعیف بگوید: من صهیون در یهوه خدای خویش وجد و شادی نمایم، زیرا که باران قوی هستم. ۱۱ ای همه امت‌ها بشتابید و بیابید و از هر طرف اولین را به اندازه‌اش به شما داده است و باران اول و آخر را در وقت جمع شوید! ای خداوند شجاعان خود را به آنجا فرودآور! ۱۲ برای شما بارانیده است. ۲۴ پس خرمن از گندم پر خواهد شد امت‌ها برانگیخته شوند و به وادی بیهوشافاط برآیند زیرا که من در معموره‌ها از شیر و روغن لبریز خواهد گردید. ۲۵ و سالهایی آنجا خواهم نشست تا بر همه امت‌هایی که به اطراف آن هستند را که ملخ و لنبه و سوس و سن یعنی لشکر عظیم من که بر داوری نمایم. ۱۳ داس را پیش آورید زیرا که حاصل رسیده است. شما فرستاده بودم خوردن به شما رد خواهم نمود. ۲۶ و غذای بسیار خورده، سیر خواهید شد و اسم یهوه خدای خود را که برای شما کارهای عجیب کرده است، تسبیح خواهید خواند و قوم من وادی قضا! زیرا روزخداوند در وادی قضا نزدیک است. ۱۵ آفتاب تا به ابد خجل نخواهند شد. ۲۷ و خواهید دانست که من در و ماه سیاه می‌شوند و ستارگان تابش خود را بازمی‌دارند. ۱۶ و میان اسرائیل می‌باشم و من یهوه خدای شما هستم و دیگری نیست خداوند از صهیون نعره می‌زند و آواز خود را از اورشلیم بلند می‌کند و قوم من خجل نخواهند شد تا ابد الابد. ۲۸ و بعد از آن روح و آسمان وزمین متزلزل می‌شود، اما خداوند ملجای قوم خود و خود را بر همه بشر خواهم ریخت و پسران و دختران شما نبوت خواهند نمود و پیران شما و جوانان شما رویاها خواهند دید. ۲۹ و یهوه خدای شما در کوه مقدس خویش صهیون ساکن می‌باشم و در آن ایام روح خود را بر غلامان و کنیزان نیز خواهم ریخت. ۳۰ و اورشلیم مقدس خواهد بود و بیگانگان دیگر از آن عبور نخواهند آیات را از خون و آتش و ستونهای دود در آسمان و زمین ظاهر خواهم نمود. ۱۸ و در آن روزکوهها عصیر انگور را خواهند چکانید و ساخت. ۳۱ آفتاب به تاریکی و ماه به خون مبدل خواهند شد، کوهها به شیر جاری خواهد شد و تمامی وادیهای یهودا به آب پیش از ظهور یوم عظیم و مهیب خداوند. ۳۲ و واقع خواهد شد جاری خواهد گردید و چشمه‌ای از خانه خداوند بیرون آمده، وادی هرکه نام خداوند را بخواند نجات یابد زیرا در کوه صهیون و در اورشلیم چنانکه خداوند گفته است بقیتی خواهد بود و در میان نمودند و خون بی‌گناهان را در زمین ایشان ریختند. ۲۰ و یهودا تا باقی ماندگان آنانی که خداوند ایشان را خوانده است.

۳ زیرا اینک در آن ایام و در آن زمان چون اسیری یهودا و اورشلیم را برگردانیده باشم، ۲ آنگاه جمیع امت‌ها را جمع کرده، به وادی بیهوشافاط فرود خواهم آورد و در آنجا با ایشان درباره قوم خود و میراث خویش اسرائیل محاکمه خواهم نمود زیرا که ایشان را در میان امت‌ها پراکنده ساخته و زمین مرا تقسیم نموده‌اند. ۳ و بر قوم من قرعه انداخته و پسری در عوض فاحشه‌ای داده و دختری به شراب فروخته‌اند تا بنوشند. ۴ و حال‌ای صور و صیدون و تمامی دیار فلسطینیان شما را با من چه کار است؟ آیا شما به من جزا می‌رسانید؟ و اگر به من جزا برسانید من جزای شما را برودی هرچه تمام تر به سر شما رد خواهم نمود. ۵ چونکه نقره و طلا و نفایس زیبای مرا گرفته، آنها را به هیکل‌های خود درآوردید. ۶ و پسران یهودا و پسران اورشلیم را به پسران یونانیان فروختید تا ایشان را

۲ در صهیون کرنا بنوازید و در کوه مقدس من صدا بلند کنید!

تمامی ساکنان زمین بلرند زیرا روز خداوند می‌آید و نزدیک است.

۲ روزتاریکی و ظلمت، روز ابرها و ظلمت غلیظ مثل فجر منبسط بر کوهها! امتی عظیم و قوی که مانند آن از ازل نبوده و بعد از این تا سالها و ده‌های بسیار نخواهد بود. ۳ پیش روی ایشان به پسران خویش و پسران ایشان به طبقه بعد خبر بدهید. ۴ آنچه آتش می‌سوزاند و در عقب ایشان شعله ملتهب می‌گردد. پیش از سن باقی ماند، ملخ می‌خورد و آنچه از ملخ باقی ماند، لنبه می‌خورد و آنچه از لنبه باقی ماند، سوس می‌خورد. ۵ ای مستان بیدار شده، گریه کنید وای همه میگساران به جهت عصیانگور ولوله نمایید زیرا که از دهان شما منقطع شده است. ۶ زیرا که امتی قوی و بی‌شمار به زمین من هجوم می‌آورند. دندانهای ایشان دندانهای شیر است و اضراس ایشان اضراس هزبر است. ۷ بسته باشند. ۶ از حضور ایشان قوم هامی لرزند. تمامی رویها رنگ پریده می‌شود. ۷ مثل جباران می‌دوند، مثل مردان جنگی بر حصارها برمی‌آیند و هر کدام به راه خود می‌آیند و طریقه‌های خود را تبدیل نمی‌کنند. ۸ بر یکدیگر ازدحام نمی‌کنند، زیرا هرکس به راه خود می‌خرامد. از میان حربه‌ها هجوم می‌آورند و صف‌های خود را نمی‌شکنند. ۹ بر شهر می‌جهند، به روی حصارها می‌دوند، به خانه‌ها برمی‌آیند. مثل دزدان از پنجره‌ها داخل می‌شوند. ۱۰ از حضور ایشان زمین متزلزل و آسمانها مرتعش می‌شود؛ آفتاب و ماه سیاه می‌شوند و ستارگان نور خویش را باز می‌دارند. ۱۱ و خداوند آواز خود را پیش لشکر خویش بلند می‌کند، زیرا اردوی او بسیار عظیم است و آنکه سخن خود را بجا می‌آورد، قدراست. زیرا روز خداوند عظیم و بی‌نهایت مهیب است و کیست که طاقت آن را داشته باشد. ۱۲ و لکن الان خداوند می‌گوید با تمامی دل و پا روزه و گریه و ماتم بسوی من بازگشت نمایید. ۱۳ و دل خود را چاک کنید نه رخت خویش را و به یهوه خدای خود بازگشت نمایید زیرا که اورثوف و رحیم است و دیرخشم و کثیراحسان و ازبلا پشیمان می‌شود. ۱۴ که می‌داند که شاید برگردد و پشیمان شود و در عقب خود برکتی واگذارد، یعنی هدیه آردی و هدیه تعیین کرده، محفل مقدس را ندا کنید. ۱۶ قوم را جمع کنید، جماعت را تقدیس نمایید، پیران و کودکان و شیرخوارگان را فراهم آورید. داماد از حجره خود و عروس از حجله خویش بیرون آیند. ۱۷ کاهانی که خدام خداوند هستند در میان رواق و مذبح گریه کنند و بگویند: «ای خداوند بر قوم خویش شفقت فرما و میراث خویش را به عار مسبار، مبادا امت‌ها بر ایشان حکمرانی نمایند. چرا در میان قومها بگویند که خدای ایشان کجا است؟» ۱۸ پس خداوند برای زمین خود به غیرت خواهد آمد و بر قوم خویش شفقت خواهد نمود. ۱۹ و خداوند قوم خود را اجابت نموده، خواهد گفت: «اینک من گندم و شیره و روغن را برای شما می‌

۱ نازل شد. ۲ ای مشایخ این را بشنوید! وای جمیع ساکنان زمین این را گوش بگیرید! آیا مثل این درایم شما یا در ایام پدران شما واقع شده است؟ ۳ شما از این به پسران خود و پسران شما به پسران خویش و پسران ایشان به طبقه بعد خبر بدهید. ۴ آنچه آتش می‌سوزاند و در عقب ایشان شعله ملتهب می‌گردد. پیش از سن باقی ماند، ملخ می‌خورد و آنچه از ملخ باقی ماند، لنبه می‌خورد و آنچه از لنبه باقی ماند، سوس می‌خورد. ۵ ای مستان بیدار شده، گریه کنید وای همه میگساران به جهت عصیانگور ولوله نمایید زیرا که از دهان شما منقطع شده است. ۶ زیرا که امتی قوی و بی‌شمار به زمین من هجوم می‌آورند. دندانهای ایشان دندانهای شیر است و اضراس ایشان اضراس هزبر است. ۷ بسته باشند. ۶ از حضور ایشان قوم هامی لرزند. تمامی رویها رنگ پریده می‌شود. ۷ مثل جباران می‌دوند، مثل مردان جنگی بر حصارها برمی‌آیند و هر کدام به راه خود می‌آیند و طریقه‌های خود را تبدیل نمی‌کنند. ۸ بر یکدیگر ازدحام نمی‌کنند، زیرا هرکس به راه خود می‌خرامد. از میان حربه‌ها هجوم می‌آورند و صف‌های خود را نمی‌شکنند. ۹ بر شهر می‌جهند، به روی حصارها می‌دوند، به خانه‌ها برمی‌آیند. مثل دزدان از پنجره‌ها داخل می‌شوند. ۱۰ از حضور ایشان زمین متزلزل و آسمانها مرتعش می‌شود؛ آفتاب و ماه سیاه می‌شوند و ستارگان نور خویش را باز می‌دارند. ۱۱ و خداوند آواز خود را پیش لشکر خویش بلند می‌کند، زیرا اردوی او بسیار عظیم است و آنکه سخن خود را بجا می‌آورد، قدراست. زیرا روز خداوند عظیم و بی‌نهایت مهیب است و کیست که طاقت آن را داشته باشد. ۱۲ و لکن الان خداوند می‌گوید با تمامی دل و پا روزه و گریه و ماتم بسوی من بازگشت نمایید. ۱۳ و دل خود را چاک کنید نه رخت خویش را و به یهوه خدای خود بازگشت نمایید زیرا که اورثوف و رحیم است و دیرخشم و کثیراحسان و ازبلا پشیمان می‌شود. ۱۴ که می‌داند که شاید برگردد و پشیمان شود و در عقب خود برکتی واگذارد، یعنی هدیه آردی و هدیه تعیین کرده، محفل مقدس را ندا کنید! مشایخ نزد تمامی ساکنان زمین را به خانه یهوه خدای خود جمع نموده، نزد خداوند تضرع نمایید. ۱۵ وای برآن روز زیرا روز خداوند نزدیک است و مثل هلاکتی از قادر مطلق می‌آید. ۱۶ آیا ماکولات درنظر ما منقطع نشد و سرور و شادمانی از خانه خدای ما. ۱۷ دانه‌ها زیر کلوخها پوسید. مخزن‌های پیران و انبارها خراب شد زیرا گندم تلف گردید. ۱۸ بهایم چه قدر ناله می‌کنند و رمه‌های گاوان شوریده احوانند، چونکه مرتعی ندارند و گله‌های گوسفند نیز تلف شده‌اند. ۱۹ ای خداوندند تو تضرع می‌نمایم زیرا که آتش مرتع‌های صحرا را سوزانده و شعله همه درختان صحرا را افروخته است. ۲۰ بهایم صحرا بسوی تو صیحه می‌زنند زیرا که جوئیهای آب خشک شده و آتش مرتعهای صحرا را سوزانده است.

مثل درخت زیتون و عطرش مانند لبنان خواهد بود. ۷ آنانی که زیر سایه اش ساکن می‌باشند، مثل گندم زیست خواهند کرد و مانند موها گل خواهند آورد. انتشار او مثل شراب لبنان خواهد بود. ۸

افرایم خواهد گفت: مرا دیگر با بتها چه کار است؟ و من او را اجابت کرده، منظور خواهم داشت. من مثل صنوبر تر و تازه می‌باشم. میوه تو از من یافت می‌شود. ۹ کیست مرد حکیم که این چیزها را بفهمد و فهمی که آنها را بدانند؟ زیرا طریق های خداوند مستقیم است و عادلان در آنها سلوک می‌نمایند، اما خطاکاران در آنها لغزش می‌خورند.

رقت های من با هم مشتعل شده است. ۹ حدت خشم خود را درباره آنها می گویند که اشخاصی که قربانی می گذارند گوساله ها جاری نخواهم ساخت و بار دیگر افرایم را هلاک نخواهم نمود زیرا راببوسند. ۳ بنابراین، ایشان مثل ابرهای صبح و مانند شبی که خدا هستم وانسان نی و درمیان تو قدوس هستم، پس به غضب بروی می گذرد، هستند. و مثل کاه که از خرمن پراکنده شود و نخواهم آمد. ۱۰ ایشان خداوند را پیروی خواهند نمود. اومتل شیر مانند دود که از روزن برآید. ۴ اما من از زمین مصر (تا حال) بیهو غرش خواهد نمود و چون غرش نماید فرزندان از مغرب به لوزه خدای توهستم و غیر از من خدای دیگر را نمی شناسی و سواى خواهند آمد. ۱۱ مثل مرغان از مصر و مانند کبوتران از زمین آشور من نجات دهندهای نیست. ۵ من تو را در بیابان در زمین بسیار لرزان خواهند آمد. خداوند می گوید که ایشان را در خانه های خشک شناختم. ۶ چون چریندن، سیر شدند و چون سیر شدند، ایشان ساکن خواهم گردانید. ۱۲ افرایم مرا به دروغها و خاندان اسرائیل به مکرها احاطه کرده اند و یهودا هنوز با خدا و باقدوس من برای ایشان مثل شیر خواهم بود و مانند پلنگ به سر راه در کمین خواهم نشست. ۸ و مثل خرسی که بچه هایش را از وی ربوده باشد، بر ایشان حمله خواهم آورد و پرده دل ایشان را خواهم درید و مثل شیر ایشان را در آنجا خواهم خورد و حیوانات صحرا ایشان را خواهند درید. ۹ ای اسرائیل هلاک شدی، اما معاونت تو بامن است. ۱۰ الان پادشاه تو کجاست تا تو را در تمامی شهرهایت معاونت کند و داوانت (کجایند) که درباره آنها گفتم پادشاه و سروران به من بده؟ ۱۱ از غضب خود، پادشاهی به تو دادم و از خشم خویش او را برداشتم. ۱۲ عصیان افرایم بسته شده و گناه او مخزون گردیده است. ۱۳ دردهای زه مثل زنی که می زاید بروی آمده است و او پسری نداشتند است زیرا در وقتش، در جای تولد فرزندان نمی ایستد. ۱۴ من ایشان را از دست هاویه فدیة خواهم داد و ایشان را از موت نجات خواهم بخشید. ای موت ضربات تو کجاست وای هاویه هلاکت تو کجا است؟ پشیمانی از چشمان من مستور شده است. (Sheol

۱۲ افرایم باد را می خورد و باد شرقی راتعاقب می کند. تمامی روز دروغ و خرابی را می افزاید و ایشان با آشور عهد می بندند و روغن (به جهت هدیه) به مصر برده می شود. ۲ خداوند را با یهودا مخاصمه ای است و یعقوب را برحسب راهبایش عقوبت رسانیده، بر وفق اعمالش او را جزا خواهد داد. ۳ او پاشنه برادر خود را در رحم گرفت و در حین قوتش با خدامجاهده نمود. ۴ با فرشته مجاهده نموده، غالب آمد. گریان شده، نزد وی تضرع نمود. در بیت ثیل او را یافت و در آنجا با ما تکلم نمود. ۵ اما خداوند، خدای لشکرهاست و یادگاری او بیهو است. ۶ اما تو بسوی خدای خود بازگشت نما و رحمت و راستی را نگاه داشته، دائم منتظر خدای خود باش. ۷ او سوداگری است که میزان فریب در دست او می باشد و ظلم را دوست می دارد. ۸ و افرایم می گوید: «به درستی که دولت مند شده ام و توانگری را برای خود تحصیل نموده ام و در تمامی کسب من بی انصافی ای که گناه باشد، در من نخواهند یافت.» ۹ اما من از زمین مصر (تا حال) بیهو خدای تو هستم و تو را بار دیگر مثل ایام مواسم در خیمه ها ساکن خواهم گردانید. ۱۰ به انبیا نیز تکلم نمودم و رویاها افرودم و بواسطه انبیا مثلها زدم. ۱۱ به درستی که ایشان در جلعاد محض گناه و بطالت گردیدند و در جلعال گاوها قربانی کردند. و مذبح های ایشان نیز مثل توده های سنگ در شیارهای زمین می باشد. ۱۲ و یعقوب به زمین ارام فرار کرد و اسرائیل به جهت زن خدمت نمود و برای زن شبانی کرد. ۱۳ و خداوند اسرائیل را بواسطه نبی از مصر برآورد و او به دست نبی محفوظ گردید. ۱۴ افرایم خشم بسیار تلخی به هیجان آورد، پس خداوندش خون او را بر سرش وا گذاشت و عار او را بر وی رد نمود.

۱۴ ای اسرائیل بسوی بیهو خدای خود بازگشت نما زیرا به سبب گناه خود لغزیده ای. ۲ با خود سخنان گرفته، بسوی خداوند بازگشت نمایند و او را گویند: «تمامی گناه را عفو فرما و ما را به لطف مقبول فرما، پس گوساله های لبهای خویش را ادا خواهیم نمود. ۳ آشور ما را نجات نخواهد داد و بر اسبان سوار خواهیم شد و بار دیگر به عمل دستهای خود نخواهیم گفت که شما خدایان ما هستید چونکه از تو یتیمان رحمت می یابند.» ۴ ارتداد ایشان را شفا داده، ایشان را مغان دوست خواهم داشت زیرا خشم من از ایشان برگشته است. ۵ برای اسرائیل مثل شبنم خواهم بود و او مانند سوسنهای گل خواهد کرد و مثل لبنان ریشه های خود را خواهد دوآید. ۶ شاخه هایش منتشر شده، زیبایی او

۱۳ هنگامی که افرایم به لوزه سخن گفت، خویشتن را در اسرائیل مرتفع نمود؛ اما چون در امر بعل مجرم شد، بمرزد. ۲ و الان گناهان می افزاید و از نقره خود بتهای ریخته شده و تماثیل موافق عقل خود می سازند که همه آنها عمل صنعتگران می باشد و

بخورد نجس خواهد شد، زیرا خوراک ایشان برای اشتیهای ایشان است. پس آن در خانه خداوند داخل نخواهد شد. ۵ پس در ایام به جهت هدیه برای پادشاه دشمن خواهند برد. افزایش خجالت موسم و در ایام عیدهای خداوند چه خواهید کرد؟ ۶ زیرا اینک خواهد کشید و اسرائیل از مشورت خود رسوا خواهد شد. ۷ پادشاه از ترس هلاکت رفته‌اند، اما مصر ایشان را جمع خواهد کرد و سامره مثل کف بر روی آب نابود می‌شود. ۸ و مکانهای بلند موف ایشان را دفن خواهد نمود. مکانهای نفیسه نقره ایشان را آن که گناه اسرائیل می‌باشد ویران خواهد شد و خار و خس خارها به تصرف خواهند گرفت و در منازل ایشان شوکها خواهد برمذبح های ایشان خواهد روید و به کوهها خواهد گفت که ما را بود. ۷ ایام عقوبت می‌آید. ایام مکافات می‌رسد و اسرائیل این را بپوشانید و به تلها که بر ما بیفتید. ۹ ای اسرائیل از ایام جبهه گناه خواهند دانست. نبی احمق گردید و صاحب روح دیوانه شد کرده‌ای. در آنجا ایستادند و جنگ با فرزندان شرارت در جبهه به سبب کثرت گناه و فراوانی بغض تو. ۸ افزایش از جانب خدای ایشان نرسید. ۱۰ هر گاه بخوایم ایشان را تادیب خواهم نمود و من دیده بان بود. دام صیاد بر تمامی طریقیهای انبیای گسترده شد. قومها به ضد ایشان جمع خواهند شد، هنگامی که به دو گناه در خانه خدای ایشان عداوت است. ۹ مثل ایام جبهه فساد را به خود بسته شوند. ۱۱ و افزایش گوساله آموخته شده است که کوفتن نهایت رسانیده‌اند، پس عصبان ایشان را بیاد می‌آورد و گناه ایشان خرمن را دوست می‌دارد و من بر گردن نیکوی او گذر کردم و من رامکافات خواهد داد. ۱۰ اسرائیل را مثل انگورها در بیابان یافتیم. بر افزایش یوغ می‌گذارم. یهودا شیار خواهد کرد و یعقوب مازو برای پدران شما را مثل نوبر انجیر در ابتدای موسمش دیدیم. اما ایشان خودخواهد کشید. ۱۲ برای خود به عدالت بکارید و به حسب به بلع فغور رفتند و خویشترن را برای رسوایی نذیره ساختند و مانند معشوقه خود مکروه شدند. ۱۱ جلال افزایش مثل مرغ می‌پرد. وقت است که خداوند را بطیلبی تا بیاید و بر شما عدالت را بباراند. زاییدن و حامله شدن و در رحم قرارگرفتن نخواهد شد. ۱۲ و اگر فرزندان را بیرورنندایشان را بی‌اولاد خواهم ساخت به حدی که خوردید، چونکه به طریق خود و به کثرت جباران خویش اعتماد انسانی نخواهد ماند. وای بر ایشان حینی که من نیز از ایشان دور نمودید. ۱۴ لهندانگامه‌ای در میان قوم های تو خواهد برخاست شوم. ۱۳ افزایش حینی که او را برگزیدیم مثل صورت در مرتع نیکو و تمامی قلعه هایت خراب خواهد شد به نهجی که سلمان، بیت مغروس بود، اما افزایش پسران خود را برای قاتل بیرون خواهد آورد. اریل را در روز جنگ خراب کرد که مادر با فرزندان خرد شدند. ۱۴ ای خداوند به ایشان بده. چه بدهی؟ رحم سقط کننده و ۱۵ همچنین بیت ثیل به سبب شدت شرارت شما به شما عمل پستانهای خشک به ایشان بده. ۱۵ تمامی شرارت ایشان در جلجال است زیرا که در آنجا از ایشان نفرت داشتم. پس ایشان را

به سبب اعمال زشت ایشان از خانه خود خواهم راند و ایشان را دیگر دوست نخواهم داشت چونکه جمیع سروران ایشان فتنه انگیزند. ۱۶ افزایش خشک شده است و ریشه ایشان خشک گردیده، میوه نمی‌آوردند و اگر نیز بزیاید نتایج مرغوب رحم ایشان را خواهم کشت. ۱۷ خدای من ایشان را ترک خواهد نمود چونکه او را نشنیدند، پس در میان امت‌ها آواره خواهند شد.

۱۰ اسرائیل مو برومند است که میوه برای خود می‌آورد. هرچه جذب نمودم و به جهت ایشان مثل کسانی بودم که یوغ را از میوه زیاد می‌آورد، مذبح‌ها را زیاد می‌سازد و هرچه زمینش نیکوتر می‌شود، تمائیل را نیکوتر بنامی کند. ۲ دل ایشان پر از نفاق است. الان مجرم می‌شوند و او مذبح های ایشان را خراب و تمائیل ایشان را منهدم خواهد ساخت. ۳ زیرا که الحال می‌گویند: «پادشاه نداریم چونکه از خداوند نمی‌ترسیم، پس پادشاه برای ما چه تواند کرد؟» ۴ ایشان قسم های دروغ خورده و عهدها بسته، سخنان (باطل) می‌گویند و عدالت مثل حنظل در شیارهای زمین می‌روید. ۵ ساکنان سامره برای گوساله های بیت آن می‌ترسند زیرا که قومهش برای آن ماتم می‌گیرند و کاهانش به جهت جلال و

با تو چه کنم؟ زیرا نیکویی تو مثل ابرهای صبح و مانند شبنم است می‌کنند. برای روغن و شراب جمع شده، بر من فتنه می‌انگیزند. که بزودی می‌گذرد. ۵ بنابراین من ایشان را بوسیله انبیا قطع نمودم و به سخنان دهان خود ایشان را کشتم و داوری من مثل نور ساطع می‌شود. ۶ زیرا که رحمت را پسند کردم و نه قربانی را به حضرت اعلی. مثل کمان خطاکننده شده‌اند. سروران ایشان به معرفت خدا را بیشتر از قربانی های سوختنی. ۷ اما ایشان مثل آدم از عهد تجاوز نمودند و در آنجا به من خیانت ورزیدند. زمین مصر ایشان را استهزا خواهند نمود.

۸ جلعهادشهر گناهکاران و خون آلود است. ۹ و چنانکه رهزنان برای مردم در کمین می‌باشند، همچنان جمعیت کاهنان در راه شکیم می‌کشند زیرا که ایشان مرتکب قیاحت شده‌اند. ۱۰ در خاندان اسرائیل عملی هولناک دیدم: افرایم در آنجا مرتکب زنا شده، اسرائیل خویشتر از نجس ساخته است. ۱۱ و برای تو نیزای یهودا حصادی معین شده است هنگامی که اسیری قوم خود راخواهم برگردانید.

۷ چون اسرائیل را شفا می‌دادم، آنگاه گناه افرایم و شرارت سامره منکشف گردید، زیرا که مرتکب فریب شده‌اند. دزدان داخل می‌شوند و رهزنان در بیرون تاراج می‌نمایند. ۲ ودر دل خود تفکر نمی‌کنند که من تمامی شرارت ایشان را به یاد آورده‌ام. الان اعمالشان ایشان را احاطه می‌نماید و آنها در نظر من واقع شده است. ۳ پادشاه را بشرارت خویش و سروران را به دروغهای خود شادمان می‌سازند. ۴ جمیع ایشان زناکارند مثل تنوری که خباز آن را مشتعل سازد که بعد از سرشتن خمیر تا مخمر شدنش ازیرانگیختن آتش باز می‌ایستد. ۵ در یوم پادشاه ما، سروران از گرمی شراب، خود را بیمار ساختند و او دست خود را به استهزاکنندگان دراز کرد. ۶ زیرا که دل خود را به مکاید خویش مثل تنور نزدیک آوردند؛ و تمامی شب خباز ایشان می‌خوابد و صبحگاهان آن مثل آتش ملتهب مشتعل می‌شود. ۷ جمیع ایشان مثل تنور گرم شده، داوران خویش را می‌بلعد و همه پادشاهان ایشان می‌افتند و در میان ایشان کسی نیست که مریخواوند. ۸ افرایم با قومها مخلوط شده است. افرایم قرص نانی است که برگردانیده نشده است. ۹ غریبان قوتش را خورده‌اند و او نمی‌داند. سفیدی بر مویهای او پاشیده شده است و اونمی‌داند. ۱۰ فخر اسرائیل پیش رویش شهادت می‌دهد اما ایشان به بیهوه خدای خود بازگشت نمی‌نمایند و با وجود این همه او را نمی‌طلبند. ۱۱ افرایم مانند کیوتر ساده دل، بی‌فهم است. مصر را می‌خوانند و بسوی آشور می‌روند. ۱۲ وچون می‌روند من دام خود را بر ایشان می‌گسترانم و ایشان را مثل مرغان هوا به زیر می‌اندازم وایشان را بر وفق اخباری که به جماعت ایشان رسیده است، تادیب می‌نمایم. ۱۳ وای بر ایشان زیرا که از من فرار کردند. هلاکت بر ایشان باد زیرا که به من عصیان ورزیدند. اگرچه من ایشان را فدییه دادم، لکن به ضد من دروغ گفتند. ۱۴ و از دل خود نزد من استغاثه نمی‌نمایند بلکه بر بسترهای خود ولوله

۹ ای اسرائیل مثل قومها شادی و وجد منمازیرا از خدای خود زنا نمودی و در همه خرمنها اجرت را دوست داشتی. ۲ خرمنها وچرخشنتها ایشان را پرورش نخواهد داد و شیوه در آن ضایع خواهد شد. ۳ در زمین خداوند ساکن نخواهند شد بلکه افرایم به مصر خواهد برگشت و ایشان در آشور چیزهای نجس خواهند خورد. ۴ برای خداوند شراب نخواهند ریخت و مقبول او نخواهند شد. قربانی های ایشان مثل خوراک ماتمیان خواهد بود و هرکه از آنها

بنی اسرائیل ایام بسیاری بدون پادشاه و بدون رئیس و بدون قربانی و بزم ایشان تمام شود مرتکب زنا می شوند و حاکمان ایشان افتضاح بدون تمثال و بدون ایفود و ترفییم خواهند ماند. ۵ و بعد از آن را بسیار دوست می دارند. ۱۹ باد ایشان را در بالهای خود فرو بنی اسرائیل بازگشت نموده، بیهو خدای خویش و پادشاه خود داود خواهد پیچید و ایشان از قربانی های خویش خجل خواهند شد.

۵ ای کاهنان این را بشنوید وای خاندان اسرائیل اصغا نمایید ترس خواهند آمد.

۴ ای بنی اسرائیل کلام خداوند را بشنوید زیرا خداوند را با ساکنان زمین محاکمه ای است چونکه نه راستی و نه رافت و معرفت خدادر زمین می باشد. ۲ بلکه لعنت و دروغ و قتل و دزدی و زناکاری. و تعدی می نمایند و خونریزی به خونریزی ملحق می شود. ۳ بنابراین، زمین ماتم می کند و همه ساکنانش با حیوانات صحرا و مرغان هوا کاهیده می شوند و ماهیان دریا نیز تلف می گردند. ۴ اما احدی مجادله نمایند و احدی توبیخ نکنند، زیرا که قوم تو مثل مجادله کنندگان با کاهنان می باشند. ۵ و تو در وقت روز خواهی لغزید و نبی نیز با تو در وقت شب خواهد لغزید و من مادر تو را هلاک خواهم ساخت. ۶ قوم من از عدم معرفت هلاک شده اند. چونکه تو معرفت را ترک نمودی من نیز تو را ترک نمودم که برای من کاهن نشوی و چونکه شریعت خدای خود را فراموش کردی من نیز فرزندان تو را فراموش خواهم نمود. ۷ هر قدر که ایشان افزوده شدند، همان قدر به من گناه ورزیدند. پس جلال ایشان را به رسوایی مبدل خواهم ساخت. ۸ گناه قوم مرا خوراک خود ساختند و دل خویش را به عصیان ایشان مشغول نمودند. ۹ کاهنان مثل قوم خواهند بود و عقوبت راههای ایشان را بر ایشان خواهم رسانید و جزای اعمال ایشان را به ایشان خواهم داد. ۱۰ داوری کوفته گردیده است زیرا که به پیروی تقالید خرسند می باشد. خواهند خورد اما سیر نخواهد شد و زنا خواهند کرد، اما افزوده نخواهند گردید زیرا که عبادت خداوند را ترک نموده اند. ۱۱ زنا و شراب و شیره دل ایشان را می رباید. ۱۲ قوم من از چوب خود مسئله می کنند و عصای ایشان بدیشان خبر می دهد. زیرا که روح زناکاری ایشان را گمراه کرده است و از اطاعت خدای خود زنا کرده اند. ۱۳ بر قله های کوهها قربانی می گذرانند و بر تلها زیر درختان بلوط و سفیددار و ون، چونکه سایه خوب دارد، بخورمی سوزانند. از این جهت دختران شما زانی می کنند و عروسهای شما فاحشه گری می نمایند. ۱۴ و من دختران شما را حینی که زنا می کنند و عروسهای شما را حینی که فاحشه گری می نمایند سزا نخواهم داد زیرا که خود ایشان بازانیها عزلت می گیرند و با فاحشهها قربانی می گذرانند. پس قومی که فهم ندارند خواهند افتاد. ۱۵ ای اسرائیل اگر تو زنا می کنی، بپودامرتکب جرم نشود. پس به جلجال نروید و به بیت آن بر نیایید و به حیات بیهو قسم نخورید. ۱۶ درستی که اسرائیل مثل گاو سرکش، سرکشی نموده است. الان خداوند ایشان را مثل برهه در مرتع وسیع خواهد چرانید. ۱۷

۶ بیاید نزد خداوند بازگشت نمایم زیرا که او دریده است و ما را شفا خواهد داد؛ او زده است و ما را شکسته بندی خواهد نمود. ۲ بعد از دو روز ما را زنده خواهد کرد. در روز سوم ما را خواهد بر خیزانید و در حضور او زیست خواهیم نمود. ۳ پس خداوند را بشناسیم و به جد و جهدمعرفت او را تعاقب نمایم. طلوع او مثل فجر یقین است و بر ما مثل باران و مانند باران آخر که زمین را سیراب می کند خواهد آمد. ۴ ای افرایم با تو چه کنم؟ ای یهودا

اما او نمی دانست که من بودم که گندم و شیره و روغن را به او می دادم و نقره و طلائی را که برای بعل صرف می کردند برایش

۱ آحاز و حزقیل پادشاهان یهودا و در ایام یربعام بن یوآش پادشاه اسرائیل، بر هوشع بن بئیری نازل شد. ۲ ابتدای کلام خداوند به هوشع. خداوند به هوشع گفت: «برو و زنی زانیه و اولاد زناکار برای خود بگیر زیرا که این زمین از خداوند برگشته، سخت زناکار شده‌اند.» ۳ پس رفت و جوهر دختر دبالیم را گرفت و او حامله شده، پسری برایش زایید. ۴ و خداوند وی را گفت: «او را یزرعیل نام به زیرا که بعد از اندک زمانی انتقام خون یزرعیل را از خاندان ییهو خواهم گرفت و مملکت خاندان اسرائیل را تلف خواهم ساخت. ۵ و در آن روز کمان اسرائیل را در وادی یزرعیل خواهم شکست.» ۶ پس بار دیگر حامله شده، دختری زایید و او وی را گفت: «او را لوروحامه نام بگذار، زیرا باردیگر بر خاندان اسرائیل رحمت نخواهم فرمود، بلکه ایشان را از میان بالکل خواهم برداشت. ۷ لیکن بر خاندان یهودا رحمت خواهم فرمود و ایشان را به یهوه خدای ایشان نجات خواهم داد و ایشان را به کمان و شمشیر و جنگ و اسبان و سواران نخواهم رها کنید.» ۸ و چون لوروحامه را از شیر بازداشته بود، حامله شده، پسری زایید. ۹ و او گفت: «نام او را لوعمی بخوان زیرا که شما قوم من نیستید و من (خدای) شما نیستم. ۱۰ لیکن شماره بنی اسرائیل مثل ریگ دریا خواهد بود که نتوان پیمود و نتوان شمرد و در مکانی که به ایشان گفته می شد شما قوم من نیستید، در آنجا گفته خواهد شد پسران خدای حیی می باشید. ۱۱ و بنی یهودا و بنی اسرائیل با هم جمع خواهند شد و یک رئیس به جهت خود نصب نموده، از آن زمین برخوانند آمد زیرا که روز یزرعیل، روز عظیمی خواهد بود.»

۲ به برادران خود عمی بگویند و به خواهران خویش روحامه! ۲ محاجه نمایند! با مادر خود محاجه نمایند زیرا که او زن من نیست و من شوهر او نیستم. لهدا زنای خود را از پیش رویش و فاحشگی خویش را از میان پستانهایش رفع بنماید. ۳ مبدا رخت او را کنده، وی را برهنه نمایم و او را مثل روز ولادتش گردانیده، مانند یابان واگذارم و مثل زمین خشک گردانیده، به تشنگی بکشم. ۴ و بر پسرانش رحمت نخواهم فرمود چونکه فرزندان زنا می باشند. ۵ زیرا مادرایشان زنا نموده و والده ایشان بی شرمی کرده است که گفت: «در عقب عاشقان خود که نان و آب و پشم و کتان و روغن و شربت به من داده اند خواهم رفت.» ۶ بنابراین، راه تو را به خارها خواهم بست و گرد او دیواری بنا خواهم نمود تاراههای خود را نیابد. ۷ و هر چند عاشقان خود راتعاقب نماید به ایشان نخواهد رسید و هر چند ایشان را بطلبد نخواهد یافت. پس خواهد گفت: «می روم و نزد شوهر نخستین خود برمی گردم زیرا در آنوقت از کنون مرا خوشتر می گذشت.» ۸

۳ و خداوند مرا گفت: «بار دیگر برو و زنی را که محبوبه شوهر خود و زانیه می باشد دوست بدار، چنانکه خداوند بنی اسرائیل را دوست می دارد با آنکه ایشان به خدایان غیر مایل می باشند و قرصهای کشمش را دوست می دارند.» ۲ پس او را برای خود به پانزده مثقال نقره و یک حومر و نصف حومر جو خریدم، ۳ و او را گفتم: «برای من روزهای بسیار توقف خواهی نمود و زنا مکن و از آن مرد دیگر مباش و من نیز از آن تو خواهم بود.» ۴ زیرا که

عظیم) خواهند کرد. ۳۳ و حکیمان قوم بسیاری را تعلیم خواهند مخفی دار و کتاب را تا زمان آخر مهر کن. بسیاری بسرعت تردد داد، لیکن ایامی چند به شمشیر و آتش و اسیری و تاراج خواهند خوانند نمود و علم افزوده خواهد گردید.» ۵ پس من دانیال نظر افتاد. ۳۴ و چون بیفتند نصرت کمی خواهند یافت و بسیاری با کردم و اینک دو نفر دیگری به اینطرف و دیگری به آنطرف نهر فریب به ایشان ملحق خواهند شد. ۳۵ و بعضی از حکیمان به ایستاده بودند. ۶ و یکی از ایشان به آن مرد ملبس به کتان که جهت امتحان ایشان لغزش خواهند خورد که تا وقت آخر طاهر و بالای آبهای نهر ایستاده بود گفت: «انتهای این عجایب تا بکی سفید بشوند زیرا که زمان معین هنوز نیست. ۳۶ «و آن پادشاه خواهد بود؟» ۷ و آن مرد ملبس به کتان را که بالای آبهای نهر موافق اراده خود عمل نموده، خویشتن را بر همه خدایان افراشته و ایستاده بود شنیدم که دست راست و دست چپ خود را بسوی بزرگ خواهد نمود و به ضد خدای خدایان سخنان عجیب خواهد آسمان برافراشته، به حی ابدی قسم خورد که برای زمانی و دو گفت و تا انتهای غضب کامیاب خواهد شد زیرا آنچه مقدر است زمان و نصف زمان خواهد بود و چون پراکنندگی قوت قوم مقدس به وقوع خواهد پیوست. ۳۷ و به خدای پدران خود و به فضیلت به انجام رسد، آنگاه همه این امور به اتمام خواهد رسید. ۸ و من زنان اعتنا نخواهد نمود، بلکه بهیچ خدا اعتنان نخواهد نمود زیرا شنیدم اما درک نکردم پس گفتم: «ای آقایم آخر این امور چه خویشتن را از همه بلندتر خواهد شمرد. ۳۸ و در جای او خدای خواهد بود؟» ۹ او جواب داد که «ای دانیال برو زیرا این کلام تا قلعه‌ها را تکریم خواهد نمود و دانیی را که پدرانش او را نشناختند زمان آخر مخفی و مختوم شده است. ۱۰ بسیاری طاهر و سفید با طلا و نقره و سنگهای گرانها و نفایس تکریم خواهد نمود. ۳۹ و مصفی خواهند گردید و شیران شرارت خواهند ورزید و هیچ با قلعه های حصین مثل خدای بیگانه عمل خواهد نمود و آنانی را کدام از شیران نخواهند فهمید لیکن حکیمان خواهند فهمید. ۱۱ که بدو اعتراف نمایند در جلال ایشان خواهد افزود و ایشان را بر و از هنگام موقوف شدن قربانی دایمی و نصب نمودن رجاست اشخاص بسیار تسلط خواهد داد و زمین را برای اجرت (ایشان) ویرانی، هزار و دویست و نود روز خواهد بود. ۱۲ خوشابه حال آنکه تقسیم خواهد نمود. ۴۰ «و در زمان آخر پادشاه جنوب با وی انتظار کشد و به هزار و سیصد و سی و پنج روز برسد. ۱۳ اما تو مقاتله خواهد نمود و پادشاه شمال با ارابه‌ها و سواران و کشتیهای تابه آخرت برو زیرا که مستریح خواهی شد و در آخر این ایام در بسیار مانند گردباد به ضد او خواهد آمد و به زمینها سیلان کرده، نصیب خود قایم خواهی بود.»

از آنها عبور خواهد کرد. ۴۱ و به فخر زمینها وارد خواهد شد و بسیاری خواهند افتاد اما اینان یعنی اودوم و موآب و روسای بنی عمون از دست او خلاصی خواهند یافت. ۴۲ و دست خود را بر کشورهای دراز خواهد کرد و زمین مصر رهایی نخواهد یافت. ۴۳ و بر خزانه های طلا و نقره و بر همه نفایس مصر استیلا خواهد یافت و لیبیان و حبشیان در موکب او خواهند بود. ۴۴ لیکن اخبار از مشرق و شمال او را مضطرب خواهد ساخت، لهذا با خشم عظیمی بیرون رفته، اشخاص بسیاری را تباہ کرده، بالکل هلاک خواهد ساخت. ۴۵ و خیمه های ملوکانه خود را در کوه مجید مقدس در میان دو دریا برپا خواهد نمود، لیکن به اجل خود خواهد رسید و معینی نخواهد داشت.

۱۲ «و در آن زمان میکائیل، امیر عظیمی که برای پسران قوم تو ایستاده است خواهد برخاست و چنان زمان تنگی خواهد شد که از حینی که امتی به وجود آمده است تا امروز نبوده و در آن زمان هر یک از قوم تو که در دفتر مکتوب یافت شود رستگار خواهد شد. ۲ و بسیاری از آنانی که در خاک زمین خوابیده اند بیدار خواهند شد، اما اینان به جهت حیات جاودانی و آنان به جهت خجالت و حقارت جاودانی. ۳ و حکیمان مثل روشنایی افلاک خواهند درخشید و آنانی که بسیاری را به راه عدالت رهبری می نمایند مانند ستارگان خواهند بود تا ابد الابد. ۴ اما توای دانیال کلام را

فارس خواهد برخاست و چهارمین از همه دولت‌مندانتر خواهد بود و نمود و آن به‌دست وی تلف خواهد شد. ۱۷ و عزیمت خواهد نمود چون به‌سبب توانگری خویش قوی گردد همه را به ضد مملکت که با قوت تمامی مملکت خویش داخل بشود و با وی مصالحه یونان برخواید انگیزد. ۳ و پادشاهی جبار خواهد برخاست و بر خواهد کرد و او دختر زنان را به وی خواهد داد تا آن را هلاک مملکت عظیمی سلطنت خواهد نمود و برحسب اراده خود عمل کند. اما او ثابت نخواهد ماند و از آن او نخواهد بود. ۱۸ پس خواهد کرد. ۴ و چون برخیزد سلطنت او شکسته خواهد شد و بسوی جزیره‌ها توجه خواهد نمود و بسیاری از آنها را خواهد گرفت. بسوی بادهای اربعه آسمان تقسیم خواهد گردید. اما نه به ذریت لیکن سرداری سرزنش او را باطل خواهد کرد، بلکه انتقام سرزنش او و نه موافق استقلالی که او می‌داشت، زیرا که سلطنت او از او را از او خواهد گرفت. ۱۹ پس بسوی قلعه‌های زمین خویش ریشه‌کننده شده و به دیگران غیر از ایشان داده خواهد شد. ۵ توجه خواهد نمود اما لغزش خواهد خورد و افتاده، ناپدید خواهد و پادشاه جنوب با یکی از سرداران خود قوی شده، بر او غلبه شد. ۲۰ «پس در جای او عاملی خواهد برخاست که جلال خواهد یافت و سلطنت خواهد نمود و سلطنت او سلطنت عظیمی سلطنت را از میان خواهد برداشت لیکن در اندک ایامی او نیز خواهد بود. ۶ و بعد از انقضای سالها ایشان همدستان خواهند هلاک خواهد شد نه به غضب و نه به جنگ. ۲۱ و در جای او شد و دختر پادشاه جنوب نزد پادشاه شمال آمده، با او مصالحه حقیری خواهد برخاست اما جلال سلطنت را به وی نخواهد داد و خواهد نمود. لیکن قوت بازوی خود را نگاه نخواهد داشت و او و او ناگهان داخل شده، سلطنت را با حيله‌ها خواهد گرفت. ۲۲ و بازویش برقرار نخواهد ماند و آن دختر و آنانی که او را خواهند آورد سبیل افواج و رئیس عهد نیز از حضور او رفته و شکسته خواهند و پدرش و آنکه او را تقویت خواهد نمود در آن زمان تسلیم خواهند شد. ۲۳ و از وقتی که ایشان با وی همدستان شده باشند او شد. ۷ «و کسی از رومنه‌های ریشه‌هایش در جای او خواهد به حيله رفتار خواهد کرد و با جمعی قلیل افزاشته و بزرگ خواهد برخاست و با لشکری آمده، به قلعه پادشاه شمال داخل خواهد شد. ۲۴ و ناگهان به برومندترین بلاد وارد شده، کارهایی را که نه شد و با ایشان (جنگ) نموده، غلبه خواهد یافت. ۸ و خدایان و پدران و نه پدران پدران کرده باشند بجا خواهد آورد و غارت و پنهان ریخته شده ایشان را نیز با ظروف گرانبهای ایشان از طلا و و غنیمت و اموال را به ایشان بدل خواهد نمود و به ضد شهرهای نقره به مصر به اسیری خواهد برد و سالهایی چند از پادشاه شمال حصاردار تدبیرها خواهد نمود، لیکن اندک زمانی خواهد بود. دست خواهد برداشت. ۹ و به مملکت پادشاه جنوب داخل شده، ۲۵ و قوت و دل خود را با لشکر عظیمی به ضد پادشاه جنوب باز به ولایت خود مراجعت خواهد نمود. ۱۰ و پسرانش محاربه برخواید انگیزد و پادشاه جنوب با فوجی بسیار عظیم و قوی خواهند نمود و گروهی از لشکرهای عظیم را جمع خواهند کرد و تهیه جنگ خواهد دید اما یارای مقاومت نخواهد داشت زیرا که به ایشان داخل شده، مثل سبیل خواهند آمد و عبور خواهند نمود و ضد اوتدیرها خواهند نمود. ۲۶ و آنانی که خوراک او را می‌خورند برگشته، تا به قلعه او جنگ خواهند کرد. ۱۱ و پادشاه جنوب او را شکست خواهد داد و لشکر او تلف خواهد شد و بسیاری خشمناک شده، بیرون خواهد آمد و با وی یعنی با پادشاه شمال کشته خواهند افتاد. ۲۷ و دل این دو پادشاه به بدی مایل خواهد جنگ خواهد نمود و وی گروه عظیمی برپا خواهد کرد و آن گروه شد و بر یک سفره دروغ خواهند گفت، اما پیش نخواهد رفت زیرا به‌دست وی تسلیم خواهند شد. ۱۲ و چون آن گروه برداشته که هنوز آنها برای وقت معین خواهد بود. ۲۸ پس با اموال بسیار شود، دلش مغرور خواهد شد و کرورها را هلاک خواهد ساخت به زمین خود مراجعت خواهد کرد و دلش به ضد عهد مقدس جازم اما قوت نخواهد یافت. ۱۳ پس پادشاه شمال مراجعت کرده، خواهد بود پس (برحسب اراده خود) عمل نموده، به زمین خود لشکری عظیم تر از اول برپا خواهد نمود و بعد از انقضای مدت خواهد برگشت. ۲۹ و در وقت معین مراجعت نموده، به زمین سالها با لشکر عظیمی و دولت فراوانی خواهد آمد. ۱۴ و در جنوب وارد خواهد شد لیکن آخرش مثل اولش نخواهد بود. ۳۰ آنوقت بسیاری با پادشاه جنوب مقاومت خواهند نمود و بعضی از و کشتیها از کتیم به ضد او خواهند آمد لهدا می‌پوس شده، رو ستمکیشان قوم توخویشتن را خواهند برافراشت تا رویا را ثابت خواهد تافت و به ضد عهد مقدس خشمناک شده، (برحسب اراده نمایند اما ایشان خواهند افتاد. ۱۵ «پس پادشاه شمال خواهد آمد خود) عمل خواهد نمود و برگشته به آنانی که عهد مقدس را ترک و سنگرها برپا نموده، شهر حصاردار را خواهد گرفت و نه افواج می‌کنند توجه خواهد نمود. ۳۱ و افواج از جانب او برخاسته، جنوب و نه برگردگان او یاری مقاومت خواهند داشت بلکه وی را مقدس حصین رانجس خواهند نمود و قربانی سوختنی دایمی هیچ یاری مقاومت نخواهد بود. ۱۶ و آنکس که به ضد وی راموقوف کرده، رجاست ویرانی را برپا خواهند داشت. ۳۲ و آنانی را می‌آید برحسب رضامندی خود عمل خواهد نمود و کسی نخواهد که به ضد عهد شرارت می‌ورزند با مکرها گمراه خواهد کرد. بود که با وی مقاومت تواند نمود پس در فخر زمینها توقف خواهد اما آنانی که خدای خویش را می‌شناسند قوی شده، (کارهای

پدران ما اورشلیم و قوم تو نزد همه مجاوران ما رسوا شده است. برافراشته دیدیم که ناگاه مردی ملیس به کتان که کمربندی از ۱۷ پس حالای خدای ما دعا و تضرعات بنده خود را اجابت فرما طلای اوفازیر کمر خود داشت، و ۶ و جسد او مثل زبرجد و روی وی و روی خود را بر مقدس خویش که خراب شده است به خاطر مانند برق و چشمانش مثل شعله های آتش و بازوها و پایهای خداوندیت متجلی فرما. ۱۸ ای خدایم گوش خود را فراگیر و بشنو مانند رنگ برنج صیقلی و آواز کلام او مثل صدای گروه عظیمی و چشمان خود را باز کن و به خرابیهای ما و شهری که به اسم تو بود. ۷ و من دانیال تنها آن رویا را دیدم و کسانی که همراه من مسمی است نظر فرما، زیرا که ما تضرعات خود را نه برای عدالت بودند رویا را ندیدند لیکن لرزش عظیمی بر ایشان مستولی شد و خویش بلکه برای رحمتهای عظیم تو به حضور تومی نمایم. ۱۹ فرار کرده، خود را پنهان کردند. ۸ و من تنها ماندم و آن رویای ای خداوند بشنو! ای خداوند بیامرز! ای خداوند استماع نموده، به عظیم را مشاهده می نمودم و قوت در من باقی نماند و خرمی من عمل آوری! ای خدای من به خاطر خودت تاخیر نمازیرا که شهر تو به پژمردگی مبدل گردید و دیگر هیچ طاقست نداشتم. ۹ اما آواز و قوم تو به اسم تو مسمی می باشند. ۲۰ و چون من هنوز سخن سخنانش را شنیدم و چون آواز کلام او را شنیدم به روی خود بر زمین می گفتم و دعایم نمودم و به گناهان خود و گناهان قوم خویش افتاده، بیهوش گردیدم. ۱۰ که ناگاه دستی مرا لمس نمود و مرا بر اسرائیل اعتراف می کردم و تضرعات خود را برای کوه مقدس خدایم دو زانو و کف دستهایم برخیزانید. ۱۱ و او مرا گفت: «ای دانیال به حضور پیوه خدای خویش معروض می داشتم، ۲۱ چون هنوز در مرد بسیار محبوب! کلامی را که من به تو می گویم فهم کن ویر دعامتکلم می بودم، آن مرد جبرائیل که او را در رویای اول دیده بودم پایهای خود بایست زیرا که الان نزد تو فرستاده شده ام.» و چون بسرعت پرواز نموده، به وقت هدیه شام نزد من رسید، ۲۲ و مرا این کلام را به من گفت لرزان بایستادم. ۱۲ و مرا گفت: «ای اعلام نمودم با من متکلم شده، گفت: «ای دانیال الان من بیرون دانیال مترس زیرا از روزاول که دل خود را بر آن نهادی که بفهمی آمده ام تا تو را فطانت و فهم بخشم. ۲۳ درابتدای تضرعات تو امر و به حضور خدای خود تواضع نمایی سخنان تومستجاب گردید و صادر گردید و من آمدم تا تو را خبر دهم زیرا که تو بسیار محبوب من به سبب سخنان آمده ام. ۱۳ اما رئیس مملکت فارس بیست هستی، پس در این کلام تامل کن و رویا را فهم نما. ۲۴ هفتاد و یک روز بامن مقاومت نمود و میکائیل که یکی از روسای اولین هفته برای قوم تو و برای شهر مقدست مقرر می باشد تا تقصیرهای است به اعانت من آمد و من در آنجا نزد پادشاهان فارس ماندم. آنها تمام شود و گناهان آنها به انجام رسد و کفاره به جهت عصیان ۱۴ و من آمدم تا تو را از آنچه در ایام آخر بر قوم تو واقع خواهد کرده شود و عدالت جاودانی آورده شود و رویا و نبوت مختوم گردد شد اطلاع دهم زیرا که این رویا برای ایام طویل است.» ۱۵ و چون و قدس الاقداس مسح شود. ۲۵ پس بدان و بفهم که از صدور اینگونه سخنان را به من گفته بود به روی خود بر زمین افتاده، فرمان به جهت تعمیر نمودن و بناکردن اورشلیم تا (ظهور) مسیح گنگ شدم. ۱۶ که ناگاه کسی به شبیه بنی آدم لبهایم را لمس رئیس، هفت هفته و شصت و دو هفته خواهد بود (اورشلیم) با نمود و من دهان خود را گشوده، متکلم شدم و به آن کسی که کوچه ها و حصار در زمانهای تنگی تعمیر و بنا خواهد شد. ۲۶ و پیش من ایستاده بود گفتم: «ای آقایم از این رویا در شددیدی مرا بعد از آن شصت و دو هفته، مسیح منقطع خواهد گردید و از آن در گرفته است و دیگر هیچ قوت نداشتم. ۱۷ پس چگونه بنده آقایم او نخواهد بود، بلکه قوم آن رئیس که می آید شهر و قدس را خراب بتواند با آقایم گفتگو نماید و حال آنکه از آن وقت هیچ قوت خواهند ساخت و آخر او در آن سیلاب خواهد بود و تا آخر جنگ درمن برقرار نبوده، بلکه نفس هم در من باقی نمانده است.» ۱۸ خرابیها معین است. ۲۷ و او با اشخاص بسیار دریک هفته عهد را پس شبیه انسانی بار دیگر مرا لمس نموده، تقویت داد، ۱۹ و استوار خواهد ساخت و در نصف آن هفته قربانی و هدیه را موقوف گفت: «ای مرد بسیار محبوب مترس! سلام بر تو باد و دلیر و قوی خواهد کرد و بر کنگره رجاسات خراب کننده های خواهد آمد والی باش!» چون این را به من گفت تقویت یافتم و گفتم: «ای آقایم بگو زیرا که مرا قوت دادی.» ۲۰ پس گفت: «آیا می دانی که سبب آمدن من نزد توجیست؟ و الان برمی گردم تا با رئیس فارس جنگ نمایم و به مجرد بیرون رفتن اینک رئیس یونان خواهد آمد. ۲۱ لیکن تو را از آنچه در کتاب حق مرقوم است اطلاع خواهم داد و کسی غیر از رئیس شما میکائیل نیست که مرا به ضد اینها مدد کند.

۱۰ در سال سوم کورش پادشاه فارس، امری بر دانیال که به بلطشصر مسمی بود کشف گردید و آن امر صحیح و مشقت عظیمی بود. پس امر را فهمید و رویا را دانست. ۲ در آن ایام من دانیال سه هفته تمام ماتم گرفتم. ۳ خوراک لذیذ نخوردم و گوشت و شراب به دهانم داخل نشد و تا انقضای آن سه هفته خویشتن را تدهین نمودم. ۴ و در روز بیست و چهارم ماه اول ۱۱ ایستاده بودم تا او را استوار سازم و قوت دهم. ۲ «و الان من بر کنار نهر عظیم یعنی دجله بودم. ۵ و چشمان خود را تو را به راستی اعلام می نمایم. اینک سه پادشاه بعد از این در

شکسته شد و در جایش چهار شاخ معتبر بسوی بادهای اربعه آسمان برآمد. ۹ و از یکی از آنها یک شاخ کوچک برآمد و به سمت جنوب و مشرق و فخر زمینها بسیار بزرگ شد. ۱۰ و به ضد لشکر آسمانها قوی شده، بعضی از لشکر و ستارگان را به زمین انداخته، پایمال نمود. ۱۱ و به ضد سردار لشکر بزرگ شد و قربانی دایمی از او گرفته شد و مکان مقدس او منهدم گردید. ۱۲ و لشکری به ضد قربانی دایمی، به سبب عصبیان (قوم به وی) داده شد و آن (لشکر) راستی را به زمین انداختند و او (موافق رای خود) عمل نموده، کامیاب گردید. ۱۳ و مقدسی را شنیدم که سخن می گفت و مقدس دیگری از آن یک که سخن می گفت، پرسید که رویا درباره قربانی دایمی و معصیت مهلک که قدس و لشکر را پایمال شدن تسلیم می کند تا بکی خواهد بود. ۱۴ و او به من گفت: «تا دو هزار و سیصد شام و صبح، آنگاه مقدس تطهیر خواهد شد.» ۱۵ و چون من دانیال رویا را دیدم و معنی آن را طلبیدم، ناگاه شبیه مردی نزد من بایستاد. ۱۶ و آواز آدمی را از میان (نهر) اولای شنیدم که نداکرده، می گفت: «ای جبرائیل این مرد را از معنی این رویا مطلع ساز.» ۱۷ پس او نزد جایی که ایستاده بودم آمد و چون آمد من ترسان شده، به روی خود درافتمد و او مرا گفت: «ای پسر انسان بدانکه این رویا برای زمان آخر می باشد.» ۱۸ و حینی که او با من سخن می گفت، من بر روی خود بر زمین در خواب سنگین می بودم و او مرا لمس نموده، در جایی که بودم برپا داشت. ۱۹ و گفت: «اینک من تو را از آنچه در آخر غضب واقع خواهد شد اطلاع می دهم زیرا که انتها در زمان معین واقع خواهد شد. ۲۰ اما آن قوچ صاحب دو شاخ که آن دیدی پادشاهان مادیان و فارسین می باشد. ۲۱ و آن بز نر ستبر پادشاه یونان می باشد و آن شاخ بزرگی که در میان دو چشمش بود پادشاه اول است. ۲۲ و اما آن شکسته شدن و چهار در جایش برآمدن، چهار سلطنت از قوم او اما نه از قوت او برپا خواهند شد. ۲۳ و در آخر سلطنت ایشان چون گناه عاصیان به اتمام رسیده باشد، آنگاه پادشاهی سخت روی و در مکرها ماهر، خواهد برخاست. ۲۴ و قوت او عظیم خواهد شد، لیکن نه از توانایی خودش. و خرابیهای عجیب خواهد نمود و کامیاب شده، (موافق رای خود) عمل خواهد نمود و عظما و قوم مقدسان را هلاک خواهند نمود. ۲۵ و از مهارت او مکر در دستش پیش خواهد رفت و در دل خود مغرور شده، بسیاری را بگته هلاک خواهد ساخت و با امیر امیران مقاومت خواهد نمود، اما بدون دست، شکسته خواهد شد. ۲۶ پس رویایی که درباره شام و صبح گفته شد یقین است اما تو رویا را بر هم نه زیرا که بعد از ایام بسیار واقع خواهد شد.» ۲۷ آنگاه من دانیال تا اندک

زمانی ضعیف و بیمار شدم. پس برخاسته، به کارهای پادشاه مشغول گردیدم، اما درباره رویا متحیر ماندم واحدی معنی آن را نفهمیدم.

۹ در سال اول داریوش بن اخشورش که از نسل مادیان و بر مملکت کلدانیان پادشاه شده بود. ۲ در سال اول سلطنت او، من دانیال، عدد سالهایی را که کلام خداوند درباره آنها به ارمیای نبی نازل شده بود از کتب فهمیدم که هفتادسال در خرابی اورشلیم تمام خواهد شد. ۳ پس روی خود را بسوی خداوند خدا متوجه ساختم تا با دعا و تضرعات و روزه و پلاس و خاکسترمسالت نامیم؛ ۴ و نزد یهوه خدای خود دعا کردم و اعتراف نموده، گفتم: «ای خداوند خدای عظیم و مهیب که عهد و رحمت را با محبان خویش و آثانی که فریض تو را حفظ می نمایند نگاه می داری! ۵ ما گناه و عصبیان و شرارت ورزیده و ترمدم نموده و از اوامر و احکام تو تجاوز کرده ایم. ۶ و به بندگانت انبیايي که به اسم تو به پادشاهان و سروران و پدران ما و به تمامی قوم زمین سخن گفتند گوش نکرده ایم. ۷ ای خداوند عدالت از آن تو است و رسوایی از آن ما است. چنانکه امروز شده است از مردان یهودا و ساکنان اورشلیم و همه اسرائیلیان چه نزدیک و چه دور در همه زمینهای که ایشان را به سبب خیانتی که به تو ورزیده اند در آنها پراکنده ساخته ای. ۸ ای خداوند رسوایی از آن ما و پادشاهان و سروران و پدران ما است زیرا که به تو گناه ورزیده ایم. ۹ خداوند خدای ما را رحمتها و مغفرتها است هر چند بدو گناه ورزیده ایم. ۱۰ و کلام یهوه خدای خود را نشنیده ایم تا در شریعت او که به وسیله بندگانش انبیا پیش ما گذارد سلوک نماییم. ۱۱ و تمامی اسرائیل از شریعت تو تجاوز نموده و روگردان شده، به آواز تو گوش نکرده اند بنابراین لعنت و سوگندی که در تورات موسی بنده خدا مکتوب است بر ما مستولی گردیده، چونکه به او گناه ورزیده ایم. ۱۲ و او کلام خود را که به ضد ما و به ضد داروان ما که بر ما داوری می نمودند گفته بود استوار نموده و بلای عظیمی بر ما وارد آورده است زیرا که زیر تمامی آسمان حادثه ای واقع نشده، مثل آنکه بر اورشلیم واقع شده است. ۱۳ تمامی این بلا بر وفق آنچه در تورات موسی مکتوب است بر ما وارد شده است، معینا نزد یهوه خدای خود مسالت نمودیم تا از معصیت خود بازگشت نموده، راستی تو را بفهمیم. ۱۴ بنابراین خداوند بر این بلا مراقب بوده، آن را بر ما وارد آورد زیرا که یهوه خدای ما در همه کارهایی که می کند عادل است اما ما به آواز او گوش نکرده ایم. ۱۵ «پس الان ای خداوند خدای ما که قوم خود را به دست قوی از زمین مصر بیرون آورده، اسمی برای خود پیدا کرده ای، چنانکه امروز شده است، ما گناه ورزیده و شرارت نموده ایم. ۱۶ ای خداوند مسالت آنکه بر حسب تمامی عدالت خود خشم و غضب خویش را از شهر خود اورشلیم و از کوه مقدس خود برگردانی زیرا به سبب گناهان ما و معصیتهای

نظر کردم تا بالهایش کنده گردید و او از زمین برداشته شده، بر دیگری را که برآمد و پیش روی او سه شاخ افتاد یعنی آن شاخی پایهای خود مثل انسان قرار داده گشت و دل انسان به او داده شد. که چشمان و دهانی را که سخنان تکبرآمیز می گفت داشت و ۵ و اینک وحش دوم دیگر مثل خرس بود و بر یک طرف خود بلند نمایش او از رفقایاش سختتر بود. ۲۱ پس ملاحظه کردم و این شد در دهانش در میان دندانهایش سه دنده بود ووی را چنین شاخ بامقدسان جنگ کرده، بر ایشان استیلا یافت. ۲۲ تاحینی گفتند: برخیز و گوشت بسیار بخور. ۶ بعد از آن نگرستم و اینک که قدیم الایام آمد و داوری به مقدسان حضرت اعلی تسلیم شد و دیگری مثل پلنگ بود که بر پشتش چهار بال مرغ داشت و این زمانی رسید که مقدسان ملکوت را به تصرف آوردند. ۲۳ پس وحش چهار سر داشت و سلطنت به او داده شد. ۷ بعد از آن در او چنین گفت: وحش چهارم سلطنت چهارمین بر زمین خواهد بود و رویاهای شب نظر کردم و اینک وحش چهارم که هولناک و مهیب و بسیار زورآور بود و دندانهای بزرگ آهین داشت و باقی مانده رامی آن راپایمال نموده، پاره پاره خواهد کرد. ۲۴ و ده شاخ از این خورد و پاره پاره می کرد و به پایهای خویش پایمال می نمود و مملکت، ده پادشاه می باشد که خواهند برخاست و دیگری بعد از مخالف همه وحوشی که قبل از او بودند بود و ده شاخ داشت. ایشان خواهند برخاست و او مخالف اولین خواهد بود و سه پادشاه ۸ پس در این شاخها تامل می نمودم که اینک از میان آنها شاخ را به زیر خواهد افکند. ۲۵ و سخنان به ضد حضرت اعلی خواهد کوچک دیگری برآمد و پیش رویش سه شاخ از آن شاخهای اول از ریشه کنده شد و اینک این شاخ چشمانی مانند چشم انسان و دهانی که به سخنان تکبرآمیز متکلم بود داشت. ۹ «و نظر و نصف زمان به دست او تسلیم خواهند شد. ۲۶ پس دیوان برپا می کردم تا کرسیها برقرار شد و قدیم الایام جلوس فرمود و لباس او مثل برف سفید و موی سرش مثل پشم پاک و عرش او شعله های آتش و چرخهای آن آتش ملتهب بود. ۱۰ نهری از آتش جاری شده، از پیش روی او بیرون آمد. هزاران هزار او را خدمت می کردند که ملکوت او ملکوت جاودانی است و جمیع ممالک او را عبادت و کرورها کرور به حضور وی ایستاده بودند. دیوان برپا شد و دفترها و اطاعت خواهند نمود. ۲۸ انتهای امر تا به اینجا است. فکراهی گشوده گردید. ۱۱ آنگاه نظر کردم به سبب سخنان تکبرآمیزی که من دانیال مرا بسیار مضطرب نمود و هیتتم در من متغیر گشت، آن شاخ می گفت. پس نگرستم تا آن وحش کشته شد و جسد او

هلاک گردیده، به آتش مشتعل تسلیم شد. ۱۲ اما سایر وحوش سلطنت را از ایشان گرفتند، لکن درازی عمر تا زمانی و وقتی به ایشان داده شد. ۱۳ و در رویای شب نگرستم و اینک مثل پسر انسان با ابرهای آسمان آمد و نزدیکم رسید و او را به حضور وی آوردند. ۱۴ و سلطنت و جلال و ملکوت به او داده شد تا جمیع قومها و امتها و زبانها او را خدمت نمایند. سلطنت او سلطنت جاودانی و بی زوال است و ملکوت او زایل نخواهد شد. ۱۵ «اما روح من دانیال در جسد مدهوش شد و رویاهای سرم مرا مضطرب ساخت. ۱۶ و به یکی از حاضرین نزدیک شده، حقیقت این همه امور را از وی پرسیدم و او به من تکلم نموده، تفسیر امور را برای من بیان کرد، ۱۷ که این وحش عظیمی که (عدد) ایشان چهار است چهار پادشاه می باشد که از زمین خواهند برخاست. ۱۸ امامقدسان حضرت اعلی سلطنت را خواهند یافت و مملکت را تا به ابد و تا ابدالابد متصرف خواهند بود. ۱۹ آنگاه آرزو داشتم که حقیقت امر را درباره وحش چهارم که مخالف همه دیگران و بسیار هولناک بود و دندانهای آهنین و جنگلهای برنجین داشت و سایرین را می خورد و پاره پاره می کرد و به پایهای خود پایمال می نمود بدانم. ۲۰ و کیفیت ده شاخ را که بر سر او بود و آن

▲ در سال سوم سلطنت بلشصر پادشاه، رویایی بر من دانیال ظاهر شد بعد از آنکه اول به من ظاهر شده بود. ۲ و در رویا نظر کردم و می دیدم که من در دارالسلطنه شوشن که در ولایت عیلام می باشد بودم و در عالم رویا دیدم که نزد نهر اولای می باشم. ۳ پس چشمان خود را برافراشته، دیدم که ناگاه قوچی نزد نهر ایستاده بود که دو شاخ داشت و شاخهایش بلند بود و یکی از دیگری بلندتر و بلندترین آنها آخر برآمد. ۴ و قوچ را دیدم که به سمت مغرب و شمال و جنوب شاخ می زد و هیچ وحشی با او مقاومت نتوانست کرد و کسی نبود که از دستش رهایی دهد و برحسب رای خود عمل نموده، بزرگ می شد. ۵ و حینی که متفکر می بودم اینک بز نری از طرف مغرب بر روی تمامی زمین می آمد و زمین را لمس نمی کرد و در میان چشمان بر نر شاخی معتبر بود. ۶ و به سوی آن قوچ صاحب دو شاخ که آن را نزد نهر ایستاده دیدم آمد و بشدت قوت خویش نزد او دوید. ۷ و او را دیدم که چون نزد قوچ رسید با او بشدت غضبناک شده، قوچ را زد و هر دو شاخ او را شکست و قوچ را یاری مقاومت با وی نبود پس وی را به زمین انداخته، پایمال کرد و کسی نبود که قوچ را از دستش رهایی دهد. ۸ ویز نر بی نهایت بزرگ شد و چون قوی گشت آن شاخ بزرگ

دانیال را به ارغوان ملیس ساختند و طوق زرین بر گردنش (نهادند) و به پادشاه عرض کردند که «ای پادشاه بدان که قانون مادیان و دربارهاش ندا کردند که در مملکت حاکم سوم می‌باشد. ۳۰ در و فارسبان این است که هیچ فرمان یاحکمی که پادشاه آن را همان شب بلشصر پادشاه کلدانیان کشته شد. ۳۱ و داریوش مادی استوار نماید تبدیل نشود». ۱۶ پس پادشاه امر فرمود تا دانیال را بیاورند و او را در چاه شیران بیندازند و پادشاه دانیال را خطاب کرده، در حالی که شصت و دوساله بود سلطنت را یافت.

۶ و داریوش مصلحت دانست که صد و بیست والی بر مملکت نصب نماید تا بر تمامی مملکت باشند. ۲ و بر آنهاسه وزیر که یکی از ایشان دانیال بود تا آن والیان به ایشان حساب دهند و هیچ ضرری به پادشاه نرسد. ۳ پس این دانیال بر سایر وزراء و والیان تفوق جست زیرا که روح فاضل در او بود و پادشاه اراده داشت که او را بر تمامی مملکت نصب نماید. ۴ پس وزیران و والیان بهانه می‌جستند تا شکایتی در امور سلطنت بر دانیال بیاورند اما نتوانستند که هیچ علتی یا تقصیری بیابند، چونکه او امین بود و خطایی یا تقصیری در او هرگز یافت نشد. ۵ پس آن اشخاص گفتند که «در این دانیال هیچ علتی پیدا نخواهیم کرد مگر اینکه آن را دربار شریعت خدایش در او بباییم». ۶ آنگاه این وزراء و والیان نزد پادشاه جمع شدند و او را چنین گفتند: «ای داریوش پادشاه تا به ابد زنده باش. ۷ جمیع وزاری مملکت و روسا و والیان و مشیران و حاکمان با هم مشورت کرده‌اند که پادشاه حکمی استوار کند و قدغن بلیغی نماید که هر کسی که تا سی روز از خدایی یا انسانی سوی توای پادشاه مسالمتی نماید درچاه شیران افکنده شود. ۸ پس‌ای پادشاه فرمان را استوار کن و نوشته را امضا فرما تا موافق شریعت مادیان و فارسبان که منسوخ نمی‌شود تبدیل نگردد». ۹ بنابراین داریوش پادشاه نوشته و فرمان را امضا نمود. ۱۰ اما چون دانیال دانست که نوشته امضا شده است به خانه خود درآمد و پیجره های بالاخانه خود را به سمت اورشلیم باز نموده، هر روز سه مرتبه زانو می‌زد و دعا می‌نمود و چنانکه قبل از آن عادت می‌داشت نزد خدای خویش دعای خود را تسبیح می‌خواند. ۱۱ پس آن اشخاص جمع شده، دانیال را یافتند که نزد خدای خود مسالمت و تضرع می‌نماید. ۱۲ آنگاه به حضور پادشاه نزدیک شده، درباره فرمان پادشاه عرض کردند که «ای پادشاه آیا فرمانی امضا نمودی که هر که تا سی روز نزد خدایی یا انسانی سوی توای پادشاه مسالمتی نماید در چاه شیران افکنده شود؟» پادشاه در جواب گفت: «این امر موافق شریعت مادیان و فارسبان که منسوخ نمی‌شود صحیح است». ۱۳ پس ایشان در حضور پادشاه جواب دادند و گفتند که «این دانیال که از اسیران یهودا می‌باشد به توای پادشاه و به فرمانی که امضا نموده‌ای اعتنا نمی‌نماید، بلکه هر روز سه مرتبه مسالمت خود را می‌نماید». ۱۴ آنگاه پادشاه چون این سخن را شنید بر خویشش بسیار خشمگین گردید و دل خود را به رهاییدن دانیال مشغول ساخت و تا غروب آفتاب برای استخلاص او سعی می‌نمود. ۱۵ آنگاه آن اشخاص نزد پادشاه جمع شدند

۷ در سال اول بلشصر پادشاه بابل، دانیال در بسترش خوابی و رویاهای سرش را دید. پس خواب را نوشت و کلیه مطالب را بیان نمود. ۲ پس دانیال متکلم شده، گفت: «شبگاهان در عالم رویا شده، دیدم که ناگاه چهار باد آسمان بر روی دریای عظیم تاختند. ۳ و چهار وحش بزرگ که مخالف یکدیگر بودند از دریا بیرون آمدند. ۴ اول آنها مثل شیر بود و بالهای عقاب داشت و من

رامتبارک خواندم و حی سרمدی را تسبیح و حمد گفتم زیرا که بلطشصر مسمی نمودیافت شد. پس حال دانیال طلبیده شود و سلطنت او سلطنت جاودانی وملکوت او تا ابدالابد است. ۳۵ و تفسیر رایبان خواهد نمود. « ۱۳ آنگاه دانیال را به حضور پادشاه جمیع ساکنان جهان هیچ شمرده می‌شوند و با جود آسمان وسکنه آوردند وپادشاه دانیال را خطاب کرده، فرمود: «آیا توهمان دانیال از جهان بر وفق اراده خود عمل می‌نماید وکسی نیست که دست او اسیران یهود هستی که پدرم پادشاه از یهودا آورد؟ ۱۴ و درباره تو را بازدارد یا او را بگوید که چه می‌کنی. ۳۶ در همان زمان عقل من شنیده‌ام که روح خدایان در تو است و روشنایی و فطانت وحکمت به من برگشت و به جهت جلال سلطنت من حشمت وزینتم به من باز داده شد و مشیرانم و امرایم مراطلبیدند و بر سلطنت خود استوار گردیدم وعظمت عظیمی بر من افزوده شد. ۳۷ الان من که بیان کننداما نتوانستند تفسیر کلام را بیان کنند. ۱۶ و من درباره نبوکدنصر هستم پادشاه آسمانها را تسبیح وتکبیر و حمد می‌گویم تو شنیده‌ام که به نمودن تعبیرها و گشودن عقده‌ها قادر می‌باشی. که تمام کارهای او حق و طریق های وی عدل است و کسانی که با تکبر راه می‌روند، او قادر است که ایشان را پست نماید.

۵ بلشصر پادشاه ضیافت عظیمی برای هزارنفر از امرای خود برپا داشت و در حضورآن هزار نفر شراب نوشید. ۲ بلشصر در کیف شراب امر فرمود که ظروف طلا و نقره را که جدش نبوکدنصر از هیکل اورشلیم برده بودبیاورد تا پادشاه و امرایش و زوجه‌ها ومتعه هایش از آنها بنوشند. ۳ آنگاه ظروف طلا را که از هیکل خانه خدا که در اورشلیم است گرفته شده بود آوردند و پادشاه و امرایش و زوجه‌ها ومتعه هایش از آنها نوشیدند. ۴ شراب می‌نوشیدندو خدایان طلا و نقره و برنج و آهن و چوب وسنگ را تسبیح می‌خواندند. ۵ در همان ساعت انگشتهای دست انسانی بیرون آمد و در برابر شمعدان بر گچ دیوار قصرپادشاه نوشت و پادشاه کف دست را که می‌نوشت دید. ۶ آنگاه هیئت پادشاه متغیر شد و فکراهیش او را مضطرب ساخت و بندهای کمرش سست شده، زانوهایش بهم می‌خورد. ۷ پادشاه به آوازبلند صدا زد که جادوگران و کلدانیان و منجمان رااحضار نمایند. پس پادشاه حکیمان بابل راخطاب کرده، گفت: «هرکه این نوشته را بخواند وتفسیرش را برای من بیان نماید به ارغوان ملبس خواهد شد و طوق زرین بر گردنش (نهاده خواهدشد) و حاکم سوم در مملکت خواهد بود.» ۸ آنگاه جمیع حکمای پادشاه داخل شدند امانتوانستند نوشته را بخوانند یا تفسیرش را برای پادشاه بیان نمایند. ۹ پس بلشصر پادشاه، بسیارمضطرب شد و هیبتش در او متغیر گردید و امرایش مضطرب شدند. ۱۰ اما ملکه بهسبب سخنان پادشاه و امرایش به مهمانخانه درآمد وملکه متکلم شده، گفت: «ای پادشاه تا به ابد زنده باش! فکراهیت تو را مضطرب نسازد و هیئت تومتغیر نشود. ۱۱ شخصی در مملکت تو هست که روح خدایان قدوس دارد و در ایام پدرت روشنایی و فطانت و حکمت مثل حکمت خدایان دراو پیدا شد و پدرت نبوکدنصر پادشاه یعنی پدر توای پادشاه او را رئیس مجوسیان وجادوگران و کلدانیان و منجمان ساخت. ۱۲ چونکه روح فاضل و معرفت و فطانت و تعبیرخواها و حل معماها و گشودن عقده‌ها در این دانیال که پادشاه او را به

۴ از نبوکدنصر پادشاه، به تمامی قومها و امتها و زبانها که بر تمامی زمین ساکنند سلامتی شما افزون باد! ۲ من مصلحت دانستم که آیات و عجایبی را که خدای تعالی به من نموده است بیان نمایم. ۳ آیات او چه قدر بزرگ و عجایب او چه قدر عظیم است. ملکوت او ملکوت جاودانی است و سلطنت او تا ابدالابد. ۴ من که نبوکدنصر هستم در خانه خود مطمئن و در قصر خویش خرم می‌بودم. ۵ خوابی دیدم که مرا ترسانید و فکرهایم در بستم و رویاهای سرم مرا مضطرب ساخت. ۶ پس فرمائی از من صادرگردید که جمیع حکیمان بابل را به حضورم بیاورند تا تعبیر خواب را برای من بیان نمایند. ۷ آنگاه مجوسیان و جادوگران و کلدانیان و منجمان حاضر شدند و من خواب را برای ایشان بازگفتم لیکن تعبیرش را برای من بیان نتوانستند نمود. ۸ بالاخره دانیال که موافق اسم خدای من به بلطشصر مسمی است و روح خدایان قدوس قدوس در او می‌باشد، درآمد و خواب را به او بازگفتم. ۹ که «ای بلطشصر، رئیس مجوسیان، چون می‌دانم که روح خدایان قدوس در تو می‌باشد و هیچ سری برای تو مشکل نیست، پس خوابی که دیده‌ام و تعبیرش را به من بگو. ۱۰ رویاهای سرم در بستم این بود که نظر کردم و اینک درختی در وسط زمین که ارتفاعش عظیم بود. ۱۱ این درخت بزرگ و قوی گردید و بلندیش تا به آسمان رسید و منظرش تا اقصای تمامی زمین بود. ۱۲ برگهایش جمیل و میوه‌اش بسیار و آذوقه برای همه در آن بود. حیوانات صحرا در زیر آن سایه گرفتند و مرغان هوا برشاخه‌هایش ماوا گردیدند و تمامی بشر از آن پرورش یافتند. ۱۳ در رویاهای سرم در بستم نظر کردم و اینک پاسبانی و مقدسی از آسمان نازل شد، ۱۴ که به آواز بلند ندا درداد و چنین گفت: درخت را ببرید و شاخه‌هایش را قطع نمایید و برگهایش را بپوشانید و میوه‌هایش را بپراکنید. ۱۵ لیکن حیوانات از زیرش و مرغان از شاخه‌هایش آواره گردند. ۱۵ لیکن کنده ریشه‌هایش را با بند آهن و برنج در زمین در میان سبزه‌های صحرا واگذارید و از شبنم آسمان ترشود و نصیب او از علف زمین با حیوانات باشد. ۱۶ دل او از انسانیت تبدیل شود و دل حیوان را به او بدهند و هفت زمان بر او بگذرد. ۱۷ این امر از فرمان پاسبانان شده و این حکم از کلام مقدسین گردیده است تا زندگان بدانند که حضرت متعال بر ممالک آدمیان حکمرانی می‌کند و آن را بپهره می‌خواهد می‌دهد و پست‌ترین مردمان را بر آن نصب می‌نماید. ۱۸ این خواب را من که نبوکدنصر پادشاه هستم دیدم و توای بلطشصر تعبیرش را بیان کن زیرا که تمامی حکیمان مملکت من نتوانستند مرا از تعبیرش اطلاع دهند، اما تو می‌توانی چونکه روح خدایان قدوس در تو می‌باشد.» ۱۹ آنگاه دانیال که به بلطشصر مسمی می‌باشد، ساعتی متحیر ماند و فکرهاش او را مضطرب ساخت. پس پادشاه متکلم شده، گفت: «ای بلطشصر خواب و

میشک و عبدنغو رابر کارهای ولایت بابل نصب کرد و اما دانیال میشک و عبدنغو در جواب پادشاه گفتند: «ای نبوکدنصر! درباره دردروازه پادشاه می‌بود.

۳ نبوکدنصر پادشاه تمثالی از طلا که ارتفاعش شصت ذراع و عرضش شش ذراع بود ساخت و آن را در همواری دورا درولایت بابل نصب کرد. ۲ و نبوکدنصر پادشاه فرستاد که امرا و روسا و والیان و داوران و خزانه‌داران و مشیران و وکیلان و جمیع سروران ولایتها را جمع کنند تا به جهت تبرک تمثالی که نبوکدنصر پادشاه نصب نموده بود بیایند. ۳ پس امرا و روسا و والیان و داوران و خزانه‌داران و مشیران و وکیلان و جمیع سروران ولایتها به جهت تبرک تمثالی که نبوکدنصر پادشاه نصب نموده بود جمع شده، پیش تمثالی که نبوکدنصر نصب کرده بود ایستادند. ۴ و منادی به آواز بلند ندا کرد، می‌گفت: «ای قومه‌ها و امت‌ها و زبان‌برای شما حکم است؛ ۵ که چون آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و کمانچه و هر قسم آلات موسیقی را بشنوید، آنگاه به رو افتاده، تمثال طلا را که نبوکدنصر پادشاه نصب کرده است سجده نمایید. ۶ و هرکه به رو نیفتد و سجده ننماید در همان ساعت در میان تون آتش ملتهب افکنده خواهد شد.» ۷ لهذا چون همه قومه‌ها آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و هر قسم آلات موسیقی را شنیدند، همه قومه‌ها و امت‌ها و زبانها به رو افتاده، تمثال طلا را که نبوکدنصر پادشاه نصب کرده بود سجده نمودند. ۸ اما در آنوقت بعضی کلدانیان نزدیک آمده، بر یهودیان شکایت آوردند، ۹ و به نبوکدنصر پادشاه عرض کرده، گفتند: «ای پادشاه تا به ابد زنده باش! ۱۰ توای پادشاه فرمانی صادر نمودی که هرکه آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و کمانچه و هر قسم آلات موسیقی را بشنود به رو افتاده، تمثال طلا را سجده نماید. ۱۱ و هرکه به رو نیفتد و سجده ننماید در میان تون آتش ملتهب افکنده شود. ۱۲ پس چند نفر یهود که ایشان را بر کارهای ولایت بابل گماشته‌ای هستند، یعنی شدک و میشک و عبدنغو. این اشخاص‌ای پادشاه، تو را احترام نمی‌نمایند و خدایان تو را عبادت نمی‌کنند و تمثال طلا را که نصب نموده‌ای سجده نمی‌نمایند.» ۱۳ آنگاه نبوکدنصر با خشم و غضب فرمود تا شدک و میشک و عبدنغو را حاضر کنند. پس این اشخاص را در حضور پادشاه آوردند. ۱۴ پس نبوکدنصر ایشان را خطاب کرده، گفت: «ای شدک و میشک و عبدنغو! آیا شما عمد خدایان مرا نمی‌پرستید و تمثال طلا را که نصب نموده‌ام سجده نمی‌کنید؟ ۱۵ الان اگر مستعد بشوید که چون آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و کمانچه و هر قسم آلات موسیقی را بشنوید به رو افتاده، تمثالی را که ساختم سجده نمایید، (فبها) و اما اگر سجده ننمایید، در همان ساعت در میان تون آتش ملتهب انداخته خواهید شد و کدام خدایی است که شما را از دست من رهایی دهد.» ۱۶ شدک و

مطلع ساخت. ۱۶ و دانیال داخل شده، از پادشاه درخواست قدری از آهن و قدری از گل بود. ۳۴ و مشاهده می‌نمودی تاسنگی نمود که مهلت به وی داده شود تا تعبیر را برای پادشاه اعلام بدون دستها جدا شده، پایهای آهنین و گلین آن تمثال را زد و آنها نماید. ۱۷ پس دانیال به خانه خودرفته، رفقای خویش حننیا و را خرد ساخت. ۳۵ آنگاه آهن و گل و برنج و نقره و طلا با هم می‌شائیل و عزریا را از این امر اطلاع داد، ۱۸ تا درباره این راز از خردشد و مثل کاه خرمن تابستانی گردیده، باد آنها را چنان برد که خدای آسمانها رحمت بطلیند مبادا که دانیال و رفقایش با سایر جایی به جهت آنها یافت نشد. و آن سنگ که تمثال را زده حکیمان بابل هلاک شوند. ۱۹ آنگاه آن راز به دانیال در رویای بود کوه عظیمی گردید و تمامی جهان را پر ساخت. ۳۶ خواب شب کشف شد. پس دانیال خدای آسمانها را مبارک خواند. همین است و تعبیرش را برای پادشاه بیان خواهیم نمود. ۳۷ ای ۲۰ و دانیال متکلم شده، گفت: «اسم خدا تا ابدلاباد مبارک پادشاه، تو پادشاه پادشاهان هستی زیرا خدای آسمانها سلطنت و بادزیرا که حکمت و توانایی از آن وی است. ۲۱ و او وقتها و قوت و وحشمت به تو داده است. ۳۸ و در هر جایی که زمانها را تبدیل می‌کند. پادشاهان را معزول می‌نماید و پادشاهان را بنی آدم سکونت دارند حیوانات صحرا و مرغان هوا را به دست نصب می‌کند. حکمت را به حکیمان می‌بخشد و فطانت پیشه تو تسلیم نموده و تو را بر جمیع آنها مسلط گردانیده است. آن گان را تعلیم می‌دهد. ۲۲ اوست که چیزهای عمیق و پنهان سر طلا تو هستی. ۳۹ و بعد از تو سلطنتی دیگر پست‌تر از تو را کشف می‌نماید. به آنچه در ظلمت است عارف می‌باشد خواهد برخاست و سلطنت سومی دیگر از برنج که بر تمامی جهان و نور نزدوی ساکن است. ۲۳ ای خدای پدران من تو راشکر سلطنت خواهد نمود. ۴۰ و سلطنت چهارم مثل آهن قوی خواهد می‌گویم و تسبیح می‌خوانم زیرا که حکمت و توانایی را به من عطا بود زیرا آهن همه چیز را خرد و نرم می‌سازد. پس چنانکه آهن فرمودی و الان آنچه را که از تو درخواست کرده‌ایم به من اعلام همه چیز را نرم می‌کند، همچنان آن نیز خرد و نرم خواهد ساخت. نمودی چونکه ما را از مقصود پادشاه اطلاع دادی.» ۲۴ و از این ۴۱ و چنانکه پایها و انگشتها را دیدی که قدری از گل کوزه‌گر و جهت دانیال نزد اریوک که پادشاه او را به جهت هلاک ساختن قدری از آهن بود، همچنان این سلطنت منقسم خواهد شد و قدری حکمای بابل مامور کرده بود رفت، و به وی رسیده، چنین گفت از قوت آهن در آن خواهد ماند موافق آنچه دیدی که آهن با گل که «حکمای بابل را هلاک مساز. مرا به حضور پادشاه ببر و تعبیر سفالین آمیخته شده بود. ۴۲ و اما انگشتهای پایهای قدری را برای پادشاه بیان خواهم نمود.» ۲۵ آنگاه اریوک دانیال را بزودی از آهن و قدری از گل بود، همچنان این سلطنت قدری قوی و به حضور پادشاه رسانید و وی را چنین گفت که «شخصی را از قدری زودشکن خواهد بود. ۴۳ و چنانکه دیدی که آهن با گل اسیران یهودا یافته‌ام که تعبیر را برای پادشاه بیان تواند نمود.» ۲۶ سفالین آمیخته شده بود، همچنین اینها خویششان را با ذریت انسان پادشاه دانیال را که به بلطشصر مسمی بود خطاب کرده، گفت: آمیخته خواهند کرد. اما به نحوی که آهن با گل ممزوج نمی‌آید تو می‌توانی خوابی را که دیده‌ام و تعبیرش را برای من بیان شود، همچنین اینها با یکدیگر ملصق نخواهند شد. ۴۴ و در ایام نمایی؟» ۲۷ دانیال به حضور پادشاه جواب داد و گفت: «راز را این پادشاهان خدای آسمانها سلطنتی را که تا ابدلاباد زایل نشود، که پادشاه می‌طلبد، نه حکیمان و نه جادوگران و نه مجوسیان برپا خواهد نمود و این سلطنت به قومی دیگر منتقل نخواهد شد، و نه منجمان می‌توانند آن را برای پادشاه حل کنند. ۲۸ لیکن بلکه تمامی آن سلطنتها را خرد کرده، مغلوب خواهد ساخت و خدایی در آسمان هست که کاشف اسرار می‌باشد و او نبوکدنصر خودش تا ابدلاباد استوار خواهد ماند. ۴۵ و چنانکه سنگ را پادشاه را از آنچه در ایام آخر واقع خواهد شد اعلام نموده است. دیدی که بدون دستها از کوه جدا شده، آهن و برنج و گل و نقره و خواب تو و رویای سرت که در بستر دیده‌ای این است: ۲۹ ای طلا را خرد کرد، همچنین خدای عظیم پادشاه را از آنچه بعد از پادشاه فکراهی تو بر بستر درباره آنچه بعد از این واقع خواهد این واقع می‌شود مخبر ساخته است. پس خواب صحیح و تعبیرش شد به خاطر آمد و کاشف الاسرار، تو را از آنچه واقع خواهد یقین است.» ۴۶ آنگاه نبوکدنصر پادشاه به روی خود در افتاده، شد مخبر ساخته است. ۳۰ و اما این راز بر من از حکمتی که من دانیال را سجده نمود و امر فرمود که هدایا و عطریات برای او بیشتر از سایر زندگان دارم مکشوف نشده است، بلکه تا تعبیر بگذرانند. ۴۷ و پادشاه دانیال را خطاب کرده، گفت: «به درستی بر پادشاه معلوم شود و فکراهی خاطر خود را بدانی. ۳۱ تو ای که خدای شما خدای خدایان و خداوند پادشاهان و کاشف اسرار پادشاه می‌دید و اینک تمثال عظیمی بود و این تمثال بزرگ که است، چونکه تو قادر بر کشف این راز شده‌ای.» ۴۸ پس پادشاه درخشندگی آن بی‌نهایت و منظر آن هولناک بود پیش روی تو برپا دانیال را معظم ساخت و هدایای بسیار و عظیم به او داد و او را بر شد. ۳۲ سر این تمثال از طلای خالص و سینه و بازوهایش از نقره و تمامی ولایت بابل حکومت داد و رئیس روسا بر جمیع حکمای شکم و رانهایش از برنج بود. ۳۳ و ساقهایش از آهن و پایهایش بابل ساخت. ۴۹ و دانیال از پادشاه درخواست نمود تا شدرک و

ایشان را به حضور نبوکدنصر آورد. ۱۹ و پادشاه با ایشان گفتگو کرد و از جمیع ایشان کسی مثل دانیال وحننیا و میثائیل و عزریا یافت نشد پس درحضور پادشاه ایستادند. ۲۰ و در هر مسئله حکمت و فطانت که پادشاه از ایشان استفسارکرد، ایشان را از جمیع مجوسیان و جادوگرانی که در تمام مملکت او بودند ده مرتبه بهتر یافت. ۲۱ ودانیال بود تا سال اول کورش پادشاه.

۲ و در سال دوم سلطنت نبوکدنصر، نبوکدنصر خوابی دید و روحش مضطرب شده، خواب از وی دور شد. ۲ پس پادشاه امرفرمود که مجوسیان و جادوگران و فالگیران وکلدانیان را بخوانند تا خواب پادشاه را برای اوتعبیر نمایند و ایشان آمده، به حضور پادشاه ایستادند. ۳ و پادشاه به ایشان گفت: «خوابی دیده‌ام وروحم برای فهمیدن خواب مضطرب است.» ۴ کلدانیان به زبان ارامی به پادشاه عرض کردند که «پادشاه تا به ابد زنده بماند! خواب را برای بندگانت بیان کن و تعبیر آن را خواهیم گفت.» ۵ پادشاه در جواب کلدانیان فرمود: «فرمان ازمن صادر شد که اگر خواب و تعبیر آن را برای من بیان نکنید پاره پاره خواهید شد و خانه های شمارا مزبله خواهند ساخت. ۶ و اگر خواب و تعبیرش را بیان کنید، بخششها و انعامها و اکرام عظیمی از حضور من خواهید یافت. پس خواب و تعبیرش را به من اعلام نمایید.» ۷ ایشان باردیگر جواب داده، گفتند که «پادشاه بندگان خودرا از خواب اطلاع دهد و آن را تعبیر خواهیم کرد.» ۸ پادشاه در جواب گفت: «یقین می‌دانم که شما فرصت می‌جوید، چون می‌بینید که فرمان ازمن صادر شده است. ۹ لیکن اگر خواب را به من اعلام ننمایید برای شما فقط یک حکم است. زیراکه سخنان دروغ و باطل را ترتیب داده‌اید که به حضور من بگویید تا وقت تبدیل شود. پس خواب را به من بگویید و خواهیم دانست که آن را تعبیر توانید نمود.» ۱۰ کلدانیان به حضور پادشاه جواب داده، گفتند، که «کسی بر روی زمین نیست که مطلب پادشاه را بیان تواند نمود، لهذا هیچ پادشاه یا حاکم یا سلطانی نیست که چنین امری را از هرمجوسی یا جادوگر یا کلدانی پرسد. ۱۱ و مطلبی که پادشاه می‌پرسد، چنان بدیع است که احدی غیراز خدایانی که مسکن ایشان با انسان نیست، نمی‌تواند آن را برای پادشاه بیان نماید.» ۱۲ از این جهت پادشاه خشم نمود و به شدت غضبناک گردیده، امر فرمود که جمیع حکیمان بابل را هلاک کند. ۱۳ پس فرمان صادر شد و به صد کشتن حکیمان برآمدند و دانیال و رفیقانش را می‌طلبیدند تا ایشان را به قتل رسانند. ۱۴ آنگاه دانیال با حکمت و عقل به اربوک رئیس جلادان پادشاه که برای کشتن حکیمان بابل بیرون می‌رفت، سخن گفت. ۱۵ و اربوک سردار پادشاه راخطاب کرده، گفت: «چرا فرمان از حضور پادشاه چنین سخت است؟» آنگاه اربوک دانیال را از کیفیت امر

۱ در سال سوم سلطنت یهوایقم پادشاه یهودا، نبوکدنصر پادشاه بابل به اورشلیم آمده، آن را محاصره نمود. ۲ و خداوند یهوایقم پادشاه یهودا را با بعضی از ظروف خانه خدا به‌دست او تسلیم نمود و او آنها را به زمین شنعار به خانه خدای خود آورد و ظروف را به بیت‌المال خدای خویش گذاشت. ۳ و پادشاه اشفناز رئیس خواجه‌سرایان خویش را امر فرمود که بعضی ازبنی اسرائیل و از اولاد پادشاهان و از شرفا رابیاورد. ۴ جوانانی که هیچ عیبی نداشته باشند و نیکومنظر و در هرگونه حکمت ماهر و به علم داناو به فنون فهمیم باشند که قابلیت برای ایستادن درقصر پادشاه داشته باشند و علم و زبان کلدانیان را به ایشان تعلیم دهند. ۵ و پادشاه وظیفه روزینه ازطعام پادشاه و از شرابی که او می‌نوشید تعیین نمود (امر فرمود) که ایشان را سه سال تربیت نمایند و بعد از انقضای آن مدت در حضورپادشاه حاضر شوند. ۶ و در میان ایشان دانیال وحننیا و میثائیل و عزریا از بنی یهودا بودند. ۷ ورئیس خواجه‌سرایان نامها به ایشان نهاد، امدانیال را به بلطشصر و حننیا را به شدرک و میثائیل را به میشک و عزریا را به عبدنعو مسمی ساخت. ۸ اما دانیال در دل خود قصد نمود که خویشش را از طعام پادشاه و از شرابی که او می‌نوشید نجس نسازد. پس از رئیس خواجه‌سرایان درخواست نمود که خویشش را نجس نسازد. ۹ و خدا دانیال را نزد رئیس خواجه‌سرایان محترم و مکرم ساخت. ۱۰ پس رئیس خواجه‌سرایان به دانیال گفت: «من از آقای خود پادشاه که خوراک و مشروبات شما را تعیین نموده است می‌ترسم. چرا چهره های شما را از سایر جوانانی که ابنای جنس شما می‌باشند، زشتتر ببیند و همچنین سرما نزد پادشاه در خطر خواهید انداخت.»

۱۱ پس دانیال به رئیس ساقیان که رئیس خواجه‌سرایان او را بر دانیال و حننیا و میثائیل و عزریا گماشته بود گفت: ۱۲ «مستدعی آنکه بندگان خود را ده روزتجربه نمای و به ما بقول برای خوردن بدهند وآب به جهت نوشیدن. ۱۳ و چهره های ما و چهره های سایر جوانانی را که طعام پادشاه را می‌خورند به حضور تو ملاحظه نمایند و به نهجی که خواهی دید با بندگانت عمل نمای.» ۱۴ و او ایشان را در این امر اجابت نموده، ده روزایشان را تجربه کرد. ۱۵ و بعد از انقضای ده روزمعلوم شد که چهره های ایشان از سایر جوانانی که طعام پادشاه را می‌خوردند نیکوتر و فریه تریود. ۱۶ پس رئیس ساقیان طعام ایشان و شراب را که باید بنوشند برداشت و بقول به ایشان داد. ۱۷ اما خدا به این چهار جوان معرفت و ادراک در هر گونه علم و حکمت عطا فرمود و دانیال درهمه رویاها و خوابها فهمیم گردید. ۱۸ و بعد از انقضای روزهایی که پادشاه امر فرموده بود که ایشان را بیاورند، رئیس خواجه‌سرایان

بنی صادق که ودیعت مرا نگاه داشته‌اند خواهد بود، زیرا ایشان شهر بطرف شمال چهار هزار و پانصد پیمایش. ۳۱ و دروازه های هنگامی که بنی اسرائیل گمراه شدند و لاویان نیز ضلالت ورزیدند، شهر موافق نامهای اسباط اسرائیل باشد یعنی سه دروازه بطرف گمراه نگردیدند. ۱۲ لهذا این برای ایشان از هدیه زمین، هدیه شمال. دروازه رتوبین یک و دروازه یهودایک و دروازه لاوی یک. قدس اقداس به پهلوی سرحد لاویان خواهد بود. ۱۳ و مقابل حد ۳۲ و بطرف مشرق چهارهزار و پانصد (نی) و سه دروازه یعنی کاهنان حصه‌ای که طولش بیست و پنجهزار و عرضش ده هزار دروازه یوسف یک و دروازه بنیامین یک و دروازه دان یک. ۳۳ و (نی) باشد برای لاویان خواهد بود، پس طول تمامش بیست و بطرف جنوب چهار هزار و پانصد پیمایش و سه دروازه یعنی دروازه پنجهزار و عرضش ده هزار (نی) خواهد بود. ۱۴ و از آن چیزی شمعون یک و دروازه یساکار یک و دروازه زبولون یک. ۳۴ و بطرف نخواهند فروخت و مبادله نخواهند نمود و نوپه‌های زمین صرف مغرب چهار هزار و پانصد (نی) و سه دروازه یعنی دروازه جاد یک دیگران نخواهد شد زیرا که برای خداوند مقدس می‌باشد. ۱۵ و دروازه اشیر یک و دروازه نفتالی یک. ۳۵ و محیطش هجده پنجهزار (نی) که از عرضش مقابل آن بیست و پنجهزار (نی) باقی هزار (نی) می‌باشد و اسم شهر از آن روز یهوه شمه خواهد بود.»

می‌ماند عام خواهد بود، به جهت شهر و مسکن هاو نواحی شهر. و شهر در وسطش خواهد بود. ۱۶ و پیمایشهای آن این است: بطرف شمال چهارهزار و پانصد و بطرف جنوب چهار هزار و پانصد و به طرف مشرق چهار هزار و پانصد و به طرف مغرب چهار هزار و پانصد (ذراع). ۱۷ و نواحی شهر بطرف شمال دو بیست و پنجاه و بطرف جنوب دو بیست و پنجاه و بطرف مشرق دو بیست و پنجاه و بطرف مغرب دو بیست و پنجاه خواهد بود. ۱۸ و آنچه از طولش مقابل هدیه مقدس باقی می‌ماند بطرف مشرق ده هزار و بطرف مغرب ده هزار (نی) خواهد بود و این مقابل هدیه مقدس باشد و محصولش خوراک آنانی که در شهر کار می‌کنند خواهد بود. ۱۹ و کارکنان شهر از همه اسباط اسرائیل آن را کشت خواهند کرد. ۲۰ پس تمامی هدیه بیست و پنجهزار در بیست و پنجهزار (نی) باشد این هدیه مقدس را با ملک شهر مربع خواهید گذرانید. ۲۱ و بقیه آن بهر دو طرف هدیه مقدس و ملک شهر از آن رئیس خواهد بود؛ و این حصه رئیس نزد حد شرقی در برابر آن بیست و پنجهزار (نی) هدیه و نزد حد غربی هم برابر بیست و پنجهزار (نی) هدیه خواهد بود؛ و هدیه مقدس و مقدس خانه در میانش خواهد بود. ۲۲ و از ملک لاویان و از ملک شهر که در میان ملک رئیس است، حصه‌ای در میان حد یهودا و حد بنیامین از آن رئیس خواهد بود. ۲۳ و اما برای بقیه اسباط از طرف مشرق تا طرف مغرب برای بنیامین یک قسمت. ۲۴ و نزد حد بنیامین از طرف مشرق تا طرف مغرب برای شمعون یک قسمت. ۲۵ و نزد حد شمعون از طرف مشرق تا طرف مغرب برای یساکار یک قسمت. ۲۶ و نزد حد یساکار از طرف مشرق تا طرف مغرب برای زبولون یک قسمت. ۲۷ و نزد حد زبولون از طرف مشرق تا طرف مغرب برای جاد یک قسمت. ۲۸ و نزد حد جاد بطرف جنوب به جانب راست حد (زمین) از تمار تا آب مریبه قادش و نهر (مصر) و دریای بزرگ خواهد بود. «۲۹ خداوند یهوه می‌گوید: «این است زمینی که برای اسباط اسرائیل به ملکیت تقسیم خواهید کرد و قسمت های ایشان این می‌باشد. ۳۰ و این است مخرج های

زاویه صحن گردانید و اینک در هر زاویه صحن صحنی بود. ۲۲ رابرافراشتم که آن را به پدران شما بدهم پس این زمین به قرعه به یعنی در چهار گوشه صحن صحنهای محوطه‌ای بود که طول هر شما به ملکیت داده خواهد شد. ۱۵ و حدود زمین این است. یک چهل و عرضش سی (ذراع) بود. این چهار را که در زاویه‌ها بود بطرف شمال از دریای بزرگ بطرف حتلون تا مدخل صدد. ۱۶ یک مقدار بود. ۲۳ و به گرداگرد آنها بطرف آن چهار طاقها بود و حمات و بیروته و سیرایم که در میان سرحد دمشق و سرحد حمات مطبخ‌ها زیر آن طاقها از هر طرفش ساخته شده بود. ۲۴ و مرا است و حصر وسطی که نزد سرحد حوران است. ۱۷ و حد از دریا گفت: «اینها مطبخ‌ها می‌باشد که خادمان خانه در آنها ذابیح قوم این است جانب شمالی. ۱۸ و بطرف شرقی در میان حوران و دمشق و در میان جلعاد و زمین اسرائیل اردن خواهد بود و از این حد تا دریای شرقی خواهی پیمود و این حد شرقی می‌باشد. ۱۹

۴۷ و مرا نزد دروازه خانه آورد و اینک آنها از زیر آستانه خانه بسوی مشرق جاری بود، زیرا که روی خانه به سمت مشرق بود و آن آنها از زیر جانب راست خانه از طرف جنوب مذبح جاری بود. ۲ پس مرا از راه دروازه شمالی بیرون برده، از راه خارج به دروازه بیرونی به راهی که به سمت مشرق متوجه است گردانید و اینک آنها از جانب راست جاری بود. ۳ و چون آن مرد بسوی مشرق بیرون رفت، ریسمانکاری در دست داشت و هزار ذراع پیموده، مرا از آب عبور داد و آنها به قوزک می‌رسید. ۴ پس هزار ذراع پیمود و مرا از آنها عبور داد و آب به زانو می‌رسید و باز هزار ذراع پیموده، مرا عبور داد و آب به کمر می‌رسید. ۵ پس هزار ذراع پیمود و نه‌ری بود که از آن نتوان عبور کرد زیرا که آب زیاد شده بود، آبی که در آن می‌شود شنا کرد نه‌ری که از آن عبور نتوان کرد. ۶ و مرا گفت: «ای پسر انسان آیا این را دیدی؟» پس مرا از آنجا برده، به کنار نهر برگردانید. ۷ و چون برگشتم اینک بر کنار نهر از اینطرف و از آنطرف درختان بی‌نهایت بسیار بود. ۸ و مرا گفت: «این آنها بسوی ولایت شرقی جاری می‌شود و به عربه فرود شده، به دریا می‌رود و چون به دریا داخل می‌شود آبش شفا می‌یابد. ۹ و واقع خواهد شد که هر ذی حیات خرنده‌ای در هر جایی که آن نهر داخل شود، زنده خواهد گشت و ماهیان از حد زیاد پیدا خواهد شد، زیرا چون این آنها به آنجا می‌رسد، آن شفا خواهد یافت و هر جایی که نهر جاری می‌شود، همه چیز زنده می‌گردد. ۱۰ و صیادان بر کنار آن خواهند ایستاد و از عین جدی تا عین عجلایم موضعی برای پهن کردن دامها خواهد بود و ماهیان آنها به حسب جنسها، مثل ماهیان دریای بزرگ از حد زیاد خواهند بود. ۱۱ اما خلابها و تالابها شفا نخواهد یافت بلکه به نمک تسلیم خواهد شد. ۱۲ و بر کنار نهر به اینطرف و آنطرف هر قسم درخت خوراکی خواهد روید که برگهای آنها پژمرده نشود و میوه‌های آنها لاینقطع خواهد بود. هر ماه میوه تازه خواهد آورد زیرا که آبش از مقدس جاری می‌شود و میوه آنها برای خوراک و برگهای آنها به جهت علاج خواهد بود.» ۱۳ خداوند بیهوش چنین می‌گوید: «این است حدودی که زمین را برای دوازده سبط اسرائیل به آنها تقسیم خواهید نمود. برای یوسف دو قسمت. ۱۴ و شما هر کس مثل دیگری آن را به تصرف خواهید آورد زیرا که من دست خود

۴۸ «و این است نامهای اسباط: از طرف شمال تا جانب حتلون و مدخل حمات و حصر عینان نزد سرحد شمالی دمشق تا جانب حمات حد آنها از مشرق تا مغرب. برای دان یک قسمت. ۲ و نزد حد دان از طرف مشرق تا طرف مغرب برای اشیر یک قسمت. ۳ و نزد حد اشیر از طرف مشرق تا طرف مغرب برای نفتالی یک قسمت. ۴ و نزد حد نفتالی از طرف مشرق تا طرف مغرب برای منسی یک قسمت. ۵ و نزد حد منسی از طرف مشرق تا طرف مغرب برای افرایم یک قسمت. ۶ و نزد حد افرایم از طرف مشرق تا طرف مغرب برای رثوبین یک قسمت. ۷ و نزد حد رثوبین از طرف مشرق تا طرف مغرب برای یهودایک قسمت. ۸ و نزد حد یهودا از طرف مشرق تا طرف مغرب هدیه‌ای که می‌گذرانید خواهد بود که عرضش بیست و پنج هزار (نی) و طولش از جانب مشرق تا جانب مغرب موافق یکی از این قسمت‌ها باشد و مقدس در میانش خواهد بود. ۹ و طول این هدیه‌ای که برای خداوند می‌گذرانید بیست و پنج هزار (نی) و عرضش ده هزار (نی) خواهد بود. ۱۰ و این هدیه مقدس برای اینان یعنی برای کاهنان می‌باشد و طولش بطرف شمال بیست و پنج هزار و عرضش بطرف مغرب ده هزار و عرضش بطرف مشرق ده هزار و طولش بطرف جنوب بیست و پنج هزار (نی) می‌باشد و مقدس خداوند در میانش خواهد بود. ۱۱ و این برای کاهنان مقدس از

نوعی که بت به عشر حومر و ایفا به عشر حومر مساوی باشد. وهدیه‌اش برای بره‌ها هرچه از دستش برآید و یک هین روغن برای مقدار آنها برحسب حومر باشد. ۱۲ و مثقال بیست جیره باشد. و هر ایفا. ۶ و در غره ماه یک گاو جوان بی‌عیب و شش بره و یک منای شما بیست مثقال و بیست و پنج مثقال و پانزده مثقال باشد. قوچ که بی‌عیب باشد. ۷ و هدیه آردی‌اش یک ایفا برای هر گاو ۱۳ «و هدیه‌ای که بگذرانید این است: یک سدس ایفا از هر ویک ایفا برای هر قوچ و هرچه از دستش برآید برای بره‌ها و یک حومر گندم و یک سدس ایفا از هر حومر جو بدهید. ۱۴ و قسمت هین روغن برای هر ایفا بگذرانند. ۸ و هنگامی که رئیس داخل معین روغن برحسب بت روغن یک عشر بت از هر کر یا حومر ده شود از راه رواق دروازه درآید و از همان راه بیرون رود. ۹ و هنگامی بت باشد زیرا که ده بت یک حومر می‌باشد. ۱۵ و یک گوسفند که اهل زمین در موسم به حضور خداوند داخل شوند، آنگاه هرکه از دویت گوسفند از مرتع های سیراب اسرائیل برای هدیه آردی از راه دروازه شمالی به جهت عبادت داخل شود، از راه دروازه و قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی بدهند تا برای ایشان کفاره جنوبی بیرون رود. و هرکه از راه دروازه جنوبی داخل شود، از راه بشود. قول خداوند بیهوه این است. ۱۶ و تمامی قوم زمین این دروازه شمالی بیرون رود و از آن دروازه که از آن داخل شده باشد، هدیه را برای رئیس در اسرائیل بدهند. ۱۷ و رئیس قربانی های پرنگرد بلکه پیش روی خود بیرون رود. ۱۰ و چون ایشان داخل سوختنی و هدایای آردی و هدایای ریختنی را در عیدها و هلال‌ها و شوند رئیس در میان ایشان داخل شود و چون بیرون روند با هم سبت‌ها و همه موسم خاندان اسرائیل بدهد و او قربانی گناه و هدیه بیرون روند. ۱۱ و هدیه آردی‌اش در عیدها و موسم یک ایفا برای آردی و قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی را به جهت کفاره برای هر گاو و یک ایفا برای هر قوچ و هرچه از دستش برآید برای بره‌ها و خاندان اسرائیل بگذرانند.» ۱۸ خداوند بیهوه چنین می‌گوید: «در یک هین روغن برای هر ایفا خواهد بود. ۱۲ و چون رئیس هدیه غره ماه اول، گاوی جوان بی‌عیب گرفته، مقدس را ظاهرخواهی تبرعی را خواه قربانی سوختنی یا ذبایح سلامتی به جهت هدیه نمود. ۱۹ و کاهن قدری از خون قربانی گناه گرفته، آن را بر چهار تبرعی برای خداوند بگذرانند، آنگاه دروازه‌ای را که به سمت مشرق چوب خانه و بر چهارگوشه خروج مذبح و بر چهار چوب دروازه متوجه است بگشایند و او قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی خود را صحن اندرونی خواهد پاشید. ۲۰ و همچنین در روز هفتم ماه برای بگذرانند به طوری که آنها را در روز سبت می‌گذرانند. پس بیرون هرکه سهو یا غفلت خطا ورزد خواهی کرد و شما برای خانه کفاره رود و چون بیرون رفت دروازه را ببینند. ۱۳ و یک بره یک ساله خواهد نمود. ۲۱ و در روز چهاردهم ماه اول برای شماهفت روز بی‌عیب هر روز به جهت قربانی سوختنی برای خداوند خواهی عید فصیح خواهد بود که در آنها نان فطیر خورده شود. ۲۲ و در گذرانید، هر صبح آن را بگذران. ۱۴ و هر بامداد هدیه آردی آن را آن روز رئیس، گاوقربانی گناه را برای خود و برای تمامی اهل زمین خواهی گذرانید، یعنی یک سدس ایفا و یک ثلث هین روغن که بگذرانند. ۲۳ و در هفت روز عید، یعنی در هر روز از آن هفت بر آرد نرم پاشیده شود که هدیه آردی دایمی برای خداوند به فریضه روز، هفت گاو و هفت قوچ بی‌عیب به جهت قربانی سوختنی ابدی خواهد بود. ۱۵ پس بره و هدیه آردی‌اش و روغنش را هر برای خداوند و هر روز یک بز نر به جهت قربانی گناه بگذرانند. ۲۴ صبح به جهت قربانی سوختنی دایمی خواهند گذرانید.» ۱۶ و هدیه آردی‌اش را یک ایفا برای هر گاو و یک ایفا برای هر قوچ و خداوند بیهوه چنین می‌گوید: «چون رئیس بخششی به یکی از یک هین روغن برای هر ایفا بگذرانند. ۲۵ و از روز پانزدهم ماه پسران خود بدهد، حق ارثیت آن از آن پسرانش خواهد بود و ملک هفتم، در وقت عید موافق اینها یعنی موافق قربانی گناه و قربانی ایشان به رسم ارثیت خواهد بود. ۱۷ لیکن اگر بخششی از ملک سوختنی و هدیه آردی و روغن تا هفت روز خواهد گذرانید.» موروث خویش به یکی از بندهگان خود بدهد، تا سال انفکاک از آن او خواهد بود، پس به رئیس راجع خواهد شد و میراث او فقط از آن پسرانش خواهد بود. ۱۸ و رئیس از میراث قوم نگیرد و ملک ایشان را غصب ننماید بلکه پسران خود را از ملک خویش میراث دهد تا قوم من هر کس از ملک خویش پراکنده نشوند. ۱۹ پس مرا از مدخلی که به پهلوی دروازه بود به حجره های مقدس کاهنان کاهنان قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی او را بگذرانند و او بر آستانه دروازه سجده نماید، پس بیرون برود اما دروازه تا شام بسته نشود. ۳ و اهل زمین در سبت‌ها و هلال‌ها نزد دهنه آن دروازه به حضور خداوند سجده نمایند. ۴ و قربانی سوختنی که رئیس در آردی را می‌پزند تا آنها را به صحن بیرونی به جهت تقدیس نمودن قوم بیرون نیاورند.» ۲۱ پس مرا به صحن بیرونی آورد و مرا به چهار بی‌عیب خواهد بود. ۵ و هدیه آردی‌اش یک ایفا برای هر قوچ باشد

«خداوند یهوه چنین می‌فرماید: هیچ شخص غریب نامختون دل و نزدیک نیامده، خویشتر را نجس نسازد مگر اینکه به جهت پدریا نامختون گوشت از همه غریبانی که در میان بنی اسرائیل باشند به مادر یا پسر یا دختر یا برادر یا خوهری که شوهر نداشته باشد، مقدس من داخل نخواهد شد. ۱۰ بلکه آن لاویان نیز که در حین جایز است که خویشتر رانجس سازد. ۲۶ و بعد از آنکه طاهر آواره شدن بنی اسرائیل از من دوری ورزیده، از عقب بنهای خویش آواره گردیدند، متحمل گناه خود خواهند شد، ۱۱ زیرا خادمان روزی که به صحن اندرونی قدس داخل شود تا در قدس خدمت مقدس من و مستحفظان دروازه های خانه و ملازمان خانه هستند نماید آنگاه قربانی گناه خود را بگذرانند. ۲۸ «و ایشان را نصیبی و ایشان قربانی های سوختنی و ذبایح قوم را ذبح می‌نمایند و به خواهد بود. من نصیب ایشان خواهم بود. پس ایشان را در میان حضور ایشان برای خدمت ایشان می‌ایستند. ۱۲ و از این جهت اسرائیل ملک ندهید زیرا که من ملک ایشان خواهم بود. ۲۹ و که به حضور بنهای خویش ایشان را خدمت نمودند و برای خاندان اسرائیل سنگ مصادم گناه شدند. بنابراین خداوند یهوه می‌گوید: و همه موقوفات اسرائیل از آن ایشان خواهد بود. ۳۰ و اول تمامی دست خود را به ضد ایشان برافراشتم که متحمل گناه خود خواهند شد. ۱۳ و به من نزدیک نخواهند آمد و به کهانت من نخواهند پرداخت و به هیچ چیز مقدس در قدس الاقداس نزدیک نخواهند آمد، بلکه خجالت خویش و رجاسات خود را که بعمل آوردند آمده، ولیکن ایشان را به جهت تمامی خدمت خانه و برای هر کاری که در آن کرده می‌شود، مستحفظان ودیعت آن خواهم ساخت. ۱۵ «لیکن لاویان کهنه از بنی صادوق که درحینی که بنی اسرائیل از من آواره شدند ودیعت مقدس مرا نگاه داشتند، خداوند یهوه می‌گوید که ایشان به جهت خدمت من نزدیک خواهند آمد و به حضور من ایستاده بپه و خون را برای من خواهند گذرانید. ۱۶ و ایشان به مقدس من داخل خواهند شد و به جهت خدمت من به خون من نزدیک خواهند آمد و ودیعت مرا نگاه خواهند داشت. ۱۷ و هنگامی که به دروازه های صحن اندرونی داخل شوند لباس کتانی خواهند پوشید و چون در دروازه های صحن اندرونی و در خانه مشغول خدمت باشند، هیچ لباس پشمین نپوشند. ۱۸ عمامه های کتانی بر سر ایشان وزیرجامه کتانی بر کمرهای ایشان باشد و هیچ چیزی که عرق آورد در بر نکنند. ۱۹ و چون به صحن بیرونی یعنی به صحن بیرونی نزد قوم بیرون روند، آنگاه لباس خویش را که در آن خدمت می‌کنند بیرون کرده، آن را در حجره های مقدس بگذارند و به لباس دیگر ملبس شوند و قوم را در لباس خویش تقدیس ننمایند. ۲۰ و ایشان سر خود را تراشند و گیسوهای بلندنگارند بلکه موی سر خود را بچینند. ۲۱ و کاهن وقت درآمدنش در صحن اندرونی شراب ننوشد. ۲۲ و زن بیوه یا مطلقه را به زنی نگیرند، بلکه باکره‌ای که از ذریه خاندان اسرائیل باشد یا بیوه‌ای را که بیوه کاهن باشد بگیرند. ۲۳ و فرق میان مقدس و غیرمقدس را به قوم من تعلیم دهند و تشخیص میان طاهر و غیرطاهر را به ایشان اعلام نمایند. ۲۴ و چون در مراغه‌ها به جهت محاکمه بایستند، برحسب احکام من داوری بنمایند و شرایع و فرایض مرا در جمیع مواسم من نگاه دارند و سبب های مرا تقدیس نمایند. ۲۵ واحدی از ایشان به میت آدمی

۴۵ «و چون زمین را به جهت ملکیت به قرعه تقسیم نمایند، حصه مقدس را که طولش بیست و پنج هزار (نی) و عرضش ده هزار(نی) باشد هدیه‌ای برای خداوند بگذرانید و این به تمامی حدودش از هر طرف مقدس خواهد بود. ۲ و از این پانصد در پانصد (نی) از هر طرف مربع برای قدس خواهد بود و نواحی آن از هرطرف پنجاه ذراع. ۳ و از این پیمایش طول بیست و پنج هزار و عرض ده هزار (نی) خواهی پیمود تا در آن جای مقدس قدس الاقداس باشد. ۴ و این برای کاهنانی که خادمان مقدس باشند و به جهت خدمت خداوند نزدیک می‌آیند، حصه مقدس از زمین خواهد بود تا جای خانه‌ها به جهت ایشان و جای مقدس به جهت قدس باشد. ۵ و طول بیست و پنج هزار و عرض ده هزار (نی) به جهت لاویانی که خادمان خانه باشند خواهد بود تا ملک ایشان برای بیست خانه باشد. ۶ و ملک شهر را که عرضش پنج هزار و طولش بیست و پنج هزار (نی) باشد موازی آن هدیه مقدس قرار خواهید داد و این از آن تمامی خاندان اسرائیل خواهد بود. ۷ و از اینطرف و از آنطرف هدیه مقدس و ملک شهر مقابل هدیه مقدس و مقابل ملک شهر از جانب غربی به سمت مغرب و از جانب شرقی به سمت مشرق حصه رئیس خواهد بود و طولش موازی یکی از قسمت‌ها از حد مغرب تا حد مشرق خواهد بود. ۸ و این در آن زمین در اسرائیل ملک او خواهد بود تا روسای من بر قوم من دیگر ستم ننمایند و ایشان زمین را به خاندان اسرائیل برحسب اسباط ایشان خواهند داد. ۹ «خداوند یهوه چنین می‌گوید: ای سروران اسرائیل باز ایستید و جور و ستم را دور کنید و انصاف و عدالت را بجا آورید و ظلم خود را از قوم من رفع نمایید. قول خداوند یهوه این است: ۱۰ میزان راست و ایفای راست و بت راست برای شما باشد ۱۱ و ایفا و بت یکمقدار باشد به

۴۳ و مرا نزد دروازه آورد، یعنی به دروازه‌ای که به سمت مشرق متوجه بود. ۲ و اینک جلال خدای اسرائیل از طرف مشرق آمد و آواز او مثل آبهای بسیار بود و زمین از جلال او منور گردید. ۳ و مثل منظر آن رویایی بود که دیده بودم یعنی مثل آن رویا که در وقت آمدن من، برای تخریب شهر دیده بودم و رویاهما مثل آن رویا بود که نزد نهر خابور مشاهده نموده بودم. پس به روی خود درافتادم. ۴ پس جلال خداوند از راه دروازه‌ای که رویش به سمت مشرق بود به خانه درآمد. ۵ و روح مرا برداشته، به صحن اندرونی آورد و اینک جلال خداوند خانه را مملو ساخت. ۶ و هاتنی راشنیدم که از میان خانه به من تکلم می‌نماید و مردی پهلوی من ایستاده بود. ۷ و مرا گفت: «ای پسر انسان این است مکان کرسی من و مکان کف پایهایم که در آن در میان بنی اسرائیل تا به ابد ساکن خواهم شد و خاندان اسرائیل هم خودایشان و هم پادشاهان ایشان بار دیگر به زناها و لاشعهای پادشاهان خود در مکان های بلند خویش نام قدوس مرا بی حرمت نخواهند ساخت. ۸ از اینک آستانه های خود را نزد آستانه من و باهوهای خویش را به پهلوی باهوهای من برپا کرده‌اند و در میان من و ایشان فقط دیواری است، پس اسم قدوس مرا به رجاسات خویش که آنها را بعمل آورده‌اند بی حرمت ساخته‌اند، لهذا من در خشم خود ایشان را تلف نموده‌ام. ۹ حال زناهای خود و لاشعهای پادشاهان خویش را از من دور بنمایند و من در میان ایشان تا به ابد سکونت خواهم نمود. ۱۰ و تو ای پسر انسان خاندان اسرائیل را از این خانه مطلع ساز تا از گناهان خود خجل شوند و ایشان نمونه آن را ببینانند. ۱۱ و اگر از هرچه بعمل آورده‌اند خجل شوند، آنگاه صورت خانه را و نمونه و مخرجها و مدخلها و تمامی شکلها و همه فرایض و جمیع صورتهای و تمامی قانونهایش را برای ایشان اعلام نما و به نظر ایشان بنویس تا تمامی صورتش و همه فرایضش را نگاه داشته، به آنها عمل نمایند. ۱۲ و قانون خانه این است که تمامی حدودش بر سرکوه از همه اطرافش قدس اقداس باشد. اینک قانون خانه همین است. ۱۳ و پیمایشهای مذبح به ذراعها که هر ذراع یک ذراع و یک قبضه باشد این است. سینه‌اش یک ذراع و عرضش یک ذراع و حاشیه‌ای که گرداگرد لبش می‌باشد یک و جب و این پشت مذبح می‌باشد. ۱۴ و از سینه روی زمین تا خروج پایینی دو ذراع و عرضش یک ذراع و از خروج کوچک تا خروج بزرگ چهار ذراع و عرضش یک ذراع. ۱۵ و آتش دانش چهار ذراع و از آتش دان چهار شاخ برآمده بود. ۱۶ و طول آتش دان دوازده و عرضش دوازده و از هر چهار طرف مربع بود. ۱۷ و طول خروج چهارده و عرضش چهارده بر چهار طرفش بود و حاشیه‌ای که گرداگردش بودینم ذراع و دایره سینه‌اش یک ذراع و پله هایش به سمت مشرق متوجه بود. ۱۸ و او مرا گفت: «ای پسر انسان

۴۴ و مرا به راه دروازه مقدس بیرونی که به سمت مشرق متوجه بود، باز آورد و آن بسته شده بود. ۲ و خداوند مرا گفت: «این دروازه بسته بماند و گشوده نشود و هیچ کس از آن داخل نشود زیرا که بیهوه خدای اسرائیل از آن داخل شده، لهذا بسته بماند. ۳ و اما رئیس، چونکه اورئیس است در آن به جهت خوردن غذا به حضور خداوند بنشیند و از راه رواق دروازه داخل شود از همان راه بیرون رود.» ۴ پس مرا از راه دروازه شمالی پیش روی خانه آورد و نگریستم و اینک جلال خداوند خانه خداوند را مملو ساخته بود و بروی خود درافتادم. ۵ و خداوند مرا گفت: «ای پسر انسان دل خود را به هرچه تو را گویم درباره تمامی قانون های خانه خداوند و همه قواعدش مشغول ساز و به چشمان خود ببین و به گوشهای خود بشنو و دل خویش را به مدخل خانه و به همه مخرج های مقدس مشغول ساز. ۶ و به این متمدین یعنی به خاندان اسرائیل بگو: خداوند بیهوه چنین می‌فرماید: ای خاندان اسرائیل از تمامی رجاسات خویش باز ایستید. ۷ زیرا که شما اجنبیان نامختون دل و نامختون گوشت را داخل ساختید تا در مقدس من بوده، خانه مرا ملوث سازند. و چون شما غذایی من یعنی پیه و خون را گذرانید، ایشان علاوه بر همه رجاسات شما عهد مرا شکستند. ۸ و شما ودیعت اقداس مرا نگاه نداشتید، بلکه کسان به جهت خویشتن تعیین نمودید تا ودیعت مرا در مقدس من نگاه دارند. ۹

بهر طرف می بود چهارذراع بود. ۶ و غرفه‌ها روی همدیگر سه ۴۲ و مرا به صحن بیرونی از راه سمت شمالی بیرون برد و مرا طبقه بود در هر رسته‌ای سی و در دیواری که به جهت غرفه‌ها گرداگرد خانه بود، داخل می شد تا (در آن) متمکن شود و در دیوار خانه متمکن نشود. ۷ و غرفه‌ها خانه را بالاتر و بالاتر احاطه کرده، وسیعتر می شد، زیرا که خانه را بالاتر و بالاتر گرداگرد خانه احاطه می کرد و از این جهت خانه بسوی بالا وسیعتر می بود، و همچنین از طبقه تحتانی به طبقه وسطی تا طبقه فوقانی بالامی رفتند. ۸ و بلندی خانه را از هر طرف ملاحظه نمودم و اساس های غرفه‌ها یک نی تمام، یعنی شش ذراع بزرگ بود. ۹ و بطرف بیرون عرض دیواری که به جهت غرفه‌ها بود پنج ذراع بود و فسحت باقی مانده مکان غرفه های خانه بود. ۱۰ و در میان حجره‌ها، عرض بیست ذراعی گرداگرد خانه بهرطرفش بود. ۱۱ و درهای غرفه هابسوی فسحت بود. یک در بسوی شمال و در دیگر به سوی جنوب و عرض مکان فسحت پنج ذراع گرداگرد. ۱۲ و عرض بنیانی که روبه‌روی مکان منفصل بود در گوشه سمت مغرب هفتاد ذراع و عرض دیوارگرداگرد بنیان پنج ذراع و طولش نود ذراع بود. ۱۳ و طول خانه را صد ذراع پیمود و طول مکان منفصل و بنیان و دیوارهایش را صد ذراع. ۱۴ و عرض جلو خانه و مکان منفصل به سمت مشرق صد ذراع بود. ۱۵ و طول بنیان را تا پیش مکان منفصل که در عقبش بود با ایوانهایش از اینطرف و آنطرف صد ذراع پیمود و هیكل اندرونی و رواقهای صحنها را. ۱۶ و آستانه‌ها و پنجره های مشبک و ایوانها گرداگرد در سه طبقه مقابل آستانه از زمین تا پنجره‌ها از هر طرف چوب پوش بود و پنجره‌ها هم پوشیده بود. ۱۷ تا بالای درها و تا خانه اندرونی و بیرونی و بر تمامی دیوار گرداگرد از اندرون و بیرون به همین پیمایشها. ۱۸ و کروبیان و نخلها در آن ساخته شده بود و در میان هر دو کروبی یک نخل بود و هرکروبی دو رو داشت. ۱۹ یعنی روی انسان بسوی نخل از اینطرف و روی شیر بسوی نخل از آنطرف بر تمامی خانه بهر طرفش ساخته شده بود. ۲۰ و از زمین تا بالای درها کروبیان و نخلها مصور بود و بر دیوار هیكل هم چنین. ۲۱ و باهوهای هیكل مربع بود و منظر جلو قدس مثل منظر آن بود. ۲۲ و مذبح چوبین بود. بلندی‌اش سه ذراع و طولش دو ذراع و گوشه‌هایش و طولش و دیوارهایش از چوب بود. و او مرا گفت: «میزی که در حضور خداوندی باشد این است.» ۲۳ و هیكل و قدس را دو در بود. ۲۴ و هر در را دو لنگه بود و این دو لنگه تا می شد. یک در را دو لنگه و در دیگر را دو لنگه. ۲۵ و بر آنها یعنی بر درهای هیكل کروبیان و نخلها مصور بود بطوری که در دیوارها مصور بود و آستانه چوبین پیش روی رواق بطرف بیرون بود. ۲۶ بر جانب رواق پنجره های مشبک به اینطرف و به آنطرف بود و همچنین بر غرفه های خانه و بر آستانه‌ها.

سقف دیگری بیست و پنج ذراع پیمود. و دروازه در مقابل دروازه شمالی آورد و آن را مثل این پیمایشها پیمود. ۳۶ و حجره هایش و بود. ۱۴ و اسبرهارا شصت ذراع ساخت و رواق گرداگرد دروازه به اسبرهایش و رواقهایش را نیز. و پنجره‌ها گرداگردش بود و طولش اسبرها رسید. ۱۵ و پیش دروازه مدخل تا پیش رواق دروازه اندرونی پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۳۷ و اسبرهایش پنجاه ذراع بود. ۱۶ و حجره‌ها و اسبرهای آنها را به اندرون دروازه بسوی صحن بیرونی بود. و نخلها بر اسبرهایش از اینطرف و از پنجره‌های مشبک بهر طرف بود و همچنین رواقها را. و پنجره‌ها آنطرف بود و زینهاش هشت پله داشت. ۳۸ و نزد اسبرهای دروازه‌ها بطرف اندرون گرداگرد بود و بر اسبرها نخلها بود. ۱۷ پس مرا به اطاقی بادروازه‌اش بود که در آن قربانی‌های سوختنی رامی شستند. صحن بیرونی آورد و اینک اطاقها و سنگ فرشی که برای صحن از ۳۹ و در رواق دروازه دو میز از اینطرف و دو میز از آن طرف بود تا هر طرفش ساخته شده بود. و سی اطاق بر آن سنگ فرش بود. بر آنها قربانی‌های سوختنی و قربانی‌های گناه و قربانی‌های جرم را ۱۸ و سنگ فرش یعنی سنگ فرش پائینی به‌جانب دروازه‌ها یعنی به ذبح نمایند. ۴۰ و به یک جانب از طرف بیرون نزد زینه دهنه اندازه طول دروازه‌ها بود. ۱۹ و عرضش را از برابر دروازه پائینی تا پیش صحن اندرونی از طرف بیرون صد ذراع به سمت مشرق و میز بود. ۴۱ چهار میز از اینطرف و چهار میز از آنطرف به پهلوی سمت شمال پیمود. ۲۰ و طول و عرض دروازه‌ای را که رویش دروازه بود یعنی هشت میز که بر آنها ذبح می‌کردند. ۴۲ و چهار بطرف شمال صحن بیرونی بود پیمود. ۲۱ و حجره هایش سه میز برای قربانی‌های سوختنی از سنگ تراشیده بود که طول هر یک از اینطرف و سه از آنطرف و اسبرهایش و رواقهایش موافق پیمایش دروازه اول بود. طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع. و بر آنها آلانی را که به آنها قربانی‌های سوختنی و ذبایح را ذبح ۲۲ و پنجره هایش و رواقهایش و نخلهایش موافق پیمایش دروازه‌ای می‌نمودند، می‌نهادند. ۴۳ و کناره‌های یک قبضه قد در اندرون که رویش به سمت مشرق است بود. و به هفت پله به آن برمی آمدند و رواقهایش پیش روی آنها بود. ۲۳ و صحن اندرونی را دروازه‌ای در مقابل دروازه دیگر بطرف شمال و بطرف مشرق بود. و شمالی بود و روی آنها به سمت جنوب بود و یکی به پهلوی دروازه از دروازه تادروازه صد ذراع پیمود. ۲۴ پس مرا بطرف جنوب برد. مشرقی که رویش بطرف شمال می‌بود بود. ۴۵ و او مرا گفت: و اینک دروازه‌ای به سمت جنوب و اسبرهایش و رواقهایش را مثل این پیمایشها پیمود. ۲۵ و برای آن و برای رواقهایش پنجره‌ها مثل ودیعت خانه را نگاه می‌دارند می‌باشد. ۴۶ و اطاقی که رویش آن پنجره هاگرداگردش بود. و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۲۶ و زینه‌های آن هفت پله داشت. و رواقش پیش آنها بود. و آن را نخلهایکی از اینطرف و دیگری از آنطرف خداوند می‌آیند تا او را خدمت نمایند. ۴۷ و طول صحن را صد براسبرهایش بود. ۲۷ و صحن اندرونی بطرف جنوب دروازه‌ای داشت و از دروازه تا دروازه به سمت جنوب صد ذراع پیمود. ۲۸ ذراع از اینطرف و پنجاه ذراع از آنطرف پیمود. و عرض دروازه را سه را مثل این پیمایشها پیمود. ۲۹ و حجره هایش و اسبرهایش و رواقهایش موافق پیمایشها پیمود. ۳۰ و در آن و در رواقهایش پنجره‌ها گرداگردش بود و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۳۰ و طول رواقی که گرداگردش بود بیست و پنج ذراع و عرضش پنج ذراع بود. ۳۱ و رواقش به صحن بیرونی می‌رسید. و نخلها بر اسبرهایش بود و زینهاش هشت پله داشت. ۳۲ پس مرا به صحن اندرونی به سمت مشرق آورد. و دروازه را مثل این پیمایشها پیمود. ۳۳ و حجره هایش و اسبرهایش و رواقهایش موافق این پیمایشها بود. و در آن و در رواقهایش پنجره‌ها بهر طرفش بود و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع بود. ۳۴ و رواقهایش بسوی صحن بیرونی و نخلها بر اسبرهایش از این طرف و آنطرف بود و زینهاش هفت پله داشت. ۳۵ و مرا به دروازه

۴۱ و مرا به هیكل آورد و عرض اسبرها را شش ذراع از اینطرف و عرض آنها را شش ذراع از آنطرف که عرض خیمه بود پیمود. ۲ و عرض مدخل ده ذراع بود و جانبهای مدخل از اینطرف پنج ذراع و از آنطرف پنج ذراع بود و طولش را چهل ذراع و عرضش را بیست ذراع پیمود. ۳ و به اندرون داخل شده، اسبرهای مدخل را دو ذراع و مدخل را شش ذراع و عرض مدخل را هفت ذراع پیمود. ۴ و طولش را بیست ذراع و عرضش را بیست ذراع پیش روی هیكل پیمود و مرا گفت: «این قدس‌الاقداص است.» ۵ و دیوار خانه را شش ذراع پیمود. و عرض غرفه‌ها که گرداگرد خانه

و این همان روز است که درباره اش تکلم نموده‌ام. ۹ و ساکنان از ایشان پوشانیدم. ۲۵ بنابراین خداوند بیهوش چینی می‌گوید: شهرهای اسرائیل بیرون خواهند آمد و اسلحه یعنی مجن و سپر و «آن اسیران یعقوب را باز آورده، بر تمامی خاندان اسرائیل رحمت کمان و تیرها و چوب دستی و نیزه‌ها را آتش زده، خواهند سوزانید. و خواهد فرمود و بر اسم قدوس خود غیرت خواهم نمود. ۲۶ و چینی مدت هفت سال آتش را به آنها زنده نگاه خواهند داشت. ۱۰ و که ایشان در زمین خود به امنیت ساکن شوند و ترساننده‌ای نباشد، هیزم از صحرا نخواهند آورد و چوب از جنگلها نخواهند برید زیرا که آنگاه خجالت خود را و خیانتی را که به من ورزیده‌اند متحمل اسلحه‌ها را به آتش خواهند سوزانید. و خداوند بیهوش می‌گوید که غارت کنندگان خود را غارت خواهند کرد و تاراج کنندگان خویش را از زمین دشمنانشان جمع نمایم، آنگاه در نظر امت های بسیار را تاراج خواهند نمود. ۱۱ و در آن روز موضعی برای قبردر اسرائیل در ایشان تقدیس خواهم شد. ۲۸ و خواهند دانست که من بیهوش یعنی وادی عابریم را بطرف مشرق دریا به جوج خواهم داد. و راه خدای ایشان هستم، از آن روکه من ایشان را در میان امت‌ها عبور کنندگان رامسدود خواهد ساخت. و در آنجا جوج و تمامی جمعیت، او را دفن خواهند کرد و آن را وادی هامون جوج خواهند نامید. ۱۲ و خاندان اسرائیل مدت هفت ماه ایشان را دفن خواهند کرد تا زمین را طاهر سازند. ۱۳ و تمامی اهل زمین ایشان رادفن پوشانید زیراکه روح خویش را بر خاندان اسرائیل خواهم ریخت.»

۴۰ در سال بیست و پنجم اسیری ما درابتدای سال، در دهم ماه که سال چهاردهم بعد از تسخیر شهر بوده، در همان روزدست خداوند بر من نازل شده، مرا به آنجا برد. ۲ در رویاهای خدا مرا به زمین اسرائیل آورد. و مرا بر کوه بسیار بلند قرار داد که بطرف جنوب آن مثل بنای شهر بود. ۳ و چون مرا به آنجا آورد، اینک مردی که نمایش او مثل نمایش برنج بود ودر دستش ریسمانی از کتان و نی برای پیمودن بود و نزد دروازه ایستاده بود. ۴ آن مرد مرا گفت: «ای پسر انسان به چشمان خود بین و به گوشهای خویش بشنو و دل خود را به هرچه به تو نشان دهم، مشغول ساز زیرا که تو را در اینجا آوردم تا این چیزها را به تو نشان دهم. پس خاندان اسرائیل را از هرچه می‌بینی آگاه ساز.» ۵ و اینک حصار بیرون خانه گرداگردش بود. و به‌دست آن مرد نی پیمایش شش ذراعی بود که هر ذراعش یک ذراع و یک قبضه بود. پس عرض بنا را یک نی و بلندیش را یک نی پیمود. ۶ پس نزدروازه‌ای که بسوی مشرق متوجه بود آمده، به پله هایش برآمد. و آستانه دروازه را پیمود که عرضش یک نی بود و عرض آستانه دیگر را که یک نی بود. ۷ و طول هر غرفه یک نی بود و عرضش یک نی. و میان غرفه‌ها مسافت پنج ذراع. و آستانه دروازه نزد رواق دروازه از طرف اندرون یک نی بود. ۸ و رواق دروازه را از طرف اندرون یک نی پیمود. ۹ پس رواق دروازه را هشت ذراع و اسبرهایش را دو ذراع پیمود. و رواق دروازه بطرف اندرون بود. ۱۰ و حجره های دروازه بطرف شرقی، سه از اینطرف و سه از آنطرف بود. و هر سه را یک پیمایش و اسبرها را از اینطرف و آنطرف یک پیمایش بود. ۱۱ و عرض دهنه دروازه را ده ذراع و طول دروازه را سیزده ذراع پیمود. ۱۲ و محجری پیش روی حجره‌ها از اینطرف یک ذراع و محجری از آنطرف یک ذراع و حجره‌ها از این طرف شش ذراع و از آنطرف شش ذراع بود. ۱۳ و عرض دروازه را از سقف یک حجره تا

آن سکونت خواهند نمود و بنده من داود تا ابدالآباد رئیس ایشان خواهد بود. ۲۶ و با ایشان عهدسلامتی خواهم بست که برای ایشان عهدجاودانی خواهد بود و ایشان را مقیم ساخته، خواهم افزود و مقدس خویش را تا ابدالآباد در میان ایشان قرار خواهم داد. لشکری کثیر می‌باشند، ۱۶ و بر قوم من اسرائیل مثل ابری که زمین را پوشاندن خواهد برآمد. در ایام بازپسین این به وقوع خواهد بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۲۸ پس چون مقدس من در میان ایشان تا به ابد بر قرار بوده باشد، آنگاه امت‌ها خواهند دانست که من یهوه هستم که اسرائیل را تقدیس می‌نمایم.»

۳۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان نظر خود را بر جوج که از زمین ماجوج و رئیس روش و ماشک و توپال است بدار و بر او نبوت نما. ۳ و بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینک من ای جوج رئیس روش و ماشک و توپال به ضد تو هستم. ۴ و تو را برگردانیده، قلاب خود را به چانه ات می‌گذارم و تو را با تمامی لشکرت بیرون می‌آورم. اسبان و سواران که جمیع ایشان با اسلحه تمام آراسته، جمعیت عظیمی با سپرها و مجن‌ها و همگی ایشان شمشیرها به‌دست گرفته، ۵ فارس و کوش و فوط با ایشان و جمیع ایشان با سپر و خود، ۶ جومر و تمامی افواجش و خاندان توجرمه از اطراف شمال با تمامی افواجش و قوم‌های بسیار همراه تو. ۷ پس مستعد شو و تو و تمامی جمعیت که نزد تو جمع شده‌اند، خویشان رامهیا سازید و تو مستحفظ ایشان باش. ۸ بعد از روزهای بسیار از تو تفقد خواهد شد. و درسالهای آخر به زمینی که از شمشیر استرداد شده است، خواهی آمد که آن از میان قوم‌های بسیار پرکوههای اسرائیل که به خرابه دایمی تسلیم شده بود، جمع شده است و آن از میان قوم‌ها بیرون آورده شده و تمامی اهلس به امنیت ساکن می‌باشند. ۹ اما تو بر آن خواهی برآمد و مثل بادشیدید داخل آن خواهی شد و مانند ابرها زمین را خواهی پوشانید. تو و جمیع افواجت و قوم‌های بسیار که همراه تو می‌باشند.» ۱۰ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «در آن روز چیزی در دل تو خطوط خواهد کرد و تدبیری زشت خواهی نمود. ۱۱ و خواهی گفت: به زمین بی‌حصار برمی‌آیم. بر کسانی که به اطمینان و امنیت ساکنند می‌آیم که جمیع ایشان بی‌حصارند و از پشت بندها و دروازه‌ها ندراند. ۱۲ تا تاراج‌نمایی و غنیمت را ببری و دست خود را به خرابه‌هایی که معمور شده است و به قومی که از میان امت‌ها جمع شده‌اند، بگردانی که ایشان مواشی و اموال اندوخته‌اند و در وسط جهان ساکنند. ۱۳ شبا و ددان و تجار ترشیش و جمیع شیران زیان ایشان تو را خواهند گفت: آیا به جهت گرفتن غارت آمده‌ای؟ و آیا به جهت بردن غنیمت جمعیت خود را جمع کرده‌ای تا نقره و طلا برداری و مواشی و اموال را بریایی و غارت عظیمی ببری؟ ۱۴ «بنابراین ای پسر انسان نبوت نموده، جوج را بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: در آن روز حینی که

قوم من اسرائیل به امنیت ساکن باشند آیا تو نخواهی فهمید؟ خواهد بود. ۱۵ و از مکان خویش از اطراف شمال خواهی آمد تو و قوم‌های ایشان عهدجاودانی خواهد بود و ایشان را مقیم ساخته، خواهم افزود و مقدس خویش را تا ابدالآباد در میان ایشان قرار خواهم داد. لشکری کثیر می‌باشند، ۱۶ و بر قوم من اسرائیل مثل ابری که زمین را پوشاندن خواهد برآمد. در ایام بازپسین این به وقوع خواهد بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۲۸ پس چون مقدس من در میان ایشان تا به ابد بر قرار بوده باشد، آنگاه امت‌ها خواهند دانست که من یهوه هستم که اسرائیل را تقدیس می‌نمایم.»

۳۹ «پس توای پسر انسان درباره جوج نبوت کرده، بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید که اینک ای جوج رئیس روش و ماشک که همراه تو می‌باشند.» ۱۰ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «در آن روز چیزی در دل تو خطوط خواهد کرد و تدبیری زشت خواهی نمود. ۱۱ و خواهی گفت: به زمین بی‌حصار برمی‌آیم. بر کسانی که به اطمینان و امنیت ساکنند می‌آیم که جمیع ایشان بی‌حصارند و از پشت بندها و دروازه‌ها ندراند. ۱۲ تا تاراج‌نمایی و غنیمت را ببری و دست خود را به خرابه‌هایی که معمور شده است و به قومی که از میان امت‌ها جمع شده‌اند، بگردانی که ایشان مواشی و اموال اندوخته‌اند و در وسط جهان ساکنند. ۱۳ شبا و ددان و تجار ترشیش و جمیع شیران زیان ایشان تو را خواهند گفت: آیا به جهت گرفتن غارت آمده‌ای؟ و آیا به جهت بردن غنیمت جمعیت خود را جمع کرده‌ای تا نقره و طلا برداری و مواشی و اموال را بریایی و غارت عظیمی ببری؟ ۱۴ «بنابراین ای پسر انسان نبوت نموده، جوج را بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: در آن روز حینی که

همه نجاسات شمانجات خواهم داد. و غله را خوانده، آن را بدم تا ایشان زنده شوند.» ۱۰ پس چنانکه مرا امر فرمود، نبوت فراوان خواهم ساخت و دیگر قحط بر شما نخواهم فرستاد. ۳۰ و نمودم. و روح به آنها داخل شد و آنها زنده گشته، بر پایهای خود میوه درختان و حاصل زمین رافراوان خواهم ساخت تا دیگر در لشکر بی نهایت عظیمی ایستادند. ۱۱ و او مرا گفت: «ای پسر میان امت هامتحمیل رسوایی قحط نشوید. ۳۱ و چون راههای انسان این استخوانها تمامی خاندان اسرائیل می باشند. اینک ایشان قبیح و اعمال ناپسند خود را به یاد آورید، آنگاه به سبب گناهان و می گویند: استخوانهای ما خشک شد و امید ما ضایع گردید و رجاسات خود خویشتن را در نظر خود مکروه خواهید داشت.» ۳۲ خودمان منقطع گشتیم. ۱۲ لهدا نبوت کرده، به ایشان بگو: و خداوند یهوه می گوید: «بدانید که من این را به خاطر شمانکرده ام. خداوند یهوه چنین می فرماید: اینک من قبرهای شما را می گشایم. پس ای خاندان اسرائیل به سبب راههای خود خجل و رسوا شوید.» و شما رای قوم من از قبرهای شما درآورده، به زمین اسرائیل خواهم ۳۳ خداوند یهوه چنین می فرماید: «در روزی که شما را از تمامی آورد. ۱۳ وای قوم من چون قبرهای شما را بگشایم و شما را از گناهانتان طاهر سازم، شهرها را مسکون خواهم ساخت و خرابهها قبرهای شما بیرون آورم، آنگاه خواهید دانست که من یهوه هستم. معمور خواهد شد. ۳۴ و زمین ویران که به نظر جمیع رهگذریان ۱۴ و روح خود را در شما خواهم نهاد تا زنده شوید. و شما را در خراب می بود، شیار خواهد شد. ۳۵ و خواهند گفت این زمینی زمین خودتان مقیم خواهم ساخت. پس خواهید دانست که من که ویران بود، مثل باغ عدن گردیده است و شهرهایی که خراب و یهوه تکلم نموده و بعمل آورده ام. قول خداوند این است.» ۱۵ و ویران و منهدم بود، حصاردار و مسکون شده است. ۳۶ و امت کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۶ «و تو ای پسر انسان یک هایی که به اطراف شما باقی مانده باشند، خواهند دانست که من عصای برای خود بگیر و بر آن بنویس برای یهودا و برای بنی اسرائیل یهوه مخروبات را بنا کرده و ویرانهها را غرس نموده ام. من که رفقای وی. پس عصای دیگر بگیر و بر آن بنویس برای یوسف یهوه هستم تکلم نموده و بعمل آورده ام.» ۳۷ خداوند یهوه چنین عصای افرایم و تمامی خاندان اسرائیل رفقای وی. ۱۷ و آنها را می گوید: «برای این باریگر خاندان اسرائیل از من مسالت خواهند نمود تا آن را برای ایشان بعمل آورم. من ایشان را با مردمان مثل گله و چون ابناء قومت تو را خطاب کرده، گویند: آیا ما را خبر نمی کنیتر خواهم گردانید. ۳۸ مثل گله های قربانی یعنی گله اورشلیم دهی که از این کارها مقصود تو چیست؟ ۱۹ آنگاه به ایشان در موسمهایش همچنان شهرهای مخروب از گله های مردمان پر خواهد شد و ایشان خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۳۷ دست خداوند بر من فرود آمده، مرا درروح خداوند بیرون برد و در همواری قرار داد و آن از استخوانها پر بود. ۲ و مرا به هر طرف آنها گردانید. و اینک آنها بر روی همواری بی نهایت زیاده و بسیار خشک بود. ۳ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا می شود که این استخوانها زنده گردد؟» گفتم: «ای خداوند یهوه تو می دانی.» ۴ پس مرا فرمود: «براین استخوانها نبوت نموده، به اینها بگو: ای استخوانهای خشک کلام خداوند را بشنوید! ۵ خداوند یهوه به این استخوانها چنین می گوید: اینک من روح به شما درمی آورم تا زنده شوید. ۶ و پیهها بر شما خواهم نهاد و گوشت بر شما خواهم آورد و شما را به پوست خواهم پوشانید و در شما روح خواهم نهاد تا زنده شوید. پس خواهید دانست که من یهوه هستم.» ۷ پس من چنانکه مامور شدم نبوت کردم. و چون نبوت نمودم، آوازی مسموم گردید. و اینک تزلزلی واقع شد و استخوانها به یکدیگر یعنی هر استخوانی به استخوانش نزدیک شد. ۸ و نگریستم و اینک پیهها و گوشت به آنها برآمد و پوست آنها را از بالا پوشانید. اما در آنها روح نبود. ۹ پس او مرا گفت: «بر روح نبوت نما! ای پسر انسان بر روح نبوت کرده، بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید که ای روح ازبادهای اربع بیا و به این کشتگان

آنجا است.» ۱۱ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: «به حیات خواهام ساخت. بلکه بر شما بیشتر از اول شما احسان خواهام نمود خودم قسم که موافق خشم و حسدی که به ایشان نمودی، از و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۱۲ و مردمان یعنی قوم کینه‌ای که با ایشان داشتی با تو عمل خواهام نمود. و چون بر تو خود اسرائیل را بر شما خرامان خواهام ساخت تا تو رابه تصرف داوری کرده باشم، خویشتن را بر تو در میان ایشان معروف خواهام آوردند. و میراث ایشان بشوی و ایشان را دیگر بی‌اولاد نسازی.» ۱۳ گردانید. ۱۲ و خواهی دانست که من یهوه تمامی سخنان کفرآمیز و خداوند یهوه چنین می‌گوید: «چونکه ایشان درباره تو می‌گویند را که به ضد کوههای اسرائیل گفته‌ای، شنیده‌ام. چونکه گفتی: که مردمان را می‌بلعی وامت های خویش را بی‌اولاد می‌گردانی، خراب گردید و برای خوراک ما داده شد. ۱۳ و شما به دهان ۱۴ پس خداوند یهوه می‌گوید: مردمان را دیگر نخواهی بلعید و خود به ضد من تکبر نموده، سخنان خویش را بر من افزودید و من امت های خویش را دیگر بی‌اولاد نخواهی ساخت. ۱۵ و سرزنش آنها را شنیدم. ۱۴ خداوند یهوه چنین می‌گوید: حینی که تمامی امت‌ها را دیگر در تو مسموم نخواهم گردانید. و دیگر متحمل جهان شادی کنند من تو را ویران خواهام ساخت. ۱۵ وچنانکه بر مذمت طوایف نخواهی شد و امت های خویش را دیگر نخواهی میراث خاندان اسرائیل حینی که ویران شد شادی نمودی، همچنان لغزانید. خداوند یهوه این را می‌گوید.» ۱۶ و کلام خداوند بر من با تو عمل خواهام نمود. و توای کوه سعیر و تمام ادمو جمع ویران نازل شده، گفت: ۱۷ «ای پسر انسان، هنگامی که خاندان اسرائیل در زمین خود ساکن می‌بودند آن را به راهها و به اعمال خود نجس نمودند. و طریق ایشان به نظرم مثل نجاست زن حایض می‌بود. ۱۸ لهنذا به سبب خونی که بر زمین ریختند و آن را به

بگو: ای کوههای اسرائیل کلام خداوند را بشنوید! ۲ خداوند یهوه چنین می‌گوید: چونکه دشمنان درباره شما گفته‌اند هه این بلندبهای دیرینه میراث ما شده است، ۳ لهنذا نبوت کرده، بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: از آن جهت که ایشان شما را از هر طرف خراب کرده و بلعیده‌اند تا میراث بقیه امت‌ها بشوید و بر لبهای حرف گیران برآمده، مورد مذمت طوایف گردیده‌اید، ۴ لهنذا ای کوههای اسرائیل کلام خداوند یهوه را بشنوید! خداوند یهوه به کوهها و تلها و وادیها و دره‌ها و خرابه های ویران و شهرهای متروکی که تاراج شده و مورد سخریه بقیه امت های مجاور گردیده است، چنین می‌گوید: ۵ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌فرماید: هر آینه به آتش غیرت خود به ضد بقیه امت‌ها و به ضد تمامی ادمو تکلم نموده‌ام که ایشان زمین مرا به شادی تمام دل وکینه قلب، ملک خود ساخته‌اند تا آن را به تاراج واگذارند. ۶ پس درباره زمین اسرائیل نبوت نمایه کوهها و تلها و وادیها و دره‌ها بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: چونکه شما متحمل سرزنش امت‌ها شده‌اید، لهنذا من در غیرت و خشم خود تکلم نمودم.» ۷ و خداوند یهوه چنین می‌گوید: «من دست خود را برافراشته‌ام که امت هایی که به اطراف شما اینته سرزنش خود را متحمل خواهند شد. ۸ و شمای کوههای اسرائیل شاخه های خود را خواهید رویانید و میوه خود را برای قوم من اسرائیل خواهید آورد زیرا که ایشان به زودی خواهند آمد. ۹ زیرا اینک من بطرف شما هستم. و بر شما نظر خواهام داشت و شیار شده، کاشته خواهید شد. ۱۰ و بر شما مردمان را خواهام افزود یعنی تمامی خاندان اسرائیل را جمع. و شهرها مسکون و خرابه‌ها معمور خواهد شد. ۱۱ و بر شما انسان و بهایم بسیار خواهام آورد که ایشان افزوده شده، بارور خواهند شد. و شما را مثل ایام قدیم معمور

گردیده، آواره می‌گردند. ۶ گوسفندان من بر جمیع کوهها و بر همه تلهای بلند آواره شده‌اند. و گله من بر روی تمامی زمین پراکنده گشته، کسی ایشان را نمی‌طلبد و برای ایشان تفحص نمی‌نماید. ۷ پس‌ای شبانان کلام خداوند را بشنوید! ۸ خداوند یهوه می‌فرماید: به حیات خودم قسم هر آینه چونکه گله من به تاراج رفته وگوسفندانم خوراک همه حیوانات صحرا گردیده، شبانی ندارند. و شبانان من گوسفندانم را نطلبیدند. بلکه شبانان خویشتن را چرانیدند و گله مرا رعایت نمودند. ۹ «بنابر این‌ای شبانان! بیابان به امنیت ساکن شده، در جنگلها خواهند خوابید. ۲۶ و کلام خداوند را بشنوید! ۱۰ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینک من به ضد شبانان هستم. و گوسفندان خود را از دست ایشان خواهم طلبید. و ایشان را از چرانیدن گله معزول خواهم ساخت تا شبانان خویشتن را دیگر نچرانند. و گوسفندان خود را از دهان ایشان خواهم رها کنید تا خوراک ایشان نباشند. ۱۱ زیرا خداوند یهوه چنین می‌گوید: هان من خودم گوسفندان خویش را طلبیده، آنها را تفقد خواهم نمود. ۱۲ چنانکه شبان حینی که در میان گوسفندان پراکنده خود می‌باشد، گله خویش را تفقد می‌نماید، همچنان من گوسفندان خویش را تفقد نموده، ایشان را از هر جایی که در روز ابراهو تاریکی غلیظ پراکنده شده بودند خواهم رها کنید. ۱۳ و ایشان را از میان قوم‌ها بیرون آورده، از کشورها جمع خواهم نمود. و به زمین خودشان درآورده، بر کوههای اسرائیل و در وادیها و جمیع معمورات زمین ایشان را خواهم چرانید. ۱۴ ایشان را بر مرتع نیکو خواهم چرانید و آرام گاه ایشان بر کوههای بلند اسرائیل خواهد بود. و آنجا در آرام گاه نیکو و مرتع پرگیاه خواهند خوابید. و بر کوههای اسرائیل خواهند چرید. ۱۵ خداوند یهوه می‌گوید که من گوسفندان خود را خواهم چرانید و من ایشان را خواهم خوابانید. ۱۶ گم شدگان را خواهم طلبید و رانده شدگان را باز خواهم آورد و شکسته‌ها را شکسته بندی نموده، بیماران را قوت خواهم داد. لیکن فرهبان وزرور آوران را هلاک ساخته، بر ایشان به انصاف رعایت خواهم نمود. ۱۷ و اما به شمایی گوسفندان من، خداوند یهوه چنین می‌فرماید: هان من در میان گوسفند و گوسفند و در میان قوچهای و بزهای نر داوری خواهم نمود. ۱۸ آیا برای شما کم بود که مرتع نیکو را چرانیدید بلکه بقیه مرتع خود را نیز به پایهای خویش پایمال ساختید؟ و آب زلال را نوشیدید بلکه باقی مانده را به پایهای خویش گل آلود ساختید؟ ۱۹ و گوسفندان من آنچه را که از پای شما پایمال شده است، می‌چرند و آنچه را که به پای شما گل آلود گشته است، می‌نوشند. ۲۰ بنابراین خداوند یهوه به ایشان چنین می‌گوید: هان من خودم در میان گوسفندان فربه وگوسفندان لاغر داوری خواهم نمود. ۲۱ چونکه شما به پهلو و کنف خود تنه می‌زنید و همه ضعیفان را به شاخهای خود می‌زنید، حتی اینکه ایشان را بیرون پراکنده ساخته‌اید، ۲۲ پس من گله خود را نجات

هستید و من خدای شما می‌باشم.»

۳۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان نظر خود را بر کوه سعیر بدار و به ضد آن نبوت نما! ۳ و آن را بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینک‌ای کوه سعیر من به ضد تو هستم. و دست خود را بر تودراز کرده، تو را ویران و محل دهشت خواهم ساخت. ۴ شهرهایت را خراب خواهم نمود تا ویران شده، بدانی که من یهوه هستم. ۵ چونکه عداوت دائمی داشتی و بنی اسرائیل را در زمان مصیبت ایشان و هنگام عقوبت آخر به دم شمشیر تسلیم نمودی، ۶ لهذا خداوند یهوه چنین می‌گوید: به حیات خودم قسم که تو را به خون تسلیم خواهم نمود که خون تو را تعاقب نماید. چون از خون نفرت نداشتی، خون تو را تعاقب خواهد نمود. ۷ و کوه سعیر را محل دهشت ویران ساخته، روندگان و آیندگان را از آن منقطع خواهم ساخت. ۸ و کوههایش را از کشتگانش مملو می‌کنم که مقتولان شمشیر بر تلهای و دره‌ها وهمه وادیهای تو بیفتند. ۹ و تو را خرابه های دائمی می‌سازم که شهرهایت دیگر مسکون نشود بداند که من یهوه هستم. ۱۰ چونکه گفتم این دوامت و این دو زمین از آن من می‌شود و آن را به تصرف خواهیم آورد با آنکه یهوه در

خواهم طلبید. ۷ و من تو را ای پسر انسان برای خاندان اسرائیل به دهان مرا گشود. پس چون او در وقت صبح نزد من رسید، دهانم دیده بانی تعیین نموده‌ام تا کلام را از دهانم شنیده، ایشان را از گشوده شد و دیگر گنگ نبودم. ۲۳ و کلام خداوند بر من نازل جانب من متنبه سازی. ۸ حینی که من به مرد شریر گویم: ای شده، گفت: ۲۴ «ای پسر انسان ساکنان این خرابه های زمین مرد شریر البته خواهی مرد! اگر تو سخن نگویی تا آن مرد شریر را اسرائیل می گویند: ابراهیم یک نفر بود حینی که وارث این زمین از طریقش متنبه سازی، آنگاه آن مرد شریر در گناه خود خواهد شد و ما بسیار هستیم که زمین به ارث به ما داده شده است. ۲۵ مرد، اما خون او را از دست تو خواهم طلبید. ۹ اما اگر تو آن بنابراین به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید: (گوشت را) مردشریر را از طریقش متنبه سازی تا از آن بازگشت نماید و او از با خویش می خورید و چشمان خود را بسوی بتهای خویش برمی طریق خود بازگشت نکند، آنگاه او در گناه خود خواهد مرد، اما افزایش و خون می ریزد. پس آیاشما وارث زمین خواهید شد؟ ۲۶ تو جان خود را دستگیر ساخته‌ای. ۱۰ پس تو ای پسر انسان به «بر شمشیرهای خود تکیه می کنی و مرتکب رجاسات شده، هر خاندان اسرائیل بگو: شما بدین مضمون می گوید: چونکه عصبان کدام از شما زن همسایه خود را نجس می سازی. پس آیا وارث و گناهان ما بر گردن ما است و به سبب آنها کاهیده شده‌ایم، این زمین خواهید شد؟ ۲۷ بدینطور به ایشان بگو که خداوند یهوه پس چگونه زنده خواهیم ماند؟ ۱۱ «به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید: به حیات خودم قسم البته آنانی که در خرابه‌ها می فرماید: به حیات خودم قسم که من از مردن مرد شریر خوش هستم به شمشیرخواهند افتاد. و آنانی که بر روی صحرا اند برای نیستم بلکه (خوش هستم) که شریر از طریق خود بازگشت نموده، خوراک به حیوانات خواهم داد. و آنانی که در قلعه‌ها و مغارها پند زنده ماند. ای خاندان اسرائیل بازگشت نمایید! از طریق های از و با خواهند مرد. ۲۸ و این زمین را ویران و محل دهشت خواهم بد خویش بازگشت نماید زیرا چرا بمیرید؟ ۱۲ و تو ای پسرانسان ساخت و غرور قوتش نابود خواهد شد. و کوههای اسرائیل به حدی به پسران قوم خود بگو: عدالت مرد عادل در روزی که مرتکب ویران خواهد شد که رهگذری نباشد. ۲۹ و چون این زمین را گناه شود، او را نخواهد رها کنید. و شرارت مرد شریر در روزی که او به سبب همه رجاساتی که ایشان بعمل آورده‌اند ویران و محل از شرارت خود بازگشت نماید، باعث هلاکت وی نخواهد شد. و دهشت ساخته باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم. مرد عادل در روزی که گناه ورزد، به عدالت خود زنده نتواند ماند. ۳۰ اما تو ای پسر انسان پسران قومت به پهلوی دیوارها و نزد درهای ۱۳ حینی که به مرد عادل گویم که البته زنده خواهی ماند، اگر خانه‌ها درباره تو سخن می گویند. و هر یک به دیگری و هر کس به او به عدالت خود اعتماد نموده، عصبان ورزد، آنگاه عدالتش هرگز برادرش خطاب کرده، می گوید بیاید و بشنوی! چه کلام است که به یاد آورده نخواهد شد بلکه در عصبانی که ورزیده است خواهد از جانب خداوند صادر می شود. ۳۱ و نزد تو می آیند بطوری که مرد. ۱۴ و هنگامی که به مرد شریر گویم: البته خواهی مرد! اگر او قوم (من) می آید. و مانند قوم من پیش تو نشسته، سخنان تو از گناه خود بازگشت نموده، انصاف و عدالت بجا آورد، ۱۵ و را می شنوند، اما آنها را بجا نمی آورند. زیرا که ایشان به دهان اگر آن مرد شریر رهن راپس دهد و آنچه دزدیده بود رد نماید و خود سخنان شیرین می گویند. لیکن دل ایشان در پی حرص ایشان به فرائض حیات سلوک نموده، مرتکب بی انصافی نشود، اولیته می رود. ۳۲ و اینک تو برای ایشان مثل سرود شیرین مطرب خوشنوا زنده خواهد ماند و نخواهد مرد. ۱۶ تمام گناهی که ورزیده بود و نیک نواز هستی. زیرا که سخنان تو رامی شنوند، اما آنها را بجا بر او به یاد آورده نخواهد شد. چونکه انصاف و عدالت را بجا نمی آورند. ۳۳ و چون این واقع می شود و البته واقع خواهد شد، آورده است، البته زنده خواهد ماند. ۱۷ اما پسران قوم تومی گویند آنگاه خواهند دانست که نبی در میان ایشان بوده است.»

که طریق خداوند موزون نیست، بلکه طریق خود ایشان است که موزون نیست. ۱۸ هنگامی که مرد عادل از عدالت خود برگشته، عصبان ورزد، به سبب آن خواهد مرد. ۱۹ و چون مرد شریر از شرارت خود بازگشت نموده، انصاف و عدالت را بجا آورد به سبب آن زنده خواهد ماند. ۲۰ اما شما می گوید که طریق خداوند موزون نیست. ای خاندان اسرائیل من بر هر یکی از شما موافق طریق هایش داور می خواهم نمود.» ۲۱ و در روز پنجم ماه دهم از سال دوازدهم اسیری ما واقع شد که کسی که از اورشلیم فرار کرده بود نزد من آمده، خیر داد که شهر تسخیر شده است. ۲۲ و در وقت شام قبل از رسیدن آن فراری دست خداوند بر من آمده، که طریق خداوند موزون نیست، بلکه طریق خود ایشان است که موزون نیست. ۱۸ هنگامی که مرد عادل از عدالت خود برگشته، عصبان ورزد، به سبب آن خواهد مرد. ۱۹ و چون مرد شریر از شرارت خود بازگشت نموده، انصاف و عدالت را بجا آورد به سبب آن زنده خواهد ماند. ۲۰ اما شما می گوید که طریق خداوند موزون نیست. ای خاندان اسرائیل من بر هر یکی از شما موافق طریق هایش داور می خواهم نمود.» ۲۱ و در روز پنجم ماه دهم از سال دوازدهم اسیری ما واقع شد که کسی که از اورشلیم فرار کرده بود نزد من آمده، خیر داد که شهر تسخیر شده است. ۲۲ و در وقت شام قبل از رسیدن آن فراری دست خداوند بر من آمده،

که در آن شنا می کنی ازخون تو تا به کوهها سیراب می کنم که زمین نامختون فرود رفته اند، زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت وادبها از تویر خواهد شد. ۷ و هنگامی که تو را منطفی گردانم، بوده اند. پس با آنانی که به هاویه فرود می روند، متحمل خجالت آسمان را خواهم پوشانید و ستارگانش را تاریک کرده، آفتاب را به خویش خواهند بود. ۲۵ بستی برای او و تمامی جمعیتش در میان ابرها مستور خواهم ساخت و ماه روشنایی خود را نخواهد داد. ۸ مقتولان قرارداده اند. قهرهای ایشان گرداگرد ایشان است وجمعیت و خداوند بیهو می فرماید، که تمامی نیرهای درخشنده آسمان را ایشان نامختون و مقتول شمشیرند. زیرا که در زمین زندگان باعث برای تو سیاه کرده، تاریکی بر زمینت خواهم آورد. ۹ و چون هیبت بودند. پس با آنانی که به هاویه فرود می روند، متحمل هلاکت تو را در میان امت ها بر زمینهایی که ندانسته ای آورده باشم، خجالت خویش خواهند بود. در میان کشتگان قرار داده شد. ۲۶ آنگاه دلهای قوم های عظیم را محزون خواهم ساخت. ۱۰ و قوم در آنجا ماشک و توبال و تمامی جمعیت آنها هستند. قهرهای ایشان های عظیم را بر تو متحیر خواهم ساخت. و چون شمشیر خود گرداگرد ایشان است وجمعیت ایشان نامختون و مقتول شمشیرند. رایش روی ایشان جلوه دم، پادشاهان ایشان به شدت دهشتناک زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت بودند. ۲۷ پس ایشان با خواهند شد. و در روز انهدام توهر یک از ایشان برای جان خود هر جباران و نامختونانی که افتاده اند که با اسلحه جنگ خویش به لحظه ای خواهند لرزید.» ۱۱ زیرا خداوند بیهو چنین می گوید: هاویه فرود رفته اند، نخواهند خوابید. و ایشان شمشیرهای خود را زیر «شمشیر پادشاه بابل بر تو خواهد آمد. ۱۲ و به شمشیرهای جباران که جمع ایشان از ستمکیشان امت هامی باشند، جمعیت تو را بود. زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت جباران بودند. (Sheol) به زیر خواهم انداخت. وایشان غرور مصر را نابود ساخته، تمامی (h7585) ۲۸ و اما تو در میان نامختونان شکسته شده، با مقتولان جمعیتش هلاک خواهند شد. ۱۳ و تمامی بهایم او را از کنارهای شمشیر خواهی خوابید. ۲۹ در آنجا اوم و پادشاهانش و جمعیتش هلاک خواهند شد. و پای انسان دیگر آنها را گل سرورانش هستند که در جبروت خود با مقتولان شمشیر قرار داده آلودنخواهد ساخت. و سم بهایم آنها را گل آلودنخواهد ساخت. شدند. و ایشان با نامختونان و آنانی که به هاویه فرود می روند ۱۴ آنگاه خداوند بیهو می گوید: آبهای آنها را ساکت گردانیده، خواهند خوابید. ۳۰ در آنجا جمعیت روسای شمال و همه صیدونیان نهرهای آنها را مانند روغن جاری خواهم ساخت. ۱۵ و چون زمین هستند که با مقتولان فرود رفتند. از هیبتی که به جبروت خویش مصر را ویران کنم و آن زمین از هرچه در آن باشد خالی شود باعث آن بودند، خجل خواهند شد. پس با مقتولان شمشیر و چون جمع ساکنانش را هلاک کنم، آنگاه خواهند دانست نامختون خواهند خوابید و با آنانی که به هاویه فرود می روند، متحمل خجالت خود خواهند شد. ۳۱ و خداوند بیهو می گوید که فرعون ایشان خواهند خواند همین است. دختران امت ها این مرتبه را چون این را ببند درباره تمامی جمعیت خود خویش را تسلی خواهند خواند. برای مصر و تمامی جمعیتش این مرتبه را خواهند خواند.» ۱۷ و در روز پانزدهم ماه از سال دوازدهم واقع شد که ۳۲ زیرا خداوند بیهو می گوید: من او را در زمین زندگان کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۸ «ای پسر انسان برای جمعیت مصر ولوله نما و هم او را و هم دختران امت های عظیم را شمشیر در میان نامختونان خواهند خوابانید.»

۳۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان پسران قوم خود را خطاب کرده، به ایشان بگو: اگر من شمشیری بر زمینی آورم و اهل آن زمین کسی را از میان خود گرفته، او را به جهت خود به دیده بانی تعیین کنند، ۳ و او شمشیر را ببندد که بر آن زمین می آید و کرنا را نواخته، آن قوم را متنبه سازد، ۴ و اگر کسی صدای کرنا را شنیده، متنبه نشود، آنگاه شمشیر آمده، او را گرفتار خواهد ساخت و خونش برگردنش خواهد بود. ۵ چونکه صدای کرنا را شنیدو متنبه نگردید، خون او بر خودش خواهد بود و اگر متنبه می شد جان خود را می رها کنید. ۶ و اگر دیده بان شمشیر را ببندد که می آید و کرنا را نواخته قوم را متنبه نسازد و شمشیر آمده، کسی را از میان ایشان گرفتار سازد، آن شخص در گناه خود گرفتار شده است، اما خون او را از دست دیده بان

حینی که یوغهای مصر را در آنجا شکسته باشم و فخر قوتش در آن مغرور گردیده است، ۱۱ از این جهت من او را به دست قوی ترین تلف شده باشد. و ابرها آن را خواهد پوشانید و دخترانش به اسیری (پادشاه) امتها تسلیم خواهم نمود و آنچه را که می‌باید به وی خواهند رفت. ۱۹ پس چون بر مصر داوری کرده باشم، آنگاه خواهد کرد. و من او را به سبب شرارتش بیرون خواهم انداخت. ۱۲ خواهند دانست که من بیهوش هستم. ۲۰ و در روز هفتم ماه اول و غریبان یعنی ستمکیشان امتها او را منقطع ساخته، ترک خواهند از سال یازدهم، کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲۱ «ای پسر انسان بازوی فرعون پادشاه مصر را خواهم شکست. و اینک اغصان او نیز همه وادیهای زمین شکسته خواهد شد. و جمیع قوم شکسته بندی نخواهد شد و بر آن مرهم نخواهند گذارد و کرباس های زمین از زیر سایه او فرود آمده، او را ترک خواهند نمود. ۱۳ نخواهند بست تا قادر برگرفتن شمشیر بشود. ۲۲ بنابراین خداوند و همه مرغان هوا بر تنه افتاده او آشیانه گرفته، تمامی حیوانات بیهوش چنین می‌گوید: هان من به ضد فرعون پادشاه مصر هستم و هر صحرا بر شاخه هایش ساکن خواهند شد. ۱۴ تا آنکه هیچکدام از دو بازوی او هم درست و هم شکسته را خرد خواهم کرد و شمشیر درختانی که نزد آنها می‌باشند قد خود را بلند نکنند و سرهای خود را از دستش خواهم انداخت. ۲۳ و مصریان را در میان امتها در میان ابرها بر نیزافزاند. و زورآوران آنها از همگانی که سیراب پراکنده و در میان کشورهای متفرق خواهم ساخت. ۲۴ و یازوهای می‌باشند، در بلندی خود نایستند. زیرا که جمیع آنها در اسفلهای پادشاه بابل را تقویت نموده، شمشیر خود را به دست او خواهم زمین در میان پسران انسانی که به هاویه فرود می‌روند به مرگ داد. و بازوهای فرعون را خواهم شکست که به حضور وی به ناله تسلیم شده‌اند. ۱۵ و خداوند بیهوش چنین می‌گوید: «در روزی که کشتگان ناله خواهد کرد. ۲۵ پس بازوهای پادشاه بابل را تقویت خواهم نمود. و بازوهای فرعون خواهد افتاد و چون شمشیر خود را به دست پادشاه بابل داده باشم و او آن را بر زمین مصر دراز کرده باشد، آنگاه خواهند دانست که من بیهوش هستم. ۲۶ و چون مصریان را در میان امتها پراکنده و ایشان را در کشورهای متفرق ساخته باشم، ایشان خواهند دانست که من بیهوش هستم.»

۳۱ و در روز اول ماه سوم از سال یازدهم، کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان به فرعون پادشاه مصر و به جمیع او بگو: کیست که در بزرگیت به اوشباهت داری؟ ۳ اینک آشور سرو آزاد لبنان باشاچه های جمیل و برگهای سایه گستر و قد بلندی بود و سر او به ابرها می‌بود. ۴ آنها او را نمود. و لجه او را بلند ساخت که نهرهای آنها بهر طرف بوستان آن جاری می‌شد و جویهای خویش را بطرف همه درختان صحرا روان می‌ساخت. ۵ از این جهت قد او از جمیع درختان صحرا بلندتر شده، شاخه هایش زیاده گردید و اغصان خود رانموده، آنها از کثرت آنها بلند شد. ۶ و همه مرغان هوا در شاخه هایش آشیانه ساختند. و تمامی حیوانات صحرا زیر اغصانش بچه آوردند. و جمیع امت های عظیم در سایه اش سکنی گرفتند. ۷ پس در بزرگی خود و در درازی شاخه های خویش خوشنما شد چونکه ریشه اش نزد آبهای بسیار بود. ۸ سروهای آزاد باغ خدا آن را نخواست پنهان کرد. و صنوبرها به شاخه هایش مشابهت نداشت. و چنارها مثل اغصانش نبود بلکه هیچ درخت در باغ خدا به زیبایی او مشابه نبود. ۹ من او را به کثرت شاخه هایش به حدی زیبایی دادم که همه درختان عدن که در باغ خدا بود بر او حسد بردند.»

۳۲ و در روز اول ماه دوازدهم از سال دوازدهم واقع شد که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان برای فرعون پادشاه مصر مرثیه بخوان و او را بگو تو به شیرزبان امتها مشابه می‌بودی، اما مانند اژدها در دریا هستی و آب را از بینی خود می‌جهانی و آنها را به پایهای خود حرکت داده، نهرهای آنها را گل آلود می‌سازی. ۳ خداوند بیهوش چنین می‌گوید: «دام خود را به و چنارها مثل اغصانش نبود بلکه هیچ درخت در باغ خدا به زیبایی او مشابه نبود. ۹ من او را به کثرت شاخه هایش به حدی زیبایی دادم که همه درختان عدن که در باغ خدا بود بر او حسد بردند.»

۱۰ بنابراین خداوند بیهوش چنین می‌فرماید: «چونکه قد تو بلند شده است، و او سر خود را در میان ابرها برافراشته و دلش از بلندیش

پادشاه مصر من به ضد تو هستم. ای ازدهای بزرگ که در میان بخشید. و جمعیت آن را گرفتار کرده، غنیمت را به یغما و اموالش نهرهایت خوابیده‌ای و می‌گویی نهر من از آن من است و من آن را را به تاراج خواهد برد تا اجرت لشکرش بشود. ۲۰ و خداوند یهوه به جهت خود ساخته‌ام! ۴ لهنذاقلا بها در چانه ات می‌گذارم و می‌گوید: زمین مصر را به جهت خدمتی که کرده است، اجرت ماهیان نهرهایت را به فلسهات خواهد چسباند و تو را از میان نهرهایت بیرون خواهد کشید و تمامی ماهیان نهرهایت به فلسهات تو خواهند چسبید. ۵ و تو را با تمامی ماهیان نهرهایت در بیابان ایشان خواهد گشود، پس خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۳۰ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان نبوت کرده، بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: ولوله کنید مرغان هواخواهم ساخت. ۶ و جمیع ساکنان مصر خواهند دانست که من یهوه هستم چونکه ایشان برای خاندان اسرائیل عصای نئین بودند. ۷ چون دست تو را گرفتند، خرد شدی. و کتفهای جمیع ایشان را چاک زدی. و چون بر تو تکیه نمودند، شکسته شدی. و کمرهای جمیع ایشان را لرزان گردانیدی.» ۸ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «اینک من بر تو شمشیری آورده، انسان و بهایم را از تو منقطع خواهم ساخت. ۹ و زمین مصر ویران و خراب خواهد شد. پس خواهند دانست که من یهوه هستم، چونکه می‌گفت: نهر از آن من است و من آن را ساخته‌ام. ۱۰ بنابراین اینک من به ضد تو و به ضد نهرهایت هستم و زمین مصر را از مجدل تا اسوان و تا حدود حبشستان بالکل خراب و ویران خواهم ساخت. ۱۱ که پای انسان از آن عبور ننماید و پای حیوان از آن گذر نکند و مدت چهل سال مسکون نشود. ۱۲ و زمین مصر را در میان زمینهای ویران ویران خواهم ساخت و شهرهایش در میان شهرهای مخروب مدت چهل سال خراب خواهد ماند. و مصریان را در میان امت‌ها پراکنده و در میان کشورها متفرق خواهم ساخت.» ۱۳ زیرا خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «بعد از انقضای چهل سال مصریان را از قوم هایی که در میان آنها پراکنده شوند، جمع خواهم نمود. ۱۴ و اسیران مصر را باز آورده، ایشان را به زمین فتروس یعنی به زمین مولد ایشان راجع خواهم گردانید و در آنجا مملکت پست خواهند بود. ۱۵ و آن پست‌ترین ممالک خواهد بود. و بار دیگر طوایف برتری نخواهد نمود. و من ایشان را قلیل خواهم ساخت تا برامت‌ها حکمرانی ننمایند. ۱۶ و آن بار دیگر برای خاندان اسرائیل محل اعتماد نخواهد بود تا بسوی ایشان متوجه شده، گناه را به یاد آورند. پس خواهند دانست که من خداوند یهوه هستم.» ۱۷ و در روز اول ماه اول از سال بیست و هفتم کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۸ «ای پسرانسان نبوکدرصر پادشاه بابل از لشکر خود به ضد صور خدمت عظیمی گرفت که سرهای همه بی‌مو گردید و دوشهای همه پوست کنده شد. لیکن از صور به جهت خدمتی که به ضد آن نموده بود، خودش و لشکرش هیچ مزد نیافتند.» ۱۹ لهنذا خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «اینک من زمین مصر را به نبوکدرصر پادشاه بابل خواهم

اموال و بضاعت و متاع و ملاحان و ناخدایان و قلاخان و سوداگران عقیق سفید و زبرجد و جزع و یشب و یاقوت کبود و بهرمان و جمیع مردان جنگی که در تو بودند، با تمامی جمعیتی که در زمرد پوشش تو بود. و صنعت دفاها و نایبیت در تو از طلا بود که میان تو بودند در روز انهدام تو در وسط دریا افتادند. ۲۸ «از آواز در روز خلقت تو آنها مهیا شده بود. ۱۴ تو کروی مسخ شده فریاد ناخدایان ساحلها متزلزل گردید. ۲۹ و جمیع پاروزنان و سایه گستر بودی. و تو را نصب نمودم تا بر کوه مقدس خدا بوده ملاحان و همه ناخدایان دریا از کشتیهای خود فرود آمده، در زمین باشی. و در میان سنگهای آتشین می خرامیدی. ۱۵ از روزی می ایستند. ۳۰ و برای تو آواز خود را بلند کرده، به تلخی ناله که آفریده شدی تا وقتی که بی انصافی در تو یافت شد به رفتار می کنند و خاک بر سر خود ریخته، در خاکستر می غلطند. ۳۱ و خود کامل بودی. ۱۶ اما از کثرت سوداگری بطن تو راز ظلم بر برای تو موی خود را کنده، پلاس می پوشند و با مرارت جان ونوحه ساختند. پس خطا ورزیدی و من تو راز کوه خدا بیرون انداختم. و تلخ برای تو گریه می کنند. ۳۲ و در نوحه خود برای تو مرثیه تو را ای کروی سایه گستر، از میان سنگهای آتشین تلف نمودم. می خوانند. و بر تو نوحه گری نموده، می گویند: کیست مثل صور ۱۷ دل تو از زیبایی مغرور گردید و به سبب جمالت حکمت خود و کیست مثل آن شهری که در میان دریا خاموش شده است؟ ۳۳ را فاسد گردانیدی. لهدا تو را بر زمین می اندازم و تو را پیش روی هنگامی که بضاعت تو از دریا بیرون می آمد، قومهای بسیاری را پادشاهان می گذارم تا بر تو بنگرند. ۱۸ به کثرت گناهت و بی سیر می گردانیدی و پادشاهان جهان را به فراوانی اموال و متاع خود انصافی تجارت مقدس های خویش را بی عصمت ساختی. پس توانگری ساختی. ۳۴ اما چون از دریا، در عمق های آبها شکسته آتشی از میانت بیرون می آرم که تو را بسوزاند و تو را به نظر جمیع شدی، متاع و تمامی جمعیت تو در میانت تلف شد. ۳۵ جمیع بینندگان بر روی زمین خاکستر خواهم ساخت. ۱۹ و همه ساکنان جزایر به سبب تو متحیر گشته و پادشاهان ایشان به شدت آشنایان از میان قومها بر تو متحیر خواهند شد. و تو محل دهشت دهشت زده و پریشان حال گردیده اند. ۳۶ تجار قومها بر تو صفر شده، دیگر تا به ابد نخواهی بود.» ۲۰ و کلام خداوند بر من می زند و تو محل دهشت گردیده، دیگر تا به ابد نخواهی بود.»

۲۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر اینکای صیدون من به ضد تو هشتم و خویشتر را در میان تو انسان به رئیس صور بگو: خداوند بیهو چنین می فرماید: چونکه دولت مغرور شده است و می گوئی که من خدا هستم و بر کرسی خدایان در وسط دریا نشسته ام، و هر چند انسان هستی و نه خدا لیکن دل خود را مانند دل خدایان ساخته ای. ۳ اینک تو از دانیال حکیم تر هستی و هیچ سری از تو مخفی نیست؟ ۴ و به حکمت و فطانت خویش توانگری برای خود اندوخته و طلا و نقره در خزاین خود جمع نموده ای. ۵ به فراوانی حکمت و تجارت خویش دولت خود را افزوده ای پس به سبب توانگری دولت مغرور گردیده است.» ۶ بنابراین خداوند بیهو چنین می فرماید: «چونکه تو دل خود را مثل دل خدایان گردانیده ای، ۷ پس اینک من غریبان و ستم کیشان امتها را بر تو خواهم آورد که شمشیرهای خود را به ضد زیبایی حکمت تو کشیده، جمال تو را ملوث سازند. ۸ و تو را به هاویه فرود آورند. پس به مرگ آتانی که در میان دریا کشته شوند خواهی مرد. ۹ آیا به حضور قاتلان خود خواهی گفت که من خدا هستم؟ نی بلکه در دست قاتلانت انسان خواهی بود و نه خدا. ۱۰ از دست غریبان به مرگ نامختوان کشته خواهی شد، زیرا خداوند بیهو می فرماید که من این را گفته ام.» ۱۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۲ «ای پسر انسان برای پادشاه صور مرثیه بخوان و وی را بگو خداوند بیهو چنین می فرماید: تو خاتم کمال و مملو حکمت و کامل جمال هستی. ۱۳ در عدن در باغ خدا بودی و هر گونه سنگ گرانها از عقیق احمر و یاقوت اصفر و

خداوند بیهو می فرماید که من این را گفته ام.» ۱۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۲ «ای پسر انسان برای پادشاه صور مرثیه بخوان و وی را بگو خداوند بیهو چنین می فرماید: تو خاتم کمال و مملو حکمت و کامل جمال هستی. ۱۳ در عدن در باغ خدا بودی و هر گونه سنگ گرانها از عقیق احمر و یاقوت اصفر و

و سواران و جمعیت و خلق عظیمی خواهم آورد. ۸ و اودختران تو خداوند یهوه چنین می‌گوید: ای صورتو گفته‌ای که من کمال را در صحرا به شمشیر خواهد کشت. و برجها به ضد تو بنا زیبایی هستم. ۴ حدود تودر وسط دریا است و بنایانت زیبایی تو را خواهد نمود. و سنگرها دربرابر تو خواهد ساخت. و مترسها در کامل ساخته‌اند. ۵ همه تخته هایت را از صنوبر سنبرساختند و برابر تو برپاخواهد داشت. ۹ و منجنیقهای خود را برحصارهایت سرو آزاد لبنان را گرفتند تا دکلها برای تو بسازند. ۶ پاروهایت را از آورده، برجهایت را با تیرهای خودمنهدم خواهد ساخت. ۱۰ و بلوطهای باشان ساختند و نشیمنهایت را از شمشاد جزایر کتیم اسبانش آنقدر زیادخواهد بود که گرد آنها تو را خواهد پوشانید. که به عاج منبسط شده بود ترتیب دادند. ۷ کتان مطرز مصری و چون به دروازه هایت داخل شود چنانکه به شهررخنه دار درمی آید، حصارهایت از صدای سواران و اراپها و کالسکه‌ها متزلزل ارغوان از جزایرالیسه بود. ۸ اهل سیدون و ارواد پاروزن تو بودندو خواهدگردید. ۱۱ و به سم اسبان خود همه کوچه هایت راپایمال حکمای توای صور که در تو بودند ناخدایان تویبوندند. ۹ مشایخ کرده، اهل تو را به شمشیر خواهد کشت. و بناهای فخر تو به جبیل و حکمایش در تو بوده، قلاغان تو بودند. تمامی کشتیهای زمین خواهد افتاد. ۱۲ وتوانگری تو را تاراج نموده، تجارت تو را به دریا و ملاحان آنها در تو بودند تا برای تو تجارت نمایند. ۱۰ یغماخواهند برد. و حصارهایت را خراب نموده، خانه های مرغوب فارس و لود و فوط در افواجت مردان جنگی تو بودند. سپرها و تو را منهدم خواهند نمود. و سنگها و چوب و خاک تو را در آب خودها بر تو آویزان کرده، ایشان تو را زینت دادند. ۱۱ بنی ارواد خواهندریخت. ۱۳ و آواز نغمات تو را ساکت خواهم گردانید که با سپاهیانت بر حصارهایت از هر طرف و جمادیان بربرجهایت صدای عودهایت دیگر مسموع نشود. ۱۴ و تو را به صخره‌ای بودند. و سپرهای خود را برحصارهایت از هر طرف آویزان کرده، صاف مبدل خواهم گردانید تا محل پهن کردن دامها بشوی و بار ایشان زیبایی تو را کامل ساختند. ۱۲ ترشیش به فراوانی هر قسم دیگرینا نخواهی شد. زیرا خداوند یهوه می‌فرماید: من که یهوه اموال سوداگران تو بودند. نقره و آهن و روی و سرب به عوض هستم این را گفته‌ام.» ۱۵ خداوند یهوه به صور چنین می‌گوید: بضاعت تو می‌دادند. ۱۳ یاوان و توبال و ماشک سوداگران تو «آیاجزیره‌ها از صدای انهدام تو متزلزل نخواهد شدهنگامی که بودند. ۱۴ اهل خاندان توچرمه اسبان و سواران و قاطران به عوض مجروحان ناله کشند و در میان توکشتار عظیمی بشود؟ ۱۶ و بضاعت تو می‌دادند. ۱۵ بنی ددان سوداگران تو و جزایر بسیار جمیع سروران دریا ازکرسیه‌های خود فرود آیند. و ردهای خود را بازارگانان دست تو بودند. شاخهای عاج و آبنوس را با تومعاوضت ازخود بیرون کرده، رخوت قلابدوزی خویش رابکنند. و به ترسها می‌کردند. ۱۶ ارام به فراوانی صنایع توسوداگران تو بودند. بهرمان و ملیس شده، بر زمین بنشینند وآن فان لزان گردیده، درباره تو متحیر ارغوان و پارچه های قلابدوزی و کتان نازک و مرجان و لعل به شوند. ۱۷ پس برای تو مرثیه خوانده، تو را خواهند گفت: ای که عوض بضاعت تو می‌دادند. ۱۷ یهودا و زمین اسرائیل سوداگران از دریا معمور بودی چگونه تباہ گشتی! آن شهر نامداری که در دریا تو بودند، گندم منیت و حلوا و عسل و روغن و بلسان به عوض زورآور می‌بود که باساکنان خود هیبت خویش را بر جمیع سکنه متاع تو می‌دادند. ۱۸ دمشق به فراوانی صنایع تو و کثرت هر دریامستولی می‌ساخت. ۱۸ الان در روز انهدام توجزیره‌ها می‌لزند. قسم اموال با شراب حلبون و پشم سفید با تو سودامی کردند. و جزایری که در دریایمی باشد، از رحلت تو مدهوش می‌شوند. ۱۹ ودان و یاوان ریسمان به عوض بضاعت تو می‌دادند. آهن ۱۹ زیراخداوند یهوه چنین می‌گوید: چون تو را شهرمخروب مثل مصنوع و سلیخه وقصب الذریره از متاعهای تو بود. ۲۰ ددان با شهرهای غیرمسکون گردانم ولجها را بر تو برآورده، تو را به آبهای زین پوشهای نفیس به جهت سواری سوداگران تویبوندند. ۲۱ عرب و بسپارمستور سازم، ۲۰ آنگاه تو را با آنانی که به هاویه فرو می‌روند، همه سروران قیدار بازارگانان دست تو بودند. با برها و قوچها و نزد قوم قدیم فرود آورده، تو را دراسفلهای زمین در خرابه های برها با تو داد وستد می‌کردند. ۲۲ تجار شبا و رعمه سوداگران ابدی با آنانی که به هاویه فرو می‌روند ساکن خواهم گردانید تا تویبوندند. بهترین همه ادویه جات و هرگونه سنگ گرانبها و طلا به دیگرمسکون نشوی و دیگر جلال تو را در زمین زندگان جای عوض بضاعت تو می‌دادند. ۲۳ حران و کنه و عدن و تجار شبا و نخواهم داد. ۲۱ و خداوند یهوه می‌گوید: تو را محل وحشت آشور و کلمدسوداگران تو بودند. ۲۴ اینان با نفایس و ردهای خواهم ساخت که نابود خواهی شد و تو را خواهند طلبید اما آسمانجونی و قلابدوزی و صندوقهای پر ازخزندهای فاخر ساخته شده از چوب سرو آزاد ویسته شده با ریسمانها در بازارهای تو تاببدالاباد یافت نخواهی شد.»

۲۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «اما توای پسر انسان برای صور مرثیه بخوان! ۳ و به صور بگو: ای که نزد مدخل دریاساکنی و برای جزیره های بسیار تاجر طوایف می‌باشی!

جاری نشود. ۱۷ آه بکش و خاموش شو و برای مرده ماتم مگیر. منقطع ساخته، از میان کشورها نابود خواهم ساخت. و چون تو بلکه عمامه بر سرت بپیچ و کفش به پایت بکن و شاربهایت را راهلاک ساخته باشم، آنگاه خواهی دانست که من یهوه هستم.» میوشان و طعام مرده را مخور.» ۱۸ پس بامدادان با قوم تکلم نمودم ۸ خداوند یهوه چنین می گوید: «چونکه موآب و سعیر گفته اند که وقت عصر زن من مرد و صبحگاهان به نهجی که مامور شده اینک خاندان اسرائیل مانند جمیع امت ها می باشند، ۹ بنابراین بودم عمل نمودم. ۱۹ و قوم به من گفتند: «آیاما را خیر نمی دهی اینک من حدود موآب را از شهرها یعنی از شهرهای حدودش که که این کارهایی که می کنی به ما چه نسبت دارد؟» ۲۰ ایشان را فخر زمین می باشد یعنی بیت یشیموت و بعل معون و قریه تایم جواب دادم که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲۱ «به مفتوح خواهم ساخت. ۱۰ برای بنی مشرق آن را با بنی عمون خاندان اسرائیل بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید که هان من (مفتوح خواهم ساخت) و به تصرف ایشان خواهم داد تا بنی مقدس خود را که فخر جلال شما و آرزوی چشمان شماو لذت عمون دیگر در میان امت هامذکور نشوند. ۱۱ و بر موآب داوری جانهای شما است، بی عصمت خواهم نمود. و پسران و دختران خواهم نمودو خواهند دانست که من یهوه می باشم.» ۱۲ خداوند شما که ایشان را ترک خواهید کرد، به شمشیر خواهند افتاد. ۲۲ یهوه چنین می گوید: «از این جهت که ادم از خاندان یهودا انتقام و به نهجی که من عمل نمودم، شما عمل خواهید نمود. شاربهای کشیده اند و درانتقام کشیدن از ایشان خطایی عظیم ورزیده اند، خود را نخواهید پوشانید و طعام مردگان را نخواهید خورد. ۲۳ ۱۳ بنابراین خداوند یهوه چنین می فرماید: دست خود را بر ادم دراز عمامه های شما برسر و کفشهای شما در پایهای شما بوده، ماتم کرده، انسان و بهایم را از آن منقطع خواهم ساخت و آن را ویران و گریه نخواهید کرد. بلکه به سبب گناهان خود کاهیده شده، بسوی کرده، از تیمان تا ددان به شمشیر خواهند افتاد. ۱۴ و به دست قوم یکدیگر آه خواهید کشید. ۲۴ و حرقیال برای شما آیتی خواهد بود خود اسرائیل انتقام خود را از ادم خواهم کشید و موافق خشم و موافق هرآنچه او کرد، شما عمل خواهید نمود. و حینی که این غضب من به ادم عمل خواهند نمود. و خداوند یهوه می گوید واقع شود خواهید دانست که من خداوند یهوه می باشم. ۲۵ «و اما که انتقام مرا خواهند فهمید.» ۱۵ خداوند یهوه چنین می گوید: توای پسر انسان! در روزی که من قوت و سرور فخر و آرزوی «چونکه فلسطینیان انتقام کشیدند و با کینه دل خود انتقام سخت چشمان و رفعت جانهای ایشان یعنی پسران و دختران ایشان را کشیدند تا آن را به عداوت ابدی خراب نمایند، ۱۶ بنابراین از ایشان گرفته باشم، آیا واقع نخواهد شد ۲۶ که در آن روز هرکه خداوند یهوه چنین می فرماید: اینک من دست خود را بر فلسطینیان رهایی یابد نزد تو آمده، این را به سمع تو خواهد رسانید؟ ۲۷ پس دراز نموده، کریتیان را منقطع خواهم ساخت و باقی ماندگان در آن روزدهانت برای آنانی که رهایی یافته اند باز خواهد شد و ساحل دریا را هلاک خواهم نمود. ۱۷ و باسرزنش غضب آمیز متکلم شده، دیگر گنگ نخواهی بود و برای ایشان آیتی خواهی انتقام سخت از ایشان خواهم گرفت. پس چون انتقام خود را از ایشان کشیده باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۲۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر ۲۶ و در سال یازدهم در غره ماه واقع شد که کلام خداوند بر انسان نظر خود را بر بنی عمون بدار و به ضد ایشان نبوت نما. ۳ من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان چونکه صور درباره و به بنی عمون بگو: کلام خداوند یهوه را بشنوید! خداوند یهوه اورشلیم می گوید هه، دروازه امت ها شکسته شد و حال به من چنین می فرماید: چونکه درباره مقدس من حینی که بی عصمت منتقل گردیده است. و چون او خراب گردید من توانگر خواهم شد و درباره زمین اسرائیل، حینی که ویران گردید و درباره خاندان شد. ۳ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: هانای صور من به یهودا، حینی که به اسیری رفتند هه گفتی، ۴ بنابراین همانا من تو ضد تومی باشم و امت های عظیم بر تو خواهم برانگیخت به را به بنی مشرق تسلیم می کنم تا در تو تصرف نمایند. و خیمه نهجی که دریا امواج خود را برمی انگیزاند. ۴ و حصار صور را های خود را در میان تو زده، مسکن های خویش را در تو بر خراب کرده، برجهایش را منهدم خواهند ساخت و غبارش را از آن پاخواهند نمود. و ایشان میوه تو را خواهند خوردو شیر تو را خواهند خواهم رفت و آن را به صخره ای صاف تبدیل خواهم نمود. ۵ و نوشید. و ربه را آرامگاه شتران و (زمین) بنی عمون را خوابگاه گله او محل پهن کردن دامها در میان دریا خواهد شد، زیرا خداوند هاخواهم گردانید و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۶ زیرا یهوه می فرماید که من این را گفته ام. و آن تاراج امت هاخواهد خداوند یهوه چنین می گوید: چونکه تو بر زمین اسرائیل دستک گردید. ۶ و دخترانش که در صحرامی باشند به شمشیر کشته می زنی و پا بر زمین می کوبی و به تمامی کینه دل خود شادی خواهند شد. پس ایشان خواهند دانست که من یهوه هستم.» ۷ می نمایی، ۷ بنابراین هان من دست خود را بر تو دراز خواهم زیرا خداوند یهوه چنین می فرماید: «اینک من نبوکدصر پادشاه کرد و تو را تاراج امت ها خواهم ساخت. و تو را از میان قومها بابل، پادشاه پادشاهان را از طرف شمال بر صور با اسبان و اراپهها

بسوی ایشان بر نخواهی افراشت و دیگرمصر را به یاد نخواهی آورد. ۲۸ زیرا خداوند یهوه چنین می گوید: اینک تو را به دست آنانی که از ایشان نفرت داری و به دست آنانی که جانت از ایشان متنفر است، تسلیم خواهم نمود. ۲۹ و با تراز راه بغض رفتار نموده، تمامی حاصل تو را خواهند گرفت و تو را عریان و برهنه و خواهی گذاشت. تا آنکه برهنگی زناکاری تو و قباحثه و فاحشه گری تو ظاهر شود. ۳۰ و این کارها را به تو خواهم کرد، از این جهت که در عقب امت‌ها زمانموده، خویشتن را از بتهای ایشان نجس ساخته‌ای. ۳۱ و چونکه به طریق خواهر خود سلوک نمودی، جام او و خواهی دانست که من خداوند یهوه می باشم.»

۲۴ و در روز دهم ماه دهم از سال نهم کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای پسر انسان اسم امروز را برای خود بنویس، اسم همین روز را، زیرا که در همین روز پادشاه بابل بر اورشلیم هجوم آورد. ۳ و برای این خاندان فتنه انگیز مثلثی آورده، به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می گوید: دیگ را بگذار. آن را بگذار و آب نیز در آن بریز. ۴ قطعه هایش یعنی هر قطعه نیکو و ران و دوش را در میانش جمع کن و از بهترین استخوانها آن را بر ساز. ۵ و بهترین گوسفندان را بگیر و استخوانها را زیرش دسته کرده، آن را خوب بجوشان تا استخوانهایی که در اندرونش هست پخته شود. ۶ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: وای بر آن شهر خونریز! وای بر آن دیگی که زنگش در میانش است و زنگش از میانش در نیامده است! آن را به قطعه هایش بیرون آور و قرعه بر آن انداخته نشود. ۷ زیرا خونی که ریخت در میانش می باشد. آن را بر صخره صاف نهاد و بر زمین نریخت تا از خاک پوشانیده شود. ۸ من خون او را بر صخره صاف نهادم که پنهان نشود تا آنکه حدت خشم را برانگیخته انتقام بکشم. ۹ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: وای بر آن شهر خونریز! من نیز توده هیزم را بزرگ خواهم ساخت. ۱۰ هیزم زیاد بیاور و آتش بفرورز و گوشت را مهیا ساز و ادویه جات در آن بریز و استخوانها سوخته بشود. ۱۱ پس آن را بر اخگر خالی بگذار تا تابیده شده مسش سوخته گردد و نجاستش در آن گذاخته شود و زنگش نابود گردد. ۱۲ او از مشقت‌ها خسته گردید، اما زنگ بسیارش از وی بیرون نیامد. پس زنگش در آتش بشود. ۱۳ در نجاست تو قباحث است چونکه تو را تطهیر نمودم. اما طاهر نشدی. لهذا تا غضب خود را بر تو به اتمام نرسانم، دیگر از نجاست خود طاهر نخواهی شد. ۱۴ من که یهوه هستم این را گفته‌ام و به وقوع خواهد پیوست و آن را بجا خواهم آورد. پس خداوند یهوه می گوید: دست نخواهم برداشت و بر شفقت نخواهم نمود و پشیمان نخواهم شد و برحسب رفتار تو و بر وفق اعمال تو بر تو دوری خواهند کرد.» ۱۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۶ «ای پسر انسان اینک من آرزوی چشمانت را بگفته از تو خواهم گرفت. ماتم و گریه منما و اشک از چشمت

را جمع کرده، آتش غضب خود را بر شما خواهم دیدم که در می‌ورزید، تسلیم نمودم. ۱۰ که ایشان عورت او را منکشف میانش گذاخته شوید. ۲۲ چنانکه نقره در میان کوره گذاخته ساخته، پسران و دخترانش را گرفتند. و او را به شمشیر کشتند می‌شود، همچنان شما در میانش گذاخته خواهید شد و خواهید دانست که من یهوه حدت خشم خویش را بر شما ریخته‌ام.» ۲۳ چون خواهرش اهلویه این را دید، در عشقبازی خویش از او زیادتز و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲۴ «ای پسر انسان او فاسد گردید و بیشتر از زناکاری خواهرش زنا نمود. ۱۲ و بر بنی را بگو: تو زمینی هستی که طاهر نخواهی شد. و باران در روز آشور عاشق گردید که جمیع ایشان حاکمان و سرداران مجاور او غضب بر تو نخواهد بارید. ۲۵ فتنه انبیای آن در میانش می‌باشد. بودند و ملیس به آسمانجویی و فارسان اسب‌سوار و جوانان دلپسند ایشان مثل شیر غران که شکار رامی درد، جانها را می‌خورند. و بودند. ۱۳ و دیدم که او نیز نجس گردیده و طریق هردوی ایشان گنجها و نفایس رامی برند. و بیوه‌زنان را در میانش زیاد می‌سازند. یک بوده است. ۱۴ پس زناکاری خود زیاد نمود، زیرا صورتهای ۲۶ کاهنش به شریعت من مخالفت ورزیده، موقوفات مرا حلال مردان که بر دیوارها نقش شده بود یعنی تصویرهای کلدانیان را که می‌سازند. و در میان مقدس و غیر مقدس تمیز نمی‌دهند و در میان به شجره کشیده شده بود، دید. ۱۵ که کمرهای ایشان به نجس و طاهر فرق نمی‌گذارند. و چشمان خود را از سبب های من کمریندها بسته و عمامهای رنگارنگ بر سر ایشان پیچیده بود. و می‌پوشانند و من در میان ایشان بی‌حرمت گردیده‌ام. ۲۷ سرورانش جمیع آنها مانند سرداران و به شبیه اهل بابل که مولد ایشان زمین مانند گرگان درنده خون می‌ریزند و جانها را هلاک می‌نمایند تا سود کلدانیان است بودند. ۱۶ و چون چشم او بر آنها افتاد، عاشق ناحق ببرد. ۲۸ و انبیایش ایشان را به گل ملاط اندود نموده، ایشان گردید. و رسولان نزد ایشان به زمین کلدانیان فرستاد. ۱۷ و رویاهای باطل می‌بینند و برای ایشان تغال دروغ زده، می‌گویند که پسران بابل نزد وی در بستر عشق بازی درآمده، او را از زناکاری خداوند یهوه چنین گفته است با آنکه یهوه تکلم ننموده. ۲۹ و قوم خود نجس ساختند. پس چون خود را از ایشان نجس یافت، زمین به شدت ظلم نموده و مال یکدیگر را غصب کرده‌اند. و طبع وی از ایشان متنفر گردید. ۱۸ و چون که زناکاری خود بر فقیران و مسکینان جفا نموده، غریبان را به بی‌انصافی مظلوم را آشکار کرد و عورت خود را منکشف ساخت، جان من از او ساخته‌اند. ۳۰ و من در میان ایشان کسی را طلبیدم که دیوار را بنا متنفر گردید، چنانکه جانم از خواهرش متنفر شده بود. ۱۹ اما او نماید و برای زمین به حضور من در شکاف پایستد تا آن را خراب ایام جوانی خود را که در آنها در زمین مصر زنا کرده بود به یاد نمایم، اما کسی را نیافتم. ۳۱ پس خداوند یهوه می‌گوید: خشم آورده، باز زناکاری خود را زیاد نمود. ۲۰ و بر معشوقه های ایشان خود را برایشان ریخته‌ام و ایشان را به آتش غضب خویش هلاک ساخته، طریق ایشان را بر سر ایشان وارد آورده‌ام.»

۲۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان دو زن دختر یک مادر بودند. ۳ و ایشان در مصر زنا کرده، در جوانی خود زناکار شدند. در آنجا سینه های ایشان را مالیدند و پستانهای بکارت ایشان را افشردند. ۴ و نامهای ایشان بزرگتر اهلوه و خواهر او اهلویه بود. و ایشان از آن من بوده، پسران و دختران زاییدند. اما نامهای ایشان اهلوه، سامره می‌باشد و اهلویه، اورشلیم. ۵ و اهلوه از من رو تافته، زنا نمود و بر محبان خود یعنی بر آشوریان که مجاور او بودند عاشق گردید؛ ۶ کسانی که به آسمانجویی ملیس بودند؛ حاکمان و سرداران که همه ایشان جوانان دلپسند و فارسان اسب‌سوار بودند. ۷ و به ایشان یعنی به جمیع بزرگدگان بنی آشور فاحشگی خود را بذل نمود و خود را از جمیع بتهای آتانی که بر ایشان عاشق می‌بود نجس می‌ساخت. ۸ و فاحشگی خود را که در مصر می‌نمود، ترک نکرد. زیرا که ایشان در ایام جوانیش با او همخواب می‌شدند و پستانهای بکارت او را افشرد، زناکاری خود را بر وی می‌ریختند. ۹ لهنذا من او را به دست عاشقانش یعنی به دست بنی آشور که او بر ایشان عشق

شود. آه (شمشیر) براق گردیده و برای کشتار تیز شده است. ۱۶ ۲۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر جمع شده، به جانب راست برو و آراسته گردیده، به جانب چپ توجه نما. بهر طرف که رخسارهای متوجه می‌باشد. ۱۷ و من نیز دستهای خود را بهم خواهم زد و حدت خشم خویش را ساکن خواهم گردانید. من یهوه هستم که تکلم نموده‌ام.» ۱۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۹ «توای پسر انسان دو راه به جهت خود تعیین نما تا شمشیر پادشاه بابل از آنها بیاید. هر دوی آنها از یک زمین بیرون می‌آید. و علامتی بر پا کن. آن را بر سر راه شهر بر پا نما. ۲۰ راهی تعیین نما تا شمشیر به ره بنی عمون و به یهودا در اورشلیم منبع بیاید. ۲۱ زیرا که پادشاه بابل بر شاهراه، به سر دو راه ایستاده است تا تغال زند و تیرها را بهم زده، از تراقیم سوال می‌کند و به جگر می‌نگرد. ۲۲ به دست راستش تغال اورشلیم است تا منجنیقها بر پا کند و دهان را برای کشتار بگشاید و آواز را به گلبانگ بلند نماید و منجنیقها بردروازه‌ها بر پا کند و سنگرها بسازد و برجها بنامنماید. ۲۳ لیکن در نظر ایشان که قسم برای آنها خورده‌اند، تغال باطل می‌نماید. و او گناه ایشان را به یاد می‌آورد تا گرفتار شوند.» ۲۴ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: «چونکه شما تقصیرهای خویش را منکشف ساخته و خطایای خود را در همه اعمال خویش ظاهر نموده، عصبان خود را یاد آوراندید، پس چون به یاد آورده شدید دستگیر خواهید شد. ۲۵ و توای رئیس شریز اسرائیل که به زخم مهلک مجروح شده‌ای و اجل تو در زمان عقوبت آخرسیده است، ۲۶ خداوند یهوه چنین می‌گوید: عمامه را دور کن و تاج را بردار. چنین نخواهد ماند. آنچه را که پست است بلند نما و آنچه را که بلند است پست کن. ۲۷ و من آن را سرنگون، سرنگون، سرنگون خواهم ساخت. و این دیگر واقع نخواهد شد تا آنکس بیاید که حق اومی باشد. و من آن را به وی عطا خواهم نمود. ۲۸ «توای پسر انسان نبوت کرده، بگو: خداوند یهوه درباره بنی عمون و سرزنش ایشان چنین می‌فرماید: بگو که شمشیر، شمشیر برای کشتار کشیده شده است و به غایت صیقلی گردیده تا براق بشود. ۲۹ چونکه برای تو رویای باطل دیده‌اند و برای تو تغال دروغ زده‌اند تا تو را بر گردنهای مقتولان شریز بگذارند که اجل ایشان در زمان عقوبت آخر رسیده است. ۳۰ لهذا آن را به غلافش برگردان و بر تو در مکانی که آفریده شده‌ای و در زمینی که تولد یافته‌ای دوری خواهم نمود. ۳۱ و خشم خود را بر تو خواهم ریخت و آتش غیظ خود را بر تو خواهم دمید. و تو را به دست مردان وحشی که برای هلاک نمودن چالاکند تسلیم خواهم نمود. ۳۲ و تو برای آتش هیزم خواهی شد و خونت در آن زمین خواهد ماند. پس به یاد آورده نخواهی شد زیرا من که یهوه هستم تکلم نموده‌ام.»

رفتار پدران خود خویشترن را نجس می‌سازید و رجاسات ایشان را من نازل شده، گفت: ۴۶ «ای پسر انسان روی خود را بسوی پیروی نموده، زنا می‌کنیدی؟ ۳۱ و هدایای خود را آورده، پسران خویش را از آتش می‌گذرانیدی و خویشترن را از تمامی بت‌های خود جنوب نبوت کن. ۴۷ و به آن جنگل جنوب بگو: کلام خداوند را تا امروز نجس می‌سازید؟ پس‌ای خاندان اسرائیل آیا من از شما طلبیده بشوم؟ خداوند یهوه می‌فرماید به حیات خودم قسم که از شما طلبیده نخواهم شد. ۳۲ و آنچه به‌خاطر شما خطور می‌کند هرگز واقع نخواهد شد که خیال می‌کنید. مثل امت‌ها و مانند قبایل کشورها گردیده، (بت‌های) چوب و سنگ را عبادت خواهید نمود. ۳۳ زیرا خداوند یهوه می‌فرماید: به حیات خودم قسم که «آه‌ای خداوند یهوه ایشان دربار من می‌گویند آیا او مثل‌ها نمی‌هرآینه با دست قوی و بازوی برافراشته و خشم ریخته شده بر شما آورد؟»

۲۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان روی خود را بسوی اورشلیم بدار و به مکان‌های بلند مقدس تکلم نما. و به زمین اسرائیل نبوت کن. ۳ و به زمین اسرائیل بگو: خداوند چنین می‌فرماید: اینک من به ضد تو هستم. و شمشیر خود را از غلافش کشیده، عادلان و شیران را از میان تو منقطع خواهم ساخت. ۴ و چونکه عادلان و شیران را از میان تو منقطع می‌سازم، بنابراین شمشیر من بر تمامی بشر از جنوب تا شمال از غلافش بیرون خواهد آمد. ۵ و تمامی بشر خواهند فهمید که من یهوه شمشیر خود را از غلافش بیرون کشیدم تا باز به آن برنگردد. ۶ پس تو ای پسر انسان آه بکش! باشکستگی کمر و مرارت سخت به نظر ایشان آه بکش. ۷ و اگر به تو گویند که چرا آه می‌کشی؟ بگو: به‌سبب آوازه‌ای که می‌آید. زیرا که همه دل‌ها گداخته و تمامی دست‌ها سست گردیده و همه جان‌ها کاهیده و جمیع زانو‌ها مثل آب بی‌تاب خواهد شد. خداوند یهوه می‌گوید: همانا آن می‌آید و به وقوع خواهد پیوست.» ۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۹ «ای پسر انسان نبوت کرده، بگو: خداوند چنین می‌فرماید: بگو که شمشیر، شمشیر تیز شده و نیزه‌صیقلی گردیده است. ۱۰ تیز شده است تا کشتار نماید و صیقلی گردیده تا براق شود. پس آیا ما شادی نمایم؟ عسای پسر من همه درختان را خوار می‌شمارد. ۱۱ و آن برای صیقلی شدن داده شد تا آن را به‌دست گیرند. و این شمشیر تیز شده و صیقلی گردیده است تا به‌دست قاتل داده شود. ۱۲ ای پسر انسان فریاد برآور و ولوله نما زیرا که این بر قوم من و بر جمیع سروران اسرائیل وارد می‌آید. ترسها به‌سبب شمشیر بر قوم من عارض شده است. لهذا بر ران خود دست بزن. ۱۳ زیرا که امتحان است. و چه خواهد بود اگر عسای که (دیگران را) خوار می‌شمارد، دیگر نباشد. قول خداوند یهوه این است: ۱۴ و تو ای پسر انسان نبوت کن و دست‌های خود را بهم بزن و شمشیردفعه سوم تکرار بشود. شمشیر مقتولان است. شمشیر آن مقتول عظیم که ایشان را احاطه می‌کند. ۱۵ شمشیر برنده‌ای به ضد همه دروازه‌های ایشان قرار دادم تا دل‌ها گداخته شود و هلاکت‌ها زیاده

شرقی میوه‌اش را خشک ساخت و شاخه های قویش شکسته و خشک گردیده، آتش آنها را سوزانید. ۱۳ و الان در بیابان در که ایشان را به حضور آنها بیرون آوردم بی‌حرمت نشود. ۱۵ و من زمین خشک و تشنه مغروس است. ۱۴ و آتش از عصاهای شاخه نیز دست خود را برای ایشان در بیابان برافراشتم که ایشان را به هایش بیرون آمده، میوه‌اش را سوزانید. به نوعی که یک شاخه قوی برای عصای سلاطین نمانده است. این مرثیه است و مرثیه خواهد بود.»

۲۰ و در روز دهم ماه پنجم از سال هفتم بعضی از مشایخ اسرائیل به جهت طلبیدن خداوند آمدند و پیش من نشستند. ۲ آنگاه کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۳ «ای پسر انسان مشایخ اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: خداوند بیهوه چنین می‌فرماید: آیا شما برای طلبیدن من آمدید؟ خداوند بیهوه می‌گوید: به حیات خودم قسم که از شما طلبیده نخواهم شد. ۴ ای پسر انسان آیا بر ایشان حکم خواهی کرد؟ آیا بر ایشان حکم خواهی کرد؟ پس رجاسات پدران ایشان را بدیشان بفهمان. ۵ و به ایشان بگو: خداوند بیهوه چنین می‌فرماید در روزی که اسرائیل را برگردم و دست خود را بر ایاری ذریت خاندان یعقوب برافراشتم و خود را به ایشان در زمین مصر معروف ساختم و دست خود را برای ایشان برافراشتم، گفتم: من بیهوه خدای شما هستم، ۶ در همان روز دست خود را برای ایشان برافراشتم که ایشان را از زمین مصر به زمینی که برای ایشان بازدید کرده بودم بیرون آورم. زمینی که به شیر و شهد جاری است و فخرمه زمینها می‌باشد. ۷ و به ایشان گفتم: هر کس از شما رجاسات چشمان خود را دور کند و خویشتن را به بتهای مصر نجس نسازد، زیرا که من بیهوه خدای شما هستم. ۸ اما ایشان از من عاصی شده، نخواستند که به من گوش گیرند. و هر کس از ایشان رجاسات چشمان خود را دور نکرد و بتهای مصر را ترک ننمود. آنگاه گفتم که خشم خود را بر ایشان خواهم ریخت و غضب خویش را در میان زمین مصر بر ایشان به تمام خواهم رسانید. ۹ لیکن محض خاطر اسم خود عمل نمودم تا آن در نظر امت هایی که ایشان در میان آنها بودند و در نظر آنها خود را به بیرون آوردن ایشان از زمین مصر، به ایشان شناسانیدم، بی‌حرمت نشود. ۱۰ پس ایشان را از زمین مصر بیرون آورده، به بیابان رسانیدم. ۱۱ و فریاض خویش را به ایشان دادم و احکام خود را که هر که به آنها عمل نماید به آنها زنده خواهد ماند، به ایشان تعلیم دادم. ۱۲ و نیز سبت های خود را به ایشان عطا فرمودم تا علامتی در میان من و ایشان بشود و بدانند که من بیهوه هستم که ایشان را تقدیس می‌نمایم. ۱۳ «لیکن خاندان اسرائیل در بیابان از من عاصی شده، در فریاض من سلوک ننمودند. واحکام مرا که هر که به آنها عمل نماید از آنها زنده ماند، خوار شمرند و سبت هایم را بسیاری حرمت نمودند. آنگاه گفتم که خشم خود را بر ایشان ریخته، ایشان را در بیابان هلاک خواهم ساخت. ۱۴

ظلم نکنند و گروقرضدار را به او رد نمایند و مال کسی را به غضب نبرد، بلکه نان خود را به گرسنگان بدهد و پرهنگان را به جامه که ورزیده است خواهد مرد. ۲۵ «اما شما می‌گویید که طریق بیوشاند، ۸ و نقد را به سودنهد و ربیع نگیرد، بلکه دست خود را خداوند موزون نیست. پس حال‌ای خاندان اسرائیل بشنوید: آیا از ستم برداشته، انصاف حقیقی را در میان مردمان اجراءدارد، ۹ و طریق من غیر موزون است و آیاتریق شما غیر موزون نیست؟ ۲۶ به فرایض من سلوک نموده و احکام مرانگاه داشته، به راستی چونکه مردعادل از عدالتش برگردد و ظلم کند در آن خواهد مرد. عمل نماید. خداوند بیهوه می‌فرماید که آن شخص عادل است و به سبب ظلمی که کرده است خواهد مرد. ۲۷ و چون مرد شیر را البته زنده خواهد ماند. ۱۰ «اما اگر او پسری ستم پیشه و خونریز از شرارتی که کرده است بازگشت نماید و انصاف و عدالت تولیدنماید که یکی از این کارها را بعمل آورد، ۱۱ و هیچکدام از را بجا آورد، جان خود را زنده نگاه خواهد داشت. ۲۸ چونکه آن اعمال نیکو را بعمل نیآورد بلکه برکوهها نیز بخورد و زن همسایه تعقل نموده، از تمامی تقصیرهایی که کرده بود بازگشت کرد البته خود را بی‌عصمت سازد، ۱۲ و بر فقیران و مسکینان ظلم نموده، زنده خواهد ماند و نخواهد مرد. ۲۹ لیکن شمای خاندان اسرائیل مال مردم را به غضب ببرد و گرو را پس ندهد، بلکه چشمان خود می‌گویید که طریق خداوند موزون نیست. ای خاندان اسرائیل آیا را بسوی بنتها برافراشته، مرتکب رجاسات بشود، ۱۳ و نقد را طریق من غیر موزون است و آیاتریق شما غیر موزون نیست؟» ۳۰ به سود داده، ربیع گیرد، آیا او زنده خواهد ماند؟ البته او زنده بنابراین خداوند بیهوه می‌گوید: «ای خاندان اسرائیل من برهریک نخواهد ماند و به سبب همه رجاساتی که بجآآورده است خواهد از شما موافق رفتارش داوری خواهم نمود. پس توبه کنید و از مرد و خویش بر سرش خواهد بود. ۱۴ «و اگر پسری تولید نماید همه تقصیرهای خود بازگشت نماید تا گناه موجب هلاکت شما که تمامی گناهان را که پدرش بجا می‌آورد دیده، بترسد و مثل نشود. ۳۱ تمامی تقصیرهای خویش را که مرتکب آنها شده‌اید از آنها عمل نماید، ۱۵ و بر کوهها نخورد و چشمان خود را بسوی خود دور اندازد و دل تازه و روح تازه‌ای برای خود ایجاد کنید. بنتهای خاندان اسرائیل برنفرزاد وزن همسایه خویش را بی‌عصمت نکند، ۱۶ و بر کسی ظلم نکنند و گرو نگیرند و مال احدی را به می‌گویید: من از مرگ آنکس که می‌میرد مسرو نمی‌باشم. پس غضب نبرد بلکه نان خود را به گرسنگان دهد و پرهنگان را به جامه بازگشت نموده، زنده مانید.»

پوشاند، ۱۷ و دست خود را از فقیران برداشته، سود و ربیع نگیرد و احکام مرا بجآآورده، به فرایض من سلوک نماید، او به سبب گناه پدرش نخواهد مرد بلکه البته زنده خواهد ماند. ۱۸ و اما پدرش چونکه با بردارن خود به شدت ظلم نموده، مال ایشان را غضب نمود و اعمال شنيع را در میان قوم خود بعمل آورد او البته به سبب گناهانش خواهد مرد. ۱۹ «لیکن شما می‌گویید چرا چنین است؟ آیایسر متحمل گناه پدرش نمی‌باشد؟ اگر پسرانصاف و عدالت را بجا آورده، تمامی فرایض مرانگاه دارد و به آنها عمل نماید، او البته زنده خواهد ماند. ۲۰ هرکه گناه کند او خواهد مرد. پسر متحمل گناه پدرش نخواهد بود و پدر متحمل گناه پسرش نخواهد بود. عدالت مردعادل بر خودش خواهد بود و شرارت مرد شیربیر خودش خواهد بود. ۲۱ «و اگر مرد شیر از همه گناهانی که ورزیده باشد بازگشت نماید و جمیع فرایض مرا نگاه داشته، انصاف و عدالت را بجا آورد او البته زنده مانده نخواهد مرد. ۲۲ تمامی تقصیرهایی که کرده باشد به ضد او به یاد آورده نخواهد شد بلکه در عدالتی که کرده باشد زنده خواهد ماند.» ۲۳ خداوند بیهوه می‌فرماید: «آیا من از مردن مرد شیر مسرو می‌باشم؟ نی بلکه از اینکه از رفتار خود بازگشت نموده، زنده ماند. ۲۴ و اگر مرد عادل از عدالتش برگردد و ظلم نموده، موافق همه رجاساتی که شیران می‌کنند عمل نماید آیا او زنده خواهد ماند؟ نی بلکه تمامی عدالت او که کرده

۱۹ «پس تو این مرثیه را برای سروران اسرائیل بخوان ۲ و بگو: مادر تو چه بود. او در میان شیران شیر ماده می‌خواهد و بیچه های خود را در میان شیران ژیان می‌پرورد. ۳ و یکی از بیچه های خود را تربیت نمود که شیرزبان گردید و به دریدن شکار آموخته شد و مردمان را خورد. ۴ و چون امت‌ها خبر او را شنیدند، در حفزه ایشان گرفتار گردید و او را درغلبها به زمین مصر بردند. ۵ و چون مادرش دید که بعد از انتظار کشیدن امیدش بریده شد، پس از بیچه هایش دیگری را گرفته، او را شیری ژیان ساخت. ۶ و او در میان شیران گردش کرده، شیرزبان گردید و به دریدن شکار آموخته شده، مردمان را خورد. ۷ و قصرهای ایشان را ویران و شهرهای ایشان را خراب نمود و زمین و هرچه درآن بود از آواز غرش او نهی گردید. ۸ و امت‌ها ازکشورها از هر طرف بر او هجوم آورده، دام خود را بر او گسترانیدند که به حفزه ایشان گرفتار شد. ۹ و او را در غلبها کشیده، در قفس گذاشتند و نزد پادشاه بابل بردند او را در قلعه‌ای نهادند تا آواز او دیگر بر کوههای اسرائیل مسموع نشود. ۱۰ «مادر تو مثل درخت مو مانند خودت نزدآبها غرس شده، به سبب آبهای بسیار میوه آورد و شاخه بسیار داشت. ۱۱ و شاخه های قوی برای عصاهای سلاطین داشت. و قد آن در میان شاخه های پر برگ به حدی بلند شد که از کثرت اغصانش ارتفاعش نمایان گردید. ۱۲ اما به غضب کنده و به زمین انداخته شد. و باد

مذمت می کردند و جمیع مجاورانش یعنی دختران فلسطینیان که تورا از هر طرف خوار می شمردند.» ۵۸ پس خداوند می فرماید که «تو عاصی شده، ایلچیان خود را به مصر فرستاد تا اسبان و خلق قباحت ورجاسات خود را متحمل خواهی شد. ۵۹ زیرا خداوند بسیاری به او بدهند. آیا کسی که اینکارها را کرده باشد، کامیاب بیهو چنین می گوید: به نهجی که تو عمل نمودی من با تو عمل خواهم نمود، زیرا که قسم از خوار شمرده، عهد را شکستی. ۶۰ خواهد یافت؟» ۱۶ خداوند بیهو می گوید: «به حیات خودم قسم لیکن من عهد خود را که در ایام جوانیت با تو بستم به یادخواهم آورد و عهد جاودانی با تو استوار خواهم داشت. ۶۱ و هنگامی که خواهران بزرگ و کوچک خود را پذیرفته باشی، آنگاه راههای خود را به یاد آورده، خجل خواهی شد. و من ایشان را به جای دختران به تو خواهم داد، لیکن نه از عهد تو. ۶۲ و من عهد خود را با تو استوار خواهم ساخت و خواهی دانست که من بیهو هستم. ۶۳ تا آنکه به یاد آورده، خجل شوی. و خداوند بیهو می فرماید که چون من همه کارهای تو را آزموده باشم، بار دیگر به سبب رسوایی خویش دهان خود را نخواهی گشود.»

۱۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان، معمایی بیابور و مثلی درباره خاندان اسرائیل بزن. ۳ و بگو خداوند بیهو چنین می فرماید: عقاب بزرگ که بالهای سترگ و نیهای دراز پر از پره های رنگارنگ دارد به لبنان آمد و سر سرو آزاد را گرفت. ۴ و سر شاخه هایش را کنده، آن را به زمین تجارت آورده، در شهرسوداگران گذاشت. ۵ و از تخم آن زمین گرفته، آن را در زمین باروری نهاد و نزد آبهای بسیار گذاشته، آن را مثل درخت بید، غرس نمود. ۶ و آن نمو کرده، مو وسیع کوتاه قد گردید که شاخه هایش بسوی او مایل شد و ریشه هایش در زیر وی می بود. پس موی شده شاخه ها رویانید و نهالها آورد. ۷ و عقاب بزرگ دیگری با بالهای سترگ و پره های بسیار آمد و اینک این موریشه های خود را بسوی او برگردانید و شاخه های خویش را از کرته های بستان خود بظرف او بیرون کرد تا او وی را سیراب نماید. ۸ در زمین نیکو نزد آبهای بسیار کاشته شد تا شاخه ها رویانیده، میوه بیابورد و مو قشنگ گردد. ۹ بگو که خداوند بیهو چنین می فرماید: پس آیا کامیاب خواهد شد؟ آیا او ریشه هایش را نخواهد کند و میوه اش را نخواهد چید تا خشک شود؟ تمامی برگهای تازه اش خشک خواهد شد و بدون قوت عظیم و خلق بسیاری از ریشه ها کنده خواهد شد. ۱۰ اینک غرس شده است اما کامیاب نخواهد شد. بلکه چون باد شرقی بر آن بوزد بالکل خشک خواهد شد و در بوستانی که در آن روید پزمرده خواهد گردید.» ۱۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۲ «به این خاندان متمرّد بگو که آیا معنی این چیزها را نمی دانید؟ بگو که اینک پادشاه بابل به اورشلیم آمده، پادشاه و سرورانش را گرفت و ایشان را نزد خود به بابل برد. ۱۳ و از ذریه ملوک گرفته، با او عهد بست و او را قسم داد و خود را بسوی پنهان خاندان اسرائیل برینفرزاد و زن همسایه خود را زورآوران زمین را برد. ۱۴ تا آنکه مملکت پست شده، سر بلند بی عصمت نکند و به زن حایض نزدیکی ننماید، ۷ و بر کسی

۱۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «شما چه کار دارید که این مثل را درباره زمین اسرائیل می زنید و می گوئید: پدران انگور ترش خوردند و دندانهای پسران کنگردید.» ۳ خداوند بیهو می گوید: «به حیات خودم قسم که بعد از این این مثل را در اسرائیل نخواهد آورد. ۴ اینک همه جانها از آن منند چنانکه جان پدر است، همچنین جان پسر نیز، هر دوی آنها از آن من می باشند. معنی این چیزها را نمی دانید؟ بگو که اینک پادشاه بابل به اورشلیم آمده، پادشاه و سرورانش را گرفت و ایشان را نزد خود به بابل برد. ۱۳ و از ذریه ملوک گرفته، با او عهد بست و او را قسم داد و خود را بسوی پنهان خاندان اسرائیل برینفرزاد و زن همسایه خود را زورآوران زمین را برد. ۱۴ تا آنکه مملکت پست شده، سر بلند بی عصمت نکند و به زن حایض نزدیکی ننماید، ۷ و بر کسی

خداوند یهوه این است. ۲۰ و پسران و دختران را که برای من تو را به سنگها سنگسار خواهند کرد و به شمشیرهای خود تو را پاره زائیده بودی گرفته، ایشان را به جهت خوراک آنها ذبح نمودی. آیا پاره خواهند نمود. ۴۱ و خانه های تو را به آتش سوزانیده، در نظر زنا کاری تو کم بود ۲۱ که پسران مرا نیز کشتی و ایشان را تسلیم زنان بسیار بر توقیوت خواهند رسانید. پس من تو را از زنا کاری نمودی که برای آنها از آتش گذرانیده شوندا؟ ۲۲ و در تمامی بازخواهم داشت و بار دیگر اجرت نخواهی داد. ۴۲ و حدت رجاسات و زناي خود ایام جوانی خود را حیثی که عریان و برهنه خشم خود را بر تو فرو خواهم نشانیدو غیرت من از تو خواهد بودی و درخون خود می غلطیدی بیاد نیاوردی. ۲۳ و خداوند برگشت و آرام گرفته، بار دیگر غضب نخواهم نمود. ۴۳ چونکه یهوه می گوید: «وای بر تو! وای بر تو! زیرا بعد از تمامی شرارت ایام جوانی خود را به یاد نیاورده، مرا به همه اینکارهارنجانیدی، از خود، ۲۴ خراباتها برای خود بنا نمودی و عمارات بلنددر هر کوچه این جهت خداوند یهوه می گوید که اینک نیز رفتار تو را بر سرت برای خود ساختی. ۲۵ بسر هر راه عمارتهای بلند خود را بنا وارد خواهم آورد و علاوه بر تمامی رجاسات دیگر این عمل قبیح نموده، زیبایی خود رامگروه ساختی و برای هر راهگذری پایهای رامرتکب نخواهی شد. ۴۴ «اینک هرکه مثل می آورد این مثل را بر خویش را گشوده، زناکارهای خود را افرودی. ۲۶ و با همسایگان توآورده، خواهد گفت که مثل مادر، مثل دخترش می باشد. ۴۵ تو خود پسران مصر که بزرگ گوشت می باشند، زنا نمودی و زناکاری دختر مادر خود هستی که از شوهر و پسران خود نفرت می داشت. خود را افروده، خشم مرا بهیجان آوردی. ۲۷ لهنذا اینک من دست و خواهرخواهران خود هستی که از شوهران و پسران خویش نفرت خود را بر تو دراز کرده، وظیفه تو را قطع نمودم و تو را به آرزوی می دارند. مادر شما حتی بود و پدر شما اموری. ۴۶ و خواهر بزرگ دشمنانت یعنی دختران فلسطینیان که از رفتار قبیح تو خجل بودند، تو سامره است که با دختران خود بطرف چپ تو ساکن می باشد. تسلیم نمودم. ۲۸ و چونکه سیر نشدی با بنی آشور نیز زنا نمودی و خواهر کوچک تو سدوم است که با دختران خود بطرف راست تو و با ایشان نیز زنا نموده، سیرنگشتی. ۲۹ و زناکارهای خود را از ساکن می باشد. ۴۷ اما تو در طریق های ایشان سلوک نکردی زمین کنعان تازمین کلدانیان زیاد نمودی و از این هم سیرنشدی.» و مثل رجاسات ایشان عمل نمودی. بلکه گویا این سهل بود ۳۰ خداوند یهوه می گوید: «دل تو چه قدرضعیف است که تمامی که تو در همه رفتار خود از ایشان زیاده فاسد شدی.» ۴۸ پس این اعمال را که کار زن زانیه سلیطه می باشد، بعمل آوردی. ۳۱ خداوند یهوه می گوید: «به حیات خودم قسم که خواهر تو سدوم و که بسرهر راه خرابات خود را بنا نمودی و در هر کوچه عمارات دخترانش موافق اعمال تو و دخترانت عمل ننمودند. ۴۹ اینک گناه بلند خود را ساختی و مثل فاحشه های دیگر نبودی چونکه اجرت خواهرت سدوم این بود که تکبر و فراوانی نان و سعادتتمندی رفاهیت را خوار شمردی. ۳۲ ای زن زانیه که غریبان را به جای شوهر برای او و دخترانش بود و فقیران و مسکینان را دستگیری نمودند. خودمی گیری! ۳۳ به جمیع فاحشه ها اجرت می دهند. ۳۴ و ۵۰ و مغرور شده، در حضور من مرتکب رجاسات گردیدند. لهنذا عادت تو درزناکاریت برعکس سایر زنان است. چونکه کسی به چنانکه صلاح دیدم ایشان را از میان برداشتم. ۵۱ و سامره نصف جهت زناکاری از عقب تو نمی آید و تو اجرت می دهی و کسی گناهانت را مرتکب نشد، بلکه تو رجاسات خودرا از آنها زیاده به تو اجرت نمی دهد. پس عادت تو بر عکس دیگران است.» نمودی و خواهران خود را به تمامی رجاسات خویش که بعمل ۳۵ بنابراین ای زانیه! کلام خداوند را بشنو! ۳۶ خداوند یهوه چنین آوردی مبری ساختی. ۵۲ پس تو نیز که بر خواهران خود حکم می گوید: «چونکه نقد توریخته شد و عریانی تو از زناکاریت با دادی خجالت خود را متحمل بشو. زیرا به گناهانت که در آنها عاشقانت ویا همه پتهای رجاسات و از خون پسرانت که به آنها بیشتر از ایشان رجاسات نمودی ایشان از تو عادلتر گردیدند. لهنذا دادی مکشوف گردید، ۳۷ لهنذا هان من جمیع عاشقانت را که تو نیزخجل شو و رسوایی خود را متحمل باش چونکه خواهران خود به ایشان ملذذ بودی و همه آنانی را که دوست داشتی، با همه را مبری ساختی. ۵۳ و من اسیری ایشان یعنی اسیری سدوم و کسانی که از ایشان نفرت داشتی جمع خواهم نمود. و ایشان را از دخترانش و اسیری سامره و دخترانش و اسیری اسیران تو را در میان هرطرف نزد تو فراهم آورده، برهنگی تو را به ایشان مکشوف خواهم ایشان خواهم برگردانید. ۵۴ تا خجالت خود رامتحمّل شده، از ساخت، تا تمامی عریانیت رابینند. ۳۸ و بر تو فتوای زنانی را که هرچه کرده ای شرمنده شوی چونکه ایشان را تسلی داده ای. ۵۵ و زنا می کنند وخورنیز می باشند، خواهم داد. و خون غضب و غیرت را خواهرانت یعنی سدوم و دخترانش به حالت نخستین خودخواهند بر تو وارد خواهم آورد. ۳۹ و تو را به دست ایشان تسلیم نموده، برگشت. و سامره و دخترانش به حالت نخستین خود خواهند خراباتهای تو را خراب و عمارات بلند تو را منهدم خواهندساخت. و برگشت. و تو و دخترانت به حالت نخستین خود خواهید برگشت. لباست را از تو خواهند کند و زیورهای قشنگ تو را خواهند گرفت ۵۶ اماخواهر تو سدوم در روز تکبر تو به زبانت آورده نشد. ۵۷ قبل و تو را عریان و برهنه خواهند گذاشت. ۴۰ و گروهی بر تو آورده، از آنکه شرارت تو مکشوف بشود. مثل آن زمانی که دختران ارام

انسان و بهایم را از آن منقطع سازم، ۱۴ اگرچه این سه مرد یعنی نوح و دانیال و ایوب در آن باشند، خداوند یهوه می‌گوید که ایشان (فقط) جانهای خود را به عدالت خویش خواهند رهاوند. ۱۵ واگر روزیده‌اند زمین را ویران خواهم ساخت.»

۱۶ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان اورشلیم را ازرجاستش آگاه ساز! ۳ و بگو خداوند یهوه به اورشلیم چنین می‌فرماید: اصل و ولادت تو اززمین کنعان است. پدرت اموری و مادرت حتی بود. ۴ و اما ولادت تو در روزی که متولد شدی نفت را نبردند و تو را به آب غسل ندادند و طاهرنساختند و نمک نمالیدند و به قداقه نیبچیدند. ۵ چشمی بر تو شفقت ننمود و بر تو مرحمت نفرمود تا یکی از اینکارها را برای تو بعمل آورد. بلکه در روز ولادت جان تو را خوار شمرده، تو را بر روی صحرا انداختند. ۶ و من از نزد تو گذر نمودم و تو را در خونت غلطان دیدم. پس تو راگفتم: ای که به خونت آلوده هستی زنده شو! بلی گفتم: ای که به خونت آلوده هستی، زنده شو! ۷ و تو را مثل نباتات صحرا بسیار افزودم تا نمو کرده، بزرگ شدی و به زیبایی کامل رسیدی. پستانهایت برخاسته و مویهایت بلند شد، لیکن برهنه و عریان بودی. ۸ «و چون از تو گذر کردم بر تو نگریستم واینک زمان تو زمان محبت بود. پس دامن خود را بر تو پهن کرده، عریانی تو را مستور ساختم و خداوند یهوه می‌گوید که با تو قسم خوردم و با تو عهد بستم و از آن من شدی. ۹ و تو را به آب غسل داده، تو را از خونت طاهر ساختم و تو را به روشن تدهین کردم. ۱۰ و تو را به لباس قلابدوزی مجلس ساختم و نعلین پوست خز به پایت کردم و تو را به کتان نازک آراسته و به ابریشم پیراسته ساختم. ۱۱ و تو را به زیورها زینت داده، دستبندها بردستت و گردن بندی بر گردنت نهادم. ۱۲ و حلقه‌ای در بینی و گوشواره‌ها در گوشه‌هایت و تاج جمالی بر سرت نهادم. ۱۳ پس با طلا و نقره آرایش یافتی و لباست از کتان نازک و ابریشم قلابدوزی بود و آرد مید و عسل و روغن خوردی و بی‌نهایت جمیل شده، به انسان درخت مو در میان سایر درختان چیست و شاخه مو در درجه ملوکانه ممتاز گشتی. ۱۴ و آوازه تو بهسبب زیباییت درمیان میان درختان جنگل چه می‌باشد؟ ۳ آیا خوب از آن برای کردن هیچ کاری گرفته می‌شود؟ یا میخی از آن برای آویختن هیچ طرفی من که بر تو نهاده بودم کامل شد. ۱۵ «اما بر زیبایی خود توکل می‌گیرند؟ ۴ هان آن را برای هیزم در آتش می‌اندازند و آتش هر دو طرفش رامی سوزاند و میانش نیم‌سوخته می‌شود پس آبابرای کاری مفید است؟ ۵ اینک چون تمام بودبرای هیچ کار مصرف نداشت. چند مرتبه زیاده وقتی که آتش آن را سوزانیده و نیم‌سوخته باشد، مثل اینکارها واقع نشده و نخواهد شد. ۱۷ و زیورهای زینت خود دیگر برای هیچ کاری مصرف نخواهد داشت.» ۶ بنابراین خداوند را از طلا و نقره (من که به تو داده بودم) گرفته، تمثالهای مردان را یهوه چنین می‌گوید: «مثل درخت مو که آن را از میان درختان ساخته با آنها زنانمودی. ۱۸ و لباس قلابدوزی خود را گرفته، به جنگل برای هیزم و آتش تسلیم کرده‌ام، همچنان سکنه اورشلیم را آنها پوشانیدی و روغن و بخور مرا پیش آنها گذاشتی. ۱۹ و نان مرا تسلیم خواهم نمود. ۷ و نظر خود را برایشان خواهم دوخت. از آن که به تو داده بودم و آردمیده و روغن و عسل را که رزق تو ساخته یک آتش بیرون می‌آیندو آتشی دیگر ایشان را خواهد سوزانید. پس بودم، پیش آنها برای هدیه خوشبویی نهادی و چنین شد. قول

و مردمان را امیدوارمی سازند به اینکه کلام ثابت خواهد شد. ۷ مرغان صید می‌کنید، رهایی خواهیم داد. ۲۱ و مندیل‌های شما را آبرویای باطل ندیدید و غیب گویی کاذب را ذکر نکردید چونکه خواهیم درید و قوم خود را از دست شما خواهیم رهایی داد و دیگر گفتید خداوند می‌فرماید با آنکه من تکلم نمودم؟» ۸ بنابراین در دست شما نخواهند بود تا ایشان را صید کنید پس خواهید خداوند بیهوش چنین می‌فرماید: «چونکه سخن باطل گفتید و رویای کاذب دیدید، اینک خداوند بیهوش می‌فرماید من به ضد شما خواهم بود. ۹ پس دست من بر انبیايي که رویای باطل دیدند و غیب گویی کاذب کردند دراز خواهد شد و ایشان در مجلس قوم من زنده نشود. ۲۳ لہذا بار دیگر رویای باطل نخواهید دید و غیب داخل نخواهند شد و در دفتر خاندان اسرائیل ثبت نخواهند گردید و به زمین اسرائیل وارد نخواهند گشت و شما خواهید دانست که آنگاه خواهید دانست که من بیهوش می‌باشم.»

۱۴ و کسانی چند از مشایخ اسرائیل نزد من آمده، پیش رویم کرده، گفتند که سلامتی است در حینی که سلامتی نبودو یکی از ایشان دیوار را بنا نمود و سایرین آن را به گل ملاط مالیدند. ۱۱ پس به آنانی که گل ملاطرا مالیدند بگو که آن خواهد افتاد. باران سیال خواهد بارید و شمای تگرگهای سخت خواهید آمد و باد شدید آن را خواهد شکافت. ۱۲ و هان چون دیوار بیفتد، آیا شما را نخواهند گفت: کجاست آن اندودی که به آن اندود گردید؟» ۱۳ لہذا خداوند بیهوش چنین می‌گوید: «من آن را به باد شدید در غضب خود خواهم شکافت و باران سیال در خشم من خواهد بارید و تگرگهای سخت برای فانی ساختن آن در غیظ من خواهد آمد. ۱۴ و آن دیوار را که شما به گل ملاط اندود کردید منهدم نموده، به زمین یکسان خواهم ساخت و پی آن منکشف خواهد شد. و چون آن بیفتد شما در میانش هلاک خواهید شد و خواهید دانست که من بیهوش هستم. ۱۵ پس چون خشم خود را بر دیوار و بر آنانی که آن را به گل ملاط اندود کردند به اتمام رسانیده باشم، آنگاه به شما خواهم گفت: دیوار نیست شده و آنانی که آن را اندود کردند نابود گشته‌اند. ۱۶ یعنی انبیايي اسرائیل که درباره اورشلیم نبوت می‌نمایند و برایش رویای سلامتی را می‌بینند با آنکه خداوند بیهوش می‌گوید که سلامتی نیست. ۱۷ و توای پسرانسان نظر خود را بر دختران قوم خویش که ازافکار خود نبوت می‌نمایند مدار و بر ایشان نبوت نما، ۱۸ و بگو خداوند بیهوش چنین می‌فرماید: وای بر آنانی که بالشها برای مفصل هر بازویی می‌دوزند و مندیلها برای سر هر قامتی می‌سازند تا جانها را صید کنند! آیا جانهای قوم مرا صید خواهید کرد و جانهای خود را زنده نگاه خواهید داشت؟ ۱۹ و مرا در میان قوم من برای مشمت جوئی و لقمه نانی بی‌حرمت می‌کنید چونکه به قوم من که به دروغ شما گوش می‌گیرند دروغ گفته، جانهایی را که مستوجب موت نیستند می‌کشید و جانهایی را که مستحق حیات نمی‌باشند زنده نگاه می‌دارید. ۲۰ لہذا خداوند بیهوش چنین می‌گوید: اینک من به ضد بالشهای شما هستم که به واسطه آنها جانها را مثل مرغان صید می‌کنید. و آنها را از بازوهای شما خواهم درید و کسانی را که جانهای ایشان را مثل

پس خداوند یهوه می‌گوید: من رفتار ایشان را بر سر ایشان وارد خواهم آورد.» ۲۲ آنگاه کروبیان بالهای خود را برافراشتند و چرخها به پهلوی ایشان بود و جلال خدای اسرائیل از طرف بالا بر ایشان قرار گرفت. ۲۳ و جلال خداوند از بالای میان شهر صعود نموده، هرکوهی که بطرف شرقی شهر است قرار گرفت. ۲۴ و روح مرا برداشت و در عالم رویا مرا به روح خدا به زمین کلدانیان نزد اسیران برد و آن رویایی که دیده بودم از نظر من مرتفع شد. ۲۵ و تمامی کلام خداوند را که به من نشان داده بود، برای اسیران بیان کردم. اضطراب بنوش. ۱۹ و به اهل زمین بگو خداوند یهوه درباره سکنه اورشلیم و اهل زمین اسرائیل چنین می‌فرماید: که نان خود را با

۱۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان تو در میان خاندان فتنه انگیز ساکن می‌باشی که ایشان را چشمها به جهت دیدن هست اما نمی بینند و ایشان را گوشه‌بانه جهت شنیدن هست اما نمی شنوند، چونکه خاندان فتنه انگیز می‌باشند. ۳ اما تو ای پسر انسان اسباب جلای وطن را برای خود مهیا ساز. و درنظر ایشان در وقت روز کوچ کن و از مکان خود به مکان دیگر به حضور ایشان نقل کن، شاید بیهمند. اگرچه خاندان فتنه انگیز می‌باشند. ۴ و اسباب خود را مثل اسباب جلای وطن در وقت روز به نظر ایشان بیرون آور. و شامگاهان مثل کسانی که برای جلای وطن بیرون می‌روند بیرون شو. ۵ و شکافی برای خود در دیوار به حضور ایشان کرده، از آن بیرون ببر. ۶ و در حضور ایشان آن را بر دوش خود بگذار و در تاریکی بیرون بروی خود را بیوشان تا زمین را نبینی. زیرا که تو راعلامتی برای خاندان اسرائیل قرار داده‌ام.» ۷ پس به نهجی که مامور شدم، عمل نمودم و اسباب خود را مثل اسباب جلای وطن در وقت روز بیرون آوردم. و شبانگاه شکافی برای خود به دست خویش در دیوار کردم و آن را در تاریکی بیرون برده، به حضور ایشان بر دوش برداشتم. ۸ و یامدادان کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۹ «ای پسر انسان، آیا خاندان اسرائیل یعنی این خاندان فتنه انگیز به تو نگفتند: این چه کار است که می‌کنی؟ ۱۰ پس به ایشان بگو خداوند یهوه چنین می‌گوید: این وحی اشاره به رئیسی است که در اورشلیم می‌باشد و به تمامی خاندان اسرائیل که ایشان در میان آنها می‌باشند ۱۱ بگو: من علامت برای شما هستم. به نهجی که من عمل نمودم، همچنان به ایشان کرده خواهد شد و جلای وطن شده، به اسیری خواهند رفت. ۱۲ و رئیسی که در میان ایشان است (اسباب خود را) در تاریکی بردوش نهاده، بیرون خواهد رفت. و شکافی در دیوار خواهند کرد تا از آن بیرون ببرند. و او روی خود را خواهد پوشانید تا زمین را به چشمان خود نبیند. ۱۳ و من دام خود را بر او خواهم گسترانید و در کمند من گرفتار خواهد شد. و او را به بابل به زمین کلدانیان خواهد برد و اگرچه در آنجا خواهد مرد، ولی آن را نخواهد دید. ۱۴ و جمیع مجاوران و معاونانش و تمامی لشکر او را بسوی هر باد پراکنده

۱۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان به ضد انبیای اسرائیل که نبوت می‌نمایند، نبوت نما. و به آنانی که از افکار خود نبوت می‌کنند، بگو کلام خداوند را بشنوید! ۳ خداوند یهوه چنین می‌گوید: وای بر انبیاء احمق که تابع روح خویش می‌باشند و هیچ ندیده‌اند. ۴ ای اسرائیل انبیای تو مانند رویاهان درخرا به‌ها بوده‌اند. ۵ شما به رخنه‌ها برنیامدید و دیوار را من گرفتار خواهد شد. و او را به بابل به زمین کلدانیان خواهد برد و اگرچه در آنجا خواهد مرد، ولی آن را نخواهد دید. ۱۴ و جمیع مجاوران و معاونانش و تمامی لشکر او را بسوی هر باد پراکنده

که ملیس به کتان بود امر فرموده، گفت که «آتش را از میان چرخها که تدابیر فاسد می‌کنند و در این شهر مشورت‌های قبیح می‌دهند. ۳ از میان کروبیان بردار.» آنگاه داخل شده، نزد چرخ‌هایستاد. ۷ و می‌گویند وقت نزدیک نیست که خانه‌ها را بنا نمایم، بلکه این یکی از کروبیان دست خود را از میان کروبیان به آتشی که در میان شهر دیگ است و ما گوشت می‌باشیم. ۴ بنابراین برای ایشان کروبیان بود دراز کرده، آن را برداشت و به دست آن مردی که به نبوت کن. ای پسر انسان نبوت کن.» ۵ آنگاه روح خداوند بر کتان، ملیس بود نهاد و او آن را گرفته، بیرون رفت. ۸ و در من نازل شده، مرام فرمود: «بگو که خداوند چنین می‌فرماید: ای کروبیان شبیه صورت دست انسان زیربالی‌های ایشان ظاهر شد. ۹ و خاندان اسرائیل شما به اینطور سخن می‌گویند و اما من خیالات دل نگریستم و اینک چهار چرخ به پهلوی کروبیان یعنی یک چرخ شما را می‌دانم. ۶ بسیاری را در این شهر کشته‌اید و کوچه‌هایش به پهلوی یک کروی و چرخ دیگر به پهلوی کروی دیگر ظاهر را از کشتگان پر کرده‌اید. ۷ لهذا خداوند بیهوه چنین می‌گوید: شد. و نمایش چرخها مثل صورت سنگ زبرجد بود. ۱۰ و اما کشتگان شما که در میانش گذاشته‌اید، گوشت می‌باشند و شهر نمایش ایشان چنین بود. آن چهار را یک شباهت بود که گویا دیگ است. لیکن شما را از میانش بیرون خواهم برد. ۸ شما چرخ در میان چرخ باشد. ۱۱ و چون آنها می‌رفت بر چهار جانب از شمشیری رسید، اما خداوند بیهوه می‌گوید شمشیر را بر شما خود می‌رفت و حینی که می‌رفت به هیچ سو میل نمی‌کرد، بلکه خواهم آورد. ۹ و شما را از میان شهر بیرون برده، شما را به دست به جایی که سر به آن متوجه می‌شد از عقب آن می‌رفت. و چون غربیان تسلیم خواهم نمود بر شما داوری خواهم کرد. ۱۰ به می‌رفت به هیچ سو میل نمی‌کرد. ۱۲ و تمامی بدن و پشتها شمشیر خواهد افتاد و در حدود اسرائیل بر شما داوری خواهم نمود و دستها و بالهای ایشان و چرخها یعنی چرخهایی که آن چهار و خواهید دانست که من بیهوه هستم. ۱۱ این شهر برای شما داشتند از هر طرف پر از چشمها بود. ۱۳ و به سمع من به آن دیگ نخواهد بود و شما در آن گوشت نخواهید بود، بلکه در حدود چرخها ندا دردادند که «ای چرخها!» ۱۴ و هر یک را چهار اسرائیل بر شما داوری خواهم نمود. ۱۲ و خواهید دانست که من رو بود. روی اول روی کروی بود و روی دوم روی انسان و سوم آن بیهوه هستم که در فریض من سلوک نمودید و احکام مرا بجا روی شیر و چهارم روی عقاب. ۱۵ پس کروبیان صعود کردند. نیاوردید، بلکه برحسب احکام امت‌هایی که به اطراف شمامی این همان حیوان است که نزد نهر خابور دیده بودم. ۱۶ و چون باشند عمل نمودید.» ۱۳ و واقع شد که چون نبوت کردم، فلطیا کروبیان می‌رفتند، چرخها به پهلوی ایشان می‌رفت و چون کروبیان این بنایا مرد. پس به روی خود در افتاده، به آواز بلند فریاد نمودم بالهای خود را برافراشته، از زمین صعود می‌کردند، چرخها نیز و گفتم: «آهای خداوند بیهوه آیا تو بقیه اسرائیل را تمام هلاک از پهلوی ایشان بر نمی‌گشت. ۱۷ چون ایشان می‌ایستادند آنها خواهی ساخت؟» ۱۴ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: می‌ایستاد و چون ایشان صعود می‌نمودند، آنها با ایشان صعود ۱۵ «ای پسر انسان برادران تو یعنی برادرانت که از اهل خاندان تو می‌نمود، زیرا که روح حیوان در آنها بود. ۱۸ و جلال خداوند از می‌باشند و تمامی خاندان اسرائیل جمیع کسانی می‌باشند که بالای آستانه خانه بیرون آمد و بر زیر کروبیان قرار گرفت. ۱۹ سکنه اورشلیم به ایشان می‌گویند: شما از خداوند دورشوید و این و چون کروبیان بیرون رفتند بالهای خود را برافراشته، به نظر من از زمین به ما به ملکیت داده شده است. ۱۶ بنابراین بگو: خداوند زمین صعود نمودند. و چرخها پیش روی ایشان بود و نزد دهنه بیهوه چنین می‌گوید: اگرچه ایشان را در میان امت‌ها دور کنم و دروازه شرقی خانه خداوند ایستادند. و جلال خدای اسرائیل از ایشان را در میان کشورها پراکنده سازم، اما من برای ایشان در آن طرف بالا بر ایشان قرار گرفت. ۲۰ این همان حیوان است که کشورهایی که به آنها رفته باشند اندک زمانی مقدس خواهم بود. زیر خدای اسرائیل نزد نهر خابور دیده بودم، پس فهمیدم که اینان ۱۷ پس بگو خداوند بیهوه چنین می‌فرماید: شما را از میان امت‌ها کروبیانند. ۲۱ هر یک را چهار روی و هر یک را چهار بال بود و جمع خواهم کرد و شما را از کشورهایی که در آنها پراکنده شده‌اید زیر بالهای ایشان شبیه دستهای انسان بود. ۲۲ و اما شبیه رویهای فراهم خواهم آورد و زمین اسرائیل را به شما خواهم داد. ۱۸ و ایشان چنین بود. همان رویها بود که نزد نهر خابور دیده بودم. به آنجا داخل شده، تمامی مکروهات و جمیع رجاسات آن را از هم نمایش ایشان وهم خود ایشان (چنان بودند) و هر یک به راه میانش دور خواهند کرد. ۱۹ و ایشان را یکدل خواهم داد و در اندرون ایشان روح تازه خواهم نهاد و دل سنگی را از جسد ایشان مستقیم می‌رفت.

۱۱ و روح مرا برداشته، به دروازه شرقی خانه خداوند که بسوی مشرق متوجه است آورد. و اینک نزد دهنه دروازه بیست و پنج مرد بودند و در میان ایشان یازنیا ابن عزور و فلطیا ابن بنایا روسای قوم را دیدم. و او مرا گفت: «ای پسر انسان اینها آن کسانی می‌باشند

روح، مرا در میان زمین و آسمان برداشت و مرا در رویاهای خدا به اورشلیم زده‌دهنه دروازه صحن اندرونی که بطرف شمال متوجه است برد که در آنجا نشیمن تمثال غیرت انگیز می‌باشد. خود بدارد.» ۲ و اینک شش مرد از راه دروازه بالایی که بطرف شمال متوجه است آمدند و هرکس تیرخود را در دستش داشت. و در میان ایشان یک مرد ملیس شده به کتان بود و دوات کاتب در کمرش. و ایشان داخل شده، نزد مذبح برنجین ایستادند. ۳ و جلال خدای اسرائیل از روی آن کرویوی که بالای آن بود به آستانه خانه برآمد و به آن مردی که به کتان ملیس بود و دوات کاتب را در کمر داشت خطاب کرد. ۴ و خداوند به او گفت: «از میان شهر یعنی از میان اورشلیم بگذر و برپیشانی کسانی که به سبب همه رجاساتی که در آن کرده می‌شود آه و ناله می‌کنند نشانی بگذار. ۵ و به آنان به سمع من گفت که در عقب او از شهر بگذرید و هلاک سازید و چشمان شما شفقت نکند و ترحم ننمایید. ۶ پیران و جوانان و دختران و اطفال و زنان را تمام به قتل رسانید، اما به هرکسی که این نشان را دارد نزدیک مشوید و از قدس من شروع کنید.» پس از مردان پیری که پیش خانه بودند شروع کردند. ۷ و به ایشان فرمود: «خانه را نجس سازید و صحنها را از کشتگان پر ساخته، بیرون آید.» پس بیرون آمدند و در شهر به کشتن شروع کردند. ۸ و چون ایشان می‌کشتند و من باقی مانده بودم به روی خود درافزاده، استغاثه نمودم و گفتم: «آه‌ای خداوند یهوه آیا چون غضب خود را بر اورشلیم می‌ریزی تمامی بقیه اسرائیل را هلاک خواهی ساخت؟» ۹ او مرا جواب داد: «گناه خاندان اسرائیل و یهودا بی‌نهایت عظیم است و زمین از خون مملو و شهر از ستم پر است. زیرمی‌گویند: خداوند زمین را ترک کرده است و خداوند نمی‌بیند. ۱۰ پس چشم من نیز شفقت نخواهد کرد و من رحمت نخواهم فرمود، بلکه رفتار ایشان را بر سر ایشان خواهم آورد.» ۱۱ و اینک آن مردی که به کتان ملیس بود و دوات را در کمر داشت، جواب داد و گفت: «به نهجی که مرا امر فرمودی عمل نمودم.»

۱۰ پس نگریستم و اینک بر فلکی که بالای سر کرویوان بود چیزی مثل سنگ یاقوت کبود و مثل نمایش شبیه تخت بر زیر آنها ظاهر شد. ۲ و آن مرد را که به کتان ملیس بود خطاب کرده گفتم: «در میان چرخها در زیر کرویوان برو و دستهای خود را از اخگرهای آتشی که در میان کرویوان است پر کن و بر شهر پیش.» و او در نظر من داخل شد. ۳ و چون آن مرد داخل شد، کرویوان بطرف راست خانه ایستاده بودند و ابر، صحن اندرونی را پر کرد. ۴ و جلال خداوند از روی کرویوان به آستانه خانه برآمد و خانه از ابر پر شد و صحن از فروغ جلال خداوند مملو گشت. ۵ و صدای بالهای کرویوان تا به صحن بیرونی مثل آواز خدای قادر مطلق حینی که تکلم می‌کند، مسموع شد. ۶ و چون آن مرد را

من بخوانند، ایشان را اجابت نخواهم نمود.»

کرده است - پس خویشتن را به سبب اعمال زشتی که در همه رجاسات خود نموده اند مکروه خواهند داشت. ۱۰ و خواهند دانست که من بیهوشم و عیب نگفتم که این بلایا بر ایشان وارد خواهد آورد.» ۱۱ خداوند بیهوش چنین می گوید: «به دست خود بزنی و پای خود را بر زمین بکوب و بگو: وای بر تمامی رجاسات و شریر خاندان اسرائیل زیرا که به شمشیر و قحط و ویا خواهد افتاد. ۱۲ آنکه دور باشد به ویا خواهد مرد و آنکه نزدیک است به شمشیر خواهد افتاد و آنکه باقی مانده و در محاصره باشد از گرسنگی خواهد مرد و من حدت خشم خود را بر ایشان به اتمام خواهم رسانید. ۱۳ و خواهید دانست که من بیهوشم، هنگامی که کشتگان ایشان در میان بتهای ایشان به اطراف مذبح های ایشان، بر هر تل بلند و برقله های تمام کوهها و زیر هر درخت سبز و زیر هر بلوط کشتن، در جایی که هدایای خوشبو برای همه بتهای خود می گذرانیدند یافت خواهند شد. ۱۴ و دست خود را بر ایشان دراز کرده، زمین را در تمام مسکن های ایشان خرابتر و ویرانتر از بیابان دبله خواهم ساخت. پس خواهند دانست که من بیهوشم.»

۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «وتوای پسر انسان (بگو): خداوند بیهوش به زمین اسرائیل چنین می گوید: انتهای بر چهار گوشه زمین انتها رسیده است. ۳ الان انتها بر توره رسیده است و من خشم خود را بر تو وارد آورده ام و بر وفق راهبایت ترا داوری نموده، تمامی رجاسات را بر تو خواهم نهاد. ۴ و چشم من بر تو شفقت نخواهد کرد و رحمت نخواهم فرمود بلکه راههای تو را بر تو خواهم نهاد و رجاسات تو در میانت خواهد بود. پس خواهی دانست که من بیهوشم.» ۵ خداوند بیهوش چنین می گوید: «بلا هان بلای واحد می آید! ۶ انتهای می آید، انتهای می آید و به ضد تو بیدار شده است. هان می آید. ۷ ای ساکن زمین اجل تو بر تو می آید. وقت معین می آید و آن روز نزدیک است. روز هنگامه خواهد شد و نه روز آواز شادمانی بر کوهها. ۸ الان عنقریب غضب خود را بر تو خواهم ریخت و خشم خویش را بر تو به اتمام رسانیده، تو را موافق راهبایت داوری خواهم نمود و جمیع رجاسات را بر تو خواهم نهاد. ۹ و چشم من شفقت نخواهد کرد و رحمت نخواهم فرمود، بلکه مکافات راهبایت را به تو خواهم رسانید و رجاسات تو در میانت خواهد بود و خواهید دانست که زنده تو من بیهوشم. ۱۰ اینک آنروز هان می آید! اجل تو بیرون آمده و عصا شکوفه آورده و تکبر، گل کرده است. ۱۱ ظلم عسای شرارت گشته است. از ایشان و از جمعیت ایشان و از ازدحام ایشان چیزی باقی نیست و در میان ایشان حشمتی نمانده است. ۱۲ وقت می آید و آنروز نزدیک است. پس مشتری شادی نکند و فروشنده ماتم نگیرد، زیرا که خشم بر تمامی جمعیت ایشان قرار گرفته است. ۱۳ زیرا که فروشنندگان اگر چه در میان زندگان زنده

کرده است - پس خویشتن را به سبب اعمال زشتی که در همه رجاسات خود نموده اند مکروه خواهند داشت. ۱۰ و خواهند دانست که من بیهوشم و عیب نگفتم که این بلایا بر ایشان وارد خواهد آورد.» ۱۱ خداوند بیهوش چنین می گوید: «به دست خود بزنی و پای خود را بر زمین بکوب و بگو: وای بر تمامی رجاسات و شریر خاندان اسرائیل زیرا که به شمشیر و قحط و ویا خواهد افتاد. ۱۲ آنکه دور باشد به ویا خواهد مرد و آنکه نزدیک است به شمشیر خواهد افتاد و آنکه باقی مانده و در محاصره باشد از گرسنگی خواهد مرد و من حدت خشم خود را بر ایشان به اتمام خواهم رسانید. ۱۳ و خواهید دانست که من بیهوشم، هنگامی که کشتگان ایشان در میان بتهای ایشان به اطراف مذبح های ایشان، بر هر تل بلند و برقله های تمام کوهها و زیر هر درخت سبز و زیر هر بلوط کشتن، در جایی که هدایای خوشبو برای همه بتهای خود می گذرانیدند یافت خواهند شد. ۱۴ و دست خود را بر ایشان دراز کرده، زمین را در تمام مسکن های ایشان خرابتر و ویرانتر از بیابان دبله خواهم ساخت. پس خواهند دانست که من بیهوشم.»

۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «وتوای پسر انسان (بگو): خداوند بیهوش به زمین اسرائیل چنین می گوید: انتهای بر چهار گوشه زمین انتها رسیده است. ۳ الان انتها بر توره رسیده است و من خشم خود را بر تو وارد آورده ام و بر وفق راهبایت ترا داوری نموده، تمامی رجاسات را بر تو خواهم نهاد. ۴ و چشم من بر تو شفقت نخواهد کرد و رحمت نخواهم فرمود بلکه راههای تو را بر تو خواهم نهاد و رجاسات تو در میانت خواهد بود. پس خواهی دانست که من بیهوشم.» ۵ خداوند بیهوش چنین می گوید: «بلا هان بلای واحد می آید! ۶ انتهای می آید، انتهای می آید و به ضد تو بیدار شده است. هان می آید. ۷ ای ساکن زمین اجل تو بر تو می آید. وقت معین می آید و آن روز نزدیک است. روز هنگامه خواهد شد و نه روز آواز شادمانی بر کوهها. ۸ الان عنقریب غضب خود را بر تو خواهم ریخت و خشم خویش را بر تو به اتمام رسانیده، تو را موافق راهبایت داوری خواهم نمود و جمیع رجاسات را بر تو خواهم نهاد. ۹ و چشم من شفقت نخواهد کرد و رحمت نخواهم فرمود، بلکه مکافات راهبایت را به تو خواهم رسانید و رجاسات تو در میانت خواهد بود و خواهید دانست که زنده تو من بیهوشم. ۱۰ اینک آنروز هان می آید! اجل تو بیرون آمده و عصا شکوفه آورده و تکبر، گل کرده است. ۱۱ ظلم عسای شرارت گشته است. از ایشان و از جمعیت ایشان و از ازدحام ایشان چیزی باقی نیست و در میان ایشان حشمتی نمانده است. ۱۲ وقت می آید و آنروز نزدیک است. پس مشتری شادی نکند و فروشنده ماتم نگیرد، زیرا که خشم بر تمامی جمعیت ایشان قرار گرفته است. ۱۳ زیرا که فروشنندگان اگر چه در میان زندگان زنده

مثقال برای هر روز. وقت به وقت آن را خواهی خورد. ۱۱ و آب را نجس ساختی، من نیز البته تورا منقطع خواهم ساخت و چشم من به پیمایش یعنی سدس یک هین خواهی نوشید. آن را وقت به وقت نوشید. آن را وقت به وقت به شفتت نخواهد نمود و من نیز رحمت نخواهم فرمود. ۱۲ یک وقت خواهی نوشید. ۱۲ و قرصهای نان جو که می‌خوری، آنها ثلث تو در میان از ویا خواهند مرد و از گرسنگی تلف خواهند را بر سرگین انسان در نظر ایشان خواهی پخت. ۱۳ و خداوند شد. و یک ثلث به اطرافت به شمشیر خواهند افتاد و ثلث دیگر فرمود به همین منوال بنی‌اسرائیل نان نجس در میان امت هائی که را بسوی هرباد پراکنده ساخته، شمشیر را در عقب ایشان خواهم من ایشان را به میان آنها پراکنده می‌سازم خواهند خورد.» ۱۴ فرستاد. ۱۳ پس چون غضب من به اتمام رسیده باشد و حدت پس گفتم: «آه‌ای خداوند یهوه اینک جان من نجس نشده و از خشم خویش را بر ایشان ریخته باشم، آنگاه پشیمان خواهم شد. طفولیت خود تا به حال میتة یادیده شده را نخورده‌ام و خوراک و چون حدت خشم خویش را بر ایشان به اتمام رسانده باشم، نجس به دهانم زفته است.» ۱۵ آنگاه به من گفت: «بدان که آنگاه خواهند دانست که من یهوه این را دروغتر خویش گفتم.» سرگین گاو را به عوض سرگین انسان به تو دادم، پس نان خود را ۱۴ و تو را در در نظر همه رهگذریان در میان امت هائی که بر آن خواهی پخت.» ۱۶ و مرا گفت: «ای پسر انسان اینک به اطراف تومی باشی، به خرابی و رسوایی تسلیم خواهم نمود. من عصای نان را در اورشلیم خواهم شکست و نان را به وزن و ۱۵ و چون بر تو به خشم و غضب و سرزنشهای سخت داوری عسرت خواهند خورد و آب را به پیمایش و حیرت خواهند نوشید. کرده باشم، آنگاه این موجد عار و مذمت و عبرت و دهشت ۱۷ زیرا که محتاج نان و آب خواهند شد و به حیرت بر یکدیگر نظر خواهند انداخت و به سبب گناهان خود گداخته خواهند شد. یهوه هستم این را گفتم. ۱۶ و چون تیرهای بد قحطی را که برای هلاکت می‌باشد و من آنها را به جهت خرابی شما می‌فرستم در میان شما انداخته باشم، آنگاه قحط را بر شما سخت‌تر خواهم گردانید و عصای نان شما را خواهم شکست. ۱۷ و قحط و حیوانات درنده در میان تو خواهم فرستاد تا تو را بی‌اولاد گردانند و ویا و خون از میان تو عبور خواهد کرد و شمشیری بر تو وارد خواهد آورد. من که یهوه هستم این را گفتم.»

۵ بگیر و آن را مثل استره حجام به جهت خود بکار برده، آن را بر سر و ریش خود بگذران و ترازویی گرفته، مویها را تقسیم کن. ۲ و چون روزهای محاصره را به اتمام رسانیده باشی، یک ثلث را در میان شهر به آتش بسوزان و یک ثلث را گرفته، اطراف آن را با تیغ بزن و ثلث دیگر را به بادها بپاش و من در عقب آنها شمشیری خواهم فرستاد. ۳ و اندکی از آن را گرفته، آنها را در دامن خود بیند. ۴ و باز قدری از آنها را بگیر و آنها را در میان آتش انداخته، آنها را به آتش بسوزان و آتشی برای تمام خاندان اسرائیل از آن بیرون خواهد آمد.» ۵ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «من بگو: ای کوههای اسرائیل کلام خداوند یهوه را بشنوید! خداوند این اورشلیم را در میان امت‌ها قرار داد و کشورها را بر طرف آن. ۶ و او از احکام من بدتر از امت‌ها و از فریض من بدتر از کشورهایی که گرداگرد اومی باشد، عصیان ورزیده است زیرا که اهل او احکام مرا ترک کرده، به فریض من سلوک ننموده‌اند.»

۷ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: «چونکه شما زیاده از و لاشهای بنی‌اسرائیل را پیش بتهای ایشان خواهم گذاشت و امت هائی که گرداگرد شما می‌باشند غوغا نمودید و به فریض استخوانهای شما را گرداگرد مذبح های شما خواهم پاشید. ۶ من سلوک نکرده، احکام مرا بعمل نیاوردید، بلکه موافق احکام و در جمیع مساکن شما شهرها خراب و مکان های بلند ویران امت هائی که گرداگرد شما می‌باشند نیز عمل ننمودید، ۸ لهنذا خواهد شد تا آنکه مذبح های شما خراب و ویران شود و بتهای خداوند یهوه چنین می‌گوید: من اینک من به ضد تو هستم و در شما شکسته و نابود گردد و تمناهای شمسی شما منهدم و اعمال میان تو به نظر امت‌ها دوریها خواهم نمود. ۹ و با تو به سبب شما محو شود. ۷ و چون کشتگان شما در میان شما بیفتند، آنگاه جمیع رجاسات کارها خواهم کرد که قبل از این نکرده باشم و خواهی دانست که من یهوه هستم. ۸ اما بقیته نگاه خواهم مثل آنها هم دیگر نخواهم کرد. ۱۰ بنابراین پدران در میان تو داشت. و چون در میان کشورها پراکنده شوید، بقیه السیف شما در پسران را خواهند خورد و پسران پدران خویش را خواهند خورد و بر میان امت‌ها ساکن خواهند شد. ۹ و نجات‌یافتگان شما در میان تو دوریها نموده، تمامی بقیته تو را بسوی هر باد پراکنده خواهم ساخت.» ۱۱ لهنذا خداوند یهوه می‌گوید: «به حیات خودم قسم داشت. چونکه دل زناکار ایشان را که از من دور شده است چونکه تو مقدس مرا بتمامی رجاسات و جمیع مکروهات خویش خواهم شکست و چشمان ایشان را که در عقب بتهای ایشان زنا

۳ پس مرا گفت: «ای پسر انسان آنچه را که می یابی بخور. این طومار را بخور و رفته، باخاندان اسرائیل متکلم شو.» ۲ آنگاه دهان خود راگشودم و او آن طومار را به من خورانید. ۳ و مراگفت: «ای پسر انسان شکم خود را بخوران واحشای خویش را از این طوماری که من به تومی دهم پر کن.» پس آن را خوردم و در دهانم مثل عسل شیرین بود. ۴ و مراگفت: «ای پسر انسان بیا و نزد خاندان اسرائیل رفته، کلام مرا برای ایشان بیان کن. ۵ زیراکه نزد امت غامض زبان و ثقیل لسان فرستاده نشدی، بلکه نزد خاندان اسرائیل. ۶ نه نزدیکم های بسیار غامض زبان و ثقیل لسان که سخنان ایشان را نتوانی فهمید. یقین اگر تو را نزد آنها می فرستادم به تو گوش می گرفتند. ۷ اماخاندان اسرائیل نمی خواهند تو را بشنوند زیرا که نمی خواهند مرا بشنوند. چونکه تمامی خاندان اسرائیل سخت پیشانی و قسی القلب هستند. ۸ هان من روی تو را در مقابل روی ایشان سخت خواهم ساخت و پیشانی تو را در مقابل پیشانی ایشان سخت خواهم گردانید. ۹ بلکه پیشانی تو را مثل الماس از سنگ خارا سخت تر گردانیدم. پس از ایشان مترس و از رویهای ایشان هراسان مباش، زیرا که خاندان فتنه انگیز می باشند.» ۱۰ و مراگفت: «ای پسر انسان تمام کلام مرا که به تو می گویم در دل خود جا بده و به گوشهای خود استماع نما. ۱۱ و بیا و نزد اسیرانی که از پسران قوم تو می باشند رفته، ایشان را خطاب کن و خواه بشنوند و خواه نشنوند. به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید.» ۱۲ آنگاه روح، مرا برداشت و از عقب خود صدای گلبانگ عظیمی شنیدم که «جلال یهوه از مقام او مبارک باد.» ۱۳ و صدای بالهای آن حیوانات را که به همدیگر برمی خوردند و صدای چرخها را که پیش روی آنها بود و صدای گلبانگ عظیمی را شنیدم. ۱۴ آنگاه روح مرا برداشت و برد و با تلخی در حرارت روح خود رفتم و دست خداوند بر من سنگین می بود. ۱۵ پس به تل اییب نزد اسیرانی که نزد نهر خابور ساکن بودند، رسیدم و در مکانی که ایشان نشستند بودند، در آنجا به میان ایشان هفت روز متحیر نشستم. ۱۶ و بعد از انقضای هفت روز واقع شد که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۷ «ای پسر انسان تو را برای خاندان اسرائیل دیده بان ساختم، پس کلام را از دهان من بشنو و ایشان را از جانب من تهدید کن. ۱۸ و حینی که من به مرد شیریر گفته باشم که البته خواهی مرد، اگر تو او را تهدید نکنی و سخن نگویی تا آن شیریر را از طریق زشت اوتهدید نموده، او را زنده سازی، آنگاه آن شیریر درگنااهش خواهد مرد، اما خون او را از دست توخواهم طلبید. ۱۹ لیکن اگر تو مرد شیریر را تهدید کنی و او از شرارت خود و طریق بد خویش بازگشت نکند او در گناه خود خواهد مرد، اما توجان خود را نجات داده ای. ۲۰ و اگر مرد عادل ازعدالت خود برگردد و

۴ «و تو نیزای پسر انسان آجری بگیر و آن راپیش روی خود بگذار و شهر اورشلیم را برآن نقش نما. ۲ و آن را محاصره کن و در برابرش برجها ساخته، سنگری در مقابلش برپا نما و به اطرافش اردو زده، منجیقها به هر سوی آن برپاکن. ۳ و تابه آهنین برای خود گرفته، آن را در میان خود و شهر، دیواری آهنین بگذار و روی خود را بر آن بدار و محاصره خواهد شد و تو آن را محاصره کن تا آیتی به جهت خاندان اسرائیل بشود. ۴ پس تو بر پهلوی چپ خود بخواب و گناه خاندان اسرائیل را بر آن بگذار. موافق شماره روزهای که بر آن بخوابی، گناه ایشان را متحمل خواهی شد. ۵ و من سالهای گناه ایشان را مطابق شماره روزها یعنی سیصد و نود روز بر تونهادام. پس متحمل گناه خاندان اسرائیل خواهی شد. ۶ و چون اینها را به انجام رسانیده باشی، بازه پهلوی راست خود بخواب و چهل روزمتحمل گناه خاندان یهودا خواهی شد. هر روزی را به جهت سالی برای تو قرار داده ام. ۷ و بازوی خود را برهنه کرده، روی به محاصره اورشلیم بدار و به ضد آن نبوت کن. ۸ و اینک بندها بر تومی نهم و تا روزهای محاصره ات را به اتمام رسانیده باشی از پهلوی به پهلوی دیگرگت نخواهی غلطید. ۹ پس گندم و جو و باقلا و عدس و ارزن وجلبان برای خود گرفته، آنها را در یک ظرف بریزو خوراکی از آنها برای خود بیز و تمامی روزهایی که به پهلوی خود می خوابی، یعنی سیصد و نود روز آن را خواهی خورد. ۱۰ و غذایی که می خوری به وزن خواهد بود، یعنی بیست

۱ و روز پنجم ماه چهارم سال سیام، چون من در میان اسیران نزد نهر خابور بودم، واقع شد که آسمان گشوده گردید و رویاهای خدارا دیدم. ۲ در پنجم آن ماه که سال پنجم اسیری یهو یاکین پادشاه بود، ۳ کلام یهوه بر حزقیال بن بوزی کاهن نزد نهر خابور در زمین کلدانیان نازل شد و دست خداوند در آنجا بر او بود. ۴ پس نگریستم و اینک باد شدیدی از طرف شمال برمی آید و ابر عظیمی و آتش جهنده و درخشندگی ای گرداگردش و از میانش یعنی از میان آتش، مثل منظر برج تابان بود. ۵ و از میانش شبیه چهار حیوان پدید آمد و نمایش ایشان این بود که شبیه انسان بودند. ۶ و هریک از آنها چهاررو داشت و هریک از آنها چهار بال داشت. ۷ و پاهای آنها پایهای مستقیم و کف پای آنها مانند کف پای گوساله بود و مثل منظر برج صیقلی درخشان بود. ۸ و زیر بالهای آنها از چهار طرف آنها دستهای انسان بود و آن چهار رویها و بالهای خود را چنین داشتند. ۹ و بالهای آنها به یکدیگر پیوسته بود و چون می‌رفتند رو نمی‌تافتند، بلکه هریک به راه مستقیم می‌رفتند. ۱۰ و اما شباهت رویهای آنها (این بود که) آنها روی انسان داشتند و آن چهار روی شیر بطرف راست داشتند و آن چهار روی گاو بطرف چپ داشتند و آن چهار روی عقاب داشتند. ۱۱ و رویها و بالهای آنها از طرف بالا از یکدیگر جدا بود و دو بال هریک به همدیگر پیوسته و دو بال دیگر بدن آنها رامی پوشانید.

۲ که مرا گفت: «ای پسر انسان بر پایهای خود بایست تا با تو سخن گویم.» ۲ و چون این را به من گفت، روح داخل من شده، مرا بر پایهایم برپا نمود. و او را که با من متکلم نمود شنیدم ۳ که مرا گفت: «ای پسر انسان من تو را نزد بنی اسرائیل می‌فرستم، یعنی نزد امت فتنه انگیزی که به من فتنه انگیزه‌اند. ایشان و پدران ایشان تا به امروز بر من عصیان ورزیده‌اند. ۴ و پسران ایشان سخت رو و قسی القلب هستند و من تو را نزد ایشان می‌فرستم تا به ایشان بگوئی: خداوند یهوه چنین می‌فرماید. ۵ و ایشان خواه بشنوند و خواه نشنوند، زیرا خاندان فتنه انگیز می‌باشند، خواهند دانست که نبی‌ای در میان ایشان هست. ۶ و تو ای پسر انسان از ایشان مترس و از سخنان ایشان بیم مکن اگرچه خارها و شوکها با تو باشد و در میان عقربها ساکن باشی، اما از سخنان ایشان مترس و از رویهای ایشان هراسان مشو، زیرا که ایشان خاندان فتنه انگیز می‌باشند. ۷ پس کلام مرا به ایشان بگو، خواه بشنوند و خواه نشنوند، چونکه فتنه انگیز هستند. ۸ و تو ای پسر انسان آنچه را که من به تو می‌گویم بشنو و مثل این خاندان فتنه انگیز عاصی مشو بلکه دهان خود را گشوده، آنچه را که من به تو می‌دهم بخور.» ۹ پس نگریستم و اینک دستی بسوی من دراز شد و در آن طوماری بود. ۱۰ و آن را پیش من بگشود که رو و پشتش هر دو نوشته بود و نوحه و ماتم و وای بر آن مکتوب بود.

خداوند که نفعه بینی ما می بود درحرفه های ایشان گرفتار شد، که درباره اومی گفتم زیر سایه او در میان امت‌ها، زیست خواهیم نمود. ۲۱ مسرور باش و شادی کن ای دختر ادوم که در زمین عوص ساکن هستی! بر تو نیز این‌جام خواهد رسید و مست شده، عریان خواهی شد. ۲۲ ای دختر صهیون سزای گناه تو تمام شد و تو را دیگر جلای وطن نخواهد ساخت. ای دختر ادوم، عقوبت گناه تو را به تو خواهد رسانید و گناهان تو را کشف خواهد نمود.

۵ ای یهوه آنچه بر ما واقع شد به یاد آور و ملاحظه فرموده، عار ما را ببین. ۲ میراث ما از آن غریبان و خانه های ما از آن اجنبیان گردیده است. ۳ ما یتیم و بی‌پدر شده‌ایم و مادران ما مثل بیوه‌ها گردیده‌اند. ۴ آب خود را به نقره می‌نوشیم و هیزم ما به مافروخته می‌شود. ۵ تعاقب کنندگان ما به گردن ما رسیده‌اند و خسته شده، راحت نداریم. ۶ با اهل مصر و آشور دست دادیم تا از نان سیرشویم. ۷ پدران ما گناه ورزیده، نابود شده‌اند و مامتحمل عصیان ایشان گردیده‌ایم. ۸ غلامان بر ما حکمرانی می‌کنند و کسی نیست که از دست ایشان رهایی دهد. ۹ از ترس شمشیر اهل بیابان، نان خود را بخطر جان خویش می‌پاییم. ۱۰ پوست ما به سبب سموم قحط مثل تنور سوخته شده است. ۱۱ زنان را در صهیون بی‌عصمت کردند و دوشیزگان را در شهرهای یهودا. ۱۲ سروران از دست ایشان به دار کشیده شده و به مشایخ اعتنا ننمودند. ۱۳ جوانان سنگهای آسیا را برمی دارند و کودکان زیر بار هیزم می‌افتند. ۱۴ مشایخ از دروازه‌ها نابود شدند و جوانان از نغمه سرایی خویش. ۱۵ شادی دل ما نیست شد و رقص ما به ماتم مبدل گردید. ۱۶ تاج از سر ما افتاد، وای بر ما زیرا که گناه کردیم. ۱۷ از این جهت دل ما بیتاب شده است و به سبب این چیزها چشمان ما تار گردیده است. ۱۸ یعنی به خاطر کوه صهیون که ویران شد و رویاهان در آن گردش می‌کنند. ۱۹ اما توای یهوه تا ابدالاباد جلوس می‌فرمایی و کرسی تو تا جمیع درها خواهد بود. ۲۰ پس برای چه ما را تا به ابد فراموش کرده و ما را مدت مدیدی ترک نموده‌ای. ۲۱ ای یهوه ما را بسوی خود برگردان و بازگشت خواهیم کرد و ایام ما را مثل زمان سلف تازه کن. ۲۲ و الا ما را بالکل رد نموده‌ای و بر مایی نهایت غضبناک شده‌ای.

بنشینند و ساکت باشد زیرا که او آن را بر وی نهاده است. ۲۹ به ایشان بده و لعنت تو بر ایشان باد! ۶۶ ایشان را به غضب دهان خود را بر خاک بگذارد که شاید امید باشد. ۳۰ رخسار خود را به زندگان بسپارد و از خجالت سیر شود. ۳۱ زیرا خداوند تا به ابد او را ترک نخواهد نمود. ۳۲ زیرا اگرچه کسی را محزون سازد لیکن بر حسب کثرت رفت خود رحمت خواهد فرمود. ۳۳ چونکه بنی آدم را از دل خود نمی رنجاند و محزون نمی سازد. ۳۴ تمامی اسیران زمین را زیر پا پیمال کردن، ۳۵ و منحرف ساختن حق انسان به حضور حضرت اعلی، ۳۶ و منقلب نمودن آدمی در دعویش منظور خداوند نیست. ۳۷ کیست که بگوید و واقع شود اگر خداوند امر نفرموده باشد. ۳۸ آیا از فرمان حضرت اعلی هم بدی و هم نیکویی صادر نمی شود؟ ۳۹ پس چرا انسان تا زنده است و آدمی به سبب سزای گناهان خویش شکایت کند؟ ۴۰ راههای خود را تجسس و تفحص بنماییم و بسوی خداوند بازگشت کنیم. ۴۱ دلها و دستهای خویش را بسوی خدایی که در آسمان است برافزاییم، ۴۲ (و بگوییم): «ما گناه کردیم و عصبیان و وزیدیم و تو عفو فرمودی. ۴۳ خویشتر را به غضب پوشانیده، ما را تعاقب نمودی و به قتل رسانیده، شفقت فرمودی. ۴۴ خویشتر را به ابر غلیظ مستور ساختی، تادعای ما نگذرد. ۴۵ ما را در میان امت‌ها فضله و خاکروبه گردانیده‌ای.» ۴۶ تمامی دشمنان ما بر ما دهان خود را می گشایند. ۴۷ خوف و دام و هلاکت و خرابی بر ما عارض گردیده است. ۴۸ به سبب هلاکت دختر قوم من، نهرهای آب از چشمانم می‌ریزد. ۴۹ چشم من بلا انقطاع جاری است و باز نمی ایستد. ۵۰ تا خداوند از آسمان ملاحظه نماید و ببیند. ۵۱ چشمانم به جهت جمیع دختران شهرم، جان مرا می‌رنجاند. ۵۲ آنانی که بی سبب دشمن منند مرا مثل مرغ بشدت تعاقب می‌نمایند. ۵۳ جان مرا در سیاه چال منقطع ساختند و سنگها بر من انداختند. ۵۴ آنها از سر من گذشت پس گفتم: منقطع شدم. ۵۵ آنگاه‌ای خداوند، از عمق های سیاه چال اسم تو را خواندم. ۵۶ آواز مرا شنیدی، پس گوش خود را از آه و استغاثه من مپوشان! ۵۷ در روزی که تو را خواندم نزدیک شده، فرمودی که نترس. ۵۸ ای خداوند دعوی جان مرا انجام داده و حیات مرا فدیة نموده‌ای! ۵۹ ای خداوند ظلمی را که به من نموده اند دیده‌ای پس مرا دادرسی فرما! ۶۰ تمامی کینه ایشان و همه تدبیرهایی را که به ضد من کردند دیده‌ای. ۶۱ ای خداوند مذمت ایشان را و همه تدبیرهایی را که به ضد من کردند شنیده‌ای! ۶۲ سخنان مقاومت کنندگانم را و فکریهایی را که تمامی روز به ضد من دارند (دانسته‌ای). ۶۳ نشستن و برخاستن ایشان را ملاحظه فرمایم که من سرود ایشان شده‌ام. ۶۴ ای خداوند موافق اعمال دستهای ایشان مکافات به ایشان برسان. ۶۵ غشاه قلب

۴ چگونگی طلا زنگ گرفته و زر خالص منقلب گردیده است؟ سنگهای قدس به سر هر کویچه ریخته شده است. ۲ چگونگی پسران گرانبهای صهیون که به زر ناب برابر می‌بودند مثل ظروف سفالین که عمل دست کوزه‌گر باشد شمرده شده‌اند. ۳ شغالها تیز پستانهای خود را بیرون آورده، بچه های خویش را شیر می‌دهند. اما دختر قوم من مانند شتر مرغ بری، بیرحم گردیده است. ۴ زبان اطفال شیرخواره از تشنگی به کام ایشان می‌چسبد، و کودکان نان می‌خواهند و کسی به ایشان نمی‌دهد. ۵ آنانی که خوراک لذیذ می‌خورند در کوچها پینوا گشته‌اند. آنانی که در لباس قرمز تریب یافته‌اند مزبله‌ها را در آغوش می‌کشند. ۶ زیرا که عصبیان دختر قوم من از گناه سدوم زیاده است، که در لحظه‌ای واژگون شد و کسی دست بر او نهاد. ۷ نذیرگان او از برف، صاف تر و از شیر، سفیدتر بودند. بدن ایشان از لعل سرختر و جلوه ایشان مثل یاقوت کیود بود. ۸ اما صورت ایشان از سیاهی سیاهتر شده است که در کوچها شناخته نمی‌شوند. پوست ایشان به استخوانهایشان چسبیده و خشک شده، مثل چوب گردیده است. ۹ کشتگان شمشیر از کشتگان گرسنگی بهترند. زیرا که اینان از عدم محصول زمین مجروح شده، کاهیده می‌گردند. ۱۰ زنان مهربان، اولاد خود را می‌بزند به دستهای خویش. و آنها در هلاکت دختر قوم من غذای ایشان هستند. ۱۱ خداوند غضب خود را به اتمام رسانیده، حدت خشم خویش را ریخته است، و آتشی در صهیون افروخته که اساس آن را سوزانیده است. ۱۲ پادشاهان جهان و جمیع سکنه ربع مسکون باور نمی‌کردند که عدو و دشمن به دروازه های اورشلیم داخل شود. ۱۳ به سبب گناه انبیا و گناه کاهانش، که خون عادلان را در اندرونش ریختند. ۱۴ مثل کوران در کوچها نوان می‌شوند و از خون نجس شده‌اند، که لباس ایشان را لمس نمی‌توانند کرد. ۱۵ و به ایشان ندا می‌کنند که دور شوید، نجس (هستید)! دور شوید دور شوید و لمس ننمایید! چون فرار می‌کردند نوان می‌شدند و در میان امت‌ها می‌گفتند که در اینجا دیگر توقف نخواند کرد. ۱۶ خشم خداوند ایشان را پراکنده ساخته و ایشان را دیگر منظور نخواهد داشت. به کاهنان ایشان اعتنا نمی‌کنند و بر مشایخ، رفت ندارند. ۱۷ چشمان ما تا حال در انتظار اعانت باطل ما کاهیده می‌شود. بر دیده بانگاههای خود انتظار کشیدیم، برای امتی که نجات نمی‌تواند داد. ۱۸ قدمهای ما را تعاقب نمودند به حدی که در کوچها های خود راه نمی‌توانیم رفت. آخرت ما نزدیک است و روزهای ما تمام شده زیرا که اجل ما رسیده است. ۱۹ تعاقب کنندگان ما از عقابهای هواتیزرتراند. ما را بر کوهها تعاقب می‌کنند و برای ما در صحرا کمین می‌گذارند. ۲۰ مسح

کرده، مکان اجتماع خویش را منهدم ساخته است. یهوه، عیدها از گرسنگی به سر هرکوچه بیهوش می‌گردند نزد او برافراز، ۲۰ و سبت‌ها را در صهیون به فراموشی داده است. و در حدت خشم (ویگو): ای یهوه بنگر و ملاحظه فرما که چنین عمل را به چه خویش پادشاهان و کاهنان را خوار نموده است. ۷ خداوند مذبح کس نموده‌ای آیا می‌شود که زنان میوه رحم خود و اطفالی را خود را مکروه داشته و مقدس خویش را خوار نموده و دیوارهای که به ناز پرورده بودند بخورند؟ و آیا می‌شود که کاهنان و انبیا قصرهایش راه‌دست دشمنان تسلیم کرده است. و ایشان درخانه درمقدس خداوند کشته شوند؟ ۲۱ جوانان و پیران در کوچه‌ها بر یهوه مثل ایام عیدها صدا می‌زنند. ۸ یهوه قصد نموده است که زمین می‌خوانند. دوشیزگان و جوانان من به شمشیرافزاده‌اند. در روز حصارهای دخترصهیون را منهدم سازد. پس ریسمانکار کشیده، غضب خود ایشان را به قتل رسانیده، کشتی و شفقت نمودی. دست خود را از هلاکت باز نداشته، بلکه خندق و حصار را به ماتم درآورده است که با هم نوحه می‌کنند. ۹ دروازه‌هایش به زمین فرو رفته است پشت بندهایش را خراب و خرد ساخته است. پادشاه و پرورده و تربیت نموده بودم دشمن من ایشان را تلف نموده است.

۳ من آن مرد هستم که از عصای غضب وی مذلت دیده‌ام. ۲ او مرا رهبری نموده، به تاریکی درآورده است و نه به روشنایی. ۳ به درستی که دست خویش را تمامی روز به ضد من بارها برگردانیده است. ۴ گوشت و پوست مرا مندرس ساخته واستخوانهایم را خرد کرده است. ۵ به ضد من بنا نموده، مرا به تلخی و مشقت احاطه کرده است. ۶ مرا مثل آنانی که از قدیم مرده‌اند در تاریکی نشانیده است. ۷ گرد من حصار کشیده که نتوانم بیرون آمدم و زنجیر مرا سنگین ساخته است. ۸ و نیز چون فریاد و استغاثه می‌نمایم دعای مرا منع می‌کند. ۹ راههای مرا با سنگهای تراشیده سد کرده است و طریقیهایم را کج نموده است. ۱۰ او برای من خرسی است در کمین نشسته و شبیری که در بیشه خود می‌باشد. ۱۱ راه مرا منحرف ساخته، مرا دریده است و مرا مهیوت گردانیده است. ۱۲ کمان خود را زه کرده، مرا برای تیرهای خویش، هدف ساخته است. ۱۳ و تیرهای ترکش خود را به گرده‌های من فرو برده است. ۱۴ من به جهت تمامی قوم خود مضحکه و تمامی روز سرود ایشان شده‌ام. ۱۵ مرا به تلخیها سیر کرده و مرا به افستنتین مست گردانیده است. ۱۶ دندانهایم را به سنگ ریزها شکسته و مرا به خاکستر پوشانیده است. ۱۷ تو جان مرا از سلامتی دور انداختی و من سعادت مندی را فراموش کردم، ۱۸ و گفتم که قوت و امید من از یهوه تلف شده است. ۱۹ مذلت و شقاوت مرا افستنتین و تلخی به یاد آور. ۲۰ تو البته به یاد خواهی آورد زیرا که جان من در من منحنی شده است. ۲۱ و من آن را در دل خود خواهم گذرانیدم و از این سبب امیدوار خواهم بود. ۲۲ از رفتن‌های خداوند است که تلف نشدیم زیرا که رحمت‌های او بی‌زوال است. ۲۳ آنها هر صبح تازه می‌شود و امانت تو بسیار است. ۲۴ و جان من می‌گوید که خداوند نصیب من است، بنابراین بر او امیدوارم. ۲۵ خداوند به جهت کسانی که بر او توکل دارند و برای آنانی که او را می‌طلبند نیکو است. ۲۶ خوب است که انسان امیدوار باشد و باسکوت انتظار نجات خداوند را بکشد. ۲۷ برای انسان نیکو است که بویغ را در جوانی خود بردارد. ۲۸ به تنهایی

گردن من برآمده است. خداوند قوت مرا زایل ساخته و مرا به دست کسانی که با ایشان مقاومت نتوانم نمود تسلیم کرده است. ۱۵

خداوند جمیع شجاعان مرا در میانم تلف ساخته است. جماعتی بر من خوانده است تاجوتان مرا منکسر سازند. و خداوند آن دوشیزه یعنی دختر یهودا را در چرخشست پایمال کرده است. ۱۶

به سبب این چیزها گریه می‌کنم. از چشم من، از چشم من آب جمیع محبتان برای وی تسلی دهنده‌ای نیست. همه دوستانش بدوخیانت ورزیده، دشمن او شده‌اند. ۳ یهودا به سبب مصیبت و سختی بندگی، جلای وطن شده است. در میان امت‌ها نشسته، راحت نمی‌یابد. و جمیع تعاقب کنندگانش در میان جایهای اورشلیم در میان آنها مکروه گردیده است. ۱۸ یهوده عادل است زیرا که من از فرمان او عصیان ورزیده‌ام. ای جمیع امت‌ها بشنوید و غم مرا مشاهده نمایید! دوشیزگان و جوانان من به اسیری رفته‌اند. ۱۹ محبان خویش را خواندم اما ایشان مرا فریب دادند. کاهنان و مشایخ من که خوراک می‌جستند تا جان خود را تازه کنند در شهر جان دادند. ۲۰ ای یهوده نظر کن زیرا که در تنگی هستم. احشایم می‌جوشد و دلم در اندرون من منقلب شده است چونکه به شدت عصیان ورزیده‌ام. در بیرون شمشیر هلاک می‌کند و در خانه‌ها مثل موت است. ۲۱ می‌شوند که آه می‌کشم اما برایم تسلی دهنده‌ای نیست. دشمنانم چون بلای مرا شنیدند، مسرور شدند که تو این را کرده‌ای. اما توروژی را که اعلان نموده‌ای خواهی آورد و ایشان مثل من خواهند شد. ۲۲ تمامی شرارت ایشان به نظر تو بیاید. و چنانکه با من به سبب تمامی معصیت‌ها عمل نمودی به ایشان نیز عمل نما. زیرا که ناله‌های من بسیار است و دلم بیتاب شده است.

۲ صهیون را به ظلمت پوشانیده و جلال اسرائیل را از آسمان به زمین افکنده است. و قدمگاه خویش را در روز خشم خود به یادنیارده است. ۲ خداوند تمامی مسکن‌های یعقوب را هلاک کرده و شفقت ننموده است. قلعه‌های دختر یهودا در غضب خود منهدم ساخته، و سلطنت و سرورانش را به زمین انداخته، بی‌عصمت ساخته است. ۳ در حدت خشم خود تمامی شاخهای اسرائیل را منقطع ساخته، دست راست خود را از پیش روی دشمن برگردانیده است. و یعقوب را مثل آتش مشتعل که از هر طرف می‌بلعدسوزانیده است. ۴ کمان خود را مثل دشمن زه کرده، با دست راست خود مثل عدو برپا ایستاده است. و همه آنانی را که در خیمه دختر صهیون نیکو منظر بودند به قتل رسانیده، غضب خویش را مثل آتش ریخته است. ۵ خداوند مثل دشمن شده، اسرائیل را هلاک کرده و تمامی قصرهایش را منهدم ساخته و قلعه‌هایش را خراب نموده است. و برای دختر یهودا ماتم و ناله را افزوده است. ۶ و سایبان خود را مثل (کپری) در بوستان خراب

۱ چگونگی شهری که پر از مخلوق بود منفردنشسته است! چگونگی آنکه در میان امت‌ها بزرگ بود مثل بیوه‌زن شده است! چگونگی آنکه در میان کشورهای ملکه بود خراجگذار گردیده است! ۲ شبانگاه زارزار گریه می‌کند و اشک‌هایش بر رخسارهایش می‌باشد. از جمیع محبتان برای وی تسلی دهنده‌ای نیست. همه دوستانش بدوخیانت ورزیده، دشمن او شده‌اند. ۳ یهودا به سبب مصیبت و سختی بندگی، جلای وطن شده است. در میان امت‌ها نشسته، راحت نمی‌یابد. و جمیع تعاقب کنندگانش در میان جایهای اورشلیم در میان آنها مکروه گردیده است. ۴ راه‌های صهیون ماتم می‌گیرند، چونکه کسی به عیدهای او نمی‌آید. همه دروازه‌هایش خراب شده، کاهناش آه می‌کشند. دوشیزگانش در مارت می‌باشند و خودش در تلخی. ۵ خصمانش سر شده‌اند و دشمنانش فیروز گردیده، زیرا که یهوده به سبب کثرت عصیان، او را ذلیل ساخته است. اطفالش پیش روی دشمن به اسیری رفته‌اند. ۶ و تمامی زیبایی دختر صهیون از او زایل شده، سرورانش مثل غزالهایی که مرعی پیدانمی‌کنند گردیده، از حضور تعاقب کننده بی‌قوت می‌روند. ۷ اورشلیم در روزهای مذلت و شقاوت خویش تمام نفایسی را که در ایام سابق داشته بوده یاد می‌آورد. زیرا که قوم او به دست دشمن افتاده‌اند و برای وی مدد کننده‌ای نیست. دشمنانش او را دیده، بر خرابیهایش خندیدند. ۸ اورشلیم به شدت گناه ورزیده و از این سبب مکروه گردیده است. جمیع آنانی که او را محترم می‌داشتند او را خوار می‌شمارند چونکه برهنگی او را دیده‌اند. و خودش نیز آه می‌کشد و به عقب برگشته است. ۹ نجاست او در دامنش می‌باشد و آخرت خویش را به یاد نمی‌آورد. و بطور عجیب پست گردیده، برای وی تسلی دهنده‌ای نیست. ای یهوده مذلت مرا ببین زیرا که دشمن تکبر می‌نماید. ۱۰ دشمن دست خویش را بر همه نفایس اودراز کرده است. زیرا امت‌هایی را که امر فرمودی که به جماعت تو داخل نشوند دیده است که به مقدس او در می‌آیند. ۱۱ تمام قوم او آه کشیده، نان می‌جویند. تمام نفایس خود را به جهت خوراک داده‌اند تا جان خود را تازه کنند. ای یهوده ببین و ملاحظه فرما زیرا که من خوار شده‌ام. ۱۲ ای جمیع راه‌گذریان آیا این در نظر شما هیچ است؟ ملاحظه کنید و ببینید آیا غمی مثل غم من بوده است که بر من عارض گردیده و یهوده در روز حدت خشم خویش مرا به آن مبتلا ساخته است؟ ۱۳ آتش از اعلی‌علیین به استخوانهای من فرستاده، آنها را بزبون ساخته است. دام برای پایهایم گسترانیده، مرا به عقب برگردانیده، و مرا ویران و در تمام روز غمگین ساخته است. ۱۴ یوغ عصیان من به دست وی محکم بسته شده، آنها به هم پیچیده بر

۲۶ و نبوزردان رئیس جلادان ایشان را برداشته، نزد پادشاه بابل به ربله برد. ۲۷ و پادشاه بابل ایشان را در ربله درزمین حمات زده، به قتل رسانید پس یهودا از ولایت خود به اسیری رفتند. ۲۸ و این است گروهی که نبوکدرصر به اسیری برد. در سال هفتم سه هزار و بیست و سه نفر از یهود را. ۲۹ و در سال هجدهم نبوکدرصر هشتصد و سی و دو نفر از اورشلیم به اسیری برد. ۳۰ و در سال بیست و سوم نبوکدرصر نبوزردان رئیس جلادان هفتصد و چهل و پنج نفر از یهودا را به اسیری برد. پس جمله کسان چهار هزار و ششصد نفر بودند. ۳۱ و در روز بیست و پنجم ماه دوازدهم از سال سی و هفتم اسیری یهوایقیم پادشاه یهودا واقع شد که اوایل مروجک پادشاه بابل در سال اول سلطنت خود سر یهوایقیم پادشاه یهودا را از زندان برافراشت. ۳۲ و با او سخنان دلاویز گفت و کرسی او را بالاتر از کرسیهای سایر پادشاهانی که با او در بابل بودند گذاشت. ۳۳ و لباس زندانی او را تبدیل نمود و او در تمامی روزهای عمرش همیشه نزد وی نان می خورد. ۳۴ و برای معیشت او وظیفه دائمی یعنی قسمت هر روز در روزش در تمام ایام عمرش تا روز وفاتش از جانب پادشاه بابل به او داده می شد.

می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که به بت‌هایش عقوبت خواهیم رسانید شهرچنان سخت شد که برای اهل زمین نان نبود. ۷ پس در شهر و در تمامی زمینش مجروحان ناله خواهند کرد. ۵۳ اگرچه بابل رخنه‌ای ساختند و تمام مردان جنگی در شب از راه دروازه‌ای که در تا به آسمان خویشتن را برافزاد و اگرچه بلندی قوت خویش را میان دو حصار نزد باغ پادشاه بود فرار کردند. و کلدانیان شهر را حصین نمایند، لیکن خداوند می‌گوید: غارت کنندگان از جانب احاطه نموده بودند. و ایشان به راه عربه رفتند. ۸ و لشکر کلدانیان من براو خواهند آمد. ۵۴ صدای غوغا از بابل می‌آید و آواز شکست پادشاه را تعاقب نموده، در بیابان اریحا به صدقیا رسیدند و تمامی عظیمی از زمین کلدانیان. ۵۵ زیرا خداوند بابل را تاراج می‌نماید لشکرش از او پراکنده شدند. ۹ پس پادشاه را گرفته، او را نزد و صدای عظیم راز میان آن نابود می‌کند و امواج ایشان مثل پادشاه بابل به ربله در زمین حمت آوردند و او بر وی فتوی داد. آبهای بسیار شورش می‌نماید و صدای آواز ایشان شنیده می‌شود. ۱۰ و پادشاه بابل پسران صدقیا را پیش رویش به قتل رسانید و ۵۶ زیرا که بر آن یعنی بر بابل غارت کننده برمی‌آید و جبارانش جمیع سروران یهودا را نیز در ربله کشت. ۱۱ و چشمان صدقیا را گرفتار شده، کمانهای ایشان شکسته می‌شود. چونکه یهوه خدای کور کرده، او را بدو زنجیر بست. و پادشاه بابل او را به بابل برده، مجازات است و البته مکافات خواهد رسانید. ۵۷ و پادشاه که وی را تا روز وفاتش در زندان انداخت. ۱۲ و در روز دهم ماه پنجم اسم او یهوه صبایوت است می‌گوید که من سروران و حکیمان از سال نوزدهم سلطنت نبوکدصر ملک پادشاه بابل، نبوزردان رئیس و حاکمان و والیان و جبارانش را مست خواهم ساخت و به خواب جلادان که به حضور پادشاه بابل می‌ایستاد به اورشلیم آمد. ۱۳ و دایمی که از آن بیدار نشوند، خواهد خوابید. ۵۸ یهوه صبایوت خانه خداوند و خانه پادشاه را سوزانید و همه خانه‌های اورشلیم و چنین می‌گوید که حصارهای وسیع بابل بالکل سرنگون خواهد شد و هر خانه بزرگ را به آتش سوزانید. ۱۴ و تمامی لشکر کلدانیان که دروازه‌های بلندش به آتش سوخته خواهد گردید و امت‌ها به جهت همراه رئیس جلادان بودند تمامی حصارهای اورشلیم را بهر طرف بطالت مشقت خواهند کشید و قبایل به جهت آتش خویشتن را منهدم ساختند. ۱۵ و نبوزردان رئیس جلادان بعضی از فقیران خسته خواهند کرد.» ۵۹ کلامی که ارمیا نبی به سرایا ابن نیریا ابن خلق و بقیه قوم را که در شهر باقی‌مانده بودند و خارجیین را که محسبا فرمود هنگامی که او با صدقیا پادشاه یهودا در سال بطرف پادشاه بابل شده بودند و بقیه جمعیت را به اسیری برد. چهارم سلطنت وی به بابل می‌رفت. و سرایا رئیس دستگاه بود. ۱۶ امانبوزردان رئیس جلادان بعضی از مسکینان زمین را برای ۶۰ و ارمیاتام بلا را که بر بابل می‌بایست بیاید در طوماری نوشت باغبانی و فلاخی واگذاشت. ۱۷ و کلدانیان ستونهای برنجینی که یعنی تمامی این سخنانی را که درباره بابل مکتوب است. ۶۱ و در خانه خداوند بود و پایه‌ها و دریاچه برنجینی که در خانه خداوند ارمیا به سرایا گفت: «چون به بابل داخل شوی، آنگاه بین و تمامی بود، شکستند و تمامی برنج آنها را به بابل بردند. ۱۸ و دیگرها و این سخنان را بخوان. ۶۲ و بگو: ای خداوند تو درباره این مکان خاکندازها و گلگیرها و کاسه‌ها و قاشقها و تمامی اسباب برنجینی فرموده‌ای که آن را هلاک خواهی ساخت به حدی که احدی از را که به آنها خدمت می‌کردند بردند. ۱۹ و رئیس جلادان پیاله‌ها انسان یا از بهایم در آن ساکن نشود بلکه خوابه ابدی خواهد شد. و مجمرها و کاسه‌ها و دیگرها و شمعدانها و قاشقها و لگنها را یعنی ۶۳ و چون از خواندن این طومار فارغ شدی، سنگی به آن بیندو آن طلای آنچه را که از طلا بود و نقره آنچه را که از نقره بود برد. ۲۰ را به میان فرات بینداز. ۶۴ و بگو همچنین بابل به سبب بلایی که اما دو ستون و یک دریاچه و دوازده گاو برنجینی را که زیر پایه‌ها بود من بر او وارد می‌آورم، غرق خواهد گردید و دیگر بریا نخواهد شد و سلیمان پادشاه آنها را برای خانه خداوند ساخته بود. برنج همه و ایشان خسته خواهند شد.» تا اینجا سخنان ارمیا است. ۲۱ و اما ستونها، بلندی یکستون هجده ذراع و ریسمان دوازده ذراعی آنها را احاطه داشت و حجم آن چهار انگشت بود و تهی بود. ۲۲ و تاج برنجین بر سرش و بلندی یازده سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش حمیطل دختر ارمیا از لینه بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود موافق هر آنچه یهویاقیم کرده بود، بعمل آورد. ۳ زیرا به سبب غضبی که خداوند بر اورشلیم و یهودا داشت به حدی که آنها را از نظر خداوندناخت واقع شد که صدقیا بر پادشاه بابل عاصی گشت. ۴ و واقع شد که نبوکدصر پادشاه بابل باتمامی لشکر خود در روز دهم ماه دهم سال نهم سلطنت خویش بر اورشلیم برآمد و در مقابل آن اردو زده، سنگری گرداگردش بنا نمودند. ۵ و شهر تا سال یازدهم صدقیا پادشاه در محاصره بود. ۶ و در روز نهم ماه چهارم قطعی در

یهوه صبايوت به ذات خود قسم خورده است که من تو را از مردمان شد و نی‌ها را به آتش سوختند مردان جنگی مضطرب گردیدند. مثل ملخ پر خوام ساخت و بر تو گلبانگ خواهند زد. ۱۵ «او» ۳۳ «زیرا که یهوه صبايوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: دختر زمین را به قوت خود ساخت و ربیع مسکون را به حکمت خویش بابل مثل خرمن در وقت کوبیدنش شده است و بعد از اندک استوار نمود. و آسمانها را به عقل خود گسترانید. ۱۶ چون آوازی زمانی وقت درو بدو خواهد رسید. ۳۴ نبوکدصر پادشاه بابل مرا دهد غوغای آنها در آسمان پدید می‌آید. ابرها از اقصای زمین خورده و تلف کرده است و مرا ظرف خالی ساخته مثل اژدها برمی‌آورد و برقها برای باران می‌سازد و باد را از خزانه‌های خود مرا بلعیده، شکم خود را از نفایس من پر کرده و مرا مطرود نموده بیرون می‌آورد. ۱۷ جمیع مردمان وحشی‌اند و معرفت ندارند و است. ۳۵ وساکنه صهیون خواهد گفت ظلمی که بر من و هرکه تمثالی می‌سازد خجل خواهد شد. زیرا که بت ریخته شده برجسد من شده بر بابل فرود شود. و اورشلیم خواهد گفت: خون او دروغ است و در آن هیچ نفس نیست. ۱۸ آنها باطل و کار من بر ساکنان زمین کلدانیان وارد آید. ۳۶ بنابراین خداوند چنین مسخره می‌باشد. در روزی که به محاکمه می‌آیند تلف خواهند می‌گوید: اینک من دعوی تو را به انجام خواهم رسانید و انتقام تو را شد. ۱۹ او که نصیب یعقوب است مثل آنها نمی‌باشد. زیرا که خواهم کشید و نهر او را خشک ساخته، چشمه‌اش را خواهم او سازنده همه موجودات است و (اسرائیل) عضای میراث وی خشکانید. ۳۷ و بابل به تلها و مسکن شغالها و محل دهشت و است و اسم او یهوه صبايوت می‌باشد. ۲۰ «تو برای من کویال و مسخره میدل شده، احدی در آن ساکن نخواهد شد. ۳۸ مثل اسلحه جنگ هستی. پس از تو امت‌ها را خرد خواهم ساخت و از شیران با هم غرش خواهند کرد و مانند شیرچیگان نعره خواهند زد. توممالک را هلاک خواهم نمود. ۲۱ و از تو اسب و سوارش را ۳۹ و خداوند می‌گوید: هنگامی که گرم شوند برای ایشان برمی‌خرد خواهم ساخت و از تو ارباب و سوارش را خرد خواهم ساخت. برپا کرده، ایشان را مست خواهم ساخت تا وجد نموده، به خواب ۲۲ و از تو مرد وزن را خرد خواهم ساخت و از تو پیر و طفل را خرد دایمی بخواوند که از آن بیدار نشوند. ۴۰ و ایشان را مثل بره‌ها و خواهم ساخت و از تو جوان و دوشیزه را خرد خواهم ساخت. ۲۳ قوچها و بزهای نر به مسلخ فرود خواهم آورد. ۴۱ چگونگی شیشک و از تو شبان و گله‌اش را خرد خواهم ساخت. و از تو خویشران و گرفتار شده و افتخار تمامی جهان تسخیر گردیده است! چگونگی گاوانش را خرد خواهم ساخت. و از تو حاکمان و والیان را خرد بابل در میان امت‌ها محل دهشت گشته است! ۴۲ دریا بر بابل خواهم ساخت. ۲۴ و خداوند می‌گوید: به بابل و جمیع سکنه برآمده و آن به کثرت امواجش مستور گردیده است. ۴۳ شهرهای زمین کلدانیان جزای تمامی بدی را که ایشان به صهیون کرده‌اند خراب شده، به زمین خشک و بیابان میدل گشته. ۴۴ و من بیل در نظر شما خواهم رسانید. ۲۵ اینک خداوند می‌گوید: ای کوه را در بابل سزا خواهم داد و آنچه را که بلعیده است از دهانش مخرب که تمامی جهان را خراب می‌سازی من به ضد تو هستم! بیرون خواهم آورد. و امت‌ها بار دیگر به زیارت آن نخواهند رفت و دست خود را بر تو بلند کرده، تو را از روی صخره‌ها خواهم حصار بابل خواهد افتاد. ۴۵ «ای قوم من از میانش بیرون آید و هر غلطانید و تورا کوه سوخته شده خواهم ساخت! ۲۶ و از توسنگی کدام جان خود را از حدت خشم خداوند برهانید. ۴۶ و دل شما به جهت سر زاویه یا سنگی به جهت بنیاد نخواهند گرفت، بلکه ضعف نکنند و از آوازه‌ای که در زمین مسموع شود مترسید. زیرا که خداوند می‌گوید که توخرابی ابدی خواهی شد. ۲۷ «علمها در در آن سال آوازه‌ای شنیده خواهد شد و در سال بعد از آن آوازه‌ای زمین برافزاید و کرنا در میان امت‌ها بنوازد. امت‌ها را به ضد او دیگر. و در زمین ظلم خواهد شد و حاکم به ضد حاکم (خواهد حاضر سازید و ممالک آزارات و منی و اشکناز را بر وی جمع برآمد). ۴۷ بنابراین اینک ایامی می‌آید که به بتهای بابل عقوبت کنید. سرداران به ضد وی نصب نمایند و اسبان رامثل ملخ مودار خواهم رسانید و تمامی زمینش خجل خواهد شد و جمیع مقتولانش برآورد. ۲۸ امت‌ها را به ضد وی مهیا سازید. پادشاهان مادیان و در میانش خواهند افتاد. ۴۸ اما آسمانهاو زمین و هرچه در آنها حاکمانش و جمیع والیانش و تمامی اهل زمین سلطنت او را. ۲۹ و باشد بر بابل ترنم خواهند نمود. زیرا خداوند می‌گوید که غارت جهان متزلزل و دردناک خواهد شد. زیرا که فکرهای خداوند به کنندگان از طرف شمال بر او خواهند آمد. ۴۹ چنانکه بابل باعث ضد بابل ثابت می‌ماند تا زمین بابل را ویران و غیرمسکون گرداند. افتادن مقتولان اسرائیل شده است، همچنین مقتولان تمامی جهان ۳۰ و شجاعان بابل از جنگ دست برمی‌دارند و در ملاذهای درباب خواهند افتاد. ۵۰ ای کسانی که از شمشیر رستگار شده خویش می‌نشینند و جبروت ایشان زایل شده، مثل زن گشته‌اند و ایدربروید و توقف ننمایید و خداوند را از جای دور متذکر شوید و مسکنهایش سوخته و پشت بندهایش شکسته شده است. ۳۱ اورشلیم را به خاطر خود آوریید.» ۵۱ ما خجل گشته‌ایم زانرو که قاصد برابر قاصد و پیک برابر پیک خواهد دوید تا پادشاه بابل را عار را شنیدیم و رسوایی چهره ما را پوشانیده است. زیرا که غریبان خبر دهد که شهرش از هر طرف گرفته شد. ۳۲ معبرها گرفتار به مقدسهای خانه خداوند داخل شده‌اند. ۵۲ بنابراین خداوند

دارد. ۲۶ بر او از همه اطراف بیابید و انبارهای او را بکشاید، او را مثل توده های انباشته بالکل هلاک سازید و چیزی از او باقی نماند. ۲۷ همه گاوانش را به سلاخ خانه فرود آورده، بکشید. شیر از طغیان اردن به آن مسکن منیع برخواهد آمد زیرا که من وای بر ایشان! زیرا که یوم ایشان و زمان عقوبت ایشان رسیده است. ۲۸ آوازفرزبان و نجات‌یافتگان از زمین بابل مسموم می‌شود که او را بر آن بگمارم؟ زیرا کیست که مثل من باشد و کیست که از انتقام یهوه خدای ما و انتقام هیکل او در صهیون اخبار می‌نماید. ۲۹ تیراندازان را به ضد بابل جمع کنید. ای همگانی ایستاد؟» ۴۵ بنابراین مشورت خداوند را که درباره بابل نموده است که کمان را زه می‌کنید، در برابر او از هر طرف اردو زیند تا احدی رهایی نیابد و بر وفق اعمالش او را جزا دهید و مطابق هرآنچه کرده است به او عمل نمایید. زیرا که به ضد خداوند و به ضد قدوس اسرائیل تکبر نموده است. ۳۰ لهنذا خداوند می‌گوید که جوانانش در کوچه هایش خواهند افتاد و جمیع مردان جنگیش در آن روز هلاک خواهند شد. ۳۱ «اینک خداوند یهوه صباوت می‌گوید: ای متکبر من برضد تو هستم. زیرا که یوم تو و زمانی که به تو عقوبت برسانم رسیده است. ۳۲ و آن متکبر لغزش خورده، خواهد افتاد و کسی او را نخواهد برخیزاند و آتش در شهرهایش خواهد افروخت که تمامی حوالی آنها را خواهدسوزانید. ۳۳ یهوه صباوت چنین می‌گوید: بنی اسرائیل و بنی یهودا با هم مظلوم شدند و همه آنانی که ایشان را اسیر کردند ایشان را محکم نگاه می‌دارند و از رها کردن ایشان ابا می‌نمایند. ۳۴ امالوی ایشان که اسم او یهوه صباوت می‌باشد زورآور است و دعوی ایشان را البته انجام خواهد داد و زمین را آرامی خواهد بخشید و ساکنان بابل را بی‌آرام خواهد ساخت. ۳۵ خداوند می‌گوید: شمشیری بر کلدانیان است و بر ساکنان بابل و سرورانش و حکیماناش. ۳۶ شمشیری بر کاذبان است و احمق خواهند گردید. شمشیری بر جباران است و مشوش خواهند شد. ۳۷ شمشیری بر اسبان و بر اراهه هایش می‌باشد و بر تمامی مخلوق مختلف که در میانش هستند و مثل زنان خواهند شد. شمشیری بر خزانه هایش است و غارت خواهد شد. ۳۸ خشکسالی برآبهایش می‌باشد و خشک خواهد شد زیرا که آن زمین بتهتا است و بر اصنام دیوانه شده‌اند. ۳۹ بنابراین وحوش صحرا با گرگان ساکن خواهند شد و شتر مرغ در آن سکونت خواهد داشت و بعد از آن تا به ابد مسکون نخواهد شد و نسلا بعدنسل معمور نخواهد گردید.» ۴۰ خداوند می‌گوید: «چنانکه خدا سدوم و عموره و شهرهای مجاور آنها را واژگون ساخت، همچنان کسی آنجا ساکن نخواهد شد و احدی از بنی آدم در آن ماوا نخواهد گردید. ۴۱ اینک قومی از طرف شمال می‌آیند و امتی عظیم و پادشاهان بسیار از کرانه های جهان برانگیخته خواهند شد. ۴۲ ایشان کمان و نیزه خواهند گرفت. ایشان ستم پیشه هستند و ترحم نخواهند نمود. آواز ایشان مثل شورش دریا است و بر اسبان سوار شده، در برابر توای دختر بابل مثل مردان جنگی صف آرای خواهند نمود.

۵۱ «خداوند چنین می‌گوید: «اینک من بر بابل و بر ساکنان و ستم‌قاومت کنندگانم بادی مهلک برمی‌انگیزانم. ۲ و من بر بابل خرمن کوبان خواهم فرستاد و آن را خواهند کوبید و زمین آن را خالی خواهند ساخت زیرا که ایشان در روز بلا آن را از هر طرف احاطه خواهند کرد. ۳ تیرانداز بر تیرانداز و برآنکه به زره خویش مفتخر می‌باشد تیر خود را بیندازد. و بر جوانان آن ترحم ننمایید بلکه تمام لشکر آن را بالکل هلاک سازید. ۴ و ایشان بر زمین کلدانیان مقتول و در کوچه هایش مجروح خواهند افتاد. ۵ زیرا که اسرائیل و یهودا از خدای خویش یهوه صباوت متروک نخواهند شد، اگرچه زمین ایشان از گناهی که به قدوس اسرائیل ورزیده‌اند پر شده است. ۶ از میان بابل بگریزید و هر کس جان خود را برهاند مبادا در گناه آن هلاک شوید. زیرا که این زمان انتقام خداوند است و اومکافات به آن خواهد رسانید. ۷ بابل در دست خداوند جام طلایی است که تمام جهان را مست می‌سازد. امت‌ها از شرایش نوشیده، و از این جهت امت‌ها دیوانه گردیده‌اند. ۸ بابل به ناگهان افتاده و شکسته شده است برای آن ولوله ننمایید. بلسان به جهت جراحت آن بگریید که شاید شفا یابد. ۹ بابل را معالجه نمودیم اما شفا نپذیرفت. پس آن را ترک کنید و هر کدام از ما به زمین خود برویم زیرا که داوری آن به آسمانها رسیده و به افلاک بلند شده است. ۱۰ خداوند عدالت ما را مکتشف خواهد ساخت. پس بیابید و اعمال یهوه خدای خویش را در صهیون اخبار نماییم. ۱۱ تیرها را تیز کنید و سپرها را به‌دست گیرید زیرا خداوند روح پادشاهان مادیان را برانگیخته است و فکر او به ضد بابل است تا آن را هلاک سازد. زیرا که این انتقام خداوند و انتقام هیکل اومی باشد. ۱۲ بر حصارهای بابل، علمها برافرازد و آن را نیکو حراست نموده، کشیکچیان قرار دهید و کمین بگذارید. زیرا خداوند قصد نموده وهم آنچه را که درباره ساکنان بابل گفته به عمل آورده است. ۱۳ ای که بر آبهای بسیار ساکنی و از گنجها معمور می‌باشی! عاقبت تو و نهایت طمع تو رسیده است! ۱۴

و به خلاف شما تدبیری نموده است. ۳۱ خداوند فرموده است پیش روی گله راه روید. ۹ زیرا اینکه من جمعیت امت های عظیم که برخیزید و برامت مطمئن که در امنیت ساکن اند هجوم آورید. را از زمین شمال برمی انگیزانم و ایشان را بر بابل می آورم و ایشان ایشان را نه دروازه ها و نه پشت بندها است و به تنهایی ساکن در برابر آن صف آرای خواهند نمود و در آنوقت گرفتار خواهد شد. می باشند. ۳۲ خداوند می گوید که شتران ایشان تاراج و کثرت تیره های ایشان مثل تیره های جبار هلاک کننده که یکی از آنها مواشی ایشان غارت خواهد شد و آنانی را که گوشه های موی خود خالی برنگردد خواهد بود. ۱۰ خداوند می گوید که کلدانیان تاراج را می تراشند بسوی هر باد پراکنده خواهم ساخت و هلاکت ایشان خواهد شد و هرکه ایشان را غارت نماید سیر خواهد گشت. ۱۱ را از هر طرف ایشان خواهم آورد. ۳۳ و حاصور مسکن شغالها و زیرا شمای غارت کنندگان میراث من شادی و وجد کردید و مانند ویرانه ابدی خواهد شد به حدی که کسی در آن ساکن نخواهد گوساله ای که خرمن را پایمال کند، جست و خیز نمودید و مانند گردیدو احدی از بنی آدم در آن ماوا نخواهد گزید.» ۳۴ کلام اسبان زورآور شبهه زدید. ۱۲ مادر شما بسیار خجل خواهد شد و خداوند درباره عیلام که بر ارمیا نبی در ابتدای سلطنت صدقیا والده شمارسوا خواهد گردید. هان او موخر امت ها و بیابان و زمین پادشاه یهودا نازل شده، گفت: ۳۵ «یهوه صباوت چنین می گوید: خشک و عریه خواهد شد. ۱۳ به سبب خشم خداوند مسکون اینک من کمان عیلام و مایه قوت ایشان را خواهم شکست. ۳۶ نخواهد شد بلکه بالکل ویران خواهد گشت. و هرکه از بابل عبور و چهار باد را از چهار سمت آسمان بر عیلام خواهم وزانید و نماید متحیر شده، به جهت تمام بلایایش صفر خواهد زد. ۱۴ ای ایشان را بسوی همه این بادها پراکنده خواهم ساخت به حدی که جمیع کمان داران در برابر بابل از هر طرف صف آرای نماید. تیرها هیچ امتی نباشد که پراکنندگان عیلام نزد آنها نیایند. ۳۷ واهل بر او بیندازید و دریغ ننمایید زیرا به خداوند گناه ورزیده است. ۱۵ عیلام را به حضور دشمنان ایشان و به حضور آنانی که قصد جان ایشان دارند مشوش خواهم ساخت. و خداوند می گوید که بر حصارهایش افزاده و دیوارهایش منهدم شده است زیرا که این انتقام ایشان بلا یعنی حدت خشم خویش را وارد خواهم آورد و شمشیر را در عقب ایشان خواهم فرستاد تا ایشان را بالکل هلاک سازم. است همچنان با او عمل نماید. ۱۶ و از بابل، بزرگان و آنانی را ۳۸ و خداوند می گوید: من کرسی خود را در عیلام برپا خواهم که داس را در زمان درو بکار می برند منقطع سازید. و از ترس نمود و پادشاه و سروران را از آنجا ناپود خواهم ساخت. ۳۹ لیکن خداوند می گوید: در ایام آخر اسیران عیلام را باز خواهم آورد.»

۵۰ کلامی که خداوند درباره بابل و زمین کلدانیان به واسطه ارمیا نبی گفت: ۲ «در میان امت ها اخبار و اعلام نمایید، علمی برافراشته، اعلام نمایید و مخفی مدارید. بگویند که بابل گرفتار شده، و بیل خجل گردیده است. مردک خرد شده و اصنام او رسوا و بتیهایش شکسته گردیده است ۳ زیرا که امتی از طرف شمال بر او می آید و زمینش را ویران خواهد ساخت به حدی که کسی در آن ساکن نخواهد شد و هم انسان و هم بهایم فرار کرده، خواهند رفت. ۴ خداوند می گوید که در آن ایام و در آن زمان بنی اسرائیل و بنی یهودا با هم خواهند آمد. ایشان گریه کنان خواهند آمد و یهوه خدای خود را خواهند طلبید. ۵ و رویهای خود را بسوی صهیون نهاده، راه آن را خواهند پرسید و خواهند گفت بیاید و به عهد ابدی که فراموش نشود به خداوند ملصق شویم. ۶ «قوم من گوسفندان گم شده بودند و شبانان ایشان ایشان را گمراه کرده، بر کوهها آواره ساختند. از کوه به تل رفته، آرامگاه خود را فراموش کردند. ۷ هرکه ایشان را می یافت ایشان را می خورد و دشمنان ایشان می گفتند که گناه نداریم زیرا که به یهوه که مسکن عدالت است و به یهوه که امید پدران ایشان بود، گناه ورزیدند. ۸ از میان بابل فرار کنید و از زمین کلدانیان بیرون آید. و مانند بزهای نر

۴۴ آنکه از ترس بگریزد در حفره خواهد افتاد و آنکه از حفره برآید مورد دهشت و عار و خرابی و لعنت خواهد شد و جمیع شهرهای گرفتار دام خواهد شد، زیرا خداوند فرموده است که سال عقوبت خرابه ابدی خواهد گشت. ۱۴ از جانب خداوند خبری شنیدم که ایشان را بر ایشان یعنی بر مواب خواهد آورد. ۴۵ فراریان بی تاب رسولی نزد امت‌ها فرستاده شده، (می گوید): «جمع شوید و بر شده، در سایه حبشیون ایستاده‌اند زیرا که آتش از حبشیون و نار از میان سیحون بیرون آمده، حدود مواب و فرق سر فته انگیزان را خواهد سوزانید. ۴۶ وای بر توای مواب! قوم کموش هلاک شده‌اند زیرا که پسرانت به اسیری و دخترانت به جلای وطن گرفتار گردیده‌اند. ۴۷ لیکن خداوند می گوید که در ایام آخر، اسیران مواب را بازخواهم آورد. حکم درباره مواب تا اینجا است.»

۴۹ درباره بنی عمون، خداوند چنین می گوید: «آیا اسرائیل پسران ندارد و آیا او را وارثی نیست؟ پس چرا ملکم جاد را به تصرف آورده و قوم او در شهرهای ساکن شده‌اند؟ ۲ لهذا اینک خداوند می گوید: ایامی می‌آید که نعره جنگ را در ره بنی عمون خواهید شنوید و تل ویران خواهد گشت و دهاتش به آتش سوخته خواهد شد. و خداوند می گوید که اسرائیل متصرفان خویش را به تصرف خواهد آورد.» ۳ ای حبشیون ولوله کن، زیرا که عای خراب شده است. ای دهات ره فریاد برآورد و پلاش پوشیده، ماتم گیرید و بر حصارها گردش نمایید. زیرا که ملکم با کاهنان و سروران خود باهم به اسیری می‌روند. ۴ ای دختر مرتد چرا ازوادها یعنی وادیهای برومند خود فخرمی نمایی؟ ای تو که به خزاین خود توکل می‌نمایی (و می‌گویی) کیست که نزد من توانم‌د؟ ۵ اینک خداوند بیهو صباوت می گوید: «من از جمیع مجاورات خوف بر تو خواهم آورد هر یکی از شما پیش روی خود پراکنده خواهد شد و کسی نخواهد بود که پراکنده‌گان را جمع نماید. ۶ لیکن خداوند می گوید: بعد از این اسیران بنی عمون را باز خواهم آورد.» ۷ درباره ادم بیهو صباوت چنین می گوید: «آیا دیگر حکمت در تیمان نیست؟ و آیامشورت از فیمان زایل شده و حکمت ایشان ناپود گردیده است؟ ۸ ای ساکنان ددان بگریزید و رو تافته در جایهای عمیق ساکن شوید. زیرا که بلای عیسو و زمان عقوبت وی را بر او خواهم آورد. ۹ اگر انگورچینان نزد تو آیند، آیا بعضی خوشه‌ها را نمی گذارند؟ و اگر دزدان در شب (آیند)، آیا به قدر کفایت غارت نمی نمایند؟ ۱۰ اما من عیسو را برهنه ساخته و جایهای مخفی او را مکشوف گردانده‌ام که خویشتن را نتواند پنهان کرد. ذریت او و برادران و همسایگانش هلاک شده‌اند و خودش ناپود گردیده است. ۱۱ تیمان خود را ترک کن و من ایشان را زنده نگاه خواهم داشت و بیهو زنان بر من توکل بنمایند. ۱۲ زیرا خداوند چنین می گوید: اینک آنانی که رسم ایشان نبود که این‌جام را بنوشند، البته خواهند نوشید و آیا تو بی‌سزا خواهی ماند؟ بی‌سزا نخواهی ماند بلکه البته خواهی نوشید. ۱۳ زیرا خداوند می گوید به ذات خودم قسم می‌خورم که بصره

۴۸ درباره موآب، یهوه صبايوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: «ای بر نبویزرا که خراب شده است. قریه تایم خجل و گرفتار گردیده است. و مسجباب رسوا و منهدم گشته است. ۲ فخر موآب زایل شده، در حبشون برای وی تقدیرهای بد کردند. بیابید او و ارامتقطع سازیم تا دیگر قوم نباشد. تو نیزای مدمین ساکت خواهی شد و شمشیر تو را تعاقب خواهند نمود. ۳ آواز ناله از حورونایم مسموع می‌شود. هلاکت و شکستگی عظیم. ۴ موآب بهم شکسته است و صغیرهای او فریاد برمی‌آورند. ۵ زیرا که به فراز لوحیت با گریه سخت برمی‌آیند و ازسرازی حورونایم صدای شکست یافتن از دشمنان شنیده می‌شود. ۶ بگریزد و جانهای خود را برهانید و مثل درخت عرعر در بیابان باشید. ۷ زیرا از این جهت که به اعمال و گنجهای خویش توکل نمودی تو نیز گرفتار خواهی شد. و کموش با کاهنان و سرورانش با هم به اسیری خواهند رفت. ۸ و غارت کننده به همه شهرها خواهد آمد و هیچ شهر خلاصی نخواهد یافت و برحسب فرمان خداوند اهل وادی تلف خواهند شد و اهل همواری هلاک خواهند گردید. ۹ بالهابه موآب بدهید تا پرواز نموده، بگریزد و شهرهایش خراب و غیرمسکون خواهد شد. ۱۰ ملعون باد کسی که کار خداوند را با غفلت عمل نماید و ملعون باد کسی که شمشیر خود را از خون بازدارد. ۱۱ موآب از طفولیت خودمستریح بوده و بر دردهای خود نشسته است و از طرف به طرف ریخته نشده و به اسیری نرفته است. از این سبب طعمش در او مانده است و خوشبویی او تغییر نیافته است. ۱۲ بنابراین اینک خداوند می‌گوید: روزها می‌آید که من ریزندگان می‌فرستم که او را بریزند و ظروف او را خالی کرده، مشکهایش را پاره خواهند نمود. ۱۳ و موآب از کموش شرمنده خواهد شد چنانکه خاندان اسرائیل از بیت نیل که اعتماد ایشان بود، شرمنده شده‌اند. ۱۴ چگونگی می‌گویید که ماشجاعان و مردان قوی برای جنگ می‌باشیم؟ ۱۵ موآب خراب شده دود شهرهایش متصاعدمی شود و جوانان برگزیده‌اش به قتل فرودمی آیند. پادشاه که نام او یهوه صبايوت می‌باشد این را می‌گوید: ۱۶ رسیدن هلاکت موآب نزدیک است و بالای او بزودی هرچه تمامتر می‌آید. ۱۷ ای جمیع مجاورانش و همگانی که نام او رامی دانید برای وی ماتم گیرید. بگوئید عصای قوت و چویدستی زیبایی چگونگی شکسته شده است! ۱۸ ای دختر دیبون که (در امنیت) ساکن هستی از جلال خود فرود آی و در جای خشک بنشین زیرا که غارت کننده موآب بر تو هجوم می‌آورد و قلعه‌های تو را منهدم می‌سازد. ۱۹ ای تو که در عروعر ساکن هستی به سر راه بایست و نگاه کن و از فراریان و ناجیان پیرس و بگو که چه شده است؟ ۲۰ موآب خجل شده، زیرا که شکست یافته است پس ولوله و فریاد برآورد. در ارنون اخبار نمایید که موآب هلاک گشته است.

۲۱ داوری بر زمین همواری رسیده است. ۲۲ و بر دیبون و نبوی بیت دبلتایم، ۲۳ و بر قریه تایم و بیت جامول و بیت معون، ۲۴ و بر قریوت و بصره و بر تمامی شهرهای بعد و قریب زمین موآب. ۲۵ «خداوند می‌گوید که شاخ موآب بریده و بازویش شکسته شده است. ۲۶ او را مست سازید زیرا به ضد خداوند تکبر می‌نماید. و موآب درقی خود غوطه می‌خورد و او نیز مضحکه خواهد شد. ۲۷ آیا اسرائیل برای تو مضحکه نبود؟ و آیا او در میان دزدان یافت شد به حدی که هر وقت که درباره او سخن می‌گفتی سر خود رامی جنبانیدی؟ ۲۸ ای ساکنان موآب شهرها را ترک کرده، در صخره ساکن شوید و مثل فاخته‌ای باشید که آشیانه خود را در کنار دهنه مغاره می‌سازد. ۲۹ غرور موآب و بسیاری تکبر او را وعظمت و خیلا و کبر و بلندی دل او را شنیدیم. ۳۰ خداوند می‌گوید: خشم او را می‌دانم که هیچ است و فخرهای او را که از آنها هیچ برنمی‌آید. ۳۱ بنابراین برای موآب ولوله خواهیم کرد و به جهت تمامی موآب فریاد برخواهم آورد. برای مردان قیرحارس ماتم گرفته خواهد شد. ۳۲ برای توای مو سمه به گریه یعزیر خواهیم گریست. شاخه‌های تو از دریا گذشته بود و به دریاچه یعزیر رسیده، بر میوه‌ها و انگورهایت غارت کننده هجوم آورده است. ۳۳ شادی و ابتهاج از بستانها و زمین موآب برداشته شد و شراب را از چرخشتها زایل ساختم و کسی آنها را به صدای شادمانی به پا نخواهد فشرد. صدای شادمانی صدای شادمانی نیست. ۳۴ به فریاد حبشون آواز خود را تا العاله و یاهص بلند کردند از صوغر تا حورونایم عجلت شلیشیا، زیرا که آبهای نمریم نیز خرابه شده است. ۳۵ و خداوند می‌گوید من آنانی را که در مکان‌های بلند قربانی می‌گذرانند و برای خدایان خود بخورمی سوزانند از موآب نابود خواهم گردانید. ۳۶ لهنذا دل من به جهت موآب مثل نای صدامی کند و دل من به جهت مردان قیرحارس مثل نای صدا می‌کند، چونکه دولتی که تحصیل نمودند تلف شده است. ۳۷ و هر سر بی‌مو گشته و هر ریش تراشیده شده است و همه دستها خراشیده و بر هر کمر پلاس است. ۳۸ بر همه پشت بامهای موآب و در جمیع کوچه‌های ماتم است زیرا خداوند می‌گوید موآب را مثل ظرف ناپسند شکستهم. ۳۹ چگونگی منهدم شده و ایشان چگونگی ولوله می‌کنند؟ و موآب چگونگی به رسوایی پشت داده است؟ پس موآب برای جمیع مجاوران خود مضحکه و باعث ترس شده است. ۴۰ زیرا خداوند چنین می‌گوید: او مثل عقاب پرواز خواهد کرد و بالهای خویش را بر موآب پهن خواهد نمود. ۴۱ شهرهایش گرفتار و قلعه‌هایش تسخیر شده، و دل شجاعان موآب در آن روز مثل دل زنی که درد زه داشته باشد خواهد شد. ۴۲ و موآب خراب شده، دیگر قوم نخواهد بود چونکه به ضد خداوند تکبر نموده است. ۴۳ خداوند می‌گوید: ای ساکن موآب خوف و حفره و دام پیش روی تو است.

۴۶ کلام خداوند درباره امت‌ها که به ارمیائیل شد؛ ۲ درباره مصر و لشکر فرعون نکو که نزد نهر فرات در کرکیمیش بودند و نبوکدرصر پادشاه بابل ایشان را در سال چهارم بیهوشیام بن یوشیا پادشاه یهودا شکست داد: ۳ «مجن و سیر را حاضر کنید و برای جنگ نزدیک آید. ۴ ای سواران اسبان را بیارید و سوار شوید با خودهای خود بایستید. نیزه‌ها را صیقل دهید و زره‌ها را بپوشید. ۵ خداوند می‌گوید: چرا ایشان را می‌بینم که هراسان شده، به عقب برمی‌گردند و شجاعان ایشان خرد شده، بالکل منهزم می‌شوند به عقب نمی‌نگرند، زیرا که خوف از هر طرف می‌باشد. ۶ تیزروان فرار نکنند و زورآوران رهایی نیابند. بطرف شمال به کنار نهر فرات می‌لغزند و می‌افتند. ۷ این کیست که مانند رود نیل سیلان کرده است و آبهای او مثل نهرهایش متلاطم می‌گردد؟ ۸ مصر مانند رود نیل سیلان کرده است و آبهایش مثل نهرها متلاطم گشته، می‌گوید: من سیلان کرده، زمین را خواهم پوشانید و شهر و ساکنانش را هلاک خواهم ساخت. ۹ ای اسبان، برآید و ای اربابها تند بروید و شجاعان بیرون بروند. ای اهل حبش و فوت که سپرداران هستی‌دوای لودیان که کمان را می‌گیرید و آن را می‌کشید. ۱۰ زیرا که آن روز روز انتقام خداوندیهو صباپوت می‌باشد که از دشمنان خود انتقام بگیرد. پس شمشیر هلاک کرده، سیر می‌شود و ازخون ایشان مست می‌گردد. زیرا خداوند یهوه صباپوت در زمین شمال نزد نهر فرات ذبحی دارد. ۱۱ ای باکره دختر مصر به جلعاد برآی و بلسان بگیر. درمانهای زیاد را عبث به کار می‌بری. برای تو علاج نیست. ۱۲ امت‌ها رسوایی تو را می‌شنوند و جهان از ناله تو پر شده است زیرا که شجاع بر شجاع می‌لغزد و هر دوی ایشان با هم می‌افتند.» ۱۳ کلامی که خداوند درباره آمدن نبوکدرصر پادشاه بابل و مغلوب ساختن زمین مصر به ارمیانی گفت: ۱۴ «به مصر خبر دهید و به مجدل اعلام نمایید و به نوف و تحفنجیس اطلاع دهید. بگویید بریا شوید و خویشتن را آماده سازید زیرا که شمشیر مجاوران را هلاک کرده است. ۱۵ زورآوران چرا به زیر افکنده می‌شوند و نمی‌توانند ایستاد؟ زیرا خداوند ایشان را پراکنده ساخته است. ۱۶ بسیاری را لغزائیده است و ایشان بر یکدیگر می‌افتند، و می‌گویند: برخیزید و از شمشیر بران نزد قوم خود و به زمین مولد خویش برگردیم. ۱۷ در آنجا فرعون، پادشاه مصر را هلاک می‌نامند و فرصت را از دست داده است. ۱۸ پادشاه که نام او یهوه صباپوت می‌باشد می‌گوید به حیات خودم قسم که او مثل تاور، در میان کوهها و مانند کرمل، نزد دریا خواهد آمد. ۱۹ ای دختر مصر که در (امنیت) ساکن هستی، اسباب جلای وطن را برای خود مهیا ساز زیرا که نوف ویران و سوخته و غیرمسکون گردیده است. ۲۰ مصر گوساله بسیار نیکو منظر است اما هلاکت از طرف شمال می‌آید»

۴۷ کلام خداوند درباره فلسطینیان که برارمیا نبی نازل شد قبل از آنکه فرعون غزه را مغلوب بسازد. ۲ خداوند چنین می‌گوید: «اینک آنها از شمال برمی‌آید و مثل نهری سیلان می‌کند و زمین را با آنچه در آن است و شهر و ساکنانش را درمی‌گیرد. و مردمان فریاد برمی‌آورند و جمیع سکنه زمین ولوله می‌نمایند ۳ از صدای سمهای اسبان زورآورش و ازغوغای ارباب هایش و شورش چرخهایش و پیدارن به سبب سستی دستهای خود به فرزندان خویش اعتنا نمی‌کنند. ۴ به سبب روزی که برای هلاکت جمیع فلسطینیان می‌آید که هر نصرت کنندهای را که باقی می‌ماند از صور و صیدون منقطع خواهد ساخت. زیرا خداوند فلسطینیان یعنی بقیه جزیره کفتور را هلاک خواهد ساخت. ۵ اهل غزه بریده مو گشته‌اند و اشقلون و بقیه وادی ایشان هلاک شده است. تا به کی بدن خود را خواهی خراشید؟ ۶ آهای شمشیر خداوند تا به کی آرام نخواهی گرفت؟ به غلاف خود برگشته، مسترح و آرام شو. ۷ چگونه می‌توانی آرام بگیری، با آنکه خداوند تو را بر اشقلون و بر ساحل دریا مامور فرموده و تو را به آنجا تعیین نموده است؟»

می‌آورد تا من شما را منقطع سازم و شمادر میان تمامی امت های آورده بودید، دیگر نتوانست تحمل نماید. لهذا زمین شما ویران و زمین مورد لعنت و عاریشویید. ۹ آیا شرارت پدران خود و شرارت مورد دهشت و لعنت و غیرمسکون گردیده، چنانکه امروز شده پادشاهان یهودا و شرارت زنان ایشان و شرارت خود و شرارت زنان است. ۲۳ چونکه بخورسوزانیدید و به خداوند گناه ورزیده، به قول خویش را که در زمین یهودا و کوچه های اورشلیم بعمل آوردید، خداوند گوش ندادید و به شریعت و فریاض و شهادت او سلوک فراموش کرده‌اید؟ ۱۰ و تا امروز متواضع نشده و ترسان نگشته‌اند نمودید، بنابراین این بلا مثل امروز بر شما وارد شده است.» ۲۴ و به شریعت و فریاض من که به حضور شما و به حضور پدران و ارمیا به تمامی قوم و به جمیع زنان گفت: «ای تمامی یهودا که شما گذاشته‌ام، سالک نگردیده‌اند. ۱۱» بنابراین یهوه صباپوت در زمین مصر هستید کلام خداوند را بشنوید! ۲۵ یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: اینک من روی خود را بر شما به خدای اسرائیل چنین می‌گویم: شما و زنان شما هم بادان خود بلا می‌گردانم تا تمامی یهودا را هلاک کنم. ۱۲ و بقیه یهودا را که تکلم می‌نمایید و هم با دستهای خودیجا می‌آوردید و می‌گویید رفتن به مصر و ساکن شدن در آنجا را جزم نموده‌اند، خواهم گرفت نذرهایی را که کردیم البته وفا خواهیم نمود و بخور برای ملکه تا جمیع ایشان در زمین مصر هلاک شوند. و ایشان به شمشیر آسمان خواهیم سوزانید و هدایای ریختنی برای او خواهیم ریخت. و قحط خواهند افتاد و از خرد و بزرگ به شمشیر و قحط تلف شده، پس نذرهای خود را استوار خواهید کرد و نذرهای خود را وفا خواهید خواهند مرد و مورد نفرین و دهشت و لعنت و عار خواهند گردید. نمود. ۲۶ بنابراین‌ای تمامی یهودا که در زمین مصر ساکن هستید ۱۳ و به آتانی که در زمین مصر ساکن شوند به شمشیر و قحط و وبا کلام خداوند را بشنوید. اینک خداوند می‌گوید: من به اسم عظیم عقوبت خواهم رسانیدم. چنانکه به اورشلیم عقوبت رسانیدم. ۱۴ و خود قسم خوردم که اسم من بار دیگر به دهان هیچکدام از یهود از بقیه یهودا که به زمین مصر رفته، در آنجا سکونت پذیرند احدی در تمامی زمین مصر آورده نخواهد شد و نخواهند گفت: به حیات خلاصی نخواهد یافت و باقی نخواهد ماند تا به زمین یهودا که خداوند یهوه قسم. ۲۷ اینک من بر ایشان به بدی مراقب خواهم ایشان مشتاق برگشتن و ساکن شدن در آنجا خواهند شد مراجعت بود و نه به نیکویی تا جمیع مردان یهودا که در زمین مصر می‌باشند نماید. زیرا احدی از ایشان غیر از ناجیان مراجعت نخواهد کرد.» به شمشیر و قحط هلاک شده، تمام شوند. ۲۸ لیکن عدد قلیلی ۱۵ آنگاه تمامی مردانی که آگاه بودند که زنان ایشان برای خدایان از شمشیر رهایی یافته، از زمین مصر به زمین یهودا مراجعت خواهند غیر بخور می‌سوزانند و جمیع زنانی که حاضر بودند با گروهی عظیم نمود و تمامی بقیه یهودا که به جهت سکونت آنجا در زمین و تمامی کسانی که در زمین مصر در فترت ساکن بودند، در مصر رفته‌اند، خواهند دانست که کلام کدام‌یک از من و ایشان جواب ارمیا گفتند: ۱۶ «ما تو را در این کلامی که به اسم استوار خواهد شد. ۲۹ و خداوند می‌گوید: این است علامت برای خداوند به ما گفתי گوش نخواهیم گرفت. ۱۷ بلکه بهر چیزی شما که من در اینجا به شما عقوبت خواهم رسانید تا بدانید که که از دهان ماصادر شود البته عمل خواهیم نمود و برای ملکه آسمان بخورسوزانیده، هدیه ریختنی به جهت او خواهیم ریخت چنانکه خود ما و پدران ما و پادشاهان و سروران ما در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم می‌کردیم. زیرا که در آن زمان از نان سیر شده، سعادت مند می‌بودیم و بلا رانمی دیدیم. ۱۸ اما از زمانی که بخورسوزانیدن را برای ملکه آسمان و ریختن هدایای ریختنی را به

جهت او ترک نمودیم، محتاج همه چیز شدیم و به شمشیر و قحط هلاک گردیدیم. ۱۹ و چون به جهت ملکه آسمان بخور می‌سوزانیدیم و هدیه ریختنی برای او می‌ریختیم، آیا بی‌اطلاع شوهران خویش قرصها به شبیه او می‌ریختیم و هدیه ریختنی به جهت او می‌ریختیم؟» ۲۰ پس ارمیا تمامی قوم را از مردان و زنان و همه کسانی که این جواب را بدو داده بودند خطاب کرده، گفت: ۲۱ «آیا خداوند بخوری را که شما و پدران شما و پادشاهان و سروران شما واهل ملک در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم سوزانیدند، بیاد نیآورده و آیا به خاطر او خطور نکرده است؟ ۲۲ چنانکه خداوند به سبب شرارت اعمال شما و رجاساتی که بعمل هر جایی که بروی جانان را به تو به غنیمت خواهم بخشید.»

دهم. ۱۲ و من بر شما رحمت خواهم فرمود تا او بر شما لطف ساکن شده بودند گرفتند. ۶ یعنی مردان و زنان و اطفال و دختران نماید و شما را به زمین خودتان پس فرستد. ۱۳ اما اگر گوید که پادشاه و همه کسانی را که نبوزردان رئیس جلادان، به جدلیا در این زمین نخواهیم ماند و اگر سخن یهوه خدای خود را گوش این اخیقام بن شافان سپرده بود ورمیای نبی و باروک بن نیریا نگیرید، ۱۴ و بگویند نبی بلکه به زمین مصر خواهیم رفت زیرا که را. ۷ و به زمین مصر رفتند زیرا که قول خداوند را گوش ننگرفتند در آنجا جنگ نخواهیم دید و آواز کرنا نخواهیم شنید و برای نان و به تحفنجیس آمدند. ۸ پس کلام خداوند در تحفنجیس بر گرسنه نخواهیم شد و در آنجا ساکن خواهیم شد، ۱۵ پس حال ارمیانازل شده، گفت: ۹ «سنگهای بزرگ به دست خود بگیر و آنها بنابراین ای بقیه یهودا کلام خداوند را بشنوید: یهوه صباوت خدای را در نظر مردان یهودا در سعه‌ای که نزد دروازه خانه فرعون در اسرائیل چنین می‌گوید: اگر به رفتن به مصر جازم می‌باشید و اگر تحفنجیس است با گچ پوشان. ۱۰ و به ایشان بگو که یهوه در آنجا رفته، ساکن شوید، ۱۶ آنگاه شمشیری که از آن می‌ترسید صباوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: اینک من فرستاده، بنده البته آنجادر مصر به شما خواهد رسید و قحطی که از آن هراسان خود نبوکدرصر پادشاه بابل را خواهم گرفت و کرسی او را بر این هستید آنجا در مصر شما را خواهد دریافت و در آنجا خواهید سنگهایی که پوشانیدم خواهم نهاد و او سایبان خود را بر آنها مرد. ۱۷ و جمیع کسانی که برای رفتن به مصر و سکونت در خواهدیرافراشت. ۱۱ و آمده، زمین مصر را خواهد زد و آتانی را آنجارجام شده‌اند، از شمشیر و قحط و ویا خواهندمرد و احدی از ایشان از آن بلایی که من بر ایشان می‌سانم باقی نخواهد ماند و به اسیری و آتانی را که مستوجب شمشیریند به شمشیر (خواهد خلاصی نخواهد یافت. ۱۸ زیرا که یهوه صباوت خدای اسرائیل سپرد). ۱۲ و آتشی در خانه های خدایان مصر خواهم افروخت و چنین می‌گوید: چنانکه خشم و غضب من بر ساکنان اورشلیم آنها را خواهد سوزانید و به اسیری خواهد برد و خویشان را به زمین ریخته شد، همچنان غضب من به مجرد ورود شما به مصر بر شما مصر ملبس خواهد ساخت مثل شبانی که خویشان را به جامه ریخته خواهد شد و شما مورد نفرین و دهشت و لعنت و عارخواهید شد و این مکان را دیگر نخواهید دید.» ۱۹ ای بقیه یهودا خداوند تمثالهای بیت شمس را که درزمین مصر است خواهد شکست و به شما می‌گوید به مصرمرئید، یقین بدانید که من امروز شما را خانه های خدایان مصر را به آتش خواهد سوزانید.»

۴۴ کلامی که درباره تمامی یهود که درزمین مصر ساکن بودند و در مجدل و تحفنجیس و نوف و زمین قفروس سکونت داشتند، به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: شمامای بلایی را که من بر اورشلیم و تمامی شهرهای یهودا وارد آوردم دیدید که اینک امروز خراب شده است و ساکنی در آنها نیست. ۳ به سبب شرارتی که کردند و خشم مرا بهیجان آوردند از اینکه رفته، بخورسوزانیدند و خدایان غیر را که نه ایشان و نه شما و نه پدران شما آنها را شناخته بودید عبادت نمودند.

۴۳ و چون ارمیا فارغ شد از گفتن به تمامی قوم، تمامی کلام یهوه خدای ایشان را که یهوه خدای ایشان آن را به واسطه او نزد ایشان فرستاده بود یعنی جمیع این سخنان را، ۲ آنگاه عزریا بن هوشعیا و یوحانان بن قاریح و جمیع مردان متکبر، ارمیا را خطاب کرده، گفتند: «تودروغ می‌گویی، یهوه خدای ما تو را نفرستاده است تا بگویی به مصر مرئید و در آنجا سکونت منماید. ۳ بلکه باروک بن نیریا تو را بر ما برانگیخته است تا ما را به دست کلدانیان تسلیم نموده، ایشان ما را بکشند و به بابل به اسیری ببرند.» ۴ و یوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکر و تمامی قوم خداوند را که در زمین یهودا بمانند، اطاعت نمودند. ۵ بلکه یوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکر، بقیه یهودا را که از میان تمامی امت هائی که در میان آنها پراکنده شده بودند برگشته، در زمین یهودا غیر بخورسوزانیده، خشم مرا به اعمال دستهای خود به هیجان

مصطفی آمدند و شراب و میوه جات بسیار و فراوان جمع نمودند. ۱۳ مقاتله با اسماعیل بن نتینا روانه شده، او را نزد دریاچه بزرگ که یوحانان بن قاریخ و همه سرداران لشکری که در بیابان بودند نزد جدلیا به مصطفی آمدند، ۱۴ و او را گفتند: «آیا هیچ می دانی بودند یوحانان بن قاریخ و تمامی سرداران لشکر را که همراهش که یعلیس پادشاه بنی عمون اسماعیل بن نتینا رافرستاده است بودند دیدند خوشحال شدند. ۱۴ و تمامی کسانی که اسماعیل از تا تو را بکشند؟» اما جدلیا ابن اخیقام ایشان را باور نکرد. ۱۵ مصطفی به اسیری می برد روتافته، برگشتند و نزد یوحانان بن قاریخ پس یوحانان بن قاریخ جدلیا را در مصطفی خفیه خطاب کرده، گفت: «اذن بده که بروم و اسماعیل بن نتینا را بکشم و کسی آگاه نخواهد شد. چرا او تو را بکشد و جمیع یهودیانی که نزد تو فراهم آمده اند پراکنده شوند و بقیه یهودیان تلف گردند؟» ۱۶ اسماعیل بن نتینا از مصطفی بعد از کشته شدن جدلیا ابن اخیقام اما جدلیا ابن اخیقام به یوحانان بن قاریخ گفت: «این کار را مکن زیرا که درباره اسماعیل دروغ می گویی.»

۴۱ و در ماه هفتم واقع شد که اسماعیل بن نتینا ابن الیشاماع که از نسل پادشاهان بود با بعضی از روسای پادشاه و ده نفر همراهش نزد جدلیا ابن اخیقام به مصطفی آمدند و آنجا در مصطفی با هم نان خوردند. ۲ و اسماعیل بن نتینا و آن ده نفر که همراهش بودند برخاسته، جدلیا ابن اخیقام بن شافان را به شمشیر زدند و او را که پادشاه بابل به حکومت زمین نصب کرده بود کشت. ۳ و هوشعیا و تمامی خلق از خرد و بزرگ پیش آمدند، ۲ و به ارمیا اسماعیل تمامی یهودیانی را که همراه او یعنی با جدلیا در مصطفی بودند و کلدانیانی را که در آنجا یافت شدند و مردان جنگی را و به جهت تمامی این بقیه نزد یهوه خدای خود مسالت نمایی زیرا کشت. ۴ و در روز دوم بعد از آنکه جدلیا را کشته بود کسی از آن اطلاع نیافته بود، ۵ هشتاد نفر با ریش تراشیده و گریبان دریده و بدن خراشیده هدایا و بخور با خود آورده، از شکیم و شیلوه و سامره آمدند تا به خانه خداوند ببرند. ۶ و اسماعیل بن نتینا به استقبال ایشان از مصطفی بیرون آمد و در رفتن گریه می کرد و چون به ایشان رسید گفت: «نزد جدلیا ابن اخیقام بیایید.» ۷ و هنگامی که ایشان به میان شهر رسیدند اسماعیل بن نتینا و کسانی که همراهش بودند ایشان را کشته، در حفره انداختند. ۸ اما در میان ایشان ده نفر پیدا شدند که به اسماعیل گفتند: «ما را مکش زیرا که ما را بفرستد عمل خواهیم نمود. ۶ خواه نیکو باشد و خواه بد، کلام ذخیره ای از گندم و جو و روغن و عسل در صحرا می باشد.» پس یهوه خدای خود را که تو را نزد اومی فرستیم اطاعت خواهیم نمود ایشان را وا گذاشته، در میان برادران ایشان نکشت. ۹ و حفره ای که اسماعیل بدنهای همه کسانی را که به سبب جدلیا کشته در آن انداخته بود همان است که آسا پادشاه به سبب بعشا پادشاه اسرائیل ساخته بود و اسماعیل بن نتینا آن را از کشتگان پر کرد. ۱۰ پس اسماعیل تمامی بقیه قوم را که در مصطفی بودند با دختران پادشاه و جمیع کسانی که در مصطفی باقی مانده بودند که نبوزردان رئیس جلادان به جدلیا ابن اخیقام سپرده بود، اسیر ساخت و اگر فی الحقیقه در این زمین بمانید آنگاه شما را بنا نموده، منهدم اسماعیل بن نتینا ایشان را اسیر ساخته، می رفت تا نزد بنی عمون نخواهد ساخت و غرس کرده، نخواهد کند، زیرا از بلایی که به بگذرد. ۱۱ اما چون یوحانان بن قاریخ و تمامی سرداران لشکری که همراهش بودند از تمامی فتنه ای که اسماعیل بن نتینا کرده بود ترسان میباشید. بلی خداوند می گوید از او ترسان میباشید زیرا که من خیر یافتند، ۱۲ آنگاه جمیع کسان خود را برداشتند و به قصد

تو را به قتل نرسانیم، ۲۶ آنگاه به ایشان بگو: من عرض خود من تو را در آن روز نجات خواهم داد و به دست کسانی که از را به حضور پادشاه رسانیدم تا مرابه خانه یوناتان باز نفرستد تا ایشان می‌ترسی تسلیم نخواهی شد. ۱۸ زیرا خداوند می‌گوید که در آنجا نمیرم.» ۲۷ پس جمیع سروران نزد ارمیا آمده، از اوسوال تو را البته رهایی خواهم داد و به شمشیر نخواهی افتاد، بلکه از نمودند و او موافق همه این سخنانی که پادشاه به او امر فرموده بود این جهت که بر من توکل نمودی جان تو برایت غنیمت خواهد به ایشان گفت. پس از سخن گفتن با او باز ایستادند چونکه مطلب شد.»

فهمیده نشد. ۲۸ و ارمیا در صحن زندان تا روز فتح شدن اورشلیم ماند و هنگامی که اورشلیم گرفته شد در آنجا بود.

۴۰ کلامی که از جانب خداوند بر ارمیا نازل شد بعد از آنکه نبوزردان رئیس جلادان او را از رانه رهایی داد و وی را از میان تمامی اسیران اورشلیم و یهودا که به بابل جلائی وطن می‌شدند و پادشاه بابل با تمامی لشکر خود بر اورشلیم آمده، آن را محاصره نمودند. ۲ و در روز نهم ماه چهارم از سال یازدهم صدقیا در شهر رخنه کردند. ۳ و تمام سروران پادشاه بابل داخل شده، در دروازه وسطی نشستند یعنی نرجل شراصر و سمجربیو و سوسکیم رئیس خواجه‌سرایان و نرجل شراصر رئیس مجوسیان و سایر سرداران پادشاه بابل. ۴ و چون صدقیا پادشاه یهودا و تمامی مردان جنگی این را دیدند فرار کرده، به راه باغ شاه از دروازه‌ای که در میان دو حصار بود در وقت شب از شهر بیرون رفتند و (پادشاه) به راه عربی رفت. ۵ و لشکر کلدانیان ایشان را تعاقب نموده، در عربی اریحا به صدقیا رسیدند و او را گرفتار کرده، نزد نبوکدرصر پادشاه بابل به ربله در زمین حماآت آوردند و او بر وی فتوی داد. ۶ و پادشاه بابل پسران صدقیا را پیش رویش در ربله به قتل رسانید و پادشاه بابل تمامی شرفای یهودا را کشت. ۷ و چشمان صدقیا را کور کرد و او را به زنجیرها بسته، به بابل برد. ۸ و کلدانیان خانه پادشاه و خانه‌های قوم را به آتش سوزانیدند و حصارهای اورشلیم را منهدم ساختند. ۹ و نبوزردان رئیس جلادان، بقیه قوم را که در شهر باقی مانده بودند و خارجی را که بطرف او شده بودند و بقیه قوم را که مانده بودند به بابل به اسیری برد. ۱۰ لیکن نبوزردان رئیس جلادان فقیران قوم را که چیزی نداشتند در زمین یهودا واگذاشت و تا کاستانها و مزرعه‌ها در آن روز به ایشان داد. ۱۱ و نبوکدرصر پادشاه بابل درباره ارمیا به نبوزردان رئیس جلادان امر فرموده، گفت: ۱۲ «او را بگیر و به او نیک متوجه شده، هیچ اذیتی به وی مرسان بلکه هرچه به تو بگوید برایش بعمل آور.» ۱۳ پس نبوزردان رئیس جلادان و نبوشربان رئیس خواجه‌سرایان و نرجل شراصر رئیس مجوسیان و سایر سروران پادشاه بابل فرستادند. ۱۴ و ارسال نموده، ارمیا را از صحن زندان برداشتند و او را به جدلیا ابن اخیقام بن شافان سپردند تا او را به خانه خود ببرد. پس در میان قوم ساکن شد. ۱۵ و چون ارمیا هنوز در صحن زندان محبوس بود، کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۱۶ «برو و عبد ملک حبشی را خطاب کرده، بگو: یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: اینک کلام خود را بر این شهر به بلا وارد خواهم آورد و نه بخوبی و در آن روز در نظر تو واقع خواهد شد. ۱۷ لیکن خداوند می‌گوید: پراکنده شده بودند مراجعت کردند و به زمین یهودا نزد جدلیا به

کلدانیان نمی روم.» لیکن بریثا به وی گوش نداد و ارمیا را گرفته او عبدملک حبشی امر فرموده، گفت: «سی نفر از اینجا همراه خود را نزد سروران آورد. ۱۵ و سروران بر ارمیا خشم نموده، او را ززند و بردار و ارمیای نبی را قبل از آنکه بمیرد از سیاه چال برآور.» ۱۱ پس او را در خانه یونانان کاتب به زندان انداختند زیرا آن را زندان عبدملک آن کسان را همراه خود برداشته، به خانه پادشاه از زیر ساخته بودند. ۱۶ و چون ارمیا در سیاه چال به یکی از حجره‌ها خزانه داخل شد و از آنجا پارچه های مندرس و رقعہ های پوسیده داخل شده بود و ارمیا روزهای بسیاری در آنجا مانده بود، ۱۷ آنگاه گرفته، آنها را با ریسمانها به سیاه چال نزد ارمیا فروهشت. ۱۲ صدقیا پادشاه فرستاده، او را آورد و پادشاه در خانه خود خفیه از او و عبدملک حبشی به ارمیا گفت: «این پارچه های مندرس و سوال نموده، گفت که «آیا کلامی از جانب خداوند هست؟» رقعہ های پوسیده رازیر بغل خود در زیر ریسمانها بگذار.» و ارمیا ارمیا گفت: «هست و گفت به دست پادشاه بابل تسلیم خواهی چنین کرد. ۱۳ پس ارمیا را با ریسمانها کشیده، او را از سیاه چال شد.» ۱۸ و ارمیا به صدقیا پادشاه گفت: «و به تو و بندگانت و برآوردند و ارمیا در صحن زندان ساکن شد. ۱۴ و صدقیا پادشاه این قوم چه گناه کرده‌ام که مرا به زندان انداخته‌اید؟ ۱۹ و انبیای فرستاده، ارمیا نبی را به مدخل سومی که در خانه خداوند بود نزد شما که برای شما نبوت کرده، گفتند که پادشاه بابل بر شما و بر خود آورد و پادشاه به ارمیا گفت: «من از تو مطلبی می‌پرسم، از این زمین نخواهد آمد کجا می‌باشند؟ ۲۰ پس الان ای آقایم پادشاه من چیزی مخفی مدار.» ۱۵ ارمیا به صدقیا گفت: «اگر تو را بشنو: تمنا اینکه استدعای من نزد تو پذیرفته شود که مرا به خانه خیر دهم آیا هر آینه مرانخواهی کشت و اگر تو را پند دهم مرا یونانان کاتب پس نفرستی مبادا در آنجا بمیرم.» ۲۱ پس صدقیا نخواهی شنیدی؟» ۱۶ آنگاه صدقیا پادشاه برای ارمیا خفیه قسم پادشاه امر فرمود که ارمیا را در صحن زندان بگذارند. و هر روز خورده، گفت: «به حیات بیهوه که این جان رابری ما آفرید قسم قرص نانی از کوچه خبازان به او دادند تا همه نان از شهر تمام شد. تو دارند تسلیم نخواهم کرد.» ۱۷ پس ارمیا به صدقیا گفت:

«بیهوه خدای صباوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: اگر حقیقت نزد سروران پادشاه بابل بیرون روی، جان تو زنده خواهد ماند و این شهر به آتش سوخته نخواهد شد بلکه تو و اهل خانه ات زنده خواهید ماند. ۱۸ اما اگر نزد سروران پادشاه بابل بیرون روی این شهر به دست کلدانیان تسلیم خواهد شد و آن را به آتش خواهند سوزانید و تو از دست ایشان نخواهی رست.» ۱۹ اما صدقیا پادشاه به ارمیا گفت: «من از یهودیانی که بطرف کلدانیان شده‌اند می‌ترسم، مبادا مرا به دست ایشان تسلیم نموده، ایشان مرا تفضیح نمایند.» ۲۰ ارمیا در جواب گفت: «تو را تسلیم نخواهند کرد. مستدعی آنکه کلام خداوند را که به تو می‌گویم اطاعت نمایی تا تو را خیریت شود و جان تو زنده بماند. ۲۱ اما اگر از بیرون رفتن ابا نمایی کلامی که خداوند بر من کشف نموده این است: ۲۲ اینک تمامی زنانی که در خانه پادشاه بیهودا باقی مانده‌اند نزد سروران پادشاه بابل بیرون برده خواهند شد و ایشان خواهند گفت: اصدقای تو تو را اغوا نموده، بر تو غالب آمدند و الان چونکه پایهای تو در لجن فرو رفته است ایشان به عقب برگشته‌اند. ۲۳ و جمیع زنان و فرزندان رانزد کلدانیان بیرون خواهند برد و تو از دست ایشان نخواهی رست بلکه به دست پادشاه بابل گرفتار خواهی شد و این شهر را به آتش خواهی سوزانید.» ۲۴ آنگاه صدقیا به ارمیا گفت: «زنهار کسی از این سخنان اطلاع نیابد و نخواهی مرد. ۲۵ و اگر سروران بشنوند که با تو گفتگو کرده‌ام و نزد تو آمده، تو را گویند تمنا اینکه ما را از آنچه به پادشاه گفتم و آنچه پادشاه به تو گفت اطلاع دهی و آن را از ما مخفی نداری تا

۳۸ و شفقیا ابن متان و جدلیا ابن فشحور و یوکل بن شلمیا و فشحور بن ملکیا سخنان ارمیا را شنیدند که تمامی قوم را بدانها مخاطب ساخته، گفت: ۲ «خداوند چنین می‌گوید: هر که در این شهر بماند از شمشیر وقحط و وبا خواهد مرد اما هر که نزد کلدانیان بیرون رود خواهد زیست و جانش برای او غنیمت شده، زنده خواهد ماند. ۳ خداوند چنین می‌گوید: این شهر البته به دست لشکر پادشاه بابل تسلیم شده، آن را تسخیر خواهد نمود.» ۴ پس آن سروران به پادشاه گفتند: «تمنا اینکه این مرد کشته شود زیرا که بدین منوال دستهای مردان جنگی را که در این شهر باقی مانده‌اند دستهای تمامی قوم را سست می‌کند چونکه مثل این سخنان به ایشان می‌گوید. زیرا که این مرد سلامتی این قوم را نمی طلبد بلکه ضرر ایشان را.» ۵ صدقیا پادشاه گفت: «اینک او در دست شماست زیرا پادشاه به خلاف شما کاری نمی‌تواند کرد.» ۶ پس ارمیا را گرفته او را در سیاه چال ملکیا ابن ملک که در صحن زندان بود انداختند و ارمیا را به ریسمانها فرو هشتند و در آن سیاه چال آب نبود لیکن گل بود و ارمیا به گل فرو رفت. ۷ و چون عبدملک حبشی که یکی از خواججه‌سرایان و درخانه پادشاه بود شنید که ارمیا را به سیاه چال انداختند (و به دروازه بنیامین نشسته بود)، ۸ آنگاه عبدملک از خانه پادشاه بیرون آمد و به پادشاه عرض کرده، گفت: ۹ «که‌ای آقایم پادشاه این مردان در آنچه به ارمیای نبی کرده و او را به سیاه چال انداخته‌اند شریانه عمل نموده‌اند و او در جایی که هست از گرسنگی خواهد مرد زیرا که در شهر هیچ نان باقی نیست.» ۱۰ پس پادشاه به

۱۰ و باروک سخنان ارمیا را از آن طومار در خانه خداوند درحجره راسوزانید بر آن بنویس. ۲۹ و به یهوایقیم پادشاه یهویدا بگو خداوند جرمیا این شافان کاتب در صحن فوقانی نزد دهنه دروازه جدید نوشته می‌فرماید: تو این طومار را سوزانیدی و گفستی چرا در آن خانه خداوند به گوش تمامی قوم خواند. ۱۱ و چون میکایا این نوشتی که پادشاه بابل البته خواهد آمد و این زمین را خراب کرده، جرمیا این شافان تمامی سخنان خداوند را از آن طومار شنید، ۱۲ انسان و حیوان را از آن نابود خواهد ساخت. ۳۰ بنابراین خداوند به خانه پادشاه به حجره کاتب آمد و اینک جمیع سروران در آنجا نشسته بودند یعنی الیشاماع کاتب و دلایا ابن شمعیا و الناتان بود که برکسی داود بنشیند و لاش او روز در گرما و شب در سرما بن عکیور و جرمیا این شافان و صدقیا ابن حننیا وسایر سروران. بیرون افکنده خواهد شد. ۳۱ و بر او و بر ذریتش و بر بندگانش ۱۳ پس میکایا تمامی سخنانی را که از باروک وقتی که آنها را به گوش خلق از طومار می‌خواند شنید برای ایشان بازگفت. ۱۴ و مردان یهویدا تمامی آن بالا را که درباره ایشان گفته‌ام خواهم رسانید آنگاه تمامی سروران یهودی ابن نتنیا ابن شلمیا ابن کوشی را نزد باروک فرستادند تا بگویند: «آن طوماری را که به گوش قوم خواندی به‌دست خود گرفته، بیا.» پس باروک بن نیریا طومار را به‌دست خود گرفته، نزد ایشان آمد. ۱۵ و ایشان وی را گفتند: «بنشین و سخنان بسیاری نیز مثل آنها بر آن افزوده شد.

۳۷ و صدقیا ابن یوشیا پادشاه به‌جای کنیاهاو ابن یهوایقیم که نیوکدصر پادشاه بابل او را بر زمین یهویدا به پادشاهی نصب کرده بود سلطنت نمود. ۲ و او و بندگانش و اهل زمین به کلام خداوند که به واسطه ارمیا نبی گفته بود گوش ندادند. ۳ و صدقیا پادشاه، یهوکل بن شلمیا و صفنیا ابن معسیا کاهن را نزد ارمیای نبی فرستاد که بگویند: «نزد یهوه خدای ما به جهت ماستغاثه نما.» ۴ و ارمیا در میان قوم آمد و شد می‌نمود زیرا که او را هنوز در زندان نینداخته بودند. ۵ و لشکر فرعون از مصر بیرون آمدند و چون کلدانیانی که اورشلیم را محاصره کرده بودند خبر ایشان را شنیدند از پیش اورشلیم رفتند. ۶ آنگاه کلام خداوند بر ارمیا نبی نازل شده، گفت: ۷ «یهوه خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: به پادشاه یهویدا که شما را نزد من فرستاد تا از من مسالت نمایید چنین بگویند: اینک لشکر فرعون که به جهت اعانت شما بیرون آمده‌اند، به ولایت خود به مصر مراجعت خواهند نمود. ۸ و کلدانیان خواهند برگشت و با این شهر جنگ خواهند کرد و آن را تسخیر نموده، به آتش خواهند سوزانید. ۹ و خداوند چنین می‌گوید که خویشتان را فریب ندهید و مگویید که کلدانیان از نزد ما البته خواهند رفت زیرا که نخواهند رفت. ۱۰ بلکه اگر تمامی لشکر کلدانیانی را که با شما جنگ می‌نمایند چنان شکست می‌دادید که از ایشان غیر از مجروح شدگان کسی نمی‌ماند، باز هر کدام از ایشان از خیمه خود برخاسته، این شهر را به آتش می‌سوزانیدند.» ۱۱ و بعد از آنکه لشکر کلدانیان از ترس لشکر فرعون از اورشلیم کوچ کرده بودند، واقع شد ۱۲ که ارمیا از اورشلیم بیرون می‌رفت تا به زمین بنیامین برود و در آنجا از میان قوم نصیب خود را بگیرد. ۱۳ و چون به دروازه بنیامین رسید رئیس کشیک‌چیان مسمی به یرئیا ابن شلمیا ابن حننیا در آنجا بود و او ارمیای نبی را گرفته، سخن اولین را که در طومار نخستین که یهوایقیم پادشاه یهویدا آن گفت: «نزد کلدانیان می‌روی؟» ۱۴ ارمیا گفت: «دروغ است نزد

خواهم کرد کسانانی را که از عهد من تجاوز نمودند و وفانمودند به استوار گردیده است و تا امروز شراب نمی نوشند و وصیت پدر کلام عهدی که به حضور من بستند، حینی که گوساله را دو خود را اطاعت می نمایند، اما من به شما سخن گفتم و صبح پاره کرده، در میان پاره هایش گذاشتند. ۱۹ یعنی سروران یهودا زودبرخاسته، تکلم نمودم و مرا اطاعت نکردید. ۱۵ و بندگان خود و سروران اورشلیم و خواجه سرایان و کاهنان و تمامی قوم زمین را که انبیا را نزد شما فرستادم و صبح زودبرخاسته، ایشان را ارسال نموده، در میان پاره های گوساله گذر نمودند. ۲۰ و ایشان را به دست گفتم هر کدام از راه بد خود بازگشت نمایند و اعمال خود را اصلاح دشمنان ایشان و به دست آسانی که قصد جان ایشان دارند، خواهم کنید و خدایان غیر را پیروی ننمایید و آنها را عبادت مکنید تا سپرد و لاشهای ایشان خوراک مرغان هوا و حیوانات زمین خواهد در زمینی که به شما و به پدران شما داده ام ساکن شوید. اما شد. ۲۱ و صدقیا پادشاه یهودا و سرورانش را به دست دشمنان شما گوش نگرفتید و مرا اطاعت ننمودید. ۱۶ پس چونکه پسران ایشان و به دست آسانی که قصد جان ایشان دارند و به دست لشکر یوناداب بن رکاب وصیت پدر خویش را که به ایشان فرموده است پادشاه بابل که از نزد شما رفته اند تسلیم خواهم کرد. ۲۲ اینک اطاعت می نمایند و این قوم مرا اطاعت نمی کنند، ۱۷ بنابراین خداوند می گوید من امری فرمایم و ایشان را به این شهر باز خواهم آورد و با آن جنگ کرده، آن را خواهند گرفت و به آتش خواهند سوزانید و شهرهای یهودا را ویران و غیرمسکون خواهم ساخت.»

۳۵ کلامی که از جانب خداوند در ایام یهوایقیم بن یوشیا پادشاه یهودا بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «به خانه رکابیان برو و به ایشان سخن گفته، ایشان را به یکی از حجره های خانه خداوند بیاور و به ایشان شراب بنوشان.» ۳ پس یازنیا ابن ارمیا ابن حبصنیا و برادرانش و جمیع پسرانش و تمامی خاندان رکابیان را برداشتم، ۴ و ایشان را به خانه خداوند به حجره پسران حانان بن یجدلیا مرد خدا که به پهلوی حجره سروران و بالای حجره معسیا ابن شلوم، مستحفظ آستانه بود آوردم. ۵ و کوزه های پر از شراب و که این کلام از جانب خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ پیاله ها پیش رکابیان نهاده، به ایشان گفتم: «شراب بنوشید.» «طوماری برای خود گرفته، تمامی سخنانی را که من درباره اسرائیل ۶ ایشان گفتمند: «شراب نمی نوشیم زیرا که پدر ما یوناداب بن و یهودا و همه امت ها به تو گفتمند از روزی که به تو تکلم نمودم رکاب ما را وصیت نموده، گفت که شما و پسران شما ابد شراب بنوشید. ۷ و خانه هابنا مکنید و کشت ننمایید و تاکستانها تمامی بلا را که من می خواهم بر ایشان وارد بیاورم گوش بگیرند تا غرس مکنید و آنها را نداشته باشید بلکه تمامی روزهای خود را در هر کدام از ایشان از راه بد خود بازگشت نمایند و من عصیان و خیمه ها ساکن شوید تا روزهای بسیاری روی زمینی که شما در آن گشاده ایان ایشان را بیارم.» ۴ پس ارمیا باروک بن نیریا را خواند و غریب هستی زنده بمانید. ۸ و ما به سخن پدر خود یوناداب بن باروک از دهان ارمیا تمامی کلام خداوند را که به او گفته بود در آن رکاب و بهره او به ما امر فرمود اطاعت نموده، در تمامی عمر خود طومار نوشت. ۵ و ارمیا باروک را امر فرموده، گفت: «من محبوس شراب ننوشیدیم، نه ما و نه زنان ما و نه پسران ما و نه دختران ما. هستم و نمی توانم به خانه خداوند داخل شوم. ۶ پس تو برو و ۹ و خانه ها برای سکونت خود بنا نکریدیم و تاکستانها و املاک و مزرعه ها برای خود نگرفتیم. ۱۰ و در خیمه ها ساکن شده، اطاعت نمودیم و به آنچه پدر ما یوناداب ما را امر فرمود عمل نمودیم. ۱۱ که از شهرهای خود می آیند بخوان. ۷ شاید که به حضور خداوند

۳۶ و در سال چهارم یهوایقیم بن یوشیا پادشاه یهودا واقع شد این شلوم، مستحفظ آستانه بود آوردم. ۵ و کوزه های پر از شراب و که این کلام از جانب خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ پیاله ها پیش رکابیان نهاده، به ایشان گفتم: «شراب بنوشید.» «طوماری برای خود گرفته، تمامی سخنانی را که من درباره اسرائیل ۶ ایشان گفتمند: «شراب نمی نوشیم زیرا که پدر ما یوناداب بن و یهودا و همه امت ها به تو گفتمند از روزی که به تو تکلم نمودم رکاب ما را وصیت نموده، گفت که شما و پسران شما ابد شراب بنوشید. ۷ و خانه هابنا مکنید و کشت ننمایید و تاکستانها تمامی بلا را که من می خواهم بر ایشان وارد بیاورم گوش بگیرند تا غرس مکنید و آنها را نداشته باشید بلکه تمامی روزهای خود را در هر کدام از ایشان از راه بد خود بازگشت نمایند و من عصیان و خیمه ها ساکن شوید تا روزهای بسیاری روی زمینی که شما در آن گشاده ایان ایشان را بیارم.» ۴ پس ارمیا باروک بن نیریا را خواند و غریب هستی زنده بمانید. ۸ و ما به سخن پدر خود یوناداب بن باروک از دهان ارمیا تمامی کلام خداوند را که به او گفته بود در آن رکاب و بهره او به ما امر فرمود اطاعت نموده، در تمامی عمر خود طومار نوشت. ۵ و ارمیا باروک را امر فرموده، گفت: «من محبوس شراب ننوشیدیم، نه ما و نه زنان ما و نه پسران ما و نه دختران ما. هستم و نمی توانم به خانه خداوند داخل شوم. ۶ پس تو برو و ۹ و خانه ها برای سکونت خود بنا نکریدیم و تاکستانها و املاک و مزرعه ها برای خود نگرفتیم. ۱۰ و در خیمه ها ساکن شده، اطاعت نمودیم و به آنچه پدر ما یوناداب ما را امر فرمود عمل نمودیم. ۱۱ که از شهرهای خود می آیند بخوان. ۷ شاید که به حضور خداوند لیکن وقتی که نبوکدصر پادشاه بابل به زمین برآمد گفتم: بیاید از ترس لشکر کلدانیان و لشکر آرامیان به اورشلیم داخل شویم پس در اورشلیم ساکن شدیم.» ۱۲ پس کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، عظیم می باشد. ۸ پس باروک بن نیریا بهره آنچه ارمیا نبی او را امر گفت: ۱۳ «یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می گوید: برو و فرموده بود عمل نمود و کلام خداوند را در خانه خداوند از آن طومار به مردان یهودا و ساکنان اورشلیم بگو که خداوند می گوید: آیا خواند. ۹ و در ماه نهم از سال پنجم یهوایقیم بن یوشیا پادشاه تادیب نمی پذیرید و به کلام من گوش نمی گیرید؟ ۱۴ سخنان یهودا برای تمامی اهل اورشلیم و برای همه کسانی که از شهرهای یوناداب بن رکاب که به پسران خود وصیت نمود که شراب ننوشید یهودا به اورشلیم می آمدند برای روزه به حضور خداوند ندا کردند.

می‌گوید اسیران این زمین را مثل سابق باز خواهیم آورد. ۱۲ یهوه خواهی گردید و چشمان تو چشمان پادشاه بابل را خواهد دید و صباپوت چنین می‌گوید: در اینجایی که ویران و از انسان و بهایم دهانش با دهان تو گفتگو خواهد کرد و به بابل خواهی رفت. ۴ خالی است و در همه شهرهای بار دیگر مسکن شبنانی که گله‌ها لیکن ای صدقپادشاه یهودا کلام خداوند را بشنو. خداوند باره تو را می‌خوایند خواهد بود. ۱۳ و خداوند می‌گوید که در شهرهای چنین می‌گوید: به شمشیر نخواهی مرد، ۵ بلکه بسلامتی خواهی کوهستان و شهرهای همواری و شهرهای جنوب و در زمین بنیامین مرد. و چنانکه برای پدرانت یعنی پادشاهان پیشین که قبل از تو و در حوالی اورشلیم و شهرهای یهودا گوسفندان بار دیگر از زبردست بودند (عطریات) سوزانیدند، همچنان برای تو خواهند سوزانید و شمارندگان خواهند گذشت. ۱۴ اینک خداوند می‌گوید: ایامی برای تو ماتم گرفته، خواهند گفت: آ‌آی آقا. زیرا خداوند می‌گوید: می‌آید که آن وعده نیکو را که درباره خاندان اسرائیل و خاندان من این سخن را گفتم. ۶ پس ارمیا نبی تمامی این سخنان را به یهودا دادم و فواخام نمود. ۱۵ در آن ایام و در آن زمان شاخه صدقپادشاه یهودا در اورشلیم گفت، ۷ هنگامی که لشکر پادشاه عدالت برای داود خواهم رویانید و او انصاف و عدالت را در زمین بابل با اورشلیم و با همه شهرهای باقی یهودا یعنی با لاکیش و جاری خواهد ساخت. ۱۶ در آن ایام یهودا نجات خواهد یافت و عریقه جنگ می‌نمودند. زیرا که این دو شهر از شهرهای حصاردار اورشلیم به امنیت مسکون خواهد شد و اسمی که به آن نامیده یهودا فقط باقی مانده بود. ۸ کلامی که از جانب خداوند بر ارمیا می‌شود این است: یهوه صدقینو. ۱۷ زیرا خداوند چنین می‌گوید نازل شد بعد از آنکه صدقپادشاه با تمامی قومی که در اورشلیم که از داود کسی که برکسی خاندان اسرائیل بنشینند کم نخواهد بودند عهد بست که ایشان به آزادی ندا نمایند، ۹ تا هر کس شد. ۱۸ و از لایوان کهنه کسی که قربانی‌های سوختنی بگذرانند غلام عبرانی خود و هر کس کنیزعبرانیه خویش را به آزادی رها کند و هدایای آردی بسوزاند و ذبایح همیشه ذبح نماید از حضور من و هیچکس برادر یهود خویش را غلام خود نسازد. ۱۰ پس جمیع کم نخواهد شد. ۱۹ و کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: سروران و تمامی قومی که داخل این عهدشدند اطاعت نموده، هر ۲۰ «خداوند چنین می‌گوید: اگر عهد مرا با روز و عهد مرا با شب کدام غلام خود را و هر کدام کنیز خویش را به آزادی رها کردند و باطل توانید کرد که روز و شب در وقت خود نشود، ۲۱ آنگاه عهد ایشان را دیگر به غلامی نگاه نداشتند بلکه اطاعت نموده، ایشان من با بنده من داود باطل خواهد شد تا برایش پسری که بر کرسی را رهایی دادند. ۱۱ لکن بعد از آن ایشان برگشته، غلامان و او سلطنت نمایند نباشد و با لایوان کهنه که خادم من می‌باشند. کنیزان خود را که به آزادی رها کرده بودند، باز آوردند و ایشان را ۲۲ چنانکه لشکر آسمان را نتوان شمرد ریگ دریا را قیاس نتوان به علف به غلامی و کنیزی خود گرفتند. ۱۲ و کلام خداوند بر کرد، همچنان ذریت بنده خود داود و لایوان را که مرا خدمت ارمیا از جانب خداوند نازل شده، گفت: ۱۳ «یهوه خدای اسرائیل می‌نمایند زیاده خواهم گردانید.» ۲۳ و کلام خداوند بر ارمیا نازل چنین می‌گوید: من با پدران شما در روزی که ایشان را از زمین شده، گفت: ۲۴ «آیا نمی‌بینی که این قوم چه حرف می‌زنند؟ مصر از خانه بندگی بیرون آورد عهد بسته، گفتم ۱۴ که در آخر می‌گویند که خداوند آن دو خاندان را که برگزیده بود ترک نموده هر هفت سال هر کدام از شما برادر عبرانی خود را که خویشترن است. پس قوم مرا خوار می‌شمارند که در نظر ایشان دیگر قومی به تو فروخته باشد رها کنی. و چون تو را شش سال بندگی کرده نباشند. ۲۵ خداوند چنین می‌گوید: اگر عهد من با روز و شب اطاعت نمودند و گوش خود را به من فرا نداشتند. ۱۵ و شما در ذریت یعقوب و نسل بنده خود داود را ترک می‌نمودم و از ذریت او این زمان بازگشت نمودید و آنچه در نظر من پسند است بجا بر اولاد ابراهیم و اسحاق و یعقوب حاکمان نمی‌گرفتم. زیرا که آوردید. و هر کس برای همسایه خود به آزادی ندا نموده، در اسیران ایشان را باز خواهیم آورد و برایشان ترحم خواهیم نمود.»

آن روتافته اسم مرا بی‌عصمت کردید و هر کدام از شما غلام خود را و هر کس کنیز خویش را که ایشان را برحسب میل ایشان به آزادی رها کرده بودید، باز آوردید و ایشان را به علف به غلامی و کنیزی خود گرفتید. ۱۷ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: چونکه شما مرا اطاعت نمودید و هر کس برای برادر خود و هر کدام برای همسایه خویش به آزادی ندا نکردید، اینک خداوند می‌گوید: من برای شما آزادی را به شمشیر و وبا و قحط ندادمی کنم و شما را در میان تمامی ممالک جهان مشوش خواهم گردانید. ۱۸ و تسلیم دستش نخواهی رست. بلکه البته گرفتار شده، به دست او تسلیم

ایشان را امر فرمودی که بکنند عمل نمودند. بنابراین تو تمام این دوری نورزند. ۴۱ و از احسان نمودن به ایشان مسرور خواهم بلا را به ایشان وارد آوردی. ۲۴ اینک سنگرها به شهر رسیده است شد و ایشان را برآستی و به تمامی دل و جان خود در این زمین تا آن را تسخیر نمایند و شهر به دست کلدانیانی که با آن جنگ غرس خواهم نمود. ۴۲ زیرا خداوند چنین می گوید: به نوعی که می کنند به شمشیر وقحط و وبا تسلیم می شود و آنچه گفته بودی تمامی این بالای عظیم را به این قوم رسانیدم، همچنان تمامی واقع شده است و اینک تو آن را می بینی. ۲۵ و توای خداوند یهوه در این زمین که شما درباره اش می گوید که ویران و از انسان و وحال آنکه شهر به دست کلدانیان تسلیم شده است. ۲۶ پس بهایم خالی شده و به دست کلدانیان تسلیم گردیده است، مزرعه ها کلام خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲۷ «اینک من یهوه خریدم خواهد شد. ۴۴ و مزرعه ها به نقره خریده، قباله ها خواهند خدای تمامی بشر هستم. آیا هیچ امر برای من مشکل می باشد؟ نوشت و مختوم خواهد نمود و شاهدان خواهند گرفت، در زمین ۲۸ بنابراین خداوند چنین می گوید: اینک من این شهر را به دست بنیامین و حوالی اورشلیم و شهرهای یهودا و در شهرهای کوهستان کلدانیان و به دست نبوکدرصر پادشاه بابل تسلیم می کنم و او آن را و شهرهای همواری و شهرهای جنوب زیرا خداوند می گوید اسیران خواهد گرفت. ۲۹ و کلدانیانی که با این شهر جنگ می کنند آمده، ایشان را باز خواهم آورد.»

این شهر را آتش خواهند زد و آن را با خانه هایی که برپامهای آنها برای بعل بخورسوزانیدند و هدایای ریختنی برای خدایان غیر ریخته خشم مراهیجان آوردند، خواهد سوزانید. ۳۰ زیرا که بنی اسرائیل و بنی یهودا از طفولیت خود پیوسته شرارت ورزیدند و خداوند می گوید که بنی اسرائیل به اعمال دستهای خود خشم مرادیم بهیجان آوردند. ۳۱ زیرا که این شهر از روزی که آن را بنا کردند تا امروز باعث هیجان خشم و غضب من بوده است تا آن را از حضور خود دور اندازم. ۳۲ به سبب تمام شرارتی که بنی اسرائیل و بنی یهودا، ایشان و پادشاهان و سروران و کاهنان و انبیای ایشان و مردان یهودا و ساکنان اورشلیم کرده، خشم مرا بهیجان آورده اند. ۳۳ و پشت به من داده اند و نه رو. و هرچند ایشان را تعلیم دادم بلکه صبح زود برخاسته، تعلیم دادم لیکن گوش نگرفتند و تادیب نپذیرفتند. ۳۴ بلکه رجاسات خود را در خانه ای که به اسم من مسمی است برپا کرده، آن رانجس ساختند. ۳۵ و مکان های بلند بعل را که دروادی ابن هنوم است بنا کردند تا پسران و دختران خود را برای مولک از آتش بگذرانند. عملی که ایشان را امر فرمودم و به خاطر من خطور نمود که چنین رجاسات را بجا آورده، یهودا را مرتکب گناه گردانند. ۳۶ پس الان از این سبب یهوه خدای اسرائیل در حق این شهر که شما درباره اش می گوید که به دست پادشاه بابل به شمشیر وقحط و وبا تسلیم شده است، چنین می فرماید: ۳۷ «اینک من ایشان را از همه زمینهایی که ایشان را در خشم و حدت و غضب عظیم خود رانده ام جمع خواهم کرد و ایشان را به این مکان باز آورده، به اطمینان ساکن خواهم گردانید. ۳۸ و ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهم بود. ۳۹ و ایشان را یک دل و یک طریق خواهم داد تا به جهت خیریت خویش و پسران خویش که بعد از ایشان خواهند بود همیشه اوقات از من بترسند. ۴۰ و عهد جاودانی با ایشان خواهم بست که از احسان نمودن به ایشان برنخواهم گشت و ترس خود را در دل ایشان خواهم نهاد تا از من آنانی که هدایای تشکر به خانه خداوند می آورند. زیرا خداوند

که پدران انگور ترش خوردند و دندان پسران کند گردید. ۳۰ بلکه ه و خداوند می گوید که صدقیا را به بابل خواهد برد و او در آنجا هر کس به گناه خودخواهد مرد و هرکه انگور ترش خورد دندان وی تا حینی که از او تفقد نمایم خواهد ماند. زیرا که شما باکلدانیان کند خواهد شد.» ۳۱ خداوند می گوید: «اینک ایامی می آید که جنگ خواهید کرد، اما کامیاب نخواهید شد.» ۶ و ارمیا گفت: باخاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهد تازه ای خواهم بست. ۳۲ نه «کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۷ اینک حنمئیل پسر مثل آن عهدی که با پدران ایشان بستم در روزی که ایشان را عمومی تو شلوم نزد تو آمده، خواهد گفت مزرعه مرا که در عناتوت دستگیری نمودم تا از زمین مصر بیرون آورم زیرا که ایشان عهد است برای خود بخر زیرا حق انفکاک از آن تو است که آن را مرا شکستند، با آنکه خداوند می گوید من شوهر ایشان بودم.» بخری. ۸ پس حنمئیل پسر عمومی من بر وفق کلام خداوند نزد ۳۳ اما خداوند می گوید: «اینست عهدی که بعد از این ایام با من در صحن زندان آمده، مرا گفت: «تمنا اینکه مزرعه مرا که در خاندان اسرائیل خواهم بست. شریعت خود را در باطن ایشان عناتوت در زمین بنیامین است بخری زیرا که حق ارثیت و حق خواهم نهاد و آن را بر دل ایشان خواهم نوشت و من خدای ایشان انفکاکش از آن تو است پس آن را برای خود بخر.» آنگاه دانستم خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۳۴ و بار دیگر کسی که این کلام از جانب خداوند است. ۹ پس مزرعه ای را که در به همسایه اش و شخصی به برادرش تعلیم نخواهد داد و نخواهد عناتوت بود از حنمئیل پسر عمومی خود خریدم و وجه آن راهفده گفت خداوند را بشناس. زیرا خداوند می گوید: جمیع ایشان از خرد و بزرگ مرا خواهند شناخت، چونکه عصبان ایشان را خواهم شاهدان گرفته، نقره در میزبان وزن نمودم. ۱۰ و قباله را نوشته، مهر کردم و آرمیزد و گناه ایشان را دیگر به یاد نخواهم آورد.» ۳۵ خداوند که را هم آن را که برحسب شریعت و فریضه مختم بود وهم آن را که آفتاب را به جهت روشنایی روز و قانونهای ماه و ستارگان را برای باز بود گرفتم. ۱۲ و قباله خرید را به باروک بن نیریا ابن محسیا به روشنایی شب قرار داده است و دریا را به حرکت می آورد تا امواجش حضور پسر عمومی خود حنمئیل و به حضور شهودی که قباله خروش نمایند و اسم او یهوه صباپوت می باشد، چنین می گوید. خرید را امضا کرده بودند و به حضور همه یهودایی که در صحن ۳۶ پس خداوند می گوید: «اگر این قانونها از حضور من برداشته زندان ننشسته بودند، سپردم. ۱۳ و باروک را به حضور ایشان شود، آنگاه ذریت اسرائیل نیز زایل خواهند شد تا به حضور من وصیت کرده، گفتم: ۱۴ «یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین قوم دایمی نباشند.» ۳۷ خداوند چنین می گوید: «اگر آسمانهای می گوید: این قباله ها یعنی قباله این خرید را، هم آن را که مختم علوی پیموده شوند و اساس زمین سفلی را تفحص توان نمود، است و هم آن را که باز است، بگبگو آنها را در ظرف سفالین آنگاه من نیز تمامی ذریت اسرائیل را به سبب آنچه عمل نمودند بگذار تا روزهای بسیار بماند. ۱۵ زیرا یهوه صباپوت خدای اسرائیل ترک خواهم کرد. کلام خداوند این است.» ۳۸ یهوه می گوید: چنین می گوید: دیگر باره خانه ها و مزرعه ها و تاکستانها در این زمین «اینک ایامی می آید که این شهر از برج حنئیل تا دروازه زاویه بنا خواهد شد. ۳۹ و ریسمان کار به خط مستقیم تا تل جارب بیرون خواهد رفت و بسوی جوعت دور خواهد زد. ۴۰ و تمامی وادی لاشها و خاکستر و تمامی زمینها تا وادی قدرون و بطرف مشرق تا بلند خود آفریدی و چیزی برای تو مشکل نیست ۱۸ که به هزاران زاویه دروازه اسبان، برای خداوند مقدس خواهد شد و بار دیگر تا ایشان می رسانی! خدای عظیم جبار که اسم تو یهوه صباپوت می باشد. ۱۹ عظیم المشورت و قوی العمل که چشمانت بر تمامی راههای بنی آدم مفتوح است تا بهر کس برحسب راههایش و بر

۳۲ کلامی که در سال دهم صدقیا پادشاه یهودا که سال هجدهم نبوکدصر پادشاه بابل اورشلیم را محاصره کرده بودند و در آن وقت لشکر پادشاه بابل اورشلیم را محاصره کرده بودند و ارمیا نبی در صحن زندانی که در خانه پادشاه یهودا بود محبوس بود. ۳ زیرا صدقیا پادشاه یهودا او را به زندان انداخته، گفت: «چرا نبوت می کنی و می گویی که خداوند چنین می فرماید. اینک من این شهر را به دست پادشاه بابل تسلیم خواهم کرد و آن را تسخیر خواهد نمود. ۴ و صدقیا پادشاه یهودا از دست کلدانیان نخواهد رست بلکه البته به دست پادشاه بابل تسلیم شده، دهانش با دهان وی تکلم خواهد نمود و چشمش چشم وی را خواهد دید.

گردید. ۲۰ و پسرانش مانند ایام پیشین شده، جماعتش درحضور به رقص شادی خواهند کرد و جوانان و پیران با یکدیگر. زیرا که من بقرار خواهند ماند و بر جمیع ستمگرانش عقوبت خواهم رسانید. ۲۱ و حاکم ایشان از خود ایشان بوده، سلطان ایشان از المی که کشیده‌اند تسلی داده، فرحناک خواهم گردانید. ۱۴ و میان ایشان بیرون خواهد آمد و او را مقرب می‌گردانم تا نزدیک من خداوند می‌گوید: «جان کاهنان را از پیه تر و تازه خواهم ساخت بیاید زیرا خداوند می‌گوید: کیست که جرات کند نزد من آید؟ و قوم من از احسان من سیر خواهند شد.» ۱۵ خداوند چنین می‌گوید: «آوازی در رame شنیده شد ماتم و گریه بسیار تلخ که اینک باد شدید خداوند با حدت غضب و گردبادهای سخت بیرون می‌آید که بر سر شریان هجوم آورد. ۲۴ تا خداوند تدبیرات دل خود را بجا نیاورد و استوار نفرماید، حدت خشم او نخواهد برگشت. خود را از گریه و چشمان خویش را از اشک باز دار. زیرا خداوند می‌فرماید که برای اعمال خود اجرت خواهی گرفت و ایشان از زمین دشمنان مراجعت خواهند نمود. ۱۷ و خداوند می‌گوید که به جهت عاقبت تو امید هست و فرزندان تو به حدود خویش خواهند برگشت. ۱۸ به تحقیق افرایم راشنیدم که برای خود ماتم گرفته، می‌گفت: مراتبیه نمودی و متنبه شدم مثل گوساله‌ای که کارآموده نشده باشد. مرا برگردان تا برگردانیده شوم زیرا که تو یهوه خدای من هستی. ۱۹ به درستی که بعد از آنکه برگردانیده شدم پشیمان گشتم و بعد از آنکه تعلیم یافتم بر ران خود زدم. خجل شدم و رسوایی هم کشیدم چونکه عار جوانی خویش را متحمل گردیدم. ۲۰ آیا افرایم پسر عزیز من یا ولد ابتهاج من است؟ زیرا هر گاه به ضد او سخن می‌گویم او را تا بحال به یاد می‌آورم. بنابراین خداوند می‌گوید که احساسی من برای او به حرکت می‌آید و هر آینه بر او ترحم خواهم نمود. ۲۱ نشانه‌ها برای خود نصب نما و علامت‌ها به جهت خویشتن برپا کن و دل خود را بسوی شاه راه به راهی که رفته‌ای متوجه ساز. ای باکره اسرائیل برگرد و به این شهرهای خود مراجعت نما. ۲۲ ای دختر مرتد تا به کی به اینطرف و به آنطرف گردش خواهی نمود؟ زیرا خداوند امر تازه‌ای در جهان ابداع نموده است که زن مرد را احاطه خواهد کرد.» ۲۳ یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: «بار دیگر هنگامی که اسیران ایشان را برمی‌گردانم، این کلام را در زمین یهودا و شهرهایش خواهند گفت که‌ای مسکن عدالت وای کوه قدوسیت، خداوند تو را مبارک سازد. ۲۴ و یهودا و تمامی شهرهایش با هم و فلاحان و آنانی که با گله‌ها گردش می‌کنند، در آن ساکن خواهند شد. ۲۵ زیرا که جان خستگان را تازه ساختام و جان همه محرومان را سیر کرده‌ام.» ۲۶ در این حال بیدار شدم و نگریستم و خوابم برای من شیرین بود. ۲۷ اینک خداوند می‌گوید: «ایامی می‌آید که خاندان اسرائیل و خاندان یهودا را به بنر انسان و بنر حیوان خواهم کاشت. ۲۸ و واقع خواهد شد چنانکه بر ایشان برای کندن و خراب نمودن و منهدم ساختن و هلاک کردن و بلا رسانیدن مراقبت نمودم، به همینطور خداوند می‌گوید برایشان برای بنا نمودن و غرس کردن مراقب خواهم شد. ۲۹ و در آن ایام بار دیگر نخواهند گفت

۳۱ خداوند می‌گوید: «در آن زمان من خدای تمامی قبایل اسرائیل خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۲ خداوند چنین می‌گوید: قومی که از شمشیر رستند در بیابان فیض یافتند، هنگامی که من رفتم تا برای اسرائیل آرامگاهی پیدا کنم.» ۳ خداوند از جای دور به من ظاهر شد (وگفت): «با محبت ازلی تو را دوست داشتم، از این جهت تو را به رحمت جذب نمودم. ۴ ای باکره اسرائیل تو را بار دیگر بنا خواهم کرد و تو بناخواهی شد و بار دیگر با دلهای خود خویشتن را خواهی آراست و در رقصهای مطربان بیرون خواهی آمد. ۵ بار دیگر تاکستانها بر کوههای سامره غرس خواهی نمود و غرس کنندگان غرس نموده، میوه آنها را خواهند خورد. ۶ زیرا روزی خواهد بود که دیده بانان بر کوهستان افرایم ندا خواهند کرد که برخیزید و نزد یهوه خدای خود به صهیون برآییم.» ۷ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «به جهت یعقوب به شادمانی ترنم نمایند و به جهت سر امت‌ها آواز شادی دهید. اعلام نمایند و تسبیح بخوانند و بگویند: ای خداوند قوم خودبقیه اسرائیل را نجات بده! ۸ اینک من ایشان را از زمین شمال خواهم آورد و از کرانه‌های زمین جمع خواهم نمود و با ایشان کوران و لنگان و آبستان و زنانی که می‌زایند با هم گروه عظیمی به اینجا باز خواهند آمد. ۹ با گریه خواهند آمد و من ایشان را با تضرعات خواهم آورد. نزد نهرهای آب ایشان را به راه صاف که در آن نخواهند لغزید رهبری خواهم نمود زیرا که من پدر اسرائیل هستم و افرایم نخست زاده من است. ۱۰ ای امت‌ها کلام خداوند را بشنوید و در میان جزایریعیده اخبار نمایند و بگویند آنکه اسرائیل را پراکنده ساخت ایشان را جمع خواهد نمود و چنانکه شبان گله خود را (نگاه دارد) ایشان را محافظت خواهد نمود. ۱۱ زیرا خداوند یعقوب را فدیه داده و او را از دست کسی که از او قوی‌تر بود رهانیده است. ۱۲ و ایشان آمده، بر بلندی صهیون خواهند سرایید و نزد احسان خداوند یعنی نزد غله و شیر و روغن و نتاج گله و رمه روان خواهند شد و جان ایشان مثل باغ سیراب خواهد شد و بار دیگر هرگز غمگین نخواهند گشت. ۱۳ آنگاه باکره‌ها

امت هایی که ایشان را در میان آنها رانده‌ام، لعنت و دهشت و پدران ایشان داده‌ام، باز خواهم رسانید تا آن را به تصرف آورند.» مسخره و عار باشند. ۱۹ چونکه خداوند می‌گوید: کلام مرا که به ۴ و این است کلامی که خداوند درباره اسرائیل و یهودا گفته واسطه بندگان خود انبیا نزد ایشان فرستادم نشنیدند با آنکه صبح زود برخاسته، آن را فرستادم اما خداوند می‌گوید که شما نشنیدید. خوف است و سلامتی نی. ۶ سوال کنید و ملاحظه نمایید که ۲۰ و شمای جمیع اسیرانی که از اورشلیم به بابل فرستادم کلام می‌زاید دست خود را بر کمرش نهاده و همه چهره‌ها به زردی خداوند رابشود. ۲۱ یهوه صباپوت خدای اسرائیل درباره اخاب بن قولایا و درباره صدقیا این معسیا که برای شما به اسم من مبدل شده است؟» ۷ وای بر ما زیرا که آن روز، عظیم است و کاذبانه نبوت می‌کنند، چنین می‌گوید: اینک من ایشان را به‌دست مثل آن دیگری نیست و آن زمان تنگی یعقوب است اما از آن نبودنصریادشاه بابل تسلیم خواهم کرد و او ایشان را درحضور نجات خواهد یافت. ۸ و یهوه صباپوت می‌گوید: «هر آینه در آن شما خواهد کشت. ۲۲ و از ایشان برای تمامی اسیران یهودا که روز یوغ او را از گردنت خواهم شکست و بندهای تو را خواهم در بابل می‌باشند لعنت گرفته، خواهند گفت که خداوند تو را مثل گسیخت. و غریبان بار دیگر او را بنده خود نخواهند ساخت. ۹ و صدقیا و اخاب که پادشاه بابل ایشان را در آتش سوزانید، بگرداند. ایشان خدای خود یهوه و پادشاه خویش داود را که برای ایشان ۲۳ چونکه ایشان در اسرائیل حماقت نمودند و با زنان همسایگان برمی انگیزانم خدمت خواهند کرد. ۱۰ پس خداوند می‌گوید خود زنا کردند و به اسم من کلامی را که به ایشان امر فرموده بودم که‌ای بنده من یعقوب مترس وای اسرائیل هراسان مباش زیرا اینک کاذبانه گفتند و خداوند می‌گوید که من عارف و شاهد هستم. من تو را از جای دور و ذریت تو را از زمین اسیری ایشان خواهم ۲۴ «و شمععیای نحلامی را خطاب کرده، بگو: ۲۵ یهوه صباپوت رهانید و یعقوب مراجعت نموده، دررفاهیت و امنیت خواهد بود و خدای اسرائیل تکلم نموده، چنین می‌گوید: از آنجایی که تو کسی او را نخواهدترسانید. ۱۱ زیرا خداوند می‌گوید: من با تو رسایل به اسم خود نزد تمامی قوم که در اورشلیم‌اند و نزدصفنیا این هستم تا تو را نجات‌بخشم و جمیع امت‌ها را که تو را درمیان آنها معسیا کاهن و نزد جمیع کاهنان فرستاده، گفتی: ۲۶ که خداوند پراکنده ساختم، تلف خواهم کرد. اما تو را تلف نخواهم نمود، تو را به‌جای یهویداد کاهن به کهانت نصب نموده است تا برخانه خداوند وکلا باشید. برای هر شخصی مجنون که خویشتر از نبی می‌نماید تا او را درکننده‌ها و زنجیرها ببندی. ۲۷ پس الان چرا و ضربت تو مهلک می‌باشد. ۱۳ کسی نیست که دعوی تو را ارمیاعناتوتی را که خود را برای شما نبی می‌نمایدتوبیخ نمی‌کنی؟ فیصل دهد تا التیام یابی ویرایت دواهای شفابخشنده‌ای نیست. ۲۸ زیرا که او نزد ما به بابل فرستاده، گفت که این اسیری بطول خواهدانجامید پس خانه‌ها بنا کرده، ساکن شوید و باغهاغرس نمایند زیرا که تو را به صدمه دشمن و به تادیب بیرحمی به‌سبب نموده، میوه آنها را بخورید.» ۲۹ و صفنیای کاهن این رساله کثرت عصبانیت و زیادتی گناهان متبلا ساخته‌ام. ۱۵ چرا درباره را به گوش ارمیایی خواند. ۳۰ پس کلام خداوند بر ارمیا نازل جراحات خود فریاد می‌نماید؟ درد تو علاج ناپذیر است. به‌سبب شده، گفت: ۳۱ «نزد جمیع اسیران فرستاده، بگو که خداوند زیادتی عصبانیت وکثرت گناهان این کارها را به تو کرده‌ام. ۱۶ درباره شمععیای نحلامی چنین می‌گوید: چونکه شمععیای برای شما نبوت می‌کند و من او را نفرستاده‌ام و او شما را وامیدارد که به دروغ را به تنگ می‌آورند، جمیع به اسیری خواهند رفت. و آنانی که اعتماد نمایند، ۳۲ بنا براین خداوند چنین می‌گوید: اینک من بر تو راتاراج می‌کنند، تاراج خواهند شد و همه غارت کنندگان شمععیای نحلامی و ذریت وی عقوبت خواهم رسانید و پرایش را به غارت تسلیم خواهم کرد. ۱۷ زیرا خداوند می‌گوید: به کسی که درمیان این قوم ساکن باشد، نخواهد ماند و خداوند می‌گوید او آن آسانی را که من برای قوم خود می‌کنم نخواهد دید، این جهت که تو را (شهر) متروک می‌نامند (ومی‌گویند) که زیرا که درباره خداوند سخنان فتنه انگیز گفته است.» این صهیون است که احدی درباره آن احوال پرسى نمی‌کند. ۱۸ خداوند چنین می‌گوید: اینک خیمه‌های اسیری یعقوب را بازخواهم آورد و به مسکنهایش ترحم خواهم نمودو شهر بر تلش بنا شده، قصرش برحسب عادت خود مسکون خواهد شد. ۱۹ و سخنانی را که من به تو گفته‌ام، در طوماری بنویس. ۳ زیراخداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید که اسیران قوم خود اسرائیل و یهودا را باز خواهم آورد و خداوند می‌گوید: ایشان را به زمینی که به

خواهد شد و خداوند می‌گوید تا روزی که از ایشان تفقد نمایم در ۲۹ این است سخنان رساله‌ای که ارمیایی از اورشلیم نزد بقیه مشایخ اسیران و کاهنان و انبیا و تمامی قومی که نبوکدنصر از اورشلیم به بابل به اسیری برده بود فرستاد. ۲ بعد از آنکه یکنیا پادشاه خواهد آورد.»

۲۸ و در همان سال در ابتدای سلطنت صدقیا پادشاه یهودا در ماه پنجم ارسال چهارم واقع شد که حننیا ابن عزور نبی که از جمیع بود مرا در خانه خداوند در حضور کاهنان و تمامی قوم خطاب کرده، گفت: ۲ «یهوه صباوت خدای اسرائیل بدین مضمون تکلم نموده و گفته است من یوغ پادشاه بابل را شکسته‌ام. ۳ بعد از انقضای دو سال من همه ظرف های خانه خداوند را که نبوکدنصر پادشاه بابل از این مکان گرفته، به بابل برد به اینجا بازخواهم آورد. ۴ و خداوند می‌گوید من یکنیا ابن یهوایقم پادشاه یهودا و جمیع اسیران یهودا را که به بابل رفته‌اند به اینجا باز خواهم آورد زیرا که یوغ پادشاه بابل را خواهم شکست.» ۵ آنگاه ارمیا نبی به حننیا نبی در حضور کاهنان و تمامی قومی که در خانه خداوند حاضر بودند گفت: ۶ پس ارمیا نبی گفت: «آمین خداوند چنین بکند و خداوند سخنان را که به آنها نبوت کردی استوار نماید و ظروف خانه خداوند و جمیع اسیران را از بابل به اینجا باز بیاورد. ۷ لیکن این کلام را که من به گوش تو و به سمع تمامی قوم می‌گویم بشنو: ۸ انبیایی که از زمان قدیم قبل از من و قبل از تو بوده‌اند درباره زمینهای بسیاری و ممالک عظیم به جنگ و بلا و ویا نبوت کرده‌اند. ۹ اما آن نبی‌ای که بسلامتی نبوت کند اگر کلام آن نبی واقع گردد، آنگاه آن نبی معروف خواهد شد که خداوند فی الحقیقه او را فرستاده است.» ۱۰ پس حننیا نبی یوغ را از گردن ارمیا نبی گرفته، آن را شکست. ۱۱ و حننیا به حضور تمامی قوم خطاب کرده، گفت: «خداوند چنین می‌گوید: بهمن طور یوغ نبوکدنصر پادشاه بابل را بعد از انقضای دو سال از گردن جمیع امت‌ها خواهم شکست.» و ارمیا نبی به راه خود رفت. ۱۲ و بعد از آنکه حننیا نبی یوغ را از گردن ارمیایی شکسته بود کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۱۳ «برو و حننیا نبی را بگو: خداوند چنین می‌گوید: یوغهای چوبی را شکستی اما بجای آنها یوغهای آهنین را خواهی ساخت. ۱۴ زیرا که یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: من یوغی آهنین بر گردن جمیع این امت‌ها نهادم تا نبوکدنصر پادشاه بابل را خدمت نمایند پس او را خدمت خواهند نمود و نیز حیوانات صحرا را به او دادم.» ۱۵ آنگاه ارمیا نبی به حننیا نبی گفت: «ای حننیا بشنو! خداوند تو را فرستاده است بلکه تو این قوم را و امیداری که به دروغ توکل نمایند. ۱۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: اینک من تو را از روی این زمین دور می‌اندازم و تو امسال خواهی مرد زیرا که سخنان فتنه انگیز به ضد خداوند گفتی.» ۱۷ پس در ماه هفتم همانسال حننیا نبی مرد.

نبوت نماید. ۱۳ پس الان راهها و اعمال خود را اصلاح نمایید و پادشاه بابل دادم و نیز حیوانات صحرا را به او بخشیدم تا او را قول یهوه خدای خود را بشنوید تا خداوند از این بلایی که درباره بندگی نمایند. ۷ و تمامی امت‌ها او را وپسرش و پسر پسرش را شما فرموده است پشیمان شود. ۱۴ اما من اینک در دست شما خدمت خواهند نمود تاوقتی که نوبت زمین او نیز برسد. پس امت هشتم موافق آنچه در نظر شما پسند و صواب آید بعمل آرید. ۱۵ های بسیار و پادشاهان عظیم او را بنده خود خواهند ساخت. ۸ و لیکن اگر شما مرا به قتل رسانید یقین بدانید که خون بی‌گناهی واقع خواهد شد که هر امتی و مملکتی که نبوکدنصر پادشاه بابل را را بر خویشتن و بر این شهر و ساکنانش وارد خواهید آورد. زیرا خدمت ننمایند و گردن خویش را زیر یوغ پادشاه بابل نگذارند حقیقت خداوند مرا نزد شما فرستاده است تا همه این سخنان را به خداوند می‌گوید: که آن امت را به شمشیر و قحط و ویا سزا گوش شما برسانم.» ۱۶ آنگاه روسا و تمامی قوم به کاهنان و خواهم داد تا ایشان را به دست او هلاک کرده باشم. ۹ و اما شما انبیا گفتند که «این مرد مستوجب قتل نیست زیرا به اسم یهوه به انبیا وفالگیران و خواب بینندگان و ساحران و جادوگران خود که خدای ما به ما سخن گفته است.» ۱۷ و بعضی از مشایخ زمین به شما حرف می‌زنند و می‌گویند پادشاه بابل را خدمت ننمایید برخاسته، تمامی جماعت قوم را خطاب کرده، گفتند ۱۸ که گوش مگیرید. ۱۰ زیرا که ایشان برای شما کاذبانه نبوت می‌کنند «میکای مورثی در ایام حزقیا پادشاه یهودا نبوت کرد و به تمامی تا شما را از زمین شما دور نمایند و من شما را پراکنده سازم تا هلاک قوم یهودا تکلم نموده، گفت: یهوه صباوت چنین می‌گوید که شویید. ۱۱ اما آن امتی که گردن خود را زیر یوغ پادشاه بابل بگذارند صهیون را مثل مزرعه شیار خواهند کرد و اورشلیم خراب شده، و او را خدمت نمایند خداوند می‌گوید که آن امت را در زمین کوه این خانه به بلندیهایی جنگل مبدل خواهد گردید. ۱۹ آیا خودایشان مقیم خواهم ساخت و آن را زرع نموده، در آن ساکن حزقیا پادشاه یهودا و تمامی یهودا او را کشتند؟ نی بلکه از خداوند خواهند شد.» ۱۲ و به صدقیا پادشاه یهودا همه این سخنان را بیان بترسید و نزد خداوند استعاضا نمود و خداوند از آن بلایی که درباره کرده، گفت: «گردنهای خود را زیر یوغ پادشاه بابل بگذارید و او ایشان گفته بود پشیمان گردید. پس ما بلای عظیمی بر جان را و قوم او را خدمت ننمایند تازه بمانید. ۱۳ چرا تو و قوم خود وارد خواهیم آورد.» ۲۰ و نیز شخصی اوریا نام این شمعی به شمشیر و قحط و ویا بمیرید چنانکه خداوند درباره قومی که از قریت یعاریم بود که به نام یهوه نبوت کرد و او به ضد این پادشاه بابل را خدمت ننمایند گفته است. ۱۴ و گوش مگیرید به شهر و این زمین موافق همه سخنان ارمیا نبوت کرد. ۲۱ و چون سخنان انبیا می‌که به شما می‌گویند: پادشاه بابل را خدمت ننمایید یهویاقیم پادشاه و جمیع شجاعانش و تمامی سرورانش سخنان او زیرا که ایشان برای شما کاذبانه نبوت می‌کنند. ۱۵ زیرا خداوند راشیندند پادشاه قصد جان او نمود و چون اوریا این را شنید بترسید و فرار کرد. ۲۲ و یهویاقیم پادشاه کسان به مصر فرستاد یعنی الناتان بن عکبیر و چند نفر را با او به مصر (فرستاد). شما نبوت می‌نمایند هلاک شوید.» ۱۶ و به کاهنان و تمامی ۲۳ و ایشان اوریا را از مصر بیرون آورد، او را نزد یهویاقیم پادشاه این قوم نیز خطاب کرده، گفت: «خداوند چنین می‌گوید: گوش رسانیدند و او را به شمشیر کشته، بدن او را به قبرستان عوام الناس انداخت. ۲۴ لیکن دست اخیقام بن شافان با ارمیا بود تا او را ظروف خانه خداوند بعد از اندک مدتی از بابل باز آورده خواهد به دست قوم نسیارند که او را به قتل رسانند.

۲۷ در ابتدای سلطنت یهویاقیم بن یوشیا پادشاه یهودا این کلام از جانب خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ خداوند به من چنین گفت: «بندها و یوغها برای خود بساز و آنها را برگردن خود بگذار. ۳ و آنها را نزد پادشاه ادم و پادشاه مواب و پادشاه بنی عمون و پادشاه صور و پادشاه صیدون به دست رسولانی که به اورشلیم نزد صدقیا پادشاه یهودا خواهند آمد فرست. ۴ و ایشان را برای آقایان ایشان امر فرموده، بگو یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: به آقایان خود بدین مضمون بگوید: ۵ من جهان و انسان و حیوانات را که بر روی زمینند به قوت عظیم و بازوی افرشته خود آفریدم و آن را بهره‌گر در نظر من پسند آمد بخشیدم. ۶ و الان من تمامی این زمینها را به دست بنده خود نبوکدنصر

که ارمیا آن را درباره جمیع امت‌ها نبوت کرده است خواهیم آورد. «اینک بلا ازامت به امت سرایت می‌کند و باد شدید عظیمی ۱۴ زیرا که امت های بسیار و پادشاهان عظیم ایشان را بنده خود از کرانه‌های زمین برانگیخته خواهد شد.» ۳۳ و در آن روز کشتگان خواهند ساخت و ایشان را موافق افعال ایشان و موافق اعمال دستهای ایشان مکافات خواهیم رسانید.» ۱۵ زانرو که یهوه خدای اسرائیل به من چنین گفت که «کاسه شراب این غضب را از دست من بگیر و آن را به جمیع امت هایی که تو را نزد آنها می فرستم بنوشان. ۱۶ تا بیاشامند و بهسبب شمشیری که من در میان ایشان می فرستم نوان شوند و دیوانه گردند.» ۱۷ پس کاسه را از دست خداوند گرفتم و به جمیع امت هایی که خداوند مرا نزد آنها فرستاد نوشانیدم. ۱۸ یعنی به اورشلیم و شهرهای یهودا و پادشاهانش و سرورانش تا آنها را خرابی ودهشت و سخریه و لعنت چنانکه امروز شده است گردانم. ۱۹ و به فرعون پادشاه مصر وبندگانش و سرورانش و تمامی قومش. ۲۰ و به جمیع امت های مختلف و به جمیع پادشاهان زمین عوض و به همه پادشاهان زمین فلسطینیان یعنی اشقلون و غزه و عقرون و بقیه اشدود. ۲۱ و به ادوم و موآب و بنی عمون. ۲۲ و به جمیع پادشاهان صور و همه پادشاهان صیدون و به پادشاهان جزایری که به آن طرف دریا می باشند. ۲۳ و به ددان و تیما و بوز و به همگانی که گوشه های موی خود را می تراشند. ۲۴ و به همه پادشاهان عرب و به جمیع پادشاهان امت های مختلف که در بیابان ساکنند. ۲۵ و به جمیع پادشاهان زمری و همه پادشاهان عیلام و همه پادشاهان مادی. ۲۶ و به جمیع پادشاهان شمال خواه قریب و خواه بعید هر یک با مجاور خود و به تمامی ممالک جهان که بر روی زمینند. و پادشاه شیشک بعد از ایشان خواهد آشامید. ۲۷ و به ایشان بگو: یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین می فرماید: «بنوشید و مست شوید و قی کنید تا از شمشیری که من در میان شما می فرستم بپفتید و برنخیزید. ۲۸ و اگر از گرفتن کاسه از دست تو و نوشیدنش ابا نمایند آنگاه به ایشان بگو: یهوه صباپوت چنین می گوید: البته خواهید نوشید. ۲۹ زیرا اینک من به رسانیدن بلا بر این شهری که به اسم من مسمی است شروع خواهم نمود و آیا شما بالکل بی عقوبت خواهیدماند؟ بی عقوبت نخواهید ماند زیرا یهوه صباپوت می گوید که من شمشیری بر جمیع ساکنان جهان مامور می کنم. ۳۰ پس تو به تمامی این سخنان برایشان نبوت کرده، به ایشان بگو: خداوند از اعلی علین غرش می نماید و از مکان قدس خویش آواز خود را می دهد و به ضد مرتع خویش به شدت غرش می نماید و مثل آنانی که انگور رامی افشزند، بر تمامی ساکنان جهان نعره می زند، ۳۱ و صدا به کرانه‌های زمین خواهد رسید زیرا خداوند را با امت‌ها دعوی است و او بر هر ذی جسد داوری خواهد نمود و شریران را به شمشیر تسلیم خواهد کرد.» قول خداوند این است. ۳۲ یهوه صباپوت چنین گفت:

۲۶ در ابتدای سلطنت یهوایقیم بن یوشیادشاه یهودا این کلام

از جانب خداوند نازل شده، گفت: ۲ «خداوند چنین می گوید: درصحن خانه خداوند بایست و به ضد تمامی شهرهای یهودا که به خانه خداوند برای عبادت می آیند همه سخنانی را که تو را امر فرمودم که به ایشان بگویی بگو و سخنی کم مکن. ۳ شاید بشنوند و هر کس از راه بد خویش برگردد تا از بلایی که من قصد نموده‌ام که بهسبب اعمال بدایشان به ایشان برسانم پشیمان گردم. ۴ پس ایشان را بگو: خداوند چنین می فرماید: اگر به من گوش ندهید و در شریعت من که پیش شما نهاده‌ام سلوک ننمایید، ۵ و اگر کلام بندگام انبیا را که من ایشان را نزد شما فرستادم اطاعت ننمایید با آنکه من صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمودم اما شما گوش نگرفتید. ۶ آنگاه این خانه را مثل شیله خواهم ساخت و این شهر را برای جمیع امت های زمین لعنت خواهم گردانید.» ۷ و کاهنان و انبیا و تمامی قوم، این سخنان را که ارمیا در خانه خداوند گفت شنیدند. ۸ و چون ارمیا از گفتن هرآنچه خداوند او را مامور فرموده بود که به تمامی قوم بگوید فارغ شد، کاهنان و انبیا و تمامی قوم او را گرفته، گفتند: «البته خواهی مرد. ۹ چرا به اسم یهوه نبوت کرده، گفتی که این خانه مثل شیله خواهد شد و این شهر خراب و غیرمسکون خواهد گردید؟» پس تمامی قوم درخانه خداوند نزد ارمیا جمع شدند. ۱۰ و چون روسای یهودا این چیزها را شنیدند از خانه پادشاه به خانه خداوند برآمده، به دهنه دروازه جدید خانه خداوند نشستند. ۱۱ پس کاهنان و انبیا، روسا و تمامی قوم را خطاب کرده، گفتند: «این شخص مستوجب قتل است زیرا چنانکه به گوشهای خود شنیدید به خلاف این شهر نبوت کرد.» ۱۲ پس ارمیا جمیع سروران و تمامی قوم را مخاطب ساخته، گفت: «خداوند مرا فرستاده است تا همه سخنانی را که شنیدید به ضد این خانه و به ضد این شهر

آتش نیست و مانند چکشی که صخره را خرد می کند؟» ۳۰. لهذا خداوند می گوید: «اینک من به ضد این انبیایی که کلام مرا از بکدیگر می دزدند هستم.» ۳۱ و خداوند می گوید: «اینک من به ضد این انبیا هستم که زبان خویش را بکار برده، می گویند: او چنان بد است که نمی توان خورد، البته همچنان صدقاً پادشاه گفته است.» ۳۲ و خداوند می گوید: «اینک من به ضد اینان هستم که به خواهی دروغ نبوت می کنند و آنها را بیان کرده، قوم مرا به دروغها و خیالهای خود گمراه می نمایند. و من ایشان را نفرستادم و مامور نکردم پس خداوند می گوید که به این قوم هیچ نفع نخواهند رسانید. ۳۳ و چون این قوم یا نبی یا کاهنی از تو سوال نموده، گویند که وحی خداوند چیست؟ پس به ایشان بگو: کدام وحی؟ قول خداوند این است که شما را ترک خواهم نمود. ۳۴ و آن نبی یا کاهن یا قومی که گویند وحی یهوه، همانا بر آن مرد و برخانه اش عقوبت خواهم رسانید. ۳۵ و هر کدام از شما به همسایه خویش و هر کدام به برادر خود چنین گویند که خداوند چه جواب داده است و خداوند چه گفته است؟ ۳۶ لیکن وحی یهوه را دیگر ذکر ننمایید زیرا کلام هر کس وحی او خواهد بود چونکه کلام خدای حی یعنی یهوه صباوت خدای ما را منحرف ساخته‌اید. ۳۷ و به نبی چنین بگو که خداوند به تو چه جواب داده و خداوند به تو چه گفته است؟ ۳۸ و اگر می گویند: وحی یهوه، پس یهوه چنین می فرماید چونکه این سخن یعنی وحی یهوه را گفتید با آنکه نزد شما فرستاده، فرمودم که وحی یهوه را مگویند، ۳۹ لهذا اینک من شما را بالکل فراموش خواهم کرد و شما را با آن شهری که به شما و به پدران داده بودم از حضور خود دور خواهم انداخت. ۴۰ و عار ابدی و رسوایی جاودانی را که فراموش نخواهد شد بر شما عارض خواهم گردانید.»

۲۵ کلامی که در سال چهارم یهوایم بین یوشیا، پادشاه یهودا که سال اول نبوکدصر پادشاه بابل بود بر ارمیا درباره تمامی قوم یهودا نازل شد. ۲ و ارمیای نبی تمامی قوم یهودا و جمیع سکنه اورشلیم را به آن خطاب کرده، گفت: ۳ «از سال سیزدهم یوشیا این آموں پادشاه یهودا تا امروز که بیست و سه سال باشد کلام خداوند بر من نازل می شد و من به شما سخن می گفتم و صبح زود برخاسته، تکلم می نمودم اما شما گوش نمی دادید. ۴ و خداوند جمیع بندگان خود انبیا را نزد شما فرستاد و صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمود اما نشنیدید و گوش خود را فرا نگرفتید تا استماع ننمایید. ۵ و گفتند: هر یک از شما از راه بد خود و اعمال شریخویش بازگشت ننماید در زمینی که خداوند به شما و به پدران شما از ازل تا به اید بخشیده است ساکن باشید. ۶ و از عقب خدایان غیر نرئید و آنها را عبادت و سجده ننمایید و به اعمال دستهای خود غضب مرا به هیجان میاورید مبدا بر شما بلا برسانم.» ۷ اما خداوند می گوید: «مرا اطاعت ننمودید بلکه خشم مرا به اعمال دستهای خویش برای بالای خود به هیجان آوردید.» ۸ بنابراین یهوه صباوت چنین می گوید: «چونکه کلام مرا نشنیدید، ۹ خداوند می گوید: اینک من فرستاده، تمامی قبایل شمال را با بنده خود نبوکدصر پادشاه بابل گرفته، ایشان را بر این زمین و بر ساکنانش و بر همه امت هایی که به اطراف آن می باشند خواهم آورد و آنها را بالکل هلاک کرده، دهشت و مسخره و خرابی ابدی خواهم ساخت. ۱۰ و از میان ایشان آواز شادمانی و آواز خوشی و صدای داماد و صدای عروس و صدای خورد.» ۴ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۵ «یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید: مثل این انجیرهای خوب همچنان اسیران یهودا را که ایشان را از اینجا به زمین کلدانیان برای نیکویی فرستادم منظور خواهم داشت. ۶ و چشمان خود را بر ایشان به نیکویی خواهم انداخت و ایشان را به این زمین باز خواهم آورد و ایشان را بنا کرده، منهدم نخواهم ساخت و غرس نموده، ریشه ایشان را نخواهم کند. ۷ و دلی به ایشان خواهم بخشید تا مرا

۲۴ و بعد از آنکه نبوکدصر پادشاه بابل یکنی این یهوایم پادشاه یهودا را باروسای یهودا و صنعتگران و آهنگران از اورشلیم اسیر نموده، به بابل برد، خداوند دو سبد انجیر را که پیش هیکل خداوند گذاشته شده بود به من نشان داد ۲ که در سبد اول، انجیر بسیار نیکو مثل انجیر نوپر بود و در سبد دیگر انجیر بسیار بد بود که چنان زشت بود که نمی شود خورد. ۳ و خداوند مرا گفت: «ای ارمیا چه می بینی؟» گفتم: «انجیر. اما انجیرهای نیکو، بسیار نیکو است و انجیرهای بد بسیار بد است که از بدی آن رانمی توان خورد.» ۴ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۵ «یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید: مثل این انجیرهای خوب همچنان اسیران یهودا را که ایشان را از اینجا به زمین کلدانیان برای نیکویی فرستادم منظور خواهم داشت. ۶ و چشمان خود را بر ایشان به نیکویی خواهم انداخت و ایشان را به این زمین باز خواهم آورد و ایشان را بنا کرده، منهدم نخواهم ساخت و غرس نموده، ریشه ایشان را نخواهم کند. ۷ و دلی به ایشان خواهم بخشید تا مرا

از آنجا می‌کندم. ۲۵ و تو را به دست آنانی که قصد جان تو دارند یافته‌ام. ۱۲ بنابراین طریق ایشان مثل جاییهای لغزنده در تاریکی و به دست آنانی که از ایشان ترسانی و به دست نبوکدرصر پادشاه غلیظ برای ایشان خواهد بود که ایشان رانده شده در آن خواهند بابل و به دست کلدانیان تسلیم خواهم نمود. ۲۶ و تو و مادر تو را افتاد. زیرا خداوند می‌گوید که «درسال عقوبت ایشان بلا بر ایشان که تو را زاید، به زمین غریبی که در آن تولد نیافتید خواهد انداخت عرض خواهم گردانید. ۱۳ و در انبیای سامره حماقتی دیده‌ام که که در آنجا خواهید مرد. ۲۷ اما به زمینی که ایشان بسیار آرزو برای بعل نبوت کرده، قوم من اسرائیل را گمراه گردانیده‌اند. ۱۴ و دارند که به آن برگردند مراجعت نخواهند نمود.» ۲۸ آیا این مرد در انبیای اورشلیم نیز چیزهولناک دیدم. مرتکب زنا شده، به دروغ کنیاهو ظرفی خوار شکسته می‌باشد و یا ظرفی ناپسندیده است؟ سلوک می‌نمایند و دستهای شیرین را تقویت می‌دهندمبادا هر یک چرا او بالوادش به زمینی که آن را نمی‌شناسند انداخته و افکنده از ایشان از شرارت خویش بازگشت نماید. و جمیع ایشان برای شده‌اند؟ ۲۹ ای زمین‌ای زمین‌ای زمین، کلام خداوند را بشنو! ۳۰ من مثل سلوم و ساکنان آن مانند عموره گردیده‌اند.» ۱۵ بنابراین خداوند چنین می‌فرماید: «این شخص را بی‌ولاد و کسی که در یهوه صباوت درباره آن انبیا چنین می‌گوید: «اینک من به ایشان روزگار خود کامیاب نخواهد شد بنویس، زیرا که هیچکس از ذریت افسنتین خواهم خوانند و آب تلخ به ایشان خواهم نوشاند زیرا که وی کامیاب نخواهد شد و بر کرسی داود نخواهد نشست، و بار از انبیای اورشلیم نفاق در تمامی زمین منتشر شده است.» ۱۶ یهوه دیگر در یهودا سلطنت نخواهد نمود.»

۲۳ خداوند می‌گوید: «وای بر شبانانی که گله مرتع مرا هلاک و پراکنده می‌سازند.» ۲ بنابراین، یهوه خدای اسرائیل آنانی که مرا حقیر می‌شمارند پیوسته می‌گویند: خداوند می‌فرماید درباره شبانانی که قوم مرا می‌چرانند چنین می‌گوید: «شما گله مرا پراکنده ساخته و رانده ایدو به آنها توجه ننموده‌اید. پس خداوند می‌گوید اینک من عقوبت بدی اعمال شما را بر شماخواهم رسانید. ۳ و من بقیه گله خویش را از همه زمینهای که ایشان را به آنها رانده‌ام جمع خواهم کرد و ایشان را به آغلهای ایشان باز خواهم آورد که بارور و بسیار خواهند شد. ۴ و برای ایشان شبانانی که ایشان را بچرانند برپا خواهم نمود که بار دیگر ترسان و مشوش نخواهند شد و مفقود نخواهند گردید.» قول خداوند این است. ۵ خداوند می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که شاخه‌ای عادل برای داود برپا می‌کنم و پادشاهی سلطنت نموده، به فطانت رفتار خواهد کرد و انصاف و عدالت را در زمین مجرا خواهد داشت. ۶ در ایام وی یهودا نجات خواهد یافت و اسرائیل با امنیت ساکن خواهد شد و اسمی که به آن نامیده می‌شود این است: یهوه صدقیو (یهوه عدالت ما). ۷ بنابراین خداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید که دیگر نخواهند گفت قسم به حیات یهوه که بنی اسرائیل را از زمین مصر برآورد. ۸ بلکه قسم به حیات یهوه که ذریت خاندان اسرائیل را از زمین شمال و از همه زمینهای که ایشان را به آنها رانده بودم بیرون آورده، رهبری نموده است و در زمین خود ساکن خواهند شد.» ۹ به سبب انبیا دل من در اندرونم شکسته و همه استخوانهایم مسترخ شده است، مثل شخص مست و مانند مرد مغلوب شراب از جهت خداوند و از جهت کلام مقدس او گردیده‌ام. ۱۰ زیرا که زمین پر از زناکاران است و به سبب لعنت زمین ماتم می‌کند و مرتع های بیابان خشک شده است زیرا که طریق ایشان بد و توانایی ایشان باطل است. ۱۱ چونکه هم انبیا و هم کاهنان منافقانند و خداوند می‌گوید: شرارت ایشان را هم در خانه خود

این شهر جمع خواهیم کرد. ۵ و من به دست دراز و بازوی قوی و خراب کنندگان که هریک با آلتش باشد معین می کنم و ایشان به غضب و حدت و خشم عظیم با شما مقاتله خواهیم نمود. ۶ بهترین سروهای آزاد تو را قطع نموده، به آتش خواهند افکند. ۸ و وساکنان این شهر را هم از انسان و هم از بهایم خواهیم زد که گفت که خداوند به این شهر عظیم چرا چنین کرده است. ۹ و به ویای سخت خواهند مرد. ۷ و خداوند می گوید که بعد از آن صدقیا پادشاه یهودا و بندگانش و این قوم یعنی آتانی را که از ویاو شمشیر و قحط در این شهر باقی مانده باشند به دست نبوکدرصر کردند و خدایان غیر را سجد و عبادت نمودند. ۱۰ «برای مرده پادشاه بابل و به دست دشمنان ایشان و به دست جویندگان جان گریه نمایید و برای او ماتم مگیرید. زازار بگریید برای او که ایشان تسلیم خواهیم نمود تا ایشان را به دم شمشیر بکشند و او بر ایشان رفت و شفقت و ترحم نخواهد نمود. ۸ و به این قوم بگو که خداوند چنین می فرماید: اینک من طریق حیات و طریق موت را پیش شما می گذارم؛ ۹ هر که در این شهر بماند از شمشیر و قحط و ویا خواهد مرد، اما هر که بیرون رود و به دست کلدانیانی که شما را محاصره نموده اند بیفتد، زنده خواهد ماند و جانش را باز نخواهد دید. ۱۱ زیرا خداوند درباره شلوم بن یوشیا پادشاه یهودا که خداوند چنین می فرماید: اینک من طریق حیات و طریق موت را پیش شما می گذارم؛ ۹ هر که در این شهر بماند از شمشیر و قحط و ویا خواهد مرد، اما هر که بیرون رود و به دست کلدانیانی که شما را محاصره نموده اند بیفتد، زنده خواهد ماند و جانش را برای او غنیمت خواهد شد. ۱۰ زیرا خداوند می گوید: من روی خود را بر این شهر به بدی و نه به نیکی برگردانیدم و به دست پادشاه بابل تسلیم شده، آن را به آتش خواهد سوزانید. ۱۱ «و درباره خاندان پادشاه یهودا بگو کلام خداوند را بشنویید: ۱۲ ای خاندان داود خداوند چنین می فرماید: بامدادان به انصاف داوری نمایند و مغضوبان را از دست ظالمان برهانید مبادا حدت خشم من به سبب بدی اعمال شما مثل آتش صادر گردد و مشتعل شده، خاموش کننده‌ای نباشد. ۱۳ خداوند می گوید: ای ساکنه وادی وای صخره هامون که می گوید کیست که به ضد ما فرود آید و کیست که به مسکنهای ما داخل شود اینک من به ضد تو هستم. ۱۴ و خداوند می گوید بر حسب ثمره اعمال شما به شما عقوبت و برای ریختن خون بی گناهان و برای ظلم و ستم تا آنها را بجا خواهم رسانید و آتشی در جنگل این (شهر) خواهم افروخت که تمامی حوالی آن را خواهد سوزانید.»

۲۲ خداوند چنین گفت: «به خانه پادشاه یهودا فرود آی و در آنجا به این کلام متکلم شو ۲ و بگو: ای پادشاه یهودا که بر کرسی داود نشسته‌ای، تو و بندگانت و قومت که به این دروازه‌ها داخل می شوید کلام خداوند را بشنویید: ۳ خداوند چنین می گوید: انصاف و عدالت را اجرا دارید و مغضوبان را از دست ظالمان برهانید و بر غربا و یتیمان و بیوه‌زنان ستم و جور نمایید و خون بی گناهان را در این مکان مریزید. ۴ زیرا اگر این کار را بجا آورید همانا پادشاهانی که بر کرسی داود بنشینند، از دروازه های این خانه داخل خواهند شد و هر یک با بندگان و قوم خود بر اربابها و اسبان سوار خواهند گردید. ۵ اما اگر این سخنان را نشنویید خداوند می گوید که به ذات خود قسم خوردم که این خانه خراب خواهد شد. ۶ زیرا خداوند درباره خاندان پادشاه یهودا چنین می گوید: اگرچه تو نزد من جلعاد و قله لبنان می باشی لیکن من تو را به بیابان و شهرهای غیر مسکون مبدل خواهم ساخت. ۷ و بر تو

بنابراین خداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید که این مکان به توفت و گرفتار نموده، به بابل خواهند برد. ۶ و توای فشحور با جمیع یا به وادی این هنوم دیگر نامیده نخواهد شد بلکه به وادی قتل. سکنه خانه ات به اسیری خواهیدرفت. و تو با جمیع دوستانت و مشورت یهودا و اورشلیم را در این مکان باطل خواهم گردانید که نزد ایشان به دروغ نبوت کردی، به بابل داخل شده، در و ایشان را از حضور دشمنان ایشان و به‌دست آتانی که قصد جان آنجاخواهید مرد و در آنجا دفن خواهید شد.» ۷ ای خداوند مرا ایشان دارند خواهم انداخت و لاشهای ایشان راخوراک مرغان هوا و فریفتی پس فریفته شدم. ازمن زورآورتر بودی و غالب شدی. تمامی حیوانات زمین خواهم ساخت. ۸ و این شهر را مایه حیرت و روزمضحکه شدم و هر کس مرا استهزا می‌کند. ۸ زیرها گاه سخریه خواهم گردانید به حدی که هرکه از آن عبور کندمتحیر می‌خواهم تکلم نمایم ناله می‌کنم و به ظلم و غارت ندا می‌نمایم. شده، به‌سبب جمیع بلایایش سخریه خواهد نمود. ۹ و گوشت زیرا کلام خداوند تمامی روز برای من موجب عار و استهزا گردیده پسران ایشان و گوشت دختران ایشان را به ایشان خواهم خورانید و است. ۹ پس گفتم که او را ذکر نخواهم نمود و بار دیگر به درمحاصره و تنگی که دشمنان ایشان و جویندگان جان ایشان بر اسم او سخن نخواهم گفت، آنگاه در دل من مثل آتش افروخته ایشان خواهندآورد، هر کس گوشت همسایه خود را خواهد خورد. شد و در استخوانهایم بسته گردیدو از خودداری خسته شده، ۱۰ آنگاه کوزه را به نظر آتانی که همراه تو می‌روند بشکن. ۱۱ و باز نتوانستم ایستاد. ۱۰ زیرا که از بسیاری مذمت شنیدم و از ایشان را بگو: یهوه صباپوت چنین می‌گوید: به نوعی که کسی هر جانب خوف بود و جمیع اصدقای من گفتند بر اوشکایت کوزه کوزه‌گر را می‌شکند و آن رادیکر اصلاح توان کرد همچنان کنید و ما شکایت خواهیم نمود و مراقب لغزیدن من می‌باشند (و این قوم و این شهر را خواهم شکست و ایشان را در توفت دفن می‌گویند) که شاید اوفریفته خواهد شد تا بر وی غالب آمده، خواهند کرد تا جایی برای دفن کردن باقی نماند. ۱۲ خداوند انتقام خود را از او بکشیم. ۱۱ لیکن خداوند با من مثل جبار می‌گوید: به این مکان و به ساکنانش چنین عمل خواهم نمود و قاهر است از این جهت ستمکاران من خواهند لغزید و غالب این شهر را مثل توفت خواهم ساخت. ۱۳ و خانه های اورشلیم نخواهند آمد و چونکه به فطانت رفتار نمودند به رسوایی ابدی که و خانه های پادشاهان یهودا مثل مکان توفت نجس خواهد شد فراموش نخواهند شد بی‌نهایت خجل خواهندگردید. ۱۲ اما ای یعنی همه خانه هایی که بر پامهای آنهابخور برای تمامی لشکر یهوه صباپوت که عادلان رامی آزمایی و کردها و دلها را مشاهده آسمان سوزانیدند وهدایای ریختنی برای خدایان غیر ریختند.» ۱۴ می‌کنی، بشود که انتقام تو را از ایشان ببینم زیرا که دعوی خویش پس ارمیا از توفت که خداوند او را به جهت نبوت کردن به آنجا را نزد تو کشف نمودم. ۱۳ برای خداوندبسیارید و خداوند را فرستاده بود باز آمد و درصحن خانه خداوند ایستاده، به تمامی قوم تسبیح بخوانید زیرا که جان مسکینان را از دست شیران رهایی گفت: ۱۵ «یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: اینک داده است. ۱۴ ملعون باد روزی که در آن مولود شدم و مبارک من بر این شهر و بر همه قریه هایش، تمامی بلایا را که دربارهاش مباد روزی که مادر مرا زایید. ۱۵ ملعون باد کسی که پدر مرا مژده داد و گفت که برای تولد زاینه‌ای زاییده شده است و او را بسیارشادمان گردانید. ۱۶ و آنکس مثل شهرهایی که خداوند آنها کلام مرا نشنیدند.»

۲۰ و فشحور بن امیر کاهن که ناظر اول خانه خداوند بود، ارمیا نبی را که به این امورتبوت می‌کرد شنید. ۲ پس فشحور ارمیا نبی رازده، او را در کنده‌ای که نزد دروازه عالی بنیامین که نزد خانه خداوند بود گذاشت. ۳ و در فدای آن روز فشحور ارمیا را از

کنده بیرون آورد و ارمیاوی را گفت: «خداوند اسم تو را نه فشحور ۲۱ کلامی که به ارمیا از جانب خداوند نازل شد وقتی که بلکه ماجور مسایب خوانده است. ۴ زیرا خداوندچنین می‌گوید: صدقیا پادشاه، فشحور بن ملکیا و صفتیا ابن معسیای کاهن را نزد اینک من تو را مورث ترس خودت و جمیع دوستانت می‌گردانم و وی فرستاده، گفت: ۲ «برای ما از خداوند مسالت نمازیرا که ایشان به شمشیر دشمنان خود خواهند افتاد و چشمانت خواهد نبودکدرصر پادشاه بابل با ما جنگ می‌کندشاید که خداوند موافق دید و تمامی یهودا را به‌دست پادشاه بابل تسلیم خواهم کرد که او کارهای عجیب خود با ماعمل نماید تا او از ما برگردد.» ۳ و ارمیا ایشان را به بابل به اسیری برده، ایشان را به شمشیر به قتل خواهد به ایشان گفت: «به صدقیا چنین بگویند: ۴ یهوه خدای اسرائیل رسانید. ۵ و تمامی دولت این شهر و تمامی مشقت آن را و جمیع چنین می‌فرماید: اینک من اسلحه جنگ را که به‌دست شماست و نفایس آن را تسلیم خواهم کرد و همه خزانه های پادشاهان یهودا شما با آنها با پادشاه بابل و کلدانسانی که شما را از بیرون دیوارها را به‌دست دشمنان ایشان خواهم سپرد که ایشان را غارت کرده

میاورید و هیچکار مکتبید بلکه روز سبت را تقدیس نمایند چنانکه چیزها را شنیده باشد؟ دوشیزه اسرائیل کار بسیار زشت کرده است. به پدران شما امر فرمودم.» ۲۳ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را ۱۴ آیا برف لبنان از صخره صحرا بازیستند یا آبهای سرد که فرانداشتند بلکه گردنهای خود را سخت ساختند تانشنوند و تادبب از جای دور جاری می شود خشک گردد؟ ۱۵ زیرا که قوم من را نپذیرند. ۲۴ و خداوند می گوید: «اگر مرا حقیقت بشنویید و در مرافراموش کرده برای اباطیل بخور می سوزانند و آنها ایشان را از روز سبت، هیچ باری از دروازه های این شهر داخل نسازید و روز راههای ایشان یعنی از طریق های قدیم می لغزانند تا در کوره راهها سبت را تقدیس نموده، هیچکار در آن نکنید، ۲۵ آنگاه پادشاهان به راههایی که ساخته نشده است راه بروند. ۱۶ تا زمین خود و سروران بر کرسی داود نشسته و بر اراهها و اسبان سوار شده، رامایه حیرت و سخریه ابدی بگردانند به حدی که هرکه از آن ایشان و سروران ایشان مردان یهودا و ساکنان اورشلیم از دروازه گذر کند متحیر شده، سر خود را خواهد جنبانید. ۱۷ من مثل های این شهر داخل خواهند شد و این شهر تا به ابد مسکون باد شرقی ایشان را از حضور دشمنان پراکنده خواهم ساخت و خواهد بود. ۲۶ و از شهرهای یهودا و از نواحی اورشلیم و از زمین در روز مصیبت ایشان پشت را به ایشان نشان خواهم داد و نه رو بنیامین و از همواری و کوهستان و جنوب خواهند آمد و قریانی را.» ۱۸ آنگاه گفتند: «بیاید تا به ضد ارمیا تدبیر هانماییم زیرا های سوختنی و ذبایح و هدایای آردی و بخور خواهند آورد و ذبایح که شریعت از کاهنان و مشورت از حکیمان و کلام از انبیا ضایع تشکر را به خانه خداوند خواهند آورد. ۲۷ و اگرما نشنیده روز سبت را تقدیس ننمایید و در روز سبت باری برداشته، به شهرهای راگوش ندهیم.» ۱۹ ای خداوند مرا گوش بده و آواز دشمنان مرا اورشلیم داخل سازید آنگاه در دروازه های آتشی خواهم افروخت که قصرهای اورشلیم را خواهد سوخت و خاموش نخواهد شد.»

۱۸ کلامی که از جانب خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به خانه کوزه گر فرود آی که در آنجا کلام خود را به تو خواهم شنوایند.» ۳ پس به خانه کوزه گر فرود شدم و اینک او بر چرخها کار می کرد. ۴ و ظرفی که از گل می ساخت در دست کوزه گر ضایع شد پس دوباره ظرفی دیگر از آن ساخت بطوری که به نظر کوزه گر پسند آمد که بسازد. ۵ آنگاه کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۶ «خداوند می گوید: ای خاندان اسرائیل آیا من مثل این کوزه گر با شما عمل نتوانم نمود زیرا چنانکه گل در دست کوزه گر است، همچنان شما ای خاندان اسرائیل در دست من می باشید. ۷ هنگامی که درباره امتی یا مملکتی برای کندن و منهدم ساختن و هلاک نمودن سخنی گفته باشم، ۸ اگر آن امتی که درباره ایشان گفته باشم از شرارت خویش بازگشت نمایند، آنگاه از آن بلایی که به آوردن آن قصد نموده ام خواهم برگشت. ۹ و بعضی از مشایخ قوم و مشایخ کهنه را همراه خود بردار. ۲ و به و هنگامی که درباره امتی یا مملکتی به جهت بنا کردن و غرس نمودن سخن گفته باشم، ۱۰ اگر ایشان در نظر من شرارت ورزند و قول مرا نشنوند آنگاه از آن نیکی که گفته باشم که برای ایشان بکنم خواهم برگشت. ۱۱ الان مردان یهودا و ساکنان اورشلیم را خطاب کرده، بگو که خداوند چنین می گوید: اینک من به ضد شما بلایی مهیا می سازم و قصدی به خلاف شما می نمایم. کرد. ۴ زانرو که مرا ترک کردند و این مکان را خوار شمردند و پس شما هر کدام از راه زشت خود بازگشت نمایند و راهها و بخور در آن برای خدایان غیر که نه خود ایشان و نه پدران ایشان اعمال خود را اصلاح کنید. ۱۲ اما ایشان خواهند گفت: امید نیست زیرا که افکار خود را پیروی خواهیم نمود و هر کدام موافق از خون بی گناهان مملو ساختند. ۵ و مکان های بلند برای بعل سرکشی دل شریخ خود رفتار خواهیم کرد. ۱۳ بنابراین خداوند بنا کردند تا پسران خود را به جای قریانی های سوختنی برای بعل چنین می گوید: در میان امتها سوال کنید کیست که مثل این بسوزانند که من آن را امر نفرموده و نگفته و در دلم نگذاشته بود. ۶

نخواهند نوشید. ۸ و تو به خانه بزم داخل مشو و با ایشان برای امکان های بلند تو را نیز به سبب گناهی که در همه حدود خود اکل و شرب منشین. ۹ زیرا که یهوه صباوت خدای اسرائیل ورزیده‌ای. ۴ و تو از خودت نیز ملک خویش را که به تو داده‌ام چنین می‌گوید: اینک من در ایام شما و در نظر شما آواز خوشی بی‌ززع خواهی گذاشت و دشمنان را در زمینی که نمی‌دانی و آوازشادمانی و آواز داماد و آواز عروس را از این مکان خواهم خدمت خواهی نمود زیرا آتشی در غضب من افروخته‌اید که تا به برداشت. ۱۰ و هنگامی که همه این سخنان را به این قوم بیان کنی و ایشان از تو پیرسند که خداوند از چه سبب تمامی این بلائی عظیم را به ضد ما گفته است و عصیان و گناهی که به یهوه از یهوه منحرف باشد. ۶ و او مثل درخت عرعر در بیابان خواهد خدای خود ورزیده‌ایم چیست؟ ۱۱ آنگاه تو به ایشان بگو: خداوند بود و چون نیکویی آید آن را نخواهد دید بلکه در مکان های می‌گوید: از این جهت که پدران شما مرا ترک کردند و خدایان غیر خشک بیابان در زمین شوره غیرمسکون ساکن خواهد شد. «۷ را پیروی نموده، آنها رعبادت و سجده نمودند و مرا ترک کرده، مبارک باد کسی که بر خداوند توکل دارد و خداوند اعتماد او باشد. شریعت مرا نگاه نداشتند. ۱۲ و شما از پدران خویش زیاده شرارت ۸ او مثل درخت نشانده بر کنار آب خواهد بود که ریشه های ورزیدید چونکه هریک از شما سرکشی دل شریر خود را پیروی خویش را بسوی نهر پهن می‌کند و چون گرما بیاید نخواهد رسید و نمودید و به من گوش نگرفتید. ۱۳ بنابراین من شمارا از این زمین برگش شاداب خواهد ماند و درخشکسالی اندیشه نخواهد داشت به زمینی که شما و پدران شما ندانست‌اید خواهد انداخت و در آنجا و از آوردن میوه باز نخواهد ماند. ۹ دل از همه چیز فرینده تراست شبانه‌روز خدایان غیر را عبادت خواهید نمود زیرا که من بر شما ترحم و بسیار مریض است کیست که آن را بدانند؟ ۱۰ «من یهوه تفتیش نخواهم نمود. ۱۴» بنابراین خداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید کننده دل و آرماییده کرده هاهستم تا بهر کس برحسب راهایش و که بار دیگر گفته نخواهد شد قسم به حیات یهوه که بنی اسرائیل بر وفق ثمره اعمالش جزا دم. ۱۱ مثل کبک که بر تخمهایی را از زمین مصر بیرون آورد. ۱۵ بلکه قسم به حیات یهوه که که نهاده باشد بنشینید، همچنان است کسی که مال را به بی بنی اسرائیل را از زمین شمال و همه زمینهایی که ایشان را به آنها انصافی جمع کند. در نصف روزهای آن راترک خواهد کرد و در رانده بود برآورد. زیرا من ایشان را به زمینی که به پدران ایشان آخرت خود احقق خواهد بود. ۱۲ موضع قدس ما کرسی جلال داده‌ام باز خواهم آورد. ۱۶ خداوند می‌گوید: اینک ماهی گیران و از ازل مرتفع است. ۱۳ ای خداوند که امید اسرائیل هستی بسیار را خواهم فرستاد تا ایشان را صید نمایند و بعد از آن صیادان همگانی که تو را ترک نمایند خجل خواهند شد. آثانی که از من بسیار را خواهم فرستاد تا ایشان را از هرکوه و هر تل و از سوراخهای منحرف شوند در زمین مکتوب خواهند شد چونکه خداوند را که صخره‌ها شکارکنند. ۱۷ زیرا چشمانم بر همه راههای ایشان است چشمه آب حیات است ترک نموده‌اند. ۱۴ ای خداوند مرا شفا و آنها از نظر من پنهان نیست و عصیان ایشان از چشمان من بده، پس شفا خواهم یافت. مرانجات بده، پس ناجی خواهم شد مخفی نی. ۱۸ و من اول عصیان و گناهان ایشان را مکافات زیرا که تو تسبیح من هستی. ۱۵ اینک ایشان به من می‌گویند: مضاعف خواهم رسانید چونکه زمین مرا به لاشهای رجاسات خود «کلام خداوند کجاست؟ الان واقع بشود.» ۱۶ و اما من از بودن ملوث نموده و میراث مرا به مکروهات خویش مملو ساخته‌اند.» ۱۹ شبان برای پیروی تو تعجیل نمودم و تو می‌دانی که یوم بلا را ای خداوند که قوت من و قلعه من و در روزتگی پناهگاه من نخواستم. آنچه از لبه‌ایم بیرون آمد به حضور تو ظاهر بود. ۱۷ هستی! امت‌ها از کرانه‌های زمین نزد تو آمده، خواهند گفت: پدران برای من باعث ترس مباش که در روز بلاملجای من تویی. ۱۸ ما جز دروغ و باطیل و چیزهایی را که فایده نداشت وارث هیچ ستمکاران من خجل شوندا ما من خجل نشوم. ایشان هراسان نشدند. ۲۰ آیا می‌شود که انسان برای خود خدایان بسازد و حال شوند اما من هراسان نشوم. روز بلا را بر ایشان بیاور و ایشان را به آنکه آنها خدا نیستند؟ ۲۱ «بنابراین هان این مرتبه ایشان را عارف هلاکت مضاعف هلاک کن. ۱۹ خداوند به من چنین گفت که خواهم گردانید بلی دست خود و جبروت خویش را معروف ایشان «برو و نزد دروازه پسران قوم که پادشاهان یهودا از آن داخل می‌شوند و از آن بیرون می‌روند و نزد همه دروازه های اورشلیم بایست. ۲۰ و به ایشان بگو: ای پادشاهان یهودا و تمامی یهودا و جمیع سکنه

۱۷ «گناه یهودا به قلم آهنین و نوک الماس مرقوم است. و بر اورشلیم که از این دروازه‌ها داخل می‌شوید کلام خداوند را بشنوید! لوح دل ایشان و بر شاخهای مذبح های شما منقوش است. ۲ لوح دل ایشان که پسران ایشان مذبح های خود و اشیریم خویش را نزد درختان سبز و بر تلهای بلند یاد می‌دارند، ۳ ای کوه من که در صحرا هستی توانگری و تمامی خزاین تو را به تاراج خواهم داد

به شکستگی عظیم و صدمه بینهایت سخت شکسته شده است. خداوند می‌گوید: «البته تو را برای نیکویی رها خواهم ساخت و هر ۱۸ اگر به صحرای بیرون روم اینک کشتگان شمشیر و اگر به شهر آینه دشمن را در وقت بلا و در زمان تنگی نزد تو متذلل خواهم داخل شوم اینک بیماران از گرسنگی. زیرا که هم انبیا و کهنه در گردانید. ۱۲ آیا آهن می‌تواند آهن شمالی و برنج را بشکند؟ ۱۳ زمین تجارت می‌کند و هیچ نمی‌داند.» ۱۹ آیا یهودا را بالکل توانگری و خزینه هایت را نه به قیمت، بلکه به همه گناهانت و در ترک کرده‌ای و آیا جاننت صهیون را مکروه داشته است؟ چرا ما را تمامی حدودت به تاراج خواهم داد. ۱۴ و تو را همراه دشمنانت به چنان زده‌ای که برای ما هیچ علاجی نیست؟ برای سلامتی انتظار زمینی که نمی‌دانی خواهم کوچانید زیرا که ناری در غضب من کشیدیم اما هیچ خیری نیامد و برای زمان شفا و اینک اضطراب افروخته شده شما را خواهد سوخت.» ۱۵ ای خداوند تو این را پدید آمد. ۲۰ ای خداوند به شرارت خود و به عصیان پدران می‌دانی پس مرا بیادآورده، از من تفقد نما و انتقام مرا از ستمکارانم خویش اعتراف می‌نمایم زیرا که به تو گناه ورزیده‌ایم. ۲۱ به خاطر بگیر و به دیرغضبی خویش مرا تلف منما و بدان که به خاطر تو اسم خود ما را رد منما. کرسی جلال خویش را خوار مسمار. عهد خود را که با ما بستی به یاد آورده، آن را مشکن. ۲۲ آیا در میان اباطیل امت‌ها هستند که باران ببارانند و آیا آسمان می‌تواند بارش بدهد؟ مگر تو ای پیهو خدا می‌مانی و به تو امیدوار ننشستم و شادی ننمودم. به سبب دست تو به تنهایی نشستم زیرا که مرا از خشم مملو ساختی. ۱۸ درد من چرا دایمی است و جراحت من چرا مهلک و علاج ناپذیر می‌باشد؟ آیا تو برای من مثل چشمه فریبنده و آب ناپایدار خواهی شد؟ ۱۹ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: «اگر بازگشت نمایی من بار دیگر تو را به حضور خود قایم خواهم ساخت و اگر نفایس را از رذایل بیرون کنی، آنگاه تو مثل دهان من خواهی بود و ایشان نزد تو خواهند برگشت و تو نزد ایشان بازگشت نخواهی نمود. ۲۰ و من تو را برای این قوم دیوار برنجین حصاردار خواهم ساخت و با تو جنگ خواهند نمود، اما بر تو غالب نخواهند آمد زیرا خداوند می‌گوید: من برای نجات دادن ورهانیدن تو با تو هستم. ۲۱ و تو را از دست شریان خواهم رهانید و تو را از کف ستمکیشان فدیه خواهم نمود.»

۱۵ و خداوند مرا گفت: «اگرچه هم موسی و سموئیل به حضور من می‌ایستادند جان من به این قوم مایل نمی‌شد. ایشان را از حضور من دور انداز تا بیرون روند. ۲ و اگر به تو بگویند به کجا بیرون رویم، به ایشان بگو: خداوند چنین می‌فرماید: آنکه مستوجب موت است به موت و آنکه مستحق شمشیر است به شمشیر و آنکه سزاوار قحط است به قحط و آنکه لایق اسیری است به اسیری. ۳ و خداوند می‌گوید: برایشان چهار قسم خواهم گماشت: یعنی شمشیر برای کشتن و سگان برای دریدن و مرغان هوا و حیوانات صحرا برای خوردن و هلاک ساختن. ۴ و ایشان را در تمامی ممالک جهان مشوش خواهم ساخت. به سبب منسی این حزقیای پادشاه یهودا و کارهایی که او در اورشلیم کرد. ۵ زیرا ای اورشلیم

۱۶ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «برای خود کیست که بر تو ترحم نماید و کیست که برای تو ماتم گیرد و کیست که یکسو برود تا از سلامتی تو بپرسد؟ ۶ خداوند می‌گوید: چونکه تو مرا ترک کرده، به عقب برگشتی من نیز دست خود را بر تو دراز کرده، تو را هلاک ساختم زیرا که از پیشیمان شدن بیزار گشتم. ۷ و ایشان را در دروازه‌های زمین با غریب خواهم بیخت و قوم خود را بی‌اولاد ساخته، هلاک خواهم نمود چونکه از راههای خود بازگشت نکردند. ۸ ییوه‌زنان ایشان برام از ریگ دریا زاده شده‌اند، پس بر ایشان در وقت ظهر بر مادر جوانان تاراج کننده‌ای خواهم آورد و ترس و آشفتگی را بر شهر ناگهان مستولی خواهم گردانید. ۹ زاینده هفت ولد بزبون شده، جان بداد و آفتاب او که هنوز روز باقی بود غروب کرد و او خجیل و رسوا گردید. و برداشت. ۶ هم بزرگ و هم کوچک در این زمین خواهند مرد و خداوند می‌گوید: من بقیه ایشان را پیش روی دشمنان ایشان به دهن نخواهند شد. و برای ایشان ماتم نخواهند گرفت و خویشتن را شمشیر خواهم سپرد.» ۱۰ وای بر من که تو ای مادر مر مرد مجروح نخواهند ساخت و موی خود را نخواهند تراشید. ۷ و برای جنگجوی نزع کننده‌ای برای تمامی جهان زایدی. نه به ربوا دادم ماتم گری نان را پاره نخواهند کرد تا ایشان را برای مردگان تعزیت ونه به ربوا گرفتم. معهذاً هر یک از ایشان مرا لعنت می‌کنند. ۱۱ نمایند و کاسه تعزیت را با ایشان برای پدر یا مادر ایشان هم

خواهند شد. ۱۱ زیرا خداوند می گوید: چنانکه کمربند به کمر آدمی می چسبد، همچنان تمامی خاندان اسرائیل و تمامی خاندان یهودا رابه خویشتن چسباندیم تا برای من قوم و اسم و فخر و زینت باشند اما نشنیدند. ۱۲ پس این کلام را به ایشان بگو: یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید: هر مشک از شراب بر خواهد شد وایشان به تو خواهند گفت: مگر نامنی دانیم که هرمشک از شراب پر خواهد شد؟ ۱۳ پس به ایشان بگو: خداوند چنین می گوید: جمیع ساکنان این زمین را با پادشاهانی که بر کرسی داود می نشینندو کاهنان و انبیا و جمیع سکنه اورشلیم را به مستی بر خواهم ساخت. ۱۴ و خداوند می گوید: ایشان را یعنی پدران و پسران را با یکدیگر بهم خواهم انداخت. از هلاک ساختن ایشان شفقت و رفت ورحمت نخواهم نمود.» ۱۵ بشنوید و گوش فراگیرید و مغرور مشویدزیرا خداوند تکلم می نماید. ۱۶ برای یهوه خدای خود جلال را توصیف نمایند قبل از آنکه تاریکی را پدید آورد و پایهای شما بر کوههای ظلمت بلغزد. و چون منتظر نور باشید آن را به سایه موت مبدل ساخته، به ظلمت غلیظ تبدیل نماید. ۱۷ واگر این را نشنوید، جان من در خفا بهسبب تکبرشما گریه خواهد کرد و چشم من زرازار گریسته، اشکها خواهد ریخت از این جهت که گله خداوندبه اسیری برده شده است. ۱۸ به پادشاه و ملکه بگو: «خویشتن را فروتن ساخته، بنشینید زیرا که افسرها یعنی تاجهای جلال شما افتاده است. ۱۹ شهرهای جنوب مسدود شده، کسی نیست که آنها را مفتوح سازد. و تمامی یهودا اسیرشده، بالکل به اسیری رفته است. ۲۰ چشمان خود را بلند کرده، آنانی را که از طرف شمال می آیند بنگرید. گلهای که به تو داده شد وگوسفندان زیبایی تو کجا است؟ ۲۱ اما چون او یارانت را به حکمرانی تو نصب کند چه خواهی گفت؟ چونکه تو ایشان را بر ضرر خود آموخته کردهای. آیا درها مثل زنی که می زاید تو را فرونخواهد گرفت؟ ۲۲ و اگر در دل خود گویی این چیزها چرا به من واقع شده است، (بدانکه) بهسبب کثرت گناهانت دامنهات گشاده شده وپاشنه هایت به زور برهنه گردیده است. ۲۳ آیاحبشی، پوست خود را تبدیل تواند نمود پاپلنگ، پیسه های خویش را؟ آنگاه شما نیز که به بدی کردن معناد شدهاید نیکویی توانید کرد؟ ۲۴ ومن ایشان را مثل کاه که پیش روی باد صحرا رانده شود پراکنده خواهم ساخت.» ۲۵ خداوند می گوید: «قرعه تو و نصیبی که ازجانب من برای تو پیموده شده این است، چونکه مرا فراموش کردی و به دروغ اعتماد نمودی. ۲۶ پس من نیز دامنهات را پیش روی تو منکشف خواهم ساخت و رسوایی تو دیده خواهد شد. ۲۷ فسق و شیبه های تو و زشتی زناکاری تو ورجاسات تو را بر تلهای بیابان مشاهده نمودم. وای بر توای اورشلیم تا به کی دیگر طاهرنخواهی شد!»

وقت مصیبت خویش مریاخوئند ایشان را اجابت نخواهم نمود. تسلیم نمودم. ۸ و میراث من مثل شیرجنگل برای من گردید. و به ۱۵ محبوبه مرا در خانه من چه کار است چونکه شرارت ورزیده ضد من آواز خود را بلند کرد از این جهت از او نفرت کردم. ۹ است. آیا تضرعات و گوشت مقدس می‌تواند گناه تو را از تو دور آیامیراث من برایم مثل مرغ شکاری رنگارنگ که مرغان دور او را بکند؟ آنگاه می‌توانستی وجد نمایی.» ۱۶ خداوند تو را زیتون گرفته باشند شده است؟ بروید و جمیع حیوانات صحرا را جمع شاداب که به میوه نیکو خوشمنما باشد مسمی نموده. اما به آواز کرده، آنها را بیاباورد تا بخورند. ۱۰ شبانان بسیار تاکستان مرا خراب غوغای عظیم آتش در آن افروخته است که شاخه هایش شکسته کرده، میراث مرا پایمال نمودند. و میراث مرغوب مرا به بیابان گردید. ۱۷ زیرا بیهوه صباوت که تو را غرس نموده بود بلای بر تو ویران مبدل ساختند. ۱۱ آن را ویران ساختند و آن ویران شده نزد فرموده است به سبب شرارتی که خاندان اسرائیل و خاندان یهودا من ماتم گرفته است. تمامی زمین ویران شده، چونکه کسی این به ضد خویش شدن کردند و برای بعل بخورسوزانیده، خشم مرا به را در دل خود راه نمی دهد. ۱۲ بر تمامی بلندبهای صحرا، هیجان آوردند. ۱۸ و خداوند مرا تعلیم داد پس دانستم. آنگاه تاراج کنندگان هجوم آوردند زیرا که شمشیر خداوند از کنار زمین اعمال ایشان را به من نشان دادی. ۱۹ و من مثل بره دست آموز تا کنار دیگرش هلاک می‌کنم و برای هیچ بشری ایمنی نیست. که به مذبح برند بودم. و نمی دانستم که تدبیرات به ضد من ۱۳ گندم کاشتند و خار درویدند، خویشتن را به رنج آورده، نفع نموده، می‌گفتند: «درخت را بامیوه‌اش ضایع سازیم و آن را از نبردند. و از محصول شما به سبب حدت خشم خداوند خجیل زمین زندگان قطع نمایم تا اسمش دیگر مذکور نشود.» ۲۰ اما ای گردیدند. ۱۴ خداوند درباره جمیع همسایگان شیرخود که ضرر بیهوه صباوت که داور عادل و امتحان کننده باطن و دل هستی، می‌رساند به ملکی که قوم خود اسرائیل را مالک آن ساخته است بشود که انتقام کشیدن تو را از ایشان ببینم زیرا که دعوی خود را چنین می‌گوید: «اینک ایشان را از آن زمین برمی‌کنم و خاندان نزد تو ظاهر ساختم. ۲۱ لهذا خداوند چنین می‌گوید: «درباره اهل یهودا را از میان ایشان برمی‌کنم. ۱۵ و بعد از برکندن ایشان رجوع عنایت که قصد جان تو دارند و می‌گویند به نام بیهوه نبوت مکن مبادا از دست ما کشته شوی. ۲۲ از این جهت بیهوه صباوت چنین می‌گوید: اینک بر ایشان عقوبت خواهم رسانید. و جوانان ایشان به شمشیر خواهند مرد و پسران و دختران ایشان از گرسنگی هلاک خواهند شد. ۲۳ و برای ایشان بقیه‌ای نخواهد ماند زیرا که من بر اهل عنایت در سال عقوبت ایشان بلایی خواهم رسانید.» نشنوند آنگاه آن امت را بالکل برکنده، هلاک خواهم ساخت.» کلام خداوند این است.

۱۲ ای خداوند تو عادل تر هستی از اینکه من با تو محاجه نمایم. لیکن درباره احکامت با تو سخن خواهم راند. چرا راه ۱۳ خداوند به من چنین گفت که «برو و کمربند کتانی برای شریان برخوردار می‌شود و جمیع خیانتکاران ایمن می‌باشند؟ ۲ تو ایشان را غرس نمودی پس ریشه زند و نمو کرده، میوه نیز آوردند. تو به دهان ایشان نزدیکی، اما از قلب ایشان دور. ۳ اما توای خداوند مرا می‌شناسی و مرا دیده، دل مرا نزد خود امتحان کرده‌ای. ایشان را مثل گوسفندان برای ذبح بیرون کش و ایشان را به جهت روز قتل تعیین نما. ۴ زمین تا به کی ماتم خواهد نمود و گیاه تمامی صحرا خشک خواهد ماند. حیوانات و مرغان به سبب شرارت ساکنانش تلف شده اند زیرا می‌گویند که او آخرت ما را نخواهد دید. ۵ اگر وقتی که با پیادگان دودیدی تو را خسته کردند پس چگونه با اسبان می‌توانی برابری کنی؟ و هر چند در زمین سالم، ایمن هستی در طغیان اردن چه خواهی کرد؟ ۶ زیرا که هم برادرانت وهم خاندان پدرت به تو خیانت نمودند و ایشان نیز در عقب تو صدای بلند می‌کنند پس اگر چه سخنان نیکو به تو بگویند ایشان را باور مکن. ۷ من خانه خود را ترک کرده، میراث خویش را دور انداختم. و محبوبه خود را به دست دشمنانش

۱۳ خداوند به من چنین گفت که «برو و کمربند کتانی برای خود بخر و آن را به کمر خود ببند و آن را در آب فرو ببر.» ۲ پس کمربند را موافق کلام خداوند خریدم و به کمر خود بستم. ۳ و کلام خداوند بار دیگر به من نازل شده، گفت: ۴ «این کمربند را که خریدی و به کمر خود بستنی بگیر و به فرات رفته، آن را در شکاف صخره پنهان کن.» ۵ پس رفتم و آن را در فرات برحسب آنچه خداوند به من فرموده بود پنهان کردم. ۶ و بعد از مرور ایام بسیار خداوند مرا گفت: «برخاسته، به فرات برو و کمربندی را که تو را امر فرمودم که در آنجا پنهان کنی از آنجا بگیر.» ۷ پس به فرات رفتم و کنده کمربند را از جایی که آن را پنهان کرده بودم گرفتم و اینک کمربند پوسیده و لایق هیچکار نبود. ۸ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۹ «خداوند چنین می‌فرماید: تکبر یهودا و تکبر عظیم اورشلیم را همچنین تباه خواهم ساخت. ۱۰ و این قوم شریری که از شنیدن قول من ابانموده، سرکشی دل خود را پیروی می‌نمایند و در عقب خدایان غیر رفته، آنها را عبادت و سجده می‌کنند، مثل این کمربندی که لایق هیچکار نیست

۱۰ ای خاندان اسرائیل کلامی را که خداوند به شما می‌گوید بشنوید! ۲ خداوند چنین می‌گوید: «طریق امت‌ها را یاد بگیرید و از علامات افلاک مترسید زیرا که امت‌ها از آنها می‌ترسند. ۳ چونکه رسوم قومها باطل است که ایشان درختی از جنگل با ترمی برند که صنعت دستهای نجار می‌باشد. ۴ و آن را به نقره و طلا زینت داده، با میخ و چکش محکم می‌کنند تا متحرک نشود. ۵ و آنها مثل مترس در بوستان خیار می‌باشند که سخن نمی‌توانند گفت و آنها را می‌باید برداشت چونکه راه نمی‌تواند رفت. از آنها

مترسید زیرا که ضرر نتوانند رسانید و قوت نفع رسانیدن هم ندارند.» ۶ ای بیهوه مثل تو کسی نیست! تو عظیم هستی و اسم تو در قوت عظیم است! ۷ ای پادشاه امت هاکيست که از تو نترسد زیرا که این به تو می‌شاید چونکه در جمیع حکیمان امت‌ها و در تمامی ممالک ایشان مانند تو کسی نیست. ۸ جمیع ایشان وحشی و احمق می‌باشند تادیب اباطیل چوب (بت) است. ۹ نقره کوبیده شده از تشریش و طلا از افواز که صنعت صنعتگر و عمل دستهای زرگر باشد می‌آورند. لاجورد و ارغوان لباس آنها و همه اینها عمل حکمت پیشگان است. ۱۰ اما بیهوه خدای حق است و او خدای حی و پادشاه سرمدی می‌باشد. از غضب او زمین متزلزل می‌شود و امت‌ها قهر او را متحمل نتوانند شد. ۱۱ به ایشان چنین بگوئید: «خدایانی که آسمان و زمین را ساخته‌اند از روی زمین و از زیر آسمان تلف خواهند شد.» ۱۲ او زمین را به قوت خود ساخت و ربع مسکون را به حکمت خویش استوار نمود و آسمان را به عقل خود گسترانید. ۱۳ چون آوازی دهد غوغای آنها در آسمان پدید می‌آید. ابرها از اقصای زمین برمی‌آورد و برقها برای باران می‌سازد و باد را از خزانه‌های خود بیرون می‌آورد. ۱۴ جمیع مردمان وحشی‌اند و معرفت ندارند و هرکه تمثالی می‌سازد خجیل خواهد شد. زیرا که بت ریخته شده او دروغ است و در آن هیچ نفس نیست. ۱۵ آنها باطل و کار مسخرگی می‌باشد در روزی که به محاکمه می‌آیند تلف خواهند شد. ۱۶ او که نصیب یعقوب است مثل آنها نمی‌باشد. زیرا که او سازنده همه موجودات است و اسرائیل عصای میراث وی است و اسم او بیهوه صباوت می‌باشد. ۱۷ ای که در تنگی ساکن هستی، بسته خود راز زمین بردار! ۱۸ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «اینک من این مرتبه ساکنان این زمین را از فلاخن خواهم انداخت و ایشان را به تنگ خواهم آورد تا بفهمند.» ۱۹ وای بر من به سبب صدمه من. ۲۰ خیمه من خراب شد و تمامی طنابهای من گسیخته گردید، پسرانم از من بیرون رفته، نایاب شدند. کسی نیست که خیمه مرا پهن کند و پرده‌های مرا برآید نماید. ۲۱ زیرا که شبانان وحشی شده‌اند و خداوند را طلب نمی‌نمایند بنابراین کامیاب نخواهند شد و همه گله‌های ایشان پراکنده خواهد گردید. ۲۲ اینک صدای

۱۱ این است کلامی که از جانب خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «کلام این عهد را بشنوید و به مردان یهودا و ساکنان اورشلیم بگوئید. ۳ و تو به ایشان بگو بیهوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید: ملعون باد کسی که کلام این عهد را نشنود. ۴ که آن را به پدران شما در روزی که ایشان را از زمین مصر از کوره آهنین بیرون آوردم امر فرموده، گفتم قول مرا بشنوید و موافق هر آنچه به شما امر بفرمایم آن را بجا بیاورید تا شما قوم من باشید و من خدای شما باشم. ۵ و تا قسمی را که برای پدران شما خوردم وفا نمایم که زمینی را که به شیر و عسل جاری است چنانکه امروز شده است به ایشان بدهم.» پس من در جواب گفتم: «ای خداوند آمین.» ۶ پس خداوند مرا گفت: «تمام این سخنان را در شهرهای یهودا و کوچه‌های اورشلیم ندا کرده، بگو که سخنان این عهد را بشنوید و آنها را بجا آورید. ۷ زیرا از روزی که پدران شما را از زمین مصر برآوردم تا امروز ایشان را تاکید سخت نمودم و صبح زود برخاسته، تاکید نمودم، گفتم قول مرا بشنوید. ۸ اما نشنیدند و گوش خود را فراداشتند بلکه پیروی سرکشی دل شریر خود را نمودند. پس تمام سخنان این عهد را بر ایشان وارد آوردم چونکه امر فرموده بودم که آن را وفا نمایند اما وفا نمودند.» ۹ و خداوند مرا گفت: «فته‌ای در میان مردان یهودا و ساکنان اورشلیم پیدا شده است. ۱۰ به خطای پدران پیشین خود که از شنیدن این سخنان ابا نمودند برگشتند و ایشان خدایان غیر را پیروی نموده، آنها را عبادت نمودند. و خاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهدی را که با پدران ایشان بسته بودم شکستند.» ۱۱ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: «اینک من بلایی را که از آن نتوانند درست بر ایشان خواهم آورد. و نزد من استغاثه خواهند کرد اما ایشان را اجابت نخواهم نمود. ۱۲ و شهرهای یهودا و ساکنان اورشلیم رفته، نزد خدایانی که برای آنها بخور می‌سوزانیدند فریاد خواهند کرد اما آنها در وقت مصیبت ایشان هرگز ایشان را نجات نخواهند داد. ۱۳ زیرا که‌ای یهودا شماره خدایان تو بقدر شهرهای تو می‌باشد و برحسب شماره کوچه‌های اورشلیم مذبح‌های رسوایی برپا داشتید یعنی مذبح‌ها به جهت بخورسوزانیدن برای بعل. ۱۴ پس تو برای این قوم دعایم کن و به جهت ایشان آواز تضرع و استغاثه بلندمنما زیرا که چون در

عقوبت رسام خواهند لغزید.» ۱۳ خداوند می‌گوید: «ایشان را بالکل تلف خواهم نمود که نه انگور بر مو و نه انجیر بردرخت انجیر یافت شود و برگها پرمده خواهدشد و آنچه به ایشان بدهم از ایشان زایل خواهدشد.» ۱۴ پس ما چرا می‌نشینیم؟ جمع بشوید تا به شهرهای حصاردار داخل شویم و در آنها ساکت باشیم. زیرا که یهوه خدای ما ما را ساکت گردانیده و آب تلخ به ما نوشانیده است زانو که به خداوندگناه ورزیده‌ایم. ۱۵ برای سلامتی انتظار می‌کنم و مثل بیابان سوخته شده است که احدی از آن گذرنمی‌آشفتگی پدید آمد. ۱۶ صهیل اسبان او از دان شنیده شد و از صدای شبیه زورآوانش تمامی زمین متزلزل گردید زیرا که آمده‌اند و زمین و هرچه در آن است و شهر و ساکنانش را خورده‌اند. ۱۷ زیرا خداوند می‌گوید: «اینک من در میان شما مارها و افعیها خواهم فرستاد که آنها را افسون نتوان کرد و شما را خواهند گزید.» ۱۸ کاش که ازغم خود تسلی می‌یافتم. دل در اندروم ضعف بهم رسانیده است. ۱۹ اینک آواز تضرع دختر قوم من از زمین دور می‌آید که آیا خداوند در صهیون نیست و مگر پادشاهش در آن نیست پس چراخشم مرا به بنیهای خود و اباطیل بیگانه به هیجان آوردند؟ ۲۰ موسم حصاد گذشت و تابستان تمام شد و ما نجات نیافتیم. ۲۱ به‌سبب جراحت دخترقوم خود مجروح شده و ماتم گرفته‌ام و حیرت مرا فرو گرفته است. ۲۲ آیا بلسان در جلعاد نیست و طیبی در آن نی؟ پس دختر قوم من چرا شفانیافته است؟

۹ چشمه اشک. تا روز و شب برای کشتگان دختر قوم خود گریه می‌کردم. ۲ کاش که در بیابان منزل مسافران می‌داشتم تا قوم خود را ترک کرده، از نزد ایشان می‌رفتم چونکه همگی ایشان زناکارو جماعت خیانت کارند. ۳ زبان خویش را مثل کمان خود به دروغ می‌کشند. در زمین قوی شده‌اند اما نه برای راستی زیرا خداوند می‌گوید: «از شرارت به شرارت ترقی می‌کنند و مرا نمی‌شناسند.» ۴ هر یک از همسایه خویش باحذر باشید و به هیچ برادر اعتماد ننمایید زیرا هر برادر از پا درمی‌آورد و هر همسایه به تمامی گردش می‌کند. ۵ و هر کس همسایه خود را فریب می‌دهد و ایشان راستی تکلم نمی‌نمایند و زبان خود را به دروغگوئی آموخته‌اند و از کج رفتاری خسته شده‌اند. ۶ خداوند می‌گوید که «مسکن تودر میان فریب است و از مکر خویش نمی‌خواهند که مرا بشناسند.» ۷ بنابراین یهوه صباپوت چنین می‌گوید: «اینک من ایشان را فال گذاشته، امتحان خواهم نمود. زیرا به‌خاطر دختر قوم خود چه توانم کرد؟ ۸ زبان ایشان تیر مهلک است که به فریب سخن می‌راند. به زبان خود با همسایه خویش سخنان صلح‌آمیز می‌گویند، اما در دل خود برای او کسین می‌گذارند.» ۹ پس خداوند می‌گوید: «آیا به‌سبب این چیزها ایشان را عقوبت نرسام و آیا جانم از چنین قومی انتقام نکشد؟»

آنکه من صبح زود برخاسته، به شما تکلم نموده، سخن راندم نجس ساختند. ۳۱ و مکان های بلند خود را در توفت که در وادی امانشیدید و شما را خواندم اما جواب ندادید. ۱۴ از این جهت به این خانهای که به اسم من مسمی است و شما به آن توکل دارید بسوزانند که من اینکار را امر نفرموده بودم و بخاطر خویش نیآورده. و به مکانی که به شما و به پدران شما دادم به نوعی که به شیلو ۳۲ بنابراین خداوند می گوید: اینک روزها می آید که آن باردیگر به عمل نمودم عمل خواهم کرد. ۱۵ و شما را از حضور خود خواهم راند به نوعی که جمیع برادران شما یعنی تمام ذریت افرایم را راندم. ۱۶ پس تو برای این قوم دعا مکن و به جهت ایشان آواز قوم خوراک مرغان هوا و جانوران زمین خواهد بود و کسی آنها را تضرع و استغاثه بلند منما و نزد من شفاعت مکن زیرا که من تو را اجابت نخواهم نمود. ۱۷ آیا آنچه را که ایشان در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم می کنند نمی بینی؟ ۱۸ پسران، هیزم جمع می کنند و پدران، آتش می افروزند و زنان، خمیر می سرشنند تا قرصها برای ملکه آسمان بسازند و هدایای ریختنی برای خدایان غیر ریخته مرامتغیر سازند. ۱۹ اما خداوند می گوید آیا مرامتغیر می سازند؟ نی بلکه خویشتن را تا رویهای خود را رسوا سازند. ۲۰ بنابراین خداوند بیهو چنین می گوید: اینک خشم و غضب من بر این مکان برانسان و بر بهایم و بر درختان صحرا و بر محصول زمین ریخته خواهد شد و افروخته شده، خاموش نخواهد گردید.

۲۱ «بیهو صباپوت خدای اسرائیل چنین می گوید: قربانی های سوختنی خود را بر ذبایح خویش مزید کنید و گوشت بخورید. ۲۲ زیرا که به پدران شما سخن نگفتم و در روزی که ایشان را از زمین مصر بیرون آوردم آنها را درباره قربانی های سوختنی و ذبایح امر نفرمودم. ۲۳ بلکه ایشان را به این چیز امر فرموده، گفتم که قول مرا بشنوید و من خدای شما خواهم بود و شما قوم من خواهید بود و بهر طریقی که به شما حکم نمایم سلوک نمایید تا برای شما نیکو باشد. ۲۴ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را فرا نداشتند بلکه برحسب مشورتها و سرکشی دل شیرخود رفتار نمودند و به عقب افتادند و پیش نیامدند. ۲۵ از روزی که پدران شما از زمین مصر بیرون آمدند تا امروز جمیع بندگان خود انبیا را نزد شما فرستادم بلکه هر روز صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمودم. ۲۶ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را فرانداشتند بلکه گردن خویش را سخت نموده، از پدران خود بدتر عمل نمودند. ۲۷ پس تو تمامی این سخنان را به ایشان بگو اما تو را نخواهند شنید و ایشان را بخوان اما ایشان تو را جواب نخواهند داد. ۲۸ و به ایشان بگو: ایان قومی می باشند که قول بیهو خدای خویش را نمی شنوند و تادیب نمی پذیرند زیرا راستی نابود گردیده و از دهان ایشان قطع شده است. ۲۹ (ای اورشلیم) موی خود را تراشیده، دور بینداز و بر بلندبها آواز نوحه برافراز زیرا خداوند طبقه مغضوب خود رازد و ترک نموده است. ۳۰ «چونکه خداوند می گوید بنی یهودا آنچه را که در نظر من ناپسند است بعمل آورند و رجاسات خویش را در خانه های که به اسم من مسمی است برپانموده، آن را

استخوانهای پادشاهان یهودا و استخوانهای سرورانش و استخوانهای کهنه و استخوانهای انبیا و استخوانهای سکنه اورشلیم را از قبرهای ایشان بیرون خواهند آورد. ۲ و آنها را پیش آفتاب و ماه و تمامی لشکر آسمان که آنها را دوست داشته و عبادت کرده و پیروی نموده و جستجو و سجده کرده اند پهن خواهند کرد و آنها را جمع نخواهند نمود و دفن نخواهند کرد بلکه بر روی زمین سرگین خواهد بود. ۳ و بیهو صباپوت می گوید که تمامی بقیه این قبیله شیر که باقی می ماند در هر مکانی که باقی مانده باشند و من ایشان را بسوی آن رانده باشم مرگ را بر حیات ترجیح خواهند داد. ۴ «و ایشان را بگو خداوند چنین می فرماید: اگر کسی بیفتد آیا نخواهد برخاست و اگر کسی مرتد شود آیا بازگشت نخواهد نمود؟ ۵ پس چرا این قوم اورشلیم به ارتداد دایمی مرتد شده اند و به فریب متمسک شده، از بازگشت نمودن ابامی نمایند؟ ۶ من گوش خود را فرا داشته، شنیدم اما راستی تکلم نمودند و کسی از شرارت خویش توبه نکرده و نگفته است چه کرده ام بلکه هر یک مثل اسی که به جنگ می دود به راه خود رجوع می کند. ۷ لقلق نیز در هوا موسم خود رامی داند و فاخته و پرستوک و کلنک زمان آمدن خود را نگاه می دارند لیکن قوم من احکام خداوند را نمی دانند. ۸ چگونه می گویند که ما حکیم هستیم و شریعت خداوند با ما است. به تحقیق قلم کاذب کاتبان به دروغ عمل می نمایند. ۹ حکیمان شرمنده و مدهوش و گرفتار شده اند. اینک کلام خداوند را ترک نموده اند پس چه نوع حکمتی دارند. ۱۰ بنابراین زنان ایشان را به دیگران خواهم داد و مزرعه های ایشان را به مالکان دیگر. زیرا که جمیع ایشان چه خرد و چه بزرگ بر از طمع می باشند و همگی ایشان چه نبی و چه کاهن به فریب عمل می نمایند. ۱۱ و جراحات قوم مرا اندک شفایی داده اند چونکه می گویند سلامتی است، سلامتی است، با آنکه سلامتی نیست. ۱۲ آیا چون مرتکب رجاسات شدند خجل گردیدند؟ نی ابد خجل نشدند بلکه حیا را احساس نمودند بنابراین خداوند می گوید: در میان افتادگان خواهند افتاد و حینی که من به ایشان

صباویوت چنین می فرماید: «درختان را قطع نموده، مقابل اورشلیم می‌آورد و امتی عظیمی از اقصای زمین خواهند برخاست. ۲۳ و سنگر برپا نمایند. زیرا این است شهری که سزاوار عقوبت است کمان و نیزه خواهند گرفت. ایشان مردان ستمکیش می‌باشند که چونکه اندرونش تمام ظلم است. ۷ مثل چشمه‌ای که آب خود ترحم ندارند. به آواز خود مثل دریا شورش خواهند نمود و بر آسمان رامی جوشانند همچنان او شرارت خویش رامی جوشاند. ظلم و سوار شده، مثل مردان جنگی به ضد توای دختر صهیون صف تاراج در اندرونش شنیده می‌شود و بیماریها و جراحات دایم در نظر آرای خواهند کرد.» ۲۴ آوازه این را شنیدیم و دستهای ما سست من است. ۸ ای اورشلیم، تادیب را بپذیر مبدا جان من از تو بیزار گردید. تنگی و درد مثل زنی که می‌زاید ما را درگرفته است. ۲۵ به شود و تو را ویران و زمین غیرمسکون گردانم.» ۹ بیهوه صباویوت صحرای بیرون مشوید و به راه مروید زیرا که شمشیر دشمنان و خوف چنین می‌گوید که «بقیه اسرائیل را مثل مو خوشه چینی خواهند کرد پس مثل کسی که انگور می‌چیند دست خود را بر شاخه‌هایش در خاکستر بغلطان. ماتم پسر یگانه ونوحه گری تلخ برای خود برگردان.» ۱۰ کیستند که به ایشان تکلم نموده، شهادت دهم تا بشنوند. هان گوش ایشان نامختون است که نتوانند شنید. اینک کلام خداوند برای ایشان عارگردیده است و در آن رغبت ندارند. امتحان کنی. ۲۸ همه ایشان سخت متهم شده‌اند و برای نمایی ۱۱ و من ازحدت خشم خداوند پر شده‌ام و از خودداری خسته گردیده‌ام پس آن را در کوچها بر اطفال و بر مجلس جوانان با هم بریز. زیرا که شوهر و زن هر دو گرفتار خواهند شد و شیخ با دیرینه روز. ۱۲ و خانه‌ها و مزرعه‌ها و زنان ایشان با هم از آن دیگران خواهند شد زیرا خداوند می‌گوید که «دست خود را به ضد ساکنان این زمین درازخواهم کرد. ۱۳ چونکه جمیع ایشان چه خرد و چه بزرگ، بر از طمع شده‌اند و همگی ایشان چه نبی و چه کاهن، فریب را بعمل می‌آورند. ۱۴ و جراحات قوم مرا اندک شفایی دادند، چونکه می‌گویند سلامتی است، سلامتی است با آنکه سلامتی نیست.» ۱۵ آیا چون مرتکب رجاسات شدند خجل گردیدند؟ نی ابد خجل نشدند بلکه حیا را احساس نمودند. بنابراین خداوند می‌گوید که «در میان افتادگان خواهند افتاد و حیثی که من به ایشان عقوبت رسانم خواهند لغزید.» ۱۶ خداوند چنین می‌گوید: «بر طریق هابایستید و ملاحظه نمایند و درباره طریق های قدیم سؤال نمایند که طریق نیکو کدام است تا درآن سلوک نموده، برای جان خود راحت بیابید، لیکن ایشان جواب دادند که در آن سلوک نخواهیم کرد. ۱۷ و من پاسبانان بر شما گماشتم (که می‌گفتند): به آواز کرنا گوش دهید، اما ایشان گفتند گوش نخواهیم داد. ۱۸ پس ای امت هابیشوید وای جماعت آنچه را که در میان ایشان است بدانید! ۱۹ ای زمین بشنو اینک من بلایی براین قوم می‌آورم که ثمره خیالات ایشان خواهد بود زیرا که به کلام من گوش ندادند و شرعت مرانیز ترک نمودند. ۲۰ چه فایده دارد که بخور از سباو قصب الذریره از زمین بعید برای من آورده می‌شود. قربانی های سوختنی شما مقبول نیست و ذبایح شما پسندیده من نی.» ۲۱ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: «اینک من پیش روی این قوم سنگهای لغزش دهنده خواهم نهاد و پدران و پسران با هم از آنها لغزش خواهند خورد و ساکن زمین با همسایه‌اش هلاک خواهند شد.» ۲۲ خداوند چنین می‌گوید: «اینک قومی اززمین شمال

می‌کشد و دستهای خود را دراز کرده، می‌گوید: «ای بر من زیرا که شهرهای حصاردار تو را که به آنها توکل می‌نمایم با شمشیر هلاک جان من به سبب قاتلان بیهوش شده است.»

شما را بالکل هلاک نخواهم ساخت. ۱۸ لیکن خداوند می‌گوید: «در آن روزها نیز یهوه خدای ما چراتمامی این بلاها را بر ما وارد آورده است آنگاه

توبه ایشان بگو از این جهت که مرا ترک کردید و خدایان غیر را در زمین خویش عبادت نمودید. پس غریبان را در زمینی که

از آن شما نباشد بندگی خواهید نمود. ۲۰ «این را به خاندان یعقوب اخبار نمایید و به یهودا اعلان کرده، گوید ۲۱ که ای قوم جاهل و بی فهم که چشم دارید اما نمی بینید و گوش دارید اما نمی

شنوید این را بشنوید. ۲۲ خداوند می‌گوید آیا از من نمی ترسید و آیا از حضور من نمی لرزید که ریگ را به قانون جاودانی، حد

دریازگذاشته‌ام که از آن نتواند گذشت و اگرچه امواجش متلاطم شود غالب نخواهد آمد و هرچند شورش نماید اما از آن تجاوز نمی

تواند کرد؟ ۲۳ اما این قوم، دل فتنه انگیز و متمرد دارند. ایشان فتنه انگیزخته و رفته‌اند. ۲۴ و در دل‌های خود نمی گویند که از یهوه

خدای خود بترسیم که باران اول و آخر را در موسم می‌بخشد و هفته های معین حصاد را به جهت ما نگاه می‌دارد. ۲۵ خطایای

شما این چیزها را دور کرده و گناهان شما نیکویی را از شما منع نموده است. ۲۶ زیرا در میان قوم من شیران پیدا شده‌اند که مثل

کمین نشستن صیادان در کمین می‌نشینند. دامها گسترانیده، مردم را صید می‌کنند. ۲۷ مثل قفسی که پر از پرندگان باشد،

همچنین خانه های ایشان پر از فریب است و از این جهت بزرگ و دولتمند شده‌اند. ۲۸ فریه و درخشنده می‌شوند و در اعمال زشت

هم از حد تجاوز می‌کنند. دعوی یعنی دعوی یتیمان را فیصل نمی دهند و با وجود آن کامیاب می‌شوند و فقیران را دادرسی

نمی کنند. ۲۹ و خداوند می‌گوید: آیا به سبب این کارها عقوبت نخواهم رسانید و آیا جان من از چنین طایفای انتقام

کشید؟ ۳۰ امری عجیب و هولناک در زمین واقع شده است. ۳۱ خاندان یهودا به من به شدت خیانت ورزیده‌اند.» ۱۲ خداوند را

انکار نموده، می‌گویند که او نیست و بلا به ما نخواهد رسید و شمشیر و قحط را نخواهیم دید. ۱۳ و انبیا باد می‌شوند و کلام در

ایشان نیست پس به ایشان چنین واقع خواهد شد. ۱۴ بنابراین یهوه خدای صباوت چنین می‌گوید: «چونکه این کلام را گفتید

همانانم کلام خود را در دهان تو آتش و این قوم راهیزم خواهیم ساخت و ایشان را خواهد سوزانید.» ۱۵ خداوند می‌گوید: «ای

خاندان اسرائیل، اینک من امتی را از دور بر شما خواهم آورد. امتی که زورآورد و امتی که قدیمند و امتی که زبان ایشان را نمی دانی

و گفتار ایشان را نمی فهمی. ۱۶ ترکش ایشان قبر گشاده است و خرمن و نان تو را که پسران و مهیا سازید و برخاسته، در وقت ظهر برآیم. وای بر ما زیرا که روز

دخترانت آن را می باید بخورند خواهند خورد و گوسفندان و گاووان تو را خواهند خورد و و در شب برآیم تا قصرهای ما منهدم سازیم. ۶ زیرا که یهوه

وایشان از زمین شمال به آن زمینی که نصب پدران ایشان ساختم اورشلیم گفته خواهد شد که باد سموم از بلندیهای بیابان بسوی با هم خواهند آمد. ۱۹ و گفتم که من تو را چگونه در میان پسران دختر قوم من خواهد وزیدنه برای افشاندن و پاک کردن خرمن. قرار دهم و زمین مرغوب و میراث زیباترین امت‌ها را به تو دهم؟ پس ۱۲ باد شدید از اینها برای من خواهد وزید و من نیز الان برایشان گفتم که مرا پدر خواهی خواند و از من دیگر مرتد نخواهی شد. داوری‌ها خواهم فرمود. ۱۳ اینک او مثل ابر می‌آید و ارابه های او ۲۰ خداوند می‌گوید: هر آینه مثل زنی که به شوهر خود خیانت ورزد همچنین شمای خاندان اسرائیل به من خیانت ورزیدی. ۲۱ شده‌ایم. ۱۴ ای اورشلیم دل خود را از شرارت شست و شو کن تا آواز گریه و تضرعات بنی اسرائیل از بلندیهایش نیده می‌شود زیرا که نجات یابی! تا به کی خیالات فاسد تو در دلت بماند؟ ۱۵ زیرا راههای خود را منحرف ساخته و بیهو خدای خود را فراموش آوازی از دان اخبار می‌نماید و از کوهستان افرام به مصیبتی اعلان کرده‌اند. ۲۲ ای فرزندان مرتد بازگشت نمایید و من ارتداهای می‌کنم. ۱۶ امت‌ها را اطلاع دهید، هان به ضد اورشلیم اعلان شما را شفا خواهم داد.» (ومی گویند): «اینک نزد تو می‌آیم زیرا که تو بیهو خدای ما هستی. ۲۳ به درستی که ازدحام کوهها از تلها باطل می‌باشد. زیرا به درستی که نجات اسرائیل در بیهو خدای ما است. ۲۴ و خجالت مشقت پدران ما، یعنی ربه و گله و پسران و دختران ایشان را از طفولیت ما تلف کرده است. ۲۵ در این شرارت تو به حدی تلخ است که به دلت رسیده است. ۱۹ خجالت خود می‌خوایم و رسوایی ما، ما رامی پوشاند زیرا که هم ما و هم پدران ما از طفولیت خود تا امروز به بیهو خدای خویش گناه ورزیده و آواز بیهو خدای خویش را نشنیده‌ایم.»

۴ بازگشت نمایی، اگر نزد من بازگشت نمایی و اگر رجاسات خود را از خود دور نمایی پراکنده نخواهی شد. ۲ و به راستی و انصاف و عدالت به حیات بیهو قسم خواهی خورد و امت هاخویش را به او مبارک خواهند خواند و به وی فخر خواهند کرد.» ۳ زیرا خداوند به مردان یهودا و اورشلیم چنین می‌گوید: «زمینهای خود را شیار کنید و در میان خارها مکارید. ۴ ای مردان یهودا و ساکنان اورشلیم خویش را برای خداوند مختون سازید و غلفه دل‌های خود را دور کنید مبدا حدت خشم من به سبب بدی اعمال شما مثل آتش صادر شده، افروخته گردد و کسی آن را خاموش نتواند کرد. ۵ در یهودا اخبار نمایید و در اورشلیم اعلان نموده، بگویند و در زمین کرنا بنوازید و به آواز بلند ندا کرده، بگویند که جمع شوید تا به شهرهای حصاردار داخل شویم. ۶ علمی بسوی صهیون برافزاید و برای پناه فرار کرده، توقف ننمایید زیرا که من بلایی و شکستی عظیم از طرف شمال می‌آورم. ۷ شیری از بیشه خود برآمده و هلاک کننده امت‌ها حرکت کرده، از مکان خویش درآمده است تا زمین تو را ویران سازد و شهرهای خراب شده، غیرمسکون گردد. ۸ از این جهت پلاس پوشیده، ماتم گیرید و لوله کنید زیرا که حدت خشم خداوند از ما برنگشته است. ۹ و خداوند می‌گوید که در آن روز دل پادشاه و دل سروران شکسته خواهد شد و کاهنان متحیر و انبیا مشوش خواهند گردید.» ۱۰ پس گفتم: «آه‌ای خداوند بیهو! به تحقیق این قوم و اورشلیم را بسیار فریب دادی زیرا گفتی شما را سلامتی خواهد بود و حال آنکه شمشیر به جان رسیده است.» ۱۱ در آن زمان به این قوم و به

بلند وزیر هر درخت سبز خوابیده، زنا کردی. ۲۱ و من تو را مو نمودم؟ مگر آن زمین بسیار ملوث نخواهد شد؟ لیکن خداوند می اصل و تخم تمام نیکو غرس نمودم پس چگونه نهال مو بیگانه گوید: تو با یاران بسیار زنا کردی اما نزد من رجوع نما. ۲ چشمان برای من گردیده‌ای؟ ۲۲ پس اگرچه خویشتن را با اشنان بشویی و خود را به بلندبها برافرازی و ببین که کدام جا است که در آن با تو صایون برای خود زیاده بکار بری، اما خداوند بیهو می‌گوید که گناه هم‌خواب نشده‌اند. برای ایشان بسر راهها مثل (زن) عرب در تو پیش من رقم شده است. ۲۳ چگونه می‌گویی که نجس نشدم بیابان نشستی و زمین را به زنا و بدرفتاری خود ملوث ساختی. ۳ و در عقب بعلم نرفتم؟ طریق خویش را در وادی بنگر و به آنچه پس بارش‌ها بازداشته شد و باران بهاری نیامد و تو را جبین زن زانیه کردی اعتراف نمای شتر تیزرو که در راههای خود می‌دوی! ۲۴ بوده، حیارا از خود دور کردی. ۴ آیا از این به بعد مرا صدانخواهی مثل گورخر هستی که به بیابان عادت داشته، در شهوت دل خود زد که‌ای پدر من، تو یار جوانی من بودی؟ ۵ آیا غضب خود را تا باد را بر می‌کشد. کیست که از شهوتش او را برگرداند؟ آنانی که به ابد خواهد نمود و آن را تا به آخر نگاه خواهد داشت؟ اینک این او را می‌طلبند خسته نخواهند شد و او را در ماهش خواهند یافت. راگفتی اما اعمال بد را بجا آورده، کامیاب شدی. ۶ و خداوند ۲۵ پای خود را از برهنگی و گلوی خویش را از تشنگی باز دار. در ایام بوشیا پادشاه به من گفت: «آیا ملاحظه کردی که اسرائیل اما گفتی نی امیدنیست زیرا که غریبان را دوست داشتم و از عقب مرتد چه کرده است؟ چگونه به فراز هر کوه بلند و زیر هر درخت ایشان خواهم رفت. ۲۶ مثل دزدی که چون گرفتار شود خجیل سبز رفته در آنجا زنا کرده است؟ ۷ و بعد از آنکه همه این کارها را گردد. همچنین خاندان اسرائیل با پادشاهان و سروران و کاهنان و کرده بود من گفتم نزد من رجوع نما، اما رجوع نکرد و خواهر انبیای ایشان خجیل خواهند شد. ۲۷ که به جوب می‌گویند تو پدر خائن او یهودا این را بندید. ۸ و من دیدم با آنکه اسرائیل مرتد زنا من هستی و به سنگ که تو مرا زانیده‌ای زیرا که پشت به من دادند و نه رو. اما در زمان مصیبت خود می‌گویند: بر خیز و ما را نجات لکن خواهر خائن او یهودا نترسید بلکه او نیز رفته، مرتکب زنا شد. ده. ۲۸ پس خدایان تو که برای خود ساختی کجایند؟ ایشان در ۹ و واقع شد که به سبب سهل انگاری او در زناکاریش زمین ملوث زمان مصیبت بر خیزند و تو را نجات دهند. زیرا که‌ای یهودا خدایان گردید و او با سنگها و چوبها زنامود. ۱۰ و نیز خداوند می‌گوید: تو به شماره شهرهای تومی باشی.» ۲۹ خداوند می‌گوید: «چرا با خداوند من تمامی دل من مخاصمه می‌نمایید جمیع شما بر من عاصی شده‌اید. ۳۰ خود رجوع نکرد بلکه با ریاکاری.» ۱۱ پس خداوند مرا گفت: پسران شما را عیب زده‌ام زیرا که تادیب رانمی پذیرند. شمشیر «اسرائیل مرتد خویشتن را از یهودای خائن عادلتر نموده است. ۱۲ شما مثل شیر درنده انبیای شما را هلاک کرده است. ۳۱ ای لهدا برو و این سخنان را بسوی شمال ندا کرده، بگو: خداوند شما که اهل این عصر می‌باشید کلام خداوند را بفهمید! آیا من برای اسرائیل مثل بیابان یا زمین ظلمت غلیظ شده‌ام؟ پس قوم من زیرا خداوند می‌گوید: من روف هستم و تا به ابد خشم خود را نگاه چرا می‌گویند که روسای خود شده‌ایم و بار دیگر نزد تو نخواهیم نمود. ۱۳ فقط به گناهانت اعتراف نما که بر بیهو آمد. ۳۲ آیا دوشیزه زبور خود را یا عروس آرایش خود را فراموش خدای خویش عاصی شدی و راههای خود را زیر هر درخت سبز کنده؟ اما قوم من روزهای بیشمار مرا فراموش کرده‌اند. ۳۳ چگونه راه برای بیگانگان منشعب ساختی و خداوند می‌گوید که شما آواز مرا خود را مهبامی سازی تا محبت را بطلبی؟ بنابراین زنان بد رانیز به نشنیدید. ۱۴ پس خداوند می‌گوید: ای پسران مرتد رجوع نمایند راههای خود تعلیم دادی. ۳۴ در دامنه‌های تونیز خون جان فقیران زیرا که من شوهر شما هستم و از شما یک نفر از شهری و دو نفر بی‌گناه یافته شد. آنها را درنقب زدن نیافتم بلکه بر جمیع آنها. از قبیل‌های گرفته، شما را به صهیون خواهم آورد. ۱۵ و به شما ۳۵ و می‌گویی: چونکه بی‌گناه هستم غضب او از من برگردانیده شبانان موافق دل خود خواهم داد که شما را به معرفت و حکمت خواهد شد. اینک به سبب گفتنت که گناه نکرده‌ام بر تو داوری خواهند چرانید. ۱۶ «و خداوند می‌گوید که چون در زمین افزوده خواهم نمود. ۳۶ چرا ایقدر می‌شتابی تا راه خود را تبدیل نمایی؟ و بارور شوید در آن ایام بار دیگر تابوت عهد بیهو را به زبان چنانکه از آشور خجیل شدی همچنین از مصر نیز خجیل خواهی نخواهند آورد و آن به خاطر ایشان نخواهد آمد و آن را ذکر نخواهند شد. ۳۷ از این نیز دستهای خود را بر سرست نهاده، بیرون خواهی کرد و آن را زیارت نخواهند نمود و بار دیگر ساخته نخواهد شد. آمد. چونکه خداوند اعتماد تو را خوار شمرده است پس از ایشان ۱۷ زیرا در آن زمان اورشلیم را کرسی بیهو خواهند نامید و تمامی امت‌ها به آنجا به جهت اسم بیهو به اورشلیم جمع خواهند شد و ایشان بار دیگر پیروی سرکشی دل‌های شیرخود را نخواهند نمود. ۱۸ و در آن ایام خاندان یهودا با خاندان اسرائیل راه خواهند رفت

۳ و می‌گوید: «اگر مرد، زن خود را طلاق دهد او از وی جدا شده، زن مرد دیگری بشود آیا بار دیگر به آن زن رجوع خواهد

۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «برو و به

گوش اورشلم ندا کرده، بگو خداوند چنین می گوید: غیرت جوانی

۱ کلام ارمیا ابن حلقیا از کاهنانی که درعناتوت در زمین تو ومحببت نامزد شدن تو را حینی که از عقب من دریابان و بنیامین بودند. ۲ که کلام خداوند در ایام یوشیا ابن آمون پادشاه در زمین لم یزرع می خرامیدی برایت به خاطر می آورم. ۳ اسرائیل یهودا درسال سیزدهم از سلطنت او بر وی نازل شد. ۳ و درایام برای خداوند مقدس ونویر محصول او بود. خداوند می گوید: آتانی یهوایقم بن یوشیا پادشاه یهودا تا آخر سال یازدهم صدقیا ابن یوشیا که اورا بخورند مجرم خواهند شد و بلا بر ایشان مستولی خواهد پادشاه یهودا نازل می شد تا زمانی که اورشلم در ماه پنجم به گردید. ۴ ای خاندان یعقوب و جمیع قبایل خانواده اسرائیل اسیری برده شد. ۴ پس کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۵ کلام خداوند را بشنوید! ۵ خداوند چنین می گوید: «پدران شما «قبل از آنکه تو را در شکم صورت بندم تو راشناختم و قبل از در من چه بی انصافی یافتند که از من دوری ورزیدند و اباطیل را بیرون آمدنت از رحم تو راتقدیس نمودم و تو را نبی امتها قرار پیروی کرده، باطل شدند؟ ۶ و نگفتند: یهوه کجا است که ما راز دادم.» ۶ پس گفتم: «آهای خداوند یهوه اینک من تکلم کردن را زمین مصر برآورد و ما را در بیابان و زمین ویران و پر از حفرهها و نمی دانم چونکه طفل هستم.» ۷ اماخداوند مرا گفت: «مگو زمین خشک و سایه موت وزمینی که کسی از آن گذر نکند و من طفل هستم، زیرا هرجایی که تو را بفروسم خواهی رفت و آدمی در آن ساکن نشود رهبری نمود؟ ۷ و من شما را به زمین بهرچه تو را امر فرمایم تکلم خواهی نمود. ۸ از ایشان مترس زیرا بستانها آورد تا میوهها و طیبات آن را بخورید، اما چون داخل آن خداوند می گوید: من با تو هستم و تو را رهایی خواهم داد.» ۹ شدید زمین مرا نجس ساختیدومیراث مرا مکروه گردانیدید. ۸ آنگاه خداوند دست خود را دراز کرده، دهان مرا لمس کرد و کاهنان نگفتند: یهوه کجاست و خوانندگان تورات مرا نشناختندو خداوندبه من گفت: «اینک کلام خود را در دهان تو نهادم. ۱۰ شبانان بر من عاصی شدند و انبیا برای بعل نبوت کرده، در عقب بدان که تو را امروز بر امتها و ممالک مبعوث کردم تا از ریشه چیزهای بی فایده رفتند. ۹ بنا براین خداوند می گوید: بار دیگر با برکنی و منهدم سازی و هلاک کنی و خراب نمایی و بنا نمایی و شما مخاصمه خواهم نمود و با پسران پسران شما مخاصمه خواهم غرس کنی.» ۱۱ پس کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای ارمیا چه می بینی؟ گفتم: «شاخه ای از درخت بادام می بینم.» ۱۲ و به قیدار فرستاده به دقت تعقل نمایند و دریافت کنید که آیا خداوند مرا گفت: «نیکو دیدی زیرا که من بر کلام خود دیده حادثهای مثل این واقع شده باشد؟ ۱۱ که آیا هیچ امتی خدایان بانی می کنم تا آن راه انجام رسانم.» ۱۳ پس کلام خداوند بار دیگر به من رسیده، گفت: «چه چیز می بینی؟» گفتم: «دیگی جلال خویش را به آنچه فایده ای ندارد عوض نمودند. ۱۲ پس جوشده می بینم که رویش از طرف شمال است.» ۱۴ و خداوند خداوند می گوید: ای آسمانها از این متحیر باشید و به خود لرزیده، مرا گفت: «بلایی از طرف شمال بر جمیع سکنه این زمین منبسط به شدت مشوش شوید! ۱۳ زیرا قوم من دو کار بد کرده اند. مرا خواهدشد. ۱۵ زیرا خداوند می گوید اینک من جمیع قبایل ممالک که چشمه آب حیاتم ترک نموده و برای خود حوضها کنده اند، شمالی را خواهم خواند و ایشان آمده، هر کس کرسی خود را در یعنی حوضهای شکسته که آب را نگاه ندارد. ۱۴ آیاسرائیل غلام دهنه دروازه اورشلم و بر تمامی حصارهایش گرداگرد و به ضد تمامی شهرهای یهودا برپا خواهد داشت. ۱۶ و بر ایشان احکام غرش نموده، آواز خود را بلند کردند و زمین او را ویران ساختند و خود را دربار همه شرارتشان جاری خواهم ساخت چونکه مرا ترک شهرهایش سوخته و غیرمسکون گردیده است. ۱۶ و پسران نوف و کردند و برای خدایان غیر بخورسوزانیدن واعمال دستهای خود را تحفیس فرق تو را شکسته اند. ۱۷ آیا این را بر خویشتن واردنیوردی سجده نمودند. ۱۷ پس توکمر خود را ببند و برخاسته، هرآنچه را چونکه یهوه خدای خود را حینی که تو را رهبری می نمود ترک من به توامر فرمایم به ایشان بگو و از ایشان هراسان مباش، مبدا تو کردی؟ ۱۸ و الان تو را باره مصر چه کار است تا آب شیحور را را پیش روی ایشان مشوش سازم. ۱۸ زیرااینک من تو را امروز شهر بنوشی؟ و تو را با راه آشور چه کار است تا آب فرات را بنوشی؟» ۱۹ حصاردار و ستون آهنین و حصارهای برنجین به ضد تمامی زمین خدایان یهوه صباوت چنین می گوید: «شرارت تو، تو را تنبیه برای پادشاهان یهودا و سروران و کاهنانش و قوم زمین ساختم. ۱۹ کرده و ارتداد تو، تو راتوبیخ نموده است پس بدان و ببین که و ایشان با تو جنگ خواهند کرداما بر تو غالب نخواهند آمد، زیرا این امرزشت و تلخ است که یهوه خدای خود را ترک نمودی و خداوند می گوید: من با تو هستم و تو را رهایی خواهم داد.» ترس من در تو نیست. ۲۰ زیرا از زمان قدیم یوغ تو را شکستم و بندهای تو را گسیختم وگفتی بندگی نخواهم نمود زیرا بر هر تل

جهت اضطراب نخواهند زاید زیرا که اولاد برکت یافتگان خداوند هستند و ذریت ایشان با ایشانند. ۲۴ و قبل از آنکه بخوانند من جواب خواهم داد. و پیش از آنکه سخن گویند من خواهم شنید. ۲۵ گرگ و پره با هم خواهند چرید و شیر مثل گاو کاه خواهد خورد و خوراک مار خاک خواهد بود. خداوند می‌گوید که در تمامی کوه مقدس من، ضرر نخواهند رسانید و فساد نخواهند نمود.»

۶۶ خداوند چنین می‌گوید: «آسمانها کرسی من و زمین پای انداز من است، پس خانه‌ای که برای من بنا می‌کنید کجا است؟ و مکان آرام من کجا؟» ۲ خداوند می‌گوید: «دست من همه این چیزها را ساخت پس جمیع اینها وجود آمد اما به این شخص که مسکین و شکسته دل و از کلام من لرزان باشد، نظر خواهم کرد. ۳ کسی که گاوی ذبح نماید مثل قاتل انسان است و کسی که گوسفندی ذبح کند مثل شخصی است که گردن سگ را بشکند. و آنکه هدیه‌ای بگذرانند مثل کسی است که خون خنزیری را بیزد و آنکه بخورسوزاند مثل شخصی است که بتی را تریک نماید و ایشان راههای خود را اختیار کرده‌اند و جان ایشان از رجاسات خودشان مسرور است. ۴ پس من نیز مصیبت های ایشان را اختیار خواهم کرد و ترسهای ایشان را بر ایشان عارض خواهم گردانید، زیرا چون خواندم کسی جواب نداد و چون تکلم نمودم ایشان نشنیدند بلکه آنچه را که در نظر من ناپسند بود بعمل آوردند و آنچه را که نخواستم اختیار کردند.» ۵ ای آنانی که از کلام خداوند می‌لرزد سخن او را بشنوید. برادران شما که از شما نفرت دارند و شما را بخاطر اسم من از خود می‌رانند می‌گویند: خداوند تمجید کرده شود تا شادی شما را ببینم لیکن ایشان خجل خواهند شد. ۶ آواز غوغا از شهر، صدایی از هیکل، آواز خداوند است که به دشمنان خود مکافات می‌رساند. ۷ قبل از آنکه درد زه بکشد، زاید. پیش از آنکه درد او را فروگیرد اولاد نرینه‌ای آورد. ۸ کیست که مثل این را شنیده و کیست که مثل این را دیده باشد؟ آیا ولایتی در یک روز مژولود گردد و قومی یکدفعه زاید شود؟ زیرا صهیون به مجرد درد زه کشیدن پسران خود را زاید. ۹ خداوند می‌گوید: «آیا من بغم رحم برسانم و نرایانم؟» و خدای تومی گوید: «آیا من که زایاننده هستم، رحم رابیندم؟» ۱۰ ای همه آنانی که اورشلیم را دوست می‌دارید با او شادی کنید و برایش وجد نمایید. وای همه آنانی که برای او ماتم می‌گیرید، با او شادی بسیار نمایید. ۱۱ تا از پستانهای تسلیات اوبمکید و سیر شوید و بدوشید و از فراوانی جلال او محظوظ گردید. ۱۲ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «اینک من سلامتی را مثل نهر و جلال امت‌ها را مانند نهر سرشار به او خواهم رسانید. و شما خواهید مکید و در آغوش او برداشته شده، بر زانوهایش بناز پرورده خواهید شد.» ۱۳ و مثل کسی که مادرش او را تسلی دهد همچنین من شما را تسلی

۶۴ کاش که آسمانها را منسحق ساخته، نازل می شدی و کوهها از رویت تو متزلزل می گشت. ۲ مثل آتشی که خورده چوپها را مشتعل سازد و ناری که آب را به جوش آورد تا نام خود را بر دشمنان معروف سازی و امتها از رویت تو لرزان گردند. ۳ حیثی که کارهای هولناک را که منتظر آنها نبودیم بجا آوردی. آنگاه نزول فرمودی و کوهها از رویت تو متزلزل گردید. ۴ زیرا که از ایام قدیم نشنیدند و استماع نمودند و چشم خدای را غیر از تو که برای منتظران خویش بپردازد ندید. ۵ تو آنانی را که شادمانند و عدالت را بجا می آوردند و به راههای تو تو را به یاد می آوردند ملاقات می کنی. اینک تو غضبناک شدی و ما گناه کرده ایم در اینها مدت مدیدی بسر بردیم و آیا نجات توانیم یافت؟ ۶ زیرا که جمیع ما مثل شخص نجس شده ایم وهمه اعمال عادل ما مانند لته ملوث می باشد. وهمگی ما مثل برگ، پژمرده شده، گناهان ما مثل باد، ما را می ریايد. ۷ و کسی نیست که اسم تو را بخواند یا خویشتر را برانگیزاند تا به تو متمسک شود زیرا که روی خود را از ما پوشیده ای و ما را به سبب گناهان ما گداخته ای. ۸ اما الان ای خداوند، تو پدر ما هستی. ما گل هستیم و تو صانع ما هستی و جمیع ما مصنوع دستهای تو می باشیم. ۹ ای خداوند بشدت غضبناک مباش و گناه را تا به ابد بخاطر مدار. هان ملاحظه نما که همگی ما قوم تو هستیم. ۱۰ شهرهای مقدس تو بیابان شده. صهیون، بیابان و اورشلیم، ویرانه گردیده است. ۱۱ خانه مقدس و زیبای ما که پدران ما تو را در آن تسیح می خواندند به آتش سوخته شده و تمامی نفایس ما به خرابی مبدل گردیده است. ۱۲ ای خداوند آیا با وجود این همه، خودداری می کنی وخاموش شده، ما را بشدت رنجور می سازی؟

۶۵ «آنانی که مرا طلب ننمودند مرا جستندو آنانی که مرا نطلبیدند مرا یافتند. و به قومی که به اسم من نامیده نشدند گفتم لیبیک لیبیک. ۲ تمامی روز دستهای خود را بسوی قوم متمدنی که موافق خیالات خود به راه ناپسندیده سلوک می نمودند دراز کردم. ۳ قومی که پیش رویم غضب مرا همیشه بهیجان می آوردند، که درباغات قریانی می گذراندند و بر آجرها بخورمی سوزاندند. ۴ که در قبرها ساکن شده، در مغاره هامنزل دارند، که گوشت خنزیر می خورند وخورش نجاسات در ظروف ایشان است. ۵ که تمام نرسانیده باشد زیرا که طفل در سن صدسالگی خواهد مرد می گویند: «در جای خود بایست و نزدیک من میازیرا که من از تو مقدس تر هستم.» اینان دود دربینی من می باشند و آتشی که تمامی روز مشتعل است. ۶ همانا این پیش من مکتوب است. پس ساکت نخواهم شد بلکه پاداش خواهم داد و به آغوش ایشان مکافات خواهم رسانید. ۷ خداوند می گوید درباره گناهان شما و گناهان پدران شما باهم که بر کوهها بخورسوزانیدید و

مرا بر تلها هانت نمودید پس جزای اعمال شما را اول به آغوش شما خواهم رسانید. ۸ خداوند چنین می گوید: «چنانکه شیره درخوشه یافت می شود و می گویند آن را فاسدساز زیرا که برکت در آن است. همچنان به خاطر بندگان خود عمل خواهم نمود تا (ایشان را) بالکل هلاک نسازم. ۹ بلکه نسلی از یعقوب ووارثی برای کوههای خویش از یهودا به ظهورخواهم آورد. و برگزیدگانم ورثه آن و بندگانم ساکن آن خواهند شد. ۱۰ و شارون، مرتع گلهها ووادای عاکور، خوابگاه رمهها به جهت قوم من که مرا طلبیده اند خواهد شد. ۱۱ و اما شما که خداوند را ترک کرده و کوه مقدس مرا فراموش نموده اید، و مانده ای به جهت بخت مهیا ساخته وشراب ممزوج به جهت اتفاق ریخته اید، ۱۲ پس شما را به جهت شمشیر مقدر ساختم و جمیع شما برای قتل خم خواهید شد زیرا که چون خواندم جواب ندادید و چون سخن گفتم نشنیدید و آنچه را که در نظر من ناپسند بود بعمل آوردید و آنچه را که نخواستم برگزیدید.» ۱۳ بنابراین خداوند بیهو می گوید: «هان بندگان من خواهند خورد اما شما گرسنه خواهید بود اینک بندگانم خواهند نوشید اما شما تشنه خواهید بود. همانا بندگانم شادی خواهند کرد اما شما خجل خواهید گردید. ۱۴ اینک بندگانم از خوشی دل، ترنم خواهند نمود اما شما از کدورت دل، فریادخواهید نمود و از شکستگی روح، ولوله خواهید کرد. ۱۵ و نام خود را برای برگزیدگان من به جای لعنت، ترک خواهید نمود پس خداوند بیهو تو را بقتل خواهد رسانید و بندگان خویش را به اسم دیگر خواهد نامید. ۱۶ پس هرکه خویشترن را بروی زمین برکت دهد، خویشترن را به خدای حق برکت خواهد داد و هرکه بروی زمین قسم خوردبه خدای حق قسم خواهد خورد. زیرا که تنگیهای اولین فراموش شده و از نظر من پنهان گردیده است. ۱۷ زیرا اینک من آسمانی جدید و زمینی جدید خواهم آفرید و چیزهای پیشین بیادنخواهد آمد و بخاطر نخواهد گذشت. ۱۸ بلکه از آنچه من خواهم آفرید، شادی کنید و تا به ابدوجد نمایید زیرا اینک اورشلیم را محل وجد و قوم او را محل شادمانی خواهم آفرید. ۱۹ و از اورشلیم وجد خواهم نمود و از قوم خود شادی خواهم کرد و آواز گریه و آواز ناله بار دیگر در او شنیده نخواهد شد. ۲۰ و بار دیگر طفل کم روز از آنجا نخواهد بود و نه مرد پیر که عمر خود را به خنزیر می خورند وخورش نجاسات در ظروف ایشان است. ۵ که تمام نرسانیده باشد زیرا که طفل در سن صدسالگی خواهد مرد لیکن گناهکار صد ساله ملعون خواهد بود. ۲۱ و خانهها بنا کرده، در آنها ساکن خواهند شد و تاکستانها غرس نموده، میوه آنها را خواهند خورد. ۲۲ بنا نخواهند کرد تا دیگران سکونت نمایند است. پس ساکت نخواهم شد بلکه پاداش خواهم داد و به آغوش ایشان مکافات خواهم رسانید. ۷ خداوند می گوید درباره گناهان شما و گناهان پدران شما باهم که بر کوهها بخورسوزانیدید و

۹ و نسل ایشان در میان امت‌ها و ذریت ایشان در میان قوم‌ها خویش می‌خرامد؟ من که به عدالت تکلم می‌کنم و برای نجات، معروف خواهند شد. هرکه ایشان را ببیند اعتراف خواهد نمود که زورآور می‌باشم. ۲ چرا لباس تو سرخ است و جامه تو مثل ایشان ذریت مبارک خداوند می‌باشند. ۱۰ در خداوند شادی کسی که چرخشت را پایمال کند؟ ۳ من چرخشت را تنها پایمال بسیاری می‌کنم و جان من در خدای خود وجد می‌نماید زیرا که مرا نمودم واحدی از قوم‌ها با من نبود و ایشان را بغضب خود پایمال به‌جامه نجات ملبس ساخته، رداى عدالت را به من پوشانید. کردم و بحدت خشم خویش لگد کوب نمودم و خون ایشان به چنانکه داماد خویشتن را به تاج آرایش می‌دهد و عروس، خود را به زیورها زینت می‌بخشد. ۱۱ زیرا چنانکه زمین، نباتات خود رامی زیرا که یوم انتقام در دل من بود و سال فدیه شدگانم رسیده رویاند و باغ، زرع خویش را نمو می‌دهد، همچنان خداوند یهوه عدالت و تسبیح را پیش روی تمامی امت‌ها خواهد رویانید. دستگیری نبود. لهذا بازوی من مرانجات داد و حدت خشم من مرا دستگیری نمود. ۶ و قوم‌ها را به غضب خود پایمال نموده، ایشان را از حدت خشم خویش مست ساختم. و خون ایشان را بر زمین ریختم. ۷ احسانهای خداوند و تسبیحات خداوند را ذکر خواهم نمود برحسب هرآنچه خداوند برای ما عمل نموده است و به موجب کثرت احسانی که برای خاندان اسرائیل موافق رحمت‌ها و وفوررفت خود بجا آورده است. ۸ زیرا گفته است: ایشان قوم من و پسرانی که خیانت نخواهند کردمى باشند، پس نجات‌دهنده ایشان شده است. ۹ او در همه تنگیهای ایشان به تنگ آورده شد و فرشته حضور وی ایشان را نجات داد. در محبت و حلم خود ایشان را فدیه داد و در جمیع ایام قدیم، متحمل ایشان شده، ایشان را برداشت. ۱۰ اما ایشان عاصی شده، روح قدوس او رامحزون ساختند، پس برگشته، دشمن ایشان شد او خود با ایشان جنگ نمود. ۱۱ آنگاه ایام قدیم و موسی و قوم خویش را بیاد آورد (و گفت) کجاست آنکه ایشان را با شبان گله خود از دریا برآورد و کجاست آنکه روح قدوس خود را در میان ایشان نهاد؟ ۱۲ که بازوی جلیل خود را به‌دست راست موسی خرامان ساخت و آنها را پیش روی ایشان منشق گردانید تا اسم جاودانی برای خویش پیدا کند؟ ۱۳ آنکه ایشان را در لجه‌ها مثل اسب در بیابان رهبری نمود که لغزش نخورند. ۱۴ مثل بهایمی که به وادی فرود می‌روند روح خداوند ایشان را آرامی بخشید. هم چنان قوم خود را رهبری نمودی تا برای خود اسم مجید پیدا نمای. ۱۵ از آسمان بنگر و از مسکن قدوسیت و جلال خویش نظر افکن. غیرت جبروت تو کجاست؟ جوشش دل و رحمت های تو که به من نمودی بازداشته شده است. ۱۶ به درستی که تو پدر ما هستی اگرچه ابراهیم ما را نشناسد و اسرائیل ما را بجا نیاورد، اما توای یهوه، پدر ما و ولی ما هستی و نام تو از ازل می‌باشد. ۱۷ پس‌ای خداوند ما را از طریق های خود چرا گمراه ساختی و دل‌های ما را سخت گردانیدی تا از قوم مقدس تو اندک زمانی آن رامتصرف بودند و دشمنان ما مکان

۶۲ به خاطر صهیون سکوت نخواهم کرد و به خاطر اورشلیم خاموش نخواهم شد تا عدالتش مثل نور طلوع کند و نجاتش مثل چراغی که افروخته باشد. ۲ و امت‌ها، عدالت تو را و جمیع پادشاهان، جلال تو را مشاهده خواهند نمود. و تو به اسم جدیدی که دهان خداوند آن را قرار می‌دهد مسمی خواهی شد. ۳ و تو تاج جلال، در دست خداوند و افسرملوکانه، در دست خدای خود خواهی بود. ۴ و تودیدگر به متروک مسمی نخواهی شد و زمینت را ربابر دیگر خرابه نخواهند گفت، بلکه تو را حفصیه و زمینت را بعوله خواهند نامید زیرا خداوند از تومسرور خواهد شد و زمین تو منکوحه خواهد گردید. ۵ زیرا چنانکه مردی جوان دوشیزه‌ای را به نکاح خویش در می‌آورد هم چنان پسرانت تو را منکوحه خود خواهند ساخت و چنانکه داماد از عروس مبتهج می‌گردد هم چنان خدایت از تومسرور خواهد بود. ۶ ای اورشلیم دیده بانان برحصارهای تو گماشته‌ام که هر روز و هرشب همیشه سکوت نخواهند کرد. ای متذکران خداوند خاموش مباشید! ۷ و او را آرامی ندهید تا اورشلیم را استوار کرده، آن را در جهان محل تسبیح بسازد. ۸ خداوند به‌دست راست خود و به بازوی قوی خویش قسم خورده، گفته است که بار دیگر غله تو را ماکول دشمنانست و سازم و غریبان، شراب تو را که برایش زحمت کشیده‌ای نخواهند نوشید. ۹ بلکه آنانی که آن را می‌چینند آن را خورده، خداوند را تسبیح خواهند نمود و آنانی که آن را جمع می‌کنند آن را در صحنهای قدس من خواهند نوشید. ۱۰ بگذرید از دروازه های بگذرید. طریق قوم را مهیا سازید و شاهراه را بلند کرده، مرتفع سازید و سنگها را برچیده علم را به جهت قوم‌ها برپا نمایید. ۱۱ اینک خداوند تاقصای زمین اعلان کرده است، پس به دخترصهیون بگویید اینک نجات تو می‌آید. همانا اجرت او همراهش و مکافات او پیش رویش می‌باشد. ۱۲ و ایشان را به قوم مقدس و فدیه شدگان خداوند مسمی خواهند ساخت و تو به مطلوب و شهر غیر متروک نامیده خواهی شد.

۶۳ این کیست که از ادم با لباس سرخ ازبصره می‌آید؟ یعنی این که به لباس جلیل خود ملبس است و در کثرت قوت

خشم را و به دشمنان خویش مکافات و به جزایر پادشاه را خواهد رسانید. ۱۹ و از طرف مغرب ازنام بیهوه و از طلوع آفتاب از جلال متروک و مبعوض بودی و کسی از میان تو گذرنمی کرد. من تو را وی خواهند رسید زیرا که او مثل نهر سرشاری که باد خداوندان را فخر جاودانی و سرور دهرهای بسیار خواهد گردانید. ۱۶ و شیر براند خواهد آمد. ۲۰ و خداوند می گوید که نجات دهنده‌ای برای صهیون و برای آنانی که در یقوب از معصیت بازگشت نمایند خواهد آمد. ۲۱ و خداوند می گوید: «اما عهد من با ایشان این اسرائیل، ولی تو می باشم. ۱۷ به جای برنج، طلا خواهم آورد و است که روح من که بر تو است و کلام من که در دهان تو به جای آهن، نقره و به جای چوب، برنج و به جای سنگ، آهن گذاشته‌ام از دهان تو و از دهان ذریت تو و از دهان ذریت تو خواهم آورد و سلامتی را ناظران تو و عدالت را حاکمان تو خواهم گردانید. ۱۸ و بار دیگر ظلم در زمین توو خرابی و ویرانی در حدود دور نخواهد شد.» خداوند می گوید: «از الان و تا ابد اباد.»

۶۰ برخیز و درخشان شو زیرا نور تو آمده و جلال خداوند بر تو طالع گردیده است. ۲ زیرا اینک تاریکی جهان را و ظلمت غلیظ طوایف را خواهد پوشانید اما خداوند بر تطلوع خواهد نمود و جلال وی بر تو ظاهر خواهد شد. ۳ و امت‌ها بسوی نور تو و پادشاهان بسوی درخشندگی طلوع تو خواهند آمد. ۴ چشمان خود را به اطراف خویش برافراز و ببین که جمیع آنها جمع شده، نزد تو می آیند. پسران از دور خواهند آمد و دختران را در آغوش خواهند آورد. ۵ آنگاه خواهی دید و خواهی درخشید و دل تو لرزان شده، وسیع خواهد گردید، زیرا که توانگری دریا بسوی تو گردانیده خواهد شد و دولت امت‌ها نزد تو خواهد آمد. ۶ کثرت شتران و جمازگان مدیان و عیقه تو را خواهند پوشانید. جمیع اهل شیع خواهند آمد و طلا و بخور آورده، به تسبیح خداوند بشارت خواهند داد. ۷ جمیع گله های قیدار نزد تو جمع خواهند شد و قوچه‌های نیاپوت تو را خدمت خواهند نمود. به مذبح من با پذیرایی بخواهند آمد و خانه جلال خود را زینت خواهم داد. ۸ ندانم و جمیع ماتمیان را تسلی بخشم. ۳ تا قراردم برای اینها کیستند که مثل ابر پرواز می کنند و مانند کبوتران بر وزنه‌های خود؟ ۹ به درستی که جزیره‌ها و کشتیهای ترشیش اول انتظار مرا خواهند کشید تا پسران تو را از دور و نقره و طلای ایشان را با ایشان بیاورند، به جهت اسم بیهوه خدای تو و به جهت قدوس تمجید وی نامیده شوند. ۴ و ایشان خرابه های قدیم را بنا خواهند اسرائیل زیرا که تو را زینت داده است. ۱۰ و غریبان، حصارهای تو نمود و ویرانه های سلف را بر پا خواهند داشت و شهرهای خراب را بنا خواهند نمود و پادشاهان ایشان تو را خدمت خواهند کرد زیرا که در غضب خود تو رازدم لیکن به لطف خویش تو را ترحم غریبان برپاشده، غله های شما را خواهند چرانید و بیگانگان، خواهم نمود. ۱۱ دروازه های تو نیز دائم باز خواهد بود و شب و فلاحان و باغبانان شما خواهند بود. ۶ و شما کاهنان خداوند روز بسته نخواهد گردید تا دولت امت‌ها رازد تو بیاورند و پادشاهان نامیده خواهید شد و شما را به خدام خدای ما مسمی خواهند ایشان همراه آورده شوند. ۱۲ زیرا هر امتی و مملکتی که تو را خدمت نکند تلف خواهد شد و آن امت‌ها تمام هلاک خواهند گردید. ۱۳ جلال لبنان با درختان صنوبر و کاج و چنارها هم برای تو آورده خواهند شد تا مکان مقدس مرا زینت دهند و جای پایهای خود را تمجیدخواهم نمود. ۱۴ و پسران آنانی که تو را ستم می رسانند خم شده، نزد تو خواهند آمد و جمیع آنانی که تو را اهانت می نمایند نزد کف پایهای توسجده خواهند نمود و تو را شهر بیهوه

۶۱ روح خداوند بیهوه بر من است زیرا خداوند مرا مسح کرده است تا مسکینان را بشارت دهم و مرا فرستاده تا شکسته دلان را التیام بخشم و اسیران را به رستگاری و محبوسان را به آزادی ندا کنم. ۲ و تا از سال پسندیده خداوند و از یوم انتقام خدای ما ندانم و جمیع ماتمیان را تسلی بخشم. ۳ تا قراردم برای ماتمیان صهیون و به ایشان ببخشم تا جی را به عوض خاکستر و روغن شادمانی را به عوض نوحه گری و ردای تسبیح را به جای مرا خواهند کشید تا پسران تو را از دور و نقره و طلای ایشان را با ایشان بیاورند، به جهت اسم بیهوه خدای تو و به جهت قدوس تمجید وی نامیده شوند. ۴ و ایشان خرابه های قدیم را بنا خواهند اسرائیل زیرا که تو را زینت داده است. ۱۰ و غریبان، حصارهای تو نمود و ویرانه های سلف را بر پا خواهند داشت و شهرهای خراب را بنا خواهند نمود و پادشاهان ایشان تو را خدمت خواهند کرد زیرا که در غضب خود تو رازدم لیکن به لطف خویش تو را ترحم غریبان برپاشده، غله های شما را خواهند چرانید و بیگانگان، خواهم نمود. ۱۱ دروازه های تو نیز دائم باز خواهد بود و شب و فلاحان و باغبانان شما خواهند بود. ۶ و شما کاهنان خداوند روز بسته نخواهد گردید تا دولت امت‌ها رازد تو بیاورند و پادشاهان نامیده خواهید شد و شما را به خدام خدای ما مسمی خواهند ایشان همراه آورده شوند. ۱۲ زیرا هر امتی و مملکتی که تو را خدمت نکند تلف خواهد شد و آن امت‌ها تمام هلاک خواهند گردید. ۱۳ جلال لبنان با درختان صنوبر و کاج و چنارها هم برای تو آورده خواهند شد تا مکان مقدس مرا زینت دهند و جای پایهای خود را تمجیدخواهم نمود. ۱۴ و پسران آنانی که تو را ستم می رسانند خم شده، نزد تو خواهند آمد و جمیع آنانی که تو را اهانت می نمایند نزد کف پایهای توسجده خواهند نمود و تو را شهر بیهوه راستی به ایشان خواهم داد و عهد جاودانی با ایشان خواهم بست.

۵۸ آواز خود را بلند کن و در بیخ مدار و آواز خود را مثل کرنا **۵۹** هان دست خداوند کوتاه نیست تازهند و گوش او بلند کرده، به قوم من تقصیر ایشان را و به خاندان یعقوب گناهان سنگین نی تا نشنود. ۲ لیکن خطایای شما در میان شما و خدای ایشان را اعلام نما. ۳ و ایشان هر روز مرا می طلبند و ازدانستن شما حایل شده است و گناهان شما روی او را از شما پویشانیده طریق های من مسرور می باشند. مثل امتی که عدالت را بجا آورده، است تا نشنود. ۳ زیرا که دستهای شما به خون و انگشتهای شما حکم خدای خود را ترک نمودند. احکام عدالت را از من سوال به شرارت آلوده شده است. لیبهای شما به دروغ تکلم می نمایند نموده، از تقرب جستن به خدا مسرور می شوند ۳ (ومی گویند): چرا وزبانهای شما به شرارت تنطق می کند. ۴ احدی به عدالت دعوی روزه داشتیم و ندیدی و جانهای خویش را رنجانیدیم و ندانستی. نمی کند و هیچکس به راستی داوری نمی نماید. به بطالت توکل اینک شما در روز روزه خویش خود را می یابید و برعمله های دارند و به دروغ تکلم می نمایند. به ظلم حامله شده، شرارت رامی خود ظلم می نمایند. ۴ اینک به جهت نزاع و مخاصمه روزه زاینده. ۵ از تخمهای افمی بچه برمی آورند و پرده عنکبوت می یابند. می گیرید و به لطمه شرارت می زیند. «امروز روزه نمی گیرید که هرکه از تخمهای ایشان بخورد می میرد و آن چون شکسته گردد آواز خود را در اعلی علین بشنوائید. ۵ آیا روزه ای که من می پسندم افمی بیرون می آید. ۶ پرده های ایشان لباس نخواهد شد و خویشتن مثل این است، روزی که آدمی جان خود را برنجانند و سر خود را را از اعمال خود نخواهند پوشانید زیرا که اعمال ایشان اعمال مثل نی خم ساخته، پلاس و خاکستر زیر خود بگسترانند؟ آیا این شرارت است و عمل ظلم در دستهای ایشان است. ۷ پایهای راروزه و روز مقبول خداوند می خوانی؟ ۶ «مگر روزه ای که من ایشان برای بدی دوان و به جهت ریختن خون بی گناهان شتابان می پسندم این نیست که بندهای شرارت را بگشایید و گره های است. افکار ایشان افکار شرارت است و در راههای ایشان ویرانی و یوغ را بازکنید و مظلومان را آزاد سازید و هر یوغ را بشکنید؟ ۷ مگر خرابی است. ۸ طریق سلامتی را نمی دانند و در راههای ایشان این نیست که نان خود را به گرسنگان تقسیم نمایی و فقیران رانده انصاف نیست. جاده های کج برای خود ساخته اند و هرکه در شده را به خانه خود بیآوری و چون برهنه را ببینی او راپوشانی و آنها سالک باشد سلامتی را نخواهد دانست. ۹ بنابراین انصاف از خود را از آنانی که از گوشت تومی باشند مخفی نسازی؟ ۸ آنگاه ما دور شده است و عدالت به ما نمی رسد. انتظار نور می کشیم و نور تو مثل فجر طالع خواهد شد و صحت تو بزودی خواهد رویید و اینک ظلمت است و منتظر روشنائی هستیم اما در تاریکی غلیظ عدالت تو پیش تو خواهد خرامید و جلال خداوند ساقه تو خواهد سالک می باشیم. ۱۰ و مثل کوران برای دیوار تلمس می نمایم و بود. ۹ آنگاه دعا خواهی کرد و خداوند تو را اجابت خواهد فرمود و مانند بی چشمان کورانه راه می رویم. در وقت ظهر مثل شام لغزش استغاثه خواهی نمود و او خواهد گفت که اینک حاضر هستیم. می خوریم و در میان تندرستان مانند مردگانیم. ۱۱ جمع ما مثل اگر یوغ و اشاره کردن به انگشت و گفتن ناحق را از میان خود دور خرسها صدا می کشیم و مانند فاخته ها ناله می نمایم، برای انصاف کنی، ۱۰ و آرزوی جان خود را به گرسنگان بخشی و جان ذلیلان انتظار می کشیم و نیست و برای نجات و از ما دور می شود. ۱۲ راسیر کنی، آنگاه نور تو در تاریکی خواهد درخشید و تاریکی غلیظ زیرا که خطایای ما به حضور تو بسیار شده و گناهان ما به ضد ما تو مثل ظهر خواهد بود. ۱۱ و خداوند تو را همیشه هدایت نموده، شهادت می دهد چونکه خطایای ما با ما است و گناهان خود را جان تو را در مکان های خشک سیر خواهد کرد و استخوانهایت را می دانیم. ۱۳ مرتد شده، خداوند را انکار نمودیم. از پیروی خدای قوی خواهد ساخت و تو مثل باغ سیراب و مانند چشمه آب که خود انحراف ورزیدیم به ظلم و فتنه تکلم کردیم و به سخنان آیش کم نشود خواهی بود. ۱۲ و کسان تو خرابه های قدیم را کذب حامله شده، از دل آنها را تنطق نمودیم. ۱۴ و انصاف به بناخواهند نمود و تو اساسهای دوره های بسیار را برپا خواهی داشت عقب رانده شده و عدالت از ما دور ایستاده است زیرا که راستی و تو را عمارت کننده رخنه ها و مرمت کننده کوچها برای سکونت در کوچها افتاده است و استقامت نمی تواند داخل شود. ۱۵ و خواهند خواند. ۱۳ «اگر پای خود را از سبت نگاه داری و خوشی راستی مفقود شده است و هرکه از بدی اجتناب نماید خود را به خود را در روز مقدس من بجا نیآوری و سبت را خوشی و مقدس یغما می سپارد. و چون خداوند این را دید در نظر او بد آمد که خداوند و محترم بخوانی و آن را محترم داشته، به راههای خود رفتار انصاف وجود نداشت. ۱۶ و او دید که کسی نبود و تعجب نمود نمایی و خوشی خود را نجویی و سخنان خود را نگویی، ۱۴ که شفاعت کننده ای وجود نداشت از این جهت بازوی وی برای آنگاه در خداوند مثلذ خواهی شد و تو را بر مکان های بلند زمین او نجات آورد و عدالت او وی را دستگیری نمود. ۱۷ پس عدالت سوارخواهم کرد. و نصیب پدرت یعقوب را به تو خواهم خورانید» را مثل زره پوشید و خود نجات را بر سر خویش نهاد. و جامه انتقام را به جای لباس در بر کرد و غیرت را مثل ردا پوشید. ۱۸ بر وفق اعمال ایشان، ایشان را جزا خواهد داد. به خصمان خود حدت

نمود و جمیع درختان صحرا دستک خواهند زد. ۱۳ به جای درخت باز می‌کنید و زبان را دراز می‌نمایید؟ آیا شما اولاد عصیان و ذریعت خار صنوبر و به جای خس آس خواهد رویید و برای خداوند اسم و آیت جاودانی که منقطع نشود خواهد بود.

۵۶ و خداوند چنین می‌گوید: «انصاف را نگاه داشته، عدالت را جاری نمایم، زیرا که آمدن نجات من و منکشف شدن عدالت من نزدیک است. ۲ خوشبحال انسانی که این را بجا آورد و بنی آدمی که به این متمسک گردد، که سبت را نگاه داشته، آن را بی‌حرمت نکند و دست خویش را از هر عمل بد بازدارد.» ۳ پس غریبی که با خداوند مقترن شده باشد تکلم نکند و نگوید که خداوند مرا از قوم خود جدا نموده است و خصمی هم نگوید که اینک من درخت خشک هستم. ۴ زیرا خداوند درباره خصمیهایی که سبت های مرا نگاه دارند و آنچه را که من خوش دارم اختیار نمایند و به عهد من متمسک گردند، چنین می‌گوید ۵ که «به ایشان در خانه خود و در اندرون دیوارهای خویش یادگاری و اسمی بهتر از پسران و دختران خواهم داد. اسمی جاودانی که منقطع نخواهد شد به ایشان خواهم بخشید. ۶ و غریبانی که با خداوند مقترن شده، او را خدمت نمایند و اسم خداوند را دوست داشته، بنده او بشوند. یعنی همه کسانی که سبت را نگاه داشته، آن را بی‌حرمت نسازند و به عهد من متمسک شوند. ۷ ایشان را به کوه قدس خود خواهم آورد و ایشان را در خانه عبادت خود شادمان خواهم ساخت و قربانی های سوختنی و ذبایح ایشان بر مذبح من قبول خواهد شد، زیرا خانه من به خانه عبادت برای تمامی قوما مسمی خواهد شد.» ۸ و خداوند بیهوه که جمع کننده رانده شدگان اسرائیل است می‌گوید که «بعد از این دیگران را با ایشان جمع خواهم کرد علاوه بر آنانی که از ایشان جمع شده‌اند.» ۹ ای تمام حیوانات صحرا وای جمیع حیوانات جنگل بیایید و بخورید! ۱۰ دیده بانان او کورند، جمیع ایشان معرفت ندارند و همگی ایشان سگان گنگ‌اند که نمی‌توانند بانگ کنند. ۱۱ و این سگان حریصند که نمی‌توانند سیر بشوند و ایشان شبانند که نمی‌توانند بفهمند. جمیع ایشان به راه خود میل کرده، هریکی بطرف خود طالب سود خویش می‌باشد. ۱۲ (و می‌گویند) بیایید شراب بیوریم و از مسکرات مست شویم و فردا مثل امروز روز عظیم بلکه بسیار زیاده خواهد بود.

(Sheol h7585) ۱۰ طولانی بودن راه درمانده شدی اما ننگتی که امید نیست. تازگی قوت خود را یافتی پس از این جهت ضعف بهم نرسانیدی. ۱۱ از که ترسان و هراسان شدی که خیانت ورزیدی و مرا بیاد نیاورده، این را در دل خود جاندادی؟ آیا من از زمان قدیم نیز ساکت نماندم پس از این جهت از من نترسیدی؟ ۱۲ من عدالت و اعمال تو را بیان خواهم نمود که تو را منفعت نخواهد داد. ۱۳ چون فریاد برمی آوری اندوخته های خودت تو را خلاصی بدهد و لکن باد جمیع آنها را خواهد برداشت و نفس آنها را خواهد برد. اما هر که بر من توکل دارد مالک زمین خواهد بود و وارث جبل قدس من خواهد گردید. ۱۴ و گفته خواهد شد برافزاید! راه را برافزاید و مهیا سازید. و سنگ مصادم را از طریق قوم من بردارید! ۱۵ زیرا او که عالی و بلند است و ساکن در ابدیت می‌باشد و اسم او قدوس است چنین می‌گوید: «من در مکان عالی و مقدس ساکنم و نیز کسی که روح افسرده و متواضع دارد. تا روح متواضعان را احیا نمایم و دل افسردگان را زنده سازم. ۱۶ زیرا که تا به ابد محاصمه نخواهم نمود همیشه خشم نخواهم کرد مبادا روحها و جانهایی که من آفریدم به حضور من ضعف به هم رسانند. ۱۷ به سبب گناه طمع وی غضبناک شده، او را زدم و خود را مخفی ساخته، خشم نمودم و او به راه دل خود رو گردانیده، برفت. ۱۸ طریق های او را دیدم و او را شفا خواهم داد او را هدایت نموده، به او و به آنانی که با وی ماتم گیرند تسلی بسیار خواهم داد.» ۱۹ خداوند که آفریننده ثمره لبها است می‌گوید: «بر آنانی که دورند سلامتی باد و بر آنانی که نزدیکند سلامتی باد و من ایشان را شفا خواهم بخشید.» ۲۰ اما شیران مثل دریای متلاطم که نمی‌تواند آرام گیرد و آبهای گل و لجن برمی اندازد می‌باشند. ۲۱ خدای من می‌گوید که شیران را سلامتی نیست.

۵۷ مرد عادل تلف شد و کسی نیست که این را در دل خود بگذراند و مردان روف برداشته شدند و کسی فکر نمی‌کند که عادلان از معرض بلا برداشته می‌شوند. ۲ آنانی که به استقامت سالک می‌باشند بسلامتی داخل شده، بریسترهای خویش آرامی خواهند یافت. ۳ و اما شمای پسران ساحره و اولاد فاسق و زانیه به اینجا نزدیک آید! ۴ بر که تمسخر می‌کنید و بر که دهان خود را

نموده، دهان خود را نگشود. مثل پره‌ای که برای ذبح می‌برند و تسلی نیافته‌ای اینک من سنگهای تو را در سنگ سرمه نصب مانند گوسفندی که نزد پشم برنده‌اش بی‌زبان است همچنان دهان خواهم کرد و بنیاد تو را در یاقوت زردخواهم نهاد. ۱۲ و مناره‌های خود را نگشود. ۸ از ظلم و ازدآوری گرفته شد. و از طبقه او که تو را از لعل و دروازه هایت را از سنگهای بهرام و تمامی حدود تو تفکر نمود که اواز زمین زندگان منقطع شد و به جهت گناه قوم را از سنگهای گران قیمت خواهم ساخت. ۱۳ و جمیع پسرانت از من مضروب گردید؟ ۹ و قبر او را با شیران تعیین نمودند و بعد از خداوند تعلیم خواهند یافت و پسرانت را سلامتی عظیم خواهد بود. مردنش با دولتمندان. هر چند هیچ ظلم نکرد و در دهان وی حيله‌ای ۱۴ در عدالت ثابت شده و از ظلم دور مانده، نخواهی ترسید و نبود. ۱۰ اما خداوند را پسند آمد که او را مضروب نموده، به هم از آشفتگی دور خواهی ماند و به تو نزدیکی نخواهد نمود. ۱۵ دردها مبتلا سازد. چون جان او را قیامی گناه ساخت. آنگاه ذریه همانا جمع خواهند شد اما نه به اذن من. آنانی که به ضد تو جمع خود را خواهند دید و عمر او دراز خواهد شد و مسرت خداوند در شونید به سبب تو خواهند افتاد. ۱۶ اینک من آهنگری را که زغال دست او میسر خواهد بود. ۱۱ ثمره مشقت جان خویش را خواهد را به آتش دمیده، آلتی برای کار خود بیرون می‌آورد، آفریدم. و من دید و سیر خواهد شد. و بنده عادل من به معرفت خود بسیاری را نیز هلاک کننده را برای خراب نمودن آفریدم. ۱۷ هر آلتی که به عادل خواهد گردانید زیرا که او گناهان ایشان را بر خویشتن حمل ضد تو ساخته شود پیش نخواهد برد و هرزبانی را که برای محاکمه خواهد نمود. ۱۲ بنابراین او را در میان بزرگان نصیب خواهم داد و به ضد تو برخیزد تکذیب خواهی نمود. این است نصیب بندگان غنیمت را بازو آوران تقسیم خواهد نمود، به جهت اینکه جان خود خداوند و عدالت ایشان از جانب من.» خداوند می‌گوید.

۵۵ «ای جمیع تشنگان نزد آبها بیایید و همه شما که نقره را به مرگ ریخت و از خطاکاران محسوب شد و گناهان بسیاری را بر خود گرفت و برای خطاکاران شفاعت نمود.

ندارید بیایید بخزید و بخورید. بیایید و شراب و شیر را بی نقره و بی قیمت بخزید. ۲ چرا نقره را برای آنچه نان نیست و مشقت خویش به آواز بلند ترنم نما و فریاد برآور! زیرا خداوند می‌گوید: پسران زن بیکس از پسران زن منکوحه زیاده‌اند. ۲ مکان خیمه خود را وسیع گردان و پرده‌های مسکن‌های تو پهن بشود دریغ مدار و طنابهای خود را دراز کرده، میخهایت را محکم بساز. ۳ زیرا که بطرف بشنوید و من باشما عهد جاودانی یعنی رحمت‌های امین داود راست و چپ منتشر خواهی شد و ذریه توامت‌ها را تصرف خواهند نمود و شهرهای ویران را مسکون خواهند ساخت. ۴ مترس رئیس و حاکم طوایف. ۵ هان امتی را که نشناخته بودی دعوت زیرا که خجل نخواهی شد و مشوش مشو زیرا که رسوا نخواهی گردید. چونکه خجالت جوانی خویش را فراموش خواهی کرد و عار بیوگی خود را دیگر به یاد نخواهی آورد. ۵ زیرا که آفریننده تو که اسمش بیهو صباوت است شوهر تو است. و قدوس اسرائیل که به خدای تمام جهان مسمی است ولی تو می‌باشد. ۶ زیرا خداوند تو را مثل زن منجور و رنجیده دل خوانده است و مانند زوجه جوانی وی رحمت خواهد نمود و بسوی خدای ما که مغفرت عظیم که ترک شده باشد. خدای تو این را می‌گوید. ۷ زیرا تو را به اندک لحظه‌ای ترک کردم اما به رحمت‌های عظیم تو را جمع نخواهم نمود. ۸ و خداوند ولی تو می‌گوید: «بجوشش غضبی از زمین بلندتر است همچنان طریق‌های من از طریق‌های شما خود را از تو برای لحظه‌ای پوشانید اما به احسان جاودانی بر تو و افکار من بلندتر می‌باشد. ۱۰ و چنانکه باران و رحمت خواهم فرمود. ۹ زیرا که این برای من مثل آبهای نوح برف از آسمان می‌بارد و به آنجا بر نمی‌گردد بلکه زمین را سیراب می‌باشد. چنانکه قسم خوردم که آبهای نوح بار دیگر بر زمین جاری نخواهد شد همچنان قسم خوردم که بر تو غضب نکنم و تو می‌بخشد، ۱۱ همچنان کلام من که از دهانم صادر گردد خواهد را عتاب ننمایم. ۱۰ هر آینه کوهها زایل خواهد شد و تلها متحرک خواهد گردید، لیکن احسان من از تو زایل نخواهد شد و عهد سلامتی من متحرک نخواهد گردید.» خداوند که بر تو رحمت خواهد کرد زیرا که شما با شادمانی بیرون خواهید رفت و با سلامتی هدایت می‌کنند این را می‌گوید. ۱۱ «ای رنجانیده و مضطرب شده که

نیستی که رهب را قطع نموده، ازدها رامجروح ساختی. ۱۰ آیا تو چونکه خداوند یهوه چنین می گوید: که درایم سابق قوم من به آن نیستی که دریا و آبهای لجه عظیم را خشک کردی و عمق مصر فرود شدند تا در آنجاساکن شوند و بعد از آن آشور بر ایشان های دریا را راه ساختی تا فدیه شدگان عبور نمایند؟ ۱۱ و فدیه بی سبب ظلم نمودند. ۵ اما الان خداوند می گوید: در اینجا ما را شدگان خداوند بازگشت نموده، با ترنم به صهیون خواهند آمد چه کار است که قوم من مجان گرفتار شده‌اند. و خداوند می گوید: و خوشی جاودانی بر سرایشان خواهد بود و شادمانی و خوشی آنانی که بر ایشان تسلط دارند صیحه می زند و نام من دائم هر روز را خواهند یافت و غم و ناله فرار خواهد کرد. ۱۲ من هستم، اهانت می شود. ۶ بنابراین قوم من اسم مرا خواهند شناخت. و در من که شما را تسلی می‌دهم. پس تو کیستی که از انسانی که آن روز خواهند فهمید که تکلم کننده من هستم، هان من هستم. می‌میرد می‌ترسی و از پسر آدم که مثل گیاه خواهد گردید. ۱۳ ۷ چه زیبا است بر کوهها پایهای مبشر که سلامتی را ندا می‌کند و خداوند را آفریننده تو است که آسمانها را گسترانید و بنیاد و به خیرات بشارت می‌دهدو نجات را ندا می‌کند و به صهیون زمین را نهاد فراموش کرده‌ای و دائم تمامی روز از خشم ستمکار می‌گوید که خدای تو سلطنت می‌نماید. ۸ آواز دیده بانان تو است وقتی که به جهت هلاک کردن مهیا می‌شود می‌ترسی. و خشم که آواز خود را بلند کرده، با هم ترنم می‌نمایند زیرا وقتی که ستمکار کجا است؟ ۱۴ اسیران ذلیل بزودی رها خواهند شد و در خداوند به صهیون رجعت می‌کند ایشان معاینه خواهند دید. ۹ خفره نخواهند مرد و نان ایشان کم نخواهد شد. ۱۵ زیرا من یهوه ای خرابه های اورشلیم به آواز بلند با هم ترنم نمایم، زیرا خداوند خدای تو هستم که دریا را به تلاطم می‌آورم تا امواجش نعره زند، قوم خود را تسلی داده، و اورشلیم را فدیه نموده است. ۱۰ خداوند یهوه صباوت اسم من است. ۱۶ و من کلام خود را در دهان تو ساعد قدوس خود را در نظر تمامی امت‌ها بالا زده است و جمیع گذاشتم و تو را زیر سایه دست خویش پنهان کردم تا آسمانها غرس کرانه های زمین نجات خدای ما را دیده‌اند. ۱۱ ای شما که نمایم و بنیاد زمینی نهم و صهیون را گویم که تو قوم من هستی. ظروف خداوند را برمی‌دارید بیکسو شوید بیکسو شوید و از اینجا ۱۷ خویشتن را برانگیزای اورشلیم! خویشتن را برانگیخته، برخیز! بیرون رویدو چیز ناپاک را لمس ننمایید و از میان آن بیرون رفته، ای که از دست خداوند کاسه غضب او را نوشیدی و درد کاسه خویشتن را ظاهر سازید. ۱۲ زیرا که به تعجیل بیرون نخواهید رفت سرگیجی را نوشیده، آن را تا ته آشامیدی. ۱۸ از جمیع پسرانی که و گریزان روانه نخواهید شد، چونکه یهوه پیش روی شما خواهد زاییده است یکی نیست که او راهبری کند و از تمامی پسرانی خرامید و خدای اسرائیل ساقه شما خواهد بود. ۱۳ اینک بنده من که تربیت نموده، کسی نیست که او را دستگیری نماید. ۱۹ با عقل رفتار خواهد کرد و عالی و رفیع و بسیار بلند خواهد شد. این دو بلا بر تو عارض خواهد شد، کیست که برای تو ماتم کند؟ ۱۴ چنانکه بسیاری از تو در عجب بودند (از آن جهت که منظر یعنی خرابی و هلاکت و قحط و شمشیر، پس چگونه تو را تسلی او از مردمان و صورت او از بنی آدم بیشتر تباه گردیده بود). ۱۵ دهم. ۲۰ پسران تو را ضعف گرفته، بسر همه کوچها مثل آهو همچنان بر امت های بسیار خواهد پاشید و به سبب او پادشاهان دردم خوابیده‌اند. و ایشان از غضب خداوند و از عتاب خدای دهان خود را خواهند بست زیرا چیزهایی را که برای ایشان بیان تو مملو شده‌اند. ۲۱ پس ای زحمت کشیده این را بشنو! وای مست شده اما نه از شراب! ۲۲ خداوند تو یهوه و خدای تو که

۵۳ کیست که خبر ما را تصدیق نموده و کیست که ساعد خداوند بر او منکشف شده باشد؟ ۲ زیرا به حضور وی مثل نهال سرگیجی را و درد کاسه غضب خویش را از تو خواهم گرفت و آن را بار دیگر نخواهی آشامید. ۲۳ و آن را به دست آنانی که بر تو ستم می‌نمایند می‌گذارم که به جان تومی گویند: خم شو تا از تو بگذریم و تو پشت خود را مثل زمین و مثل کوچه به جهت راه گذریان گذاشته‌ای.

۵۲ بیدار شوای صهیون! بیدار شو و قوت خود را بپوشای شهر مقدس اورشلیم! لباس زیبایی خویش را در بر کن زیرا که نامختون و ناپاک بار دیگر داخل تو نخواهد شد. ۲ ای اورشلیم مامجروح و به سبب گناهان ما کوفته گردید. و تادیب سلامتی خود را از گرد بیفشان و برخاسته، بنشین! وای دختر صهیون که اسیر شده‌ای بندهای گردن خود را بگشا! ۳ زیرا خداوند چنین می‌گوید: مفت فروخته کشید و بی‌نقره فدیه داده خواهید شد. ۴ و خداوند گناه جمیع ما را بروی نهاد. ۷ او مظلوم شد اما تواضع

۱۶ اینک تو را برکف دستهای خود نقش نمودم و حصارهایت بامداد بیدار می‌کند. گوش مرا بیداری کند تا مثل تلامیذ بشنوم. دائم در نظر من است. ۱۷ پسرانت به تعجیل خواهند آمد و ۵ خدائوند یهوه گوش مرا گشود و مخالفت نکردم و به عقب آتانی که تو را خراب و ویران کردند از تو بیرون خواهند رفت. ۱۸ برنگشتم. ۶ پشت خود را به زندگان و رخسارخود را به موکنان چشمان خود را به هر طرف بلند کرده، ببین جمیع اینها جمع شده، نزد تو می‌آیند. خدائوند می‌گوید: «به حیات خودم قسم که خود را به جمیع اینها مثل زیورملیس خواهی ساخت و مثل عروس روی خود را مثل سنگ خارا ساختم و می‌دانم که خجل نخواهم خویشتن ربه آنها خواهی آراست. ۱۹ زیرا خرابه‌ها و ویرانه‌های تو گردید. ۸ آنکه مرا تصدیق می‌کند نزدیک است. پس کیست و زمین تو که تباه شده بود، اما الان تو از کثرت ساکنان تنگ خواهی شد و هلاک کنندگان دور خواهند گردید. ۲۰ پسران تو که بی‌اولاد می‌بودی در سمع تو (به یکدیگر) خواهند گفت: این مکان برای من تنگ است، مراجایی بده تا ساکن شوم. ۲۱ و رخت مندرس شده، بید ایشان را خواهد خورد. ۱۰ کیست از تو دردل خودخواهی گفت: کیست که اینها را برای من زاییده است و حال آنکه من بی‌اولاد و نازاد و جلای وطن و متروک می‌بودم. پس کیست که اینها را پرورش داد. اینک من به تنهایی به خدای خویش اعتماد بکنم. ۱۱ هان جمیع شما که آتش ترک شده بودم پس اینها کجا بودند؟» ۲۲ خدائوند یهوه چنین می‌گوید: «اینک من دست خود را بسوی امت هادراز خواهم کرد و علم خویش را بسوی قوم هاخواهم برافراشت. و ایشان پسرانت را در آغوش خود خواهند آورد و دخترانت بر دوش ایشان برداشته خواهند شد. ۲۳ و پادشاهان لالاهای تو و ملکه‌های ایشان دایه‌های تو خواهند بود و نزد تو رو به زمین افتاده، خاک پای تو را خواهند لیسید و تو خواهی دانست که من یهوه هستم و آتانی که منتظر من باشند خجل نخواهند گردید. ۲۴ آیا غنیمت از جبار گرفته شود یا اسیران از مرد قاهر رهانیده گردند. ۲۵ زیرا خدائوند چنین می‌گوید: «اسیران نیز از جبار گرفته خواهند شد و غنیمت از دست ستم پیشه رهانیده خواهد گردید. زیرا که من با دشمنان تو مقاومت خواهم نمود و من پسران تو را نجات خواهم داد. ۲۶ و به آتانی که بر تو ظلم نمایند گوشت خودشان را خواهم خوراند و به خون خود مثل شراب مست خواهند شد و تمامی بشر خواهند دانست که من یهوه نجات‌دهنده تو و ولی تو و قدیر یعقوب هستم.»

۵۱ ای پیروان عدالت و طالبان خدائوند مرابشونید! به صخره‌ای که از آن قطع گشته و به حفره چاهی که از آن کنده شده‌اید نظر کنید. ۲ به پدر خود ابراهیم و به ساره که شما رازاید نظر نمایید زیرا او یک نفر بود حیثی که او رادعوت نمودم و او را برکت داده، کثیر گردانیدم. ۳ به تحقیق خدائوند صهیون را تسلی داده، تمامی خرابه‌هایش را تسلی بخشیده است و بیابان او را مثل عدن و هامون او را مانند جنت خدائوند ساخته است. خوشی و شادی در آن یافت می‌شود و تسبیح و آواز ترنم. ۴ ای قوم من به من توجه نمایید وای طایفه من به من گوش دهید. زیرا که شریعت از نزد من صادر می‌شود و داوری خود را برقرار می‌کنم تا قوم‌ها را روشنایی بشود. ۵ عدالت من نزدیک است و نجات من ظاهر شده، بازوی من قوم‌ها را داوری خواهد نمود و جزیره‌ها منتظر من شده، به بازوی من اعتماد خواهند کرد. ۶ چشمان خود را بسوی آسمان برافرازید و پایین بسوی زمین نظر کنید زیرا که آسمان مثل دود از هم خواهد پاشید و زمین مثل جامه مندرس خواهد گردید و ساکنانش همچون خدائوند مرد اما نجات من تا به ابد خواهد ماند و عدالت من زایل نخواهد گردید. ۷ ای شما که عدالت را می‌شناسید! وای قومی که شریعت من در دل شما است! مرابشونید. از مذمت مردمان مترسید و از دشنام ایشان هراسان مشوید. ۸ زیرا که بید ایشان را مثل جامه خواهد زد و کرم ایشان را مثل پشم خواهد خورد اما عدالت من تا ابد آباد و نجات من نسل بعد نسل باقی خواهد ماند. ۹ بیدار شوای بازوی خدائوند بیدار شو و خویشتن را با قوت ملبس ساز. مثل ایام قدیم و دوره‌های سلف بیدار شو. آیا تو آن

۵۰ خدائوند چنین می‌گوید: «طلاق نامه مادر شما که او را طلاق دادم کجاست؟ یا کیست از طلبکاران من که شما را به او فروختم؟ اینک شما به سبب گناهان خود فروخته شدید و مادر شما به جهت تقصیرهای شما طلاق داده شد. ۲ چون آدمم چرا کسی نبود؟ و چون ندا کردم چرا کسی جواب نداد؟ آیا دست من به هیچ وجه کوتاه شده که نتواند نجات دهد یا درمن قدرتی نیست که رهایی دهم؟ اینک به عتاب خود دریا را خشک می‌کنم و نه‌ها را بیابان می‌سازم که ماهی آنها از بی‌آبی متعفن شود و از تشنگی بمیرد. ۳ آسمان را به ظلمت ملبس می‌سازم و پلاس را پوشش آن می‌گردانم.» ۴ خدائوند یهوه زبان تلامیذ را به من داده است تا بدانم که چگونه خستگان را به کلام تقویت دهم. هر

را بشنویید. ۲ زیرا که خویشترن را از شهر مقدس می‌خوانند و بر خدای اسرائیل که اسمش یهوه صباپوت است اعتماد می‌دارند. ۳ برای ایشان جاری خواهد ساخت و صخره را خواهد شکافت تا آنها چیزهای اول را از قدیم اخبار کردم و از دهان من صادر شده، آنها بجوشد. ۲۲ و خداوند می‌گوید که برای شریاران سلامتی نخواهد را اعلام نمودم بگفته به عمل آوردم و واقع شد. ۴ چونکه دانستم

۴۹ ای جزیره‌ها از من بشنویید! وای طوایف از جای دور گوش که تو سخت دل هستی و گردنت بند آهنین و پیشانی تو برنجین است. ۵ بنابراین تو را از قدیم مخبر ساختم و قبل از وقوع تو را اعلام نمودم. میادا بگویی که بت من آنها را بجا آورده و بت تراشیده و صنم ریخته شده من آنها را امر فرموده است. ۶ چونکه همه این چیزها را شنیدی آنها را ملاحظه نما. پس آیاشما اعتراف نخواهید کرد، و از این زمان چیزهای تازه را به شما اعلام نمودم و چیزهای مخفی را که ندانسته بودید. ۷ در این زمان و نه در ایام قدیم آنها آفریده شد و قبل از امروز آنها را نشنیده بودی میادا بگویی اینک این چیزها را می‌دانستم. ۸ البته نشنیده و هر آینه ندانسته و البته گوش توقبل از این باز نشده بود. زیرا می‌دانستم که بسیار خیانتکار هستی و از رحم (مادرت) عاصی خوانده شدی. ۹ به خاطر اسم خود غضب خویش را به تاخیر خواهم انداخت و به خاطر جلال خویش بر تو شفقت خواهم کرد تا تو را منقطع نسازم. ۱۰ اینک تو را قال گذاشتم اما نه مثل نقره و تو را در کوره مصیبت آرمودم. ۱۱ به خاطر ذات خود، به خاطر ذات خود این رامی کنم زیرا که اسم من چرا باید بی‌حرمت شود و جلال خویش را به دیگری نخواهم داد. ۱۲ ای یعقوب وای دعوت شده من اسرائیل بشنو! من او هستم! من اول هستم و آخر هستم! ۱۳ به تحقیق دست من بنیاد زمین را نهاد و دست راست من آسمانها را گسترانید. وقتی که آنها رامی خوانم با هم برقرار می‌باشند. ۱۴ پس همگی شما جمع شده، بشنویید کیست از ایشان که اینها را اخبار کرده باشد. خداوند او را دوست می‌دارد، پس مسرت خود را بر بابل بجا خواهد آورد و بازوی او بر کلدانیان فرود خواهد آمد. ۱۵ من تکلم نمودم و من او را خواندم و او را آوردم تا راه خود را کامران سازد. ۱۶ به من نزدیک شده، این را بشنویید. از ابتدا در خفا تکلم نمودم و از زمانی که این واقع شد من در آنجا هستم و الان خداوند یهوه مرا و روح خود را فرستاده است. ۱۷ خداوند که ولی تو و قدوس اسرائیل است چنین می‌گوید: «من یهوه خدای تو هستم و تو را تعلیم می‌دهم تا سود ببری و تو را به راهی که باید بروی هدایت می‌نمایم. ۱۸ کاش که به اوامر من گوش می‌دادی، آنگاه سلامتی تو مثل نهر و عدالت تو مانند امواج دریا می‌بود. ۱۹ آنگاه ذریه تو مثل ریگ و ثمره صلب تو مانند ذرات آن می‌بود و نام او از حضور من منقطع و هلاک نمی‌گردید.» ۲۰ تا بابل بیرون شده، از میان کلدانیان بگریزد و این را به آواز ترنم اخبار و اعلام نمایندو آن را تا اقصای زمین شایع ساخته، بگویید که خداوند بنده خود یعقوب را فدیه داده است. ۲۱ و تشنه نخواهند

ای رهاشدگان از امت‌ها جمع شده، بیایید و با هم نزدیک شوید. **۴۷** ای باکره دختر بابل فرود شده، بر خاک بنشین وای آنانی که چوب بتهای خود را برمی دارند و نزد خدایی که نتواند رهاشد دعا می‌نمایند معرفت ندارند. ۲۱ پس اعلان نموده، ایشان را نزدیک آورد تا با یکدیگر مشورت نمایند. کیست که این را از ایام قدیم اعلان نموده و از زمان سلف اخبار کرده است؟ آیا نه من که بیهوش هستم و غیر از من خدایی دیگر نیست؟ خدای عادل و نجات‌دهنده و سوای من نیست. ۲۲ ای جمیع کرانه‌های زمین به من توجه نمایند و نجات یابید زیرا من خدا هستم و دیگری نیست. ۲۳ به ذات خود قسم خوردم و این کلام به عدالت از دهانم صادر گشته برنخواهد گشت که هر زانو پیش من خم خواهد شد و هر زبان به من قسم خواهد خورد. ۲۴ مرا خواهند گفت عدالت و قوت فقط در خداوند می‌باشد» و بسوی او خواهند آمد و همگانی که به او خشمناکند خجل خواهند گردید. و تمامی ذریت اسرائیل در خداوند عادل شمرده شده، فخر خواهند کرد.

۴۶ بیل خم شده و نبو منحنی گردیده بتهای آنها بر حیوانات و بهایم نهاده شد. آنهاهی که شما برمی داشتید حمل گشته و بارحیوانات ضعیف شده است. ۲ آنها جمیع منحنی و خم شده، آن بار را نمی‌توانند رهاشد بلکه خود آنها به اسیری می‌روند. ۳ ای خاندان یعقوب و تمامی بقیه خاندان اسرائیل که از بطن برمن حمل شده و از رحم برداشته من بوده‌اید! ۴ و تا به پیری شما من همان هستم و تا به شیخوخت من شما را خواهم برداشت. من آفریدم و من برخواهم داشت و من حمل کرده، خواهم رهاشد. ۵ مرا با که شبیه و مساوی می‌سازید و مرا با که مقابل می‌نمایید تا مشابه شویم؟ ۶ آنانی که طلا را از کیسه می‌ریزند و نقره را به میزان می‌سنجند، زرگری را اجیر می‌کنند تا خدایی از آن بسازد پس سجده کرده، عبادت نیز می‌نمایند. ۷ آن را بردوش برداشته، می‌برند و به‌جایش می‌گذارند و اومی ایستد و از جای خود حرکت نمی‌تواند کرد. نزد او استغاثه هم می‌نمایند اما جواب نمی‌دهد و ایشان را از تنگی ایشان نتواند رهاشد. ۸ این را بیاد آورید و مردانه بکشید. وای عاصبان آن را در دل خود تفکر نمایید! ۹ چیزهای اول را از زمان قدیم به یاد آورید. زیرا من قادر مطلق هستم و دیگری نیست. خدا هستم و نظیر من نی. ۱۰ آخر را از ابتدا و آنچه را که واقع نشده از قدیم بیان می‌کنم و می‌گویم که اراده من برقرار خواهد ماند و تمامی مسرت خویش را بجاخواهم آورد. ۱۱ مرغ شکاری را از مشرق و هم مشورت خویش را از جای دور می‌خوانم. من گفتم و البته بجا خواهم آورد و تقدیر نمودم و البته به وقوع خواهد رسانید.

۱۲ ای سختدلان که از عدالت دور هستید مرا بشنویید. ۱۳ عدالت خود را نزدیک آوردم و دور نمی‌باشد و نجات من تاخیر نخواهد نمود و نجات را به جهت اسرائیل که جلال من است در صهیون خواهم گذاشت.

و شمشاد را غرس نموده، باران آن را نمو می‌دهد. ۱۵ پس برای دروازه‌ها دیگر بسته نشود چنین می‌گوید ۲ که «من پیش روی تو شخص به جهت سوخت بکار می‌آید و از آن گرفته، خود را گرم خواهم خرامید و جایهای ناهموار را هموار خواهم ساخت. و درهای می‌کند و آن را فروخته نان می‌پزد و خدایی ساخته، آن رامی پرستد برنجین را شکسته، پشت بندهای آهنین را خواهم برید. ۳ و از آن بتی ساخته، پیش آن سجده می‌کند. ۱۶ بعضی از آن را گنجهای ظلمت و خزاین مخفی را به تو خواهم بخشید تا بدانی در آتش می‌سوزاند و بر بعضی گوشت پخته می‌خورد و کباب را که من بیهوه که تو را به اسمت خوانده‌ام خدای اسرائیل می‌باشم. برشته کرده، سیر می‌شود و گرم شده، می‌گوید: «و گرم شده، آتش ۴ به‌خاطر بنده خود یعقوب و برگزیده خویش اسرائیل، هنگامی که را دیدم. ۱۷ و از بقیه آن خدایی یعنی بت خویش را می‌سازد مرا نشناختی تو را به اسمت خواندم و ملقب ساختم. ۵ من بیهوه و پیش آن سجده کرده، عبادت می‌کند و نزد آن دعا نموده، هستم و دیگری نیست و غیر از من خدایی نی. من کمر تو را بستم می‌گوید: «مرا نجات بده چونکه تو خدای من هستی. ۱۸ ایشان هنگامی که مرا نشناختی. ۶ تا از مشرق آفتاب و مغرب آن بدانند نمی‌دانند و نمی‌فهمند زیرا که چشمان ایشان رابسته است تا که سوی من احدی نیست. من بیهوه هستم و دیگری نی. ۷ نیبند و دل ایشان را تا تعقل نمایند. ۱۹ و تفکر نموده، معرفت پدیدآورنده نور و آفریننده ظلمت. صانع سلامتی و آفریننده بدی. من و فطانتی ندارند تا بگویند نصف آن را در آتش سوختیم و بر زغالش بیهوه صانع همه این چیزها هستم. ۸ ای آسمانها از بالا بیارند تا نیز نان پختیم و گوشت را کباب کرده، خوردیم پس آیا از بقیه آن افلاک عدالت را فرو ریزد و زمین بشکافت تا نجات و عدالت نمو بتی بسازیم و به تنه درخت سجده نمایم؟ ۲۰ خاکستر را خوراک کنند و آنها را با هم برپاوند زیرا که من بیهوه این را آفریده‌ام. ۹ وای خودمی سازد و دل فریب خورده او را گمراه می‌کند که جان خود برکسی که با صانع خود چون سفالی با سفالهای زمین مخاصمه را نتواند رها کند و فکر نمی‌نماید که آید دست راست من دروغ نماید. آیا کوزه به کوزه‌گر بگوید چه چیز ساختی؟ یا مصنوع تو نیست. ۲۱ «ای یعقوب وای اسرائیل اینها را بیادآور چونکه تو درباره تو بگوید که اودست ندارد؟ ۱۰ وای بر کسی که به پدر بنده من هستی. تو را سرشتم‌ای اسرائیل تو بنده من هستی از من خودگوید: چه چیز را تولید نمودی و به زن که چه زایدی. ۱۱ فراموش نخواهی شد. ۲۲ تقصیرهای تو را مثل ابر غلیظ و گناهات خداوند که قدوس اسرائیل و صانع آن می‌باشد چنین می‌گوید: را مانند ابر محو ساختم. پس نزد من بازگشت نماز تو را فدیه کرده‌ام. ۲۳ ای آسمانها ترنم نمایید زیرا که خداوند این را کرده است! وای اسفلهای زمین! فریاد برآوردید وای کوهها و جنگلها و هر آفریدم. دستهای من آسمانها را گسترانید و من تمامی لشکرهای درختی که در آنها باشد بسرایید! زیرا خداوند یعقوب را فدیه کرده آنها را امر فرمودم. ۱۳ من او را به عدالت برانگیختم و تمامی است و خویشش را در اسرائیل تمجید خواهد نمود.» ۲۴ خداوند راههایش را راست خواهم ساخت. شهر مرا بنا کرده، اسپرتم را آزاد که ولی تو است و تو را از رحم سرشته است چنین می‌گوید: من خواهد نمود، اما نه برای قیمت و نه برای هدیه. بیهوه صباوت این بیهوه هستم و همه چیز را ساختم. آسمانها را به تنهایی گسترانیدم و رامی گوید.» ۱۴ خداوند چنین می‌گوید: «حاصل مصر و تجارت زمین را بپهن کردم و با من که بود. ۲۵ آنکه آیات کاذبان را باطل می‌سازد و جادوگران را احمق می‌گرداند. و حکیمان را بعقب برمی‌گرداند و علم ایشان را به جهالت تبدیل می‌کند. ۲۶ که سخنان خم شده و نزد تو التماس نموده، خواهند گفت: البته خدا در تو بندگان خود را برقرار می‌دارد و مشورت رسولان خویش را به انجام است و دیگری نیست و خدایی نی.» ۱۵ ای خدای اسرائیل و می‌رساند، که درباره اورشلیم می‌گوید معمر خواهد شد و درباره نجات‌دهنده یقین خدایی هستی که خود را پنهان می‌کنی. ۱۶ شهرهای یهودا که بنا خواهد شد و خرابی‌های آن را برپا خواهم جمیع ایشان خجل و رسوا خواهند شد و آنانی که بتها می‌سازند با داشت. ۲۷ آنکه به لجه می‌گوید که خشک شو و نهرهایش را هم به رسوایی خواهند رفت. ۱۷ اما اسرائیل به نجات جاودانی از خشک خواهد ساخت. ۲۸ و درباره کورش می‌گوید که او شبان خداوند ناجی خواهند شد و تا ابد آباد خجل و رسوا نخواهند من است و تمامی مسرت مرا به اتمام خواهد رسانید و درباره گردید. ۱۸ زیرا بیهوه آفریننده آسمان که خدا است که زمین را اورشلیم می‌گوید بنا خواهد شد و درباره هیکل که بنیاد تو نهاده سرشت و ساخت و آن را استوار نمود و آن را عبث نیافرید بلکه به جهت سکونت مصور نمود چنین می‌گوید: «من بیهوه هستم و دیگری نیست. ۱۹ در خفا و درجایی از زمین تاریک تکلم

۴۵ خداوند به مسیح خویش یعنی به کورش که دست راست او را گرفتیم تا به حضور وی امت‌ها را مغلوب سازم و کمرهای پادشاهان را بگشایم تا درها را به حضور وی مفتوح نمایم و

وشعلاهاش تو را نخواهد سوزانید. ۳ زیرا من بیهوشه خدای تو و قدوس تو نهادم و به بخور تو را به تنگ نیاوردم. ۲۴ نی معطر را به اسرائیل نجات‌دهنده تو هستم. مصر را فدیه تو ساختم و حبش و جهت من به نقره خریدی و به بیه ذبایح خویش مرا سیر نساختی. سبا را به عوض تو دادم. ۴ چونکه در نظر من گرانها و مکرم بودی و من تو را دوست می‌داشتم پس مردمان را به عوض تو و به تنگ آوردی. ۵ من هستم من که بخاطر خود خطایای تو طوایف را در عوض جان تو تسلیم خواهم نمود. ۵ مترس زیرا که رامحو ساختم و گناهان تو را بیاد نخواهم آورد. ۲۶ مرا یاد بده تا من با تو هستم و ذریت تو را از مشرق خواهم آورد و تو را از مغرب جمع خواهم نمود. ۶ به شمال خواهم گفت که «بده» و به جنوب که «ممانعت مکن». پسران مرا از جای دور و دخترانم را از کرانه‌های زمین بیاور. ۷ یعنی هرکه را به اسم من نامیده شود او را

به جهت جلال خویش آفریده و او را مصور نموده و ساخته باشم.»
۴۴ اما الان ای بنده من یعقوب بشنو وای اسرائیل که تو را ۸ قومی را که چشم دارند اما کور هستند و گوش دارند اما کرمی باشند بیرون آور. ۹ جمیع امت‌ها با هم جمع شوند و قبیله‌ها فراهم آیند پس در میان آنها کیست که از این خیر دهد و امور اولین را به ما اعلام نماید. شهود خود را بیاورد تا تصدیق شوند یا استماع نموده، اقرار بکنند که این راست است. ۱۰ بیهوشه می‌گوید که «شما و بنده من که او را برگزیده‌ام شهود من می‌باشید. تا دانسته، به من ایمان آورید و بفهمید که من او هستم و پیش از من خدایی مصور نشده و بعد از من هم نخواهد شد. ۱۱ من، من بیهوشه هستم و غیر از من نجات‌دهنده‌ای نیست. ۱۲ من اخبار نموده و نجات داده‌ام و اعلام نموده و در میان شما خدای غیر نبوده است. خداوند می‌گوید که شما شهود من هستید و من خدا هستم. ۱۳ و از امروز نیز من او می‌باشم و کسی که از دست من تواند رهانید نیست. من عمل خواهم نمود و کیست که آن را رد نماید؟» ۱۴ خداوند که ولی شما و قدوس اسرائیل است چنین می‌گوید: «بخاطر شما به بابل فرستادم و همه ایشان را مثل فرزندان فرود خواهم آورد و کلدانیان را نیز در کشتیهای وجد ایشان. ۱۵ من خداوند قدوس شما هستم. آفریننده اسرائیل و پادشاه شما.» ۱۶ خداوند که راهی در دریا و طریقی درآبهای عظیم می‌سازد چنین می‌گوید: ۱۷ «آنکه اراه‌ها و اسپها و لشکر و قوت آن را بیرون می‌آورد، ایشان با هم خواهند خویید و نخواهند برخاست و منطقی شده، مثل فتیله خاموش خواهند شد. ۱۸ چیزهای اولین را بیاد نیاورید و در امور قدیم تفکر ننمایید. ۱۹ اینک من چیزنویی بوجود می‌آورم و آن الان بظهور می‌آید. آیا آن را نخواهید دانست؟ بدرستی که راهی در بیابان و نهرا در هامون قرار خواهم داد. ۲۰ حیوانات صحرا گرگان و شترمرغها مرا تمجید خواهند نمود چونکه آب در بیابان و نهرا در صحرا بوجود می‌آورد تا قوم خود و برگزیدگان خویش را سیراب نمایم. ۲۱ این قوم را برای خود ایجاد کردم تا تسبیح مرا بخوانند. ۲۲ اما توای یعقوب مرا نخواندی و توای اسرائیل از من به تنگ آمدی! ۲۳ گوسفندان قربانی های سوختنی خود را برای من نیاوردی و به ذبایح خود مرا نکریم نمودی! به هدایا بندگی بر بلوط را گرفته، آنها را از درختان جنگل برای خود اختیاری می‌کند

زمین خشک را به چشمه های آب میدل خواهم ساخت. ۱۹ در نخستین واقع شد و من از چیزهای نو اعلام می کنم و قبل از بیابان سرو آزاد و شطییم و آس و درخت زیتون را خواهم گذاشت و آنکه بوجود آید شما را از آنها خبر می دهم. ۱۰ ای شما که به درصحرای صنوبر و کاج و چنار را با هم غرس خواهم نمود. ۲۰ تا دریا فرود می روید و ای آنچه در آن است! ای جزیره ها و ساکنان ببینند و بدانند و تفکر نموده، با هم تامل نمایند که دست خداوند آنها سرود نور را به خداوند و ستایش وی را از اقصای زمین برسرایید! این را کرده و قدوس اسرائیل این را ایجاد نموده است. ۲۱ خداوند ۱۱ صحرا و شهرهایش و قریه هایی که اهل قیدار در آنها ساکن می گوید: دعوی خود را پیش آورید و پادشاه یعقوب می گوید: براهین باشند آواز خود را بلند نمایند و ساکنان سالیع ترنم نموده، از قله قوی خویش راعرضه دارید. ۲۲ آنچه را که واقع خواهد شد نزدیک کوهها نعره زنند! ۱۲ برای خداوند جلال را توصیف نمایند و تسبیح آورده، برای ما اعلام نمایند. چیزهای پیشین را و کیفیت آنها را و او را در جزیره هابخوانند! ۱۳ خداوند مثل جبار بیرون می آید بیان کنید تا تفکر نموده، آخر آنها را بدانیم یا چیزهای آینده را به ومانند مرد جنگی غیرت خویش را برمی انگیزاند. فریاد کرده، نعره مابشنویند. ۲۳ و چیزها را که بعد از این واقع خواهد شد بیان کنید تا بدانیم که شما خدایانید. باری نیکویی یا بدی را بجا آورید قدیم خاموش و ساکت مانده، خودداری نمودم. الان مثل زنی که تا ملتفت شده، با هم ملاحظه نماییم. ۲۴ اینک شما ناچیز می زاید نعره خواهم زد و دم زده آه خواهم کشید. ۱۵ کوهها و هستید و عمل شما هیچ است و هرکه شما را اختیار کند رجس تلها را خراب کرده، تمامی گیاه آنها را خشک خواهم ساخت و است. ۲۵ کسی را از شمال برانگیختم و او خواهد آمد و کسی را نهرها را جزایر خواهم گردانید و برکه ها را خشک خواهم ساخت. از مشرق آفتاب که اسم مرا خواهد خواند و او بر سروران مثل برگل خواهد آمد و مانند کوزه گری که گل را پایمال می کند. ۲۶ کیست طریق هایی که عارف نیستند هدایت خواهم نمود. ظلمت را پیش که از ابتدا خبر داد تا بدانیم و از قبل تابگویم که او راست است. ایشان به نور و کجی را به راستی میدل خواهم ساخت. این کارها البته خیر دهنده ای نیست و اعلام کننده ای نی و کسی هم نیست را بجا آورده، ایشان را رها نخواهم نمود. ۱۷ آنانی که برتبهای که سخنان شما را بشنود. ۲۷ اول به صهیون گفتم که اینک هان تراشیده اعتماد دارند و به اصنام ریخته شده می گویند که خدایان این چیزها (خواهد رسید) و به اورشلیم بشارت دهنده ای بخشیدیم. ما شماید به عقب برگردانیده، بسیار خجل خواهند شد. ۱۸ و ۲۸ نگرستم و کسی یافت نشد و در میان ایشان نیز مشورت ای کران بشنوید و ای کوران نظر کنید تاببینید. ۱۹ کیست که دهنده ای نبود که چون از ایشان سوال نمایم جواب توانداد. ۲۹ مثل بنده من کور باشد و کیست که کر باشد مثل رسول من که اینک جمیع ایشان باطلند و اعمال ایشان هیچ است و بتهای می فرستم؟ ۲۰ چیزهای بسیار می بینی اما نگاه نمی داری. گوشها را می گشاید لیکن خود نمی شنود. ۲۱ خداوند را به خاطر عدل خود پسند آمد که شریعت خویش را تعظیم و تکریم نماید. ۲۲

۴۲ اینک بنده من که او را دستگیری نمودم و برگزیده من که جانم از او خشنوداست، من روح خود را بر او می نهم تا انصاف را برای امتها صادر سازد. ۲ او فریاد نخواهد زد و آواز خود را بلند نخواهد نمود و آن را در کوچها نخواهد شنوید. ۳ نی خرد شده رانخواهد شکست و فتیله ضعیف را خاموش نخواهد ساخت تا عدالت را به راستی صادر گرداند. ۴ او ضعیف نخواهد گردید و منکسر نخواهد شد تا انصاف را بر زمین قرار دهد و جزیره ها منظر شریعت او باشند. ۵ خدا یهوه که آسمانها را آفرید و آنها را پهن کرد و زمین و نتایج آن را گسترانید و نفس را به قومی که در آن باشند و روح را بر آنانی که در آن سالکند می دهد چنین می گوید: ۶ «من که یهوه هستم تو را به عدالت خوانده ام و دست تو را

گرفته، تو را نگاه خواهم داشت و تو را عهد قوم و نور امتها خواهم گردانید. ۷ تا چشمان کوران را بگشایی و اسیران را از زندان و نشینندگان در ظلمت را از محبس بیرون آوری. ۸ من یهوه تو را به اسمت خواندم پس تو از آن من هستی. ۲ چون از آنها هستم و اسم من همین است. و جلال خود را به کسی دیگر و بگذری من با تو خواهم بود و چون از نهرها (عبور نمایی) تو را ستایش خویش را به بتهای تراشیده نخواهم داد. ۹ اینک وقایع فروخواهند گرفت. و چون از میان آتش روی، سوخته نخواهی شد

بازوی وی برایش حکمرانی می‌نماید. اینک اجرت او با وی است و عقوبت وی پیش روی او می‌آید. ۱۱ او مثل شبان گله خود را خواهد چرانید و به بازوی خود بهره‌ها را جمع کرده، به آغوش خویش خواهد گرفت و شیر دهندگان را به ملایمت رهبری خواهد کرد. ۱۲

۴۱ ای جزیره‌ها به حضور من خاموش شوید! و قبیله‌ها

قوت تازه بهم رسانند! نزدیک بیابند آنگاه تکلم نمایند. با هم به محاکمه نزدیک بیاییم. ۲ کیست که کسی را از مشرق برانگیخت که عدالت او را نزد پایهای وی می‌خواند؟ امت‌ها را به وی تسلیم می‌کند و او را بر پادشاهان مسلط می‌گرداند. و ایشان را مثل غبار قانون داده یا مشیرو بوده او را تعلیم داده باشد. ۱۴ او از که مشورت خواست تا به او فهم بخشد و طریق راستی را به او بیاموزد؟ و کیست که او را معرفت آموخت و راه فطانت را به او تعلیم داد؟ ۱۵ اینک امت‌ها مثل قطره دلو و مانند غبار میزان شمرده می‌شوند. اینک جزیره‌ها را مثل گرد برمی‌دارد. ۱۶ و لبنان به جهت هیزم کافی نیست و حیواناتش برای قربانی سوختنی کفایت نمی‌کند. ۱۷ تمامی امت‌ها بنظری هستند و از عدم و بطالت نزد وی کمتری نمایند. ۱۸ پس خدا را به که تشبیه می‌کنید و کدام شبه را با او برابر می‌توانید کرد؟ ۱۹ صنعتگری را می‌ریزد و زرگر آن را به طلا می‌پوشاند، و زنجیرهای نقره برایش می‌ریزد. ۲۰ کسی که استطاعت چنین هدایا نداشته باشد درختی را که نمی‌پوسد اختیار می‌کند و صنعتگر ماهری رامی‌طلبد تا بتی را که متحرک نشود برای او بسازد. ۲۱ آیا ندانسته و نشنیده‌اید و از ابتدا به شما خبر داده نشده است و از بنیاد زمین نفهمیده‌اید؟ ۲۲ او است که بر کره زمین نشسته است و ساکنانش مثل ملخ می‌باشند. او است که آسمانها را مثل پرده می‌گستراند و آنها را مثل خیمه به جهت سکونت پهن می‌کند. ۲۳ که امیران را لاشی می‌گرداند و داوران جهان را مانند بطالت می‌سازد. ۲۴ هنوز غرس نشده و کاشته نگردیده‌اند و تنه آنها هنوز در زمین ریشه زده است، که فقط بر آنها می‌دمد و پژمرده می‌شوند و گرد باد آنها را مثل کاه می‌ریاید. ۲۵ پس مرا به که تشبیه می‌کنید تا با وی مساوی باشم؟ قدوس می‌گوید: ۲۶ چشمان خود را به علین برافراشته ببینید. کیست که اینها را آفرید و کیست که لشکر اینها را بشماره بیرون آورده، جمع آنها را بنام می‌خواند؟ از کثرت قوت و از عظمت توانایی وی یکی از آنها گم نخواهد شد. ۲۷ ای یعقوب چرا فکر می‌کنی وای اسرائیل چرا می‌گویی: «راه من از خداوند مخفی است و خدای من انصاف مرا از دست داده است.» ۲۸ آیا ندانسته و نشنیده‌اید که خدای سرمدی یهوه آفریننده اقصای زمین درمانده و خسته نمی‌شود و فهم او را تفحص نتوان کرد؟ ۲۹ ضعیفان را قوت می‌بخشد و ناتوانان را قدرت زیاده عطا می‌نماید. ۳۰ حتی جوانان هم درمانده و خسته می‌گردند و شجاعان بکلی می‌افتند. ۳۱ اما آنانی که منتظر خداوند می‌باشند قوت تازه خواهند یافت و مثل

۳۸ در آن ایام حزقیای بیمار و مشرف به موت شد و اشعیا ابن آموص نبی نزد وی آمده، او را گفت: «خداوند چنین می گوید: تدارک خانه خود را ببین زیرا که می میری و زنده نخواهی ماند.»

۲ آنگاه حزقیای روی خود را بسوی دیوار برگردانیده، نزد خداوند دعا نمود، ۳ و گفت: «ای خداوند مستدعی اینکه بیاد آوری که چگونه به حضور تو به امانت و به دل کامل سلوک نموده ام و آنچه در نظر تو پسند بوده است بجا آورده ام.» پس حزقیای زارزار بگریست. ۴ و کلام خداوند بر اشعیا نازل شده، گفت: ۵ «برو و به حزقیای بگو یهوه خدای پدرت داود چنین می گوید: دعای تو را شنیدیم و اشکهایت را دیدیم. ایک من بر روزهای تو پانزده سال افزودم. ۶ و تو را و این شهر را از دست پادشاه آشور خواهم رها نمود و این شهر را حمایت خواهم نمود. ۷ و علامت از جانب خداوند که خداوند این کلام را که گفته است بجا خواهد آورد این است: ۸ اینک سایه درجاتی که از آفتاب بر ساعت آفتابی آحاز پایین رفته است ده درجه به عقب برمی گردانم.» پس آفتاب از درجاتی که بر ساعت آفتابی پایین رفته بود، ده درجه برگشت. ۹ مکتوب حزقیای پادشاه یهودا وقتی که بیمار شد و از بیماریش شفا یافت: ۱۰

من گفتم: «اینک در فیروزی ایام خود به درهای هاویه می روم و از بقیه سالهای خود محروم می شوم. (Sheol h7585) ۱۱ گفتم: خداوند را مشاهده نمی نمایم. خداوند را در زمین زندگان نخواهم دید. من با ساکنان عالم فنا انسان را دیگر نخواهم دید. ۱۲ خانه من کنده گردید و مثل خیمه شبان از من برده شد. مثل نساج عمر خود را پیچیدم. او مرا از نورد خواهد برید. روز و شب مرا تمام خواهی کرد. ۱۳ تا صبح انتظار کشیدم. مثل شیر همچنین تمامی استخوانهایم رامی شکنند. روز و شب مرا تمام خواهی کرد. ۱۴ مثل پرستوک که جیک جیک می کند صدامی نمایم. و مانند فاخته ناله می کنم و چشمانم ازنگریستن به بالا ضعیف می شود. ای خداوند در تنگی هستم کفیل من باش. ۱۵ «چه بگویم چونکه او به من گفته است و خود او کرده است. تمامی سالهای خود را به سبب تلخی جانم آهسته خواهم رفت. ۱۶ ای خداوند به این چیزها مردمان زیست می کنند و به اینها و بس حیات روح من می باشد. پس مرا شفا بده و مرا زنده نگاه دار. ۱۷ اینک تلخی سخت من باعث سلامتی من شد. از راه لطف جانم را از چاه هلاکت برآوردی زیرا که تمامی گناهانم را به پشت سر خود انداختی. ۱۸ زیرا که هاویه تو را حمد نمی گوید و موت تو را تسبیح نمی خواند. و آنانی که به حفره فرو می روند به امانت تو امیدوار نمی باشند. (Sheol h7585) ۱۹ زندگانند، زندگانند که تو را حمد می گویند، چنانکه من امروز می گویم. پدران به پسران راستی تو را تعلیم خواهند داد. ۲۰ خداوند به جهت نجات من حاضر است، پس سرودهایم را در تمامی روزهای عمر خود در

خانه خداوند خواهیم سرایید.» ۲۱ و اشعیا گفته بود که قرصی از انجیر بگیرند و آن را بر دمل بنهید که شفا خواهد یافت. ۲۲ و حزقیای گفته بود علامتی که به خانه خداوند برخواهم آمد چیست؟

۳۹ در آن زمان مردک بلدان بن بلدان پادشاه بابل مکتوبی و هدیه ای نزد حزقیای فرستاد زیرا شنیده بود که بیمار شده وصحت یافته است. ۲ و حزقیای از ایشان مسرور شده، خانه خزاین خود را از نقره و طلا و عطریات و روغن معطر و تمام خانه اسلحه خویش و هر چه را که در خزاین او یافت می شد به ایشان نشان داد و در خانه اش و در تمامی مملکتش چیزی نبود که حزقیای آن را به ایشان نشان نداد. ۳ پس اشعیانیی نزد حزقیای پادشاه آمده، وی را گفت: «این مردمان چه گفتند و نزد تو از کجا آمدند؟» حزقیای گفت: «از جای دور یعنی از بابل نزد من آمدند.» ۴ او گفت: «در خانه تو چه دیدند؟» حزقیای گفت: «هرچه در خانه من است دیدند و چیزی درخزاین من نیست که به ایشان نشان ندام.» ۵ پس اشعیا به حزقیای گفت: «کلام یهوه صباوت را بشنو: ۶ اینک روزها می آید که هرچه در خانه تو است و آنچه پدرانت تا امروز ذخیره کرده اند به بابل برده خواهد شد. و خداوند می گوید که چیزی از آنها باقی نخواهد ماند. ۷ و بعضی از پسرانت را که از تو پدید آیند و ایشان را تولید نمایی خواهند گرفت و در قصر پادشاه بابل خواجه سرا خواهند شد.» ۸ حزقیای به اشعیا گفت: «کلام خداوند که گفتی نیکو است و دیگر گفت: هرآینه در ایام من سلامتی و امان خواهد بود.»

۴۰ تسلی دهید! قوم مرا تسلی دهید! خدای شما می گوید: ۲ سخنان دلاویز به اورشلیم گویند و او را ندا کنید که اجتهاد اوتمام شده و گناه وی آرمزیده گردیده، و از دست خداوند برای تمامی گناهانش دو چندان یافته است. ۳ صدای ندا کننده ای در بیابان، راه خداوند را مهیا سازید و طریقی برای خدای ما در صحرا راست نمایید. ۴ هر دره ای برافراشته و هر کوه وتلی پست خواهد شد. و کجیها راست و ناهمواریها هموار خواهد گردید. ۵ و جلال خداوند مکشوف گشته، تمامی بشر آن را با هم خواهند دید زیرا که دهان خداوند این را گفته است. ۶ هائقی می گوید: «ندا کن.» وی گفت: «چه چیز را ندا کنم؟ تمامی بشر گیاه است و همگی زیبایی اش مثل گل صحرا. ۷ گیاه خشک و گلش پژمرده می شود زیرا نفخه خداوند بر آن دمیده می شود. البته مردمان گیاه هستند. ۸ گیاه خشک شد و گل پژمرده گردید، لیکن کلام خدای ما تا ابد آباد استوار خواهد ماند.» ۹ ای صهیون که بشارت می دهی به کوه بلند برآی! وای اورشلیم که بشارت می دهی آوازت را با قوت بلند کن! آن را بلند کن و مترس و به شهرهای یهودا بگو که «هان خدای شما است!» ۱۰ اینک خداوند یهوه با قوت می آید و

و الیاقیم ناظر خانه و شبناهی کاتب و مشایخ کهنه را ملیس به پادشاه آشور نزد من دعانمودی، ۲۲ کلامی که خداوند در باره اش پلاس نزد اشعیا ابن آموص نبی فرستاد. ۳ و به وی گفتند: «حزقیآ گفته این است: آن باکره دختر صهیون تو را حقیر شمرده، استهزا چنین می گوید که امروز روزتنگی و تادیب و اهانت است زیرا نموده است و دختر اورشلیم سر خود را به تو جنبانیده است. ۲۳ که پسران بغم رحم رسیده اند و قوت زاییدن نیست. ۴ شایدیهوه کیست که او را اهانت کرده، کفر گفته ای و کیست که بر وی خدایت سخنان ریشاقی را که آفایش پادشاه آشور او را برای اهانت آواز بلند کرده، چشمان خود را به علین افزایشه ای؟ مگر قدوس نمودن خدای حی فرستاده است بشنود و سخنانی را که یهوه اسرائیل نیست؟ ۲۴ به واسطه بندگان خداوند راهانت کرده، خدایت شنیده است توبیخ نماید. پس برای بقیه ای که یافت گفته ای به کثرت اربه های خود بربلندی کوهها و به اطراف لبنان می شوند تضرع نما.» ۵ و بندگان حزقیآ پادشاه نزد اشعیا آمدند. برآمده ام و بلندترین سروهای آزادش و بهترین صنوبرهایش را قطع ۶ و اشعیا به ایشان گفت: «به آقای خود چنین گوید که یهوه چنین نموده، به بلندی اقصایش و به درختستان بوستانش داخل شده ام. می فرماید: از سخنانی که شنیدی که بندگان پادشاه آشور مرا ۲۵ و من حفره زده، آب نوشیدم و به کف پای خود تمامی بدانها کفر گفته اند مترس. ۷ همانا روحی بر او فرستم که خبری نهرهای مصر را خشک خواهم کرد. ۲۶ «آیا نشنیده ای که من این شنیده، به ولایت خود خواهد برگشت و او را در ولایت خودش به از زمان سلف کرده ام و از ایام قدیم صورت داده ام و الان آن رابه شمشیر هلاک خواهم ساخت.» ۸ پس ریشاقی مراجعت کرده، وقوع آورده ام تا تو به ظهور آمده و شهرهای حصار دار را خراب پادشاه آشور ریافت که با لبه جنگ می کرد زیرا شنیده بود که نموده به توده های ویران مبدل سازی. ۲۷ از این جهت ساکنان از لاکیش کوچ کرده است. ۹ و او درباره ترهافه پادشاه کوش خبری آنها کم قوت بوده، ترسان و خجل شدند. مثل علف صحرا و گیاه شنید که به جهت مقاتله با توبریون آمده است. پس چون این را سبز و علف پشت بام و مثل مزرعه قبل از نمورکندش گردیدند. ۲۸ شنید (باز) ایلیچیان نزد حزقیآ فرستاده، گفت: ۱۰ «به حزقیآ پادشاه اما من نشستن تو را و خروج و دخولت و خشمی را که بر من یهودا چنین گوید: خدای تو که به او توکل می نمایی تو را فریب داری می دانم. ۲۹ چونکه خشمی که به من داری و غرور تو به ندهد و نگوید که اورشلیم به دست پادشاه آشور تسلیم نخواهد گوش من برآمده است. بنابراین مهار خود را به بینی تو و لگام خود شد. ۱۱ اینک تو شنیده ای که پادشاهان آشور با همه ولایتها را به لبه ایستاده، گذاشته، تو را به راهی که آمده ای برخوام گردانید. چه کرده و چگونه آنها را بالکل هلاک ساخته اند و آیاتو رهایی ۳۰ و علامت برای تو این خواهد بود که امسال غله خود روخواهد خواهی یافت؟ ۱۲ و آیا خدایان امت هایی که پدران من آنها را خورد و سال دوم آنچه از آن بریود و درسال سوم بکارید و بدریود و هلاک ساختند مثل جوزان و حاران و رصف و بنی عدن که در تاکستانها غرس نموده، میوه آنها را بخورید. ۳۱ و بقیه ای که تلسارمی باشند ایشان را نجات دادند. ۱۳ پادشاه حمات کجا از خاندان یهودا رستگار شوند بار دیگر به پایین ریشه خواهند زد و است و پادشاه ارفاد و پادشاه شهر سفروایم وهینع و عوا؟» ۱۴ و به بالا میوه خواهند آورد. ۳۲ زیرا که بقیه ای از اورشلیم و رستگاران حزقیآ مکتوب را از دست ایلیچیان گرفته، آن را خواند و حزقیآ به از کوه صهیون بیرون خواهند آمد. غیرت یهوه صباپوت این را بجا خانه خداوند درآمده، آن را به حضور خداوند پهن کرد. ۱۵ و خواهد آورد. ۳۳ بنابراین خداوند درباره پادشاه آشور چنین می گوید حزقیآ نزد خداوند دعا کرده، گفت: ۱۶ «ای یهوه صباپوت خدای که به این شهرداخل نخواهد شد و به اینجا تیر نخواهد انداخت اسرائیل که بر کرویبان جلوس می نمایی! تویی که بتنهایی بر تمامی و در مقابلش با سپر نخواهد آمد و منجنیق درپیش او برنخواهد ممالک جهان خداهستی و تو آسمان و زمین را آفریده ای. ۱۷ ای افراشته. ۳۴ به راهی که آمده است به همان برخواید گشت و به خداوند گوش خود را فراگرفته، بشنو وای خداوند چشمان خود را این شهر داخل نخواهد شد. خداوند این را می گوید. ۳۵ زیرا که گشوده، ببین و همه سخنان سنحاریب را که به جهت اهانت این شهر را حمایت کرده، به خاطر خود و به خاطر بنده خویش داود نمودن خدای حی فرستاده است استماع نما! ۱۸ ای خداوند آن را نجات خواهم داد.» ۳۶ پس فرشته خداوند بیرون آمده، صد راست است که پادشاهان آشور همه ممالک و زمین ایشان را وهشاد و پنجهزار نفر از اردوی آشور را زد و پامدادان چون برخاستند خراب کرده. ۱۹ و خدایان ایشان را به آتش انداخته اند زیرا که اینک جمیع آنها لاشهای مرده بودند. ۳۷ و سنحاریب پادشاه آشور خدا نبودند بلکه ساخته دست انسان از چوب و سنگ. پس به این کوچ کرده، روانه گردید و برگشته در نینوی ساکن شد. ۳۸ واقع سبب آنها را تبه ساختند. ۲۰ پس حال ای یهوه خدای ما ما را از شد که چون او در خانه خدای خویش نسروک عبادت می کرد، دست او رهایی ده تا جمیع ممالک جهان بدانند که تو تنها یهوه پسرانش ادرملک و شرآصر او را به شمشیر زدند و ایشان به زمین هستی.» ۲۱ پس اشعیا ابن آموص نزد حزقیآ فرستاده، گفت: اراراط فرار کردند و پسرش آسرحدون به جایش سلطنت نمود. «یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید: چونکه درباره سنحاریب

خواهد کرد و در آنجا کرکسها با یکدیگر جمع خواهند شد. ۱۶ شده‌ای؟ ۶ هان بر عصای این نی خرد شده یعنی بر مصر توکل از کتاب خداوند تفتیش نموده، مطالعه کنی. یکی از اینها گم می‌نماید که اگر کسی بر آن تکیه کند به دستش فرو رفته، آن را نخواهد شد و یکی جفت خود را مفقود نخواهد یافت زیرا که دهان او این را امر فرموده و روح او اینها را جمع کرده است. که بر وی توکل نمایند. ۷ و اگر مرا گویی که بیهوه خدای خود ۱۷ و او برای آنها قرعه انداخته و دست او آن را به جهت آنها با ریسمان تقسیم نموده است. و تا ابدالایاد متصرف آن خواهند شد و نسلا بعدنسل در آن سکونت خواهند داشت.

۳۵ بیابان و زمین خشک شادمان خواهند شد و صحرا به وجد آمده، مثل گل سرخ خواهد شکفت. ۲ شکوفه بسیار نموده، باشادمانی و ترنم شادی خواهد کرد. شوکت لبنان و زیبایی کرمل و شارون به آن عطا خواهد شد. جلال بیهوه و زیبایی خدای ما را مشاهده خواهند نمود. ۳ دستهای سست را قوی سازید و زانوهای لرزنده را محکم گردانید. ۴ به دل‌های خائف بگویید: قوی شوید و مترسید اینک خدای شما بانتقام می‌آید. او با عقوبت الهی می‌آید و شما رانجات خواهد داد. ۵ آنگاه چشمان کوران باز خواهد شد و گوشهای کران مفتوح خواهد گردید. ۶ آنگاه لنگان مثل غزال جست و خیز خواهند نمود و زبان گنگ خواهد سرایید. زیرا که آنها در بیابان ونهرها در صحرا خواهد جوشید. ۷ و سراب به برکه و مکان های خشک به چشمه های آب مبدل خواهد گردید. در مسکنی که شغالها می‌خوابند علف و بوریا و نی خواهد بود. ۸ و در آنجا شاهراهی و طریقی خواهد بود و به طریق مقدس نامیده خواهد شد و نجسان از آن عبور نخواهند کرد بلکه آن به جهت ایشان خواهد بود. و هرکه در آن راه سالک شود اگرچه هم جاهل باشد گمراه نخواهد گردید. ۹ شیری در آن نخواهد بود و حیوان درنده‌ای بر آن برنخواهد آمد و در آنجا یافت نخواهد شد بلکه ناجیان بر آن سالک خواهند گشت. ۱۰ و فدیه شدگان خداوند بازگشت نموده، با ترنم به صهیون خواهند آمد و خوشی جاودانی بر سر ایشان خواهد بود. و شادمانی و خوشی را خواهند یافت و غم و ناله فرار خواهد کرد.

۳۶ و در سال چهاردهم حزقیل پادشاه واقع شد که سنحاریب پادشاه آشور بر تمامی شهرهای حصاردار بیهودا برآمده، آنها را تسخیر نمود. ۲ و پادشاه آشور ریشاقی را از لاکیش به اورشلم نزد حزقیل پادشاه با موکب عظیم فرستاد و او نزد قنات برکه فوقانی به راه مزرعه گازر ایستاد. ۳ و الیاقیم بن حلفیا که ناظرخانه بود و شبنای کاتب و یوآخ بن آساف وقایع نگار نزد وی بیرون آمدند. ۴ و ریشاقی به ایشان گفت: «به حزقیل بگویید سلطان عظیم پادشاه آشور چنین می‌گوید: این اعتماد شما که بر آن توکل می‌نمایید چیست؟ ۵ می‌گویم که مشورت و قوت جنگ سخنان باطل است. الان کیست که بر او توکل نموده‌ای که به من عاصی را چاک زده و پلاس پوشیده، به خانه خداوند داخل شد. ۲

۳۷ و واقع شد که چون حزقیل پادشاه این را شنید لباس خود را بپوشید و از آنجا که بر او توکل نموده‌ای که به من عاصی را چاک زده و پلاس پوشیده، به خانه خداوند داخل شد. ۲

۳۳ وای بر توای غارتگر که غارت نشدی وای خیانت کاری که با تو خیانت نوزیدند. هنگامی که غارت را به اتمام رسانیدی غارت خواهی شد و زمانی که از خیانت نمودن دست برداشتی به تو خیانت خواهند ورزید. ۲ ای خداوند بر ما ترحم فرما زیرا که منتظر تومی باشیم و هر بامداد بازوی ایشان باش و در زمان تنگی نیز نجات ما بشو. ۳ از آواز غوغا، قوم هاگریختند و چون خویشتن را برافرازی امت هاپراکنده خواهند شد. ۴ غارت شما را جمع خواهند کرد بطوری که موران جمع می نمایند ویر آن خواهند جهید بطوری که ملخها می جهند. ۵ خداوند متعال می باشد زانرو که دراعلی علین ساکن است و صهیون را از انصاف و عدالت مملو خواهد ساخت. ۶ فراوانی نجات و حکمت و معرفت استقامت اوقات تو خواهد شد. و ترس خداوند خزینه او خواهد بود. ۷ اینک شجاعان ایشان در بیرون فریاد می کنند و رسولان سلامتی زارزار گریه می نمایند. ۸ شاهراههاویان می شود و راه گذریان تلف می گردند. عهدرا شکسته است و شهرها را خوار نموده، به مردمان اعتنا نکرده است. ۹ زمین ماتم کنان کاهیده شده است و لبنان خجل گشته، تلف گردیده است و شارون مثل بیابان شده و باشان و کرمل بریگهای خود را ریخته اند. ۱۰ خداوند می گوید که الان برمی خیزم و حال خود را برمی افرازم و اکنون متعال خواهم گردید. ۱۱ و شما از کاه حامله شده، خس خواهید زاید. و نفس شما آتشی است که شما را خواهد سوزانید. ۱۲ و قومها مثل آهک سوخته و مانند خارهای قطع شده که از آتش مشتعل گرددند خواهند شد. ۱۳ ای شما که دور هستید آنچه را که کرده ام بشنوید وای شما که نزدیک می باشید جبروت مرا بدانید. ۱۴ گناه کارانی که در صهیون اندمی ترسند و لرزه منافقان را فرو گرفته است، (ومی گویند): کیست از ما که در آتش سوزنده ساکن خواهد شد و کیست از ما که در نارهای جاودانی ساکن خواهد گردید؟ ۱۵ اما آنکه به صداقت سالک باشد و به استقامت تکلم نماید و سود ظلم را خوار شمارد و دست خویش را از گرفتن رشوه بیفشاند و گوش خود را از اصغای خون ریزی ببندد و چشمان خود را از دیدن بدیها بر هم کند، ۱۶ او در مکان های بلند ساکن خواهد شد و ملجای او ملاذ صخرهها خواهد بود. نان او داده خواهد شد و آب او ایمن خواهد بود. ۱۷ چشمات پادشاه را در زیباییش خواهد دید و زمین بی پایان را خواهد نگرست. ۱۸ دل تومتذکر آن خوف خواهد شد (وخواهی گفت): کجا است نویسنده و کجا است وزن کننده (خراج) و کجا است شمارنده برجها. ۱۹ قوم ستم پیشه و قوم دشوار لغت را که نمی توانی شنید والکن زبان را که نمی توانی فهمید بار دیگر نخواهی دید. ۲۰ صهیون شهر جشن مقدس ما راملحظه نما. و چشمات اورشلیم مسکن سلامتی را خواهد دید یعنی خیمه ای را که منتقل نشود و میخهایش

۳۴ ای امتها نزدیک آید تا بشنوید! وای قومها اصغا نمایید! جهان و پری آن بشنوند. ربع مسکون و هرچه از آن صادر باشد. ۲ زیرا که غضب خداوند بر تمامی امتها و خشم وی بر جمیع لشکرهای ایشان است پس ایشان را به هلاکت سپرده، بقتل تسلیم نموده است. ۳ وکشتگان ایشان دور افکنده می شوند و عفونت لاشهای ایشان برمی آید. و از خون ایشان کوهها گداخته می گردد. ۴ و تمامی لشکر آسمان از هم خواهند پاشید و آسمان مثل طومار پیچیده خواهد شد. و تمامی لشکر آن پژمرده خواهند گشت، بطوریکه برگ از مو بریزد و مثل میوه نارس از درخت انجیر. ۵ زیرا که شمشیر من در آسمان سیراب شده است. و اینک بر ادم و بر قوم مغضوب من برای داوری نازل می شود. ۶ شمشیر خداوند بر خون شده و از پیه فریه گردیده است یعنی از خون برهها و بزها و از پیه گرده قوچها. زیرا خداوند را در بصره قربانی است و ذبح عظیمی در زمین ادم. ۷ گاوان وحشی با آنها خواهند افتاد و گوسالهها با گاوان نر. و زمین ایشان از خون سیراب شده، خاک ایشان از پیه فریه خواهد شد. ۸ زیرا خداوند را روز انتقام و سال عقوبت به جهت دعوی صهیون خواهد بود. ۹ و نهروهای آن به قیر و غبار آن به کبریت مبدل خواهد شد و زمینش قیر سوزنده خواهد گشت. ۱۰ شب و روز خاموش نشده، دودش تا به ابد خواهد برآمد. نسلا بعد نسل خراب خواهد ماند که کسی تاابدالاباد در آن گذر نکند. ۱۱ بلکه مرغ سقا و خاریشت آن را تصرف خواهند کرد و بوم و غراب در آن ساکن خواهند شد و ریسمان خرابی و شاقول ویرانی را بر آن خواهد کشید. ۱۲ و از اشراف آن کسی در آنجا نخواهد بود که او را به پادشاهی بخوانند و جمیع روسایش نیست خواهند شد. ۱۳ و در قصرهایش خارا خواهد رویید و در قلعه هایش خسک و شتر خار و مسکن گرگ و خانه شتر مرغ خواهد شد. ۱۴ و وحوش بیابان با شغال خواهند برخورد و غول به رفیق خود ندا خواهد داد و عفریت نیز در آنجا ماوا گردیده، برای خود آرامگاهی خواهد یافت. ۱۵ در آنجا تیرمار آشیانه ساخته، تخم خواهد نهاد و بر آن نشست، بچه های خود را زیر سایه خود جمع

خواهند خورد. ۲۵ و در روز کشتار عظیم که برجهاد در آن خواهد افتاد نهرها و جویهای آب برهر کوه بلند و به هر تل مرتفع جاری خواهد شد. ۲۶ و در روزی که خداوند شکستگی قوم خود را ببندد و خواهد گریخت و جوانانش خراج گذار خواهند شد. ۹ و صخره او و ضرب جراحت ایشان را شفا دهد و روشنائی ماه مثل روشنائی آفتاب و روشنائی آفتاب هفت چندان مثل روشنائی هفت روز خواهد بود. ۲۷ اینک اسم خداوند از جای دور می آید، در غضب خود گوید.

سوزنده و در ستون غلیظ و لبه‌های پر از خشم و زبانش مثل آتش سوزان است. ۲۸ و نفخه او مثل نهر سرشار تا به گردن می‌رسد تا آنکه امت‌ها را به غریب مصیبت ببیزد و دهنه ضلالت را بر چانه قوم‌ها بگذارد. ۲۹ و شما را سرودی خواهد بود مثل شب تقدیس نمودن عید و شادمانی دل مثل آتانی که روانه می‌شوند تا به آوازنی به کوه خداوند نزد صخره اسرائیل بیایند. ۳۰ و خداوند جلال آواز خود را خواهد شنویند و فرود آوردن خود را با شدت غضب و شعله آتش سوزنده و طوفان و سیل و سنگهای تگرگ ظاهر خواهد ساخت. ۳۱ زیرا که آشور به آواز خداوند شکسته خواهد شد و او را با عصا خواهد زد. ۳۲ و هر ضرب عصای قضا که خداوند به وی خواهد آورد با دَف و بریط خواهد بود و باجنگهای پر شورش با آن مقاتله خواهد نمود. ۳۳ زیرا که توفت از قبل مهیا شده و برای پادشاه آماده گردیده است. آن را عمیق و وسیع ساخته است که توده‌اش آتش و هیزم بسیار است و نفخه خداوند مثل نهر کبریت آن را مشتعل خواهد ساخت.

۳۱ وای بر آتانی که به جهت اعانت به مصرفرود آیند و بر اسبان تکیه نمایند و برارابه‌ها زانرو که کثیرند و بر سواران زانرو که بسیار قوی‌اند توکل کنند اما بسوی قدوس اسرائیل نظر نکنند و خداوند را طلب نمایند. ۲ و او نیز حکیم است و بلا را می‌آورد و کلام خود را برنخواهد گردانید و به ضد خاندان شیران و اعانت بدکاران خواهد برخاست. ۳ اما مصریان انسانند و نه خدا و اسبان ایشان جسدند و نه روح و خداوند دست خود را دراز می‌کند و اعانت کننده را لغزان و اعانت کرده شده را افتان گردانیده هر دوی ایشان هلاک خواهند شد. ۴ زیرا خداوند به من چنین گفته است چنانکه شیر و شیر ژبان بر شکار خود غرض می‌نمایند هنگامی که گروه شبانان بروی جمع شوند و از صدای ایشان نترسیده از غوغای ایشان سر فرو نمی‌آورد همچنان بیهوش صباوت نزول می‌فرماید تا برای کوه صهیون و تل آن مقاتله نماید. ۵ مثل مرغان که در طیران باشند همچنان بیهوش صباوت اورشلیم را حمایت خواهد نمود و حمایت کرده، آن را رستگار خواهد ساخت و از آن درگذشته، خلاصی خواهد داد. ۶ ای بنی اسرائیل بسوی آن کس که بر وی بینهایت عصیان ورزیده‌اید بازگشت نمایید. ۷ زیرا که در آن روز هر کدام از ایشان بتهای نقره و بتهای طلای خود را که دستهای شما آنها را به جهت گناه خویش ساخته است ترک خواهند نمود. ۸ پایهای گاو و الاغ را رها می‌سازید.

را به کسی که خواندن نداند داده، می‌گویند این را بخوان و او کوهان شتران نزد قومی که منفعت ندارند می‌برد. ۷ چونکه می‌گوید خواندن نمی‌دانم. ۱۳ و خداوند می‌گوید: «چونکه این اعانت مصریان عبث و بی‌فایده است از این جهت ایشان را رهب قوم ازدهان خود به من تقرب می‌جویند و به لبهای خویش مرا الجلوس نامیدم. ۸ الان بیا و این را در نزد ایشان بر لوحی بنویس تمجید می‌نمایند اما دل خود را از من دور کرده‌اند و ترس ایشان از و بر طوماری مرقوم ساز تا برای ایام آینده تا ابدالاباد بماند. ۹ من وصیتی است که از انسان آموخته‌اند، ۱۴ بنابراین اینک من بار زیرا که این قوم فتنه انگیز و پسران دروغگومی باشند. پسرانی که دیگرها این قوم عمل عجیب و غریب بجا خواهم آورد و حکمت نمی‌خواهند شریعت خداوند را استماع نمایند. ۱۰ که به راثیان حکیمان ایشان باطل و فهم فهیمان ایشان مستور خواهد شد.» می‌گویند: رویت مکنید و به انبیا که برای ما به راستی نبوت ۱۵ وای بر آنانی که مشورت خود را از خداوند بسیار عمیق پنهان می‌کنند و اعمال ایشان در تاریکی می‌باشد و می‌گویند: «کیست ۱۱ از راه منحرف شوید و از طریق تجاوز نماید و قدوس اسرائیل را که ما را ببیند کیست که ما را بشناسد؟» ۱۶ ای زیر و زیرکنندگان از نظر ما دور سازید. ۱۲ بنابراین قدوس اسرائیل چنین می‌گوید: هرچیز! آیا کوزه‌گر مثل گل محسوب شود یا مصنوع دربارہ صانع «چونکه شما این کلام را ترک کردید و بر ظلم و فساد اعتماد خود گوید مانساخته است و یا تصویر دربارہ مصورش گوید که فهم کرده، بر آن تکیه نمودید، ۱۳ از این جهت این گناه برای شما ندارد؟ ۱۷ آیا در اندک زمانی واقع نخواهد شد که لبنان به بوستان مثل شکاف نزدیک به افتادن که در دیوار بلند پیش آمده باشد و مبدل گردد و بوستان به جنگل محسوب شود؟ ۱۸ و در آن روز خرابی آن در لحظه‌ای بغته پدید آید خواهد بود. ۱۴ و شکستگی کران کلام کتاب را خواهند شنید و چشمان کوران از میان ظلمت آن مثل شکستگی کوزه کوزه‌گر خواهد بود که بی‌محابا خرد می‌شود و تاریکی خواهد دید. ۱۹ و حلیمان شادمانی خود را در خداوند بطوری که از پاره‌هایش پاره‌ای به جهت گرفتن آتش از آتشدان یا مزید خواهند کرد و مسکینان مردمان در قدوس اسرائیل وجد خواهند برداشتن آب از حوض یافت نخواهد شد.» ۱۵ زیرا خداوند یهوه نمود. ۲۰ زیرا که ستمگران نابود و استهزاکنندگان معدوم خواهند قدوس اسرائیل چنین می‌گوید: «به انابت و آرامی نجات می‌یافتید شد و پیروان شرارت منقطع خواهند گردید. ۲۱ که انسان را به وقت شما از راحت و اعتماد می‌بود، امانخواستید. ۱۶ و گفتید: سخنی مجرم می‌سازد و برای کسی که در محکمه حکم می‌کند نی بلکه بر اسبان فرامی‌کنیم، لہذا فرار خواهید کرد و بر اسبان دام می‌گسترانند و عادل را به بطلالت منحرف می‌سازند. ۲۲ بنابراین تیز روسوار می‌شویم لہذا تعاقب کنندگان شما تیز رو خواهند شد. خداوند که ابراهیم را فدیه داده است دربارہ خاندان یعقوب چنین ۱۷ هزار نفر از نهب یک نفر فرار خواهند کرد و شما از نهب پنج می‌گوید که از این به بعد یعقوب خجل نخواهد شد و رنگ نفر خواهید گریخت تا مثل بیدق بر قله کوه و علم بر تلی باقی چهره‌اش دیگر نخواهد پرید. ۲۳ بلکه چون فرزندان خود را که نماید. ۱۸ و از این سبب خداوند انتظار می‌کشد تا بر شما رفت عمل دست من می‌باشد در میان خویش بیند آنگاه ایشان اسم مرا تقدیس خواهند نمود و قدوس یعقوب را تقدیس خواهند کرد و از خدای اسرائیل خواهند ترسید. ۲۴ و آنانی که روح گمراهی دارند فهم خواهند شد و متمردان تعلیم را خواهند آموخت.

۳۰ خداوند می‌گوید که وای بر پسران فتنه انگیز که مشورت می‌کنند لیکن نه ازمن و عهد می‌بندند لیکن نه از روح من، تا گناه را برگناه مزید نمایند. ۲ که برای فرود شدن به مصر عزیمت می‌کنند اما از دهان من سوال نمی‌نمایند و به قوت فرعون پناه می‌گیرند و به سایه مصر اعتماد دارند. ۳ لہذا قوت فرعون خجالت و اعتماد به سایه مصر رسوایی شما خواهد بود. ۴ زیرا که سروران او در صوغن هستند و ایلچیان وی به حانیس رسیده‌اند. ۵ همگی ایشان از قومی که برای ایشان فایده ندارند خجل خواهند شد که نه معاونت و نه منفعتی بلکه خجالت و رسوایی نیز برای ایشان خواهند بود. ۶ وحی دربارہ بهیموت جنوبی: از میان زمین تنگ و ضیق که از آنجا شیر ماده و اسد واقعی و مار آتشین پرنده می‌آید. توانگری خویش را بر پشت الاغان و گنجهای خود را بر

است مثل نوبر انجیرها قبل از تابستان خواهد بود که چون بیننده منماید مبادا بندهای شما محکم گردد، زیرا هلاکت و تقدیری را آن را بیند وقتی که هنوز در دستش باشد آن را فرو می برد. ۵ و که از جانب خداوند بیهوش صباوت بر تمامی زمین می آید شنیده ام. در آن روز بیهوش صباوت به جهت بقیه قوم خویش تاج جلال ۲۳ گوش گیرد و آواز مرا بشنود و متوجه شده، کلام مرا استماع و افسر جمال خواهد بود. ۶ و روح انصاف برای آنانی که به نمایند. ۲۴ آیا بزرگ، همه روز به جهت تخم پاشیدن شیار می کند دوری می نشینند و وقت برای آنانی که جنگ را به دروازه هابرمی و آیا همه وقت زمین خود را می شکافد و هموار می نماید؟ ۲۵ گرداند (خواهد بود). ۷ و لکن اینان نیز از شراب گمراه شده اند و آیا بعد از آنکه رویش را هموار کرد گشنیز رانمی باشد و زیره را از مسکرات سرگشته گردیده اند. هم کاهن و هم نبی از مسکرات نمی افشاند و گندم را درشیاها و جو را در جای معین و ذرت را گمراه شده اند و از شراب بلعیده گردیده اند. از مسکرات سرگشته درحدودش نمی گذارد؟ ۲۶ زیرا که خدایش او را به راستی می آموزد شده اند و در رویا گمراه گردیده اند و در دوری مبهوت گشته اند. ۸ و او را تعلیم می دهد. ۲۷ چونکه گشنیز با گردون نیز کوبیده نمی زیرا که همه سفروها از قی و نجاست پر گردیده و جانی نمانده شود و چرخ اراهه بر زیره گردانیده نمی گردد، بلکه گشنیز به عصا است. ۹ کدام را معرفت خواهد آموخت و اخبار را به که خواهد وزیره به چوب تکانیده می شود. ۲۸ گندم آزردمی شود زیرا که آن را فهمانید؟ آیا نه آنانی را که از شیر بازداشته و از پستانها گرفته همیشه خرمن کوبی نمی کند و هر چند چرخ اراهه و اسبان خود را بر شده اند؟ ۱۰ زیرا که حکم بر حکم و حکم بر حکم، قانون بر آن بگرداند آن را خرد نمی کند. ۲۹ این نیز از جانب بیهوش صباوت قانون و قانون بر قانون اینجا اندکی و آنجا اندکی خواهد بود. ۱۱ که عجیب الرای و عظیم الحکمت است صادر می گردد.

۲۹ وای بر اریئیل! وای بر اریئیل! شهری که داود در آن خیمه زد. سال بر سال مزید کنید و عیدها دور زند. ۲ و من اریئیل را به تنگی خواهم انداخت و ماتم و نوحه گری خواهد بود و آن برای من مثل اریئیل خواهد بود. ۳ و بر توبه هر طرف اردو زده، تو را به بارهها محاصره خواهم نمود و منجنیقها بر تو خواهم افراشت. ۴ و به زیر افکنده شده، از زمین تکلم خواهی نمود و کلام تو از میان غبار پست خواهد گردید و آواز تو از زمین مثل آواز جن خواهد بود و زبان تو از میان غبار زمزم خواهد کرد. ۵ اما گروه دشمنان مثل گرد نرم خواهند شد و گروه ستم کیشان مانند کاه که می گذرد و این بغته در لحظه ای واقع خواهد شد. ۶ و از جانب بیهوش صباوت با رعد و زلزله و صوت عظیم و گردباد و طوفان و شعله آتش سوزنده از تو پرسش خواهد شد. ۷ و جمعیت تمام امت هایی که بر اریئیل جنگ می کنند یعنی تمامی آنانی که بر او و بر قلعه وی مقاتله می نمایند و او را بتنگ می آورند مثل خواب و رویای شب خواهند شد. ۸ و مثل شخص گرسنه که خواب می بیند که می خورد و چون بیدار شود شکم او تهی است. یا شخص تشنه که خواب می بیند که آب می نوشد و چون بیدار شود اینک ضعف دارد و جانش مشتبه می باشد. همچنین تمامی جماعت امت هایی که با کوه صهیون جنگ می کنند خواهند شد. ۹ درنگ کنید و متحیر باشید و تمتع برید و کور باشید. ایشان مست می شوند لیکن نه از شراب و توان می گردند اما نه از مسکرات. ۱۰ زیرا خداوند بر شما روح خواب سنگین را عارض گردانیده، چشمان شما را بسته است. و انبیا و روسای شما یعنی راثیان را محجوب کرده است. ۱۱ و تمامی رویا برای شما مثل کلام تو مارمختم گردیده است که آن را به کسی که خواندن می داند داده، می گویند: این را بخوان و اومی گوید: نمی توانم چونکه مختم است. ۱۲ و آن طومار

۱۲ و قلعه بلند حصارهایت را خم کرده، بزیر خواهد افکند و بر بگذرد. ۲۱ زیرا اینک خداوند از مکان خود بیرون می‌آید تا سزای زمین با غبار یکسان خواهد ساخت.

گناهان ساکنان زمین را به ایشان برساند. پس زمین خونهای خود رامکشوف خواهد ساخت و کشتگان خویش را دیگر پنهان نخواهد نمود.

۲۶ در آن روز این سرود در زمین یهوداسراییده خواهد شد؛ ما را شهری قوی است که دیوارها و حصار آن نجات است. ۲

دروازه‌ها را بگشایید تا امت عادل که امانت را نگاه می‌دارند داخل شوند. ۳ دل ثابت را در سلامتی کامل نگاه خواهی داشت، زیرا که بر توتوکول دارد. ۴ بر خداوند تا به ابد توکل نمایید، چونکه آن اژدها را که در دریا است خواهد کشت. ۲ در آن روز برای آن

در یاه یهوه صخره جاودانی است. ۵ زیرا آنانی را که بر بلندیهها ساکنند فرود می‌آورد. و شهر رفیع را به زیر می‌اندازد. آن را به زمین انداخته، با خاک یکسان می‌سازد. ۶ پایها آن راپایمال خواهد کرد. یعنی پایهای فقیران و قدمهای مسکینان. ۷ طریق عادلان و خار با من به جنگ می‌آمند تا بر آنها هجوم آورده، آنها را استقامت است. ای تو که مستقیم هستی طریق عادلان را هموار

صالح بکند و با من صلح می‌نمود. ۵ یا به قوت من متمسک می‌شد تا بامن صلح بکند و با من صلح می‌نمود. ۶ در ایام آینده یعقوب ریشه خواهد زد و اسرائیل غنچه و شکوفه خواهد آورد. و ایشان روی ربع مسکون را از میوه پر خواهند ساخت. ۷ آیا او را زد بطوری که دیگران او را زدنند؟ یا کشته شد بطوری که مقتولان وی کشته شدند؟ ۸ چون او را دور ساختی به اندازه با وی معارضه نمودی.

با باد سخت خویش او را در روز بادشرقی زایل ساختی. ۹ بنابراین گناه یعقوب از این کفاره شده و رفع گناه او تمامی نتیجه آن است. چون تمامی سنگهای مذبح را مثل سنگهای آهک نرم شده می‌گرداند آنگاه اشیریم و بنهای آفتاب دیگر برپا نخواهد شد. ۱۰

زیرا که آن شهرحصین منفرد خواهد شد و آن مسکن، مهجور و مثل بیابان واگذاشته خواهد شد. در آنجاگوساله‌ها خواهند چرید و در آن خوابیده، شاخه هایش را تلف خواهند کرد. ۱۱ چون شاخه هایش خشک شود شکسته خواهد شد. پس زنان آمده، آنها را خواهند سوزانید، زیرا که ایشان قوم بیفهم هستند. لهذا

آفریننده ایشان برایشان ترحم نخواهد نمود و خالق ایشان بر ایشان شفقت نخواهد کرد. ۱۲ و در آن روز واقع خواهد شد که خداوند از مسیل نهر (فرات) تا وادی مصر غله را خواهد کوبید. و شمای بنی‌اسرائیل یکی یکی جمع کرده خواهید شد. ۱۳ و در آن روز واقع خواهد شد که کرنای بزرگ نواخته خواهد شد و گم شدگان زمین آشور و رانده شدگان زمین مصر خواهند آمد. و خداوند را در کوه مقدس یعنی دراورشلیم عبادت خواهند نمود.

و آتش نیزدشمنان را می‌ورزد و جلال خداوند را مشاهده نمی‌نماید. ۱۱ ای خداوند دست تو برافراشته شده است امانمی بینند. لیکن چون غیرت تو را برای قوم ملاحظه کنند خجل خواهند شد. و آتش نیزدشمنان را فرو خواهد برد. ۱۲ ای خداوند سلامتی را برای ما تعیین خواهی نمود. زیرا که تمام کارهای ما را نیز برای ما به عمل آورده‌ای. ۱۳

ای یهوه خدای ما آقایان غیر از تو بر ما استیلا داشتند. اما به تو فقط اسم تو را ذکر خواهیم کرد. ۱۴ ایشان مردند و زنده نخواهند شد. خیالها گردیدند و نخواهند برخاست. بنابراین ایشان را سزا

داده، هلاک ساختی و تمام ذکر ایشان را محو نمودی. ۱۵ قوم را افروزی‌ای خداوند قوم را مزید ساخته، خویشتن را جلال دادی. و تمامی حدود زمین را وسیع گردانیدی. ۱۶ ای خداوند ایشان در حین تنگی، تو را خواهند طلبید. و چون ایشان را تادیب نمایی دعاهای خفیه خواهند ریخت. ۱۷ مثل زن حامله‌ای که نزدیک زاییدن باشد و درد او را گرفته، از آلام خود فریاد بکند همچنین ما نیزای خداوند در حضور تو هستیم. ۱۸ حامله شده، درده

ما را گرفت و باد را زاییدیم. و در زمین هیچ نجات به ظهور نیاوردیم. و ساکنان ربع مسکون نرفتادند. ۱۹ مردگان تو زنده خواهند شد و جسدهای من خواهند برخاست. ای شما که در خاک ساکنیدیدار شده، تنم نمایید! زیرا که شبنم تو شبنم نباتات است. و زمین مردگان خود را بیرون خواهد افکند. ۲۰ ای قوم من بیاید به حجره های خویش داخل شوید و درهای خود را در عقب خویش ببندید. خویشتن را اندک لحظه‌ای پنهان کنید تاغضب

وای بر تاج تکبر میگساران افرایم ویرگل پژمرده زیبایی جلال وی، که بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

وای بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پایمال خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

قومی نبودند و آشور آن را به جهت صحرانشینان بنیاد نهاد. ایشان ورزیده، خیانت کاران به شدت خیانت ورزیده‌اند. ۱۷ ای ساکن منجنیقهای خود را افزاشته، قصرهای آن را منهدم و آن را به خرابی زمین ترس و حفره و دام بر تو است. ۱۸ و واقع خواهد شد که مبدل خواهند ساخت. ۱۴ ای کشتیهای ترشیش ولوله نمایند زیرا که قلعه شما خراب شده است. ۱۵ و در آن روز واقع خواهد شد برآید گرفتار دام خواهد شد زیرا که روزنه های علیین باز شده و که صور، هفتاد سال مثل ایام یک پادشاه فراموش خواهد شد و بعد از انقضای هفتاد سال برای صور مثل سرود زانیه خواهد بود. ۱۶ تمام از هم پاشیده و زمین به شدت متحرک گشته است. ۲۰ ای زانیه فراموش شده بریبط را گرفته، در شهر گردش نما. خوش زمین مثل مستان افتان و خیزان است و مثل سایه بان به چپ و بنواز و سرودهای بسیار بخوان تا به یاد آورده شوی. ۱۷ و بعد از راست متحرک و گناهدش بر آن سنگین است. پس افتاده است که انقضای هفتاد سال واقع می‌شود که خداوند از صور تفقد خواهد نمود و به اجرت خویش برگشته با جمیع ممالک جهان که بر روی زمین است زنا خواهد نمود. ۱۸ و تجارت و اجرت آن برای خداوند و وقف شده ذخیره و اندوخته نخواهد شد بلکه تجارتش برای مقربان درگاه خداوند خواهد بود تا به سیری بخورند و لباس فاخر بپوشند. ایشان طلبیده خواهند شد. ۲۳ و ماه خجل و آفتاب رسوا خواهد گشت زیرا که بیهو صباپوت در کوه صهیون و در اورشلیم و به حضور مشایخ خویش، با جلال سلطنت خواهد نمود.

۲۴ اینک خداوند زمین را خالی و ویران می‌کند، و آن را واژگون ساخته، ساکنانش را پراکنده می‌سازد. ۲ و مثل قوم، مثل کاهن و مثل بنده، مثل آفایش و مثل کنیز، مثل خاتونش و مثل مشتری، مثل فروشنده و مثل قرض دهنده، مثل قرض گیرنده و مثل سودخوار، مثل سود دهنده خواهد بود. ۳ و زمین بالکل خالی و بالکل غارت خواهد شد زیرا خداوند این سخن را گفته است. ۴ حصین را خرابه گردانیده‌ای و قصر غریبان را که شهر نباشد و زمین ماتم می‌کند و پژمرده می‌شود. ربع مسکون کاهیده و پژمرده می‌گردد، شریفان اهل زمین کاهیده می‌شوند. ۵ زمین زرساکنانش ملوث می‌شود زیرا که از شرایع تجاوز نموده و فرائض را تبدیل کرده و عهد جاودانی را شکسته‌اند. ۶ بنابراین لعنت، جهان را فانی کرده است و ساکنانش سزا یافته‌اند لهذا ساکنان زمین سوخته شده‌اند و مردمان، بسیار کم باقی مانده‌اند. ۷ شیره انگور ماتم می‌گردد و مو کاهیده می‌گردد و تمامی شاددلان آه می‌کشند. ۸ شادمانی دفاها تلف شده، آواز عشرت کنندگان باطل و شادمانی بریطها ساکت خواهد شد. ۹ شراب را با سرودها نخواهند آشامید و مسکرات برای نوشندگان تلخ خواهد شد. ۱۰ قریه خرابه منهدم می‌شود و هر خانه بسته می‌گردد که کسی داخل آن نتواند شد. ۱۱ غوغایی برای شراب در کوچها است. هرگونه شادمانی تاریک گردیده و سرور زمین رفع شده است. ۱۲ ویرانی در شهر باقی است و دروازه هایش به هلاکت خرد شده است. ۱۳ زیرا که در وسط زمین در میان قوم هایش چنین خواهد شد مثل تکانیدن زیتون و مانند خوشه هایی که بعد از چیدن انگور باقی می‌ماند. ۱۴ اینان آواز خود را بلند کرده، ترم خواهند نمود و درباره کیریایی خداوند از دریا صدا خواهند زد. ۱۵ از این جهت خداوند را در بلاد مشرق و نام بیهو خدای اسرائیل را در جزیره های دریا تمجید نمایند. ۱۶ از کرانه های زمین سرودها را شنیدیم که عادلان را جلال باد. اما گفتم: وا حسرتا، وا حسرتا، وای بر من! خیانت کاران خیانت می‌گشایند و غرور او را با حيله های دستپايش پست خواهد گردانید.

و بازگشت نموده، بپایید. ۱۳ وحی درباره عرب: ای قافله های البته تو را دورخواهد انداخت و البته تو را خواهد پوشانید. ۱۸ ددانیان در جنگل عرب منزل کنید. ۱۴ ای ساکنان زمین تیما والیته تو را مثل گوی سخت خواهد پیچید و به زمین وسیع تو را تشنگان را به آب استقبال کنید و فراریان را به خوراک ایشان پذیره خواهد افکند و در آنجا خواهی مرد و در آنجا ارباب های شوکت تو شوید. ۱۵ زیرا که ایشان از شمشیرها فراری کنند. از شمشیر رسوایی خانه آقایت خواهد شد. ۱۹ و تو را از منصبت خواهم راند برهنه و کمان زه شده و ازسختی جنگ. ۱۶ زانرو که خداوند و از مکانت به زیر افکنده خواهی شد. ۲۰ و در آن روز واقع به من گفته است بعد ازیکسال موافق سالهای مزدوران تمامی خواهد شد که بنده خویش ایقاییم بن حلقیا را دعوت خواهم نمود. شوکت قیدار تلف خواهد شد. ۱۷ و بقیه شماره تیراندازان و ۲۱ و او را به جامه تو ملبس ساخته به کمربندت محکم خواهم جباران بنی قیدار قلیل خواهد شد چونکه بیهوه خدای اسرائیل این را ساخت و اقتدار تو را به دست اوخواهم داد و او ساکنان اورشلیم و خاندان یهودارا پدر خواهد بود. ۲۲ و کلید خانه داود را بر گفته است.

۲۲ وحی درباره وادی رویا: الان تو را چه شد که کلیه بر مابهاآمدی؟ ۲ ای که پر از شورشها هستی وای شهرپرغوغا وای قریه مفتخر. کشتگات کشته شمشیر نیستند و در جنگ هلاک نشدهاند. ۳ جمیع سرورانت با هم گریختند و بدون تیراندازان اسیر گشتند. همگانی که در تو یافت شدند با هم اسیر گردیدند و به جای دور فرارکردند. ۴ بنابراین گفتم نظر خود را از من بگردانید زیرا که با تلخی گریه می کنم. برای تسلی من درباره خرابی دختر قوم الحاح مکنید. ۵ زیرا خداوند بیهوه صباپوت روز آشفنگی وپایمالی و پریشانی ای در وادی رویا دارد. دیوارها را منهدم می سازند و صدای استغاثه تا به کوهها می رسد. ۶ و عیلام با افواج مردان و سواران ترکش را برداشته است و قیر سیر را مکشوف نموده است، ۷ و وادیهای بهترینت از اربابها پرشده، سواران پیش دروازه هایت صف آرای می نمایند، ۸ و پوشش یهودا برداشته می شود و در آن روز به اسلحه خانه جنگل نگاه خواهید کرد. ۹ و گیرید. ۳ و دخل او از محصول شیحور و حصاد نیل بر آبهای رخنه های شهر داود را که بسیارند خواهید دید و آب برکه تحتانی را جمع خواهید نمود. ۱۰ و خانه های اورشلیم را خواهید شمرد و خانه ها را به جهت حصاربندی دیوارها خراب خواهید نمود. ۱۱ و در میان دو دیوار حوضی برای آب برکه قدیم خواهید ساخت اما به صانع آن نخواهید نگریست و به آنکه آن را از ایام پیشین ساخته است نگران نخواهید شد. ۱۲ و در آن روز خداوند بیهوه صباپوت (شما را) به گریستن و ماتم کردن و کندن مو و پوشیدن پلاس خواهد خواند. ۱۳ و اینک شادمانی و خوشی و کشتن گاوان و ۸ کیست که این قصد را درباره صور آن شهر تاج بخش که تجار ذبح کردن گوسفندان و خوردن گوشت و نوشیدن شراب خواهد بود که بخوریم و بنوشیم زیرا که فردا می میریم. ۱۴ و بیهوه صباپوت درگوش من اعلام کرده است که این گناه شما تابمیرید هرگز کفاره نخواهد شد. خداوند بیهوه صباپوت این را گفته است. ۱۵ خداوند ترشیش از زمین خود مثل نیل بگذر زیرا که دیگر هیچ بند برای تو بیهوه صباپوت چنین می گوید: «برو و نزد این خزانه دار یعنی شبننا که ناظر خانه است داخل شو و به او بگو: ۱۶ تو را در اینجا چه کار است و در اینجا که در داری که در اینجا قبری برای خود کنده ای؟ ای کسی که قبر خود را در مکان بلند می کنی و مسکنی برای خویشتن درصخره می تراشی.» ۱۷ اینک ای مرد، خداوند

۲۳ وحی درباره صور ای کشتیهای ترشیش ولوله نمایند زیرا که بحدی خراب شده است که نه خانه ای و نه مدخلی باقی مانده. از زمین کتیم خیر به ایشان رسیده است. ۲ ای ساکنان ساحل دروازه هایت صف آرای می نمایند، ۸ و پوشش یهودا برداشته می شود و در آن روز به اسلحه خانه جنگل نگاه خواهید کرد. ۹ و گیرید. ۳ و دخل او از محصول شیحور و حصاد نیل بر آبهای رخنه های شهر داود را که بسیارند خواهید دید و آب برکه تحتانی را جمع خواهید نمود. ۱۰ و خانه های اورشلیم را خواهید شمرد و خانه ها را به جهت حصاربندی دیوارها خراب خواهید نمود. ۱۱ و در میان دو دیوار حوضی برای آب برکه قدیم خواهید ساخت اما به صانع آن نخواهید نگریست و به آنکه آن را از ایام پیشین ساخته است نگران نخواهید شد. ۱۲ و در آن روز خداوند بیهوه صباپوت (شما را) به گریستن و ماتم کردن و کندن مو و پوشیدن پلاس خواهد خواند. ۱۳ و اینک شادمانی و خوشی و کشتن گاوان و ۸ کیست که این قصد را درباره صور آن شهر تاج بخش که تجار ذبح کردن گوسفندان و خوردن گوشت و نوشیدن شراب خواهد بود که بخوریم و بنوشیم زیرا که فردا می میریم. ۱۴ و بیهوه صباپوت درگوش من اعلام کرده است که این گناه شما تابمیرید هرگز کفاره نخواهد شد. خداوند بیهوه صباپوت این را گفته است. ۱۵ خداوند ترشیش از زمین خود مثل نیل بگذر زیرا که دیگر هیچ بند برای تو بیهوه صباپوت چنین می گوید: «برو و نزد این خزانه دار یعنی شبننا که ناظر خانه است داخل شو و به او بگو: ۱۶ تو را در اینجا چه کار است و در اینجا که در داری که در اینجا قبری برای خود کنده ای؟ ای کسی که قبر خود را در مکان بلند می کنی و مسکنی برای خویشتن درصخره می تراشی.» ۱۷ اینک ای مرد، خداوند در آنجا نیز راحت برای تو نخواهد بود. ۱۳ اینک زمین کلدانیان که

خداوند یهوه صباوت چنین می گوید. ۵ و آب از دریا (نیل) کم شده، نهر خراب و خشک خواهد گردید. ۶ و نهرها متعفن شده، جویهای ماسور کم شده می خشکد و نی و بوریا پزمرده خواهد شد. ۷ و مرغزاری که بر کنار نیل ویر دهنه نیل است و همه مزرعه های نیل خشک و روانه شده و نابود خواهد گردید. ۸ و ماهی گیران ماتم می گیرند و همه آنانی که قلاب به نیل اندازند زاری می کنند و آنانی که دام بر روی آب گسترانند خواهند شد. ۹ و عاملان کتان شانه زده و بافندگان پارچه سفید خجل خواهند شد. ۱۰ و ارکان او ساییده و جمیع مزدوران رنجیده دل خواهند شد. ۱۱ سروران صوعن بالکل احق می شوند و مشورت مشیران دانشمند فرعون وحشی می گردد. پس چگونه به فرعون می گوید که من پسر حکما و پسر پادشاهان قدیم می باشم. ۱۲

پس حکیمان تو کجایند تا ایشان تو را اطلاع دهند و بدانند که یهوه صباوت درباره مصر چه تقدیر نموده است. ۱۳ سروران صوعن ابله شده و سروران نوب فریب خورده اند و آنانی که سنگ زاویه اسباط مصر هستند آن را گمراه کرده اند. ۱۴ و خداوند روح خیرگی در وسط آن آمیخته است که ایشان مصریان را در همه کارهای ایشان گمراه کرده اند مثل مستان که در قی خود افتان و خیزان راه می روند. ۱۵ و مصریان را کاری نخواهد ماند که سر یا دم نخل یا بوریا بکنند. ۱۶ در آن روز اهل مصر مثل زنان می باشند و از حرکت دست یهوه صباوت که آن را بر مصر به حرکت می آورد لرزان و هراسان خواهند شد. ۱۷ و زمین پهلوها باعث خوف مصر خواهد شد که هرکه ذکر آن را بشنود خواهد ترسید به سبب تقدیری که یهوه صباوت بر آن مقدر نموده است. ۱۸ در آن روز پنج شهر در زمین مصر به زبان کنعان متکلم شده، برای یهوه صباوت قسم خواهند خورد و یکی شهر هلاکت نامیده خواهد شد. ۱۹ در آن روز مذبحی برای خداوند در میان زمین مصر و ستونی نزد حدودش برای خداوند خواهد بود. ۲۰ و آن آیتی و شهادتی برای یهوه صباوت در زمین مصر خواهد بود. زیرا که نزد خداوند به سبب جفاکنندگان خویش استغاثه خواهد نمود و او نجات دهنده و حمایت کننده ای برای ایشان خواهد فرستاد و ایشان را خواهد رهایی. ۲۱ و خداوند بر مصریان معروف خواهد شد و در آن روز مصریان خداوند را خواهند شناخت و با ذبایح و هدایا او را عبادت خواهند کرد و برای خداوند نذر کرده، آن را وفا خواهند نمود. ۲۲ و خداوند مصریان را خواهد زد و به زدن شفا خواهد داد زیرا چون بسوی خداوند بازگشت نمایند ایشان را اجابت نموده، شفا خواهد داد. ۲۳ در آن روز شاهراهی از مصر به آشور خواهد بود و آشوریان به مصر و مصریان به آشور خواهند رفت و مصریان یا آشوریان عبادت خواهند نمود. ۲۴ در آن روز اسرائیل سوم مصر و آشور خواهد شد و آنها در میان جهان برکت خواهند بود. ۲۵ زیرا که یهوه صباوت

۲۱ وحی درباره بیابان بحر: چنانکه گردباد در جنوب می آید، این نیز از بیابان از زمین هولناک می آید. ۲ رویای سخت برای من منکشف شده است، خیانت پیشه خیانت می کند و تاراج کننده تاراج می نماید. ای عیلام برای وای مدیان محاصره نما. تمام ناله آن را ساکت گردانیدم. ۳ از این جهت کمر من از شدت درد پر شده است و درد زه مثل درد زنی که می زاید مراد گرفته است. پیچ و تاب می خورم که نمی توانم بشنوم، مدهوش می شوم که نمی توانم ببینم. ۴ دل من می طپید و هیبت مرا ترسانید. او شب لذت مرا برآید به خوف میدل ساخته است. ۵ سفره را مهیا ساخته و فرش را گسترانیده به اکل و شرب مشغول می باشند. ای سروران برخیزید و سیرهارا روغن بمالید. ۶ زیرا خداوند به من چنین گفته است: «برو و دیده بان را قرار بده تا آنچه را که ببیند اعلام نماید. ۷ و چون فوج سواران جفت جفت و فوج الاغان و فوج شتران را ببیند آنگاه به دقت تمام توجه بنماید.» ۸ پس او مثل شیر صدا زد که «ای آقا من دائم در روز بر محرس ایستادم و تمامی شب پردیده بانگاه خود برقرار می باشم. ۹ و اینک فوج مردان و سواران جفت جفت می آیند و او مزید کرده، گفت: بابل افتاد افتاده است و تمامی تمثال های تراشیده خدایانش را بر زمین شکسته اند.» ۱۰ ای کوفته شده من وای محصول خرمن من آنچه از یهوه صباوت خدای اسرائیل شنیدم به شما اعلام می نمایم. ۱۱ وحی درباره دومه: کسی از سعیر به من ندا می کند که «ای دیده بان از شب چه خبر؟ ای دیده بان از شب چه خبر؟» ۱۲ دیده بان می گوید که صبح می آید و شام نیز. اگر پرسیدن می خواهید پرسید

بدین سبب مواب به جهت مواب ولوله می‌کند و تمامی ایشان ولوله های غریب را خواهی کاشت. ۱۱ در روزی که غرس می‌نمایند می‌نمایند. به جهت بنیادهای قیر حارست ناله می‌کنید زیرا که آن را نموخواهی داد و در صبح مزروع خود را به شکوفه خواهی بالکل مضروب می‌شود. ۸ زیرا که مزرعه های حبشون و موهای آورد اما محصولش در روز آفت مهلک و حزن علاج ناپذیر بر باد سیمه پژمرده شد و سروران امت‌ها تاکهایش را شکستند. آنها تا خواهد رفت. ۱۲ وای بر شورش قوم های بسیار که مثل شورش به یعزیر رسیده بود و در بیابان پراکنده می‌شد و شاخه هایش دریا شورش می‌نمایند و خروش طویفی که مثل خروش آبهای زورآور منتشر شده، از دریای گذشت. ۹ بنابراین برای مو سیمه به خروش می‌کنند. ۱۳ طویف مثل خروش آبهای بسیاری خروشد گریه یعزیرخواهم گریست. ای حبشون و العاله شما را باشکهای اما ایشان را عتاب خواهد کرد و به جای دور خواهند گریخت خود سیراب خواهم ساخت زیرا که برمیوه‌ها و انگورهای گلبنانگ و مثل کاه کوهها در برابر باد رانده خواهند شد و مثل غبار در افتاده است. ۱۰ شادی و ابتهاج از بستن آنها برداشته شد و در برابر گردباد. ۱۴ در وقت شام اینک خوف است و قبل از صبح تاکستانها ترنم و آواز شادمانی نخواهد بود و کسی شراب را در نابد می‌شوند. نصب تاراج کنندگان ما و حصه غارت نمایندگان چرخشها پیمال نمی‌کند. صدای شادمانی را خاموش گردانیدم. ما همین است.

۱۱ لهذا احتشای من مثل بریط به جهت مواب صدا می‌زند و بطن من برای قیر حارس. ۱۲ و هنگامی که مواب در مکان بلند خود حاضر شده، خویش را خسته کند و به مکان مقدس خود برای دعایباید کامیاب نخواهد شد. ۱۳ این است کلامی که خداوند درباره مواب از زمان قدیم گفته است. ۱۴ اما الان خداوند تکلم نموده، می‌گوید که بعد از سه سال مثل سالهای مزدور جلال مواب با تمامی جماعت کثیر اومحققر خواهد شد و بقیه آن بسیار کم و بی‌قوت خواهند گردید.

۱۷ وحی درباره دمشق: اینک دمشق از میان شهرها برداشته می‌شود و توده خراب خواهد گردید. ۲ شهرهای عروعر متروک می‌شود و به جهت خوابیدن گله‌ها خواهد بود و کسی آنها را نخواهد ترسانید. ۳ حصار از افزایش تلف خواهد شد و سلطنت از دمشق و از بقیه ارام. و مثل جلال بنی‌اسرائیل خواهند بود زیرا که بیهو صباویت چنین می‌گوید. ۴ و در آن روز جلال یعقوب ضعیف می‌شود و فریبی جسدش به لاغری تبدیل می‌گردد. ۵ و چنان خواهد بود که دروگران زرع راجع کنند و دستهای ایشان سنبله‌ها را درو کند. و خواهد بود مثل وقتی که در وادی رفایم سنبله‌ها را بچینند. ۶ و خوشه های چند در آن باقی ماند و مثل وقتی که زیتون را بتکانند که دو یاسه دانه بر سر شاخه بلند و چهار یا پنج دانه برشاخچه های بارور آن باقی ماند. بیهو خدای اسرائیل چنین می‌گوید. ۷ در آن روز انسان بسوی آفریننده خود نظرخواهد کرد و چشمانش بسوی قدوس اسرائیل خواهد نگریست. ۸ و بسوی مدیح هایی که به‌دستهای خود ساخته است نظر نخواهد کرد و به آنچه با انگشتهای خویش بنا نموده یعنی اشیریم و بنهای آفتاب نخواهد نگریست. ۹ در آن روز شهرهای حصینش مثل خرابه هایی که در جنگل یا بر کوه بلند است خواهد شد که آنها را از حضور بنی‌اسرائیل واگذاشتند و ویران خواهد شد. ۱۰ چونکه خدای نجات خود را فراموش کردی و صخره قوت خویش را به یاد نیاوردی بنابراین نهالهای دلدیزغرس خواهی نمود و قلمه

۱۹ وحی درباره مصر: اینک خداوند بر ابر تیزرو سوار شده، به مصر می‌آید و بنهای مصر از حضور وی خواهد لرزید و دل‌های مصریان در اندرون ایشان گداخته خواهد شد. ۲ و مصریان را بر مصریان خواهم برانگیخت. برادر با برادر خود و همسایه باهمسایه خویش و شهر با شهر و کشور با کشور جنگ خواهند نمود. ۳ و روح مصر در اندرونش افسرده شده، مشورتش را باطل خواهد گردانید و ایشان از بنها و فالگیران و صاحبان اجنه و جادوگران سوال خواهند نمود. ۴ و مصریان را به‌دست آقای ستم کیش تسلیم خواهم نمود و پادشاه زورآور بر ایشان حکمرانی خواهد کرد.

می‌گویند: «آیاتو نیز مثل ما ضعیف شده‌ای و مانند ما گردیده‌ای.»
۱۱ جلال تو و صدای برپضهای تو به هاویه فرود شده است.
کرهما زیر تو گسترانیده شده و مورها تو را می‌پوشانند. (Sheol h7585) ۱۲ ای زهره دختر صبح چگونه از آسمان افتاده‌ای؟ ای

خواهند چرید و فقیران در اطمینان خواهند خوابید. و ریشه تو را با
قحطی خواهم کشت و باقی ماندگان تو مقتول خواهند شد.
۳۱ ای دروازه ولوله نما! وای شهر فریاد برآور! ای تمامی فلسطین
تو گداخته خواهی شد. زیرا که از طرف شمال دود می‌آید و از
صفوف وی کسی دور نخواهد افتاد. ۳۲ پس به رسولان امت
هاچه جواب داده شود: «اینکه خداوند صهیون را بنیاده است
و مسکینان قوم وی در آن پناه خواهند برد.»

که امت‌ها را دلیل می‌ساختی چگونه به زمین افکنده شده‌ای؟ ۱۳
و تو در دل خود می‌گفتی: «به آسمان صعود نموده، کرسی خود را
بالای ستارگان خدا خواهم افزایش. و بر کوه اجتماع در اطراف
شمال جلوس خواهم نمود. ۱۴ بالای بلندیهای ابرها صعود کرده،
مثل حضرت اعلی خواهم شد.» ۱۵ لکن به هاویه به اسفلهای
حفره فرود خواهی شد. (Sheol h7585) ۱۶ آنانی که تو را ببینند

۱۵ وحی درباره موآب: زیرا که در شبی عار موآب خراب
و هلاک شده است زیرا در شبی قبر موآب خراب و هلاک شده
است. ۲ به بتکده و دیبون به مکان های بلند به جهت گریستن
برآمده‌اند. موآب برای نبوو میدبا ولوله می‌کند. بر سر هر یکی از
ایشان گری است و ریشه‌های همه تراشیده شده است. ۳ درکوچه
های خود کمر خود را به پلاس می‌بندند و بر پشت بامها و در
چهارسوهای خود هرکس ولوله می‌نماید و اشکها می‌ریزد. ۴ و
حشیون والعاله فریاد برمی‌آورند. آواز ایشان تا یاهص مسموع
می‌شود. بنابراین مسلحان موآب ناله می‌کنند و جان ایشان در
ایشان می‌لرزد. ۵ دل من به جهت موآب فریاد برمی‌آورد. فریادش
تا به صوغر و عجلت شلشیا نعره می‌زند زیرا که ایشان به فراز
لوحیت با گریه برمی‌آیند. زیرا که از راه حورونایم صدای هلاکت
برمی‌آورند. ۶ زیرا که آبهای نمریم خراب شده، چونکه علف
خشکیده و گیاه تلف شده و هیچ چیز سبز باقی نمانده است. ۷
بنابراین دولتی را که تحصیل نموده‌اند و اندوخته های خود را بر
وادی بیدها می‌برند. ۸ زیرا که فریادایشان حدود موآب را احاطه
نموده و ولوله ایشان تا اجلام و ولوله ایشان تا بئر ایلیم رسیده
است. ۹ چونکه آبهای دیمون از خون پر شده زانو که بر دیمون
(بلایای) زیاد خواهم آورد یعنی شیری را بر فراریان موآب و بر بقیه
زمینش (خواهم گماشت).

بر تو چشم دوخته و درتو تامل نموده، خواهند گفت: «آیا این آن
مرداست که جهان را متزلزل و ممالک را مرعش می‌ساخت؟ ۱۷
که ربع مسکون را ویران می‌نمود و شهرهایش را منهدم می‌ساخت
و اسیران خود را به خانه های ایشان رها نمی‌کرد؟» ۱۸ همه
پادشاهان امت‌ها جمع هر یک در خانه خود با جلال می‌خوابند.
۱۹ اما تو از قبر خود بیرون افکنده می‌شوی و مثل شاخه مکروه
و مانند لباس کشتگانی که با شمشیر زده شده باشند، که به
سنگهای حفره فرو می‌روند و مثل لاشه پامال شده. ۲۰ با ایشان
در دفن متحدنخواهی بود چونکه زمین خود را ویران کرده، قوم
خویش را کشته‌ای. ذریت شیران تا به ابد مذکور نخواهند شد. ۲۱
برای پسرانش به سبب گناه پدران ایشان قتل را مهیا سازید، تا
ایشان برنخیزند و در زمین تصرف نمایند و روی ربع مسکون
را از شهرها پر نسازند. ۲۲ و یهوه صباوت می‌گوید: «من به
ضدایشان خواهم برخاست.» و خداوند می‌گوید: «اسم و بقیه را
و نسل و ذریت را از بابل منقطع خواهم ساخت. ۲۳ و آن را
نصیب خاریشتها و خلاهای آب خواهم گردانید و آن را با جاروب
هلاکت خواهم رفت.» یهوه صباوت می‌گوید. ۲۴ یهوه صباوت
قسم خورده، می‌گوید: «یقین به طوری که قصد نموده‌ام همچنان
واقع خواهد شد. و به نهجی که تقدیر کرده‌ام همچنان بجا آورده
خواهد گشت. ۲۵ و آشور را در زمین خودم خواهم شکست و
او را بر کوههای خویش پامال خواهم کرد. و یوغ او از ایشان
رفع شده، بار وی از گردن ایشان برداشته خواهد شد.» ۲۶
تقدیری که بر تمامی زمین مقدر گشته، این است. و دستی که بر
جمع امت‌ها دراز شده، همین است. ۲۷ زیرا که یهوه صباوت
تقدیر نموده است، پس کیست که آن را باطل گرداند؟ دست
اوست که دراز شده است پس کیست که آن را برگرداند؟ ۲۸ در
سالی که آحاز پادشاه مرد این وحی نازل شد: ۲۹ ای جمع
فلسطین شادی مکن از اینکه عصابی که تو را می‌زد شکسته
شده است. زیرا که از ریشه مار افعی بیرون می‌آید و نتیجه او
ازدهای آنتشین پرنده خواهد بود. ۳۰ و نخست زادگان مسکینان

۱۶ بره‌ها را که خراج حاکم زمین است ازسالع بسوی بیابان
به کوه دختر صهیون بفرستید. ۲ و دختران موآب مثل مرغان آواره
و مانند آشیانه ترک شده نزد معبرهای ارنون خواهند شد. ۳ مشورت
بدهید و انصاف را بجا آورید، و سایه خود را در وقت ظهر مثل
شب بگردان. رانده شدگان را پنهان کن و فراریان را تسلیم نمما.
۴ ای موآب بگذار که رانده شدگان من نزد تو ماوا گیرند. و برای
ایشان از روی تاراج کننده پناه گاه باش. زیرا ظالم نابود می‌شود
و تاراج کننده تمام می‌گردد و ستمکار از زمین تلف خواهد شد. ۵
و کرسی به رحمت استوار خواهد گشت و کسی به راستی بر آن
در خیمه داودخواهد نشست که داوری کند و انصاف را بطلبد
و به جهت عدالت تعجیل نماید. ۶ غرور موآب و بسیاری تکبر
و خیلاء و کبر و خشم او را شنیدیم و فخر او باطل است. ۷

مصر را تباه ساخته، دست خود را با باد سوزان بر نهر دراز خواهد کرد، و آن را با هفت نهرش خواهد زد و مردم را با کفش به آن عبور خواهد داد. و به جهت بقیه قوم او که از آشور باقی مانده باشند شاه راهی خواهد بود. چنانکه به جهت اسرائیل در روز برآمدن ایشان از زمین مصر بود.

۱۲ و در آن روز خواهی گفت که «ای خداوند تو را حمد می گویم زیرا به من غضبناک بودی اما غضبت برگردانیده شده، مراتلسی می دهی. ۲۰ اینک خدا نجات من است بر اوتوکل نموده، نخواهم ترسید. زیرا یاه یهوه قوت و تسبیح من است و نجات من گردیده است.» ۳ بنابراین با شادمانی از چشمه های نجات آب خواهید کشید. ۴ و در آن روز خواهید گفت: «خداوند را حمد گوید و نام او را بخوانید و اعمال او را در میان قومها اعلام کنید و ذکر نمایید که اسم او متعال می باشد. ۵ برای خداوند بسرایید زیرا کارهای عظیم کرده است و این در تمامی زمین معروف است. ۶ ای ساکنه صهیون صدا را بفراراشته، بسرای زیرا قدوس اسرائیل در میان تو عظیم است.»

۱۳ وحی درباره بابل که اشعیا این آموص آن را دید. ۲ علمی بر کوه خشک برپا کنید و آواز به ایشان بلند نمایید، با دست اشاره کنید تا به درهای نجبا داخل شوند. ۳ من مقدسان خود را مامور داشتم و شجاعان خویش یعنی آنانی را که در کبریای من وجد می نمایند به جهت غضب دعوت نمودم. ۴ آواز گروهی در کوهها مثل آوازخلق کثیر. آواز غوغای ممالک امتها که جمع شده باشند. یهوه صباوت لشکر را برای جنگ سان می بیند. ۵ ایشان از زمین بعید و از کرانه های آسمان می آیند. یعنی خداوند با اسلحه غضب خود تا تمامی جهان را ویران کند. ۶ ولوله کنید زیرا که روز خداوند نزدیک است، مثل هلاکتی از جانب قادر مطلق می آید. ۷ از این جهت همه دستها سست می شود و دلهای همه مردم گداخته می گردد. ۸ و ایشان متحیر شده، المها و دردهای زه بر ایشان عارض می شود، مثل زنی که می زاید درد می کشند. بر یکدیگر نظر حیرت می اندازند و رویهای ایشان رویهای شعلهور می باشد. ۹ اینک روز خداوند با غضب و شدت خشم و ستمکشی می آید، تا جهان را ویران سازد و گناهکاران را از میانش هلاک نماید. ۱۰ زیرا که ستارگان آسمان و برجهایش روشنایی خود را نخواهند داد. و آفتاب در وقت طلوع خود تاریک خواهد شد و ماه روشنایی خود را نخواهد تابانید. ۱۱ و من ربع مسکون را به سبب گناه و شریران را به سبب عصیان ایشان سزا خواهم داد، و غرور متکبران را تباه خواهم ساخت و تکبر جباران را به زیرخواهم انداخت.

۱۴ زیرا خداوند بر یعقوب ترحم فرموده، اسرائیل را بار دیگر خواهد برگزید و ایشان را در زمینشان آرامی خواهد داد. و غربا با ایشان ملحق شده، با خاندان یعقوب ملحق خواهند گردید. ۲ و قومها ایشان را برداشته، به مکان خودشان خواهند آورد. و خاندان اسرائیل ایشان را در زمین خداوند برای بندگی و کنیزی، مملوک خود خواهند ساخت. و اسیرکنندگان خود را اسیر کرده، بر ستمکاران خویش حکمرانی خواهند نمود. ۳ و در روزی که خداوند تو را از الم واضطرابت و بندگی سخت که بر تو می نهادند خلاصی بخشد واقع خواهد شد، ۴ که این مثل را بر پادشاه بابل زده، خواهی گفت: چگونه آن ستمکار تمام شد و آن جور پیشه چگونه فانی گردید. ۵ خداوند عصای شیرین و چوگان حاکمان را شکست. ۶ آنکه قومها را به خشم باصدمه متوالی می زد و بر امتها به غضب با جفای بیحد حکمرانی می نمود، ۷ تمامی زمین آرام شده و ساکت گردیده اند و به آواز بلند ترنم می نمایند. ۸ صنوبرها نیز و سروهای آزاد لبنان درباره توشادمان شده، می گویند: «از زمانی که تو خوابیدهای قطع کننده ای بر ما برنیا آمده است.» ۹ هاویه از زیر برای تو متحرک است تا چون بیایی تو را استقبال نماید، و مردگان یعنی جمیع بزرگان زمین را برای تو بیدار می سازد. و جمیع پادشاهان امتها را از کرسیهای ایشان برمی دارد. (Sheol h7585) ۱۰ جمیع اینها تو را خطاب کرده،

نمی باشد؟ ۱۰ چنانکه دست من بر ممالک بتها استیلا یافت و رسید و از مجرون گذشت و درمکماش اسباب خود را گذاشت. بتهای تراشیده آنها از بتهای اورشلیم و سامره بیشتر بودند. ۱۱ پس ۲۹ از معبر عبور کردند و در جمع منزل گزیدند، اهل رامه هراسان آیا به نهجی که به سامره و بتهایش عمل نمودم به اورشلیم و شدند و اهل جبعه شاول فرار کردند. ۳۰ ای دختر جلیلم به آواز بتهایش چنین عمل نخواهم نمود؟ ۱۲ و واقع خواهد شد بعد از آنکه خداوند تمامی کار خود را با کوه صهیون و اورشلیم به فراری شدند و ساکنان جیبیم گریختند. ۳۲ همین امروز در نوب انجام رسانیده باشد که من از ثمره دل مغرور پادشاه آشور و از فخر چشمان متکبر وی انتقام خواهم کشید. ۱۳ زیرا می گوید: «به قوت دست خود و به حکمت خویش چونکه فهمم هستم این را کردم و حدود قومها را منتقل ساختم و خزاین ایشان را غارت نمودم و مثل جبار سروران ایشان را به زیر انداختم. ۱۴ و دست من دولت قومها را مثل آشیانه ای گرفته است و به طوری که تخمهای متروک را جمع کنند من تمامی زمین را جمع کردم. و کسی نبود که پال را بجنباند یا دهان خود را بگشاید یا جک جک بنماید.» ۱۵ آیا تیر بر کسی که به آن می کشند فخر خواهد نمود یا ازه بر کسی که آن را می کشد افتخار خواهد کرد، که گویا عصا بلند کننده خود را بجنباند یا چوب دست آنچه را که چوب نباشد بلند نماید؟ ۱۶ بنابراین خداوند یهوه صبیوت بر فریبهان او لاغری خواهد فرستاد و زیر جلال اوسوختنی مثل سوختن آتش افروخته خواهد شد. ۱۷ و نور اسرائیل نار و قدوس وی شعله خواهد شد، و در یکرور خار و خشخاش را سوزانیده، خواهد خورد. ۱۸ و شوکت جنگل و بستان او هم روح و هم بدن را تباه خواهد ساخت و مثل گداختن مریض خواهد شد. ۱۹ و بقیه درختان و جنگلش قلیل العدد خواهد بود که طفلی آنها را ثبت تواند کرد. ۲۰ و در آن روز واقع خواهد شد که بقیه اسرائیل و ناجیان خاندان یعقوب بار دیگر برزننده خودشان اعتماد نخواهند نمود. بلکه بر خداوند که قدوس اسرائیل است به اخلاص اعتماد خواهند نمود. ۲۱ و بقیه ای یعنی بقیه یعقوب بسوی خدای قادر مطلق بازگشت خواهند کرد. ۲۲ زیرا هر چند قوم تو اسرائیل مثل ریگ دریا باشند فقط از ایشان بقیتی بازگشت خواهند نمود. هلاکتی که مقدر است به عدالت مجرا خواهد شد ۲۳ زیرا خداوند یهوه صبیوت هلاکت و تقدیری در میان تمام زمین به عمل خواهد آورد. ۲۴ بنابراین خداوند یهوه صبیوت چنین می گوید: «ای قوم من که در صهیون ساکنید آشور مترسید، اگرچه شما را به چوب بزند و عصای خود را مثل مصریان بر شما بلند نماید. ۲۵ زیرا بعد از زمان بسیار کمی غضب تمام خواهد شد و خشم من برای هلاکت ایشان خواهد بود.» ۲۶ و یهوه صبیوت تازیانه ای بر وی خواهد برانگیخت چنانکه در کشتار مدیان بر صخره غراب. و عصای او بر دریا خواهد بود و آن را بلند خواهد کرد به طوری که بر مصریان کرده بود. ۲۷ و در آن روز واقع خواهد شد که بار او از دوش تو و یوغ او از گردن تو رفع خواهد شد و یوغ از فریبهی گسسته خواهد شد. ۲۸ او به عیانت

۱۱ و نهالی از تنه یسی بیرون آمده، شاخه ای از ریشه هایش خواهد شکفت. ۲ و روح خداوند بر او قرار خواهد گرفت، یعنی روح حکمت و فهم و روح مشورت و قوت و روح معرفت و ترس خداوند. ۳ و خوشی او در ترس خداوند خواهد بود و موافق رویت چشم خود داوری نخواهد کرد و بر وفق سمع گوشهای خویش تنبیه نخواهد نمود. ۴ بلکه مسکینان را به عدالت داوری خواهد کرد و به جهت مظلومان زمین بر راستی حکم خواهد نمود. و جهان را به عصای دهان خویش زده، شیرین رابه نفعه لبهای خود خواهد کشت. ۵ و کمربند کمرش عدالت خواهد بود و کمربند میانش امانت. ۶ و گرگ با بره سکونت خواهد داشت و پلنگ با بزغاله خواهد خوابید و گوساله و شیر و پیرواری با هم، و طفل کوچک آنها را خواهد راند. ۷ و گاویا خرس خواهد چرید و بچه های آنها با هم خواهند خوابید و شیر مثل گاو گاه خواهد خورد. ۸ و طفل شیرخواره بر سوراخ مار بازی خواهد کرد و طفل از شیر باز داشته شده دست خود را بر خانه افعی خواهد گذاشت. ۹ و در تمامی کوه مقدس من ضرر و فساد نخواهند کرد زیرا که جهان از معرفت خداوند پر خواهد بود مثل آبهایی که دریا را می پوشانند. ۱۰ و در آن روز واقع خواهد شد که ریشه یسی به جهت علم قومها برپا خواهد شد و امت ها آن را خواهند طلبید و سلامتی او با جلال خواهد بود. ۱۱ و در آن روز واقع خواهد گشت که خداوند بار دیگر دست خود را دراز کند تا بقیه قوم خویش را که از آشور و مصر و فتروس و حبش و عیلام و شنعار و حمات و از جزیره های دریا باقی مانده باشند باز آورد. ۱۲ و به جهت امتها علمی برافراشته، رانده شدگان اسرائیل را جمع خواهد کرد، و پراکنندگان یهودا را از چهار طرف جهان فراهم خواهد آورد. ۱۳ و حسد افرایم رفع خواهد شد و دشمنان یهودا منقطع خواهند گردید. افرایم بر یهودا حسد نخواهد برد و یهودا افرایم را دشمنی نخواهد نمود. ۱۴ و به جانب مغرب بر دوش فلسطینیان بریده، بنی مشرق را با هم غارت خواهند نمود. و دست خود را بر ادم و موآب دراز کرده، بنی عمون ایشان را اطاعت خواهند کرد. ۱۵ و خداوند زبانه دریای

فتنه می‌نامند، شما آن را فتنه ننماید و از ترس ایشان ترسان و خائف مباشید. ۱۳ یهوه صباپوت را تقدیس نمایید و او ترس و خوف شما باشد. ۱۴ او (برای شما) مکان مقدس خواهد بود اما برای هردو خاندان اسرائیل سنگ مصادم و صخره لغزش دهنده و برای ساکنان اورشلیم دام و تله. ۱۵ و بسیاری از ایشان لغزش خورده، خواهند افتاد و شکسته شده و بدام افتاده، گرفتار خواهند گردید.» ۱۶ شهادت را به هم بیسج و شریعت را در شاگردانم مختوم ساز. خشمم او برگردانیده نشده و دست او هنوز دراز است. ۱۷ و من برای خداوند که روی خود را از خاندان یعقوب مخفی می‌سازد انتظار کشیده، امیدوار او خواهم بود. ۱۸ اینک من و نخل و نی را از اسرائیل پسرانی که خداوند به من داده است، از جانب یهوه صباپوت که در کوه صهیون ساکن است به جهت اسرائیل آیات و علامات هستم. ۱۹ و چون ایشان به شما گویند که از اصحاب اجنه و جادوگرانی که جیک جیک و زمزم می‌کنند سوال کنید، (گویند) «آیا قوم از خدای خود سوال ننمایند و آیا از مردگان به جهت زندگان سوال باید نمود؟» ۲۰ به شریعت و شهادت (توجه نمایند) و اگر موافق این کلام سخن نگویند، پس برای ایشان روشنایی نخواهد بود. ۲۱ و با عسرت و گرسنگی در آن خواهند گشت و شرارت مثل آتش می‌سوزاند و خار و خس را می‌خورد، و دربوته های جنگل فروخته شده، دود غلیظ پیچان می‌شود. ۱۹ از غضب پادشاه و خدای خود را لعنت کرده، به بالا خواهند نگریست. ۲۲ یهوه صباپوت زمین سوخته شده است و قوم هیزم آتش گشته‌اند و به زمین نظر خواهند انداخت و اینک تنگی و تاریکی و ظلمت پریشانی خواهد بود و به تاریکی غلیظ رانده خواهند شد.

۹ لیکن برای او که در تنگی می‌بود، تاریکی نخواهد شد. در زمان پیشین زمین زبولون وزمین نفتالی را دلیل ساخت، اما در زمان آخر آن را به راه دریا به آن طرف اردن در جلیل امت هامحترم خواهد گردانید. ۲ قومی که در تاریکی سالک می‌بودند، نور عظیمی خواهند دید و بر ساکنان زمین سایه موت نور ساطع خواهد شد. ۳ تو قوم را بسیار ساخته، شادی ایشان را زیاد گردانیدی. به حضور تو شادی خواهند کرد مثل شادمانی وقت درو و مانند کسانی که در تقسیم نمودن غنیمت وجد می‌نمایند. ۴ زیرا که یوغ بارو را و عصای گردنش یعنی عصای جفا کننده وی را شکستی چنانکه در روز میدان کردی. ۵ زیرا همه اسلحه مسلحان در غوغا است و رخوت ایشان به خون آغشته است اما برای سوختن و هیزم آتش خواهند بود. ۶ زیرا که برای ما ولدی زاییده و پسری به ما بخشیده شد و سلطنت بر دوش او خواهد بود و اسم او عجبیب و مشیر و خدای قدیر و پدر سرمدی و سرور سلامتی خوانده خواهد شد. ۷ ترقی سلطنت و سلامتی او را بر کرسی داود و بر مملکت وی انتهای خواهد بود تا آن را به انصاف و عدالت از الان تاابدالباد ثابت و استوار نماید. غیرت یهوه صباپوت این است که امت های بسیار را هلاک و منقطع بسازد. ۸ زیرا را بجا خواهد آورد. ۸ خداوند کلامی نزد یعقوب فرستاد و آن می‌گوید آیا سرداران من جمیع پادشاه نیستند؟ ۹ آیا کلتو مثل براسرائیل واقع گردید. ۹ تمامی قوم خواهند دانست یعنی افرایم و کرکمیش نیست و آیاحمت مثل افراد نی، و آیا سامره مانند دمشق

گفتم: «لیک مرا بفرست.» ۹ گفت: «برو و به این قوم بگو البته خواهید شنید، اما نخواهید فهمید و هرآینه خواهید نگریست اما درک نخواهید کرد. ۱۰ دل این قوم را فربه ساز و گوشهای ایشان را سنگین نما و چشمان ایشان را بیند، مبادا با چشمان خود ببینند و با گوشهای خود بشنوند و با دل خود بفهمند و بازگشت نموده، شفا یابند.» ۱۱ پس من گفتم: «ای خداوند تا به کی؟» او و شکافهای صخره و بر همه بوته های خاردار و بر همه مرتعها فرود گفت: «تا وقتی که شهرها ویران گشته، غیر مسکون باشد و خانه هابدون آدمی و زمین خراب و ویران شود. ۱۲ و خداوند مردمان را دور کند و در میان زمین خرابیهای بسیار شود. ۱۳ اما باز عشری در آن خواهد بود و آن نیز بار دیگر تلف خواهد گردید مثل درخت بلوط و چنار که چون قطع می شود کنده آنها باقی می ماند، همچنان ذریت مقدس کنده آن خواهد بود.»

۷ و در ایام آحاز بن یوتام بن عزیا پادشاه یهودا، واقع شد که رصین، پادشاه آرام و فتح بن رملیا پادشاه اسرائیل بر اورشلیم برآمدند تا آن جنگ نمایند، اما نتوانستند آن را فتح نمایند. ۲ و به خاندان داود خبر داده، گفتند که ارام در افرایم اردو زده اند و دل او و دل مردمانش بلزید به طوری که درختان جنگل از باد می لرزد. ۳ آنگاه خداوند به اشعیا گفت: «تو با پسر خود شاریا شوب به

انتهای قنات برکه فوقانی به راه مزرعه گازر به استقبال آحاز بیرون شو. ۴ و وی را بگو: باحزر و آرام باش مترس و دلت ضعیف نشود از این دودم مشعل دودافشان، یعنی از شدت خشم رصین و ارام و پسر رملیا. ۵ زیرا که ارام با افرایم و پسر رملیا برای ضرر تو مشورت کرده، می گویند: ۶ بر یهودا برآییم و آن رامحاصره کرده، به جهت خویشتن تسخیر نماییم و پسر طبطیل را در آن به پادشاهی نصب کنیم.» ۷ خداوند یهوه چنین می گوید که «این بجا آورده نمی شود و واقع نخواهد گردید. ۸ زیرا که سرارام، دمشق و سر دمشق، رصین است و بعد از شصت و پنج سال افرایم شکسته می شود به طوری که دیگر قومی نخواهد بود. ۹ و سر افرایم سامره و سر سامره پسر رملیا است و اگر باور نکنید هرآینه ثابت نخواهد ماند.» ۱۰ و خداوند بار دیگر آحاز را خطاب کرده، گفت: ۱۱ «آیتی به جهت خود از یهوه خدایت بطلب. آن را یا از عمقها بطلب یا از اعلی علین بالا.» (Sheol h7585) ۱۲ آحاز گفت: «نمی طلبم و خداوند را امتحان نخواهم نمود.» ۱۳ گفت: «ای خاندان داود بشنوید! آیا شما را چیزی سهل است که مردمان را بیزار کنید بلکه می خواهید خدای مرا نیز بیزار کنید. ۱۴ بنابراین خود خداوند به شما آیتی خواهد داد: اینک باکره حامله شده، پسری خواهد زاید و نام او را عمانوئیل خواهد خواند. ۱۵ کره و غسل خواهد خورد تا آنکه ترک کردن بدی و اختیار کردن خوبی را بداند. ۱۶ زیرا قبل از آنکه پسر، ترک نمودن بدی و اختیار کردن خوبی را بداند، زمینی که شما از هر دو پادشاه آن می ترسید، متروک خواهد شد. که به راه این قوم سلوک نمایم و گفت: ۱۲ «هرآنچه را که این قوم

۵ سرود محبوب خود را درباره تاکستانش برای محبوب خود بسرایم. ۲ و آن را کنده از سنگها پاک کرده و موبهترین در آن غرس نمود و برجی در میانش بناکرد و چرخشتی نیز در آن کند. پس منتظر میبود تا انگور بیآورد اما انگور بد آورد. ۳ پس الانای ساکنان اورشلیم و مردان یهودا، در میان من و تاکستان من حکم کنید. ۴ برای تاکستان من دیگرچه توان کرد که در آن نکرده؟ پس چون منتظر بودم که انگور بیآورد چرا انگور بد آورد؟ ۵ لهذا الان شما را اعلام می نمایم که من به تاکستان خودچه خواهم کرد. حصارش را برمی دارم و چراگاه خواهد شد؛ و دیوارش را منهدم می سازم و پیمال خواهد گردید. ۶ و آن را خراب می کنم که نه پازش و نه کنده خواهد شد و خار و خس در آن خواهد روید، و ابرها را امر می فرمایم که بر آن باران نباراند. ۷ زیرا که تاکستان یهوه صباپوت خاندان اسرائیل است و مردان یهودا نهال شادمانی او می باشند. و برای انصاف انتظارکشید و اینک تعدی و برای عدالت و اینک فریاد شد. ۸ وای بر آنانی که خانه را به خانه ملحق و مزرعه را به مزرعه ملحق سازند تا مکانی باقی نماند. و شما در میان زمین به تنهایی ساکن می شوید. ۹ یهوه صباپوت در گوش من گفت: «به درستی که خانه های بسیار خراب خواهد شد، و خانه های بزرگ و خوش نما غیرمسکون خواهد گردید. ۱۰ زیرا که ده جفت گاو زمین یک بت خواهد آورد و یک حومر تخم یک ایفه خواهد داد.» ۱۱ وای بر آنانی که صبح زود برمی خیزند تادری مسکرات بروند، و شب دیر می نشینند تا شراب ایشان را گرم نماید ۱۲ و در بزهمای ایشان عود و بریط و دف و نای و شراب می باشد. اما به فعل خداوند نظر نمی کنند و به عمل دستهای وی نمی نگرند. ۱۳ بنابراین قوم من به سبب عدم معرفت اسیر شده اند و شریفان ایشان گرسنه و عوام ایشان از تشنگی خشک گردیده. ۱۴

از این سبب هاروه حرص خود را زیاد کرده و دهان خویش را بی حد باز نموده است و جلال و جمهور و شوکت ایشان و هرکه در ایشان شادمان باشد در آن فرو می رود. (Sheol h7585) و مردم خم خواهند شد و مردان ذلیل خواهند گردید و چشمان متکبران پست خواهد شد. ۱۶ و یهوه صباپوت به انصاف متعال خواهد بود و خدای قدوس به عدالت تقدیس کرده خواهد شد. ۱۷ آنگاه بره های (غریبا) در مرتع های ایشان خواهند چرید و غریبان ویرانه های پروازیهای ایشان را خواهند خورد. ۱۸ وای بر آنانی که عصیان را به ریسمانهای بطالت و گناه را گویا به طناب ارابه می کشند. ۱۹ و می گویند باشد که او تعجیل نموده، کار خود را بشتاباند تا آن را ببینیم. و مقصود قدوس اسرائیل نزدیک شده، بیاید تا آن را بدانیم. ۲۰ وای بر آنانی که بدی را نیکویی و نیکویی را بدی می نامند، که ظلمت را به جای نور و نور را به جای ظلمت می گذارند، و تلخی را به جای شیرینی و شیرینی را به جای تلخی می نهند. ۲۱ وای

سجده می‌نماید. ۹ و مردم خم شده و مردان پست می‌شوند. خورد. ۱۱ وای بر شیران که ایشان را بدی خواهد بود چونکه لهذا ایشان را نخواهی آزمیزید. ۱۰ از ترس خداوند و از کبریای مکافات دست ایشان به ایشان کرده خواهد شد. ۱۲ و اما قوم جلال وی به صخره داخل شده، خویشتن را در خاک پنهان کن. من، کودکان بر ایشان ظلم می‌کنند و زنان بر ایشان حکمرانی ۱۱ چشمان بلند انسان پست و تکبر مردان خم خواهد شد و در می‌نمایند. ای قوم من، راهنمایان شما گمراه کنندگانند و طریق آن روز خداوند به تنهایی متعال خواهد بود. ۱۲ زیرا که برای راههای شما را خراب می‌کنند. ۱۳ خداوند برای محاجه برخاسته یهوه صباپوت روزی است که بر هر چیز بلند و عالی خواهد آمد و به جهت داوری قومها ایستاده است. ۱۴ خداوند بامشاخ قوم برهر چیز مرتفع، و آنها پست خواهد شد؛ ۱۳ و بر همه سروهای خود و سروران ایشان به محاکمه درخواهد آمد، زیرا شما هستید آزاد بلند و رفیع لبنان و بر تمامی بلوطهای باشان؛ ۱۴ و بر همه که تاکستانها را خورده‌اید و غارت فقیران در خانه های شماست. کوههای عالی و برجیمع تلهای بلند؛ ۱۵ و بر هر برج مرتفع و بر ۱۵ خداوند یهوه صباپوت می‌گوید: «شمارا چه شده است که قوم هرحصار منبع؛ ۱۶ و بر همه کشتیهایی ترشیش و بر همه مصنوعات مرا می‌کوید و رویهای فقیران را خرد می‌نمایید؟» ۱۶ و خداوند مرغوب؛ ۱۷ و کبریای انسان خم شود و تکبر مردان پست خواهد شد. و در آن روز خداوند به تنهایی متعال خواهد بود، ۱۸ وبتها افزاشته وغمزات چشم راه می‌روند و به ناز می‌خرامند و به پایهای بالکل تلف خواهند شد. ۱۹ و ایشان به مغاره های صخره‌ها و خویش خلخالها را به صدا می‌آورند.» ۱۷ بنابراین خداوند فرق سر حفره های خاک داخل خواهند شد، به سبب ترس خداوند و کبریای دختران صهیون را کل خواهد ساخت و خداوند عورت ایشان جلال وی هنگامی که او برخیزد تا زمین را متزلزل سازد. ۲۰ در آن را برهنه خواهد نمود. ۱۸ و در آن روز خداوند زینت خلخالها روز مردمان، بنهای نقره و بنهای طلای خود را که برای عبادت و پیشانی بندها و هالاهل را دور خواهد کرد. ۱۹ و گوشواره‌ها و خویش ساخته‌اند، نزد موش کوران و خفاشها خواهند انداخت، ۲۱ دستبندها و روبندها را، ۲۰ دستارها و زنجیرها و کمربندها و تا به مغاره های صخره‌ها و شکافهای سنگ خارا داخل شوند، عطردها و تعویذها را، ۲۱ و انگشترها و حلقه های بینی را، ۲۲ به سبب ترس خداوند و کبریای جلال وی هنگامی که او برخیزد تا زمین را متزلزل سازد. ۲۲ شما از انسانی که نفس او دربینی اش می‌باشد دست برکشید زیرا که او به چه چیز محسوب می‌شود؟

۳ زیرا اینک خداوند یهوه صباپوت پایه ورکن را از اورشلیم و یهودا، یعنی تمامی پایه نان و تمامی پایه آب را دور خواهد کرد، ۲ و شجاعان و مردان جنگی و داوران و انبیا و فالگیران و مشایخ را، ۳ و سرداران پنجاهه و شرفان و مشیران و صنعت گران ماهر و ساحران حافظ را. ۴ و اطفال را بر ایشان حاکم خواهم ساخت و کودکان بر ایشان حکمرانی خواهند نمود. ۵ و قوم مظلوم خواهند شد، هرکس ازدست دیگری و هر شخص از همسایه خویش. و اطفال بر پیران و پستان بر شریفان تمرد خواهند نمود. ۶ چون شخصی به برادر خویش در خانه پدرش متمسک شده، بگوید: «تو را رخوت هست پس حاکم ما شو و این خرابی در زیر دست تو باشد»، ۷ در آن روز او آواز خود را بلند کرده، خواهد گفت: «من علاج کننده نتوانم شد زیرا درخانه من نه نان و نه لباس است پس مرا حاکم قوم مسازید.» ۸ زیرا اورشلیم خراب شده و یهودا منهدم گشته است، از آن جهت که نسان و افعال ایشان به ضد خداوند می‌باشد تا چشمان جلال او را به ننگ آورند. ۹ سیمای رویهای ایشان به ضد ایشان شاهد است و مثل سدوم گناهان خود افراش پوششی خواهد بود. ۶ و در وقت روز سایه بانی به جهت سایه از کرده، آنها را مخفی نمی‌دارند. وای برجانهای ایشان زیرا که به جهت خویشتن شرارت را بعمل آورده‌اند. ۱۰ عادلان را بگویند که ایشان را سعادت‌مندی خواهد بود زیرا از ثمره اعمال خویش خواهند

اما اگر ابا نموده، ترمز کنید شمشیر شما را خواهد خورد زیرا که دهان خداوند چنین می‌گوید. ۲۱ شهر امین چگونه زانیه شده است. آنکه از انصاف مملو می‌بود و عدالت در وی سکونت می‌داشت، اما حال قاتلان. ۲۲ نقره تو به درد مبدل شده، و شراب تو از آب مزج شده است. ۲۳ سروران تو متهم شده و رفیق دزدان گردیده، هریک از ایشان رشوه را دوست می‌دارند و دربی هدایا می‌روند. یتیمان را دادرسی نمی‌نمایند و دعوی بیوه‌زنان نزد ایشان نمی‌رسد. ۲۴ بنا بر این، خداوند یهوه صباوت، قدیر اسرائیل می‌گوید که از خصمان خود استراحت خواهم یافت و از دشمنان خویش انتقام خواهم کشید. ۲۵ و دست خود را بر تو برگردانیده، درد تو را بالکل پاک خواهم کرد، و تمامی ریمت را دور خواهم ساخت. ۲۶ و داران تو را مثل اول و مشیران تو را مثل ابتدا خواهم برگردانید و بعد از آن، به شهر عدالت و قریه امین مسمی خواهی شد. ۲۷ صهیون به انصاف فدیه داده خواهد شد و انابت کنندگان به عدالت. ۲۸ و هلاکت عاصیان و گناهکاران با هم خواهد شد و آنانی که خداوند را ترک نمایند، نابود خواهند گردید. ۲۹ زیرا ایشان از درختان بلوطی که شما خواسته بودید خجیل خواهند شد و از باغاتی که شما برگزیده بودید رسوا خواهند گردید. ۳۰ زیرا شما مثل بلوطی که برگش پژمرده و مانند باغی که آب نداشته باشد خواهید شد. ۳۱ و مرد زورآور پزوه کتان و عملش شعله خواهد شد و هردوی آنها با هم سوخته خواهند گردید و خاموش کننده‌ای نخواهد بود.

۲ کلامی که اشعیا ابن آموص درباره یهودا و اورشلیم دید. ۲ و در ایام آخر واقع خواهد شد که کوه خانه خداوند برقله کوهها ثابت خواهد شد و فوق آنها برافراشته خواهد گردید و جمیع امت‌ها بسوی آن روان خواهند شد. ۳ و قوم‌های بسیار عزیمت کرده، خواهند گفت: «بیایید تا به کوه خداوند و به خانه خدای یعقوب برآییم تا طریق‌های خویش را به ما تعلیم دهد و به راه‌های وی سلوک نماییم.» زیرا که شریعت از صهیون و کلام خداوند از اورشلیم صادر خواهد شد. ۴ و اوامت‌ها را داوری خواهد نمود و قوم‌های بسیاری را تنبیه خواهد کرد و ایشان شمشیرهای خود را برای گاوآهن و نیزه‌های خویش را برای اره‌ها خواهند شکست و امتی بر امتی شمشیر نخواهد کشید و بار دیگر جنگ را نخواهند آموخت. ۵ ای خاندان یعقوب بیاید تا در نور خداوند سلوک نماییم. ۶ زیرا قوم خود یعنی خاندان یعقوب را ترک کرده‌ای، چونکه از رسوم مشرقی مملو و مانند فلسطینیان فالگیر شده‌اند و با پسران غربا دست زده‌اند، ۷ و زمین ایشان از نقره و طلا پر شده و خزاین ایشان را انتهای نیست، و زمین ایشان از اسبان پر است و اربابه‌های ایشان را انتهای نیست؛ ۸ و زمین ایشان از بتها پر است؛ صنعت دستهای خویش را که به انگشتهای خود ساخته‌اند

۱ رویای اشعیا ابن آموص که آن را درباره یهودا و اورشلیم، در روزهای عزیا و یوتام و آحاز و حزقیل پادشاهان یهودا دید. ۲ ای آسمان بشنو وای زمین بگیر گوش بگریز خداوند سخن می‌گوید. پسران پرورد و برافراشتم اما ایشان بر من عصیان ورزیدند. ۳ گوامالک خویش را و الاغ آخور صاحب خود رامی شناسد، اما اسرائیل نمی‌شناسند و قوم من فهم ندارند. ۴ وای بر امت خطاکار و قومی که زیر بار گناه می‌باشند و بر ذریت شیران و پسران مفسد. خداوند را ترک کردند و قدوس اسرائیل راهانت نمودند و بسوی عقب منحرف شدند. ۵ چرا دیگر ضرب یابید و زیاده فتنه نمایید؟ تمامی سر بیمار است و تمامی دل مریض. ۶ از کف پا تا به سر در آن تندرستی نیست بلکه جراحت و کوفتگی و زخم متعفن، که نه بخیه شده و نه بسته گشته و نه با روغن التیام شده است. ۷ ولایت شما ویران و شهرهای شما به آتش سوخته شده است. غریبان، زمین شما را در نظر شما می‌خورند و آن مثل واژگونی بیگانگان خراب گردیده است. ۸ و دختر صهیون مثل سایه بان در تاکستان و مانند کپر در بوستان خیار و مثل شهر محاصره شده، متروک است. ۹ اگر یهوه صباوت بقیه اندکی برای ما وای نمی‌گذاشت، مثل سدوم می‌شدیم و مانند عموره می‌گشتیم. ۱۰ ای حاکمان سدوم کلام خداوند را بشنوید وای قوم عموره شریعت خدای ما را گوش بگیرید. ۱۱ خداوند می‌گوید از کثرت قربانی‌های شما مرا چه فایده است؟ از قربانی‌های سوختنی قوچها و بیه پروارها سیر شده‌ام و به خون گاو و بره‌ها و بزها رغبت ندارم. ۱۲ وقتی که می‌آیید تابه حضور من حاضر شوید، کیست که این را از دست شما طلبیده است که دربار مرا پایمال کنید؟ ۱۳ هدایای باطل دیگر میاورید. بخور نزد من مکروه است و غره ماه و سبت و دعوت جماعت نیز. گناه را با محفل مقدس نمی‌توانم تحمل نمایم. ۱۴ غره‌ها و عیدهای شما را جان من نفرت دارد؛ آنها برای من بار سنگین است که از تحمل نمودنش خسته شده‌ام. ۱۵ هنگامی که دستهای خود را دراز می‌کنید، چشمان خود را از شما خواهم پوشانید و چون دعای بسیاری کنید، اجابت نخواهم نمود زیرا که دستهای شما پر از خون است. ۱۶ خویشتن را شسته، طاهر نمائید و بدی اعمال خویش را از نظر من دور کرده، از شرارت دست بردارید. ۱۷ نیکوکاری را بیاموزید و انصاف را بطلبید. مظلومان را رهایی دهید. یتیمان را دادرسی کنید و بیوه‌زنان را حمایت نمایید. ۱۸ خداوند می‌گوید بیاید تا با همدیگر محاجه نماییم. اگر گناهان شما مثل ارغوان باشد مانند برف سفید خواهد شد و اگر مثل قرمز سرخ باشد، مانند پشم خواهد شد. ۱۹ اگر خواهش داشته، اطاعت نمایید، نیکویی زمین را خواهید خورد. ۲۰

پستان تومثل دو بچه توام غزال است. ۴ گردن تو مثل برج عاج و تو را می شنوند، مرا نیز بشنوان. ۱۴ ای محبوب من، فرار کن و چشمانت مثل برکه های حشبون نزدروازه بیت ریم. بینی تو مثل غزال یا بچه آهو بر کوههای عطریات باش. مثل برج لبنان است که بسوی دمشق مشرف می باشد. ۵ سرت بر تو مثل کرمل و موی سرت مانند ارغوان است. و پادشاه در طره هایش اسیر می باشد. ۶ ای محبوبه، چه بسیار زیبا و چه بسیار شیرین به سبب لذتهاستی. ۷ این قامت تو مانند درخت خرما و پستانهایت مثل خوشه های انگور می باشد. ۸ گفتم که به درخت خرما برآمده، شاخه هایش راخواهم گرفت. و پستانهایت مثل خوشه های انگور و بوی نفس تو مثل سیبها باشد. ۹ و دهان تو مانند شراب بهترین برای محبوبم که به ملایمت فرو رود و لبهای خفتگان را متکلم سازد. ۱۰ من از آن محبوب خود هستم و اشتیاق وی بر من است. ۱۱ بیایای محبوب من به صحرا بیرون برویم، و در دهات ساکن شویم. ۱۲ و صبح زود به تاکستانها برویم و ببینیم که آیا انگور گل کرده و گلهايش گشوده و انارها گل داده باشد. در آنجامحبت خود را به تو خواهم داد. ۱۳ مهر گیاهبوی خود را می دهد و نزد درهای ما هر قسم میوه نفس تازه و کهنه هست که آنها را برای توای محبوب من جمع کرده ام.

۸ کاش که مثل برادر من که پستانهای مادر مرا می کشد می بودی، تا چون تو را بیرون می یافتم تو را می بوسیدم و مرا رسوایی ساختند. ۲ تو را رهبری می کردم و به خانه مادرم در می آوردم تا مرا تعلیم می دادی تا شراب ممزوج و عصیر انار خود را به تو می نوشانیدم. ۳ دست چپ او زیر سر من می بود و دست راستش مرا در آغوش می کشید. ۴ ای دختران اورشلیم شما را قسم می دهم که محبوب مرا تا خودش نخواهد بیدار نکند و برنینگیزانید. ۵ این کیست که بر محبوب خود تکیه کرده، ازصحرا برمی آید؟ ۶ مرا مثل خاتم بر دلت و مثل نگین بر بازویت بگذار، زیرا که محبت مثل موت زورآور است و غیرت مثل هاویه ستم کیش می باشد. شعله هایش شعله های آتش و لهیب یهوه است. (Sheol h7585) ۷ آبهای بسیار محبت را خاموش نتواند کرد و سیلها آن را نتواند فرو نشاند. اگر کسی تمامی اموال خانه خویش را برای محبت بدهد آن را البته خوار خواهند شمرد. ۸ ما را خواهی کوچک است که پستان ندارد. به جهت خواهر خود در روزی که او راخواستگاری کنند چه بکنیم؟ ۹ اگر دیوار می بود، بر او برج نقره ای بنا می کردیم. و اگر دروازه می بود، او را به تخته های سرو آزادمی پوشانیدیم. ۱۰ من دیوار هستم و پستانهایم مثل برجهاست. لهنذا در نظر او ازجمله یابندگان سلامتی شده ام. ۱۱ سلیمان تاکستانی در بعل هامون داشت و تاکستان را به ناطوران سپرد، که هر کس برای میوه اش هزار نقره بدهد. ۱۲ تاکستانم که از آن من است پیش روی من می باشد. برای توای سلیمان هزار و برای ناطوران میوه اش، دویست خواهد بود. ۱۳ ای (محبوبه) که در باغات می نشینی، رفیقان آواز

آنها توام زاییده ودر آنها یکی هم نازاد نباشد. ۳ لبهایت مثل رشته محبوب مرا بیابید وی را گوید که من مریض عشق هستم. ۹ قرمز و دهانت جمیل است و شقیقه هایت درعقب برقع تو مانند ای زیباترین زنان، محبوب تو از سایر محبوبان چه برتری دارد و پاره انار است. ۴ گردنت مثل برج داود است که به جهت سلاح محبوب تو را بر سایر محبوبان چه فضیلت است که ما را چنین خانه بنا شده است و در آن هزار سیر یعنی همه سیرهای شجاعان قسم می دهی؟ ۱۰ محبوب من سفید و سرخ فام است، و برهزارها آویزان است. ۵ دو پستانت مثل دو بچه توام آهو می باشد که در افرشته شده است. ۱۱ سر او طلای خالص است و زلفهایش به میان سوسنها می چزند، ۶ تا نسیم روز بوزد و سایهها بگیرد. به هم پیچیده و مانند غراب سیاه فام است. ۱۲ چشمانش کبوتران کوه مر و به تل کندر خواهد رفت. ۷ ای محبوبه من، تمامی تو زیبا نذر نهادهای آب است، با شیر شسته شده و در چشمخانه خود می باشد. در نوعی نیست. ۸ بیا با من از لبنان ای عروس، با من نشسته. ۱۳ رخسارهایش مثل باغچه بلسان و پشته های ریاحین از لبنان بیا. از قله امانه از قله شیر و حرمن از مغاره های شیرها و از می باشد. لبهایش سوسنها است که از آنها مر صافی می چکد. کوههای پلنگها بنگر. ۹ ای خواهر و عروس من دلم را به یکی از ۱۴ دستهایش حلقه های طلاست که به زبرد منش باشد و بر چشمانت و به یکی از گردن بندهای گردنت برودی. ۱۰ ای خواهر او عاج شفاف است که به یاقوت زرد مرصع بود. ۱۵ ساقهایش و عروس من، محبتهایش چه بسیار لذیذ است. محبتهایش از ستونهای مرمر بر پایه های زر ناب موسس شده، سیمایش مثل شراب چه بسیار نیکوتر است و بوی عطرهاست از جمیع عطرها. لبنان و مانند سروهای آزاد برگزیده است. ۱۶ دهان او بسیار شیرین ۱۱ ای عروس من، لبهای تو عسل را می چکاند زیر زبان تو عسل و تمام او مرغوبترین است. این است محبوب من و این است یار و شیر است و بوی لباس مثل بوی لبنان است. ۱۲ خواهر و من ای دختران اورشلیم.

عروس من، باغی بسته شده است. چشمه مقفل و منبع مختوم است. ۱۳ نهالهای بستان انارها با میوه های نفیسه و بان و سنبل است. ۱۴ سنبل و زعفران و نی و دارچینی با انواع درختان کندر، مر و عود با جمیع عطرها نفیسه. ۱۵ چشمه باغها و برکه آب زنده و نهرهایی که از لبنان جاری است. ۱۶ ای باد شمال، برخی وای باد جنوب، بیا. برایغ من بوز تا عطرهاش منتشر شود. محبوب من به باغ خود بیاید و میوه نفیسه خود را بخورد.

۵ ای خواهر و عروس من، به باغ خود آمدم. مر خود را با عطرهایم چیدم. شانه عسل خود را با عسل خویش خوردم. شراب خود را با شیر خویش نوشیدم. ای دوستان بخورید وای باران بنوشید و به سیری بیاشامید. ۲ من در خواب هستم اما دلم بیدار است. آواز محبوب من است که در را می گوید (و می گوید): «از برای من! باز کن ای خواهر من! ای محبوبه من و کبوترم وای کامله من! زیرا که سر من از شبنم و زلفهایم از ترشحات شب پر است.» ۳ رخت خود را کندم چگونه آن را بپوشم؟ پایهای خود را شستم چگونه آنها را چرکین نمایم؟ ۴ محبوب من دست خویش را از سوراخ در داخل ساخت و احشایم برای وی به جنبش آمد. ۵ من برخاستم تادر را به جهت محبوب خود باز کنم، و از دستم مرو از انگشتهایم مر صافی بر دسته قفل بچکید. ۶ به جهت محبوب خود باز کردم اما محبوب روگردانیده، رفته بود. چون او سخن می گفت جان از من بدر شده بود. او را جستجو کردم و نیافتم او را خواندم و جواب نداد. ۷ کشیکچانی که در شهرگردش می کنند مرا یافتند، بردند و مجروح ساختند. دیده بانهای حصارها برقع مرا از من گرفتند. ۸ ای دختران اورشلیم، شما را قسم می دهم که اگر

محبوب تو کجا رفته است ای زیباترین زنان؟ محبوب تو کجا توجه نموده است تا او را با تو بطلبیم؟ ۲ محبوب من به باغ خویش و نزد باغچه های بلسان فرود شده است، تا در باغات بچراند و سوسنها بچیند. ۳ من از آن محبوب خود و محبوبم از آن من است. در میان سوسنها گله رامی چراند. ۴ ای محبوبه من، تو مثل ترصه جمیل و مانند اورشلیم زیبا و مثل لشکرهای بیدق دار مهیب هستی. ۵ چشمانت را از من برگردان زیرا آنها بر من غالب شده است. مویهایش مثل گله برها است که بر جانب کوه جلعاد خوابیده باشند. ۶ دندانهایش مانند گله گوسفندان است که از شستن برآمده باشند. و همگی آنها توام زاییده ودر آنها یکی هم نازاد نباشد. ۷ شقیقه هایت درعقب برقع تو مانند پاره انار است. ۸ شصت ملکه وهشتاد متعه و دوشیزگان بی شمار هستند. ۹ اما کبوتر من و کامله من و یکی است. او یگانه مادر خویش و مختاره والده خود می باشد. دختران او را دیده، خجسته گفتند. ملکهها و متعهها بر او نگرستند و او را مدح نمودند. ۱۰ این کیست که مثل صبح می درخشد؟ و مانند ماه جمیل و مثل آفتاب ظاهر و مانند لشکر بیدق دار مهیب است؟ ۱۱ به باغ درختان جوز فرود شدم تا سبزیهای وادی را بنگرم و ببینم که آیا مو شکوفه آورده برخاستم تادر را به جهت محبوب خود باز کنم، و از دستم مرو از مثل عرابه های عمیناداب ساخت. ۱۳ برگرد، برگرد ای شولمیت برگرد، برگرد تا بر تو بنگریم.

۷ در شولمیت چه می بینی؟ مثل محفل دولشکر. ۲ ناف تو مثل کاسه مدور است که شراب مزوج در آن کم نباشد. بر تو توده گندم است که سوسنها آن را احاطه کرده باشد. ۳ دو

غزل غزلها

عقب دیوار ما ایستاده، از پنجره‌ها می‌نگرد و از شبکه‌ها خویشتن رانمایان می‌سازد. ۱۰ محبوب من مرا خطاب کرده، گفت: «ای محبوبه من وای زیبایی من برخیز و بیا. ۱۱ زیرا اینک زمستان گذشته و باران تمام شده ورفته است. ۱۲ گلهای بر زمین ظاهر شده و زمان الحان رسیده و آواز فاخته در ولایت ما شنیده می‌شود. ۱۳ درخت انجیر میوه خود را می‌رساند و موها گل آورده، رایحه خوش می‌دهد. ای محبوبه من وای زیبایی من، برخیز و بیا.» ۱۴ ای کبوتر من که در شکافهای صخره و درستر سنگهای خارا هستی، چهره خود را به من بنما و آوازت را به من بشنوان زیرا که آواز تو لذیذ و چهره ات خوشنما است. ۱۵ شغالها، شغالهای کوچک را که تاکستانها را خراب می‌کنند برای ما بگیرد، زیرا که تاکستانهای ما گل آورده است. ۱۶ محبوب از آن من است و من از آن وی هستم. در میان سوسنها می‌چراند. ۱۷ ای محبوب من، برگرد و تا نسیم روز بوزد و سایه‌ها بگیرد، (مانند) غزال یا بچه آهو بر کوههای باتر باش.

۳ شبانگاه در بستر خود او را که جانم دوست می‌دارد طلبیدم. او را جستجو کردم اما نیافتم. ۲ گفتم الان برخاسته، در کوچه‌ها و شوارع شهر گشته، او را که جانم دوست می‌دارد خواهم طلبید. او را جستجو کردم اما نیافتم. ۳ کشیکچپانی که در شهر گردش می‌کنند مرا یافتند. گفتم که «آیا محبوب جان مرا دیده‌اید؟» ۴ از ایشان چندان پیش نرفته بودم که او را که جانم دوست می‌دارد یافتم. و او را گرفته، رها نکردم تا به خانه مادر خود و به حجره والده خویش درآوردم. ۵ ای دختران اورشلیم، شما را به غزالها و آهوهای صحرا قسم می‌دهم که محبوب مرا تا خودش نخواهد بیدار مکنید و برمی‌نگیزانید. ۶ این کیست که مثل ستونهای دود از بیابان برمی‌آید و مه و بخور و به همه عطریات تاجران معطر است؟ ۷ اینک تخت روان سلیمان است که شصت جبار از جباران اسرئیل به اطراف آن می‌باشند. ۸ همگی ایشان شمشیر گرفته و جنگ آزموده هستند. شمشیر هر یک به سبب خوف شب بر رانش بسته است. ۹ سلیمان پادشاه تخت روانی برای خویشتن از چوب لبنان ساخت. ۱۰ ستونهایش را از نقره و سقش را از طلا و کرسی‌اش را از ارغوان ساخت، و وسطش به محبت دختران اورشلیم معرق بود. ۱۱ ای دختران صهیون، بیرون آید و سلیمان پادشاه را ببینید، با تاجی که مادرش در روز عروسی وی و در روز شادی دلش آن را بر سر وی نهاد.

۲ من نرگس شارون و سوسن وادیها هستم. ۲ چنانکه سوسن در میان خارها همچنان محبوبه من در میان دختران است. ۳ چنانکه سیب در میان درختان جنگل همچنان محبوبه من در میان پسران است. در سایه وی به شادمانی نشستم و میوه‌اش برای کامم شیرین بود. ۴ مرا به میخانه آورد و علم وی بالای سر من محبت بود. ۵ مرا به قرصهای کشمش تقویت دهید و مرا به سیبها تازه سازید، زیرا که من از عشق بیمار هستم. ۶ دست چپش در زیر سر من است و دست راستش مرا در آغوش می‌کشد. ۷ ای دختران اورشلیم، شما را به غزالها و آهوهای صحرا قسم می‌دهم که محبوب مرا تا خودش نخواهد بیدار مکنید و برمی‌نگیزانید. ۸ آواز محبوب من است، اینک بر کوهها جستان و بر تلها خیزان می‌آید. ۹ محبوب من مانند غزال یا بچه آهو است. اینک او در

۱ غزل غزلها که از آن سلیمان است. ۲ او مرا به بوسه های دهان خود بیوسد زیرا که محبت تو از شراب نیکوتر است. ۳ عطرها ی تویوی خوش دارد و اسم تو مثل عطر ریخته شده می‌باشد. بنابراین دوشیزگان، تو را دوست می‌دارند. ۴ مرا بکش تا در عقب تو بدم. پادشاه مرا به حجله های خود آورد. از تو وجد و شادی خواهیم کرد. محبت تو را از شراب زیاده ذکر خواهیم نمود. تو را از روی خلوص دوست می‌دارند. ۵ ای دختران اورشلیم، من سیه فام اما جمیل هستم، مثل خیمه های قیدار و مانند پرده های سلیمان. ۶ بر من نگاه نکنید چونکه سیه فام هستم، زیرا که آفتاب مرا سوخته است. پسران مادرم بر من خشم نموده، مرا ناطور تاکستانها ساختند، اما تاکستان خود را دیده بانی ننمودم. ۷ ای حبیب جان من، مرا خبر ده که کجایی چرانی و در وقت ظهر گله را کجا می‌خوابانی؟ زیرا چرا نزد گله های رفیقان مثل آواره گردم. ۸ ای جمیل تر از زنان، اگر نمی‌دانی، در اثر گله‌ها بیرون رو و بزغاله هایت را نزد مسکن های شبانان بچران. ۹ ای محبوبه من، تو را به اسبی که در اراه فرعون باشد تشبیه داده‌ام. ۱۰ رخسار هایت به جواهرها و گردنت به گردن بندها چه بسیار جمیل است. ۱۱ زنجیرهای طلا با حبه های نقره برای تو خواهیم ساخت. ۱۲ چون پادشاه بر سفره خود می‌نشیند، سنبل من بوی خود را می‌دهد. ۱۳ محبوب من، مرا مثل طبله مر است که در میان پستانهای من می‌خوابد. ۱۴ محبوب من، برایم مثل خوشه بان در باغهای عین جدی می‌باشد. ۱۵ اینک تو زیبا هستی ای محبوبه من، اینک تو زیبا هستی و چشمانت مثل چشمان کبوتر است. ۱۶ اینک تو زیبا و شیرین هستی ای محبوب من و تخت ما هم سبز است. ۱۷ تیرهای خانه ما از سرو آزاد است و سقف ما از چوب صنوبر.

۴ اینک تو زیبا هستی ای محبوبه من، اینک تو زیبا هستی و چشمانت از پشت برقع تو مثل چشمان کبوتر است و موهایت مثل گله بزهاست که بر جانب کوه جلعاد خوابیده‌اند. ۲ دندانهای مثل گله گوسفندان پشم بریده که از شستن برآمده باشند و همگی

که به سبب این همه خدا تو را به محاکمه خواهد آورد. ۱۰ پس غم را از دل خود بیرون کن و بدی را از جسد خویش دور نمازیرا که جوانی و شباب باطل است.

۱۲ پس آفریننده خود را در روزهای جوانی ات بیاد آور قبل از آنکه روزهای بلا برسد و سالها برسد که بگویی مرا از اینها خوشی نیست. ۲ قبل از آنکه آفتاب و نور و ماه و ستارگان تاریک شود و ابرها بعد از باران برگردد؛ ۳ در روزی که محافظان خانه بلزنند و صاحبان قوت، خویشتن را خم نمایند و دستاس کنندگان چونکه کم‌اند باز ایستند و آنانی که از پنجره هامی نگرند تاریک شوند. ۴ و درها در کوچه بسته شود و آواز آسیاب پست گردد و از صدای گنجشک برخیزد و جمیع مغنیات ذلیل شوند. ۵ و از هر بلندی بترسند و خوفها در راه باشد و درخت بادام شکوفه آورد و ملخی بار سنگین باشد و اشتها بریده شود. چونکه انسان به خانه جاودانی خود می‌رود و نوحه‌گران در کوچه گردش می‌کنند. ۶ قبل از آنکه مفتول نقره گسیخته شود و کاسه طلا شکسته گردد و سیو نزد چشمه خرد شود و چرخ بر چاه منکسر گردد، ۷ و خاک به زمین برگردد به طوری که بود. و روح نزد خدا که آن را بخشیده بود رجوع نماید. ۸ باطل اباطیل جامعه می‌گوید همه چیز بطلت است. ۹ و دیگر چونکه جامعه حکیم بود باز هم معرفت را به قوم تعلیم می‌داد و تفکر نموده، غوررسی می‌کرد و مثل های بسیار تألیف نمود. ۱۰ جامعه تفحص نمود تا سخنان مقبول را پیدا کند و کلمات راستی را که به استقامت مکتوب باشد. ۱۱ سخنان حکیمان مثل سکهای گاورانی است و کلمات ارباب جماعت مانند میخهای محکم شده می‌باشد، که از یک شبان داده شود. ۱۲ و علاوه بر اینها، ای پسر من پند بگیر. ساختن کتابهای بسیار انتها ندارد و مطالعه زیاد، تعب بدن است. ۱۳ پس ختم تمام امر را بشنویم. از خدا ترس و اوامر او را نگاه دار چونکه تمامی تکلیف انسان این است. ۱۴ زیرا خدا هر عمل را با هر کارمخفی خواه نیکو و خواه بد باشد، به محاکمه خواهد آورد.

۵ زانو که زندگان می‌دانند که باید بپذیرند، امام‌دگان هیچ نمی‌دانند و برای ایشان دیگر اجرت نیست چونکه ذکر ایشان فراموش می‌شود. ۶ هم محبت و هم نفرت و حسد ایشان، حال نابود از آنها مجروح می‌شود و آنکه درختان رامی برد از آنها در خطر شده است و دیگر تا به ابد برای ایشان از هر آنچه زیر آفتاب کرده می‌افتد. ۱۰ اگر آهن کند باشد و دمش را تیز نکنند باید قوت زیاده می‌شود، نصیبی نخواهد بود. ۷ پس رفته، نان خود را به شادی بخور و شراب خود را به خوشدلی بنوش چونکه خدا اعمال تو را قبل پیش از آنکه افسون کنند بگذرد پس افسونگر چه فایده دارد؟ ۱۲ از این قبول فرموده است. ۸ لباس تو همیشه سفید باشد و بر سر سخنان دهان حکیم فیض بخش است، امالیهای احمق خودش تو روغن کم نشود. ۹ جمیع روزهای عمر باطل خود را که او تو را می‌بلعد. ۱۳ ابتدای سخنان دهانش حماقت است و انتهای درزیر آفتاب بدهد با زنی که دوست می‌داری در جمیع روزهای بطالت خود خوش بگذران. زیرا که از حیات خود و از زحمتی که زیر آفتاب می‌کشی نصیب تو همین است. ۱۰ هر چه دست به جهت عمل نمودن بیاید، همان را با توانایی خود به عمل آور چونکه در عالم اموات که به آن می‌روی نه کار و نه تدبیر و نه علم و نه حکمت است. (Sheol h7585) ۱۱ برگشتم و زیر آفتاب دیدم که مسابقات برای تیزروان و جنگ برای شجاعان و نان نیز برای حکیمان و دولت برای فهیمان و نعمت برای عالمان نیست، زیرا که برای جمیع ایشان وقتی و اتفاقی واقع می‌شود. ۱۲ خراب می‌شود و از سستی دستها، خانه آب پس می‌دهد. ۱۹ و چونکه انسان نیز وقت خود را نمی‌داند، پس مثل ماهیانی که در تور سخت گرفتار و گنجشکانی که در دام گرفته می‌شوند، همچنان بنی آدم به وقت نامساعد هرگاه آن بر ایشان ناگهان بیفتد گرفتار می‌گردند. ۱۳ و نیز این حکم را در زیر آفتاب دیدم و آن نزد من عظیم بود: ۱۴ شهری کوچک بود که مردان در آن قلیل

العدد بودند و پادشاهی بزرگ بر آن آمده، آن را محاصره نمود و سنگرهای عظیم برپا کرد. ۱۵ و در آن شهر مردی فقیر حکیم یافت شد، که شهر را به حکمت خود رهناید، اما کسی آن مرد فقیر را بیاد نیاورد. ۱۶ آنگاه من گفتم حکمت از شجاعت بهتر است، هر چند حکمت این فقیر را خوار شمردند و سخنانش را نشنیدند. ۱۷ سخنان حکیمان که به آرامی گفته شود، از فریاد حاکمی که در میان احمقان باشد زیاده مسموع می‌گردد. ۱۸ حکمت از اسلحه جنگ بهتر است. اما یک خطاکار نیکویی بسیار را فاسد تواند نمود.

۱۰ فاسد می‌سازد، و اندک حماقتی از حکمت و عزت سنگینتر است. ۲ دل مرد حکیم بطرف راستش مایل است و دل احمق بطرف چپش. ۳ و نیز چون احمق به راه می‌رود، عقلمش ناقص می‌شود و به هر کس می‌گوید که احمق هستم. ۴ اگر خشم پادشاه بر تو انگیزخته شود، مکان خود را ترک نما زیرا که زیر تسلیم، خطایای عظیم را می‌نشانند. ۵ بدی‌ای هست که زیر آفتاب دیده‌ام مثل سهوی که از جانب سلطان صادر شود. ۶ جهالت بر مکان‌های بلند پرافراشته می‌شود و دولت‌مندان در مکان اسفل می‌نشینند. ۷ غلامان را بر اسبان دیدم و امیران را مثل

زندگی می‌بخشد. ۱۳ اعمال خدا را ملاحظه نما زیرا کیست که روح تسلطداشته باشد تا روح خود را نگاه دارد و کسی برروز موت بتواند آنچه را که او کج ساخته است راست نماید؟ ۱۴ در روز تسلط ندارد؛ و در وقت جنگ مرخصی نیست و شرارت صاحبش سعادت‌مندی شادمان باش و درروز شقاوت تامل نما زیرا خدا این را را نجات نمی دهد. ۹ این همه را دیدم و دل خود را بر هر به ازاء آن قرار داد که انسان هیچ چیز را که بعد از او خواهد شد عملی که زیر آفتاب کرده شود مشغول ساختم، وقتی که انسان دریافت نتواند کرد. ۱۵ این همه را در روزهای بطالت خود دیدم. بر انسان به جهت ضررش حکمرانی می کند. ۱۰ و همچنین مرد عادل هست که در عدالتش هلاک می شود و مرد شریر هست دیدم که شیران دفن شدند، و آمدند و از مکان مقدس رفتند و که در شرارتش عمر دراز دارد. ۱۶ پس گفتم به افراط عادل مباش در شهری که در آن چنین عمل نمودند فراموش شدند. این نیز و خود را زیاده حکیم میندار مبادا خویشتن را هلاک کنی. ۱۷ و بطالت است. ۱۱ چونکه فتوی برعمل بد بزودی مجرا نمی شود، به افراط شریر مباش و احمق مشو مبادا پیش ازاجلت بمیری. از این جهت دل بنی آدم در اندرون ایشان برای بدکرداری جازم ۱۸ نیکو است که به این متمسک شوی و از آن نیز دست خود می شود. ۱۲ اگرچه گناهکار صد مرتبه شرارت ورزد و عمر دراز را برنداری زیرا هرکه از خدا برسد، از این هر دو بیرون خواهد کند، معذرا می دانم برای آنانی که از خدا برتسند و به حضور وی آمد. ۱۹ حکمت مرد حکیم را توانایی می بخشدبیشتر از ده خائف باشندسعادت‌مندی خواهد بود. ۱۳ اما برای شیریسعادت‌مندی حاکم که در یک شهر باشند. ۲۰ زیرامر عدالی در دنیا نیست نخواهد بود و مثل سایه، عمر درازنخواهد کرد چونکه از خدا که نیکویی ورزد و هیچ خطا ننماید. ۲۱ و نیز به همه سخنانی نمی ترسد. ۱۴ بطالتی هست که بر روی زمین کرده می شود، که گفته شود دل خود را منه، مبادا بنده خود را که تو را لعنت یعنی عادلان هستند که بر ایشان مثل عمل شیران واقع می شود و می کندبشوی. ۲۲ زیرا دلت می داند که تو نیز بسیار بارها دیگران شیرانند که بر ایشان مثل عمل عادلان واقع می شود. پس گفتم را لعنت نموده‌ای. ۲۳ این همه را با حکمت آزمودم و گفتم به که این نیز بطالت است. ۱۵ آنگاه شادمانی را مدح کردم زیرا که حکمت خواهم پرداخت اما آن از من دور بود. ۲۴ آنچه هست برای انسان زیر آسمان چیزی بهتر از این نیست که بخورد و بنوشد دور و بسیار عمیق است. پس کیست که آن را دریافت نماید؟ و شادی نماید و این در تمامی ایام عمرش که خدا در زیر آفتاب ۲۵ پس برگشته دل خود را بر معرفت و بحث و طلب حکمت به وی دهد درمحنتش با او باقی ماند. ۱۶ چونکه دل خود را بر وعقل مشغول ساختم تا بدانم که شرارت حماقت است و حماقت آن نهادم تا حکمت را بفهمم و تا شغلی را که بر روی زمین کرده دیوانگی است. ۲۶ و دریافتیم که زنی که دلش دامها و تله‌ها است شودببینم (چونکه هستند که شب و روز خواب را به چشمان خود و دستهایش کمندها می باشد، چیز تلختر از موت است. هرکه نمی بینند)، ۱۷ آنگاه تمامی صنعت خدا را دیدم که انسان، مقبول خدا است، از وی رستگار خواهد شد اماخطاکار گرفتار وی خواهد گردید. ۲۷ جامعه می گوید که اینک چون این را با آن انسان برای تجسس آن زیاده تر تفحص نماید آن را کمتر درک مقابله کردم تا نتیجه را دریابم این را دریافتیم، ۲۸ که جان من تا به می نماید و اگرچه مرد حکیم نیز گمان برد که آن را می داند اما آن حال آن را جستجو می کند و نیافتیم. یک مرد از هزار یافتیم اما از را درک نخواهد نمود.

جمع آنها زنی نیافتیم. ۲۹ همانا این را فقط دریافتیم که خدا آدمی را راست آفرید، اما ایشان اختراعات بسیار طلبیدند.

۸ کیست که مثل مرد حکیم باشد و کیست که تفسیر امر را بفهمد؟ حکمت روی انسان را روشن می سازد و سختی چهره او تبدیل می شود. ۲ من تو را می گویم حکم پادشاه را نگاه دار و این را به سبب سوگند خدا. ۳ شتاب مکن تا ازحضور وی بروی و در امر بد جزم نمنا زیرا که اوهرچه می خواهد به عمل می آورد. ۴ جایی که سخن پادشاه است قوت هست و کیست که به او بگوید چه می کنی؟ ۵ هرکه حکم را نگاه داردهیچ امر بد را نخواهد دید. و دل مرد حکیم وقت و قانون را می داند. ۶ زیرا که برای هر مطلب وقتی و قانونی است چونکه شرارت انسان بر وی سنگین است. ۷ زیرا آنچه را که واقع خواهد شد او نمی داند؛ و کیست که او را خبر دهد که چگونه خواهد شد؟ ۸ کسی نیست که بر

۹ زیرا که جمیع این مطالب را در دل خود نهادم و این همه را غور نمودم که عادلان و حکیمان و اعمال ایشان در دست خداست. خواه محبت و خواه نفرت، انسان آن را نمی فهمد. همه چیز پیش روی ایشان است. ۲ همه چیز برای همه کس مساوی است. برای عادلان و شیران یک واقعه است؛ برای خوبان و طاهران و نجسان؛ برای آنکه ذبیح می کند و برای آنکه ذبیح نمی کندواقعه یکی است. چنانکه نیکانند همچنان گناهکارانند؛ و آنکه قسم می خورد و آنکه از قسم خوردن می ترسد مساوی اند. ۳ در تمامی اعمالی که زیر آفتاب کرده می شود، از همه بدتر این است که یک واقعه برهمه می شود و اینکه دل بنی آدم از شرارت پراست و مادامی که زنده هستند، دیوانگی در دل ایشان است و بعد از آن به مردگان می پیوندند. ۴ برای آنکه با تمامی زندگان می پیوندند، امیدهست چونکه سگ زنده از شیر مرده بهتر است.

۵ چون به خانه خدا بروی، پای خود را نگاه دار زیرا تقرب ۶ مصیبتی هست که زیر آفتاب دیدم و آن بر مردمان سنگین جستن به جهت استماع، از گذراندن قربانی های احمقان بهتر است: ۲ کسی که خدا به او دولت و اموال و عزت دهد، به است، چونکه ایشان نمی دانند که عمل بد می کنند. ۲ با دهان خود تعجیل نما و دلت برای گفتن سخنی به حضور خدا نشتابد زیرا خدا در آسمان است و تو بر زمین هستی پس سخنان کم این نیز بطلالت و مصیبت سخت است. ۳ اگر کسی صد پسر باشد. ۳ زیر خواب از کثرت مشقت پیدا می شود و آواز احمق از بیابرد و سالهای بسیار زندگانی نماید، به طوری که ایام سالهای کثرت سخنان. ۴ چون برای خدا نذر نمای دروفا آن تاخیر منما زیرا که او از احمقان خوشنود نیست؛ پس به آنچه نذر کردی وفا نما. ۵ بهتر است که نذر نمایی از اینکه نذر نموده، وفا کنی. ۶ مگذار که دهانت جسد تو را خطاکار سازد و در حضور فرشته مگو که این سهو شده است. چرا خدا به سبب قول تو غضبناک شده، عمل دستهای را باطل سازد؟ ۷ زیرا که این از کثرت خوابها و نیند، آیا همه به یکجا نمی روند؟ ۷ تمامی مشقت انسان برای اباطیل و کثرت سخنان است؛ لیکن تو از خدا برتر. ۸ اگر ظلم را بر فقیران و برکنند انصاف و عدالت را در کشوری بینی، از این امر مشوش مباش زیرا آنکه بالاتر از بالا است ملاحظه می کنی و طور پیش زندگان سلوک نماید، چه فایده است؟ ۹ رویت چشم حضرت اعلی فوق ایشان است. ۹ و منفعت زمین برای همه از شهوت نفس بهتر است. این نیز بطلالت و در پی باد زحمت است بلکه مزرعه، پادشاه را نیز خدمت می کند. ۱۰ آنکه نقره را دوست دارد از نقره سیر نمی شود، و هر که توانگری را دوست دارد از دخل سیر نمی شود. این نیز بطلالت است. ۱۱ چون نعمت زیاد شود، خوردگانش زیاد می شوند؛ و به جهت مالکشی چه منفعت است غیر از آنکه آن را به چشم خود می بیند؟ ۱۲ خواب عمده شیرین است خواه کم و خواه زیاد بخورد، اما سیری مرد دولتمند او رانمی گذارد که بخوابد. ۱۳ بلایی سخت بود که آن را زیر آفتاب دیدم یعنی دولتی که صاحبش آن را برای ضرر خود نگاه داشته بود. ۱۴ و آن دولت از حادثه بد ضایع شد و پسری آورد اما چیزی در دست خود نداشت. ۱۵ چنانکه از رحم مادرش بیرون آمد، همچنان برهنه به حالتی که آمد خواهد برگشت واز مشقت خود چیزی نخواهد یافت که به دست خود ببرد. ۱۶ و این نیز بلای سخت است که از هر جهت چنانکه آمد همچنین خواهد رفت؛ و او را چه منفعت خواهد بود از اینکه در پی باد زحمت کشیده است؟ ۱۷ و تمامی ایام خود را در تاریکی می خورد و با بیماری و خشم، بسیار محزون می شود. ۱۸ اینک آنچه من دیدم که خوب و نیکویی باشد، این است که انسان در تمامی ایام عمر خود که خدا آن را به او می بخشد بخورد و بنوشد و از تمامی مشقتی که زیر آسمان می کشد به نیکویی تمتع ببرد زیرا که نصیب همین است. ۱۹ و نیز هر انسانی که خدا دولت و اموال به او ببخشد و او را قوت عطا فرماید که از آن بخورد و نصیب خود را برداشته، از محنت خود مسرور شود، این بخشش خدا است. ۲۰ زیرا روزهای عمر خود را بسیار به یاد نمی آورد چونکه خدا او را از شادی دلش اجابت فرموده است.

۷ نیک نامی از روغن معطر بهتر است و روزمات از روز ولادت. ۲ رفتن به خانه ماتم از رفتن به خانه ضیافت بهتر است زیرا که این آخرت همه مردمان است و زندگان این را در دل خود می نهند. ۳ حزن از خنده بهتر است زیرا که از غمگینی صورت دل اصلاح می شود. ۴ دل حکیمان در خانه ماتم است و دل احمقان در خانه شادمانی. ۵ شنیدن عتاب حکیمان بهتر است از شنیدن سرود احمقان، ۶ زیرا خنده احمقان مثل صدای خاراها در زیر دیگ است و این نیز بطلالت است. ۷ به درستی که ظلم، مرد حکیم را جاهل می گرداند و رشوه، دل را فاسد می سازد. ۸ انتهای امر از ابتدایش بهتر است و دل حلیم از دل مغرور نیکوتر. ۹ در دل خود به زودی خشمناک مشو زیرا خشم در سینه احمقان مستقر می شود. ۱۰ مگو چرا روزهای قدیم از این زمان بهتر بود زیرا که در این خصوص از روی حکمت سوال نمی کنی. ۱۱ حکمت مثل میراث نیکو است بلکه به جهت بینندگان آفتاب نیکوتر. ۱۲ زیرا که حکمت ملجایی است و نقره ملجایی؛ اما فضیلت معرفت این است که حکمت صاحبانش را

که زیر آفتاب کشیده باشد چه حاصل می‌شود؟ ۲۳ زیرا تمامی برای ایشان یک واقعه است؛ چنانکه این می‌برد به همانطور آن نیز روزهایش حزن و مشقتش غم است، بلکه شبانگاه نیز دلش آرامی می‌برد و برای همه یک نفس است و انسان بر بهایم برتری ندارد ندارد. این هم بطالت است. ۲۴ برای انسان نیکو نیست که چونکه همه باطل هستند. ۲۰ همه به یکجا می‌روند و همه از بخورد و بنوشد و جان خود را از مشقتش خوش سازد. این را نیز خاک هستند و همه به خاک رجوع می‌نمایند. ۲۱ کیست روح من دیدم که از جانب خدا است. ۲۵ زیرا کیست که بتواند انسان را بداند که به بالا صعود می‌کند یا روح بهایم را که پایین بدون او بخورد یا تمتع برد؟ ۲۶ زیرا به کسی که در نظر او نیکو بسوی زمین نزول می‌نماید؟ ۲۲ لهذا فهمیدم که برای انسان چیزی است، حکمت و معرفت و خوشی را می‌بخشد؛ اما به خطاکار بهتر از این نیست که از اعمال خود مسرور شود، چونکه نصیبش مشقت انداختن و ذخیره نمودن را می‌دهد تا آن را به کسی که در همین است. و کیست که او را بازآورد تا آنچه را که بعد از او واقع نظر خدا پسندیده است بدهد. این نیز بطالت و دربی باد زحمت خواهد شد مشاهده نماید؟ کشیدن است.

۴ پس من برگشته، تمامی ظلمهایی را که زیر آفتاب کرده

۳ برای هر چیز زمانی است و هر مطلبی را زیر آسمان وقتی می‌شود، ملاحظه کردم. و اینک اشکهای مظلومان و برای ایشان است. ۲ وقتی برای ولادت و وقتی برای موت. وقتی برای غرس تسلی دهنده‌ای نبود! و زور بطرف جفاکنندگان ایشان بود اما برای نمودن و وقتی برای کندن مغروس. ۳ وقتی برای قتل و وقتی برای ایشان تسلی دهنده‌ای نبود! ۲ و من مردگانی را که قبل از آن مرده شفا. وقتی برای منهدم ساختن و وقتی برای بنا نمودن. ۴ وقتی بودند، بیشتر از زندگانی که تا بحال زنده‌اند آفرین گفتم. ۳ و کسی برای گریه و وقتی برای خنده. وقتی برای ماتم و وقتی برای رقص. را که تا بحال بوجود نیامده است، از هر دو ایشان بهتر دانستم ۵ وقتی برای پراکنده ساختن سنگها و وقتی برای جمع ساختن چونکه عمل بد را که زیر آفتاب کرده می‌شود، ندیده است. ۴ و سنگها. وقتی برای در آغوش کشیدن و وقتی برای اجتناب از در تمامی محنت و هر کامیابی را دیدم که برای انسان باعث حسد آغوش کشیدن. ۶ وقتی برای کسب و وقتی برای خسارت. وقتی از همسایه او می‌باشد. و آن نیز بطالت و دربی باد زحمت کشیدن برای نگاه داشتن و وقتی برای دور انداختن. ۷ وقتی برای دریدن و است. ۵ مرد کاهل دستهای خود را بر هم نهاده، گوشت خویشتن وقتی برای دوختن. وقتی برای سکوت و وقتی برای گفتن. ۸ وقتی را می‌خورد. ۶ یک کف پر از راحت ازدو کف پر از مشقت و برای محبت و وقتی برای نفرت. وقتی برای جنگ و وقتی برای دربی باد زحمت کشیدن بهتر است. ۷ پس برگشته، بطالت دیگر صلح. ۹ پس کارکننده را از زحمتی که می‌کشد چه منفعت را زیر آسمان ملاحظه نمودم. ۸ یکی هست که ثانی ندارد و او است؟ ۱۰ مشقتی را که خدا به بنی آدم داده است تا در آن راپسری یا برادری نیست و مشقتش را انتها نی و چشمش نیز زحمت کشند، ملاحظه کردم. ۱۱ او هر چیز را در وقتش نیکو از دولت سیر نمی‌شود. و می‌گوید از برای که زحمت کشیده، ساخته است و نیز ابدیت را در دلهای ایشان نهاده، بطوری که جان خود را از نیکویی محروم سازم؟ این نیز بطالت و مشقت انسان کاری را که خدا کرده است، از ابتدا تا انتها دریافت نتواند سخت است. ۹ دو از یک بهترند چونکه ایشان را از مشقتشان کرد. ۱۲ پس فهمیدم که برای ایشان چیزی بهتر از این نیست که اجرت نیکو می‌باشد؛ ۱۰ زیرا اگر بیفتند، یکی از آنها رفیق خود را شادی کنند و در حیات خود به نیکویی مشغول باشند. ۱۳ و خواهد برخیزانید. لکن وای بر آن یکی که چون بیفتند دیگری نباشد نیز بخشش خدا است که هر آدمی بخورد و بنوشد و از تمامی که او را برخیزاند. ۱۱ و اگر دو نفر نیز بخوابند، گرم خواهند شد زحمت خود نیکویی بیند. ۱۴ و فهمیدم که هر آنچه خدا می‌کند اما یک نفر چگونه گرم شود. ۱۲ و اگر کسی بر یکی از ایشان تا ابد آباد خواهد ماند، و بر آن چیزی نتوان افزود و از آن چیزی حمله آورد، هر دو با او مقاومت خواهند نمود. و ریسمان سه لا نتوان کاست و خدا آن را به عمل می‌آورد تا از او بترسند. ۱۵ آنچه بزودی گسیخته نمی‌شود. ۱۳ جوان فقیر و حکیم از پادشاه پیر و هست از قدیم بوده است و آنچه خواهد شد قدیم است و آنچه را خرف که پذیرفتن نصیحت را دیگر نمی‌داند بهتر است. ۱۴ که گذشته است خدای طلبد. ۱۶ و نیز مکان انصاف را زیر زیرا که او از زندان به پادشاهی بیرون می‌آید و آنکه به پادشاهی آسمان دیدم که در آنجا ظلم است و مکان عدالت را که در آنجا مولود شده است فقیر می‌گردد. ۱۵ دیدم که تمامی زندگانی که بی‌انصافی است. ۱۷ و در دل خود گفتم که خدا عادل و ظالم را زیر آسمان راه می‌روند، بطرف آن پسر دوم که بجای او برخیزد، داوری خواهد نمود زیرا که برای هر امر و برای هر عمل در آنجا می‌شوند. ۱۶ و تمامی قوم یعنی همه کسانی را که او بر ایشان وقتی است. ۱۸ و درباره امور بنی آدم در دل خود گفتم: این واقع حاکم شود آنها نیست. لیکن عقاب ایشان به او رغبت ندارند. می‌شود تا خدا ایشان را بیازماید و تا خود ایشان بفهمند که مثل به درستی که این نیز بطالت و دربی باد زحمت کشیدن است. بهایم می‌باشند. ۱۹ زیرا که وقایع بنی آدم مثل وقایع بهایم است

برای خود کردم و خانه‌ها برای خود ساختم و تاکستانها به جهت خود غرس نمودم. ۵ باغها و فردوسها به جهت خود ساختم و در آنها هر قسم درخت میوه دار غرس نمودم. ۶ حوضهای آب برای خود ساختم تا درختستانی را که در آن درختان بزرگ می‌شود، انسان را از تمامی مشقتش که زیر آسمان می‌کشد چه منفعت است؟ ۴ یک طبقه می‌روند و طبقه دیگری آیند و زمین تا به ابد پایدار می‌ماند. ۵ آفتاب طلوع می‌کند و آفتاب غروب می‌کند و به‌جایی که از آن طلوع نمود می‌شتابد. ۶ بادیطرف جنوب می‌رود و بطرف شمال دور می‌زند؛ دوززان دوززان می‌رود و باد به مدارهای خود برمی‌گردد. ۷ جمیع نهرها به دریا جاری می‌شود اما دریا پر نمی‌گردد؛ به مکانی که نهرها از آن جاری شد به همان جا باز برمی‌گردد. ۸ همه چیزها پر از خستگی است که انسان آن را بیان نتواند کرد. چشم از دیدن سیر نمی‌شود و گوش از شنیدن مملو نمی‌گردد. ۹ آنچه بوده است همان است که خواهد بود، و آنچه شده است همان است که خواهد شد و زیر آفتاب هیچ چیز تازه نیست. ۱۰ آیا چیزی هست که درباره‌اش گفته شود: بین این تازه است. در دهرهایی که قبل از ما بود آن چیز قدیم بود. ۱۱ ذکری از پیشینیان نیست، و از آیندگان نیز که خواهند آمد، نزدآنانی که بعد از ایشان خواهند آمد، ذکری نخواهد بود. ۱۲ من که جامعه هستم بر اسرائیل در اورشلیم پادشاه بودم، و دل خود را بر آن نهادم که در هر چیزی که زیر آسمان کرده می‌شود، با حکمت تفحص و تجسس نمایم. این مشقت سخت است که خدا به بنی آدم داده است که به آن زحمت بکشند. ۱۴ تمامی کارهایی را که زیر آسمان کرده می‌شود، دیدم که اینک همه آنها بطلالت و در پی باد زحمت کشیدن است. ۱۵ کج را راست نتوان کرد و ناقص را بشمار نتوان آورد. ۱۶ در دل خود تفکر نموده، گفتم: اینک من حکمت را به غایت افزودم، بیشتر از همگانی که قبل از من بر اورشلیم بودند؛ و دل من حکمت و معرفت را بسیار دریافت نمود؛ ۱۷ و دل خود را بر دانستن حکمت و دانستن حماقت و جهالت مشغول ساختم. پس فهمیدم که این نیز در پی باد زحمت کشیدن است. ۱۸ زیرا که در کثرت حکمت کثرت غم است و هرکه علم را بیفزاید، حزن را می‌افزاید.

۲ من در دل خود گفتم: الان بیا تا تو را به عیش و عشرت بیازمایم؛ پس سعادت‌مندی را ملاحظه نما. و اینک آن نیز بطلالت بود. ۲ درباره خنده گفتم که مجنون است و درباره شادمانی که چه می‌کند. ۳ در دل خود غور کردم که بدن خود را با شراب بیوروم، با آنکه دل من مرا به حکمت (ارشاد نماید) و حماقت را بدست آورم تا ببینم که برای بنی آدم چه چیز نیکو است که آن را زیر آسمان در تمامی ایام عمر خود به عمل آورند. ۴ کارهای عظیم عظیم

به اهل خانه‌اش خوراک و به کنیزانش حصه ایشان را می‌دهد. ۱۶ درباره مزرعه فکر کرده، آن را می‌خرد، و از کسب دستهای خود تا کستان غرس می‌نماید. ۱۷ کمر خود را با قوت می‌بندد، و بازوهای خویش را قوی می‌سازد. ۱۸ تجارت خود را می‌بیند که نیکو است، و چراغش در شب خاموش نمی‌شود. ۱۹ دستهای خود را به دوک دراز می‌کند، و انگشتهای چرخ را می‌گیرد. ۲۰ کفهای خود را برای فقیران مبسوط می‌سازد، و دستهای خویش را برای مسکینان دراز می‌نماید. ۲۱ به جهت اهل خانه‌اش از برف نمی‌ترسد، زیرا که جمیع اهل خانه او به اطلس ملبس هستند. ۲۲ برای خود اسبایهای زینت می‌سازد. لباسش از کتان نازک و ارغوان می‌باشد. ۲۳ شوهرش در دربارها معروف می‌باشد، و در میان مشایخ ولایت می‌نشیند. ۲۴ جامه‌های کتان ساخته آنها را می‌فروشد، و کمریندها به تاجران می‌دهد. ۲۵ قوت و عزت، لباس او است، و درباره وقت آینده می‌خندد. ۲۶ دهان خود را به حکمت می‌گشاید، و تعلیم محبت‌آمیز بر زبان وی است. ۲۷ به رفتار اهل خانه خود متوجه می‌شود، و خوراک کاهلی نمی‌خورد. ۲۸ پسرانش برخاسته، او را خوشحال می‌گویند، و شوهرش نیز او را می‌ستاید. ۲۹ دختران بسیار اعمال صالحه نمودند، اما توپر جمیع ایشان برتری داری. ۳۰ جمال، فریبنده و زیبایی، باطل است، اما زنی که از خداوند می‌ترسد ممدوح خواهد شد. ۳۱ وی را از ثمره دستهایش بدهید و اعمالش او را نزد دروازه‌ها بستاید.

می‌شوند، اما خوشبایحال کسی که شریعت را نگاه می‌دارد. ۱۹ عقاب آن را خواهند خورد. ۱۸ سه چیز است که برای من زیاد خادم، محض سخن متنبه نمی‌شود، زیرا اگرچه بفهمد اجابت نمی‌نماید. ۲۰ آیا کسی را می‌بینی که در سخن گفتن عجول است، امید بر احمق زیاد است از امید بر او. ۲۱ هرکه خادم خود را از طفولیت به نازمی پرورد، آخر پسر او خواهد شد. ۲۲ مرد تندخو نزاع برمی‌انگیزاند، و شخص کج خلق در تقصیر می‌افزاید. ۲۳ تکبیر شخص او را پست می‌کند، اما مردحلیم دل، به جلال کرد: ۲۲ به سبب غلامی که سلطنت می‌کند، واحمقی که از خواهد رسید. ۲۴ هرکه با دزد معاشرت کند خویشتر رادشمن دارد، زیرا که لعنت می‌شوند و اعتراف نمی‌نماید. ۲۵ ترس از انسان دام می‌گستراند، اما هرکه برخداوند توکل نماید سرفراز خواهد شد. ۲۶ بسیاری لطف حاکم را می‌طلبند، اما داری انسان از جانب خداوند است. ۲۷ مرد ظالم نزد عادلان مکروه است، و هرکه در طریق، مستقیم است نزد شریکان مکروه می‌باشد.

۳۰ کلمات و پیغام آکور بن یاقه. وحی آن مرد به ایتیل یعنی به ایتیل و اکال. ۲ یقین من از هر آدمی وحشی تر هستم، و فهم انسان را ندارم. ۳ من حکمت را نیاموختم و معرفت قدوس را ندانستم. ۴ کیست که به آسمان صعود نمود و از آنجا نزول کرد؟ کیست که باد را در مشت خود جمع نمود؟ و کیست که آب را در جامه بند نمود؟ کیست که تمامی اقصای زمین را استوار ساخت؟ نام او چیست و پسر او چه اسم دارد؟ بگو اگر اطلاع داری. ۵ تمامی کلمات خدا مصفی است. او به جهت متوکلان خود سیر است. ۶ به سخنان او چیزی می‌فرازد، مبادا تو را توییخ نماید و تکذیب شوی. ۷ دو چیز از تو درخواست نمودم، آنها را قبل از آنکه بمیرم از من بازمدار: ۸ بطالت و دروغ را از من دور کن، مرا نه فقر ده و نه دولت. به خوراکمی که نصیب من باشد مرا پرور، ۹ مبادا سیر شده، تو را انکار نمایم و بگویم که خداوند کیست. و مبادا فقیر شده، دزدی نمایم، واسم خدای خود را به باطل برم. ۱۰ بنده را نزد آقایش متهم مساز، مبادا تو را لعنت کند و مجرم شوی. ۱۱ گروهی می‌باشند که پدر خود را لعنت می‌نمایند، و مادر خویش را برکت نمی‌دهند. ۱۲ گروهی می‌باشند که در نظر خود پاک‌اند، اما از نجاست خود غسل نیافته‌اند. ۱۳ گروهی می‌باشند که چشمانشان چه قدر بلند است، و متوکلان چه قدر برافراشته. ۱۴ گروهی می‌باشند که دندانهایشان شمشیرها است، و دندانهای آسیای ایشان کاردهانا فقیران را از روی زمین و مسکینان را از میان مردمان بخورند. ۱۵ زالو را دو دختر است که بده بد می‌گویند. سه چیز است که سیر نمی‌شود، بلکه چهار چیز که نمی‌گوید که کافی است: ۱۶ هاویه و رحم نازاد، و زمینی که از آب سیر نمی‌شود، و آتش که نمی‌گوید که کافی است. (Sheol

۳۱ کلام لموئیل پادشاه، پیغامی که مادرش به او تعلیم داد. ۲ چه گویم ای پسر من، چه گویم ای پسر رحم من! و چه گویم ای پسر نذرهای من! ۳ قوت خود را به زنان مده، و نه طریقه‌های خویش را به آنچه باعث هلاکت پادشاهان است. ۴ پادشاهان را نمی‌شایدای لموئیل، پادشاهان را نمی‌شاید که شراب بنوشند، و نه امیران را که مسکرات را بخوانند. ۵ مبادا بنوشند و فریض را فراموش کنند، و داورمی جمع ذلایان را منحرف سازند. ۶ مسکرات را به آنانی که مشرف به هلاکتند بده. و شراب را به تلخ جانان، ۷ تا بنوشند و فقر خود را فراموش کنند، و مشقت خویش را دیگر بیاد نیآورند. ۸ دهان خود را برای گنگان باز کن، و برای دادرسی جمیع بیچارگان. ۹ دهان خود را باز کرده، به انصاف داورمی نما، و فقیر و مسکین را دادرسی فرما. ۱۰ زن صالحه را کیست که پیدا تواند کرد؟ قیمت او از لعلها گرانتر است. ۱۱ دل شوهرش بر او اعتماد دارد، و محتاج منفعت نخواهد بود. ۱۲ برایش تمامی روزهای عمر خود، خوبی خواهد کرد و نه بدی. ۱۳ پشم و کتان را می‌جوید. و بدستهای خود با رغبت کار می‌کند. ۱۴ او مثل کشتیهای تجار است، که خوراک خود را از دور می‌آورد. ۱۵ وقتی که هنوز شب است برمی‌خیزد، و

ملازمت نماید محترم خواهد شد، ۱۹ چنانکه در آب صورت به صورت است، همچنان دل انسان به انسان. ۲۰ هاویه و ابدون سیر نمی شوند، همچنان چشمان انسان سیر نخواهند شد. (Sheel h7585) ۲۱ بوته برای نقره و کوره به جهت طلاست، و به جهت لقمه‌ای نان، آدمی خطاکار می‌شود. ۲۲ مرد تنگ همچنان انسان از دهان ستایش کنندگان خود (آزموده می‌شود). ۲۳ احقر را میان بلغور در هاون با دسته بکوب، و حماقتش از آن بیرون نخواهد رفت. ۲۴ به حالت گله خود نیکو توجه نما، و دل خود را به رمه خود مشغول ساز، ۲۴ زیرا که دولت دائمی نیست، و تاج هم نسلا بعد نسل (پایدار) نی. ۲۵ علف را می‌برند و گیاه سبز می‌روید، و علوفه کوهها جمع می‌شود، ۲۶ بزه‌ها برای لباس تو، و بزه‌ها به جهت اجاره زمین به کار می‌آیند، ۲۷ و شیر بزه‌ها برای خوراک تو و خوراک خاندانت، و معیشت کنیزانت کفایت خواهد کرد.

۲۸ تعاقب کننده‌ای نیست، اما عادلان مثل شیر شجاعند. ۲

از معصیت اهل زمین حاکمانش بسیاری می‌شوند، اما مرد فهیم و دانا استقامتش برقرار خواهد ماند. ۳ مرد رئیس که بر مسکینان ظلم می‌کند مثل باران است که سیلان کرده، خوراک باقی نگذارد. ۴ هرکه شریعت را ترک می‌کند شریران رامی ستاید، اما هرکه شریعت را نگاه دارد از ایشان نفرت دارد. ۵ مردمان شریر انصاف را درک نمی‌نمایند، اما طالبان خداوند همه چیز را می‌فهمند. ۶ فقیری که در کاملیت خود سلوک نماید بهتر است از کج رونده دو راه اگرچه دولت‌مند باشد. ۷ هرکه شریعت را نگاه دارد پسری حکیم است، اما مصاحب مسرفان، پدر خویش را رسوایی سازد. ۸ هرکه مال خود را به ربا و سود بیفزاید، آن را برای کسی که بر فقیران ترحم نماید، جمع می‌نماید. ۹ هرکه گوش خود را از شنیدن شریعت برگرداند، دعای او هم مکروه می‌شود. ۱۰ هرکه راستان را به راه بد گمراه کند به حفره خود خواهد افتاد، اما صالحان نصیب نیکو خواهند یافت. ۱۱ مرد دولت‌مند در نظر خود حکیم است، اما فقیر خردمند او را تفتیش خواهد نمود. ۱۲ چون عادلان شادمان شوند فخر عظیم است، اما چون شریران پرافراشته شوند مردمان خود را مخفی می‌سازند. ۱۳ هرکه گناه خود را بپوشاند برخوردار نخواهد شد، اما هرکه آن را اعتراف کند و ترک نماید رحمت خواهد یافت. ۱۴ خوشبایحال کسی که دائم می‌ترسد، اما هرکه دل خود را سخت سازد به بلا گرفتار خواهد شد. ۱۵ حاکم شریر بر قوم مسکین، مثل شیر غرنده و خرس گردنده است. ۱۶ حاکم ناقص العقل بسیار ظلم می‌کند، اما هرکه از رشوه نفرت کند عمر خود را دراز خواهد ساخت. ۱۷ کسی که متحمل بار خون شخصی شود، به هاویه می‌شتابد. زنه‌ار کسی او را باز ندارد. ۱۸ هرکه به استقامت سلوک نماید رستگار خواهد شد، اما هرکه در دو راه کج رو باشد دریکی از آنها خواهد افتاد. ۱۹ هرکه زمین خود را زرع

فریننده خود فخرمی کند، مثل ابرها و باد بی باران است. ۱۵ با او تعلق ندارد متعرض شود، مثل کسی است که گوشه‌های سگ را تحمل داور را به رای خود توان آورد، وزبان ملایم، استخوان را بگیرد. ۱۸ آدم دیوانه‌ای که مشعلها و تیرها و موت رامی اندازد، می‌شکند. ۱۶ اگر عمل یافتی بقدر کفایت بخور، مبادا از آن پر شده، قی کنی. ۱۷ پای خود را از زیاد رفتن به خانه همسایه ات باز دار، مبادا از تو سیر شده، از تونفرت نماید. ۱۸ کسی که از نبودن نام منازعه ساکت می‌گردد. ۲۱ زغال برای اخگرها و هیزم درباره همسایه خود شهادت دروغ دهد، مثل تبریزین و شمشیر و تیر برای آتش است، و مرد فتنه انگیز به جهت برانگیختن نزاع. ۲۲ تیز است. ۱۹ اعتماد بر خیانتکار در روز تنگی، مثل دندان کرم سخنان نام مثل خوراکی لذیذ است، که به عمقهای دل فرو زده و پای مرتعش می‌باشد. ۲۰ سرایدن سرودها برای دلتنگ، مثل می‌رود. ۲۳ لبه‌های پرمحبت با دل شیر، مثل نفره‌ای پردرد است کندن جامه در وقت سرما و ریختن سرکه بر شوره است. ۲۱ اگر دشمن تو گرسنه باشد او را نان بخوران، و اگر تشنه باشد او را آب بنوشان، ۲۲ زیرا اخگرها بر سرش خواهی انباشت، و خداوند تو را پادشاه خواهد داد. ۲۳ چنانکه باد شمال باران می‌آورد، همچنان زبان غیبتگو چهره را خشمناک می‌سازد. ۲۴ ساکن بودن در گوشه پشت بام بهتر است از بودن با زن جنگجو در خانه مشترک. ۲۵ خبر خوش از ولایت دور، مثل آب سرد برای جان تشنه است. ۲۶ مرد عادل که پیش شیر خیم شود، مثل چشمه گل آلود و منبع فاسد است. ۲۷ زیاد غسل خوردن خوب نیست، همچنان طلبیدن جلال خود جلال نیست. ۲۸ کسی که بر روح خود تسلط ندارد، مثل شهر منهدم و بی حصار است.

۲۶ چنانکه برف در تابستان و باران در حصاد، همچنین حرمت برای احمق شایسته نیست. ۲ لعنت، بی سبب نمی‌آید، چنانکه گنجشک در طیران و پرستوک در پریدن. ۳ شلاق به جهت اسب و لگام برای الاغ، و چوب از برای پشت احمقان است. ۴ احمق را موافق حماقتش جواب مده، مبادا تو نیز مانند او بشوی. ۵ احمق را موافق حماقتش جواب بده، مبادا خویشتن را حکیم بشمارد. ۶ هرکه پیغامی به دست احمق بفرستد، پایهای خود را می‌برد و ضرر خود را می‌نوشد. ۷ ساقهای شخص لنگ بی تمکین است، ومثلی که از دهان احمق برآید همچنان است. ۸ هرکه احمق را حرمت کند، مثل کیسه جواهر در توده سنگها است. ۹ مثلی که از دهان احمق برآید، مثل خاری است که در دست شخص مست رفته باشد. ۱۰ تیزانداز همه را مجروح می‌کند، همچنان است هرکه احمق را به مزد گیرد و خطاکاران را اجیر نماید. ۱۱ چنانکه سگ به قی خود برمی‌گردد، همچنان احمق حماقت خود را تکرار می‌کند. ۱۲ آیا شخصی را می‌بینی که در نظر خود حکیم است، امید داشتن بر احمق از امید بر او بیشتر است. ۱۳ کاهل می‌گوید که شیر در راه است، و اسددر میان کوچه‌ها است. ۱۴ چنانکه در بر پاشنه‌اش می‌گردد، همچنان کاهل بر بستر خویش. ۱۵ کاهل دست خود را در قاب فرو می‌برد و از برآوردن آن به دهانش خسته می‌شود. ۱۶ کاهل در نظر خود حکیمتر است از هفت مرد که جواب عاقلانه می‌دهند. ۱۷ کسی که برود و در نزاعی که به

عادل به غایت شادمانی می شود، و والد پسر حکیم از او مسرور مبادا خداوند این را ببیند و در نظرش ناپسند آید، و غضب خود را خواهد گشت. ۲۵ پدرت و مادرت شادمان خواهند شد، ووالده از او برگرداند. ۱۹ خویشتر را به سبب بدکاران رنجیده مساز، و بر تو مسرور خواهد گردید. ۲۶ ای پسر دل خود را به من بده، و شیران حسد مبر، ۲۰ زیرا که به جهت بدکاران اجر نخواهد بود، چشمان تو به راههای من شاد باشد، ۲۷ چونکه زن زانیه حفره‌ای و چراغ شیران خاموش خواهد گردید. ۲۱ ای پسر من از خداوند عمیق است، و زن بیگانه چاه تنگ. ۲۸ او نیز مثل راهزن در و پادشاه برترس، و بامفسدان معاشرت منما، ۲۲ زیرا که مصیبت کمین می باشد، وخیانتکاران را در میان مردم می افزاید. ۲۹ وای از ایشان ناگهان خواهد برخاست، و عاقبت سالهای ایشان را کیست آن کیست و شقاوت از آن که و نزاعها از آن کدام و زاری از آن که بداند؟ ۲۳ اینها نیز از (سخنان) حکیمان است طرفداری در کیست وجراحت های بی سبب از آن که و سرخی چشمان از آن داوری نیکو نیست. ۲۴ کسی که به شیر برگوید تو عادل هستی، کدام؟ ۳۰ آتانی را است که شرب مدام می نمایند، و برای چشیدن امت‌ها او را لعنت خواهند کرد و طوایف از او فرقت خواهند نمود. شراب مزوج داخل می شوند. ۳۱ به شراب نگاه مکن وقتی که ۲۵ اما برای آتانی که او را توییخ نمایندشادمانی خواهد بود، و سرخ‌فام است، حینی که حبابهای خود را در جام ظاهر می سازد، برکت نیکو به ایشان خواهد رسید. ۲۶ آنکه به کلام راست جواب و به ملایمت فرو می رود. ۳۲ اما در آخر مثل مار خواهد گزید، و گوید لبها رامی بوسد. ۲۷ کار خود را در خارج آراسته کن، و آن مانندافعی نیش خواهد زد. ۳۳ چشمان تو چیزهای غریب را خواهد در درملک مهیا ساز، و بعد از آن خانه خویش را بنا نما. ۲۸ بر دید، و دل تو به چیزهای کج تنطق خواهد نمود، ۳۴ و مثل همسایه خود بی جهت شهادت مده، و بالبهای خود فریب مده، کسی که در میان دریا می خوابدخواهی شد، یا مانند کسی که بر سر ۲۹ و مگو به طوری که او به من عمل کرد من نیزبا وی عمل دکل کشتی می خسبد، ۳۵ و خواهی گفت: مرا ززند لیکن درد خواهم نمود، و مرد را برحسب اعمالش پادشاه خواهم داد. ۳۰ از رااحساس نکردم، مرا زجر نمودند لیکن نفهمیدم. پس کی بیدار مزرعه مرد کاهل، و از تاکستان شخص ناقص العقل گذشتم. ۳۱ خواهم شد؟ همچنین معاودت می کنم و بار دیگر آن را می طلبم. و اینک بر تمامی آن خارها می روید، وخص تمامی روی آن را می پوشانید، و دیوارسنگیش خراب شده بود، ۳۲ پس من نگریسته

۲۴ بر مردان شیریر حسد مبر، و آرزو مدارتا با ایشان معاشرت نمایی، ۲ زیرا که دل ایشان در ظلم تفکر می کند ولیهای ایشان درباره مشقت تکلم می نمایند. ۳ خانه به حکمت بنا می شود، و با فطانت استوار می گردد، ۴ و به معرفت اطافها پر می شود، از هر گونه اموال گرانبها و نفایس. ۵ مرد حکیم در قدرت می ماند، و صاحب معرفت در توانایی ترقی می کند، ۶ زیرا که با حسن تدبیر باید جنگ بکنی، و ازکثرت مشورت دهندگان نصرت است. ۷ حکمت برای احمق زیاده بلند است، دهان خود را در دربار باز نمی کند. ۸ هرکه برای بدی تفکر می کند، او را فتنه انگیزی گویند. ۹ فکر احمقان گناه است، و استهزاکننده نزد آدمیان مکروه است. ۱۰ اگر در روز تنگی سستی نمایی، قوت توتنگ می شود. ۱۱ آتانی را که برای مدت برده شوند خلاص کن، و از رهنائیدن آتانی که برای قتل مهیااندکوتاهی منما. ۱۲ اگر گویی که این را ندانستیم، آیا آرماییده دلها نمی فهمد؟ و حافظ جان تو نمی داند؟ و به هرکس برحسب اعمالش مکافات نخواهد داد؟ ۱۳ ای پسر من غسل را بخور زیرا که خوب است، وشان غسل را چونکه به کامت شیرین است. ۱۴ همچنین حکمت را برای جان خود بیاموز، اگر آن را بیایی آنگاه اجرت خواهد بود، و امید تومنقطع نخواهد شد. ۱۵ ای شیریر برای منزل مرد عادل در کمین مباح، و آرامگاه او را خراب مکن، ۱۶ زیرا مرد عادل اگرچه هفت مرتبه بیفتدخواهد برخاست، اما شیریران در بلا خواهندافتاد. ۱۷ چون دشمنت بیفتد شادی مکن، و چون بلغزد دلت وجد ننماید، ۱۸

۲۵ اینها نیز از امثال سلیمان است که مردان حرقیا، پادشاه یهودا آنها را نقل نمودند. ۲ مخفی داشتن امر جلال خدا است، و تفحص نمودن امر جلال پادشاهان است. ۳ آسمان را در بلندیش و زمین را در عمقش، و دل پادشاهان را تفتیش نتوان نمود. ۴ درد را از نقره دور کن، تا ظرفی برای زرگریرون آید. ۵ شیریران را از حضور پادشاه دور کن، تا کرسی او در عدالت پایدار بماند. ۶ در حضور پادشاه خویشترن را برمیفرز، و درجای بزرگان مایست، ۷ زیرا بهتر است تو را گفته شود که اینجا بالابیا، از آنکه به حضور سروری که چشمانت او را دیده است تو را پایین برند. ۸ برای نزاع به تعجیل بیرون مرو، مبادا درآخرش چون همسایه ات تو را خجل سازد، ندانی که چه باید کرد. ۹ دعوی خود را با همسایه ات بکن، اما رازدیگری را فاش مساز، ۱۰ مبادا هرکه بشنود تو را ملامت کند، ویدنامی تو رفع نشود. ۱۱ سخنی که در محلش گفته شود، مثل سببهای طلا در مرصعکاری نقره است. ۱۲ مودب حکیم برای گوش شنوا، مثل حلقه طلا و زیور زر خالص است. ۱۳ رسول امین برای فرستندگان خود، چون خنکی یخ در موسم حصاد می باشد، زیرا که جان آقایان خود را تازه می کند. ۱۴ کسی که از بخششهای

را به زیر می‌اندازد. ۲۳ هرکه دهان و زبان خویش را نگاه دارد، ۲۲ فقیر را از آن جهت که ذلیل است تاراج نمنا، و مسکین را جان خود را از تنگیها محافظت می‌نماید. ۲۴ مرد متکبر و مغرور در دربار، ستم مرسان، ۲۳ زیرا خداوند دعوی ایشان را فیصل مسمی به استهزاکننده می‌شود، و به افزونی تکبر عمل می‌کند. خواهد نمود، و جان تاراج کنندگان ایشان را به تاراج خواهد داد. ۲۵ شهوت مرد کاهل او را می‌کشد، زیرا که دستهایش از کار کردن ابا می‌نماید. ۲۶ هستند که همه اوقات به شدت حریص میباش، ۲۵ مبادا راههای او را آموخته شوی و جان خود را در دام می‌باشند، اما مرد عادل بذل می‌کند و امساک نمی‌نماید. ۲۷ گرفتار سازی. ۲۶ از جمله آنانی که دست می‌دهند مباحش و نه از قربانی های شویان مکروه است، پس چندمرتبه زیاده هنگامی که به آنانی که برای قرضها ضامن می‌شوند. ۲۷ اگر چیزی نداری که عوض بدی آنها را می‌گذرانند. ۲۸ شاهد دروغگو هلاک می‌شود، ادا نمایی پس چرابستر تو را از زیر بردارد. ۲۸ حد قدیمی را که اما کسی که استماع نماید به راستی تکلم خواهد کرد. ۲۹ مرد پدران قرار داده اند منتقل مساز. ۲۹ آیا مردی را که در شغل شریر روی خود را بی حیا می‌سازد، و مرد راست، طریق خویش را مستحکم می‌کند. ۳۰ حکمتی نیست و نه فطانتی و نه مشورتی پیش پست فطرتان نخواهد ایستاد.

که به ضد خداوند به کار آید. ۳۱ اسب برای روز جنگ مهیا است، اما نصرت از جانب خداوند است.

۲۲ نیک نامی از کثرت دولت‌مندی افضل است، و فیض از نقره و طلا بهتر. ۲ دولت‌مند و فقیر با هم ملاقات می‌کنند، آفریننده هر دوی ایشان خداوند است. ۳ مرد زیرک، بلا را می‌بیند و خویشتن را مخفی می‌سازد و جاهلان می‌گذرد، و در عقوبت گرفتار می‌شوند. ۴ جزای تواضع و خداترسی، دولت و جلال و حیات است. ۵ خارها و دامها در راه کجروان است، اما هرکه جان خود را نگاه دارد از آنها دور می‌شود. ۶ طفل را در راهی که باید برود تربیت نما، و چون پیر هم شود از آن انحراف نخواهد ورزید. ۷ توانگر بر فقیر تسلط دارد، و مدیون غلام طلب کار می‌باشد. ۸ هرکه ظلم بکارد بلا خواهد دروید، و عصای غضبش زایل خواهد شد. ۹ شخصی که نظر او باز باشد مبارک خواهد بود، زیرا که از نان خود به فقرا می‌دهد. ۱۰ استهزاکننده را دور نما و نزاع رفع خواهد شد، و مجادله و خجالت ساکت خواهد گردید. ۱۱ هرکه طهارت دل را دوست دارد، و لبهای ظریف دارد پادشاه دوست او می‌باشد. ۱۲ چشمان خداوند معرفت را نگاه می‌دارد و سخنان خیاانتکاران را باطل می‌سازد. ۱۳ مرد کاهل می‌گوید شیر بیرون است، و در کوچها کشته می‌شوم. ۱۴ دهان زنان بیگانه چاه عمیق است، و هرکه مغضوب خداوند باشد در آن خواهد افتاد. ۱۵ حماقت در دل طفل بسته شده است، اما چوب تادیب آن را از او دور خواهد کرد. ۱۶ هرکه بر فقیر برای فایده خویش ظلم نماید، و هرکه به دولت‌مندان ببخشد البته محتاج خواهد شد. ۱۷ گوش خود را فرا داشته، کلام حکما را بشنو، و دل خود را به تعلیم من مایل گردان، ۱۸ زیرا پسندیده است که آنها را در دل خود نگاه داری، و بر لبهایت جمع ثابت ماند، ۱۹ تا اعتماد تو بر خداوند باشد. امروز تو را تعلیم دادم، ۲۰ آیا امور شریف را برای تو ننوشتیم؟ شامل بر مشورت معرفت، ۲۱ تا قانون کلام راستی را اعلام نمایم، و تو کلام راستی را نزد فرستندگان خود پس ببری؟

۲۳ چون با حاکم به غذا خوردن نشینی، در آنچه پیش روی تو است تامل نما. ۲ و اگر مرد اکول هستی کارد بر گلوی خود بگذار. ۳ به خوراکیهای لطیف او حریص مباحش، زیرا که غذای فریبنده است. ۴ برای دولت‌مند شدن خود را زحمت مرسان واز عقل خود باز ایست. ۵ آیا چشمان خود را بر آن خواهی دوخت که نیست می‌باشی؟ زیرا که دولت البته برای خودبالمی می‌سازد، و مثل عقاب در آسمان می‌پرد. ۶ نان مرد تنگ نظر را مخور، و به جهت خوراکیهای لطیف او حریص مباحش. ۷ زیرا چنانکه در دل خود فکر می‌کند خود او همچنان است. تو را می‌گوید: بخور و بنوش، اما دلش با تو نیست. ۸ لقمه‌ای را که خورده‌ای قی خواهی کرد، و سخنان شیرین خود را بر باد خواهی داد. ۹ به گوش احمق سخن مگو، زیرا حکمت کلامت را خوار خواهد شمرد. ۱۰ حد قدیم را منتقل مساز، و به مزرعه یتیمان داخل مشو، ۱۱ زیرا که ولی ایشان زورآور است، و با تو دردعوی ایشان مقاومت خواهد کرد. ۱۲ دل خود را به ادب مایل گردان، و گوش خود را به کلام معرفت. ۱۳ از طفل خود تادیب را باز مدار که اگر او را با چوب بزنی نخواهد مرد، ۱۴ پس او را با چوب بزنی، و جان او را از هاویه نجات خواهی داد. (Sheol h7585) ۱۵ ای پسر من اگر دل تو حکیم باشد، دل من (بلی دل) من شادمان خواهد شد. ۱۶ و کرده هایم وجد خواهد نمود، هنگامی که لبهای تو به راستی متکلم شود. ۱۷ دل تو به جهت گناهکاران غیور نباشد، اما به جهت ترس خداوند تمامی روز غیور باش، ۱۸ زیرا که البته آخرت هست، و امید تو منقطع نخواهد شد. ۱۹ پس توای پسر من بشنو و حکیم باش، و دل خود را در طریق مستقیم گردان. ۲۰ از زمره میگساران مباحش، و از آنانی که بدنهای خود را تلف می‌کنند. ۲۱ زیرا که میگسار و مسرف، فقیر می‌شود و صاحب خواب به خره‌ها ملیس خواهد شد. ۲۲ پدر خویش را که تو را تولید نمود گوش گیر، و مادر خود را چون پیر شود خوار مشمار. ۲۳ راستی را بخر و آن را مفروش، و حکمت و ادب و فهم را. ۲۴ پدر فرزند

زینت انسان احسان او است، و فقیر از دروغگو بهتر است. ۲۳ توکل نما و تو را نجات خواهد داد. ۲۳ سنگهای مختلف نزد ترس خداوند مودی به حیات است، و هرکه آن را دارد در سیری خداوند مکروه است، و ترازوهای متقلب نیکو نیست. ۲۴ قدمهای ساکن می ماند، و به هیچ بلا گرفتار نخواهد شد. ۲۴ مرد کاهل انسان از خداوند است، پس مرد راه خود را چگونه بفهمد؟ ۲۵ دست خود را در بغلش پنهان می کند، و آن را هم به دهان خود شخصی که چیزی را به تعجیل مقدس می گوید، و بعد از نذر بر نمی آورد. ۲۵ استهزاکننده را تادیب کن تا جاهلان زیرک شوند، کردن استفسار می کند، دردم می افتد. ۲۶ پادشاه حکیم شیران را و شخص فهیم را تشبیه نما و معرفت رادری خواهد نمود. ۲۶ هرکه پراکنده می سازد و چوم را بر ایشان می گرداند. ۲۷ روح انسان، بر پدر خود ستم کند و مادرش را براند، پسری است که رسوایی و چراغ خداوند است که تمامی عمقهای دل را تفتیش می نماید. خجالت می آورد. ۲۷ ای پسر من شنیدن تعلیمی را ترک نما، که ۲۸ رحمت و راستی پادشاه را محافظت می کند، و کرسی او به تو را از کلام معرفت گمراه می سازد. ۲۸ شاهد لقیم انصاف را رحمت پایدار خواهد ماند. ۲۹ جلال جوانان قوت ایشان است، و استهزا می کند، و دهان شیران گناه را می بلعد. ۲۹ قصاص به عزت پیران موی سفید. ۳۰ ضربهای سخت از بدی ظاهر می کند جهت استهزاکنندگان مهیاست، و تازیانه ها برای پشت احمقان. و تازیانه ها به عمق دل فرو می رود.

۲۰ شراب استهزا می کند و مسکرات عریده می آورد، و هرکه ۲۱ دل پادشاه مثل نهرهای آب در دست خداوند است، آن به آن فریفته شود حکیم نیست. ۲ هیبت پادشاه مثل غرش شیر را به هر سو که بخواهد برمی گرداند. ۲ هر راه انسان در نظر است، و هرکه خشم او را به هیجان آورد، به جان خود خطامی خودش راست است، اما خداوند دلها را می آزماید. ۳ عدالت و وزد. ۳ از نزاع دور شدن برای انسان عزت است، اما هر مرد انصاف را بجا آوردن، نزد خداوند از قربانی ها پسندیده تر است. ۴ احمق مجادله می کند. ۴ مرد کاهل به سبب زمستان شیار نمی چشمان بلند و دل متکبر و چراغ شیران، گناه است. ۵ فکرها می کند، لهذا در موسم حصاد گدایی می کند و نمی یابد. ۵ مشورت مرد زرنگ تمام به فراخی می انجامد، اما هرکه عجول باشد برای در دل انسان آب عمیق است، اما مرد فهیم آن را می کشد. ۶ بسا احتیاج تعجیل می کند. ۶ تحصیل گنجها به زبان دروغگو، بخاری کسانند که هر یک احسان خویش را اعلام می کنند، اما مرد امین است بر هوا شده برای جویندگان موت. ۷ ظلم شیران ایشان را به را کیست که پیدا کند. ۷ مرد عادل که به کاملیت خود سلوک هلاکت می اندازد، زیرا که از بجا آوردن انصاف ابا می نمایند. ۸ نماید، پسرانش بعد از او خجسته خواهند شد. ۸ پادشاهی که طریقی مردی که زیر بار (گناه) باشد بسیار کج است، اما اعمال بر کرسی داوری نشیند، تمامی بدی را از چشمان خود پراکنده مرد طاهر، مستقیم است. ۹ در زاویه پشت بام ساکن شدن بهتر می سازد. ۹ کیست که تواند گوید: «دل خود را طاهر ساختم، و است، از ساکن بودن با زن ستیزه گر در خانه مشترک. ۱۰ جان از گناه خویش پاک شدم.» ۱۰ سنگهای مختلف و پیمانه های شیر مشتاق شرارت است، و برهمسایه خود ترحم نمی کند. مختلف، هر دوی آنها نزد خداوند مکروه است. ۱۱ طفل نیز ۱۱ چون استهزاکننده سیاست یابد جاهلان حکمت می آموزند، از افعالش شناخته می شود، که آیا اعمالش پاک و راست است و چون مرد حکیم تربیت یابد معرفت را تحصیل می نماید. ۱۲ یا نه. ۱۲ گوش شنوا و چشم بینا، خداوند هر دو آنها را آفریده مرد عادل در خانه شیر تامل می کند که چگونه اشرار به تباهی است. ۱۳ خواب را دوست مدار مبادا فقیر شوی. چشمان خود واژگون می شوند. ۱۳ هرکه گوش خود را از فریاد فقیر می بندد، او را باز کن تا از نان سیر گردی. ۱۴ مشتری می گوید بد است، نیز فریاد خواهد کرد و مستجاب نخواهد شد. ۱۴ هدیه ای در بد است، اما چون رفت آنگاه فخر می کند. ۱۵ طلا هست و خفا خشم را فرو می نشاند، و رشوه ای در بغل، غضب سخت لعلها بسیار، اما لبهای معرفت جواهر گرانبها است. ۱۶ جامه را. ۱۵ انصاف کردن خرمی عادلان است، اما باعث پریشانی آنکس را بگیر که به جهت غریب ضامن است، و او را به رهن بدکاران می باشد. ۱۶ هرکه از طریق تعقل گمراه شود، در جماعت بگیر که ضامن بیگانگان است. ۱۷ نان فریب برای انسان لذیذ مردگان ساکن خواهد گشت. ۱۷ هرکه عیش را دوست دارد است، اما بعد دهانش از سنگ ریزه ها پر خواهد شد. ۱۸ فکرها به محتاج خواهد شد، و هرکه شراب و روغن را دوست دارد و لذت مند مشورت محکم می شود، و باحسن تدبیر جنگ نما. ۱۹ کسی که نخواهد گردید. ۱۸ شیران فدیه عادلان می شوند و خیا ناکاران به به تمامی گردش کند اسرار را فاش می نماید، لهذا با کسی که عوض راستان. ۱۹ در زمین بایر ساکن بودن بهتر است از بودن با لبهای خود را می گشاید معاشرت نمنا. ۲۰ هرکه پدر و مادر خود زن ستیزه گر و جنگجوی. ۲۰ در منزل حکیمان خزانه مرغوب و را لعنت کند چراغش در ظلمت غلیظ خاموش خواهد شد. ۲۱ روغن است، اما مرد احمق آنها را تلف می کند. ۲۱ هرکه عدالت اموالی که اولاً به تعجیل حاصل می شود، عاقبتش مبارک خواهد و رحمت را متابعت کند، حیات و عدالت و جلال خواهد یافت. شد. ۲۲ مگو که از بدی انتقام خواهم کشید، بلکه برخداوند ۲۲ مرد حکیم به شهر جباران برخواید آمد، و قلعه اعتماد ایشان

۱۵ هرکه شیر را عادل شمارد و هرکه عادل را ملزم سازد، هر دوی ایشان نزد خداوند مکروهند. ۱۶ قیمت به جهت خریدن حکمت چرا به دست احمق باشد؟ و حال آنکه هیچ فهم ندارد. ۱۷ جدا می‌کند. ۱۸ قرعه نزاعها را ساکت می‌نماید و زورآوران را از هم دوست خالص در همه اوقات محبت می‌نماید، و برادر به جهت تنگی مولود شده است. ۱۸ مرد ناقص العقل دست می‌دهد و در حضور همسایه خود ضامن می‌شود. ۱۹ هرکه معصیت را دوست دارد منازعه رادوست می‌دارد، و هرکه در خود را بلند سازد خرابی را می‌طلبد. ۲۰ کسی که دل کج دارد نیکویی را نخواهد یافت. و رضامندی خداوند را تحصیل کرده است. ۲۳ مرد فقیر به تضرع هرکه زبان دروغگو دارد در بلا گرفتار خواهد شد. ۲۱ هرکه فرزند احمق آورد برای خویشتن غم پیدا می‌کند، و پدر فرزند ابله شادی نخواهد دید. ۲۲ دل‌شادمان شقای نیکو می‌بخشد، اما روح شکسته استخوانها را خشک می‌کند. ۲۳ مرد شیر رشوه را از بغل می‌گیرد، تاراهای انصاف را منحرف سازد. ۲۴ حکمت در مد نظر مرد فهیم است، اما چشمان احمق در اقصای زمین می‌باشد. ۲۵ پسر احمق برای پدر خویش حزن است، و به جهت مادر خویش تلخی است. ۲۶ عادلان را نیز سرزنش نمودن خوب نیست، و نه ضرب زدن به نجبا به سبب راستی ایشان. ۲۷ صاحب معرفت سخنان خود را بازمی‌دارد، و هرکه روح حلیم دارد مرد فطانت پیشه است. ۲۸ مرد احمق نیز چون خاموش باشد او را حکیم می‌شمارند، و هرکه لبهای خود را می‌بندد فهیم است.

۱۹ فقیری که در کاملیت خود سالک است، از دروغگویی که احمق باشد بهتر است. ۲ دلی نیز که معرفت ندارد نیکو نیست و هرکه به پایهای خویش می‌شتابد گناه می‌کند. ۳ حماقت انسان، راه او را کج می‌سازد، و دلش از خداوند خشنماک می‌شود. ۴ توانگری دوستان بسیار پیدا می‌کند، اما فقیر از دوستان خود جدا می‌شود. ۵ شاهد دروغگو بی‌سزا نخواهد ماند، و کسی که به دروغ تنطق کند رهایی نخواهد یافت. ۶ بسیاری پیش امیران می‌نمایند، و همه کس دوست بذل کننده است. ۷ جمیع برادران مرد فقیر از او نفرت دارند، و به طریق اولی دوستانش از او دور می‌شوند، ایشان را به سخنان، تعاقب می‌کند و نیستند. ۸ هرکه حکمت را تحصیل کند جان خود رادوست دارد. و هرکه فطانت را نگاه دارد، سعادت‌مندی خواهد یافت. ۹ شاهد دروغگو بی‌سزا نخواهد ماند، و هرکه به کذب تنطق نماید هلاک خواهد گردید. ۱۰ عیش و عشرت احمق را نمی‌شاید، تا چه رسد به غلامی که بر نجبا حکمرانی می‌کند. ۱۱ عقل انسان خشم او را نگاه می‌دارد، و گذشتن از تقصیر جلال او است. ۱۲ خشم پادشاه مثل غرش شیر است، و رضامندی او مثل شبنم بر گیاه است. ۱۳ پسر جاهل باعث الم پدرش است، و نزاعهای زن مثل آبی است که دائم در چکیدن باشد. ۱۴ خانه و دولت ارث اجدادی است، اما زوجه عاقله از جانب خداوند است. ۱۵ کاهلی خواب سنگین می‌آورد، و شخص اهمال کار، گرسنه خواهد ماند. ۱۶ هرکه حکم را نگاه دارد جان خویش را محافظت می‌نماید، اما هرکه طریق خود را سبک گیرد، خواهد مرد. ۱۷ هرکه بر فقیر ترحم نماید به خداوند قرض می‌دهد، و احسان او را به او رد خواهد نمود. ۱۸ پسر خود را تادیب نما زیرا که امید هست، اما خود را به کشتن او وامدار. ۱۹ شخص تندخو متحمل عقوبت خواهد شد، زیرا اگر او را خلاصی دهی آن را باید مکرر بجا آوری. ۲۰ پند را بشنو و تادیب را قبول نما، تا در عاقبت خود حکیم بشوی. ۲۱ فکراهی بسیار در دل انسان است، اما آنچه ثابت ماند مشورت خداوند است. ۲۲

۱۸ می‌باشد، و به هر حکمت صحیح مجادله می‌کند. ۲ احمق از فطانت مسرور نمی‌شود، مگر تا آنکه عقل خود را ظاهر سازد. ۳ هنگامی که شیر می‌آید، حقارت هم می‌آید، و با اهانت، خجالت می‌رسد. ۴ سخنان دهان انسان آب عمیق است، و چشمه حکمت، نهر جاری است. ۵ طرفداری شیرین برای منحرف ساختن داوری عادلان نیکو نیست. ۶ لبهای احمق به منازعه داخل می‌شود، و دهانش برای ضربها صدا می‌زند. ۷ دهان احمق هلاکت وی است، و لبهایش برای جان خودش دام است. ۸ سخنان تمام مثل لقمه های شیرین است، و به عمق شکم فرو می‌رود. ۹ او نیز که در کار خود اهمال می‌کند برادر هلاک کننده است. ۱۰ اسم خداوند برج حصین است که مرد عادل در آن می‌دود و ایمن می‌باشد. ۱۱ توانگری شخص دولت‌مند شهر محکم اوست، و در تصور وی مثل حصار بلند است. ۱۲ پیش از شکستگی، دل انسان متکبری می‌گردد، و تواضع مقدمه عزت است. ۱۳ هرکه سخنی را قبل از شنیدنش جواب دهد برای وی حماقت و عار می‌باشد. ۱۴ روح انسان بیماری او را متحمل می‌شود، اما روح شکسته را کیست که متحمل آن بشود. ۱۵ دل مرد فهیم معرفت را تحصیل می‌کند، و گوش حکیمان معرفت را می‌طلبد. ۱۶ هدیه شخص، از برایش وسعت پیدامی‌کند و او را به حضور بزرگان می‌رساند. ۱۷ هرکه در

خوشی است، اما مرد فهیم به راستی سلوک می‌نماید. ۲۲ از عدم ۱۸ تکبر پیش رو هلاکت است، و دل مغرور پیش رو خرابی. ۱۹ مشورت، تدبیرها باطل می‌شود، اما از کثرت مشورت دهندگان با تواضع نزد حلیمان بودن بهتر است، از تقسیم نمودن غنیمت برقرار می‌ماند. ۲۳ برای انسان از جواب دهانش شادی حاصل با متکبران. ۲۰ هر که در کلام تعقل کند سعادت‌مندی خواهد می‌شود، و سخنی که در مجلس گفته شود چه بسیار نیکو است. یافت، و هر که به خداوند توکل نماید خوشبخت‌الحوال او. ۲۱ هر که دل ۲۴ طریق حیات برای عاقلان به سوی بالا است، تا از هاویه اسفل دور شود. (Sheol h7585) ۲۵ خداوند خانه متکبران را منهدم می‌سازد، اما حدود بیوه‌ن را استوار می‌نماید. ۲۶ تدبیرهای فاسد نزد خداوند مکروه است، اما سخنان پسندیده برای طاهران است. علم را بر لبهایش می‌افزاید. ۲۴ سخنان پسندیده مثل شان عسل ۲۷ کسی که حریص سود باشد خانه خود رامکدر می‌سازد، اما است، برای جان شیرین است و برای استخوانها شفا دهنده. ۲۵ هر که از هدیه‌ها نفرت دارد خواهد زیست. ۲۸ دل مرد عادل در راهی هست که در نظر انسان راست است، اما عاقبت آن راه، جواب دادن تفکر می‌کند، اما دهان شیران، چیزهای بد را جاری می‌سازد. ۲۹ خداوند از شیران دور است، اما دعای عادلان را می‌شنود. ۳۰ نور چشمان دل را شادمان می‌سازد، و خبر نیکو استخوانها را پر مغز می‌نماید. ۳۱ گوشی که تنبیه حیات را بشنود، در میان حکیمان ساکن خواهد شد. ۳۲ هر که تادیب را ترک نماید، جان خود را حقیر می‌شمارد، اما هر که تنبیه را بشنود عقل را تحصیل می‌نماید. ۳۳ ترس خداوند ادیب حکمت است، و تواضع پیشرو حرمت می‌باشد.

۱۶ تدبیرهای دل از آن انسان است، اما نطق زبان از جانب خداوند می‌باشد. ۲ همه راههای انسان در نظر خودش پاک است، اما خداوند روحها را ثابت می‌سازد. ۳ اعمال خود را به خداوند تفویض کن، تافکرها تو استوار شود. ۴ خداوند هر چیز را برای غایت آن ساخته است، و شیران را نیز برای روز بلا.

۱۷ لقمه خشک با سلامتی، بهتر است از خانه پر از ضیافت با مخاصمت. ۲ بنده عاقل بر پسر پست فطرت مسلط خواهد بود، و میراث را با برادران تقسیم خواهد نمود. ۳ بوته برای نقره و کوره به جهت طلا است، اما خداوند امتحان کننده دلها است. ۴ شیر به لبهای دروغگو اصغا می‌کند، و مرد کاذب به زبان فتنه انگیز گوش می‌دهد. ۵ هر که فقیر را استهزا کند آفریننده خویش رامذمت می‌کند، و هر که از بلا خوش می‌شود بی سزا نخواهد ماند. ۶ تاج پیران، پسران پسرانند، و جلال فرزندان، پدران ایشانند. ۷ کلام کبرآمیز احق را نمی‌شاید، و چندمرتبه زیاده لبهای دروغگو نجبا را. ۸ هدیه در نظر اهل آن سنگ گرانها است که هر کجا توجه نماید برخوردار می‌شود. ۹ هر که گناهی را مستور کند طالب محبت می‌باشد، اما هر که امری را تکرار کند دوستان خالص را از هم جدا می‌سازد. ۱۰ یک ملامت به مرد فهیم اثر می‌کند، بیشتر از صد تازیانه به مرد جاهل. ۱۱ مرد شیرین طالب فتنه است و بس. لهندا قاصد ستمکش نزد او فرستاده می‌شود. ۱۲ اگر خرسی که بچه هایش کشته شود به انسان برخورد، بهتر است از مرد احق در حماقت خود. ۱۳ کسی که به عوض نیکویی بدی می‌کند بلا از خانه او دور نخواهد شد. ۱۴ ابتدای نزاع مثل رخنه کردن آب است، پس مخاصمه را ترک کن قبل از آنکه به مجادله برسد.

عادلان، جزای نیکو خواهند یافت. ۲۲ مرد صالح پسران پسران را به دروغ تنطق می‌کند فریب محض است. ۲۶ در ترس خداوند ارث خواهد داد، و دولت گناهکاران برای عادلان ذخیره خواهد شد. ۲۳ در مزرعه فقیران خوراک بسیار است، اما هستند که از بی‌انصافی هلاک می‌شوند. ۲۴ کسی که چوب را بازدارد، از پسر خویش نفرت می‌کند، اما کسی که او را دوست می‌دارد او را به سعی تمام تادیب می‌نماید. ۲۵ مرد عادل برای سیری جان خود می‌خورد، اما شکم شیران محتاج خواهد بود.

۱۴ هر زن حکیم خانه خود را بنا می‌کند، اما زن جاهل آن را با دست خود خراب می‌نماید. ۲ کسی که به راستی خود سلوک می‌نماید از خداوند می‌ترسد، اما کسی که در طریق خود کج رفتار است او را تحقیر می‌نماید. ۳ در دهان احمق چوب تکبر است، اما لبهای حکیمان ایشان را محافظت خواهد نمود. ۴ جایی که گاو نیست، آخور پاک است، اما از قوت گاو، محصول زیاد می‌شود. ۵ شاهد امین دروغ نمی‌گوید، اما شاهد دروغ به کذب تنطق می‌کند. ۶ استهزاکننده حکمت را می‌طلبد و نمی‌یابد. اما به جهت مرد فهیم علم آسان است. ۷ از حضور مرد احمق دور شو، زیرا لبهای معرفت را در او نخواهی یافت. ۸ حکمت مرد زیرک این است که راه خود را درک نماید، اما حماقت احمقان فریب است. ۹ احمقان به گناه استهزا می‌کنند، اما در میان راستان رضامندی است. ۱۰ دل شخصی تلخی خویشتر را می‌داند، و غریب در خوشی آن مشارکت ندارد. ۱۱ خانه شیران منهدم خواهد شد، اما خیمه راستان شکوفه خواهد آورد. ۱۲ راهی هست که به نظر آدمی مستقیم می‌نماید، اما عاقبت آن، طرق موت است. ۱۳ هم در لهو و لعب دل غمگین می‌باشد، و عاقبت این خوشی حزن است. ۱۴ کسی که در دل مرتد است از راههای خودسیر می‌شود، و مرد صالح به خود سیر است. ۱۵ مرد جاهل هر سخن را باور می‌کند، اما مرد زیرک در رفتار خود تامل می‌نماید. ۱۶ مرد حکیم می‌ترسد و از بدی اجتناب می‌نماید، اما احمق از غرور خود ایمن می‌باشد. ۱۷ مرد کج خلق، احمقانه رفتار می‌نماید، و (مردم) از صاحب سوظن نفرت دارند. ۱۸ نصیب جاهلان حماقت است، اما معرفت، تاج زیرکان خواهد بود. ۱۹ بدکاران در حضور نیکان خم می‌شوند، و شیران نزد دروازه های عادلان می‌ایستند. ۲۰ همسایه فقیر نیز از او نفرت دارد، اما دوستان شخص دولت‌مند بسیارند. ۲۱ هرکه همسایه خود را حقیر شمارد گناه می‌ورزد، اما خوشابحال کسی که بر فقیران ترحم نماید. ۲۲ آیا صاحبان تدبیر فاسد گمراه نمی‌شوند، اما برای کسانی که تدبیر نیکو می‌نمایند، رحمت و راستی خواهد بود. ۲۳ از هر مشقتی منفعت است، اما کلام لبها به فقر محض می‌انجامد. ۲۴ تاج حکیمان دولت ایشان است، اما حماقت احمقان حماقت محض است. ۲۵ شاهد امین جانها را نجات می‌بخشد، اما هرکه را حقیر می‌شمارد. ۲۱ حماقت در نظر شخص ناقص العقل

۱۵ جواب نرم خشم را برمی‌گرداند، اما سخن تلخ غیظ را به هیجان می‌آورد. ۲ زبان حکیمان علم را زینت می‌بخشد، اما دهان احمقان به حماقت تنطق می‌نماید. ۳ چشمان خداوند در همه جااست، و بر بدان و نیکان می‌نگرد. ۴ زبان ملایم، درخت حیات است و کجی آن، شکستگی روح است. ۵ احمق تادیب پدر خود را خوار می‌شمارد، اما هرکه تنبیه را نگاه دارد زیرک می‌باشد. ۶ در خانه مرد عادل گنج عظیم است، اما محصول شیران، کدورت است. ۷ لبهای حکیمان معرفت را منتشر می‌سازد، اما دل احمقان، مستحکم نیست. ۸ قربانی شیران نزد خداوند مکروه است، اما دعای راستان پسندیده اوست. ۹ راه شیران نزد خداوند مکروه است، اما پیروان عدالت را دوست می‌دارد. ۱۰ برای هرکه طریق را ترک نماید تادیب سخت است، و هرکه از تنبیه نفرت کند خواهد مرد. ۱۱ هاویه و ابدون در حضور خداوند است، پس چند مرتبه زیاده دلهای بنی آدم. (Sheol) **h7585** ۱۲ استهزاکننده تنبیه را دوست ندارد، و نزد حکیمان نخواهد رفت. ۱۳ دل شادمان چهره را زینت می‌دهد، اما از تلخی دل روح منکسر می‌شود. ۱۴ دل مرد فهیم معرفت را می‌طلبد، اما دهان احمقان حماقت را می‌چرد. ۱۵ تمامی روزهای مصیبت کشان بد است، اما خوشی دل ضیافت دائمی است. ۱۶ اموال اندک با ترس خداوند بهتر است از گنج عظیم با اضطراب. ۱۷ خوان بقول در جایی که محبت باشد بهتر است، از گاو پرواری که با آن عداوت باشد. ۱۸ مرد تندخو نزاع را برمی‌انگیزد، اما شخص دیرغضب خصومت را ساکن می‌گرداند. ۱۹ راه کاهلان مثل خارپست است، اما طریق راستان شاهراه است. ۲۰ پسر حکیم پدر را شادمان می‌سازد، اما مرد احمق مادر خویش را حقیر می‌شمارد. ۲۱ حماقت در نظر شخص ناقص العقل

اما انتظار شیران، غضب می‌باشد. ۲۴ هستند که می‌باشند و است. ۲۱ هیچ بدی به مرد صالح واقع نمی‌شود، اما شیران از بلا بیشتر می‌اندوزند و هستند که زیاده از آنچه شاید نگاه می‌دارند اما بر خواهند شد. ۲۲ لبهای دروغگو نزد خداوند مکروه است، اما به نیازمندی می‌انجامد. ۲۵ شخص سخنی فریه می‌شود، و هرکه عاملان راستی پسندیده او هستند. ۲۳ مرد زیرک علم را مخفی سیراب می‌کند خود نیز سیراب خواهد گشت. ۲۶ هرکه غله می‌دارد، اما دل احمقان حماقت را شایع می‌سازد. ۲۴ دست را نگاه دارد مردم او را لعنت خواهند کرد، اما بر سر فروشنده شخص زرتنگ سلطنت خواهند نمود، اما مرد کاهل بندگی خواهد آن برکت خواهد بود. ۲۷ کسی که نیکویی را بطلبید رضامندی کرد. ۲۵ کدورت دل انسان، او را منحنی می‌سازد، اما سخن رami جوید، و هرکه بدی را بطلبید بر او عارض خواهد شد. ۲۸ نیکو او را شادمان خواهد گردانید. ۲۶ مرد عادل برای همسایه کسی که بر توانگری خود توکل کند، خواهد افتاد، اما عادلان مثل خود هادی می‌شود، اما راه شیران ایشان را گمراه می‌کند. ۲۷ مرد برگ سبز شکوفه خواهند آورد. ۲۹ هرکه اهل خانه خود را برنجانند کاهل شکار خود را بریان نمی‌کند، اما زرتنگی، توانگری گرانبهای نصیب او باد خواهد بود، و احمق بنده حکیم دلان خواهد شد. انسان است. ۲۸ در طریق عدالت حیات است، و درگذرگاههایش ۳۰ ثمره مرد عادل درخت حیات است، و کسی که جانها را صید موت نیست.

کند حکیم است. ۳۱ اینک مرد عادل بر زمین جزا خواهد یافت، پس چند مرتبه زیاده مرد شریر و گناهکار.

۱۳ پسر حکیم تادیب پدر خود را اطاعت می‌کند، اما استهزاکننده تهدید رانمی‌شوند. ۲ مرد از میوه دهانش نیکویی را می‌خورد، اما جان خیانتهکاران، ظلم را خواهد خورد. ۳ هرکه دهان خود را نگاه دارد جان خویش را محافظت نماید، اما کسی که لبهای خود را بگشاید هلاک خواهد شد. ۴ شخص کاهل آرزو می‌کند و چیزی پیدانمی‌کند. اما شخص زرتنگ فریه خواهد شد. ۵ مرد عادل از دروغ گفتن نفرت دارد، اما شیرسروا و خجل خواهد شد. ۶ عدالت کسی را که در طریق خود کامل است محافظت می‌کند، اما شرارت، گناهکاران را هلاک می‌سازد. ۷ هستند که خود را دولت‌مند می‌شمارند و هیچ ندارند، و هستند که خویششان را فقیری انگازند و دولت بسیار دارند. ۸ دولت شخص فدیہ جان او خواهد بود، اما فقیر تهدید را نخواهد شنید. ۹ نور عادلان شادمان خواهد شد، اما چراغ شیران خاموش خواهد گردید. ۱۰ از تکبر جز نزاع چیزی پیدا نمی‌شود، اما باآنانی که بند می‌پذیرند حکمت است. ۱۱ دولتی که از بطلت پیدا شود در تناقض می‌باشد، اما هرکه به‌دست خود اندوزد در مزایده خواهد بود. ۱۲ امیدوی که در آن تعویق باشد باعث بیماری دل است، اما حصول مراد درخت حیات می‌باشد. ۱۳ هرکه کلام را خوار شمارد خویششان را هلاک می‌سازد، اما هرکه از حکم می‌ترسد ثواب خواهد یافت. ۱۴ تعلیم مرد حکیم چشمه حیات است، تا از دامهای مرگ رهایی دهد. ۱۵ عقل نیکو نعمت را می‌بخشد، اما راه خیانتهکاران، سخت است. ۱۶ هر شخص زیرک با علم عمل می‌کند. اما احمق حماقت را منتشر می‌سازد. ۱۷ قاصد شریر در بلا گرفتار می‌شود، اما رسول امین شفا می‌بخشد. ۱۸ فقر و اهانت برای کسی است که تادیب راترک نماید، اما هرکه تیبیه را قبول کند محترم خواهد شد. ۱۹ آرزویی که حاصل شود برای جان شیرین است، اما اجتناب از بدی، مکروه احمقان می‌باشد. ۲۰ با حکیمان رفتار کن و حکیم خواهی شد، اما رفیق جاهلان ضرر خواهد یافت. ۲۱ بلا گناهکاران را تعاقب می‌کند، اما

به تنهایی متحمل آن خواهی بود. ۱۳ زن احمق پاره‌گو است، چنانکه سرکه برای دندان و دود برای چشمان است، همچنین جاهل است و هیچ نمی‌داند، ۱۴ و نزد در خانه خود می‌نشیند، است مرد کاهل برای آنانی که او را می‌فرستند. ۲۷ ترس خداوند در مکانهای بلند شهر بر کرسی، ۱۵ تا راه روندگان را بخواند، و آنانی را که به راههای خود برآستی می‌روند. ۱۶ هرکه جاهل باشد انتظار عادلان شادمانی است، اما امیدشیران ضایع خواهد شد. به اینجا برگردد، و به ناقص العقل می‌گوید: ۱۷ «آبهای درزیده عاملان شر هلاکت می‌باشد. ۱۸ و اونمی داند که مردگان در آنجا هستند، و دعوت شدگانش در عمقهای هاویه می‌باشند. (Sheol h7585)

۱۰ امثال سلیمان: پسر حکیم پدر خود رامسرور می‌سازد، اما پسر احمق باعث حزن مادرش می‌شود. ۲ گنجهای شرارت

منفعت ندارد، اما عدالت از موت رهایی می‌دهد. ۳ خداوند جان مرد عادل را نمی‌گذارد گرسنه بشود، اما آرزوی شیران را باطل می‌سازد. ۴ کسی که به دست سست کار می‌کند فقیر می‌گردد، اما دست چابک غنی می‌سازد. ۵ کسی که در تابستان جمع کند پسر عاقل است، اما کسی که در موسم حصاد می‌خوابد، پسر شرم‌آورنده است. ۶ بر سر عادلان برکت‌ها است، اما ظلم دهان شیران را می‌پوشاند. ۷ یادگار عادلان مبارک است، اما اسم شیران خواهد گندید. ۸ دانادل، احکام را قبول می‌کند، اما احمق پرگو تلف خواهد شد. ۹ کسی که به راستی راه رود، در امنیت سالک گردد، و کسی که راه خود را کج می‌سازد آشکار خواهد شد. ۱۰ هرکه چشمک می‌زند الم می‌رساند، اما احمق پرگو تلف می‌شود. ۱۱ دهان عادلان چشمه حیات است، اما ظلم دهان شیران را می‌پوشاند. ۱۲ بغض نزاعها می‌انگیزاند، اما محبت هر گناه را مستور می‌سازد. ۱۳ در لبهای فطانت پیشگان حکمت یافت می‌شود، اما چوب به جهت پشت مرد ناقص العقل است. ۱۴ حکیمان علم را ذخیره می‌کنند، اما دهان احمق نزدیک به هلاکت است. ۱۵ اموال دولت‌مندان شهر حصاردار ایشان می‌باشد، اما بینوایی فقیران هلاکت ایشان است. ۱۶ عمل مرد عادل مودی به حیات است، اما محصول شیر به گناه می‌انجامد. ۱۷ کسی که تادیب را نگاه دارد در طریق حیات است، اما کسی که تنبیه را ترک نماید گمراه می‌شود. ۱۸ کسی که بغض را می‌پوشاند دروغ‌گویی باشد. کسی که بهتان را شیوع دهد احمق است. ۱۹ کثرت کلام از گناه خالی نمی‌باشد، اما آنکه لبهایش را ضبط نماید عاقل است. ۲۰ زبان عادلان نقره خالص است، اما دل شیران لاشیء می‌باشد. ۲۱ لبهای عادلان بسیاری را رعایت می‌کند، اما احمقان از بی‌عقلی می‌میرند. ۲۲ برکت خداوند دولت‌مند می‌سازد، و هیچ زحمت بر آن نمی‌افزاید. ۲۳ جاهل در عمل بد اهتزاز دارد، و صاحب فطانت در حکمت. ۲۴ خوف شیران به ایشان می‌رسد، پسندیده او می‌باشند. ۲۱ یقین شیر میرا نخواهد شد، اما ذریت عادلان نجات خواهند یافت. ۲۲ زن جمیله بی‌عقل حلقه زرین گردباد، شیر نابود می‌شود، اما مرد عادل بنیاد جاودانی است. ۲۶ است در بینی گراز. ۲۳ آرزوی عادلان نیکویی محض است،

خانه‌اش قرار نمی‌گیرد. ۱۲ گاهی درکوچه‌ها و گاهی در شوارع عام، و نزد هر گوشه‌ای در کمین می‌باشد. ۱۳ پس او را بگرفت و من از طلا و زر ناب بهتر است، و حاصل من از نقره خالص. بوسید و چهره خود را بی‌حیا ساخته، او را گفت: ۱۴ «نزد من ذبیح سلامتی است، زیرا که امروز نذرهای خود را وفا نمودم. ۱۵ مال حقیقی را نصیب محبان خود گردانم، و خزینه‌های ایشان از این جهت به استقبال تو بیرون آمدن، تا روی تو را به سعی تمام را مملو سازم. ۲۲ خداوند مرا مبداء طریق خود داشت، قبل از بطلیم و حال تو را یافتم. ۱۶ بر بستر خود دوشکهاگسترانیده‌ام، با اعمال خویش از ازل. ۲۳ من از ازل برقرار بودم، از ابتدا پیش از دیدها از کتان مصری. ۱۷ بستر خود را با مر و عود و سلیخه بودن جهان. ۲۴ هنگامی که لجه هانوبد من مولود شدم، وقتی معطر ساخته‌ام. ۱۸ بیاتا صبح از عشق سیر شویم، و خویشتن را که چشمه‌های پر آزاب وجود نداشت. ۲۵ قبل از آنگاه کوهها از محبت خرم سازیم. ۱۹ زیرا صاحبخانه در خانه نیست، و سفر برپا شود، پیش از تلها مولود گردیدم. ۲۶ چون زمین و صحراها را دور رفته است. ۲۰ کیسه نقره‌ای بدست گرفته و تا روز بدر تمام هنوز نساخته بود، و نه اول غبار ربع مسکون را. ۲۷ وقتی که او مراجعت نخواهد نمود.» ۲۱ پس او را از زیادتی سخنانش فریفته کرد، واز تملق لبهائیش او را اغوا نمود. ۲۲ در ساعت از عقب او بر سطح لجه قرار داد. ۲۸ وقتی که افلاک را بالاستوار کرد، و مثل گوی که به سلاخ خانه می‌رود، روانه شد و مانند احمق به چشمه‌های لجه را استوار گردانید. ۲۹ چون به دریا حد قرار داد، زنجیرهای قصاص. ۲۳ تا تیر به گرجش فرو رود، مثل گنجشکی تا آنها از فرمان اوتجاوز نکنند، و زمانی که بنیاد زمین را نهاد. ۳۰ که به دام می‌شناید و نمی‌داند که به خطر جان خود می‌رود. ۲۴ آنگاه نزد او معمار بودم، و روز بروز شادی می‌نمودم، و همیشه پس حال‌ای پسران مرا بشنوید، و به سخنان دهانم توجه نمایند. به حضور او اهتزاز می‌کردم. ۳۱ و اهتزاز من در آبادی زمین ۲۵ دل تو به راهبش مایل نشود، و به طریقه‌های گمراه مشو، وی، و شادی من بانی آدم می‌بود. ۳۲ پس الان‌ای پسران مرا ۲۶ زیرا که او بسیاری را مجروح‌انداخته است، و جمیع کشتگانش بشنوید، و خوشباحتل آنانی که طریقه‌های مرا نگاه دارند. ۳۳ تادیب زورآوراند. ۲۷ خانه او طریق هابویه است و به حجره‌های موت را بشنوید و حکیم باشید، و آن را ردمنماید. ۳۴ خوشباحتل کسی که مرا بشنوید، و هرروز نزد درهای من دیده بانی کند، و باهوهای دروازه‌های مرا محافظت نماید. ۳۵ زیرا هرکه مرا یابد حیات را تحصیل کند، و رضامندی خداوند را حاصل نماید. ۳۶ و اما کسی که مرا خطا کند، به‌جان خود ضرر رساند، و هرکه مرا دشمن دارد، موت را دوست دارد.

مودی می‌باشد. (Sheol h7585)

۸ آیا حکمت ندا نمی‌کند، و فطانت آواز خود را بلند نمی‌نماید؟ ۲ به‌سر مکان‌های بلند، به کناره راه، در میان طریقه‌ها می‌ایستد. ۳ به‌جانب دروازه‌ها به دهنه شهر، نزد مدخل دروازه‌ها صدا می‌زند. ۴ که شما رای مردان می‌خوانم و آواز من به بنی آدم است. ۵ ای جاهلان زیرکی را بفهمید وای احمقان عقل رادرك نمایند. ۶ بشنوید زیرا که به امور عالیه تکلم می‌نمایم و گشادن لبه‌های استقامت است. ۷ دهانم به راستی تنطق می‌کند و لبه‌هایم شرارت را مکروه می‌دارد. ۸ همه سخنان دهانم برحق است و در آنها هیچ چیز کج یا معوج نیست. ۹ تمامی آنها نزد مرد فهیم واضح است و نزد یابندگان معرفت مستقیم است. ۱۰ تادیب مرا از غذای من بخورید، و از شرابی که مزوج ساخته‌ام بنوشید. قبول کنید و نه نقره را، و معرفت را بیشتر از طلای خالص. ۱۱ زیرا که حکمت از لعلها بهتر است، و جمیع نفایس را به او برابر نتوان کرد. ۱۲ من حکمتم و در زیرکی سکونت دارم، و معرفت را تحصیل کند، و هرکه شریر را تنبیه نماید برای او عیب می‌باشد. تدبیر را یافته‌ام. ۱۳ ترس خداوند، مکروه داشتن بدی است. غرور ۸ استهزاکننده را تنبیه منما مبادا از تونفرت کند، اما مرد حکیم را و تکبر وره بد و دهان دروغگو را مکروه می‌دارم. ۱۴ مشورت و تنبیه نما که تو رادوست خواهد داشت. ۹ مرد حکیم را پند ده حکمت کامل از آن من است. من فهم هستم و قوت از آن من که زیاده حکیم خواهد شد. مرد عادل را تعلیم ده که علمش است. ۱۵ به من پادشاهان سلطنت می‌کنند، و داوران به عدالت خواهد افزود. ۱۰ ابتدای حکمت ترس خداوند است، و معرفت فتوا می‌دهند. ۱۶ به من سروران حکمرانی می‌نمایند و شریفان و قدوس فطانت می‌باشد. ۱۱ زیرا که به واسطه من روزهای تو کثیر جمیع داوران جهان. ۱۷ من دوست می‌دارم آنانی را که مرا دوست خواهد شد، و سالهای عمر از برایت زیاده خواهد گردید. ۱۲ اگر می‌دارند. و هرکه مرا به جد و جهد بطلید مرا خواهد یافت. ۱۸ حکیم هستی، برای خویشتن حکیم هستی. و اگر استهزا نمایی

او نمی داند. ۷ و الانای پسرانم مراهشونید، و از سخنان دهانم خواهد آمد. در لحظه‌ای منکسر خواهد شد و شفا نخواهد یافت. انحراف موزید. ۸ طریق خود را از او دور ساز، و به در خانه ۱۶ شش چیز است که خداوند از آنها نفرت دارد، بلکه هفت چیز اونزدیک مشو. ۹ مبدا عتفوان جوانی خود را به دیگران بدهی، و که نزد جان وی مکروه است. ۱۷ چشمان متکبر و زبان دروغگو، سالهای خویش را به ستم کیشان. ۱۰ و غریبان از اموال تو سیر و دستهایی که خون بی‌گناه را می‌ریزد. ۱۸ دلی که تدابیر فاسد را شوند، و ثمره محنت تو به خانه بیگانه رود. ۱۱ که در عاقبت اختراع می‌کند. پایی که در زبان کاری تیزرو می‌باشند. ۱۹ شاهد خودنوحه گری نمایی، هنگامی که گوشت و بدنت فانی شده دروغگو که به کذب متکلم شود. و کسی که در میان برادران باشد، ۱۲ و گویی چرا ادب را مکروه داشتم، و دل من تنبیه را نزاعها نباشد. ۲۰ ای پسر من اوامر پدر خود را نگاه دار و تعلیم خوار شمرد، ۱۳ و آواز مردشان خود را نشنیدم، و به معلمان خود مادر خویش را ترک منما. ۲۱ آنها را بر دل خود دائم ببند، و آنها گوش ندادم. ۱۴ نزدیک بود که هر گونه بدی را مرتکب شوم، در را بر گردن خویش بیاویز. ۲۲ حینی که به راه می‌روی تو را هدایت میان قوم و جماعت. ۱۵ آب را از منبع خود بنوش، و نه‌های خواهد نمود، و حینی که می‌خوابی بر تو دیده بانی خواهد کرد، و جاری را از چشمه خویش. ۱۶ جوپهای تو بیرون خواهد ریخت، و وقتی که بیدار شوی با تو مکالمه خواهد نمود. ۲۳ زیرا که احکام نه‌های آب در شوارع عام، ۱۷ و از آن خودت به تنهایی خواهد (ایشان) چراغ و تعلیم (ایشان) نور است، و توبیخ تدریآمیز طریق بود، و نه از آن غریبان با تو. ۱۸ چشمه تو مبارک باشد، و از زن حیات‌است. ۲۴ تا تو را از زن خبیثه نگاه دارد، و از چاپلوسی زبان جوانی خویش مسرور باش، ۱۹ مثل غزال محبوب و آهوی جمیل. زن بیگانه. ۲۵ در دلت مشتاق جمال وی مباش، و از پلکهایش پستانهایش تو را همیشه خرم سازد، و از محبت او دائم محفوظ فریفته مشو، ۲۶ زیرا که به سبب زن زانیه، شخص برای یک قرص باش. ۲۰ لیکن‌ای پسر من، چرا از زن بیگانه فریفته شوی؟ و نان محتاج می‌شود، و زن مرد دیگر، جان گرانبها را صید می‌کند. سینه زن غریب را در برگیری؟ ۲۱ زیرا که راههای انسان در مدنظر ۲۷ آیا کسی آتش را در آغوش خود بگیرد و جامه‌اش سوخته نشود؟ خداوند است، و تمامی طریقه‌های وی را می‌سنجد. ۲۲ تقصیرهای شیر او را گرفتار می‌سازد، و به بندهای گناهان خود بسته می‌شود. ۲۹ همچنین است کسی که نزد زن همسایه خویش داخل شود، ۲۳ او بدون ادب خواهد مرد، و به کثرت حماقت خویش تلف نمی‌کنند اگر دزدی کند تاجان خود را سیر نماید وقتی که گرسنه باشد. ۳۱ لیکن اگر گرفته شود، هفت چندان رد خواهد نمود و

۶ ای پسر، اگر برای همسایه خود ضامن شده، و به جهت شخص بیگانه دست داده باشی، ۲ و از سخنان دهان خود در دام افتاده، و از سخنان دهانت گرفتار شده باشی، ۳ پس‌ای پسرمن، این را بکن و خویشتن را رهایی ده چونکه به‌دست همسایه ات افتاده‌ای. برو و خویشتن را فروتن ساز و از همسایه خود التماس نما. ۴ خواب را به چشمان خود راه مده، و نه بینکی راه مژگان خویش. ۵ مثل آهو خویشتن را از کمند و مانند گنجشک از دست صیاد خلاص کن. ۶ ای شخص کاهل نزد مورچه برو، و در راههای او تامل کن و حکمت را بیاموز، ۷ که وی را پیشوایی نیست و نه سرور و نه حاکمی. ۸ اماخوراک خود را تابستان مهیا می‌سازد و آذوقه خویش را در موسم حصاد جمع می‌کند. ۹ ای کاهل، تا به چند خواهی خوابید و از خواب خودکی خواهی برخاست؟ ۱۰ اندکی خفت و اندکی خواب، و اندکی بر هم نهادن دستها به جهت خواب. ۱۱ پس فقر مثل راهزن بر تو خواهد آمد، و نیازمندی بر تو مانند مرد مسلح. ۱۲ مرد لئیم و مرد زشت خوی، با اعوجاج دهان رفتار می‌کند. ۱۳ با چشمان خود غمزه می‌زند و با پایهای خویش حرف می‌زند. بانگشتهای خویش اشاره می‌کند. ۱۴ در دلش دروغها است و پیوسته شرارت را اختراع می‌کند. نزاعها را می‌باشد. ۱۵ بنا براین مصیبت بر او ناگهان زانیه و در خباثت دل. ۱۱ زنی یاهو گو و سرکش که پایهایش در

تمامی اموال خانه خود را خواهد داد. ۳۲ اما کسی که با زنی زنا کند، ناقص العقل است و هرکه چنین عمل نماید، جان خود را هلاک خواهد ساخت. ۳۳ او ضرب و رسوایی خواهد یافت، و ننگ او محو نخواهد شد. ۳۴ زیرا که غیرت، شدت خشم مرد است و در روز انتقام، شفقت نخواهد نمود. ۳۵ بر هیچ کفاره‌ای نظرنخواهد کرد و هرچند عطایا را زیاده کنی، قبول نخواهد نمود.

۷ ای پسر من سخنان مرا نگاه دار، و اوامر مرا نزد خود ذخیره نما. ۲ اوامر مرا نگاه دار تا زنده بمانی، و تعلیم مرا مثل مردمک چشم خویش. ۳ آنها را بر انگشتهای خود ببند و آنها را بر لوح قلب خود مرقوم دار. ۴ به حکمت بگو که تو خواهر من هستی و فهم را دوست خویش بخوان ۵ تا تو را از زن اجنبی نگاه دارد، و از زن غریبی که سخنان تملق‌آمیز می‌گوید. ۶ زیرا که از دریاچه خانه خود نگاه کردم، و از پشت شبکه خویش. ۷ در میان جاهلان دیدم، و در میان جوانان، جوانی ناقص العقل مشاهده نمودم، با اعوجاج دهان رفتار می‌کند. ۸ که در کوچه بسوی گوشه او می‌گذشت. و به راه خانه وی می‌رفت، ۹ در شام در حین زوال روز، در سیاهی شب و در ظلمت غلیظ، ۱۰ که اینک زنی به استقبال وی می‌آمد، در لباس می‌کند. ۱۱ بنا براین مصیبت بر او ناگهان زانیه و در خباثت دل. ۱۱ زنی یاهو گو و سرکش که پایهایش در

دل خود بر خداوند توکل نما و بر عقل خود تکیه مکن. ۶ در ترک منماید. ۳ زیرا که من برای پدر خود پسر بودم، و در نظر همه راههای خود او را بشناس، و اوطریقهایت را راست خواهد مادرم عزیز و یگانه. ۴ و او مرا تعلیم داده، می‌گفت: «دل تو به گردانید. ۷ خویشتن را حکیم میندار، از خداوند بترس و از بدی سخنان من متمسک شود، و اوامر مرا نگاه دار تا زنده بمانی. اجتناب نما. ۸ این برای ناف تو شفا، و برای استخوانهایت مغز خواهد بود. ۹ از مایملک خود خداوند را تکریم نما و از نوبرهای کلمات دهانم انحراف موز. ۶ آن را ترک منما که تو را محافظت همه محصول خویش. ۱۰ آنگاه انبارهای تو به وفور نعمت پر خواهد نمود. آن را دوست دار که تو را نگاه خواهد داشت. ۷ خواهد شد، و چرخشتهای تو از شیره انگور لبریز خواهد گشت. حکمت از همه چیز افضل است. پس حکمت را تحصیل نما و به ۱۱ ای پسر من، تادیب خداوند را خوار مشمار، و توبیخ او را هرآنچه تحصیل نموده باشی، فهم را تحصیل کن. ۸ آن را محترم مکره مدار. ۱۲ زیرا خداوند هرکه را دوست دارد تادیب می‌نماید، دار، و تو را بلند خواهد ساخت. و اگر او را در آغوش بکشی تو مثل پدر پسر خویش را که از اوسرور می‌باشد. ۱۳ خوشابحال را معظم خواهد گردانید. ۹ بر سر تو تاج زیبایی خواهد نهاد. کسی که حکمت را پیدا کند، و شخصی که فطانت را تحصیل و افسر جلال به تو عطا خواهد نمود.» ۱۰ ای پسر من بشنو و نمایند. ۱۴ زیرا که تجارت آن از تجارت نقره و محصولش از طلای سخنان مرا قبول نما، که سالهای عمرت بسیار خواهد شد. ۱۱ خالص نیکوتر است. ۱۵ از لعلها گرانبهاتر است و جمیع نفایس تو راه حکمت را به تو تعلیم دادم، و به طریقه‌های راستی تو راهدایت با آن برابری نتواند کرد. ۱۶ به دست راست وی طول ایام است، نمودم. ۱۲ چون در راه بروی قدمهای توتنگ نخواهد شد، و چون و به دست چپش دولت و جلال. ۱۷ طریقه‌های وی طریقه‌های بدوی لغزش نخواهی خورد. ۱۳ ادب را به چنگ آور و آن را فرو شادمانی است و همه راههای وی سلامتی می‌باشد. ۱۸ به جهت مگذار. آن را نگاه دار زیرا که حیات تو است. ۱۴ به راه شیران آتانی که او را به دست گیرند، درخت حیات است و کسی که به او داخل مشو، و در طریق گناهکاران سالک میباش. ۱۵ آن را ترک متمسک می‌باشد خجسته است. ۱۹ خداوند به حکمت خود کن و به آن گذر منما، و از آن اجتناب کرده، بگذر. ۱۶ زیرا که زمین را بنیاد نهاد، و به عقل خویش آسمان را استوار نمود. ۲۰ به ایشان تا بدی نکرده باشند، نمی‌خوابند و اگر کسی را نلغزاندید علم او لجه‌ها منشق گردید، و افلاک شبنم رامی چکانید. ۲۱ ای باشند، خواب از ایشان منقطع می‌شود. ۱۷ چونکه نان شرارت را پسر من، این چیزها از نظر تودور نشود. حکمت کامل و تمیز را می‌خورند، و شراب ظلم رامی نوشند. ۱۸ لیکن طریق عادلان مثل نگاه دار. ۲۲ پس برای جان تو حیات، و برای گردنت زینت نور مشرق است که تا نهار کامل روشنایی آن در تزیاد می‌باشد. خواهد بود. ۲۳ آنگاه در راه خود به امنیت سالک خواهی شد، و ۱۹ و اما طریق شیران مثل ظلمت غلیظ است، و نمی‌دانند که از پایت نخواهد لغزید. ۲۴ هنگامی که بخوابی، نخوابی و ترسید و چه چیز می‌لغزند. ۲۰ ای پسر من، به سخنان من توجه نما و چون دراز شوی خوابت شیرین خواهد شد. ۲۵ از خوف ناگهان گوش خود را به کلمات من فرا گیر. ۲۱ آنها از نظر تو دور نشود. نخواهی ترسید، و نه از خرابی شیران چون واقع شود. ۲۶ زیرا آنها را در اندرون دل خود نگاه دار. ۲۲ زیرا هرکه آنها را بیابد برای خداوند اعتماد تو خواهد بود و پای تو را از دام حفظ خواهد او حیات است، و برای تمامی جسد او شفا می‌باشد. ۲۳ دل خود نمود. ۲۷ احسان را از اهلهش باز مدار، هنگامی که بجا آوردنش در را به حفظ تمام نگاه دار، زیرا که مخرج های حیات از آن است. قوت دست توست. ۲۸ به همسایه خود مگو برو و بازگرد، و فردا به ۲۴ دهان دروغگو را از خود بینداز، و لبهای کج را از خویشتن دور تو خواهم داد، با آنکه نزد تو حاضر است. ۲۹ بر همسایه ات نما. ۲۵ چشمانت به استقامت نگران باشد، و مؤکانت پیش قصد بدی مکن، هنگامی که او نزد تو در امنیت ساکن است. روی تو راست باشد. ۲۶ طریق پایهای خود را هموار بساز، تا همه ۳۰ با کسی که به تو بدی نکرده است، بی سبب مخاصمه منما. طریقه‌های تو مستقیم باشد. ۲۷ به طرف راست یا چپ منحرف ۳۱ بر مرد ظالم حسد میر و هیچکدام از راههایش را اختیار مکن. و پای خود را از بدی نگاه دار.

۳۲ زیرا کج خلقان نزد خداوند مکروهند، لیکن سر او نذر استان است، ۳۳ لعنت خداوند بر خانه شیران است. اما مسکن عادلان را برکت می‌دهد. ۳۴ یقین که مستهزئین را استهزا می‌نماید، اما متواضعان را فیض می‌بخشد. ۳۵ حکیمان وارث جلال خداوند شد، اما احمقان خجالت را خواهند برد.

۴ ای پسران، تادیب پدر را بشنوید و گوش دهید تا فطانت را و قدمهایش به هاونی متمسک می‌باشد. (Sheol h7585) ۶ به بفهمید، ۲ چونکه تعلیم نیکو به شما می‌دهم. پس شریعت مرا طریق حیات هرگز سالک نخواهد شد. قدمهایش آواره شده است و

۱ امثال سلیمان بن داود پادشاه اسرائیل ۲ به جهت دانستن حکمت و عدل، و برای فهیمیدن کلمات فطانت. ۳ به جهت ارتداد جاهلان، ایشان را خواهد کشت و راحت غافلانه احمقان، ایشان را هلاک خواهد ساخت. ۴ اما هرکه ما بشنود در امنیت ساکن خواهد بود، و از ترس بلا مستریخ خواهد ماند.»

۲ ای پسر من اگر سخنان مرا قبول می‌نمودی و اوامر مرا نزد خود نگاه می‌داشتی، ۲ تا گوش خود را به حکمت فراگیری و دل خود را به فطانت مایل گردانی، ۳ اگر فهم را دعوت می‌کردی و آواز خود را به فطانت بلند می‌نمودی، ۴ اگر آن را مثل نقره می‌طلبیدی و مانند خزانه‌های مخفی جستجو می‌کردی، ۵ آنگاه ترس خداوند را می‌فهمیدی، و معرفت خدا را حاصل می‌نمودی. ۶ زیرا خداوند حکمت را می‌بخشد، و از دهان وی معرفت و فطانت صادر می‌شود. ۷ به جهت مستقیمان، حکمت کامل را ذخیره می‌کند و برای آنانی که درک‌المیت سلوک می‌نمایند، سیر می‌باشد، ۸ تا طریقهای انصاف را محافظت نماید و طریق مقدسان خویش را نگاه دارد. ۹ پس آنگاه عدالت و انصاف را می‌فهمیدی، و استقامت و هر طریق نیکو را. ۱۰ زیرا که حکمت به دل تو داخل می‌شد و معرفت نزد جان تو عزیز می‌گشت. ۱۱ تمیز، تو را محافظت می‌نمود، و فطانت، تو را نگاه می‌داشت، ۱۲ تا تو را از راه شریر رهایی بخشد، و از کسانی که به سخنان کج متکلم می‌شوند. ۱۳ که راههای راستی را ترک می‌کنند، و به طریقهای تاریکی سالک می‌شوند. ۱۴ از عمل بد خشنودند، و از دروغهای شریر خرسندند. ۱۵ که در راههای خود معوجند، و در طریقهای خویش کج رو می‌باشند. ۱۶ تا تو را از زن اجنبی رهایی بخشد، و از زن بیگانه‌ای که سخنان تملق‌آمیز می‌گوید؛ ۱۷ که مصاحب جوانی خود را ترک کرده، و عهد خدای خویش را فراموش نموده است. ۱۸ زیرا خانه او به موت فرو می‌رود و طریقهای او به مردگان. ۱۹ کسانی که نزد وی روند برنخواهند گشت، و به طریقهای حیات نخواهند رسید. ۲۰ تا به راه صالحان سلوک نمایی و طریقهای عادلان را نگاه داری. ۲۱ زیرا که راستان در زمین ساکن خواهند شد، و کاملان در آن باقی خواهند ماند. ۲۲ لیکن شریزان از زمین منقطع خواهند شد، و ریشه خیانتکاران از آن کنده خواهد گشت.

۳ ای پسر من، تعلیم مرا فراموش مکن و دل تو اوامر مرا نگاه دارد، ۲ زیرا که طول ایام و سالهای حیات و سلامتی را برای تو خواهد افزود. ۳ زنهار که رحمت و راستی تو را ترک نکند. آنها را بر گردن خود ببند و بر لوح دل خود مرقوم دار. ۴ آنگاه نعمت و رضامندی نیکو، در نظر خدا و انسان خواهی یافت. ۵ به تمامی

۱۲ مثل هابویه ایشان را زنده خواهیم بلعید، و تندرست مانند آنانی که به گور فرو می‌روند. (Sheol h7585) ۱۳ هر گونه اموال نفیسه را پیدا خواهیم نمود. و خانه‌های خود را از غنیمت مملو خواهیم ساخت. ۱۴ قرعه خود را در میان ما بینداز. و جمع ما را یک کیسه خواهد بود. ۱۵ ای پسر من با ایشان در راه مرو. و پای خود را از طریقهای ایشان باز دار. ۱۶ زیرا که پایهای ایشان برای شرارت می‌دود و به جهت ریختن خون می‌شتابند. ۱۷ به تحقیق، گسترده دام در نظر هر بالرداری بی‌فایده است. ۱۸ لیکن ایشان به جهت خون خود کمین می‌سازند، و برای جان خویش پنهان می‌شوند. ۱۹ همچنین است راههای هر کس که طماع سود باشد، که آن جان مالک خود را هلاک می‌سازد. ۲۰ حکمت در بیرون ندا می‌دهد و در شوارع عام آواز خود را بلند می‌کند. ۲۱ در سرچهارراهها در دهنه دروازه‌ها می‌خواند و در شهریه سخنان خود متکلم می‌شود ۲۲ که «ای جاهلان تا به کی جهالت را دوست خواهید داشت؟ و تا به کی مستهزین از استهزا شادی می‌کنند و احمقان از معرفت نفرت می‌نمایند؟ ۲۳ به سبب عتاب من بازگشت نمایند. اینک روح خود را بر شما افاضه خواهم نمود و کلمات خود را بر شما اعلام خواهم کرد. ۲۴ زیرا که چون خواندم، شما بانمودید و دستهای خود را فراشتم و کسی اعتنا نکرد. ۲۵ بلکه تمامی نصیحت مرا ترک نمودید و توییح مرا نخواستید. ۲۶ پس من نیز در حین مصیبت شما خواهم خندید و چون ترس بر شمامستولی شود استهزا خواهم نمود. ۲۷ چون خوف مثل باد تند بر شما عارض شود، و مصیبت مثل گردباد به شما دررسد، حینی که تنگی وضیق بر شما آید. ۲۸ آنگاه مرا خواهند خواند لیکن اجابت نخواهم کرد، و صبحگاهان مراجستجو خواهند نمود اما مرا نخواهند یافت. ۲۹ چونکه معرفت را مکروه داشتند، و

خدای وی می باشد، ۶ که آسمان و زمین را آفرید و دریا و آنچه را پس آفریده شدند. ۶ و آنها را پایدار نمود تا ابدالابداد و قانونی قرار که در آنهاست؛ که راستی را نگاه دارد تا ابدالابداد؛ ۷ که مظلومان داد که از آن در نگذرند. ۷ خداوند را از زمین تسبیح بخوانید، را دادرسی می کند؛ و گرسنگان رانان می بخشد. خداوند اسیران را ای نهنگان و جمیع لجهها. ۸ ای آتش و تگرگ و پرف و مه و باد آزاد می سازد. ۸ خداوند چشمان کوران را باز می کند. خداوند خیم تند که فرمان او را بهجا می آورد. ۹ ای کوهها و تمام تلها و شدگان را برمی افزاد. خداوند عادلان رادوست می دارد. ۹ خداوند درختان میوه دار و همه سروهای آزاد. ۱۰ ای وحوش و جمیع غریبان را محافظت می کند و یتیمان و بیوزنان را پایدار می نماید. بهایم وحشرات و مرغان بالدار. ۱۱ ای پادشاهان زمین و جمیع لیکن طریق شیریان را کج می سازد. ۱۰ خداوند سلطنت خواهد نیز و پیران و اطفال. ۱۳ نام خداوند را تسبیح بخوانند، زیرا نام او کرد تا ابدالابداد و خدای توای صهیون، نسلا بعد نسل. هلولیاه!

۱۴۷ هلولیاه، زیرا خدای ما را سراییدن نیکو است و دل پسند، و تسبیح خواندن شایسته است! ۲ خداوند اورشلیم را بنامی کند و پراکنندگان اسرائیل را جمع می نماید. ۳ شکسته دلان را شفا می دهد و جراحت های ایشان را می بندد. ۴ عدد ستارگان را می شمارد و جمیع آنها را به نام می خواند. ۵ خداوند ما بزرگ است و قوت او عظیم و حکمت وی غیرمتناهی. ۶ خداوند مسکینان را برمی افزاد و شیریان را به زمین می اندازد. ۷ خداوند را با تشکر بسرایید. خدای ما را با بریط سرود بخوانید. ۸ که آسمانها را با ابرها می پوشاند و باران را برای زمین مهیامی نماید و گیاه را بر کوهها می رویاند. ۹ که بهایم را آذوقه می دهد و بچه های غراب را که او رامی خوانند. ۱۰ در قوت اسب رغبت ندارد، و از اساقهای انسان راضی نمی باشد. ۱۱ رضامندی خداوند از ترسندگان وی است و از آنانی که به رحمت وی امیدوارند. ۱۲

۱۴۹ هلولیاه! خداوند را سرود تازه بسرایید و تسبیح او را در جماعت مقدسان! ۲ اسرائیل در آفریننده خود شادی کنند و پسران صهیون در پادشاه خویش وجد نمایند. ۳ نام او را با رقص تسبیح بخوانند. با بریط و عود او را بسرایند. ۴ زیرا خداوند از قوم خویش رضامندی دارد. مسکینان را به نجات جمیل می سازد. ۵ مقدسان از جلال فخر بنمایند. و بریسترهای خود ترم بکنند. ۶ تسبیحات بلند خدادار دهان ایشان باشد. و شمشیر دودمه در دست ایشان. ۷ تا از امتها انتقام بکشند و تادیبها بر طوایف بنمایند. ۸ و پادشاهان ایشان را به زنجیرها ببندند و سروران ایشان را به پایندهای آهنین. ۹ و داوری را که مکتوب است بر ایشان اجرا دارند. این کرامت است برای همه مقدسان او. هلولیاه!

۱۵۰ هلولیاه! خدا را در قدس او تسبیح بخوانید. در فلک قوت او، او را تسبیح بخوانید! ۲ او را به سبب کارهای عظیم او تسبیح بخوانید. او را به حسب کثرت عظمتش تسبیح بخوانید. ۳ او را به آواز کرنا تسبیح بخوانید. او را با بریط و عود تسبیح بخوانید. ۴ او را با دف و رقص تسبیح بخوانید. او را با ذوات اوتار و نی تسبیح بخوانید. ۵ او را با صنجهای بلند آواز تسبیح بخوانید. او را با صنجهای خوش صدا تسبیح بخوانید. ۶ هرکه روح دارد، خداوند را تسبیح بخواند. هلولیاه!

۱۴۸ هلولیاه! خداوند را از آسمان تسبیح بخوانید! در اعلی علین او را تسبیح بخوانید! ۲ ای همه فرشتگانش او را تسبیح بخوانید. ای همه لشکرهای او او را تسبیح بخوانید. ۳ ای آفتاب و ماه او را تسبیح بخوانید. ای همه ستارگان نور او را تسبیح بخوانید. ۴ ای فلک الافلاک او را تسبیح بخوانید، وای آبهایی که فوق آسمانهایید. ۵ نام خداوند را تسبیح بخوانید زیرا که او امر فرمود

۱۴۳ مزمور داود ای خداوند دعای مرا بشنو و به تضرع من گوش بده! در امانت و عدالت خویش مرا اجابت فرما! ۲ و بر بنده خودبه محاکمه برمایا. زیرا زنده‌ای نیست که به حضور تو عادل شمرده شود. ۳ زیرا که دشمن بر جان من جفا کرده، حیات مرا به زمین کوبیده است و مرا در ظلمت ساکن گردانیده، مثل آنانی

که مدتی مرده باشند. ۴ پس روح من در من مدهوش شده، و دلم در اندرونی من متحیر گردیده است. ۵ ایام قدیم را به یاد می‌آورم. در همه اعمال تو تفکر نموده، در کارهای دست تو تامل می‌کنم. ۶ دستهای خود را بسوی تو دراز می‌کنم. جان من مثل زمین خشک، تشنه تو است، سلاه. ۷ ای خداوند، بزودی مرا اجابت فرما زیرا روح من کاهیده شده است. روی خود را از من مپوشان، مبادا مثل فروروندگان به هاویه بشوم. ۸ بامدادان رحمت خود را به من بشنوان زیرا که بر تو توکل دارم. طریقی را که بر آن بروم، مرا بیاموز زیرا نزد تو جان خود را برمی افرازم. ۹ ای خداوند مرا از دشمنانم برهان زیرا که نزد تو پناه برده‌ام. ۱۰ مرا تعلیم ده تا اراده تو را بجآآورم زیرا خداوند من تو هستی. روح مهربان تو مراد از زمین هموار هدایت بنماید. ۱۱ به‌خاطر نام خودای خداوند مرا زنده ساز. به‌خاطر عدالت خویش جان مرا از تنگی برهان. ۱۲ و به‌خاطر رحمت خود، دشمنانم را منقطع ساز. و همه مخالفان جان مرا هلاک کن زیرا که من بنده هستم.

۱۴۴ مزمور داود خداوند که صخره من است، متبارک باد! که دستهای مرا به جنگ وانگشتهای مرا به حرب تعلیم داد! ۲ رحمت من اوست و ملجای من و قلعه بلند من و رهانده من و سپهر من و آنکه بر او توکل دارم، که قوم مرا در زیر اطاعت من می‌دارد. ۳ ای خداوند، آدمی چیست که او را بشناسی؟ و پسر انسان که او را به حساب بیاوری؟ ۴ انسان مثل نفسی است و روزهایش مثل سایه‌ای است که می‌گذرد. ۵ ای خداوند آسمانهای خود را خم ساخته، فرود بیا. و کوهها را لمس کن تا دود شوند. ۶ رعد را جهنده ساخته، آنها را پراکنده ساز. تیرهای خود را بفرست و آنها را منهزم نما. ۷ دست خود را از اعلی بفرست، و مرا رها کنده، از آبهای بسپار خلاصی ده، یعنی از دست پسران اجنبی. ۸ که دهان ایشان به باطل سخن می‌گویند، و دست راست ایشان، دست دروغ است. ۹ ای خدا، تو اسرودی تازه می‌سرایم. با بریط ذات ده تار، تو را ترنم خواهم نمود. ۱۰ که پادشاهان را نجات می‌بخشی، و بنده خود داود را از شمشیر مهلک می‌رهانی. ۱۱ مرا از دست اجنبیان برهان و خلاصی ده، که دهان ایشان به باطل سخن می‌گویند. و دست راست ایشان دست دروغ است. ۱۲ تا پسران ما در جوانی خود نمو کرده، مثل نهالها باشند. و دختران ما مثل سنگهای زاویه تراشیده شده به مثال قصر. ۱۳ و انبارهای ما

۱۴۵ تسبیح داود ای خداوند من، ای پادشاه، تو را متعال می‌خوانم و نام تو را متبارک می‌گویم، تا ابدالاباد! ۲ تمامی روز تو را متبارک می‌خوانم، و نام تو را حمد می‌گویم تا ابدالاباد. ۳ خداوند عظیم است و بی‌نهایت ممدوح. و عظمت او را نتفتیش نتوان کرد. ۴ طبقه تا طبقه اعمال تو را تسبیح می‌خوانند و کارهای عظیم تو را بیان خواهند نمود. ۵ در مجد جلیل کبریایی تو در کارهای عجیب تو تفکر خواهم نمود. ۶ در قوت کارهای مهیب تو سخن خواهند گفت. و من عظمت تو را بیان خواهم نمود. ۷ و یادگاری کثرت احسان تو را حکایت خواهند کرد. و عدالت تو را خواهند سرایید. ۸ خداوند کریم و رحیم است و دیر غضب و کثیر الاحسان. ۹ خداوند برای همگان نیکو است. و رحمت های وی بر همه اعمال وی است. ۱۰ ای خداوند جمع کارهای تو، تو را حمد می‌گویند. و مقدسان تو، تو را متبارک می‌خوانند. ۱۱ درباره جلال ملکوت تو سخن می‌گویند و توانایی تو را حکایت می‌کنند. ۱۲ تا کارهای عظیم تو را به بنی آدم تعلیم دهند و کبریایی مجید ملکوت تو را. ۱۳ ملکوت تو، ملکوتی است تا جمیع درها و سلطنت تو باقی تا تمام دورها. ۱۴ خداوند جمیع افتادگان را تایید می‌کند و خم شدگان را برمی‌خیزاند. ۱۵ چشمان همگان منتظر تومی باشد و تو طعام ایشان را در موسم می‌دهی. ۱۶ دست خویش را باز می‌کنی و آرزوی همه زندگان را سیر می‌نمایی. ۱۷ خداوند عادل است در جمیع طریق های خود و رحیم در کل اعمال خویش. ۱۸ خداوند نزدیک است به آنانی که او را می‌خوانند، به آنانی که او را به راستی می‌خوانند. ۱۹ آرزوی ترسندگان خود را بجا می‌آورد و تضرع ایشان را شنیده، ایشان را نجات می‌دهد. ۲۰ خداوند همه محبان خود را نگاه می‌دارد و همه شریکان را هلاک خواهد ساخت. ۲۱ دهان من تسبیح خداوند را خواهد گفت و همه بشر نام قدوس او را متبارک بخوانند تا ابدالاباد.

اینکه توای خداوند آن را تمام دانسته‌ای. ۵ از عقب و از پیش مرا و تدابیر ایشان را به انجام مرساں مبدا سرفراشته شون، سلاه. احاطه کرده‌ای و دست خویش را بر من نهاده‌ای. ۶ این‌گونه ۹ و اما سرهای آنانی که مرا احاطه می‌کنند، شرارت لبهای معرفت برابم زیاده عجیب است. و بلند است که بدان نمی‌توانم رسید. ۷ از روح تو کجا بروم؟ و از حضور تو کجا بگریزم؟ ۸ اگر به آسمان صعود کنم، تو آنجا هستی! و اگر در هاویه بستر بگسترانم اینک تو آنجا هستی! (Sheol h7585) ۹ اگر بالهای سحر را بگیرم و درافصای دریا ساکن شوم، ۱۰ در آنجا نیز دست تو مرا رهبری خواهد نمود و دست راست تو مرا خواهد گرفت. ۱۱ و گفتم: «یقین تاریکی مرا خواهد پوشانید.» که در حال شب گرداگرد من روشنائی گردید. ۱۲ تاریکی نیز نزد تو تاریک نیست و شب مثل روز روشن است و تاریکی و روشنائی یکی است. ۱۳ زیرا که تو بر دل من مالک هستی؛ مرا در رحم مادرم نقش بستی. ۱۴ تو را حمد خواهم گفت زیرا که به طور مهیب و عجیب ساخته شده‌ام. کارهای تو عجیب است و جان من این رانیکو می‌داند. ۱۵ استخوانهایم از تو پنهان نبود وقتی که در نهان ساخته می‌شدم و در اسفل زمین نقش‌بندی می‌گشتم. ۱۶ چشمان تو چنین مرا دیده است و در دفتر تو همه اعضای من نوشته شده، در روزهایی که ساخته می‌شدم، وقتی که یکی از آنها وجود نداشت. ۱۷ ای خدا، فکرهاي تو نزد من چه قدر گرمی است و جمله آنها چه عظیم است! ۱۸ اگر آنها را بشمارم، از ریگ زیاده است. وقتی که بیدار می‌شوم هنوز نزد تو حاضر هستم. ۱۹ یقین‌ای خدا شیریان را خواهی کشت. پس‌ای مردمان خون ریز از من دور شوید.

۲۰ زیرا سخنان مکرر آید درباره تو می‌گویند و دشمنان نام تو را به باطل می‌برند. ۲۱ ای خداوند آیا نفرت نمی‌دارم از آنانی که تو را نفرت می‌دارند، و آیامخالفان تو را مکره نمی‌شمارم؟ ۲۲ ایشان را به نفرت تام نفرت می‌دارم. ایشان را دشمنان خویش می‌شمارم. ۲۳ ای خدا مرا تفتیش کن و دل مرا بشناس. مرا بیازما و فکرای مرا بدان، ۲۴ و ببین که آیا در من راه فساد است! و مرا به طریق جاودانی هدایت فرما.

۱۴۱ مزمور داود ای خداوند تو را می‌خوانم. نزد من بشتاب! و چون تو را بخوانم آواز مرا بشنوی. ۲ دعای من به حضور تو مثل بخورآراسته شود، و برافراشتن دستهایم، مثل هدیه شام. ۳ ای خداوند، بر دهان من نگاهبانی فرما و در لبهایم را نگاه دار. ۴ دل مرا به عمل بد مایل مگردان تا مرتکب اعمال زشت با مردان بدکار نشوم. و از چیزهای لذیذ ایشان نخورم. ۵ مرد عادل مرا بزند و لطف خواهد بود، و مرا تادیب نماید و روغن برای سر خواهد بود! و سر من آن را با نخواهد نمود زیرا که در بدیهای ایشان نيزدعی من دایم خواهد بود. ۶ چون دروازه ایشان از سر صخره‌ها انداخته شوند، آنگاه سخنان مرا خواهند شنید زیرا که شیرین است. ۷ مثل کسی که زمین را فلاحت و شیار بکند، استخوانهای ما بر سر قبرها پراکنده می‌شود. (Sheol h7585) ۸ زیرا که‌ای پیهوه خداوند، چشمان من بسوی توست. و بر تو توکل دارم. پس جان مرا تلف ننما! ۹ مرا از دامی که برای من نهاده‌اند نگاه دار و از کمندهای گناهکاران. ۱۰ شیریان به دامهای خود بیفتند و من بسلامتی در بگذرم.

۱۴۲ قصیده داود و دعا وقتیکه در مغاره بود به آواز خود نزد خداوند فریاد می‌آورد. به آواز خود نزد خداوند تضرع می‌نمایم. ۲ ناله خود را در حضور او خواهم ریخت. تنگی های خود را نزد او بیان خواهم کرد. ۳ وقتی که روح من در من مدهوش می‌شود. پس تو طریقت مرا دانسته‌ای. در راهی که می‌روم دام برای من پنهان کرده‌اند. ۴ به طرف راست بنگر و ببین که کسی نیست که مرا بشناسد. ملجا برای من ناپدید شد. کسی نیست که در فکرجان من باشد. ۵ نزد توای خداوند فریاد کردم و گفتم که تو ملجا و حصه من در زمین زندگان هستی. ۶ به ناله من توجه کن زیرا که بسیار ذلیل‌م! مرا از جفاکنندگانم برهان، زیرا که از من زور آورترند. ۷ جان مرا از زندان درآور تا نام تو را حمد گویم. عادلان گرداگرد من خواهند آمد زیرا که به من احسان نموده‌ای.

۱۴۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود ای خداوند، مرا از مرد شیر رهایی ده و از مرد ظالم مرا محفوظ فرما! ۲ که در دل‌های خود در شرارت تفکر می‌کنند و تمامی روز برای جنگ جمع می‌شوند. ۳ دندانهای خود را مثل مار تیز می‌کنند و زهرافعی زیر لب ایشان است، سلاه. ۴ ای خداوند مرا از دست شیر نگاه دار، از مرد ظالم مرا محافظت فرما که تدبیر می‌کنند تا پایهای مرا بلغزانند. ۵ متکبران برای من تله و ریسمانها پنهان کرده و دام به‌سر راه گسترده، و کمندها برای من نهاده‌اند، سلاه. ۶ به خداوند گفتم: «تو خدای من هستی. ای خداوند آواز تضرع مرا بشنو!» ۷ ای پیهوه خداوند که قوت نجات من هستی، تو سر مرا در روز جنگ پوشانیده‌ای. ۸ ای خداوند، آرزوهای شیر را برایش برمیآور

از مخزنهای خویش بیرون می‌آورد. ۸ که نخست زادگان مصر را کشت، هم از انسان هم از بهایم. ۹ آیات و معجزات را در وسط توای مصر فرستاد، بفرعون و بر جمیع بندگان وی. ۱۰ که امتهای تا ابدالاباد است. ۲۳ و ما را در مذلت ما به یاد آورد، زیرا که بسیار زد و پادشاهان عظیم را کشت. ۱۱ سیحون پادشاه اموریان و عوج پادشاه باشان و جمیع ممالک کنعان را. ۱۲ و زمین را می‌دهد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۵ که همه بشر را روزی ایشان را به میراث داد، یعنی به میراث قوم خود اسرائیل. ۱۳ ای خداوند، نام توست تا ابدالاباد؛ وای خداوند، یادگاری توست تا

جمع طبقات. ۱۴ زیرا خداوند قوم خود را داوری خواهد نمود و بر بندگان خویش شفقت خواهد فرمود. ۱۵ بنهای امتهای طلا و نقره می‌باشند، عمل دستهای انسان. ۱۶ دهنها دارند و سخن نمی‌گویند؛ چشمان دارند و نمی‌بینند؛ ۱۷ گوشه‌دارند و نمی‌شنوند بلکه در دهان ایشان هیچ نفس نیست. ۱۸ سازندگان آنها مثل آنها می‌باشند و هرکه بر آنها توکل دارد. ۱۹ ای خاندان اسرائیل، خداوند را مبارک خوانید. ای خاندان هارون، خداوند را مبارک خوانید. ۲۰ ای خاندان لای، خداوند را مبارک خوانید. ای ترسندگان خداوند، خداوند را مبارک خوانید. ۲۱ خداوند از صهیون مبارک باد، که در اورشلیم ساکن است. هملویاه.

۱۳۶ خداوند را حمد گویند زیرا که نیکو است و رحمت او تا ابدالاباد است. ۲ خدای خدایان را حمد گویند، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۳ رب‌الارباب را حمد گویند، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۴ او را که تنها کارهای عجیب عظیم می‌کند، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۵ او را که آسمانها را به حکمت آفرید، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۶ او را که زمین را بر آنها گسترانید، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۷ او را که نیرهای بزرگ آفرید زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۸ آفتاب را برای سلطنت روز، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۹ ماه و ستارگان را برای سلطنت شب، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۰ که مصر را در نخست زادگانش زد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۱ و اسرائیل را از میان ایشان بیرون آورد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۲ با دست قوی و بازوی دراز، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۳ او را که بحر قلزم را به دو بهره تقسیم کرد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۴ و اسرائیل را از میان آن گذرانید، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۵ و فرعون و لشکر او را در بحر قلزم انداخت، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۶ او را که قوم خویش را در صحرا رهبری نمود، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۷ او را که پادشاهان بزرگ را زد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۸ و پادشاهان نامور را کشت، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۹ سیحون پادشاه اموریان را، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۰ و عوج پادشاه باشان را، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است.

۱۳۸ تو را به تمامی دل خود حمد خواهم گفت. به حضور خدایان تو را حمد خواهم گفت. ۲ به سوی هیکل قدس توبعدادت خواهم کرد و نام تو را حمد خواهم گفت، به سبب رحمت و راستی تو. زیرا کلام خود را بر تمام اسم خود تمجید نموده‌ای. ۳ در روزی که تو را خواندم مرا اجابت فرمودی. و مرا با قوت درجام است. ۴ ای خداوند، تمام پادشاهان جهان تو را حمد خواهند گفت، چون کلام دهان تو را بشنوند. ۵ و طریق های رحمت او تا ابدالاباد است. ۶ جلال خداوند عظیم است. ۷ او را که جلال خداوند عظیم است. ۸ او را که جلال خداوند عظیم است. ۹ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۰ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۱ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۲ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۳ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۴ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۵ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۶ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۷ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۸ او را که جلال خداوند عظیم است. ۱۹ او را که جلال خداوند عظیم است. ۲۰ او را که جلال خداوند عظیم است.

۱۳۹ برای سالار مغنیان. زمور داود ای خداوند مرا آزموده و شناخته‌ای. ۲ تو نشستن و برخاستن مرا می‌دانی و فکراهی مرا از دور فهمیده‌ای. ۳ راه و خوابگاه مرا تفتیش کرده‌ای و همه طریق های مرا دانسته‌ای. ۴ زیرا که سخنی بر زبان من نیست، جز

۱۲۸ سرود درجات خوشبحال هرکه از خداوند می ترسد و بر طریق های او سالک می باشد. ۲ عمل دستهای خود را خواهی خورد. خوشبحال تو و سعادت با تو خواهد بود. ۳ زن تو مثل مو بارآور به اطراف خانه تو خواهد بود و پسران مثل نهالهای زیتون، گرداگرد سفره تو. ۴ اینک همچنین مبارک خواهد بود کسی که از خداوند می ترسد. ۵ خداوند تو را از صهیون برکت خواهد داد، و در تمام ایام عمرت سعادت اورشلیم را خواهی دید. ۶ پسران پسران خود را خواهی دید. سلامتی بر اسرائیل باد.

۱۲۹ سرود درجات چه بسیار از طفولیت مرا اذیت رسانیدند. اسرائیل الان بگویند: ۲ چه بسیار از طفولیت مرا اذیت رسانیدند. لیکن بر من غالب نیامدند. ۳ شیار کنندگان بر پشت من شیار کردند، و شیارهای خود را دراز نمودند. ۴ اما خداوند عادل است و بندهای شیران را گسیخت. ۵ خجل و برگردانیده شوند همه کسانی که از صهیون نفرت دارند. ۶ مثل گیاه بر پشت بامها باشند، که پیش از آن که آن را بچینند می خشکد. ۷ که درون دست خود را از آن پر نمی کند و نه دسته بند آغوش خود را. ۸ و راهگزاران نمی گویند برکت خداوند بر شما باد. شما را به نام خداوند مبارک می خوانیم.

۱۳۰ سرود درجات ای خداوند از عمقها نزد تو فریاد برآوردم. ۲ ای خداوند! آواز مرابشنو و گوشهای تو به آواز تضرع من ملنفت شود. ۳ ای یاه، اگر گناهان را به نظر آوری، کیست ای خداوند بر سر است که به حضور تو بایستد؟ ۴ لیکن مغفرت نزد توست تا از تو بترسند. ۵ منتظر خداوند هستم. جان من منتظر است و به کلام او امیدوارم. ۶ جان من منتظر خداوند است، زیاده از منتظران صبح؛ بلی زیاده از منتظران صبح. ۷ اسرائیل برای خداوند امیدوار باشند زیرا که رحمت نزد خداوند است و نزد اوست نجات فراوان. ۸ و اوسرائیل را فدیه خواهد داد، از جمیع گناهان وی.

۱۳۱ سرود درجات از داود ای خداوند دل من متکبر نیست و نه چشمانم برافراشته و خویشتن را به کارهای بزرگ مشغول نساختم، و نه به کارهایی که از عقل من بعید است. ۲ بلکه جان خود را آرام و ساکت ساختم، مثل بچه ای از شیر باز داشته شده، نزد مادر خود. جانم در من بود، مثل بچه از شیر باز داشته شده. ۳ اسرائیل بر خداوند امیدوار باشند، از الان و تا ابدالاباد.

۱۳۲ سرود درجات ای خداوند برای داود به یاد آور، همه مثلتهای او را. ۲ چگونه برای خداوند قسم خورد و برای قادر مطلق یعقوب نذر نمود ۳ که به خیمه خانه خود هرگز داخل نخواهم شد، و بر بستر تخت خواب خود برنخواهم آمد. ۴ خواب به

۱۳۳ سرود درجات از داود اینک چه خوش و چه دلپسند است ای خداوند! آواز مرابشنو و گوشهای تو به آواز تضرع من ملنفت شود. ۳ ای یاه، اگر گناهان را به نظر آوری، کیست ای خداوند بر سر است که به حضور تو بایستد؟ ۴ لیکن مغفرت نزد توست تا از تو بترسند. ۵ منتظر خداوند هستم. جان من منتظر است و به کلام او امیدوارم. ۶ جان من منتظر خداوند است، زیاده از منتظران صبح؛ بلی زیاده از منتظران صبح. ۷ اسرائیل برای خداوند امیدوار باشند زیرا که رحمت نزد خداوند است و نزد اوست نجات فراوان. ۸ و اوسرائیل را فدیه خواهد داد، از جمیع گناهان وی.

۱۲۰ سرود درجات نزد خداوند در تنگی خود فریاد کردم و مرا ۱۲۴ سرود درجات از داود اگر خداوند با ما نمی بود، اجابت فرمود. ۲ ای خداوند جان مرا خلاصی ده از لب دروغ اسرائیل الان بگوید؛ ۳ اگر خداوند با ما نمی بود، وقتی که آدمیان و از زبان حیلہ گر. ۳ چه چیز به تو داده شود و چه چیز بر ما ما مقاومت نمودند، ۴ آنگاه هر آینه ما را زنده فرو می بردند، توافری ده، ای زبان حیلہ گر؟ ۴ تیرهای تیزجباران با اخگرهای چون خشم ایشان بر ما افروخته بود. ۴ آنگاه آنها ما را غرق می کرد طاق! ۵ وای بر من که در ماشک ماوا گزیده ام و در خیمه های و نهراها بر جان ما می گذشت. ۵ آنگاه آبهای پر زور، از جان ما قیدار ساکن شده ام. ۶ چه طویل شد سکونت جان من با کسی که می گذشت. ۶ متبارک باد خداوند که ما را شکار برای دندانهای سلامتی را دشمن می دارد. ۷ من از اهل سلامتی هستم، لیکن ایشان نساخت. ۷ جان ما مثل مرغ از دام صیادان خلاص شد. چون سخن می گویم، ایشان آماده جنگ می باشند. دام گسسته شد و ما خلاصی یافتیم. ۸ اعانت ما به نام یهوه است، که آسمان وزمین را آفرید.

۱۲۱ سرود درجات چشمان خود را به سوی کوهها برمی افرازم، که از آنجا اعانت من می آید. [ترجمه درست این آیه اینست: «چشمان خود را بسوی کوهها برمی افرازم. اعانت من از کجا می آید؟»] ۲ اعانت من از جانب خداوند است، که آسمان کوهها گرداگرد اورشلیم است؛ و خداوند گرداگرد قوم خود، از و زمین را آفرید. ۳ او نخواهد گذاشت که پای تو لغزش خورد. او الان و تا ابدالباد است. ۳ زیرا که عصای شیران بر نصیب که حافظ توست نخواهد خوابید. ۴ اینک او که حافظ اسرائیل عادلان قرار نخواهد گرفت، مبادا عادلان دست خود را به گناه است، نمی خوابد و به خواب نمی رود. ۵ خداوند حافظ تو دراز کنند. ۴ ای خداوند به صالحان احسان فرما و به آنانی می باشد. خداوند به دست راست سایه تو است. ۶ آفتاب در روز که راست دل می باشند. ۵ و اما آنانی که به راههای کج خود به تو اذیت نخواهد رسانید و نه ماهتاب در شب. ۷ خداوند تو را از هر بدی نگاه می دارد. او جان تو را حفظ خواهد کرد. ۸ خداوند سلامتی بر اسرائیل باد. خروج و دخولت را نگاه خواهد داشت، از الان و تا ابدالباد.

۱۲۲ سرود درجات از داود شادمان می شدم چون به من می گفتند: «به خانه خداوند برویم.» ۲ پایهای ما خواهد ایستاد، به اندرون دروازه های تو، ای اورشلیم! ۳ ای اورشلیم که بنا شده ای مثل شهری که تمام با هم پیوسته باشد، ۴ که بدانجا اسباب بالا می روند، یعنی اسباب یاه، تا شهادت باشد برای اسرائیل و تا نام یهوه را تسبیح بخوانند. ۵ زیرا که در آنجا کرسیهای داوری بر پا شده است، یعنی کرسیهای خاندان داود. ۶ برای سلامتی اورشلیم مسالت کنید. آنانی که تو را دوست می دارند، خجسته خواهد آورد.

۱۲۳ سرود درجات از سلیمان اگر خداوند خانه را بنا نکند، در قصرهای تو. ۸ به خاطر برادران و یاران خویش، می گویم که سلامتی بر تو باد. ۹ به خاطر خانه یهوه خدای ما، سعادت تو را خواهم طلبید.

۱۲۴ سرود درجات به سوی تو چشمان خود را برمی افرازم، ای که بر آسمانها جلوس فرموده ای! ۲ اینک مثل چشمان غلامان به سوی آقایان خود، و مثل چشمان کنیزی به سوی خاتون خویش، همچنان چشمان ما به سوی یهوه خدای ماست تا بر ما کرم بفرماید. ۳ ای خداوند بر ما کرم فرما، بر ما کرم فرما زیراچه بسیار از اهانت پر شده ایم. ۴ چه بسیار جان ما پر شده است، از استهزای مستریحان و اهانت متکبران.

شادمانی دل من است. ۱۱۲ دل خود را برای بجا آوردن فریض تو دارم! ۱۴۶ تو را خوانده‌ام، پس مرا نجات ده. و شهادت تو را مایل ساختم، تا ابدالاباد و تا نهایت. ۱۱۳ مردمان دو رو را مکروه نگاه خواهم داشت. ۱۴۷ بر طلوع فجر سبقت جست، استغاثه داشته‌ام، لیکن شریعت تو را دوست می‌دارم. ۱۱۴ ستر و سپر من کردم، و کلام تو را انتظار کشیدم. ۱۴۸ چشمانم بر پاسهای تو هستی. به کلام تو انتظار می‌کشم. ۱۱۵ ای بدکاران، از من شب سبقت جست، تا درکلام تو تفکر بنمایم. ۱۴۹ به حسب دور شوید! و اوامر خدای خویش را نگاه خواهم داشت. ۱۱۶ رحمت خود آواز مرا بشنو. ای خداوند موافق داوریهای خودمرا زنده مرا به حسب کلام خود تایید کن تا زنده شوم و از امید خود ساز. ۱۵۰ آتانی که درپی خیانت می‌روند، نزدیک می‌آیند، و خجل نگردم. ۱۱۷ مرا تقویت کن تا رستگار گردم و بر فریض از شریعت تو دور می‌باشند. ۱۵۱ ای خداوند تو نزدیک هستی تو دائم نظر بنمایم. ۱۱۸ همه کسانی را که از فریض تو گمراه و جمیع اوامر تو راست است. ۱۵۲ شهادت تو را از زمان پیش شده‌اند، حقیر شمرده‌ای زیرا که مکر ایشان دروغ است. ۱۱۹ دانسته‌ام که آنها را بنیان کرده‌ای تا ابدالاباد. ۱۵۳ بر مذلت من جمیع شریان زمین را مثل درد هلاک می‌کنی. بنابراین شهادت تو نظر کن و مرا خلاصی ده زیرا که شریعت تو را فراموش نکرده‌ام. را دوست می‌دارم. ۱۲۰ موی بدن من از خوف تو برخاسته است و ۱۵۴ در دعوی من دادرسی فرموده، مرا نجات ده و به حسب از داوریهای تو ترسیدم. ۱۲۱ داد و عدالت را به‌جا آوردم. مرا به کلام خویش مرا زنده ساز. ۱۵۵ نجات از شریان دور است زیرا که ظلم کنندگانم تسلیم منما. ۱۲۲ برای سعادت بنده خود ضامن فریض تو را نمی‌طلبند. ۱۵۶ ای خداوند، رحمت های تو بسیار شو تا متکبران بر من ظلم نکنند. ۱۲۳ چشمانم برای نجات است. به حسب داوریهای خود مرا زنده ساز. ۱۵۷ جفاکنندگان تو تار شده است و برای کلام عدالت تو. ۱۲۴ با بنده خویش و خصمانم من بسیاریند. اما از شهادت تو رو برگردانیدم. ۱۵۸ موافق رحمانیت عمل نما و فریض خود را به من بیاموز. ۱۲۵ من خیانت کاران را دیدم و مکروه داشتم زیرا کلام تو را نگاه نمی‌بنده تو هستم. مرا فهیم گردان تا شهادت تو را دانسته باشم. دارند. ۱۵۹ ببین که وصایای تو را دوست می‌دارم. ای خداوند، ۱۲۶ وقت است که خداوند عمل کند زیرا که شریعت تو را باطل به حسب رحمت خود مراننده ساز! ۱۶۰ جمله کلام تو راستی نموده‌اند. ۱۲۷ بنابراین، اوامر تو را دوست می‌دارم، زیادت از طلا و است و تمامی دآوری عدالت تو تا ابدالاباد است. ۱۶۱ سروران زر خالص. ۱۲۸ بنابراین، همه وصایای تو را در هر چیز راست بی‌جهت بر من جفا کردند. اما دل من از کلام تو ترسان است. می‌دانم، و هر راه دروغ را مکروه می‌دارم. ۱۲۹ شهادت تو عجیب ۱۶۲ من در کلام تو شادمان هستم، مثل کسی که غنیمت وافر است. ازین سبب جان من آنها را نگاه می‌دارد. ۱۳۰ کشف پیدانموده باشد. ۱۶۳ از دروغ کراهت و نفرت دارم. اما شریعت تو کلام تو نورمی بخشید و ساده دلان را فهیم می‌گرداند. ۱۳۱ دهان را دوست می‌دارم. ۱۶۴ هر روز تو را هفت مرتبه تسبیح می‌خوانم، خود را نیکو باز کرده، نفس زدم زیرا که مشتاق وصایای تو بودم. برای داوریهای عدالت تو. ۱۶۵ آتانی را که شریعت تو را دوست ۱۳۲ بر من نظر کن و کرم فرما، بر حسب عادت تو به آتانی که می‌دارند، سلامتی عظیم است و هیچ چیز باعث لغزش ایشان نام تو را دوست می‌دارند. ۱۳۳ قدم های مرا در کلام خودت نخواهد شد. ۱۶۶ ای خداوند، برای نجات تو امیدوار هستم و پایدار ساز، تا هیچ بدی بر من تسلط نیابد. ۱۳۴ مرا از ظلم اوامر تو را بجا می‌آورم. ۱۶۷ جان من شهادت تو را نگاه داشته انسان خلاصی ده، تا وصایای تو را نگاه دارم. ۱۳۵ روی خود را است و آنها را بی‌نهایت دوست می‌دارم. ۱۶۸ وصایا و شهادت تو بر بنده خود روشن ساز، و فریض خود را به من بیاموز. ۱۳۶ را نگاه داشته‌ام زیرا که تمام طریقه‌های من در مد نظر تو است. نهرهای آب از چشمانم جاری است زیرا که شریعت تو را نگاه نمی‌دارم. ۱۶۹ ای خداوند، فریاد من به حضور تو برسد. به حسب کلام دارند. ۱۳۷ ای خداوند تو عادل هستی و داوریهای تو راست خود مرا فهیم گردان. ۱۷۰ مناجات من به حضور تو برسد. به است. ۱۳۸ شهادت خود را به راستی امر فرمودی و به امانت الی حسب کلام خود مرا خلاصی ده. ۱۷۱ لبهای من حمد تو را نهایت. ۱۳۹ غیرت من مرا هلاک کرده است زیرا که دشمنان جاری کند زیرا فریض خود را به من آموخته‌ای. ۱۷۲ زبان من کلام من کلام تو را فراموش کرده‌اند. ۱۴۰ کلام تو بی‌نهایت مصفی تو را بسراید زیرا که تمام اوامر تو عدل است. ۱۷۳ دست تو برای است و بنده تو آن را دوست می‌دارد. ۱۴۱ من کوچک و حقیر اعانت من بشود زیرا که وصایای تو را برگزیده‌ام. ۱۷۴ ای خداوند هستم، اما وصایای تو را فراموش نکرده‌ام. ۱۴۲ عدالت تو عدل برای نجات تو مشتاق بوده‌ام و شریعت تو تلذذ من است. ۱۷۵ است تا ابدالاباد و شریعت تو راست است. ۱۴۳ تنگی و ضیق جان من زنده شود تا تو را تسبیح بخواند و داوریهای تو معاون من مرا در گرفته است، اما اوامر تو تلذذ من است. ۱۴۴ شهادت تو باشد. ۱۷۶ مثل گوسفند گم شده، آواره گشتم. بنده خود را عادل است تا ابدالاباد. مرا فهیم گردان تا زنده شوم. ۱۴۵ به طلب نما، زیرا که اوامر تو را فراموش نکرده‌ام. تمامی دل خوانده‌ام. ای خداوند مرا جواب ده تا فریض تو را نگاه

۴۲ تا بتوانم ملامت کننده خود را جواب دهم زیرا بر کلام تو برسد تا زنده شوم زیرا که شریعت تو تلذذ من است. ۷۸ متکبران توکل دارم. ۴۳ و کلام راستی را از دهانم بالکل مگیزیرا که به خجل شوند زیرا به دروغ مرا اذیت رسانیدند. و اما من در وصایای داوریهای تو امیدوارم ۴۴ و شریعت تو را دائم نگاه خواهم داشت تا تو تفکرمی کنم. ۷۹ ترسندگان تو به من رجوع کنند و آنانی که ابدالاباد. ۴۵ و به آزادی راه خواهم رفت زیرا که وصایای تو را شهادت تو را می‌دانند. ۸۰ دل من در فریض تو کامل شود، تا طلبیده‌ام. ۴۶ و در شهادت تو به حضور پادشاهان سخن خواهم خجل نشوم. ۸۱ جان من برای نجات تو کاهیده می‌شود. لیکن گفت و خجل نخواهم شد. ۴۷ و ازوصایای تو تلذذ خواهم یافت به کلام تو امیدوار هستم. ۸۲ چشمان من برای کلام تو تار که آنها را دوست می‌دارم. ۴۸ و دستهای خود را به اوامر تو که گردیده است و می‌گویم کی مراتسلی خواهی داد. ۸۳ زیرا که مثل دوست می‌دارم بر خواهم افراشت و در فرایض تو تفکر خواهم مشک در دودگردیده‌ام. لیکن فرایض تو را فراموش نکرده‌ام. ۸۴ نمود. ۴۹ کلام خود را با بنده خویش به یاد آور که مرا بر آن چند است روزهای بنده تو؟ و کی بر جفاکنندگانم داوری خواهی امیدوار گردانیدی. ۵۰ این در مصیبتم تسلی من است زیرا قول نمود؟ ۸۵ متکبران برای من حفرها زدند زیرا که موافق شریعت تو مرا زنده ساخت. ۵۱ متکبران مرا بسیار استهزا کردند، لیکن تونستند. ۸۶ تمامی اوامر تو امین است. بر من ناحق جفا کردند. ازشریعت تو رو نگردانیدم. ۵۲ ای خداوندداوریهای تو را از قدیم به پس مرا امداد فرما. ۸۷ نزدیک بود که مرا از زمین ناپود سازند. یاد آوردم و خویشتن را تسلی دادم. ۵۳ حلدت خشم مرا درگرفته اما من وصایای تو را ترک نکردم. ۸۸ به حسب رحمت خود است، بهسبب شیرانی که شریعت تو را ترک کرده‌اند. ۵۴ فرایض مرا زنده ساز تاشهادت دهان تو را نگاه دارم. ۸۹ ای خداوند تو سرودهای من گردید، در خانه غربت من. ۵۵ ای خداوند نام کلام تو تا ابدالاباد در آسمانهایاپایدار است. ۹۰ امانت تو نسلا تو را در شب به یادآوردم و شریعت تو را نگاه داشتم. ۵۶ این بهره بعد نسل است. زمین را آفریده‌ای و پایدار می‌ماند. ۹۱ برای من گردید، زیرا که وصایای تو را نگاه داشتم. ۵۷ خداوند نصیب داوریهای تو تا امروز ایستاده‌اند زیرا که همه بنده تو هستند. ۹۲ من است. گفتم که کلام تو را نگاه خواهم داشت. ۵۸ رضامندی اگر شریعت تو تلذذ من نمی‌بود، هرآینه در مذلت خود هلاک تو را به تمامی دل خود طلبیدم. به حسب کلام خود بر من رحم می‌شدم. ۹۳ وصایای تو را تا به ابد فراموش نخواهم کردزیرا به آنها فرما. ۵۹ در راههای خود تفکر کردم و پایهای خود را به شهادت مرا زنده ساخته‌ای. ۹۴ من از آن تو هستم مرا نجات ده زیرا که تو مایل ساختم. ۶۰ شناییدم ودرنگ نکردم تا اوامر تو را نگاه وصایای تو را طلبیدم. ۹۵ شیران برای من انتظار کشیدند تا مرا دارم. ۶۱ ریسمنهای شیران مرا احاطه کرد، لیکن شریعت تو را هلاک کنند. لیکن در شهادت تو تامل می‌کنم. ۹۶ برای هر فراموش نکردم. ۶۲ در نصف شب برخاستم تا تو را حمد گویم کمالی انتهایی دیدم، لیکن حکم تو بی‌نهایت وسیع است. ۹۷ برای داوریهای عدالت تو. ۶۳ من همه ترسندگان را رفیق هستم، شریعت تو را چقدر دوست می‌دارم. ۹۸ اوامر تو مرا از دشمنانم و آنانی را که وصایای تو را نگاه می‌دارند. ۶۴ ای خداوند زمین از رحمت تو پر است. فرایض خود را به من بیاموز. ۶۵ با بنده خود احسان نمودی، ای خداوندموافق کلام خویش. ۶۶ خردمندی است. ۱۰۰ ازمشایخ خردمندتر شدم زیرا که وصایای تو را نگاه نیکو و معرفت را به من بیاموز زیرا که به اوامر تو ایمان آوردم. ۶۷ داشتم. ۱۰۱ پایهای خود را از هر راه بد نگاه داشتم تا آن که قبل از آنکه مصیبت را ببینم من گمراه شدم لیکن الان کلام تو را نگاه داشتم. ۶۸ تو نیکو هستی و نیکویی می‌کنی. فرایض خود که تو مرا تعلیم دادی. ۱۰۳ کلام تو به مذاق من چه شیرین را به من بیاموز. ۶۹ متکبران بر من دروغ بستند. و اما من به تمامی دل وصایای تو را نگاه داشتم. ۷۰ دل ایشان مثل پیه فریه تحصیل کردم. بنابراین راه راه دروغ را مکره می‌دارم. ۱۰۵ کلام است. و اما من در شریعت تو تلذذ می‌یابم. ۷۱ مرا نیکو است تو برای پایهای من چراغ، و برای راههای من نور است. ۱۰۶ که مصیبت را دیدم، تافرایض تو را بیاموزم. ۷۲ شریعت دهان تو قسم خوردم و آن را وفا خواهم نمود که داوریهای عدالت تو را برای من بهتر است از هزاران طلا و نقره. ۷۳ دستهای تو مرا نگاه خواهم داشت. ۱۰۷ بسیار ذلیل شده‌ام. ای خداوند، موافق ساخته و آفریده است. مرفهیم گردان تا اوامر تو را بیاموزم. ۷۴ کلام خود مرا زنده ساز! ۱۰۸ ای خداوند هدایای تبرعی دهان مرا ترسندگان تو چون مرا ببیند شادمان گردند زیرا که کلام تو امیدوار منظور فرما وداوریهای خود را به من بیاموز. ۱۰۹ جان من همیشه هستم. ۷۵ ای خداوند دانستم که داوریهای تو عدل است، و در کف من است، لیکن شریعت تو را فراموش نمی‌کنم. ۱۱۰ برحق مرا مصیبت داده‌ای. ۷۶ پس رحمت تو برای تسلی من شیران برای من دام گذاشته‌اند، اما از وصایای تو گمراه نشدم. بشود، موافق کلام تو با بنده خویش. ۷۷ رحمت های تویه من ۱۱۱ شهادت تو را تا به ابد میراث خود ساختم زیرا که آنها

۱۱۸ خداوند را حمد گویند زیرا که نیکوست و رحمت او تا ابدالاباد است. ۲ اسرائیل بگویند که «رحمت او تا ابدالاباد است.» ۳ خاندان هارون بگویند که «رحمت او تا ابدالاباد است.» ۴ ترسندگان خداوند بگویند که «رحمت او تا ابدالاباد است.» ۵ در تنگی یاه را خواندم. یاه مرا اجابت فرموده، در جای وسیع آورد. ۶ خداوند با من است، پس نخواهم ترسید. انسان به من چه تواند کرد؟ ۷ خداوند برابرم از مددکاران من است. پس من بر نفرت کنندگان خود آرزوی خویش را خواهم دید. ۸ به خداوند پناه بردن بهتر است از توکل نمودن بر آدمیان. ۹ به خداوند پناه بردن بهتر است از توکل نمودن بر امیران. ۱۰ جمیع امتهای مرا احاطه کردند، لیکن به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم کرد. ۱۱ مرا احاطه کردند و دور مرا گرفتند، لیکن به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم کرد. ۱۲ مثل زنبورها مرا احاطه کردند و مثل آتش خارها خاموش شدند. زیرا که به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم کرد. ۱۳ بر من سخت هجوم آوردی تا بیفتم، لیکن خداوند مرا اعانت نمود. ۱۴ خداوند قوت و سرود من است و نجات من شده است. ۱۵ آواز ترنم و نجات درخیمه های عادلان است. دست راست خداوند باشجاعت عمل می کند. ۱۶ دست راست خداوند متعال است. دست راست خداوند با شجاعت عمل می کند. ۱۷ نمی میرم بلکه زیست خواهم کرد و کارهای یاه را ذکر خواهم نمود. ۱۸ یاه مرابه شدت تنبیه نموده، لیکن مرا به موت نسپرده است. ۱۹ دروازه های عدالت را برای من بگشاید! به آنها داخل شده، یاه را حمد خواهم گفت. ۲۰ دروازه خداوند این است. عادلان بدان داخل خواهند شد. ۲۱ تو را حمد می گویم زیرا که مرا اجابت فرموده و نجات من شده ای. ۲۲ سنگی را که معماران رد کردند، همان سر زاویه شده است. ۲۳ این از جانب خداوند شده و در نظر ما عجیب است. ۲۴ این است روزی که خداوند ظاهر کرده است. در آن وجد و شادی خواهیم نمود. ۲۵ آه ای خداوند نجات ببخش! آه ای خداوند سعادت عطا فرما! ۲۶ مبارک باد او که به نام خداوند می آید. شما را از خانه خداوند برکت می دهیم. ۲۷ بیهوه خدایی است که ما را روشن ساخته است. ذبیحه را به ریسمانها بر شاخهای قربانگاه ببندید. ۲۸ تو خدای من هستی تو، پس تو را حمد می گویم. خدای من، تو را متعال خواهم خواند. ۲۹ خداوند را حمد گویند زیرا که نیکوست و رحمت او تا ابدالاباد است.

۱۱۹ ۱ خوشباه حال کاملان طریق که به شریعت خداوند سالکند. ۲ خوشباه حال آنانی که شهادت او را حفظ می کنند و به تمامی دل او را می طلبند. ۳ کج روی نیز نمی کنند و به طریق های وی سلوک می نمایند. ۴ تو وصیای خود را امر فرموده ای تا آنها را تمام نگاه داریم. ۵ کاش که راههای من مستحکم شود تا

خواهد بود و عدالتش تا به ابد پایدار است. ۴ نور برای راستان در تاریکی طلوع می‌کند. او کریم و رحیم و عادل است. ۵ فرخنده معاون و سپهر ایشان است. ۱۰ ای خاندان هارون بر خداوند توکل است شخصی که رؤف و قرض دهنده باشد. او کارهای خود را نمایند. او معاون و سپهر ایشان است. ۱۱ ای ترسندگان خداوند، به انصاف استوار می‌دارد. ۶ زیرا که تا به ابد جنبش نخواهد بر خداوند توکل نمایند. او معاون و سپهر ایشان است. ۱۲ خداوند خورد. مرد عادل تا به ابد مذکور خواهد بود. ۷ از خبر بد نخواهد ما را به یاد آورده، برکت می‌دهد. خاندان اسرائیل را برکت خواهد ترسید. دل او پایدار است و بر خداوند توکل دارد. ۸ دل او استوار داد و خاندان هارون را برکت خواهد داد. ۱۳ ترسندگان خداوند را است و نخواهد ترسید تا آرزوی خویش را بر دشمنان خود ببیند. برکت خواهد داد، چه کوچک و چه بزرگ. ۱۴ خداوند شما را ۹ بذل نموده، به فقرا بخشیده است؛ عدالتش تا به ابد پایدار ترقی خواهد داد، شما و فرزندان شما را. ۱۵ شما مبارک خداوند است. شاخ او با عزت افزاشته خواهد شد. ۱۰ شیر این را دیده، هستید که آسمان و زمین را آفرید. ۱۶ آسمانها، آسمانهای خداوند غضبناک خواهد شد. دندانهای خود را فشرده، گذاخته خواهد است و اما زمین را به بنی آدم عطا فرمود. ۱۷ مردگان نیستند که یاه را تسبیح می‌خوانند؛ و نه آنانی که به خاموشی فرو می‌روند. ۱۸ لیکن ما یاه را متبارک خواهیم خواند، از الان و تا ابدالابد.

۱۱۳ هلولیاه! ای بندگان خداوند، تسبیح بخوانید. نام خداوند را تسبیح بخوانید. ۲ نام خداوند متبارک باد، از الان تا ابدالابد. ۳ از مطلع آفتاب تا مغرب آن، نام خداوند را تسبیح خوانده شود. ۴ خداوند بر جمیع امتهای متعال است و جلال وی فوق آسمانها. ۵ کیست مانند یهوه خدای ما که بر اعلیٰ علین نشست است؟ ۶ و متواضع می‌شود تا نظر نماید بر آسمانها و بر زمین. ۷ که مسکین را از خاک برمی‌دارد و فقیر را از مزبله برمی‌افرازد. ۸ تا او را با بزرگان بنشانند یعنی با بزرگان قوم خویش. ۹ زن نازاد را خانه نشین می‌سازد و مادر فرحناک فرزندان. هلولیاه!

۱۱۶ خداوند را محبت می‌نمایم زیرا که آواز من و تضرع مرا شنیده است. ۲ زیرا که گوش خود را به من فرا داشته است، پس مدت حیات خود، او را خواهم خواند. ۳ ریسمان های موت مرا احاطه کرد و تنگیهای هاویه مرا دریافت، تنگی و غم پیدا کردم. **(Sheol h7585)** ۴ آنگاه نام خداوند را خواندم. آهای خداوند جان مراهایی ده! ۵ خداوند رؤف و عادل است و خدای ما رحیم است. ۶ خداوند ساده دلان را محافظت می‌کند. ذلیل بودم و مرا نجات داد. ۷ ای جان من به آرامی خود برگرد، زیرا خداوند به تو احسان نموده است. ۸ زیرا که جان مرا از موت خلاصی دادی و چشمانم را از اشک و پایهایم را از لغزیدن. ۹ به حضور خداوند سالک خواهم بود، در زمین زندگان. ۱۰ ایمان آوردم پس سخن گفتم. من بسیار مستمند شدم. ۱۱ در پیمانی خود گفتم که «جمیع آدمیان دروغ گویند.» ۱۲ خداوند را چه ادا کنم، برای همه احسانهایی که به من نموده است؟ ۱۳ پیاله نجات را خواهم گرفت و نام خداوند را خواهم خواند. ۱۴ نذرهای خود را به خداوند ادا خواهم کرد، به حضور تمامی قوم او. ۱۵ موت مقدسان خداوند در نظر وی گرانها است. ۱۶ آهای خداوند،

۱۱۴ وقتی که اسرائیل از مصر بیرون آمدند، و خاندان یعقوب از قوم اجنبی زبان، ۲ یهوذا مقدس او بود و اسرائیل محل سلطنت وی. ۳ دریا این را بدید و گریخت وارد به عقب برگشت. ۴ کوهها مثل قوچها به جستن درآمدند و تلها مثل بره های گله. ۵ ای دریاتو را چه شد که گریختی؟ وی اردن که به عقب برگشتی؟ ۶ ای کوهها که مثل قوچها به جستن درآمدید وی تلها که مثل بره های گله. ۷ ای زمین از حضور خداوند متزلزل شو و از حضور خدای یعقوب. ۸ که صخره را دریاچه آب گردانید و سنگ خارا را چشمه آب.

۱۱۵ ما را نی، ای خداوند! ما را نی، بلکه نام خود را جلال ده! به سبب رحمتت و به سبب راستی خویش. ۲ امتهای چرابگویند که «خدای ایشان الان کجاست؟» ۳ اما خدای ما در آسمانهاست. آنچه را که اراده نموده به عمل آورده است. ۴ بتهای ایشان نقره و طلاست، از صنعت دستهای انسان. ۵ آنها را دهان است و سخن نمی‌گویند. آنها را چشمهاست و نمی‌بینند. ۶ آنها را گوشهاست و نمی‌شنوند. آنها را بینی است و نمی‌بویند. ۷ دستها دارند و لمس نمی‌کنند. و پایها و راه نمی‌روند. و به گلوی خود تنطق نمی‌نمایند. ۸ سازندگان آنها مثل آنها هستند، و

۱۱۷ ای جمیع امتهای خداوند را تسبیح بخوانید! ای تمامی قبایل! او را حمد گویند! ۲ زیرا که رحمت او بر ما عظیم است و راستی خداوند تا ابدالابد. هلولیاه!

۷ خدا در قدوسیت خود سخن گفته است، پس وجد خواهم ۲۵ و من نزد ایشان عازگردیدم. چون مرا می‌بیند سر خود رامی نمود. شکیم را تقسیم می‌کنم و وادی سکوت را خواهم پیمود. ۸ جنبانند. ۲۶ ای پیهو خدای من مرا اعانت فرما، و به حسب جلعاد از آن من است و منسی از آن من. و افرایم خود سر من. رحمت خود مرا نجات ده، ۲۷ تا بدانند که این است دست تو، ویهودا عصای سلطنت من. ۹ موآب ظرف شست و شوی من و توای خداوند این را کرده‌ای. ۲۸ ایشان لعنت بکنند، اما تو است، و بر ادمو نعلین خود را خواهم انداخت و بر فلسطین فخر برکت بده. ایشان برخیزند و خجل گردند و اما بنده توشادمان خواهم نمود. ۱۰ کیست که مرا به شهر حصین درآورد؟ کیست شود. ۲۹ جفا کنندگانم به رسوایی ملیس شوند و خجالت خویش که مرا به ادمو رهبری نماید؟ ۱۱ آیا نه توای خدا که ما را ترک را مثل ردا بیوشند. ۳۰ خداوند را به زبان خود بسیار تشکر خواهم کرده‌ای؟ و توای خدا که بالشکراهی ما بیرون نمی‌آیی؟ ۱۲ ما را کرد و او را در جماعت کثیر حمد خواهم گفت. ۳۱ زیرا که بر دشمن امداد فرما، زیرا که مدد انسان باطل است. ۱۳ درخدا با به‌دست راست مسکین خواهد ایستاد تا او را از آنانی که بر جان او شجاعت کار خواهیم کرد و او دشمنان ما را پایمال خواهد نمود. فتوا می‌دهند بیهانند.

۱۰۹ برای سالار مغنیان. مزمور داوادی خدای تسییح من، ۱۱۰ مزمور داود یهوه به خداوند من گفت: «به‌دست راست خاموش مباش! ۲ زیرا که دهان شرارت ودهان فریب را بر من من بشین تا دشمنانم را پای انداز سازم.» ۲ خداوند عصای گشوده‌اند، و به زبان دروغ برمن سخن گفته‌اند. ۳ به سخنان قوت تو را از صهیون خواهد فرستاد. در میان دشمنان خود حکمرانی کینه مرا احاطه کرده‌اند و بی‌سبب با من جنگ نموده‌اند. ۴ به کن. ۳ قوم تو در روز قوت تو، هدایای تیرعی می‌باشند. در عوض محبت من، با من مخالفت می‌کنند، و اما من دعا. ۵ و زینتهای قدوسیت، شبنم جوانی تو از رحم صحرگاه برای توست. به عوض نیکویی من به بدی کرده‌اند. و به عوض محبت، عداوت ۴ خداوند قسم خورده است و پشیمان نخواهد شد که «تو کاهن نموده. ۶ مردی شیر را براو بگمار، و دشمن به‌دست راست او هستی تا ابدالآباد، به رتبه ملک‌مصدق.» ۵ خداوند که به‌دست بایستد. ۷ هنگامی که در محاکمه بیاید، خطا کار بیرون آیدو راست توست؛ در روز غضب خود پادشاهان را شکست خواهد دعای او گناه بشود. ۸ ایام عمرش کم شود و منصب او را دیگری داد. ۶ در میان امتهای داوری خواهد کرد. از لاشها پر خواهد ضبط نماید. ۹ فرزندان اویتیم بشوند و زوجه وی بیوه گردد. ۱۰ ساخت و سر آنها را در زمین وسیع خواهد کوبید. ۷ از نهر سر راه فرزندان او آواره شده، گدایی بکنند و از خرابه‌های خود قوت را خواهد نوشید. بنابراین سر خود را بر خواهد افراشت.

۱۱۱ هلولیاه! خداوند را به تمامی دل حمد خواهم گفت، در مجلس راستان و در جماعت. ۲ کارهای خداوند عظیم است، و همگانی که به آنها رغبت دارند در آنها تفتیش می‌کنند. ۳ کار او جلال و کبریایی است و عدالت وی پایدار تا ابدالآباد. ۴ یادگاری برای کارهای عجیب خود ساخته است. خداوند کریم و رحیم است. ۵ ترسندگان خود را زرقی نیکوداده است. عهد خویش را به یاد خواهد داشت تا ابدالآباد. ۶ قوت اعمال خود را برای قوم خود بیان کرده است تا میراث امتهای بدیشان عطا فرماید. ۷ کارهای دستهای راستی و انصاف است و جمیع فریاض وی امین. ۸ آنها پایدار است تا ابدالآباد. در راستی و استقامت کرده شده. ۹ فدیه‌ای برای قوم خود فرستاد و عهد خویش را تا ابد امر فرمود. نام او قدوس و مهیب است. ۱۰ ترس خداوند ابتدای حکمت است. همه عاملین آنها را خردمندی نیکو است. حمد او پایدار است تا ابدالآباد.

۱۱۲ هلولیاه! خوشایحال کسی که از خداوند می‌ترسد و در وصایای او بسیار رغبت دارد. ۲ درینست در زمین زورآور خواهد بود. طبقه راستان مبارک خواهند شد. ۳ توانگری و دولت در خانه او زانوهایم از روزه داشتن می‌لزد و گوشتم از فربهی کاهیده می‌شود.

پرستش نمودند تا آنکه برای ایشان دام گردید. ۳۷ و پسران و جان ایشان هر قسم خوراک را مکروه داشت و به دروازه های موت دختران خویش را برای دیوها قربانی گذرانیدند. ۳۸ و خون بی گناه نزدیک شدند. ۱۹ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند و راریختند یعنی خون پسران و دختران خود را که آن را برای بتهای و ایشان را از تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۲۰ کلام خود را کنعان ذبح کردند و زمین از خون ملوث گردید. ۳۹ و از کارهای فرستاده، ایشان را شفا بخشید و ایشان را از هلاکتهای ایشان خود نجس شدند و در افعال خویش زناکار گردیدند. ۴۰ لهنذا رهایی. ۲۱ پس خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند و به سبب خشم خداوند بر قوم خود افروخته شد و میراث خویش را مکروه کارهای عجیب او با بنی آدم. ۲۲ و قربانی های تشکر را بگذرانند داشت. ۴۱ و ایشان را به دست امته تسلیم نمود تا آنانی که از و اعمال وی را به ترنم ذکر کنند. ۲۳ آنانی که در کشتیها به ایشان نفرت داشتند، بر ایشان حکمرانی کردند. ۴۲ و دشمنان دریافتند، و در آبهای کثیر شغل کردند. ۲۴ اینان کارهای خداوند ایشان بر ایشان ظلم نمودند و زیر دست ایشان ذلیل گردیدند. ۴۳ را دیدند و اعمال عجیب او را در لجهها. ۲۵ او گفت پس باد تند بارهای بسیار ایشان را خلاصی داد. لیکن به مشورتهای خویش براو را وزانید و امواج آن را برافراشت. ۲۶ به آسمانها بالا رفتند و به فتنه کردند و به سبب گناه خویش خوار گردیدند. ۴۴ با وجود لجهها فرود شدند و جان ایشان از سختی گداخته گردید. ۲۷ این، بر تنگی ایشان نظر کرد، وقتی که فریاد ایشان را شنید. سرگردان گشته، مثل مستان افتان و خیزان شدند و عقل ایشان تمام ۴۵ و به خاطر ایشان، عهد خود را به یاد آورد و در کثرت رحمت حیران گردید. ۲۸ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند خویش بازگشت نمود. ۴۶ و ایشان را حرمت داد، در نظر جمیع و ایشان را از تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۲۹ طوفان را به اسیرکنندگان ایشان. ۴۷ ای بیهوده خدای ما، ما را نجات ده! و ما آرامی ساکت ساخت که موجهایش ساکن گردید. ۳۰ پس مسرور را از میان امته جمع کن! تا نام قدوس تو را حمد گویم و در شدند زیرا که آسایش یافتند و ایشان را به بندر مراد ایشان رسانید. تسبیح تو فخرنماییم. ۴۸ بیهوده خدای اسرائیل متبارک باد از ازل تا ابداً. و تمامی قوم بگویند آمین. هلولو! ۱۰۷

خداوند را حمد بگویند زیرا که اونیکو است و رحمت او باقی است تا ابداً. ۲ فدیة شدگان خداوند این را بگویند که ایشان را از دست دشمن فدیة داده است. ۳ و ایشان را از بلدان جمع کرده، از مشرق و مغرب واز شمال و جنوب. ۴ در صحرا آواره شدند و در بادیهای بی طریق و شهری برای سکونت نیافتند. ۵ گرسنه و تشنه نیز شدند و جان ایشان در ایشان مستمند گردید. ۶ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند و ایشان را از تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۷ و ایشان را به راه مستقیم شدند، از ظلم و شقاوت و حزن. ۴۰ ذلت را بر روسا می ریزد و رهبری نمود، تا به شهری مسکون درآمدند. ۸ پس خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند و به سبب کارهای عجیب وی با بنی آدم. ۹ زیرا که جان آرزومند را سیر گردانید و جان گرسنه را از چیزهای نیکو پر ساخت. ۱۰ آنانی که در تاریکی و سایه موت نشسته بودند، که در مذلت و آهن بسته شده بودند. ۱۱ زیرا به کلام خدامخالفت نمودند و به نصیحت حضرت اعلی اهانت کردند. ۱۲ و او دل ایشان را به مشقت ذلیل ساخت. بلغزیدند و مدد کننده ای نبود. ۱۳ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند و ایشان را از تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۱۴ ایشان را از تاریکی و سایه موت بیرون آورد و بندهای ایشان را بگسست. ۱۵ پس خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند و به سبب کارهای عجیب او با بنی آدم. ۱۶ زیرا که دروازه های برنجین را شکسته، و بندهای آهنین را پاره کرده است. ۱۷ احمقان به سبب طریق شریرانه خود و به سبب گناهان خویش، خود را ذلیل ساختند. ۱۸

۱۰۸ سرود و مزمور داود ای خدا دل من مستحکم است. من خواهم سرایید و ترنم خواهم نمودو جلال من نیز. ۲ ای عود و بریط بیدار شوید! من نیز در سحرگاه بیدار خواهم شد. ۳ ای خداوند، تو را در میان قومها حمد خواهم گفت و در میان طایفهها تو را خواهم سرایید. ۴ زیرا که رحمت تو عظیم است، فوق آسمانها! و راستی تو تا افلاک می رسد! ۵ ای خدا، بر فوق آسمانها متعال باش و جلال تو بر تمامی زمین! ۶ ای محبوبان تو خلاصی یابند. به دست راست خود نجات ده و مرا اجابت فرما.

نگذاشت که کسی بر ایشان ظلم کند بلکه پادشاهان را به خاطر نگاه دارند و آن که عدالت را در همه وقت به عمل آورد. ۴ ای ایشان توبیخ نمود ۱۵ که بر مسیحان من دست مگذارید. و انبیای خداوند مرا یاد کن به رضامندی که با قوم خودمی داری و به مرا ضررمرسانید. ۱۶ پس قحطی را بر آن زمین خواند و تمامی نجات خود از من تنفقد نما. ۵ تاسعادت برگزیدگان تو را ببینم و قوم نان را شکست، ۱۷ و مردی پیش روی ایشان فرستاد، یعنی به شادمانی قوم تو مسرور شوم و با میراث تو فخر نمایم. ۶ با یوسف را که او را به غلامی فروختند. ۱۸ پایهای وی را به زنجیرها پدران خود نگاه نموده‌ایم و عصیان ورزیده، شرارت کرده‌ایم. ۷ خستند و جان او در آهن بسته شد ۱۹ تا وقتی که سخن او واقع پدران ما کارهای عجیب تو را در مصر نفهمیدند و کثرت رحمت شد. و کلام خداوند او را امتحان نمود. ۲۰ آنگاه پادشاه فرستاده، تو را به یاد نیاوردند بلکه نزد دریا یعنی بحر قزقم فتنه انگیزتند. ۸ بندهای او را گشاد و سلطان قوم‌ها او را آزاد ساخت. ۲۱ او را بر لیکن به‌خاطر اسم خود ایشان رانجات داد تا توانایی خود را اعلان خانه خود حاکم قرار داد و مختار بر تمام مایملک خویش. ۲۲ تا نماید. ۹ و بحر قزقم را عتاب کرد که خشک گردید. پس ایشان به اراده خود سروران او را بند نمایندو مشایخ او را حکمت آموزد. رادر لجه‌ها مثل بیابان رهبری فرمود. ۱۰ و ایشان راز دست دشمن ۲۳ پس اسرائیل به مصر درآمدند و یعقوب درزمین حام غربت نجات داد و از دست خصم رهایی بخشید. ۱۱ و آب، دشمنان پذیرفت. ۲۴ و او قوم خود را به غایت بارور گردانید و ایشان را از ایشان را پوشانید که یکی از ایشان باقی نماند. ۱۲ آنگاه به کلام دشمنان ایشان قوی تر ساخت. ۲۵ لیکن دل ایشان را برگردانید اوایمان آوردند و حمد او را سراییدند. ۱۳ لیکن اعمال او را به تابر قوم او کینه ورزند و بر بندگان وی حيله نمایند. ۲۶ بنده خود زودی فراموش کردند و مشورت او را انتظار نکشیدند. ۱۴ بلکه موسی را فرستاد و هارون را که برگزیده بود. ۲۷ کلمات و آیات شهوت‌پرستی نمودنددر بادیه؛ و خدا را امتحان کردند در هامون. او را در میان ایشان اقامه کردند و عجایب او را در زمین حام. ۱۵ و مسالت ایشان را بدیشان داد. لیکن لاغری درجانه‌های ایشان ۲۸ ظلمت را فرستاد که تاریک گردید. پس به کلام او مخالفت فرستاد. ۱۶ پس به موسی در اردو حسد بردند و به هارون، مقدس نورزیدند. ۲۹ آبهای ایشان را به خون مبدل ساخت و ماهیان پیوه. ۱۷ و زمین شکافته شده، داتان را فرو برد و جماعت ایبرام را ایشان را میرانید. ۳۰ زمین ایشان غوکها را به ازحمام پیدا نمود، پوشانید. ۱۸ وآتش، در جماعت ایشان افروخته شده، شعله آتش حتی درحرمهای پادشاهان ایشان. ۳۱ او گفت و انواع مگسها شریران را سوزانید. ۱۹ گوساله‌ای درحوریب ساختند و بتی ریخته پدید آمد و پشه هادر همه حدود ایشان. ۳۲ تگرگ را به عوض شده را پرستش نمودند. ۲۰ و جلال خود را تبدیل نمودند به باران بارانید و آتش مشتعل را در زمین ایشان. ۳۳ موهاو انجیرهای مثال گاوی که علف می‌خورد. ۲۱ و خدای نجات‌دهنده خود را ایشان را زد و درختان محال ایشان رابشکست. ۳۴ او گفت و فراموش کردند که کارهای عظیم در مصر کرده بود. ۲۲ و اعمال ملخ پدید آمد و کره‌ها ازحد شماره افزون. ۳۵ و هر سهم را در عجبیه را در زمین حام و کارهای ترسناک را در بحر قزقم. ۲۳ زمین ایشان بخوردند و میوه های زمین ایشان را خوردند. ۳۶ آنگاه گفت که ایشان را هلاک بکند. اگر برگزیده اوموسی در وجمیع نخست زادگان را در زمین ایشان زد، اوائل تمامی قوت شکاف به حضور وی نمی ایستاد، تاغضب او را از هلاکت ایشان ایشان را. ۳۷ و ایشان را با طلا و نقره بیرون آورد که در اسباط برگرداند. ۲۴ و زمین مرغوب را خوار شمردند و به کلام وی ایمان ایشان یکی ضعیف نبود. ۳۸ مصریان از بیرون رفتن ایشان شاد بودند زیرا که خوف ایشان بر آنها مستولی گردیده بود. ۳۹ ابری استماع نمودند. ۲۶ لهدذا دست خود را برایشان برفراشت، که برای پوشش گسترانید و آتشی که شامگاه روشنایی دهد. ۴۰ سوال ایشان را در صحرا از او درآورد. ۲۷ و ذریت ایشان را در میان کردند پس سلوی برای ایشان فرستاد و ایشان را از نان آسمان امتهایندازد و ایشان را در زمینها پراکنده کند. ۲۸ پس به بعل فغور سیرگردانید. ۴۱ صخره را بشکافت و آب جاری شد؛ در جایهای پیوستند و قربانی های مردگان راخوردند. ۲۹ و به کارهای خود خشک مثل نهر روان گردید. ۴۲ زیرا کلام مقدس خود را به یاد خشم او را به هیجان آوردند و وبا بر ایشان سخت آمد. ۳۰ آنگاه آورد و بنده خویش ابراهیم را. ۴۳ و قوم خود را با شادمانی بیرون فینحاس بر پا ایستاده، داوری نمود ووبا برداشته شد. ۳۱ و این آورد و برگزیدگان خویش را با ترنم. ۴۴ وزمینهای امته‌ها را بدیشان برای او به عدالت محسوب گردید، نسلا بعد نسل تا ابدالآباد. داد و زحمت قوم‌ها راوراث شدند. ۴۵ تا آنکه فریاض او را نگاه ایشان آزاری عارض گردید. ۳۳ زیرا که روح او را تلخ ساختند، دارند وشریعت او را حفظ نمایند. هلولیوا!

۱۰۶ هلولیوا! خداوند را حمد بگویندزیرا که او نیکو است و رحمت او تاابدالآباد! ۲ کیست که اعمال عظیم خداوند را بگوید و همه تسیحات او را بشنوند؟ ۳ خوشبحال آنانی که انصاف را

نخواهد داشت. ۱۰. باما موافق گناهان ما عمل ننموده، و به ما به حسب خطایای ما جزا نداده است. ۱۱. زیرا آفتقدر که آسمان از زمین بلندتر است، به همان قدر رحمت او بر ترسندگانش عظیم است. ۱۲. به اندازه‌ای که مشرق از مغرب دور است، به همان اندازه گناهان ما را از ما دور کرده است. ۱۳. چنانکه پدر برفرزندان خود رؤف است همچنان خداوند بترسندگان خود رفت می‌نماید. ۱۴. زیرا جبلت ما را می‌داند و یاد می‌دارد که ما خاک هستیم. ۱۵. و اما انسان، ایام او مثل گیاه است، مثل گل صحراهمچنان می‌شکند. ۱۶. زیرا که باد بر آن می‌وزد و نابود می‌گردد و مکانش بسیار است. جمیع آنها را به حکمت کرده‌ای. زمین از دولت تو دیگر آن را نمی‌شناسد. ۱۷. لیکن رحمت خداوند بر ترسندگانش پر است. ۲۵. و آن دریای بزرگ و وسیع الاطراف نیز که در آن ارازل تا ابدالآباد است و عدالت او بر فرزندان فرزندان. ۱۸. بر آنانی که عهد او را حفظ می‌کنند و فریاض او را یاد می‌دارند تا آنها را به‌جا آورند. ۱۹. خداوند تخت خود را بر آسمانها استوارنموده، و آفریده‌ای. ۲۷. جمیع اینها از تو انتظار می‌کشند تا خوراک آنها را سلطنت او بر همه مسلط است. ۲۰. خداوند را متبارک خوانید، در وقتش برسانی. ۲۸. آنچه را که به آنها می‌دهی، فرا می‌گیرند. ای فرشتگان او که در قوت زورآورید و کلام او را به‌جا می‌آوردید و آواز کلام او را گوش می‌گیرید! ۲۱. ای جمیع لشکرهای او خداوند را متبارک خوانید! وای خادمان او که اراده او را بجا می‌آورید! ۲۲. ای همه کارهای خداوند او را متبارک خوانید! در همه مکان های سلطنت او. ای جان من خداوند را متبارک بخوان!

۱۰۴ ای جان من، خداوند را متبارک بخوان! ای بیهوه خدای من تویی نهایت عظیم هستی! به عزت و جلال ملیس هستی. ۲. خویشتر را به نور مثل ردا پوشانیده‌ای. ۳. آن که غرغرات خود را بر آنها بنا کرده است و ایرها را مرکب خود نموده و بر بالهای باد می‌خرامد. ۴. فرشتگان خود را با دها می‌گرداند و خادمان خود را آتش مشتعل. ۵. که زمین را بر اساسش استوار کرده، تا جنبش

نخورد تا ابدالآباد. ۶. آن رابه لجه‌ها مثل ردا پوشانیده‌ای، که آنها بر کوهها ایستاده‌اند. ۷. از عتاب تو می‌گریزند. از آواز رعد تو پراکنده می‌شوند. ۸. به فراز کوهها برمی‌آیند، و به هموارها فرود می‌آیند، به مکانی که برای آنها مهیا ساخته‌ای. ۹. حدی برای آنها قرار داده‌ای که از آن نگذرنند و برنگردند تا زمین را ببوشانند. ۱۰. که چشمه‌ها بظلیبید. روی او را پیوسته طالب باشید. ۵. کارهای عجیب را که را در وادیه‌ها جاری می‌سازد تا در میان کوهها روان بشوند. ۱۱. تمام حیوانات صحرا را سیراب می‌سازند تا گورخران تشنگی خود را فرو نشانند. ۱۲. بر آنها مرغان هوا ساکن می‌شوند و میان شاخه‌ها آواز خود را می‌دهند. ۱۳. او از غرغرات خود کوهها را سیراب می‌کند و از ثمرات اعمال تو زمین سیر می‌شود. ۱۴. نباتات را برای بهیام می‌رویاند و سبزه‌ها را برای خدمت انسان، و نان را از زمین بیرون می‌آورد. ۱۵. و شراب را که دل انسان را شادمان می‌کند، و چهره او را به روغن شاداب می‌سازد و دل انسان را به نان قوی می‌گرداند. ۱۶. درختان خداوند شادابند، یعنی سروهای آزاد لبنان که غرس کرده است، ۱۷. که در آنها مرغان آشیانهای خود را می‌گیرند و اما

است و او بر جمیع قوم هامتعامل است! ۳ اسم عظیم و مهیب تو مرغ سقای صحرا شده، ومثل بوم خرابه‌ها گردیده‌ام. ۷ یاسبانی را حمدبگیند، که او قدوس است. ۴ و قوت پادشاه، انصاف را می‌کنم ومثل گنجشک بر پشت بام، منفرد گشته‌ام. ۸ تمامی روز دوست می‌دارد. تو راستی را پایدارکرده، و انصاف و عدالت را در دشمنانم مرا سرزنی می‌کنند و آنانی که برمن دیوانه شده‌اند مرا یعقوب به عمل آورده‌ای. ۵ بیهو خدای ما را تکریم نمایید ونزد قدمگاه او عبادت کنید، که او قدوس است. ۶ موسی و هارون از کاهنانش و سموئیل ازخوانندگان نام او. بیهو را خوانندند و او ایشان مرا برافراشته و به زیر افکنده‌ای. ۱۱ روزهایم مثل سایه زوال پذیر را اجابت فرمود. ۷ در ستون ابر بدیشان سخن گفت. شهادت او گردیده و من مثل گیاه پژمرده شده‌ام. ۱۲ لیکن توای خداوند و فریضه‌ای را که بدیشان داد نگاه داشتند. ۸ ای بیهو خدای جلوس فرموده‌ای تاابدالابد! و ذکر تو تا جمیع نسل هاست! ۱۳ ما توایشان را اجابت فرمودی. ایشان را خدای غفوربودی. اما از توبرخاسته، بر صهیون ترحم خواهی نمود زیراوقتی است که بر او اعمال ایشان انتقام کشیدی. ۹ بیهو خدای ما را متعال بخوانید و رفت کنی و زمان معین رسیده است. ۱۴ چونکه بندگان تو در نزد کوه مقدس او عبادت کنید. زیرا بیهو خدای ما قدوس است. سنگهای وی رغبت دارند و بر خاک او شفقت می‌نمایند. ۱۵

پس امتهتا از نام خداوند خواهند ترسید وجمیع پادشاهان جهان از کبریایی تو. ۱۶ زیراخداوند صهیون را بنا نموده، و در جلال خودظهور فرموده است. ۱۷ به دعای مسکینان توجه نموده، و دعای ایشان را خوار نشمرده است. ۱۸ این برای نسل آینده نوشته می‌شود تا قومی که آفریده خواهند شد خداوند را تسبیح بخوانند. ۱۹ زیرا که از بلندی قدس خودنگریسته، خداوند از آسمان بر زمین نظر افکنده است. ۲۰ تا ناله اسیران را بشنود و آنانی را که به

موت سپرده شده‌اند آزاد نماید. ۲۱ تا نام خداوندرا در صهیون ذکر نمایند و تسبیح او را دراورشلم، ۲۲ هنگامی که قوم‌ها با هم جمع شوند وممالک نیز تا خداوند را عبادت نمایند. ۲۳ توانایی مرا در راه ناتوان ساخت و روزهای مرا کوتاه گردانید. ۲۴ گفتم‌ای خدای من مرا در نصف روزهایم برمدار. سالهای تو تا جمیع نسل‌ها است. ۲۵ از قدیم بنیاد زمین را نهادی وآسمان‌ها عمل دسته‌ای تو است. ۲۶ آنها فانی می‌شوند، لیکن تو باقی هستی و جمیع آنها مثل جامه مندرس خواهند شد. و مثل ردا آنها را تبدیل خواهی کرد و مبدل خواهند شد. ۲۷ لیکن تو همان هستی و سالهای تو تمام نخواهد گردید. ۲۸ فرزندان بندگانانت باقی خواهند ماند و ذریت ایشان در حضور تو پایدار خواهند بود.

۱۰۱ مزمور داود رحمت و انصاف را خواهم سرایید. نزد توای خداوند، تسبیح خواهم خواند. ۲ در طریق کامل به خردمندی رفتارخواهم نمود. نزد من کی خواهی آمد؟ در خانه خود با دل سلیم سالک خواهم شد. ۳ چیزی بد رایش نظر خود نخواهم گذاشت. کار کج روان راکرمره می‌دارم، به من نخواهد چسبید. ۴ دل کج ازمن دور خواهد شد. شخص شریر را نخواهم شناخت. ۵ کسی را که در خفیه به همسایه خودغیبت گوید، هلاک خواهد کرد. کسی را که چشم بلند و دل متکبر دارد تحمل نخواهم کرد. ۶ چشمانم بر امنای زمین است تا بامن ساکن شوند. کسی که به طریق کامل سالک باشد خادم من خواهد بود. ۷ حیلہ گر در خانه من ساکن نخواهدشد. دروغ گو پیش نظر من نخواهد ماند.

۱۰۲ دعای مسکین وقتی که پریشان حال شده، ناله خود را به حضور بیهو می‌ریزد ای خداوند دعای مرا بشنو، و فریادم نزد تو برسد. ۲ در روز تنگی‌ام روی خود را از من میپوشان. گوش خود را به من فراگیر، و روزی که بخوانم مرا به زودی اجابت فرما. ۳ زیرا روزهایم مثل دود تلف شد واستخوانهایم مثل هیزم سوخته گردید. ۴ دل من مثل گیاه زده شده و خشک گردیده است زیراخوردن غذای خود را فراموش می‌کنم. ۵ بهسبب آواز ناله خود، استخوانهایم به گوشت من چسبیده است. ۶ مانند رحیم. ۹ تا به ابد محاکمه نخواهدنمود و خشم را همیشه نگاه

۱۰۳ مزمور داود ای جان من خداوند را متبارک بخوان! و هرچه در درون من است نام قدوس او را متبارک خواند. ۲ ای جان من خداوند را متبارک بخوان! و جمیع احسان های او را فراموش مکن! ۳ که تمام گناهانت را می‌آمزدو همه مرض های تو را شفا می‌بخشد. ۴ که حیات تو را از هاویه فدیه می‌دهد و تاج رحمت و رفت را بر سر تو می‌نهد. ۵ که جان تو را به چیزهای نیکو سیر می‌کند تا جوانی تو مثل عقاب تازه شود. ۶ خداوند عدالت را به‌جا می‌آورد و انصاف را برای جمیع مظلومان. ۷ طریق های خویش را به موسی تعلیم داد و عمل های خود را به بنی اسرائیل. ۸ خداوند رحمان و کریم است دیرغضب و بسیار رحیم. ۹ تا به ابد محاکمه نخواهدنمود و خشم را همیشه نگاه

راحت بخشی، مادامی که حفره برای شیران کنده شود. ۱۴ زیرا امت‌ها گویند خداوند سلطنت گرفته است. ربع مسکون نیز پدیدار خداوند قوم خود را رد نخواهد کرد و میراث خویش را ترک نخواهد نمود. ۱۵ زیرا که داوری به انصاف رجوع خواهد کرد و همه نمود. ۱۶ آسمان شادی کند و زمین مسرور گردد. دریا و پری آن راست دلان پیروی آن را خواهند نمود. ۱۶ کیست که برای من غرش نماید. ۱۷ صحرا و هرچه در آن است، به وجد آید. آنگاه با شیران مقاومت خواهد کرد و کیست که با بدکاران مقابله خواهد نمود. ۱۷ اگر خداوند مددکار من نمی بود، جان من به زودی در خاموشی ساکن می‌شد. ۱۸ چون گفتم که پای من می‌لغزد، پس رحمت توای خداوند مرا تایید نمود. ۱۹ در کثرت اندیشه های دل من، تسلی های توجانم را آسایش بخشید. ۲۰

۹۷ خداوند سلطنت گرفته است، پس زمین شادی کند و جزیره های بسیار مسرور گردند. ۲ ایرها و ظلمت غلیظ گرداگرد اوست. عدل و انصاف قاعده تخت اوست. ۳ آتش پیش روی وی می‌رود و دشمنان او را به اطرافش می‌سوزاند. ۴ برقهایش است و خدایم صخره ملجای من است. ۲۳ و گناه ایشان را بر ایشان راجع خواهد کرد و ایشان را در شرارت ایشان فانی خواهد ساخت. بیهو خدای ما ایشان را فانی خواهد نمود.

۹۵ بیایید خداوند را بسراییم و صخره نجات خود را آواز شادمانی دهیم! ۲ به حضور او با حمد نزدیک بشویم! و با مزامیر او را آواز شادمانی دهیم! ۳ زیرا که بیهو، خدای بزرگ است، ۴ و پادشاه عظیم بر جمیع خدایان. نشیبهای زمین در دست وی است و فرازهای کوهها از آن او. ۵ دریا از آن اوست، او آن را بساخت؛ و دستهای وی خشکی را مصور نمود. ۶ بیایید عبادت و سجده نمایید و به حضور آفریننده خود خداوند زانو زبیم! ۷ زیرا که او خدای ما است! و ما قوم مرتع و گله دست اومی باشیم! امروز کاش آواز او را می‌شنیدید! ۸ دل خود را سخت مسازید، مثل مریبا، مانند یوم مسا در صحرا. ۹ چون اجداد شما مرا آزمودند و تجربه کردند و اعمال مرا دیدند. ۱۰ چهل سال از آن قوم محزون بودم و گفتم: «قوم گمراه دل هستند که طرق مرا نشناختند. ۱۱ پس در غضب خود قسم خوردم، که به آرامی من داخل نخواهند شد.»

۹۸ مزمور برای خداوند سرود تازه بسرایید زیرا کارهای عجیب کرده است. دست راست و بازوی قدوس او، او را مظفر ساخته است. ۲ خداوند نجات خود را اعلام نموده، و عدالتش را به نظر امت‌ها مکشوف کرده است. ۳ رحمت و امانت خود را با خاندان اسرائیل به یاد آورد. همه اقصای زمین نجات خدای ما را دیده‌اند. ۴ ای تمامی زمین، خداوند را آواز شادمانی دهید. روز نجات او را اعلام نمایید. ۳ در میان امت‌ها جلال او را ذکر کنید و کارهای عجیب او را در جمیع قومها. ۴ زیرا خداوند، عظیم است و بی‌نهایت حمید. و او مهیب است بر جمیع خدایان. ۵ زیرا جمیع خدایان امت‌ها بتنهانید، لیکن بیهو آسمانها را آفرید. ۶ و ساکنان آن! ۸ نهرها دستک بزنند! و کوهها با هم ترنم نمایند. ۹ به حضور خداوند زبیم! و کوهها با هم ترنم نمایند. انصاف داوری خواهد کرد و قومها را به راستی.

۹۶ بیهو را سرود تازه بسرایید! ای تمامی زمین خداوند را بسرایید! ۲ خداوند را بسرایید و نام او را متبارک خوانید! روز به روز نجات او را اعلام نمایید. ۳ در میان امت‌ها جلال او را ذکر کنید و کارهای عجیب او را در جمیع قومها. ۴ زیرا خداوند، عظیم است و بی‌نهایت حمید. و او مهیب است بر جمیع خدایان. ۵ زیرا جمیع خدایان امت‌ها بتنهانید، لیکن بیهو آسمانها را آفرید. ۶ و ساکنان آن! ۸ نهرها دستک بزنند! و کوهها با هم ترنم نمایند. ۹ به حضور خداوند زبیم! و کوهها با هم ترنم نمایند. انصاف داوری خواهد کرد و قومها را به راستی.

۹۹ خداوند سلطنت گرفته است، پس قومها بلرزند! بر کروبین جلوس می‌فرماید، زمین متزلزل گردد! ۲ خداوند در صیهون عظیم قدوسیت پرستید! ای تمامی زمین از حضور وی بلرزید! ۱۰ در میان

خویش. ۹ زیرا که تمام روزهای ما در خشم تو سپری شد و مرا به کارهای خودت شادمان ساخته‌ای. به سبب اعمال دستهای سالهای خود را مثل خیالی بسر برده‌ایم. ۱۰ ایام عمر ما هفتاد تو ترنم خواهی نمود. ۵ ای خداوند اعمال تو چه عظیم است سال است و اگر ازینبه، هشتاد سال باشد. لیکن فخر آنها محنت و فکرهای تویی نهایت عمیق. ۶ مرد وحشی این را نمی داند و بطالت است زیرا به زودی تمام شده، پرواز می کنیم. ۱۱ کیست و جاهل در این تامل نمی کند. ۷ وقتی که شیران مثل علف که شدت خشم تو را می داند و غضب تو را چنانکه از تو می باید می‌رویند و جمیع بدکاران می‌شکفند، برای این است که تا به ابد رسید. ۱۲ ما را تعلیم ده تا ایام خود را بشماریم تا دل خردمندی هلاک گردند. ۸ لیکن توای خداوند بر اعلیٰ علیین هستی، تا را حاصل نماییم. ۱۳ رجوع کن‌ای خداوند تا به کی و بر بندگان ابدالاباد. ۹ زیرا اینک دشمنان توای خداوند، هان دشمنان تو خود شفقت فرما. ۱۴ صبحگاهان ما را از رحمت خود سیر کن تا تمامی عمر خود ترنم و شادی نماییم. ۱۵ ما را شادمان گردان به عوض ایامی که ما را مبتلا ساختی و سالهایی که بدی را دیده‌ایم. مسح شده‌ام. ۱۱ و چشم من بر دشمنانم خواهد نگریست و ۱۶ اعمال تو بر بدگانت ظاهر بشود و کبریایی تو بر فرزندان گوشهای من از شیرانی که با من مقاومت می‌کنند خواهد شنید. ایشان. ۱۷ جمال خداوند خدای ما بر ما باد و عمل دستهای ما را ۱۲ عادل مثل درخت خرما خواهد شکفت و مثل سرو آزاد در بر ما استوار ساز. عمل دستهای ما را استوار گردان.

۹۱ آنکه در ستر حضرت اعلیٰ نشسته است، زیر سایه قادر مطلق ساکن خواهد بود. ۲ درباره خداوند می‌گویم که او ملجا و قلعه من است و خدای من که بر او توکل دارم. ۳ زیرا که او تو را از دام صیاد خواهد رهانید و ازو پای خبیث. ۴ به پره‌ای خود تو را خواهد پوشانید و زیر بالهایش پناه خواهی گرفت. راستی او تو را محن و سپر خواهد بود. ۵ از خوفی در شب نخواهی ترسید و نه از تیری که در روز می‌پرد. ۶ و نه از وپایی که در تاریکی می‌خرامد و نه از طاعونی که وقت ظهر فساد می‌کند. ۷ هزار نفر به‌جانب تو خواهند افتاد و ده هزار به‌دست راست تو. لیکن نزد تو نخواهد رسید. ۸ فقط به چشمان خود خواهی نگریست و پاداش شیران را خواهی دید. ۹ زیرا گفتم توای خداوند ملجای من هستی و حضرت اعلیٰ را ماوای خویش گردانیده‌ای. ۱۰ هیچ بدی بر تو

۹۳ خداوند سلطنت را گرفته و خود را به جلال آراسته است. خداوند خود را آراسته و کمر خود را به قوت بسته است. ربع مسکون نیز پایدار گردیده است و جنبش نخواهد خورد. ۲ تخت تو از ازل پایدار شده است و تو از قدیم هستی. ۳ ای خداوند سیلابها برافراشته اند سیلابها آواز خود را برافراشته‌اند. سیلابهاخروش خود را برافراشته‌اند. ۴ فوق آواز آبهای بسیار، فوق امواج زورآور دریا. خداوند در اعلیٰ علیین زورآورتر است. ۵ شهادت تو بی‌نهایت امین است. ای خداوند، قدوسیت خانه تو رامی زبید تا ابدالاباد.

۹۴ ای بیهوده خدای ذوالانتقام، ای خدای ذوالانتقام، تجلی فرما! ۲ ای داور جهان متعال شو و بر متکبران مکافات برسان! ۳ ای خداوند تا به کی شیران، تا به کی شیران فخر خواهند نمود؟ ۴ حرفها می‌زنند و سخنان ستم آمیز می‌گویند. جمیع بدکاران لاف می‌زنند. ای خداوند، قوم تو را می‌شکنند و میراث تو را ذلیل می‌سازند. ۶ بیوه‌زنان و غریبان را می‌کشند و یتیمان را به قتل می‌رسانند. ۷ و می‌گویند یاه نمی بیند و خدای یعقوب ملاحظه نمی نماید. ۸ ای احقمان قوم بفهمید! وای ابلهان کی تعقل خواهید نمود؟ ۹ او که گوش را غرس نمود، آیانه می‌شوند؟ او که چشم را ساخت، آیا نمی بیند؟ ۱۰ او که امت‌ها را

۹۲ مزمور و سرود برای روز سبت خداوند را حمد گفتن نیکو تادیب می‌کند، آیا توبیخ نخواهد نمود، او که معرفت را به انسان است و به نام تو تسبیح خواندن، ای حضرت اعلیٰ. ۲ بامدادان می‌آموزد؟ ۱۱ خداوند فکرهای انسان را می‌داند که محض بطالت رحمت تو را اعلام نمودن و در هر شب امانت تو را. ۳ بر ذات ده اوتار و بر ریاب و به نغمه هجایون و بریظ. ۴ زیرا که‌ای خداوند از شریعت خود او را تعلیم می‌دهی ۱۳ تا او را از روزهای بلا

قصیده ایثان ازراحی رحمت های خداوند را تا به ابد خواهم سرباید. امانت تو را به دهان خود نسلا بعد نسل اعلام خواهم کرد. ۲ زیرا گفتم رحمت بنا خواهد شد تا ابدالآباد و امانت خویش را درافلاک پایدار خواهی ساخت. ۳ با برگزیده خودعهد بسته‌ام. برای بنده خویش داود قسم خورده‌ام. ۴ که ذریت تو را پایدار خواهم ساخت تا ابدالآباد و تخت تو را نسلا بعد نسل بنا خواهم نمود، سلاه. ۵ و آسمانها کارهای عجیب تو را ای خداوند تمجید خواهند کرد و امانت تو را درجماعت مقدسان. ۶ زیرا کیست در آسمانها که باخداوند برابری تواند کرد؟ و از فرزندان زورآوران که را با خداوند تشبیه توان نمود؟ ۷ خدا بی‌نهایت مهیب است در جماعت مقدسان و ترسناک است بر آتانی که گرداگرد او هستند. ۸ ای یهوه خدای لشکرها! کیست‌ای یاه قدیرمانند تو؟ و امانت تو، تو را احاطه می‌کند. ۹ بزرگتر دریا تو مسلط هستی. چون امواجش بلندمی شود، آنها را ساکن می‌گردانی. ۱۰ رهب را مثل کشته شده خرد شکسته‌ای. به بازوی زورآورخویش دشمنانت را پراکنده نموده‌ای. ۱۱ آسمان از آن تو است و زمین نیز از آن تو. ربع مسکون و پری آن را تو بنیاد نهاده‌ای. ۱۲ شمال و جنوب را تو آفریده‌ای. تابور و حرمون به نام تو شادی می‌کنند. ۱۳ بازوی تو با قوت است. دست تو زورآور است و دست راست تو متعال. ۱۴ عدالت و انصاف اساس تخت تو است. رحمت و راستی پیش روی تو می‌خرامند. ۱۵ خوشباجال قومی که آواز شادمانی رامی دانند. در نور روی تو ای خداوند خواهندخرامید. ۱۶ در نام تو شادمان خواهند شد تمامی روز و در عدالت تو سرفراشته خواهند گردید. ۱۷ زیرا که فخر قوت ایشان تو هستی و به رضامندی تو شاخ ما مرتفع خواهد شد. ۱۸ زیرا که سپر ما از آن خداوند است و پادشاه ما از آن قدوس اسرائیل. ۱۹ آنگاه در عالم رویا به مقدس خود خطاب کرده، گفتی که نصرت را بر مردی زورآور نهادم و برگزیده‌ای از قوم را ممتاز کردم. ۲۰ بنده خود داود را یافتم و او را به روغن مقدس خود مسح کردم. ۲۱ که دست من با او استوار خواهد شد. بازوی من نیز او را قوی خواهدگردانید. ۲۲ دشمنی بر او ستم نخواهد کرد و هیچ پسر ظلم بدو اذیت نخواهد رسانید. ۲۳ و خصمان او را پیش روی وی خواهم گرفت و آتانی را که از او نفرت دارند مبتلا خواهم گردانید. ۲۴ و امانت و رحمت من با وی خواهد بود و در نام من شاخ او مرتفع خواهد شد. ۲۵ دست او را بر دریا مستولی خواهم ساخت و دست راست او را بر نهرها. ۲۶ او مرا خواهد خواند که تو پدر من هستی، خدای من و صخره نجات من. ۲۷ من نیز او را نخست زاده خود خواهم ساخت، بلندتر از پادشاهان جهان. ۲۸ رحمت خویش را برای وی نگاه خواهم داشت تا ابدالآباد و عهد من با او استوار خواهد بود. ۲۹ و ذریت وی را

۹۰ دعای موسی مرد خدا ای خداوند مسکن ما تو بوده‌ای، درجمع نسل‌ها، ۲ قبل از آنکه کوهها به وجود آید و زمین ربع مسکون را بیافرینی. از ازل تا به ابد تو خدا هستی. ۳ انسان را به غباربری گردانی، و می‌گویی ای بنی آدم رجوع نمایید. ۴ زیرا که هزار سال در نظر تو مثل دیروزاست که گذشته باشد و مثل پاسی از شب. ۵ مثل سیلاب ایشان را رفته‌ای و مثل خواب شده‌اند. بامدادان مثل گیاهی که می‌روید. ۶ بامدادان می‌شکند و می‌روید. شامگاهان بریده و پژمرده می‌شود. ۷ زیرا که در غضب تو کاهیده می‌شویم و در خشم تو پریشان می‌گردیم. ۸ چونکه گناهان ما را در نظر خود گذارده‌ای و خفایای ما را در نوروری

۸۵ برای سالار مغنیان. مزمور بنی قورح ای خداوند از زمین خود راضی شده‌ای. اسیری یعقوب را بازآورده‌ای. ۲ عصبیان قوم خود را عفو کرده‌ای. تمامی گناهان ایشان را پوشانیده‌ای، سلاه. ۳ تمامی غضب خود را برداشته، و از حدت خشم خویش رجوع کرده‌ای. ۴ ای خدای نجات ما، مارا برگردان. و غیظ خود را از ما بردار. ۵ آیا تا به ابدیا ما غضبتناک خواهی بود؟ و خشم خویش را نسل بعد نسل طول خواهی داد؟ ۶ آیا برگشته مارا حیات نخواهی داد تا قوم تو در تو شادی نمایند؟ ۷ ای خداوند رحمت خود را بر ما ظاهر کن و نجات خویش را به ما عطا فرما. ۸ آنچه خدا بپوه می‌گوید خواهیم شنید زیرا به قوم خود و به مقدسان خویش به سلامتی خواهد گفت تا بسوی جهالت برنگردند. ۹ یقین نجات او به ترسندگان اونزدیک است تا جلال در زمین ما ساکن شود. ۱۰ رحمت و راستی با هم ملاقات کرده‌اند. عدالت و سلامتی یکدیگر را بوسیده‌اند. ۱۱ راستی، از زمین خواهد رویید و عدالت، از آسمان خواهد نگرست. ۱۲ خداوند نیز چیزهای نیکو را خواهد بخشید و زمین مامحصول خود را خواهد داد. ۱۳ عدالت پیش روی او خواهد خرامید و آثار خود را طریقی خواهد ساخت.

۸۶ دعای داود ای خداوند گوش خود را فراگرفته، مرا مستجاب فرما زیرا مسکین و نیازمند هستم! ۲ جان مرا نگاه دار زیرا من متقی هستم. ای خدای من، بنده خود را که بر تو توکل دارد، نجات بده. ۳ ای خداوند بر من کرم فرما زیرا که تمامی روز تو را می‌خوانم! ۴ جان بنده خود را شادمان گردان زیرا ای خداوند جان خود را نزد تو برمی‌دارم. ۵ زیرا تو ای خداوند، نیکو و غفار هستی و بسیار رحیم برای آنانی که تو را می‌خوانند. ۶ ای خداوند دعای مرا اجابت فرما و به آواز تضرع من توجه نما! ۷ در روز تنگی خود تو را خواهم خواند زیرا که مرا مستجاب خواهی فرمود. ۸ ای خداوند در میان خدایان مثل تونیسست و کاری مثل کارهای تو نی. ۹ ای خداوند همه امت‌هایی که آفریده‌ای آمده، به حضور توسجده خواهند کرد و نام تو را تمجید خواهند نمود. ۱۰ زیرا که تو بزرگ هستی و کارهای عجیب می‌کنی. تو تنها خدا هستی. ۱۱ ای خداوند طریق خود را به من بیاموز تا در راستی تو سالک شوم. دل مرا واحد ساز تا از نام تو ترسان باشم. ۱۲ ای خداوند خدای من تو را به تمامی دل حمد خواهم گفت و نام تو را تمجیدخواهم کرد تا ابدالابد. ۱۳ زیرا که رحمت تو به من عظیم است و جان مرا از هابویه اسفل رها نیده‌ای. (Sheol h7585) ۱۴ ای خدا متکبران بر من برخاسته اندو گروهی از ظالمان قصد جان من دارند و تو را در مد نظر خود نمی‌آورند. ۱۵ و تو ای خداوند خدای رحیم و کریم هستی. دیر غضب و پر از رحمت و راستی. ۱۶ بسوی من التفات کن و بر من کرم فرما. قوت خود را به بنده ات بده و پسر کنیز خود را نجات بخش. ۱۷ علامت خوبی را به من بنما تا

۸۷ مزمور و سرود بنی قورح اساس او در کوههای مقدس است. ۲ خداوند دروازه های صهیون را دوست می‌دارد، بیشتر از جمیع مسکن های یعقوب. ۳ سخنهای مجید درباره تو گفته می‌شود، ای شهر خدا! سلاه. ۴ رهب و بابل را از شناسندگان خود ذکر خواهم کرد. اینک فلسطین و صور و حیث، این در آنجا متولد شده است. ۵ و درباره صهیون گفته خواهد شد که این و آن در آن متولد شده‌اند. و خود حضرت اعلی آن را استوار خواهد نمود. ۶ خداوند چون امت‌ها را می‌نویسد، ثبت خواهد کرد که این در آنجا متولد شده است، سلاه. ۷ مغنیان و رقص کنندگان نیز. جمیع چشمه های من در تو است.

۸۸ سرود و مزمور بنی قورح برای سالار مغنیان بر محلت لعنوت. قصیده هیمان ازراحی ای بپوه خدای نجات من، شب و روز نزد تو فریاد کرده‌ام. ۲ دعای من به حضور تو برسد، به ناله من گوش خود را فراگیر. ۳ زیرا که جان من از بلایا پر شده است و زندگانی‌ام به قبر نزدیک گردیده. (Sheol h7585) ۴ از فروروندگان به هابویه شمرده شده‌ام و مثل مرد بی‌تو گشته‌ام. ۵ در میان مردگان منفرد شده، مثل کشتگان که در قبر خوابیده‌اند، که ایشان را دیگر به یاد نخواهی آورد و از دست تو منقطع شده‌اند. ۶ مرا در هابویه اسفل گذاشته‌ای، در ظلمت در زرفیها. ۷ خشم تو بر من سنگین شده است و به همه امواج خود مرا مبتلا ساخته‌ای، سلاه. ۸ آشنایانم را از من دور کرده، و مرا مکروه ایشان گردانیده‌ای محبوس شده، بیرون نمی‌توانم آمد. ۹ چشمانم از مذلت کاهیده شد. ای خداوند، نزد تو فریاد کرده‌ام تمامی روز. دستهای خود را به تودراز کرده‌ام. ۱۰ آیا برای مردگان کاری عجیب خواهی کرد؟ مگر مردگان برخاسته، تو را حمد خواهند گفت؟ سلاه. ۱۱ آیا رحمت تو در قبر مذکور خواهد شد؟ و امانت تو در هلاکت؟ ۱۲ آیا کار عجیب تو در ظلمت اعلام می‌شود و عدالت تودر زمین فراموشی؟ ۱۳ و اما من نزد تو ای خداوند فریاد برآورده‌ام و بامدادان دعای من در پیش تومی‌آید. ۱۴ ای خداوند چرا جان مرا ترک کرده، و روی خود را از من پنهان نموده‌ای. ۱۵ من مستمندو از طفولیت مشرف بر موت شده‌ام. ترسهای تو را متحمل شده، متحیر گردیده‌ام. ۱۶ حدت خشم تو بر من گذشته است و خوف های تو مرا هلاک ساخته. ۱۷ مثل آب دور مرا گرفته است تمامی روز و مرا از هر سو احاطه نموده. ۱۸ یاران و دوستان را از من دور کرده‌ای و آشنایانم را در تاریکی.

راست تو باشد و بر پسر آدم که او را برای خویشتن قوی ساخته‌ای. و آنانی که از تو نفرت دارند، سر خود را برافراشته‌اند. ۳ بر ۱۸ و ما از تو رو نخواهیم تافت. ما راحیات بده تا نام تو را قوم تو مکایدمی اندیشند و بر پناه آوردگان تو مشورت می‌کنند. بخوانیم. ۱۹ ای یهوه، خدای لشکرها ما را بازآور و روی خود را ۴ و می‌گویند: «بیباید ایشان را هلاک کنیم تا قومی نباشند و روشن ساز تانجات یاییم.

۸۱ برای سالار مغنیان برجیتیت. مزمور آساف ترنم نمایید برای خدای که قوت ماست. برای خدای یعقوب آوازشادمانی دهید! ۲ سرود را بلند کنید و دف رابیاورید و بریط دلنواز را با رباب! ۳ کرنا را بنوازید در اول ماه، در ماه تمام و در روز عید ما. ۴ زیرا که این فریضه‌ای است در اسرائیل و حکمی از خدای یعقوب. ۵ این را شهادتی در یوسف تعیین فرمود، چون بر زمین مصر بیرون رفت، جایی که لغتی را که نفهمیده بودم شنیدم: ۶ «دوش او را از بار سنگین آزاد ساختم و دستهای او از سید رها شد. ۷ در تنگی استدعانمودی و تو را خلاصی دادم. در ستر رعد، تو را اجابت کردم و تو را نزد آب مریه امتحان نمودم. ۸ «ای قوم من بشنو و تو را تاکید می‌کنم. وای اسرائیل اگر به من گوش دهی. ۹ در میان تو خدای غیر نباشد و نزد خدای بیگانه سجده نمما. ۱۰ یهوه خدای تو هستم که تو را از زمین مصر برآوردم. دهان خود را نیکو باز کن و آن را پرخواهم ساخت. ۱۱ لیکن قوم من سخن مرانشیندند و اسرائیل مرا ابا نمودند. ۱۲ پس ایشان را به سختی دلشان ترک کردم که به مشورت‌های خود سلوک نمایند. ۱۳ ای

۸۴ برای سالار مغنیان برجیتیت. مزمور بنی قورح ای یهوه کاش که قوم من به من گوش می‌گرفتند و اسرائیل در طریقه‌های من سالک می‌بودند. ۱۴ آنگاه دشمنان ایشان را بزودی به زیر می‌انداختم و دست خود را بر خصمان ایشان برمی‌گرداندم. ۱۵ آنانی که از خداوند نفرت دارند بدو گردن می‌نهادند. اما زمان ایشان باقی می‌بود تا ابدالاباد. ۱۶ ایشان را به نیکوترین گندم می‌پرورد؛ و تو را به غسل از صخره سیر می‌کردم.»

۸۲ مزمور آساف خدا در جماعت خدا ایستاده است. در میان خدایان داوری می‌کند: ۲ «تا به کی به بی‌انصافی داوری خواهید کرد و شیران را طرفداری خواهید نمود؟ ۳ فقیران و یتیمان را دادرسی بکنید. مظلومان و مسکینان را انصاف دهید. ۴ مظلومان و فقیران را بپرانید و ایشان را از دست شیران خلاصی دهید. ۵ «نمی‌دانند و نمی‌فهمند و در تاریکی راه می‌روند و جمیع اساس زمین متزلزل می‌باشد. ۶ من گفتم که شما خدایانید و جمیع شما فرزندان حضرت اعلی. ۷ لیکن مثل آدمیان خواهید مرد و چون یکی از سروران خواهید افتاد!» ۸ ای خدا برخیز و جهان را داوری فرما زیرا که تو تمامی امت‌ها را متصرف خواهی شد.

۸۳ سرود و مزمور آساف ای خدا تو را خاموشی نباشد! ای خدا ساکت مباش و مبارام! ۲ زیرا اینک دشمنانت شورش می‌کنند صباپوت، خوشابحال کسی که بر تو توکل دارد.

نمودند؛ ۴۶ و محصول ایشان را به کرم صد پا سپرد و عمل مقدسات را به وحوش صحرا. ۳ خون ایشان را گرداگرد اورشلیم ایشان را به ملخ داد. ۴۷ تاکستان ایشان را به تگرگ خراب کردو مثل آب ریختند و کسی نبود که ایشان را دفن کند. ۴ نزد درختان جمیز ایشان را به تگرگهای درشت. ۴۸ بهایم ایشان را به تگرگ سپرد و مواشی ایشان را به شعله های برق. ۴۹ و سخریه شده ایم. ۵ تا کی ای خداوند تا به ابد خشمناک خواهی آتش خشم خود را برایشان فرستاد، غضب و غیظ و ضیق را، بود؟ آیا غیرت تو مثل آتش افروخته خواهد شد تا ابدالاباد؟ ۶ قهر به فرستادن فرشتگان شریر. ۵۰ و راهی برای غضب خود مهیا خود را بر امت هایی که تو را نمی شناسند بریز و برمالکی که نام ساخته، جان ایشان را از موت نگاه نداشت، بلکه جان ایشان را تو را نمی خوانند! ۷ زیرا که یعقوب را خورده، و مسکن او را به ویا تسلیم نمود. ۵۱ و همه نخست زادگان مصر را کشت، خراب کرده اند. ۸ گناهان اجداد ما را بر ما بیاد میاور. رحمت اوایل قوت ایشان را در خیمه های حام. ۵۲ و قوم خود را مثل های تو بزودی پیش روی ما آید زیرا که بسیار ذلیل شده ایم. ۹ ای گوسفندان کوچانید وایشان را در صحرا مثل گله راهنمایی نمود. خدا، ای نجات دهنده ما، به خاطر جلال نام خود ما را یاری فرما و ۵۳ وایشان را در امنیت رهبری کرد تا نترسند و در یادشمنان ایشان را پوشانید. ۵۴ و ایشان را به حدودمقدس خود آورد، بدین کوهی امت ها گویند که خدای ایشان کجاست؟ انتقام خون بندگانت که که به دست راست خود تحصیل کرده بود. ۵۵ و امت ها را از ریخته شده است، برامت ها در نظر ما معلوم شود. ۱۱ ناله اسیران حضورایشان راند و میراث را برای ایشان به ریسمان تقسیم کرد و به حضور تو برسد. به حسب عظمت بازوی خود آتانی را که به اسباط اسرائیل را در خیمه های ایشان ساکن گردانید. ۵۶ لیکن موت سپرده شده اند، برهان. ۱۲ وجزای هفت چندان به آغوش خدای تعالی را امتحان کرده، بدو فتنه انگیختند و شهادت او را همسایگان ماریان، برای اهانتی که به تو کرده اند، ای خداوند. نگاه نداشتند. ۵۷ و برگشته، مثل پدران خود خیانت ورزیدند و مثل ۱۳ پس ما که قوم تو و گوسفندان مرتع تو هستیم، تو را تا به ابد کمان خطا کننده منحرف شدند. ۵۸ و به مقامهای بلند خود شکر خواهیم گفت و تسبیح تو را نسلا بعد نسل ذکر خواهیم خشم او را به هیجان آوردند و به بنهای خویش غیرت او را جنبش نمود.

دادند. ۵۹ چون خدایان را بشنید غضبناک گردید و اسرائیل را به شدت مکروه داشت. ۶۰ پس مسکن شیلو را ترک نمود، آن خیمه ای را که در میان آدمیان برپا ساخته بود، ۶۱ و (تابوت) قوت خود را به اسیری داد و جمال خویش را به دست دشمن سپرد، ۶۲ و قوم خود را به شمشیر تسلیم نمود و با میراث خود غضبناک گردید. ۶۳ جوانان ایشان را آتش سوزانید و برای دوشیزگان ایشان سرود نکاح نشد. ۶۴ کاهنان ایشان به دم شمشیر افتادند و بیوه های ایشان نوحه گری نمودند. ۶۵ آنگاه خداوند مثل کسی که خوابیده بود بیدار شد، مثل جباری که از شراب می خروشد، ۶۶ و دشمنان خود را به عقب زد و ایشان را عارابدی گردانید. ۶۷ و خیمه یوسف را رد نموده، سبط افرایم را برنگزید. ۶۸ لیکن سبط یهو را برگزید و این کوه صهیون را که دوست می داشت. ۶۹ و قدس خود را مثل کوههای بلند بنا کرد، مثل جهان که آن را تا ابدالاباد بنیاد نهاد. ۷۰ و بنده خود داود را برگزید و او را از آغلهای گوسفندان گرفت. ۷۱ از عقب میشهای شیرده او را آورد تا قوم او یعقوب و میراث او اسرائیل را رعایت کند. ۷۲ پس ایشان را به حسب کمال دل خود رعایت نمود و ایشان را به مهارت دستهای خویش هدایت کرد.

۷۹ مزمور آساف ای خدا، امت ها به میراث تو داخل شده، هیکل قدس تو را بی عصمت ساختند. اورشلیم را خرابه ها نمودند. که برای خویشتن قوی ساخته ای! ۱۶ مثل هیزم در آتش سوخته ۲ لاشهای بندگانت را به مرغان هوا برای خوراک دادند و گوشت شده و از عتاب روی تو تباه گردیده اند! ۱۷ دست تو بر مرد دست

بخاطر می‌آورم و در دل خود تفکرمی کنم و روح من تفتیش نموده تمامی شب به نورآتش. ۱۵ در صحرا صخره‌ها را بشکافت و است. ۷ مگر خداتا به ابد ترک خواهد کرد و دیگر هرگز راضی ایشان را گویا از لجه های عظیم نوشانید. ۱۶ پس سیلها را از نخواهد شد. ۸ آیا رحمت او تا به ابد زایل شده است؟ و قول صخره بیرون آورد و آب را مثل نهرها جاری ساخت. ۱۷ و بار او باطل گردیده تا ابدالاباد؟ ۹ آیا خدا رفت را فراموش کرده؟ دیگر بر او گناه ورزیدند و برحضرت اعلی در صحرا فتنه انگیزند، و رحمت های خود را در غضب مسدود ساخته است؟ ۱۸ و دردلهای خود خدا را امتحان کردند، چونکه برای شهوات ۱۰ پس گفتم این ضعف من است. زهی سالهای دست راست خود غذا خواستند. ۱۹ و برضد خداتکلم کرده، گفتند: «آیا حضرت اعلی! ۱۱ کارهای خداوند را ذکرخواهم نمود زیرا کار خدا می‌تواند در صحراسفرهای حاضر کند؟ ۲۰ اینک صخره را عجیب تو را که از قدیم است به یاد خواهم آورد. ۱۲ و در جمیع زد و آبهاروان شد و وادیه‌ها جاری گشت. آیا می‌تواند نان رانیز کارهای تو شامل خواهم کرد و در صنعتهای تو تفکرخواهم نمود. بدهد. و گوشت را برای قوم خود حاضر سازد؟» ۲۱ پس خدا این ۱۳ ای خدا، طریقی تو در قدوسیت است. کیست خدای بزرگ را شنیده، غضبناک شد و آتش در یعقوب افروخته گشت و خشم مثل خدا؟ ۱۴ تو خدایی هستی که کارهای عجیب می‌کنی و بر اسرائیل مشتعل گردیدی. ۲۲ زیرا به خدا ایمان نیاوردند و به قوت خویش را بر قوم‌ها معروف گردانیده‌ای. ۱۵ قوم خود را به نجات او اعتماد نمودند. ۲۳ پس ابرها را از بالا امر فرمود و درهای بازوی خویش رهنیده‌ای یعنی بنی یعقوب و بنی یوسف را. ۱۶ آسمان را گشود و ۲۴ من را برایشان بارانید تا بخورند و غله آسمان را ۱۶ آنها تو را دید، ای خدا آنها تو را دیده، متزلزل شد. لجه‌ها نیز را بدیشان بخشید. ۲۵ مردمان، نان زورآوران را خوردند و آذوقه‌ای سخت مضطرب گردید. ۱۷ ابرها آب بریخت و افلاک رعد بداد. برای ایشان فرستاد تا سیر شوند. ۲۶ بادشرقی را در آسمان وزانید و تیرهای تو نیز به هر طرف روان گردید. ۱۸ صدای رعد تو در به قوت خود، بادجنوبی را آورد، ۲۷ و گوشت را برای ایشان گردباد بود و برقه‌ها ربع مسکون را روشن کرد. پس زمین مرتعش و مثل غبار بارانید و مرغان بالدار را مثل ریگ دریا. ۲۸ و آن را در متزلزل گردید. ۱۹ طریقی تو در دریاست و راههای تو در آبهای فراوان خوردند و نیکو سیرشدند و موافق شهوات ایشان بدیشان داد. ۳۰ و آثار تو را نتوان دانست. ۲۰ قوم خود را مثل گوسفندان راهنمایی ایشان از شهوت خود دست نکشیدند. و غذاهوز در دهان ایشان نمودی، به‌دست موسی و هارون.

۷۸ قصیده آساف ای قوم من شریعت مرا بشنویید! گوشهای خود را به سخنان دهانم فراگیرید! ۲ دهان خود را به مثل باز خواهم کرد به چیزهایی که از بنای عالم مخفی بود تنطق خواهم نمود. ۳ که آنها را شنیده و دانسته‌ایم و پدران ما برای ما بیان کرده‌اند. ۴ از فرزندان ایشان آنها را پنهان نخواهیم کرد. تسبیحات خداوند را برای نسل آینده بیان می‌کنیم و قوت او و اعمال عجیبی را که او کرده است. ۵ زیرا که شهادتی در یعقوب برپا داشت و شریعتی در اسرائیل قرار داد و پدران ما را امر فرمود که آنها را به فرزندان خود تعلیم دهند؛ ۶ تا نسل آینده آنها را بدانند و فرزندان که می‌بایست مولود شوند تا ایشان برخیزند و آنها را به فرزندان خود بیان نمایند؛ ۷ و ایشان به خدا توکل نمایند و اعمال خدا را فراموش نکنند بلکه احکام او را نگاه دارند. ۸ و مثل پدران خود نسلی گردن کش و فتنه انگیز نشوند، نسلی که دل خود را راست نساختند و روح ایشان بسوی خدا امین نبود. ۹ بنی افرایم که مسلح و کمان کش بودند، در روز جنگ رو برتافتند. ۱۰ عهد خدا را نگاه نداشتند و از سلوک به شریعت او ابا نمودند، ۱۱ و اعمال و عجایب او را فراموش کردند که آنها را بدیشان ظاهر کرده بود، ۱۲ و در نظر پدران ایشان اعمال عجیب کرده بود، در زمین مصر و در دیار صوعن. ۱۳ دریا را منشق ساخته، ایشان را عبور داد و آنها را مثل توده برپا نمود. ۱۴ و ایشان را در روز به ابر راهنمایی کرد و

بود ۳۱ که غضب خدا برایشان افروخته شده؛ تنومندان ایشان را بکشت و جوانان اسرائیل را هلاک ساخت. ۳۲ با وجود این همه، باز گناه ورزیدند و به اعمال عجیب او ایمان نیاوردند. ۳۳ بنابراین، روزهای ایشان را در بطالت تمام کرد و سالهای ایشان را درترس. ۳۴ هنگامی که ایشان را کشت او را طلبیدند و بازگشت کرده، درباره خدا تفحص نمودند، ۳۵ و به یاد آوردند که خدا صخره ایشان، و خدای تعالی ولی ایشان است. ۳۶ اما به دهان خود او را تملق نمودند و به زبان خویش به اودروغ گفتند. ۳۷ زیرا که دل ایشان با او راست نبود و به عهد وی موتمن نبودند. ۳۸ اما او به حسب رحمانیتش گناه ایشان را عفو نموده، ایشان را هلاک نساخت بلکه بارهاغضب خود را برگردانیده، تمامی خشم خویش را برنیزگفت. ۳۹ و به یاد آورد که ایشان بشرند، بادی که می‌رود و بر نمی‌گردد. ۴۰ چند مرتبه در صحرا بدو فتنه انگیزند و او را در بادیه رنجانیدند. ۴۱ و برگشته، خدا را امتحان کردند و قدوس اسرائیل را اهانت نمودند، ۴۲ و قوت او را به خاطر نداشتند، روزی که ایشان را از دشمن رهنیده بود. ۴۳ که چگونه آیات خود را در مصر ظاهر ساخت و معجزات خود را در دیار صوعن. ۴۴ و نهرهای ایشان را به خون مبدل نمود و رودهای ایشان را تا نتوانستند نوشید. ۴۵ انواع پشه‌ها در میان ایشان فرستاد که ایشان را گزیدند و غوکهایی که ایشان را تباہ

برای من در آسمان؟ و غیر از تو هیچ چیز را در زمین نمی خواهم. **۷۵** برای سالار مغنیان بر لانه‌لک. مزمور و سرود آساف تو را
 ۲۶ اگرچه جسد و دل من زائل گردد، لیکن صخره دلم و حصه
 من خداست تا ابدالابد. **۲۷** زیرا آنانی که از تو دورند هلاک
 خواهند شد. و آنانی را که از تو زنا می کنند، نابود خواهی ساخت.
 ۲۸ و اما مرا نیکوست که به خدا تقرب جویم. بر خداوند بیهوده توکل
 کرده‌ام تا همه کارهای تو را بیان کنم.

۷۴ قصیده آساف چرای خدا ما را ترک کرده‌ای تا به ابدو
 خشم تو بر گوسفندان مرتع خود فروخته شده است؟ **۲** جماعت
 خود را که از قدیم خریدهای، بیاد آور و آن را که فدیه داده‌ای تا
 سبط میراث تو شود و این کوه صهیون را که در آن ساکن بوده‌ای.
 ۳ قدمهای خود را بسوی خرابه های ابدی بردار زیرا دشمن هرچه را
 که در قدس تو بود خراب کرده است. **۴** دشمنان در میان جماعت
 تو غرش می کنند و علمهای خود را برای علامات بریا می نمایند. **۵**
 و ظاهرمی شوند چون کسانی که تیرها را بر درختان جنگل بلند
 می کنند. **۶** و الان همه نقشهای تراشیده آن را به تیرها و چکشها
 خرد می شکنند. **۷** قدس های تو را آتش زده‌اند و مسکن نام تو را
 تا به زمین بی حرمت کرده‌اند. **۸** و در دل خود می گویند آنها را
 تمام خراب می کنیم. پس جمیع کنیسه های خدا را در زمین
 سوزانیده‌اند. **۹** آیات خود را نمی بینیم و دیگر هیچ نمی نیست. و
 در میان ما کسی نیست که بداند تا به کی خواهد بود. **۱۰** ای
 خدا، دشمن تا به کی ملامت خواهد کرد؟ و آیا خصم، تا به ابد
 نام تو را اهانت خواهد نمود؟ **۱۱** چرا دست خود یعنی دست
 راست خویش را بر گردانیده‌ای؟ آن را از گریبان خود بیرون کشیده،
 ایشان را فانی کن. **۱۲** و خدا از قدیم پادشاه من است. او در
 میان زمین نجات‌ها پدید می آورد. **۱۳** تو به قوت خود دریا را منشق
 ساختی و سرهای نهنگان را در آنها شکستی. **۱۴** سرهای لویاتان را
 کوفته، و او را خوراک صحرائشینان گردانیده‌ای. **۱۵** تو چشمه‌ها و
 سیلها را شکافتی و نه‌های دائمی را خشک گردانیدی. **۱۶** روز از
 آن توست و شب نیز از آن تو. نور و آفتاب را تو برقرار نموده‌ای.
۱۷ تمامی حدود جهان را تو پایدار ساخته‌ای. تابستان و زمستان
 را تو ایجاد کرده‌ای. **۱۸** ای خداوند این را بیاد آور که دشمن
 ملامت می کند و مردم جاهل نام تو را اهانت می نمایند. **۱۹**

۷۶ برای سالار مغنیان برذوات اوتار. مزمور و سرود آساف خدا
 در یهودا معروف است و نام او در اسرائیل عظیم! **۲** خیمه او است
 در شالیم و مسکن او در صهیون. **۳** در آنجا، برقه‌های کمان را
 شکست. سپر و شمشیر و جنگ را، سلاه. **۴** تو جلیل هستی و
 مجید، زیاده از کوههای یغما! **۵** قوی دلان تاراج شده‌اند و خواب
 ایشان را در ریود و همه مردان زور آور دست خود رانیافتند. **۶** از
 تو بیخ توای خدای یعقوب، بر اراهه هاو اسبان خوابی گران مستولی
 گردید. **۷** تو مهیب هستی، تو! و در حین غضبت، کیست که
 به حضور تو ایستد؟ **۸** از آسمان داوری را شنوایندی. پس جهان
 بترسید و ساکت گردید. **۹** چون خدا برای داوری قیام فرماید تا
 همه مساکین جهان را خلاصی بخشد، سلاه، **۱۰** آنگاه خشم
 انسان تو را خمد خواهد گفت و باقی خشم را بر کمر خود خواهی
 بست. **۱۱** نذر کنید و وفا نمایند برای بیهوده خدای خود. همه که
 گرداگرد او هستند، هدیه بگذرانند نزد او که مهیب است. **۱۲**
 روح روسا را منقطع خواهد ساخت و برای پادشاهان جهان مهیب
 می باشد.

۷۷ برای سالار مغنیان بر یدوتون. مزمور آساف آواز من بسوی
 خداست و فریادمی کنم. آواز من بسوی خداست گوش خود را به
 من فرا خواهد گرفت. **۲** در روز تنگی خود خداوند را طلب کردم.
 در شب، دست من دراز شده، بازکشیده نگشت و جان من تسلی
 نپذیرفت. **۳** خدا را یاد می کنم و پریشان می شوم. تفکر می نمایم
 و روح من متحیر می گردد، سلاه. **۴** چشمانم را بیدار می داشتی.
 بی تاب می شدم و سخن نمی توانستم گفت. **۵** درباره ایام قدیم
 تفکر کرده‌ام. درباره سالهای زمانهای سلف. **۶** سرودشبانه خود را

جانم با یکدیگر مشورت می کنند ۱۱ و می گویند: «خدا او را ترک کرده است. پس او را تعاقب کرده، بگیرید، زیرا که رهاننده‌ای نیست.» ۱۲ ای خدا از من دور مشو. خدایا به اعانت من تعجیل نما. ۱۳ خصمان جانم خجل و فانی شوند. ۱۴ و اما من دائم امیدوار خواهم بود و بر همه تسبیح تو خواهم افزود. ۱۵ زبانم عدالت تو را بیان خواهد کرد و نجات راتمامی روز. زیرا که حد شماره آن را نمی دانم. ۱۶ در توانایی خداوند یهوه خواهم آمد. و از عدالت تو و بس خبر خواهم داد. ۱۷ ای خدا ازطفولیت مرا تعلیم داده‌ای و تا الان، عجایب تو را اعلان کرده‌ام. ۱۸ پس ای خدا، مرا تا زمان پیری و سفید مویی نیز ترک مکن، تا این طبقه را از بازوی تو خیر دهم و جمیع آیندگان را از توانایی تو. ۱۹ دعاهای داود بن یسی تمام شد.

۷۳ مزمور آساف هراپنه خدا برای اسرائیل نیکوست، یعنی برای آنانی که پاک دل هستند. ۲ و اما من نزدیک بود که پایهایم از راه ما نشان داده‌ای، رجوع کرده، باز ما را زنده خواهی ساخت؛ و برگشته، ما را از عمق‌های زمین برخواهی آورد. ۲۱ بزرگی مرا مزید خواهی کرد و برگشته، مرا تسلی خواهی بخشید. ۲۲ پس من نیز تو را با بریض خواهم ستود، یعنی راستی تو را ای خدای من. و تو را ای قدوس اسرائیل با عود ترنم خواهم نمود. ۲۳ چون برای تو سرود می‌خوانم لبهایم بسیار شادی خواهد کرد و جانم نیز که آن را فدیه داده‌ای. ۲۴ زبانم نیز تمامی روز عدالت تو را ذکر خواهد کرد. زیرا آنانی که برای ضرر من می‌کوشیدند خجل و رسوا گردیدند.

۷۲ مزمور سلیمان ای خدا انصاف خود را به پادشاه ده و عدالت خویش را به پسر پادشاه! ۲ و او قوم تو را به عدالت داوری خواهد نمود و مساکین تو را به انصاف. ۳ آنگاه کوهها برای قوم سلامتی را بار خواهند آورد و تله‌ها نیز در عدالت. ۴ مساکین قوم را دادرسی خواهد کرد؛ و فرزندان فقیر رانجات خواهد داد؛ و ظالمان را زبون خواهد ساخت. ۵ ه تو خواهند رسید، مادامی که آفتاب باقی است و مادامی که ماه هست تا جمیع طبقات. ۶ او مثل باران بر علف زار چیده شده فرود خواهد آمد، و مثل بارشهایی که زمین را سیراب می‌کند. ۷ در زمان او صالحان خواهند شکفت و وفور سلامتی خواهد بود، مادامی که ماه نیست نگردد. ۸ و او حکمرانی خواهد کرد از دریا تا دریا و از نهر تا اقصای جهان. ۹ به حضور وی صحرائشینان گردن خواهند نهاد و دشمنان او خاک را خواهند لیسید. ۱۰ پادشاهان ترشیش و جزایر هدایا خواهند آورد. پادشاهان شبا و سبارمغانها خواهند رسانید. ۱۱ جمیع سلاطین او را تعظیم خواهند کرد و جمیع امت‌ها او را بندگی خواهند نمود. ۱۲ زیرا چون مسکین استغاثه کند، او را راهی خواهد داد و فقری را که رهاننده‌ای ندارد. ۱۳ بر مسکین و فقیر کرم خواهد فرمود و جانهای مساکین را نجات خواهد بخشید. ۱۴ جانهای ایشان را از ظلم و ستم فدیه خواهد داد و خون ایشان در نظر وی گران بهای است

وقوع هایی که جنگ را دوست می‌دارند پراکنده ساخته است. مطمئن هستند دامی باشد. ۲۳ چشمان ایشان تارگردد تا نبینند. و ۳۱ سروران از مصر خواهند آمد و حبشه دستهای خود را نزد خدا کمرهای ایشان را دائم لرزان گردان. ۲۴ خشم خود را بر ایشان بریز بزدی درازخواهد کرد. ۳۲ ای ممالک جهان برای خدا سرود و سورت غضب تو ایشان را دریابد. ۲۵ خانه های ایشان مخروبه بخوایند. برای خداوند سرود بخوایند، سلا. ۳۳ برای او که بر گردد و در خیمه های ایشان هیچ کس ساکن نشود. ۲۶ زیرا فلک الافلاک قدیمی سوار است. اینک آواز خود را می‌دهد آوازی برکسی که تو زده‌ای جفامی کند و دردهای کوفتگان تو را اعلان که پرفوت است. ۳۴ خدایا به قوت توصیف نمایند. جلال وی بر می‌نماید. ۲۷ گناه بر گناه ایشان مزید کن و درعدالت تو داخل اسرائیل است و قوت او در افلاک. ۳۵ ای خدا از قدسهای خود نشوند. ۲۸ از دفتر حیات محو شوند و با صالحین مرقوم نگردند. مهیب هستی. خدای اسرائیل قوم خود را قوت و عظمت می‌دهد. ۲۹ و اما من، مسکین و دردمند هستم. پس‌ای خدا، نجات تو مرا سرفراز سازد. ۳۰ و نام خدا را با سرود تسبیح خواهم خواند و مبارک باد خدا.

۶۹ برای سالار مغنیان بر سوسنها. مزمور داود خدایا مرا نجات ده! زیرا آنها به‌جان من درآمده است. ۲ در خلایب ژرف فرورفته‌ام، جایی که نتوان ایستاد. به آبهای عمیق درآمده‌ام و سیل مرا می‌پوشاند. ۳ از فریاد خودخسته شده‌ام و گلوی من سوخته و چشمانم از انتظار خدا تار گردیده است. ۴ آنانی که بی‌سبب از من نفرت دارند، از میوه‌های سرم زیادهند و دشمنان ناحق من که قصد هلاکت من دارند زورآورند. پس آنچه نگرفته بودم، رد کردم. ۵ ای خدا، تو حماقت مرا می‌دانی و گناهانم از تو مخفی نیست. ۶ ای خداوند بیهوش صباوت، منتظرین تو به‌سبب من خجل نشوند. ای خدای اسرائیل، طالبان تو به‌سبب من رسوا نگردند. ۷ زیرا به‌خاطر تو متحمل عار گردیده‌ام و رسوایی روی من، مرا پوشیده است. ۸ نزدبرادرانم اجنبی شده‌ام و نزد پسران مادر خود غریب. ۹ زیرا غیرت خانه تو مرا خورده است و ملامت های ملامت کنندگان تو بر من طاری گردیده. ۱۰ روزه داشته، جان خود را مثل اشک ریخته‌ام. و این برای من عار گردیده است. ۱۱ پلاس را لباس خود ساخته‌ام و نزد ایشان ضرب‌المثل گردیده‌ام. ۱۲ دروازه نشینان درباره من حرف می‌زنند و سرود می‌گسارن گشته‌ام. ۱۳ و اما من، ای خداوند دعای خود را در وقت اجابت نزد تو می‌کنم. ای خدا در کثرت رحمانیت خود و راستی نجات خود مرا مستجاب فرما.

۷۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود به جهت یادگاری خدایا، برای نجات من بشتاب! ای خداوند به اعانت من تعجیل فرما! ۲ آنانی که قصد جان من دارند، خجل و شرم‌منده شوند، و آنانی که در بدی من رغبت دارند، روپرگردانیده و رسوا گردند، ۳ و آنانی که هه هه می‌گویند، به‌سبب خجالت خویش رو برگردانیده شوند. ۴ و اما جمیع طالبان تو، در تو وجد و شادی کنند، و دوست دارندگان نجات تو دائم گویند: «خدا متعال باد!» ۵ و اما من مسکین و فقیر هستم. خدایا برای من تعجیل کن. تو مددکار و نجات‌دهنده من هستی. ای خداوند تاخیر منما.

۷۱ در توای خداوند پناه برده‌ام، پس تا به ابد خجل نخواهم شد. ۲ به عدالت خودم را خلاصی ده و برهان. گوش خود را به من فراگیر و مرا نجات ده. ۳ برای من صخره سکونت باش تا همه وقت داخل آن شوم. تو به نجات من امر فرموده‌ای، زیرا صخره و قلعه من تو هستی. ۴ خدایا مرا از دست شیر برهان و از کف بدکار و ظالم. ۵ زیراای خداوند بیهوش، تو امید من هستی و از طفولیتم اعتماد من بوده‌ای. ۶ از شکم بر توانداخته شده‌ام. از رحم مادرم ملجای من توبوده‌ای و تسبیح من دائم درباره تو خواهد بود. ۷ بسیاری را آیتی عجیب شده‌ام. لیکن تو ملجای زورآور من هستی. ۸ دهانم از تسبیح تو پر است واز کبریایی تو تمامی روز. ۹ در زمان پیری مرا دور مینداز چون قوتم زایل شود مرا ترک منما. ۱۰ زیرا دشمنانم بر من حرف می‌زنند و مترصدان نوشانیدند. ۲۲ پس مانده ایشان پیش روی ایشان تله باد و چون

و به نام توترنم خواهند نمود.» سلاه. ۵ بیاید کارهای خدا را در صحراها سوار است. نام او یهوه است! به حضورش به وجد مشاهده کنید. او درکارهای خود به بنی آدم مهیب است. ۶ دریا آید! ۵ پدر یتیمان و داور بیهوشان، خداست در مسکن قدس را به خشکی مبدل ساخت و مردم از نهر با پا عبورکردند. در آنجا خود! ۶ خدا بی کسان را ساکن خانه می گرداند و اسیران را به بدو شادی نمودیم. ۷ در توانایی خود تا به ابد سلطنت می کند و رستگاری بیرون می آورد، لیکن فتنه انگیزان در زمین تفتیده ساکن چشمانش مراقب امت‌ها است. فتنه انگیزان خویشش را برنیزرانند، خواهند شد. ۷ ای خدا هنگامی که پیش روی قوم خود بیرون سلاه. ۸ ای قوم‌ها، خدای ما را متبارک خوانید و آواز تسیح او را رفتی، هنگامی که در صحرا خرامیدی، سلاه. ۸ زمین متزلزل بشنویند. ۹ که جانهای ما را در حیات قرار می دهد و نمی گذارد شد و آسمان به حضور خدا بارید. این سینا نیز از حضور خدا، که پایهای مالغزش خورد. ۱۰ زیراای خدا تو ما را امتحان کرده‌ای خدای اسرائیل. ۹ ای خدا باران نعمت‌ها بارانیدی و میراث را و ما را غل گذاشته‌ای چنانکه نقره راغال می گذارند. ۱۱ ما را به چون خسته بود مستحکم گردانیدی. ۱۰ جماعت تو در آن ساکن دام درآوردی و باری گران بر پشتهای ما نهادی. ۱۲ مردمان را بر شدند. ای خدا، به جود خویش برای مساکین تدارک دیده‌ای. سرما سوار گردانیدی و به آتش و آب درآمدیم. پس ما را به جای ۱۱ خداوند سخن را می دهد. مبشرات انبوه عظیمی می شوند. ۱۲ خرم بیرون آوردی. ۱۳ قربانی های سوختنی به خانه تو خواهم ملوک لشکرها فرار کرده، منزه می شوند. و زنی که در خانه مانده آورد. نذرهای خود را به تو وفا خواهم نمود، ۱۴ که لپهای خود را است، غارت را تقسیم می کند. ۱۳ اگرچه در آغله‌ها خوابیده بودید، بر آنها گشودم و در زمان تنگی خود آنها را به زبان خود آوردم. ۱۵ لیکن مثل بالهای فاخته شده اید که به نقره پوشیده است و پرهایش قربانی های سوختنی پرواری را نزد تو خواهم گذرانید. گوساله‌ها به طلای سرخ. ۱۴ چون قادر مطلق پادشاهان را در آن پراکنده و بزها را با بخور قوجها ذبح خواهم کرد، سلاه. ۱۶ ای همه ساخت، مثل برف بر صلومن درخشان گردید. ۱۵ کوه خدا، کوه خداترسان بیاید و بشنوید تا از آنچه او برای جان من کرده است، کوهی با قله های افراشته کوه باشان است. ۱۶ خیر دم. ۱۷ به دهانم نزد او آواز خود را بلند کردم و تسیح بلند ای کوههای باقله های افراشته، چرا نگرانی؟ بر این کوهی که بر زبان من بود. ۱۸ اگر بدی را در دل خود منظور می داشتم، خدا برای مسکن خود برگزیده است هر آینه خداوند در آن تا به خداوند مرا نمی شنید. ۱۹ لیکن خدا مرا شنیده است و به آواز ابد ساکن خواهد بود. ۱۷ اربابه های خدا کرورها و هزارهاست. دعای من توجه فرموده. ۲۰ متبارک باد خدا که دعای مرا ازخود، خداوند در میان آنهاست و سینا در قدس است. ۱۸ براعلی عیبن صعود کرده، و اسیران را به اسیری برده‌ای. از آدمیان بخششها و رحمت خویش را از من برنگردانیده است.

۶۷ برای سالار مغنیان. مزمور و سرود برذوات اوتار خدا بر ما رحم کند و ما را مبارک سازد و نور روی خود را بر ما متجلی فرماید! سلاه. ۲ تا راه تو در جهان معروف گردد و نجات تو به جمیع امت‌ها. ۳ ای خدا قوم‌ها تو را حمد گویند. جمیع قوم‌ها تو را حمد گویند. ۴ امت‌ها شادی و ترنم خواهند نمود زیرقوم‌ها را به انصاف حکم خواهی نمود و امت های جهان را هدایت خواهی کرد، سلاه. ۵ ای خدا قوم‌ها تو را حمد گویند. جمیع قوم‌ها تو را حمد گویند. ۶ آنگاه زمین محصول خود را خواهد داد و خدا خدای ما، ما را مبارک خواهد فرمود. ۷ خدا ما را مبارک خواهد فرمود. و تمامی اقصای جهان از او خواهند رسید.

۶۸ برای سالار مغنیان. مزمور و سرود داود خدا برخیزد و دشمنانش پراکنده شوند! و آنانی که از او نفرت دارند ازحضورش بگریزند! ۲ چنانکه دود پراکنده می‌شود، ایشان را پراکنده ساز، و چنانکه موم پیش آتش گداخته می‌شود، همچنان شیران به حضور خدا هلاک گردند. ۳ اما صالحان شادی کنند و در حضور خدا به وجد آیند و به شادمانی خرسند شوند. ۴ برای خدا سرود بخوانید و به نام او ترنم نمایید و راهی درست کنید برای او که

۶۲ برای یدوتون سالار مغنیان. مزبور داود جان من فقط برای ۴ بار بزره آراسته‌اند. ۴ تا در کمپنهای خود بر مرد کامل بیندازند. خدا خاموش می‌شود زیرا که نجات من از جانب اوست. ۲ او تنها صخره و نجات من است و قلعه بلند من. پس بسیار جنبش نخواهم خورد. ۳ تا به کی بر مردی هجوم می‌آورد تا همگی شما او راهلاک کنید مثل دیوار خمشده و حصار جنبش خورده؟ ۴ و او راهاک کنید مثل دیوار خمشده و حصار جنبش خورده؟ ۴ و دروغ را دوست می‌دارند. به زبان خود برکت می‌دهند و در دل خود لعنت می‌کنند، سلاه. ۵ ای جان من فقط برای خدا خاموش شو زیرا که امید من از وی است. ۶ او تنها صخره و نجات من است و قلعه بلند من تا جنبش نخورم. ۷ برخداست نجات و جلال من. صخره قوت من و پناه من در خداست. ۸ ای قوم همه وقت بر او توکل کنید و دل‌های خود را به حضور وی بریزید. زیرا خدا ملجای ماست، سلاه. ۹ البته بنی آدم بطالت‌اند و بنی بشر دروغ. در ترازو بالا می‌روند زیرا جميع از بطالت سبکترند. ۱۰ بر ظلم توکل نکنید و بر غارت مغرور مشوید. چون دولت افزوده شود دل در آن مبنیدید. ۱۱ خدا یک بارگفته است و دو بار این را شنیده‌ام که قوت از آن خداست. ۱۲ ای خداوند رحمت نیز از آن تو است، زیرا به هر کس موافق عملش جزا خواهی داد.

۶۵ برای سالار مغنیان. مزبور و سرود داود ای خدا، تسبیح در صهیون منتظر توست. و نذرهای تو وفا خواهد شد. ۲ ای که دعا می‌شنوی! نزد تو تمامی بشر خواهند آمد. ۳ گناهان بر من غالب آمده است. توتقصیرهای مرا کفاره خواهی کرد. ۴ خوشایحال کسی که او را برگزیده، و مقرب خود ساخته‌ای تا به درگاههای تو ساکن شود. از نیکویی خانه توسیر خواهیم شد و از

۶۳ مزبور داود هنگامی که در صحرای یهودا بود ای خدا، تو خدای من هستی. در سحر تو را خواهم طلبید. جان من تشنه تو است و جسم مشتاق تو در زمین خشک تشنه بی‌آب. ۲ اقصای جهان و ساکنان بعیده دریا هستی. ۶ و کوهها را به قوت چنانکه در قدس بر تو نظر کردم تا قوت و جلال تو را مشاهده کنم. ۳ چونکه رحمت تو از حیات نیکوتر است. پس لبهای من ترا تسبیح خواهد خواند. ۴ از این رو تا زنده هستم تو را متبارک خواهد خواند. و دستهای خود را به نام تو خواهم برافراشت. ۵ و شام را شادمان می‌سازی. ۹ از زمین تفقد نموده، آن را سیراب جان من سیر خواهد شد چنانکه از مغز و پیه. و زبان من به لبهای شادمانی تو را حمد خواهد گفت، ۶ چون تو را بر بستر خود یاد می‌آورم و در پاسهای شب در تو تفکر می‌کنم. ۷ زیرا تو مددکار پشسته هایش را سیراب می‌کنی و مرزهایش را پست می‌سازی. به من بوده‌ای و زیر سایه بالهای تو شادی خواهم کرد. ۸ جان من به تو جسیبیده است و دست راست تو مرا تایید کرده است. ۹ و اما آنانی که قصد جان من دارند هلاک خواهند شد و در اسفل زمین می‌چکانند. ۱۲ مرتع‌های صحرا نیز می‌چکانند. و کمر تنها به فرو خواهند رفت. ۱۰ ایشان به دم شمشیر سپرده می‌شوند و شادمانی بسته شده است. ۱۳ چمنها به گوسفندان آراسته شده نصیب شغالها خواهند شد. ۱۱ اما پادشاه در خدا شادی خواهد کرد و هرکه بدو قسم خورد فخر خواهند نمود. زیرا دهان دروغ‌گویان سرایند. بسته خواهد گردید.

۶۴ برای سالار مغنیان. سرود و مزبور ای تمامی زمین، برای

۶۴ برای سالار مغنیان. مزبور داود ای خدا وقتی که تضرع می‌نمایم، آواز ما بشنو و حیاتم را از خوف دشمن نگاه دار! ۲ مرا او جلال او را توصیف نماید! ۳ خدا را گویند: «چه مهیب است از مشاورت شیرین پنهان کن و ازهنگامه گناهکاران. ۳ که زبان خود را مثل شمشیرتیز کرده‌اند و تیرهای خود یعنی سخنان تلخ ۴ تمامی زمین تو را پرستش خواهند کرد و تو را خواهند سرایید

خواند. ۱۰ زیرا رحمت تو تا آسمانها عظیم است و راستی تو تا افلاک. ۱۱ خدایا بر آسمانها متعال شو. و جلال تو بر تمامی جهان. ۱۵ و برای خوراک پراکنده شوند و سیر نشده، شب را بسر برند.

۵۸ برای سالار مغنیان برلاتهک. مکتوم داود آیا فی الحقیقت به عدالتی که گنگ است سخن می گویند؟ وای بنی آدم آیاه راستی داوری می نمایید؟ ۲ بلکه در دل خود شرازهها به عمل می آورید و ظلم دستهای خود را در زمین از میزان درمی کنید. ۳

شیران از رحم منحرف هستند. از شکم مادر دروغ گفته، گمراه می شوند. ۴ ایشان را زهری است مثل زهر مار. مثل افعی کر که گوش خود را می بندد. ۵ ه آوازافسونگران را نمی شنود، هرچند به مهارت افسون می کند. ۶ ای خدا دندانهایشان را در دهانشان بشکن. ای خداوند دندانهای شیران را خرد بشکن. ۷ گداخته خشمناک بودی، بسوی مارجوع فرما! ۲ زمین را متزلزل ساخته، مثل آب بگذرند. چون او تیره‌ای خود را می اندازد، در آن راشکافتی! شکستگیهایش را شفا ده زیرا به جنبش آمده ساعت منقطع خواهند شد. ۸ مثل حلزون که گداخته شده، است. ۳ چیزهای مشکل را به قوم خود نشان داده‌ای. باده می گذرد. مثل سقط زن، آفتاب را نخواهند دید. ۹ قبل از آنکه سرگردانی به مانوشانیده‌ای. ۴ علمی به ترسندگان خود داده‌ای دیگرهای شما آتش خارا را احساس کند. آنها را چه تر و چه خشک خواهد رفت. ۱۰ مرد عادل چون انتقام را دید شادی خواهد نمود. پایهای خود را به خون شیر خواهد شست. ۱۱ و مردم خواهند گفت: «هرآینه ثمره‌ای برای عادلان هست. هر آینه خدایی هست که در جهان داوری می کند.»

۵۹ برای سالار مغنیان بر لاتنهک. مکتوم داود وقتی که شاول فرستاد که خانه را کشیک بکشند تا او را بکشند ای خدایم مرا از دشمنانم برهان! مرا از مقاومت کنندگانم برافراز! ۲ مرا از گناهکاران خلاصی ده! و از مردمان خون ریزهایی بخش! ۳ زیرا اینک برای جانم کمین می سازند و زورآوران به ضد من جمع شده‌اند، بدون تقصیر من ای خداوند و بدون گناه من. ۴ بی قصور من می شتابند و خود را آماده می کنند. پس برای ملاقات من بیدار شو و ببین.

۵ اما توای بیهوه، خدای صباپوت، خدای اسرائیل! بیدار شده، همه امت‌ها را مکافات برسان و بر غداران بدکار شفقت مفرما، سلاه. ۶ شامگاهان برمی گردند و مثل سنگ بانگ می کنند و در شهردور می زنند. ۷ از دهان خود بدی را فرومی ریزند. در لپهای ایشان شمشیرهاست. زیرا می گویند: «کیست که بشنود؟» ۸ و اما توای خداوند، بر ایشان خواهی خندید و تمامی امت‌ها را استهزا خواهی نمود. ۹ ای قوت من بسوی تو انتظار خواهم کشید زیرا خدا قلعه بلند من است. ۱۰ خدای رحمت من پیش روی من خواهد رفت. خدا مرا بردشمنانم نگران خواهد ساخت. ۱۱ ایشان را به قتل مرسان. ۱۲ به سبب گناه زبان و سخنان لپهای خود، در تکبیر خویش گرفتار شوند. و به عوض لعنت و دروغی که می گویند، ۱۳ ایشان را فانی کن در غضب فانی کن تا نیست گردند و بدانند وفاکنم.

۶۰ برای سالار مغنیان بر سوسن شهادت. مکتوم داود فریاد مرا بشنو! و دعای مرا اجابت فرما! ۲ از اقصای جهان تو را خواهم خواند، هنگامی که دلم بیهوش می شود، مرا به صخره‌ای که از من بلندتر است هدایت نما. ۳ زیرا که تو ملجای من بوده‌ای و برج قوی از روی دشمن. ۴ در خیمه تو ساکن خواهم بود تا ابد آباد. زیر سایه بالهای تو پناه خواهم برد، سلاه. ۵ زیرا توای خدا نذرهای مرا شنیده‌ای و میراث ترسندگان نام خود را به من عطا کرده‌ای. ۶ بر عمر پادشاه روزها خواهی افزود و سالهای اوتا نسل‌ها باقی خواهد ماند. ۷ حضور خدا خواهد نشست تا ابد آباد. رحمت و راستی را مهیا کن تا او را محافظت کنند. ۸ پس نام تو را تا به ابد خواهم سرایید تا هر روز نذرهای خود را

مخدکار من است. خداوند از تایید کنندگان جان من است. حيله ساز، روزهای خودرا نیمه نخواهند کرد، لیکن من بر تو توکل ۵ بدی رابر دشمنان من خواهد برگردانید. به راستی خودریشه خواهم داشت.

ایشان را بکن. ۶ قربانی های تبرعی نزد توخواهم گذرانید و نام تو رای خداوند حمدخواهم گفت زیرا نیکوست. ۷ چونکه از جمیع تنگیها مرا خلاصی داده‌ای، و چشم من بردشمنانم نگریسته است.

۵۵ برای سالار مغنیان. قصیده داود بر ذوات اوتار ای خدا به دعای من گوش بگیر! و خودرا از تضرع من پنهان مکن! ۲ به من گوش فراگیر و مرا مستجاب فرما! زیرا که در تفکر خودمتهحیرم و ناله می کنم. ۳ از آواز دشمن و به سبب ظلم شریر، زیرا که ظلم بر من می اندازند ویا خشم بر من جفا می کنند. ۴ دل من در اندرونم پیچ و تاب می کند، و ترسهای موت بر من افتاده است.

۵ ترس و لرز به من درآمده است. وحشتی هولناک مرا درگرفته است. ۶ و گفتم کاش که مرابالها مثل کبوتر می بود تا پرواز کرده، استراحت می یافتم. ۷ هرآینه بجای دور می پریدم، و درصحرا ماوا می گزیدم، سلاه. ۸ می شتافتم بسوی پناهگاهی، از باد تند و از طوفان شدید. ۹ ای خداوند آنها را هلاک کن و زبانهایشان را تفریق نما زیرا که در شهر ظلم و جنگ دیده‌ام. ۱۰ روز و شب بر حصارهایش گردش می کنند وشرارت و مشقت در میانش می باشد.

۱۱ فسادها در میان وی است و جور و حيله از کوچه هایش دور نمی شود. ۱۲ زیرا دشمن نبود که مرا ملامت می کرد والا تحمل می کردم؛ و خصم من نبود که بر من سربلندی می نمود؛ والا خود را از وی پنهان می ساختم. ۱۳ بلکه تو بودی ای مرد نظیر من!

ای یار خالص و دوست صدیق من! ۱۴ که با یکدیگرمشورت شیرین می کردیم و به خانه خدا در انبوه می خرامیدیم. ۱۵ موت بر ایشان ناگهان آید وزنده بگور فرو روند. زیرا شرارت در مسکن های ایشان و در میان ایشان است. (Sheol h7585) ۱۶ و اما من نزد خدا فریاد می کنم و خداوند مرا نجات خواهد داد. ۱۷ شامگاهان و صبح وظهر شکایت و ناله می کنم و او آواز مرا خواهد شنید.

۱۸ جانم را از جنگی که بر من شده بود، بسلامتی فدیة داده است. زیرا بسیاری با من مقاومت می کردند. ۱۹ خدا خواهد شنید و ایشان را جواب خواهد داد، او که از ازل نشسته است، سلاه. زیراکه در ایشان تبدیلهای نیست و از خدانمی ترسند. ۲۰ دست خود را بر صلح اندیشان خویش دراز کرده، و عهد خویش را شکسته است. ۲۱ سخنان چرب زبانش نرم، لیکن دلش جنگ است. سخنانش چرب تر از روغن لیکن شمشیرهای برهنه است.

۲۲ نصیب خود را به خداوند بسیار و تو را رزق خواهد داد. او تا به ابدنخواهد گذاشت که مرد عادل جنبش خورد. ۲۳ وتوای خدا ایشان را به چاه هلاکت فرو خواهی آورد. مردمان خون ریز و امت ها حمد خواهم گفت. تو را در میان قومها تسبیح خواهم

۵۷ برای سالار مغنیان برلا تهلک. مکتوم داود وقتی که از حضور شاول به مغاره فرار کرد ای خدا بر من رحم فرما، بر من رحم فرما! زیرا جانم در تو پناه می برد، و درسایه بالهای تو پناه می برم تا این بلایا بگذرد. ۲ نزدخدای تعالی آواز خواهم داد، نزد خدایی که همه چیز را برابم تمام می کند. ۳ از آسمان فرستاده، مرا خواهد رهناید. زیرا تعاقب کننده سخت من ملامت می کند، سلاه. خدا رحمت و راستی خودرا خواهد فرستاد. ۴ جان من در میان شیران است. در میان آتش افروزان می خواهم یعنی آدمیانی که دندانهایشان نيزه‌ها و تیرهاست. و زبان ایشان شمشیر برنده است.

۵ ای خدا بر آسمانها متعال شو و جلال تو بر تمامی جهان. ۶ دامی برای پایهایم مهیا ساختند و جانم خم گردید. چاهی پیش رویم کنند، و خود در میانش افتادند، سلاه. ۷ دل من مستحکم است خدایا دل من مستحکم است. سرود خواهم خواند و ترنم خواهم نمود. ۸ ای جلال من بیدار شو! ای برپت وعود بیدار شو!

صیحگاهان من بیدار خواهم شد. ۹ ای خداوند تو را در میان امت ها حمد خواهم گفت. تو را در میان قومها تسبیح خواهم

کوهها را می شناسم و وحوش صحرا نزد من حاضرند. ۱۲ اگر گرسنه می بودم تورا خبر نمی دادم. زیرا ربع مسکون و پری آن از آن من است. ۱۳ آیا گوشت گاو را بخورم و خون بزها را بنوشم؟ ۱۴ برای خدا قربانی تشکر را بگذاران، و نذرهای خویش را به حضرت اعلی و فائما. ۱۵ پس در روز تنگی مرا بخوان تا تو توخواهد گذرانیدی.

۵۲ برای سالار مغنیان. قصیده داود وقتی که دوآغ ادومی آمد و شاول را خبر داده، گفت که داود به خانه اخیملک رفت ای جبار چرا از بدی فخر می کنی؟ رحمت خدا همیشه باقی است. ۲ زبان تو شرارت را اختراع می کند، مثل استره تیز، ای حیل ساز! ۳ بدی را از نیکویی بیشتر دوست می داری و دروغ را زیادتر از راست گویی، سلاه. ۴ همه سخنان مهلک را دوست می داری، ای زبان حیل ساز! ۵ خدا نیز تو را تا به ابد هلاک خواهد کرد تو را برده، از مسکن تو خواهد کند و ریشه تورا از زمین زندگان، سلاه. ۶ عادلان این را دیده، خواهند ترسید و بر او خواهند خندید. ۷ هان این کسی است که خدا را قلعه خویش نمود بلکه به کثرت دولت خود توکل کرد و از بدی خویش خود را زورآور ساخت. ۸ و اما من مثل زیتون سبز در خانه خدا هستم. به رحمت خدا توکل می دارم تا ابد آباد. ۹ تو را همیشه حمد خواهم گفت، زیرا تو این را کرده ای. و انتظار نام تو را خواهم کشید زیرا نزد مقدسان تو نیکوست.

۵۱ برای سالار مغنیان. مزمور داود وقتی که ناتان نبی بعد از درآمدنش به بتشیع نزد او آمد ای خدا به حسب رحمت خود بر من رحم فرما. به حسب کثرت رفت خویش گناهانم را محو ساز. ۲ مرا از عصیانم به کلی شست و شوده و از گناهم مرا ظاهر کن. ۳ زیرا که من به معصیت خود اعتراف می کنم و گناهم همیشه در نظر من است. ۴ به تو و به تو تنها گناه ورزیده، و در نظر تو این بدی را کرده ام. تا درکلام خود مصدق گردی و در داوری خویش مرکزی شوی. ۵ اینک در معصیت سرشته شدم و مادرم درگناه به من آبتن گردید. ۶ اینک برآستی در قلب راغب هستی. پس حکمت را در باطن من به من بیاموز. ۷ با زوفا پاک کن تا طاهر شوم. مرا شست و شو کن تا از برف سفیدتر گردم. ۸ شادی و خرمی را به من بشنوان تا استخوانهایی که کوبیده ای به وجد آید. ۹ روی خود را از گناهانم بیوشان و همه خطایای مرا محو کن. ۱۰ ای خدادل طاهر در من بیافزین و روح مستقیم در باطنم تازه بساز. ۱۱ مرا از حضور خود مینداز، و روح قدوس خود را از من مگیر. ۱۲ شادی نجات خود را به من باز ده و به روح آزاد مرا تابید فرما. ۱۳ آنگاه طریق تو را به خطاکاران تعلیم خواهم داد، و گناه کاران بسوی تو بازگشت خواهند نمود. ۱۴ مرا از خونها نجات ده! ای خدایی که خدای نجات من هستی! تا زبانم به عدالت تو ترنم نماید. ۱۵ خداوند! لیهام را بگشا تا زبانم بتسبیح تو را اخبار نماید. ۱۶ زیرا قربانی را دوست نداشتی والا می دادم. قربانی سوختنی را پسند نکردی. ۱۷ قربانی

۵۳ برای سالار مغنیان بر ذوات اوتار. قصیده داود احق در دل خود می گوید که خدایی نیست. فاسد شده، شرارت مکروه کرده اند. و نیکوکاری نیست. ۲ خدا از آسمان بر بنی آدم نظر انداخت تا ببیند که فهیم و طالب خدایی هست. ۳ همه ایشان مرتد شده، با هم فاسد گردیده اند. نیکوکاری نیست یکی هم نی. ۴ آیا گناهکاران بی معرفت هستند که قوم مرا می خورند چنانکه نان می خورند و خدا را نمی خوانند؟ ۵ آنگاه سخت ترسان شدند، جایی که هیچ ترس نبود. زیرا خدا استخوانهای محاصره کننده تو را از هم پاشید. آنها را خجل ساخته ای زیرا خدا ایشان را رد نموده است. ۶ کاش که نجات اسرائیل از صهیون ظاهر می شد. وقتی که خدا اسیری قوم خویش را برگرداند، یعقوب وجد خواهد نمود و اسرائیل شادی خواهد کرد.

در جهان پیدا نمود. ۹ او جنگها را تا اقصای جهان تسکین می دهد. کمان را می شکنند و نیزه را قطع می کند و ارا به ها را به آتش می سوزاند. ۱۰ باز ایستید و بدانید که من خدا هستم. در میان امت ها، متعال و در جهان، متعال خواهم شد. ۱۱ یهوه صبا یوت با ماست و خدای یعقوب قلعه بلند ما، سلاه.

۴۷ برای سالار مغنیان. مزمور بنی قورح ای جمیع امت ها دستک زیند. نزد خدایه آواز شادی بانگ بر آورید. ۲ زیرا خداوند متعال و مهیب است و بر تمامی جهان خدای بزرگ. ۳ قوم ها را در زیر ما مغلوب خواهد ساخت و طایفه ها را در زیر پایهای ما. ۴ میراث ما را برای ما خواهد برگزید یعنی جلالت یعقوب را که دوست می دارد، سلاه. ۵ خدا به آواز بلند صعود نموده است. خداوند به آواز کرنا. ۶ تسبیح بخوانید، خدا را تسبیح بخوانید. تسبیح بخوانید، پادشاه ما را تسبیح بخوانید. ۷ زیرا خدا پادشاه تمامی جهان است. به خردمندی تسبیح بخوانید. ۸ خدا بر امت ها سلطنت می کند. خدا بر تخت قدس خود نشسته است. ۹ سروران قوم ها با قوم خدای ابراهیم جمع شده اند زیرا که سپرهای جهان از آن خداست. او بسیار متعال می باشد.

۴۸ سرود و مزمور بنی قورح خداوند بزرگ است و بی نهایت مجید، در شهر خدای ما و در کوه مقدس خویش. ۲ جمیل در بلندی اش و شادی تمامی جهان است کوه صهیون، در جوانب شمال، قریه پادشاه عظیم. ۳ خدا در قصرهای آن به ملجای بلند معروف است. ۴ زیرا اینک پادشاهان جمع شدند، و با هم درگذشتند. ۵ ایشان چون دیدند متعجب گردیدند. و در حیرت افتاده، فرار کردند. ۶ لرزه بر ایشان در آنجا مستولی گردید و درد شدیدی مثل زنی که می زاید. ۷ تو کشتیهای ترشیش را به باد شرقی شکستی. ۸ چنانکه شنیده بودیم، همچنان دیده ایم، در شهر یهوه صبا یوت، در شهر خدای ما؛ خدا آن را تا ابدالآباد مستحکم خواهد ساخت، سلاه. ۹ ای خدا در رحمت تو تفکر کرده ایم، در اندرون هیکل تو. ۱۰ ای خدا چنانکه نام تو است، همچنان تسبیح تو نیز تا اقصای زمین. دست راست تو از عدالت پر است. ۱۱ کوه صهیون شادی می کند و دختران یهودا به وجد می آیند، به سبب داوریهای تو. ۱۲ صهیون را طواف کنید و گرداگرد او بخرامید و برجهای وی را بشمارید. ۱۳ دل خود را به حصارهایش بنهید و در قصرهایش تامل کنید تا طبقه آینده را اطلاع دهید. ۱۴ زیرا این خدا، خدای ماست تا ابدالآباد و ما را تا به موت هدایت خواهد نمود.

۵۰ مزمور آساف خدا، خدا یهوه تکلم می کند و زمین را از مطلع آفتاب تا به مغربش می خواند. ۲ از صهیون که کمال زیبایی است، خدا تجلی نموده است. ۳ خدای ما می آید و سکوت نخواهد نمود. آتش پیش روی او می بلعد. و طوفان شدید گرداگرد وی خواهد بود. ۴ آسمان را از بالا می خواند و زمین را، تا قوم خود را داوری کند: «۵ مقدسان مرا نزد من جمع کنید، که عهد را با من به قربانی بسته اند.» ۶ و آسمانها از انصاف او خیر خواهند داد. زیرا خدا خود داوار است، سلاه. ۷ «ای قوم من بشنو تا سخن گویم. وای اسرائیل تا برایت شهادت دهم که خدا، خدای تومن هستم. ۸ درباره قربانی هایت تو را توبیخ نمی کنم و قربانی های سوختنی تو دائم در نظر من است. ۹ گوساله ای از خانه تو نمی گیرم و نه بز از آغل تو. ۱۰ زیرا که جمیع حیوانات جنگل از آن منند و بهایی می که بر هزاران کوه می باشند. ۱۱ همه پرندگان

۴۹ برای سالار مغنیان. مزمور بنی قورح ای تمامی قوم ها این را بشنوید! ای جمیع سکنه ربع مسکون این را گوش گیرید! ۲ ای

نمایند. و مرا به کوه مقدس تو و مسکن های تو رسانند. ۴ آنگاه جان ما به خاک خم شده است و شکم ما به زمین چسبیده. ۲۶ به مذبح خدا خواهیم رفت، بسوی خدایی که سرور و خرمی من به جهت اعانت ما برخیزد و بخاطر رحمانیت خود ما را فدیة ده. است. و توراى خدا، خدای من با برپت تسبیح خواهیم خواند. ۵ ای جان من چرا منحنی شده‌ای؟ و چرا درمن پریشان گشته‌ای؟ امید بر خدا دار. زیرا که او را باز حمد خواهیم گفت، که نجات روی من و خدای من است.

۴۴ برای سالار مغنیان. قصیده بنی قورح ای خدا به گوشهای خود شنیده‌ایم و پیدران ما، ما را خبر داده‌اند، از کاری که در روزهای ایشان و در ایام سلف کرده‌ای. ۲ تو به دست خود امت‌ها را بیرون کردی، اما ایشان را غرس نمودی. قومها را تباه کردی، اما ایشان را منتشر ساختی. ۳ زیرا که به شمشیر خود زمین را تسخیر نکردند و بازوی ایشان را نجات نداد. بلکه دست راست تو و بازو و نور روی تو. زیرا از ایشان خرسند بودی. ۴ ای خدا تو پادشاه من هستی. پس برنجات یعقوب امر فرما. ۵ به مدد تو دشمنان خود را خواهیم افکند و به نام تو مخالفان خویش را پایمال خواهیم ساخت. ۶ زیرا بر کمان خود توکل نخواهم داشت و شمشیر مرا خلاصی نخواهد داد. ۷ بلکه تو ما را از دشمنان ما خلاصی دادی و میغضان ما را خجل ساختی. ۸ تمامی روزبر خدا فخر خواهیم کرد و نام تو را تا به ابد تسبیح خواهیم خواند، سلاه. ۹ لیکن الان تو ما را دورانداخته و رسوا ساخته‌ای و با لشکرهای ما بیرون نمی آیی. ۱۰ و ما را از پیش دشمن روگردان ساخته‌ای و خصمان ما برای خویشتن تاراج می کنند. ۱۱ ما را مثل گوسفندان برای خوراک تسلیم کرده‌ای و ما را در میان امت‌ها پراکنده ساخته‌ای. ۱۲ قوم خود را بی بپها فروختی و از قیمت ایشان نفع نبردی. ۱۳ ما را نزد همسایگان ماعار گردانیدی. اهانت و سخریه نزد آتانی که گرداگرد مایند. ۱۴ ما را در میان امت حاضرالمثل ساخته‌ای. جنبانیدن سر در میان قوم‌ها. ۱۵ و رسوایی من همه روزه در نظر من است. و خجالت رویم مرا پوشانیده است، ۱۶ از آواز ملامت گو و فحاش، از روی دشمن و انتقام گیرنده. ۱۷ این همه بر ما واقع شد. اما تو را فراموش نکردیم و در عهد تو خیانت نوزیدیم. ۱۸ دل ما به عقب برنگرید و پایهای ما از طریق تو انحراف نوزیدیم. ۱۹ هرچند ما را در مکان اژدرها کوبیدی و ما را به سایه موت پوشانیدی. ۲۰ نام خدای خود را هرگز فراموش نکردیم و دست خود را به خدای غیر برنیفراشتیم. ۲۱ آیا خدا این را غوررسی نخواهد کرد؟ زیرا او خفایای شعبه هایش شهر خدا را فرحناک می سازد و مسکن قدوس حضرت قلب رامی داند. ۲۲ هر آینه به خاطر تو تمامی روز کشته می شویم و مثل گوسفندان ذبح شمرده می شویم. ۲۳ ای خداوند بیدار شو چراخوابیده‌ای؟ برخیز و ما را تا به ابد دور مینداز. ۲۴ چرا روی خود را پوشانیدی و ذلت و تنگی ما را فراموش کردی؟ ۲۵ زیرا که

۴۶ برای سالار مغنیان. سرود بنی قورح برعلاموت خدا ملجا و قوت ماست، و مددکاری که در تنگیها فور یافت می شود. ۲ پس نخواهیم رسید، اگرچه جهان مبدل گردد و کوهها در قعر دریا به لرزش آید. ۳ اگرچه آبهایش آشوب کنند و به جوش آیند خدای خود را هرگز فراموش نکردیم و دست خود را به خدای غیر برنیفراشتیم. ۲۱ آیا خدا این را غوررسی نخواهد کرد؟ زیرا او خفایای شعبه هایش شهر خدا را فرحناک می سازد و مسکن قدوس حضرت قلب رامی داند. ۲۲ هر آینه به خاطر تو تمامی روز کشته می شویم و مثل گوسفندان ذبح شمرده می شویم. ۲۳ ای خداوند بیدار شو چراخوابیده‌ای؟ برخیز و ما را تا به ابد دور مینداز. ۲۴ چرا روی خود را پوشانیدی و ذلت و تنگی ما را فراموش کردی؟ ۲۵ زیرا که

روی (خشم) خود را از من بگردان تا فرحناک شوم قبل از آنکه خداوند بر من رحم نما. جان مرا شفا بده زیرا به توگناه ورزیده‌ام.» رحلت کنم و نایاب گردم.

۴۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود انتظار بسیار برای خداوند کشیده‌ام، وبه من مایل شده، فریاد مرا شنید. ۲ و مرا از چاه هلاکت برآورد و از گل لجن و پایهایم را برصخره گذاشته، قدمهایم را مستحکم گردانید. ۳ و سرودی تازه در دهانم گذارد یعنی حمد خدای ما. را بسیاری چون این را ببینند ترسان شده، برخداوند توکل خواهند کرد. ۴ خوشایحال کسی که بر خداوند توکل دارد و به متکبران ظالم و مرتدان دروغ مایل نشود. ۵ ای یهوه خدای ما چه بسیار است کارهای عجیب که تو کرده‌ای و تدبیرهایی که برای ما نموده‌ای. در نزد تو آنها را تقویم نوان کرد، اگر آنها را تقریر و بیان بکنم، از حد شمار زیاده است. ۶ در قربانی و هدیه رغبت نداشتی. اما گوشهای مرا باز کردی. قربانی سوختنی و قربانی گناه را نخواستی. ۷ آنگاه گفتم: «اینک می‌آیم! در طومار کتاب درباره من نوشته شده است. ۸ در بجا آوردن اراده توای خدای من رغبت می‌دارم و شریعت تو در اندرون دل من است.» ۹ در جماعت بزرگ به عدالت بشارت داده‌ام. اینک لبهای خود را باز نخواهم داشت و توای خداوند می‌دانی. ۱۰ عدالت تو را در دل خود مخفی نداشته‌ام. امانت و نجات تو را بیان کرده‌ام. رحمت و راستی تو را از جماعت بزرگ پنهان نکرده‌ام. ۱۱ پس توای خداوند لطف خود را از من باز مدار. رحمت و راستی تو دائم مرا محافظت کند. ۱۲ زیرا که بلاهای بیشمار مرا احاطه می‌کند. گناهانم دور مرا گرفته است به حدی که نمی‌توانم دید. از مویهای سر من زیاده است و دل من مرا ترک کرده است. ۱۳ ای خداوند مرحمت فرموده، مرا نجات بده. ای خداوند به اعانت من تعجیل فرما. ۱۴ آنانی که قصد هلاکت جان من دارند، جمیع خجیل و شرمنده شوند. و آنانی که در بدی من رغبت دارند، به عقب برگردانیده و رسوا گردند. ۱۵ آنانی که بر من هه می‌گویند، به سبب خجالت خویش حیران شوند. ۱۶ و اما جمیع طالبان تو در تو وجد و شادی نمایند و آنانی که نجات تو را دوست دارند، دائم گویند که خداوند بزرگ است. ۱۷ و اما من مسکین و فقیر هستم و خداوند درباره من تفکر می‌کند. تو معاون و نجات‌دهنده من هستی. ای خدای من، تاخیر مفرما.

۴۲ برای سالار مغنیان. قصیده بنی قورح چنانکه آهو برای نهرهای آب شدت اشتیاق دارد، همچنان‌ای خدا جان من اشتیاق جماعت بزرگ به عدالت بشارت داده‌ام. اینک لبهای خود را باز نخواهم داشت و توای خداوند می‌دانی. ۱۰ عدالت تو را در دل خود مخفی نداشته‌ام. امانت و نجات تو را بیان کرده‌ام. رحمت و راستی تو را از جماعت بزرگ پنهان نکرده‌ام. ۱۱ پس توای خداوند لطف خود را از من باز مدار. رحمت و راستی تو دائم مرا محافظت کند. ۱۲ زیرا که بلاهای بیشمار مرا احاطه می‌کند. گناهانم دور مرا گرفته است به حدی که نمی‌توانم دید. از مویهای سر من زیاده است و دل من مرا ترک کرده است. ۱۳ ای خداوند مرحمت فرموده، مرا نجات بده. ای خداوند به اعانت من تعجیل فرما. ۱۴ آنانی که قصد هلاکت جان من دارند، جمیع خجیل و شرمنده شوند. و آنانی که در بدی من رغبت دارند، به عقب برگردانیده و رسوا گردند. ۱۵ آنانی که بر من هه می‌گویند، به سبب خجالت خویش حیران شوند. ۱۶ و اما جمیع طالبان تو در تو وجد و شادی نمایند و آنانی که نجات تو را دوست دارند، دائم گویند که خداوند بزرگ است. ۱۷ و اما من مسکین و فقیر هستم و خداوند درباره من تفکر می‌کند. تو معاون و نجات‌دهنده من هستی. ای خدای من، تاخیر مفرما.

۴۳ ای خدا مرا داوری کن و دعوی مرا باقوم بیرحم فیصل زمین مبارک خواهد بود و او را به آزوری دشمنانش تسلیم نخواهی کرد. ۳ خداوند او را بر بستریماری تایید خواهد نمود. تمامی خوابگاه او را در بیماریش خواهی گسترانید. ۴ من گفتم: «ای

را می‌داند و میراث ایشان خواهد بود تا ابدالاباد. ۱۹ در زمان بی‌حس و بی‌نهایت کوفته شده‌ام و از فغان دل خود نعره می‌زنم. بلا خجیل نخواهند شد، و در ایام حط سیر خواهند بود. ۲۰ ای خداوند تمامی آرزوی من در مد نظر تو است و ناله های من زیراشیران هلاک می‌شوند و دشمنان خداوند مثل خرمی مرتها از تو مخفی نمی‌باشد. ۱۰ دل من می‌طبد و قوتم از من رفته فانی خواهند شد. بلی مثل دخان فانی خواهند گردید. ۲۱ شیر است و نور چشمانم نیز با من نیست. ۱۱ دوستان و رفیقانم از قرض می‌گیرد و وفا نمی‌کند و اما صالح رحیم و بخشنده است. بلای من برکنار می‌ایستند و خویشان من دور ایستاده‌اند. ۱۲ ۲۲ زیرا آنانی که از وی برکت یابند وارث زمین گردند. و اما آنانی که خداوند قدمهای انسان فتنه انگیز می‌گویند و تمام روزحیه را تفکر می‌کنند. ۱۳ و اما رامستحکم می‌سازد، و در طریق هایش سرور می‌دارد. ۲۴ اگرچه من مثل کر نمی‌شوم. مانند گنگم که دهان خود را باز نکند. بیفتد افکنده نخواهد شد زیرا خداوند دستش را می‌گیرد. ۲۵ من ۱۴ و مثل کسی گردیده‌ام که نمی‌شوند و کسی که در زبانش جوان بودم والان پیر هستم و مرد صالح را هرگز متروک ندیده‌ام و نه نسلش را که گدای نان بشوند. ۲۶ تمامی روز رؤف است و قرض بپوهه خدایم جواب خواهی داد. ۱۶ چونکه گفتم مبادا بر من دهنده. و ذریت او مبارک خواهد بود. ۲۷ از بدی برکنار شو و شادی نمایند و چون پایم بلغزد بر من تکبر کنند. ۱۷ زیرا که برای نیکویی بکن. پس ساکن خواهی بود تا ابدالاباد. ۲۸ زیرا خداوند افتادن نصب شده‌ام و درد من همیشه پیش روی من است. ۱۸ زیرا انصاف را دوست می‌دارد و مقدسان خود را ترک نخواهد فرمود. گناه خود را اخبار می‌نمایم و از خطای خود غمگین هستم. ۱۹ ایشان محفوظ خواهند بود تا ابدالاباد. و اما نسل شیر منقطع خواهد شد. ۲۹ صالحان وارث زمین خواهند بود و در آن تا به ابد سکونت خواهند نمود. ۳۰ دهان صالح حکمت را بیان می‌کند و می‌رسانند. بر من عداوت می‌ورزند زیرا نیکویی را پیروی می‌کنم. زبان او انصاف را ذکر می‌نماید. ۳۱ شریعت خدای وی در دل اوست. پس قدمهایش نخواهد لغزید. ۳۲ شیر برای صالح کسین می‌کند و قصد قتل وی می‌دارد. ۳۳ خداوند او را در دستش ترک نخواهد کرد و چون به داوری آید بر وی فتوا خواهد داد. ۳۴

۳۹ برای یدوتون سالار مغنیان. مزمور داود گفتم راههای خود را حفظ خواهم کرد تا به زبانم خطا نوزم. دهان خود را به لجام نگاه خواهم داشت، مادامی که شیر پیش من است. ۲ من گنگ بودم و خاموش و از نیکویی نیز سکوت کردم و درد من به حرکت آمد. ۳ دلم در اندرونم گرم شد. چون تفکر می‌کردم آتش افروخته گردید. پس به زبان خود سخن گفتم. ۴ ای خداوند اجل مرا بر من معلوم ساز و مقدارایامم را که چیست تا بفهمم چه قدر فانی هستم. ۵ اینک روزهایم را مثل یک وجب ساخته‌ای و زندگانی‌ام در نظر تو هیچ است. یقین هر آدمی محض بظالت قرار داده شد، سلاه. ۶ اینک انسان در خیال رفتار می‌کند و محض بظالت مضطرب می‌گردد. ذخیره می‌کند و نمی‌داند کیست که از آن منتظر خداوند باش و طریق او را نگاه دار تا تو را به وراثت زمین برافزارد. چون شیران منقطع شوند آن را خواهی دید. ۳۵ شیر را دیدم که ظلم پیشه بود و مثل درخت بومی سبز خود را بهر سومی کشید. ۳۶ اما گذشت و اینک نیست گردید و او را جستجو کردم و یافت نشد. ۳۷ مرد کامل راملاحظه کن و مرد راست را ببین زیرا که عاقبت آن مرد سلامتی است. ۳۸ اما خطاکاران جمیع هلاک خواهند گردید و عاقبت شیران منقطع خواهد شد. ۳۹ و نجات صالحان از خداوند است و در وقت تنگی او قلعه ایشان خواهد بود. ۴۰ و خداوند ایشان را اعانت کرده، نجات خواهد داد. ایشان را از شیران خلاص کرده، خواهد رهانید. زیرا بر او توکل دارند.

۳۸ مزمور داود برای تذکر ای خداوند مرا در غضب خود توبیخ منما و در خشم خویش تادیبم فرما. ۲ زیرا که تیره‌ای تو در من فرو رفته و دست تو بر من فرود آمده است. ۳ در جسد من به سبب غضب تو صحتی نیست و در استخوانهایم به سبب خطای خودم سلامتی نی. ۴ زیرا گناهانم از سرم گذشته است. مثل بارگران از طاقتم سنگین ترشده. ۵ جراحات من متعفن و مقروح شده است، به سبب حماقت من. ۶ به خود می‌پیچم و بی‌نهایت منحنی شده‌ام. تمامی روز ماتم کنان تردد می‌کنم. ۷ زیرا کمر من و به فریادم گوش بده و از اشکهایم ساکت مباش، زیرا که من از سوزش پر شده است و در جسد من صحتی نیست. ۸ من غریب هستم در نزد تو و نزول هستم مثل جمیع پدران خود. ۱۳

روی جفاکنندگانم ببند و به‌جان من بگو من نجات تو هستم. ۴ برای سالار مغنیان. مزبور داود بنده خداوند معصیت شیرین خجل و رسوا شوند آنانی که قصد جان من دارند و آنانی که بداندیش منند، برگردانیده و خجل شوند. ۵ مثل کاه پیش روی باد باشند و فرشته خداوند ایشان را براند. ۶ راه ایشان تاریکی و لغزنده باد. و فرشته خداوند ایشان را تعاقب کند. ۷ زیرا دام خود را برای من بی‌سبب درحفره‌ای پنهان کردند که آن را برای جان من بی‌جهت کنده بودند. ۸ هلاکت ناگهانی بدو برسد و دامی که پنهان کرد خودش را بگیرد و در آن به هلاکت گرفتار گردد. ۹ و اما جان من در خداوند‌وجد خواهد کرد و در نجات او شادی خواهند نمود. ۱۰ همه استخوانهایم می‌گویند «ای خداوند‌کیست مانند تو که مسکین را از شخص قوی تر از او می‌رهاند و مسکین و فقیر را از تاراج کننده وی.» ۱۱ شاهدان کینه ور برخاسته‌اند. چیزهایی را که نمی‌دانستم از من می‌پرسند. ۱۲ به عوض نیکویی بدی به من می‌کنند. جان مرا بیکس گردانیده‌اند. ۱۳ و اما من چون ایشان بیمار می‌بودم پلاس می‌پوشیدم. جان خود را به روزه می‌رنجانیدم و دعایم به سینه‌ام برمی‌گشت. ۱۴ مثل آنکه اودوست و برادرم می‌بود، سرگردان می‌رفتم. چون کسی که برای مادرش ماتم گیرد، از حزن خم می‌شدم. ۱۵ ولی چون افتادم شادی کنان جمع شدند. آن فرومایگان بر من جمع شدند. و کسانی که نشناخته بودم مرا دریدند و ساکت نشدند. ۱۶ مثل فاجرانی که برای نان مسخرگی می‌کنند. دندانهای خود را بر من می‌افشردند. ۱۷ ای خداوند تا به کی نظر خواهی کرد! جانم را از خرابیهای ایشان برهان و یگانه مرا از شیربچگان. ۱۸ و تو را در جماعت بزرگ حمد خواهم گفت. ترا در میان قوم عظیم تسبیح خواهم خواند. ۱۹ تا آنانی که بی‌سبب دشمن منند، بر من فخر نکنند. و آنانی که بر من بی‌سبب بغض می‌نمایند، چشمک زنند. ۲۰ زیرا برای سلامتی سخن نمی‌گویند و برآنانی که در زمین آرامند سخنان حيله آمیز را تفکر می‌کنند. ۲۱ و دهان خود را بر من باز کرده، می‌گویند هه هه چشم ما دیده است. ۲۲ ای خداوند تو آن را دیده‌ای پس سکوت مفرما. ای خداوند از من دور مباش. ۲۳ خویشتن را برانگیز و برای داد من بیدار شو، ای خدای من و خداوند من برای دعوی من. ۲۴ ای یهوه خدایم مرا موافق عدل خود داد بده، میاداد بر من شادی نمایند. ۲۵ تادر دل خود نگویند اینک مراد ما. تا نگویند او را بلعیده‌ایم. ۲۶ و آنانی که در بدی من شادند، با هم خجل و شرمند شوند. و آنانی که بر من تکبر می‌کنند، به خجلت و رسوایی ملبس شوند. ۲۷ آنانی که خواهان حق منند ترم و شادی نمایند. و دائم گویند خداوند بزرگ است که به سلامتی بنده خود رغبت دارد. ۲۸ و زیانم عدالت تو را بیان خواهد کرد و تسبیح تو را تمامی روز.

۳۶ برای سالار مغنیان. مزبور داود بنده خداوند معصیت شیرین در اندرون دل من می‌گوید که ترس خدا در مد نظر او نیست. ۲ زیرا خویشتن را در نظر خود تملق می‌گوید تا گنااهش ظاهر نشود و مکروه نگردد. ۳ سخنان زبانش شرارت و حيله است. ازدانشمندی و نیکوکاری دست برداشته است. ۴ شرارت را بر بستر خود تفکر می‌کند. خود را به راه ناپسند قائم کرده، از بدی نفرت ندارد. ۵ ای خداوند رحمت تو در آسمانهاست و امانت تو تا افلاک. ۶ عدالت تو مثل کوههای خداست و احکام تو لجه عظیم. ای خداوندانسان و بهایم را نجات می‌دهی. ۷ ای خدا رحمت تو چه ارجمند است. بنی آدم زیر سایه بالهای تو پناه می‌برند. ۸ از چربی خانه تو شاداب می‌شوند. از نهر خوشیهای خود ایشان را می‌نوشانی. ۹ زیرا که نزد تو چشمه حیات است و در نور تو نور را خواهیم دید. ۱۰ رحمت خود را برای عارفان خود مستدام فرما و عدالت خود را برای راست دلان. ۱۱ پای تکبر بر من نیاید و دست شیران مرا گریزان نسازد. ۱۲ در آنجا بگذرداران افتاده‌اند. ایشان انداخته شده‌اند و نمی‌توانند برخاست.

۳۷ مزبور داود به‌سبب شیریان خویشتن را مشوش مساز و بر فتنه انگیزان حسد میر. ۲ زیرا که مثل علف به زودی بریده می‌شوند و مثل علف سبز پرمزده خواهند شد. ۳ بر خداوند توکل نما و نیکویی بکن. در زمین ساکن باش و از امانت پرورده شو. ۴ و در خداوند متمتع بپر، پس مسالت دل تو را به تو خواهد داد. ۵ طریق خود را به خداوند بسپار و بر وی توکل کن که آن را انجام خواهد داد. ۶ و عدالت تو را مثل نور بیرون خواهد آورد و انصاف تو را مانند ظهر. ۷ نزد خداوند ساکت شو و منتظر او باش و از شخص فرخنده طریق و مرد حيله گر خود رامشوش مساز. ۸ از غضب برکنار شو و خشم را ترک کن. خود را مشوش مساز که البته باعث گناه خواهد شد. ۹ زیرا که شیریان منقطع خواهند شد. و اما منتظران خداوند وارث زمین خواهند بود. ۱۰ هان بعد از اندک زمانی شیرین نخواهد بود. در مکانش تامل خواهی کرد و نخواهد بود. ۱۱ و اما حلیمان وارث زمین خواهند شد و از فراوانی سلامتی متلذذ خواهند گردید. ۱۲ شیر بر مرد عادل شورا می‌کند و دندانهای خود را بر او می‌افشرد. ۱۳ خداوند بر او خواهد خندید، زیرا می‌بیند که روز او می‌آید. ۱۴ شیریان شمشیر را برهنه کرده و کمان را کشیده‌اند تا مسکین و فقیر را ببندازند و راست روان را مقتول سازند. ۱۵ شمشیر ایشان به دل خود ایشان فرو خواهد رفت و کمانهای ایشان شکسته خواهد شد. ۱۶ نعمت اندک یک مرد صالح بهتر است، از اندوخته های شیریان کثیر. ۱۷ زیرا که بازوهای شیریان، شکسته خواهد شد. و اما صالحان را خداوند تأیید می‌کند. ۱۸ خداوند روزهای کاملان

۳۲ قصیده داود خوشابحال کسی که عصبان او آرمزیده شد و گناه وی مستور گردید. ۲ خوشابحال کسی که خداوند به وی جرمی در حساب نیاورد. و در روح او حيله‌ای نمی باشد. ۳ هنگامی که خاموش می بودم، استخوانهایم پوسیده می شد از نعرای که تمامی روز می زدم. ۴ چونکه دست تو روز و شب بر من سنگین می بود. رطوبتم به خشکی تابستان مبدل گردید، سلاه. ۵ به گناه خود نزد تو اعتراف کردم و جرم خود را مخفی نداشتم. گفتم: عصبان خود را نزد خداوند اقراری کنم. پس تو آلاش گناهم را عفو کردی، سلاه. ۶ از این رو هر مقدسی در وقت اجابت نزد تو دعا خواهد کرد. وقتی که آبهای بسیار به سیلان آید، هرگز بدو نخواهد رسید. ۷ توملجای من هستی مرا از تنگی حفظ خواهی کرد. مرا به سرودهای نجات احاطه خواهی نمود، سلاه. ۸ تو را حکمت خواهم آموخت و براهی که باید رفت ارشاد خواهم نمود و تو را به چشم خود که بر تو است نصیحت خواهم فرمود. ۹ مثل اسب و قاطر بی فهم مباشید که آنها را برای بستن به دهنه و لگام زینت می دهند، والا نزدیک تونخواهند آمد. ۱۰ غمهای شریر بسیار می باشد. اما هر که برخداوند توکل دارد رحمت او را احاطه خواهد کرد. ۱۱ ای صالحان در خداوند شادی و وجد کنید وای همه راست دلان ترنم نمائید.

۳۳ ای صالحان در خداوند شادی نمائید، زیرا که تسبیح خواندن رستان رامی شاید. ۲ خداوند را بربط حمد بگویید. با عودده تار او را سرود بخوانید. ۳ سرودی تازه برای او بسرایید. نیکو بنوازید با آهنگ بلند. ۴ زیرا کلام خداوند مستقیم است و جمیع کارهای او با امانت است. ۵ عدالت و انصاف را دوست می دارد. جهان از رحمت خداوند پر است. ۶ به کلام خداوند آسمانها ساخته شد و کل جنود آنها به نفع دهان او. ۷ آبهای دریا را مثل توده جمع می کند و لجه‌ها را در خزانه‌ها ذخیره می نماید. ۸ تمامی اهل زمین از خداوند بترسند. جمیع سکنه ربع مسکون از او بترسند. ۹ زیرا که او گفت و شد. او امر فرمود و قائم گردید. ۱۰ خداوند مشورت امت‌ها را باطل می کند. تدبیرهای قائل را نیست می گرداند. ۱۱ مشورت خداوند قائم است تا ابد ایابد. تدبیر قلب او تا دهرالدهور. ۱۲ خوشابحال امتی که بپوه خدای ایشان است و قومی که ایشان را برای میراث خود برگزیده است. ۱۳ از آسمان خداوند نظر افکند و جمیع بنی آدم را نگریست. ۱۴ از مکان سکونت خویش نظر می افکند، بر جمیع ساکنان جهان. ۱۵ او که دل‌های ایشان را جمیع سرشته است و اعمال ایشان را درک نموده است. ۱۶ پادشاه به زیادتی لشکر خلاص نخواهد شد و جبار به بسیاری قوت رهایی نخواهد یافت. ۱۷ اسب به جهت استخلاص باطل است و به شدت قوت خود کسی را رهایی نخواهد داد. ۱۸

اینک چشم خداوند بر آنانی است که از او می ترسند، بر آنانی که انتظار رحمت او را می کشند. ۱۹ تاجان ایشان را از موت رهایی بخشد و ایشان را در قحط زنده نگاه دارد. ۲۰ جان ما منتظر خداوند می باشد. او اعانت و سپر ما است. ۲۱ زیرا که دل ما در او شادی می کند و در نام قدوس او توکل می داریم. ۲۲ ای خداوند رحمت تو بر ما باد. چنانکه امیدوار توبوده‌ایم.

۳۴ مزمور داود وقتی که منش خود را به حضور ایملک تغییر داد و از حضور او بیرون رانده شده، برفت خداوند را در هر وقت متبارک خواهم گفت. تسبیح او دائم بر زبان من خواهد بود. ۲ جان من در خداوند فخر خواهد کرد. مسکینان شنیده، شادی خواهند نمود. ۳ خداوند را با من تکبیر نمایید. نام او را با یکدیگر بفرماییم. ۴ چون خداوند را طلبیدم مرا مستجاب فرمود و مرا از جمیع ترسهایم خلاصی بخشید. ۵ بسوی او نظر کردند و منور گردیدند و رویهای ایشان خجل نشد. ۶ این مسکین فریاد کرد و خداوند او را شنید و او را از تمامی تنگیهایش رهایی بخشید. ۷ فرشته خداوند گرداگرد ترسندگان او است. اردو زده، ایشان رامی رهند. ۸ بچشید و ببینید که خداوند نیکوست. خوشابحال شخصی که بدو توکل می دارد. ۹ ای مقدسان خداوند از او بترسید زیرا که ترسندگان او را هیچ کمی نیست. ۱۰ شیر پیچگان بی نوا شده، گرسنگی می کشند و اما طالبان خداوند را به هیچ چیز نیکو کمی نخواهد شد. ۱۱ ای اطفال بیایید مرا بشنوید و ترس خداوند رایه شما خواهم آموخت. ۱۲ کیست آن شخصی که آرزومند حیات است و طول ایام را دوست می دارد تا نیکویی را ببیند. ۱۳ زبانت را از بدی نگاه دار و لبهایت را از سخنان حيله آمیز. ۱۴ از بدی اجتناب نما و نیکویی بکن. صلح را طلب نما و در پی آن بکوش. ۱۵ چشمان خداوند بسوی صالحان است و گوشهای وی بسوی فریاد ایشان. ۱۶ روی خداوند بسوی بدکاران است تا ذکر ایشان را از زمین منقطع سازد. ۱۷ چون (صالحان) فریاد برآوردند خداوند ایشان را شنید و ایشان را از همه تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۱۸ خداوند نزدیک شکسته دلان است و روح کوفتگان را نجات خواهد داد. ۱۹ زحمات مرد صالح بسیار است. اما خداوند او را از همه آنها خواهد رانید. ۲۰ همه استخوانهای ایشان رانگاه می دارد، که یکی از آنها شکسته نخواهد شد. ۲۱ شریر را شرارت هلاک خواهد کرد و از دشمنان مرد صالح مواخذه خواهد شد. ۲۲ خداوند جان بندگان خود را فدیه خواهد داد و از آنانی که بر وی توکل دارند مواخذه نخواهد شد.

۳۵ مزمور داود ای خداوند با خصمان من مواخذه نما و جنگ کن با آنانی که با من جنگ می کنند. ۲ سپر و مجن را بگیر و به اعانت من برخیز. ۳ و نیزه را راست کن و راه را پیش

چونکه در اعمال خداوند و صنعت دست وی تفکر نمی کنند. بسته‌ای. ۱۲ تا جلالم ترا سرودخواند و خاموش نشود. ای یهوه ایشان را منهدم خواهی ساخت و بنا نخواهی نمود. ۶ خداوند خدای من، تو را حمد خواهم گفت تا ابدالاباد.

متبارک باد زیرا که آواز تضرع مرا شنیده است. ۷ خداوند قوت من و سپر من است. دلم بر او توکل داشت و مدد یافته‌ام. پس دل من به وجد آمده است و به سرود خود او را حمد خواهم گفت. ۸ پس خجل نشوم تا به ابد. در عدالت خویش مرا نجات بده. ۲ خداوند قوت ایشان است و برای مسیح خود قلعه نجات. ۹ قوم خود را نجات ده و میراث خود را مبارک فرما. ایشان را رعایت کن و برافراز تا ابدالاباد.

۲۹ مزمور داود ای فرزندان خدا، خداوند را توصیف کنید. جلال و قوت را برای خداوند توصیف نمایید. ۲ خداوند را به جلال اسم او تمجید نمایید. خداوند را در زینت قدوسیت سجده کنید. ۳ آواز خداوند فوق آنها است. خدای جلال رعد می‌دهد. خداوند بالای آبهای بسیار است. ۴ آواز خداوند با قوت است. آواز خداوند با جلال است. ۵ آواز خداوند سروهای آزاد را می‌شکند. خداوند سروهای آزاد لبنان را می‌شکند. ۶ آنها را مثل گوساله می‌جهاند. ۷ آواز خداوند زبانه های آتش را می‌شکافد. ۸ آواز خداوند صحرا را متزلزل می‌سازد. خداوند صحرای قادش را متزلزل می‌سازد. ۹ آواز خداوند غزالهارا به درد زه می‌اندازد، و جنگل را بی برگ می‌گرداند. و در هیکل او جمیع آشیایان شده‌ام. هرکه مرا بیرون بینداز من می‌گریزد. ۱۲ مثل مرده جلال را ذکر می‌کنند. ۱۰ خداوند بر طوفان جلوس نموده. خداوند نشسته است پادشاه تا ابدالاباد. ۱۱ خداوند قوم خود را قوت خواهد بخشید. خداوند قوم خود را به سلامتی مبارک خواهد نمود. ۱۴ و اما من بر تو ای خداوند توکل می‌دارم و گفته‌ام خدای من تو هستی. ۱۵ و قهقهای من در دست تو می‌باشد. مرا از دست دشمنانم و جفاکنندگانم خلاصی ده. ۱۶ روی خود را برینده ات تابان ساز و مرا به رحمت خود نجات بخش. ۱۷ ای خداوند خجل نشوم چونکه تو را خوانده‌ام. شریان خجل شوند و در حفره خاموش باشند. (Sheol h7585) ۱۸ لیهای دروغ گوگونگ شود که به درشتی و تکبر و استهانت بر عادلان سخن می‌گوید. ۱۹ زهی عظمت احسان تو که برای ترسندگان ذخیره کرده‌ای و برای متوکلان پیش بنی آدم ظاهر ساخته‌ای. ۲۰ ایشان را در پرده روی خود از مکاید مردم خواهی پوشانید. ایشان را در خیمه‌ای از عداوت زبانها مخفی خواهی داشت. ۲۱ متبارک باد خداوند که رحمت عجیب خود را در شهر حصین به من ظاهر کرده است. ۲۲ و اما من در حیرت خود گفته‌ام که از نظر تو منقطع شده‌ام. لیکن چون نزد تو فریاد کردم آواز تضرع مرا شنیدی. ۲۳ ای جمیع مقدسان خداوند او را دوست دارید. خداوند امان را محفوظ می‌دارد و متکبران را مجازات کثیر می‌دهد. ۲۴ قوی باشید و دل شما را تقویت خواهد داد. ای همگانی که برای خداوند انتظار می‌کشید!

۳۰ سرود برای متبرک ساختن خانه. مزمور داود ای خداوند تو را تسبیح می‌خوانم زیرا که مرا بالا کشیدی و دشمنانم را بر من مفتخر نساختی. ۲ ای یهوه خدای من! نزد تو استغاثه نمودم و مرا شفا دادی. ۳ ای خداوند جانم را از حفره برآوردی. مرا زنده ساختی تا به هاویه فرو نروم. (Sheol h7585) ۴ ای مقدسان خداوند او را بسرایید و به ذکر قدوسیت او حمد گوید! ۵ زیرا که غضب او لحظه‌ای است و در رضامندی اوزندگان. شامگاه گریه نزیل می‌شود. صحیحگهان شادی رخ می‌نماید. ۶ و اما من در کامیابی خود گفتم: «جنبش نخواهم خورد تا ابدالاباد.» ۷ ای خداوند به رضامندی خود کوه مرا در قوت ثابت گردانیدی و چون روی خود را پوشاندی پریشان شدم. ۸ ای خداوند نزد تو فریاد برمی‌آورم و نزد خداوند تضرع می‌نمایم. ۹ در خون من چه فایده است چون به حفره فرو روم. آیا خاک تو را حمد می‌گویند و راستی تو را اخبار می‌نمایند؟ ۱۰ ای خداوند بشنو و به من کرم فرما. ای خداوند مددکار من باش. ۱۱ ماتم مرا برای من به رقص مبدل ساخته‌ای. پلاس را از من بیرون کرده و کمر مرا به شادی

که در جنگ جبار است. ۹ ای دروازه‌ها، سرهای خود را برافرازد! عجایب تو را اختیار نمایم. ۸ ای خداوند محل خانه تو را دوست ای درهای ابدی برافرازد تا پادشاه جلال داخل شود! ۱۰ این می‌دارم و مقام سکونت جلال تو را. ۹ جانم را با گناهکاران پادشاه جلال کیست؟ بیهوش صباوت پادشاه جلال اوست. سلاه. جمع مکن و نه حیات مرا با مردمان خون ریز. ۱۰ که در دستهای ایشان آزار است و دست راست ایشان پر از رشوه است. ۱۱ و

۲۵ مزمور داود ای خداوند بسوی تو جان خود را برمی‌افزایم. اما من درکمال خود سالک می‌باشم. مرا خلاصی ده و برمن ای خدای من بر تو توکل می‌دارم. ۲ پس مگذار که خجل بشوم و دشمنانم بر من فخر نمایند. ۳ بلی هرکه انتظار تو می‌کشد خجل نخواهد شد. آنانی که بی سبب خیانت می‌کنند خجل خواهند

گردید. ۴ ای خداوند طریق‌های خود را به من بیاموز و راههای ۲۷ مزمور داود خداوند نور من و نجات من است از که خویش را به من تعلیم ده. ۵ مرا به راستی خود سالک گردان و مرا بترسم؟ خداوند ملجای جان من است از که هراسان شوم؟ ۲ چون تعلیم ده زیرا تو خدای نجات من هستی. تمامی روز منتظر تو شریان بر من نزدیک آمدند تا گوشت مرا بخورند، یعنی خصمان بوده‌ام. ۶ ای خداوند احسانات و رحمت‌های خود را بیاد آور و دشمنانم، ایشان لغزینند و افتادند. ۳ اگر لشکری بر فرود آید چونکه آنها از ازل بوده است. ۷ خطایای جوانی وعصیانم را بیاد دلم نخواهد رسید. اگر جنگ بر من برپا شود، در این نیز اطمینان می‌آور. ای خداوند به رحمت خود به خاطر نیکویی خویش مرا یاد خواهی داشت. ۴ یک چیز از خداوند خواستم و آن را خواهم کن. ۸ خداوند نیکو و عادل است. پس به گناه کاران طریق طلبید: که تمام ایام عمرم در خانه خداوند ساکن باشم تا جمال را خواهد آموخت. ۹ مسکینان را به انصاف رهبری خواهد کرد و خداوند را مشاهده کنم و در هیکل او تفکر نمایم. ۵ زیرا که در به مسکینان طریق خود را تعلیم خواهد داد. ۱۰ همه راههای روز بلا مرا در سایبان خود نهفته، در پرده خیمه خود مرا مخفی خداوند رحمت و حق است برای آنانی که عهد و شهادت او را خواهد داشت و مرا بر صخره بلند خواهد ساخت. ۶ والان سرم بر نگاه می‌دارند. ۱۱ ای خداوند به خاطر اسم خود، گناه مرا بیامرز دشمنانم گرداگردم برافراشته خواهد شد. قربانی‌های شادکامی را در زیرا که بزرگ است. ۱۲ کیست آن آدمی که از خداوند می‌ترسد؟ خیمه او خواهد گذرانید و برای خداوند سرود و تسبیح خواهم او را بطریقی که اختیار کرده است خواهد آموخت. ۱۳ جان او در خواند. ۷ ای خداوند چون به آواز خود می‌خوانم مرا بشنو و رحمت نیکویی شب را بسر خواهد برد. و ذریه او وارث زمین خواهند فرموده، مرا مستجاب فرما. ۸ دل من به تو می‌گوید (که گفته‌ای شد. ۱۴ سر خداوند با ترسندگان او است و عهد او تا ایشان را): «رو می‌بطلبید.» بلی روی تو را ای خداوند خواهم طلبید. ۹ تعلیم دهد. ۱۵ چشمان من دائم بسوی خداوند است زیرا که او روی خود را از من می‌پوشان و بنده خود را در خشم برمیگردان. تو پایهای مرا از دام بیرون می‌آورد. ۱۶ بر من ملتفت شده، رحمت مددکار من بوده‌ای. ای خدای نجاتم، مرا رد مکن و ترک منما. بفرما زیرا که مغرور و مسکین هستم. ۱۷ تنگیهای دل من زیاد. ۱۰ چون پدر و مادرم مرا ترک کنند، آنگاه خداوند مرا برمی‌دارد. شده است. مرا از مشقت‌های من بیرون آور. ۱۸ بر مسکت و ۱۱ ای خداوند طریق خود را به من بیاموز و به سبب دشمنانم مرا رنج من نظر افکن و جمیع خطایایم را بیامرز. ۱۹ بردشمنانم نظر به راه راست هدایت فرما. ۱۲ مرا به خواهش خصمانم مسپار، زیرا کن زیرا که بسیاریان و به کینه تلخ به من کینه می‌ورزند. ۲۰ جانم که شهود کذب و دمنندگان ظلم بر من یرخاسته‌اند. ۱۳ اگر باور را حفظ کن و مراهایی ده تا خجل نشوم زیرا بر تو توکل دارم. ۲۱ نمی‌کردم که احسان خداوند را در زمین زندگان ببینم. ۱۴ برای کمال و راستی حافظ من باشم زیرا که منتظر تو هستم. ۲۲ ای خداوند منتظر باش و قوی شو و دلت را تقویت خواهد داد. بلی خدا اسرئیل را خلاصی ده، از جمیع مشقتهای وی.

۲۶ مزمور داود ای خداوند مرا داد بده زیرا که من درکمال ۲۸ مزمور داود ای خداوند، نزد تو فریاد برمی‌آورم. ای صخره خود رفتار نموده‌ام و بر خداوند توکل داشته‌ام، پس نخواهم لغزید. ۲ من، از من خاموش مباش. مبدا اگر از من خاموش شوی، مثل ای خداوند مرا امتحان کن و مرا بیازما. باطن و قلب مرا مصفی آنانی باشم که به حفره فرو می‌روند. ۲ آواز تضرع مرا بشنو چون گردان. ۳ زیرا که رحمت تو در مد نظر من است و در راستی نزد تو استغاثه می‌کنم و دست خود را به محراب قدس تو برمی‌تو رفتار نموده‌ام ۴ با مردان باطل ننشسته‌ام و با منافقین داخل افرازم. ۳ مرا با شریان و بدکاران مکش که با همسایگان خود نخواهم شد. ۵ از جماعت بدکاران نفرت می‌دارم و با طالحین سخن صلح آمیزی گویند و آزار در دل ایشان است. ۴ آنها را به نخواهم نشست. ۶ دستهای خود را در صفای شومیم. مذبح تو حسب کردار ایشان و موافق اعمال زشت ایشان بده آنها را مطابق رای خداوند طواف خواهم نمود. ۷ تا آواز حمد تو را بشنوانم و عمل دست ایشان بده و رفتار ایشان را به خود ایشان رد نما. ۵

نجات تو عظیم شده. اکرام و حشمت را بر او نهاده‌ای. ۶ زیرا شمشیر خلاص کن. و یگانه مرا از دست سگان. ۲۱ مرا از دهان او رامبارک ساخته‌ای تا ابدالاباد. به حضور خود او رابی نهایت شیر خلاصی ده. ای که از میان شاخهای گاو وحشی مرا اجابت شادمان گردانیده‌ای. ۷ زیرا که پادشاه برخداوند توکل می‌دارد، و کرده‌ای. ۲۲ نام تو را به برادران خود اعلام خواهم کرد. در میان به رحمت حضرت اعلیٰ جنبش نخواهد خورد. ۸ دست تو همه جماعت تو راتسیح خواهم خواند. ۲۳ ای ترسندگان خداوند او را دشمنانم را خواهد دریافت. دست راست تو آنانی را که از تو حمد گویند. تمام ذریت یعقوب او را تمجید نمایند. و جمیع نفرت دارند خواهد دریافت. ۹ در وقت غضب خود، ایشان را چون ذریت اسرائیل از وی بترسید. ۲۴ زیرا مسکنت مسکین را حقیر و تنور آتش خواهی ساخت. خداوند ایشان را در خشم خود خواهد خوار نشمرده، و روی خود را از او نپوشانیده است. و چون نزد بلعبد و آتش ایشان را خواهد خورد. ۱۰ ثمره ایشان را از زمین وی فریاد برآورد او را اجابت فرمود. ۲۵ تسبیح من در جماعت هلاک خواهی ساخت و ذریت ایشان را از میان بنی آدم. ۱۱ بزرگ از تو است. نذرهای خود را به حضور ترسندگان ادا خواهم زیرا قصد بدی برای تو کردند و مکایدی و رانیدیشیدند که آن را نتوانستند بجا آورد. ۱۲ زیرا که ایشان را روگردان خواهی ساخت. بر او راتسیح خواهد خواند. و دل‌های شما زیست خواهد کرد تا زه‌های خود تیرها را به روی ایشان نشان خواهی گرفت. ۱۳ ابدالاباد. ۲۷ جمیع کرانه‌های زمین متذکر شده، بسوی خداوند ای خداوند در قوت خود متعال شو. جبروت تو را ترنم و تسبیح بازگشت خواهند نمود. و همه قیابیل امت‌ها به حضور تو سجده خواهند کرد. ۲۸ زیرا سلطنت از آن خداوند است. و او بر امت‌ها مسلط است. ۲۹ همه متمولان زمین غذا خورده، سجده خواهند کرد. و به حضور وی هرکه به خاک فرو می‌رود رکوع خواهد نمود. کسی جان خود را زنده نخواهد ساخت. ۳۰ ذریتی او را عبادت خواهند کرد و دربار خداوند طبقه بعد را اخبار خواهند نمود. ۳۱ ایشان خواهند آمد و از عدالت او خبر خواهند داد، قومی را که متولد خواهند شد که او این کار کرده است.

۲۲ برای سالار مغنیان بر غزاله صبح. مزمور داود ای خدای من، ای خدای من، چرا مرا ترک کرده‌ای و از نجات من و سخنان فریادم دور هستی؟ ۲ ای خدای من در روز می‌خوانم و مرا اجابت نمی‌کنی. در شب نیز و مرا خاموشی نیست. ۳ و اما تو قدوس هستی، ای که بر تسیحات اسرائیل نشست‌ای. ۴ پدران ما بر تو توکل داشتند. بر تو توکل داشتند و ایشان را خلاصی دادی.

۲۳ مزمور داود خداوند شیان من است. محتاج به هیچ چیز خجل نشدند. ۶ و اما من کرم هستم و انسان نی. عار آدمیان هستم و حقیر شمرده شده قوم. ۷ هرکه مرا ببیند به من استهزا مرا رهبری می‌کند. ۳ جان مرا برمی‌گرداند. و به خاطر نام خود به می‌کند. لپ‌های خود را باز می‌کنند و سرهای خود را می‌جنبانند (و راه‌های عدالت هدایت می‌نماید. ۴ چون در وادی سایه موت نیز می‌گویند): «برخداوند توکل کن پس او را خلاصی بدهد. او راه روم از بدی نخواهم ترسید زیرا تو با من هستی. عصا و چوب را برهاند چونکه به وی رغبت می‌دارد.» ۹ زیرا که تو مرا از شکم بیرون آوردی؛ وقتی که بر آغوش مادر خود بودم مرا مطمئن ساختی. ۱۰ از رحم پرتو انداخته شدم. از شکم مادرم خدای من توهستی. ۱۱ از من دور مباش زیرا تنگی نزدیک است. و کسی نیست که مدد کند. ۱۲ گاوآن نریسیار دور مرا گرفته‌اند. زورمندان باشان مرا احاطه کرده‌اند. ۱۳ دهان خود را بر من باز کردند، مثل شیر درنده گران. ۱۴ مثل آب ریخته شده‌ام. و همه استخوانهایم از هم گسیخته. دلم مثل موم گردیده، در میان احشایم گذاخته شده است. ۱۵ قوت من مثل سفال خشک شده و زبانم به کامم چسبیده. و مرا به خاک موت نهاده‌ای. ۱۶ زیرا سگان دور مرا گرفته‌اند. جماعت اشرار مرا احاطه کرده، دستها و پایهای مرا سفته‌اند. ۱۷ همه استخوانهای خود را می‌شمارم. ایشان به من چشم دوخته، می‌نگرند. ۱۸ رخت مرا در میان خود تقسیم کردند. و بر لباس من قرعه انداختند. ۱۹ اما تو ای خداوند دور مباش. ای قوت من برای نصرت من شتاب کن. ۲۰ جان مرا از

۲۴ مزمور داود زمین و پری آن از آن خداوند است. ربع مسکون و ساکنان آن. ۲ زیرا که او اساس آن را بر دریاها نهاد. و آن را بر نهرها ثابت گردانید. ۳ کیست که به کوه خداوند برآید؟ و کیست که به مکان قدس او ساکن شود؟ ۴ او که پاک دست و صاف دل باشد، که جان خود را به بطالت ندهد و قسم دروغ نخورد. ۵ او برکت را از خداوند خواهد یافت. و عدالت را از خدای نجات خود. ۶ این است طبقه طالبان او. طالبان روی تو ای (خدای) یعقوب. سلاه. ۷ ای دروازه‌ها سرهای خود را برافرازد! ای درهای ابدی برافراشته شوید تا پادشاه جلال داخل شود! ۸ این پادشاه جلال کیست؟ خداوند قدیر و جبار؟ خداوند

رغبت می‌داشت. ۲۰ خداوند موافق عدالت‌م مرا جزا داد و به ۱۹ برای سالار مغنیان. مزمور داود آسمان جلال خدا را بیان می‌کند و فلک از عمل دست‌هایش خیر می‌دهد. ۲ روز سخن می‌راند و خداوند را نگاه داشته، و به خدای خویش عصیان نوزیده‌ام، ۲۲ و تا روز و شب معرفت را اعلان می‌کند تا شب. ۳ سخن نیست و جمیع احکام او پیش روی من بوده است و فرائض او را از خود دور نکرده‌ام، ۲۳ و نزد او بی‌عیب بوده‌ام و خویشش را از گناه خود نگاه داشته‌ام. ۲۴ پس خداوند مرا موافق عدالت‌م پاداش داده است و به حسب طهارت دستم در نظر وی. ۲۵ خویشش را با رحیم، رحیم می‌نماید، و با مرد کامل، خود را کامل می‌نماید. ۲۶ خویشش را با طاهر، طاهر می‌نماید و با مکار، به مکر رفتار می‌کند. ۲۷ زیراقوم مظلوم را خواهی رهناید و چشمان متکبران را به زیر خواهی انداخت. ۲۸ زیرا که تو چراغ مرا خواهی افروخت؛ بیهو خدایم تاریکی مرا روشن خواهد گردانید. ۲۹ زیرا به مدد تو بر فوجها حمله می‌برم و به خدای خود از حصارها برمی‌جهم. ۳۰ و اما خدا طریق او کامل است و کلام خداوند مصفی. او برای همه متوکلان خود سپر است، ۳۱ زیرا کیست خدا غیر از بیهو؟ و کیست صخره‌ای غیر از خدای ما؟ ۳۲ خدای که کمر مرابه قوت بسته و راههای مرا کامل گردانیده است. ۳۳ پایهای مرا مثل آهو ساخته و مرا به مقامهای اعلای من برپا داشته است. ۳۴ دستهای مرا برای جنگ تعلیم داده است، که کمان برنجین به بازوی من خم شد. ۳۵ سپر نجات خود را به من داده‌ای. دست راست عمود من شده و مهربانی تو مرابزرگ ساخته است. ۳۶ قدمهایم را

زیرم وسعت دادی که پایهای من نلغزید. ۳۷ دشمنان خود را تعاقب نموده، بدیشان خواهم رسید و تا تلف نشوند بر نخواهم گشت. ۳۸ ایشان را فرو خواهم کوفت که نتوانند برخاست و زیر پایهای من خواهند افتاد. ۳۹ زیرا کمر مرا برای جنگ به قوت بسته‌ای و مخالفانم را زیر پایم انداخته‌ای. ۴۰ گردنهای دشمنانم را به من تسلیم کرده‌ای تا خصمان خود را نابود بسازم. ۴۱ فریاد برآوردند اما رهننده‌ای نبود نزد خداوند، ولی ایشان را اجابت نکرد. ۴۲ ایشان را چون غبار پیش باد ساییده‌ام؛ مثل گل کوجه‌ها ایشان را دور ریخته‌ام. ۴۳ مرا از منازعه قوم رهنانیده، سر امت هاساخته‌ای. قومی را که نشناخته بودم، مرا خدمت می‌نمایند. ۴۴ به مجرد شنیدن مرا اطاعت خواهند کرد؛ فرزندان غربا نزد من تذلل خواهند نمود. ۴۵ فرزندان غربا پژمرده می‌شوند و درقلعه‌های خود خواهند لرزید. ۴۶ خداوند زنده است و صخره من متبارک باد، و خدای نجات من متعال! ۴۷ خدای که برای من انتقام می‌گیرد و قوم‌ها را زیر من مغلوب می‌سازد. ۴۸ مرا از دشمنانم رهنانیده، برخصمانم بلند کرده‌ای و از مرد ظالم مرا خلاصی داده‌ای! ۴۹ لهدای خداوند تو را در میان امت‌ها حمد خواهم گفت و به نام تو سرود خواهم خواند. ۵۰ که نجات عظیمی به پادشاه خود داده و به مسیح خویش رحمت نموده است. یعنی به داود و ذریه او تا ابدالابد.

۲۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود ای خداوند در قوت تو مستجاب فرماید. نام خدای یعقوب تو را سرفراز نماید. ۲ نصرت برای تو از قدس خود بفرستد و تو را از صهیون تایید نماید. ۳ جمیع هدایای تو را به یاد آورد و قربانی‌های سوختنی تو را قبول فرماید. سلاه. ۴ موافق دل تو به تو عطا فرماید و همه مشورت‌های تو را به انجام رساند. ۵ به نجات تو خواهیم سرایید و به نام خدای خود، علم خود را خواهیم افراشت. خداوند تمامی مسالت تو را به انجام خواهد رسانید. ۶ الان دانسته‌ام که خداوند مسیح خود را می‌رهناند. از فلک قدس خود او را اجابت خواهد نمود، به قوت نجات‌بخش دست راست خویش. ۷ اینان ارباب‌ها را و آنان اسبها را، اما ما نام بیهو خدای خود را ذکر خواهیم نمود. ۸ ایشان خم شده، افتادند و اما ما برخاسته، ایستاده‌ایم. ۹ ای خداوند نجات بده! پادشاه در روزی که بخوانیم، ما را مستجاب فرماید.

۲۱ برای سالار مغنیان. مزمور داود ای خداوند در قوت تو پادشاه شادی می‌کند و در نجات تو چه بسیار به وجد خواهد آمد. ۲ مراد دل او را به وی بخشیدی و مسالت زبانش را از او دریغ نداشتی. سلاه. ۳ زیبایه برکات نیکو بر مراد او سبقت جستی. تاجی از زر خالص بر سر وی نهادی. ۴ حیات را از تو خواست و آن را به وی دادی، و طول ایام را تا ابدالابد. ۵ جلال او به سبب

۱۵ مزمور داود ای خداوند کیست که در خیمه تو فرود آید؟ و خود را بسته اند. به زبان خویش سخنان تکبرآمیزی گویند. ۱۱ الان کیست که در کوه مقدس توساکن گردد؟ ۲ آنکه بی عیب سالک باشد و عدالت را بهجا آورد، و در دل خویش راست گو باشد، ۳ که به زبان خود غیبت ننماید؛ و به همسایه خود بدی نکند و درباره اقارب خویش مذمت را قبول ننماید، ۴ که در نظر خود حقیر و خوار است و آتانی را که از خداوند می ترسند مکرم می دارد و قسم به ضرر خود می خورد و تغییر نمی دهد. ۵ نقره خود را به سود نمی دهد و رشوه بر بی گناه نمی گیرد. آنکه این را بهجا آورد تا ابدالباد جنبش نخواهد خورد.

۱۶ مکتوم داود ای خدا مرا محافظت فرما، زیرا برتوتوکل خواهم شد.

می دارم. ۲ خداوند را گفتم: «توخداوند من هستی. نیکویی من نیست غیر از تو.» ۳ و اما مقدسانی که در زمین اند و فاضلان، تمامی خوشی من در ایشان است. ۴ دردهای آنانی که عقب (خدا)ی دیگر می شتابند، بسیار خواهد شد. هدایای خونی ایشان را نخواهم ریخت، بلکه نام ایشان را به زبانم نخواهم آورد. ۵ خداوند نصیب قسمت و کاسه من است. تفرقه مرا نگاه می داری. ۶ خطه های من به جایهای خوش افتاد. میراث بهی به من رسیده است. ۷ خداوند را که مرا نصیحت نمود، متبارک می خوانم. شبانگاه نیز قلبم مرا تنبیه می کند. ۸ خداوند را همیشه پیش روی خود می دارم. چونکه به دست راست من است، جنبش نخواهم خورد. ۹ از این رو دلم شادی می کند و جلالم به وجد می آید؛ جسدم نیز در اطمینان ساکن خواهد شد. ۱۰ زیرا جانم را در عالم اموات ترک نخواهی کرد، و قدوس خود را نخواهی گذاشت که فساد را بیند. (Sheol h7585) ۱۱ طریق حیات را به من خواهی آموخت. به حضور تو کمال خوشی است و به دست راست تو لذت ها تا ابدالباد!

۱۷ صلوات داود ای خداوند، عدالت را بشنو و به فریادم توجه فرما! و دعای مرا که از لب بی ریا می آید، گوش بگیر! ۲ داد من از حضور تو صادر شود؛ چشمان تو راستی را ببیند. ۳ دل آنها و ابرهای متراکم را. ۱۲ از تابش پیش روی وی ابرهایش مرا آزموده ای، شبانگاه از آن تفقد کرده ای. مرا قال گذاشته ای و هیچ نیافته ای، زیرا عزمیت کردم که زبانم تجاوز نکند. ۴ و اما کارهای آدمیان به کلام لبهای تو؛ خود را از راههای ظالم نگاه داشتیم. ۵ قدمهایم به آثار تو قائم است، پس پایهایم نخواهد لغزید. ۶ ای خدا تو را خوانده ام زیرا که مرا اجابت خواهی نمود. گوش خود را به من فراگیر و سخن مرا بشنو. ۷ رحمت های خود را امتیاز ده، ای که متوکلان خویش را به دست راست خود از مخالفان ایشان می رسانی. ۸ مرا مثل مردمک چشم نگاه دار؛ مرا زیر سایه بال خود پنهان کن، ۹ از روی شیرینی که مرا خراب می سازند، از دشمنان جانم که مرا احاطه می کنند. ۱۰ دل فریه ۱۹ و مرابجای وسیع بیرون آورد؛ مرا نجات داد زیرا که درمن

ای خداوند ترس را بر ایشان مستولی گردان، تا امت‌ها بدانند که عادل است و عدالت را دوست می‌دارد، و راستان روی او را خواهند انسانند. سلاه. دید.

۱۰ ای خداوند چرا دور ایستاده‌ای و خود را در وقت های ۱۲ برای سالار مغنیان برثمانی. مزمور داود ای خداوند نجات تنگی پنهان می‌کنی؟ ۲ از تکبر شریان، فقیر سوخته می‌شود؛ بده زیرا که مردمقدس نابود شده است و امناء از میان بنی آدم درمشورت هایی که اندیشیده‌اند، گرفتار می‌شوند. ۳ زیرا که شیر نایاب گردیده‌اند! ۲ همه به یکدیگر دروغ می‌گویند؛ به لبهای به شهوات نفس خود فخر می‌کند، و آنکه می‌باید شکر می‌گوید چاپلوس و دل منافق سخن می‌رانند. ۳ خداوند همه لبهای و خداوند را اهانت می‌کند. ۴ شیر در غرور خود می‌گوید: چاپلوس را منقطع خواهد ساخت، و هر زبانی را که سخنان تکبرآمیز «بازخواست نخواهد کرد.» همه فکرهای او اینست که خدایی بگوید. ۴ که می‌گویند: «به زبان خویش غالب می‌آیم. لبهای ما نیست. ۵ راههای او همیشه استوار است. احکام تو از او بلند و با ما است. کیست که بر ما خداوند باشد؟» ۵ خداوند می‌گوید: بعید است. همه دشمنان خود را به هیچ می‌شمارد. ۶ در دل «به سبب غارت مسکینان و ناله فقیران، الان برمی‌خیزم و او را در خود گفته است: «هرگز جنبش نخواهم خورد، و دور به دور بدی نجاتی که برای آن آه می‌کشد برپا خواهم داشت.» ۶ کلام رانخواهم دید.» ۷ دهن او از لعنت و مکر و ظلم پر است؛ خداوند کلام طاهر است، نقره مصفا در قال زمین که هفت زیربانش مشقت و گناه است؛ ۸ در کمینهای دهات می‌نشیند؛ مرتبه پاک شده است. ۷ ترای خداوند ایشان را محافظت خواهی در جایهای مخفی بی‌گناه را می‌کشد؛ چشمانش برای مسکینان نمود؛ از این طبقه و تا ابدالاباد محافظت خواهی فرمود. ۸ شریان مراقب است؛ ۹ در جای مخفی مثل شیر در بیشه خود کمین به هر جانب می‌خرامند، وقتی که خبانت در بنی آدم بلند می‌شود. می‌کند؛ به جهت گرفتن مسکین کمین می‌کند؛ فقیر را به دام خود کشیده، گرفتار می‌سازد. ۱۰ پس کوفته و زبون می‌شود؛

و مسکین در زیر جباران اومی افتند. ۱۱ در دل خود گفت: همیشه مرا فراموش می‌کنی؟ تا به کی روی خود را از من خواهی «خدا فراموش کرده است؛ روی خود را پوشانیده و هرگز نخواهد پوشید؟ ۲ تا به کی در نفس خود مشورت بکنم و در دلم هرروزه دید.» ۱۲ ای خداوند برخیز! ای خدا دست خود را برافراز! و غم خواهد بود؟ تا به کی دشمنم بر من سرافراشته شود؟ ۳ ای مسکینان را فراموش مکن. ۱۳ چرا شیر خدا را اهانت کرده، در دل خود می‌گوید: «تو بازخواست نخواهی کرد؟» ۱۴ البته دیده‌ای کن مبادا به خواب موت بخشیم. ۴ مبادا دشمنم گوید بر او غالب آمدم و مخالفانم از پریشانی‌ام شادی نمایند. ۵ و اما من به برسانتی. مسکین امر خویش را به تو تسلیم کرده است. مددکار رحمت تو توکل می‌دارم؛ دل من در نجات تو شادی خواهد کرد. یتیمان، تو هستی. ۱۵ بازوی گناهار را بشکن. و اما شیر را از شرارت او بازخواست کن تا آن را نیایی. ۱۶ خداوند پادشاه است.

است تا ابدالاباد. امت‌ها از زمین او هلاک خواهند شد. ۱۷ ای خداوند مسالست مسکینان را اجابت کرده‌ای، دل ایشان را استوار نموده‌ای و گوش خود را فرا گرفته‌ای، ۱۸ تا یتیمان و کوفته شدگان را دادرسی کنی. انسانی که از زمین است، دیگر نترساند.

۱۱ برای سالار مغنیان. مزمور داود بر خداوند توکل می‌دارم. هم فاسد شده‌اند. نیکوکاری نیست یکی هم نی. ۴ آیا همه گناهکاران بی‌معرفت هستند که قوم مرا می‌خورند چنانکه نان می‌خورند؟ و خداوند را نمی‌خوانند؟ ۵ آنگاه ترس بر ایشان مستولی شد، زیرا خدادر طبقه عادلان است. ۶ مشورت مسکین را خجل می‌کند؛ ۴ خداوند در هیكل قدس خود است و کرسی خداوند در آسمان. چشمان او می‌نگرد، پلکهای وی بنی آدم را می‌آزماید. ۵ خداوند مرد عادل را امتحان می‌کند؛ و اما از شیر و ظلم دوست، جان او نفرت می‌دارد. ۶ بر شیر دامها و آتش و کبریت خواهد گردید.

بارانید، و باد سموم حصه پیاله ایشان خواهد بود. ۷ زیرا خداوند

تادیب مکن! ۲ ای خداوند، بر من کرم فرما زیرا که پیژدهام! ای فوق آسمانها گذارده‌ای! ۲ از زبان کودکان و شیرخوارگان به سبب خداوند، مرا شفا ده زیرا که استخوانهایم مضطرب است، ۳ و خصمانت قوت را بنا نهادی تا دشمن و انتقام گیرنده را ساکت جان من بشدت پریشان است. پس توای خداوند، تا به کی؟ گردانی. ۳ چون به آسمان تو نگاه کنم که صنعت انگشتهای ۴ ای خداوند، رجوع کن و جانم را خلاصی ده! به رحمت توست، و به ماه و ستارگانی که تو آفریده‌ای، ۴ پس انسان خویش مرا نجات بخش! ۵ زیرا که در موت ذکر تو نمی باشد! در چیست که او را به یادآوری، وینی آدم که از او تفقد نمایی؟ ۵ او هاویه کیست که تو را حمد گوید؟ (Sheol h7585) ۶ از ناله را از فرشتگان اندکی کمتر ساختی و تاج جلال و اکرام را بر سرو خود وامانده‌ام! تمامی شب تخت خواب خود را غرق می‌کنم، و گذاردی. ۶ او را بر کارهای دست خودت مسلط نمودی، و بستر خویش را به اشکها تر می‌سازم! ۷ چشم من از غصه کاهیده هم‌چیز را زیر پای وی نهادی، ۷ گوسفندان و گاوان جمیع، و شد و بسبب همه دشمنانم تارگردد. ۸ ای همه بدکاران از من بهیام صحرا را نیز؛ ۸ مرغان هوا و ماهیان دریا را، و هرچه بر دور شویدی، زیرا خداوند آواز گریه مرا شنیده است! ۹ خداوند استغاثه راههای آنها سیر می‌کند. ۹ ای یهوه خداوند ما، چه مجید است مرا شنیده است. خداوند دعای مرا اجابت خواهد نمود. ۱۰ همه نام تو در تمامی زمین!

دشمنانم به شدت خجل و پریشان خواهند شد. روبرگردانیده، ناگهان خجل خواهند گردید.

۷ سرود داود که آن را برای خداوند سرایید به سبب سخنان کوش بنیامینی ای یهوه خدای من، در تو پناه می‌برم. از همه تعاقب کنندگانم مرا نجات ده و برهان. ۲ مبادا او مثل شیر جان مرا بدرد، و خرد سازد و نجات‌دهنده‌ای نباشد. ۳ ای یهوه خدای من اگرین را کردم و اگر در دست من ظلمی پیدا شد، ۴ اگر به خیراندیش خود بدی کردم و بی سبب دشمن خود را تاراج نمودم، ۵ پس دشمن جانم را تعاقب کند، و آن را گرفتار سازد، و حیات مرا به زمین پایمال کند، و جلالم را در خاک ساکن سازد. سلاه. ۶ ای خداوند در غضب خود برخیز، به سبب قهر دشمنانم بلند شو و برای من بیدار شو! ای که داوری را امر فرموده‌ای! ۷ و مجمع امت هاگرداگرد تو بیایند. و بر فوق ایشان به مقام اعلی رجوع فرما. ۸ خداوند امت‌ها را داوری خواهد نمود. ای خداوند، موافق عدالت و کمالی که در من است مرا داد بده! ۹ بدی شیرین ناپود شود و عادل را پایدار کن زیرا امتحان کننده دلها و قلوب، خدای عادل است. ۱۰ سیر من بر خدا می‌باشد که راست دلان را نجات‌دهنده است. ۱۱ خدا داور عادل است و هر روزه خدا دشمنانک می‌شود. ۱۲ اگر بازگشت نکند شمشیر خود را تیز خواهد کرد؛ کمان خود را کشیده و آماده کرده است. ۱۳ و برای او آلات موت را مهیا ساخته و تیرهای خویش را شعله‌ور گردانیده است. ۱۴ اینک به بطالت آبیستن شده، و به ظلم حامله گردیده، دروغ را زاییده است. ۱۵ حفره‌ای کند و آن را گود نمود، و در چاهی که ساخت خود بیفتاد. ۱۶ ظلم او بر سرش خواهد برگشت و ستم او بر فرقهش فرود خواهد آمد. ۱۷ خداوند را بر حسب عدالتش حمد خواهم گفت. و اسم خداوند تعالی را تسبیح خواهم خواند.

۸ برای سالار مغنیان برجیت. مزمور داود ای یهوه خداوند ما، چه مجید است نام تو در تمامی زمین، که جلال خود را

زیرا بر رخسار همه دشمنانم زدی؛ دندانهای شیران را شکستی. ۸
نجات از آن خداوند است و برکت تو بر قوم تو می‌باشد. سلاه.

- ۱ خوشبحال کسی که به مشورت شیران نرود و به راه گناهکاران نایستد، و در مجلس استهزاکنندگان نشیند؛ ۲ بلکه رغبت اودر شریعت خداوند است و روز و شب در شریعت او تفکر می‌کند. ۳ پس مثل درختی نشانده نزد نهرهای آب خواهد بود، که میوه خود را در موسمش می‌دهد، و برگش پژمرده نمی‌گردد و هرآنچه می‌کند نیک انجام خواهد بود. ۴ شیران چنین نیستند، بلکه مثل کاهند که باد آن را پراکنده می‌کند. ۵ لهذا شیران در داری نخواهند ایستاد و نه گناهکاران در جماعت عادلان. ۶ زیرا خداوند طریق عادلان را می‌داند، ولی طریق گناهکاران هلاک خواهد شد.
- ۲ چرا امت‌ها شورش نموده‌اند و طوائف در باطل تفکر می‌کنند؟ ۲ پادشاهان زمین برمی‌خیزند و سروران با هم مشورت نموده‌اند، به ضد خداوند و به ضد مسیح او؛ ۳ که بندهای ایشان را بگسلیم و زنجیرهای ایشان را از خود بپنداریم. ۴ او که بر آسمانها نشسته است می‌خندد. خداوند بر ایشان استهزا می‌کند. ۵ آنگاه در خشم خود بدیشان تکلم خواهد کرد و به غضب خویش ایشان را آشفته خواهد ساخت. ۶ «و من پادشاه خود را نصب کرده‌ام، بر کوه مقدس خود صهیون». ۷ فرمان را اعلام می‌کنم: خداوند به من گفته است: «تو پسر من هستی امروز تو را تولید کردم. ۸ از من درخواست کن و امت‌ها را به میراث تو خواهم داد. و اقصای زمین را ملک تو خواهم گردانید. ۹ ایشان را به عصای آهنین خواهی شکست؛ مثل کوزه کوزه‌گر آنها را خرد خواهی نمود». ۱۰ و الان ای پادشاهان تعقل نمایید! ای داوران جهان متنبه گردید! ۱۱ خداوند را با ترس عبادت کنید و با لرز شادی نمایید! ۱۲ پسر رابوبسید مبادا غضبناک شود، و از طریق هلاک شوید، زیرا غضب او به اندکی فروخته می‌شود. خوشبحال همه آنانی که بر او توکل دارند.
- ۳ مزمور داود وقتی که از پسر خود ابشالوم فرار کرد ای خداوند دشمنانم چه بسیار شده‌اند. بسیاری به ضد من برمی‌خیزند. ۲ بسیاری برای جان من می‌گویند: «به جهت او در خداخلاصی نیست». سلاه. ۳ لیکن توای خداوند گرداگرد من سپر هستی، جلال من و فرازنده سر من. ۴ به آواز خود نزد خداوند می‌خوانم و مرا از کوه مقدس خود اجابت می‌نماید. سلاه. ۵ و اما من خسیبیده، به خواب رفتم و بیدار شدم زیرا خداوند مرا تقویت می‌دهد. ۶ از کرورهای مخلوق نخواهم رسید که گرداگرد من صف بسته‌اند. ۷ ای خداوند، برخیز! ای خدای من، مهربان! ۸ ای خداوند، مرا در غضب خود توبیخ منما. و مرا در خشم خویش
- ۴ برای سالار مغنیان برذوات اوتار. مزمور داود ای خدای عدالت من، چون بخوانم مرا مستجاب فرما. در تنگی مرا وسعت دادی. بر من کرم فرموده، دعای مرا بشنو. ۲ ای فرزندان انسان تا به کی جلال من عار خواهد بود، و بطالت را دوست داشته، دروغ را خواهید طلبید؟ سلاه. ۳ اما بدانید که خداوند مرد صالح را برای خودانتخاب کرده است، و چون او را بخوانم خداوند خواهد شنید. ۴ خشم بگیرید و گناه موزید. در دلها پرسترای خود تفکر کنید و خاموش باشید. سلاه. ۵ قربانی‌های عدالت را بگذرانید و بر خداوند توکل نمایید. ۶ بسیاری می‌گویند: «کیست که به ما احسان نماید؟» ای خداوند نور چهره خویش را بر ما برافراز. ۷
- ۵ برای سالار مغنیان برذوات نفخه. مزمور داود ای خداوند، به سخنان من گوش بده! در تفکر من تأمل فرما! ۲ ای پادشاه و خدای من، به آواز فریادم توجه کن زیرا که نزد تو دعامی کنم. ۳ ای خداوند صبحگاهان آواز مرا خواهی شنید؛ بامدادان (دعای خود را) نزد تو آوراسته می‌کنم و انتظار می‌کشم. ۴ زیرا تو خدایی نیستی که به شرارت راغب باشی، و گناهکار نزد تو ساکن نخواهد شد. ۵ متکبران در نظر تو نخواهند ایستاد. از همه بطالت کنندگان نفرت می‌کنی. ۶ دروغ‌گویان را هلاک خواهی ساخت. خداوند شخص خونی و حیله‌گر را مکروه می‌دارد. ۷ و اما من از کثرت رحمت تو به خانه ات داخل خواهم شد، و از ترس تو بسوی هیکل قدس تو عبادت خواهم نمود. ۸ ای خداوند، بسبب دشمنانم مرا به عدالت خود هدایت نما و راه خود را پیش روی من راست گردان. ۹ زیرا در زبان ایشان راستی نیست؛ باطن ایشان محض شرارت است؛ گلوی ایشان قیرگشاده است و زبانهای خود را جلا می‌دهند. ۱۰ ای خدا، ایشان را ملزم ساز تا به سبب مشورت‌های خود بیفتند، و به کثرت خطایای ایشان، ایشان را دور انداز زیرا که بر تو فتنه کرده‌اند، ۱۱ و همه متوکلات شادی خواهند کرد و تا به ابد ترنم خواهند نمود. زیرا که ملجاء ایشان تو هستی و آنانی که اسم تو را دوست می‌دارند در تو وجد خواهند نمود. ۱۲ زیرا توای خداوند مردعادل را برکت خواهی داد، او را به رضامندی مثل سپر احاطه خواهی نمود.
- ۶ برای سالار مغنیان برذوات اوتار برثمانی. مزمور داود ای خداوند، مرا در غضب خود توبیخ منما. و مرا در خشم خویش

۴۱ «آیا لویاتان را با قلاب توانی کشیدی؟ یازبانش را با ریسمان توانی فشردی؟ ۲ آیادر بینی او مهار توانی کشیدی؟ یا چانه‌اش را با قلاب توانی سفت؟ ۳ آیا او نزد تو تضرع زیادخواهد نمود؟ یا سخنان ملایم به تو خواهدگفت؟ ۴ آیا با تو عهد خواهد بست یا او را برای بندگی دایمی خواهی گرفت؟ ۵ آیا با او مثل گنجشک بازی توانی کرد؟ یا او را برای کنیزان خود توانی بست؟ ۶ آیا جماعت (صیادان) از اوداد و ستد خواهند کرد؟ یا او را در میان تاجران تقسیم خواهند نمود؟ ۷ آیا پوست او را با نیزه هامملو توانی کرد؟ یا سرش را با خطافهای ماهی گیران؟ ۸ اگر دست خود را بر او بگذاری جنگ را به یاد خواهی داشت و دیگر نخواهی کرد. ۹ اینک امید به او باطل است. آیا از رویتش نیز آدمی به روی درافکنده نمی شود؟ ۱۰ کسی اینقدر متهور نیست که او را برانگیزند. پس کیست که در حضور من بایستد؟ ۱۱ کیست که سبقت جسته، چیزی به من داده، تابه او رد نمایم؟ هرچه زیر آسمان است از آن من می باشد. ۱۲ «درباره اعضایش خاموش نخواهم شد و ازجبروت و جمال ترکیب او خبر خواهم داد. ۱۳ کیست که روی لباس او را باز تواند نمود؟ و کیست که در میان دو صف دندانانش داخل شود؟ ۱۴ کیست که درهای چهره‌اش را بگشاید؟ دایره دندانهایش هولناک است. ۱۵ سپرهای زورآورش فخر او می باشد، با مهر محکم وصل شده است. ۱۶ با یکدیگر چنان چسبیده اند که باد از میان آنها نمی گذرد. ۱۷ با همدیگر چنان وصل شده اند و باهم ملتصقتند که جدا نمی شوند. ۱۸ از عطسه های او نور ساطع می گردد و چشمان او مثل پلکهای فجر است. ۱۹ دهانش مشعلها بیرون می آید و شعله های آتش برمی جهد. ۲۰ از بینی های او دودبرمی آید مثل دیگ جوشنده و پاتیل. ۲۱ از نفس او اخگرها فروخته می شود و از دهانش شعله بیرون می آید. ۲۲ بر گردنش قوت نشیمن دارد، و هیبت پیش رویش رقص می نماید. ۲۳ طبقات گوشت او بهم چسبیده است، و بر وی مستحکم است که متحرک نمی شود. ۲۴ دلش مثل سنگ مستحکم است، و مانند سنگ زیرین آسیا محکم می باشد. ۲۵ چون او برمی خیزد نیرومندان هراسان می شوند، و از خوف بی خود می گردند. ۲۶ اگر شمشیر به او انداخته شود اثر نمی کند، و نه نیزه و نه مزارق و نه تیر. ۲۷ آهن را مثل گاه می شمارد و برنج را مانند چوب پوسیده. ۲۸ تیرهای کمان او را فرار نمی دهد و سنگهای فلاخن نزد او به گاه مبدل می شود. ۲۹ عمود مثل گاه شمرده می شود و بر حرکت مزارق می خندد. ۳۰ در زیرش پاره های سفال تیز است و گردون پرمیخ را بر گل پهن می کند. ۳۱ لجه را مثل دیگ می جوشاند و دریا را مانند پاتیلچه عطاران می گرداند. ۳۲ راه را در عقب خویش تابان می سازد به نوعی که لجه را سفیدمو گمان می برند. ۳۳ بر روی خاک نظیر او

زمین مسلسل می‌گردانی؟ ۳۴ آیا آواز خود را به ابرها می‌رسانی تا سیل مزارق ۲۴ با خشم و غیض زمین را می‌نوردد. و چون کرنا صدا آنها تو رایپوشاند؟ ۳۵ آیا برقها را می‌فرستی تا روانه شوند، و به می‌کنندمی ایستد، ۲۵ وقتی که کرنا نواخته شود همه می‌گویند و تو بگویند اینک حاضریم؟ ۳۶ کیست که حکمت را در باطن جنگ را از دور استشمام می‌کند، و خروش سرداران و غوغا را. ۲۶ نهاد یا فطانت را به دل بخشیدی؟ ۳۷ کیست که با حکمت، آیا از حکمت توشاهین می‌پرد؟ و بالهای خود را بطرف جنوب ابرها رایبشارد؟ و کیست که مشکهای آسمان را بریزد؟ ۳۸ چون پهن می‌کند؟ ۲۷ آیا از فرمان تو عقاب صعومی نماید و آشیانه غبار گل شده، جمع می‌شود و کلوخها باهم می‌چسبند. ۳۹ خود را به‌جای بلند می‌سازد؟ ۲۸ بر صخره ساکن شده، ماوا آیا شکار را برای شیر ماده صید می‌کنی؟ و اشتهای شیر ژیان را می‌سازد. بر صخره تیز و بر ملاذ منبع. ۲۹ از آنجا خوراک خود را سیرمی نمایی؟ ۴۰ حینی که در ماوای خود خویشتن را جمع به نظر می‌آورد و چشمانش از دور می‌نگرد. ۳۰ بچه هایش خون را می‌کنند و در بیشه در کمین می‌نشینند؟ ۴۱ کیست که غذا را می‌مکند و جایی که کشتگانند او آنجا است.»

۴۰ «آیا مجادله کننده با قادمطلق مخاصمه نمایی؟ برای غراب آماده می‌سازد، چون بچه هایش نزد خدا فریاد برمی آورند، و به‌سبب نبودن خوراک آواره می‌گردند؟

۳۹ «آیا وقت زاییدن بز کوهی را می‌دانی؟ یا زمان وضع حمل آهو را نشان می‌دهی؟ ۲ آیا ماههایی را که کامل می‌سازندحساب توانی کرد؟ یا زمان زاییدن آنها را می‌دانی؟ ۳ خم شده، بچه های خود را می‌زایند و از درهای خود فارغ می‌شوند. ۴ بچه های آنهاقوی شده، در بیابان نمو می‌کنند، می‌روند و نزد آنها برنمی گردند. ۵ کیست که خر وحشی را رها کرده، آزاد ساخت. و کیست که بندهای گورخر راباز نمود. ۶ که من بیابان را خانه او ساختم، و شوره زار را مسکن او گردانیدم. ۷ به غوغای شهراستهزاء رعد توانی کرد؟ ۱۰ الان خویشتن را به جلال و عظمت زینت می‌کند و خروش رمه بان را گوش نمی‌گیرد. ۸ دایره کوهها چراگاه او است و هرگونه سبزه را می‌طلبد. ۹ آیا گاو وحشی راضی شود که تو را خدمت نماید، یا نزد آخور تو منزل گیرد؟ ۱۰ هرکه متکبر است نظر کن و او را دلیل بساز. و شیران را در جای آیا گاو وحشی را به ریسمانش به شیار توانی بست؟ یا وادها را از عقب تو مازو خواهد نمود؟ ۱۱ آیا از اینکه قوتش عظیم است بر رویهای ایشان را درجای مخفی محبوبس کن. ۱۴ آنگاه من نیز او اعتمادخواهی کرد؟ و کار خود را به او حواله خواهی نمود؟ ۱۲ آیا براو توکل خواهی کرد که محصولت را باز آورد و آن را داد. ۱۵ اینک بهیموت که او را باتو آفریده‌ام که علف را مثل گاو به خرمنگاهت جمع کند؟ ۱۳ «بال شترمرغ به شادی متحرک می‌شود و اما پر و بال او مثل لقلق نیست. ۱۴ زیرا که تخمهای خود را به زمین وامی‌گذارد و بر روی خاک آنها را گرم می‌کند و فراموش می‌کند که پا آنها را می‌افشرد، و وحوش صحرا آنها رایپامال می‌کنند. ۱۶ با بچه های خود سختی می‌کند که گویا از آن او نیستند، محنت او باطل است و متاسف نمی‌شود. ۱۷ زیرا خدا او را ازحکمت محروم ساخته، و از فطانت او را نصیبی نداده است. ۱۸ هنگامی که به بلندی پرواز می‌کنداسب و سوارش را استهزا می‌نماید. ۱۹ «آیا تو اسب را قوت داده و گردن بیدهای نهر، وی را احاطه می‌نماید. ۲۳ اینک رودخانه طغیان او را به یال ملبس گردانیده‌ای؟ ۲۰ آیا او را مثل ملخ به جست و خیز آورده‌ای؟ خروش شیهه او مهیب است. ۲۱ در وادی پای زده، از قوت خود وجدمی نماید و به مقابله مسلحان بیرون می‌رود. یا بینی وی را باقلاب توان سفت؟ ۲۲ برخوف استهزاء کرده، هراسان نمی‌شود، و از دم شمشیر برنمی‌گردد. ۲۳ ترکش بر او چکچک می‌کند، و نیزه درخشنده و

شماره سالهای او را تفحص نتوان کرد. ۲۷ زیرا که قطره های آب کرد. ۲۴ لهذا مردمان از او می ترسند، اما او بر جمیع دانادلان نمی را جذب می کند و آنها باران را از بخارات آن می چکاند. ۲۸ نگرند.»

که ابرها آن را به شدت می ریزد و بر انسان به فراوانی می تراود.

۲۹ آیا کیست که بفهمد ابرها چگونه پهن می شوند، یا رعدهای خیمه او را بدانند؟ ۳۰ اینک نور خود را بر آن می گستراند. و عمق های دریا را می پوشاند. ۳۱ زیرا که به واسطه آنها قومها را داوری می کند، و رزق را به فراوانی می بخشد. ۳۲ دستهای خود را با برق می پوشاند، و آن را بر هدف مامور می سازد. ۳۳ رعدش از او خبر می دهد و مواشی از برآمدن او اطلاع می دهند.

۳۷ «از این نیز دل می لرزد و از جای خود متحرک می گردد. ستارگان صبح با هم ترنم نمودند، و جمیع پسران خدا آواز شادمانی ۲ گوش داده، صدای آواز او را بشنود، و زمزمه ای را که از دهان وی صادر می شود، ۳ آن را در زیر تمامی آسمانهای فرستد، و برق خویش را تا کرانه های زمین. ۴ بعد از آن صدای غرش می کند و به آواز جلال خویش رعد می دهد و چون آوازش شنیده شد آنها را تاخیر نمی نماید. ۵ خدا از آواز خود رعدهای عجیب می دهد. اعمال عظیمی که ما آنها را ادراک نمی کنیم به عمل می آورد، ۶ زیرا برف را می گوید: بر زمین بیفت. و همچنین بارش باران را و بارش بارانهای زورآور خویش را. ۷ دست هر انسان را مختوم می سازد تا جمیع مردمان اعمال او را بدانند. ۸ آنگاه وحوش به ماوای خود می روند و در بیشه های خویش آرام می گیرند. ۹ از برجهای جنوب گردباد می آید و از برجهای شمال برودت. ۱۰ از فسخه خدا یخ بسته می شود و سطح آنها منجمد می گردد. ۱۱ ابرها رانیز به رطوبت سنگین می سازد و سحاب، برق خود را پراکنده می کند. ۱۲ و آنها به دلالت او به هر سو منقلب می شوند تا هرآنچه به آنها امر فرماید بر روی تمامی ربع مسکون به عمل آورند. ۱۳ خواه آنها را برای تادیب فرستد یا به جهت زمین خود یا برای رحمت. ۱۴ «ای ایوب این را استماع نما. بایست و در اعمال عجیب خدا تامل کن. ۱۵ آیا مطلع هستی وقتی که خدا عزم خود را به آنها قرار می دهد و برق، ابرهای خود را درخشان می سازد؟ ۱۶ آیا تراز موازنه ابرها مطلع هستی؟ یا از اعمال عجیبه او که در علم، کامل است. ۱۷ که چگونه رختهای توگرم می شود هنگامی که زمین از باد جنوبی ساکن می گردد. ۱۸ آیا مثل او می توانی فلک را بگسترانی که مانند آینه ریخته شده مستحکم است؟ ۱۹ ما را تعلیم بده که با وی چه توانیم گفت، زیرا به سبب تاریکی سخن نیکو نتوانیم آورد. ۲۰ آیا چون سخن گویم به او خبر داده می شود یا انسان سخن گوید تا هلاک گردد. ۲۱ و حال آفتاب را نمی توان دید هر چند در سپهر درخشان باشد تاباد و زبده آن را پاک کند. ۲۲ درخشندگی طلائی از شمال می آید و نزد خدا جلال مہیب است. ۲۳ قادر مطلق را ادراک نمی توانیم کرد، او در البروج را در موسم آنها بیرون می آوری؟ و دب اکبر را با بنات او قوت و راستی عظیم است و در عدالت کبیر که بی انصافی نخواهد

تمامی ایشان عمل دستهای وی‌اند. ۲۰ دل‌حظه‌ای در نصف شب می‌میزند. قوم مشوش شده، می‌گذرند، و زورآوران بی‌واسطه دست انسان هلاک می‌شوند. ۲۱ «زیرا چشمان او بر راههای انسان می‌باشد، و تمامی قدمهایش را می‌نگرد. ۲۲ ظلمتی نیست و سایه موت نی، که خطاکاران خویشتن را در آن پنهان نمایند. ۲۳ زیرا اندک زمانی بر احدی تامل نمی‌کند تا او پیش خدا به

محاکمه بیاید. ۲۴ زورآوران را بدون تفحص خرد می‌کند، و دیگران را به‌جای ایشان قرار می‌دهد. ۲۵ هرآینه اعمال ایشان را تشخیص می‌نماید، و شبانگاه ایشان را واژگون می‌سازد تا هلاک شوند. ۲۶ به‌جای شیران ایشان را می‌زند، در مکان نظرکنندگان. ۲۷ از آن جهت که از متابعت او منحرف شدند، و در همه طریقهای وی تامل نمودند. ۲۸ تا فریاد فقیر را به او برسانند، و اوفغان مسکینان را بشنود. ۲۹ چون او آرامی دهد کیست که در اضطراب اندازد، و چون روی خود را ببیند کیست که او را تواند دید. خواه به امتی خواه به انسانی مساوی است، ۳۰ تا مردمان فاجرسלטنت نمایند و قوم را به دام گرفتار نسازند. ۳۱ لیکن آیا کسی هست که به خدا بگوید: سزایفتم، دیگر عصیان نخواهم ورزید. ۳۲ و آنچه را که نمی‌بینم تو به من بیاموز، و اگر گناه کردم باریگر نخواهم نمود. ۳۳ آیا برحسب رای تو جزا داده، خواهد گفت: چونکه تو رد می‌کنی پس نتوانستار کن و نه من. و آنچه صواب می‌دانی بگو. ۳۴ صاحبان فطانت به من خواهند گفت، بلکه هر مرد حکیمی که مرا می‌شنود ۳۵ که ایوب بدون معرفت حرف می‌زند و کلام او از روی تعقل نیست. ۳۶ کاش که ایوب تا به آخر آرموده شود، زیرا که مثل شیران جواب می‌دهد. ۳۷ چونکه برگناه خود طغیان را مزید می‌کند و در میان مادستک می‌زند و به ضد خدا سخنان بسیاری می‌گوید.»

۳۵ ۲ «آیا این را انصاف می‌شماری که گفتمی من از خدا عادل تر هستم؟ ۳ زیرا گفته‌ای برای توجه فایده خواهد شد، و به چه چیز بیشتر از گناه من منفعت خواهی یافت. ۴ من تو را جواب می‌گویم و رفقایم را با تو. ۵ به سوی آسمانها نظر کن و ببین و افلاک را ملاحظه نما که از تو بلندترند. ۶ اگر گناه کردی به او چه رسانیدی؟ و اگر تقصیرهای تو بسیار شد برای وی چه کردی؟ ۷ اگر بی‌گناه شدی به او چه بخشیدی؟ و یا از دست تو چه چیز را گرفته است؟ ۸ شرارت تو به مردی چون تو (ضرر می‌رساند) و عدالت تو به بنی آدم (فایده می‌رساند). ۹ از کثرت ظلمها فریاد برمی‌آورند و از دست زورآوران استغاثه می‌کنند، ۱۰ و کسی نمی‌گوید که خدای آفریننده من کجا است که شبانگاه سرودها می‌بخشد ۱۱ و ما را از بهایم زمین تعلیم می‌دهد، و از پزندگان آسمان حکمت می‌بخشد. ۱۲ پس به‌سبب تکبر شیران فریادمی‌کنند اما او اجابت نمی‌نماید، ۱۳ زیرا خدا بظالت را نمی‌شنود و

و نه انسان. ۱۴ زیرا که سخنان خود را به ضد من ترتیب نداده یامتوسطی باشد، تا آنچه را که برای انسان راست است به وی است، و به سخنان شما او را جواب نخواهم داد. ۱۵ ایشان اعلان نمایند، ۲۴ آنگاه بر او ترحم نموده، خواهد گفت: او را از حیران شده، دیگر جواب ندادند، و سخن از ایشان منقطع شد. فرو رفتن به هاویه برهان، من کفاره‌ای پیدا نموده‌ام. ۲۵ گوشت او ۱۶ پس آیا من انتظاریکشم چونکه سخن نمی‌گویند؟ و ساکت ازگوشت طفل لطیف تر خواهد شد. و به ایام جوانی خود خواهد شده، دیگر جواب نمی‌دهند؟ ۱۷ پس من نیز از حصه خود برگشت. ۲۶ نزد خدا دعا کرده، او رامستجاب خواهد فرمود، جواب خواهم داد، و من نیز رای خود را باین خواهم نمود. ۱۸ زیرا و روی او را با شادمانی خواهد دید. و عدالت انسان را به او که از سخنان، مملو هستم. و روح باطن من، مرا به تنگ می‌آورد. رد خواهد نمود. ۲۷ پس در میان مردمان سرود خوانده، خواهد ۱۹ اینک دل من مثل شرابی است که مفتوح نشده باشد، و مثل گفت: گناه کردم و راستی را منحرف ساختم، و مکافات آن به مشکهای تازه نزدیک است بترکد. ۲۰ سخن خواهم راند تا راحت من نرسید. ۲۸ نفس مرا اذرفرو رفتن به هاویه فدیہ داد، و جان من، یابم و لبهای خود را گشوده، جواب خواهم داد. ۲۱ حاشا از من نور رامشاهده می‌کند. ۲۹ اینک همه این چیزها را خدایه عمل که طرفداری نمایم و به احدی کلام تملق‌آمیز گویم. ۲۲ چونکه می‌آورد، دو دفعه و سه دفعه با انسان. ۳۰ تا جان او را از هلاکت به گفتن سخنان تملق‌آمیز عارف نیستم. والا خالقم مرا به زودی برگرداند و او را از نوزندگان، منور سازد. ۳۱ ای ایوب متوجه شده، مرااستماع نما، و خاموش باش تا من سخن رانم. ۳۲ اگر سخنی داری به من جواب بده، متکلم شو زیرا می‌خواهم تو را مبری سازم. ۳۳ و اگر نه، تو مرا بشنو. خاموش باش تا حکمت را به تو

۳۳ «لیکن ای ایوب، سخنان مرا استماع نما. و به تمامی کلام من گوش بگیر. ۲ اینک الان دهان خود را گشودم، و زبانت تعلیم دهم.»

۳۴ پس الیهو تکلم نموده، گفت: ۲ «ای حکیمان سخنان مرا بشنوید، وای عارفان، به من گوش گیرید. ۳ زیرا گوش، سخنان را امتحان می‌کند، چنانکه کام، طعام را ذوق می‌نماید. ۴ انصاف را برای خود اختیار کنیم، و درمیان خود نیکویی را بفهمیم. ۵ چونکه ایوب گفته است که بی‌گناه هستم. و خدا داد مرا از من برداشته است. ۶ هرچند انصاف با من است دروغگو شمرده شده‌ام، و هرچند بی‌تقصیرم، جراحت من علاج ناپذیر است. ۷ کدام شخص مثل ایوب است که بی‌گناه هستم و در من گناهی نیست. ۱۰ اینک او علتها بر من می‌جوید. و مرا دشمن خودمی‌شمارد. ۱۱ پایبام را در کنده می‌گذارد و همه راهبام را مراقبت می‌نماید. ۱۲ هان در این امر تو صادق نیستی. من تو را جواب می‌دهم، زیرا خدا از انسان بزرگتر است. ۱۳ چرا با او معارضه می‌نمایی، از این جهت که از همه اعمال خود اطلاع نمی‌دهد؟ ۱۴ زیرا خدا یک دفعه تکلم می‌کند، بلکه دو دفعه و انسان ملاحظه نمی‌نماید. ۱۵ در رویای شب، چون خواب سنگین بر انسان مستولی می‌شود، حینی که در بستر خود در خواب می‌باشد. ۱۶ آنگاه گوشهای انسان را می‌گشاید و تادیب ایشان را ختم می‌سازد. ۱۷ تا انسان را از اعمالش برگرداند و تکبیر را از مردمان بپوشاند. ۱۸ جان او را از حفره نگاه می‌دارد و حیات او را از هلاکت شمشیر. ۱۹ با پدر در بستر خود سرزنش می‌یابد، و اضطراب دایمی در استخوانهای وی است. ۲۰ پس جان اوانان را مکرره می‌دارد و نفس او خوراک لطیف را. ۲۱ گوشت او چنان فرسوده شد که دیده نمی‌شود استخوانهای وی که دیده نمی‌شد برهنه گردیده است. ۲۲ جان او به حفره نزدیک می‌شود و حیات او به هلاک کندگان. ۲۳ «اگر برای وی یکی به منزله هزار فرشته

گریه نمی کردم، و دلم به جهت مسکین رنجیده نمی شد. ۲۶ و بر ماه، هنگامی که با درخشندگی سیرمی کرد. ۲۷ و دل من لکن چون امید نیکویی داشتم بدی آمد، و چون انتظار نورکشیدم خفیه فریفته می شد و دهانم دستم را می بوسید. ۲۸ این نیز گناهی ظلمت رسید. ۲۷ احشایم می جوشد و آرام نمی گیرد، و روزهای مستوجب قصاص می بود زیرا خدای تعالی مرا منکر می شدم. ۲۹ مصیبت مرا درگرفته است. ۲۸ ماتم کنان بی آفتاب گردش می کنم و اگر از مصیبت دشمن خود شادی می کردم یا حینی که بلا به او درجماعت برخاسته، تضرع می نمایم. ۲۹ برادرشغالان شده ام، و عارض می شد وجدمی نمودم، ۳۰ و حال آنکه زبان خود را از گناه رفیق شتر مرغ گردیده ام. ۳۰ پوست من سیاه گشته، از من می ریزد، ورزیدن بازداشته، بر جان او لعنت را سوال ننمودم. ۳۱ اگر اهل واستخوانهایم از حرارت سوخته گردیده است. ۳۱ بریط من به خیمه من نمی گفتند: کیست که از گوشت او سیر نشده باشد، نوحه گری مبدل شده و نای من به آواز گریه کنندگان.

۳۱ «با چشمان خود عهد بسته ام، پس چگونه بر دوشیزای خویش را در سینه خود مخفی می ساختم، ۳۴ از این جهت که از انبوه کثیری ترسیدم و اهانت قبایل مرا هراسان می ساخت، پس ساکت مانده، از در خود بیرون نمی رفتم. ۳۵ کاش کسی بود که مرا می شنید، اینک امضای من حاضر است. پس قادر مطلق مرا ببیند؟ و جمیع قدمهایم را نمی شمارد؟ ۴ اگر با دروغ راه می رفتم یا پایهایم با فریب می شناید، ۶ مرا به میزان عدالت بسنجد، تا خدا کاملیت مرا بداند. ۷ اگر قدمهایم از طریق آواره گردیده، و قلبم در پی چشمانم رفته، و لکه های بدستهایم چسبیده باشد، ۸ پس من کشت کنم و دیگری بخورد، و محصول من از ریشه کنده شود. ۹ اگر قلبم به زنی فریفته شده، یا نزد در همسایه خود در کمین نشسته باشم، ۱۰ پس زن من برای شخصی دیگر آسپا کند، و دیگران بر او خم شوند. ۱۱ زیرا که آن قباحتم می بود و تقصیری سزاوار حکم داران. ۱۲ چونکه این آتش می بود که تا ابدون می سوزانید، و تمامی محصول مرا از ریشه می کند. ۱۳ اگر دعوی بنده و کنیز خود را رد می کردم، هنگامی که بر من مدعی می شدند. ۱۴ پس چون خدا به ضد من برخیزد چه خواهم کرد؟ و هنگامی که تفتیش نماید به او چه جواب خواهم داد؟ ۱۵ آیا آن و خشمش بر سه رفیق خود فروخته گردید، از این جهت که خویشتن را از خدا عادلتر می نمود. ۳ که کس که مرا در رحم آفرید او را نیز نیافرید؟ و آیا کس واحد، ما را هر چند جواب نمی یافتند، اما ایوب را مجرم می شمردند. ۴ و الیهو در رحم نرسشت؟ ۱۶ «اگر مراد مسکینان را از ایشان منع نموده باشم، و چشمان بیوه زنان را تار گردانیده، ۱۷ اگر لقمه خود را به تنهایی خورده باشم، و یتیم از آن تناول نموده، ۱۸ و حال آنکه او از جوانیم با من مثل پدر پرورش می یافت، و از بطن مادرم بیوه زن را رهبری می نمودم. ۱۹ اگر کسی را از برهنگی هلاک دیده باشم، و مسکین را بدون پوشش، ۲۰ اگر کمرهای او مرا برکت نداده باشد، و از پشم گوسفندان من گرم نشده، ۲۱ اگر دست خود را بر یتیم بلند کرده باشم، هنگامی که اعانت خود را در دروازه را فطانت می بخشد. ۹ بزرگان نیستند که حکمت دارند، و نه می دیدم، ۲۲ پس بازوی من از کتفم بیفتد، و ساعدم از قلم آن پیران که انصاف را می فهمند. ۱۰ بنابراین می گویم که مرا بشنو. و شکسته شود. ۲۳ زیرا که هلاکت از خدا برای من ترس می بود من نیز رای خود را بیان خواهم نمود. ۱۱ اینک از سخن گفتن با به سبب کبریا می توانایی نداشتم. ۲۴ اگر طلا را امید خود می ساختم و به زر خالص می گفتم تو اعتماد من هستی، ۲۵ اگر از فراوانی دولت خویش شادی می نمودم، و از اینکه دست من بسیار کسب نموده بود، ۲۶ اگر چون آفتاب می تابید بر آن نظرمی کردم

۳۲ پس آن سه مرد از جواب دادن به ایوب باز ماندند چونکه او در نظر خود عادل بود. ۲ آنگاه خشم الیهو این برکتی بوزی که از قبیله رام بود مشتعل شد، و غضبش بر ایوب افروخته می شدند. ۱۴ پس چون خدا به ضد من برخیزد چه خواهم کرد؟ و هنگامی که تفتیش نماید به او چه جواب خواهم داد؟ ۱۵ آیا آن و خشمش بر سه رفیق خود افروخته گردید، از این جهت که خویشتن را از خدا عادلتر می نمود. ۳ که کس که مرا در رحم آفرید او را نیز نیافرید؟ و آیا کس واحد، ما را هر چند جواب نمی یافتند، اما ایوب را مجرم می شمردند. ۴ و الیهو در رحم نرسشت؟ ۱۶ «اگر مراد مسکینان را از ایشان منع نموده باشم، و چشمان بیوه زنان را تار گردانیده، ۱۷ اگر لقمه خود را به تنهایی خورده باشم، و یتیم از آن تناول نموده، ۱۸ و حال آنکه او از جوانیم با من مثل پدر پرورش می یافت، و از بطن مادرم بیوه زن را رهبری می نمودم. ۱۹ اگر کسی را از برهنگی هلاک دیده باشم، و مسکین را بدون پوشش، ۲۰ اگر کمرهای او مرا برکت نداده باشد، و از پشم گوسفندان من گرم نشده، ۲۱ اگر دست خود را بر یتیم بلند کرده باشم، هنگامی که اعانت خود را در دروازه را فطانت می بخشد. ۹ بزرگان نیستند که حکمت دارند، و نه می دیدم، ۲۲ پس بازوی من از کتفم بیفتد، و ساعدم از قلم آن پیران که انصاف را می فهمند. ۱۰ بنابراین می گویم که مرا بشنو. و شکسته شود. ۲۳ زیرا که هلاکت از خدا برای من ترس می بود من نیز رای خود را بیان خواهم نمود. ۱۱ اینک از سخن گفتن با به سبب کبریا می توانایی نداشتم. ۲۴ اگر طلا را امید خود می ساختم و به زر خالص می گفتم تو اعتماد من هستی، ۲۵ اگر از فراوانی دولت خویش شادی می نمودم، و از اینکه دست من بسیار کسب نموده بود، ۲۶ اگر چون آفتاب می تابید بر آن نظرمی کردم

آبگینه آن را برابر نتوان کرد، و زیورهای طلای خالص بدل آن من ساکت می‌ماندند. ۲۲ بعد از کلام من دیگر سخن نمی‌شد. ۱۸ مرجان و بلور مذکور نمی‌شود و قیمت حکمت از گفتند و قول من بر ایشان فرو می‌چکید. ۲۳ برای من مثل باران لعل گراتر است. ۱۹ زبرجد حبش با آن مساوی نمی‌شود و به انتظار می‌کشیدند و دهان خویش را مثل باران آخرین باز می‌کردند. زرخالص سنجیده نمی‌گردد. ۲۰ پس حکمت از کجا می‌آید؟ و ۲۴ اگر بر ایشان می‌خندیدم باور نمی‌کردند، و نور چهره مرا مکان فطانت کجا است؟ ۲۱ از چشم تمامی زندگان پنهان است، تاریک نمی‌ساختند. ۲۵ راه را برای ایشان اختیار کرده، به ریاست و از مرغان هومخفی می‌باشد. ۲۲ ابدون و موت می‌گویند که می‌نشستم، و در میان لشکر، مثل پادشاه ساکن می‌بودم، و مثل آوازه آن را به گوش خود شنیده‌ایم. ۲۳ خدا راه آن را درک می‌کند کسی که نوحه‌گران را تسلی می‌بخشد.

و او مکانش را می‌داند. ۲۴ زیرا که او تا کرانه های زمین می‌نگرد و آنچه را که زیر تمامی آسمان است می‌بیند. ۲۵ تا وزن از برای بادر قرار دهد، و آنها را به میزان ببیناید. ۲۶ هنگامی که قانونی برای باران قرار داد، و راهی برای سهام رعد، ۲۷ آنگاه آن را دید و آن را بیان کرد. آن راهبها ساخت و هم تفتیش نمود. ۲۸ و به انسان گفت: اینک ترس خداوند حکمت است، و از پدی اجتناب نمودن، فطانت می‌باشد.»

۲۹ و ایوب باز مثل خود را آورده، گفت: ۲ «کاش که من عقب ایشان مثل دزدان، هیاهومی کردند. ۶ در گریه های وادیها مثل ماههای پیش می‌بودم و مثل روزهایی که خدا مرا در آنها نگاه می‌داشت. ۳ هنگامی که چراغ او بر سر من می‌تابید، و با نور بوته‌ها عرعری می‌کردند، زیر خارها با هم جمع می‌شدند. ۸ ابایی او به تاریکی راه می‌رفتم. ۴ چنانکه در روزهای کامرانی خود احمقان و ابایی مردم بی‌نام، بیرون از زمین رانده می‌گردیدند. ۹ و می‌بودم، هنگامی که سر خدا بر خیمه من می‌ماند. ۵ وقتی که قادر مطلق هنوز با من می‌بود، و فرزندانم به اطراف من می‌بودند. ۱۰ مرا مکروه داشته، از من دور می‌شوند، و از آب دهان بر رویم ۶ حینی که قدمهای خود را باکره می‌شستم و صخره، نهرهای انداختن، باز نمی‌ایستند. ۱۱ چونکه زه را بر من باز کرده، مرا مبتلا روغن را برای من می‌ریخت. ۷ چون به دروازه شهر بیرون می‌رفتم ساخت. پس لگام را پیش رویم رها کردند. ۱۲ از طرف راست من و کرسی خود را در چهار سوق حاضر می‌ساختم. ۸ جوانان مرا انبوه عوام الناس برخاسته، پاهایم را از پیش در می‌برند، و راههای دیده، خود را مخفی می‌ساختند، و پیران برخاسته، می‌ایستادند. ۹ هلاکت خویش را بر من مهیا می‌سازند. ۱۳ راه مرا خراب کرده، به سروران از سخن گفتن باز می‌ایستادند، و دست به دهان خود می‌ادبیم اقدام می‌نمایند، و خود معاونی ندارند. ۱۴ گویا از تلمه های گذاشتند. ۱۰ آواز شریفان ساکت می‌شد و زبان به کام ایشان وسیع می‌آیند، و از میان خرابه‌ها بر من هجوم می‌آوردند. ۱۵ ترسها می‌چسبید. ۱۱ زیرا گویی که مرا می‌شنید، مرا خوشحال می‌خواند و چشمی که مرا می‌دید، برایم شهادت می‌داد. ۱۲ زیر آفتاب که استغاثه می‌کرد او را می‌رهایند، و بی‌بیمی که نیز معاون نداشت. ۱۳ مصیبت، مرا گرفتار نموده است. ۱۷ شبانگاه استخوانهایم در برکت شخصی که در هلاکت بود، به من می‌رسید و دل بیوه‌زن اندرون من سفته می‌شود، و پیهایم آرام ندارد. ۱۸ از شدت سختی راخوش می‌ساختم. ۱۴ عدالت را پوشیدم و مرا ملبس ساخت، و لباس متغیر شده است، و مرا مثل گریبان پیراهن تنگ می‌گیرد. انصاف من مثل ردا و تاج بود. ۱۵ من به جهت کوران چشم بودم، و به جهت لنگان پای. ۱۶ برای مسکینان پدر بودم، و ۲۰ «نزد تو تضرع می‌نمایم و مرا مستجاب نمی‌کنی، و برمی‌دعوی را که نمی‌دانستم، تفحص می‌کردم. ۱۷ دندانهای آسیای خیزم و بر من نظر نمی‌اندازی. ۲۱ خویشتن را متبدل ساخته، بر شیر را می‌شکستم و شکار را از دندانهایش می‌ربودم. ۱۸ «و» من بیرحم شده‌ای، با قوت دست خود به من جفا می‌نمایی. ۲۲ می‌گفتم، در آشیانه خود جان خواهم سپرد و ایام خویش را مثل مرا به باد برداشته، بر آن سوار گردانیدی، و مرادرت تباد پراکنده عنقا طویل خواهم ساخت. ۱۹ ریشه من به سوی آنها کشیده ساختی. ۲۳ زیرا می‌دانم که مرابه موت باز خواهی گردانید، و به خواهد گشت، و شبنم بر شاخه هایم ساکن خواهد شد. ۲۰ خانه‌ای که برای همه زندگان معین است. ۲۴ یقین بر توده ویران جلال من در من تازه خواهد شد، و کمانم در دستم نو خواهد دست خود را دراز نخواهد کرد، و چون کسی در بلا گرفتار شود، ماند. ۲۱ مرا می‌شنیدند و انتظار می‌کشیدند، و برای مشورت آیا به این سبب استغاثه نمی‌کنند؟ ۲۵ آیا برای هر مستمندی

می‌بخشد و بر آن تکیه می‌نماید، اما چشمان او بر راههای ایشان است. ۲۴ اندک زمانی بلندی شوند، پس نیست می‌گردند و یافت، و در همه اوقات از خدا مسالت خواهد نمود؟ ۱۱ «شما را پست شده، مثل سایرین برده می‌شوند و مثل سر سنبه‌ها بریده می‌گردند، ۲۵ و اگر چنین نیست پس کیست که مرا تکذیب کرده‌اید، پس چرا بالکل باطل شده‌اید. ۱۳ این است نصیب مرد شیر از جانب خدا، و میراث ظالمان که آن را از قادر مطلق می‌یابند. ۱۴ اگر فرزندان بسیار شوند شمشیر برای ایشان است، و ذریه او از نان سیر نخواهند شد. ۱۵ بازماندگان او از وبا دهن خواهند شد، و بیهوش‌نانش گریه نخواهند کرد. ۱۶ اگرچه نقره را مثل غبار اندوخته کند، و لباس را مثل گل آماده سازد. ۱۷ او آماده می‌کند لیکن مرد عادل آن را خواهد پوشید، و صالحان نقره او را تقسیم خواهند نمود. ۱۸ خانه خود را مثل بید بنا می‌کند، و مثل سایبانی که دشتیان می‌سازد ۱۹ او دولتمند می‌خواهد اما دهن نخواهد شد. چشمان خود را می‌گشاید و نیست می‌باشد. ۲۰

۲۵ پس بلدد شوخی در جواب گفت: ۲ «سلطنت و هیبت از آن اوست و سلامتی را در مکان های بلند خود ایجاد می‌کند. ۳ آیا افواج او شمرده می‌شود و کیست که نور او بر وی طلوع نمی‌کند؟ ۴ پس انسان چگونه نزد خدا عادل شمرده شود؟ و کسی که از زن زاییده شود، چگونه پاک باشد؟ ۵ اینک ماه نیز روشنائی ندارد و ستارگان در نظر او پاک نیستند. ۶ پس چندمرتبه زیاده انسان که مثل خزنده زمین و بنی آدم که مثل کرم می‌باشد.»

۲۶ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «شخص بی‌قوت را چگونه اعانت کردی؟ و بازوی ناتوان را چگونه نجات دادی؟ ۳ شخص بی‌حکمت را چه نصیحت نمودی؟ و حقیقت امر را به فراوانی اعلام کردی! ۴ برای که سخنان را بیان کردی؟ و نفخه کیست که از تو صادر شد؟ ۵ ارواح مردگان می‌لرزند، زیر آنها وساکنان آنها. ۶ هاویه به حضور او عریان است، و ابدون را ستری نیست. (Sheol h7585) ۷ شمال را بر جو پهن می‌کند، و زمین را بر زده، بیرون می‌کنند.

۲۸ «یقین برای نقره معدنی است، و به جهت طلا جایی است که آن را قال می‌گذارند. ۲ آهن از خاک گرفته می‌شود و مس از سنگ گداخته می‌گردد. ۳ مردم برای تاریکی حدمی گذارند و تا نهایت تمام تفحص می‌نمایند، تا به سنگهای ظلمت غلیظ و سایه موت. ۴ کانی دور از ساکنان زمین می‌کنند، از راه گذریان فراموش می‌شوند و دور از مردمان آویخته شده، به هر طرف متحرک می‌گردند. ۵ از زمین نان بیرون می‌آید، و ژرفیهایش مثل آتش سرنگون می‌شود. ۶ سنگهایش مکان یاقوت کبود است. و شمشهای طلا دارد. ۷ آن راه را هیچ مرغ شکاری نمی‌داند، و چشم شاهین آن را ندیده است، ۸ و جانوران درنده بر آن قدم زده‌اند، و شیر غران بر آن گذر نکرده. ۹ دست خود را به سنگ خارا درازمی‌کنند، و کوهها را از بیخ برمی‌کنند. ۱۰ نهرها از صخره‌ها می‌کنند و چشم ایشان هر چیز نفیس رامی‌بیند. ۱۱ نهرها را از تراوش می‌بندند و چیزهای پنهان شده را به روشنائی بیرون می‌آورند. ۱۲ اما حکمت از کجا پیدا می‌شود؟ و جای فطانت کجا است؟ ۱۳ انسان قیمت آن را نمی‌داند و در زمین زندگان پیدا نمی‌شود. ۱۴ لجه می‌گوید که در من نیست، و دریا می‌گوید که نزد من نمی‌باشد. ۱۵ زر خالص به عوضش داده نمی‌شود و نقره مثل شیر برآید، و مقاومت کنندگان مثل خطاکاران. ۸ زیرا امید شیر چيست هنگامی که خدا او را منقطع می‌سازد؟ و حینی که خدا جان او را می‌گیرد؟ ۹ آیا خدا فریاد او را خواهد شنید، هنگامی

۲۷ و ایوب دیگر باره مثل خود را آورده، گفت: ۲ «به حیات خدا که حق مراد داشته و به قادر مطلق که جان مرا تلخ نموده است. ۳ که مادامی که جانم در من باقی است و نفخه خدا در بینی من می‌باشد، ۴ یقین لبهایم به بی‌انصافی تکلم نخواهد کرد، و زبانم به فریب تنطق نخواهد نمود. ۵ حاشا از من که شما را تصدیق نمایم، و تا بمیرم کاملیت خویش را از خود دور نخواهم ساخت. ۶ عدالت خود را قایم نگاه می‌دارم و آن را ترک نخواهم نمود، و دلم تازنده باشم، مرا مذمت نخواهد کرد. ۷ دشمن من مثل شیر برآید، و مقاومت کنندگان مثل خطاکاران. ۸ زیرا امید شیر چيست هنگامی که خدا او را منقطع می‌سازد؟ و حینی که خدا جان او را می‌گیرد؟ ۹ آیا خدا فریاد او را خواهد شنید، هنگامی

و سیلابها تو را می پوشانند. ۱۲ آیا خدا مثل آسمانها بلند نیست؟ و زیاده از رزق خود ذخیره کردم. ۱۳ لیکن او واحد است و کیست سر ستارگان را بنگر چگونه عالی هستند. ۱۳ و تو می گویی خدا چه که او را برگرداند؟ و آنچه دل او می خواهد، به عمل می آورد. ۱۴ می داند و آیا از تاریکی غلیظ داوری توان نمود؟ ۱۴ ابرها ستر زیرا آنچه را که بر من مقرر شده است بجا می آورد، و چیزهای اوست پس نمی بیند، و بردارید افلاک می خرامد. ۱۵ آیا طریق بسیار مثل این نزد وی است. ۱۵ از این جهت از حضور او هراسان قدما را نشان کردی که مردمان شیر در آن سلوک نمودند، ۱۶ که هستم، و چون تفکر نمی نمایم از او می ترسم، ۱۶ زیرا خدا دل قبل از زمان خود برده شدند، و اساس آنها مثل نهر ریخته شد ۱۷ مرا ضعیف کرده است، و قادر مطلق مرا هراسان گردانیده. ۱۷ که به خدا گفتند: از ما دور شو و قادر مطلق برای ما چه تواند چونکه پیش از تاریکی منقطع نشدم، و ظلمت غلیظ را از نزد من کرد؟ ۱۸ و حال آنگاه او خانه های ایشان را از چیزهای نیکو نپوشانید.

پس ساخت. پس مشورت شریران از من دور شود. ۱۹ «عادلان چون آن را ببینند، شادی خواهند نمود و بی گناهان بر ایشان استهزا خواهند کرد. ۲۰ آیا مقاومت کنندگان ما منقطع نشدند؟ و آتش بقیه ایشان را نسوزانید؟ ۲۱ پس حال با او انس بگیر و سالم باش. و به این منوال نیکویی به تو خواهد رسید. ۲۲ تعلیم را از دهانش قبول نما، و کلمات او را در دل خود بنه. ۲۳ اگر به قادر مطلق بازگشت نمایی، بنا خواهی شد. و اگر شرارت را از خیمه خود دور نمایی ۲۴ و اگر گنج خود را در خاک و ملای او فیر را در سنگهای نهرها بگذاری، ۲۵ آنگاه قادر مطلق گنج تو و نقره خالص برای تو خواهد بود، ۲۶ زیرا در آنوقت از قادر مطلق تلذذ خواهی یافت، و روی خود را به طرف خدا برو خواهی افراشت. ۲۷ نزد او دعا خواهی کرد و او تو را اجابت خواهد نمود، و نذرهای خود را ادا خواهی ساخت. ۲۸ امری را جزم خواهی نمود و برایت برقرار خواهد شد، و روشنائی بر راههایت خواهد تابید. ۲۹ وقتی که ذلیل شونی، خواهی گفت: رفعت باشد، و فروتنان را نجات خواهد داد. ۳۰ کسی را که بی گناه نباشد خواهد رها کند، و به پاکی دستهای تو رها نموده خواهد شد.»

۲۳ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «امروز نیز شکایت من در طریق هایش سلوک نمی نمایند. ۱۴ قاتل در صبح برمی خیزد تلخ است، و ضرب من از ناله من سنگینتر. ۳ کاش می دانستم که و فقیر و مسکین رامی کشد. و در شب مثل دزد می شود. ۱۵ او را کجا یابم، تا آنکه نزد کرسی او بیایم. ۴ آنگاه دعوی خود چشم زناکار نیز برای شام انتظار می کشد و می گوید که چشمی را به حضور وی ترتیب می دادم، و دهان خود را از حجتها پر می ساختم. ۵ سخنانی را که در جواب من می گفت می دانستم، و آنچه را که به من می گفت می فهمیدم. ۶ آیا به عظمت قوت رانمی دانند، ۱۷ زیرا صبح برای جمیع ایشان مثل سایه موت خود با من مخاصمه می نمود؟ حاشا! بلکه به من التفات می کرد. است، چونکه ترسهای سایه موت رامی دانند. ۱۸ آنها بر روی آنها ۷ آنگاه مرد راست با اومحاجه می نمود و از داور خود تا به ابد نجات می یافتم. ۸ اینک به طرف مشرق می روم و اویافت نمی شود و به طرف مغرب و او را نمی بینم. ۹ به طرف شمال جایی که او عمل می کند، و او را مشاهده نمی کنم. و او خود را به طرف جنوب می پوشاند و او را نمی بینم، ۱۰ زیرا او طریقی را که می روم می داند و چون مرا می آزماید، مثل طلا بیرون می آیم. ۱۱ زن عاقر را که نمی زاید می بلعد و به زن بیوه احسان نمی پاید اثر اقدام او را گرفته است و طریقی او را نگاه داشته، از آن تجاوز نماید، ۲۲ و اما خدا جباران را به قوت خود محفوظ می دارد. نمی کنم. ۱۲ از فرمان لبهای وی برنگشتم و سخنان دهان او را برمی خیزند اگرچه امید زندگی ندارند، ۲۳ ایشان را اطمینان

دهانش شیرین باشد، و آن را زیر زبانش پنهان کند. ۱۳ اگرچه او روند. (Sheol h7585) ۱۴ و به خدا می‌گویند: از ما دور شو را دریغ داردو از دست ندهد، و آن را در میان کام خود نگاه دارد. ۱۴ لیکن خوراک او در احساسش تبدیل می‌شود، و در اندرونش زهرمار می‌گردد. ۱۵ دولت را فرو برده است و آن را قبی خواهد کرد، و خدا آن را از شکمش بیرون خواهد نمود. ۱۶ مشورت شیران از من دور باشد. ۱۷ «بسا چراغ شیران خاموش اوزهر مارها را خواهد مکید، و زبان افعی او را خواهد کشت. می‌شود و ذلت ایشان به ایشان می‌رسد، و خدا در غضب خود ۱۷ بر رودخانه‌ها نظر نخواهند کرد، بر نه‌رها و جویهای شهید و دردها را نصیب ایشان می‌کند. ۱۸ مثل سفال پیش روی باد شیر. ۱۸ ثمره زحمت خود را رد کرده، آن را فرو خواهد برد، می‌شوند و مثل گاه که گردبادپراکنده می‌کند. ۱۹ خدا گناهش را و برحسب دولتی که کسب کرده است، شادی نخواهد نمود. ۱۹ برای فرزندانش ذخیره می‌کند، و او را مکافات می‌رساند و خواهد زیرا فقیران را زبون ساخته و ترک کرده است. پس خانه‌ای را که دانست. ۲۰ چشمانش هلاکت او را خواهد دید، و از خشم قادر دزدیده است، بنا نخواهد کرد. ۲۰ «زیرا که در حرص خود قناعت مطلق خواهد نوشید. ۲۱ زیرا که بعد از او در خانه‌اش او را چه را ندانست. پس از نفایس خود، چیزی استرداد نخواهد کرد. شادی خواهد بود، چون عدد ماههایش منقطع شود؟ ۲۲ آیا خدا ۲۱ چیزی نمانده است که نخورده باشد. پس برخورداری او دوام را علم توان آموخت؟ چونکه او بر اعلی‌علین داوری می‌کند. ۲۳ نخواهد داشت. ۲۲ هنگامی که دولت او بی‌نهایت گردد، در تنگی گرفتار می‌شود، و دست همه ذلیلان بر او استیلا خواهد و سلامتی است. ۲۴ قدحهای او پر از شیر است، و مغز استخوانش یافت. ۲۳ در وقتی که شکم خود را پرمی‌کند، خدا حدت تر و تازه است. ۲۵ و دیگری در تلخی جان می‌میرد و از نیکویی خشم خود را بر او خواهد فرستاد، و حینی که می‌خورد آن را بر او هیچ لذت نمی‌برد. ۲۶ اینها باهم در خاک می‌خوابند و کرمها خواهد بارانید. ۲۴ از اسلحه آهنین خواهد گریخت و کمان برنجین، ایشان را می‌پوشانند. ۲۷ اینک افکار شما رامی‌دانم و تدبیراتی که او را خواهد سفت. ۲۵ آن رامی‌کشد و از جسدش بیرون می‌آید، ناحق بر من می‌اندیشید. ۲۸ زیرا می‌گویند کجاست خانه امیر، و پیکان براق از زهره‌اش درمی‌رود و ترسها بر او استیلامی یابد. خیمه‌های مسکن شیران؟ ۲۹ آیا از راه گذریان نپرسیدید؟ و دلایل ۲۶ تمامی تاریکی برای ذخایر او نگاه داشته شده است. و آتش ایشان را انکار نمی‌توانید نمود، ۳۰ که شیران برای روز ذلت ندیده آنها را خواهد سوزانید، و آنچه را که در چادرش باقی است، خواهد خورد. ۲۷ آسمانها عصیان‌ش را مکشوف خواهد ساخت، کیست که راهش را پیش رویش بیان کند، و جزای آنچه را که زمین به ضد او خواهد برخاست. ۲۸ محصول خانه‌اش زایل خواهد شد، و در روز غضب او نابود خواهد گشت. ۲۹ این مزار او نگاهبانی خواهند کرد. ۳۳ کلوخهای وادی برایش شیرین است نصیب مرد شیر از خدا و میراث مقدر او از قادر مطلق.»

۲۱ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «بشنوید، کلام مرا بشنوید. جوانبهای شما محض خیانت می‌ماند!»

و این، تسلی شما باشد. ۳ با من تحمل نمایند تا بگویم، و بعد ازگفتم استهزا نمایند. ۴ و اما من، آیا شکایتم نزدانسان است؟ پس چرا بی‌صبر نباشم؟ ۵ به من توجه کنید و تعجب نمایید، و دست به دهان بگذارید. ۶ هرگاه به یاد می‌آورم، حیران می‌شوم. و لزه جسد مرا می‌گیرد. ۷ چرا شیران زنده می‌مانند، پیر می‌شوند و در توانایی قوی می‌گردند؟ ۸ ذریه ایشان به حضور ایشان، با ایشان استوار می‌شوند و اولاد ایشان در نظرایشان. ۹ خانه های ایشان، از ترس ایمن می‌باشد و عصای خدا بر ایشان نمی‌آید. ۱۰ گاو نر ایشان جماع می‌کند و خطا نمی‌کند و گاو ایشان می‌زایدو سقط نمی‌نماید. ۱۱ بچه های خود را مثل گله بیرون می‌فرستند و اطفال ایشان رقص می‌کنند. ۱۲ با دف و عود می‌سرایند، و با صدای نای شادی می‌نمایند. ۱۳ روزهای خود را در سعادت‌مندی صرف می‌کنند، و به لحظه‌ای به هاویه فرودمی

۲۲ پس الیفاز تیمانی در جواب گفت: ۲ «آیا مرد به خدا فایده برساند؟ البته مرد دانا برای خویشتن مفید است. ۳ آیا اگر تو عادل باشی، برای قادر مطلق خوشی رخ می‌نماید؟ یا اگر طریق خود را راست سازی، او ارفایده می‌شود؟ ۴ آیا به سبب ترس تو، تو را توبیخ می‌نماید؟ یا با تو به محاکمه داخل خواهد شد؟ ۵ آیا شرارت تو عظیم نیست و عصیان تو بی‌انتهایی، ۶ چونکه از برادران خود بی‌سبب گرو گرفتی و لباس برهنگان را کندی، ۷ به تشنگان آب ننوشانیدی، و از گرسنگان نان دریغ داشتی؟ ۸ امامرد جبار، زمین از آن او می‌باشد و مرد عالیجاه، در آن ساکن می‌شود. ۹ بیهوشان را تهی دست رد نمودی، و بازوهای یتیمان شکسته گردید. ۱۰ بنابراین دامها تو را احاطه می‌نماید و ترس، ناگهان تو را مضطرب می‌سازد. ۱۱ یا تاریکی که آن را نمی‌بینی

۱۸ پس بلدد شوچی در جواب گفت: ۲ «تابه کی برای سخنان، دامها می گسترانید؟ تفکر کنید و بعد از آن تکلم خواهیم نمود. ۳ چرا مثل بهایم شمرده شویم؟ و در نظر شما نجس نماییم؟ ۴ ای که در غضب خود خویشتن را پاره می کنی، آیا به خاطر تو زمین متروک شود، یاصخره از جای خود منتقل گردد؟ ۵ البته روشنائی شیرین خاموش خواهد شد، و شعله آتش ایشان نور نخواهد داد. ۶ در خیمه اوروشنائی به تاریکی مبدل می گردد، و چراغش براو خاموش خواهد شد. ۷ قدمهای قوتش تنگ می شود. و مشورت خودش او را به زیر خواهد افکند. ۸ زیرا به پایهای خود در دام خواهد افتاد، و به روی تله راه خواهد رفت. ۹ تله پاشنه او را خواهد گرفت. و دام، او را به زور نگاه خواهد داشت. ۱۰ دام برایش در زمین پنهان شده است، و تله برایش در راه. ۱۱ ترسها از هر طرف او راهراسان می کند، و به او چسبیده، وی رامی گریزند. ۱۲ شقاوت، برای او گرسنه است، و ذلت، برای لغزیدن او حاضر است. ۱۳ اعضای جسد او را می خورد. نخست زاده موت، جسد او را می خورد. ۱۴ آنچه بر آن اعتماد می داشت، ازخیمه او روده می شود، و خود او نزد پادشاه ترسها رانده می گردد. ۱۵ کسانی که از وی نباشند در خیمه او ساکن می گردند، و گوگرد بر مسکن او پاشیده می شود. ۱۶ ریشه هایش از زیرمی خشکد، و شاخه اش از بالا بریده خواهد شد. ۱۷ یادگار او از زمین ناپود می گردد، و در کوچه هاسم نخواهد داشت. ۱۸ از روشنائی به تاریکی رانده می شود. و او را از ربع مسکون خواهند گریزانید. ۱۹ او را در میان قومش نه اولاد و نه ذریه خواهد بود، و در ماوای او کسی باقی نخواهد ماند. ۲۰ متاخرین از روزگارش متحیر خواهند شد، چنانکه بر متقدمین، ترس مستولی شده بود. ۲۱ به درستی که مسکن های شیرین چنین می باشد، و مکان کسی که خدا رانمی شناسد مثل این است.»

۲۰ پس صوفور نعماتی در جواب گفت: ۲ «از این جهت

۱۹ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «تا به کی جان مرا می رنجانیدی؟ و مرا به سخنان خود فرسوده می سازی؟ ۳ این ده مرتبه است که مرا مذمت نمودید، و خجالت نمی کشید که با من سختی می کنید؟ ۴ اگر فی الحقیقه خطا کرده ام، خطای من نزد من می ماند. ۵ اگر فی الواقع بر من تکبر نمایید و عار مرا بر من اثبات کنید، ۶ پس بدانید که خدا دعوی مرا منحرف ساخته، و به دام خود مرا احاطه نموده است. ۷ اینک از ظلم، تضییع می نمایم و مستجاب نمی شوم و استغاثه می کنم و دادرسی نیست. ۸ طریق مرا حصارنموده است که از آن نمی توانم گذشت و برراههای من تاریکی را گذارده است. ۹ جلال مرا ازمن کنده است و تاج را از سر من برداشته، ۱۰ مرا ازهر طرف خراب نموده، پس هلاک شدم. و مثل درخت، ریشه امید مرا کنده است. ۱۱

۲۰ فکرهایم مرا به جواب دادن تحریک می کند و به این سبب، من تعجیل می نمایم. ۳ سرزنش توبیخ خود را شنیدم، و ازفطانتم روح من مرا جواب می دهد. ۴ آیا این را ازقدیم ندانسته ای، از زمانی که انسان بر زمین قرارداده شد، ۵ که شادی شیرین، اندک زمانی است، و خوشی ریاکاران، لحظه ای؟ ۶ اگرچه شوکت اوتا به آسمان بلند شود، و سر خود را تا به فلک برافزاند. ۷ لیکن مثل فضله خود تا به ابد هلاک خواهد شد، و بینندگانش خواهند گفت: کجاست؟ ۸ مثل خواب، می پرد و یافت نمی شود. و مثل رویای شب، او را خواهند گریزانید. ۹ چشمی که او را دیده است دیگر نخواهد دید، و مکانش باز بر او نخواهد نگریست. ۱۰ فرزندانش نزد فقیران تذلل خواهند کرد، و دستهای دولت او را پس خواهد داد. ۱۱ استخوانهایش از جوانی پر است، لیکن همراه او در خاک خواهد خوابید. ۱۲ اگرچه شرارت در

نیست. ۱۶ پس از طریق اولی انسان مکروه و فاسد که شرارت را بر من تیز کرده است. ۱۰ دهان خود را بر من گشوده‌اند، بر مثل آب می‌نوشد. ۱۷ من برای تو بیان می‌کنم پس مرا بشنو. و رخسار من به استحقارزده‌اند، به ضد من با هم اجتماع نموده‌اند. آنچه دیده‌ام حکایت می‌نمایم. ۱۸ که حکیمان آن را از پدران ۱۱ خدما را به دست ظالمان تسلیم نموده، و مرا به دست شریان خود روایت کردند و مخفی نداشتند، ۱۹ که به ایشان به تنهایی افکنده است. ۱۲ چون در راحت بودم مرا پاره پاره کرده است، و زمین داده شد، و هیچ غریبی از میان ایشان عبور نکرد، ۲۰ شیر گردن مرا گرفته، مرا خرد کرده، و مرا برای هدف خود نصب نموده در تمامی روزهای مبتلای درد است. و سالهای شمرده شده برای است. ۱۳ تیرهای مرا احاطه کرد. گرده هایم را پاره می‌کند و مرد ظالم مهیا است. ۲۱ صدای ترسها در گوش وی است. در شفقت نمی‌نماید. و زهره مرا به زمین می‌ریزد. ۱۴ مرا زخم بر وقت سلامتی تاراج کننده بر وی می‌آید. ۲۲ باور نمی‌کند که از زخم، مجروح می‌سازد و مثل جبار، بر من حمله می‌آورد. ۱۵ تاریکی خواهد برگشت و شمشیر برای او مراقب است. ۲۳ برای بر پوست خود پلاس دوخته‌ام، و شاخ خود را در خاک خوار نان می‌گردد و می‌گوید کجاست. و می‌داند که روز تاریکی نزد نموده‌ام. ۱۶ روی من از گریستن سرخ شده است، و بر مؤگانم او حاضر است. ۲۴ تنگی و ضیق او را می‌ترساند، مثل پادشاه سایه موت است. ۱۷ اگرچه هیچ بی‌انصافی در دست من نیست، مهبیای جنگ بر او غلبه می‌نماید. ۲۵ زیرا دست خود را به ضد و دعای من پاک است. ۱۸ ای زمین خون مرا می‌پوشان، و استغاثه خدا درازمی‌کند و بر قادر مطلق تکبر می‌نماید. ۲۶ با گردن بلند مرا آرام نباشد. ۱۹ اینک الان نیز شاهد من در آسمان است، و بر او تاخت می‌آورد، با گل می‌بخهای سخت سپر خویش، ۲۷ گواه من در اعلی‌علیین. ۲۰ دوستانم مرا استهزا می‌کنند، لیکن چونکه روی خود را به پیه پوشانیده، و کمر خود را با شحم ملیس چشم‌انم نزد خدا اشک می‌ریزد. ۲۱ و آیا برای انسان نزد خدا ساخته است. ۲۸ و در شهرهای ویران و خانه های غیرمسکون که محاجه می‌کند، مثل بنی آدم که برای همسایه خود می‌نماید؟ ۲۲ نزدیک به خراب شدن است ساکن می‌شود. ۲۹ او غنی نخواهد زیرا سالهای اندک سپری می‌شود، پس به راهی که بر نمی‌گردد، شد و دولتش پایدار نخواهد ماند، و املاک او در زمین زیاد نخواهد رفت.

گردد. ۳۰ از تاریکی رها نخواهد شد، و آتش، شاخه هایم را خواهد خشکانید، و به نفخه دهان او زائل خواهد شد. ۳۱ به بطالت توکل نمایند و خود را فریب ندهد، والا بطالت اجرت او خواهد بود. ۳۲ قبل از رسیدن وقتش تمام ادا خواهد شد و شاخه او سبز نخواهد ماند. ۳۳ مثل مو، غوره خود را خواهد افشاند، و مثل زیتون، شکوفه خود را خواهد ریخت، ۳۴ زیرا که جماعت ریاکاران، بی‌کس خواهند ماند، و خیمه های رشوه خواران را آتش خواهد سوزانید. ۳۵ به شقاوت حامله شده، معصیت را می‌زاید و نزدامت‌ها مثل ساخته است، و مثل کسی که بر رویش آب دهان اندازند شده‌ام. ۷ چشم من از غصه کاهیده شده است، و تمامی اعضایم مثل سایه گردیده. ۸ راستان به سبب این، حیران می‌مانند شنیدم. تسلی دهندگان مزاحم همه شما هستید. ۳ آیا سخنان باطل را انتها نخواهد شد؟ و کیست که تو را به جواب دادن تحریک می‌کند؟ ۴ من نیز مثل شمایی توانستم بگویم، اگر جان شما در جای جان من می‌بود، و سخنها به ضد شما ترتیب دهم، و سرخود را بر شما بجنایم، ۵ لیکن شما را به دهان خود تقویت می‌دادم و تسلی لبهایم غم شما رافع می‌نمود. ۶ «اگر من سخن گویم، غم من رفع نمی‌گردد؛ و اگر ساکت شوم مرا چه راحت حاصل می‌شود؟ ۷ لیکن الان او مرا خسته نموده است. تو تمامی جماعت مرا ویران ساخته‌ای. ۸ مرا سخت گرفتی و این بر من شاهد شده است. و لاغری من به ضد من برخاسته، روبرویم شهادت می‌دهد. ۹ در غضب خود مرا دیده و بر من جفا نموده است. دندانهایم را بر من افشوده و مثل دشمنم چشمان خود را

۱۶ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «بسیار چیزها مثل این شنیدم. تسلی دهندگان مزاحم همه شما هستید. ۳ آیا سخنان باطل را انتها نخواهد شد؟ و کیست که تو را به جواب دادن تحریک می‌کند؟ ۴ من نیز مثل شمایی توانستم بگویم، اگر جان شما در جای جان من می‌بود، و سخنها به ضد شما ترتیب دهم، و سرخود را بر شما بجنایم، ۵ لیکن شما را به دهان خود تقویت می‌دادم و تسلی لبهایم غم شما رافع می‌نمود. ۶ «اگر من سخن گویم، غم من رفع نمی‌گردد؛ و اگر ساکت شوم مرا چه راحت حاصل می‌شود؟ ۷ لیکن الان او مرا خسته نموده است. تو تمامی جماعت مرا ویران ساخته‌ای. ۸ مرا سخت گرفتی و این بر من شاهد شده است. و لاغری من به ضد من برخاسته، روبرویم شهادت می‌دهد. ۹ در غضب خود مرا دیده و بر من جفا نموده است. دندانهایم را بر من افشوده و مثل دشمنم چشمان خود را

۱۷ «روح من تلف شده، و روزهایم تمام گردیده، و قبر برای من حاضر است. ۲ به درستی که استهزاکنندگان نزد منند، و چشم من در منازعت ایشان دائم می‌ماند. ۳ الان گرو بده و به جهت من نزد خود ضامن باش. والا کیست که به من دست دهد؟ ۴ چونکه دل ایشان را از حکمت منع کرده‌ای، بنابراین ایشان را بلند نخواهی ساخت. ۵ کسی که دوستان خود را ریاکاران، بی‌کس خواهند ماند، و خیمه های رشوه خواران را آتش خواهد سوزانید. ۳۵ به شقاوت حامله شده، معصیت را می‌زاید و نزدامت‌ها مثل ساخته است، و مثل کسی که بر رویش آب دهان اندازند شده‌ام. ۷ چشم من از غصه کاهیده شده است، و تمامی اعضایم مثل سایه گردیده. ۸ راستان به سبب این، حیران می‌مانند شنیدم. تسلی دهندگان مزاحم همه شما هستید. ۳ آیا سخنان باطل را انتها نخواهد شد؟ و کیست که تو را به جواب دادن تحریک می‌کند؟ ۴ من نیز مثل شمایی توانستم بگویم، اگر جان شما در جای جان من می‌بود، و سخنها به ضد شما ترتیب دهم، و سرخود را بر شما بجنایم، ۵ لیکن شما را به دهان خود تقویت می‌دادم و تسلی لبهایم غم شما رافع می‌نمود. ۶ «اگر من سخن گویم، غم من رفع نمی‌گردد؛ و اگر ساکت شوم مرا چه راحت حاصل می‌شود؟ ۷ لیکن الان او مرا خسته نموده است. تو تمامی جماعت مرا ویران ساخته‌ای. ۸ مرا سخت گرفتی و این بر من شاهد شده است. و لاغری من به ضد من برخاسته، روبرویم شهادت می‌دهد. ۹ در غضب خود مرا دیده و بر من جفا نموده است. دندانهایم را بر من افشوده و مثل دشمنم چشمان خود را

در خاک نزول (نمایم).» (Sheol h7585)

و من کمتر از شما نیستم. ۳ لیکن می‌خواهم با قادر مطلق سخن گویم. و آرزو دارم که با خدا محاجه نمایم. ۴ اما شما دروغها جعل می‌کنید، و جمیع شما طیبیان باطل هستید. ۵ کاش که شما به کلی ساکت می‌شدید که این برای شما حکمت می‌بود. ۶ پس حجت مرابشونید. و دعوی لبه‌ایم را گوش گیرید. ۷ اما مرد می‌میرد و فاسد می‌شود و آدمی چون جان را سبازد آیا برای خدا به بی‌انصافی سخن خواهید راند؟ و به جهت او با فریب تکلم خواهید نمود؟ آیا برای او طرف داری خواهید نمود؟ خشک می‌گردد. ۱۲ همچنین انسان می‌خواهد و بر نمی‌خیزد، و به جهت خدادعوی خواهید کرد؟ آیا نیکو است که او شما را تفتیش نماید؟ یا چنانکه انسان را مستخره می‌نماید او را مستخره می‌سازید. ۱۰ البته شما را توبیخ خواهد کرد. اگر در خفا طرف داری نمایید. ۱۱ آیا جلال او شما را هراسان نخواهد ساخت؟ و هیبت او بر شما مستولی نخواهد شد؟ ۱۲ ذکرهای شما، مثل های غبار است. و حصارهای شما، حصارهای گل است. ۱۳ «از تبدیل من برسد. ۱۵ تو ندا خواهی کرد و من جواب خواهم داد، من ساکت شویم و من سخن خواهم گفت. و هرچه خواهد، بر و به صنعت دست خود مشتاق خواهی شد. ۱۶ اما الان قدمهای من واقع شود. ۱۴ چرا گوشت خود را با دندانم بگیرم و جان خود را در دستم بنهم؟ ۱۵ اگرچه مرا بکشد، برای او انتظارخواهم کشید. لیکن راه خود را به حضور او ثابت خواهم ساخت. ۱۶ این نیز درستی کوهی که می‌افتد فانی می‌شود و صخره از مکانش منتقل برای من نجات خواهد شد. زیرا ریاکار به حضور او حاضر نمی‌شود. ۱۷ بشنوید! سخنان مرا بشنوید. و دعوی من به گوشهای شما برسد. ۱۸ اینک الان دعوی خود را مرتب ساختم. و می‌دانم غلبه می‌کنی، پس می‌رود. روی او را تغییر می‌دهی و او را رها که عادل شمرده خواهم شد. ۱۹ کیست که با من مخاصمه کند؟ پس خاموش شده جان را تسلیم خواهم کرد. ۲۰ فقطدو چیز به من مکن. آنگاه خود را از حضور تو پنهان نخواهم ساخت. اواز درد بی‌تاب می‌شود. و برای خودش جان او ماتم می‌گیرد.»

۲۱ دست خود را از من دورکن. و هیبت تو مرا هراسان نسازد. ۲۲ آنگاه بخوان و من جواب خواهم داد، یا اینکه من بگویم و مرا جواب بده. ۲۳ خطایا و گناهانم چقدر است؟ تقصیر و گناه مرا به من بشناسان. ۲۴ چرا روی خود را از من می‌پوشانی؟ و مرا دشمن خود می‌شماری؟ ۲۵ آیا برگری را که از باد رانده شده است می‌گریزی؟ و کاه خشک را تعاقب می‌کنی؟ ۲۶ زیرا که چیزهای تلخ را به ضد من می‌نویسی، و گناهان جوانی‌ام را نصیب من می‌سازی. ۲۷ و پانهای مرا در کنده می‌گذاری، و جمیع راههایم را نشان می‌کنی و گرد کف پاهایم خط می‌کشی؟ ۲۸ و حال آنکه مثل چیز گندیده فاسد، و مثل جامه بید خورده هستم.

۱۴ قلیل الایام و پر از زحمات است. ۲ مثل گل می‌روید و بریده می‌شود. و مثل سایه می‌گریزد و نمی‌ماند. ۳ و آیا بر چنین شخص چشمان خود را می‌گشایی و مرا با خود به محاکمه می‌آوری؟ ۴ کیست که چیز طاهر را از چیز نجس بیرون آورد؟ هیچکس نیست. ۵ چونکه روزهایش مقدر است و شماره ماههایش نزد توست و حدی از برایش گذاشته‌ای که از آن تجاوز نتواند نمود. ۶ از او رو بگردان تا آرام گیرد. و مثل مزدور روزهای

با استخوانها و پیها بافتی. ۱۲ حیات و احسان به من عطا فرمودی خود را تجسس نموده، ایمن خواهی خوابید. ۱۹ و خواهی خوابید و لطف توروخ مرا محافظت نمود. ۱۳ اما این چیزها را دردل خود وترسانده‌ای نخواهد بود، و بسیاری تو را تملق خواهند نمود. ۲۰ پنهان کردی، و می‌دانم که اینها در فکرتو بود. ۱۴ اگر گناه کردم، مرا نشان کردی و مرا از مصیبت‌مرا نخواهی ساخت. ۱۵ ناپود می‌گردد و امید ایشان جان‌کندن ایشان است.»

اگر شریر هستم وای بر من! و اگر عادل هستم سر خود را برنخواهم افراشت، زیرا از اهانت پر هستم و مصیبت خود را می‌بینم! ۱۶ و اگر (سرم) برافراشته شود، مثل شیر مرا شکار خواهی کرد و باز عظمت خود را بر من ظاهر خواهی ساخت. ۱۷ گواهان خود را بر من بی دربی می‌آوری و غضب خویش را بر من می‌افزایی و افواج متعاقب یکدیگر به ضد منند. ۱۸ پس برای چه مرا از رحم بیرون آوردی؟ کاش که جان می‌دادم و چشمی مرا نمی‌دید. ۱۹ پس می‌بودم، چنانکه نبودم و از رحم مادرم به قبر برده می‌شدم. ۲۰ آیا روزهایم قلیل نیست؟ پس مرا ترک کن، و از من دست بردار تا اندکی گشاده روشوم، ۲۱ قبل از آنکه بروم به جایی که از آن برنخواهم گشت، به زمین ظلمت و سایه موت! ۲۲ به زمین تاریکی غلیظ مثل ظلمات، زمین سایه موت و بی‌ترتیب که روشنایی آن مثل ظلمات است.»

۱۱ و صوفر نعماتی در جواب گفت: ۲ «آب‌ها کثرت سخنان جواب نباید داد و مردپرگو عادل شمرده شود؟ ۳ آیا بیهوده‌گویی بشر؟ ۱۱ آیا گوش سخنان رانمی آزماید، چنانکه کام خوراک تو مردمان را ساکت کند و یا سخریه کنی و کسی تو را خجل خود رami چشدا؟ ۱۲ نزد پیران حکمت است، و عمردرز فطانت نسازد؟ ۴ و می‌گویی تعلیم من پاک است، و من در نظر تو بی‌گناه هستم. ۵ و لیکن کاش که خدا سخن بگوید و لبهای خود را بر تو بگشاید، ۶ و اسرار حکمت را برای تو بیان کند. زیرا که درماهیت خود دو طرف دارد. پس بدان که خدا کمتر از گناهانت تو را سزا داده است. ۷ آیا عمق‌های خدا را می‌توانی دریافت نمود؟ یا به کنه قادر مطلق توانی رسید؟ ۸ مثل بلندبهای آسمان است؛ چه خواهی کرد؟ گودتر از هاویه است؛ چه توانی دانست؟ (Sheol h7585) ۹ پیمایش آن از جهان طویل تر واز دریا پهن تر است. ۱۰ اگر سخت بگیرد و حبس نماید و به محاکمه دعوت کند کیست که او را ممانعت نماید؟ ۱۱ زیرا که بطالت مردم را می‌داند و شرارت را می‌بیند اگرچه در آن تامل نکند. ۱۲ و مرد جاهل آنوقت فهمیم می‌شود که بچه خروحشی، انسان متولد شود. ۱۳ اگر تو دل خود را راست سازی و دستهای خود را بسوی او دراز کنی، ۱۴ اگر در دست تو شرارت باشد، آن را از خود دور کن، و بی‌انصافی در خیمه‌های تو ساکن نشود. ۱۵ پس یقین روی خود را بی‌عیب برخواهی افراشت، و مستحکم شده، نخواهی ترسید. ۱۶ زیرا که مشقت خود را فراموش خواهی کرد، و آن را مثل آب رفته به یاد خواهی آورد، ۱۷ و روزگار تو از وقت ظهر روشن تر خواهد شد، و اگرچه تاریکی باشد، مثل صبح خواهد گشت. ۱۸ و مطمئن خواهی بود چونکه امید داری، و اطراف

۱۳ «اینک چشم من همه این چیزها را دیده، و گوش من آنها را شنیده و فهمیده است. ۲ چنانکه شما می‌دانید من هم می‌دانم.

نماید؟ ۴ چون فرزندان تو به او گناه ورزیدند، ایشان را به دست خود را بگیریم تا با او مباحثه نمایم؟ ۱۵ که اگر عادل می بودم، او عیسان ایشان تسلیم نمود. ۵ اگر تو به جد و جهد خدا را راجوب نمی دادم، بلکه نزد داور خود استغاثه می نمودم. ۱۶ اگر طلب می کردی و نزد قادر مطلق تضرع می نمودی، ۶ اگر پاک و او را می خواندم و مرا جواب می داد، باور نمی کردم که آواز مرا راست می بودی، البته برای تو بیدار می شد، و مسکن عدالت تو را شنیده است. ۱۷ زیرا که مرا به تندبادی خرد می کند و بی سبب، برخوردار می ساخت. ۷ و اگر چه ابتدایت صغیر می بود، عاقبت تو زخمهای مرا بسیار می سازد. ۱۸ مرا نمی گذارد که نفس بکشم، بسیار رفیع می گردید. ۸ زیرا که از قرنهای پیشین سوال کن، و به آنچه پدران ایشان تفحص کردند توجه نما، ۹ چونکه ما دیروزی اینک او قادر است؛ و اگر درباره انصاف، کیست که وقت را برای هستیم و هیچ نمی دانیم، و روزهای ما سایه ای بر روی زمین است. من تعیین کند؟ ۲۰ اگر عادل می بودم دهانم مرا مجرم می ساخت، ۱۰ آیا ایشان تو را تعلیم ندهند و یا تو سخن نزنند؟ و از دل خود و اگر کامل می بودم مرا فاسق می شمرد. ۲۱ اگر کامل هستم، کلمات بیرون نیازند؟ ۱۱ آیا نی، بی خلاب می روید، یا قصب، خویشتر رانمی شناسم، و جان خود را مکروه می دارم. ۲۲ این بی آب نمو می کند؟ ۱۲ هنگامی که هنوز سبز است و بریده نشده، امر برای همه یکی است. بنابراین می گویم که اوصالح است و پیش از هر گیاه خشک می شود. ۱۳ همچنین است راه جمیع شیر را هلاک می سازد. ۲۳ اگر تازانه ناگهان بکشد، به امتحان فراموش کنندگان خدا. و امید ریاکار ضایع می شود، ۱۴ که امید بی گناهان استهزای کند. ۲۴ جهان به دست شریان داده شده و منقطع می شود، و اعتمادش خانه عنکبوت است. ۱۵ بر خانه است و روی حاکمانش را می پوشاند. پس اگر چنین نیست، خودتکیه می کند و نمی ایستد، به آن متمسک می شود و لیکن قائم کیست که می کند؟ ۲۵ و روزهایم از بیک تیزرفتار تندروتر است، نمی ماند. ۱۶ پیش روی آفتاب، تر و تازه می شود و شاخه هایش می گریزد و نیکویی رانمی بیند. ۲۶ مثل کشتیهای تیزرفتار می گریزد در باغش پهن می گردد. ۱۷ ریشه هایش بر توده های سنگ درهم و مثل عقاب که بر شکار فرود آید. ۲۷ اگر فکر کنم که ناله خود بافته می شود، و بر سنگلاخ نگاه می کند. ۱۸ اگر از جای خود را فراموش کنم و ترش رویی خود رادور کرده، گشاده رو شوم، ۲۸ کنده شود، و او را انکار کرده، می گوید: تو را نمی بینم. ۱۹ اینک از تمامی مشقتهای خود می ترسم و می دانم که مرا بی گناه نخواهی خوشی طریقتش همین است و دیگران از خاک خواهند رویید. شمرده، ۲۹ چونکه ملزم خواهم شد. پس چرا بیجا حزم بکشم؟ ۲۰ همانا خدا مرد کامل را حقیر نمی شمارد، و شیر رادستگیری اگر خویشش را به آب برف غسل دهم، و دستهای خود را به نمی نماید، ۲۱ تا دهان تو را از خنده پر کند، و لبهایت را از آواز اشنان پاک کنم، ۳۱ آنگاه مرا در لجن فرو می بری، و رختهایم شادمانی. ۲۲ خصمان تویه خجالت ملبس خواهند شد، و خیمه مرا مکروه می دارد. ۳۲ زیرا که او مثل من انسان نیست که او را جواب بدهم و با هم به محاکمه بیایم. ۳۳ در میان ما حکمی شریان ناپود خواهد گردید.»

۹ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «یقین می دانم که چنین است. لیکن انسان نزد خدا چگونه عادل شمرده شود؟ ۳ اگر بخواید با وی منازعه نماید، یکی از هزار او را جواب نخواهد داد.

۴ اودر ذهن حکیم و در قوت تواناست. کیست که با او مقاومت کرده و کامیاب شده باشد؟ ۵ آنکه کوهها را منتقل می سازد و نمی فهمند، و در غضب خویش آنها را واژگون می گرداند، ۶ که زمین را از امکانش می جنباند، و ستونهایش متزلزل می شود. ۷ که آفتاب را امر می فرماید و طلوع نمی کند و ستارگان را منخوم می سازد. ۸ که به تنهایی، آسمانها را پهن می کند و بر موجهای دریای خرامد. ۹ که دب اکبر و جبار و ثریا را آفرید، و برجهای جنوب را ۱۰ که کارهای عظیم بی قیاس را می کند و کارهای عجیب بی شمار را. ۱۱ اینک از من می گذرد و او را نمی بینم، و عبور می کند و او را احساس نمی نمایم. ۱۲ اینک او می راید و کیست که او را منع نماید؟ و کیست که به او تواند گفت: چه می کنی؟ ۱۳ خدا خشم خود را باز نمی دارد و مددکاران رجب زیر او خم می شوند. ۱۴ «پس به طریق اولی، من کیستم که او راجوب دهم و سخنان

پنهان خواهی ماند، و چون هلاکت آید، از آن نخواهی ترسید. ۲۲ می‌نمایید و سخنان مایوس را که مثل باد است؟ ۲۷ یقین برای بر خرابی و تنگسالی خواهی خندید، و از وحوش زمین بیم نخواهی یتیم قرعه می‌اندازید و دوست خود را مال تجارت می‌شمارید. ۲۸ داشت. ۲۳ زیرا با سنگهای صحراهدستان خواهی بود، و وحوش پس الان التفات کرده، بر من توجه نمایند، و روبه‌روی شما دروغ صحرا با توصلح خواهند کرد. ۲۴ و خواهی دانست که خیمه تو نخواهم گفت. ۲۹ برگردید و بی‌انصافی نباشد، و باز برگردید زیرا ایمن است، و مسکن خود را تجسس خواهی کرد و چیزی مفقود عدالت من قائم است. ۳۰ آیا در زبان من بی‌انصافی می‌باشد؟ و نخواهی یافت. ۲۵ و خواهی دانست که ذریت کثیر است و اولاد

تومثل علف زمین. ۲۶ و در شیخوخیت به قبرخواهی رفت، مثل بافه گندم که در موسم برداشته می‌شود. ۲۷ اینک این را تفتیش نمودیم و چنین است، پس تو این را بشنو و برای خویشتن بدان.»

۶ و ایوب جواب داده، گفت: ۲ «کاش که غصه من سنجیده شود. و مشقت مرا درمیزان با آن بگذارند. ۳ زیرا که الان از ریگ دریاسنگینتر است. از این سبب سخنان من بی‌پهوه می‌باشد. ۴ زیرا تیرهای قادرمطلق در اندرون من است. و روح من زهر آنها را می‌آشامد، و ترسهای خدا بر من صف آرای می‌کند. ۵ آیا گورخر باداشتن علف عرعر می‌کند؟ و یا گاو بر آذوقه خودبانگ می‌زند؟ ۶ آیا چیز بی‌مزه، بی‌نمک خورده می‌شود؟ و یا در سفیده تخم، طعم می‌باشد؟ ۷ جان من از لمس نمودن آنها کراحت دارد. آنها برای من مثل خوراک، زشت است. ۸ «کاش که مسالت من برآورده شود، و خدا آرزوی مرا به من بدهد! ۹ و خدا راضی شود که مرا خرد کند، و دست خود را بلند کرده، مرا منقطع سازد! ۱۰ آنگاه معهدا مرا تسلی می‌شد و در عذاب الیم شاد می‌شدم، چونکه کلمات حضرت قدوس را انکار نمودم. ۱۱ من چه قوت دارم که انتظار بکشم و عاقبت من چیست که صبرنمایم؟ ۱۲ آیا قوت من قوت سنگها است؟ و یا گوشت من برنج است؟ ۱۳ آیا بالکل بی‌اعانت نیستم؟ و مساعدت از من مطرود نشده است؟ ۱۴ حق شکسته دل از دوستش ترحم است، اگرچه هم ترس قادر مطلق را ترک نماید. ۱۵ اما برادران من مثل نهرها مرا فریب دادند، مثل رودخانه وادیها که می‌گذرند. ۱۶ که از یخ سیاه فام می‌باشند، و برف در آنها مخفی است. ۱۷ وقتی که آب از آنها می‌رود، نابود می‌شوند. و چون گرم‌اشود، از جای خود ناپدید می‌گردند. ۱۸ کاروانیان از راه خود منحرف می‌شوند، و در بیابان داخل شده، هلاک می‌گردند. ۱۹ کاروانیان تیما به آنها نگران بودند. قافله‌های سبا امید آن را داشتند. ۲۰ از امید خود خجل گردیدند. به آنجا رسیدند و شرم‌نده گشتند. ۲۱ زیرا که الان شما مثل آنها شده‌اید، مصیبتی دیدید و ترسان گشتید. ۲۲ آیا گفتم که چیزی به من ببخشید؟ یا ارمغانی از اموال خود به من بدهید؟ ۲۳ یا مرا از دست دشمن رها کنید؟ و مرا از دست ظالمان فدیه دهید؟ ۲۴ «مرا تعلیم دهید و من خاموش خواهم شد، و مرا بفهمانید که در چه چیز خطا کردم. ۲۵ سخنان راستی چقدر زورآور است! اما تنبیه شما چه نتیجه می‌بخشد؟ ۲۶ آیا گمان می‌برید که سخنان را تنبیه

۷ «آیا برای انسان بر زمین مجاهده‌ای نیست؟ و روزهای وی مثل روزهای مزدور نی؟ ۲ مثل غلام که برای سایه اشتیاق دارد، و مزدوری که منتظر مزد خویش است، ۳ همچنین ماههای بطالت نصیب من شده است، و شبهای مشقت برای من معین گشته. ۴ چون می‌خواهم می‌گویم: کی برخیزم؟ و شب بگذرد و تا سپیده صبح از پهلوی به پهلوی گردیدن خسته می‌شوم. ۵ جسمم از کرمها و پاره های خاک ملبس است، و پوستم تراکیده و مقروح می‌شود. ۶ روزهایم از ماکوی جولای تیزتر است، و بدون امید تمام می‌شود. ۷ به یاد آور که زندگی من باد است، و چشمانم دیگر نیکویی را نخواهد دید. ۸ چشم کسی که مرا می‌بیند دیگر به من نخواهد نگرست، و چشمانت برای من نگاه خواهد کرد و نخواهم بود. ۹ مثل ابر که پراکنده شده، نابود می‌شود. همچنین کسی که به گور فرو می‌رود، بر نمی‌آید. (Sheol h7585) ۱۰ به خانه خود دیگر نخواهد برگشت، و مکانش باز او را نخواهد شناخت. ۱۱ پس من نیز دهان خود را نخواهم بست. از تنگی روح خود سخن می‌رانم، و از تلخی جانم شکایت خواهم کرد. ۱۲ آیا من دریا هستم یا نهنگم که بر من کشیکچی قرار می‌دهی؟ ۱۳ چون گفتم که تخت خوابم مرا تسلی خواهد داد و بسترم شکایت مرا رفع خواهد کرد، ۱۴ آنگاه مرا به خوابها ترسان گردانیدی، و به رویاها مرا هراسان ساختی. ۱۵ به حدی که جانم خفه شدن را اختیار کرد و مرگ رایبشتر از این استخوانهایم. ۱۶ کاهیده می‌شوم و نمی‌خواهم تا به ابد زنده بمانم. مرا ترک کن زیرا روزهایم نفسی است. ۱۷ «انسان چیست که او را عزت بخشی، و دل خود را با او مشغول سازی؟ ۱۸ و هر بامداد از اوقفقد نمایی و هر لحظه او را بیازمایی؟ ۱۹ تا به کی چشم خود را از من بر نمی‌گردانی؟ مرا واگذار تا آب دهان خود را فرو برم. ۲۰ من گناه کردم، اما با توای پاسبان بنی آدم چه کنم؟ برای چه مرا به جهت خود هدف ساخته‌ای، به حدی که برای خود بار سنگین شده‌ام؟ ۲۱ و چرا گناهم رانمی‌آمیزی، و خطایم را دور نمی‌سازی؟ زیرا که الان در خاک خواهم خوابید، و مرا تفحص خواهی کرد و نخواهم بود.»

۸ پس بلدد شوحی در جواب گفت: ۲ «تا به کی این چیزها را خواهی گفت و سخنان دهانت باد شدید خواهد بود؟ ۳ آیا خداوند داوری را منحرف سازد؟ یا قادر مطلق انصاف را منحرف

او نتابد. ۵ تاریکی و سایه موت، آن را به تصرف آورند. ابر بر تر از نابودن شکار هلاک می‌شود و بچه های شیر ماده پراکنده آن ساکن شود. کسوفات روز آن را بترسانند. ۶ و آن شب را می‌گردند. ۱۲ «سختی به من در خفا رسید، و گوش من آواز ظلمت غلیظ فروگیرد و در میان روزهای سال شادی نکند، و به نرمی از آن احساس نمود. ۱۳ در تفکرها از رویاهای شب، هنگامی شماره ماهها داخل نشود. ۷ یک آن شب نازاد باشد. و آواز که خواب سنگین بر مردم غالب شود، ۱۴ خوف و لرز بر من شادمانی در آن شنیده نشود. ۸ لعنت کنندگان روز، آن را نفرین مستولی شد که جمیع استخوانهایم را به جنبش آورد. ۱۵ آنگاه نمایند، که در برانگیختن لویاتان ماهر می‌باشند. ۹ ستارگان روحی از پیش روی من گذشت، و مویهای بدنم برخاست. ۱۶ شفق آن، تاریک گردد و انتظار نوربکشد و نباشد، و مژگان سحر در آنجا ایستاد، اما سیمایش راتشخیص نمودم. صورتی در پیش را نبیند، ۱۰ چونکه درهای رحم مادرم را نیست، و مشقت را نظرم بود. خاموشی بود و آوازی شنیدم ۱۷ که آیا انسان به حضور از چشمانم مستور نساخت. ۱۱ «چرا از رحم مادرم نمردم؟ و خدا عادل شمرده شود؟ و آیا مرد در نظرخالق خود طاهر باشد؟ چون از شکم بیرون آمدم چرا جان ندام؟ ۱۲ چرا زانوهای مرا قبول ۱۸ اینک بر خادمان خوداعتماد ندارد، و به فرشتگان خویش، کردند، و پستانها تا مکیدم؟ ۱۳ زیرا تا بحال می‌خوابیدم و آرام می‌شدم. در خواب می‌بودم و استراحت می‌یافتم. ۱۴ با پادشاهان و های گلین، که اساس ایشان در غبار است، که مثل بید فشرده مشیران جهان، که خرابه‌ها برای خویشتن بنا نمودند، ۱۵ یابا می‌شوند! ۲۰ از صبح تا شام خردمی شوند، تا به ابد هلاک سروران که طلا داشتند، و خانه های خود را از نقره پر ساختند. می‌شوند و کسی آن را به خاطر نمی‌آورد. ۲۱ آیا طناب خیمه ۱۶ یا مثل سقط پنهان شده نیست می‌بودم، مثل بچه هایی که ایشان از ایشان کنده نمی‌شود؟ پس بدون حکمت می‌میرند.

روشنایی را ندیدند. ۱۷ در آنجا شیران از شورش باز می‌ایستند، و در آنجا خستگان می‌آرامند، ۱۸ در آنجا اسیران دراطمینان با هم ساکنند، و آواز کارگزاران رانمی‌شوند. ۱۹ کوچک و بزرگ در آنجا یک‌اند. و غلام از آفایش آزاد است. ۲۰ چرا روشنی به مستمند داده شود؟ و زندگی به تلخ جانان؟ ۲۱ که انتظار موت را می‌کشند و یافت نمی‌شود، و برای آن حفره می‌زنند بیشتر از گنجها. ۲۲ که شادی واینهاج می‌نمایند و مسرور می‌شوند چون قبر رامی‌یابند؟ ۲۳ چرا نور داده می‌شود به کسی که راهش مستور است، که خدا اطرافش را مستورساخته است؟ ۲۴ زیرا که ناله من، پیش از خوراکم می‌آید و نعره من، مثل آب ریخته می‌شود، ۲۵ زیرا ترسی که از آن می‌ترسیدم، بر من واقع شد. و آنچه از آن بیم داشتم بر من رسید. ۲۶ مطمئن و آرام نبودم و راحت نداشتم و پیرشانی بر من آمد.»

۴ و الیغاز تیمانی در جواب گفت: ۲ «اگر کسی جرات کرده، با تو سخن گوید، آیا تو را ناپسند می‌آید؟ لیکن کیست که بتواند از سخن گفتن بازایستد؟ ۳ اینک بسیاری را ادب آموخته‌ای و دستهای ضعیف را تقویت داده‌ای. ۴ سخنان تو لغزنده را قائم داشت، و تو زانوهای لرزنده را تقویت دادی. ۵ لیکن الان به تو رسیده است و ملول شده‌ای، تو را لمس کرده است و پیریشان گشته‌ای. ۶ آیا توکل تو بر تقوای تونیست؟ و امید تو بر کاملیت رفتار تو نی؟ ۷ الان فکر کن! کیست که بی‌گناه هلاک شد؟ و شخصی که خدا تنبیهش می‌کند. پس تادیب قادر مطلق را خوار راستان درکجا تلف شدند؟ ۸ چنانکه من دیدم آنانی که شرارت را شیار می‌کنند و شقاوت را می‌کارندهمان را می‌دروند. ۹ از نفخه خدا هلاک می‌شوندو از باد غضب او تباه می‌گردند. ۱۰ و در هفت بلا، هیچ ضرر برتو نخواهد رسید. ۲۰ در قحط تو را از غرش شیر و نعره سبع و دندان شیربچه‌ها شکسته می‌شود. ۱۱ شیر موت فدیة خواهد داد، و در جنگ از دم شمشیر. ۲۱ ازتازایانه زبان

شراب می‌نوشیدند ۱۹ که اینک بادشدیدی از طرف بیابان آمده، چهار گوشه خانه رازد و بر جوانان افتاد که مردند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۲۰ آنگاه ایوب برخاسته، جامه خود را درید و سر خود را تراشید و به زمین افتاده، سجده کرد ۲۱ و گفت: «برهنه از رحم مادر خود بیرون آمدم و برهنه به آنجا خواهم برگشت؛ خداوند داد و خداوند گرفت و نام خداوند متبارک باد.» ۲۲ در این همه، ایوب گناه نکرد و به خدا جهالت نسبت نداد.

۲ و روزی واقع شد که پسران خدا آمدند تا به حضور خداوند حاضر شوند، و شیطان نیز در میان ایشان آمد تا به حضور خداوند حاضر شود. ۲ و خداوند به شیطان گفت: «از کجا آمدی؟» شیطان در جواب خداوند گفت: «ازتردد نمودن در جهان و از سیر کردن در آن.» ۳ خداوند به شیطان گفت: «آیا در بنده من ایوب تفکر نمودی که مثل او در زمین نیست؟ مرد کامل و راست و خداترس که از بدی اجتناب می‌نماید تا الان کاملیت خود را قایم نگاه می‌دارد، هرچند مرا بر آن واداشتی که او را بی سبب اذیت رسانم.» ۴ شیطان در جواب خداوند گفت: «پوست به عوض پوست، و هرچه انسان دارد برای جان خود خواهد داد. ۵ لیکن الان دست خود را دراز کرده، استخوان و گوشت او را لمس نما و تو را پیش روی تو ترک خواهد نمود.» ۶ خداوند به شیطان گفت: «اینک او در دست تو است، لیکن جان او را حفظ کن.» ۷ پس شیطان از حضور خداوند بیرون رفته، ایوب را از کف پا تا کله‌اش به دملهای سخت مبتلا ساخت. ۸ و او سفالی گرفت تا خود را با آن بخراشد و در میان خاکستر نشسته بود. ۹ و زنش او را گفت: «آیا تا بحال کاملیت خود را نگاه می‌داری؟ خدا را ترک کن و بگیری! آیا نیکویی را از خدا بیایم و بدی را ناپایم؟» در این همه، ایوب به لبهای خود گناه نکرد. ۱۱ و چون سه دوست ایوب، این همه بدی را که بر او واقع شده بود شنیدند، هر یکی از مکان خود، یعنی الیفاز تیمانی و بلد شوحی و سوفرنعماتی روانه شدند و با یکدیگر همداستان گردیدند که آمده، او را تعزیت گویند و تسلی دهند. ۱۲ و چون چشمان خود را از دور بلند کرده، او را نشناختند، آواز خود را بلند نموده، گریستند و هر یک جامه خود را دریده، خاک بسوی آسمان بر سر خود افشانند. ۱۳ و هفت روز و هفت شب همراه او بر زمین نشستند و کسی با وی سخنی نگفت چونکه دیدند که درد او بسیارعظیم است.

۳ و بعد از آن ایوب دهان خود را باز کرده، روز خود را نفرین کرد. ۲ و ایوب متکلم شده، گفت: ۳ «روزی که در آن متولد شدم، هلاک شود و شبی که گفتند مردی در رحم قرار گرفت، ۴ آن روز تاریکی شود. و خدا از بالا بر آن اعتنائکند و روشنائی بر

۱ در زمین عوض، مردی بود که ایوب نام داشت و آن مرد کامل و راست و خداترس بود و از بدی اجتناب می‌نمود. ۲ و برای او، هفت پسر و سه دختر زاییده شدند. ۳ و اموال او هفت هزار گوسفند و سه هزار شتر و پانصد جفت گاو و پانصد الاغ ماده بود و نوکران بسیار کثیر داشت و آن مرد از تمامی بنی مشرق بزرگتر بود. ۴ و پسرانش می‌رفتند و در خانه هر یکی از ایشان، در روز مهمانی می‌کردند و فرستاده، سه خواهر خود را دعوت می‌نمودند تا با ایشان اکل و شرب بنمایند. ۵ و واقع می‌شد که چون دوره روزهای مهمانی ایشان بسر می‌رفت، ایوب فرستاده، ایشان را تقدیس می‌نمود و بامدادان برخاسته، قربانی های سوختنی، به شماره همه ایشان می‌گذرانید، زیرا ایوب می‌گفت: «شاید پسران من گناه کرده، خدا را در دل خود ترک نموده باشند» و ایوب همیشه چنین می‌کرد. ۶ و روزی واقع شد که پسران خدا آمدند تا به حضور خداوند حاضر شوند و شیطان نیز در میان ایشان آمد. ۷ و خداوند به شیطان گفت: «از کجا آمدی؟» شیطان در جواب خداوند گفت: «ازتردد کردن در زمین و سیر کردن در آن.» ۸ خداوند به شیطان گفت: «آیا در بنده من ایوب تفکر کردی که مثل او در زمین نیست؟ مرد کامل و راست و خداترس که از گناه اجتناب می‌کند.» ۹ شیطان در جواب خداوند گفت: «آیا ایوب مجان از خدا می‌ترسد؟ ۱۰ آیا تو گرد او و گردخانه او و گرد همه اموال او، به هر طرف حصارنکشیدی و اعمال دست او را برکت ندادی و مواشی او در زمین منتشر نشد؟ ۱۱ لیکن الان دست خود را دراز کن و تمامی مایملک او را لمس نما و پیش روی تو، تو را ترک خواهد نمود.» ۱۲ خداوند به شیطان گفت: «اینک همه اموالش در دست تو است، لیکن دستت را بر خود او دراز مکن.» پس شیطان از حضور خداوند بیرون رفت. ۱۳ و روزی واقع شد که پسران و دخترانش درخانه برادر بزرگ خود می‌خوردند و شراب می‌نوشیدند. ۱۴ و رسولی نزد ایوب آمده، گفت: «گاوان شیار می‌کردند و ماده الاغان نزد آنها می‌چریدند. ۱۵ و سایبان بر آنها حمله آورده، بردند و جوانان را به دم شمشیر کشتند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۱۶ و او هنوز سخن می‌گفت که دیگری آمده، گفت: «آتش خدا از آسمان افتاد و گله و جوانان را سوزانیده، آنها را هلاک ساخت و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۱۷ و او هنوز سخن می‌گفت که دیگری آمده، گفت: «کلدانیان سه فرقه شدند و بر شتران هجوم آورده، آنها را بردند و جوانان را به دم شمشیر کشتند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۱۸ و او هنوز سخن می‌گفت که دیگری آمده، گفت: «پسران و دخترانت در خانه برادر بزرگ خود می‌خوردند و

اسم فور، فوریم نامیدند، و موافق تمامی مطلب این مکتوبات و آنچه خود ایشان در این امر دیده بودند و آنچه برایشان وارد آمده بود، ۲۷ یهودیان این را فریضه ساختند و آن را بر ذمه خود و ذریت خویش و همه کسانی که به ایشان ملصق شوند، گرفتند که تبدیل نشود و آن دو روز را برحسب کتابت آنها و زمان معین آنها سال به سال نگاه دارند. ۲۸ و آن روزها را در همه طبقات و قبایل و ولایتها و شهرها بیاد آورند و نگاه دارند و این روزهای فوریم، از میان یهود منسوخ نشود و یادگاری آنها از ذریت ایشان نابود نگردد. ۲۹ و استر ملکه، دختر ایبخیل و مردخای یهودی، به اقتدار تمام نوشتند تا این مراسله دوم را درباره فوریم برقرار نمایند. ۳۰ و مکتوبات، مشتمل برسخنان سلامتی و امنیت نزد جمیع یهودیانی که در صد و بیست و هفت ولایت مملکت اخشورش بودند، فرستاد، ۳۱ تا این دو روز فوریم را در زمان معین آنها فریضه قرار دهند، چنانکه مردخای یهودی و استر ملکه برایشان فریضه قرار دادند و ایشان آن را بر ذمه خود و ذریت خویش گرفتند، به یادگاری ایام روزه و تضرع ایشان. ۳۲ پس سنن این فوریم، به فرمان استر فریضه شد و در کتاب مرقوم گردید.

۱۰ و اخشورش پادشاه بر زمینها و جزایردریا جزیه گذارد، ۲ و جمیع اعمال قوت و توانایی او و تفصیل عظمت مردخای که چگونه پادشاه او را معظم ساخت، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان مادی و فارس مکتوب نیست؟ ۳ زیرا که مردخای یهودی، بعد از اخشورش پادشاه، شخص دوم بود و در میان یهود محترم و نزد جمعیت برادران خویش مقبول شده، سعادت‌مندی قوم خویش رامی طلبید و برای تمامی ابنای جنس خود، سخنان صلح‌آمیز می‌گفت. مقبول شده، سعادت‌مندی قوم خویش رامی طلبید و برای تمامی ابنای جنس خود، سخنان صلح‌آمیز می‌گفت.

مردخای امر فرمود، به یهودیان و امیران و والیان و روسای ولایتها و ادلیا و اربداتا، ۹ و فرمشتا و اریسای واریدای و یزاتا، ۱۰ یعنی یعنی صد و بیست و هفت ولایت که از هند تا حبش بود نوشتند. ده پسر هامان بن همداتای، دشمن یهود را کشتند، لیکن دست به هر ولایت، موافق خط آن و به هر قوم، موافق زبان آن و به خود را به تاراج نگذاشتند. ۱۱ در آن روز، عدد آتانی را که در یهودیان، موافق خط و زبان ایشان. ۱۰ و مکتوبات را به اسم دارالسلطنه شوشن کشته شدند به حضور پادشاه عرضه داشتند. اخشورش پادشاه نوشت و به مهر پادشاه مختوم ساخته، آنها را ۱۲ و پادشاه به استر ملکه گفت که «یهودیان در دارالسلطنه به دست چاپاران اسب سوار فرستاد و ایشان براسبان تازی که مختص شوشن پانصد نفر و ده پسر هامان را کشته و هلاک کرده‌اند. پس خدمت پادشاه و کره های مادیانهای او بودند، سوار شدند. ۱۱ و در سایر ولایتهای پادشاه چه کرده‌اند؟ حال مسول توجیست که به در آنها پادشاه به یهودیانی که در همه شهرها بودند، اجازت داد که تو داده خواهد شد و دیگرچه درخواست داری که برآورده خواهد جمع شده، به جهت جانهای خود مقاومت نمایند و تمامی قوت گردید؟» ۱۳ استر گفت: «اگر پادشاه را پسند آید به یهودیانی که قومها و ولایتها را که قصد اذیت ایشان می‌داشتند، با اطفال و زنان در شوشن می‌باشند، اجازت داده شود که فردا نیز مثل فرمان امروز ایشان هلاک سازند و بکشند و تلف نمایند و اموال ایشان را تاراج عمل نمایند و ده پسر هامان را برادر بیاویزند.» ۱۴ و پادشاه فرمود کنند. ۱۲ در یک روز یعنی در سیزدهم ماه دوازدهم که ماه آذار که چنین بشود و حکم در شوشن نافذ گردید و ده پسر هامان باشد در همه ولایتهای اخشورش پادشاه. ۱۳ و تا این حکم در همه را به دار آویختند. ۱۵ و یهودیانی که در شوشن بودند، در روز ولایتها رسانیده شود، سوادهای مکتوب به همه قومها اعلان شد چهاردهم ماه آذار نیز جمع شده، سیصد نفر را در شوشن کشتند، که در همان روز یهودیان مستعد باشند تا از دشمنان خود انتقام لیکن دست خود را به تاراج نگذاشتند. ۱۶ و سایر یهودیانی که بگیرند. ۱۴ پس چاپاران بر اسبان تازی که مختص خدمت پادشاه در ولایتهای پادشاه بودند جمع شده، برای جانهای خود مقاومت بود، روانه شدند و ایشان را بر حسب حکم پادشاه شتابانیده، به نمودند و چون هفتاد و هفت هزار نفر از مبعضان خویش را کشته تعجیل روانه ساختند و حکم، در دارالسلطنه شوشن نافذ شد. ۱۵ بودند، از دشمنان خود آرامی یافتند. امامدست خود را به تاراج و مردخای از حضور پادشاه با لباس ملوکانه لاجوردی و سفید و تاج بزرگ زرین و ردای کتان نازک ارغوانی بیرون رفت و شهر چهاردهم ماه، آرامی یافتند و آن را روز بزم و شادمانی نگاه داشتند. شوشن شادی و وجود نمودند، ۱۶ و برای یهودیان، روشنی و شادی و ۱۸ و یهودیانی که در شوشن بودند، در سیزدهم و چهاردهم آن سرور و حرمت پدید آمد. ۱۷ و در همه ولایتها و جمیع شهرها در ماه جمع شدند و در روز پانزدهم ماه آرامی یافتند و آن را روز بزم و هر جایی که حکم فرمان پادشاه رسید، برای یهودیان، شادمانی شادمانی نگاه داشتند. ۱۹ بنابراین، یهودیان دهاتی که در دهات و سرور و بزم و روز خوش بود و بسیاری از قوم های زمین به دین یهود بی حصار ساکنند، روز چهاردهم ماه آذار را روز شادمانی و بزم گرویدند زیرا که ترس یهودیان بر ایشان مستولی گردیده بود. و روز خوش نگاه می‌دارند و هدایا برای یکدیگر می‌فرستند. ۲۰ و مردخای این مطالب را نوشته، مکتوبات را نزد تمامی یهودیانی که در همه ولایتهای اخشورش پادشاه بودند، از نزدیک و دور فرستاد، ۲۱ تا بر ایشان فریضه‌ای بگذارد که روز چهاردهم و روز پانزدهم ماه آذار را سال به سال عید نگاه دارند. ۲۲ چونکه در آن روزها، یهودیان از دشمنان خود آرامی یافتند و در آن ماه، غم ایشان به شادی و ماتم ایشان به روز خوش مبدل گردید. لهذا آنها را روزهای بزم و شادی نگاه بدارند و هدایا برای یکدیگر و بخششها برای فقیران بفرستند. ۲۳ پس یهودیان آنچه را که خود به عمل نمودن آن شروع کرده بودند و آنچه را که مردخای به ایشان نوشته بود، بر خود فریضه ساختند. ۲۴ زیرا که هامان بن همداتای اجاجی، دشمن تمامی یهود، قصد هلاک نمودن یهودیان کرده و فور یعنی قرعه برای هلاکت و تلف نمودن ایشان انداخته بود. ۲۵ اما چون این امر به سمع پادشاه رسید، مکتوب حکم داد که قصد بدی که برای یهود اندیشیده بود، بر سر خودش برگردانیده شود و او را با پسرانش بر دار کشیدند. ۲۶ از این جهت آن روزها را از رسانیده، هلاک کردند. ۷ و فرزنداطا و دلفون و اسفاتا، ۸ و فوراتا

او چیزی نشد.» ۴ پادشاه گفت: «کیست در حیاط؟» (و هامان پادشاه، استر ملکه را خطاب کرده، گفت: «آن کیست و کجا به حیاط بیرونی خانه پادشاه آمده بود تا به پادشاه عرض کند که مردخای را برداری که برایش حاضر ساخته بود مصلوب کنند.) ۵ گفت: «عدو و دشمن، همین هامان شیراست.» آنگاه هامان در و خادمان پادشاه وی را گفتند: «اینک هامان در حیاط ایستاده حضور پادشاه و ملکه به لرزه درآمد. ۷ پادشاه غضبناک شده، است.» پادشاه فرمود تا داخل شود. ۶ و چون هامان داخل از مجلس شراب برخاسته، به باغ قصر رفت. و چون هامان دید شد پادشاه وی را گفت: «با کسی که پادشاه رغبت دارد که او را تکریم نماید، چه باید کرد؟» و هامان در دل خود فکر کرد: «کیست غیر از من که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت داشته باشد؟» ۷ پس هامان به پادشاه گفت: «برای شخصی که پادشاه بی‌عصمت می‌کند؟» سخن هنوز بر زبان پادشاه می‌بود که روی هامان را پوشد و اسبی را که پادشاه بر آن سوار می‌شود تاج ملوکانه‌ای را که بر سر او نهاده می‌شود، بیاورند. ۹ و لباس و اسب را به‌دست یکی از امرای مقرب‌ترین پادشاه بدهند و آن را به شخصی که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت دارد بپوشانند و بر اسب سوار کرده، و در کوچه‌های شهر بگردانند و پیش روی او ندا کنند که فرمود که «او را بر آن مصلوب سازید.» ۱۰ پس هامان را بر داری با کسی که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت دارد، چنین کرده خواهد شد.» ۱۰ آنگاه پادشاه به هامان فرمود: «آن لباس واسب فرو نشتست.

را چنانکه گفتمی به تعجیل بگیر و با مردخای یهود که در دروازه پادشاه نشسته است، چنین معمول دار و از هرچه گفتمی چیزی کم نشود.» ۱۱ پس هامان آن لباس و اسب را گرفت و مردخای را پوشانیده و او را سوار کرده، در کوچه‌های شهر گردانید و پیش روی او ندای کرد که «با کسی که پادشاه به تکریم نمودن او رغبت دارد چنین کرده خواهد شد.» ۱۲ و مردخای به دروازه پادشاه مراجعت کرد. اما هامان ماتم‌کنان و سرپوشیده، به خانه خودبشتافت. ۱۳ هامان به زوجه خود زرش و همه دوستان خویش، ماجرای خود را حکایت نمود و حکیماناش و زنش زرش او را گفتند: «اگر این مردخای که پیش وی آغاز افتادن نمودی از نسل یهود باشد، بر او غالب نخواهی آمد، بلکه البته پیش او خواهی افتاد.» ۱۴ و ایشان هنوز با او گفتگو می‌کردند که خواجه‌سرایان پادشاه رسیدند تا هامان را به ضیافتی که استر مهیا ساخته بود، به تعجیل ببرند.

پس پادشاه و هامان نزد استر ملکه به ضیافت حاضر شدند. ۲ و پادشاه در روز دوم نیز در مجلس شراب به استر گفت: «ای استر ملکه، مسول تو چیست که به تو داده خواهد شد و درخواست تو کدام؟ اگرچه نصف مملکت باشد بجا آورده خواهد شد.» ۳ استر ملکه جواب داد و گفت: «ای پادشاه، اگر در نظر تو التفات یافته باشم و اگر پادشاه راپسند آید، جان من به مسول من و قوم من به درخواست من، به من بخشیده شود. ۴ زیرا که من و قومم فروخته شده‌ایم که هلاک و نابود و تلف شویم و اگر به غلامی و کنیزی فروخته می‌شدیم، سکوت می‌نمودم با آنکه مصیبت ما نسبت به ضرر پادشاه هیچ است.» ۵ آنگاه اخشورش

بیرون رفته، به آواز بلند فریاد تلخ برآورد. ۲ و تاروپروی دروازه پادشاه خسروی خود در قصر سلطنت، روبروی دروازه خانه نشسته بود. آمد، زیرا که جایز نبود که کسی با لباس پلاس داخل دروازه پادشاه ۲ و چون پادشاه، استر ملکه را دید که در صحن ایستاده است، بشود. ۳ و در هر ولایتی که امر و فرمان پادشاه به آن رسید، او در نظر وی التفات یافت. و پادشاه چوگان طلا را که در دست یهودیان را ماتم عظیمی و روزه و گریه و نوحه گری بود و بسیاری در داشت، به سوی استر دراز کرد و استر نزدیک آمده، نوک عصا را پلاس و خاکسترخواستیدند. ۴ پس کنیزان و خواجه‌سرایان استر لمس کرد. ۳ و پادشاه او را گفت: «ای استر ملکه، تو را چه آمده، او را خبر دادند و ملکه بسیار محزون شد و لباس فرستاد تا شده است و درخواست تو چیست؟ اگرچه نصف مملکت باشد، مردخای را بپوشانند و پلاس او را از وی بگیرند، اما او قبول نکرد. به تو داده خواهد شد.» ۴ استر جواب داد که «اگر به نظر پادشاه ۵ آنگاه استر، هتاک را که یکی از خواجه‌سرایان پادشاه بود و او پسندآید، پادشاه با هامان امروز به ضیافتی که برای اومهیا کرده‌ام را به جهت خدمت وی تعیین نموده بود، خواند و او را امر فرمود بیاید.» ۵ آنگاه پادشاه فرمود که «هامان را بشتابانید، تا برحسب که از مردخای بپرسد که این چه امر است و سببش چیست. ۶ کلام استر کرده شود.» پس پادشاه وهامان، به ضیافتی که استر پس هتاک به سعه شهرکه پیش دروازه پادشاه بود، نزد مردخای برپا نموده بود آمدند. ۶ و پادشاه در مجلس شراب به استر گفت: بیرون رفت. ۷ و مردخای او را از هرچه به او واقع شده واز مبلغ «مسئول تو چیست که به تو داده خواهد شد ودرخواست تو کدام؟ نقره‌ای که هامان به جهت هلاک ساختن یهودیان وعده داده بود اگرچه نصف مملکت باشد، برآورده خواهد شد.» ۷ استر در که آن را به خزانه پادشاه بدهد، خیر داد. ۸ و سواد نوشته فرمان را جواب گفت: «مسول و درخواست من این است، ۸ که اگر در که در شوشن به جهت هلاکت ایشان صادر شده بود، به او داد تا نظر پادشاه التفات یافتم و اگر پادشاه مصلحت داند که مسول مرا آن را به استر نشان دهد و وی را مخبرسازد و وصیت نماید که نزد عطا فرماید و درخواست مرا بجا آورد، پادشاه وهامان به ضیافتی که پادشاه داخل شده، از او التماس نماید و به جهت قوم خویش از به جهت ایشان مهیا می‌کنم بیایند و فردا امر پادشاه را بجا خواهم وی درخواست کند. ۹ پس هتاک داخل شده، سخنان مردخای را آورد.» ۹ پس در آن روز هامان شادمان و مسرور شده، بیرون رفت. به استر بازگفت. ۱۰ و استر هتاک را جواب داده، او را امر فرمود لیکن چون هامان، مردخای را نزد دروازه پادشاه دید که به حضور او که به مردخای بگوید ۱۱ که «جمع خادمان پادشاه و ساکنان برنمی‌خیزد و حرکت نمی‌کند، آنگاه هامان بر مردخای به شدت ولایت‌های پادشاه می‌دانند که به جهت هرکس، خواه مرد و خواه زن غضبناک شد. ۱۰ اما هامان خودداری نموده، به خانه خود رفت که نزد پادشاه به صحن اندرونی بی‌اذن داخل شود، فقط یک و فرستاده، دوستان خویش و زن خود زرش را خواند. ۱۱ و هامان حکم است که کشته شود، مگر آنکه پادشاه چوگان زرین را بسوی برای ایشان، فراوانی توانگری خود و کثرت پسران خویش را و او دراز کند تازنده بماند. و سی روز است که من خوانده نشده‌ام تمامی عظمتی را که پادشاه به او داده و او را بر سایر روسا و خدام که به حضور پادشاه داخل شوم.» ۱۲ پس سخنان استر را به پادشاه برتری داده بود، بیان کرد. ۱۲ و هامان گفت: «استر ملکه مردخای بازگفتند. ۱۳ و مردخای گفت به استر جواب دهید: «در نیز کسی را سواى من به ضیافتی که برپا کرده بود، همراه پادشاه دل خود فکر مکن که تو در خانه پادشاه به خلاف سایر یهود، دعوت نفرمود و فردا نیز او مرا همراه پادشاه دعوت کرده است. ۱۳ رهایی خواهی یافت. ۱۴ بلکه اگر در این وقت تو ساکت بمانی، لیکن همه این چیزها نزد من هیچ است، مادامی که مردخای راحت و نجات برای یهود از جای دیگر پدید خواهد شد. اما یهود را می‌بینم که در دروازه پادشاه نشسته است.» ۱۴ آنگاه تو و خاندان پدیرت هلاک خواهید گشت و کیست بداند که به زوجه‌اش زرش و همه دوستانش او را گفتند: «داری به بلندی پنجاه جهت چنین وقت به سلطنت نرسیده‌ای.» ۱۵ پس استر فرمود به ذراع بسازند و بامدادان، به پادشاه عرض کن که مردخای را بر آن مردخای جواب دهید ۱۶ که «برو و تمامی یهود را که در شوشن مصلوب سازند. پس با پادشاه با شادمانی به ضیافت برو.» و این یافت می‌شوند جمع کن و برای من روزه گرفته، سه شبانه‌روز سخن به نظر هامان پسند آمده، امر کرد تا دار را حاضر کردند.

چیزی مخورید و میاشامید و من نیز با کنیزانم همچنین روزه خواهیم داشت. و به همین طور، نزد پادشاه داخل خواهم شد، اگرچه خلاف حکم است. و اگر هلاک شدم، هلاک شدم.» ۱۷ پس مردخای رفته، موافق هرچه استر وی را وصیت کرده بود، عمل نمود.

۵ و در روز سوم، استر لباس ملوکانه پوشیده، به صحن دروازه حرمت و عزت به عوض این (خدمت) به مردخای عطا شد؟» اندرونی پادشاه، در مقابل خانه پادشاه بایستاد و پادشاه، بر کرسی بندگان پادشاه که او را خدمت می‌کردند جواب دادند که «برای

خویشاوندی خود رافاش نکرد، زیرا که مردخای او را امر فرموده را سجده می‌کردند، زیرا که پادشاه درباره‌اش چنین امر فرموده بود. بود که نکند. ۱۱ و مردخای روز به روز پیش صحن خانه زنان لکن مردخای سر فرود نمی‌آورد و او را سجده نمی‌کرد. ۳ و گردش می‌کرد تا از احوال استر و از آنچه به وی واقع شود، اطلاع خادمین پادشاه که در دروازه پادشاه بودند، از مردخای پرسیدند که یابد. ۱۲ و چون نوبه هر دختر می‌رسید که نزد اخشورش پادشاه «تو چرا از امیر پادشاه تجاوز می‌نمایی؟» ۴ اما هر چند، روز به روز داخل شود، یعنی بعد از آنکه آنچه را که برای زنان مرسوم بود که این سخن را به وی می‌گفتند، به ایشان گوش نمی‌داد. پس در مدت دوازده ماه کرده شود چونکه ایام تطهیر ایشان بدین منوال هامان را خبر دادند تا ببینند که آیا کلام مردخای ثابت می‌شود یا تمام می‌شد، یعنی شش ماه به روغن مر و شش ماه به عطریات نه، زیرا که ایشان را خبر داده بود که من یهودی هستم. ۵ و چون و اسباب تطهیر زنان. ۱۳ آنگاه آن دختر بدین طور نزد پادشاه هامان دید که مردخای سر فرود نمی‌آورد و او را سجده نمی‌داختن می‌شد که هر چه را می‌خواست به وی می‌دادند تا آن را از نماید، هامان از غضب مملو گردید. ۶ و چونکه دست انداختن خانه زنان به خانه پادشاه با خود ببرد. ۱۴ در وقت شام داخل بر مردخای، تنها به نظر وی سهل آمد او را از قوم مردخای اطلاع می‌شد و صاحبگاهان به خانه دوم زنان، زیر دست شمشیر که داده بودند، پس هامان قصد هلاک نمودن جمیع یهودیانی که در خواجهرسرای پادشاه و مستحفظ معهما بود، برمی‌گشت و بار تمامی مملکت اخشورش بودند کرد، زانرو که قوم مردخای بودند. دیگر، نزد پادشاه داخل نمی‌شد، مگر اینکه پادشاه در او رغبت ۷ در ماه اول از سال دوازدهم سلطنت اخشورش که ماه نیرسان کرده، او را بنام بخواند. ۱۵ و چون نوبه استر، دختر ابیحایل، باشد، هر روز در حضور هامان و هر ماه تا ماه دوازدهم که ماه اذار عمومی مردخای که او را بجای دختر خود گرفته بود رسید که نزد باشد، فور یعنی قرعه می‌انداختند. ۸ پس هامان به اخشورش پادشاه داخل شود، چیزی سوا آنچه هیجای، خواجهرسرای پادشاه گفت: «قومی هستند که در میان قومها در جمیع ولایتهای و مستحفظان گفته بود نخواست و استر در نظر هر که او را می‌دید، التفات می‌یافت. ۱۶ پس استر را نزد اخشورش پادشاه، به قومها است و شرایع پادشاه را به‌جا نمی‌آوردند. لهذا ایشان را چنین قصر ملوکانه‌اش در ماه دهم که ماه طبیعت باشد، در سال هفتم واگذاشتن برای پادشاه مفید نیست. ۹ اگر پادشاه را پسند آید، سلطنت آوردند. ۱۷ و پادشاه، استر را از همه زنان زیاده دوست حکمی نوشته شود که ایشان را هلاک سازند. و من ده هزار وزنه داشت و از همه دوشیزگان، در حضور وی نعمت و التفات زیاده نقره به‌دست عاملان خواهم داد تا آن را به خزانه پادشاه بیاورند.» یافت. لهذا تاج ملوکانه را بر سرش گذاشت و او را در جای ۱۰ آنگاه پادشاه انگشتر خود را از دستش بیرون کرده، آن را به وشتی ملکه ساخت. ۱۸ و پادشاه ضیافت عظیمی یعنی ضیافت هامان بن همداتای اجاجی که دشمن یهود بود داد. ۱۱ و پادشاه استر را برای همه روسا و خادمان خود برپا نمود و به ولایتها راحت به هامان گفت: «هم نقره و هم قوم را به تودادم تا هر چه در بخشیده، برحسب کرم ملوکانه خود، عطایا ارزانی داشت. ۱۹ و نظرت پسند آید به ایشان بکنی.» ۱۲ پس کاتبان پادشاه را در روز چون دوشیزگان، بار دیگر جمع شدند، مردخای بر دروازه پادشاه سیزدهم ماه اول احضار نمودند و بر وفق آنچه هامان امر فرمود، به نشسته بود. ۲۰ و استرنوز خویشاوندی و قومی خود را بر وفق امیران پادشاه و والیانی که بر هر ولایت بودند و بر سروران هر قوم آنچه مردخای به وی امر فرموده بود فاش نکرده بود، زیرا که استر مرقوم شد. به هر ولایت، موافق خط آن و به هر قوم موافق زبانش، حکم مردخای را مثل زمانی که نزدی تربیت می‌یافت بجا می‌آورد. به اسم اخشورش پادشاه مکتوب گردید و به مهر پادشاه مختوم شد. ۲۱ در آن ایام، حینی که مردخای در دروازه پادشاه نشسته بود، ۱۳ و مکتوبات به‌دست چاپاران به همه ولایتهای پادشاه دونفر از خواجهرسرایان پادشاه و محافظان آستانه یعنی بغتان و تارش فرستاده شد تا همه یهودیان را از جوان و پیر و طفل و زن در یک غضبناک شده، خواستند که بر اخشورش پادشاه دست بیندازند. روز، یعنی سیزدهم ماه دوازدهم که ماه آذار باشد، هلاک کنند و ۲۲ و چون مردخای از این امر اطلاع یافت، استر ملکه را خبر داد بکشند و تلف سازند و اموال ایشان را غارت کنند. ۱۴ و تا این استر، پادشاه را از زبان مردخای مخبر ساخت. ۲۳ پس این امر حکم در همه ولایتها رسانیده شود، سوادهای مکتوب به همه راتفحص نموده، صحیح یافتند و هر دوی ایشان را بر دار کشیدند قومها اعلان شد که در همان روز مستعد باشند. ۱۵ پس چاپاران و این قصه در حضور پادشاه، در کتاب تواریخ ایام مرقوم شد. بیرون رفتند و ایشان را برحسب فرمان پادشاه شتابانیدند و این حکم دردارالسلطنه شوشن نافذ شد و پادشاه و هامان به نوشیدن نشستند. اما شهر شوشن مشوش بود.

۳ بعد از این وقایع، اخشورش پادشاه، هامان بن همداتای اجاجی را عظمت داده، به درجه بلند رسانید و کرسی او را از تمامی روسایی که با او بودند بالاتر گذاشت. ۲ و جمیع خادمان پادشاه که در دروازه پادشاه می‌بودند، به هامان سر فرود آورده، وی

ملکه نزد تمامی زنان شایع شود، آنگاه شوهرانشان در نظر ایشان خوار خواهند شد، حینی که مخبر شوند که اخشورش پادشاه امر فرموده است که وشتی ملکه را به حضورش بیاورند و نماید است. ۱۸ و در آنوقت، خانمهای فارس و مادی که این عمل ملکه را بشنوند، به جمیع روسای پادشاه چنین خواهند گفت و این مورد بسیار احتقار و غضب خواهد شد. ۱۹ پس اگر پادشاه این رامصلحت داند، فرمان ملوکانه‌ای از حضور وی صادر شود و در شرایع فارس و مادی ثبت گردد، تا تبدیل نپذیرد، که وشتی به حضور اخشورش پادشاه دیگر نیاید و پادشاه رتبه ملوکانه او را به دیگری که بهتر از او باشد بدهد. ۲۰ و چون فرمانی که پادشاه صادر گرداند در تمامی مملکت عظیم او مسموع شود، آنگاه همه زنان شوهران خود را از بزرگ و کوچک، احترام خواهند نمود. ۲۱ و این سخن در نظر پادشاه و روسا پسند آمد و پادشاه موافق سخن مموکان عمل نمود. ۲۲ و مکتوبات به همه ولایتهای پادشاه به هرولایت، موافق خط آن و به هر قوم، موافق زبانش فرستاد تا هر مرد در خانه خود مسلط شود و در زبان قوم خود آن را بخواند.

۲ بعد از این وقایع، چون غضب اخشورش پادشاه فرو نشست، وشتی و آنچه را که او کرده بود و حکمی که درباره او صادر شده بود، به یاد آورد. ۲ و ملازمان پادشاه که او را خدمت می‌کردند، گفتند که «دختران باکره نیکو منظر برای پادشاه بطلبند. ۳ و پادشاه در همه ولایتهای مملکت خود وکلا بگمارد که همه دختران باکره نیکو منظر را به دارالسلطنه شوشن در خانه زنان زیر دست هیچای که خواجهرسرای پادشاه و مستحفظ زنان می‌باشد، جمع کنند و به ایشان اسباب طهارت داده شود. ۴ و دختری که به نظر پادشاه پسند آید، در جای وشتی ملکه بشود.» پس این سخن در نظر پادشاه پسند آمد و همچنین عمل نمود. ۵ شخصی یهودی در دارالسلطنه شوشن بود که به مردخای بن یائیر ابن شمعی ابن قیس بنیامینی مسمی بود. ۶ و او از اورشلیم جلای وطن شده بود، با اسیرانی که همراه یکنی پادشاه یهودا جلای وطن شده بودند که نبوکدنصر پادشاه بابل ایشان را به اسیری آورده بود. ۷ و او هدهسه، یعنی استر، دختر عموی خود را تربیت می‌نمود چونکه وی را پدر و مادر نبود و آن دختر، خوب صورت و نیکو منظر بود و بعد از وفات پدر و مادرش، مردخای وی را به جای دختر خود گرفت. ۸ پس چون امر و فرمان پادشاه شایع گردید و دختران بسیار در دارالسلطنه شوشن زیر دست هیچای جمع شدند، استر را نیز به خانه پادشاه، زیر دست هیچای که مستحفظ زنان بود آوردند. ۹ و آن دختر به نظر او پسند آمده، در حضورش التفات یافت. پس به زودی، اسباب طهارت و تحفه هایش را به وی داد و نیز هفت کنیز را که از خانه پادشاه برگزیده شده بودند که به وی داده شوند و او را با کنیزانش به بهترین خانه زنان نقل کرد. ۱۰ و استر، قومی و

وانگور و انجیر و هر گونه حمل را نیز در روز سبت به اورشلیم می‌آوردند. پس ایشان را به سبب فروختن ماکولات در آن روز تهدید نمودم. ۱۶ و بعضی از اهل صور که در آنجا ساکن بودند، ماهی و هرگونه بضاعت می‌آوردند و در روز سبت، به بنی یهودا و اهل اورشلیم می‌فروختند. ۱۷ پس با بزرگان یهودا مشاجره نمودم و به ایشان گفتم: «این چه عمل زشت است که شما می‌کنید و روز سبت را بی حرمت می‌نمایید؟ ۱۸ آیا پدران شما چنین نکردند و آیا خدای ما تمامی این بلا را بر ما و بر این شهر وارد نیاورد؟ و شما سبت را بی حرمت نموده، غضب را بر اسرائیل زیاد می‌کنید.» ۱۹ و هنگامی که دروازه های اورشلیم قبل از سبت سایه می‌افکند، امر فرمودم که دروازه‌ها را ببندند و قدغن کردم که آنها را تا بعد از سبت نگشایند و بعضی از خادمان خود را بر دروازه‌ها قرار دادم که هیچ بار در روز سبت آورده نشود. ۲۰ پس سوداگران و فروشندگان هرگونه بضاعت، یک دو دفعه بیرون از اورشلیم شب را بسر بردند. ۲۱ اما من ایشان را تهدید کرده، گفتم: «شما چرا نزد دیوار شب را بسر می‌برید؟ اگر باریگر چنین کنید، دست بر شما می‌اندام.» پس از آنوقت دیگر در روز سبت نیامدند. ۲۲ و لاویان را امر فرمودم که خویشتن را تطهیر نمایند و آمده، دروازه‌ها را نگاهبانی کنند تا روز سبت تقدیس شود. ای خدایم این را نیز برای من بیاد آور و برحسب کثرت رحمت خود، بر من ترحم فرما. ۲۳ در آن روزها نیز بعضی یهودیان را دیدم، که زنان از اشدودیان و عمونیان و موآبیان گرفته بودند. ۲۴ و نصف کلام پسران ایشان، در زبان اشدود می‌بود و به زبان یهود نمی‌توانستند به خوبی تکلم نمایند، بلکه به زبان این قوم و آن قوم. ۲۵ بنابراین با ایشان مشاجره نموده، ایشان را ملامت کردم و بعضی از ایشان را زدم و موی ایشان را کندم و ایشان را به خدا قسم داده، گفتم: «دختران خود را به پسران آنها مدهید و دختران آنها را به جهت پسران خود و به جهت خویشتن مگیرید. ۲۶ آیا سلیمان پادشاه اسرائیل در همین امر گناه نوزید با آنکه در امت های بسیار پادشاهی مثل او نبود؟ و اگرچه او محبوب خدای خود می‌بود و خدا او را به پادشاهی تمامی اسرائیل نصب کرده بود، زنان بیگانه او را نیز مرتکب گناه ساختند. ۲۷ پس آیا ما به شما گوش خواهیم گرفت که مرتکب این شرارت عظیم بشویم و زنان بیگانه گرفته، به خدای خویش خیانت ورزیم؟» ۲۸ و یکی از پسران یهویداع بن الیاشیب رئیس کهنه، داماد سنبلط حورونی بود. پس او را از نزد خود راندم. ۲۹ ای خدای من ایشان را بیاد آور، زیرا که کهنات و عهد کهنات و لاویان را بی عصمت کرده‌اند. ۳۰ پس من ایشان را از هر چیز بیگانه طاهر ساختم و وظایف کاهنان و لاویان را برقرار نمودم که هر کس بر خدمت خود حاضر شود. ۳۱ و هدایای هیزم، در زمان معین و نویرها رانیز. ای خدای من مرا به نیکویی بیاد آور.

ثبت گردیدند. ۲۴ و روسای لایوان، حشيبا و شربيا و يشوع بن کاهنان و لایوانی که به خدمت می‌ایستادند، شادی می‌نمودند. قدیمییل ویرادرانشان در مقابل ایشان، تا موافق فرمان داودمرد خدا، ۴۵ وایشان با مغنیان و دربانان، موافق حکم داود وپسرش سلیمان، فرقه برابر فرقه، حمد و تسبیح بخوانند. ۲۵ و متنبیا و بقبقیا و ودیعت خدای خود و لوازم تطهیر را نگاه داشتند. ۴۶ زیرا که در عوبدیا و مشلام و ظلمون و عقوب دربانان بودند که نزد خزانه‌های ایام داود و آساف از قدیم، روسای مغنیان بودند و سرودهای حمد و دروازه‌هایسبانی می‌نمودند. ۲۶ اینان در ایام یویاقیم بن يشوع بن تسبیح برای خدای (می‌خواندند). ۴۷ و تمامی اسرائیل در ایام زربابل یوصادق و در ایام نحمیای والی و عزرای کاهن کاتب بودند. ۲۷ و در ایام نحما، حصه‌های مغنیان و دربانان را روز به روز می‌دادند هنگام تیریک نمودن حصار اورشلیم، لایوان را از همه مکان‌های و ایشان وقف به لایوان می‌دادند و لایوان وقف به بنی هارون ایشان طلبیدند تا ایشان را به اورشلیم بیاورند که با شادمانی و می‌دادند.

حمد و سرود بادف و بریط و עוד آن را تیریک نمایند. ۲۸ پس پسران مغنیان، از دایره گرداگرد اورشلیم و ازدهات نطوفاتیان جمع شدند. ۲۹ و از بیت جلجال و از مزرعه‌های جمع و عزموت، زیرا که مغنیان به اطراف اورشلیم به جهت خود دهات بنا کرده بودند. ۳۰ و کاهنان و لایوان خویشتن را تطهیرنمودند و قوم و دروازه‌ها و حصار را نیز تطهیرکردند. ۳۱ و من روسای یهودا را بر سر حصار آوردم و دو فرقه بزرگ از تسبیح خوانان معین کردم که یکی از آنها به طرف راست بر سر حصار تا دروازه خاکروه به هیئت اجماعی رفتند. ۳۲ و در عقب ایشان، هوشعیا و نصف روسای یهودا. ۳۳ و عزریا و عزرا و مشلام. ۳۴ و یهودا و بنیامین شمعیا و ارمیا. ۳۵ و بعضی از پسران کاهنان با کرناها یعنی زکریا ابن یونان بن شمعیان متنبیا این میکایا ابن زکور بن آصاف. ۳۶ ویرادران او شمعیا و عزرییل و ملای و جلای و معاعی و تننیل و یهودا و حنانی با آلات موسیقی داود مرد خدا، و عزرای کاتب پیش ایشان بود. ۳۷ پس ایشان نزد دروازه چشمه که برابر ایشان بود، بر زینه شهر داود بر فراز حصار بالای خانه داود، تا دروازه آب به طرف مشرق رفتند. ۳۸ و فرقه دوم، تسبیح خوانان در مقابل ایشان به هیئت اجماعی رفتند و من و نصف قوم بر سر حصار، از نزد برج تنور تا حصار عرضی در عقب ایشان رفتم. ۳۹ و ایشان از بالای دروازه افرایم و بالای دروازه کهنه و بالای دروازه ماهی و برج حنثیل و برج مئه تا دروازه گوسفندان (رفته)، نزد دروازه سجن توقف نمودند. ۴۰ پس هر دو فرقه تسبیح خوانان در خانه خدا ایستادند و من و نصف سروران ایستادیم. ۴۱ و الیاقیم و معسیا و منیامین و میکایا و البوعینای و زکریا و حنثیای کهنه با کرناها، ۴۲ و معسیا و شمعیا و العازار و عزری و یوحانان و ملکیا و عیلام و عازر، و مغنیان و زیرحیای وکیل به آواز بلندسراییدند. ۴۳ و در آن روز، قریانی‌های عظیم گذرانیده، شادی نمودند، زیرا خدا ایشان را بسیار شادمان گردانیده بود و زنان و اطفال نیز شادی نمودند. پس شادمانی اورشلیم از جایهای دور مسموع شد. ۴۴ و در آن روز، کسانی چند بر حجره‌ها به جهت خزانه‌ها و هدایا و نوبرها و عشرها تعیین شدند تا حصه‌های کاهنان و لایوان را از مزرعه‌های شهرها برحسب تورات در آنها جمع کنند، زیرا که یهودا درباره می‌فشردند و بافه‌های آوردند و الاغها را بار می‌کردند و شراب

عشر زمین خویش را به جهت لاویان بیاوریم، زیرا که لاویان عشر و سایر اسرائیلیان و کاهنان و لاویان هر کدام در ملک خویش رادر جمیع شهرهای زراعتی ما می‌گیرند. ۳۸ و هنگامی که لاویان در جمیع شهرهای یهودا (ساکن شدند). ۲۱ و نینیم در عوفل عشر می‌گیرند، کاهنی از پسران هارون همراه ایشان باشد و لاویان سکنی گرفتند و صیحا و جشفا روسای نینیم ۲۲ و رئیس لاویان در عشرعشرها را به خانه خدای ما به حجره های بیت‌المال بیاورند. اورشلیم بر کارهای خانه خدا عزری این بانی این حشیا این متتیا ۳۹ زیرا که بنی اسرائیل و بنی لاوی هدایای افزاشتی غله و عصیر این میکا از پسران آساف که مغنیا بودند، می‌بود. ۲۳ زیرا که انگور و روغن زیتون را به حجره‌ها می‌بایست بیاورند، جایی که درباره ایشان حکمی از پادشاه بود و فریضه‌ای به جهت مغنیا برای آلات قدس و کاهنانی که خدمت می‌کنند و دربانان و مغنیا امهر روز در روزش. ۲۴ و فتحیا این مشیزئیل از بنی زارح بن یهودا حاضر می‌باشند، پس خانه خدای خود را ترک نخواهیم کرد.» از جانب پادشاه برای جمیع امور قوم بود. ۲۵ و بعضی از بنی یهودا در قصبه هاو نواحی آنها ساکن شدند. در قریه اربع و دهات

۱۱ و سروران قوم در اورشلیم ساکن شدند و سایر قوم قرعه انداختند تا از هر ده نفر یک نفر را به شهر مقدس اورشلیم، برای سکونت بیاورند و نه نفر باقی، در شهرهای دیگر ساکن شوند. ۲ و قوم، همه کسانی را که به خوشی دل برای سکونت در اورشلیم حاضر شدند، مبارک خواندند. ۳ و اینانند سروران بلدانی که در اورشلیم ساکن شدند، (و سایر اسرائیلیان و کاهنان و لاویان و نینیم و پسران بندگان سلیمان، هر کس در ملک شهر خود، در شهرهای یهودا ساکن شدند). ۴ پس در اورشلیم، بعضی از بنی یهودا و بنی بنیامین سکنی گرفتند. و اما از بنی یهودا، عنایا بن عزیا بن زکریا بن امریا بن شفتلیا بن مهللئیل از بنی فارص. ۵ و معسیا بن باروک بن کلحوزه ابن حزیا ابن عدایا ابن یویاریب بن زکریا ابن شیلونی. ۶ جمیع بنی فارص که در اورشلیم ساکن شدند، چهار صد و شصت و هشت مرد شجاع بودند. ۷ و اینانند پسران بنیامین: سلو ابن مشلام بن یوعید بن فدایا ابن قولایا ابن معسیا ابن ایتیل بن اشعیا. ۸ و بعد از او جیای و سلای، نه صد و بیست و هشت نفر. ۹ و یوئیل بن زکری، رئیس ایشان بود و یهودا ابن هسنوا، رئیس دوم شهر بود. ۱۰ و از کاهنان، یسعیا ابن ایام یسعوی بودند. ۸ و لاویان: یسعوی و بنوی و قدمئیل و شریبا و یویاریب و یاکین. ۱۱ و سرایا ابن حلقیا بن مشلام بن صادوق بن یهودا و متتیا که او و برادرانش پیشوایان تسبیح خوانان بودند. ۹ و مرایوت بن اخطوطوب رئیس خانه خدا. ۱۲ و برادران ایشان که در کارهای خانه مشغول می‌بودند هشتصد و بیست و دو نفر. و بودند. ۱۰ و یسعوی یویاقیم را تولید نمود و یویاقیم الیاشیب را آورد و عدایا ابن یروحام بن فللیا ابن امصی ابن زکریا ابن فشحور بن الیاشیب یویاداع را آورد. ۱۱ و یویاداع یونانان را آورد و یونانان یدوع ملکیا. ۱۳ و برادران او که روسای آبا بودند، دویت و چهل و دو را آورد. ۱۲ و در ایام یویاقیم روسای خاندانهای آبا کاهنان اینان نفر. و عمشیسای بن عزریل بن اخزای بن مشلموت بن امیر. ۱۴ بودند. از سرایا مرایا و از ارمیا حننیا. ۱۳ و از عزرا، مشلام و از برادرانش که مردان جنگی بودند، صد و بیست و هشت نفر. و امریا، یهوحنان. ۱۴ و ازملیکو، یونانان و از شبنیا، یوسف. ۱۵ زبدیئیل بن هجدولیم رئیس ایشان بود. ۱۵ و از لاویان شمعیا ابن و از حاریم، عدنا و از مرایوت، حلقای. ۱۶ و از عدو، زکریا حشوب بن عزریقام بن حشیا ابن بونی. ۱۶ و شبتای و یوزبادبر واز جنتون، مشلام. ۱۷ و از ایبا، زکری و از متیامین و موعدیا، کارهای خارج خانه خدا از روسای لاویان بودند. ۱۷ و متتیا ابن فلطای. ۱۸ و از بلجه، شموع و از شمعیا، یهوحنان. ۱۹ و از میکا ابن زیدی بن آساف پیشوای تسبیح که در نماز، حمد بگوید یویاریب، متتیا و ازیدعیا، عزری. ۲۰ و از سلای، قلائی و از و بققیاکه از میان برادرانش رئیس دوم بود و عدا ابن شموع بن عاموق، عابر. ۲۱ و از حلقیا، حشیا و از یدعیا، ننتئیل. ۲۲ و جلال بن یدوتون. ۱۸ جمیع لاویان در شهر مقدس دویت و روسای آبا لاویان، در ایام الیاشیب و یهوحنان و یوحانان و یدوع هشتاد و چهار نفر بودند. ۱۹ و دربانان یعقوب و طلمون و برادران ثبت شدند و کاهنان نیز در سلطنت داریوش فارسی. ۲۳ و روسای ایشان که درها را نگاهبانی می‌کردند، صد و هفتاد و دو نفر. ۲۰ آبا بنی لاوی در کتاب تواریخ ایام تا ایام یوحانان بن الیاشیب

۱۲ و اینانند کاهنان و لاویانی که با زربابل بن شنتئیل و یسعوی برآمدند. سرایا وارمیا و عزرا. ۲ امریا و ملوک و حظوش. ۳ و شکتیاو روحوم و مریموت. ۴ و عدو و جنتوی و ایبا. ۵ و میامین و معدیا و بلجه. ۶ و شمعیا و یویاریب و یدعیا. ۷ و سلو و عاموق و حلقیا و یدعیا. اینان روسای کاهنان و برادران ایشان در ایام یسعوی بودند. ۸ و لاویان: یسعوی و بنوی و قدمئیل و شریبا و یهودا و متتیا که او و برادرانش پیشوایان تسبیح خوانان بودند. ۹ و برادران ایشان بقیقه و معنی در مقابل ایشان در جای خدمت خود بودند. ۱۰ و یسعوی یویاقیم را تولید نمود و یویاقیم الیاشیب را آورد و الیاشیب یویاداع را آورد. ۱۱ و یویاداع یونانان را آورد و یونانان یدوع ملکیا. ۱۳ و برادران او که روسای آبا بودند، دویت و چهل و دو را آورد. ۱۲ و در ایام یویاقیم روسای خاندانهای آبا کاهنان اینان نفر. و عمشیسای بن عزریل بن اخزای بن مشلموت بن امیر. ۱۴ بودند. از سرایا مرایا و از ارمیا حننیا. ۱۳ و از عزرا، مشلام و از برادرانش که مردان جنگی بودند، صد و بیست و هشت نفر. و امریا، یهوحنان. ۱۴ و ازملیکو، یونانان و از شبنیا، یوسف. ۱۵ زبدیئیل بن هجدولیم رئیس ایشان بود. ۱۵ و از لاویان شمعیا ابن و از حاریم، عدنا و از مرایوت، حلقای. ۱۶ و از عدو، زکریا حشوب بن عزریقام بن حشیا ابن بونی. ۱۶ و شبتای و یوزبادبر واز جنتون، مشلام. ۱۷ و از ایبا، زکری و از متیامین و موعدیا، کارهای خارج خانه خدا از روسای لاویان بودند. ۱۷ و متتیا ابن فلطای. ۱۸ و از بلجه، شموع و از شمعیا، یهوحنان. ۱۹ و از میکا ابن زیدی بن آساف پیشوای تسبیح که در نماز، حمد بگوید یویاریب، متتیا و ازیدعیا، عزری. ۲۰ و از سلای، قلائی و از و بققیاکه از میان برادرانش رئیس دوم بود و عدا ابن شموع بن عاموق، عابر. ۲۱ و از حلقیا، حشیا و از یدعیا، ننتئیل. ۲۲ و جلال بن یدوتون. ۱۸ جمیع لاویان در شهر مقدس دویت و روسای آبا لاویان، در ایام الیاشیب و یهوحنان و یوحانان و یدوع هشتاد و چهار نفر بودند. ۱۹ و دربانان یعقوب و طلمون و برادران ثبت شدند و کاهنان نیز در سلطنت داریوش فارسی. ۲۳ و روسای ایشان که درها را نگاهبانی می‌کردند، صد و هفتاد و دو نفر. ۲۰ آبا بنی لاوی در کتاب تواریخ ایام تا ایام یوحانان بن الیاشیب

بازگشت نمایند، کشتند و اهانت عظیمی به عمل آورند. ۲۷ و عوبدیا. ۶ و دانیال و جنتون و باروک. ۷ و مشلام و ابیا و آنگاه تو ایشان را به دست دشمنانشان تسلیم نمودی تا ایشان را به میامین. ۸ و معزیا و بلجای و شمعیان، اینها کاهنان بودند. ۹ و اما تنگ آوردند و در حین تنگی خویش، نزد تو استغاثه نمودند و ایشان لاویان: یسوع بن ازتیا و بنوی از پسران حیناداد و قدمیئیل. ۱۰ را از آسمان اجابت نمودی و برحسب رحمتهای عظیم خود، ویرادران ایشان شبنیا و هودیا و قلیطا و فلایا و حانان. ۱۱ و میخا و نجات دهندگان به ایشان دادی که ایشان را از دست دشمنانشان رحوب و حشیا. ۱۲ و زکور و شریبا و شبنیا. ۱۳ و هودیا و بانئ و رهاوندند. ۲۸ «اما چون استراحت یافتند، بار دیگر به حضور تو بنینو. ۱۴ و سروران قوم فرعوش و فحت مواب و عیلام و زتو و بانئ. شرارت ورزیدند و ایشان را به دست دشمنانشان واگذاشتی که بر ۱۵ و بنی و عزجد و بابای. ۱۶ و ادونیا و یغوی و عودین. ۱۷ و ایشان تسلط نمودند. و چون باز نزد تو استغاثه نمودند، ایشان را عاطیر و حرقیا و عزور. ۱۸ و هودیا و حاشوم و بیصای. ۱۹ و از آسمان اجابت نمودی و برحسب رحمتهای عظیم، بارهای حاریف و عناتوت و نیبای. ۲۰ و مجفیعاش و مشلام و حزیر. ۲۱ و بسیار ایشان را رهایی دادی. ۲۹ و برای ایشان شهادت فرستادی مشیزئیل و صادوق و یدوع. ۲۲ و فطلیا و حانان و عنایا. ۲۳ و تا ایشان را به شریعت خود برگردانی، اما ایشان متکبرانه رفتار نموده، هوشع و حنیا و وحشوب. ۲۴ و هلوحیش و فلحا و شویق. ۲۵ اوامر تو را اطاعت نکردند و به احکام تو که هرکه آنها را بجا برحوم و حشینا و معسیا. ۲۶ و اخیا و حانان و عانان. ۲۷ و ملوک آورد از آنها زنده میماند، خطا ورزیدند و دوشهای خود را معاند و حاریم و بعنه. ۲۸ «و سایر قوم و کاهنان و لاویان و دربانان گردنهای خویش را سخت نموده، اطاعت نکردند. ۳۰ «معهدا و مغنیا و ننتیم و همه کسانی که خویشتر از اهالی کشورها به سالهای بسیار با ایشان مدارا نمودی و به روح خویش به واسطه تورات خدا جدا ساخته بودند با زنان و پسران و دختران خود و انبیای خود برای ایشان شهادت فرستادی، اما گوش نگرفتند. لهذا همه صاحبان معرفت و فطانت، ۲۹ به برادران و بزرگان خویش ایشان را به دست قوم های کشورها تسلیم نمودی. ۳۱ اما برحسب ملصق شدند و لعنت و قسم بر خود نهادند که به تورات خدا که رحمتهای عظیم، ایشان را بالکل فانی نساختی و ترک نمودی، به واسطه موسی بنده خدا داده شده بود، سلوک نمایند و تمامی زیرآخدای کریم و رحیم هستی. ۳۲ و الانای خدای ما، ای اوامر یهوه خداوند ما و احکام و فریاض او را نگاه دارند و به عمل خدای عظیم و جبار و مهیب که عهد و رحمت را نگاه می‌داری، آورند. ۳۰ و اینکه دختران خود را به اهل زمین ندهیم و دختران زنهار تمامی این مصیبتی که بر ما و بر پادشاهان و سروران و ایشان را برای پسران خود نگیریم. ۳۱ و اگر اهل زمین در روز کاهنان و انبیا و پدران ما و بر تمامی قوم تو از ایام پادشاهان اشور سبت، متاع یا هر گونه آذوقه به جهت فروختن بیآورند، آنها را تا امروز مستولی شده است، در نظر تو قلیل ننماید. ۳۳ و تو در ازایشان در روزهای سبت و روزهای مقدس نخریم و (حاصل) تمامی این چیزهایی که بر ما وارد شده است عادل هستی، زیرا سال هفتمین و مطالبه هر قرض را ترک نمایم. ۳۲ و بر خود فریاض که تو به راستی عمل نموده‌ای، اما ما شرارت ورزیده‌ایم. ۳۴ و قرار دادیم که یک ثلث منقار در هر سال، بر خویشتر لازم دانیم پادشاهان و سروران و کاهنان و پدران ما به شریعت تو عمل ننمودند به جهت خدمت خانه خدای ما. ۳۳ برای نان تقدمه و هدیه و به اوامر و شهادت تو که به ایشان امر فرمودی، گوش ندادند. آردی دایمی و قربانی سوختنی دایمی در سبت‌ها و هلالها و مواسم ۳۵ و در مملکت خودشان و در احسان عظیمی که به ایشان و به جهت موقوفات و قربانی های گناه تا کفار به جهت اسرائیل نمودی و در زمین وسیع و پرورمند که پیش روی ایشان نهادی تو را بشود و برای تمامی کارهای خانه خدای ما. ۳۴ و ما کاهنان و عبادت نمودند و از اعمال شنیع خویش بازگشت نکردند. ۳۶ لاویان و قوم، قرعه برای هدیه هیزم انداختیم، تا آن را به خانه «اینک ما امروز غلامان هستیم و در زمینی که به پدران ما دادی تا میوه و نقایس آن را ببخوریم، اینک در آن غلامان هستیم. ۳۷ و آن، معین بیاوریم تا بر مذبح یهوه خدای ماموافق آنچه در تورات نوشته محصول فراوان خود را برای پادشاهانی که به سبب گناهان ما، بر ما مسلط ساخته‌ای می‌آورد و ایشان بر جسدهای ما و چهارپایان ما برحسب اراده خود حکمرانی می‌کنند و ما در شدت تنگی گرفتار هستیم. ۳۸ و به سبب همه این امور، ما عهد محکم بسته، آنچه در تورات نوشته شده است و نخست زاده های گاوان و گوسفندان خود را به خانه خدای خویش، برای کاهنانی که در خانه خدای ما خدمت می‌کنند بیاوریم. ۳۷ و نیز نوبر خمیر خود را و هدایای افراشتنی خویش را و میوه هر گونه درخت و عصیر انگور و روغن زیتون را برای کاهنان به حجره های خانه خدای خود و ۱۰ و کسانی که آن را مهر کردند اینانند: نحمای ترشانا ابن حکلیا و صدقیان. ۲ و سراپا و عزریا و ارمیا. ۳ و فشحور و ارمیا و ملکیا. ۴ و حظوش و شبنیا و ملوک. ۵ و حاریم و مریموت

هفتم، درسایانها ساکن بشوند. ۱۵ و در تمامی شهرهای خود و ایشان را در روز، به ستون ابر و در شب، به ستون آتش رهبری در اورشلیم اعلان نمایند و ندا دهند که به کوهها بیرون رفته، نمودی تا راه را که در آن باید رفت، برای ایشان روشن سازی. ۱۳ شاخه های زیتون و شاخه های زیتون بری و شاخه های آس و بر کوه سینا نازل شده، با ایشان از آسمان تکلم نموده و احکام شاخه های نخل و شاخه های درختان کشتن بیاورند و سایه بانها، راست و شرایع حق و اوامر و فرایض نیکو را به ایشان دادی. ۱۴ و به نهجی که مکتوب است بسازند. ۱۶ پس قوم بیرون رفتند و هر سبت مقدس خود را به ایشان شناسانیدی و اوامر و فرایض و شرایع کدام بر پشت بام خانه خود و در حیاط خود و در صحنهای خانه به واسطه بنده خویش موسی به ایشان امر فرمودی. ۱۵ و نان از خدا و در سعه دروازه آب و در سعه دروازه افرایم، سایانها برای آسمان برای گرسنگی ایشان دادی و آب از صخره برای تشنگی خود ساختند. ۱۷ و تمامی جماعتی که از اسیری برگشته بودند، ایشان جاری ساختی و به ایشان وعده دادی که به زمینی که سایانها ساختند و در سایانها ساکن شدند، زیرا که از ایام یوشع دست خود را برافراشتی که آن را به ایشان بدهی داخل شده، آن را بن نون تا آن روز بنی اسرائیل چنین نکرده بودند. پس شادی بسیار به تصرف آوردند. ۱۶ «لیکن ایشان و پدران ما متکبران رفتارنموده، عظیمی رخ نمود. ۱۸ و هر روز از روز اول تا روز آخر، کتاب تورات گردن خویش را سخت ساختند و اوامر تو را اطاعت ننمودند. ۱۷ و خدا را می خواند و هفت روز عید را نگاه داشتند. و در روز هشتم، از شنیدن ابا نمودند و اعمال عجیبه ای را که در میان ایشان نمودی محفل مقدس برحسب قانون برپا شد.

۹ و در روز بیست و چهارم این ماه، بنی اسرائیل روزه دار و پلاس تو خدای غفار و کریم و رحیم و دیرغضب و کثیراحسان بوده، دربر و خاک برسر جمع شدند. ۲ و ذریت اسرائیل خویشتن را از جمیع غربا جدا نموده، ایستادند و به گناهان خود و تقصیرهای پدران خویش اعتراف کردند. ۳ و در جای خود ایستاده، یک ربع را از مصر بیرون آورد. و اهانت عظیمی نمودند. ۱۹ آنگاه تونیز برحسب رحمت عظیم خود، ایشان را در بیابان ترک نمودی، و ستون ابر در روز که ایشان را در راه رهبری می نمود از ایشان دور نشد و نه ستون آتش در شب که راه را که در آن باید بروند برای ایشان روشن می ساخت. ۲۰ و روح نیکوی خود را به جهت تعلیم ایشان دادی و من خویش را از دهان ایشان باز نداشتی و آب برای تشنگی ایشان، به ایشان عطا فرمودی. ۲۱ و ایشان را در بیابان چهل سال پرورش دادی که به هیچ چیز محتاج نشدند. لباس ایشان مدرس نگردید و پایهای ایشان ورم نکرد. ۲۲ و ممالک و قومها به ایشان ارزانی داشته، آنها را تا حدود تقسیم نمودی و زمین سیحون و زمین پادشاه حبشون و زمین عوج پادشاه باشان را به تصرف آوردند. ۲۳ و پسران ایشان را مثل ستارگان آسمان افروده، ایشان را به زمینی که به پدران ایشان وعده داده بودی داخل شده، آن را به تصرف آوردند، در آوردی. ۲۴ «پس، پسران ایشان داخل شده، حضور خود امین یافته، با وی عهدبستی که زمین کنعانیان و حیتان و اموریان و فرزبان و یبوسیان و جرجاشیان را به او ارزانی داشته، به ذریت او بدهی و وعده خود را وفا نمودی، زیرا که عادل هستی. ۹ و مصیبت پدران ما را در مصر دیدی و فریاد ایشان را نزد بحر قزقم شنیدی. ۱۰ و آیات و معجزات بر فرعون و جمیع بندگانش و تمامی قوم زمینش ظاهر ساختی، چونکه می دانستی که بر ایشان ستم می نمودند پس به جهت خود اسمی پیدا کردی، چنانکه امروز شده است. ۱۱ و دریا را به حضور ایشان منشق ساختی تا از میان دریا به خشکی عبور نمودند و تعاقب کنندگان ایشان را به عمقهای دریا مثل سنگ در آب عمیق انداختی. ۱۲

عای، صد و بیست و سه. ۳۳ مردمان نوی دیگر، پنجاه و دو. به جهت کاردادن. ۷۲ و آنچه سایر قوم دادند این بود: بیست ۳۴ بنی عیلام دیگر، هزار و دویست و پنجاه و چهار. ۳۵ بنی هزار درم طلا و دو هزار منای نقره و شصت و هفت دست لباس حاریم، سیصد و بیست. ۳۶ بنی اریحا، سیصد و چهل و پنج. کهنات. ۷۳ پس کاهنان و لاویان و دربانان و مغنیان و بعضی از ۳۷ بنی لود و حادید و اونو، هفتصد و بیست و یک. ۳۸ بنی قوم و نتینیم و جمیع اسرائیل، در شهرهای خود ساکن شدند و سنائه، سه هزار و نه صد و سی. ۳۹ و اماکاهنان: بنی یدعیا از خاندان یثوع، نه صد و هفتاد و سه. ۴۰ بنی امیر، هزار و پنجاه و دو. ۴۱ بنی فشحور، هزار و دویست و چهل و هفت. ۴۲ بنی حاریم، هزار و هفده. ۴۳ و اما لاویان: بنی یثوع از (خاندان (قدمیثیل و از بنی هودویا، هفتاد و چهار. ۴۴ و مغنیان: بنی آساف، صد و چهل و هشت. ۴۵ و دربانان: بنی شلوم و بنی آطیرو بنی ظلمون و بنی عقوب و بنی حطیطه و بنی سوای، صد و سی و هشت. ۴۶ و اما نتینیم: بنی صیحه، بنی حسوفا، بنی طبایوت. ۴۷ بنی فیروس، بنی سیعا، بنی فادون. ۴۸ بنی لیانه، بنی حجابیه، بنی سلمای. ۴۹ بنی حانان، بنی جدیل، بنی جاحر. ۵۰ بنی رایا، بنی رصین، بنی نقودا. ۵۱ بنی جزام، بنی عزا، بنی فاسیح. ۵۲ بنی بیسای، بنی معونیم، بنی نفیشسیم. ۵۳ بنی بقوق، بنی حقوقا، بنی حرحور. ۵۴ بنی بصلیت، بنی محیده، بنی حرشا. ۵۵ بنی برفوس، بنی سبیرا، بنی تامح. ۵۶ بنی نصیح، بنی حطیفا. ۵۷ و پسران خادمان سلیمان: بنی سوطای، بنی سوفرت، بنی فریدا. ۵۸ بنی یعلا، بنی درقون، بنی جدیل. ۵۹ بنی شفقلیا، بنی حطیل، بنی فخره حطبانیم، بنی آمون. ۶۰ جمیع نتینیم و پسران خادمان سلیمان، سیصد و نود و دو. ۶۱ و ایناند آنانی که از تل ملح و تل حرشاکروب و ادون و امیر برآمده بودند، اماخاندان پدران و عشیره خود را نشان نتوانستند داد که آیا از اسرائیلیان بودند یا نه. ۶۲ بنی دلایا، بنی طوییا، بنی نقوده، ششصد و چهل و دو. ۶۳ و ازکاهنان: بنی حیایا، بنی هقوص، بنی برزلای که یکی از دختران برزلایی جلعادی را به زنی گرفته بود، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۴ اینان انساب خود را در میان آنانی که در نسب نامه هائیت شده بودند طلبیدند، اما نیافتند، پس ازکهنات اخراج شدند. ۶۵ پس ترشاتا به ایشان امر فرمود که تا کاهنی با اوریم تمیم برقرار نشود، از قدس اقداس نخورند. ۶۶ تمامی جماعت با هم چهل و دو هزار و سیصد و شصت نفر بودند. ۶۷ سوای غلامان و کنیزان ایشان که هفت هزار و سیصد و سی و هفت نفر بودند و مغنیان و مغنیات ایشان دویست و چهل و پنج نفر بودند. ۶۸ و اسبان ایشان، هفتصد و سی و شش و قاطران ایشان، دویست و چهل و پنج. ۶۹ و شتران، چهار صد و سی و پنج و حماران، شش هزار و هفتصد و بیست بود. ۷۰ و بعضی از روسای آبا هدایا به جهت کاردادن. اما ترشاتا هزار درم طلا و پنجاه قاب و پانصد و سی دست لباس کهنات به خزانه داد. ۷۱ و بعضی از روسای آبا، بیست هزار درم طلا و دوهزار و دویست منای نقره به خزینه

می بود. ۱۹ ای خدایم موافق هراتجه به این قوم عمل نمودم مرا به می فرستادند و مکتوبات طویبا نزد ایشان می رسید، ۱۸ زیرا که بسا از اهل یهودا با او همداستان شده بودند، چونکه او داماد شکنیا ابن نیکویی یاد آور.

۶ بازسازی حصار و چون سنبلط و طویبا و چشم عربی و سایر دشمنان ما شنیدند که حصار را بنا کرده ام و هیچ رخنه ای در آن باقی نمانده است، بآنکه درهای دروازه هایش را هنوز برپا نموده بودم، ۲ سنبلط و چشم نزد من فرستاده، گفتند: «بیاتا در یکی از دهات بیابان اونو ملاقات کنیم.» اما ایشان قصد ضرر من داشتند.

۳ پس قاصدان نزد ایشان فرستاده گفتم: «من درمهم عظیمی مشغولم و نمی توانم فرود آیم، چراکار حبینی که من آن را ترک کرده، نزد شما فرود آیم به تعویق افتد.» ۴ و ایشان چهار دفعه مثل این پیغام به من فرستادند و من مثل این جواب به ایشان پس فرستادم. ۵ پس سنبلط دفعه پنجم خادم خود را به همین طور نزد من فرستاد و مکتوبی گشوده در دستش بود، ۶ که در آن مرقوم بود: «در میان امت ها شهرت یافته است و چشم این را می گوید که تو و یهود قصد فتنه انگیزی دارید و برای همین حصار را بنا می کنی و تو بروق این کلام، می خواهی که پادشاه ایشان بشوی. ۷ و انبیا نیز تعیین نموده تا درباره تو در اورشلیم ندا کرده گویند که در یهودا پادشاهی است. و حال بروق این کلام، خبر به پادشاه خواهد رسید. پس بیا تا باهم مشورت نمایم.» ۸ آنگاه نزد او فرستاده گفتم: «مثل این کلام که تو می گویی واقع نشده است، بلکه آن را از دل خود ابداع نموده ای.» ۹ زیرا جمیع ایشان خواستند ما را برترسانند، به این قصد که دستهای ما را از کار باز دارند تا کرده نشود. پس حال ای خدا دستهای مرا قوی ساز. ۱۰ و به خانه شمعیا ابن دلایا ابن مهیطیل رفته و او در را بر خود بسته بود، پس گفت: «در خانه خدا در هیکل جمع شویم و درهای هیکل را ببندیم زیرا که به قصد کشتن تو خواهند آمد. شبانگاه برای کشتن تو خواهند آمد.» ۱۱ من گفتم: «آیا مردی چون من فرار بکند؟ و کیست مثل من که داخل هیکل بشود تا جان خود را زنده نگاه دارد؟ من نخواهم آمد.» ۱۲ زیرا درک کردم که خدا او را هرگز نفرستاده است بلکه خودش به ضد من نبوت می کند و طویبا و سنبلط او را اجیر ساخته اند. ۱۳ و از این جهت او را اجیر کرده اند تا من برترسم و به اینطور عمل نموده، گناه ورزم و ایشان خبر بد پیدا نمایند که مرا مفتضح سازند. ۱۴ ای خدایم، طویبا و سنبلط را موافق این اعمال ایشان و همچنین نوعدی نیه و سایر انبیا را که می خواهند مرا برترسانند، به یاد آور. ۱۵ پس حصار در بیست و پنجم ماه ایلول در پنجاه و دو روز به اتمام رسید. ۱۶ و واقع شد که چون جمیع دشمنان ما این را شنیدند و همه امت هایی که مجاور ما بودند، این را دیدند، در نظر خود بسیار پست شدند و دانستند که این کاراز جانب خدای ما معمول شده است. ۱۷ و در آن روزها نیز بسیاری از بزرگان یهودا مکتوبات نزد طویبا

چون سنبلط و طویبا و اعراب و عمونیان و اشودویان شنیدند که به سبب قحط، گندم بگیریم.» ۴ و بعضی گفتند که «نقره را به مرمت حصار اورشلیم پیش رفته است و شکافهایش بسته می شود، عوض مزرعه ها و تاکستانهای خود برای جزیه پادشاه فرض گرفتیم. آنگاه خشم ایشان به شدت افروخته شد. ۸ و جمیع ایشان توطئه نمودند که بیایند و باورشلیم جنگ نمایند و به آن ضرر برسانند. مثل پسران ایشان و اینک ما پسران و دختران خود را به بندگی ۹ پس نزد خدای خود دعا نمودیم و از ترس ایشان روز و شب می سپاریم و بعضی از دختران ما کنیز شده اند و در دست ما هیچ پاسبانان در مقابل ایشان قراردادیم. ۱۰ و یهودیان گفتند که «قوت استطاعتی نیست زیرا که مزرعه ها و تاکستانهای ما از آن دیگران حمالان تلف شده است و هوار بسیار است که نمی توانیم حصار شده است.» ۶ پس چون فریاد ایشان و این سخنان را شنیدیم را بنا نماییم.» ۱۱ و دشمنان ما می گفتند: «آگاه نخواهند شد و بسیار غضبناک شدم. ۷ و با دل خود مشورت کرده، بزرگان و نخواهند فهمید، تا ما در میان ایشان داخل شده، ایشان را بکشیم سروران را عتاب نمودم و به ایشان گفتم: «شما هر کس از برادر و کار راتمام نماییم.» ۱۲ و واقع شد که یهودیانی که نزد ایشان خود ربا می گیرید!» و جماعتی عظیم به ضد ایشان جمع نمود. ساکن بودند آمده، ده مرتبه به ما گفتند: «چون شما برگردید ۸ و به ایشان گفتم: «ما برادران یهود خود را که به امت هافروخته ایشان از هر طرف بر ما (حمله خواهند آورد).» ۱۳ پس قوم را در شده اند، حتی المقدور فدیة کرده ایم. و آیا شما برادران خود را جایهای پست، در عقب حصار و بر مکانهای خالی تعیین نمودم می فروشید و آیا می شود که ایشان به ما فروخته شوند؟» پس خاموش و ایشان را برحسب قبایل ایشان، با شمشیرها و نیزه ها و کمانهای شده، جوابی نیافتند. ۹ و گفتم: «کاری که شما می کنید خوب ایشان قرار دادم. ۱۴ پس نظر کرده، برخاستم و به بزرگان و سروران نیست، آیا نمی باید شما به سبب ملامت امت هایی که دشمن ما و بقیه قوم گفتم: «از ایشان مترسید، بلکه خداوند عظیم و مهیب می باشد، در ترس خدای ما سلوک نمایید؟ ۱۰ و نیز من و برادران را بیاد آورید و به جهت برادران و پسران و دختران و زنان و خانه و بندگانم نقره و غله به ایشان قرض داده ایم. پس سزاوار است که های خود جنگ نمایید.» ۱۵ و چون دشمنان ما شنیدند که ما این ربا را ترک نماییم. ۱۱ و الان امروز مزرعه ها و تاکستانها و آگاه شده ایم و خدا مشورت ایشان را باطل کرده است، آنگاه باغات زیتون و خانه های ایشان و صد یک از نقره و غله و عصیر جمیع ما هر کس به کار خود به حصار برگشتیم. ۱۶ و از آن روز به انگور و روغن که بر ایشان نهاده اید به ایشان رد کنید.» ۱۲ پس بعد، نصف بندگان من به کار مشغول می بودند و نصف دیگر جواب دادند که «رد خواهیم کرد و از ایشان مطالبه نخواهیم نمود و ایشان، نیزه ها و سپرها و کمانها و زره ها را می گرفتند و سروران در چنانکه تو فرمودی به عمل خواهیم آورد.» آنگاه کاهنان را خوانده، عقب تمام خاندان یهودا می بودند. ۱۷ و آنانی که حصار را بنا می کردند و آنانی که با رمی بردند و عمله ها هر کدام به یک دست کار می کردند و به دست دیگر اسلحه می گرفتند. ۱۸ و بنایان هر کدام شمشیر بر کمر خود بسته، بنایی می کردند و کرنا نواز نزد من ایستاده بود. ۱۹ و به بزرگان و سروران و بقیه قوم گفتم: «کار، خواندند و قوم برحسب این کلام عمل نمودند. ۱۴ و نیز از روزی بسیار وسیع است و ما بر حصار متفرق و از یکدیگر دور می باشیم. که به والی بودن زمین یهوه مامور شدم، یعنی از سال بیستم تا سال ۲۰ پس هر جا که آواز کرنا را بشنویید در آنجا نزد ما جمع شوید و خدای ما برای ما جنگ خواهد نمود.» ۲۱ پس به کار مشغول وظیفه والیگری را نخوردیم. ۱۵ اما وایان اول که قبل از من بودند شدیم و نصف ایشان از طلوع فجر تا بیرون آمدن ستارگان، نیزه ها بر قوم بار سنگین نهاده، علاوه بر چهل مثقال نقره، نان و شراب را می گرفتند. ۲۲ و هم در آن وقت به قوم گفتم: «هر کس با نیزاز ایشان می گرفتند و خادمان ایشان بر قوم حکمرانی می کردند. بندگانش در اورشلیم منزل کند تا در شب برای ما پاسبانی نماید و لیکن من به سبب ترس خدا چنین نکردم. ۱۶ و من نیز در ساختن در روز به کار بپردازد.» ۲۳ و من و برادران و خادمان من و پاسبانی حصار مشغول می بودم و هیچ مزرعه نخردیم و همه بندگان من که در عقب من می بودند، هیچکدام رخت خود را نکنند و هر سروران، سوی آنانی که از امت های مجاور ما نزد ما می آمدند، بر کس با اسلحه خود به آب می رفت.

۵ و قوم و زنان ایشان، بر برادران یهود خود فریاد عظیمی بر آوردند. ۲ و بعضی از ایشان گفتند که «ما و پسران و دختران ما بسیاریم. پس گندم بگیریم تا بخوریم و زنده بمانیم.» ۳ و بعضی گفتند: «مزرعه ها و تاکستانها و خانه های خود را گرو می دهیم تا

فتنه می‌انگیزید؟» ۲۰ من ایشان را جواب داده، گفتم: «خدای آسمانها ما را کامیاب خواهد ساخت. پس ما که بندگان او هستیم برخاسته، تعمیر خواهیم نمود. اما شما را در اورشلیم، نه نصیبی و نه حقی و نه ذکری می‌باشد.»

۳ و الیاشیب، رئیس کهنه و برادرانش از کاهنان برخاسته، دروازه گوسفند را بنا کردند. ایشان آن را تقدیس نموده، دروازه هایش را برپا نمودند و آن را تا برج میا و برج حنثیل تقدیس نمودند. ۲ و به پهلوی او، مردان اریحا بنا کردند و به پهلوی ایشان، زکور بن امری بنا نمود. ۳ و پسران هسناه، دروازه ماهی را بنا کردند. ایشان سقف آن را ساختند و دره‌هایش را با قفله‌ها و پشت بندهایش برپا نمودند. ۴ و به پهلوی ایشان، مریموت بن اوریا این حقوق تعمیر نمود و به پهلوی ایشان، مشلام بن برکیا این مشیزبیل تعمیر نمود و به پهلوی ایشان، صادوق بن بعنا تعمیر نمود. ۵ و به پهلوی ایشان، تقوعیان تعمیر کردند، اما بزرگان ایشان گردن خود را به خدمت خداوند خویش نهادند. ۶ و یویاداع بن فاسح و مشلام بن بسودیا، دروازه کهنه را تعمیر نمودند. ایشان سقف آن را ساختند و دره‌هایش را با قفله‌ها و پشت بندهایش برپا نمودند. ۷ و به پهلوی ایشان، ملتئای جبعونی و یادون میرونوتی و مردان جبعون و مصفه آنچه را که متعلق به کرسی والی مالورای نهر بود، تعمیر نمودند. ۸ و به پهلوی ایشان، عزبیل بن حرهای که از زرگران بود، تعمیر نمود و به پهلوی او حنثیا که از عطاران بود تعمیر نمود، پس اینان اورشلیم را تا حصار عریض، مستحکم ساختند. ۹ و به پهلوی ایشان، رفایا ابن حور که رئیس نصف بلد اورشلیم بود، تعمیر نمود. ۱۰ و به پهلوی ایشان، یدایا ابن حروماف در برابر خانه خود تعمیر نمود و به پهلوی او حطوش بن حشبنیا، تعمیر نمود. ۱۱

۴ و هنگامی که سنبیط شنید که ما به بنای حصار مشغول هستیم، خشمش افروخته شده، بسیار غضبناک گردید و یهودیان را استهزا نمود. ۲ و در حضور برادرانش و لشکر سامره متکلم و ساکنان زانوح، دروازه وادی را تعمیر نمودند. ایشان آن را بنا کردند و دره‌هایش را با قفله‌ها و پشتبندهایش برپا نمودند و هزار ذراع حصار را تا دروازه خاکروبه. ۱۴ و ملکیا ابن رکاب رئیس بلدییت هکاریم، دروازه خاکروبه را تعمیر نمود. او آن را بنا کرد و دره‌هایش را با قفله‌ها و پشتبندهایش برپا نمود. ۱۵ و شلون بن کلخوزه رئیس بلد مصفه، دروازه چشمه را تعمیر نمود. او آن را بنا کرده، سقف آن را ساخت و دره‌هایش را با قفله‌ها و پشت بندهایش برپا نمود و حصار برکه شلح رانزد باغ پادشاه نیز تا زینهای که از شهر داود فرودمی آمد. ۱۶ و بعد از او نحمیا ابن عزریق رئیس نصف بلد تاراج تسلیم کن. ۵ و عصیان ایشان را مستور نمنا و گناه ایشان بیت صور، تا برابر مقبره داود و تا برکه مصنوعه و تا بیت جباران را از حضور خود محو مساز زیرا که خشم تو را پیش روی بنایان تعمیر نمود. ۱۷ و بعد از او لایوان، رحوم بن بانی تعمیر نمود و به پهلوی او حشیا رئیس نصف بلد قعیله در حصه خود تعمیر نمود. تانصف بلندی‌اش بهم پیوست، زیرا که دل قوم درکار بود. ۷

دروازه هایش به آتش سوخته شده.» ۴ پادشاه مرا گفت: «چه چیز می‌طلبی؟» آنگاه نزد خدای آسمانها دعا نمودم و ۵ به پادشاه گفتم: «اگر پادشاه را پسند آید و اگر بنده ات در حضورش التفات یابد، مرا به یهودا و شهرمقبره های پدرانم بفرستی تا آن را تعمیر نمایم.» ۶ پادشاه مرا گفت و ملکه به پهلوی او نشست بود: «طول سفر تو چه قدر خواهد بود و کی مراجعت خواهی نمود؟» پس پادشاه صواب دید که مرا بفرستد و زمانی برایش تعیین نمودم. ۷ و به پادشاه عرض کردم، اگر پادشاه مصلحت بیند مکتوبات حصار اورشلیم خراب و دروازه هایش به آتش سوخته شده است.» ۸ و چون این سخنان را شنیدم، نشستم و گریه کرده، ایامی چند ماتم داشتم و به حضور خدای آسمانها روزه گرفته، دعا نمودم. ۹ و گفتم: «آهای یهوه، خدای آسمانها، ای خدای عظیم و مهیب که عهد و رحمت را بر آتانی که تو را دوست می‌دارند و اوامر تو را حفظ می‌نمایند، نگاه می‌داری، ۱۰ گوشهای تو متوجه و چشمانت گشاده شود و دعای بنده خود را که من در این وقت نزد تو روز و شب درباره بندگانت بنی اسرائیل می‌نمایم، اجابت فرمایی و به گناهان بنی اسرائیل که به تو ورزیده‌ایم، اعتراف می‌نمایم، زیرا که هم من و هم خاندان پدرم گناه کرده‌ایم. ۱۱ به درستی که به تو مخالفت عظیمی ورزیده‌ایم و اوامر و فریاض و احکامی را که به بنده خود موسی فرموده بودی، نگاه نداشته‌ایم. ۱۲ پس حال، اتفاق چند نفری که همراه من بودند، برخاستم و به کسی نگفته بودم که خدایم در دل من چه نهاده بود که برای اورشلیم بکنم؛ و چهارپایی به غیر از آن چهارپایی که بر آن سوار بودم با من نبود. ۱۳ پس شبگاهان از دروازه وادی در مقابل چشمه اژدها تا دروازه خاکروبه بیرون رفتم و حصار اورشلیم را که خراب شده بود و دروازه هایش را که به آتش سوخته شده بود، ملاحظه نمودم. ۱۴ و از دروازه چشمه، نزدیکه پادشاه گذشتم و برای عبور چهارپایی که زیر من بود، راهی نبود. ۱۵ و در آن شب به کنار نهر برآمده، حصار را ملاحظه نمودم و برگشته، از دروازه وادی داخل شده، مراجعت نمودم. ۱۶ و سروران ندانستند که کجا رفته یا چه کرده بودم، زیرا که یهودیان و به کاهنان و به شرفا و سروران و به دیگر کسانی که در کار مشغول می‌بودند، هنوز خبر نداده بودم. ۱۷ پس به ایشان گفتم: «شما بلایی را که در آن هستیم که اورشلیم چگونه خراب و دروازه هایش به آتش سوخته شده است، می‌بینید.

۲ و در ماه نisan، در سال بیستم ارتحشستاپادشاه، واقع شد که شراب پیش وی بود و من شراب را گرفته، به پادشاه دادم و قبل از آن من در حضورش ملول نبودم. ۲ و پادشاه مرا گفت: «روی تو چرا ملول است با آنکه بیمار نیستی؟ این غیر از ملالت دل، چیزی نیست.» پس من بی‌نهایت ترسان شدم. ۳ و به پادشاه قوی ساختند. ۱۹ اما چون سنبلیط حرونی و طویبای غلام عمونی گفتم: «پادشاه تا به ابد زنده بماند، رویم چگونه ملول نباشد و و چشم عربی این را شنیدند، ما را استهزا نمودند و ما را حقیر حال آنکه شهری که موضع قبرهای پدرانم باشد، خراب است و شمرده، گفتند: «این چه کار است که شما می‌کنید؟ آیا بر پادشاه

یا دو روز نیست، زیرا که در این باب گناه عظیمی کرده‌ایم. ۱۴ پس سروران ما برای تمامی جماعت تعیین بشوند و جمیع کسانی که در شهرهای ما زنان غریب گرفته‌اند، در وقت های معین بیایند و مشایخ و داوران هر شهر همراه ایشان بیایند، تا حدت خشم خدای ما درباره این امر از ما رفع گردد.» ۱۵ لهنذا یوناتان بن عسائیل و یحزیا ابن تقوه براین امر معین شدند و مشلام و شبتائی لاری، ایشان را اعانت نمودند. ۱۶ و اسیران چنین کردند و عزرای کاهن و بعضی از روسای آبا، برحسب خاندانهای آباى خود منتخب شدند و نامه‌های همه ایشان ثبت گردید. پس در روز اول ماه دهم، برای تفتیش این امر نشستند. ۱۷ و تا روز اول ماه اول، کار همه مردانی را که زنان غریب گرفته بودند، به اتمام رسانیدند. ۱۸ و بعضی از پسران کاهنان پیدا شدند که زنان غریب گرفته بودند. ازبنی یشوع بن یوصاداق و برادرانش معسیا و الیعزرو یاریب و جدلیا. ۱۹ و ایشان دست دادند که زنان خود را بیرون نمایند و قوچی به جهت قربانی جرم خود گذرانیدند. ۲۰ و از بنی امیر، حنانی و زبدیا. ۲۱ و ازبنی حاریم، معسیا و ایلیا و شمعیا و یحییئیل و عزیا. ۲۲ و از بنی فشمحور، الیوعینای و معسیا و اسمعیل و ننتئیل و یوزاباد و العاسه. ۲۳ و ازلاویان، یوزاباد و شمعی و قلایا که قلیطا باشد. وفتحیا و یهودا و الیعزر. ۲۴ و از مغنیان، الیاشیب واز دربانان، شلوم و طالم و اورى. ۲۵ و اما ازاسرائیلیان: از بنی فرعوش، رمیا و یزیا و ملکیا و میامین و العازار و ملکیا و بنایا. ۲۶ و از بنی عیلام، متنیا و زکریا و یحییئیل و عبدی و یریموت و ایلیا. ۲۷ و از بنی زتو، الیوعینای و الیاشیب و متنیا و یریموت و زاباد و عزیزا. ۲۸ و از بنی بابای، یهوحانان و حننیا و زبای و عتلاى. ۲۹ و ازبنی بانى، مشلام و ملوک و عدايا و یاشوب و شال و راموت. ۳۰ و از بنی فحت، موآب عدنا و کللال و بنایا و معسیا و متنیا و بصلتیل و بنوی و منسى. ۳۱ و از بنی حاریم، الیعزر و اشیا و ملکیا و شمعیا و شمعون. ۳۲ و بنیامین و ملوک و شمیریا. ۳۳ ازبنی حاشوم، متنای و متاته و زاباد و الیفلط و یریمای و منسى و شمعی. ۳۴ از بنی بانى، معدای و عمرام و اوئیل. ۳۵ و بنایا و بیدیا و کلوهی. ۳۶ و ونیا و یریموت و الیاشیب. ۳۷ و متنیا و متنای و یعسو. ۳۸ و بانى و بنوی و شمعی. ۳۹ و شلمیا و ناتان و عدايا. ۴۰ و مکندهای و شاشای و شارای. ۴۱ و عززئیل و شلمیا و شمیریا. ۴۲ و شلوم و امریا و یوسف. ۴۳ از بنی نبو، یعیئیل و متنیا و زاباد و زینبا و یدوو یوئیل و بنایا. ۴۴ جمیع اینها زنان غریب گرفته بودند و بعضی از ایشان زنائی داشتند که از آنها پسران تولید نموده بودند.

اسیری برگشته بودند، قربانی های سوختنی برای خدای اسرائیل سعادت‌مندی ایشان را تا به ابد مطلبید تا قوی شوید و نیکویی آن گذرانیدند، یعنی دوازده گاو و نود و شش قوچ هفتاد و هفت بره و دوازده بز، به جهت قربانی گناه، برای تمامی اسرائیل که همه اینها قربانی سوختنی برای خداوند بود. ۳۶ و چون فرمانهای پادشاه را به امرای پادشاه و والیان ماورای نهردادند، ایشان قوم و خانه خدا را اعانت نمودند.

۹ و بعد از تمام شدن این وقایع، سروران نردمن آمده، گفتند: «قوم اسرائیل و کاهنان ولایان خویشتن را از امت های کشورهای جدانکرده‌اند بلکه موافق رجاسات ایشان، یعنی کنعانیان و حتیان و فرزبان و یبوسیان و عمونیان و موآبیان و مصریان و اموریان (رفتار نموده اند). ۲ زیرا که از دختران ایشان برای خود و پسران خویش زنان گرفته و ذریت مقدس را با امت های کشورهای مخلوط کرده‌اند

و دست روسا و حاکمان در این خیانت مقدم بوده است.» ۳ پس چون این سخن را شنیدم، جامه و ردای خود را چاک زدم و موی سر و ریش خود را کندم و متحیر نشستم. ۴ آنگاه، همه آنانی که به سبب این عصبان اسیران، از کلام خدای اسرائیل می‌ترسیدند، نزد من جمع شدند و من تا وقت هدیه شام، متحیر نشستم. ۵ و در وقت هدیه شام، از تذلل خود برخاستم و پلا و لباس و ردای دریده، به زانو درآمدم و دست خود را بسوی پیهه خدای خویش برافراشتم. ۶ و گفتم: «ای خدای من، خجالت دارم و از بلند کردن روی خود بسوی توای خدایم شرم دارم، زیرا گناهان ما بالای سر ما زاده شده، و تقصیرهای ما تا به آسمان عظیم گردیده است. ۷ ما از ایام پدران خود تا امروز مرتکب تقصیرهای عظیم شده‌ایم و ما و پادشاهان و کاهنان ما به سبب گناهان خویش، به دست پادشاهان کشورهایه شمشیر و اسیری و تاراج و رسوایی تسلیم گردیده‌ایم، چنانکه امروز شده است. ۸ و حال اندک زمانی لطف از جانب پیهه خدای ما بر ما ظاهر شده، مفری برای ما واگذاشته است و ما را در مکان مقدس خود میخیز عطا فرموده است و خدای ما چشممان ما را روشن ساخته، اندک حیات تازه‌ای در حین بندگی ما به ما بخشیده است. ۹ زیرا که ما بندگانیم، لیکن خدای ما، ما را در حالت بندگی ترک نکرده است، بلکه ما را منظور پادشاهان فارس گردانیده، حیات تازه به ما بخشیده است تا خانه خدای خود را بنامناییم و خرابیهای آن را تعمیر کنیم و ما را در یهودا و اورشلیم قلعه‌ای بخشیده است. ۱۰ و حال‌ای خدای ما بعد از این چه گویم، زیرا که اوامر تو را ترک نموده‌ایم. ۱۱ که آنها را به دست بندگان خود انبیا امر فرموده و گفته‌ای که آن زمینی که شما برای تصرف آن می‌روید، زمینی است که از نجاسات امت های کشورهایه نجس شده است و آن را به رجاسات و نجاسات خویش، از سر تا سر مملو ساخته‌اند. ۱۲ پس الان، دختران خود را به پسران ایشان مدهید و دختران ایشان را برای پسران خود مگیرید و سلامتی و باران است و طاققت نداریم که بیرون بایستیم و این امر کار یک

خرانه‌داران ماورای نهر صادر شده است که هرچه عزرای کاهن و که علما بودند، فرستادم. ۱۷ و پیغامی برای عدوی رئیس، در کاتب شریعت خدای آسمان از شما بخواهد، به تعجیل کرده مکان کاسفیا به دست ایشان فرستادم و سخنانی که باید به عدو و شود. ۲۲ تا صد وزنه نقره و تا صد کر گندم و تاصد بت شراب و برادرانش تننیم که در مکان کاسفیا بودند بگویند، به ایشان القا تا صد بت روغن و از نمک، هرچه بخواهد. ۲۳ هرچه خدای کردم تا خادمان به جهت خانه خدای ما نزد ما بیایند. ۱۸ و از آسمان فرموده باشد، برای خانه خدای آسمان بلاتاخیر کرده شود، دست نیکوی خدای ما که با ما می بود، شخصی دانشمند از زیرا چرا غضب بر ملک پادشاه و پسرانش وارد آید. ۲۴ و شما را پسران محلی این لای این اسرائیل برای ما آورند، یعنی شریا را با اطلاع می‌دهیم که بر همه کاهنان و لایان و مغنیان و دربانان و پسران و برادرانش که هجده نفر بودند. ۱۹ و حشیا را نیز و با او از تننیم و خادمان این خانه خدا جزیه و خراج و باج نهادن جایز بنی مراری اشعیا را. و برادران او و پسران ایشان را که بیست نفر نیست. ۲۵ و توای عزرا، موافق حکمت خدایت که در دست بودند. ۲۰ و از تننیم که داود و سروران، ایشان را برای خدمت تو می‌باشد، قاضیان و داوران از همه آنانی که شرایع خدایت را لایان تعیین نموده بودند. از تننیم دویست و بیست نفر که جمیع می‌داند نصب نما تا بر جمیع اهل ماورای نهر داوری نمایند و آنانی که نام ثبت شده بودند. ۲۱ پس من در آنجا نذر نهر اهو به روزه را که نمی‌داند تعلیم دهید. ۲۶ و هرکه به شریعت خدایت و به داشتن اعلان نمودم تا خویشی را در حضور خدای خود متواضع فرمان پادشاه عمل ننماید، بر او بی‌محبا حکم شود، خواه به قتل نموده، راهی راست برای خود و عیال خویش و همه اموال خود یا به جلای وطن یا به ضبط اموال یا به حبس. « ۲۷ متبارک باد از او بطلبیم. ۲۲ زیرا خجالت داشتم که سپاهیان و سواران از یهوه خدای پدران ما که مثل این را در دل پادشاه نهاده است که پادشاه بخواهیم تا ما را از دشمنان در راه اعانت کند، چونکه به خانه خداوند را که در اورشلیم است زینت دهد. ۲۸ و مرا در پادشاه عرض کرده، گفته بودیم که دست خدای ما بر هرکه او حضور پادشاه و مشیرانش و جمیع روسای مقتدر پادشاه منظور را می‌طلبد، به نیکویی می‌باشد، اما قدرت و غضب او به ضد ساخت، پس من موافق دست یهوه خدایم که بر من می‌بود، آنانی که او را ترک می‌کنند. ۲۳ پس روزه گرفته، خدای خود را تقویت یافتم و روسای اسرائیل را جمع کردم تا با من برآیند.

۸ و اینانند روسای آبای ایشان و این است نسب نامه آنانی که در سلطنت ارتخشستاپادشاه، با من از بابل برآمدند: ۲ از بنی فینحاس، جرشوم و از بنی ایتامار، دانیال و از بنی داود، حطوش. ۳ و از بنی شکنیا از بنی فروش، زکریا و باو صد و پنجاه نفر از ذکوران به نسب نامه شمرده شدند. ۴ از بنی فحت، موآب الیهو عینای این زرحیا و با او دویست نفر از ذکور. ۵ از بنی شکنیا، ابن یحزیئیل و با او سیصد نفر از ذکور. ۶ از بنی عادین، عابد بن یونانان و با او پنجاه نفر از ذکور. ۷ از بنی عیلام، اشعیا ابن عتلیا و با او هفتاد نفر از ذکور. ۸ از بنی شفقیا، زیدیا ابن میکائیل و باو هشتاد نفر از ذکور. ۹ از بنی یوآب، عوبدیا ابن یحزیئیل و با او دویست و هجده نفر از ذکور. ۱۰ و از بنی شلومیت بن یوسفیا و با او صد و شصت نفر از ذکور. ۱۱ و از بنی بابای، زکریا ابن بابای و با او بیست و هشت نفر از ذکور. ۱۲ و از بنی عرجد، یوحانان بن هقطان و با او صد و ده نفر از ذکور. ۱۳ و موخران از بنی ادونیتام بودند و این است نامهای ایشان: الیفط و یعیئیل و شمعی و با ایشان شصت نفر از ذکور. ۱۴ و از بنی بغوای، عوتای وزبود و با ایشان هفتاد نفر از ذکور. ۱۵ پس ایشان را نزد نهری که به اهو می‌رود جمع کردم و در آنجا سه روز اردو زدیم و چون قوم و کاهنان را بازدید کردم، از بنی لای کسی را در آنجا نیافتم. ۱۶ پس نزد الیعزر و اریئیل و شمعی و الناتان و یاریب و الناتان و ناتان و زکریا و مشلام که روسا بودند و نزد یواریب و الناتان

در خانه خدا بگذارند. ۶ «پس حالای تننای، والی ماورای نهر را خوردند. ۲۲ و عید فطیر را هفت روز با شادمانی نگاه داشتند، و شترپوزنای و رفقای شما و افرسکیانی که به آنطرف نهر می‌باشید، چونکه خداوند ایشان را مسرور ساخت از اینکه دل پادشاه آشور را از آنجا دور شوید. ۷ و به کار این خانه خدا معترض نباشید. اما به ایشان مایل گردانیده، دستهای ایشان را برای ساختن خانه حاکم یهود و مشایخ یهودیان این خانه خدا را در جایش بنامیند. خدای حقیقی که خدای اسرائیل باشد، قوی گردانید.

۸ و فرمانی نیز از من صادر شده است که شما با این مشایخ یهود به جهت بنا نمودن این خانه خدا چگونه رفتار نمایید. از مال خاص پادشاه، یعنی از مالیات ماورای نهر، خرج به این مردمان، بلا تاخیر داده شود تا معطل نباشند. ۹ و مایحتاج ایشان را از گاو و قوچها و بره‌ها به جهت قربانی‌های سوختنی برای خدای آسمان و گندم و نمک و شراب و روغن، برحسب قول کاهنانی که در اورشلیم هستند، روز به روز به ایشان بی‌کم و زیاد داده شود. ۱۰ تا آنکه هدایای خوشبو برای خدای آسمان بگذارند و به جهت عمر پادشاه و پسرانش دعا نمایند. ۱۱ و دیگر فرمانی از من صادر شد که هرکس که این حکم را تبدیل نماید، از خانه او تیری گرفته شود و او بر آن آویخته و مصلوب گردد و خانه او به سبب این عمل مزبله بشود. ۱۲ و آن خدا که نام خود را در آنجا ساکن گردانیده است، هر پادشاه یا قوم را که دست خود را برای تبدیل این امر و خرابی این خانه خدا که در اورشلیم است دراز نماید، هلاک سازد. من درویش این حکم را صادر فرمودم، پس این عمل بلا تاخیر کرده شود.» ۱۳ آنگاه تننای، والی ماورای نهر و شترپوزنای و رفقای ایشان بروفق فرمانی که درویش پادشاه فرستاده بود، بلا تاخیر عمل نمودند. ۱۴ و مشایخ یهود به بنا نمودن مشغول شدند و برحسب نبوت حجی نبی و زکریا ابن عدو کار را پیش بردند و برحسب حکم خدای اسرائیل و فرمان کورش و درویش و ارتحشستا، پادشاهان فارس آن را بنا نموده، به انجام رسانیدند. ۱۵ و این خانه، در روز سوم ماه اذار در سال ششم درویش پادشاه، تمام شد. ۱۶ و بنی اسرائیل، یعنی کاهنان و لاویان و سایر آنانی که از اسیری برگشته بودند، این خانه خدا را با شادمانی تبریک نمودند. ۱۷ و برای تبریک این خانه خدا صد گاو و دوپست قوچ و چهارصد بره و به جهت قربانی گناب برای تمامی اسرائیل، دوازده بز تر موافق شماره اسباط اسرائیل گذرانیدند. ۱۸ و کاهنان را در فرقه‌های ایشان و لاویان را در قسمتهای ایشان، بر خدمت خدایی که در اورشلیم است برحسب آنچه در کتاب موسی مکتوب است قراردادند. ۱۹ و آنانی که از اسیری برگشته بودند، عید فصح را در روز چهاردهم ماه اول نگاه داشتند. ۲۰ زیرا که کاهنان و لاویان، جمیع خویشتن را طاهر ساختند و چون همه ایشان طاهر شدند، فصح را برای همه آنانی که از اسیری برگشته بودند و برای برادران خود کاهنان و برای خودشان ذبح کردند. ۲۱ و بنی اسرائیل که از اسیری برگشته بودند با همه آنانی که خویشتن را از رجاسات امت‌های زمین جدا ساخته، به ایشان پیوسته بودند تا پیوه خدای اسرائیل را بطنبند، آن

بنیادها را مرمت می‌نمایند. ۱۳ الان پادشاه را معلوم باد که اگر رفقای او افسرکیان که در ماورای نهر ساکن بودند، نزد داریوش این شهر بنا شود و حصارهایش تمام گردد، جزیه و خراج و باج پادشاه فرستادند. ۷ مکتوب را نزد او فرستادند و در آن بدین نخواستند داد و بالاخره به پادشاهان ضرر خواهد رسید. ۱۴ پس مضمون مرقوم بود که «بر داریوش پادشاه سلامتی تمام باد. ۸ بر چونکه ما نمک خانه پادشاه رامی خوریم، ما را نشاید که ضرر پادشاه معلوم باد که ما به بلاد یهودیان، به خانه خدای عظیم پادشاه را ببینیم، لهذا فرستادیم تا پادشاه را اطلاع دهیم، ۱۵ تا رفیق و آن راز سنگهای بزرگ بنا می‌کنند و چوبها در دیوارش در کتاب تواریخ پدران تفتیش کرده شود و از کتاب تواریخ دریافت می‌گذارند و این کار در دست ایشان به تعجیل، معمول و به نموده، بفهمی که این شهر، شهر فتنه انگیز است و ضرر رساننده به انجام رسانیده می‌شود. ۹ آنگاه از مشایخ ایشان پرسیده، چنین به پادشاهان و کشورها و در ایام قدیم در میانش فتنه می‌انگیختند. و از ایشان گفتیم: کیست که شما را امر فرموده است که این خانه همین سبب این شهر خراب شد. ۱۶ بنابراین پادشاه را اطلاع رابنا کنید و دیوارهایش را بریای نمایم؟ ۱۰ و نیز نامه‌های ایشان را از می‌دهیم که اگر این شهر بنا شود و حصارهایش تمام گردد تو را به ایشان پرسیدیم تا تو را اعلام نماییم و نامه‌های کسانی که رسای این طرف نهر نصیبی نخواهد بود.» ۱۷ پس پادشاه به رحوم فرمان ایشانند نوشته‌ایم. ۱۱ و ایشان در جواب ما چنین گفتند که ما فرما و شمشانی کاتب و سایر رفقای ایشان که در سامره ساکن بندگان خدای آسمان و زمین هستیم و خانه‌ای را تعمیر می‌نماییم بودند و سایر ساکنان ماورای نهر، جواب فرستاد که «سلامتی و اما که چندین سال قبل از این بنا شده و پادشاه بزرگ اسرائیل آن بعد. ۱۸ مکتوبی که نزد ما فرستادید، در حضور من واضح خوانده را ساخته و به انجام رسانیده بود. ۱۲ لیکن بعد از آن، پدران شد. ۱۹ و فرمانی از من صادر گشت و تفحص کرده، دریافت ماخشم خدای آسمان را به هیجان آوردند. پس او ایشان را به دست کردند که این شهر از ایام قدیم با پادشاهان مقاومت می‌نموده و نبوکدنصر کلدانی، پادشاه بابل تسلیم نمود که این خانه را خراب فتنه و فساد در آن واقع می‌شده است. ۲۰ و پادشاهان قوی در کرد و قوم را به بابل به اسیری برد. ۱۳ اما در سال اول کورش اورشلیم بوده‌اند که بر تمامی ماورای نهر سلطنت می‌کردند و جزیه پادشاه بابل، همین کورش پادشاه امر فرمود که این خانه خدا را بنا و خراج و باج به ایشان می‌دادند. ۲۱ پس فرمانی صادر کنید که نمایند. ۱۴ و نیز ظروف طلا و نقره خانه خدا که نبوکدنصر آنها را آن مردان را از کار باز دارند و تا حکمی از من صادر نگردد این از هیکل اورشلیم گرفته و به هیکل بابل آورده بود، کورش پادشاه آنها شهر بنا نشود. ۲۲ پس باحذر باشید که در این کار کوتاهی را از هیکل بابل بیرون آورد و به شیشصرنامی که او را والی ساخته نمایم زیرا که چرا این فساد برای ضرر پادشاهان پیش رود؟» ۲۳ بود، تسلیم نمود. ۱۵ او را گفت که این ظروف را برداشته، برو و پس چون نامه ارتحشستا پادشاه به حضور رحوم و شمشانی کاتب و آنها را به هیکلی که در اورشلیم است ببر و خانه خدا درجایش بنا رفقای ایشان خوانده شد، ایشان به تعجیل نزد یهودیان به اورشلیم کرده شود. ۱۶ آنگاه این شیشصبر آمد و بنیاد خانه خدا را که در رفتند و ایشان را با زور و جفا از کار باز داشتند. ۲۴ آنگاه کار اورشلیم است نهاد و از آن زمان تا بحال بنا می‌شود و هنوز تمام خانه خدا که در اورشلیم است، تعویق افتاد و تا سال دوم سلطنت پادشاه که در بابل است تفحص کنند که آیا چنین است یا نه داریوش، پادشاه فارس معطل ماند.

۵ آنگاه دو نبی، یعنی حجی نبی و زکریا ابن عدو، برای یهودیانی که در یهودا اورشلیم بودند، به نام خدای اسرائیل که با ایشان می‌بود نبوت کردند. ۲ و در آن زمان زربابل بن شالتیشیل و یسوع بن یوصادق برخاسته، به بنامودن خانه خدا که در اورشلیم است شروع کردند و انبیای خدا همراه ایشان بوده، ایشان رامساعدت می‌نمودند. ۳ در آن وقت تنائی، والی ماورای نهر و شتربونای و رفقای ایشان آمده، به ایشان چنین گفتند: «کیست که شما را امر فرموده است که این خانه را بنا نمایم و این حصار را بریای کنید؟» ۴ پس ایشان را بدین منوال از نامه‌های کسانی که این عمارت را بنا می‌کردند اطلاع دادیم. ۵ اما چشم خدای ایشان بر مشایخ یهودا بود که ایشان را نتوانستند از کار بازدارند تا این امر به سمع داریوش برسد و جواب مکتوب درباره‌اش داده شود. ۶ سواد مکتوبی که تنائی، والی ماورای نهر و شتربونای و

۶ آنگاه داریوش پادشاه، فرمان داد تا در کتابخانه بابل که خزانه‌ها در آن موضوع بود تفحص کردند. ۲ و در قصر احمتا که در ولایت مادایان است، طوماری یافت شد و تذکره‌ای در آن بدین مضمون مکتوب بود: ۳ «در سال اول کورش پادشاه، همین کورش پادشاه درباره خانه خدا در اورشلیم فرمان داد که آن خانه‌ای که قربانی‌ها در آن می‌گذرانیدند، بنا شود و بنیادش تعمیر گردد و بلندیش شصت ذراع و عرضش شصت ذراع باشد. ۴ با سه صف سنگهای بزرگ و یک صف چوب نو. و خرچش از خانه پادشاه داده شود. ۵ و نیز ظروف طلا و نقره خانه خدا را که نبوکدنصر آنها را از هیکل اورشلیم گرفته، به بابل آورده بود پس بدهند و آنها را به جای خود در هیکل اورشلیم باز برند و آنها را

فرمود که تا کاهنی با اوریم و تمیم برقرار نشود ایشان از قدس اقداس مشغول می‌بودند، نظارت نمایند. ۱۰ و چون بنایان بنیاد هیکل نخورند. ۶۴ تمامی جماعت، با هم چهل و دو هزار و سیصد و خداوند را نهاده، کاهنان را با لباس خودشان با کزناها و لایوان شصت نفر بودند. ۶۵ سوی غلامان و کنیزان ایشان، که هفت هزار و سیصد و هشتاد و پنج نفر بودند. ۶۶ و اسبان ایشان هفتصد و سی و شش، و قاطران خداوند را تسبیح و حمد می‌گفتند، که «او نیکوست زیرا که رحمت ایشان دوستان و چهل و پنج. ۶۷ و شتران ایشان چهارصد و سی او بر اسرائیل تا ابدالابد است» و تمامی قوم به آواز بلند صدا زده، و پنج و حماران ایشان شش هزار و هفتصد و بیست. ۶۸ و چون خداوند را به سبب بنیاد نهادن خانه خداوند، تسبیح می‌خواندند. ایشان به خانه خداوند که در اورشلیم است رسیدند، بعضی از ۱۲ و بسیاری از کاهنان و لایوان و روسای آبا که پیر بودند و روسای آبا، هدایای تبرعی به جهت خانه خدا آوردند تا آن رادر خانه اولین را دیده بودند، حیثی که بنیاد این خانه در نظر ایشان جایز برپا نمایند. ۶۹ برحسب قوه خود، شصت و یک هزار نهاده شد، به آواز بلند گریستند و بسیاری با آواز شادمانی صداهای درهم طلا و پنج هزار منای نقره و صد (دست) لباس کهنات به خود را بلند کردند. ۱۳ چنانکه مردم نتوانستند در میان صدای آواز خزانه به جهت کار دادند. ۷۰ پس کاهنان و لایوان و بعضی از شادمانی و آواز گریستن قوم تشخیص نمایند زیرا که خلق، صدای قوم و مغنیان و دربانان و نتیمیم در شهرهای خود ساکن شدند و بسیار بلند می‌دادند چنانکه آواز ایشان از دور شنیده می‌شد. تمامی اسرائیل در شهرهای خود مسکن گرفتند.

۴ و چون دشمنان یهودا و بنیامین شنیدند که اسیران، هیکل

۳ و چون ماه هفتم رسید بنی اسرائیل در شهرهای خود مقیم بودند یهوه خدای اسرائیل را بنامی کنند، ۲ آنگاه نزد زربابل و روسای آبا و تمامی قوم مثل یک مرد در اورشلیم جمع شدند. ۲ و یسوع بن آمده، به ایشان گفتند که «ما همراه شما بنا خواهیم کرد زیرا که ما یوصادق و برادرانش که کاهنان بودند و زربابل بن شالتیئیل با مثل شما از زمان اسرحدون، پادشاه آشور که ما را به اینجا آورد، برادران خود برخاستند و مذبح خدای اسرائیل را برپا کردند تا قربانی خدای شما رامی طلبیم و برای او قربانی می‌گذرانیم.» ۳ اما زربابل های سوختنی برحسب آنچه در تورات موسی، مرد خدا مکتوب و یسوع و سایر روسای آبا اسرائیل به ایشان گفتند: «شما را با است بر آن بگذرانند. ۳ پس مذبح را برجایش برپا کردند زیرا ما در بنا کردن خانه خدای ما کاری نیست، بلکه ما تنها آن که به سبب قوم زمین، ترس بر ایشان مستولی می‌بود قربانی های را برای یهوه، خدای اسرائیل چنانکه کورش پادشاه، سلطان فارس به سوختنی برای خداوند یعنی قربانی های سوختنی، صبح و شام ما امر فرموده است، آن را بنا خواهیم نمود.» ۴ آنگاه اهل زمین را بر آن گذرانیدند. ۴ و عید خیمه‌ها را به نحوی که مکتوب دستهای قوم یهودا را سست کردند و ایشان را در بنا نمودن به است نگاه داشتند و قربانی های سوختنی روز به روز، معتاد هر تنگ می‌آوردند، ۵ و به ضد ایشان مدبران اجیر ساختند که در روز را در روزش، برحسب رسم و قانون گذرانیدند. ۵ و بعد از تمام ایام کورش پادشاه فارس، تا سلطنت داریوش، پادشاه فارس آن، قربانی های سوختنی دائمی را در غره های ماه و در همه قصد ایشان را باطل ساختند. ۶ و چون اخشورش پادشاه شد، در مواسم مقدس خداوند و برای هر کس که هدایای تبرعی به جهت ابتدای سلطنتش بر ساکنان یهودا و اورشلیم شکایت نوشتند. ۷ خداوند می‌آورد، می‌گذرانیدند. ۶ از روز اول ماه هفتم، حیثی که ودر ایام ارتحشستا، بشلام و متردات و طیبیل و سایر رفقای ایشان بنیاد هیکل خداوند هنوز نهاده نشده بود، به گذرانیدن قربانی های به ارتحشستا پادشاه فارس نوشتند و مکتوب به خط آرامی نوشته سوختنی برای خداوند شروع کردند. ۷ و به حجاران و نجاران نقره شد و معنی‌اش در زبان آرامی. ۸ رحوم فرمان فرما و شمشثانی کتاب دادند و به اهل صیدون و صور ماکولات و مشروبات و روغن رساله به ضد اورشلیم، به ارتحشستا پادشاه، بدین مضمون نوشتند: (دادند) تا چوب سرو آزاد از لبنان از دریا به یافا، برحسب امری ۹ «پس رحوم فرمان فرما و شمشثانی کتاب و سائر رفقای ایشان که کورش پادشاه فارس، به ایشان داده بود بیآورند. ۸ و در ماه از دینیان و افرستکیان و طرفیلیان و افرسیان و ازکیان و بابلیان و دوم از سال دوم، بعد از رسیدن ایشان به خانه خدا در اورشلیم، شووشکیان و دهائیان و عیلامیان، ۱۰ و سایر امت هایی که اسنفر زربابل بن شالتیئیل و یسوع بن یوصادق و سایر برادران ایشان از عظیم و شریف ایشان را کوچانیده، در شهر سامره ساکن گردانیده کاهنان و لایوان و همه کسانی که از اسیری به اورشلیم برگشته است و سایر ساکنان ماورای نهر و اما بعد. ۱۱ (این است سواد بودند، به نصب نمودن لایوان از بیست ساله و بالاتر بر نظارت مکتوبی که ایشان نزد ارتحشستا پادشاه فرستادند. بندگانت که عمل خانه خداوند شروع کردند. ۹ و یسوع با پسران و برادران ساکنان ماورای نهر می‌باشیم و اما بعد.) ۱۲ پادشاه را معلوم باد خود و قدمیئیل با پسرانش از بنی یهودا باهم ایستادند تا بر بنی که یهودیانی که از جانب تو به نزد ما آمدند، به اورشلیم رسیده‌اند حیناداد و پسران و برادران ایشان که از لایوان در کار خانه خدا و آن شهر فتنه انگیز و بد را بنا می‌نمایند و حصارها را برپا می‌کنند و

شصت و شش. ۱۴ بنی یغوی دو هزار و پنجاه و شش. ۱۵ بنی عادین چهارصد و پنجاه و چهار. ۱۶ بنی آپیر (از خاندان) یحزقیا نود و هشت. ۱۷ بنی بیصای سیصد و بیست و سه. ۱۸ بنی یوره صد و دوازده. ۱۹ بنی حاشوم دویست و بیست و سه. ۲۰ بنی جبار نود و پنج. ۲۱ بنی بیت لحم صد و بیست و سه. ۲۲ مردان نطفه پنجاه و شش. ۲۳ مردان عناتوت صد و بیست و هشت. ۲۴ بنی عزموت چهل و دو. ۲۵ بنی قریه عاریم و کفیره و بثیروت هفتصد و چهل و سه. ۲۶ بنی زامه و جبع ششصد و بیست و یک. ۲۷ مردان مکماس صد و بیست و دو. ۲۸ مردان بیت ثیل و عای دویست و بیست و سه. ۲۹ بنی نبو پنجاه و دو. ۳۰ بنی مغبیش صد و پنجاه و شش. ۳۱ بنی عیلام دیگر، هزار و دویست و پنجاه چهار. ۳۲ بنی حاریم سیصد و بیست. ۳۳ بنی لود و حادید و ارنو هفتصد و بیست و پنج. ۳۴ بنی اریحا سیصد و چهل و پنج. ۳۵ بنی سناثه سه هزار و ششصد و سی. ۳۶ اما کاهنان: بنی یدعیا از خاندان یشوع نه صد و هفتاد و سه. ۳۷ بنی امیر هزار و پنجاه و دو. ۳۸ بنی فشحور هزار و دویست و چهل و هفت. ۳۹ بنی حاریم هزار و هفده. ۴۰ اما لاویان: بنی یشوع و قدمیثیل از نسل هودویا هفتاد و چهار. ۴۱ و مغنیان: بنی آساف صد و بیست و هشت. ۴۲ و پسران دربانان: بنی شلوم و بنی آپیر و بنی طلعمون و بنی عقوب و بنی حطیطا و بنی شویای جمیع اینها صد و سی و نه. ۴۳ و امانتینیم: بنی صیحا و بنی حسوفا و بنی طباعوت، ۴۴ و بنی قیروس و بنی سیعها و بنی فادوم، ۴۵ و بنی لبانه و بنی حجابیه و بنی عقوب، ۴۶ و بنی حاجاب و بنی شمالی و بنی حانان، ۴۷ و بنی جدیل و بنی جحر و بنی رایا، ۴۸ و بنی رصین و بنی نقودا و بنی جزام، ۴۹ و بنی عزه و بنی فاسیح و بنی بیسای، ۵۰ و بنی اسنه و بنی معونیم و بنی نفوسیم، ۵۱ و بنی بقبوق و بنی حقوفا و بنی حرحور، ۵۲ و بنی بصلوت و بنی محیدا و بنی حرشا، ۵۳ و بنی برقوس و بنی سیسرا و بنی تامح، ۵۴ و بنی نصیح و بنی حطیفا. ۵۵ و پسران خادمان سلیمان: بنی سوطای و بنی هصوفرت و بنی فرودا، ۵۶ و بنی یعله و بنی درقون و بنی جدیل، ۵۷ و بنی شطفیا و بنی حطیل و بنی فوره ظبائیم و بنی به اورشلیم و یهودا و شهر خود برگشتند. ۲ اما آنانی که همراه زربایل آمدند، یشوع و نحمیوا و سرایا و رعیلایا و مردخای و بلشان و مسفار و یغوی و رحوم و بعنه. و شماره مردان قوم اسرائیل: ۳ بنی ادان و امیر، اما خاندان پدران و عشیره خود را نشان نتوانستند داد فرعوش دو هزار و یکصد و هفتاد و دو. ۴ بنی شطفیا سیصد و هفتاد و دو. ۵ بنی آرح هفتصد و هفتاد و پنج. ۶ بنی فحت موآب از بنی یشوع و یوآب دو هزار و هشتصد و دوازده. ۷ بنی عیلام هزار و دویست و پنجاه و چهار. ۸ بنی زوتونه صد و چهل و گرفت، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۲ اینان انساب خود را پنج. ۹ بنی زکای هفتصد و شصت. ۱۰ بنی بانای ششصد و چهل و دو. ۱۱ بنی بابای ششصد و بیست و سه. ۱۲ بنی ازجد هزار و دویست و بیست و دو. ۱۳ بنی ادونیقام ششصد و

۱ و در سال اول کورش، پادشاه فارس تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود، خداوند روح کورش پادشاه فارس را برانگیخت تا در تمامی ممالک خود فرمانی نافذ کرد و آن را نیز مرقوم داشت و گفت: «کورش پادشاه فارس چنین می فرماید: بیهو خدای آسمانها جمیع ممالک زمین را به من داده و مرا امر فرموده است که خانه‌های برای وی در اورشلیم که در یهوداست بنا نمایم. ۳ پس کیست از شما از تمامی قوم او که خدایش با وی باشد؟ او به اورشلیم که در یهودا است، برود و خانه بیهو را که خدای اسرائیل و خدای حقیقی است، در اورشلیم بناماید. ۴ و هر که باقی مانده باشد، در هر مکانی از مکان‌هایی که در آنها غریب می باشد، اهل آن مکان او را به نقره و طلا و اموال و چهارپایان علاوه بر هدایای تبرعی به جهت خانه خدا که در اورشلیم است اعانت نمایند.» ۵ پس روسای آبابی یهودا و بنیامین و کاهنان و لاویان با همه کسانی که خدا روح ایشان را برانگیخته بود برخاسته، روانه شدند تا خانه خداوند را که در اورشلیم است بنا نمایند. ۶ و جمیع همسایگان ایشان، ایشان را به آلات نقره و طلا و اموال و چهارپایان و تحفه‌ها، علاوه بر همه هدایای تبرعی اعانت کردند. ۷ و کورش پادشاه ظروف خانه خداوند را که نبودکنصر آنها را از اورشلیم آورده و در خانه خدایان خود گذاشته بود، بیرون آورد. ۸ و کورش پادشاه فارس، آنها را از دست متردات، خزانه‌دار خود بیرون آورده، به شیشبصر رئیس یهودیان شمرد. ۹ و عدد آنها این است: سی طاس طلا و هزار طاس نقره و بیست ونه کارد، ۱۰ و سی جام طلا و چهارصد و ده جام نقره از قسم دوم و هزار ظرف دیگر. ۱۱ تمامی ظروف طلا و نقره پنجهزار و چهارصد بود و شیشبصر همه آنها را با اسیرانی که از بابل به اورشلیم می رفتند برد.

۲ و ایناند اهل ولایتها که از اسیری آن اشخاصی که نبودکنصر، پادشاه بابل، به بابل به اسیری برده بود برآمدند و هر کدام از ایشان به اورشلیم و یهودا و شهر خود برگشتند. ۲ اما آنانی که همراه زربایل آمدند، یشوع و نحمیوا و سرایا و رعیلایا و مردخای و بلشان و مسفار و یغوی و رحوم و بعنه. و شماره مردان قوم اسرائیل: ۳ بنی ادان و امیر، اما خاندان پدران و عشیره خود را نشان نتوانستند داد فرعوش دو هزار و یکصد و هفتاد و دو. ۴ بنی شطفیا سیصد و هفتاد و دو. ۵ بنی آرح هفتصد و هفتاد و پنج. ۶ بنی فحت موآب از بنی یشوع و یوآب دو هزار و هشتصد و دوازده. ۷ بنی عیلام هزار و دویست و پنجاه و چهار. ۸ بنی زوتونه صد و چهل و گرفت، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۲ اینان انساب خود را پنج. ۹ بنی زکای هفتصد و شصت. ۱۰ بنی بانای ششصد و چهل و دو. ۱۱ بنی بابای ششصد و بیست و سه. ۱۲ بنی ازجد هزار و دویست و بیست و دو. ۱۳ بنی ادونیقام ششصد و

او را به بابل برد. ۷ و نبوکدنصر بعضی از ظروف خانه خداوند را اورشلیم که در یهودا است بنا نمایم. پس کیست از شما از تمامی به بابل آورده، آنها را در قصر خود در بابل گذاشت. ۸ و بقیه قوم او؟ یهوه خدایش همراهش باشد و برود.»

وقایع یهوایقیم و رجاساتی که به عمل آورد آنچه در او یافت شد، اینک در تواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکتوب است، و پسرش یهوایکین در جایش پادشاهی کرد. ۹ یهوایکین هشت ساله بود که پادشاه شد و سه ماه و ده روز در اورشلیم سلطنت نمود و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد. ۱۰ و در وقت تحویل سال، نبوکدنصر پادشاه فرستاد و او را با ظروف گرانبهای خانه خداوند به بابل آورد، و برادرش صدقیا را بر یهودا و اورشلیم پادشاه ساخت. ۱۱ صدقیا بیست و یکساله بود که پادشاه شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت نمود. ۱۲ و در نظر یهوه خدای خود شرارت ورزیده، در حضور ارمیای نبی که از زبان خداوند به او سخن گفت، تواضع ننمود. ۱۳ و نیز بر نبوکدنصر پادشاه که او را به خدا قسم داده بود عاصی شد و گردن خود را قوی و دل خویش را سخت ساخته، به سوی یهوه خدای اسرائیل بازگشت ننمود. ۱۴ و تمامی روسای کهنه و قوم، خیانت بسیاری موافق همه رجاسات امت‌ها ورزیدند و خانه خداوند را که آن را در اورشلیم تقدیس نموده بود، نجس ساختند. ۱۵ و یهوه خدای پدر ایشان به دست رسولان خویش نزد ایشان فرستاد، بلکه صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمود زیرا که بر قوم خود و بر مسکن خویش شفقت نمود. ۱۶ اما ایشان رسولان خدا را اهانت نمودند و کلام او را خوار شمرده، انبیا را استهزا نمودند، چنانکه غضب خداوند بر قوم او افروخته شد، به حدی که علاجی نبود. ۱۷ پس پادشاه کلدانیان را که جوانان ایشان را در خانه مقدس ایشان به شمشیر کشت و بر جوانان و دوشیزگان و پیران و ریش سفیدان ترحم ننمود، بر ایشان آورد و همه را به دست او تسلیم کرد. ۱۸ و او سایر ظروف خانه خدا را از بزرگ و کوچک و خزانه های خانه خداوند و گنجهای پادشاه و سرورانش را تمام به بابل برد. ۱۹ و خانه خدا را سوزانیدند و حصار اورشلیم را منهدم ساختند و همه قصرهایش را به آتش سوزانیدند و جمیع آلات نفیسه آنها را ضایع کردند. ۲۰ و بقیه السیف را به بابل به اسیری برد که ایشان تازمان سلطنت پادشاهان فارس او را و پسرانش را بنده بودند. ۲۱ تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود و زمین از سبت های خود تمتع برد زیرا در تمامی ایامی که ویران ماند آرامی یافت، تا هفتادسال سپری شد. ۲۲ و در سال اول کوروش، پادشاه فارس، تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود، خداوند روح کوروش، پادشاه فارس را برانگیخت تا در تمامی ممالک خود فرمانی نافذ کرد و آن را نیز مرقوم داشت و گفت: «کوروش، پادشاه فارس چنین می فرماید: یهوه خدای آسمانها، تمامی ممالک زمین را به من داده است و او مرا امر فرمود که خانه‌ای برای وی در

ایشان در تمامی ایام او از متابعت یهوه خدای پدران خود انحراف نرورزیدند.

۱۶ پس تمامی خدمت خداوند در همان روز آماده شد تا فصح را نگاه دارند و قربانی های سوختنی را بر مذبح خداوند برحسب فرمان یوشیا پادشاه بگذرانند. ۱۷ پس بنی اسرائیل که حاضر بودند،

در همان وقت، فصح و عید فطیر را هفت روز نگاه داشتند. ۱۸ و هیچ عید فصح مثل این از ایام سموئیل نبی در اسرائیل نگاه داشته نشده بود، و هیچ کدام از پادشاهان اسرائیل مثل این عید فصحی

که یوشیا و کاهنان و لاویان و تمامی حاضران یهودا و اسرائیل و سکنه اورشلیم نگاه داشتند، نگاه نداشته بود. ۱۹ و این فصح در سال هجدهم سلطنت یوشیا واقع شد. ۲۰ بعد از همه این

امور چون یوشیا هیکل را آماده کرده بود، نکو پادشاه مصر برآمد تا با کرکیش نزد نهر فرات جنگ کند. و یوشیا به مقابله او بیرون رفت. ۲۱ و (نکو) قاصدان نزد افرستاده، گفت: «ای پادشاه

یهودا مرا با تو چه کار است؟ من امروز به ضد تو نیامده‌ام بلکه به ضد خاندانی که با آن محاربه می‌نمایم. و خدامرا امر فرموده است که بشنایم. پس از آن خدایی که با من است، دست بردار

مبادا تو را هلاک سازد.» ۲۲ لیکن یوشیا روی خود را از او برگردانید بلکه خویشتر را متکبر ساخت تا با وی جنگ کند و کلام نکو که از جانب خدا بود گوش نگرفته، به قصد مقاتله به میدان مجلدو درآمد. ۲۳ و تیراندازان بر یوشیا پادشاه تیر انداختند و

پادشاه به خادمان خود گفت: «مرا بیرون برید زیرا که سخت مجروح شده‌ام.» ۲۴ پس خادمانش او را از ارباب‌هاش گرفتند و بر ارباب دومین که داشت سوار کرده، به اورشلیم آوردند. پس وفات

یافته، در مقبره پدران خود دفن شد، و تمامی یهودا و اورشلیم برای یوشیا ماتم گرفتند. ۲۵ و ارمیا به جهت یوشیا مرثیه خواند و تمامی مغنیان و معنیات یوشیا را در مرثیه خویش تا امروز ذکر می‌کنند و آن

را فریضه‌ای در اسرائیل قرار دادند، چنانکه در سفر مرثیه مکتوب است. ۲۶ و بقیه وقایع یوشیا و اعمال حسنه‌ای که مطابق نوشته تورات خداوند به عمل آورد، ۲۷ و امور اول و آخر او اینک در

تواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکتوب است.

۳۶ و قوم زمین، یهوآحاز بن یوشیا را گرفته، او را در جای پدرش در اورشلیم به پادشاهی نصب نمودند. ۲ یهوآحاز بیست و سه ساله بود که پادشاه شد و در اورشلیم سه ماه سلطنت نمود. ۳

تابه‌ها پخته، آنها را به تمامی پسران قوم به زودی دادند. ۱۴ و بعد و پادشاه مصر، او را در اورشلیم معزول نمود و زمین را به صد وزنه نقره و یک وزنه طلا جریمه کرد. ۴ و پادشاه مصر، برادرش هارون که در گذراندن قربانی های سوختنی و پیه تاشام مشغول الیاقیم را بر یهودا و اورشلیم پادشاه ساخت، و اسم او را به یهوایاقیم

تبدیل نمود، و نکو برادرش یهوآحاز را گرفته، به مصر برد. ۵ ساختند. ۱۵ و مغنیان از بنی آساف برحسب فرمان داود و آساف و یهوایاقیم بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و یازده سال در هیمان و یدوتون که رابی پادشاه بود، به جای خود ایستادند و اورشلیم سلطنت نمود، و در نظر یهوه خدای خود شرارت ورزید. ۶ در بانان نزد هر دروازه و برای ایشان لازم نبود که از خدمت خود و نبودن کتصر پادشاه بابل به ضد او برآمد و او را به زنجیرها بست تا

۳۵ و یوشیا عید فصحی در اورشلیم برای خداوند نگاه داشت، و فصح را در چهاردهم ماه اول در اورشلیم ذبح نمودند. ۲

و کاهنان را بر وظایف ایشان قرار داده، ایشان را برای خدمت خانه خداوند قوی‌دل ساخت. ۳ و به لاویانی که تمامی اسرائیل را تعلیم می‌دادند و برای خداوند تقدیس شده بودند، گفت: «تابوت مقدس

را در خانه‌ای که سلیمان بن داود، پادشاه اسرائیل بنا کرده است بگذارید. و دیگر بر دوش شما بار نباشد. الان به خدمت یهوه خدای خود و به قوم او اسرائیل بپردازید. ۴ و خویشتر را برحسب

خاندانهای آبی‌ای خود و فرقه های خویش بر وفق نوشته داود، پادشاه اسرائیل و نوشته پسرش سلیمان مستعد سازید. ۵ و برحسب فرقه های خاندانهای آبی‌ای برادران خویش یعنی بنی قوم و موافق فرقه های خاندانهای آبی‌ای لاویان در قدس بایستید. ۶ و فصح را ذبح

نمایید و خویشتر را تقدیس نموده، برای برادران خود تدارک بینید تا برحسب کلامی که خداوند به واسطه موسی گفته است عمل نمایند.» ۷ پس یوشیا به بنی قوم یعنی به همه آتانی که حاضر

بودند، از گله بره‌ها و بزغاله‌ها به قدر سی هزار راس، همه آنها را به جهت قربانی های فصح داد و از گاوان سه هزار راس که همه اینها از اموال خاص پادشاه بود. ۸ و سروران او به قوم و به

کاهنان و به لاویان هدایای تبرعی دادند. و حلقیو زکریا و یحییئیل که روسای خانه خدا بودند، دوهزار و ششصد بره و سیصد گاو

به جهت قربانی های فصح دادند. ۹ و کونیا و شمعی و ننتیئیل برادرانش و حبشیا و یعیئیل و یوزاباد که روسای لاویان بودند، پنج هزار بره و پانصد گاو به لاویان به جهت قربانی های فصح دادند.

۱۰ پس آن خدمت مهیا شد و کاهنان درجاییهای خود و لاویان در فرقه های خویش، برحسب فرمان پادشاه ایستادند. ۱۱ و فصح را ذبح کردند و کاهنان خون را از دست ایشان (گرفته) پاشیدند و

لاویان پوست آنها را کردند. ۱۲ و قربانی های سوختنی را برداشتند تا آنها را برحسب فرقه های خاندانهای آبا به پسران قوم بدهند تا ایشان آنها را برحسب آنچه در کتاب موسی نوشته بود، برای

خداوند بگذارند و با گاوان نیز چنین عمل نمودند. ۱۳ و فصح را موافق رسم به آتش پختند و هدایای مقدس را در دیگها و پاتیلها و

تابه‌ها پخته، آنها را به تمامی پسران قوم به زودی دادند. ۱۴ و بعد از آن برای خودشان و برای کاهنان مهیا ساختند زیرا که پسران هارون که در گذراندن قربانی های سوختنی و پیه تاشام مشغول الیاقیم را بر یهودا و اورشلیم پادشاه ساخت، و اسم او را به یهوایاقیم

تبدیل نمود، و نکو برادرش یهوآحاز را گرفته، به مصر برد. ۵ ساختند. ۱۵ و مغنیان از بنی آساف برحسب فرمان داود و آساف و یهوایاقیم بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و یازده سال در هیمان و یدوتون که رابی پادشاه بود، به جای خود ایستادند و اورشلیم سلطنت نمود، و در نظر یهوه خدای خود شرارت ورزید. ۶ در بانان نزد هر دروازه و برای ایشان لازم نبود که از خدمت خود و نبودن کتصر پادشاه بابل به ضد او برآمد و او را به زنجیرها بست تا

کرد و در سال دوازدهم به ظاهر ساختن یهودا اورشلیم از مکان درید. ۲۰ و پادشاه، حلقیای کاهن و اخیقام بن شافان و عبدون بن های بلند و اشیره‌ها و تمثالها و پتیا آغاز نمود. ۴ و مذبح های میکا و شافان کاتب وعسایا خادم پادشاه را امر فرموده، گفت: بعلم را به حضوروی منهدم ساختند، و تمثال شمس را که بر ۲۱ «بروید و از خداوند برای من و برای بقیه اسرائیل و یهودا آنها بود قطع نمود، و اشیره‌ها و تمثالها و پتیا ریخته شده را دربار سخنانی که در این کتاب یافت می‌شود، مسئلت نمایند زیرا شکست، و آنها را خرد کرده، بروی قبرهای آنانی که برای آنها غضب خداوند که بر ما ریخته شده است، عظیم می‌باشد چونکه قربانی می‌گذرانیدند، پاشید. ۵ و استخوانهای کاهنان را بر مذبح پدران ما کلام خداوند را نگاه نداشتند و به هرآنچه در این کتاب های خودشان سوزانید. پس یهودا اورشلیم را ظاهر نمود. ۶ و در مکتوب است عمل نمودند.» ۲۲ پس حلقیا و آنانی که پادشاه شهرهای منسی و افرایم و شمعون حتی نفتالی نیز در خرابه هایی ایشان را امر فرمود، نزد حلدیه نبیه زن شلوم بن توفهه بن حسره که به هر طرف آنها بود (همچنین کرد). ۷ و مذبح هارا منهدم لباس دار رفتند، و او در محله دوم اورشلیم ساکن بود و او را ساخت و اشیره‌ها و تمثالها را کوبیده، نرم کرد و همه تمثالهای بدین مضمون سخن گفتند. ۲۳ و او به ایشان گفت: «یهوه خدای شمس را در تمامی زمین اسرائیل قطع نموده، به اورشلیم مراجعت اسرائیل چنین می‌فرماید: به کسی که شما را نزد من فرستاده است کرد. ۸ و در سال هجدهم سلطنت خود، بعد از آنکه زمین و بگوید: ۲۴ خداوند چنین می‌فرماید: اینک من بلای بر این مکان خانه را ظاهر ساخته بود، شافان بن اصلیا و معسیا رئیس شهر و ساکنانش خواهم رسانید، یعنی همه لعنتهایی که در این کتاب یوآخ بن یوآحاز وقایع نگار را برای تعمیر خانه یهوه خدای خود که آن را به حضور پادشاه یهودا خواندند، مکتوب است. ۲۵ فرستاد. ۹ و نزد حلقیای رئیس کهنه آمدند و نقره‌ای را که به خانه چونکه مرا ترک کرده، برای خدایان دیگر بخورسوزانیدند تا به تمامی خدا درآورده شده، و لاویان مستحفظان آستانه، آن را از دست اعمال دستهای خودخشم مرا به هیجان بیاورند، پس غضب من بر منسی و افرایم و تمامی بقیه اسرائیل و تمامی یهودا و بنیامین و این مکان افروخته شده، خاموشی نخواهد پذیرفت. ۲۶ لیکن ساکنان اورشلیم جمع کرده بودند، به او تسلیم نمودند. ۱۰ و به پادشاه یهودا که شما را به جهت مسئلت نمودن از خداوند آن را به دست سرکارانی که بر خانه خداوند گماشته شده بودند، فرستاده است، بگوید: یهوه خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: دربار سپردن تا آن را به عمله هایی که در خانه خداوند کار می‌کردند، سخنانی که شنیده‌ای، ۲۷ چونکه دل تو نرم بود و هنگامی که به جهت اصلاح و تعمیر خانه بدهند. ۱۱ پس آن را به نجاران و کلام خداوند را دربار این مکان و ساکنانش شنیدی، در حضور وی بنیای دادند تا سنگهای تراشیده و چوب به جهت اردیها و تیرها تواضع نمودی و به حضور من مواضع شده، لباس خود را دریدی و برای خانه هایی که پادشاهان یهودا آنها را خراب کرده بودند، به حضور من گریستی، بنابراین خداوند می‌گوید: من نیز تو را بخزند. ۱۲ و آن مردان، کار را به امانت بجا می‌آوردند، و سرکاران اجابت فرمودم. ۲۸ اینک من تو را نزد پدرانت جمع خواهم کرد و ایشان که نظارت می‌کردند، یحت و عوبدیای لاویان از بنی مراری و در قبر خود به سلامتی گذارده خواهی شد، و چشمان تو تمامی بلا زکریا و مشلام از بنی قهتایان بودند، و نیز از لاویان هرکه به آلات را که من بر این مکان و ساکنانش می‌رسانم نخواهد دید.» پس موسیقی ماهر بود. ۱۳ و ایشان ناظران حملان و وکلای بر همه ایشان نزد پادشاه جواب آوردند. ۲۹ و پادشاه فرستاد که تمامی آنانی که در هر گونه‌ای خدمت، اشتغال داشتند بودند، و از لاویان مشایخ یهودا اورشلیم را جمع کردند. ۳۰ و پادشاه و تمامی مردان کاتبان و سرداران و دربانان بودند. ۱۴ و چون نقره‌ای را که به یهودا و ساکنان اورشلیم و کاهنان و لاویان و تمامی قوم، چه خانه خداوند آورده شده بود، بیرون می‌بردند، حلقیای کاهن، کوچک و چه بزرگ، به خانه خداوند برآمدند و او همه سخنان کتاب تورات خداوند را که به واسطه موسی (نازل شده) بود پیدا کتاب عهدی را که در خانه خداوند یافت شد، در گوش ایشان کرد. ۱۵ و حلقیا شافان کاتب را خطاب کرده، گفت: «کتاب خواند. ۳۱ و پادشاه بر منبر خود ایستاد و به حضور خداوند عهد تورات را در خانه خداوند یافته‌ام.» و حلقیا آن کتاب را به شافان بست که خداوند را پیروی نموده، اوامر و شهادت و فرایض او داد. ۱۶ و شافان آن کتاب را نزد پادشاه برد و نیز به پادشاه خبر را به تمامی دل و تمامی جان نگاه دارند و سخنان این عهد رسانیده، گفت: «هرآنچه به دست بندگانت سپرده شده است آن را که در این کتاب مکتوب است، بجا آورند. ۳۲ و همه آنانی را که بجا می‌آوردند.» ۱۷ و نقره‌ای را که در خانه خداوند یافت شد، که در اورشلیم و بنیامین حاضر بودند، بر این متمکن ساخت و بیرون آوردند و آن را به دست سرکاران و به دست عمله‌ها دادند. ساکنان اورشلیم، بر حسب عهد خدا یعنی خدای پدران خود، ۱۸ و شافان کاتب پادشاه را خیر داده، گفت: «حلقیای کاهن عمل نمودند. ۳۳ و یوشیا همه رجاسات را از تمامی زمینهایی که کتابی به من داده است.» پس شافان آن را به حضور پادشاه از آن بنی اسرائیل بود برداشت، و همه کسانی را که در اسرائیل خواندند. ۱۹ و چون پادشاه سخنان تورات را شنید، لباس خود را یافت شدند، تحریض نمود که یهوه خدای خود را عبادت نمایند و

به وی داده شده بود، عمل نمود زیرادش مغرور شد و غضب بر او و یهودا و اورشلیم افروخته گردید. ۲۶ اما حزقیای با ساکنان اورشلیم، از غرور دلش تواضع نمود، لهذا غضب خداوند در ایام حزقیای بر ایشان نازل نشد. ۲۷ و حزقیای دولت و حشمت بسیار عظیمی داشت و به جهت خود مخزنهای نقره و طلا و سنگهای گرانبها و عطریات و سپرها و هر گونه اسباب نفیسه ساخت. ۲۸ تنگی بود یهوه خدای خود را طلب نمود و به حضور خدای پدران و انبهارها برای محصولات از گندم و شیر و روغن و آغرها برای انواع بهایم و آغلها به جهت گله‌ها. ۲۹ و به جهت خود شهرها ساخت و مواشی گله‌ها و رمه‌های بسیار تحصیل نمود زیرا خدا اندوخته‌های بسیارافراوان به او عطا فرمود. ۳۰ و همین حزقیای منبع عالی آب جیحون را مسدود ساخته، آن را به راه راست به طرف غربی شهر داود فرود آورد. پس حزقیای در تمامی اعمالش کامیاب شد. ۳۱ اما درامر ایلیچیان سرداران بابل که نزد وی فرستاده شده بودند تا درباره آیتی که در زمین ظاهر شده بودپرسش نمایند، خدا او را واگذاشت تا او رامتحن نماید و هرچه در دلش بود بداند. ۳۲ و بقیه وقایع حزقیای و حسنات او اینک درروای اشعیا این آموص نبی و در تواریخ پادشاهان یهودا و اسرائیل مکتوب است. ۳۳ پس حزقیای با پدران خود خوابید و او را در بلندی مقبره پسران داود دفن کردند، و تمامی یهودا و ساکنان اورشلیم او را در حین وفاتش اکران نمودند، و پسرش منسی در جایش سلطنت نمود.

۳۳ منسی دوازده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و پنج سال در اورشلیم سلطنت نمود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، موافق رجاسات امت‌هایی که خداوند آنها را از حضوربنی اسرائیل اخراج کرده بود، عمل نمود. ۳ زیرامکانهای بلند را که پدرش حزقیای خراب کرده بود، بار دیگر بنا نمود و مذبحها برای بعلم برپا کرد و اشیرهها بساخت و به تمامی لشکر آسمان سجده نمود، آنها را عبادت کرد. ۴ و مذبحها در خانه خداوند بنا نمود که درباره‌اش خداوند گفته بود: «اسم من در اورشلیم تا به ابد خواهد بود.» ۵ و مذبحها برای تمامی لشکر آسمان در هر دوصحن خانه خداوند بنا نمود. ۶ و پسران خود را در وادی ابن هنوم از آتش گذرانید و فالگیری و افسونگری و جادوگری می‌کرد و با اصحاب اجنه و جادوگران مراده می‌نمود و در نظر خداوند شرارت بسیار ورزیده، خشم او را به هیجان آورد. ۷ و تمثال ریخته شده بت را که ساخته بود، در خانه خداوند برپا داشت که درباره‌اش خدا به داود و به پسرش سلیمان گفته بود: «در این خانه و در اورشلیم که

آن را از تمامی اسباط بنی اسرائیل برگزیده‌ام، اسم خود را تا به ابد قرار خواهم داد. ۸ و پایهای اسرائیل را اززمینی که مقر پدران شما ساخته‌ام، بار دیگر آواره نخواهم گردانید، به شرطی که توجه نمایند تا بحسب هرآنچه به ایشان امر فرموده‌ام و بحسب تمامی شریعت و فریاض و احکامی که به‌دست موسی داده‌ام، عمل نمایند.» ۹

ناظر نوافل خدا شد تا هدایای خداوند و موقوفات مقدس را تقسیم اورشلیم فرستاد و خودش با تمامی حشمتش در برابر لاکیش بودند نماید. ۱۵ و زبردست او عیدن و منیامین ویشوع و شمعی و امریا و که به حزقیادشاه یهودا و تمامی یهودا که در اورشلیم بودند، شکنیا در شهرهای کاهنان به وظیفه های امانتی مقرر شدند تا به برادران خود، خواه بزرگ و خواه کوچک، برحسب فرقه های ایشان برسانند. ۱۶ علاوه برحوصه یومیه ذکوری که در نسب نامهها شمرده شده بودند، از سه ساله و بالاتر یعنی همه آنانی که به خانه خداوند داخل می شدند، برای خدمت های ایشان در وظیفه های ایشان برحسب فرقه های ایشان. ۱۷ (و حصه) آنانی که در نسب نامهها شمرده شده بود، از کاهنان برحسب خاندان آبی که پیش یک مذبح سجده نمایند و بر آن بخور بسوزانید؟ ۱۳ آیا ایشان و از لاویان از بیست ساله و بالاتر در وظیفه های ایشان برحسب فرقه های ایشان. ۱۸ (و حصه) جمیع اطفال و زنان و پسران و دختران ایشان که در تمامی جماعت درنسب نامهها شمرده شده بودند، پس دروظیفه های امانتی خود خویشتن را تقدیس نمودند. ۱۹ و نیز برای پسران هارون که در زمینهای قوم خود از دست من بود تاخدای شما قادر باشد که شما را از حوالی شهرهای خود ساکن بودند، کسان، شهر به شهر به نامهای خود معین شدند تا به همه ذکوران که به همه لاویانی که درنسب نامهها شمرده شده بودند حصهها بدهند. ۲۰ پس حزقیاد در تمامی یهودا به اینطور عمل نمود و آنچه در نظر یهوه خدایش ازدست من و از دست پدرانم رهایی دهد، پس به طریق اولی نیکو و پسند وامن بود بجا آورد. ۲۱ و در هر کاری که در خدمت خانه خدا و در شرایع و اوامر برای طلبیدن خدای خود اقدام نمود آن را به تمامی دل خود به عمل آورد و کامیاب گردید.

۳۲ و بعد از این امور و این امانت، سنخاریب، پادشاه آشور آمده، به یهودا داخل شد، و به ضد شهرهای حصارداراردو زده، خواست که آنها را برای خود مفتوح نماید. ۲ و چون حزقیاد دید که سنخاریب آمده است و قصد مقاتله با اورشلیم دارد، ۳ آنگاه باسرداران و شجاعان خود مشورت کرد که آب چشمه های بیرون شهر را مسدود نماید. پس اورااعانت کردند. ۴ و خلق بسیاری جمع شده، همه چشمهها و نهری را که از میان زمین جاری بودمسدود کردند، و گفتند: «چرا باید پادشاهان آشور بیایند و آب فراوان بیابند؟» ۵ پس خویشتن را تقویت داده، تمامی حصار را که شکسته بود، تعمیر نمود و آن را تا برجهای بلند نمود و حصاردیگری بیرون آن بنا کرد و ملو را در شهر داومستحکم نمود و اسلحهها و سپرهای بسیاری ساخت. ۶ و سرداران جنگی بر قوم گماشت وایشان را در جای وسیع نزد دروازه شهر جمع کرده، سخنان دلآویز به ایشان گفت ۷ که «دلیر قوی باشید! و از پادشاه آشور و تمامی جمعیتی که با وی هستند، ترسان و هراسان مشوید! زیرا آنکه با ماست از آنکه با وی است قوی تر می باشد. ۸ او با زواری بشری است و با ما یهوه خدای مااست تا ما را نصرت دهد و در جنگهای ما جنگ کند.» پس قوم بر سخنان حزقیاد پادشاه یهودااعتماد نمودند. ۹ و بعد از آن سنخاریب، پادشاه آشور، بندگان خود را به

خداوند تواضع ننماید و به قدس او که آن را تا ابدالابد تقدیس نموده است داخل شده، یهوه خدای خود را عبادت ننماید تا حدت خشم او از شما برگردد. ۹ زیرا اگر به سوی خداوند بازگشت ننماید، برادران و پسران شما به نظرآنانی که ایشان را به اسیری برده‌اند، التفات خواهند یافت و به این زمین مراجعت خواهند نمود، زیرا که یهوه خدای شما مهربان و رحیم است و اگر به سوی او بازگشت ننماید روی خود را از شما بر نخواهد گردانید.» ۱۰ پس شاطران شهر به شهر از زمین افرایم و منسی تا زبولون گذشتند، لیکن بر ایشان استهزا و سخریه می نمودند. ۱۱ اما بعضی از اشیر و منسی و زبولون تواضع نموده، به اورشلیم آمدند. ۱۲ و دست خدا بر یهودا بود که ایشان را یک دل بخشدا فرمان پادشاه و سرورانش را موافق کلام خداوند بجا آوردند. ۱۳ پس گروه عظیمی در اورشلیم برای نگاه داشتن عید فطیر در ماه دوم جمع شدند و جماعت، بسیار بزرگ شد. ۱۴ و برخاسته، مذبح هایی را که در اورشلیم بود خراب کردند و همه مذبح های بخور را خراب کرده، به وادی قدرون انداختند. ۱۵ و در چهاردهم ماه دوم فصح را ذبح کردند و کاهنان و لاویان خجالت کشیده، خود را تقدیس نمودند و قربانی های سوختنی به خانه خداوند آوردند. ۱۶ پس در جایهای خود به ترتیب خویش برحسب تورات موسی مرد خداایستادند و کاهنان خون را از دست لاویان گرفته، پاشیدند. ۱۷ زیرا چونکه بسیاری از جماعت بودند که خود را تقدیس ننموده بودند لاویان مامور شدند که قربانی های فصح را به جهت هرکه طاهر نشده بود ذبح نمایند و ایشان را برای خداوند تقدیس کنند. ۱۸ زیرا گروهی عظیم از قوم یعنی بسیار از افرایم و منسی و یساکار و زبولون طاهر نشده بودند و معهدا فصح را خوردند لکن نه موافق آنچه نوشته شده بود، زیرا حزقیا برای ایشان دعا کرده، گفت: ۱۹ «خداوند مهربان، هر کس را که دل خود را مهیا سازد تا خدای یعنی یهوه خدای پدران خویش را طلب نماید میمزد، اگرچه موافق طهارت قدس نباشد.» ۲۰ و خداوند حزقیا را اجابت نموده، قوم را شفا داد. ۲۱ پس بنی اسرائیل که در اورشلیم حاضر بودند، عید فطیر را هفت روز به شادی عظیم نگاه

داشتند و لاویان و کاهنان خداوند را روز به روز به آلات تسبیح خداوند حمد می گفتند. ۲۲ و حزقیا به جمیع لاویانی که در خدمت خداوند نیکو ماهر بودند، سخنان دلآویز گفت. پس هفت روزمرسوم عید را خوردند و ذبایح سلامتی گذرانیده، یهوه خدای پدران خود را تسبیح خواندند. ۲۳ و تمامی جماعت مشورت کردند که عید راهفت روز دیگر نگاه دارند. پس هفت روز دیگر رابا شادمانی نگاه داشتند. ۲۴ زیرا حزقیا، پادشاه یهودا هزار گاو و هفت هزار گوسفند به جماعت بخشید و سروران هزار گاو و ده هزار گوسفند به جماعت بخشیدند و بسیاری از کاهنان خویشتن را تقدیس نمودند. ۲۵ و تمامی جماعت یهودا و کاهنان و لاویان و تمامی گروهی که از اسرائیل آمدند و غریبانی که از زمین اسرائیل آمدند و (غریبانی که) در یهودا ساکن بودند، شادی کردند. ۲۶ و شادی عظیمی در اورشلیم رخ نمود زیرا که از ایام سلیمان بن داود، پادشاه اسرائیل مثل این در اورشلیم واقع نشده بود. ۲۷ پس لاویان کهنه برخاسته، قوم را برکت دادند و آواز ایشان مستجاب گردید و دعای ایشان به مسکن قدس اوبه آسمان رسید.

۳۱ و چون این همه تمام شد، جمیع اسرائیلیانی که در شهرهای یهودا حاضر بودند بیرون رفته، تماشاها را شکستند و اشیریم را قطع نمودند و مکانهای بلند و مذبحهارا از تمامی یهودا و بنیامین و افرایم و منسی بالکل منهدم ساختند. پس تمامی بنی اسرائیل هرکس به ملک خویش به شهرهای خود برگشتند. ۲ و حزقیا فرقه های کاهنان و لاویان، رابرحسب اقسام ایشان قرار داد که هر کس از کاهنان و لاویان موافق خدمت خود برای قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی و خدمت و تشکر و تسبیح به دروازه های اردوی خداوند حاضر شوند. ۳ و حصه پادشاه را از اموال خاصش برای قربانی های سوختنی معین کرد، یعنی برای قربانی های سوختنی صبح و شام و قربانی های سوختنی سبت‌ها و هلالها و موسمه‌برحسب آنچه در تورات خداوند مکتوب بود. ۴ و به قومی که در اورشلیم ساکن بودند، امر فرمود که حصه کاهنان و لاویان را بدهند تا به شریعت خداوند مواظب باشند. ۵ و چون این امر شایع شد، بنی اسرائیل نوبر گندم و شیره و روغن و عسل و تمامی محصول زمین را به فراوانی دادند و عشر همه چیز را به کثرت آوردند. ۶ و بنی اسرائیل و یهودا که در شهرهای یهودا ساکن بودند نیز عشر گاو و گوسفندان و عشر موقوفاتی که برای یهوه خدای ایشان وقف شده بود آورده، آنها را توده توده نمودند. ۷ و در ماه سوم به ساختن توده‌ها شروع نمودند، و در ماه هفتم آنها را تمام کردند. ۸ و چون حزقیا سروران آمدند و توده‌ها را دیدند، خداوند رامبارک خواندند و قوم او اسرائیل را مبارک خواندند. ۹ و حزقیا درباره توده‌ها از کاهنان و لاویان سؤال نمود. ۱۰ و عزریا رئیس کهنه که از خاندان صادوق بود او را جواب داد و گفت: «ازوقتی که قوم به آوردن هدایا برای خانه خداوند شروع کردند، خوردیم و سیر شدیم و بسیاری باقی گذاشتیم، زیرا خداوند قوم خود را برکت داده است و آنچه باقی مانده است، این مقدار عظیم است.» ۱۱ پس حزقیا امر فرمود که انبارها در خانه خداوند مهیا سازند و مهیا ساختند. ۱۲ و هدایا و عشرها و موقوفات را در آنها در مکان امانت گذاشتند و کونیای لاوی بر آنها رئیس بود و برادرش شمعی ثانی اثتین. ۱۳ و یحییئیل و عزریا و نحت و عسائیل و یریموت و یزباباد و ایلمئیل و یسمعییا و محت و بنایا برحسب تعیین حزقیا پادشاه و عزریا رئیس خانه خدا زیر دست کونیای برادرش شمعی و کلاء شدند. ۱۴ و قوری ابن یمنه لاوی که دربان دروازه شرقی بود

سبب به اسیری رفتند. ۱۰ الان اراده دارم که بایهوه خدای اسرائیل کرناها در عقب آلات داود، پادشاه اسرائیل، نواخته شد. ۲۸ عهد بیندم تا حلدت خشم اواز ما برگردد. ۱۱ پس حال، ای پسران و تمامی جماعت سجده کردند و مغنیان سراییدند و کرناوزان من، کاهلی مورزید زیرا خداوند شما را برگزیده است تا به حضور نواختند وهمه این کارها می شد تا قربانی سوختنی تمام گردید. ۲۹ وی ایستاده، او را خدمت نماید وخدامان او شده، بخورسوزانید.» و چون قربانی های سوختنی تمام شد، پادشاه و جمیع حاضرین با ۱۲ آنگاه بعضی از لاویان برخاستند یعنی ازبنی قهاتیان محت بن وی رکوع کرده، سجده نمودند. ۳۰ و حزقی پادشاه و روسا لاویان عماسای و یوئیل بن عزریا واز بنی مراری قیس بن عبدی و عزریا بن را امر فرمودند که به کلمات داود و آساف رایب برای خداوند یهلهئیل واز جرشونیان یوآخ بن زمه و عیدن بن یوآخ. ۱۳ واز بنی تسبیح بخوانند. پس با شادمانی تسبیح خواندند و رکوع نمود، الیصافان شمیری و یعیئیل و از بنی آساف زکریا و متنیا. ۱۴ و از بنی هیمان یحییئیل و شمعی و از بنی یلدوتون شمعی و عزریئیل. ۱۵ را برای خداوند تقدیس نمودید. پس نزدیک آمده، قربانی ها و برادران خود را جمع کرده، خویششان را تقدیس نمودند و موافق ذبایح تشکر به خانه خداوند بیاورید.» آنگاه جماعت قربانی ها فرمان پادشاه، برحسب کلام خداوند برای تطهیر خانه خداوند و ذبایح تشکر آوردند و هرکه از دل راغب بود قربانی های سوختنی داخل شدند. ۱۶ و کاهنان به اندرون خانه خداوند رفته، آن را آورد. ۳۲ و عدد قربانی های سوختنی که جماعت آوردند، هفتاد طاهر ساختند وهمه نجاسات را که در هیکل خداوند یافتند، به گاو و صدقوج و دوپست بره بود. همه اینها قربانی های سوختنی صحن خانه خداوند بیرون آوردند و لاویان آن را گرفته، خارج شهر برای خداوند بود. ۳۳ و عدد موقوفات ششصد گاو و سه هزار به وادی قدرون بیرون بردند. ۱۷ و در غره ماه اول به تقدیس گوسفند بود. ۳۴ و چون کاهنان کم بودند و به پوست کندن همه نمودنش شروع کردند، و در روز هشتم ماه به رواق خداوند رسیدند قربانی های سوختنی قادر نبودند، برادران ایشان لاویان، ایشان را و در هشت روز خانه خداوند را تقدیس نموده، در روز شانزدهم ماه مدد کردند تا کار تمام شد و تا کاهنان، خود را تقدیس نمودند زیرا اول آن را به اتمام رسانیدند. ۱۸ پس نزد حزقی پادشاه به اندرون قصر داخل شده، گفتند: «تمامی خانه خداوند و مذبح قربانی سوختنی و همه اسبابش و میز نان تقدمه را با همه آلاتش طاهر ریختنی برای هر قربانی سوختنی، بسیار بود. پس خدمت خانه ساختیم. ۱۹ و تمامی اسبابی که آجاز پادشاه در ایام سلطنتش خداوند آراسته شد. ۳۶ و حزقی و تمامی قوم شادی کردند چونکه حیثی که خیانت ورزید دور انداخت ما آنها را مهیا ساخته، تقدیس نمودیم و اینک پیش مذبح خداوند حاضر است.» ۲۰ پس حزقی پادشاه صبح زود برخاست و روسای شهر را جمع کرده، به خانه خداوند برآمد. ۲۱ و ایشان هفت گاو و هفت قوج و هفت بره و هفت بز نر آوردند تا برای مملکت و قدس و یهودا قربانی گناه بشود و او پسران هارون کهنه را فرمود تا آنها را بر مذبح خداوند بگذارند. ۲۲ پس گاوآن را کشتند و کاهنان، خون را گرفته بر مذبح پاشیدند و قوچها را کشته خون را بر مذبح پاشیدند و برهها را کشته خون را بر مذبح پاشیدند. ۲۳ پس بزهای قربانی گناه را به حضور پادشاه و جماعت نزدیک آورده، دستهای خود را بر آنها نهادند. ۲۴ و کاهنان آنها را کشته، خون را بر مذبح برای قربانی گناه گذاریدند تا به جهت تمامی اسرائیل کفاره بشود زیرا که پادشاه فرموده بود که قربانی سوختنی و قربانی گناه به جهت تمامی اسرائیل بشود. ۲۵ و او لاویان را با سنجها و بریطها و عودها برحسب فرمان داود و جاد، رایب پادشاه و ناتان نبی در خانه خداوند قرار داد زیرا که این حکم از جانب خداوند به دست انبیا او شده بود. ۲۶ پس لاویان با آلات داود و کاهنان با کرناها ایستادند. ۲۷ و حزقی امر فرمود که قربانی های سوختنی را بر مذبح بگذارند و چون به گذرانیدن قربانی سوختنی شروع نمودند، سرودهای خداوند را بنا کردند و

۲۸ و آحاز بیست ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم پادشاهی کرد. اما آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق پدرش داود به عمل نیامد. ۲ بلکه به طریق های پادشاهان اسرائیل سلوک نموده، تمثالها نیز برای بعلم ریخت. ۳ و در وادی ابن هنوم بخورسوزانید، و پسران خود را برحسب رجاسات امت هایی که خداوند از حضور بنی اسرائیل اخراج نموده بود، سوزانید. ۴ و بر مکان های بلندو تلها و زیر هر درخت سبز قربانی ها گذرانید و بخورسوزانید. ۵ بنابراین، یهوه خدایش او را به دست پادشاه ارام تسلیم نمود که ایشان او را شکست داده، اسیران بسیاری از او گرفته، به دمشق بردند. و به دست پادشاه اسرائیل نیز تسلیم شد که او را شکست عظیمی داد. ۶ و قحح بن رملیا صد و بیست هزار نفر را که جمیع ایشان مردان جنگی بودند، در یک روز در یهویدا کشت، چونکه یهوه خدای پدران خود را ترک نموده بودند. ۷ و زکری که مرد شجاع افرایمی بود، معسیا پسر پادشاه، عزیزقام ناظر خانه، و القانه را که شخص اول بعد از پادشاه بود، کشت. ۸ پس بنی اسرائیل دویست هزار نفر زنان و پسران و دختران از برادران خود به اسیری بردند و نیز غنیمت بسیاری از ایشان گرفتند و غنیمت رایه سامره بردند. ۹ و در آنجا نبی از جانب خداوند عودید نام بود که به استقبال لشکری که به سامره برمی گشتند آمده، به ایشان گفت: «اینک از این جهت که یهوه خدای پدران شما بر یهویدا غضبناک می باشد، ایشان را به دست شما تسلیم نمود و شما ایشان را با غضبی که به آسمان رسیده است، کشتید. ۱۰ و حال شما خیال می کنید که پسران یهویدا و اورشلیم را به عنف غلامان و کنیزان خود سازید. و آیا با خود شما نیز تقصیرها به ضد یهوه خدای شما نیست؟ ۱۱ پس الان مرا بشنوید و اسیرانی را که از برادران خود آورده اید، برگردانید زیرا که حدت خشم خداوند بر شما می باشد.» ۱۲ آنگاه بعضی از روسای بنی افرایم یعنی عزریا ابن یهوحنان و برکیا ابن مشلیموت و یحزقیال ابن شلوم و عماسا ابن حدلای با آسانی که از جنگ می آمدند، مقاومت نمودند. ۱۳ و به ایشان گفتند که «اسیران را به اینجا نخواهید آورد زیرا که تقصیری به ضد خداوند بر ما هست و شما می خواهید که گناهان و تقصیرهای ما رامزید کنید زیرا که تقصیر ما عظیم است و حدت خشم بر اسرائیل وارد شده است.» ۱۴ پس لشکریان، اسیران و غنیمت را پیش روسا و تمامی جماعت واگذاشتند. ۱۵ و آسانی که اسم ایشان مذکور شد برخاسته، اسیران را گرفتند و همه برهنگان ایشان را از غنیمت پوشانیده، ملبس ساختند و کفش به پای ایشان کرده، ایشان را خوراندند و نوشانیدند و تدهین کرده، تمامی ضعیفان را بر الاغها سوار نموده، ایشان را به اریحا که شهر نخل باشد نزد برادرانشان رسانیده، خود به سامره مراجعت کردند. ۱۶ و در آن زمان، آحاز پادشاه نزد پادشاهان آشور فرستاد تا او را

۲۹ حزقیال بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشلیم سلطنت نمود، و اسم مادرش ایبه دختر زکریا بود. ۲ و او آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرآنچه پدرش داود کرده بود، به عمل آورد. ۳ و در ماه اول از سال اول سلطنت خود درهای خانه خداوند را گشوده، آنها را تعمیر نمود. ۴ و کاهنان و لایوان را آورده، ایشان را در میدان شرقی جمع کرد. ۵ و به ایشان گفت: «ای لایوان مرا بشنوید! الان خویشتان را تقدیس نمایید و خانه یهوه خدای پدران خود را تقدیس کرده، نجاسات را از قدس بیرون برید. ۶ زیرا که پدران ما خیانت ورزیده، آنچه در نظر یهوه خدای ما ناپسند بود به عمل آوردند و او را ترک کرده، روی خود را از مسکن خداوند تافتند و پشت به آن دادند. ۷ و درهای رواق را بسته، چراغها را خاموش کردند و بخور نسوزانیدند و قربانی های سوختنی در قدس خدای اسرائیل نگذرانیدند. ۸ پس خشم خداوند بر یهویدا و اورشلیم افروخته شد و ایشان را محل تشویش و دهشت و سخریه ساخت، چنانکه شما به چشمان خود می بینید. ۹ و اینک پدران ما به شمشر افتادند و پسران و دختران و زنان ما از این

این یوآش بن یهوآحاز پادشاه یهودا در بیت شمس گرفت و او را صنعتگران ماهر بود در اورشلیم ساخت تا آنها را بر برجها و گوشه به اورشلیم آورده، چهارصد ذراع حصار اورشلیم را از دروازه افرایم تا دروازه زاویه منهدم ساخت. ۲۴ و تمامی طلا و نقره و تمامی آوازه او تا جایهای دور شایع شد زیرا که نصرت عظیمی یافته، بسیار ظروفی را که در خانه خدا نزد (بنی) عوبید دوم ودر خزانه های خانه پادشاه یافت شد و یرغمالان را گرفته، به سامره مراجعت کرد. ۲۵ و امصیا بن یوآش پادشاه یهودا، بعد از وفات یوآش بن یهوآحاز پادشاه اسرائیل، پانزده سال زندگانی نمود. ۲۶ و بقیه شد و همراه او هشتاد مرد رشید از کاهنان خداوند درآمدند. ۱۸ و وقایع اول و آخر امصیا، آیا درتواریخ پادشاهان یهودا و اسرائیل ایشان با عزیا پادشاه مقاومت نموده، او را گفتند: «ای عزیا سوزانیدن مکتوب نیست؟» ۲۷ و از زمانی که امصیا از پیروی خداوند انحراف ورزید، بعضی در اورشلیم فتنه بر وی انگیزختند. پس به لاکیش فرار کرد و از عقبش به لاکیش فرستادند و او را در آنجا کشتند. ۲۸ و بیرون شوزیرا خطا کردی و این کار از جانب یهوه خداموجب عزت او رابر اسبان آوردند و با پدرانش در شهر یهودا دفن کردند.

۲۶ و تمامی قوم یهودا عزیا را که شانزده ساله بود گرفته، در جای پدرش امصیا پادشاه ساختند. ۲ و او بعد از آنکه پادشاه با پدرانش خوابیده بود، ایلولت را بنا کرد و آن را برای یهودا استرداد نمود. ۳ و عزیا شانزده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و دو سال در اورشلیم پادشاهی نمود و اسم مادرش یکلیلی اورشلمی بود. ۴ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرچه پدرش امصیا کرده بود، بجا آورد. ۵ و در روزهای زکریا که در رویاهای خدا بصیر بود، خدا را می طلبید و مادامی که خداوند رامی طلبید، خدا او را کامیاب می ساخت. ۶ و او بیرون رفت، به فلسطینیان جنگ کرد و حصار جت و حصار بینه و حصار اشدود را منهدم ساخت و پدرانش در زمین مقبره پادشاهان دفن کردند، زیرا گفتند که ابرص شهرها در زمین اشدود و فلسطینیان بنا نمود. ۷ و خدا او را بر فلسطینیان و عربانی که در جوربعل ساکن بودند و بر معویان نصرت داد. ۸ و معویان به عزیا هدایا دادند و اسم او تا مدخل مصر شایع گردید، زیرا که بی نهایت قوی گشت. ۹ و عزیا برجها در اورشلیم نزد دروازه زاویه و نزد دروازه وادی و نزد گوشه حصار بنا کرده، آنها را مستحکم گردانید. ۱۰ و برجها در بیابان بنا نمود و چاههای بسیار کند زیرا که مواشی کثیر در همواری و در هامون داشت و فلاحان و باغبانان در کوهستان و در بوستانها داشت، و چونکه فلاحان را دوست می داشت. ۱۱ و عزیا سپاهیان جنگ آرموده داشت که برای محاربه دسته دسته بیرون می رفتند، برحسب تعداد ایشان که یعیثیل کاتب و معسیای رئیس زبردست حنینا که یکی از سرداران پادشاه بود، آنها را سان می دیدند. ۱۲ و دادند، و بنی عمون در سال دوم و سوم به همان مقدار به او دادند. عدد تمامی سرداران آبا که شجاعان جنگ آرموده بودند، دو هزار و ششصد بود. ۱۳ و زیر دست ایشان، سیصد و هفت هزار و پانصد سپاه جنگ آرموده بودند که پادشاه را به ضد دشمنانش رفتارش، اینک درتواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکتوب است. مساعدت نموده، با قوت تمام مقاتله می کردند. ۱۴ و عزیا برای ایشان یعنی برای تمامی لشکر سپرها و نیزهها و خودها وزرها و اورشلیم سلطنت کرد. ۹ پس یوتام با پدران خود خوابید و او را در کمانها و فلاخنها مهیا ساخت. ۱۵ و منجنیقهایی را که مخترع شهر داود دفن کردند، و پسرش آحاز در جایش سلطنت نمود.

۲۷ و یوتام بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش یروشه دختر صادق اورشلیم نزد دروازه زاویه و نزد دروازه وادی و نزد گوشه حصار بنا کرده، آنها را مستحکم گردانید. ۱۰ و برجها در بیابان بنا نمود و چاههای بسیار کند زیرا که مواشی کثیر در همواری و در هامون هنوز فساد می کردند. ۳ و او دروازه اعلای خانه خداوند را بنا نمود و باغبانان در کوهستان و در بوستانها داشت، و چونکه فلاحان را دوست می داشت. ۱۱ و عزیا سپاهیان جنگ آرموده داشت که برای محاربه دسته دسته بیرون می رفتند، برحسب تعداد ایشان که یعیثیل کاتب و معسیای رئیس زبردست حنینا که یکی از سرداران پادشاه بود، آنها را سان می دیدند. ۱۲ و دادند، و بنی عمون در سال دوم و سوم به همان مقدار به او دادند. عدد تمامی سرداران آبا که شجاعان جنگ آرموده بودند، دو هزار و ششصد بود. ۱۳ و زیر دست ایشان، سیصد و هفت هزار و پانصد سپاه جنگ آرموده بودند که پادشاه را به ضد دشمنانش رفتارش، اینک درتواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکتوب است. مساعدت نموده، با قوت تمام مقاتله می کردند. ۱۴ و عزیا برای ایشان یعنی برای تمامی لشکر سپرها و نیزهها و خودها وزرها و اورشلیم سلطنت کرد. ۹ پس یوتام با پدران خود خوابید و او را در کمانها و فلاخنها مهیا ساخت. ۱۵ و منجنیقهایی را که مخترع شهر داود دفن کردند، و پسرش آحاز در جایش سلطنت نمود.

در آن وقت به ایشان گوش گرفت. ۱۸ و ایشان خانه بیهوه خدای پدران خود را ترک کرده، اشیریم و بتها را عبادت نمودند، و به سبب لشکر اسرائیل با توترونند زیرا خداوند با اسرائیل یعنی با تمامی بنی این عصبان ایشان، خشم بر یهودا و اورشلیم افروخته شد. ۱۹ و افرایم نیست. ۸ و اگر می‌خواهی بروی بروی و به جهت جنگ قوی او انبیاء نزد ایشان فرستاد تا ایشان را به سوی بیهوه برگردانند و ایشان آنها را شهادت دادند، اما ایشان گوش نگرفتند. ۲۰ پس روح خدا نصرت دادن و مغلوب ساختن با خدا است.» ۹ امصیا به مرد زکریا ابن یهویداع کاهن راملیس ساخت و او بالای قوم ایستاده، خدا گفت: «برای صد و زنه نقره که به لشکر اسرائیل داده‌ام، چه به ایشان گفت: «خدا چنین می‌فرماید: شما چرا از اوامر بیهوه کنم؟» مرد خدا جواب داد: «خداوند قادر است که تو را بیشتر تجاوز می‌نمایند؟ پس کامیاب نخواهید شد. چونکه خداوند را از این بدهد.» ۱۰ پس امصیا لشکری را که از افرایم نزد او آمده ترک نموده‌اید، او شما را ترک نموده است.» ۲۱ و ایشان بر او بودند، جدا کرد که به جای خود برگردند و از این سبب خشم توطئه نموده، او را به حکم پادشاه در صحن خانه خداوند سنگسار ایشان بر یهودا به شدت افروخته شد و بسیار غضبناک گردیده، کردند. ۲۲ پس یوآش پادشاه احسانی را که پدرش یهویداع، به به جای خود رفتند. ۱۱ و امصیا خویشتن را تقویت نموده، قوم وی نموده بود، بیاد نیارود، بلکه پسرش را به قتل رسانید. و چون او خود را بیرون برد و به وادی الملاح رسیده، ده هزار نفر از بنی می‌مرد، گفت: «خداوند این را ببیند و بازخواست نماید.» ۲۳ و سعیر را کشت. ۱۲ و بنی یهودا ده هزار نفر دیگر را زنده اسیر در وقت تحویل سال، لشکر ارامیان به ضد وی برآمده، به یهودا کرد، و ایشان را به قله صالح برده، از قله صالح به زیر انداختند که و اورشلیم داخل شده، جمیع سروران قوم را از میان قوم هلاک جمیع خرد شدند. ۱۳ و اما مردان آن فوج که امصیا بازفرستاده بود ساختند، و تمامی غنیمت ایشان را نزد پادشاه دمشق فرستادند. تا همراهش به جنگ نزنند، برشهرهای یهودا از سامره تا بیت ۲۴ زیرا که لشکر ارام با جمعیت کمی آمدند و خداوند لشکر حورون تاختند و سه هزار نفر را کشته، غنیمت بسیار بردند. ۱۴ و بسیار عظیمی به دست ایشان تسلیم نمود، چونکه بیهوه خدای پدران خود را ترک کرده بودند، پس بر یوآش قصاص نمودند. ۲۵ و سعیر را آورده، آنها را خدایان خود ساخت و آنها را سجده نموده، چون از نزد او رفتند (زیرا که او را در مرضهای سخت واگذاشتند)، بخور برای آنها سوزانید. ۱۵ پس خشم خداوند بر امصیا افروخته بدگانش به سبب خون پسران یهویداع کاهن، بر او فتنه انگیکته، او را بر بستری کشتند. و چون مرد، او را در شهر داود دفن کردند، اما او را در مقبره پادشاهان دفن نکردند. ۲۶ و آنانی که بر او فتنه چون این سخن را به وی گفت، او را جواب داد: «آیا تو را مشیر انگیکته، ایانند: زباباد، پسر شمععه عمونیه و یهوژاباد، پسر شمیرت پادشاه ساخته‌اند؟ ساکت شو! چرا تو را بکشند؟» پس نبی ساکت موابیه. ۲۷ و اما حکایت پسرانش و عظمت وحی که بر او نازل شده، گفت: «می‌دانم که خدا قصد نموده است که تو را هلاک شد و تعمیر خانه خدا، اینک در مدرسه تواریخ پادشاهان مکتوب است، و پسرش امصیا در جایش پادشاه شد.

۲۵ امصیا بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یهوعدان اورشلیمی بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، به عمل آورد، اما نه به دل کامل. ۳ و چون سلطنت در دستش مستحکم شد، خادمان خود را که پدرش پادشاه را کشته بودند، به قتل رسانید. ۴ اما پسران ایشان را نکشت به موجب نوشته کتاب تورات موسی که خداوند امر فرموده و گفته بود: «پدران به جهت پسران کشته نشوند و پسران به جهت پدران مقتول نگردند، بلکه هر کس به جهت گناه خود کشته شود.» ۵ و امصیا یهودا را جمع کرده، سرداران هزاره و سرداران صده از ایشان در تمامی یهودا و بنیامین مقرر فرمود و ایشان را از بیست ساله بالاتر مرده، سیصد هزار مرد برگزیده نیزه و سپردار را که به جنگ بیرون می‌رفتند، یافت. ۶ و صد هزار مرد شجاع جنگ آزموده به صد و زنه نقره از اسرائیل اجیر

ثلث دیگر به خانه پادشاه وثلثی به دروازه اساس و تمامی قوم در صحنهای خانه خداوند حاضر باشند. ۶ و کسی غیر از کاهنان سلطنت نشانید. ۲۱ و تمامی قوم زمین شادی کردند و شهر آرامی و لاویانی که به خدمت مشغول می‌باشند، داخل خانه خداوند یافت و عتلیا را به شمشیر کشتند.

۲۴ و یوآش هفت ساله بود که پادشاه شد وچهل سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش ظبیه بثرشعی بود. ۲ و یوآش در تمامی روزهای یهویداع کاهن، آنچه را که در نظر خداوند راست بود، به عمل می‌آورد. ۳ و یهویداع دو زن برایش گرفت و او پسران و دختران تولید نمود. ۴ و بعد از آن، یوآش اراده کرد که خانه خداوند را تعمیر نماید. ۵ و کاهنان و لاویان راجمع کرده، به ایشان گفت: «به شهرهای یهویدا بیرون روید و از تمامی اسرائیل نقره برای تعمیر خانه خدای خود، سال به سال جمع کنید، و در این کار تعجیل نمایید.» اما لاویان تعجیل نمودند. ۶ پس پادشاه، یهویداع رئیس (کهنه) را خوانده، وی را گفت: «چرا از لاویان بازخواست نکردی که جزیه‌ای را که موسی بنده خداوند وجماعت اسرائیل به جهت خیمه شهادت قرارداده‌اند، از یهویدا و اورشلیم بیاورند؟» ۷ زیرا که پسران عتلیای خبیثه، خانه خدا را خراب کرده، و تمامی موقوفات خانه خداوند را صرف بعلم کرده بودند. ۸ و پادشاه امر فرمود که صندوقی بسازند و آن را بیرون دروازه خانه خداوند بگذارند. ۹ و در یهویدا و اورشلیم ندا دردادند که جزیه‌ای را که موسی بنده خدا در بیابان اسرائیل قرار داده بود برای خداوند بیاورند. ۱۰ و جمیع سروران و تمامی قوم آن را به شادمانی آورد، در صندوق انداختند تا پر شد. ۱۱ و چون صندوق به دست لاویان، نزد وکلای پادشاه آورده می‌شد و ایشان می‌دیدند که نقره بسیار هست آنگاه کاتب پادشاه و وکیل رئیس کهنه آمده، صندوق را خالی می‌کردند و آن را برداشته، باز به‌جایش می‌گذاشتند. و روز به روز چنین کرده، نقره بسیار جمع کردند. ۱۲ و پادشاه و یهویداع آن را به آنانی که در کار خدمت خانه خداوند مشغول بودند دادند، و ایشان بنایان و نجاران به جهت تعمیرخانه خداوند و آهنگران و مسگران برای مرمت خانه خداوند اجیر نمودند. ۱۳ پس عمله‌ها به‌کارپرداختند و کار از دست ایشان به انجام رسید وخانه خدا را به حالت اولش برپا داشته، آن را محکم ساختند. ۱۴ و چون آن را تمام کرده بودند، بقیه نقره را نزد پادشاه و یهویداع آوردند و از آن برای خانه خداوند اسباب یعنی آلات خدمت و آلات قربانی‌ها و قاشقها و ظروف طلا و نقره ساختند، و در تمامی روزهای یهویداع، قربانی‌های سوختنی دائم در خانه خداوند می‌گذاشتند. ۱۵ اما یهویداع پیر و سالخورده شده، بمرور و حین وفاتش صد و سی ساله بود. ۱۶ و او را در شهر داود با پادشاهان دفن کردند، زیرا که در اسرائیل هم برای خدا و هم برای خانه او نیکویی کرده بود. ۱۷ و بعد از وفات یهویداع، سروران یهویدا آمدند و پادشاه را تعظیم نمودند و پادشاه

مستقر شدخویشتن را تقویت نموده، همه برادران خود و بعضی از بودند، همه پسران بزرگش را کشته بودند. پس اخزیا ابن یهورام سروران اسرائیل را نیز به شمشیر کشت. ۵ یهورام سی و دو ساله پادشاه یهودا سلطنت کرد. ۲ واخزیا چهل و دو ساله بود که بود که پادشاه شد و هشت سال در اورشلیم سلطنت کرد. ۶ و پادشاه شد و یک سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش موافق رفتار پادشاهان اسرائیل به طوری که خاندان اخاب رفتار عتلیادختر عمری بود. ۳ و او نیز به طریق های خاندان اخاب می کردند، سلوک نمود زیرا که دختر اخاب زن او بود و آنچه در سلوک نمود زیرا که مادرش ناصح او بود تا اعمال زشت بکند. ۴ نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد. ۷ لیکن خداوند به سبب آن و مثل خاندان اخاب آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، بجا آورد زیرا عهدی که با داود بسته بود و چونکه وعده داده بود که چراغی به که ایشان بعد از وفات پدرش، برای هلاکتش ناصح او بودند. ۵ وی و به پسرانش همیشه اوقات ببخشد، نخواست که خاندان داود پس برحسب مشورت ایشان رفتارنموده، با یهورام بن اخاب پادشاه را هلاک سازد. ۸ و در ایام او ادموم از زیر دست یهودا عاصی اسرائیل نیز برای جنگ با حزائیل پادشاه ارام به راموت جلعاد رفت و شده، پادشاهی برای خود نصب نمودند. ۹ و یهورام با سرداران ارامیان یورام را مجروح نمودند. ۶ پس به یزرعیل مراجعت کرد تا از خود و تمامی ارباب هایش رفت، و شبانگاه برخاسته، ادمویان را که جراحاتی که در محاربه با حزائیل پادشاه ارام در رامه یافته بود، شفا او را احاطه کرده بودند با سرداران ارباب های ایشان شکست داد. یابد. و عزریا ابن یهورام پادشاه یهودا برای عیادت یهورام بن اخاب ۱۰ اما ادموم تا امروز از زیر دست یهودا عاصی شده‌اند، و در همان به یزرعیل فرود آمد زیرا که بیمار بود. ۷ و هلاکت اخزیا در اینکه وقت لینه نیز از زیر دست اوعاصی شد، زیرا که او یهوه خدای نزد یورام رفت، از جانب خدا بود زیرا چون به آنجا رسید، با یهورام پدران خود راترک کرد. ۱۱ و او نیز مکان های بلند در کوههای به مقابله یهوه ابن نمشی که خداوند او را برای هلاک ساختن یهوداساخت و ساکنان اورشلیم را به زنا کردن تحریض نموده، یهودا خاندان اخاب مسح کرده بود، بیرون رفت. ۸ و چون یهوه قصاص را گمره ساخت. ۱۲ و مکتوبی از ایلیای نبی بدو رسیده، گفت بر خاندان اخاب می‌رسانید، بعضی از سروران یهودا و پسران برادران که «یهوه، خدای پدرت داود، چنین می‌فرماید: چونکه به راههای اخزیا را که ملازمان اخزیا بودند یافته، ایشان را کشت. ۹ و اخزیا را پدرت یهوشافاط و به طریقهای آسا پادشاه یهوداسلوک نمودی، طلبید و او رادر حالتی که در سامره پنهان شده بود، دستگیرنموده، ۱۳ بلکه به طریق پادشاهان اسرائیل رفتار نموده، یهودا و ساکنان نزد یهوه آوردند و او را به قتل رسانیده، دفن کردند زیرا گفتند: اورشلیم را اغوا نمودی که موافق زناکاری خاندان اخاب مرتکب زنا «پسر یهوشافاط است که خداوند را به تمامی دل خود طلبید.» بشوند و برادران خویش را نیز از خاندان پدرت که از تو نیکوتر بودند پس، از خاندان اخزیا، کسی که قادر بر سلطنت باشد، نماند. به قتل رسانیدی، ۱۴ همانا خداوند قومت و پسرانت و زنان و ۱۰ پس چون عتلیا مادر اخزیا دید که پسرش کشته شده است، تمامی اموالت را به بالای عظیم مبتلا خواهد ساخت. ۱۵ و تو به برخاست و تمامی اولاد پادشاهان از خاندان یهودا را هلاک کرد. مرض سخت گرفتار شده، در احشای چنان بیماری‌ای عارض ۱۱ لیکن یهوشبعه، دختر پادشاه، یوآش پسر اخزیا را گرفت و او را خواهد شد که احشای از آن مرض روزه روز بیرون خواهد آمد.» از میان پسران پادشاه که مقتول شدند دیدید، او را با دایه‌اش ۱۶ پس خداوند دل فلسطینیان و عربانی را که مجاور حبشیان در اطاق خوابگاه گذاشت و یهوشبعه، دختر یهورام پادشاه، زن بودند، به ضد یهورام برانگیزاید. ۱۷ و بر یهودا هجوم آورده، یهویداع کاهن که خواهر اخزیا بود، او را از عتلیانپنهان کرد که او در آن ثلمه انداختند و تمامی اموالی که در خانه پادشاه یافت را نکشت. ۱۲ و او نزد ایشان درخانه خدا مدت شش سال پنهان شد و پسران و زنان او را نیزه اسیری بردند. و برای او پسری ماند. و عتلیا بر زمین سلطنت می‌کرد.

سوی پسرکهرش یهواخاز باقی نماند. ۱۸ و بعد از اینهمه خداوند ۲۳ و در سال هفتم، یهویداع خویشتن را تقویت داده، بعضی احشایش را به مرض علاج ناپذیر مبتلا ساخت. ۱۹ و به مرور ایام بعد از انقضای مدت دو سال، احشایش از شدت مرض بیرون آمد و با دردهای سخت مرد، و قومش برای وی (عطریات) نسوزانیدند، چنانکه برای پدرش می‌سوزانیدند. ۲۰ و او سی و دو ساله بود که پادشاه شد و هشت سال در اورشلیم سلطنت نمود، و بدون آنکه بر او رقتی شود، رحلت کرد و او را در شهر داود، اما نه در مقبره پادشاهان دفن کردند.

۲۲ و ساکنان اورشلیم پسر کهرش اخزیا را در جایش به کاری که باید بکنید این است: یک ثلث از شما که از کاهنان پادشاهی نصب کردند، زیرا گروهی که با عربان بر اردو هجوم آورده و لاولویان در سبت داخل می‌شوید در پنهانی آستانه‌ها باشید. ۵ و

تواند نمود. ۷ آیا تو خدای ما نیستی که سکنه این زمین را از بر یهودا هجوم آورده بودند، کمین گذاشت و ایشان منکسر شدند. حضور قوم خود اسرائیل اخراج نموده، آن را به ذریت دوست خویش ۲۳ زیرا که بنی عمون و موآب بر سکنه جبل سعیر برخاسته، ابراهیم تا ابدالآباد داده‌ای؟ ۸ و ایشان در آن ساکن شده، مقدسی ایشان را نابود و هلاک ساختند، و چون از ساکنان سعیر فارغ برای اسم تو در آن بنا نموده، گفتند: ۹ حینی که بلا یا شمشیر یا شدند، یکدیگر را به کار هلاکت امداد کردند. ۲۴ و چون یهودا به قصاص یا وبا یا قحطی بر ما عارض شود و ما پیش روی این خانه و دیده بانگاه بیابان رسیدند و به سوی آن گروه نظر انداختند، اینک پیش روی تو (زیرا که اسم تو در این خانه مقیم است) بایستیم، و لاشه‌ها بر زمین افتاده، و احدی رهایی نیافته بود. ۲۵ و یهوشافاط با در وقت تنگی خود نزد تو استغاثه نماییم، آنگاه اجابت فرموده، قوم خود به جهت گرفتن غنیمت ایشان آمدند و در میان آنها اموال نجات بده. ۱۰ و الان اینک بنی عمون و موآب و اهل کوه سعیر، و رخت و چیزهای گرانبها بسیار یافتند و برای خود آنقدر گرفتند که که اسرائیل را وقتی که از مصر بیرون آمدند اجازت ندادی که به نتوانستند ببرند و غنیمت اینقدر زیاده بود که سه روز مشغول غارت آنها داخل شوند. بلکه از ایشان اجتناب نمودند و ایشان را هلاک می‌بودند. ۲۶ و در روز چهارم در وادی برکه جمع شدند زیرا که ساختند. ۱۱ اینک ایشان مکافات آن را به ما می‌رسانند، به در آنجا خداوند را متبارک خواندند، و از این جهت آن مکان را تا اینکه می‌آیند تا ما را از ملک تو که آن را به تصرف ما داده‌ای، امروز وادی برکه می‌نامند. ۲۷ پس جمیع مردان یهودا و اورشلیم و اخراج نمایند. ۱۲ ای خدای ما آیا تو بر ایشان حکم نخواهی کرد؟ یهوشافاط مقدم ایشان با شادمانی برگشته، به اورشلیم مراجعت زیرا که ما را به مقابل این گروه عظیمی که بر ما می‌آیند، هیچ کردند زیرا خداوند ایشان را بر دشمنانشان شادمان ساخته بود. ۲۸ قوتی نیست و ما نمی‌دانیم چه بکنیم اما چشمان ما به سوی تو و با بریطها و عودها و کرناها به اورشلیم به خانه خداوند آمدند. ۲۹ است.» ۱۳ و تمامی یهودا با اطفال و زنان و پسران خود به وترس خدا بر جمیع ممالک کشورها مستولی شد چونکه شنیدند که حضور خداوند ایستاده بودند. ۱۴ آنگاه روح خداوند بر یحزئیل بن خداوند با دشمنان اسرائیل جنگ کرده است. ۳۰ و مملکت زکریا ابن بنایا ابن یعیئیل بن متنبای لای که از بنی آساف بود، یهوشافاط آرام شد، زیرا خدایش او را از هر طرف رفاهیت بخشید. در میان جماعت نازل شد. ۱۵ و او گفت: «ای تمامی یهودا و ۳۱ پس یهوشافاط بر یهودا سلطنت نمود و سی و پنج ساله بود که ساکنان اورشلیم! وای یهوشافاط پادشاه گوش گیرید! خداوند به پادشاه شد و بیست و پنج سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم شما چنین می‌گوید: از این گروه عظیم ترسان و هراسان مباشید زیرا مادرش عزوبه دختر شلحی بود. ۳۲ و موافق رفتار پدرش آسا سلوک که جنگ از آن شما نیست بلکه از آن خداست. ۱۶ فردا به نزد ایشان فرود آید. اینک ایشان به فراز صیص برخوانند آمد و می‌آورد. ۳۳ لیکن مکان های بلند برداشته نشد و قوم هنوز دل‌های ایشان را در انتهای وادی در برابر بیابان یروئیل خواهید یافت. خود را به سوی خدای پدران خویش مصمم نساخته بودند. ۳۴ و ۱۷ در این وقت بر شما نخواهد بود که جنگ نمایید. بایستید و بقیه وقایع یهوشافاط از اول تا آخر در اخبار یهوه این حنانی که در نجات خداوند را که با شما خواهد بود مشاهده نمایید. ای یهودا و تواریخ پادشاهان اسرائیل مندرج می‌باشد، مکتوب است. ۳۵ اورشلیم ترسان و هراسان مباشید و فردا به مقابل ایشان بیرون روید و بعد از این، یهوشافاط پادشاه یهودا باخزیا پادشاه اسرائیل که خداوند همراه شما خواهد بود.» ۱۸ پس یهوشافاط رو به زمین شریانه رفتار می‌نمود، طرح آمیزش انداخت. ۳۶ و در ساختن افتاد و تمامی یهودا و ساکنان اورشلیم به حضور خداوند افتادند کشتی‌های رفتن به ترشیش با وی مشارکت نمود و کشتیها را در و خداوند را سجده نمودند. ۱۹ و لاریان از بنی قهاتیان و از عصیون جابر ساختند. ۳۷ آنگاه العازر بن دوداوهوی مریشتی به بنی قورحیان برخاسته، یهوه خدای اسرائیل را به آواز بسیار بلند تسبیح خواندند. ۲۰ و بامدادان برخاسته، به بیابان تقوع بیرون رفتند و چون بیرون می‌رفتند، یهوشافاط بایستاد و گفت: «مرا بشنودای یهودا و سکنه اورشلیم! بر یهوه خدای خود ایمان آورید و استوار خواهید شد و به انبیا او ایمان آورید که کامیاب خواهید شد.» ۲۱ و بعد از مشورت کردن با قوم بعضی را معین کرد تا پیش روی مسلحان رفته، برای خداوند برسانید و زینت قدوسیت راتسبیح خوانند و گویند خداوند را حمد گویند زیرا که رحمت او تا ابدالآباد است. ۲۲ و چون ایشان به سرایان و حمد گفتن شروع نمودند، خداوند به ضد بنی عمون و موآب و سکنه جبل سعیر که فرمود زیرا که نخست زاده بود. ۴ و چون یهورام بر سلطنت پدرش

۲۱ و یهوشافاط با پدران خود خوابید و در شهر داود با پدرانش دفن شد، و پسرش یهورام به‌جایش پادشاه شد. ۲ و پسران یهوشافاط عزریا و یحییئیل و زکریا و عزریاهو و میکائیل و شلفطیا برادران او بودند. این همه پسران یهوشافاط پادشاه اسرائیل بودند. ۳ و پدر ایشان عطایای بسیار از نقره و طلا و نفایس با شهرهای حصاردار در یهودا به ایشان داد و اما سلطنت را به یهورام عطا فرمود زیرا که نخست زاده بود. ۴ و چون یهورام بر سلطنت پدرش

ندارند پس هر کس به سلامتی به خانه خود برگردد.» ۱۷ و پادشاه ۱۹ و یهوشافاط پادشاه یهودا به خانه خود به اورشلیم به سلامتی اسرائیل به یهوشافاط گفت: «آیا تو را نگفتم که درباره من به نیکویی نبوت نمی کند بلکه به بدی.» ۱۸ او گفت: «پس کلام یهوه را بشنوید: من یهوه را بر کرسی خود نشسته دیدم، و تمامی لشکر آسمان را که به طرف راست و چپ وی ایستاده بودند. ۱۹ و خداوند گفت: «کیست که اخاب پادشاه اسرائیل را اغوا نماید تا برود و در راموت جلعاد بیفتد؟ یکی جواب داده به اینطور سخن راند و دیگری به انطور تکلم نمود. ۲۰ و آن روح (پلید) بیرون آمده، به حضور خداوند ایستاد و گفت: من او را اغوا می کنم و خداوندی را گفت: به چه چیز؟ ۲۱ او جواب داد که من بیرون می روم و در دهان جمیع انبیا پیش روح کاذب خواهم بود. او فرمود: وی را اغوا خواهی کرد و خواهی توانست، پس برو و چنین بکن. ۲۲ پس الان هان، یهوه روحی کاذب در دهان این انبیا تو گذاشته است و خداوند درباره تو سخن بد گفته است.» ۲۳ آنگاه صدقیا این کهنه نزدیک آمده، به رخسار میکایا زد و گفت: «به کدام راه روح خداوند از نزد من به سوی تو رفت تا با تو سخن گوید؟» ۲۴ میکایا جواب داد: «اینک در روزی که به حجره اندرونی داخل شده، خود را پنهان کنی آن را خواهی دید.» ۲۵ و پادشاه اسرائیل گفت: «میکایا را بگیرد و او را نزد آمون، حاکم شهر ویوآش، پسر پادشاه بریزد. ۲۶ و بگیرد پادشاه چنین می فرماید: این شخص را در زندان بیندازید او را به نان تنگی و آب تنگی بیروانید تا من به سلامتی برگردم.» ۲۷ میکایا گفت: «اگر فی الواقع به سلامتی مراجعت کنی، یهوه با من تکلم نموده است؛ و گفت ای قوم همگی شما بشنوید.» ۲۸ پس پادشاه اسرائیل و یهوشافاط پادشاه یهودا به راموت جلعاد برآمدند. ۲۹ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: من خود را متکرساخته، به جنگ می روم اما تو لباس خود را بپوش.» پس پادشاه اسرائیل خویشتر از متکرساخت و ایشان به جنگ رفتند. ۳۰ و پادشاه ارام سرداران اراهه های خویش را امر فرموده، گفت: «نه با کوچک و نه با بزرگ بلکه با پادشاه اسرائیل فقط جنگ نمایید.» ۳۱ و چون سرداران اراهه هایهوشافاط را دیدند گمان بردند که این پادشاه اسرائیل است، پس مایل شدند تا با او جنگ نمایند و یهوشافاط فریاد برآورد و خداوند او را اعانت نمود و خدا ایشان را از او برگردانید. ۳۲ و چون سرداران اراهه ها را دیدند که پادشاه اسرائیل نیست، از تعاقب او برگشتند. ۳۳ اما کسی کمان خود را بدون غرض کشیده، پادشاه اسرائیل را میان وصله های زره زد، و او به اراهه ران خود گفت: «دست خود را بگردان و مرا از لشکر بیرون ببر زیرا که مجروح شدم.» ۳۴ و در آن روز جنگ سخت شد و پادشاه اسرائیل در اراهه اش به مقابل ارامیان تا وقت عصر برپا داشتند و در وقت غروب آفتاب مرد.

۱۹ و یهوشافاط پادشاه یهودا به خانه خود به اورشلیم به سلامتی برگشت. ۲ و یهوه این حنای رایی برای ملاقات وی بیرون آمده، به یهوشافاط پادشاه گفت: «آیا شریران را می بایست اعانت نمایی و دشمنان خداوند را دوست داری؟ پس از این جهت غضب از جانب خداوند بر تو آمده است. ۳ لیکن تو در اعمال نیکو یافت شده است چونکه اشیره ها را از زمین دور کرده، و دل خود را به طلب خدا تصمیم نموده ای.» ۴ و چون یهوشافاط در اورشلیم ساکن شد، باردیگر به میان قوم از بشریح تا کوهستان افرایم بیرون رفت، ایشان را به سوی یهوه خدای پدران ایشان برگردانید. ۵ و داوران در ولایت یعنی در تمام شهرهای حصاردار یهودا شهر به شهر قرارداد. ۶ و به داوران گفت: «باحذر باشید که به چه طور رفتار می نماید زیرا که برای انسان داوری نمی نماید بلکه برای خداوند، و او در حکم نمودن با شما خواهد بود. ۷ و حال خوف خداوند بر شما باشد و این را با احتیاط به عمل آورید زیرا که با یهوه خدای ما بی انصافی و طرفداری ورشوه خوری نیست.» ۸ و در اورشلیم نیز یهوشافاط بعضی از لاویان و کاهنان را و بعضی از روسای آباء اسرائیل را به جهت داوری خداوند و مرافعه ها قرار داد پس به اورشلیم برگشتند. ۹ و ایشان را امر فرموده، گفت: «شما بدینطور با امانت و دل کامل در ترس خداوند رفتار نمایید. ۱۰ و در هر دعوی ای که از ابراداران شما که ساکن شهرهای خود می باشند، میان خون و خون و میان شرایع و اوامر و فرایض و احکام پیش شما آید، ایشان را انذار نمایید تا نزد خداوند مجرم نشوند، میاذا غضب بر شما و بر ابراداران شما بیاید. اگر به این طور رفتار نمایید، مجرم نخواهید شد. ۱۱ و اینک امریایا، رئیس کهنه، برای همه امور خداوند و زبیدی این اسمعیل که رئیس خاندان یهودا می باشد، برای همه امور پادشاه بر سر شما هستند و لاویان همراه شما در خدمت مشغولند. پس به دلیری عمل نمایید و خداوند با نیکان باشد.»

۲۰ و بعد از این، بنی موآب و بنی عمون و بایشان بعضی از عمونیان، برای مقاتله بایهوشافاط آمدند. ۲ و بعضی آمده، یهوشافاط را خبر دادند و گفتند: «گروه عظیمی از آن طرف دریا از ارام به ضد تو می آیند و اینک ایشان در حصون تمار که همان عین جدی باشد، هستند.» ۳ پس یهوشافاط بترسید و در طلب خداوند جزم نمود و در تمامی یهودا به روزه اعلان کرد. ۴ و یهودا جمع شدند تا از خداوند مسالت نمایند واز تمامی شهرهای یهودا آمدند تا خداوند را طلب نمایند. ۵ و یهوشافاط در میان جماعت یهودا و اورشلیم، در خانه خداوند، پیش روی صحن جدید بایستاد، ۶ و گفت: «ای یهوه، خدای پدران، ما آیا تو در آسمان خدا نیستی و آیا تو بر جمیع ممالک امتها سلطنت نمی نمایی؟ و در دست تو قوت و جبروت است و کسی نیست که با تو مقاومت

و نهم سلطنت آسا مرضی درپایهای او عارض شد و مرض او بسیار بودند، سوای آنای که پادشاه در تمامی یهودا در شهرهای حصاردار سخت گردید و نیز در بیماری خود از خداوند مددخواست بلکه قرار داده بود.

از طیبیان. ۱۳ پس آسا با پدران خود خوابید و در سال چهل و یکم از سلطنت خود وفات یافت. ۱۴ و او را در مقبره‌ای که ۱۸ و یهوشافاط دولت و حشمت عظیمی داشت، و با اخاب برای خود در شهر داود کنده بود دفن کردند او را در دهمه‌ای که از عطریات و انواع حنوطکه به صنعت عطاران ساخته شده بود گذاشتند و برای وی آتشی بی‌نهایت عظیم برافروختند.

۱۷ و پسرش یهوشافاط در جای او پادشاه شد و خود را به ضد اسرائیل تقویت داد. ۲ و سپاهیان در تمامی شهرهای حصارداریهودا گذاشت و قراولان در زمین یهودا و درشهرهای افرایم که پدرش آسا گرفته بود قرار داد. ۳ و خداوند با یهوشافاط می‌بود زیرا که درطریقهای اول پدر خود داود سلوک می‌کرد و ازبعلیم و پادشاه اسرائیل چهارصد نفر از انبیا جمع کرده، به ایشان گفت: طلب نمی‌نمود. ۴ بلکه خدای پدر خویش را طلبیده، در اوامر وی سلوک می‌نمود و نه موافق اعمال اسرائیل. ۵ پس خداوند ایشان جواب دادند: «برآی و خدا آن را به‌دست پادشاه تسلیم سلطنت را در دستش استوار ساخت و تمامی یهودا هدایا برای یهوشافاط آوردند و دولت و حشمت عظیمی پیدا کرد. ۶ و دلش نی‌ای از جانب یهوه نیست تا از او سوال نمایم؟» و پادشاه به طریقهای خداوند رفیع شد، و نیز مکانهای بلند و اشیره‌ها را از یهودا دور کرد. ۷ و در سال سوم از سلطنت خود، سروران خویش را یعنی بنحالی و عوبدیا و زکریا و نتئیل و میکایا را فرستاد تا در شهرهای یهودا تعلیم دهند. ۸ و با ایشان بعضی از لاویان یعنی شمعیا و نتنیا و زبدا و عسائیل و شمیراموت و یهوناتان و ادنیا و طوبیا و توب ادنیا را که لاویان بودند، فرستاد و با ایشان الیشمع و بهورام کهنه را. ۹ پس ایشان در یهودا تعلیم دادند و سفر تورات خداوند را با خود داشتند، و در همه شهرهای یهودا گردش کرده، قوم را تعلیم می‌دادند. ۱۰ و ترس خداوند بر همه ممالک کشورها که در اطراف یهودا بودند مستولی گردید تا بابیهوشافاط جنگ نکردند. ۱۱ و بعضی از فلسطینیان، هدایا و نقره جزیه را برای یهوشافاط آوردند و عربها نیز از مواشی هفت هزار و هفتصد و چوب و شوزیرا که خداوند آن را به‌دست پادشاه تسلیم خواهد نمود. ۱۲ و نموده، بسیار بزرگ شد و قلعه‌ها و شهرهای خزانه در یهودا بنا نمود. ۱۳ و در شهرهای یهودا کارهای بسیار کرد و مردان جنگ آرموده و شجاعان قوی در اورشلیم داشت. ۱۴ و شماره ایشان برحسب خاندان آبیای ایشان این است: یعنی از یهودا سرداران هزاره که رئیس ایشان ادنه بود و با او سیصد هزار شجاع قوی بودند. ۱۵ و بعد از او، یهوحانان رئیس بود و با او دویست و هشتاد هزار نفر بودند. ۱۶ و بعد از او، عمسیا ابن زکری بود که خویش را برای خداوند نذر کرده بود و با او دویست هزار شجاع قوی بودند. ۱۷ و از بنیامین، الیاداع که شجاع قوی بود و با او دویست هزار نفر مسلح به کمان و سپر بودند. ۱۸ و بعد از او یهوزاباد بود و با او صد و هشتاد هزار مرد مهبای جنگ بودند. ۱۹ اینان خدام پادشاه شیان ندارند برکوهها پراکنده دیدم و خداوند گفت اینها صاحب

اینها مردان قوی جنگی بودند. ۹ پسی زارح حبشی با هزار هزار سپاه پدران خود را طلب نمایند. ۱۳ و هر کسی که بیهو خدای اسرائیل و سیصد ارا به به ضد ایشان بیرون آمده، به مریشه رسید. ۱۰ و را طلب ننماید، خواه کوچک و خواه بزرگ، خواه مرد و خواه زن، آسا به مقابله ایشان بیرون رفت پس ایشان در وادی صفاته نزد کشته شود. ۱۴ و به صدای بلند و آواز شادمانی و کرناها و بوقها مریشه جنگ را صف آرای نمودند. ۱۱ و آسا بیهو خدای خود را برای خداوند قسم خوردند. ۱۵ و تمامی یهودا به سبب این قسم خوانده، گفت: «ای خداوند نصرت دادن به زورآوران یا به بیچارگان شادمان شدند زیرا که به تمامی دل خود قسم خورده بودند، و نزد تو یکسان است، پس ای بیهو خدای ما، ما را اعانت فرما زیرا چونکه او را به رضامندی تمام طلبیدند وی را یافتند و خداوند که بر تو توکل می‌داریم و به اسم تو به مقابله این گروه عظیم ایشان را از هر طرف امنیت داد. ۱۶ و نیز آسا پادشاه مادر خود آمده‌ایم، ای بیهو تو خدای ما هستی پس مگذار که انسان بر تو معکه را از ملکه بودن معزول کرد زیرا که او تمثالی به جهت اشیره غالب آید.» ۱۲ آنگاه خداوند حبشیان را به حضور آسا و یهودا ساخته بود و آسا تمثال او را قطع نمود و آن را خرید کرده، در وادی شکست داد و حبشیان فرار کردند. ۱۳ و آسا با خلقی که همراه او قدرون سوزانید. ۱۷ امامکانهای بلند از میان اسرائیل برداشته نشد. بودند آنها را تا جراتعاقب نمودند و از حبشیان آتقدرافتادند که لیکن دل آسا در تمامی ایامش کامل می‌بود. ۱۸ و چیزهایی را که از ایشان کسی زنده نماند، زیرا که به حضور خداوند به حضور پدرش وقف کرده، و آنچه را که خودش وقف نموده بود از نقره و لشکر او شکست یافتند و ایشان غنیمت از حد زیاده بردند. ۱۴ و طلا و ظروف به خانه خداوند درآورده ۱۹ و تا سال سی و پنجم تمام شهرها را که به اطراف جرار بود تسخیر نمودند زیرا ترس سلطنت آسا جنگ نبود.

خداوند بر ایشان مستولی شده بود و شهرها را تاراج نمودند، زیرا که غنیمت بسیار در آنها بود. ۱۵ و خیمه های مواشی را نیز زدند و گوسفندان فراوان و شتران را برداشته، به اورشلیم مراجعت کردند.

۱۵ و روح خدا به عزریا ابن عودید نازل شد. ۲ و او برای ملاقات آسا بیرون آمده، وی را گفت: «ای آسا و تمامی یهودا و بنیامین از من بشنوید! خداوند با شما خواهد بود هر گاه شما با او باشید و اگر او را بطلبید او را خواهید یافت، اما اگر او را فرستادم پس عهدی را که با بعشا پادشاه اسرائیل داری بشکن تا او از نزد من برود.» ۴ و بنهد آسا پادشاه را اجابت نموده، سرداران بی‌خدای حق و بی‌کاهن معلم و بی‌شریعت بودند. ۴ اما چون در تنگیهای خود به سوی بیهو خدای اسرائیل بازگشت نموده، او را طلبیدند او را یافتند. ۵ و در آن زمان به جهت هرکه خروج و دخول می‌کرد هیچ امنیت نبود بلکه اضطراب سخت بر جمع سکنه کشورها می‌بود. ۶ و قومی از قومی و شهری از شهری هلاک می‌شدند، چونکه خدا آنها را به هر قسم بلا مضطرب می‌ساخت. ۷ اما شما قوی باشید و دستهای شماست نشود زیرا که اجرت اعمال خود را خواهید یافت.» ۸ پس چون آسا این سخنان و نبوت (پسر) عودید نبی را شنید، خویشتر را تقویت نموده، رجاسات را از تمامی زمین یهودا و بنیامین و از شهرهایی که در کوهستان افرایم گرفته بود دور کرد، و مذبح خداوند را که پیش روی رواق خداوند بود تعمیر نمود. ۹ و تمامی یهودا و بنیامین و غریبان را که از افرایم و منسی و شمعون در میان ایشان ساکن بودند جمع کرد زیرا گروه عظیمی از اسرائیل چون دیدند که بیهو خدای ایشان با او می‌بود به او پیوستند. ۱۰ پس در ماه سوم از سال پانزدهم سلطنت آسا در اورشلیم جمع شدند. ۱۱ و در آن روز هفتصد گاو و هفت هزار گوسفند از غنیمتی که آورده بودند برای خداوند ذبح نمودند. ۱۲ و به تمامی دل و تمامی جان خود عهد بستند که بیهو خدای

۱۶ اما در سال سی و ششم سلطنت آسا، بعشا پادشاه اسرائیل بر یهودا برآمد، ورامه را بنا کرد تا نگذارد که کسی نزد آسا پادشاه یهودا رفت و آمد نماید. ۲ آنگاه آسا نقره و طلا را از خزانه های خداوند و خانه پادشاه گرفته، آن را نزد بنهد پادشاه ارام که در دمشق ساکن بود فرستاده، گفت: ۳ «در میان من و تو و در میان پدر من و پدر تو عهد بوده است. اینک نقره و طلا نزد تو فرستادم پس عهدی را که با بعشا پادشاه اسرائیل داری بشکن تا او از نزد من برود.» ۴ و بنهد آسا پادشاه را اجابت نموده، سرداران افواج خود را بر شهرهای اسرائیل فرستاد و ایشان عیون و دان و آبل مایم و جمیع شهرهای خزانه نفتالی را تسخیر نمودند. ۵ و چون بعشا این را شنید بنا نمودن رامه را ترک کرده، از کاری که می‌کرد باز ایستاد. ۶ و آسا پادشاه، تمامی یهودا را جمع نموده، ایشان سنگهای رامه و چوبهای آن را که بعشا بنا می‌کرد برداشتند و او جیع و مصفه را با آنها بنامود. ۷ و در آن زمان حناتی رایبی نزد آسا پادشاه یهودا آمده، وی را گفت: «چونکه تو بر پادشاه ارام توکل نمودی و بر بیهو خدای خود توکل نمودی، از این جهت لشکر پادشاه ارام از دست تو رهایی یافت. ۸ آیا حبشیان و لویبان لشکر بسیاری بزرگ نبودند؟ و ارا بها و سواران از حد زیاده نداشتند؟ اما چونکه برخداوند توکل نمودی آنها را به دستت تسلیم نمود. ۹ زیرا که چشمان خداوند در تمام جهان تردد می‌کند تا قوت خویش را برآسانی که دل ایشان با او کامل است نمایان سازد. تو در اینکار عظیمی از اسرائیل چون دیدند که بیهو خدای ایشان با او می‌بود احمقانه رفتار نمودی، لهذا از این بیعد در جنگها گرفتار خواهی به او پیوستند. ۱۰ پس در ماه سوم از سال پانزدهم سلطنت آسا در اورشلیم جمع شدند. ۱۱ و در آن روز هفتصد گاو و هفت هزار گوسفند از غنیمتی که آورده بودند برای خداوند ذبح نمودند. ۱۲ و به تمامی دل و تمامی جان خود عهد بستند که بیهو خدای

به اورشلیم برآمده، خزانه های خانه خداوند و خزانه های خانه خودمشغولند. ۱۱ و هر صبح و هر شام قربانی های سوختنی پادشاه را گرفت و همه چیز را برداشت و سپهرای طلا را که سلیمان و بخور معطر برای خداوند می سوزاندند نان تقدیمه بر میز طاهر ساخته بود برد. ۱۰ و رحبعام پادشاه به عوض آنها سپهرای برنجین می نهند و شمعدان طلا و چراغهایش را هر شب روشن می کند زیرا ساخت و آنها را به دست سرداران شاطرنی که در خانه پادشاه که ماوصایای یهوه خدای خود را نگاه می داریم اما شما او را ترک رانگهبانی می کردند سپرد. ۱۱ و هر وقتی که پادشاه به خانه کرده اید. ۱۲ و اینک با ما خدائیس است و کاهنان او با کرناهای خداوند داخل می شد شاطران آمده، آنها را برمی داشتند و آنها را به بلند آواز هستند تا به ضد شما بنوازند. پس ای بنی اسرائیل با یهوه حجره شاطران بازمی آوردند. ۱۲ و چون او متواضع شد خشم خدای پدران خود جنگ مکنید زیرا کامیاب نخواهید شد.» ۱۳ خداوند از او برگشت تا او را بالکل هلاک نسازد، و در یهودا نیز اما یربعام کمین گذاشت که از عقب ایشان بیایند و خود پیش اعمال نیکو پیدا شد. ۱۳ و رحبعام پادشاه، خویشتر را در اورشلیم روی یهودا بودند و کمین در عقب ایشان بود. ۱۴ و چون یهودا قوی ساخته، سلطنت نمود و رحبعام چون پادشاه شد چهل و یک نگرستند، اینک جنگ هم از پیش و هم از عقب ایشان بود، ساله بود، و در شهر اورشلیم که خداوند آن را از تمام اسباط اسرائیل پس نزد خداوند استغاثه نمودند و کاهنان کرناها را نواختند. ۱۵ و برگزید تا اسم خود را در آن بگذارد، هفده سال پادشاهی کرد مردان یهودا بانگ بلند برآوردند، و واقع شد که چون مردان یهودا و اسم مادرش نعمه عمونیه بود. ۱۴ و او شرارت ورزید زیرا که بانگ برآوردند، خدا یربعام و تمامی اسرائیل را به حضور ایبا و یهودا خداوند را به تصمیم قلب طلب نمود. ۱۵ و اما وقایع اول و آخر شکست داد. ۱۶ و بنی اسرائیل از حضور یهودا فرار کردند و خدا رحبعام آیا آنها در تواریخ شمعیای نبی و تواریخ انساب عدوی رای آنها را به دست ایشان تسلیم نمود. ۱۷ و ایبا و قوم او آنها را به مکتوب نیست؟ و در میان رحبعام و یربعام پیوسته جنگ می بود. صدمه عظیمی شکست دادند، چنانکه پانصد هزار مرد برگزیده از ۱۶ پس رحبعام با پدران خود خوابید و در شهر داود دفن شد و اسرائیل مقتول افتادند. ۱۸ پس بنی اسرائیل در آن وقت ذلیل شدند و بنی یهودا چونکه بر یهوه خدای پدران خود توکل نمودند، قوی گردیدند. ۱۹ و ایبا یربعام را تعاقب نموده، شهرهای بیت نیل را با دهاتش و یشانه را با دهاتش و افزون را با دهاتش از او گرفت. ۲۰

۱۳ در سال هجدهم سلطنت یربعام، ایبا بر یهودا پادشاه شد. ۲ سه سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش میکایادختر اوریتیل از جبعه بود. ۳ و ایبا با فوجی از شجاعان جنگ آورده یعنی چهارصد هزار مرد برگزیده تدارک جنگ دید، و یربعام با هشتصد هزار مرد برگزیده که شجاعان قوی بودند با وی جنگ را صف آرای نمود. ۴ و ایبا بر کوه صماریم که در کوهستان افرایم است برپاشده، گفت: «ای یربعام و تمامی اسرائیل مرا گوش گیرید! ۵ آیا شما نمی دانید که یهوه خدای اسرائیل سلطنت اسرائیل را به داود و پسرانش با عهد نمکین تا به ابد داده است؟ ۶ و یربعام بن نباطبنده سلیمان بن داود برخاست و بر مولای خود عصیان ورزید. ۷ و مردان بیهوده که پسران بلبعال بودند نزد وی جمع شده، خویشتر را به ضد رحبعام بن سلیمان تقویت دادند، هنگامی که رحبعام جوان و رقیق القلب بود و با ایشان مقاومت نمی توانست نمود. ۸ و شما الان گمان می برید که با سلطنت خداوند که در دست پسران داود است مقابله توانید نمود؟ و شما گروه عظیمی می باشید و گوساله های طلا که یربعام برای شما به جای خدایان ساخته است با شما می باشد. ۹ آیا شما کهنه خداوند را از بنی هارون و لاویان را نیز اخراج نمودید و مثل قومهای کشورها برای خود کاهنان ساختید؟ و هر که نباید و خویشتر را با گوساله ای و طلبیده ایم زمین پیش روی ما است. او را طلب نمودیم و او ما هفت قوچ تقدیس نماید، برای آنها ای که خدایان نیستند کاهن را از هر طرف راحت بخشیده است.» پس بنا نمودند و کامیاب می شود. ۱۰ و اما ما یهوه خدای ماست و او را ترک نکرده ایم و شدند. ۸ و آسا لشکری از یهودا یعنی سیصد هزار سپردار و نیزه دار کاهنان از پسران هارون خداوند را خدمت می کنند و لاویان در کار

۱۴ و ایبا با پدران خود خوابید و او را در شهر داود دفن کردند و پسرش آسا در جای پادشاه شد و در ایام او زمین ده سال آرامی یافت. ۲ و آسا آنچه را که در نظر یهوه خدایش نیکو و راست بود به جا می آورد. ۳ و مذبح های غریب و مکانهای بلند را برداشت و بتها را بشکست و اشوریم را قطع نمود. ۴ و یهودا را امر فرمود که یهوه خدای پدران خود را بطلبند و شریعت و اوامر او را نگاه دارند. ۵ و مکانهای بلند و تماتیل شمس را از جمیع شهرهای یهودا دور کرد، پس مملکت به سبب او آرامی یافت. ۶ و شهرهای حصاردار در یهودا بنا نمود زیرا که زمین آرام بود و در آن سالها کسی با او جنگ نکرد چونکه خداوند او را راحت بخشید. ۷ و به یهودا گفت: «این شهرها را بنا نمائیم و دیوارها و برجها با دروازه ها و پشت بندها به اطراف آنها بسازیم. زیرا چونکه یهوه خدای خود را طلبیده ایم زمین پیش روی ما است. او را طلب نمودیم و او ما هفت قوچ تقدیس نماید، برای آنها ای که خدایان نیستند کاهن را از هر طرف راحت بخشیده است.» پس بنا نمودند و کامیاب می شود. ۱۰ و اما ما یهوه خدای ماست و او را ترک نکرده ایم و شدند. ۸ و آسا لشکری از یهودا یعنی سیصد هزار سپردار و نیزه دار کاهنان از پسران هارون خداوند را خدمت می کنند و لاویان در کار

تو عرض کرده، گفته‌اند پدرت یوغ ما را سنگین ساخته است و بنیامین با او ماندند. ۱۳ و کاهنان و لایوانی که در تمامی اسرائیل توان را برای ما سبک ساز چنین بگو: انگشت کوچک من از بودند از همه حدود خود نزد او جمع شدند. ۱۴ زیرا که لایوان کمر پدرم کلفت تر است. ۱۱ و حال پدرم یوغ سنگینی بر شما اراضی شهرها و املاک خود راترک کرده، به یهودا و اورشلیم آمدند نهاده است اما من یوغ شما را زیاده خواهم گردانید، پدرم شما چونکه یربعام و پسرانش ایشان را از کهنات یهوه اخراج کرده را باتازیانه‌ها تنبیه می‌نمود اما من شما را با عقربها. ۱۲ و در بودند. ۱۵ و او برای خود به جهت مکان های بلند و دیوها و روز سوم، یربعام و تمامی قوم به نزد یربعام بازآمدند، به نحوی گوساله هایی که ساخته بود کاهنان معین کرد. ۱۶ و بعد از که پادشاه گفته و فرموده بود که در روز سوم نزد من بازآید. ۱۳ ایشان آنانی که دل‌های خود را به طلب یهوه خدای اسرائیل مشغول و پادشاه قوم را به سختی جواب داد، و رحبعام پادشاه مشورت ساخته بودند از تمامی اسباط اسرائیل به اورشلیم آمدند تا برای یهوه مشایخ را ترک کرد. ۱۴ و موافق مشورت جوانان ایشان را خطاب خدای پدران خود قربانی بگذارانند. ۱۷ پس سلطنت یهودا را کرده، گفت: «پدرم یوغ شما را سنگین ساخت، اما من آن را زیاده مستحکم ساختند و رحبعام بن سلیمان را سه سال تقویت کردند، خواهم گردانید، پدرم شما را با تازیانه هانتبیه می‌نمود اما من با زیرا که سه سال به طریق داود و سلیمان سلوک نمودند. ۱۸ و عقربها.» ۱۵ پس پادشاه قوم را اجابت نکرد زیرا که این امر از رحبعام محله دختر یریموت بن داود و اییحایل دختر الیاب بن یسی جانب خدا شده بود تا خداوند کلامی را که به واسطه اختیای را به زنی گرفت. ۱۹ و او برای وی پسران یعنی یعوش و شمیرا و شیلونی به یربعام بن نباط گفته بود ثابت گرداند. ۱۶ و چون زهم رازآید. ۲۰ و بعد از او معکه دختر ابشالوم را گرفت و او تمامی اسرائیل دیدند که پادشاه ایشان را اجابت نکرد آنگاه قوم، برای وی ایبا و عتای و زیزا و شلومیت رازآید. ۲۱ و رحبعام، پادشاه را جواب داده، گفتند: «ما را در داود چه حصه است؟ معکه دختر ابشالوم را از جمیع زنان و متعه های خود زیاده دوست درپس یسی نصیبی نداریم. ای اسرائیلی! به خیمه های خود بروید. می‌داشت، زیرا که هجده زن و شصت متعه گرفته بود و بیست و حال‌ای داود به خانه خود متوجه باش!» پس تمامی اسرائیل به هشت پسر و شصت دختر تولید نمود. ۲۲ و رحبعام ایبا پسر معکه خیمه های خویش رفتند. ۱۷ اما بنی اسرائیلی که در شهرهای یهودا را در میان برادرانش سرور و رئیس ساخت، زیرا که می‌خواست او را ساکن بودند رحبعام بر ایشان سلطنت می‌نمود. ۱۸ پس رحبعام به پادشاهی نصب نماید. ۲۳ و عاقلانه رفتار نموده، همه پسران پادشاه هدرام را که رئیس باجگیران بود فرستاد، و بنی اسرائیل او را خود را در تمامی بلاد یهودا و بنیامین در جمیع شهرهای حصاردار سنگسار کردند که مرد و رحبعام پادشاه تعجیل نموده، بر اراهه خود متفرق ساخت، و برای ایشان آذوقه بسیار قرار داد و زنان بسیار سوار شد و به اورشلیم فرار کرد. ۱۹ پس اسرائیل تا به امروز بر خواست.

خاندان داود عاصی شده‌اند.

۱۲ و چون سلطنت رحبعام استوار گردید و خودش تقویت

۱۱ و چون رحبعام وارد اورشلیم شد، صد و هشتاد هزار نفر برگزیده جنگ آزموده را از خاندان یهودا و بنیامین جمع کرد تا با اسرائیل مقاتله نموده، سلطنت را به رحبعام برگرداند. ۲ اما کلام خداوند بر شمعیا مرد خداناازل شده، گفت: ۳ «به رحبعام بن سلیمان پادشاه یهودا و به تمامی اسرائیلیان که در یهودا و بنیامین می‌باشند خطاب کرده، بگو: ۴ خداوند چنین می‌گوید: برمیآید و با برادران خود جنگ منماید. هرکس به خانه خود برگردد زیرا که این امر از جانب من شده است.» و ایشان کلام خداوند را شنیدند و از رفتن به ضد یربعام برگشتند. ۵ و رحبعام در اورشلیم ساکن شد و شهرهای حصاردار در یهودا ساخت. ۶ پس بیت لحم و عینام و تقوع و ۷ و بیت صور و سوکو و عدلام، ۸ و جت و مریشه و زیف، ۹ و ادورایم و لاکیش و عزریقه، ۱۰ و صرعه و ایلون و حبرون را بنا کرد که شهرهای حصاردار در یهودا و بنیامین می‌باشند. ۱۱ و حصارها را محکم ساخت و در آنها سرداران و انبارهای ماکولات و روغن و شراب گذاشت. ۱۲ و در هر شهری سپرها و نیزه‌ها گذاشته، آنها را بسیار محکم گردانید، پس یهودا و

سلیمان تمامی مسائلی را برای وی بیان نمود و چیزی از سلیمان ۲۱ زیرا که پادشاه را کشتیها بود که با بندگان حورام به ترشیش مخفی نماند که برایش بیان نکرد. ۳ و چون ملکه سبا حکمت سلیمان و خانهای را که بنا کرده بود، ۴ و طعام سفره او و مجلس بندگانش و نظم و لباس خادمانش را و ساقیان و لباس ایشان و پادشاه در دولت و حکمت از جمیع پادشاهان بزرگتر شد. زینهای را که به آن به خانه خداوندی آمد دید، روح دیگر در او ۲۳ و تمامی پادشاهان کشورها حضور سلیمان را می طلبیدند تا نماند. ۵ پس به پادشاه گفت: «آزوه‌ای را که در ولایت خود دربار کارها و حکمت تو شنیدم راست بود. ۶ اما تا نیامدم و ایشان هدیه خود را از آلات نقره و آلات طلا و رخوت و اسلحه به چشمان خود ندیدم اخبار آنها را باور نکردم، و همانا نصف عظمت حکمت تو به من اعلام نشده بود، و از خبری که شنیده بودم افزوده‌ای. ۷ خوشبحال مردان تو و خوشبحال این خادمان که به حضور تو همیشه می ایستند و حکمت تو را می شنوند. ۸ پادشاه در اورشلیم گذاشت. ۲۶ و بر جمیع پادشاهان از نهر فرات متبرک باد بیهوده خدای تو که بر تو رغبت داشته، تو را برکسی (تا زمین فلسطینیان و سرحد مصر حکمرانی می کرد. ۲۷ و پادشاه خود نشانید تا برای بیهوده خدایت پادشاه بشوی. چونکه خدای تو نقره را در اورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل چوب افراغ اسرائیل را دوست می‌دارد تا ایشان را تا به ابد استوار نماید، که در صحراست فراوان ساخت. ۲۸ و اسبها برای سلیمان از این جهت تو را بر پادشاهی ایشان نصب نموده است تا داوری و مصر و از جمیع ممالک می‌آوردند. ۲۹ و اما بقیه وقایع سلیمان از عدالت را بجا آوری.» ۹ و به پادشاه صد و بیست وزنه طلا و عطریات از حد زیاده، و سنگهای گرانبها داد و مثل این عطریات که ملکه سبا به سلیمان پادشاه داد هرگز دیده نشد. ۱۰ و نیز بندگان حورام و بندگان سلیمان که طلا از او می‌آوردند چوب صندل و سنگهای گرانبها آوردند. ۱۱ و پادشاه از این چوب صندل زینها به جهت خانه خداوند و خانه پادشاه و عودها و بریطها برای مغنیان ساخت، و مثل آنها قبل از آن در زمین بیهودا دیده نشده بود. ۱۲ و سلیمان پادشاه به ملکه سبا تمامی آرزوی او را که خواسته بود داد، سوای آنچه که او برای پادشاه آورده بود، پس با بندگانش به ولایت خود توجه نموده، برفت. ۱۳ و وزن طلایی که در یک سال به سلیمان رسید ششصد و شصت و شش وزنه طلا بود. ۱۴ سوای آنچه تاجران و بازرگانان آوردند و جمیع پادشاهان عرب و حاکمان کشورها طلا و نقره برای سلیمان می‌آوردند. ۱۵ و سلیمان پادشاه دوپست سپر طلای چکشی ساخت که برای هر سپر ششصد مثقال طلا بکار برده شد. ۱۶ و سیصد سپر کوچک طلای چکشی ساخت که برای هر سپر سیصد مثقال طلا بکار برده شد، و پادشاه آنها را در خانه جنگل لبنان گذاشت. ۱۷ و پادشاه تخت بزرگی از عاج ساخت و آن را به زرخالص پوشانید. ۱۸ و تخت را شش پله و پانصدای زین بود که به تخت پیوسته بود و به این طرف و آن طرف نزد جای کرسیش دستها بود، و دو شیر به پهلوی دستها ایستاده بودند. ۱۹ و دوازده شیر از این طرف و آن طرف، بر آن شش پله ایستاده بودند که در هیچ مملکت مثل این ساخته نشده بود. ۲۰ و تمامی ظروف نوشیدنی سلیمان پادشاه از طلا و تمامی ظروف خانه جنگل لبنان از زر خالص بود، و نقره در ایام سلیمان هیچ به حساب نمی‌آمد

۱۰ و رحبعام به شکیم رفت زیرا که تمامی اسرائیل به شکیم آمدند تا او را پادشاه سازند. ۲ و چون یریعام بن نباط این را شنید، (و او هنوز در مصر بود که از حضور سلیمان پادشاه به آنجا فرار کرده بود)، یریعام از مصر مراجعت نمود. ۳ و ایشان فرستاده، او را خواندند، آنگاه یریعام و تمامی اسرائیل آمدند و به رحبعام عرض کرده، گفتند: ۴ «پدر تو یوئع ما را سخت ساخت اما تو الان بندگی سخت پدر خود را و یوئع سنگین او را که بر ما نهاد سبک ساز و تو را خدمت خواهیم نمود.» ۵ او به ایشان گفت: «بعدها سه روز باز نزد من بیایید.» و ایشان رفتند. ۶ و رحبعام پادشاه با مشایخی که در حین حیات پدرش سلیمان به حضور وی می‌ایستادند مشورت کرده، گفت: «شما چه صلاح می‌بینید که به این قوم جواب دهیم؟» ۷ ایشان به او عرض کرده، گفتند: «اگر با این قوم مهربانی نمایی و ایشان را راضی کنی و با ایشان سخنان دلاویزگویی، همانا همیشه اوقات بنده تو خواهند بود.» ۸ اما او مشورت مشایخ را که به وی دادند ترک کرد و با جوانانی که با او تربیت یافته بودند و به حضورش می‌ایستادند مشورت کرد. ۹ و به ایشان گفت: «شما چه صلاح می‌بینید که به این قوم جواب دهیم که به من عرض کرده، گفته‌اند: یوئع را که پدرت بر ما نهاده است سبک ساز.» ۱۰ و جوانانی که با او تربیت یافته بودند او را خطاب کرده، گفتند: «به این قوم که به

با وی هفت روز را عید نگاه داشتند و آن انجمن بسیار بزرگ از و تدمور را در بیابان و همه شهرهای خزینه را که در حمات بنا مدخل حمات تا نهر مصر بود. ۹ و در روز هشتم محفلی مقدس کرده بود به اتمام رسانید. ۵ و بیت حورون بالا و بیت حورون برپا داشتند، زیرا که برای تبریک مذبح هفت روز و برای عید هفت پلین را بنا نمود که شهرهای حصاردار با دیوارها و دروازه‌ها و پشت روز نگاه داشتند. ۱۰ و در روز بیست و سوم ماه هفتم قوم را بندها بود. ۶ و بعله و همه شهرهای خزانه را که سلیمان داشت، به خیمه های ایشان مرخص فرمود و ایشان به سبب احسانی که و جمیع شهرهای اربابها و شهرهای سواران را و هرآنچه را که خداوند به داود و سلیمان و قوم خود اسرائیل کرده بود، شادمان سلیمان می‌خواست در اورشلیم و لبنان و تمامی زمین مملکت و خوشدل بودند. ۱۱ پس سلیمان خانه خداوند و خانه پادشاه خویش بنا نماید (بنا نمود). ۷ و تمامی کسانی که از حتیان و راتمام کرد و هرآنچه سلیمان قصد نموده بود که درخانه خداوند و اموریان و فرزینان و حویان و یبوسیان باقی مانده، و از بنی اسرائیل در خانه خود بسازد، آن را نیکو به انجام رسانید. ۱۲ و خداوند بر نبودند، ۸ یعنی از پسران ایشان که در زمین بعد از ایشان باقی مانده سلیمان در شب ظاهر شده، اورا گفت: «دعای تو را اجابت بودند، و بنی اسرائیل ایشان را هلاک نکرده بودند، سلیمان از نمودم و این مکان را برای خود برگزیدم تا خانه قربانی‌ها شود. ۱۳ ایشان تا امروز سخره گرفت. ۹ اما از بنی اسرائیل سلیمان احدی اگر آسمان را بیندم تا باران نیارد و اگر امر کنم که ملخ، حاصل را برای کار خود به غلامی نگرفت بلکه ایشان مردان جنگی و زمین را بخورد و اگر وبا در میان قوم خود بفرستم، ۱۴ و قوم من که سرداران ابطال و سرداران اربابها و سواران او بودند. ۱۰ و سروران به اسم من نامیده شده اند متواضع شوند، و دعا کرده، طالب مقدم سلیمان پادشاه که بر قوم حکمرانی می‌کردند دوست و پنجاه حضور من باشند، و از راههای بد خویش بازگشت نمایند، آنگاه نفر بودند. ۱۱ و سلیمان دختر فرعون را از شهر داود به خانه‌ای من از آسمان اجابت خواهم فرمود، و گناهان ایشان را خواهم آمرزید که برایش بنا کرده بود آورد، زیرا گفت: «زن من در خانه داود و زمین ایشان راشفا خواهم داد. ۱۵ و از این به بعد چشمان من پادشاه اسرائیل ساکن نخواهد شد، چونکه همه جایهایی که تابوت گشاده، و گوشه‌های من به دعایی که در این مکان کرده شود شنوا خداوند داخل آنها شده است مقدس می‌باشد.» ۱۲ آنگاه سلیمان خواهد بود. ۱۶ و حال این خانه را اختیار کرده، و تقدیس نموده‌ام قربانی‌های سوختنی بر مذبح خداوند که آن را پیش رواق بنا کرده که اسم من تا به ابداً آن قرار گیرد و چشم و دل من همیشه بر بود برای خداوند گذرانید. ۱۳ یعنی قربانی‌های سوختنی قسمت آن باشد. ۱۷ و اگر تو به حضور من سلوک نمایی، چنانکه پدرت هر روز در روزش بر حسب فرمان موسی در روزهای سبت، و غره‌ها داود سلوک نمود و بر حسب هرآنچه تو را امر فرمایم عمل نمایی و سه مرتبه در هر سال در مراسم یعنی در عید فطیر و عید هفته‌ها و فرائض و احکام مرا نگاه داری، ۱۸ آنگاه کرسی سلطنت تو را استوار عید خیمه‌ها. ۱۴ و فرقه‌های کاهنان را بر حسب امر پدر خود داود خواهم ساخت چنانکه با پدرت داود عهد بسته، گفتم کسی که بر سر خدمت ایشان معین کرد و لایوان را بر سر شغل‌های ایشان تا اسرائیل سلطنت نماید از تو منقطع نخواهد شد. ۱۹ «لیکن اگر تسبیح بخوانند و به حضور کاهنان لوازم خدمت هر روز را در شما برگردید و فرائض و احکام مرا که پیش روی شما نهادم ترک روزش بجا آورند و دربانان را بر حسب فرقه‌های ایشان بر هر دروازه نمایند و رفته، خدایان غیر را عبادت کنید، و آنها را سجده نمایند، (قرارداد)، زیرا که داود مرد خدا چنین امر فرموده بود. ۱۵ و ایشان ۲۰ آنگاه ایشان را از زمینی که به ایشان داده‌ام خواهم کند و این از حکمی که پادشاه دربار هر امری و دربار خزانه‌ها به کاهنان و خانه را که برای اسم خود تقدیس نموده‌ام، از حضور خود خواهم لایوان داده بود تجاوز ننمودند. ۱۶ پس تمامی کار سلیمان از روزی افکند و آن را در میان جمیع قوم‌ها ضرب‌المثل و مسخره خواهم که بنیادخانه خداوند نهاده شد تا روزی که تمام گشت، نیکو ساخت. ۲۱ و این خانه که اینقدر رفیع است هرکه از آن بگذرد آراسته شد، و خانه خداوند به اتمام رسید. ۱۷ آنگاه سلیمان به متحیر شده، خواهد گفت: برای چه خداوند به این زمین و به این عصیون جابر و به ایلول که بر کنار دریا در زمین ادم است، خانه چنین عمل نموده است؟ ۲۲ و جواب خواهند داد: چونکه رفت. ۱۸ و حورام کشتیها و نوکرانی را که در دریا مهارت داشتند بیهو خدای پدران خود را که ایشان را از زمین مصر بیرون آورد ترک به دست خادمان خود برای وی فرستاد و ایشان با بندگان سلیمان کردند و به خدایان غیر متمسک شده، آنها را سجده و عبادت به اوفیر رفتند، و چهارصد و پنجاه وزنه طلا از آنجا گرفته، برای نمودند از این جهت تمامی این بلا را بر ایشان وارد آورده است.» سلیمان پادشاه آوردند.

۸ و بعد از انقضای بیست سالی که سلیمان خانه خداوند ۹ و چون ملکه سبا آوازه سلیمان را شنید بامو کب بسیار عظیم و خانه خود را بنا می‌کرد، ۲ سلیمان شهرهایی را که حورام و شترانی که به عطریات و طلای بسیار و سنگهای گرانها بارشده به سلیمان داده بود تعمیر نمود، و بنی اسرائیل را در آنها ساکن بود به اورشلیم آمد، تا سلیمان را به مسائل امتحان کند. و چون گردانید. ۳ و سلیمان به حمات صوبه رفته، آن را تسخیر نمود. ۴ نزد سلیمان رسید با وی از هرچه در دلش بود گفتگو کرد. ۲ و

تو بر این خانه باز شود و بر مکانی که درباره‌اش وعده داده‌ای که شهری که برگزیده‌ای و خانه‌ای که به جهت اسم تو بنا کرده‌ام، اسم خود را در آنجا قرار خواهی داد تا دعایی را که بنده ات به نزد تو دعا نمایند، ۳۵ آنگاه دعا و تضرع ایشان را از آسمان بشنو و سوی این مکان بنماید اجابت کنی. ۲۱ و تضرع بنده ات و قوم حق ایشان را به‌جا آور. ۳۶ «و اگر به تو گناه ورزیده باشد زیرا خود اسرائیل را که به سوی این مکان دعا می‌نماید استماع نما و انسانی نیست که گناه نکند، و بر ایشان غضبناک شده، ایشان را از آسمان مکان سکونت خود بشنو و چون شنیدی عفو فرما. ۲۲ به‌دست دشمنان تسلیم کرده باشی و اسیرکنندگان ایشان، ایشان را «اگر کسی با همسایه خود گناه ورزد و قسم بر او عرضه شود که را به زمین دور بپزند یک ببرند، ۳۷ پس اگر در زمینی که در آن بخورد و او آمده، پیش مذبح تو در این خانه قسم خورد، ۲۳ آنگاه اسیرباشند به خود آمده، بازگشت نمایند و در زمین اسیری خود نزد از آسمان بشنو و عمل نموده، به جهت بندگانت داوری کن و تو تضرع نموده، گویند که گناه کرده و عصیان ورزیده، و شریانه شریان را جزا داده، طریق ایشان را بسر ایشان برسان، و عادلان را رفتارنموده‌ایم، ۳۸ و در زمین اسیری خویش که ایشان را به آن به عادل شمرده، ایشان را به حسب عدالت ایشان جزا بده. ۲۴ «و اسیری برده باشی، به تمامی دل و تمامی جان خود به تو بازگشت هنگامی که قوم تو اسرائیل به سبب گناهایی که به تو ورزیده باشند نمایند، و به سوی زمینی که به پدران ایشان داده‌ای و شهری به حضور دشمنان خود مغلوب شوند، اگر به سوی تو بازگشت که برگزیده‌ای و خانه‌ای که برای اسم تو بنا کرده‌ام دعا نمایند، نموده، به اسم تو اعتراف نمایند و نزد تو در این خانه دعا و تضرع ۳۹ آنگاه از آسمان، مکان سکونت خود، دعا و تضرع ایشان را کنند، ۲۵ آنگاه از آسمان بشنو و گناه قوم خود اسرائیل را ببامرز و بشنو و حق ایشان را بجا آور، و قوم خود را که به تو گناه ورزیده ایشان را به زمینی که به ایشان و به پدران ایشان داده‌ای بازآور. باشند بیامرز. ۴۰ پس الان ای خدای من چشمان تو باز شود و ۲۶ «هنگامی که آسمان بسته شود و به سبب گناهایی که به تو گوشه‌ای تو به دعاهایی که در این مکان کرده شود شنوا باشد. ورزیده باشند باران نبارد، اگر به سوی این مکان دعا کنند و به ۴۱ و حال تو ای یهوه خدا، با تابوت قوت خود به سوی آرامگاه اسم تو اعتراف نمایند و به سبب مصیبتی که به ایشان رسانیده باشی از گناه خویش بازگشت کنند، ۲۷ آنگاه از آسمان بشنو و مقدسات به نیکویی شادمان بشوند ۴۲ ای یهوه خدا روی مسیح گناه بندگانت و قوم خود اسرائیل را ببامرز و راه نیکو را که در آن خود را برنگردان و رحمت‌های بنده خود داود را بیاد آور.»

باید رفت به ایشان تعلیم بده، و به زمین خود که آن را به قوم خویش برای میراث بخشیده‌ای باران بفرست. ۲۸ «اگر در زمین قحطی باشد و اگر وبا یا بادسوم یا یرقان باشد یا اگر ملخ یا کرم باشد و اگر دشمنان ایشان، ایشان را در شهرهای زمین ایشان محاصره نمایند هر بلایی یا هر مرضی که بوده باشد. ۲۹ آنگاه هر دعا و هر استغاثه‌ای که از هر مردی یا از تمامی قوم تو اسرائیل کرده شود که هریک از ایشان بلا و غم دل خود را خواهد دانست، و دستهای خود را به سوی این خانه دراز خواهد کرد. ۳۰ آنگاه از آسمان که مکان سکونت تو باشد بشنو و ببامرز و به هر کس که دل او را می‌دانی به حسب راه‌هایش جزا بده، زیرا که تو به تنهایی عارف قلوب جمیع بنی آدم هستی. ۳۱ تا آن که ایشان در تمامی روزهایی که بروی زمینی که به پدران ما داده‌ای زنده باشند از تو بترسند. ۳۲ «و نیز غریبی که از قوم تو اسرائیل نباشد و به خاطر اسم عظیم تو و دست قوی و بازوی برافراشته تو از زمین بعید آمده باشد، پس چون بیاید و به سوی این خانه دعا نماید، ۳۳ آنگاه از آسمان، مکان سکونت خود، بشنو و موافق هرآنچه آن غریب نزد تو استغاثه نماید به عمل آورتا جمیع قومهای جهان اسم تو را بشناسند و مثل قوم تو اسرائیل از تو بترسند و بدانند که اسم تو بر این خانه‌ای که بنا کرده‌ام نهاده شده است. ۳۴ «اگر قوم تو برای مقاتله با دشمنان خود به راهی که ایشان را فرستاده باشی، بیرون روند و به سوی ذبایح را گنجایش نداشت. ۸ و در آنوقت سلیمان و تمامی اسرائیل

معمول در مقابل محراب افروخته شود. ۲۱ و گلها و چراغها را که تا به ابدساکن شوی بنا نموده‌ام.» ۳ و پادشاه روی خود و انبرها را از طلا یعنی از زر خالص ساخت. ۲۲ و گلگیرها و را برگردانیده، تمامی جماعت اسرائیل را برکت داد، و تمامی کاسه‌ها و قاشقها و مجمرها را از طلای خالص (ساخت)، و جماعت اسرائیل بایستادند. ۴ پس گفت: «یهوه خدای اسرائیل دروازه خانه و درهای اندرونی آن به جهت قدس‌الاقداص و درهای متبرک باد که به دهان خود به پدرم داود وعده داده، و به دست خود آن را بهجا آورده، گفت: ۵ از روزی که قوم خود را از زمین

مصر بیرون آوردم شهری از جمیع اسباط اسرائیل برنگزیدم تا خانه‌ای بنا نمایم که اسم من در آن باشد، و کسی را برنگزیدم تا پیشوای قوم من اسرائیل بشود. ۶ اما اورشلیم را برگزیدم تا اسم من در آنجا باشد و داود را انتخاب نمودم تا پیشوای قوم من اسرائیل بشود. ۷ و در دل پدرم داود بود که خانه‌ای برای اسم یهوه خدای اسرائیل بنا نماید. ۸ اما خداوند به پدرم داود گفت: چون در دل تو بود که خانه‌ای برای اسم من بنا نمایی نیکو کردی که این را در دل خود نهادی. ۹ لیکن تو خانه را بنا نخواهی نمود، بلکه پسر تو که از صلب تو بیرون آید او خانه را برای اسم من بنا خواهد کرد. ۱۰ پس خداوند کلامی را که گفته بود ثابت گردانید و من به جای پدرم داود برخاسته، و بر وفق آنچه خداوند گفته بود برکسی اسرائیل نشستم و خانه را به اسم یهوه خدای اسرائیل بنا نمودم. ۱۱ و تابوت را که عهد خداوند که آن را با بنی اسرائیل بسته بود در آن می باشد در آنجا گذاشتم.» ۱۲ و او پیش مذبح خداوند به حضور تمامی جماعت اسرائیل ایستاده، دستهای خود را برافراشت. ۱۳ زیرا که سلیمان منبر برنجینی را که طولش پنج ذراع، و عرضش پنج ذراع، و بلندیش سه ذراع بود ساخته، آن را در میان صحن گذاشت و بر آن ایستاده، به حضور تمامی جماعت اسرائیل زانو زد و دستهای خود را به سوی آسمان برافراشته، ۱۴ گفت: «ای یهوه خدای اسرائیل! خدایی مثل تو نه در آسمان و نه در زمین می باشد که با بندگان خود که به حضور تو به تمامی دل خویش سلوک می نمایند، عهد و رحمت را نگاه می داری. ۱۵ و آن وعده‌ای را که به بنده خود پدرم داود داده‌ای نگاه داشته‌ای زیرا به دهان خود وعده دادی و به دست خود آن را وفانمودی چنانکه امروز شده است. ۱۶ پس الان ای یهوه خدای اسرائیل با بنده خود پدرم داود آن وعده را نگاه دار که به او داده و گفته‌ای که به حضور من کسی که بر کرسی اسرائیل بنشیند برای تو منقطع نخواهد شد، به شرطی که پسرانت طریقه‌های خود را نگاه داشته، به شریعت من سلوک نمایند چنانکه تو به حضور من رفتار نمودی. ۱۷ و الان ای یهوه خدای اسرائیل کلامی که به بنده خود داود گفته‌ای ثابت بشود. ۱۸ «اما آیا خدا فی الحقیقه در میان آدمیان بر زمین ساکن خواهد شد؟ اینک فلک و فلک الافلاک تو را گنجایش ندارد تا چه رسد به این خانه‌ای که بنا کردم. ۱۹ لیکن ای یهوه خدای من به دعا و تضرع بنده خود توجه نما و استغاثه و دعایی را که بنده ات به حضور تو می کند اجابت فرما. ۲۰ تا آنکه شب و روز چشمان

۵ پس تمامی کاری که سلیمان به جهت خانه خداوند کرد تمام شد، و سلیمان موقوفات پدرش داود را داخل ساخت، و نقره و طلا و سایر آلات آنها را در خزاین خانه خدا گذاشت. ۲ آنگاه سلیمان مشایخ اسرائیل و جمیع روسای اسباط و سروران آبای بنی اسرائیل را در اورشلیم جمع کرد تا تابوت عهد خداوند را از شهر داود که صهیون باشد، برآورند. ۳ و جمیع مردان اسرائیل در عید ماه هفتم نزد پادشاه جمع شدند. ۴ پس جمیع مشایخ اسرائیل آمدند و لایوان تابوت را برداشتند. ۵ و تابوت و خیمه اجتماع و همه آلات مقدس را که در خیمه بود برآوردند، و لایوان کهنه آنها را برداشتند. ۶ و سلیمان پادشاه و تمامی جماعت اسرائیل که نزدی جمع شده بودند پیش تابوت ایستادند، و آنقدر گوسفند و گاو ذبح کردند که به شماره و حساب نمی آمد. ۷ و کاهنان تابوت عهد خداوند را به مکانش در محراب خانه، یعنی در قدس‌الاقداص زیر بالهای کرویوان درآوردند. ۸ و کرویوان بالهای خود را بر مکان تابوت پهن می کردند و کرویوان تابوت و عصاهایش را از بالامی پوشانیدند. ۹ و عصاها ایقدر دراز بود که سرهای عصاها از تابوت پیش محراب دیده می شد، اما از بیرون دیده نمی شد، و تا امروز در آنجا است. ۱۰ و در تابوت چیزی نبود سواى آن دو لوح که موسی در حوریب در آن گذاشت وقتی که خداوند با بنی اسرائیل در حین بیرون آمدن ایشان از مصر عهد بست. ۱۱ و واقع شد که چون کاهنان از قدس بیرون آمدند (زیرا همه کاهنانی که حاضر بودند بدون ملاحظه نوبتهای خود خویش را تقدیس کردند. ۱۲ و جمیع لایوانی که مغنی بودند یعنی آساف و هیمان و یدوتون و پسران و برادران ایشان به کتان نازک ملیس شده، با سنجها و بربطها و عودها به طرف مشرق مذبح ایستاده بودند، و با ایشان صدو بیست کاهن بودند که کرنا می نواختند). ۱۳ پس واقع شد که چون کرنا نوازان و مغنیان مثل یک نفره یک آواز در حمد و تسبیح خداوند به صدآآمدند، و چون با کرناها و سنجها و سایر آلات موسیقی به آواز بلند خواندند و خداوند را حمد گفتند که او نیکو است زیرا که رحمت او تا ابد الابد است، آنگاه خانه یعنی خانه خداوند از ابر پر شد. ۱۴ و کاهنان به سبب ابر نتوانستند برای خدمت بایستند زیرا که جلال یهوه خانه خدا را پر کرده بود.

۶ آنگاه سلیمان گفت: «خداوند فرموده است که در تاریکی غلیظ ساکن می شوم. ۲ اما من خانه‌ای برای سکونت تو و مکانی

وما چوب از لبنان به قدر احتیاج تو خواهیم برید، و آنها را بسته نمود، و آن را که به طرف راست بود یاکین و آن را که به طرف ساخته، بروی دریا به یافا خواهیم آورد و تو آن را به اورشلیم خواهی چپ بود بوعز نام نهاد.

۱۷ پس سلیمان تمامی مردان غریب را که در زمین اسرائیل بودند، بعد از شماری که پدرش داود آنها را شمرده بود شمرد، و صد و پنجاه و سه هزار و ششصد نفر از آنها یافت شدند. ۱۸ و از ایشان هفتاد هزار نفر برای حمل بارها و هشتاد هزار نفر برای بریدن چوب در کوهها و سه هزار و شصت نفر برای نظارت تا از مردم کار بگیرند، تعیین نمود.

۳ و سلیمان شروع کرد به بنا نمودن خانه خداوند در اورشلیم بر کوه موریا، جایی که (خداوند) بر پدرش داود ظاهر شده بود، جایی که داود در خرمنگاه ارنون بیوسی تعیین کرده بود. ۲ و در روز دوم ماه دوم از سال چهارم سلطنت خود به بنا کردن شروع نمود. ۳ و این است اساس هایی که سلیمان برای بنا نمودن خانه خدا نهاد: طولش به ذراعها برحسب پیمایش اول شصت ذراع و عرضش بیست ذراع، ۴ و طول رواقی که پیش خانه بود مطابق عرض خانه بیست ذراع، و بلندیش صد و بیست ذراع و اندرونش رابه طلای خالص پوشانید. ۵ و خانه بزرگ را به چوب صنوبر پوشانید و آن را به زر خالص پوشانید، و بر آن درختان خرما و رشته‌ها نقش نمود. ۶ و خانه را به سنگهای گرانبها برای زیبایی مرصع ساخت، و طلای آن طلای فروایم بود. ۷ و تیرها و آستانه‌ها و دیوارها و درهای خانه را به طلا پوشانید و بر دیوارها کرویان نقش نمود. ۸ و خانه قدس الاقداس را ساخت که طولش موافق عرض خانه بیست ذراع، و آن را به عرضش بیست ذراع بود، و در آن به زر خالص به مقدار ششصدوزنه پوشانید. ۹ و وزن میخها پنجاه مثقال طلا بود، و بالاخانه‌ها را به طلا پوشانید. ۱۰ و در خانه قدس الاقداس دو کروی مجسمه کاری ساخت و آنها را به طلا پوشانید. ۱۱ و طول بالهای کروی بیست ذراع بود که بال یکی پنج ذراع بود، به دیوار خانه می‌رسید و بال دیگرش پنج ذراع بود، به بال کروی دیگر می‌خورد. ۱۲ و بال کروی دیگر پنج ذراع بود، به دیوار خانه می‌رسید و بال دیگرش پنج ذراع بود، به بال کروی دیگر ملصق می‌شد. ۱۳ و بالهای این کروی به قدر بیست ذراع پهن می‌بود و آنها بر پایه‌های خود ایستاده بودند، و رویهای آنها به سوی اندرون خانه می‌بود. ۱۴ و حجاب راز آسمانجویی و ارغوان و قرمز و کتان نازک ساخت، و کروی بر آن نقش نمود. ۱۵ و پیش خانه دو ستون ساخت که طول آنها سی و پنج ذراع بود و تاجی که بر سر هر یکی از آنها بود پنج ذراع بود. ۱۶ و رشته‌ها مثل آنهایی که در محراب بود ساخته، آنها را بر سر ستونها نهاد و صد انار ساخته، بر رشته‌ها گذاشت. ۱۷ و ستونها را پیش هیکل یکی به‌دست راست، و دیگری به طرف چپ برپا نمودند، و چراغهای آنها را از طلای خالص تا برحسب

دوم تواریخ

۲ و سلیمان قصد نمود که خانه‌ای برای اسم یهوه و خانه‌ای به

جهت سلطنت خودش بنا نماید. ۲ و سلیمان هفتاد هزار نفر برای

۱ و سلیمان پسر داود در سلطنت خود قوی شد و یهوه خدایش حمل بارها، و هشتاد هزار نفر برای بریدن چوب درکوهها، و سه

با وی می‌بود و او را عظمت بسیار بخشید. ۲ و سلیمان تمامی هزار و ششصد نفر برای نظارت آنهاشمرد. ۳ و سلیمان نزد حورام،

اسرائیل و سرداران هزاره وصده و داوران و هر رئیس را که در پادشاه صور فرستاده، گفت: «چنانکه با پدرم داود رفتار نمودی

تمامی اسرائیل بود از روسای خاندانهای آبا خواند. ۳ و سلیمان با و چوب سرو آزاد برایش فرستادی تا خانه‌ای به جهت سکونت

تمامی جماعت به مکان بلندی که در جبعون بود رفتند زیرا خیمه خویش بنا نمایند، (همچنین با من رفتارنما). ۴ اینک من خانه‌ای

اجتماع خدا که موسی بنده خداوند آن را در بیابان ساخته بود برای اسم یهوه خدای خود بنا می‌نمایم تا آن را برای او تقدیس

در آنجا بود. ۴ لیکن داود تابوت خدا را از قریه یعاریم به‌جایی که کنم و یخور معطر در حضور وی بسوزانم، و به جهت نان تقدمه

داود برایش مهیا کرده بود بالاآورد و خیمه‌ای برایش در اورشلیم برپا دایمی و قریانی های سوختنی صبح وشام، و به جهت سبت‌ها و

نمود. ۵ و مذبح برنجینی که بصلئیل بن اوری این حورساخته بود، غره‌ها و عیدهای یهوه خدای ما زیرا که این برای اسرائیل فریضه‌ای

در آنجا پیش مسکن خداوند ماند و سلیمان و جماعت نزد آن ابدی است. ۵ و خانه‌ای که من بنا می‌کنم عظیم است، زیرا که

مسالت نمودند. ۶ پس سلیمان به آنجا نزد مذبح برنجینی که در خدای ما از جمیع خدایان عظیم ترمی باشد. ۶ و کیست که

خیمه اجتماع بود به حضور خداوند برآمده، هزارقربانی سوختنی بر خانه‌ای برای او تواندساخت؟ زیرا فلک و فلک الافلاک گنجایش

آن گذارند. ۷ در همان شب خدا به سلیمان ظاهر شد و او را راندارد؛ و من کیستم که خانه‌ای برای وی بنا نمایم؟ نی بلکه

گفت: «آنچه را که به تو بدهم طلب نما.» ۸ سلیمان به خدا برای سوزانیدن بخور در حضور وی. ۷ و حال کسی را برای من

گفت: «تو به پدرم داود احسان عظیم نمودی و مرا به‌جای او بفرست که در کار طلا و نقره و برنج و آهن و ارغوان و قرمز و

پادشاه ساختی. ۹ حال‌ای یهوه خدا به وعده خود که به پدرم آسمانجویی ماهرو در صنعت نقاشی دانا باشد، تا با صنعتگرانی

داوددادی وفا نما زیرا که تو مرا بر قومی که مثل غبار زمین کشند که نزد من در یهودا و اورشلیم هستند که پدر من داودایشان را

پادشاه ساختی. ۱۰ الان حکمت و معرفت را به من عطا فرما تا به حاضر ساخت، باشد. ۸ و چوب سروآراد و صنوبر و چوب صندل

حضور این قوم خروج و دخول نمایم زیرا کیست که این قوم عظیم برای من از لبنان بفرست، زیرا بندگان تو را می‌دانم که در بریدن

تو را داوری تواند نمود؟» ۱۱ خدا به سلیمان گفت: «چونکه این چوب لبنان ماهرند و اینک بندگان من با بندگان تو خواهند بود. ۹

در خاطر تو بود و دولت و توانگری و حشمت و جان دشمنان را تا چوب فراوان برای من مهیاسازند زیرا خانه‌ای که من بنا می‌کنم

نظلبیدی و نیز طول ایام را نخواستی بلکه به جهت خود حکمت و عظیم و عجیب خواهد بود. ۱۰ و اینک به چوب بران که این

معرفت رادرخواست کردی تا بر قوم من که تو را بر سلطنت ایشان چوب را می‌برند، من بیست هزار کر گندم کوبیده شده، و بیست

نصب نموده‌ام داوری نمایی. ۱۲ لهنذاحکمت و معرفت به تو هزار کر جو و بیست هزاربت شراب و بیست هزار بت روغن برای

بخشیده شد و دولت و توانگری و حشمت را نیز به تو خواهم داد بندگان تو خواهم داد. ۱۱ و حورام پادشاه صور مکتوب جواب

که پادشاهانی که قبل از تو بودند مثل آن را نداشتند و بعد از تو نیز داده، آن را نزد سلیمان فرستاد که «چون خداوند قوم خود را

مثل آن را نخواهند داشت.» ۱۳ پس سلیمان از مکان بلندی که دوست می‌دارد از این جهت تو را به پادشاهی ایشان نصب نموده

در جبعون بود ازحضور خیمه اجتماع به اورشلیم مراجعت کرد است.» ۱۲ و حورام گفت: «متبارک باد یهوه خدای اسرائیل که

ویر اسرائیل سلطنت نمود. ۱۴ و سلیمان اراهه‌ها و سواران جمع آفریننده آسمان و زمین می‌باشد، زیرا که به داودپادشاه پسری حکیم

کرده، هزار و چهارصد اراهه و دوازده هزار سوار داشت، و آنها و صاحب معرفت و فهم بخشیده است تا خانه‌ای برای خداوند و

را در شهرهای اراهه‌ها و نزد پادشاه دراورشلیم گذاشت. ۱۵ و خانه‌ای برای سلطنت خودش بنا نماید. ۱۳ و الان حورام را که

پادشاه نقره و طلا را دراورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل مردی حکیم و صاحب فهم از کسان پدر من است فرستادم. ۱۴

چوب افراغ که در همواری است فراوان ساخت. ۱۶ و اسبهای او و پسرزنی از دختران دان است، و پدرش مرد صوری بود و به‌کار

سلیمان از مصر آورده می‌شد، و تاجران پادشاه دسته های آنها را طلا و نقره و برنج و آهن و سنگ و چوب و ارغوان و آسمانجویی و

می‌خریدند هر دسته را به قیمت معین. ۱۷ و یک اراهه را به قیمت کتان نازک وقرمز و هر صنعت نقاشی و اختراع همه اختراعات

ششصد مقلال نقره از مصر بیرون می‌آوردند و می‌رسانیدند و یک ماهر است، تا برای او با صنعتگران توو صنعتگران آقایم پدرت

اسب را به قیمت صد و پنجاه، و همچنین برای جمیع پادشاهان داود کاری معین بشود. ۱۵ پس حال آقایم گندم و جو و روغن

حتیان و پادشاهان ارام به توسط آنها بیرون می‌آوردند. و شراب راکه ذکر نموده بود، برای بندگان خود بفرستد. ۱۶

خداوند به دست یحییٰ جرشونی داد. ۹ آنگاه قوم از آن رو که به نیز مطیع سلیمان پادشاه شدند. ۲۵ و خداوند سلیمان را در نظر خوشی دل هدیه آورده بودند شاد شدند زیرا به دل کامل هدایای تمام اسرائیل بسیار بزرگ گردانید و او را جلالی شاهانه داد که به تبرّعی برای خداوند آوردند و داود پادشاه نیز بسیار شاد و مسرور هیچ پادشاه اسرائیل قبل از او داده نشده بود. ۲۶ پس داود بن شد. ۱۰ و داود به حضور تمامی جماعت خداوند را متبارک یسی بر تمامی اسرائیل سلطنت نمود. ۲۷ و مدت سلطنت او بر خواند و داود گفت: «ای یهوه خدای پدر ما اسرائیل تو از ازل تا اسرائیل چهل سال بود، اما در خیزون هفت سال سلطنت کرد و به ابد متبارک هستی. ۱۱ و ای خداوند عظمت و جبروت و در اورشلیم سی و سه سال پادشاهی کرد. ۲۸ و در پیری نیکو از جلال و قوت و کبریا از آن تو است زیرا هر چه در آسمان و زمین عمر و دولت و حشمت سیر شده، وفات نمود و پسرش سلیمان به است از آن تو می باشد. و ای خداوند ملکوت از آن تو است و جایش پادشاه شد. ۲۹ و اینک امور اول و آخر داود پادشاه در تو بر همه سر و متعال هستی. ۱۲ و دولت از تو می آید و تو بر سیفر اخبار سموئیل رای و اخبار ناتان نبی و اخبار جاد رای، ۳۰ همه حاکمی، و کبریا و جبروت در دست تو است و عظمت با تمامی سلطنت و جبروت او و روزگاری که بر وی و بر اسرائیل و دادن و قوت بخشیدن به همه کس در دست تو است. ۱۳ و الآن بر جمیع ممالک آن اراضی گذشت، مکتوب است.

ای خدای ما تو را حمد می گویم و اسم مجید تو را تسبیح می خوانیم. ۱۴ لیکن من کیستم و قوم من کیستند که قابلیت داشته باشیم که به خوشی دل ایظور هدایا بیاوریم؟ زیرا که همه این چیزها از آن تو است و از دست تو به تو داده ایم. ۱۵ زیرا که ما مثل همه اجداد خود به حضور تو غریب و نزیل می باشیم و ایام ما بر زمین مثل سایه است و هیچ دوام ندارد. ۱۶ ای یهوه خدای ما تمامی این اموال که به جهت ساختن خانه برای اسم قدوس تو مهیا ساخته ایم، از دست تو و تمامی آن از آن تو می باشد. ۱۷ و می دانم ای خدایم که دلها را می آزمایی و استقامت را دوست می داری و من به استقامت دل خود همه این چیزها را به خوشی دادم و الآن قوم تو را که اینجا حاضرند دیدم که به شادمانی و خوشی دل هدایا برای تو آوردند. ۱۸ ای یهوه خدای پدران ما ابراهیم و اسحاق و اسرائیل این را همیشه در تصور فکریهای دل قوم خود نگاه دار و دلهای ایشان را به سوی خود ثابت گردان. ۱۹ و به پسر من سلیمان دل کامل عطا فرما تا اوامر و شهادت و فرایض تو را نگاه دارد، و جمیع این کارها را به عمل آورد و هیکل را که من برای آن تدارک دیدم بنا نماید.» ۲۰ پس داود به تمامی جماعت گفت: «یهوه خدای خود را متبارک خوانید.» و تمامی جماعت یهوه خدای پدران خویش را متبارک خوانده، به رو افتاده، خداوند را سجده کردند و پادشاه را تعظیم نمودند. ۲۱ و در فردای آن روز برای خداوند ذبایح ذبح کردند و قربانی های سوختنی برای خداوند گذرانیدند یعنی هزار گاو و هزار قوچ و هزار بره با هدایای ریختنی و ذبایح بسیار به جهت تمامی اسرائیل. ۲۲ و در آن روز به حضور خداوند به شادی عظیم اکل و شرب نمودند، و سلیمان پسر داود را دوباره به پادشاهی نصب نموده، او را به حضور خداوند به ریاست و صادوق را به کهانت مسح نمودند. ۲۳ پس سلیمان بر کرسی خداوند نشست، به جای پدرش داود پادشاهی کرد و کامیاب شد و تمامی اسرائیل او را اطاعت کردند. ۲۴ و جمیع سروران و شجاعان و همه پسران داود پادشاه

۲۸ و داود جمیع رؤسای اسرائیل را از رؤسای اسباط و رؤسای فرقه‌هایی که پادشاه را خدمت می‌کردند و رؤسای هزاره و رؤسای صده و نظران همه اندوخته‌ها و اموال پادشاه و پسرانش را با خواجه سرایان و شجاعان و جمیع مردان جنگی در اورشلیم جمع کرد. ۲ پس داود پادشاه برپا ایستاده، گفت: «ای برادرانم و ای قوم من! مرا بشنوید! من اراده داشتم خانه‌ای که آرامگاه تابوت عهد خداوند و پای‌انداز پایهای خدای ما باشد بنا نمایم، و برای بنای آن تدارک دیده بودم. ۳ لیکن خدا مرا گفت: تو خانه‌ای به جهت اسم من بنا نخواهی نمود، زیرا مرد جنگی هستی و خون ریخته‌ای. ۴ لیکن یهوه خدای اسرائیل مرا از تمامی خاندان پدرم برگزیده است که بر اسرائیل تا ابد پادشاه بشوم، زیرا که یهودا را برای ریاست اختیار کرد و از خاندان یهودا خاندان پدر مرا و از فرزندان پدرم مرا پسند کرد تا مرا بر تمامی اسرائیل به پادشاهی نصب نماید. ۵ و از جمیع پسران من (زیرا خداوند پسران بسیار به من داده است)، پسر سلیمان را برگزیده است تا بر کرسی سلطنت خداوند بر اسرائیل بنشیند. ۶ و به من گفت: پسر تو سلیمان، او است که خانه مرا و صحن‌های مرا بنا خواهد نمود، زیرا که او را برگزیده‌ام تا پسر من باشد و من پدر او خواهم بود. ۷ و اگر او به جهت بجا آوردن فریاض و احکام من مثل امروز ثابت بماند، آنگاه سلطنت او را تا به ابد استوار خواهم گردانید. ۸ پس الآن در نظر تمامی اسرائیل که جماعت خداوند هستند و به سمع خدای ما متوجه شده، تمامی اوامر یهوه خدای خود را بطلیبید تا این زمین نیکو را به تصرف آورده، آن را بعد از خودتان به پسران خویش تا به ابد به ارثیت واگذارید. ۹» و تو ای پسر من سلیمان خدای پدر خود را بشناس و او را به دل کامل و به ارادت تمام عبادت نما زیرا خداوند همه دلها را تقشیش می‌نماید و هر تصور فکرها را ادراک می‌کند؛ و اگر او را طلب نمایی، او را خواهی یافت؛ اما اگر او را ترک کنی، تو را تا به ابد دور خواهد انداخت. ۱۰ حال با حذر باش زیرا خداوند تو را برگزیده است تا به خانه‌ای به جهت مقدّس او بنا نمایی. پس قوی شده، مشغول باش.» ۱۱ و داود به پسر خود سلیمان نمونه رواق و خانه‌ها و خزاین و بالاخانه‌ها و حُجره‌های اندرونی آن و خانه کرسی رحمت، ۱۲ و نمونه هر آنچه را که از روح به او داده شده بود، برای صحن‌های خانه خداوند و برای همه حجره‌های گرداگردش و برای خزاین خانه خدا و خزاین موقوفات داد. ۱۳ و برای فرقه‌های کاهنان و لایوان و برای تمامی کار خدمت خانه خداوند و برای همه اسباب خدمت خانه خداوند. ۱۴ و از طلا به وزن برای همه آلات طلا به جهت هر نوع خدمتی و از نقره به وزن برای همه آلات نقره به جهت هر نوع خدمتی. ۱۵ و طلا را به وزن به جهت شمعدانهای طلا و چراغهای آنها به جهت هر شمعدان و

۲۹ و داود پادشاه به تمامی جماعت گفت: «پسر سلیمان که خدا او را به تنهایی برای خود برگزیده، جوان و لطیف است و این مُهمّ عظیمی است زیرا که هیکل به جهت انسان نیست بلکه برای یهوه خدا است. ۲ و من به جهت خانه خدای خود به تمامی قوتم تدارک دیده‌ام، طلا را به جهت چیزهای طلایی و نقره را برای چیزهای نقره‌ای و برنج را به جهت چیزهای برنجین و آهن را برای چیزهای آهنین و چوب را به جهت چیزهای چوبین و سنگ را جرز و سنگهای ترصیع و سنگهای سیاه و سنگهای رنگارنگ و هر قسم سنگ گرانها و سنگ مرمر فراوان. ۳ و نیز چونکه به خانه خدای خود رغبت داشتم و طلا و نقره از اموال خاص خود داشتم، آن را علاوه بر هر آنچه به جهت خانه قدّس تدارک دیدم برای برای خانه خدای خود دادم. ۴ یعنی سه هزار وزنه طلا از طلای اُفیر و هفت هزار وزنه نقره خالص به جهت پوشانیدن دیوارهای خانه‌ها. ۵ طلا را به جهت چیزهای طلا و نقره را به جهت چیزهای نقره و به جهت تمامی کاری که به دست صنعتگران ساخته می‌شود. پس کیست که به خوشی دل خوشترن را امروز برای خداوند وقف نماید؟» ۶ آنگاه رؤسای خاندانهای آبا و رؤسای اسباط اسرائیل و سرداران هزاره و صده با نظران کارهای پادشاه به خوشی دل هدایا آوردند. ۷ و به جهت خدمت خانه خدا پنج هزار وزنه و ده هزار درهم طلا و ده هزار وزنه نقره و هجده هزار وزنه برنج و صد هزار وزنه آهن دادند. ۸ و هر کس که سنگهای گرانها نزد او یافت شد، آنها را به خزانه خانه

و به طرف غربی فروار برای جاده سریالا چهار نفر و برای فروار دو و رئیس ششم برای ماه ششم عیرا ابن عقیب تقوعی بود و در فرقه نفر. ۱۹ اینها فرقه های دربانان از بنی قورح و از بنی مراری بودند. او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۰ و رئیس هفتم برای ماه هفتم ۲۰ و اما از لایوان آخیا بر خزانه خانه خدا و بر خزانه موقوفات حالص قلوئی از بنی افرایم بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بود. ۲۱ و اما بنی لادان: از پسران لادان جرشونی رؤسای خاندان بودند. ۱۱ و رئیس هشتم برای ماه هشتم سبکای خوشاتی از آبای لادان یحییلی جرشونی. ۲۲ پسران یحییلی زیتام و بردارش زارحیان بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۲ و یوئیل بر خزانه خانه خداوند بودند. ۲۳ از عمرامیان و از یصهاریان رئیس نهم برای ماه نهم آبعزرت عتاتوی از بنی بنیامین بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۳ و رئیس دهم برای ناظر خزانه ها بود. ۲۵ و از بردارانش بنی الهازار، پسرش رَحَبیا و پسرش آشعیا و پسرش یورام و پسرش زکری و پسرش شلومیت. ۲۶ چهار هزار نفر بودند. ۱۴ و رئیس یازدهم برای ماه یازدهم بنیای این شلومیت و بردارانش بر جمیع خزائن موقوفاتی که داود پادشاه فرعاتونی از بنی افرایم بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر وقف کرده بود و رؤسای آبا و رؤسای هزاره ها و صده ها و سرداران بودند. ۱۵ و رئیس دوازدهم برای ماه دوازدهم خلدای نطوفاتی از لشکر بودند. ۲۷ از جنگها و غنیمت ها وقف کردند تا خانه بنی عنتیئیل و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۶ و اما خداوند را تعمیر نمایند. ۲۸ و هر آنچه سموئیل رابی و شاول بن رؤسای اسباط بنی اسرائیل: رئیس رؤیینان الهازار بن زکری، و رئیس قیس و آبیرین نیز و یوآب بن صرُویه وقف کرده بودند و هر چه هر شمعونیان شَفَطِیا ابن معکَه. ۱۷ و رئیس لایوان عَسَبِیا ابن قَمُوئیل کس وقف کرده بود زیر دست شلومیت و بردارانش بود. ۲۹ و از و رئیس بنی هارون صادق. ۱۸ و رئیس یهودا آیهو از بردارن داود یصهاریان کتیا و پسرانش برای اعمال خارجه اسرائیل صاحبان و رئیس یساکار عَمَرِی ابن میکائیل. ۱۹ و رئیس زبولون یشمعیا ابن منصب و داروان بودند. ۳۰ و از خیرونیان حَسَبِیا و بردارانش هزار عویدیا و رئیس نفتالی یریموت بن عزریئیل. ۲۰ و رئیس بنی افرایم و هفتصد نفر مردان شجاع به آن طرف اَرْدُن به سمت مغرب هوشع بن عزریا و رئیس نصف سبط مَنَسِی یوئیل بن فدایا. ۲۱ و به جهت هر کار خداوند و به جهت خدمت پادشاه بر اسرائیل رئیس نصف سبط مَنَسِی در جلعاد یُدو ابن زکریا و رئیس بنیامین گماشته شده بودند. ۳۱ از خیرونیان: بر حسب انساب آبابی یعیسیئیل بن آبیر. ۲۲ و رئیس دان عزریئیل بن یروحام. اینها رؤسای ایشان بریا رئیس خیرونیان بود و در سال چهلم سلطنت داود طلیبه اسباط اسرائیل بودند. ۲۳ و داود شماره کسانی که بیست ساله و شدند و در میان ایشان مردان شجاع در یعزیر جلعاد یافت شدند. کمتر بودند، نگرفت زیرا خداوند وعده داده بود که اسرائیل را مثل ۳۲ و از بردارانش دو هزار و هفتصد مرد شجاع و رئیس آبا بودند. ستارگان آسمان کثیر گرداند. ۲۴ و یوآب بن صرُویه آغاز شمردن پس داود پادشاه ایشان را بر رؤیینان و جادیان و نصف سبط شد و شماره آنها در دفتر اخبار ایام پادشاه ثبت نشد. ۲۵ و ناظر انبارهای پادشاه عَرْمُوت بن عدیئیل بود و ناظر انبارهای مزرعه ها که در شهر ها و در دهات و در قلعه ها بود، یهوناتان بن عزریا بود. ۲۶ و ناظر عملجات مزرعه ها که کار زمین می کردند، عزری این کلوب بود. ۲۷ و ناظر تاکستانها شمعی راماتی بود و ناظر محصول تاکستانها و انبارهای شراب زبیدی شِفماتی بود. ۲۸ و ناظر درختان زیتون و افراغ که در همواری بود بعل حانان جدیری بود و ناظر انبارهای روغن یوآش بود. ۲۹ و ناظر رمه هایی که در شارون می چریدند شَطرای شارونی بود. و ناظر رمه هایی که در وادیها بودند شافاط بن عدلائی بود. ۳۰ و ناظر شتران عوئیل اسمعیلی بود و ناظر الاغها یحیدای میروئوتی بود. ۳۱ و ناظر گله ها یازیز هاجری بود. جمیع اینان ناظران اندوخته های داود پادشاه بودند. ۳۲ و یهوناتان عموی داود مشیر و مرد دانا و فقیه بود و یحییئیل بن حکمونی همراه پسران پادشاه بود. ۳۳ اخیئوئیل مشیر پادشاه و حوشای آرکی دوست پادشاه بود. ۳۴ و بعد از اخیئوئیل بیست و چهار هزار نفر بودند. ۸ و رئیس پنجم برای ماه پنجم شَمُهوت یرزاحی بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۹

خَبْرُون بريا و دومين آمريا و سومين يحيزييل و چهارمين يقمعام. و برادران او دوازده نفر. ۲۰ و سيزدهم براي شُويائيل و پسران و ۲۴ از بني عَزَّيْيل ميكا و از بني ميكا شامير. ۲۵ و برادر ميكا برادران او دوازده نفر. ۲۱ و چهاردهم براي مَتَّيَا و پسران و برادران يَشِيَا و از بني يَشِيَا زكريا. ۲۶ و از بني مَراري مَحلي و مُوشي و او دوازده نفر. ۲۲ و پانزدهم براي يريموت و پسران و برادران او پسر يَعْزِيائِئُو. ۲۷ و از بني مَراري پسران يعزيا بَنُو و شُوهم و زَكُّور دوازده نفر. ۲۳ و شانزدهم براي خَننِيَا و پسران و برادران او دوازده و عبري. ۲۸ و پسر مَحلي اَلعازار و او را فرزند ي تَبود. ۲۹ و ۲۴ و هفدهم براي يَشعاشاه و پسران و برادران او دوازده نفر. اما قَيْس، از بني قَيْس يَرَحْمِيئِيل، ۳۰ و از بني مُوشي مَحلي و ۲۵ و هجدهم براي خَنانِي و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۶ و عاذر و يريموت. اينان بر حسب خاندان آباي ايشان بني لاوي نوزدهم براي مَلوئي و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۷ و بيستم مي باشند. ۳۱ ايشان نيز مثل برادران خود بني هارون به حضور داود پادشاه و صادق و اَخيمَلِك و رُوَساي آباي كَهَنَه و لاويان قرعه انداختند يعني خاندانهاي آباي برادر بزرگتر برابر خاندانهاي براي جَدَلتِي و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۰ و بيست و سوم براي مَحزِيوت و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۱ و بيست و چهارم براي رُوَممَتِي عَزَر و پسران و برادران او دوازده نفر.

۲۵ و داود و سرداران لشكر بعضي از پسران آساف و هيمان و يَدُوئُون را به جهت خدمت جدا ساختند تا با بريط و عود و سنج نبوت نمايند؛ و شماره آناني كه بر حسب خدمت خود به كار مي پرداختند اين است: ۲ و اما از بني آساف، زَكُّور و يوسف و تَننِيَا و اَشْرَثِيَلَه پسران آساف زير حكم آساف بودند كه بر حسب فرمان پادشاه نبوت مي نمود. ۳ و از يَدُوئُون، پسران يَدُوئُون جَدَلِيَا و صَرِي و اَشعِيَا و خَشَبِيَا و مَتَّيَا شش نفر زير حكم پدر خويش يَدُوئُون با بريطها بودند كه با حمد و تسبيح خداوند نبوت مي نمود. ۴ و از هيمان، پسران هيمان بَنِيَا و مَتَّيَا و عَزَّيْيل و شَبُوئِيل و يريموت و خَننِيَا و خَنانِي و اَلِيائَه و جَدَلتِي و رُوَممَتِي عَزَر و يَشعاشاه و مَلوئي و هُوَتير و مَحزِيوت. ۵ جميع اينها پسران هيمان بودند كه در كلام خدا به جهت برافراشتن بوق را يي پادشاه بود. و خدا به هيمان چهارده پسر و سه دختر داد. ۶ جميع اينها زير فرمان پدران خويش بودند تا در خانه خداوند با سنج و عود و بريط بسرايند و زير دست پادشاه و آساف و يَدُوئُون و هيمان به خدمت خانه خدا بپردازند. ۷ و شماره ايشان با برادران ايشان كه سرايند را به جهت خداوند آموخته بودند، يعني همه كسان ماهر دوپست و هشتاد و هشت نفر بودند. ۸ و براي وظيفه هاي خود كوچك با بزرگ و معلم با تلميذ علي السويه قرعه انداختند. ۹ پس قرعه اول بني آساف براي يوسف بيرون آمد. و قرعه دوم براي جَدَلِيَا و او و برادرانش و پسرانش دوازده نفر بودند. ۱۰ و سوم براي زَكُّور و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۱ و چهارم براي يصري و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۲ و پنجم براي تَننِيَا و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۳ و ششم براي بَنِيَا و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۴ و هفتم براي يَشْرِيئِيلَه و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۵ و هشتم براي اِشعِيَا و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۶ نهم براي مَتَّيَا و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۷ و دهم براي شيمعي و پسران او و برادران او دوازده نفر. ۱۸ و يازدهم براي عَزَّزِيل و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۹ و دوازدهم براي خَشَبِيَا و پسران

۲۶ و اما فرقه هاي دربانان: پس از قُوْرَحِيان مَشَلَمِيَا ابن قُوْرِي كه از بني آساف بود. ۲ و مَشَلَمِيَا را پسران بود. نخست زاده اش زكريا و دوم يدبعيئيل و سوم زَبْدِيَا و چهارم بَنِيئِيل. ۳ و پنجم عِيلام و ششم يهوحنان و هفتم اَلِهُوَعِيانِيَا. ۴ و عُوييد اَدُوْم را پسران بود: نخست زاده اش، شَمَعِيَا و دوم يَهُوزاباد و سوم يوآخ و چهارم ساكار و پنجم تَننِييل. ۵ و ششم عَمَّيئِيل و هفتم يَسَاكار و هشتم فَعَلتاي زيرا خدا او را برکت داده بود. ۶ و براي پسرش شَمَعِيَا پسراني كه بر خاندان آباي خويش تسلط يافتند، زاييده شدند زيرا كه ايشان مردان قوي شجاع بودند. ۷ پسران شَمَعِيَا عَننِي و زَقائِيل و عُوييد و اَلزَاباد كه برادران او مردان شجاع بودند و اَلهُو و سَمَكِيَا. ۸ جميع اينها از بني عُوييد اَدُوْم بودند و ايشان با پسران و برادران ايشان در قوت خدمت مردان قابل بودند يعني شصت و دو نفر (از اولاد) عُوييد اَدُوْم. ۹ و مَشَلَمِيَا هجده نفر مردان قابل از پسران و برادران خود داشت. ۱۰ و حُوَسَه كه از بني مَراري بود پسران داشت كه شمري رئيس ايشان بود زيرا اگر چه نخست زاده نبود، پدرش او را رئيس ساخت. ۱۱ و دوم جَلقِيَا و سوم طَبَلِيَا و چهارم زكريا و جميع پسران و برادران حُوَسَه سيزده نفر بودند. ۱۲ و به اينان يعني به رُوَساي ايشان فرقه هاي دربانان داده شد و وظيفه هاي ايشان مثل برادران ايشان بود تا در خانه خداوند خدمت نمايند. ۱۳ و ايشان از كوچك و بزرگ بر حسب خاندان آباي خويش براي هر دوازده قرعه انداختند. ۱۴ و قرعه شرقي به شَلَمِيَا افتاد و بعد از او براي پسرش زكريا كه مُشِير دانا بود، قرعه انداختند و قرعه او به سمت شمال بيرون آمد. ۱۵ و براي عُوييد اَدُوْم (قرعه) جنوبي و براي پسرانش (قرعه) بيت المال. ۱۶ و براي شَقِيم و حُوَسَه قرعه مغربي نزد دروازه شَلَكْت در جاده اي كه سر بالا مي رفت و محرس اين مقابل محرس آن بود. ۱۷ و به طرف شرقي شش نفر از لاويان بودند و به طرف شمال هر روزه چهار نفر و به طرف جنوب هر روزه چهار نفر و نزد بيت المال جفت جفت. ۱۸

مقدس یهوه خدای خویش را بنا نماید تا تابوت عهد خداوند و منصب ایشان به طرف بنی هارون بود تا خانه خداوند را خدمت آلات مقدس خدا را به خانه ای که به جهت اسم یهوه بنا می شود درآورد.»

۲۳ و چون داود پیر و سالخورده شد، پسر خود شلیمان را به پادشاهی اسرائیل نصب نمود. ۲ و تمامی سروران اسرائیل و کاهنان و لاویان را جمع کرد. ۳ و لاویان از سی ساله و بالاتر شمرده شدند و عدد ایشان بر حسب سرهای مردان ایشان، سی و هشت هزار بود. ۴ از ایشان بیست و چهار هزار به جهت نظارت عمل خانه خداوند و شش هزار سروران و داوران بودند. ۵ و چهار هزار دربانان و چهار هزار نفر بودند که خداوند را به آلاتی که به جهت تسبیح ساخته شد، تسبیح خواندند. ۶ و داود ایشان را بر حسب پسران لاوی یعنی جرشون و قهات و مراری به فرقه ها تقسیم نمود. ۷ از جرشونیان لعدان و شیمعی. ۸ پسران لعدان اول یحئیل و زیتام و سومین یوبئیل. ۹ پسران شیمعی شلومیت و خزئیل و هارون سه نفر. اینان رؤسای خاندانهای آبی لعدان بودند. ۱۰ و پسران شیمعی یخت و زینا و یغوش و بریعه. اینان چهار پسر شیمعی بودند. ۱۱ و یخت اولین و زینا دومین و یغوش و بریعه پسران بسیار نداشتند؛ از این سبب یک خاندان آبا از ایشان شمرده شد. ۱۲ پسران قهات عمرام و بصهار و خبزون و عزئیل چهار نفر. ۱۳ پسران عمرام هارون و موسی و هارون ممتاز شد تا او و پسرانش قدس الاقداس را پیوسته تقدیس نمایند و به حضور خداوند بخور بسوزانند و او را خدمت نمایند و به اسم او همیشه اوقات برکت دهند. ۱۴ و پسران موسی مرد خدا با سبط لاوی نامیده شدند.

۲۴ و این است فرقه های بنی هارون: پسران هارون، ناداب و ابیهو و ایلعازار و ایتامار. ۲ و ناداب و ابیهو قبل از پدر خود مُردند و پسری نداشتند، پس ایلعازار و ایتامار به کهنات پرداختند. ۳ و داود با صادوق که از بنی ایلعازار بود و آخیملک که از بنی ایتامار بود، ۴ از پسران ایلعازار مردانی که قابل ریاست بودند، زیاده از بنی ایتامار یافت شدند. پس شانزده رئیس خاندان آبا از بنی ایلعازار و هشت رئیس خاندان آبا از بنی ایتامار معین ایشان را بر حسب وکالت ایشان بر خدمت ایشان تقسیم کردند. ۵ پس اینان با آنان به حسب قرعه معین شدند زیرا که رؤسای قدس و رؤسای خانه خدا هم از بنی ایلعازار و هم از بنی ایتامار بودند. ۶ و شمعیا ابن تنئیل کاتب که از بنی لاوی بود، اسمهای ایشان را به حضور پادشاه و سروران و صادوق کاهن و آخیملک بن ایتامار و رؤسای خاندان آبی کاهنان و لاویان نوشت و یک خاندان آبا به جهت ایلعازار گرفته شد و یک به جهت ایتامار گرفته شد. ۷ و قرعه اول برای یهویاریب بیرون آمد و دوم برای یدسیا، ۸ و سوم برای حاریم و چهارم برای سعوریم، ۹ و پنجم برای ملکیه و ششم برای میامین، ۱۰ و هفتم برای هقوص و هشتم برای آبیآ، ۱۱ و نهم برای یسوع دومین یشتیا. ۱۲ پسران مراری محلی و موشی و پسران محلی ایلعازار و قیس. ۱۳ و ایلعازار مُرد و او را پسری نبود؛ لیکن دختران داشت و برادران ایشان پسران قیس ایشان را به زنی گرفتند. ۱۴ پسران موشی محلی و عآدر و یریموت سه نفر بودند. ۱۵ پسران لاوی موافق خاندانهای آبی خود و رؤسای خاندانهای آبا از آنانی که شمرده شدند بر حسب شماره اسمای سرهای خود بودند که از بیست ساله و بالاتر در عمل خدمت خانه خداوند می پرداختند. ۱۶ زیرا که داود گفت: «یهوه خدای اسرائیل قوم خویش را آرامی داده است و او در اورشلیم تا به ابد ساکن می باشد. ۱۷ و نیز لاویان را دیگر لازم نیست که مسکن و همه اسباب خدمت را بردارند.» ۱۸ لهذا بر حسب فرمان آخر داود پسران لاوی از بیست ساله و بالاتر شمرده شدند. ۱۹ زیرا که

هلاک سازد. و چون می خواست آن را هلاک کند، خداوند غریبان را که در زمین اسرائیل اند جمع کند، و سنگ تراشان ملاحظه نمود و از آن بلا پیشیمان شد و به فرشته ای که (قوم را) معین کرد تا سنگهای مربع برای بنای خانه خدا بتراشند. ۳ و داود هلاک می ساخت گفت: «کافی است، حال دست خود را باز آهن بسیاری به جهت میخها برای لنگه های دروازه ها و برای دار.» و فرشته خداوند نزد خرمنگاه اُرْناَن ییوسی ایستاده بود. ۱۶ و وصلها حاضر ساخت و برنج بسیار که نتوان وزن نمود. ۴ و چوب داود چشمان خود را بالا انداخته، فرشته خداوند را دید که در سرو آزاد بیشمار زیرا اهل صیدون و صور چوب سرو آزاد بسیار برای میان زمین و آسمان ایستاده است و شمشیری برهنه در دستش بر داود آوردند. ۵ و داود گفت: «پسر من سلیمان صغیر و نازک اورشلیم برافراشته؛ پس داود و مشایخ به پلاس ملبس شده، به روی است و خانه ای برای یهوه باید بنا نمود، می بایست بسیار عظیم خود درافتادند. ۱۷ و داود به خدا گفت: «آیا من برای شمردن و نامی و جلیل در تمامی زمینها بشود؛ لهذا حال برایش تهیه می قوم امر نفرمودم و آیا من آن نیستم که گناه ورزیده، مرتکب شرارت بینم.» پس داود قبل از وفاتش تهیه بسیار دید. ۶ پس پسر خود زشت شدم؛ اما این گوسفندان چه کرده اند؟ پس ای یهوه خدایم، سلیمان را خوانده، او را وصیت نمود که خانه ای برای یهوه خدای مستعدی اینکه دست تو بر من و خاندان پدرم باشد و به قوم خود اسرائیل بنا نماید. ۷ و داود به سلیمان گفت که: «ای پسر! من بلا مرسانی.» ۱۸ و فرشته خداوند جاد را امر فرمود که به داود اراده داشتیم که خانه ای برای اسم یهوه خدای خود بنا نمایم. ۸ بگویند که داود برود و مذبحی به جهت خداوند در خرمنگاه اُرْناَن لیکن کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: چونکه بسیار خون ییوسی برپا کند. ۱۹ پس داود بر حسب کلامی که جاد به اسم ریخته ای و جنگهای عظیم کرده ای، پس خانه ای برای اسم من خداوند گفت برفت. ۲۰ و اُرْناَن روگردانیده، فرشته را دید و چهار بنا نخواهی کرد، چونکه به حضور من بسیار خون بر زمین ریخته پسرش که همراهش بودند، خویششان را پنهان کردند؛ و اُرْناَن گندم ای. ۹ اینک پسری برای تو متولد خواهد شد که مرد آرامی خواهد می گویند. ۲۱ و چون داود نزد اُرْناَن آمد، اُرْناَن نگرسته، داود را بود زیرا که من او را از جمیع دشمنانش از هر طرف آرامی خواهم دید و از خرونگاه بیرون آمده، به حضور داود رو به زمین افتاد. ۲۲ بخشید، چونکه اسم او سلیمان خواهد بود در ایام او اسرائیل را و داود به اُرْناَن گفت: «جای خرمنگاه را به من بده تا مذبحی به سلامتی و راحت عطا خواهم فرمود. ۱۰ او خانه ای برای اسم جهت خداوند برپا نمایم؛ آن را به قیمت تمام به من بده تا وبا از من بنا خواهد کرد و او پسر من خواهد بود و من پدر او خواهم قوم رفع شود.» ۲۳ اُرْناَن به داود عرض کرد: «آن را برای خود بود. و کُرسی سلطنت او را بر اسرائیل تا ابدالآباد پایدار خواهم بگیر و اَقاَیم پادشاه آنچه که در نظرش پسند آید به عمل آورد؛ گردانید. ۱۱ پس حال ای پسر من خداوند همراه تو باد تا کامیاب بین گاوآن را به جهت قربانی سوختنی و چومها را برای هیزم و شوی و خانه یهوه خدای خود را چنانکه درباره تو فرموده است بنا گندم را به جهت هدیه آردی دادم و همه را به تو بخشیدم.» ۲۴ نامی. ۱۲ اما خداوند تو را فطانت و فهم عطا فرماید و تو را اما داود پادشاه به اُرْناَن گفت: «نی، بلکه آن را البته به قیمت درباره اسرائیل وصیت نماید تا شریعت یهوه خدای خود را نگاه تمام از تو خواهم خرید، زیرا که از اموال تو برای خداوند نخواهم داری. ۱۳ آنگاه اگر متوجه شده، فرایض و احکامی را که خداوند گرفت و قربانی سوختنی مجاناً نخواهم گذرانید.» ۲۵ پس داود به موسی درباره اسرائیل امر فرموده است، به عمل آوری کامیاب برای آن موضع ششصد مقلال طلا به وزن، به اُرْناَن داد. ۲۶ و خواهی شد. پس قوی دلیر باش و ترسان و هراسان مشو. ۱۴ و داود در آنجا مذبحی به جهت خداوند بنا نموده، قربانی های اینک من در تنگی خود صد هزار وزنه طلا و صد هزار وزنه نقره و سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانید و نزد خداوند استدعا نمود؛ و برنج و آهن اینقدر زیاده که به وزن نیاید، برای خانه خداوند حاضر او آتشی از آسمان بر مذبح قربانی سوختنی (نازل کرده)، او را کرده ام؛ و چوب و سنگ نیز مهیا ساخته ام و تو بر آنها مزید کن. مستجاب فرمود. ۲۷ و خداوند فرشته را حکم داد تا شمشیر خود ۱۵ و نزد تو عمله بپسارند، از سنگ بران و سنگراشان و نجاران و را در غلافش برگردانید. ۲۸ در آن زمان چون داود دید که خداوند اشخاص هنرمند برای هر صنعتی. ۱۶ طلا و نقره و برنج و آهن او را در خرمنگاه اُرْناَن ییوسی مستجاب فرموده است، در آنجا بیشمار است پس برخیز و مشغول باش و خداوند همراه تو باد.» قربانی ها گزرانید. ۲۹ اما مسکن خداوند که موسی در بیابان ۱۷ و داود تمامی سروران اسرائیل را امر فرمود که پسرش سلیمان را ساخته بود و مذبح قربانی سوختنی، در آن ایام در مکان بلند اعانت نمایند. ۱۸ (و گفت): «آیا یهوه خدای شما با شما چیعون بود. ۳۰ لیکن داود نتوانست نزد آن برود تا از خدا مسألت نیست و آیا شما را از هر طرف آرامی نداده است؟ زیرا ساکنان زمین را به دست من تسلیم کرده است و زمین به حضور خداوند و نمایند، چونکه از شمشیر فرشته خداوند می ترسید.

۲۲ پس داود گفت: «این است خانه یهوه خدا، و این مذبح قربانی سوختنی برای اسرائیل می باشد.» ۲ و داود فرمود تا

دیدند که نزد داود مکروه شده اند، حائون و بنی عَمُون هزار وزنه نقره فرستادند تا ارابه ها و سواران از آرام نَهْرین و آرام مَعْکَه و قوم به اورشلیم برگشتند. ۴ و بعد از آن جنگی با فلسطینیان در صُوبَه برای خود اجیر سازند. ۷ پس سی و دو هزار ارابه و پادشاه جازر، واقع شد که در آن سبکای خوشناتی سَقّای را که از اولاد مَعْکَه و جمعیت او را برای خود اجیر کردند، و ایشان بیرون آمده، رافا بود کشت و ایشان مغلوب شدند. ۵ و باز جنگ با فلسطینیان در مقابل میدبَا اُردو زدند، و بنی عَمُون از شهر های خود جمع واقع شد و اَلحانان بن یاعیر لحمیرا که برادر جَلِیات جَتّی بود شده، برای مقاتله آمدند. ۸ و چون داود این را شنید، یوآب و کُشت که چوب نیزه اش مثل نورد جولاهکان بود. ۶ و باز جنگ تمامی لشکر شجاعان را فرستاد. ۹ و بنی عَمُون بیرون آمده، در جَتّ واقع شد که در آنجا مردی بلند قد بود که بیست و چهار نزد دروازه شهر برای جنگ صف آرایی نمودند. و پادشاهانی که آمده بودند، در صحرا علیحده بودند. ۱۰ و چون یوآب دید که رافا زایلیده شده بود. ۷ و چون او اسرائیل را به تنگ آورد، یهُوناتان روی صفوف جنگ، هم از پیش و هم از عقبش بود، از تمامی برگزیدگان اسرائیل گروهی را انتخاب کرده، در مقابل آرمیان صف

آرایی نمود. ۱۱ و بقیه قوم را به دست برادر خود اَپشای سپرده و به مقابل بنی عَمُون صف کشیدند. ۱۲ و گفت: «اگر آرمیان بر من غالب آیند، به مدد من بیا؛ و اگر بنی عَمُون بر تو غالب آیند، به جهت امداد تو خواهم آمد. ۱۳ دلیر باش که به جهت قوم خویش و به جهت شهر های خدای خود مردانه بکوشیم و خداوند آنچه را در نظرش پسند آید بکند.» ۱۴ پس یوآب و گروهی که همراهش بودند، نزدیک شدند تا با آرمیان جنگ کنند و ایشان از حضور وی فرار کردند. ۱۵ و چون بنی عَمُون دیدند که آرمیان فرار کردند، ایشان نیز از حضور برادرش اَپشای گریخته، داخل شهر شدند؛ و یوآب به اورشلیم برگشت. ۱۶ و چون آرمیان دیدند که از حضور اسرائیل شکست یافتند، ایشان قاصدان فرستاده، آرمیان را که به آن طرف نهر بودند، و شُوفک سردار لشکر هَدَرَعَزَر پیشوای ایشان بود. ۱۷ و چون خبر به داود رسید، تمامی اسرائیل را جمع کرده، از اُردُن عبور نمود و به ایشان رسیده، مقابل ایشان صف آرایی نمود. و چون داود جنگ را با آرمیان آراسته بود، ایشان با وی جنگ کردند. ۱۸ و آرمیان از حضور اسرائیل فرار کردند و داود مردان هفت هزار ارابه و چهل هزار پیاده از آرمیان را کشت، و شُوفک سردار لشکر را به قتل رسانید. ۱۹ و چون بندگان هَدَرَعَزَر دیدند که از حضور اسرائیل شکست خوردند، با داود صلح نموده، بنده او شدند، و آرمیان بعد از آن در اعانت بنی عَمُون اقدام ننمودند.

۲۰ و واقع شد در وقت تحویل سال، هنگام بیرون رفتن پادشاهان، که یوآب قوت لشکر را بیرون آورد، و زمین بنی عَمُون را ویران ساخت و آمده، رُبّه را محاصره نمود. اما داود در اورشلیم ماند و یوآب رُبّه را تسخیر نموده، آن را منهدم ساخت. ۲ و داود تاج پادشاه ایشان را از سرش گرفت که وزنش یک وزنه طلا بود و سنگهای گرانها داشت و آن را بر سر داود گذاشتند و غنیمت از حد زیاده از شهر بردند. ۳ و خلق آنجا را بیرون آورد، ایشان را به اَرّه ها و چومه های آهنین و تیشه ها پاره پاره کرد؛ و داود به همین

که نزد پدران خود رحلت کنی، آنگاه ذریه تو را که پسران تو داد. ۴ و داود هزار اربه و هفت هزار سوار و بیست هزار پیاده از خواهد بود، بعد از تو خواهیم برانگیخت و سلطنت او را پایدار او گرفت، و داود تمامی اسبان اربه را پی کرد، اما از آنها برای خواه نمود. ۱۲ او خانه ای برای من بنا خواهد کرد و من کرسی صد اربه نگاه داشت. ۵ و چون آرامیان دمشق به مدد هَدْرَعَزَر او را تا به ابد استوار خواهیم ساخت. ۱۳ من او را پدر خواهم بود پادشاه صُوبه آمدند، داود بیست و دو هزار نفر از آرامیان را کشت. و او مرا پسر خواهد بود و رحمت خود را از او دور نخواهم کرد. ۶ و داود در آرام دمشق (قراولان) گذاشت و آرامیان بندگان داود چنانکه آن را از کسی که قبل از تو بود دور کردم. ۱۴ و او را در شده، هدایا آوردند. و خداوند داود را در هر جا که می رفت خانه و سلطنت خودم تا به ابد پایدار خواهم ساخت و کرسی او نصرت می داد. ۷ و داود سپهرای طلا را که بر خادمان هَدْرَعَزَر استوار خواهد ماند تا ابدالآباد.» ۱۵ بر حسب تمامی این کلمات بود گرفته، آنها را به اورشلیم آورد. ۸ و داود از طِبَحَت و کُون و مطابق تمامی این رؤیا نانات به داود تکلم نمود. ۱۶ و داود شهرهای هَدْرَعَزَر برنج از حد زیاده گرفت که از آن سلیمان دریاچه پادشاه داخل شده، به حضور خداوند نشست و گفت: «ای و ستونها و ظروف برنجین ساخت. ۹ و چون تُوْعُو پادشاه حَمات یهوه خدا، من کیستم و خاندان من چیست که مرا به این مقام شنید که داود تمامی لشکر هَدْرَعَزَر پادشاه صُوبه را شکست داده رسانیدی؟ ۱۷ و این نیز در نظر تو ای خدا امر قلیل نمود زیرا که است، ۱۰ پسر خود هَدْرَام را نزد داود پادشاه فرستاد تا سلامتی او درباره خانه بنده ات نیز برای زمان طویل تکلم نمودی و مرا ای پسر و او را تهنیت گوید از آن جهت که با هَدْرَعَزَر جنگ نموده یهوه خدا، مثل مرد بلند مرتبه منظور داشتی. ۱۸ و داود دیگر او را شکست داده بود، زیرا هَدْرَعَزَر با تُوْعُو مقاتله می نمود؛ و هر درباره اکرامی که به بنده خود کردی، نزد تو چه تواند افزود زیرا که قسم ظروف طلا و نقره و برنج (با خود آورد). ۱۱ و داود پادشاه تو بنده خود را می شناسی. ۱۹ ای خداوند، به خاطر بنده خود و آنها را نیز برای خداوند وقف نمود، با نقره و طلائی که از جمیع موافق دل خویش جمیع این کارهای عظیم را به جا آوردی تا اَمَت ها یعنی از اَدُوم و مَوآب و بنی عَمُون و فلسطینیان و عَمَالَقَه تمامی این عظمت را ظاهر سازی. ۲۰ ای یهوه مثل تو کسی آورده بود. ۱۲ و ایشای ابن صَرُوبه هجده هزار نفر از اَدُومیان را نیست و غیر از تو خدای نی. موافق هر آنچه به گوشه‌های خود در وادی ملح کشت. ۱۳ و در اَدُوم قراولان قرار داد و جمیع شنیدیم، ۲۱ و مثل قوم تو اسرائیل کدام امتی بر روی زمین است اَدُومیان بندگان داود شدند و خداوند داود را در هر جایی که می که خدا بیاید تا ایشان را فدیه داده، برای خویش قوم بسازد، و به رفت نصرت می داد. ۱۴ و داود بر تمامی اسرائیل سلطنت نمود، کارهای عظیم و مهیب اسمی برای خود پیدا نمایی و اَمَت ها را از انصاف و عدالت را بر تمامی قوم خود مجزا می داشت. ۱۵ و حضور قوم خود که ایشان را از مصر فدیة دادی، اخراج نمایی. یوآب بن صَرُوبه سردار لشکر بود و یهوشافاط بن اخیلُود وقایع ۲۲ و قوم خود اسرائیل را برای خویش تا به ابد قوم ساختنی و تو نگار. ۱۶ و صادق بن اخیطُوب و ایملک بن آبیاتار کاهن بودند ای یهوه خدای ایشان شدی. ۲۳ «و الآن ای خداوند کلامی که و شوشا کاتب بود. ۱۷ و بنای این یهویاداع رئیس کرتیان و فلیتیان درباره بنده ات و خانه اش گفתי تا به ابد استوار شود و بر حسب

آنچه گفתי عمل نما. ۲۴ و اسم تو تا به ابد استوار و معظم بماند تا گفته شود که یهوه صباوت خدای اسرائیل خدای اسرائیل است و خاندان بنده ات داود به حضور تو پایدار بماند. ۲۵ زیرا تو ای خدای من بر بنده خود کشف نمودی که خانه ای برایش بنا خواهی نمود؛ بنابراین بنده ات جرأت کرده است که این دعا را نزد تو بگوید. ۲۶ و الآن ای یهوه، تو خدا هستی و این احسان را به بنده خود وعده دادی. ۲۷ و الآن تو را پسند آمد که خانه بنده خود را برکت دهی تا در حضور تو تا به ابد بماند زیرا که تو ای خداوند برکت داده ای و مبارک خواهد بود تا ابدالآباد.»

۱۸ و بعد از این واقع شد که داود فلسطینیان را شکست داده، مغلوب ساخت و جَت و قریه هایش را از دست فلسطینیان گرفت. ۲ و مَوآب را شکست داد و مَوآبیان بندگان داود شده، هدایا آوردند. ۳ و داود هَدْرَعَزَر پادشاه صُوبه را در حَمات هنگامی که می رفت تا سلطنت خود را نزد نهر فرات استوار سازد، شکست

خداي اسرائيل را ذکر نمايند و شکر گویند و تسبیح خوانند، ۵ است. ۳۵ و بگویند ای خدای نجات ما ما را نجات بده. و ما را يعني آساف رئيس و بعد از او زکریا و یعیئیل و شَیْرَامُوت و یحییئیل جمع کرده، از میان اُمّت ها رهايي بخش. تا نام قدوس تو را و مَتّيّا و آليآب و بنايا و عُويِد اُدوم و یعیئیل را با عودها و بریطها و حمد گویم، و در تسبیح تو فخر نمایم. ۳۶ یهوه خدای اسرائيل آساف با سنجها مي نواخت. ۶ و بنايا و یحزیئیل کهنه پیش متبارک باد. از ازل تا ابدالآباد. و تمامی قوم آمین گفتند و خداوند تابوت عهد خدا با کَرَناهَا دائماً (حاضر مي بودند). ۷ پس در را تسبیح خواندند. ۳۷ پس آساف و برادرانش را آنجا پیش تابوت همان روز داود اولاً (این سرود را) به دست آساف و برادرانش داد عهد خداوند گذاشت تا همیشه پیش تابوت به خدمت هر روز در تا خداوند را تسبیح بخوانند: ۸ یهوه را حمد گویند و نام او را روزش مشغول باشند. ۳۸ و عُويِد اُدوم و شصت و هشت نفر بخوانید. اعمال او را در میان قومها اعلام نمایید. ۹ او را بسرایید برادران ایشان و عُويِد اُدوم بن یِدیوتون و حوسه دربانان را. ۳۹ و برای او تسبیح بخوانید. در تمامی کارهاي عجیب او تفکر نمایید. صادق کاهن و کاهنان برادرانش را پیش مسکن خداوند در مکان ۱۰ در نام قَلُوس او فخر کنید. دل طالبان خداوند شادمان باشد. بلندي که در جِبْعُون بود، ۴۰ تا قرباني هاي سوختني براي خداوند ۱۱ خداوند و قوت او را بطلبید. روي او را پیوسته طالب باشید. بر مذبح قرباني سوختني دائماً صبح و شام بگذرانید بر حسب ۱۲ کارهاي عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او آنچه در شریعت خداوند که آن را به اسرائيل امر فرموده بود مکتوب را و داوریهاي دهان وي را، ۱۳ اي ذريت بنده او اسرائيل! اي است. ۴۱ و با ایشان هیمان و یِدیوتون و سایر برگزیدگاني را که فرزندان یعقوب برگزیده او! ۱۴ یهوه خدای ما است. داوریهاي او اسم ایشان ذکر شده بود تا خداوند را حمد گویند زیرا که رحمت در تمامی جهان است. ۱۵ عهد او را بیاد آورید تا ابدالآباد، و او تا ابدالآباد است. ۴۲ و همراه ایشان هیمان و یِدیوتون را با کلامی را که به هزاران پشت فرموده است، ۱۶ آن عهدي را که با ابراهیم بسته، و قَسَمي را که برای اسحاق خورده است، ۱۷ و آن یِدیوتون را تا نزد دروازه باشند. ۴۳ پس تمامی قوم هر یکی به خانه را برای یعقوب فریضه قرار داد و برای اسرائيل عهد جاودانی؛ ۱۸ و گفت زمین کنعان را به تو خواهم داد، تا حصه میراث شما شود،

۱۹ هنگامی که عددي معلود بودید، قلیل العدد و غربا در آنجا، ۲۰ و از اُمّتی تا اُمّتی سرگردان مي بودند، واز یک مملکت تا قوم دیگر. ۲۱ او نگذاشت که کسی بر ایشان ظلم کند، بلکه پادشاهان را به خاطر ایشان توبیخ نمود، ۲۲ که بر مسیحان من دست مگذارید، و انبیای مرا ضرر مرسانید. ۲۳ اي تمامی زمین یهوه را بسرایید. نجات او را روز به روز بشارت دهید. ۲۴ در میان اُمّت ها جلال او را ذکر کنید، و کارهاي عجیب او را در جمیع قوم ها. ۲۵ زیرا خداوند عظیم است و بی نهایت محمود؛ و او مُهیب است بر جمیع خدایان. ۲۶ زیرا جمیع خدایان اُمّت ها بتهايند. اما یهوه آسمانها را آفرید. ۲۷ مجد و جلال به حضور وي است؛ قوت و شادمانی در مکان او است. ۲۸ اي قبایل قوم ها خداوند را توصیف نمایید. خداوند را به جلال و قوت توصیف نمایید. ۲۹ خداوند را به جلال اسم او توصیف نمایید. هدایا بیاورید و به حضور وي بیاید. خداوند را در زینت قدوسیت بپرستید. ۳۰ اي تمامی زمین از حضور وي بلزید. ربع مسکون نیز پایدار شد و جنبش نخواهد خورد. ۳۱ آسمان شادی کند و زمین سرور نماید، و در میان اُمّت ها بگویند که یهوه سلطنت مي کند. ۳۲ دریا و پري آن غرش نماید؛ و صحرا و هر چه در آن است به وجد آید. ۳۳ آنگاه درختان جنگل ترنم خواهند نمود، به حضور خداوند زیرا که برای داورى جهان مي آید. ۳۴ یهوه را حمد بگویند زیرا که نیکو است. زیرا که رحمت او تا ابدالآباد

۱۷ و واقع شد چون داود در خانه خود نشسته بود که داود به ناتان نبي گفت: « اینک من خانه سرو آزاد ساکن مي باشم و تابوت عهد خداوند زیر پرده ها است. » ۲ ناتان به داود گفت: « هر آنچه در دلت باشد به عمل آور زیرا خدا با تو است. » ۳ و در آن شب واقع شد که کلام خدا به ناتان نازل شده، گفت: ۴ « برو و به بنده من داود بگو خداوند چنین مي فرماید: تو خانه اي برای سکونت من بنا نخواهي کرد. ۵ زیرا از روزي که بني اسرائيل را بیرون آوردم تا امروز در خانه ساکن نشده ام بلکه از خیمه به خیمه و مسکن به مسکن گردش کرده ام. ۶ و به هر جایی که با تمامی اسرائيل گردش کرده ام، آیا به احدی از داوران اسرائيل که برای رعایت قوم خود مأمور داشتم، سخني گفتم که چرا خانه اي از سرو آزاد برای من بنا نکردید؟ ۷ و حال به بنده من داود چنین بگو: یهوه صباوت چنین مي فرماید: من تو را از چراگاه از عقب گوسفندان گرفتم تا پیشوای قوم من اسرائيل باشی. ۸ و هر جایی که مي رفتی، من با تو مي بودم و جمیع دشمنانت را از حضور تو منقطع ساختم و برای تو اسمي مثل اسم بزرگاني که بر زمین اند پیدا کردم. ۹ و به جهت قوم خود اسرائيل مکانی تعیین نمودم و ایشان را غرس کردم تا در مکان خویش ساکن شده، باز متحرک نشوند، و شریان ایشان را دیگر مثل سابق ذلیل نسازند. ۱۰ و از ایامی که داوران را بر قوم خود اسرائيل تعیین نمودم و تمامی دشمنانت را مغلوب ساختم، تو را خبر مي دادم که خداوند خانه اي برای تو بنا خواهد نمود. ۱۱ و چون روزهاي عمر تو تمام شود

شده بود. ۳ و داود در اورشليم با زنان گرفت، و داود پسران و پس شما و برادران شما خويشتن را تقدیس نماييد تا تابوت يهُوه دختران ديگر توليد نمود. ۴ و اين است نامهاي فرزندان که خدای اسرائيل را به مکاني که براي شما ساخته ام بياوريد. ۱۳ در اورشليم براي وي به هم رسيدند: شَمُوع و شُوباب و ناتان و زیرا از اين سبب که شما دفعه اول آن را بياوريد، يهُوه خدای ما بر شليمان، ۵ و يبهار و اَلِيشُوع و اَلِيفَالَط، ۶ و نُوجَه و نافع و ما رخنه کرد، چونکه او را بر حسب قانون نطلبيديم.» ۱۴ پس يافيع، ۷ و اَلِيشامع و بعلداد و اَلِيفَلَط. پروري داود بر فلسطينيان کاهنان و لاويان خويشتن را تقدیس نمودند تا تابوت يهُوه خدای ۸ و چون فلسطينيان شنيدند که داود به پادشاهي تمام اسرائيل اسرائيل را بياورند. ۱۵ و پسران لاويان بر وفق آنچه موسي بر حسب مسح شده است، پس فلسطينيان برآمدند تا داود را (براي جنگ) کلام خداوند امر فرموده بود، چوب دستيهاي تابوت خدا را بر بطلبند؛ و چون داود شنيد، به مقابله ايشان برآمد. ۹ و فلسطينيان کتفهاي خود گذاشته، آن را برداشتند. ۱۶ و داود رؤساي لاويان را آمده، در وادي رفائيم منتشر شدند. ۱۰ و داود از خدا مسألت فرمود تا برادران خود مغنيان را با آلات موسيقي از عودها و بربطها نموده، گفت: «آيا به مقابله فلسطينيان برآيم و آيا ايشان را به سنجها تعين نماييد، تا به آواز بلند و شادماني صدا زنند. ۱۷ پس دست من تسليم خواهي نمود؟» خداوند او را گفت: «براي لاويان هيما بن يوثيل و از برادران او آساف بن بَرکيا و از برادران و ايشان را به دست تو تسليم خواهم کرد.» ۱۱ پس به بعل فراصيم ايشان بني مَراري ايتان بن قُوشيا را تعين نمودند. ۱۸ و با ايشان از برآمدند و داود ايشان را در آنجا شکست داد و داود گفت: «خدا بر دشمنان من به دست من مثل رخنه آب رخنه کرده است.» بنابراین آن مکان را بعل فراصيم نام نهادند. ۱۲ و خدايان يعييل دربانان را. ۱۹ و از مغنيان: هيما و آساف و ايتان را با خود را در آنجا ترک کردند و داود امر فرمود که آنها را به آتش سنجهاي برنجين تا بنوازند. ۲۰ و زَکَرِيَّا و عَزَبِيئيل و شَميراموت و يعييل و بسوزانند. ۱۳ و فلسطينيان بار ديگر در آن وادي منتشر شدند. ۱۴ يعييل و عَنِّي و اَلِيَّاب و مَعَسيا و بنايا را با عودها بر آلاموت. ۲۱ و داود باز از خدا سؤال نمود و خدا او را گفت: «از عقب ايشان و مَتَبيا و اَلِيفَليا و مَتَبيا و عُويد اَدوم و يعييل و عَزَبيا را با بربطهاي مرو بلکه از ايشان رو گردانیده، در مقابل درختان توت به ايشان بر تُماني تا پيشروي نماييد. ۲۲ و کَننیا رئيس لاويان بر نغمات بود نزديک شو. ۱۵ و چون در سر درختان توت آواز قدمها بشنوي، و مغنيان را تعليم مي داد زیرا که ماهر بود. ۲۳ و بَرکيا و اَلقانه آنگاه براي جنگ بيرون شو، زیرا خدا پيش روی تو بيرون رفته است دربانان تابوت بودند. ۲۴ و شَبْنيا و يوشافاط و تَننيل و عَماساي و تا لشکر فلسطينيان را مغلوب سازد.» ۱۶ پس داود بر وفق آنچه زَکَرِيَّا و بنايا و اَلعَبَزَر کَهَنه پيش تابوت خدا کرنا مي نواختند، و خدا او را امر فرموده بود، عمل نمود و لشکر فلسطينيان را از جَبْعون عوييد اَدوم و يحيي دربانان تابوت بودند. ۲۵ و داود و مشايخ تا جازز شکست دادند. ۱۷ و اسم داود در جميع اراضي شيوخ اسرائيل و سرداران هزاره رفتند تا تابوت عهد خداوند را از خانه يافت و خداوند ترس او را بر تمامی امت ها مستولي ساخت. ۲۶ و چون خدا لاويان را که تابوت عهد خداوند را برمي داشتند اعانت کرد، ايشان هفت گاو و هفت قوچ ذبح کردند. ۲۷ و داود و جميع لاوياني که تابوت را برمي داشتند و مغنيان و کَننیا که رئيس نغمات مغنيان بود به کتان نازک ملبس بودند، و داود ايفود کتان دربرداشت. ۲۸ و تمامی اسرائيل تابوت عهد خداوند را به آواز شادماني و آواز بوق و کرنا و سنج و عود و بربط مي نواختند. ۲۹ و چون تابوت عهد خداوند وارد شهر داود مي شد، ميکال دختر شاول از پنجره نگريست و داود پادشاه را ديد که رقص و وجد مي نمايد، او را در دل خود خوار شمرد.

۱۵ و داود در شهر خود خانه ها بنا کرد و مکاني براي تابوت خدا فراهم ساخته، خيمه اي به جهت آن برپا نمود. ۲ آنگاه داود فرمود که غير از لاويان کسي تابوت خدا را برندارد زیرا خداوند ايشان را برگزيده بود تا تابوت خدا بردارند و او را هميشه خدمت نماييد. ۳ و داود تمامی اسرائيل را در اورشليم جمع کرد تا تابوت خداوند را به مکاني که براي شما ساخته بود، بياورند. ۴ و داود پسران هارون و لاويان را جمع کرد. ۵ از بني قَهات اُورِيئيل رئيس و صد بيست نفر برادرانش را. ۶ از بني مَراري، عَساياي رئيس و دوست بيست نفر برادرانش را. ۷ از بني جَرشوم، يوثيل رئيس و صد وسي نفر برادرانش را. ۸ از بني اليصافان، شَمعياي رئيس و دوست نفر برادرانش را. ۹ از بني خَبرون، اِيلِيئيل رئيس و هشتاد نفر برادرانش را. ۱۰ از بني عَزَبِيئيل، عَمِيناداب رئيس و صد و دوازده نفر برادرانش را. ۱۱ و داود صادوق و ابیاتارکَهَنه و لاويان يعني اُريئيل و عَسايا و يوثيل و شَمعيا و اِيلِيئيل و عَمِيناداب را خوانده، ۱۲ به ايشان گفت: «شما رؤساي خاندانهاي آبي لاويان هستيد؛

پدران ما این را ببیند و انصاف نماید.» ۱۸ آنگاه روح بر عماسای بودند با دل کامل به خبزون آمدند تا داود را بر تمامی اسرائیل به که رئیس شلاشیم بود نازل شد (و او گفت): «ای داود ما از آن پادشاهی نصب نمایند، و تمامی بقیه اسرائیل نیز برای پادشاه تو و ای پسر یسی ما با تو هستیم؛ سلامتی، سلامتی بر تو باد، و ساختن داود یک دل بودند. ۳۹ و در آنجا با داود سه روز اکل و سلامتی بر انصار تو باد زیرا خدای تو نصرت دهنده تو است.» شرب نمودند زیرا که برادران ایشان به جهت ایشان تدارک دیده پس داود ایشان را پذیرفته، سرداران لشکر ساخت. ۱۹ و بعضی از بودند. ۴۰ و مجاوران ایشان نیز تا یساکار و زبولون و نفتالی نان منسی به داود ملحق شدند هنگامی که او همراه فلسطینیان برای بر الاغها و شتران و قاطران و گاوان آوردند و ماکولات از آرد و مقاتله با شاول می رفت؛ اما ایشان را مدد نکردند زیرا که سرداران قرصهای انجیر و کشمش و شراب و روغن و گاوان و گوسفندان به فلسطینیان بعد از مشورت نمودن، او را پس فرستاده، گفتند که: «فراوانی آوردند چونکه در اسرائیل شادمانی بود.

۱۳ و با سرهای ما به آقای خود شاول ملحق خواهد شد.» ۲۰ و هنگامی که به صیقل می رفت، بعضی از منسی به او پیوستند یعنی عدناح و یوزاباد و دیدیتیل و میکائیل و یوزاباد و آلیهو و صیلتای که سرداران هزارهای منسی بودند. ۲۱ ایشان داود را به مقاومت فوجهای (عمالقه) مدد کردند، زیرا جمیع ایشان مردان قوی شجاع و سردار لشکر بودند. ۲۲ زیرا در آن وقت، روز به روز برای اعانت داود نزد وی می آمدند تا لشکر بزرگ، مثل لشکر خدا شد. ۲۳ و این است شماره افراد آنانی که برای جنگ مسلح شده، نزد داود به خبزون آمدند تا سلطنت شاول را بر حسب فرمان خداوند به وی تحویل نمایند. ۲۴ از بنی یهودا شش هزار و هشتصد نفر که سپر و نیزه داشتند و مسلح جنگ بودند. ۲۵ از بنی شمعون هفت هزار و یکصد نفر که مردان قوی شجاع برای جنگ بودند. ۲۶ از بنی لوی چهار هزار و ششصد نفر. ۲۷ و یهویداد رئیس بنی هارون و سه هزار و هفتصد نفر همراه وی. ۲۸ و صادوق که جوان قوی و شجاع بود با بیست و دو سردار از خاندان پدرش. ۲۹ و از بنی بنیامین سه هزار نفر از برادران شاول و تا آن وقت اکثر ایشان وفای خاندان شاول را نگاه می داشتند. ۳۰ و از بنی افرایم بیست هزار و هشتصد نفر که مردان قوی و شجاع و در خاندان پدران خویش نامور بودند. ۳۱ و از نصف سبط منسی هجده هزار نفر که به نامهای خود تعیین شده بودند که بیابند و داود را به پادشاهی نصب نمایند. ۳۲ و از بنی یساکار کسانی که از زمانها مخبر شده، می فهمیدند که اسرائیلیان چه باید بکنند، سرداران ایشان دوست نفر و جمیع برادران ایشان فرمان بردار ایشان بودند. ۳۳ و از زبولون پنجاه هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را با همه آلات حرب بیاریند و با صف آرایی کنند و دو دل نبودند. ۳۴ و از نفتالی هزار سردار و با ایشان سی و هفت هزار نفر با سپر و نیزه. ۳۵ و از بنی دان بیست و هشت هزار و ششصد نفر برای جنگ مهیا شدند. ۳۶ و از آشیر چهل هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را مهیا سازند. ۳۷ و از آن طرف اردن از بنی جاد و نصف سبط منسی صد و بیست هزار نفر که با جمیع آلات لشکر برای جنگ (مهیا شدند). ۳۸ جمیع اینها مردان جنگی بودند که بر صف آرایی قادر

۱۴ و حیرام پادشاه صور، قاصدان با چوب سرو آزاد و بنایان و نجاران نزد داود فرستاده تا خانه ای برای او بسازند. ۲ و داود دانست که خداوند او را به پادشاهی اسرائیل استوار داشته است، زیرا که سلطنتش به خاطر قوم او اسرائیل به درجه بلند برافراشته

را بر حسب کلامی که خداوند درباره اسرائیل گفته بود پادشاه حورای از وادیهای جاعش و آبیل عرابی، ۳۳ و غزوت بحرومی سازد. ۱۱ و عدد شجاعانی که داود داشت این است: یثبعام بن و ایحباي شعلونی. ۳۴ و از بنی هاشم جزونی یونان بن شاجای حکونی که سردار شلیسیم بود که بر سیصد نفر نیزه خود را حرکت حراری، ۳۵ و آخام بن ساکار حراری و الیفال بن اور، ۳۶ و داد و ایشان را در یک وقت کشت. ۱۲ و بعد از او آلعازار بن حافر مکیراتی و آخیاي فلونی، ۳۷ و خصزوی کرملی و نغرای ابن دودوی احوخی که یکی از آن سه شجاع بود. ۱۳ او با داود در آزبای. ۳۸ و یوئیل برادر ناتان و مبحار بن هجری، ۳۹ و صالحی فسدیم بود وقتی که فلسطینیان در آنجا برای جنگ جمع شده عمونی و نحرای پیروتی که سلاحدار یوآب بن صروه بود. ۴۰ و بودند، و قطعه زمین پُر از جو بود، و قوم از حضور فلسطینیان فرار عیرای یتری و جازب یتری، ۴۱ و اوربای جتی و زباب بن آحلاي، می کردند. ۱۴ و ایشان در میان آن قطعه زمین ایستاده، آن را ۴۲ و عدینا ابن شیزای رؤینی که سردار رؤینیان بود و سی نفر محافظت نمودند، و فلسطینیان را شکست دادند و خداوند نصرت همراهش بودند. ۴۳ و حانان بن معکه و یوشافاط یتنی، ۴۴ و عظیمی به ایشان داد. ۱۵ و سه نفر از آن سی سردار به صخره نزد داود به مغاره عدلام فرود شدند و لشکر فلسطینیان در وادی رفائیم اردو زده بودند. ۱۶ و داود در آن وقت در ملاذ خویش و یریبای یو شویا پسران آنعام و یتمه موآبی، ۴۷ و الیئیل و عوبید و بود، و قراول فلسطینیان آن وقت در بیت لحم بودند. ۱۷ و داود یعیسیئیل مضموباتی.

خواهش نموده، گفت: «کاش کسی مرا از آب چاهی که نزد دروازه بیت لحم است بنوشاند.» ۱۸ پس آن سه مرد، لشکر فلسطینیان را از میان شکافته، آب را از چاهی که نزد دروازه بیت لحم است کشیده، برداشتند و آن را نزد داود آوردند؛ اما داود نخواست که آن را بنوشد و آن را به جهت خداوند بریخت، ۱۹ و گفت: «ای خداوند من حاشا از من که این کار را بکنم! آیا خون این مردان را بنوشم که جان خود را به خطر انداختند زیرا به خطر جان خود آن را آوردند؟» پس نخواست که آن را بنوشد؛ کاری که این سه مرد شجاع کردند این است. ۲۰ و آیشای برادر یوآب سردار آن سه نفر بود و او نیز نیزه خود را بر سیصد نفر حرکت داده، ایشان را کشت و در میان آن سه نفر اسم یافت. ۲۱ در میان آن سه نفر از دو مکرم تر بود؛ پس سردار ایشان شد، لیکن به سه نفر اول نرسید. ۲۲ و بنایا ابن یهویداع پسر مردی شجاع قبصیلی بود که کارهای عظیم کرده بود، و پسر آرئیل موآبی را کشت و در روز برف به حفره ای فرود شده، شیری را کشت. ۲۳ و مرد مصری بلند قد را که قامت او پنج ذراع بود کشت، و آن مصری در دست خود نیزه ای مثل نورد نساجان داشت؛ اما او نزد وی با چوب دستی رفت و نیزه را از دست مصری ربوده، وی را با نیزه خودش کشت. ۲۴ بنایا ابن یهویداع این کارها را کرد و در میان آن سه مرد شجاع اسم یافت. ۲۵ اینک اواز آن سی نفر مکرم تر شد، لیکن به آن سه نفر اول نرسید و داود او را بر اهل مشورت خود برگماشت. ۲۶ و نیز از شجاعان لشکر، عسائیل برادر یوآب و آلحانان بن دودوی بیت لحمی، ۲۷ و شموت هروری و حالص فلونی، ۲۸ و عیرا ابن عقبیش تقوعی و آبعزر عنائوتی، ۲۹ و سبکای خوشناتی و عیلابی احوخی، ۳۰ و مهران تظوفاتی و خالد بن یتمه تظوفاتی، ۳۱ و ایتای ابن ریبای از جمعه بنی بنیامین و بنایای فرعائونی، ۳۲ و دشمنانم آمدید، با آنکه ظلمی در دست من نیست، پس خدای

ایشان گماشته بودند. ۲۳ پس ایشان و پسران ایشان بر دروازه های افتتاح کنند.» اما سلاحدارش نخواست زیرا که بسیار می ترسید؛ خانه خداوند و خانه خیمه برای نگهبانی آن گماشته شدند. ۲۴ و پس شاول شمشیر را گرفته بر آن افتاد. ۵ و سلاحدارش چون دربانان به هر چهار طرف یعنی مشرق و مغرب و شمال و جنوب شاول را مرده دید، او نیز بر شمشیر افتاده، بمرد. ۶ و شاول مُرد و بودند. ۲۵ و برادران ایشان که در دهات خود بودند، هر هفت روز سه پسرش و تمامی اهل خانه اش همراه وی مردند. ۷ و چون نوبت به نوبت با ایشان می آمدند. ۲۶ زیرا چهار رئیس دربانان که جمیع مردان اسرائیل که در وادی بودند، این را دیدند که لشکر لاویان بودند، منصب خاص داشتند و ناظران حجره ها و خزانه منہم شده، و شاول و پسرانش مرده اند، ایشان نیز شهرهای خود های خانه خدا بودند. ۲۷ و به اطراف خانه خدا منزل داشتند زیرا را ترک کرده، گریختند و فلسطینیان آمده، در آنها قرار گرفتند. ۸ که نگاه بانیش بر ایشان بود، و باز کردن آن هر صبح بر ایشان و روز دیگر واقع شد که چون فلسطینیان آمدند تا کشتگان را برهنه بود. ۲۸ و بعضی از ایشان بر آلات خدمت مأمور بودند، چونکه نمایند، شاول و پسرانش را در کوه جلیوع افتاده یافتند. ۹ پس آنها را به شماره می آوردند و به شماره بیرون می بردند. ۲۹ از او را برهنه ساخته، سر و اسلحه اش را گرفتند و آنها را به زمین ایشان بر اسباب و جمیع آلات قدس و آرد نرم و شراب و روغن و فلسطینیان به هر طرف فرستادند تا به بتها و قوم خود مژده برسانند. بخور و عطریات مأمور بودند. ۳۰ و بعضی از پسران کاهنان، ۱۰ و اسلحه اش را در خانه خدایان خود گذاشتند و سرش را در عطریات خوشبو را ترکیب می کردند. ۳۱ و متبیا که از جمله خانه داجون به دیوار کوبیدند. ۱۱ و چون تمامی اهل یابیش چلعاد لاویان و نخست زاده سلوم قوری بود، بر عمل مطبوخات گماشته آنچه را که فلسطینیان به شاول کرده بودند شنیدند، ۱۲ جمیع شده بود. ۳۲ و بعضی از برادران ایشان از پسران قهاتیان، بر شجاعان برخاسته، جسد شاول و جسد های پسرانش را برداشته، نان تقدیمه مأمور بودند تا آن را در هر روز سبت مهیا سازند. ۳۳ آنها را به یابیش آورده، استخوانهای ایشان را زیر درخت بلوط که و مغنیان از رؤسای خاندان آبای لاویان در حجره ها سکونت در یابیش است، دفن کردند و هفت روز روزه داشتند. ۱۳ پس داشتند و از کار دیگر فارغ بودند زیرا که روز و شب در کار خود شاول به سبب خیانتی که به خداوند ورزیده بود مُرد، به جهت مشغول می بودند. ۳۴ اینان رؤسای خاندان آبای لاویان و بر صاحب اجته سؤال نموده بود. ۱۴ و چونکه خداوند را نطلییده ۳۵ و در جیعون، پدر جیعون، یعوثیل سکونت داشت و اسم زنش بود، او را کشت و سلطنت او را به داود بن یسی برگردانید. معکه بود. ۳۶ و نخست زاده اش عبدون بود، پس صور و قیس و بعل و نیر و ناداب، ۳۷ و جلدور و آخيو و زکریا و مقولوت؛ ۳۸ و مقولوت شمام را آورد و ایشان نیز با برادران خود در اورشلیم در مقابل برادران ایشان ساکن بودند. ۳۹ و نیر قیس را آورد و قیس شاول را آورد و شاول یهونانان و ملکیشوع و ایناداب و اشبعل را آورد. ۴۰ و پسر یهونانان، مریب بعل بود و مریب بعل میکا را آورد. ۴۱ و پسر میکا، فیتون و مالک و تحریع و آحاز بودند. ۴۲ و آحاز یعزه را آورد و یعزه علمت و عرفت و زمیری را آورد و زمیری موسا را آورد. ۴۳ و موسا بنعرا را آورد و پسرش رافایا و پسرش العاسه و پسرش آصیل. ۴۴ و آصیل را شش پسر بود و این است نامهای ایشان: عزریقام و بُکزو و اسمعیل و شُعریا و عُودیا و حانان اینها پسران آصیل می باشند.

۱۰ و فلسطینیان با اسرائیل جنگ کردند، و مردان اسرائیل داود گفت: «هر که ییوسیان را اول مغلوب سازد، رئیس و سردار از حضور فلسطینیان فرار کردند و در کوه جلیوع کشته شده، خواهد شد.» پس یوآب بن صرویه اول بر آمد و رئیس شد. ۷ و افتادند. ۲ و فلسطینیان شاول و پسرانش را به سختی تعاقب داود در آن قلعه ساکن شد، از آن جهت آن را شهر داود نامیدند. نمودند، و فلسطینیان پسران شاول یونانان و ایناداب و ملکیشوع را ۸ و شهر را به اطراف آن و گرداگرد ملوه بنا کرد و یوآب باقی کشتند. ۳ و جنگ بر شاول سخت شد و تیراندازان او را دریافتند شهر را تعمیر نمود. ۹ و داود ترقی کرده، بزرگ می شد و یهوه و از تیراندازان مجروح شد. ۴ و شاول به سلاحدار خود گفت: صباپوت با وی می بود. ۱۰ و اینانند رؤسای شجاعانی که داود «شمشیر را بکش و به من فرو بر، مبادا این نامختونان بیایند و مرا داشت که با تمامی اسرائیل او را در سلطنتش تقویت دادند تا او

و شوعال و بی‌ری و بیره. ۳۷ و باصر و هود و شَمَّا و شَلَشَه و بتران نامهای ایشان اینها است: عَزْرِبِقَام و بُكْرُو و اِسْمَعِيل و شَعْرِبَا و بی‌یرا. ۳۸ و پسران یَتر، یُفَنَه و فِسفا و آرا. ۳۹ و پسران عُلّا، آرح و عُوْبُدیا و حانان. و جمیع اینها پسران آصیل اند. ۳۹ و پسران و حَتیبیل و رَصِبا. ۴۰ جمیع اینها پسران اَشیر و رُوسای خاندان عیشی برادر او نخست زاده اش اولام و دومین یغوش و سومین آبیای ایشان و برگزیدگان مردان جنگی و رُوسای سرداران بودند. و اَلِیْقَلَط. ۴۰ و پسران اولام، مردان زورآور شجاع و تیرانداز بودند؛ و شماره ایشان که در لشکر برای جنگ بر حسب نسب نامه ثبت پسران و پسران پسران ایشان بسیار یعنی صد و پنجاه نفر بودند. گردید، بیست و شش هزار نفر بود. جمیع اینها از بنی بنیامین میباشند.

۸ و بنیامین نخست زاده خود بائع را آورد و دومین اَشیبیل و **۹** و تمامی اسرائیل بر حسب نسب نامه های خود شمرده سومش آخرخ، ۲ و چهارم نُوحَه و پنجم را فارا. ۳ و پسران بائع: شدند، و اینک در کتاب پادشاهان اسرائیل مکتوب اند و یهودا به آذَر و جیرا و اَیْهُود. ۴ و اَیْشُوع و نُعمان و اَحُوخ. ۵ و جیرا و سبب خیانت خود به بابل اسیری رفتند. ۲ و کسانیکه اول در شَمُوفان و حُورام بودند. ۶ و اینانند پسران اَحُود که رُوسای خاندان مُلکها و شهرهای ایشان سکونت داشتند، اسرائیلیان و کاهنان و آبیای ساکنان جَبَع بودند و ایشان را به مناحت کوچانیدند. ۷ و او لایوان و تَنیمین بودند. ۳ و در اورشلیم بعضی از بنی یهودا واز نُعمان و اَخیا و جیرا را کوچانید و او عَزَّا و اَخِیخُود را تولید نمود. بنی بنیامین و از بنی افرایم و مَثَسِی ساکن بودند. ۴ عوتای ابن ۸ و شَحْرابم در بلاد مواب بعد از طلاق دادن زنان خود حُوشیم و بَعْرَا فرزندان تولید نمود. ۹ پس از زن خویش که خُوداش نام داشت از شیلونین نخست زاده اش عسایا و پسران او. ۶ و از بنی زَارِح یویاب و ظبیا و میشا و مُلکام را آورد. ۱۰ و یُعُوش و شَکِیا و مَرَمَه یُعُوبیل و براران ایشان ششصد و نود نفر. ۷ و از بنی بنیامین سَلُو را که اینها پسران او و رُوسای خاندانهای آبا بودند. ۱۱ و از حوشیم اَیْطُوب و اَلْفَعْل را آورد. ۱۲ و پسران اَلْفَعْل عابَر و مِشعَم و شامَر که اُونُو و لُود و دهاتش را بنا نهاد بودند. ۱۳ و بَرِیعَه و برادران ایشان بر حسب انساب ایشان نه صد و پنجاه و شش نفر. شامع که ایشان رُوسای خاندان آبیای ساکنان اَیلُون بودند و ایشان ساکنان جَت را اخراج نمودند. ۱۴ و اَخِیو و شاشق و یرمُوت. ۱۰ و از کاهنان، یَدَعِیا و یَهُویاریب و یاکین، ۱۱ عَزْرِیا ابن جلقیا ۱۵ و زَبَدِیا و عازد و عازر. ۱۶ و میکائیل و یشفه و یوحا پسران بَرِیعَه بودند. ۱۷ و زَبَدِیا و مِشَلّام و جِرَقی و حابَر، ۱۸ و یشمَرا ۱۲ و عَدایا ابن یُروحام بن فِشخُور بن مُلکیا و مَعَسای ابن عَدِیبیل و یزلیاه و یویاب پسران اَلْفَعْل بودند. ۱۹ و یعیقَم و زَکری و زَبَدِی، بن یحزیره بن مِشَلّام بن مِشَلیمیت بن اَمیر. ۱۳ و برادران ایشان ۲۰ و اَیْعینای و صِلتای و ایلِیبیل، ۲۱ و آدایا و بریا و شِمَرَت که رُوسای خاندان آبیای ایشان بودند، هزار و هفتصد شصت نفر پسران شیمعی، ۲۲ و یشفان و عابَر و ایلِیبیل. ۲۳ و عَبدون و که مردان رشید به جهت عمل خدمت خانه خدا بودند. ۱۴ و از زَکری و حانان، ۲۴ و حَتبیا و عیلام و عَنثوتیا، ۲۵ و یَقَدِیا و لایوان شَمَعِیا ابن حَشُوب بن عَزْرِبِقَام بن حَشَبِیا از بنی مَراری. فَنُوبیل پسران شاشق بودند. ۲۶ و شِمِشَرای و شَحْرِیا و عَقَلِیا. ۲۷ و یَعْرَشِیا و ایلِیا و زَکری پسران یُروحام بودند. ۲۸ اینان رُوسای آساف. ۱۶ و عُوْدِیا ابن شَمَعِیا ابن جَلال و بن یَدُوثون و بَرخِیا خاندان آبا بر حسب انساب خود و سرداران بودند و ایشان در ابن آسا ابن اَلقانه که در دهات نَطُوفاتیان ساکن بود. ۱۷ و در اورشلیم سکونت داشتند. ۲۹ و در جِبْعُون پدر جِبْعُون سکونت بانان، شَلُوم و عَقُوب و طَلْمُون و اَحِیمان و برادران ایشان. و شَلُوم داشت و اسم زنش مَعکَه بود. ۳۰ و نخست زاده اش عَبدُون بود، رئیس بود. ۱۸ و ایشان تا الآن بر دروازه شرقی پادشاه (می باشد) پس صور و قَیس و نعل و ناداب، ۳۱ و جَدُور و اَخِیو و زاکر؛ ۳۲ و در بانان فرقه بنی لایوی بودند. ۱۹ و شَلُوم بن قُورِی ابن اَیْیا و مَقُوت شِمَاه را آورد و ایشان نیز با برادران خود در اورشلیم در ساف بن قُورِح و برادرانش از خاندان پدرش یعنی بنی قُورِح که مقابل برادران ایشان ساکن بودند. ۳۳ و نیر قَیس را آورد و قَیس ناظران عمل خدمت و مستحفظان دروازه های خیمه بودند و پدران شاول را آورد و شاول یهُوناتان و مُلکیشوع و اَیناداب و اَشبَعَل را ایشان ناظران اُردوی خداوند و مستحفظان مدخل آن بودند. ۲۰ و آورد. ۳۴ و پسر یهُوناتان مَرِیب نعل بود و مَرِیب نعل میکا را آورد. فینحاس بن اَلعازار، سابق رئیس ایشان بود. و خداوند با وی می ۳۵ و پسران میکا، فیتون و مالک و تاریخ و آحاز بودند. ۳۶ و بود. ۲۱ و زکریا ابن مِشَلیمِیا دربان دروازه خیمه اجتماع بود. ۲۲ و آحاز یهُوعَدَه را آورد، یهُوعَدَه عَلمَت و عَزْمُوت و زمَری را آورد و جمیع اینانی که برای درباری دروازه ها منتخب شدند، دویست زمَری موصا را آورد. ۳۷ و موصا پسرِ رافَه بود و پسرش رافَه بود و دوازده نفر بودند و ایشان در دهات خود بر حسب نسب نامه های پسرش اَلعاسَه و پسرش اَصیل بود. ۳۸ و اَصیل را شش پسر بود و خود شمرده شدند که داود و سموئیل رانی ایشان را بر وظیفه های

شهر. ۶۳ و به پسران مراری بر حسب قبایل ایشان از بسط رؤیین یریموت و آپیا و عَنَّاوَت و عَلامَت. جمیع اینها پسران باکر بودند. و از بسط جاد و از بسط زبولون دوازده شهر به قرعه داده شد. ۶۴ و بیست هزار ودویست نفر از ایشان بر حسب انساب ایشان، پس بنی اسرائیل این شهرها را با حوالی آنها به لایوان دادند. ۶۵ و رؤسای خاندان آبای ایشان مردان قوی شجاع در نسب نامه ثبت از بسط بنی یهودا و از بسط بنی شمعون و از بسط بنی بنیامین شدند. ۱۰ و پسر یدیعئیل: پلهان و پسران پلهان: بعیث و بنیامین این شهرها را که اسم آنها مذکور است به قرعه دادند. ۶۶ و لیهود و کنعنه و زیتان و تریشیش و آخیشاخر. ۱۱ جمیع اینها بعضی از قبایل بنی قهات شهرهای حدود خود را از بسط افرایم پسران یدیعئیل بر حسب رؤسای آبا و مردان جنگی شجاع هفده داشتند. ۶۷ پس شکیم را با حوالی آن در کوهستان افرام و جازر هزار و دویست نفر بودند که در لشکر برای جنگ بیرون می رفتند. را با حوالی آن به جهت شهرهای ملجا به ایشان دادند. ۶۸ و ۱۲ و پسران عیر: شقیم و حقیم و پسر آحیر خوشیم. ۱۳ و پسران یقَمعام را با حوالی آن و بیت خورون را با حوالی آن. ۶۹ و آیلون را نفتالی: یحصیئیل و جونی و یصر و شلوم از پسران پلهه بودند. با حوالی آن و جَت رَمون را با حوالی آن. ۷۰ و از نصف بسط مَنسی، عانیر را با حوالی آن، و بلعام را با حوالی آن، به قبایل باقی مانده بقی قهات دادند. ۷۱ و به پسران جَرشوم از قبایل نصف بسط مَنسی، جُولان را در باشان با حوالی آن و عَشْتاروت را با حوالی آن. ۷۲ و از بسط یساکار قادش را با حوالی آن و دَبَره را با حوالی آن. ۷۳ و راموت را با حوالی آن و عانیم را با حوالی آن. بود و پسرانش، اَلام و راقم بودند. ۱۷ و پسر اولام پدان بود. ۷۴ و از بسط آشیر مشال را با حوالی آن عَدئون را با حوالی آن. اینانند پسران چلعاد بن ماکیر بن مَنسی. ۱۸ و خواهر او هَمولکه ۷۵ و حُقوق را با حوالی آن و زُحوب را با حوالی آن. ۷۶ و از ایشهود و ایتیزر و مَحله را زایید. ۱۹ و پسران شَمیداع آخیان و بسط نفتالی قادش را در جلیل با حوالی آن و حَمون را با حوالی آن شکیم و لعیجی و انیعام. ۲۰ و پسران افرایم شوتالغ و پسرش بازده و قریتایم را با حوالی آن. ۷۷ و به پسران مراری که از لایوان باقی مانده بودند، از بسط زبولون رَمون را با حوالی آن و تابور را با حوالی آن. ۷۸ و از آن طرف اَرْدُن در برابر اریحا به جانب شرقی اَرْدُن از بسط رؤیین، باصر را در بیابان با حوالی آن و یهصه را با حوالی آن. ۷۹ و قدیموت را با حوالی آن و میفعه را با حوالی آن. ۸۰ و از بسط جاد راموت را در چلعاد با حوالی آن و مَحْتایم را با حوالی آن. ۸۱ و خشبون را با حوالی آن و یعیر را با حوالی آن.

این جهت که در خاندان او بلائی عارض شده بود. ۲۴ و دخترش شیره بود که بیت حورون پایین و بالا را و اَزین شیره را بنا کرد. ۲۵

۷ اما پسران یساکار: تولاع و فوه و یاشوب و شمرُون چهار نفر بودند. ۲ و پسران تولاع: عَزْی و رفایا و یریشیل و یحماي و ییسام و سموئیل؛ ایشان رؤسای خاندان پدر خود تولاع و مردان قوی شجاع در انساب خود بودند، و عدد ایشان در داود بیست و دو هزار و ششصد بود. ۳ و پسر عَزْی، یزرحیا و پسران یزرحیا، میکائیل و عودیا و یوئیل و ییشیا که پنج نفر و جمیع آنها رؤسا بودند. ۴ و با ایشان بر حسب انساب ایشان و خاندان آبای ایشان، فوجهای لشکر جنگی سی و شش هزار نفر بودند، زیرا که زنان و پسران بسیار داشتند. ۵ و برادران ایشان از جمیع قبایل یساکار مردان قوی شجاع هشتاد و هفت هزار نفر جمیعاً در نسب نامه ثبت شدند. ۶ و پسران بنیامین: بالغ و باکر و یدیعئیل، سه نفر بودند. ۷ و پسران بالغ: اَصْبون و عَزْی و عَزْئیل و یریموت و عیري، پنج نفر رؤسای خاندان آبا و مردان قوی شجاع که بیست و دو هزار و سی و چهار نفر از ایشان در نسب نامه ثبت گردیدند. ۸ و پسران باکر: زَمیره و یوعاش و الیهازار و الیوعینای و عَمْرِي و

و او ایشان را چونکه بر او توکل نمودند، اجابت فرمود. ۲۱ پس از ۲۹ پسران مَراری مَحَلی و پسرش لِبْنی پسرش شِمعی پسرش عَزَّه. مواشی ایشان، پنجاه هزار شتر و دوست و پنجاه هزار گوسفند و ۳۰ پسرش شِمعی پسرش هَجیا پسرش عَسایا. ۳۱ و اینانند که دو هزار الاغ و صد هزار مرد به تاراج بردند. ۲۲ زیرا چونکه جنگ از جانب خدا بود، بسیاری مقتول گردیدند. پس ایشان به جای آنکه تابوت مستقر شد. ۳۲ و ایشان پیش مسکن خیمه اجتماع آنها تا زمان اسیری ساکن شدند. ۲۳ و پسران نصف سبط مَنَسی مشغول سراییدن می شدند تا حینی که سلیمان خانه خداوند را در آن زمین ساکن شده، از باشان تا بعل خرمون و سنیر و جَبَل خرمون زیاد شدند. ۲۴ و اینانند رؤسای خاندان آبای ایشان عافَر و مواظب شدند. ۳۳ پس آنهاپی که با پسران خود معین شدند، یشعی و ائیل و عَزْریشیل و ارمیا و هُودویا یحذیثیل که مردان تنومند اینانند: از بنی قَهاتیان همان مغتی ابن یوئیل بن سمویل. ۳۴ بن شجاع و ناموران و رؤسای خاندان آبای ایشان بودند. ۲۵ اما به خدای پدران خود خیانت ورزیده، در پی خدایان قومهای آن زمین که خدا آنها را به حضور ایشان هلاک کرده بود، زنا کردند. ۲۶ پس خدای اسرائیل روح فُول پادشاه اَشُور و روح تَلَعَت فِلناتر قَهات بن لایوی بن اسرائیل. ۳۹ و برادرش آساف که به دست پادشاه اَشُور را برانگیخت که رؤیینان و جادایان و نصف سبط راست وی می ایستاد. آساف بن بَرکیا ابن شِمعی، ۴۰ ابن مَنَسی را اسیر کرده، ایشان را به خَلج و خابور و هارا و نهر جوزان تا امروز بُرد.

۶ بنی لایوی: جَرشون و قَهات و مَراری. ۲ بنی قَهات: عَمرام و یصهار و حَبرون و عَزْیشیل. ۳ و بنی عَمرام: هارون و موسی و مریم. و بنی هارون: ناداب و اَیهُو و اَلیعازار و ایتامار. ۴ و اَلیعازار فینحاس را آورد و فینحاس ایشوع را آورد. ۵ و ایشوع بُقی را آورد و بُقی عَزْی را آورد. ۶ و عَزْی زَرَحیا را آورد و زَرَحیا مرایوت را آورد. ۷ و مرایوت اَمَریا را آورد و اَمَریا اخیطوب را آورد. ۸ و اخیطوب صادق را آورد و صادق اخیمص را آورد. ۹ و اخیمص عَزْریا را آورد و عَزْریا یوحانان را آورد. ۱۰ و یوحانان عَزْریا را آورد و او در خانه ای که سلیمان در اورشلیم بنا کرد، کاهن بود. ۱۱ و عَزْریا اَمَریا را آورد و اَمَریا اخیطوب را آورد. ۱۲ و اخیطوب صادق را آورد و صادق شَلُوم را آورد. ۱۳ و شَلُوم حلقیا را آورد و حلقیا عَزْریا را آورد. ۱۴ و عَزْریا سَرایا را آورد و سَرایا یهوصاداق را آورد. ۱۵ و یهوصاداق به اسیری رفت هنگامی که خداوند یهودا و اورشلیم را به دست نَبوکَدَنَصَّر اسیر ساخت. ۱۶ پسران لایوی: جَرشوم و قَهات و مَراری. ۱۷ و اینها است اسمهای پسران جَرشوم: لِبْنی و شِمعی. ۱۸ و پسران قَهات: عَمرام و یصهار و حَبرون و عَزْیشیل. ۱۹ و پسران مَراری: مَحَلی و مواشی پس اینها قبایل لایوان بر حسب اجداد ایشان است. ۲۰ از جَرشوم پسرش لِبْنی، پسرش یحْت، پسرش زَمَّه. ۲۱ پسرش یوآخ پسرش عَدُو پسرش زَارح پسرش یاترای. ۲۲ پسران قَهات، پسرش عَمیناداب پسرش فُورح پسرش اَسیر. ۲۳ پسرش اَلقانه پسرش اَبیا ساف پسرش اَسیر. ۲۴ پسرش تَحْت پسرش اُوریشیل پسرش عَزْریا، پسرش شاول. ۲۵ و پسران اَلقانه عَماسای و اخیموت. ۲۶ و اَمّا اَلقانه. پسران اَلقانه پسرش صوفای پسرش نَحْت. ۲۷ پسرش اَلیآب پسرش یرواحم پسرش اَلقانه. ۲۸ و پسران سمویل نخست زاده اش و شنی و دومش اَبیا.

را که خواست به او بخشید. ۱۱ وکلوب برادر شوخه مجیر را که ایشان و معونین را که در آنجا یافت شدند، شکست دادند و پدر آشتون باشد آورد. ۱۲ و آشتون بیت رافا و فاسیح تخته پدر غیر ایشان را تا به امروز تباه ساخته، در جای ایشان ساکن شده اند ناحاش را آورد. اینان اهل ریفه می باشد. ۱۳ و پسران قنار و زیرا که مرتع برای گله های ایشان در آنجا بود. ۴۲ و بعضی از عنتیئیل و سرایا بودند؛ و پسر عنتیئیل حنات. ۱۴ و معوئوتای غفره ایشان، یعنی پانصد نفر از בני شمعون به کوه سعیر رفتند؛ و فلتیبا را آورد و سرایا، یوآب پدرجیراشیم را آورد، زیرا که صنعتگر بودند. و تعریا و زفایا و عریئیل پسران یسح رسای ایشان بودند. ۴۳ و ۱۵ و پسران کالیب بن یفته، عیرو و ایله و ناعم بودند؛ و پسر ایله بقیه عمالقه را که فرار کرده بودند، شکست داده، تا امروز در آنجا قنار بود. ۱۶ و پسران یهلئیل، زیف و زیفه و تیریا و آسرتیل. ۱۷ و ساکن شده اند.

پسران عزره یر و مرز و عافر و یالون (و زن مرز) مریم و شمای و یسح پدر آشتومع را زایید. ۱۸ و زن یهودیه او یازد، پدر جدور، و جابر پدر شوگو و یقوتیئیل پدر زانوح را زایید. اما آنان پسران پتیه دختر فرعون که مرز او را به زنی گرفته بود می باشد. ۱۹ و پسران زن یهودیه او که خواهر نحم بود پدر قبیله جرمی و آشتومع معکاتی بودند. ۲۰ و پسران شیمون: آمنون ورنه و پنحانان وتیلون و پسران یسعی زرتوحیت. ۲۱ و بنی شبله بن یهودا، غیر پدر لیکه، و لعه پدر مریشه و قبایل خاندان عاملان کتان نازک از خانواده آشیع بودند. ۲۲ و یوقیم و اهل کوزیبا و یوآش و ساراف که در موآب ملک داشتند، و یسویی لحم؛ و این وقایع قدیم است. ۲۳ و اینان کوزه گر بودند با ساکنان نناعیم و جدیره که در آنجاها نزد پادشاه به جهت کار او سکونت داشتند. ۲۴ پسران شمعون: نموتیل و یامین و یاریب و زازح و شاول. ۲۵ و پسرش شلوم و پسرش میسام و پسرش مشماع. ۲۶ و بنی مشماع پسرش حموتیل و پسرش زکور و پسران شیمعی. ۲۷ و شیمعی را شانزده پسر و شش دختر بود و لکن برادرانش را پسران بسیار نبود و همه قبایل ایشان مثل بنی یهودا زیاد نشدند. ۲۸ و ایشان در برشع و مولاده و خضر شوال، ۲۹ و در پلهه و عاصم و تولاد، ۳۰ و در بتوتیل و خرمه و صقلع ۳۱ و در بیت مرکبوت و خضرشوسیم و بیت برئی و شعرایم ساکن بودند. اینها شهرهای ایشان تا زمان سلطنت داود بود. ۳۲ و قریه های ایشان عیطام عین و رمون و توکن و عاشان، یعنی پنج قریه بود، ۳۳ و جمیع قریه های ایشان که در پیرامون آن شهرها تا بعل بود. پس مسکنهای ایشان این است و نسب نامه های خود را داشتند. ۳۴ و مشوبات و یملیک و یوشه بن امصیا، ۳۵ یوتیل و ییهو ابن یوشیبا ابن سرایا ابن عسیئیل، ۳۶ و آلیوعینای و یعکویه و یسوحایا و عسایا و عدیئیل و یسیمیئیل و بنایا، ۳۷ و زیرا ابن شفعی ابن الون بن یادایا ابن شمیری ابن شمعیا، ۳۸ اینانی که اسم ایشان مذکور شد، در قبایل خود رؤسا بودند و خانه های آباي ایشان بسیار زیاد شد. ۳۹ و به مدخل جدورتا طرف شرقی وادی رفتند تا برای گله های خویش چراگاه بجویند. ۴۰ پس برومند نیکو یافتند و آن زمین وسیع و آرام و امین بود، زیرا که آل حام در زمان قدیم در آنجا ساکن بودند. ۴۱ و اینانی که اسم ایشان مذکور شد، در ایام حرقی پادشاه یهودا آمدند و خیمه های ایشان تسلیم شدند زیرا که در حین جنگ نزد خدا استغاه نمودند

که خُورب یاثر باشد، با قنات و دهات آنها که شصت شهر بود، آیبجایل کرملیه؛ ۲ و سومین ایشالوم پسر معکّه دختر تلمای پادشاه از ایشان گرفت و جمیع اینها از آن بنی ماکیر پدر جلعاد بودند. جشور؛ و چهارمین اُدونیا پسر حَیّیت. ۳ و پنجمین شَفطلیا از ۲۴ و بعد از آنکه حَصْرُون در کالیب آفراته وفات یافت، آبیّه زن آیبطال و ششمین پترعام از زن او عجله. ۴ این شش برای او در حَصْرُون آشخور پدر تَفُوح را برای وی زاید. ۲۵ و پسران یرحمتیل حبرون زاییده شدند که در آنجا هفت سال و شش ماه سلطنت نخست زاده حَصْرُون نخست زاده اش: رام و یُوئه و اُورن و اَوْصَم نمود و در اورشلیم سی سه سال سلطنت کرد. ۵ و اینها برای وی و آخیا بودند. ۲۶ و یرحمتیل از زن دیگر مسماّه به عطاره بود که در اورشلیم زاییده شدند: شمعی و شویاب و ناتان و شلیمان. این مادر اُونام باشد. ۲۷ و پسران رام نخست زاده یرحمتیل معص چهار از بَشُوع دختر عَمّیئیل بودند. ۲۸ و ایشامع و آیفالط. ۲۹ و یامین و عاقر بودند. ۲۸ و پسران اُونام: شَمّای ویداع بودند، و ۷ و نُوّجه و نافّج و یافج. ۸ و اَلِشَمَع و اَلِیداع و اَلِیْقَلَط که نه پسران شَمّای ناداب و آیشور. ۲۹ و اسم زن آیشور آیبجایل بود و نفر باشند. ۹ همه اینها پسران داود بودند سوای پسران مُتعه ها. و او احبان و مُولید را برای وی زاید. ۳۰ ناداب سَلَد و اَقایم بودند و خواهر ایشان تامار بود. ۱۰ و پسرشلیمان، رَجَعام و پسر او اَیّا و سَلَد بی اولاد مُرد. ۳۱ و بنی اَقایم یسعی و بنی یسعی شیشان و پسر او آسا و پسر او یهوُشافاط. ۱۱ و پسر او یورام و پسر او اَخرّیا و بنی شیشان اَحْلاي. ۳۲ و پسران یداع برادر شَمّای یتر و یونانان؛ و پسر او یوآش. ۱۲ و پسر او اَنْصیا و پسر او عَزْرِیا و پسر او یوتام. یتر بی اولاد مُرد. ۳۳ و پسران یونانان: فالت و زازا. اینها پسران یرحمتیل بودند. ۳۴ و شیشان را پسری نبود لیکن دختران داشت آمون و پسر او یوشیا. ۱۵ و پسران یوشیا نخست زاده اش یوحانان و شیشان را غلامی مصری بود که یرحاح نام داشت. ۳۵ و شیشان و دومین یهوُیاقیم و سومین صِدْقیا و چهارمین شَلُوم. ۱۶ و پسران دختر خود را به غلام خویش یرحاح به زنی داد و او عَتّای را برای یهوُیاقیم پسر او یکنّیا و پسر او صِدْقیا. ۱۷ و پسران یکنّیا اَشّیر وی زاید. ۳۶ و عتّای ناتان را آورد و ناتان زاباد را آورد. ۳۷ و زاباد و پسر او شالْئیتیل. ۱۸ و ملْکیرام و فدایا و شَنأَصْر و یَقْمیا و اَفلال را آورد و اَفلال عوبید را آورد. ۳۸ و عوبید ییهُو را آورد، هوشامع و نَدّیا. ۱۹ و پسران فدایا زُرَبابیل و شمعی و پسران ییهُوعَزْرِیا را آورد. ۳۹ و عَزْرِیا حالّص را آورد و حالّص اَلعاسه را آورد. زُرَبابیل مَشالَم و حَتّیا و خواهرایشان شَلُومیت بود. ۲۰ و حَشُوبه و ۴۰ و اَلعاسه سَمسَمای را آورد و سَمسَمای شَلُوم را آورد. ۴۱ و اُوهل و بَرّیخا و حَسَدیا و یوشب حَسَد که پنج نفر باشند. ۲۱ و شَلُوم یَقْمیا را آورد و یَقْمیا اَلِشَمَع را آورد. ۴۲ و بنی کالیب برادر پسران حَتّیا قَلطیا و اِشعیا، بنی رفايا و بنی اَرنان و بنی عُویدیا یرحمتیل نخست زاده اش میباح که پدر زیف باشد و بنی ماریشه و بنی شَکّیا. ۲۲ و شَکّیا شَمعیا و پسران شَمعیا، حَطُوش و که پدرحبرون باشد بودند. ۴۳ و پسران حبرون: قُورح و تَفُوح و بیحال و باریح و نَعْرِیا و شافاط که شش باشند. ۲۳ و پسران نَعْرِیا راقم و شامع. ۴۴ و شامع راحم پدر یرقعام را آورد و راقم شَمّای را اَلیوعینای و جزقیا و عَزْرِیاقم که سه باشند. ۲۴ و بنی اَلیوعینای آورد. ۴۵ و پسر شَمّای معنون و ماعون پدر بیت صُور بود. ۴۶ هُودیا و اَلِیاشِب و فَلَایا و عَقُوب و یوحانان و دَلایع و عَنانِی که عیقه مُتعه کالیب حاران و موسا و جازیز را زاید و حاران جازیز را

آورد. ۴۷ و پسران یهدای راجم و یوتام و جیشان و فالت و عیقه و شاعف. ۴۸ و معکّه مُتعه کالیب، شاترو ترخنه را زاید. ۴۹ و او نیز شاعف، پدر مَدَمته و شوا، پدر مَکینیا پدر جیعا را زاید؛ و دختر کالیب عَکسه بود. ۵۰ و پسران کالیب بن حُور نخست زاده آفراته ایناند: شُوبال پدر قره یعاریم، ۵۱ و سلما پدر بیت لحم و حاریف پدر بیت جادر. ۵۲ و پسران شُوبال پدر قره یعاریم ایناند: هرُواه و نصف مَنُوحوت. ۵۳ و قبایل قره یعاریم ایناند: پیران و فُوتیان و شُوماتیان و مشراعیان که از ایشان صارعائیان و اِشطاوُلّیان پیدا شدند. ۵۴ و بنی سلما بیت لحم و نطوفائیان و عَطروت بیت یوآب و نصف مانحّیتان و صُرعیان بودند. ۵۵ و قبایل کاتبانی که در یعیص ساکن بودند، ترعائیان و شمعاتیان و سُوکاتیان بودند. اینان قینیان اند که از حَمّت پدریت ریکاب بیرون آمدند.

۳ و پسران داود که برای او در حبرون زاییده شدند، ایناند: نخست زاده اش اَمنون از اَحیئوعُم یزعیلیه؛ و دومین دانیال از

اول تواریخ

۱ آدم، شیث آش، ۲ قینان مهللئیل یازد، ۳ خنوخ متوشالغ از بصره به جایش پادشاه شد. ۴۴ و بالغ مُرد و یویاب بن زارح بن بَعُور و اسم شهر او دنهابه بود. ۴۵ و یویاب مرد و حوشام از زمین تِیمانی به جایش سلطنت نمود. ۴۶ و حوشام مُرد وهَدَد بن بَدَد که میدیان را در زمین موآب شکست داد در جایش پادشاه شد و اسم شهرش عَوِیت بود. ۴۷ و هَدَد مُرد و سَمَلَه از مَسْرِیَه به جایش پادشاه شد. ۴۸ و سَمَلَه مُرد و شاؤل از رَحُوبوت نهر به جایش پادشاه شد. ۴۹ و شاؤل مُرد و یَعل حانان بن عَکبُور به جایش پادشاه شد. ۵۰ و یَعل حانان مُرد وهَدَد به جایش پادشاه شد؛ و اسم شهرش فاعی و اسم زنش مَهْیَطَبِیل دختر مَطَرِد دختر مِی ذَهَب بود. ۵۱ وهَدَد مُرد و آمِیران اَدُوم امیر تمناع و امیر اَلیه و امیر نِیتت بودند. ۵۲ و امیر اَهولِیَیامَه و امیر اِیلَه و امیر فِیثون؛ ۵۳ و امیر قَناز و امیر تِیمان و امیر مِیصَرا؛ ۵۴ و امیر مَجْدِیَبِیل و امیر عِیرام؛ اینان امیران اَدُوم بودند.

۲ پسران اسرائیل اینانند: رؤِیبن و سَمعون و لاری یهودا و یساکار زبولون و دان و یوسف و بنیامین و نفتالی و جاد و آشیر. ۳ پسران یهودا: عِیر و اُونان و شیله؛ این سه نفر از بَشُوع کنعانیه برای او زاییده شدند؛ و عِیر نخست زاده یهودا به نظر خداوند شیر بود؛ پس او را کُشت. ۴ و عروس وی تمار فارص و زازح را برای وی زایید، و همه پسران یهودا پنج نفر بودند. ۵ و پسران فارص: خَصْرُون و حامول. ۶ و پسران زازح: زمِری و اِیتان و هیمان و کلکول و دازح که همگی ایشان پنج نفر بودند. ۷ واز پسران گرمی، عاکار مضطرب کننده اسرائیل بود که درباره چیز حرام خیانت ورزید. ۸ و پسر اِیتان: عَزْریا بود. ۹ و پسران خَصْرُون که برای وی زاییده شدند، یرحتمیل ورام وکولبای. ۱۰ و رام عَمیناداب را آورد و عَمیناداب نَحشُون را آورد که رئیس بنی یهودا بود. ۱۱ و نَحشُون سلما را آورد و سلما بوعز را آورد. ۱۲ و بوعز عوبید را آورد و عوبید یسی را آورد. ۱۳ یسی نخست زاده خویش اَلِیآب را آورد، و دومین امیناداب را، و سومین شمعی را، ۱۴ و چهارمین تَنثیل را و پنجمین رَدای را، ۱۵ و ششمین اَوْصَم را و هفتمین داود را آورد. ۱۶ و خواهران ایشان صَرُویه و اَیبحایل بودند. و پسران صَرُویه، اَبشای و یوآب و عَسائیل، سه نفر بودند. ۱۷ و اَیبحایل عَماسا را زانید و پدر عَماسا یَتْر اِسماعیلی بود. ۱۸ و کالِیب بن خَصْرُون از زن خود عَزُوبَه واز پریعوت اولاد به هم رسانید و پسران وی اینانند: یاشر و شویاب و آردون. ۱۹ و عَزُوبَه مُرد و کالِیب اَفرات را به زنی گرفت و او حور را برای وی زایید. ۲۰ و حور، اُوری را آورد و اُوری بَصْلئیل را آورد. ۲۱ و بعد از آن، خَصْرُون به دختر ماکیر پدر چلعاد درآمده، او را به زنی گرفت حبینی که شصت ساله بود و او سَجُوب را برای وی زایید. ۲۲ و سَجُوب یائیر را آورد و او بیست و سه شهر در زمین چلعاد داشت. ۲۳ و او جشور و آرام را

تمامی اسباب برنجینی را که با آنها خدمت می‌کردند، بردند. ۱۵
 و مجمرها و کاسه‌های یعنی طلای آنچه را که از طلا بود و نقره
 آنچه را که از نقره بود، رئیس جلادان برد. ۱۶ اما دو ستون و یک
 دریاچه و پایه‌هایی که سلیمان آنها را برای خانه خداوند ساخته
 بود، وزن برنج همه این اسباب بی‌اندازه بود. ۱۷ بلندی یک ستون
 هجده ذراع و تاج برنجین بر سرش و بلندی تاج سه ذراع بود و
 شبکه و انارهای گرداگرد روی تاج، همه از برنج بود و مثل اینها
 برای ستون دوم بر شبکه‌اش بود. ۱۸ و رئیس جلادان، سرایا، رئیس
 کهنه، وصفنیای کاهن دوم و سه مستحفظ در را گرفت. ۱۹ و
 سرداری که بر مردان جنگی گماشته شده بودو پنج نفر را از آنانی
 که روی پادشاه را می‌دیدند و در شهر یافت شدند و کاتب سردار
 لشکر را که اهل ولایت را سان می‌دید، و شصت نفر از اهل زمین
 را که در شهر یافت شدند، از شهر گرفت. ۲۰ و نبوزادان رئیس
 جلادان، ایشان را برداشته، به ربله، نزد پادشاه بابل برد. ۲۱ و
 پادشاه بابل، ایشان را در ربله در زمین حمات زده، به قتل رسانید.
 پس یهودا از ولایت خود به اسیری رفتند. ۲۲ و اما قومی که در
 زمین یهودا باقی ماندند و نیوکدنصر، پادشاه بابل ایشان را رها کرده
 بود، پس جدلیا ابن اخیقام بن شافان را بر ایشان گماشت. ۲۳ و
 چون تمامی سرداران لشکر بامردان ایشان شنیدند که پادشاه بابل،
 جدلیا را حاکم قرار داده است، ایشان نزد جدلیا به مصفیه آمدند،
 یعنی اسماعیل بن نتنیا و یوحنان بن قاری و سرایا ابن تنحومت
 نطوفاتی و یازنیا ابن معکاتی با کسان ایشان. ۲۴ و جدلیا برای
 ایشان و برای کسان ایشان قسم خورده، به ایشان گفت: «از
 بندگان کلدانیان مترسید. در زمین ساکن شوید و پادشاه بابل را
 بندگی نمایند و برای شما نیکو خواهد بود.» ۲۵ اما در ماه هفتم
 واقع شد که اسماعیل بن نتنیا ابن الیشمع که از ذریت پادشاه بود،
 به اتفاق ده نفر آمدند و جدلیا را زدند که بمرود یهودیان و کلدانیان
 را نیز که با او در مصفیه بودند (کشتنند). ۲۶ و تمامی قوم، چه
 خرد و چه بزرگ، و سرداران لشکرها برخاسته، به مصر رفتند زیرا که
 از کلدانیان ترسیدند. ۲۷ و در روز بیست و هفتم ماه دوازدهم از
 سال سی و هفتم اسیری یهوایکین، پادشاه یهودا، واقع شد که اوایل
 مرودک، پادشاه بابل، در سالی که پادشاه شد، سر یهوایکین،
 پادشاه یهودا را از زندان برافراشت. ۲۸ و با اوسخنان دلاویز گفت
 و کرسی او را بالاتر از کرسیهای سایر پادشاهانی که با او در بابل
 بودند، گذاشت. ۲۹ و لباس زندانی او را تبدیل نمود و او در
 تمامی روزهای عمرش همیشه در حضور وی نان می‌خورد. ۳۰ و
 برای معیشت او وظیفه دائمی، یعنی قسمت هر روز در روزش، در
 تمامی ایام عمرش از جانب پادشاه به او داده می‌شد.

اوانچه را که در نظر خداوند ناپسند بود، موافق هراتچه پدرانش مردان جنگی را که ده هزار نفر بودند، اسیر ساخته، برد و جمیع کرده بودند، به عمل آورد. ۳۳ فرعون نکوه، او را در ربله، در زمین صنعت گران و آهنگران را نیز، چنانکه سوی مسکینان، اهل زمین حما، دربند نهاد تا در اورشلیم سلطنت نماید و صد وزنه نقره و کسی باقی نماند. ۱۵ ویهویاکین را به بابل برد و مادر پادشاه و یک وزنه طلا بر زمین گذارد. ۳۴ و فرعون نکوه، الیقیم بن یوشیا زنان پادشاه و خواججه‌سرایانش و بزرگان زمین را اسیر ساخت و را به جای پدرش، یوشیا، به پادشاهی نصب کرد و اسمش را به ایشان را از اورشلیم به بابل برد. ۱۶ و تمامی مردان جنگی، یعنی یهویاقیم تبدیل نمود و یهوآحاز را گرفته، به مصر آمد. و اودر آنجا هفت هزار نفر و یک هزار نفر از صنعت گران و آهنگران را که مرد. ۳۵ و یهویاقیم، آن نقره و طلا را به فرعون داد اما زمین را جمیع ایشان، قوی و جنگ آزموده بودند، پادشاه بابل، ایشان تقویم کرد تا آن مبلغ را موافق فرمان فرعون بدهند و آن نقره و طلا را رابه بابل به اسیری برد. ۱۷ و پادشاه بابل، عموی وی، متتیا را از اهل زمین، از هرکس موافق تقویم او به زور گرفت تا آن را به در جای او به پادشاهی نصب کرد و اسمش را به صدقیا مبدل فرعون نکوه بدهد. ۳۶ یهویاقیم بیست و پنج ساله بود که پادشاه ساخت. ۱۸ صدقیا بیست و یکساله بود که آغازسلطنت نمود و شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش زبیده، دختر فدایه، از رومه بود. ۳۷ وآنچه را که در نظر خداوند ناپسند بود موافق هراتچه پدرانش کرده بودند، به عمل آورد.

۲۴ و در ایام او، نبوکدنصر، پادشاه بابل آمد، و یهویاقیم سه سال بنده او بود. پس برگشته، از او عاصی شد. ۲ و خداوند فوجهای کلدانیان و فوجهای ارامیان و فوجهای موآبیان و فوجهای بنی عمون را بر او فرستاد و ایشان را بر یهودا فرستاد تا آن را هلاک سازد، به موجب کلام خداوند که به واسطه بندگان خودانبیا گفته بود. ۳ به تحقیق، این از فرمان خداوند بریهدا واقع شد تا ایشان را به سبب گناهان منسی وهرچه او کرد، از نظر خود دور اندازد. ۴ و نیز به سبب خون بی گناهایی که او ریخته بود، زیرا که اورشلیم را از خون بی گناهان پر کرده بود و خداوند نخواست که او را عفو نماید. ۵ و بقیه وقایع یهویاقیم و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۶ پس یهویاقیم با پدران خود خوابید و پسرش یهویاکین به جایش پادشاه شد. ۷ و پادشاه مصر، بار دیگر ازولایت خود بیرون نیامد زیرا که پادشاه بابل هرچه را که متعلق به پادشاه مصر بود، از نهر مصر تا نهر فرات، به تصرف آورده بود. ۸ و یهویاکین هجده ساله بود که پادشاه شد و سه سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش نحوشطا دختر الناتان اورشلمی بود. ۹ و آنچه را که در نظر خداوند ناپسند بود، موافق هراتچه پدرش کرده بود، به عمل آورد. ۱۰ در آن زمان بندگان نبوکدنصر، پادشاه بابل، بر اورشلیم برآمدند. و شهر محاصره شد. ۱۱ و نبوکدنصر، پادشاه بابل، در حینی که بندگان آن را محاصره نموده بودند، به شهر برآمد. ۱۲ ویهویاکین، پادشاه یهودا با مادر خود و بندگانش و سردارانش و خواججه‌سرایانش نزد پادشاه بابل بیرون آمد، و پادشاه بابل در سال هشتم سلطنت خود، او را گرفت. ۱۳ و تمامی خزانه های خانه خداوند و خزانه های خانه پادشاه را از آنجا بیرون آورد و تمام ظروف طلایی را که سلیمان، پادشاه اسرائیل برای خانه خداوند ساخته بود، به موجب کلام خداوند، شکست. ۱۴ و جمیع ساکنان اورشلیم و جمیع سرداران و جمیع

را پیروی نموده، اوامر وشهادت و فریض او را به تمامی دل و راز آن قبرها برداشت و آنها را بر آن مذبح سوزانده، آن را نجس تمامی جان نگاه دارند و سخنان این عهد را که در این کتاب ساخت، به موجب کلام خداوند که آن مرد خدایی که از این امور مکتوب است، استوار نمایند. پس تمامی قوم این عهد را برپا اخبارنموده بود، به آن ندا درداد. ۱۷ و پرسید: «این مجسمه‌ای داشتند. ۴ و پادشاه، حلقیا، رئیس کهنه و کاهنان دسته دوم و که می‌بینم، چیست؟» مردان شهر وی را گفتند: «قبر مرد خدایی مستحفظان در را امر فرمود که تمامی ظروف را که برای بعل و است که از یهودا آمده، به این کارهایی که تو بر مذبح بیت اشیره و تمامی لشکرآسمان ساخته شده بود، از هیکل خداوند تیل کرده‌ای، ندا کرده بود.» ۱۸ او گفت: «آن را واگذارید و بیرون آورند. و آنها را در بیرون اورشلیم در مزرعه های قدرون کسی استخوانهای او را حرکت ندهد.» پس استخوانهای او را با سوزانید و خاکستر آنها را به بیت تیل برد. ۵ و کاهنان بتها را که استخوانهای آن نبی که از سامره آمده بود، واگذاشتند. ۱۹ و یوشیا پادشاهان یهودا تعیین نموده بودند تا در مکان های بلند شهرهای تمامی خانه های مکان های بلند را نیز که در شهرهای سامره بود یهودا ونواحی اورشلیم بخور بسوزانند، و آنانی را که برای بعل و پادشاهان اسرائیل آنها را ساخته، خشم (خداوند) را به هیجان آفتاب و ماه و بروج و تمامی لشکرآسمان بخور می‌سوزانیدند، آورده بودند، برداشت و با آنها موافق تمامی کارهایی که به بیت معزول کرد. ۶ و اشیره را از خانه خداوند، بیرون از اورشلیم به وادی تیل کرده بود، عمل نمود. ۲۰ و جمیع کاهنان مکان های بلند را قدرون برد و آن را به کنار نهر قدرون سوزانید، و آن را مثل غبار، که در آنجا بودند، بر مذبح هاگشت و استخوانهای مردم را بر آنها نرم ساخت و گرد آن را بر قبرهای عوام الناس پاشید. ۷ و خانه سوزانیده، به اورشلیم مراجعت کرد. ۲۱ و پادشاه تمامی قوم را های لواط را که نزد خانه خداوند بود که زنان در آنهاخیمه‌ها امر فرموده، گفت که «عید فصیح را به نحوی که در این کتاب به جهت اشیره می‌یافتند، خراب کرد. ۸ و تمامی کاهنان را از عهدمکتوب است، برای خدای خود نگاه دارید.» ۲۲ به تحقیق شهرهای یهودا آورد و مکانهای بلند را که کاهنان در آنها بخور می‌فصحی مثل این فصیح از ایام داورانی که بر اسرائیل دآوری نمودند سوزانیدند، از جبع تا بئرشیع نجس ساخت، و مکان های بلند و در تمامی ایام پادشاهان اسرائیل و پادشاهان یهودا نگاه داشته دروازه‌ها را که نزد دهنه دروازه یهوشع، رئیس شهر، و به طرف نشد. ۲۳ اما در سال هجدهم، یوشیا پادشاه، این فصیح را برای چپ دروازه شهر بود، منهدم ساخت. ۹ لیکن کاهنان، مکانهای خداوند در اورشلیم نگاه داشتند. ۲۴ و نیز یوشیا اصحاب اجنه و بلند، به مذبح خداوند در اورشلیم برنیامدند اما نان فطیر در میان جادوگران و ترافیم و بتها و تمام رجاسات را که در زمین یهودا در برادران خود خوردند. ۱۰ و توفت را که در وادی بنی هنوم بود، اورشلیم پیدا شد، ناپود ساخت تا سخنان تورات را که در کتابی نجس ساخت تا کسی پسریا دختر خود را برای مولک از آتش که حلقیای کاهن در خانه خداوند یافته بود، به‌جا آورد. ۲۵ و قبل نگذراند. ۱۱ و اسپهایی را که پادشاهان یهودا به آفتاب داده از اوپادشاهی نبود که به تمامی دل و تمامی جان و تمامی قوت بودند که نزد حجره تنتملک خواجهرسرا در پیرامون خانه بودند، از خود موافق تمامی تورات موسی به خداوند رجوع نماید، و بعد از مدخل خانه خداوند دورکرد و اراه های آفتاب را به آتش سوزانید. او نیز مثل او ظاهر نشد. ۲۶ اما خداوند از حدت خشم عظیم ۱۲ و مذبح هایی را که بر پشت بام بالاخانه آجاز بود و پادشاهان خودبرنگشت زیرا که غضب او به‌سبب همه کارهایی که منسی یهودا آنها را ساخته بودند، و مذبح هایی را که منسی در دو صحن خشم او را از آنها به هیجان آورده بود، بر یهودا مشتعل شد. ۲۷ و خانه خداوند ساخته بود، پادشاه منهدم ساخت و از آنجاخراب خداوند گفت: «یهودا را نیز از نظر خود دور خواهم کرد چنانکه کرده، گرد آنها را در نهر قدرون پاشید. ۱۳ و مکانهای بلند را که اسرائیل را دور کردم و این شهر اورشلیم را که برگزیدم و خانه‌ای را مقابل اورشلیم به طرف راست کوه فساد بود و سلیمان، پادشاه که گفتم اسم من در آنجا خواهد بود، ترک خواهم نمود.» ۲۸ و اسرائیل، آنها را برای اشورت، رجاست صیدونیان و برای کموش، بقیه وقایع یوشیا و هرچه کرد، آیا در کتاب تاریخ ایام پادشاهان رجاست موآبیان، و برای ملکوم، رجاست بنی عمون، ساخته بود، یهودا مکتوب نیست؟ ۲۹ و در ایام او، فرعون نکوه، پادشاه مصر، پادشاه، آنها رانجس ساخت. ۱۴ و تمائیل را خرد کرد و اشیریم را بر پادشاه آشور به نهر فرات برآمد و یوشیای پادشاه به مقابل او قطع نمود و جایهای آنها را از استخوانهای مردم پر ساخت. ۱۵ و برآمد و چون (فرعون) او را دید، وی را در مجلدو کشت. ۳۰ و نیز مذبحی که در بیت تیل بود و مکان بلندی که بریعام بن خادمانش او را در اراه نهاده، از مجلدو به اورشلیم، مرده آوردند او نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته، آن را بنا نموده بود، هم را در قبرش دفن کردند و اهل زمین، یهوآحازبن یوشیا را گرفتند و او مذبح و هم مکان بلند را منهدم ساخت و مکان بلند را سوزانیده، را مسح نموده، به‌جای پدرش به پادشاهی نصب کردند. ۳۱ و آن را مثل غبار، نرم کرد و اشیره را سوزانید. ۱۶ و یوشیا ملتفت یهوآحاز بیست و سه ساله بود که پادشاه شد و سه ماه در اورشلیم شده، قبرها را که آنجا در کوه بود، دید. پس فرستاده، استخوانها سلطنت نمود و اسم مادرش حموطل، دختر ارمیا از لینه بود. ۳۲ و

کرد، به طوری که کسی پیشقاپب را زردوده وواژگون ساخته، آن را پاک می‌کند. ۱۴ و بقیه میراث خود را پراکنده خواهم ساخت و ایشان را به‌دست دشمنان ایشان تسلیم خواهم نمود، و برای جمیع گفت: «بندگان، نفره‌ای را که در خانه خداوند یافت شد، دشمنان‌شان یغما و غارت خواهندشد، ۱۵ چونکه آنچه در نظر بیرون آوردند و آن را به‌دست سرکارانی که بر خانه خداوند گماشته من ناپسند است، به عمل آوردند و از روزی که پدران ایشان از بودند، سپردند.» ۱۰ و شافان کاتب، پادشاه را خبر داده، گفت: مصری‌بیرون آمدند تا امروز، خشم مرا به هیجان آوردند.» ۱۶ و «حلقیای کاهن، کتابی به من داده است.» پس شافان آن را به علاوه براین، منسی خون بی‌گناهان را ازحد زیاد ریخت تا اورشلیم حضور پادشاه خواند. ۱۱ پس چون پادشاه سخنان سفر تورات را سراسر پر کرد، سوای گناه او که یهودا را به آن مرتکب گناه راشنید، لباس خود را دید. ۱۲ و پادشاه، حلقیای کاهن و اخیقام ساخت تا آنچه در نظر خداوند ناپسند است بجآآوردند. ۱۷ و بقیه بن شافان و عکبور بن میکایا وشافان کاتب و عسایا، خادم پادشاه وقایع منسی و هرچه کرد و گناهی که مرتکب آن شد، آیا در کتاب را امر فرموده، گفت: ۱۳ «بروید و از خداوند برای من و برای تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۱۸ پس منسی باپدران قوم و برای تمامی یهودا درباره سخنانی که در این کتاب یافت خود خواهید و در باغ خانه خود، یعنی درباغ عزا دفن شد و می‌شود، مسالت نمایید، زیرا غضب خداوند که بر ما افروخته شده پسرش، آمون، به‌جایش پادشاه شد. ۱۹ آمون بیست و دو ساله بود است، عظیم می‌باشد، از این جهت که پدران ما به سخنان این که پادشاه شد و دو سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش کتاب گوش ندادند تا موافق هرآنچه درباره مامکتوب است، عمل مشلمت، دختر حاروص، از یبطه بود. ۲۰ و آنچه در نظر خداوند نمایند.» ۱۴ پس حلقیای کاهن و اخیقام و عکبور وشافان و ناپسند بود، موافق آنچه پدرش منسی کرد، عمل نمود. ۲۱ و به عسایا نزد حلده نبیه، زن شلام بن تقوه بن حرش لباس دار، رفتند تمامی طریقی که پدرش به آن سلوک نموده بود، رفتار کرد، ویت و او در محله دوم اورشلیم ساکن بود. و با وی سخن گفتند. ۱۵ و هابی را که پدرش پرستید، عبادت کرد و آنها را سجده نمود. ۲۲ و او به ایشان گفت: «یهوه، خدای اسرائیل چنین می‌گوید: به یهوه، خدای پدران خود راترک کرده، به طریق خداوند سلوک کسی که شما را نزد من فرستاده است، بگوئید: ۱۶ خداوند چنین نمود. ۲۳ پس خادمان آمون بر او شوریدند و پادشاه را در خانه‌اش می‌گوید: اینک من بلایی بر این مکان و ساکنانش خواهم رسانید، کشتند. ۲۴ اما اهل زمین همه آنانی را که بر آمون پادشاه، شوریده یعنی تمامی سخنان کتاب را که پادشاه یهوداخوانده است، ۱۷ بودند به قتل رسانیدند واهل زمین پسرش، یوشیا را در جایش به چونکه مرا ترک کرده، برای خدایان دیگر بخورسوزانید تا به پادشاهی نصب کردند. ۲۵ و بقیه اعمالی که آمون بجا آورد، آیا تمامی اعمال دستهای خود، خشم مرا به هیجان بیاورند. پس در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۲۶ و در قبر خود در باغ عزا دفن شد وپسرش یوشیا به‌جایش سلطنت نمود. لیکن به پادشاه یهودا که شما را به جهت مسالت نمودن از خداوند فرستاده است، چنین بگوئید: یهوه، خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: درباره سخنانی که شنیده‌ای ۱۹ چونکه دل تو نرم بود و هنگامی که کلام مرادرباره این مکان و ساکنانش شنیدی که ویران ومورد لعنت خواهند شد، به حضور خداوندتواضع شده، لباس خود را دیدی، و به حضورمن گریستی، بنابراین خداوند می‌گوید: من نیز تورا اجابت فرمودم. ۲۰ لهدا اینک من، تو را نزدپدرانت جمع خواهم کرد و در قبر خود به سلامتی گذارده خواهی شد و تمامی بلا را که من بر این مکان می‌رسانم، چشمانت نخواهد دید.» پس ایشان نزد پادشاه جواب آوردند.

۲۳ و پادشاه فرستاد که تمامی مشایخ یهودا و اورشلیم را نزد وی جمع کردند. ۲ و پادشاه و تمامی مردان یهودا و جمیع سکنه اورشلیم با وی و کاهنان و انبیا و تمامی قوم، چه کوچک و چه بزرگ، به خانه خداوندبرآمدند. و او تمامی سخنان کتاب عهدی تراشیده به جهت تعمیر خانه بخزند.» ۷ امانقره‌ای را که به‌دست ایشان سپردند، حساب نکردند زیرا که به امانت رفتار نمودند. ۸ و حلقیای، رئیس کهنه، به شافان کاتب گفت: «کتاب تورات را در

خدای خویش، نسروک عبادت می‌کرد، پسرانش ادرملک و شراصر می‌آید که هرچه در خانه توسست و آنچه پدرانت تا امروز ذخیره او را به شمشیر زدند، و ایشان به زمین آزارات فرار کردند و پسرش کرده‌اند، به بابل برده خواهد شد. و خداوند می‌گوید که چیزی آسردون به‌جایش سلطنت نمود.

۲۰ در آن ایام، حزقیای بیمار و مشرف به موت شد و اشعیا ابن آموص نبی نزدوی آمده، او را گفت: «خداوند چنین می‌گوید: تدارک خانه خود را بین زیرا که می‌میری و زنده نخواهی ماند.» ۲ آنگاه او روی خود را به سوی دیوار برگردانید و نزد خداوند دعا نموده، گفت: ۳ «ای خداوند مسالت اینکه بیاد آوری که چگونه به حضور تو به امانت و به دل کامل سلوک نموده‌ام و آنچه در نظر تو پسند بوده است، بجا آورده‌ام.» پس حزقیای زارزار بگریست. ۴ و واقع شد قبل از آنکه اشعیا از وسط شهر بیرون رود، که کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۵ «برگرد و به پیشوای قوم من حزقیای بگو: خدای پدرت، داود چنین می‌گوید: دعای تو را شنیدم و اشکهای تو را دیدم. اینک تو را شفاخواهم داد و در روز سوم به خانه خداوند داخل خواهی شد. ۶ و من بر روزهای تو پانزده سال خواهم افزود، و تو را و این شهر را از دست پادشاه آشور خواهم رهانید، و این شهر را به‌خاطر خود و به‌خاطر بنده خود، داود حمایت خواهم کرد.» ۷ و اشعیا گفت که «قرصی از انجیر بگیرد.» و ایشان آن را گرفته، بر دمل گذاشتند که شفا یافت. ۸ و حزقیای به اشعیا گفت: «علامتی که خداوند مرا شفا خواهد بخشید و در روز سوم به خانه خداوند خواهم برآمدم، چیست؟» ۹ و اشعیا گفت: «علامت از جانب خداوند که خداوند این کلام را که گفته است، بجا خواهد آورد، این است: آیاسایه ده درجه پیش برود یا ده درجه برگردد؟» ۱۰ و حزقیای گفت: «سهل است که سایه ده درجه پیش برود. نی، بلکه سایه ده درجه به عقب برگردد.» ۱۱ پس اشعیا نبی از خداوند استدعانمود و سایه را از درجاتی که بر ساعت آفتابی آواز پایین رفته بود، ده درجه برگردانید. ۱۲ و در آن زمان، مردوک از بلدان بن بلدان، پادشاه بابل، رسایل و هدیه نزد حزقیای فرستاد زیرا شنیده بود که حزقیای بیمار شده است. ۱۳ و حزقیای ایشان را اجابت نمود و تمامی خانه خزانه‌های خود را از نقره و طلا و عطریات و روغن معطر و خانه اسلحه خویش و هرچه را که در خزاین اویافت می‌شد، به ایشان نشان داد، و در خانه‌اش و در تمامی مملکتش چیزی نبود که حزقیای آن را به ایشان نشان نداد.

۲۱ منسی دوازده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و پنج سال در اورشلیم سلطنت نمود. و اسم مادرش حفصیه بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، موافق رجاسات امت هائی که خداوند، آنها را از حضور بنی اسرائیل اخراج کرده بود، عمل نمود. ۳ زیرکانهائی بلند را که پدرش، حزقیای خراب کرده بود، بار دیگر بنا کرد و مذبح‌ها برای بعل بنا نمود و اشیره را به نوعی که اخاب، پادشاه اسرائیل ساخته بود، ساخت و به تمامی لشکر آسمان سجده نموده، آنها را عبادت کرد. ۴ و مذبح‌ها در خانه خداوند بنا نمود که درباره‌اش خداوند گفته بود: «اسم خود را در اورشلیم خواهم گذاشت.» ۵ و مذبح‌ها برای تمامی لشکر آسمان در هر دو صحن خانه خداوند بنا نمود. ۶ و پسر خود را از آتش گذرانید و فالگیری و افسونگری می‌کرد و با صاحب اجنه و جادوگران مراده می‌نمود. و در نظر خداوند شرارت بسیار ورزیده، خشم او را به هیجان آورد. ۷ و تمثال اشیره را که ساخته بود، در خانه‌ای که خداوند درباره‌اش به داود و پسرش، سلیمان گفته بود که «در این خانه و در اورشلیم که آن را از تمامی اسباط اسرائیل برگزیده‌ام، اسم خود را تا به ابد خواهم گذاشت برپا نمود. ۸ و پاپیهای اسرائیل را از زمینی که به پدران ایشان داده‌ام بار دیگر آواره نخواهم گردانید. به شرطی که توجه نمایند تا برحسب هر آنچه به ایشان امر فرمودم و برحسب تمامی شریعتی که بنده من، موسی به ایشان امر فرموده بود، رفتار نمایند.» ۹ اما ایشان اطاعت نمودند زیرا که منسی، ایشان را اغوا نمود تا از امتیهای که خداوند پیش بنی اسرائیل هلاک کرده بود، بدتر رفتار نمودند. ۱۰ و خداوند به واسطه بندگان خود، انبیا تکلم نموده، گفت: ۱۱ «چونکه منسی، پادشاه یهودا، ۱۴ پس اشعیا نبی نزد حزقیای پادشاه آمده، وی را گفت: «این رجاسات را بجا آورد و بدتر از جمیع اعمال اموریانی که قبل از مردمان چه گفتند؟ و نزد تو از کجا آمدند؟» حزقیای جواب داد: «از جای دور، یعنی از بابل آمده‌اند.» ۱۵ او گفت: «در خانه تو چه دیدند؟» حزقیای جواب داد: «هرچه در خانه من است، دیدند و من بر اورشلیم و یهودا بلا خواهم رسانید که گوشه‌های هر که آن را چیزی در خزاین من نیست که به ایشان نشان ندام.» ۱۶ پس بشنود، صدا خواهد کرد. ۱۳ و بر اورشلیم، ریسمان سامره و اشعیا به حزقیای گفت: «کلام خداوند را بشنو: ۱۷ اینک روزها ترازوی خانه اخاب را خواهم کشید و اورشلیم را پاک خواهم

۱۹ و واقع شد که چون حزقیای پادشاه این را شنید، لباس خود را چاک زده، و پلاس پوشیده، به خانه خداوند داخل شد. ۲ والیقیم، ناظر خانه و شبنه کاتب و مشایخ کهنه راملبس به پلاس نزد اشعیا ابن آموص نبی فرستاده، ۳ به وی گفتند: «حزقیای چنین می گوید که» «امروز روز تنگی و تادیب و اهانت است زیرا که پسران به فم رحم رسیده اند و قوت زایلیدن نیست. ۴ شاید یهوه خدایت تمامی سخنان برشاقی را که آفایش، پادشاه آشور، او را برای اهانت نمودن خدای حی فرستاده است، بشنود و سخنانی را که یهوه، خدایت شنیده است، تو بیخ نماید. پس برای بقیه ای که یافت می شوند، تضرع نما. ۵ و بنندگان حزقیای پادشاه نزد اشعیا آمدند. ۶ و اشعیایه ایشان گفت: «به آقای خود چنین گوید که خداوند چنین می فرماید: از سخنانی که شنیدی که بنندگان پادشاه آشور به آنها به من کفرگفته اند، مترس. ۷ همانا روحی بر او می فرستم که خبری شنیده، به ولایت خود خواهد برگشت و او را در ولایت خودش به شمشیر هلاک خواهم ساخت.» ۸ پس برشاقی مراجعت کرده، پادشاه آشور را یافت که با لبه جنگ می کرد، زیرا شنیده بود که از لاکیش کوچ کرده است. ۹ و درباره ترهافه، پادشاه حبش، خبری شنیده بود که به جهت مقاتله با تویریون آمده است (پس چون شنید) بار دیگر ایلچیان نزد حزقیای فرستاده، گفت: ۱۰ «به حزقیای، پادشاه یهوذا چنین گوید: «خدای تو که به او توکل می نمایی، تو را فریب ندهد و نگوید که اورشلیم به دست پادشاه آشور تسلیم نخواهد شد. ۱۱ اینک تو شنیده ای که پادشاهان آشور باهمه ولایتها چه کرده و چگونه آنها را بالکل هلاک ساخته اند، و آیا تو رهایی خواهی یافت؟ ۱۲ آیا خدایان امتهایی که پدران من، ایشان راهلاک ساختند، مثل جوزان و حاران و رصف و بنی عدن که در تلسار می باشند، ایشان را نجات دادند؟ ۱۳ پادشاه حمات کجاست؟ و پادشاه ارفاد و پادشاه شهر سفروایم و هینع و عوا؟» ۱۴ و حزقیای مکتوب را از دست ایلچیان گرفته، آن را خواند و حزقیای به خانه خداوند درآمده، آن را به حضور خداوند پهن کرد. ۱۵ و حزقیای نزد خداوند دعا نموده، گفت: «ای یهوه، خدای اسرائیل که بر کروبیان جلوس می نمایی، تویی که به تنهایی بر تمامی ممالک جهان خدا هستی و تو آسمان و زمین را آفریده ای. ۱۶ ای خداوند گوش خود را فرا گرفته، بشنو. ای خداوند چشمان خود را گشوده، ببین و سخنان سنحاریب را که به جهت اهانت نمودن خدای حی فرستاده است، استماع نما. ۱۷ ای خداوند، راست است که پادشاهان آشور امتها و زمین ایشان را خراب کرده است، ۱۸ و خدایان ایشان را به آتش انداخته، زیرا که خدا نبودند، بلکه ساخته دست انسان از چوب و سنگ. پس به این سبب آنها را تپاه ساختند. ۱۹ پس حال یهوه، خدای ما، ما را از دست اورهائی ده تا جمیع ممالک جهان بدانند که تو تنهائی

موافق هرچه پدرش داود کرده بود، به عمل آورد. ۴ او مکان های مصر توکل می‌نماید که اگر کسی بر آن تکیه کند، به دستش فرو بلندرا برداشت و تمایل را شکست و اشیره را قطع نمود و مار رفته، آن را مجروح می‌سازد. همچنان است فرعون، پادشاه مصر برنجین را که موسی ساخته بود، خرد کرد زیرا که بنی اسرائیل تا آن برای همگانی که بر وی توکل می‌نمایند. ۲۲ و اگر مرا گویند که زمان برایش بخورمی سوزانیدند. و او آن را نخواستن نماید. ۵ او بر یهوه، خدای خود توکل داریم، آیا او آن نیست که حزقیال مکان بریهوه، خدای اسرائیل توکل نمود و بعد از او از جمیع پادشاهان های بلند و مذبح های او را برداشته است و به یهودا و اورشليم يهودا کسی مثل او نبود و نه از آنانی که قبل از او بودند. ۶ و گفته که پیش این مذبح در اورشليم سجده نمایند! ۲۴ پس حال به خداوند چسپیده، از پیروی او انحراف نوزید و اوامری را که با آقایم، پادشاه آشور شرط ببند و من دو هزار اسب به تومی دهم. خداوند به موسی امر فرموده بود، نگاه داشت. ۷ و خداوند با او اگر از جانب خود سواران بر آنها توانی گذاشت! ۲۴ پس چگونه می‌بود و به هر طرفی که رو می‌نمود، فیروز می‌شد و بر پادشاه روی یک پاشا از کوچکترین بندگان آقایم را خواهی برگردانید و آشور عاصی شده، او را خدمت ننمود. ۸ او فلسطینیان را تا غزه برمصر به جهت ارابه‌ها و سواران توکل داری؟ ۲۵ و آیا من الان وحدودش و از شهرهای دیده بانان تا شهرهای حصاردار شکست بی‌اذن خداوند بر این مکان به جهت خرابی آن برآمده‌ام، خداوند داد. ۹ و در سال چهارم حزقیال پادشاه که سال هفتم هوشع بن مرا گفته است بر این زمین برآی و آن را خراب کن. ۲۶ آنگاه ایله، پادشاه اسرائیل بود، شلمناسر، پادشاه آشور به سامره برآمده، الیاقیم بن حلقیا و شبنای و یوآخ به ریشافی گفتند: «تمنا اینکه با آن ارامحاصره کرد. ۱۰ و در آخر سال سوم در سال ششم حزقیال آن بندگان به زبان ارامی گفتگو نمایی که آن را می‌فهمیم و با ما به را گرفتند، یعنی در سال نهم هوشع، پادشاه اسرائیل، سامره گرفته زبان یهود در گوش مردمی که بر حصارند، گفتگو نمایی. ۲۷ شد. ۱۱ و پادشاه آشور، اسرائیل را به آشور کوچانیده، ایشان را در ریشافی به ایشان گفت: «آیا آقایم مرانند آقایت و تو فرستاده است حلح و خابور، نهر جوزان، و در شهرهای مادیان برده، سکونت تا این سخنان را بگویم؟ مگر مرا نزد مردانی که بر حصارنشسته‌اند، داد. ۱۲ از این جهت که آواز یهوه، خدای خود را نشنیده بودند و نفرستاده، تا ایشان با شما نجاست خود را بخوردند و بول خود را از عهد او و هرچه موسی، بنده خداوند، امر فرموده بود، تجاوز بنوشند؟» ۲۸ پس ریشافی ایستاد و به آواز بلند به زبان یهود صدا نمودند و آن را اطاعت نکردند و به عمل نیاوردند. ۱۳ و در سال زد و خطاب کرده، گفت: «کلام سلطان عظیم، پادشاه آشور را چهاردهم حزقیال پادشاه، سنحاریب، پادشاه آشور بر تمامی شهرهای بشنود. ۲۹ پادشاه چنین می‌گوید: حزقیال شما را فریب ندهد حصاردار یهودا برآمده، آنها را تسخیر نمود. ۱۴ و حزقیال پادشاه زیرا که او شما را نمی‌تواند از دست وی برهاند. ۳۰ و حزقیال شما یهودا نزد پادشاه آشور به لاکیش فرستاده، گفت: «خطا کردم. از بر یهوه مطمئن نسازد و نگویید که یهوه، البته ما را خواهد من برگرد و آنچه را که بر من بگذاری، ادا خواهم کرد.» پس رهایند و این شهر به دست پادشاه آشور تسلیم نخواهد شد. ۳۱ به پادشاه آشور سیصد وزنه نقره و سی وزنه طلا بر حزقیال پادشاه یهودا حزقیال گوش مدهید زیرا که پادشاه آشور چنین می‌گوید: با من صلح گذاشت. ۱۵ و حزقیال تمامی نقره‌ای را که در خانه خداوند و در کنبه و نزد من بیرون آید تا هرکس ازمو خود و هرکس از انجیر خزانه های خانه پادشاه یافت شد، داد. ۱۶ در آن وقت حزقیال خویش بخورد و هرکس از آب چشمه خود بنوشد. ۳۲ تا پیام و شما طلا را از درهای هیکل خداوند و از ستونهایی که حزقیال، پادشاه را به زمین مانند زمین خودتان بیاورم، یعنی به زمین غله و شیوه و یهودا آنها را به طلا پوشانیده بودکنده، آن را به پادشاه آشور داد. زمین نان و تاکستانها و زمین زیتونهای نیکو و عسل تا زنده بمانند ۱۷ و پادشاه آشور، ترتان و ریساریس و ریشافی را از لاکیش نزد و نمیرید. پس به حزقیال گوش مدهید زیرا که شما را فریب می‌دهد حزقیال پادشاه به اورشليم با موبک عظیم فرستاد. و ایشان برآمده، و می‌گویند: یهوه ما را خواهد رهایند. ۳۳ آیا هیچکدام از خدایان به اورشليم رسیدند و چون برآمدند، رفتند و نزدقات برکه فوقانی امتهای هیچ وقت زمین خود را از دست پادشاه آشور رهایند است؟ که به سر راه مزرعه گازر است، ایستادند. ۱۸ و چون پادشاه را ۳۴ خدایان حما و ارفاد کجایند؟ و خدایان سفروایم و هینع و خواندند، الیاقیم بن حلقیا که ناظر خانه بود و شبنای کاتب و یوآخ عوا کجا؟ و آیا سامره را از دست من رهاینداند؟ ۳۵ از جمیع بن آساف وقایع نگار، نزد ایشان بیرون آمدند. ۱۹ و ریشافی به خدایان این زمینها کدامند که زمین خویش را از دست من نجات ایشان گفت: «به حزقیال بگویند: سلطان عظیم، پادشاه آشور چنین داده‌اند تا یهوه، اورشليم را از دست من نجات دهد؟» ۳۶ اما قوم می‌گویند: این اعتماد شما که بر آن توکل می‌نمایم، چیست؟ ۲۰ سکوت نموده، به او هیچ جواب ندادند زیرا که پادشاه امر فرموده تو سخن می‌گویی، اما مشورت و قوت جنگ تو، محض سخن بود و گفته بود که او را جواب ندهید. ۳۷ پس الیاقیم بن حلقیا باطل است. الان کیست که بر او توکل نموده‌ای که بر من عاصی که ناظر خانه بود و شبنه کاتب و یوآخ بن آساف وقایع نگار با شده‌ای. ۲۱ اینک حال بر عصای این نبی خرد شده، یعنی بر جامه دیده نزد حزقیال آمدند و سخنان ریشافی را به او بازگفتند.

خویشترن ساختند. ۱۱ ودر آن جایها مثل امتهایی که خداوند از آشور خبر داده، گفتند: «طوایی که کوچانیدی و ساکن شهرهای حضورایشان رانده بود، در مکان های بلند بخور سوزانیدند و اعمال سامره گردانیدی، قاعده خدای آن زمین را نمی دانند و اوشیران در زشت بهجا آورده، خشم خداوند را به هیجان آوردند. ۱۲ وبتها را میان ایشان فرستاده است و اینک ایشان را می کشند از این جهت عبادت نمودند که درباره آنها خداوند به ایشان گفته بود، این کار که قاعده خدای آن زمین را نمی دانند.» ۲۷ و پادشاه آشور را مکنید. ۱۳ و خداوند به واسطه جمیع انبیا و جمیع راثیان بر امر فرموده، گفت: «یکی از کاهنانی را که از آنجا کوچانیدید، اسرائیل و بر یهودا شهادت می داد و می گفت: «از طریقهای زشت بفرست تا برود و در آنجا ساکن شود و ایشان را موافق قاعده خدای خود بازگشت نمایند و اوامر و فرایض مرا موافق تمامی شریعتی که به زمین تعلیم دهد.» ۲۸ پس یکی از کاهنانی که از سامره کوچانیده پدران شما امر فرمودم و به واسطه بندگان خود، انبیا نزد شما فرستادم، نگاه دارید.» ۱۴ اما ایشان اطاعت ننموده، گردنهای چگونگی خداوند را باید بیرستند. ۲۹ اما هر امت، خدایان خود را مثل گردنهای پدران ایشان که به بیهوه، خدای خود ایمان را ساختند و درخانه های مکان های بلند که سامریان ساخته نیاوردند، سخت گردانیدند. ۱۵ و فرایض او و عهدهی که با پدران بودند گذاشتند، یعنی هر امتی در شهر خود که در آن ساکن بودند. ایشان بسته، و شهادت را که به ایشان داده بود، ترک نمودند، ۳۰ پس اهل بابل، سکوت نبوت را و اهل کوت، نرجل را و اهل و پیروی اباطیل نموده، باطل گردیدند و امتهایی را که به اطراف حمات، اشیما راساختند. ۳۱ و عویان، نبجز و ترناک را ساختند ایشان بودند و خداوند، ایشان را درباره آنها امر فرموده بود که مثل و اهل سفروایم، پسران خود را برای ادرملک و عنملک که خدایان آنها عمل نمایند، پیروی کردند. ۱۶ و تمامی اوامر بیهوه خدای سفروایم بودند، به آتش می سوزانیدند. ۳۲ پس بیهوه را می پرستیدند خود را ترک کرده، بتهای ریخته شده، یعنی دو گوساله برای خود و کاهنان برای مکان های بلند از میان خود ساختند که برای ایشان ساختند و اشیوه راساخته، به تمامی لشکر آسمان سجده کردند در خانه های مکان های بلند قربانی می گذرانیدند. ۳۳ پس بیهوه و یعل را عبادت نمودند. ۱۷ و پسران و دختران خود را از آتش را می پرستیدند و خدایان خود را نیز بر وفق رسوم امتهایی که ایشان گذرانیدند و فالگیری و جادوگری نموده، خویشترن را فروختند تا را از میان آنها کوچانیده بودند، عبادت می نمودند. ۳۴ ایشان تا آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورده، خشم او را به امروز برحسب عادت نخستین خود رفتار می نمایند و نه از بیهوه هیجان بیاوردند. ۱۸ پس از این جهت غضب خداوند بر اسرائیل می ترسند و نه موافق فرایض و احکام او و نه مطابق شریعت و به شدت افروخته شده، ایشان را از حضور خود دور انداخت که اوامری که خداوند به پسران یعقوب که او را اسرائیل نام نهاد، امر جز سبط یهودا فقط باقی نماند. ۱۹ اما یهودا نیز اوامر بیهوه، خدای خود را نگاه نداشتند بلکه به فرایضی که اسرائیلیان ساخته بودند، ایشان را امر فرموده، گفته بود: «از خدایان غیر مترسید و آنها را سلوک نمودند. ۲۰ پس خداوند تمامی ذریت اسرائیل را ترک نموده، ایشان را ذلیل ساخت و ایشان را به دست تاراج کنندگان تسلیم نمود، حتی اینکه ایشان را از حضور خود دور انداخت. افزاشته بیرون آورد، برتسید و او را سجده نمایند و برای او قربانی بگذرانید. ۲۱ زیرا که او اسرائیل را از خاندان داود منشق ساخت و ایشان بیریعام بن نباط را به پادشاهی نصب نمودند و یرعام، اسرائیل را از نوشته است، همیشه اوقات متوجه شده، بهجا آورید و از خدایان پیروی خداوند برگردانیده، ایشان را مرتکب گناه عظیم ساخت. غیر مترسید. ۳۸ و عهدهی را که با شما بستم، فراموش مکنید و از ۲۲ و بنی اسرائیل به تمامی گناهانی که یرعام ورزیده بود سلوک خدایان غیر مترسید. ۳۹ زیرا اگر از بیهوه، خدای خود برتسید، او نموده، از آنها اجتناب نکردند. ۲۳ تا آنکه خداوند اسرائیل را شمارا از دست جمیع دشمنان شما خواهد رها کند.» ۴۰ اما ایشان موافق آنچه به واسطه جمیع بندگان خود، انبیا گفته بود، از حضور نشیندند بلکه موافق عادت نخستین خود رفتار نمودند. ۴۱ پس آن خود دور انداخت. پس اسرائیل از زمین خود تا امروز به آشور امتها، بیهوه را می پرستیدند و بتهای خود را نیز عبادت می کردند و جلای وطن شدند. ۲۴ و پادشاه آشور، مردمان از بابل و کوت و عوا و حمات و سفروایم آورده، ایشان را به جای بنی اسرائیل در شهرهای سامره سکونت داد و ایشان سامره را به تصرف آورده، در شهرهای ساکن شدند. ۲۵ و واقع شد که در ابتدای سکونت ایشان در آنجا از خداوند نترسیدند. لهدذا خداوندشیران در میان ایشان فرستاد که بعضی از ایشان را کشتند. ۲۶ پس به پادشاه

۱۸ و در سال سوم هوشع بن ایله، پادشاه اسرائیل، حزقیا ابن آحاز، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۲ و بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش ابی، دختر زکریا بود. ۳ و آنچه در نظر خداوند پسند بود،

پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۳۲ در سال دوم قحح بن رملیا، برآن قربانی گذرانید. ۱۳ و قربانی سوختنی و هدیه آردی خود را پادشاه اسرائیل، یوتام بن عزیا، پادشاه یهودا، آغاز سلطنت نمود. سوزانید و هدیه ریختنی خویش را ریخت و خون ذبایح سلامتی خود ۳۳ او بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در را بر مذبح پاشید. ۱۴ و مذبح برنجین را که پیش خداوند بود، آن اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یروشا، دختر صادوق بود. ۳۴ را از روپروی خانه، از میان مذبح خود و خانه خداوند آورد، آن را آنچه درنظر خداوند شایسته بود، موافق هرآنچه پدرش عزیا کرد، به طرف شمالی آن مذبح گذاشت. ۱۵ و آحاز پادشاه، اوربای به عمل آورد. ۳۵ لیکن مکان های بلندبرداشته نشد و قوم در کاهن را امر فرموده، گفت: «قربانی سوختنی صبح و هدیه آردی مکان های بلند هنوز قربانی می گذرانیدند و بخور می سوزانیدند، و شام و قربانی سوختنی پادشاه و هدیه آردی او را با قربانی سوختنی او باب عالی خانه خداوند را بنا نمود. ۳۶ و بقیه وقایع یوتام تمامی قوم زمین و هدیه آردی ایشان و هدایای ریختنی ایشان بر و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب مذبح بزرگ بگذران، و تمامی خون قربانی سوختنی و تمامی خون نیست. ۳۷ در آن ایام خداوند شروع نموده، رصین، پادشاه ارام ذبایح را بر آن پیاش اما مذبح برنجین برای من باشد تامسالت و قحح بن رملیا را بر یهودا فرستاد. ۳۸ پس یوتام با پدران خود نمایم.» ۱۶ پس اوربای کاهن بر وفق آنچه آحاز پادشاه امر فرموده خوابید و در شهر پدرش داود با پدران خود دفن شد و پسرش، آحاز بود، عمل نمود. ۱۷ و آحاز پادشاه، حاشیه پایه‌ها را پریده، حوض را از آنها برداشت و دریاچه را از بالای گاوان برنجینی که زیر آن بودند، فرود آورد و آن را بر سنگ فرشی گذاشت. ۱۸ و رواق

۱۶ در سال هفدهم قحح بن رملیا، آحاز بن یوتام، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۲ و آحاز بیست ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم سلطنت نمود و آنچه در نظریهوه خدایش شایسته بود، موافق پدرش داود عمل ننمود. ۳ و نه فقط به راه پادشاهان اسرائیل سلوک نمود، بلکه پسر خود را نیز از آتش گذرانید، موافق رجاسات امتهایی که خداوند، ایشان را از

حضور بنی اسرائیل اخراج نموده بود. ۴ و در مکان های بلند و **۱۷** در سال دوازدهم آحاز، پادشاه یهودا، هوشع بن ایلا تلها و زیر هر درخت سبزو قربانی می گذرانید و بخور می سوزانید. ۵ بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و نه سال سلطنت نمود. ۲ و آنگاه رصین، پادشاه ارام، و قحح بن رملیا، پادشاه اسرائیل، به اورشلیم برای جنگ برآمده، آحاز را محاصره نمودند اما نتوانستند اسرائیل که قبل از او بودند. ۳ و شلمناسر، پادشاه آشور، به غالب آیند. ۶ در آن وقت رصین، پادشاه ارام، ایلت را برای ارامیان استرداد نمود و یهودا را از ایلت اخراج نمود و ارامیان به ایلت داخل امپادشاه آشور در هوشع خیانت یافت زیرا که رسولان نزد سوء، شده، تا امروز در آن ساکن شدند. ۷ و آحاز رسولان نزد تغلت پادشاه مصر فرستاده بود و پیشکش مثل هر سال نزد پادشاه آشور فلاسر، پادشاه آشور، فرستاده، گفت: «من بنده تو و پسر تو نفرستاده، پس پادشاه آشور او را بند نهاده، در زندان انداخت. هستم. پس برآمده، مرا از دست پادشاه ارام و از دست پادشاه اسرائیل که به ضدمن برخاسته‌اند، رهایی ده.» ۸ و آحاز، نقره آن را سه سال محاصره نمود. ۶ و در سال نهم هوشع، پادشاه وطلایی را که در خانه خداوند و در خزانه های خانه پادشاه یافت آشور، سامره را گرفت و اسرائیل را به آشور به اسیری برد و ایشان شد، گرفته، آن را نزد پادشاه آشور پیشکش فرستاد. ۹ پس پادشاه را درحلق و خابور بر نهر جوزان و در شهرهای میدیان سکونت آشور، وی را اجابت نمود و پادشاه آشور به دمشق برآمده، آن را داد. ۷ و از این جهت که بنی اسرائیل به یهوه، خدای خود که گرفت و اهل آن را به قیر به اسیری برد و رصین را به قتل رسانید. ایشان را از زمین مصر از زبردست فرعون، پادشاه مصر بیرون آورده ۱۰ و آحاز پادشاه برای ملاقات تغلت فلاسر، پادشاه آشور، به بود، گناه ورزیدند و از خدایان دیگر ترسیدند. ۸ و درفرائض دمشق رفت و مذبحی را که دردمشق بود، دید و آحاز پادشاه شبیه امتهایی که خداوند از حضور بنی اسرائیل اخراج نموده بود و در مذبح و شکل آن را برحسب تمامی صنعتش نزد اوربای کاهن فرائضی که پادشاهان اسرائیل ساخته بودند، سلوک نمودند. ۹ فرستاد. ۱۱ و اوربای کاهن مذبحی موافق آنچه آحاز پادشاه از وبنی اسرائیل به خلاف یهوه، خدای خود کارهایی را که درست دمشق فرستاده بود، بنا کرد، واوربای کاهن تا وقت آمدن آحاز نبود، سر به عمل آوردند، و درجمع شهرهای خود، از برجهای پادشاه از دمشق، آن را همچنان ساخت. ۱۲ و چون پادشاه دیدبانان تاشهرهای حصاردار، مکان های بلند برای خودساختند. ازدمشق آمد، پادشاه مذبح را دید. و پادشاه به مذبح نزدیک آمده، ۱۰ و تماثیل و اشیریم بر هر تل بلند وزیر هر درخت سبز برای

کشتند. ۲۰ و او را بر اسبان آوردند و با پدران خود در اورشلیم در ۱۲ این کلام خداوند بود که آن را به یهوه خطاب کرده، گفت: شهر داود، دفن شد. ۲۱ و تمامی قوم یهودا، عزریا را که شانزده «پسران تو تا پشت چهارم برکسی اسرائیل خواهند نشست». پس ساله بود گرفته، او را به جای پدرش، امصیا، پادشاه ساختند. ۲۲ همچنین به وقوع پیوست. ۱۳ در سال سی و نهم عزریا، پادشاه او ایلت را بنا کرد و بعد از آنکه پادشاه با پدران خود خوابیده بود، یهودا، شلوم بن یابیش پادشاه شد و یک ماه در سامره سلطنت آن را برای یهودا استرداد ساخت. ۲۳ و در سال پانزدهم امصیا بن نمود. ۱۴ و منجم بن جدادی از ترصه برآمده، به سامره داخل یوآش، پادشاه یهودا، یربعام بن یهوآش، پادشاه اسرائیل، درسامره شد. و شلوم بن یابیش رادر سامره زده، او را کشت و به جاش آغاز سلطنت نمود، و چهل و یک سال پادشاهی کرد. ۲۴ و آنچه سلطنت نمود. ۱۵ و بقیه وقایع شلوم و فتنه‌های که کرد، اینک در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورده، از تمامی گناهان یربعام در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۱۶ آنگاه بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب ننمود. منجم تفصح را با هرچه در آن بود و حدودش را از ترصه زد، ۲۵ او حدود اسرائیل را از مدخل حمات تا دریای عربه استرداد از این جهت که برای او باز نکردند، آن را زد، و تمامی زنان نمود، موافق کلامی که یهوه، خدای اسرائیل، به واسطه بنده خود حامله‌اش را شکم پاره کرد. ۱۷ در سال سی و نهم عزریا، پادشاه یونس بن امتای نبی که از جت حافر بود، گفته بود. ۲۶ زیرا یهودا، منجم بن جدادی، بر اسرائیل پادشاه شد و ده سال در خداوند دید که مصیبت اسرائیل بسیار تلخ بود چونکه نه محبوس و نه آزادی باقی ماند. و معاوی بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب ننمود. ۱۸ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد و از گناهان یربعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ۲۷ اما خداوند به محو ساختن نام اسرائیل از زیر آسمان تکلم ساخته بود، اجتناب ننمود. ۱۹ پس فول، پادشاه آشور، بر زمین ننمود لهذا ایشان را به بدست یربعام بن یوآش نجات داد. ۲۸ و هجوم آورد و منجم، هزار وزنه نقره به فول داد تا دست او با وی بقیه وقایع یربعام و آنچه کرد و تهور او که چگونگی جنگ نمود باشد و سلطنت رادر دستش استوار سازد. ۲۰ و منجم این نقد را و چگونگی دمشق و حمات را که از آن یهودا بود، برای اسرائیل بر اسرائیل، یعنی بر جمیع متمدلان گذاشت تا هریک از ایشان استرداد ساخت، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب پنجاه مثقال نقره به پادشاه آشوریدهند. پس پادشاه آشور مراجعت نیست؟ ۲۹ پس یربعام با پدران خود، یعنی با پادشاهان اسرائیل نموده، در زمین اقامت ننمود. ۲۱ و بقیه وقایع منجم و هرچه کرد، خوابید و پسرش زکریا در جایش سلطنت نمود. آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۲۲ پس منجم با پدران خود خوابید و پسرش فقحیا به جایش پادشاه شد.

۱۵ و در سال بیست و هفتم یربعام، پادشاه اسرائیل، عزریا ابن امصیا، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۲ و شانزده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و دو سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یکلای اورشلیمی بود. ۳ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرچه پدرش امصیا کرده بود، بجا آورد. ۴ لیکن مکانهای بلند برداشته نشد و قوم هنوز در مکانهای بلند قربانی می‌گذرانیدند و بخور می‌سوزانیدند. ۵ و خداوند، پادشاه را مبتلا ساخت که تا روز وفاتش ابرص بود و در مریضخانه‌های ساکن ماندو یوتام پسر پادشاه بر خانه او بود و بر قوم زمین داوری می‌نمود. ۶ و بقیه وقایع عزریا و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۷ پس عزریا با پدران خود خوابید و او را با پدرانش در شهر داود دفن کردند و پسرش، یوتام در جایش پادشاه بود. ۸ در سال سی و هشتم عزریا، پادشاه یهودا، زکریا ابن یربعام بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و شش ماه پادشاهی کرد. ۹ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به نحوی که پدرانش می‌کردند، به عمل آورد و از گناهان یربعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب ننمود. ۱۰ پس شلوم بن یابیش بر او شوریده، او را در حضور قوم زد و کشت و به جایش سلطنت نمود. ۱۱ و بقیه وقایع زکریا اینک در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است.

تلف ساخته، و ایشان را پایمال کرده، مثل غبارگردانیده بود. و ۸ و ۱۴ در سال دوم یوآش بن یهوآخز پادشاه اسرائیل، امصیا بن یوآش، پادشاه یهوآذاعاز سلطنت نمود. و بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد. و بیست و نه سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یهوعدان اورشلیمی بود. و ۳ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، به عمل آورد اما نه مثل پدرش داود بلکه موافق هرچه پدرش یوآش کرده بود، رفتار می نمود. ۴ لیکن مکان های بلند برداشته نشد، و قوم هموز درمکان های بلند قربانی می گذرانیدند و بخورمی سوزانیدند. ۵ و هنگامی که سلطنت در دستش مستحکم شد، خادمان خود را که پدرش، پادشاه را کشته بودند، به قتل رسانید. ۶ اما پسران قاتلان را نکشت به موجب نوشته کتاب تورات موسی که خداوند امر فرموده و گفته بود پدران به جهت پسران کشته نشوند و پسران به جهت پدران مقتول نگردند، بلکه هر کس به جهت گناه خودکشته شود. ۷ و او ده هزار نفر از ادومیان را در وادی ملح کشت و سالع را در جنگ گرفت و آن را تا به امروز قیتیل نامید. ۸ آنگاه امصیا رسولان نزد یهوآش بن یهوآخزین یهو، پادشاه اسرائیل، فرستاده، گفت: «بیا تا بایکدیگر مقابله نمایم.» ۹ و یهوآش پادشاه اسرائیل نزد امصیا، پادشاه یهوآ فرستاده، گفت: «شترخار لبنان نزد سرو آزاد لبنان فرستاده، گفت: دختر خود را به پسر من به زنی بده، اما حیوان وحشی ای که در لبنان بود، گذر کرده، شترخار را پایمال نمود. ۱۰ ادم را البته شکست دادی و دلت تو را مغرور ساخته است پس فخر نموده، درخانه خود بمان زیرا برای چه بلا را برای خود برمی انگیزی تا خودت و یهوآ همراهت بیفتند.» ۱۱ اما امصیا گوش نداد. پس یهوآش، پادشاه اسرائیل برآمد و او و امصیا، پادشاه یهوآ در بیت شمس که در یهوآست، با یکدیگر مقابله نمودند. ۱۲ و یهوآ از حضور اسرائیل منهرم شده، هر کس به خیمه خود فرار کرد. ۱۳ و یهوآش، پادشاه اسرائیل، امصیا ابن یهوآش بن اخزیا پادشاه یهوآ را در بیت شمس گرفت و به اورشلیم آمده، حصار اورشلیم را از دروازه افرایم تا دروازه زاویه، یعنی چهار صد ذراع منهدم ساخت. ۱۴ و تمامی طلا و نقره و تمامی ظروفی را که در خانه خداوند و در خزانه های خانه پادشاه یافت شد، و یرغمالان گرفته، به سامره مراجعت کرد. ۱۵ و بقیه اعمالی را که یهوآش کرد و تهور او و چگونه با امصیا پادشاه یهوآ جنگ کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۱۶ و یهوآش با پدران خود خوابید و پادشاهان اسرائیل در سامره دفن شد و پسرش یربعام در جایش پادشاه شد. ۱۷ و امصیا ابن یوآش، پادشاه یهوآ، بعد از وفات یهوآش بن یهوآخز، پادشاه اسرائیل، پانزده سال زندگانی نمود. ۱۸ و بقیه وقایع امصیا، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهوآ مکتوب نیست؟ ۱۹ و در اورشلیم بر وی فتنه انگیزتند. پس او به لاکیش فرار کرد و از عقبش به لاکیش فرستاده، او را در آنجا

کرتاها را می‌نواختند. پس عتلیا لباس خود را دریده، صدا زد که حساب آن داده می‌شد، به‌دست کارگزارانی که برخانه خداوند خیانت! خیانت! ۱۵ و یهو یاداع کاهن، یوزباشیها را که سرداران گماشته بودند، می‌سپردند. و ایشان آن را به نجاران و بنایان که در فوج بودند، امر فرموده، ایشان را گفت: «او را از میان صفها بیرون خانه خداوند کاری کردند، صرف می‌نمودند، ۱۲ و به معماران کیند و هرکه از عقب او برود، به شمشیر کشته شود.» زیرا کاهن وسنگ تراشان و به جهت خریدن چوب وسنگهای تراشیده برای فرموده بود که در خانه خداوند کشته نگردد. ۱۶ پس او راره تعمیر خرابیهای خانه خداوند، و به جهت هر خرجی که برای دادند و از راهی که اسبان به خانه پادشاه می‌آمدند، رفت و در تعمیرخانه لازم می‌بود. ۱۳ اما برای خانه خداوندطاسهای نقره و آنجا کشته شد. ۱۷ و یهو یاداع در میان خداوند و پادشاه و قوم گلگیرها و کاسه‌ها و کرتاها و هیچ ظرفی از طلا و نقره از نقدی عهد بست تا قوم خداوند باشند و همچنین درمیان پادشاه و قوم. که به خانه خداوند می‌آوردند، ساختن نشد. ۱۴ زیرا که آن را ۱۸ و تمامی قوم زمین به خانه بعل رفته، آن را منهدم ساختند و به کارگزاران دادند تا خانه خداوند را به آن، تعمیر نمایند. ۱۵ مذبح هایش و تمثالیش را خرد درهم شکستند. و کاهن بعل، مثن و از کسانی که نقره را به‌دست ایشان می‌دادند تا به کارگزاران را رویرو مذهبها کشتند و کاهن ناظران برخانه خداوند گماشت. بسپارند، حساب نمی‌گرفتند، زیرا که ایشان به امانت رفتاری ۱۹ و یوزباشیها و کرتیان و شاطران و تمامی قوم زمین را برداشته، نمودند. ۱۶ اما نقره قربانی های جرم و نقره قربانی های گناه را ایشان پادشاه را از خانه خداوند به زیر آوردند و به راه دروازه شاطران به خانه خداوند آمدند و او برکسی پادشاهان بنشست. ۲۰ و تمامی قوم زمین شادی کردند و شهر آرامی یافت و عتلیا را نزدخانه پادشاه تسخیر کرد. پس حزائیل توجه نموده، به سوی اورشلیم برآمد. ۱۸ به شمشیر کشتند. ۲۱ و چون یوآش پادشاه شد، هفت ساله بود. و یهوآش، پادشاه یهوذا تمامی موقوفاتی را که پدرانش، یهوآشافط و یهورام و اخزیا، پادشاهان یهوذا وقف نموده بودند و موقوفات خود و تمامی طلا را که در خزانه های خانه خداوند و خانه پادشاه یافت شد، گرفته، آن را نزد حزائیل، پادشاه ارام فرستاد و از او اورشلیم برفت. ۱۹ و بقیه وقایع یوآش و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهوذا مکتوب نیست؟ ۲۰ و خادمانش برخاسته، فتنه انگیزتند و یوآش را در خانه ملو به راهی که به سوی سلی فرود می‌رود، کشتند. ۲۱ زیرا خادمانش، یوزاکاربن شمعت و یهوآباد بن شومیر، او را ززند که مردو او را با پدرانش در شهر داود دفن کردند و پسرش امصیا در جایش سلطنت نمود.

۱۲ در سال هفتم یهو، یهوآش پادشاه شدو چهل سال در اورشلیم پادشاهی کرد. ۲ و یهوآش آنچه را که در نظر خداوند پسند بود، در تمام روزهایی که یهو یاداع کاهن او را تعلیم می‌داد، بجا می‌آورد. ۳ مگر این که مکان های بلند برداشته نشد و قوم هنوز در مکان های بلند قربانی می‌گذرانیدند و بخور می‌سوزانیدند. ۴ و یهوآش به کاهنان گفت: «تمام نقره موقوفاتی که به خانه خداوند آورده شود، یعنی نقره رایج و نقره هر کس برحسب نفوسی که برای او تقویم شده است، و هر نقره‌ای که در دل کسی بگذرد که آن را به خانه خداوند بیاورد، ۵ کاهنان آن را نزد خود بگیرند، هر کس از آشنای خود، و ایشان خرابیهای خانه را هر جا که در آن خرابی پیدا کنند، تعمیر نمایند.» ۶ اما چنان واقع شد که در سال بیست و سوم یهوآش پادشاه، کاهنان، خرابیهای خانه را تعمیر نکرده بودند. ۷ و یهوآش پادشاه، یهو یاداع کاهن و سایر و درپی گناهان یربعام بن نباطکه اسرائیل را مرتکب گناه ساخته کاهنان را خوانده، به ایشان گفت که «خرابیهای خانه را چرا تعمیر نکرده‌اید؟ پس الان نقره‌ای دیگر از آشنایان خودمگیرید بلکه آن را به جهت خرابیهای خانه بدهید.» ۸ و کاهنان راضی شدند که نه نقره از قوم بگیرند و نه خرابیهای خانه را تعمیر نمایند. ۹ و یهو یاداع کاهن صندوقی گرفته و سوراخی در سرپوش آن کرده، آن را به پهلوی مذبح به طرف راست راهی که مردم داخل خانه خداوند می‌شدند، گذاشت. و کاهنانی که مستحقان در بودند، تمامی نقره‌ای را که به خانه خداوند می‌آوردند، در آن گذاشتند. ۱۰ و چون دیدند که نقره بسیار در صندوق بود، کاتب پادشاه و رئیس کهنه برآمده، نقره‌ای را که در خانه خداوند یافت می‌شد، در کیسه هابسته، حساب آن را می‌دادند. ۱۱ و نقره‌ای را که ده ارابه و ده هزار پیاده وانگذاشت زیرا که پادشاه ارام ایشان را

«اگر هست، دست خود را به من بده.» پس دست خود را به او نمود و حزائیل، ایشان را در تمامی حدود اسرائیل می‌زد، ۳۳ یعنی داد و او وی را نزد خود به ارباب برکشید. ۱۶ و گفت: «همراه من از اردن به طرف طلوع آفتاب، تمامی زمین جلعاد و جادیان و بیا، و غیرتی که برای خداوند دارم، ببین.» و او را بر ارباب وی رویینان و منسیان را از عروعر که بر وادی ارنون است و جلعاد و سوار کردند. ۱۷ و چون به سامره رسید، تمامی باقی ماندگان باشان. ۳۴ و بقیه وقایع ییهو هرچه کرد و تمامی تهور او، آیا در اخاب را که در سامره بودند، کشت به حدی که اثر او را ناپود ساخت برحسب کلامی که خداوند به ایلیا گفته بود. ۱۸ پس ییهو تمامی قوم را جمع کرده، به ایشان گفت: «اخاب بعل را پرستش قلیل کرد اما ییهو او را پرستش کثیر خواهد نمود. ۱۹ پس الان جمیع انبیای بعل و جمیع پرستندگانش و جمیع کهنه او را نزد من بخوانید و احدی از ایشان غایب نباشد زیرا قصد ذبح عظیمی برای بعل دارم. هر که حاضر نباشد زنده نخواهد ماند.» اما ییهو این راز راه حیلہ کرد تا پرستندگان بعل را هلاک سازد.

۲۰ و ییهو گفت: «محفلی مقدس برای بعل تقدیس نمایید.» و آن را اعلان کردند. ۲۱ و ییهو نزد تمامی اسرائیل فرستاد و تمامی پرستندگان بعل آمدند و احدی باقی نماند که نیامد و به خانه بعل داخل شدند و خانه بعل ستراسر پر شد. ۲۲ و به ناظر مخزن لباس گفت که «برای جمیع پرستندگان بعل لباس بیرون آور.» و او برای ایشان لباس بیرون آورد. ۲۳ و ییهو و یهوناداب بن رکاب به خانه بعل داخل شدند و به پرستندگان بعل گفت: «تفتیش کرده، دریافت کنید که کسی از زندگان ییهو در اینجا با شما نباشد، مگر بندگان بعل و بس.» ۲۴ پس داخل شدند تا ذبایح و قربانی های سوختنی بگذرانند. و ییهو هشتاد نفر برای خود بیرون در گماشته بود و گفت: «اگر یک نفر از اینانی که به دست شما سپردم رهایی یابد، خون شما به عوض جان او خواهد بود.» ۲۵ و چون از گذرانیدن قربانی سوختنی فارغ شدند، ییهو به شاطران و سرداران گفت: «داخل شده، ایشان را بکشید و کسی بیرون نیاید.» پس ایشان را به دم شمشیر کشتند و شاطران و سرداران ایشان را بیرون انداختند. پس به شهریت بعل رفتند. ۲۶ و تمائیل را که در خانه بعل بود، بیرون آورده، آنها را سوزانیدند. ۲۷ و تمثال بعل را شکستند و خانه بعل را منهدم ساخته، آن را تا امروز مزیله ساختند. ۲۸ پس ییهو، اثر بعل را از اسرائیل ناپود ساخت. ۲۹ اما ییهو از پیروی گناهان بیرعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود بزرگشت، یعنی از گوساله های طلا که در بیت ئیل و دان بود. ۳۰ و خداوند به ییهو گفت: «چونکه نیکویی کردی و آنچه در نظر من پسند بود، بجا آوردی و موافق هرچه در دل من بود باخانه اخاب عمل نمودی، از این جهت پسران توتا پشت چهارم بر کرسی اسرائیل خواهند نشست.» ۳۱ اما ییهو توجه نمود تا به تمامی دل خود در شریعت ییهو، خدای اسرائیل، سلوک نماید، و از گناهان بیرعام که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب نمود. ۳۲ و در آن ایام، خداوند به منقطع ساختن اسرائیل شروع و

است؟» یهجو جواب داد: «تو را باسلامتی چه کار است؟ به عقب خود. ۳۷ و لاش ایزابل مثل سرگین به روی زمین، در ملک یزرعیل من برگرد.» ۲۰ و دیده بان خبر داده، گفت که «نزد ایشان رسید اما برنمی گردد و راندن مثل راندن یهجو این نمشی است زیرا که به دیوانگی می راند.» ۲۱ و یهورام گفت: «حاضر کنید.» پس اراهه او را حاضر کردند و یهورام، پادشاه اسرائیل و اخزیا، پادشاه یهودا، هر یک بر اراهه خود بیرون رفتند و به استقبال یهجو بیرون شده، او را در ملک نابوت یزرعیلی یافتند. ۲۲ و چون یهورام، یهجو را دید گفت: «ای یهجو آیا سلامتی است؟» او جواب داد: «چه سلامتی مادامی که زناکاری مادت ر ایزابل و جادوگری وی اینقدر زیاد است؟» ۲۳ آنگاه یهورام، دست خود را برگردانیده، فرار کرد و به اخزیا گفت: «ای اخزیا خیانت است.» ۲۴ و یهجو کمان خود را به قوت تمام کشیده، در میان بازوهای یهورام زد که تیر از دلش بیرون آمد و در اراهه خود افتاد. ۲۵ و یهجو به بدقر، سردار خود گفت: «او را برداشته، در حصه ملک نابوت یزرعیلی بینداز و بیاد آور که چگونه وقتی که من و تو با هم از عقب پدرش اخاب، سوار می بودیم، خداوند این وحی را درباره او فرمود. ۲۶ خداوند می گوید: هرآینه خون نابوت و خون پسرانش را دیروز دیدم و خداوند می گوید: که در این ملک به تو مکافات خواهم رسانید. پس الان او را بردار و به موجب کلام خداوند او را در این ملک بینداز.» ۲۷ اما چون اخزیا، پادشاه یهودا این را دید، به راه خانه بوستان فرار کرد و یهجو او را تعاقب نموده، فرمود که او را بزنید و او را نیز در اراهه اش به فراز جور که نزد یبلعام است (زدند) و او تا مجدو فرار کرده، در آنجا مرد. ۲۸ و خادمانش او را در اراهه به اورشلیم بردند و او را در مزار خودش در شهر داود با پدرانش دفن کردند. ۲۹ و در سال یازدهم یورام بن اخاب، اخزیا برپهودا پادشاه شد. ۳۰ و چون یهجو به یزرعیل آمد، ایزابل این را شنیده، سرمه به چشمان خود کشیده و سر خود را زینت داده، از پنجره نگریست. ۳۱ و چون یهجو به دروازه داخل شد، او گفت: «آیا زمیری را که آقای خود را کشت، سلامتی بود؟» ۳۲ و او به سوی پنجره نظر افکنده، گفت: «کیست که به طرف من باشد؟ کیست؟» پس دو سه نفر از خوجگان به سوی او نظر کردند. ۳۳ و او گفت: «اورا بیندازید.» پس او را به زیر انداختند و قدری از خوشن بر دیوار اسبان پاشیده شد و او را پایمال کرد. ۳۴ و داخل شده، به اکل و شرب مشغول گشت. پس گفت: «این زن ملعون را نظر کنید، و اورا دفن نمایند زیرا که دختر پادشاه است.» ۳۵ اما چون برای دفن کردنش رفتند، جز کاسه سر و پایها و کفهای دست، چیزی از او نیافتند. ۳۶ پس برگشته، وی را خبر دادند. و او گفت: «این عقد کشتند که از ایشان احدی رهایی نیافت. ۱۵ و چون از آنجا آمده، گفت که سگان گوشت ایزابل را در ملک یزرعیل خواهند و او را تحیت نموده، گفت که «آیا دل تو راست است، مثل دل من با دل تو؟» یهوراداب جواب داد که «راست است.» گفت:

بکنند؟» الیشع گفت: «خداوند بر من نموده است که تو پادشاه بگو خداوند چنین می گوید که تو را به پادشاهی اسرائیل مسح ارام خواهی شد.» ۱۴ پس از نزد الیشع روانه شده، نزد آقای خود کردم. پس در را باز کرده، فرار کن و درنگ ننما. ۴ پس آن آمد و او وی را گفت: «الیشع تو را چه گفت؟» اوجواب داد: جوان، یعنی آن نبی جوان به راموت جلعاد آمد. ۵ و چون بدانجا «به من گفت که البته شفا خواهی یافت.» ۱۵ و در فردای آن رسید، اینک سرداران لشکر نشسته بودند و او گفت: «ای سردار روز، لحاف را گرفته آن را در آب فرو برد و بر رویش گسترد که با توسختن دارم.» بیهو گفت: «به کدام یک از جمیع ما؟» مرد و حزائیل در جایش پادشاه شد. ۱۶ و در سال پنجم یورام بن روغن را به سرش ریخته، وی را گفت: «بیهو، خدای اسرائیل چنین بیهورام بن بیهوشافاط، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۱۷ و چون می گوید که تو را بر قوم خداوند، یعنی بر اسرائیل به پادشاهی مسح پادشاه شد، سی و دو ساله بود و هشت سال در اورشلیم پادشاهی کردم. ۷ و خاندان آقای خود، اخاب را خواهی زد تا من انتقام کرد. ۱۸ و به طریق پادشاهان اسرائیل به نحوی که خاندان اخاب خون بندگان خود، انبیا را و خون جمیع بندگان خداوند را از دست عمل می نمودند سلوک نمود، زیرا که دختر اخاب، زن او بود و ایزابل بکشم. ۸ و تمامی خاندان اخاب هلاک خواهند شد. و از آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل می آورد. ۱۹ اما خداوند اخاب هر مرد را و هر بسته و رهاسده ای در اسرائیل را منقطع به خاطر بنده داود نخواست که یهودا را هلاک سازد چونکه وی را خواهد ساخت. ۹ و خاندان اخاب را مثل خاندان بیرعام بن نباط وعده داده بود که او را و پسرانش راهمیشه اوقات، چراغی بدهد. و مانند خاندان بعشا ابن اخیا خواهد ساخت. ۱۰ و سگان، ایزابل ۲۰ و در ایام وی ادموم از زیر دست یهودا عاصی شده، پادشاهی در را ملک یزرعیل خواهند خورد و دفن کننده ای نخواهند بود.» پس بر خود نصب کردند. ۲۱ و یورام با تمامی ارابه های خود به صعیر در را باز کرده، بگریخت. ۱۱ و بیهو نزد بندگان آقای خویش رفتند و در شب برخاسته، ادمومیان را که او را احاطه نموده بودند بیرون آمدو کسی وی را گفت: «آیا سلامتی است؟ و این دیوانه و سرداران ارابه ها راشکست داد و قوم به خیمه های خود فرار برای چه نزد تو آمد؟» به ایشان گفت: «شمالین مرد و کلامش را کردند. ۲۲ و ادموم از زیر دست یهودا تا امروز عاصی شده اند و لبه می داند. ۱۲ گفتند: «چنین نیست. ما را اطلاع بده.» پس او نیز در آن وقت عاصی شد. ۲۳ و بقیه وقایع یورام و آنچه کرد، گفت: «چنین و چنان به من تکلم نموده، گفت که خداوند چنین آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۲۴ و می فرماید: تو را به پادشاهی اسرائیل مسح کردم.» ۱۳ آنگاه ایشان یورام پایداران خود خوابید و در شهر داود با پدران خود دفن شد. و تعجیل نموده، هر کدام رخت خود را گرفته، آن را زیر او به روی پسرش اخزیا به جایش پادشاهی کرد. ۲۵ و در سال دوازدهم یورام زینه نهادند، و کرنا را نواخته، گفتند که «بیهو پادشاه است.» ۱۴ بن اخاب، پادشاه اسرائیل، اخزیا ابن یهورام، پادشاه یهودا، آغاز لهذا بیهو ابن بیهوشافاط بن نمشی بر یورام بشوید و یورام خود سلطنت نمود. ۲۶ و اخزیا چون پادشاه شد، بیست و دو ساله بود و تمامی اسرائیل، راموت جلعاد را از حزائیل، پادشاه ارام نگاه و یک سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش عتلیا، دختر می داشتند. ۱۵ اما یهورام پادشاه به یزرعیل مراجعت کرده بود تا از عمری پادشاه اسرائیل بود. ۲۷ و به طریق خاندان اخاب سلوک جراحیتهایی که ارامیان به او رسانیده بودند وقتی که با حزائیل، نموده، آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، مثل خاندان اخاب به پادشاه ارام، جنگ می نمود، شفا یابد. پس بیهو گفت: «اگر رای عمل می آورد زیرا که داماد خاندان اخاب بود. ۲۸ و با یورام بن شمالین است، مگذازید که کسی رها شده، از شهر بیرون رود میداد اخاب برای مقاتله با حزائیل پادشاه ارام به راموت جلعاد رفت و رفته، به یزرعیل خبر برساند.» ۱۶ پس بیهو به ارابه سوار شده، به ارامیان، یورام را مجروح ساختند. ۲۹ و یورام پادشاه به یزرعیل یزرعیل رفت زیرا که یورام در آنجا بستری بود و اخزیا، پادشاه یهودا مراجعت کرد تا از جراحیتهایی که ارامیان به وی رسانیده بودند برای عیادت یورام فرود آمده بود. ۱۷ پس دیده یانی بر برج یزرعیل هنگامی که با حزائیل، پادشاه ارام جنگ می نمود، شفا یابد. و ایستاده بود، و جمعیت، بیهو را وقتی که می آمد، دید و گفت: اخزیا ابن یهورام، پادشاه یهودا، به یزئیل فرود آمد تا یورام بن اخاب «جمعیتی می بینم.» و یهورام گفت: «سواری گرفته، به استقبال را عیادت نماید چونکه مریض بود. ایشان بفرست تا بپرسد که آیا سلامتی است؟» ۱۸ پس سواری به استقبال وی رفت و گفت: «پادشاه چنین می فرماید که آیا سلامتی

۹ و الیشع نبی یکی از پسران انبیا را خوانده، به او گفت: «است؟» بیهو جواب داد که «تو را باسلامتی چه کار است؟ به «کمر خود را ببند و این حقه روغن را به دست خود گرفته، به راموت جلعاد برو. ۲ و چون به آنجا رسیدی، بیهو ابن بیهوشافاط این ایشان رسید، اما برنمی گردد.» ۱۹ پس سوار دیگری فرستاد و نمشی را پیدا کن و داخل شده، او را از میان برادرانش برخیزان و نزد ایشان آمد و گفت: «پادشاه چنین می فرماید که آیا سلامتی او را به اطاق خلوت ببر. ۳ و حقه روغن را گرفته، به سرش بریز و

شام برخاستند تا به اردوی ارامیان بروند، اما چون به کنار اردوی و آن سردار در جواب مرد خدا گفته بود: اگر خداوند پنجره‌ها هم ارامیان رسیدند اینک کسی در آنجا نبود. ۶ زیرخداوند صدای اربابها و صدای اسبان و صدای لشکر عظیمی را در اردوی ارامیان شنواید و به یکدیگر گفتند: «اینک پادشاه اسرائیل، پادشاهان پس او را همچنین واقع شد زیرا خلق او را نزد دروازه پایمال کردند حتیان و پادشاهان مصریان را به ضد ما اجبر کرده است تا بر ما که مرد.

بیایند.» ۷ پس برخاسته، به وقت شام فرار کردند و خیمه‌ها و اسبان و الاغها و اردوی خود را به طوری که بود ترک کرده، از ترس جان خود گریختند. ۸ و آن مبروصان به کنار اردوآمده، به خیمه‌ای داخل شدند و اکل و شرب نموده، از آنجا نقره و طلا و لباس گرفته، رفتند و آنها را پنهان کردند و برگشته، به خیمه‌ای دیگر داخل شده، از آن نیز بردند؛ و رفته، پنهان کردند. ۹ پس به یکدیگر گفتند: «ما خوب نمی‌کنیم؛ امروز روز بشارت است و ما خاموش می‌مانیم و اگر تا روشنائی صبح به تاخیر اندازیم، بلائی به ما خواهد رسید، پس الان بیاید برویم و به خانه پادشاه خبر دهیم.» ۱۰ پس رفته، دربانان شهر راصدا زنده و ایشان را مخبر ساخته، گفتند: «به اردوی ارامیان درآمدیم و اینک در آنجا نه کسی و نه صدای انسانی بود مگر اسبان بسته شده، والاغها بسته شده و خیمه‌ها به حالت خود.» ۱۱ پس دربانان صدا زده، خاندان پادشاه را دراندرون اطلاع دادند. ۱۲ و پادشاه در شب برخاست و به خادمان خود گفت: «به تحقیق شمارا خبر می‌دهم که ارامیان به ما چه خواهند کرد: می‌دانند که ما گرسنه هستیم پس از اردو بیرون رفته، خود را در صحرا پنهان کرده‌اند و می‌گویند چون از شهر بیرون آیند، ایشان را زنده خواهیم گرفت و به شهر داخل خواهیم شد.» ۱۳ و یکی ازخادمانش در جواب وی گفت: «پنج راس ازاسبان باقی‌مانده که در شهر باقی‌اند، بگیرند(اینک آنها مثل تمامی گروه اسرائیل که در آن باقی‌اند یا مانند تمامی گروه اسرائیل که هلاک شده‌اند، می‌باشند) و بفرستیم تا دریافت نماییم.» ۱۴ پس دو ارباب با اسبها گرفتند و پادشاه از عقب لشکر ارام فرستاده، گفت: «بروید و تحقیق کنید.» ۱۵ پس از عقب ایشان تا اردن رفتند و اینک تمامی راه از لباس و ظروفی که ارامیان از تعجیل خود انداخته بودند، پر بود. پس رسولان برگشته، پادشاه را مخبر ساختند. ۱۶ و قوم بیرون رفته، اردوی ارامیان را غارت کردند و یک کیل آرد نرم به یک مثقال و دو کیل جو به یک مثقال به موجب کلام خداوند به فروش رفت. ۱۷ و پادشاه آن سردار را که بر دست وی تکیه می‌نمود بر دروازه گماشت و خلق، او را نزد دروازه پایمال کردند که مرد برحسب کلامی که مرد خدا گفت هنگامی که پادشاه نزد وی فرودآمد. ۱۸ و واقع شد به نهجی که مرد خدا، پادشاه را خطاب کرده، گفته بود که فردا مثل این وقت دو کیل جو به یک مثقال و یک کیل آرد نرم به یک مثقال نزد دروازه سامره فروخته خواهد شد. ۱۹

در آن ساکن باشیم.» او گفت: «بروید.» ۳ و یکی از ایشان کرده‌ای، خواهی زد؟ نان و آب پیش ایشان بگذار تا بخورند و گفت: «مرحمت فرموده، همراه بندگانت بیا.» او جواب داد بنوشند و نزد آقای خود بروند.» ۲۳ پس ضیافتی بزرگ برای ایشان که «می‌آیم.» ۴ پس همراه ایشان روانه شد و چون به اردن برپا کرد و چون خوردند و نوشیدند، ایشان را مرخص کرد که رسیدند، چوبها را قطع نمودند. ۵ و هنگامی که یکی از ایشان تیر نزد آقای خویش رفتند. و بعد از آن، فوجهای ارام دیگر به زمین را می‌برید، آهن تیر در آب افتاد و اوفریاد کرده، گفت: «آهای آقایم اسرائیل نیامدند. ۲۴ و بعد از این، واقع شد که بنهد، پادشاه زیرا که عاریه بود.» ۶ پس مرد خدا گفت: «کجا افتاد؟» و چون ارام، تمام لشکر خود را جمع کرد و برآمده، سامره را محاصره جا را به وی نشان داد، او چوبی بریده، در آنجا انداخت و آهن را نمود. ۲۵ و قحطی سخت درسامره بود و اینک آن را محاصره روی آب آورد. ۷ پس گفت: «برای خود بردار.» پس دست نموده بودند، به حدی که سر الاغی به هشتاد پاره نقره و یک خود را دراز کرده، آن را گرفت. ۸ و پادشاه ارام با اسرائیل جنگ ربع قاب جلعوزه، به پنج پاره نقره فروخته می‌شد. ۲۶ و چون می‌کرد و با بندگان خود مشورت کرده، گفت: «در فلان جا اردوی پادشاه اسرائیل بر باره گذر می‌نمود، زنی نزد وی فریاد برآورده، من خواهد بود.» ۹ اما مرد خدا نزد پادشاه اسرائیل فرستاده، گفت: «ای آقایم پادشاه، مدد کن.» ۲۷ او گفت: «اگر خداوند گفت: «با حذر باش که از فلان جا گذر نکنی زیرا که ارامیان به تو رامند نکنند، من از کجا تو را مدد کنم؟ آیا از خرمن یا از آنجا نزول کرده‌اند.» ۱۰ و پادشاه اسرائیل به مکانی که مرد خدا او چرخشت؟» ۲۸ پس پادشاه او را گفت: «تو راجه شد؟» او عرض را خبر داد و وی را از آن انداز نمود، فرستاده، خود را از آنجا نه کرد: «این زن به من گفت: پسر خود را بده تا امروز او را بخوریم و یکبار و نه دو بار محافظت کرد. ۱۱ و دل پادشاه ارام از این امر پسر مرا فردا خواهیم خورد. ۲۹ پس پسر مرا پختیم و خوردیم و روز مضطرب شد و خادمان خود را خوانده، به ایشان گفت: «آیا مرا خبر دیگر وی را گفتیم: پسر را بده تا او را بخوریم اما او پسر خود را نمی‌دهد که کدام از ما به طرف پادشاه اسرائیل است؟» ۱۲ و پنهان کرد.» ۳۰ و چون پادشاه سخن زن را شنید، رخت خود را یکی از خادمانش گفت: «ای آقایم چنین نیست، بلکه الیشع نبی بدرید او بر باره می‌گذشت و قوم دیدند که اینک در زیرلباس خود که در اسرائیل است، پادشاه اسرائیل را از سخنی که در خوابگاه خود پلاس دربر داشت. ۳۱ و گفت: «خدا به من مثل این بلکه زیاده می‌گویی، مخبر می‌سازد.» ۱۳ او گفت: «بروید و ببینید که او از این بکنند اگر سر الیشع بن شافاط امروز بر تنش بماند.» ۳۲ و کجاست، تا بفرستم او را بگیرم.» پس او را خبر دادند که اینک الیشع در خانه خود نشسته بود و مشایخ، همراهش نشسته بودند و در دوتان است. ۱۴ پس سواران و اربابها و لشکر عظیمی بدانجا پادشاه، کسی را از نزد خود فرستاد و قبل از رسیدن قاصد نزد وی، فرستاد و ایشان وقت شب آمده، شهر را احاطه نمودند. ۱۵ و الیشع به مشایخ گفت: «آیامی ببیند که این پسر قاتل فرستاده چون خادم مرد خدا صبح زود برخاسته، بیرون رفت. اینک لشکری است تا سر مرازن تن جدا کند؟ متوجه باشید وقتی که قاصد برسد، با سواران و اربابها شهر را احاطه نموده بودند. پس خادمش وی را در را ببندید و او را از در برانید، آیا صدای پایهای آقایم در گفت: «آهای آقایم چه بکنیم؟» ۱۶ او گفت: «مترس زیرا آنانی عقبش نیست.» ۳۳ و چون او هنوز به ایشان سخن می‌گفت، که با ماندن از آنانی که با ایشانند بیشترند.» ۱۷ و الیشع دعا اینک قاصد نزد وی رسید و او گفت: «اینک این بلا از جانب کرده، گفت: «ای خداوند چشمان او را بگشا تا ببیند.» پس خداوند چشمان خادم را گشود و او دید که اینک کوههای اطراف الیشع از سواران و اربابهای آتشین پر است. ۱۸ و چون ایشان نزد وی فرود شدند الیشع نزد خداوند دعا کرده، گفت: «تمنا اینک این گروه را به کوری مبتلا سازی.» پس ایشان را به موجب کلام الیشع به کوری مبتلا ساخت. ۱۹ و الیشع، ایشان را گفت: «راه این نیست و شهر این نیست. از عقب من ببایید و شما را به کسی که می‌طلبید، خواهم رسانید.» پس ایشان را به سامره آورد. ۲۰ و هنگامی که وارد سامره شدند، الیشع گفت: «ای خداوند چشمان ایشان را بگشا تا ببیند.» پس خداوند چشمان ایشان را گشود و دیدند که اینک در سامره هستند. ۲۱ آنگاه پادشاه اسرائیل چون ایشان را دید، به الیشع گفت: «ای پدرم آیا بزنم؟ آیا بزنم؟» ۲۲ او گفت: «مزن آیا کسانانی را که به شمشیر و کمان خود اسیر

✓ و الیشع گفت: «کلام خداوند را بشنوید. خداوند چنین می‌گوید که «فردا مثل این وقت یک کیل آرد نرم به یک مثقال و دو کیل جو به یک مثقال نزد دروازه سامره فروخته می‌شود.» ۲ و سرداری که پادشاه بر دست وی تکیه می‌نمود در جواب مرد خدا گفت: «اینک اگر خداوند پنجره‌ها هم در آسمان بسازد، آیا این چیز واقع تواند شد؟» او گفت: «همانا تو به چشم خود خواهی دید اما از آن نخواهی خورد.» ۳ و چهار مرد مبروص نزد دهنه دروازه بودند و به یکدیگر گفتند: «چرا ما اینجا بنشینیم تا بمیریم؟ ۴ اگر گوئیم به شهر داخل شویم همانا قحطی در شهر است و در آنجا خواهیم مرد و اگر در اینجا بمانیم، خواهیم مرد. پس حال برویم و خود را به اردوی ارامیان ببندازیم. اگر ما را زنده نگاه دارند، زنده خواهیم ماند و اگر ما را بکشند، خواهیم مرد.» ۵ پس وقت

آنها را نشناختند. ۴۰ پس برای آن مردمان ریختند تا بخورند و چون قدری آتش خوردند، صدا زده، گفتند: «ای مرد خدا مرگ در دیگ است.» و نتوانستند بخورند. ۴۱ او گفت: «آردیابورید.» پس آن مرتبه درآوردن به موجب کلام مرد خدا غوطه خورد و گوشت او مثل را در دیگ انداخت و گفت: «برای مردم بریز تا بخورند.» پس گوشت طفل کوچک برگشته، طاهر شد. ۱۵ پس او با تمامی هیچ چیز مضر در دیگ نبود. ۴۲ و کسی از بعل شلیشه آمده، برای مرد خدا خوراکی نوبر، یعنی بیست قرص نان جو و خوشه‌ها وی ایستاده، گفت: «اینک الان دانسته‌ام که در تمامی زمین جز در کیسه خود آورد. پس او گفت: «به مردم بده تا بخورند.» در ۴۳ خادمش گفت: «اینقدر را چگونه پیش صد نفر بگذارم؟» او قبول فرماید. ۱۶ او گفت: «به حیات یهوه که در حضور وی ایستاده‌ام قسم که قبول نخواهم کرد.» و هرچند او را ابرام نمود که بپذیرد ابا نمود. ۱۷ و نعمان گفت: «اگر نه تمنا این که دو بار قاطر از خاک، به بنده ات داده شود زیرا که بعد از این، بنده ات قربانی سوختنی و ذبیحه نزد خدایان غیر نخواهد گذرانید الا ۵ و نعمان، سردار لشکر پادشاه ارام، در حضور آقایش مردی بزرگ و بلند جابه بود، زیرا خداوند به وسیله او ارام را نجات داده بود، و آن مرد جبار، شجاع ولی ابرص بود. ۲ و فوجهای ارامیان بیرون رفته، کنیزی کوچک از زمین اسرائیل به اسیری آوردند و او در حضور زن نعمان خدمت می‌کرد. ۳ و به خاتون خود گفت: «کاش که آقایم در حضور نبی‌ای که در سامره است، می‌بود که او را از برخش شفا می‌داد.» ۴ پس کسی درآمده، آقای خود را خیر داده، گفت: «کنیزی که از ولایت اسرائیل است، چنین وچنان می‌گوید.» ۵ پس پادشاه ارام گفت: «بیا برو و مکتوبی برای پادشاه اسرائیل می‌فرستم.» ۶ مکتوب را نزد پادشاه اسرائیل آورد در آن نوشته بود که «الآن چون این مکتوب به حضورت برسد اینک بنده خود نعمان را نزد تو فرستادم تا او را از برخش شفا دهی.» ۷ اما چون پادشاه اسرائیل مکتوب را خواند لباس خود را دریده، گفت: «آیا من مرد خدا هستم که بمیرانم و زنده کنم که این شخص نزد من فرستاده است تا کسی را از برخش شفا بخشم. پس بدانی و ببینی که او بهانه جویی از من می‌کند.» ۸ اما چون الیشع، مرد خدا شنید که پادشاه اسرائیل لباس خود را دریده است، نزد پادشاه فرستاده، گفت: «لباس خود را چرا دریدی؟ اونزد من بیاید تا بداند که در اسرائیل نبی‌ای هست.» ۹ پس نعمان با اسبان و ارابه‌های خود آمده، نزد در خانه الیشع ایستاد. ۱۰ و الیشع رسولی نزد وی فرستاده، گفت: «برو و در اردن هفت مرتبه شست و شو نما. و گوشتت به تو برگشته، طاهر خواهی شد.» ۱۱ اما نعمان غضبناک شده، رفت و گفت: «اینک گفتم البته نزد من بیرون آمده، خواهد ایستاد و اسم خدای خود، یهوه را خوانده، و دست خود را بر جای برص حرکت داده، ابرص را شفا خواهد داد. ۱۲ آیا ایانه و فرفر، نهرهای دمشق، از جمیع آبهای اسرائیل بهتر نیست؟ آیا در آنها شست و شو نکنم تا طاهر شوم؟» پس برگشته، با خشم رفت. ۱۳ اما بندگانش نزدیک آمده، او را خطاب کرده، گفتند: «ای پدر ما اگر نبی، تو را امری بزرگ گفته

ادوم را بشکافند اما نتوانستند. ۲۷ پس پسرینخست زاده خود را و او به خادم خودگفت: «وی را نزد مادرش ببر.» ۲۰ پس او که به جایش می‌بایست سلطنت نماید، گرفته، او را بر حصار به رابرداشته، نزد مادرش برد و او به زانوهایش تا ظهرنشست و مرد. جهت قربانی سوختنی گذرانید. و غیظ عظیمی بر اسرائیل پدید آمد. پس از نزد وی روانه شده، به زمین خود مراجعت کردند.

۴ و زنی از زنان پسران انبیا نزد الیشع تضرع نموده، گفت: «بنده ات، شوهرم مرد و تومی دانی که بنده ات از خداوند می‌ترسید، وطلبکار او آمده است تا دو پسر مرا برای بندگی خود ببرد.» ۲ الیشع وی را گفت: «بگو برای تو چه کنم؟ و در خانه چه داری؟ او گفت: «کنیزت را درخانه چیزی سوی ظرفی از روغن نیست.» ۳ اوگفت برو و ظرفها از بیرون از تمامی همسایگان خود طلب کن، ظرفهای خالی و بسیار بخواه. ۴ و داخل شده، در را بر خودت و پسرانت ببندو در تمامی آن ظرفها بریز و هرچه بر شود به کناربگذار.» ۵ پس از نزد وی رفته، در را بر خود و پسرانش بست و ایشان ظرفها نزد وی آورده، اومی ریخت. ۶ و چون ظرفها را پر کرده بود به یکی از پسران خود گفت: «ظرفی دیگر نزد من بیاور.» او وی را گفت: «ظرفی دیگر نیست.» و روغن بازایستاد. ۷ پس رفته، آن مرد خدا را خبر داد. و او وی را گفت: «برو و روغن را بفروش و قرض خود را ادا کرده، تو و پسرانت از باقی مانده گذران کنی.» ۸ و روزی واقع شد که الیشع به شونیم رفت و در آنجا زنی بزرگ بود که بر او ابرام نمود که طعام بخورد و هرگاه عبور می‌نمود، به آنجا به جهت نان خوردن میل می‌کرد. ۹ پس آن زن به شوهرخود گفت: «اینک فهمیده‌ام که این مرد مقدس خداست که همیشه از نزد ما می‌گذرد. ۱۰ پس برای وی بالاخانه‌ای کوچک بر دیوار بسازیم و بستر و خوان و کرسی و شمعدانی در آن برای وی بگذاریم که چون نزد ما آید، در آنجا فرودآید.» ۱۱ پس روزی آنجا آمد و به آن بالاخانه فرودآمده، در آنجا خوابید. ۱۲ و به خادم خود، جیحزی گفت: «این زن شونیمی را بخوان.» و چون او را خواند، او به حضور وی ایستاد. ۱۳ و او به خادم گفت: «به او بگو که اینک تمامی این زحمت را برای ما کشیده‌ای پس برای تو چه شود؟ آیا پادشاه یا سردار لشکر کاری داری؟ او گفت: «نی، من در میان قوم خود ساکن هستم.» ۱۴ و او گفت: «پس برای این زن چه باید کرد؟» جیحزی عرض کرد: «یقین که پسری ندارد و شوهرش سالخورده است.» ۱۵ آنگاه الیشع گفت: «او را بخوان.» پس وی را خوانده، او نزد در ایستاد. ۱۶ و گفت: «دراین وقت موافق زمان حیات، پسری در آغوش خواهی گرفت.» و او گفت: «نی‌ای آقا؛ ای مردخدا به کنیز خود دروغ مگو.» ۱۷ پس آن زن حامله شده، در آن وقت موافق زمان حیات به موجب کلامی که الیشع به او گفته بود، پسری زایید. ۱۸ و چون آن پسر بزرگ شد روزی اتفاق افتاد که نزد پدر خود نزد دروگران رفت. ۱۹ و به پدرش گفت: «آه سر من! آه سر من!

به این طرف و آن طرف شکافته شد و البشع عبور نمود. ۱۵ و چارپایانی که همراه ایشان بود، آب نبود. ۱۰ و پادشاه اسرائیل چون پسران انبیا که روبروی او در اریحا بودند او را دیدند، گفتند: گفت: «افسوس که خداوند این سه پادشاه را خوانده است تا «روح ایلیا بر البشع می باشد.» و برای ملاقات وی آمده، او را ایشان رابه دست موآب تسلیم کند.» ۱۱ و یهوشافاط گفت: «آیا رو به زمین تعظیم نمودند. ۱۶ و او را گفتند: «اینک حال با نبی خداوند در اینجا نیست تا به واسطه او از خداوند مسالت بندگان پنجه مرد قوی هستند، تمنا اینکه ایشان بروند و آقای تو نمایم؟» و یکی از خادمان پادشاه اسرائیل در جواب گفت: «البشع را جستجو نمایند، شاید روح خداوند او را برداشته، به یکی از بن شافاط که آب بر دستهای ایلیامی ریخت، اینجاست.» ۱۲ و کوهها یا دریکی از درهها انداخته باشد.» او گفت: «مفرستید.» یهوشافاط گفت: «کلام خداوند با اوست.» پس پادشاه اسرائیل و ۱۷ اما به حدی بر وی ابرام نمودند که خجل شده، گفت: یهوشافاط و پادشاه ادوم نزد وی فرودآمدند. ۱۳ و البشع به پادشاه «مفرستید.» پس پنجه نفر فرستادند و ایشان سه روز جستجو اسرائیل گفت: «مرا با توجه کار است؟ نزد انبیای پدرت و انبیای نمودند اما او را نیافتند. ۱۸ و چون او در اریحا توقف می نمود، مادرت برو.» اما پادشاه اسرائیل وی را گفت: «نی، زیرا خداوند ایشان نزد وی برگشتند و او به ایشان گفت: «آیا شما را نگفتم، این سه پادشاه را خوانده است تا ایشان رابه دست موآب تسلیم که نروید.» ۱۹ و اهل شهر به البشع گفتند: «اینک موضع شهر نماید.» ۱۴ البشع گفت: «به حیات یهوه صیابوت که به حضور نیکوست چنانکه آقای ما می بیند، لیکن آبش ناگوار و زمینش وی ایستادهام قسم که اگر من احترام یهوشافاط، پادشاه یهودا بی حاصل است.» ۲۰ او گفت: «نزد من طشت نوری آورده، رانگاه نمی داشتم به سوی تو نظر نمی کردم و تو رانمی دیدم. نمک در آن بگذازید.» پس برایش آوردند. ۲۱ و او نزد چشمه ۱۵ اما الان برای من مطربی بیاورید.» واقع شد که چون مطرب آب بیرون رفته، نمک را در آن انداخت و گفت: «خداوند چنین ساز زد، دست خداوند بر وی آمد. ۱۶ و او گفت: «خداوند چنین می گوید: این آب را شفا دادم که بار دیگر مرگ یا بی حاصلی از آن می گوید: این وادی را بر از خندقها بساز. ۱۷ زیرا خداوند چنین پدید نیاید.» ۲۲ پس آب تا به امروز برحسب سخنی که البشع می گوید: باد نخواهید دید و باران نخواهید دید اما این وادی از گفته بود، شفا یافت. ۲۳ و از آنجا به بیت نیل برآمد و چون او به آب پر خواهد شد تا شما و مواشی شما و بهایم شما بنوشید. راه برمی آمد اطفال کوچک از شهر بیرون آمده، او را سخریه نموده، ۱۸ و این در نظر خداوند قلیل است بلکه موآب را نیز به دست گفتند: «ای کچل برای! ای کچل برای!» ۲۴ و او به عقب شما تسلیم خواهد کرد. ۱۹ و تمامی شهرهای حصاردار و همه برگشته، ایشان را دید و ایشان را به اسم یهوه لعنت کرد و دو خرس شهرهای بهترین را منهدم خواهید ساخت و همه درختان نیکو از جنگل بیرون آمده، چهل و دو پسر از ایشان بدرید. ۲۵ و از آنجا راقطع خواهید نمود و جمیع چشمه های آب را خواهید بست و هر کوه کرمل رفت و از آنجا به سامره مراجعت نمود.

۳ و یهورام بن احاب در سال هجدهم یهوشافاط، پادشاه یهودا در سامره بر اسرائیل آغاز سلطنت نمود و دوازده سال پادشاهی کرد. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود به عمل می آورد، اما نه مثل پدر و مادرش زیرا که تمثال بعل را که پدرش ساخته بود، دور کرد. ۳ لیکن به گناهان پرعام بن ناط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، چسبیده، از آن دوری نوزید. ۴ و میشع، پادشاه موآب، صاحب مواشی بود به پادشاه اسرائیل صد هزار بره و صد هزار قوچ با پشم آنها ادا می نمود. ۵ و بعد از وفات احاب، پادشاه موآب بر پادشاه اسرائیل عاصی شد. ۶ و در آن وقت یهورام پادشاه از سامره بیرون شده، تمامی اسرائیل را سان دید. ۷ و رفت و نزد یهوشافاط، پادشاه یهودا فرستاده، گفت: «پادشاه موآب بر من عاصی شده است آیا همراه من برای مقاتله با موآب خواهی آمد؟» او گفت: چشمه های آب رامسدود ساختند، و تمامی درختان خوب را قطع «خواهم آمد، من چون تو هستم و قوم من چون قوم تو واسبان من چون اسبان تو.» ۸ او گفت: «به کدام راه برویم؟» گفت: «به اندازان آن را احاطه کرده، زدن. ۲۶ و چون پادشاه موآب دید که جنگ بر او سخت شد هفتصد نفر شمشیرزن گرفت که تا نزد پادشاه ادوم روانه شده، سفر هفت روزه دور زدند و به جهت لشکر و

دوم پادشاهان

از بعل زبوب، خدای عقرون سوال نماید، آیا از این سبب بود که در اسرائیل خدایی نبود که از کلام او سوال نمایی؟ بنابراین از بستری که به آن برآمدی، فرود نخواهی شد البته خواهی مرد.» ۱ پس او موافق کلامی که خداوند به ایلیا گفته بود، مرد و یهورام در سال دوم یهورام بن یهوشافاط، پادشاه یهودا در جایش پادشاه شد، زیرا که او را پسری نبود. ۱۸ و بقیه اعمال اخزیا که کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟

۲ و چون خداوند اراده نمود که ایلیا را درگردباد به آسمان بالا برد، واقع شد که ایلیا و الیشع از جلجال روانه شدند. ۲ و ایلیا به الیشع گفت: «در اینجا بمان، زیرا خداوند مرا به بیت ثیل فرستاده است.» الیشع گفت: «به حیات یهوه و حیات خودت قسم که تو را ترک نکنم.» پس به بیت ثیل رفتند. ۳ و پسران انبیايي که در بیت ثیل بودند، نزد الیشع بیرون آمده، وی را گفتند: «آیامی دانی که امروز خداوند آقای تو را از فوق سرتو خواهد برداشت.» او گفت: «من هم می دانم؛ خاموش باشید.» ۴ و ایلیا به او گفت: «ای الیشع در اینجا بمان زیرا خداوند مرا به اریحا فرستاده است.» او گفت: «به حیات یهوه و به حیات خودت قسم که تو را ترک نکنم.» پس به اریحا آمدند. ۵ و پسران انبیايي که در اریحا بودند، نزد الیشع آمده، وی را گفتند: «آیامی دانی که امروز خداوند، آقای تو را از فوق سر تو برمی دارد؟» او گفت: «من هم می دانم؛ خاموش باشید.» ۶ و ایلیا وی را گفت: «در اینجا بمان زیرا خداوند مرا به اردن فرستاده است.» او گفت: «به حیات یهوه و به حیات خودت قسم که تو را ترک نکنم.» پس هردوی ایشان روانه شدند. ۷ و پنجاه نفر از پسران انبیا رفته، در مقابل ایشان از دور ایستادند و ایشان نزد اردن ایستاده بودند. ۸ پس ایلیا ردای خویش را گرفت و آن را پیچیده، آب را زد که به این طرف و آن طرف شکافته شد و هردوی ایشان بر خشکی عبور نمودند. ۹ و بعد از گذشتن ایشان، ایلیا به الیشع گفت: «آنچه را که می خواهی برای تو بکنم، پیش ازآنکه از نزد تو برداشته شوم، بخواه.» الیشع گفت: «نصیب مضاعف روح تو بر من بشود.» ۱۰ او گفت: «چیز دشواری خواستی اما اگر حینی که از نزد تو برداشته شوم مرا ببینی، از برایت چنین خواهد شد والا نخواهد شد.» ۱۱ و چون ایشان می رفتند و گفتگو می کردند، اینک ارابه آتشین و اسبان آتشین ایشان را از یکدیگر جدا کرد و ایلیا درگردباد به آسمان صعود نمود. ۱۲ و چون الیشع این را بدید فریاد برآورد که «ای پدرم! ای پدرم! ارابه اسرائیل و سوزانش! پس او را دیگر ندیدو جامه خود را گرفته، آن را به دو حصه چاک زد. ۱۳ و ردای ایلیا را که از او افتاده بود، برداشت و برگشته به کناره اردن ایستاد. ۱۴ پس ردای ایلیارا که از او افتاده بود، گرفت و آب را زده، گفت: «یهوه خدای ایلیا کجاست؟» و چون او نیز آب رازد،

۱ عاصی شدند. ۲ و اخزیا از پنجره بالاخانه خود که در سامره بود افتاده، بیمار شد. پس رسولان را روانه نموده، به ایشان گفت: «نزد بعل زبوب، خدای عقرون رفته، بپرسید که آیا از این مرض شفا خواهم یافت؟» ۳ و فرشته خداوند به ایلیای تشبی گفت: «برخیز و به ملاقات رسولان پادشاه سامره برآمده، به ایشان بگو که آیا از این جهت که خدایی در اسرائیل نیست، شما برای سوال نمودن از بعل زبوب، خدای عقرون می روید؟» ۴ پس خداوند چنین می گوید: از بستری که بر آن برآمدی، فرود نخواهی شد بلکه البته خواهی مرد.» ۵ و ایلیا رفت و رسولان نزد وی برگشتند و او به ایشان گفت: «چرا برگشتید؟» ۶ ایشان در جواب وی گفتند: «شخصی به ملاقات ما برآمده، ما را گفت: بروید و نزد پادشاهی که شما را فرستاده است، مراجعت کرده، او را گوید: خداوند چنین می فرماید: آیا از این جهت که خدایی در اسرائیل نیست، تو برای سوال نمودن از بعل زبوب، خدای عقرون می فرستی؟ بنابراین از بستری که به آن برآمدی، فرود نخواهی شد بلکه البته خواهی مرد.» ۷ او به ایشان گفت: «هیات شخصی که به ملاقات شما برآمد و این سخنان را به شما گفت چگونه بود؟» ۸ ایشان او را جواب دادند: «مرد موی دار بود و کمربند چرمی بر کمرش بسته بود.» او گفت: «ایلیای تشبی است.» ۹ آنگاه سردار پنجاهه را با پنجاه نفرش نزد وی فرستاد و او نزد وی آمد در حالتی که او بر قله کوه نشسته بود و وی عرض کرد که «ای مرد خدا، پادشاه می گوید به زیر آی؟» ۱۰ ایلیا در جواب سردار پنجاهه گفت: «اگر من مرد خدا هستم، آتش از آسمان نازل شده، تو را و پنجاه نفرت را بسوزاند.» پس آتش از آسمان نازل شده، او را و پنجاه نفرش را بسوخت. ۱۱ و باز سردار پنجاهه دیگر را با پنجاه نفرش نزد وی فرستاد و او وی را خطاب کرده، گفت: «ای مرد خدا، پادشاه چنین می فرماید که به زودی به زیر آی؟» ۱۲ ایلیا در جواب ایشان گفت: «اگر من مرد خدا هستم آتش از آسمان نازل شده، تو را و پنجاه نفرت را بسوزاند.» پس آتش خدا از آسمان نازل شده، او را و پنجاه نفرش را بسوخت. ۱۳ پس سردار پنجاهه سوم را با پنجاه نفرش فرستاد و سردار پنجاهه سوم آمده، نزد ایلیا به زانو درآمد و از الوالماس نموده، گفت که «ای مرد خدا، تمنا اینکه جان من و جان این پنجاه نفر بندگانت در نظر تو عزیز باشد. ۱۴ اینک آتش از آسمان نازل شده، آن دو سردار پنجاهه اول را با پنجاهه های ایشان بسوزانید، اما الان جان من در نظر تو عزیز باشد.» ۱۵ و فرشته خداوند به ایلیا گفت: «همراه او به زیر آی و از او مترس.» پس برخاسته، همراه وی نزد پادشاه فرود شد. ۱۶ و وی را گفت: «خداوند چنین می گوید: چونکه رسولان فرستادی تا

ندارد بر کوهها پراکنده دیدم و خداوند گفت: اینها صاحب در لشکر ندا در داده، گفتند: «هر کس به شهر خود و هر کس به ندارند، پس هر کس به سلامتی به خانه خود برگردد.» ۱۸ و ولایت خویش برگردد.» ۳۷ و پادشاه مرد و او را به سامره آوردند و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «آیا تو را نگفتم که درباره من پادشاه را در سامره دفن کردند. ۳۸ و اراهه را در برکه سامره شستند به نیکویی نبوت نمی کند بلکه به بدی.» ۱۹ او گفت: «پس و سگان خونش را لیسیدند و اسلحه او را شستند، برحسب کلامی کلام خداوند را بشنو: من خداوند را بر کرسی خود نشسته دیدم که خداوند گفته بود. ۳۹ و بقیه وقایع اخبار و هرچه او کرد و خانه و تمامی لشکر آسمان نزد وی به طرف راست و چپ ایستاده عاجی که ساخت و تمامی شهرهایی که بنا کرد، آیا در کتاب بودند. ۲۰ و خداوند گفت: کیست که اخبار را اغوا نماید تا تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست. ۴۰ پس اخبار با به راموت جلعاد برآمد، بیفتد. و یکی به اینطور سخن راند و اجداد خود خوابید و پسرش، اخزیا به جایش سلطنت نمود. ۴۱ و دیگری به آنطور تکلم نمود. ۲۱ و آن روح (پلید) بیرون آمده، یهوشافاط بن آسا در سال چهارم اخبار، پادشاه اسرائیل بر یهوذا به حضور خداوند بایستاد و گفت: من او را اغوا می کنم. ۲۲ و پادشاه شد. ۴۲ و یهوشافاط سی و پنج ساله بود که آغاز سلطنت خداوند وی را گفت: به چه چیز؟ او جواب داد که من بیرون نمود و بیست و پنج سال در اورشلیم سلطنت کردو اسم مادرش می روم و در دهان جمیع انبیایش روح کاذب خواهم بود. او عزویه دختر شلحی، بود. ۴۳ و در تمامی طریقههای پدرش، آسا گفت: وی را اغوا خواهی کرد و خواهی توانست. پس برو و سلوک نموده، از آنها تجاوز نمی نمود و آنچه در نظر خداوند راست چنین بکن. ۲۳ پس الان خداوند روحی کاذب در دهان جمیع بود، بجا می آورد. مگر اینکه مکانهای بلند برداشته نشد و قوم در این انبیای تو گذاشته است و خداوند درباره تو سخن بد گفته مکانهای بلند قربانی همی گذرانیدند و بخور همی سوزانیدند. ۴۴ است.» ۲۴ آنگاه صدقیا ابن کنعه نزدیک آمده، به رخسار میکایا و یهوشافاط با پادشاه اسرائیل صلح کرد. ۴۵ و بقیه وقایع یهوشافاط زد و گفت: «روح خداوند به کدام راه از نزد من به سوی تو و تهوری که نمود و جنگهایی که کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام رفت تا به تو سخن گوید؟» ۲۵ میکایا جواب داد: «اینک در پادشاهان یهوذا مکتوب نیست؟ ۴۶ و بقیه الواطی که از ایام روزی که به حجره اندرونی داخل شده، خود را پنهان کنی آن را پدرش، آسا باقی مانده بودند، آنها را از زمین نابود ساخت. ۴۷ و خواهی دید.» ۲۶ و پادشاه اسرائیل گفت: «میکایا را بگیر و او را در ادم، پادشاهی نبود. لیکن وکیل پادشاهی می کرد. ۴۸ و نزد آمون، حاکم شهر و یوآش، پسر پادشاه بیر. ۲۷ و بگو پادشاه یهوشافاط کشتیهای ترشیشی ساخت تا به جهت آوردن طلا به چنین می فرماید: این شخص را در زندان ببندازید و او را به نان اوفیربروند، اما نرفتند زیرا کشتیها در عصیون جابرشکست. ۴۹ تنگی و آب تنگی ببروید تا من به سلامتی برگردم.» ۲۸ میکایا آنگاه اخزیا ابن اخبار به یهوشافاط گفت: «بگذار که بندگان من گفت: «اگر فی الواقع به سلامتی مراجعت کنی خداوند به من با بندگان تو در کشتیها بروند.» اما یهوشافاط قبول نکرد. ۵۰ و تکلم نموده است، و گفت ای قوم جمیع بشنوید.» ۲۹ و پادشاه یهوشافاط با اجداد خود خوابید و با اجدادش در شهر پدرش، داود اسرائیل و یهوشافاط، پادشاه یهوذا به راموت جلعاد برآمدند. ۳۰ و دفن شد و پسرش، بهورام در جایش سلطنت نمود. ۵۱ و اخزیا پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «من خود را متنکر ساخته،» ابن اخبار در سال هفدهم یهوشافاط، پادشاه یهوذا بر اسرائیل در به جنگ می روم و تو لباس خود را بپوش.» پس پادشاه اسرائیل سامره پادشاه شد، و دو سال بر اسرائیل پادشاهی نمود. ۵۲ و خود را متنکر ساخته، به جنگ رفت. ۳۱ و پادشاه آرام سی و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، بجای آورد و به طریق پدرش و دوسردار اراهه های خود را امر کرده، گفت: «نه با کوچک و نه طریق مادرش و طریق برعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه با بزرگ بلکه با پادشاه اسرائیل فقط جنگ نمایند.» ۳۲ و چون ساخته بود، سلوک می نمود. ۵۳ و بعل را خدمت نموده، او را سرداران اراهه هایهوشافاط را دیدند، گفتند: «یقین این پادشاه عبادت کرد و برحسب هرچه پدرش عمل نموده بود، خشم یهوه اسرائیل است.» پس برگشتند تا با او جنگ نمایند و یهوشافاط فریاد خدای اسرائیل را به هیجان آورد.

برآورد. ۳۳ و چون سرداران اراهه ها دیدند که او پادشاه اسرائیل نیست، از تعاقب او برگشتند. ۳۴ اما کسی کمان خود را بدون غرض کشیده، پادشاه اسرائیل را میان وصله های زره زد، و او به اراهه ران خود گفت: «دست خود را بگردان و مرا از لشکر بیرون ببر زیرا که مجروح شدم.» ۳۵ و در آن روز جنگ سخت شد و پادشاه را در اراهه اش به مقابل ارامیان برپا می داشتند، و وقت غروب مرد و خون زخمش به میان اراهه ریخت. ۳۶ و هنگام غروب آفتاب

خدا و پادشاه را کفرگفته‌ای. پس او را بیرون کشیده، سنگسار کنی تا بمیرد.» ۱۱ پس اهل شهرش، یعنی مشایخ و نجبابی که در شهر ساکن بودند، موافق پیغامی که ایزابل نزد ایشان فرستاده، و برحسب مضمون مکتوبی که نزد ایشان ارسال کرده بود، به عمل آوردند. ۱۲ و به روزه اعلان کرده، نایبوت را درصدر قوم نشانیدند. ۱۳ و دو نفر از بنی بلیعال درآمده، پیش وی نشستند و آن مردان بلیعال به حضور قوم بر نایبوت شهادت داده، گفتند که نایبوت بر خدا و پادشاه کفر گفته است، و او را از شهر بیرون کشیده، وی را سنگسار کردند تا بمرد. ۱۴ و نزد ایزابل فرستاده، گفتند که نایبوت سنگسار شده و مرده است. ۱۵ و چون ایزابل شنید که نایبوت سنگسار شده، و مرده است، ایزابل به اخاب گفت: «برخیزو تا کستان نایبوت زیرعل را که او نخواست آن ربه تو به نقره بدهد، متصرف شو، زیرا که نایبوت زنده نیست بلکه مرده است.» ۱۶ و چون اخاب شنید که نایبوت مرده است اخاب برخاسته، به جهت تصرف تا کستان نایبوت زیرعلی فرود آمد. ۱۷ و کلام خداوند نزد ایلپای تشبی نازل شده، گفت: ۱۸ «برخیز و برای ملاقات اخاب، پادشاه اسرائیل که در سامره است فرود شو اینک او در تا کستان نایبوت است که به آنجا فرود شد تا آن را متصرف شود. ۱۹ و او را خطاب کرده، بگو خداوند چنین می گوید: آیا هم قتل نمودی و هم متصرف شدی؟ و باز او را خطاب کرده، بگو خداوند چنین می گوید: در جایی که سگان خون نایبوت را لیسیدند سگان خون تو را نیز خواهند لیسید.» ۲۰ اخاب به ایلپا گفت: «ای دشمن من، آیا مرا یافتی؟» او جواب داد: «بلی تو را یافتم زیرا تو خود را فروخته‌ای تا آنچه در نظر خداوند بداست، بجا آوری. ۲۱ اینک من بر تو بلا آورده، تورا بالکل هلاک خواهم ساخت، و از اخاب هر مرد را خواه محبوس و خواه آزاد در اسرائیل منقطع خواهم ساخت. ۲۲ و خاندان تو را مثل خاندان برعام بن نباط و مانند خاندان بعشا ابن اخیا خواهم ساخت به سبب اینکه خشم مرا به هیجان آورده، و اسرائیل را مرتکب گناه ساخته‌ای.» ۲۳ و درباره ایزابل نیز خداوند تکلم نموده، گفت: «سگان ایزابل را نزد حصار زیرعل خواهند خورد. ۲۴ هرکه را از کسان اخاب در شهر بمیرد، سگان بخورند و هرکه را در صحرا بمیرد مرغان هوا بخورند.» ۲۵ و کسی نبود مثل اخاب که خویشترن را برای بجا آوردن آنچه در نظر خداوند بد است فروخت، و زنش ایزابل او را اغوا نمود. ۲۶ و در پیروی بنتها رجاسات بسیار می نمود، برحسب آنچه اموریانی که خداوند ایشان را از حضور بنی اسرائیل اخراج نموده بود، می کردند. ۲۷ و چون اخاب این سخنان را شنید، جامه خود را چاک زده، پلاس در بر کرد و روزه گرفته، بر پلاس خوابید و به سکوت راه می رفت. ۲۸ آنگاه کلام خداوند بر ایلپای تشبی نازل شده، گفت: ۲۹ «آیا اخاب را دیدی چگونه به حضور من متواضع

ارامیان را به کشتار عظیمی کشت. ۲۲ و آن نبی نزد پادشاه بروی شیری تو را خواهد کشت.» پس چون از نزد وی رفته بود، اسرائیل آمده، وی را گفت: «برو و خویشتن را قوی ساز و متوجه شیری او را یافته، کشت. ۳۷ و او شخصی دیگر را پیدا کرده، شده، ببین که چه می‌کنی زیرا که در وقت تحویل سال، پادشاه گفت: «مرا بزن.» و آن مرد او را ضربتی زده، مجروح ساخت. ارام بر تو خواهد برآمد.» ۲۳ و بندگان پادشاه ارام، وی را گفتند: ۳۸ پس آن نبی رفته، به سرراه منتظر پادشاه ایستاد، و عصابه خود «خدایان ایشان خدایان کوهها می‌باشند و از این سبب بر ما را برجشمان خود کشیده، خویشتن را متنکر نمود. ۳۹ و چون غالب آمدند اما اگر با ایشان در همواری جنگ نمایم، هر آینه بر پادشاه درگذر می‌بود او به پادشاه ندا درداد و گفت که «بنده تو به ایشان غالب خواهیم آمد. ۲۴ پس به اینطور عمل نما که هر یک از پادشاهان را از جای خود عزل کرده، به جای ایشان سرداران بگذار. و گفت: این مرد را نگاه دار و اگر مفقود شود جان تو به عوض ۲۵ و تو لشکری رامش لشکری که از تو تلف شده است، اسب جان او خواهد بود یا یک وزنه نقره خواهی داد. ۴۰ و چون بنده تو به جای اسب و ارابه به جای ارابه برای خود بشمارتا با ایشان در اینجا و آنجا مشغول می‌بود او غایب شد.» پس پادشاه اسرائیل وی همواری جنگ نمایم و البته برایشان غالب خواهیم آمد.» پس را گفت: «حکم تو چنین است. خود فتوی دادی.» ۴۱ پس به سخن ایشان را اجابت نموده، به همین طور عمل نمود. ۲۶ و در زودی عصابه را از چشمان خود برداشت و پادشاه اسرائیل او را وقت تحویل سال، بنهدد ارامیان راسان دیده، به افیق برآمد تا با شناخت که یکی از انبیاست. ۴۲ او وی را گفت: «خداوند اسرائیل جنگ نماید. ۲۷ و بنی اسرائیل را سان دیده، زاد دادند چنین می‌گوید: چون تو مردی را که من به هلاکت سپرده بودم از وبه مقابله ایشان رفتند و بنی اسرائیل در برابر ایشان مثل دو گله کوچک بزغاله اردو زدند، اما ارامیان زمین را پر کردند. ۲۸ و آن قوم او خواهند بود.» ۴۳ پس پادشاه اسرائیل پریشان حال و مغموم مرد خدا نزدیک آمده، پادشاه اسرائیل را خطاب کرده، گفت: شده، به خانه خود رفت و به سامره داخل شد.

۲۱ و بعد از این امور، واقع شد که نابوت یزرعیلی، تاکستانی «خداوند چنین می‌گوید: چونکه ارامیان می‌گویند که پیوه خدای کوههاست و خدای وادیاها نیست، لهنذا تمام این گروه عظیم را به دست تو تسلیم خواهم نمود تا بدانید که من پیوه هستم.» ۲۹ و اینان در مقابل آنان، هفت روز اردو زدند و در روز هفتم جنگ، با هم پیوستند و بنی اسرائیل صد هزار پیاده ارامیان را در یک روز کشتند. ۳۰ و باقی ماندگان به شهر افیق فرار کردند و حصار بر بیست و هفت هزار نفر از باقی ماندگان افتاد. ۳۱ و بندگانش وی را گفتند: «همانا شنیده‌ایم که پادشاهان خاندان اسرائیل، پادشاهان حلیم می‌باشند، پس بر کمر خود پلاس و بر سر خود ریسمانها ببندیم و نزد پادشاه اسرائیل بیرون رویم شاید که جان تو را زنده نگاه دارد. ۳۲ و پلاس بر کمرهای خود و ریسمانها بر سر خود بسته، نزد پادشاه اسرائیل آمده، گفتند: «بنده تو، بنهدد می‌گوید: تمنا اینکه جانم زنده بماند.» او جواب داد: «آیا او تا حال زنده است؟ او برادر من می‌باشد.» ۳۳ پس آن مردان تفال نموده، آن را به زودی از دهان وی گرفتند و گفتند: «برادر تو بنهدد!» پس او گفت: «بروید و اورا بیاورید.» و چون بنهدد نزد او بیرون آمد، او را بر ارابه خود سوار کرد. ۳۴ و (بنهدد) وی را گفت: «شهرهایی را که پدر من از پدر تو گرفت، پس می‌دهم و برای خود در دمشق کوچه‌ها بساز، چنانکه پدر من در سامره ساخت.» (در جواب گفت: «من تو را به این عهد رها می‌کنم.» پس با او عهد بست و او را رها کرد. ۳۵ و مردی از پسران انبیا به فرمان خداوند به رفیق خود گفت: «مرا بزن.» اما آن مرد از زدنش ابا نمود. ۳۶ و او وی را گفت: «چونکه آواز خداوند را نشنیدی همانا چون از نزد من بلیعال را پیش او و او دارید که براو شهادت داده، بگویند که تو

خدای لشکرها، غیرت عظیمی دارم زیرا که بنی اسرائیل عهد تو را ۵ و رسولان بار دیگر آمده، گفتند: «بهنده چنین امر فرموده، ترک نموده، مذبح های تو را منهدم ساخته، و انبیای تو را به می گوید: به درستی که من نزد تو فرستاده، گفتم که نقره و طلا و شمشیر کشته اند، و من به تنهایی باقی مانده ام و قصد هلاکت زنان و پسران خود را به من بدهی. ۶ پس فردا قریب به این وقت، جان من نیز دارند.» ۱۱ او گفت: «بیرون آی و به حضور خداوند بندگان خود را نزد تو می فرستم تا خانه تو را و خانه بندگان را در کوه بایست.» و اینک خداوند عبور نمود و باد عظیم سخت جستجو نمایند و هرچه در نظر تو پسندیده است به دست خود کوهها را منسق ساخت و صخره هارا به حضور خداوند خرد کرد گرفته، خواهند برد.» ۷ آنگاه پادشاه اسرائیل تمامی مشایخ زمین اما خداوند در باد نبود. و بعد از باد، زلزله شد اما خداوند در زلزله را خوانده، گفت: «بفهمید و ببینید که این مرد چگونه بدی را نمود. ۱۲ و بعد از زلزله، آتشی، اما خداوند در آتش نبود و بعد از می اندیشد، زیرا که چون به جهت زنان و پسرانم و نقره و طلایم آتش، آوازی ملایم و آهسته. ۱۳ و چون ایلیا این را شنید، روی فرستاده بود، او را انکار نکردم.» ۸ آنگاه جمیع مشایخ و تمامی خود را به ردای خویش پوشانید، بیرون آمد و در دهنه مغاره ایستاد قوم وی را گفتند: او را مشنو و قبول منما.» ۹ پس به رسولان و اینک هانفی به او گفت: «ای ایلیا تو را در اینجا چه کار است؟» ۹ بنهدد گفت: «به آقا، پادشاه بگوید: هرچه باراول به بنده ۱۴ او در جواب گفت: «به جهت یهوه، خدای لشکرها، غیرت عظیمی دارم زیرا که بنی اسرائیل عهد تو را ترک کرده، مذبح های رسولان مراجعت کرده، جواب را به او رسانیدند. ۱۰ آنگاه بنهدد تو را منهدم ساخته اند و انبیای تو را به شمشیر کشته اند و من نزدی فرستاده، گفت: «خدایان، مثل این بلکه زیاده از این به من عمل نمایند اگر گرد سامره کفایت مشتتهای همه مخلوقی را که ۱۵ پس خداوند به او گفت: «روانه شده، به راه خود به بیابان دمشق برگرد، و چون برسی، حزائیل را به پادشاهی ارام مسح کن. ۱۶ و یهوه ابن نمشی را به پادشاهی اسرائیل مسح نما، و الیشع بن شافاط را که از آبل محوله است، مسح کن تا به جای تو نبی بشود. ۱۷ و واقع خواهد شد هرکه از شمشیر حزائیل رهایی یابد، آرای بنماید.» پس در برابر شهر صرف آرای نمودند. ۱۳ و اینک یهوه او را به قتل خواهد رسانید و هرکه از شمشیر یهوه رهایی یابد، نبی ای نزد اخاب، پادشاه اسرائیل آمده، گفت: «خداوند چنین الیشع او را به قتل خواهد رسانید. ۱۸ اما در اسرائیل هفت هزار می گوید: آیا این گروه عظیم را می بینی؟ همانا من امروز آن را نفرزای باقی خواهم گذاشت که تمامی زانوهای ایشان نزد بلع خم به دست تو تسلیم می نمایند تا بدانی که من یهوه هستم.» ۱۴ نشده، و تمامی دهنهای ایشان او را نبوسیده است.» ۱۹ پس از اخاب گفت: «به واسطه که؟» او در جواب گفت: «خداوند آنجا روانه شده، الیشع بن شافاط را یافت که شیار می کرد و می گوید به واسطه خادمان سروران کشورها.» گفت: «کیست که دوازده جفت گاو پیش وی و خودش با جفت دوازدهم بود. و چون جنگ را شروع کند؟» جواب داد: «تو.» ۱۵ پس خادمان سروران ایلیاز او می گذشت، ردای خود را بر وی انداخت. ۲۰ و او گاوها کشورها را سان دید که ایشان دو بیست وسی و دو نفر بودند و بعد را ترک کرده، از عقب ایلیا دوید و گفت: «بگذار که پدر و مادر از ایشان، تمامی قوم، یعنی تمامی بنی اسرائیل را سان دید که خود را بیوسم و بعد از آن در عقب تو آم.» او وی را گفت: «برو هفت هزار نفر بودند. ۱۶ و در وقت ظهر بیرون رفتند و بنهدد با و برگرد زیرا به تو چه کرده ام! ۲۱ پس از عقب او برگشته، یک آن پادشاهان یعنی آن سی و سه پادشاه که مددکار اومی بودند، جفت گاو را گرفت و آنها را ذبح کرده، گوشت را با آلات گاووان در خیمه ها به میگساری مشغول بودند. ۱۷ و خادمان سروران پخت، و به کسان خود داد که خوردند و برخاسته، از عقب ایلیا کشورها اول بیرون رفتند و بنهدد کسان فرستاد و ایشان او را خبر رفت و به خدمت او مشغول شد. داده، گفتند که «مردمان از سامره بیرون می آیند.» ۱۸ او گفت:

«خواه برای صلح بیرون آمده باشند، ایشان رازنده بگیرد، و خواه به جهت جنگ بیرون آمده باشند، ایشان را زنده بگیرد.» ۱۹ پس ایشان از شهر بیرون آمدند، یعنی خادمان سروران کشورها و لشکری که در عقب ایشان بود. ۲۰ هر کس از ایشان حریف خود را کشت و ارامیان فرار کردند و اسرائیلیان ایشان را تعاقب نمودند و بنهدد پادشاه ارام بر اسب سوار شده، با چند سوار رهایی یافتند. ۲۱ و پادشاه اسرائیل بیرون رفته، سواران و اراهها را شکست داد، و آقا، پادشاه! موافق کلام تو، من و هرچه دارم از آن تو هستیم.»

را نیز چهارصد و پنجاه نفر، و انبیای اشیریم راجهارصد نفر که بر سفره ایزابل می‌خوردند.» ۲۰ پس اخاب نزد جمیع بنی اسرائیل فرستاده، انبیا را بر کوه کرمل جمع کرد. ۲۱ و ایلایه تمامی قوم نزدیک آمده، گفت: «تا به کی در میان دو فرقه می‌لنگید؟ اگر یهوه خداست، او راپیروی نماید! و اگر بعل است، وی را پیروی نمایید!» اما قوم در جواب او هیچ نگفتند. ۲۲ پس ایلایا به قوم گفت: «من تنها نبی یهوه باقی مانده‌ام و انبیای بعل چهارصد و پنجاه نفرند. ۲۳ پس به مادو گاو بدهند و یک گاو به جهت خود انتخاب کرده، و آن را قطعه قطعه نموده، آن را بر هیزم بگذارند و آتش نهند و من گاو دیگر را حاضر ساخته، بر هیزم می‌گذارم و آتش نمی‌نهم. ۲۴ و شما اسم خدای خود را بخوانید و من نام یهوه را خواهم خواند و آن خدایی که به آتش جواب دهد، او خدای شماست.» و تمامی قوم در جواب گفتند: «نیکو گفتی.» ۲۵ پس ایلایا به انبیای بعل گفت: «یک گاو برای خود انتخاب کرده، شما اول آن را حاضر سازید زیرا که بسیار هستید و به نام خدای خود بخوانید، اما آتش نگذارید.» ۲۶ پس گاو را که به ایشان داده شده بود، گرفتند و آن را حاضر ساخته، نام بعل را از صبح تا ظهر خوانده، می‌گفتند: «ای بعل ما را جواب بده.» لیکن هیچ صدا یا جوابی نبود و ایشان بر مذبحی که ساخته بودند، جست و خیز می‌نمودند. ۲۷ و به وقت ظهر، ایلایا ایشان را مسخره نموده، گفت: «به آواز بلند بخوانید زیرا که او خداست! شاید متفکر است یا به خلوت رفته، یا در سفر می‌باشد، یا شاید که در خواب است و باید او را بیدار کرد!» ۲۸ و ایشان به آواز بلند می‌خواندند و موافق عادت خود خویشتن را به تیغها و نیزه‌ها مجروح می‌ساختند به حدی که خون بر ایشان جاری می‌شد. ۲۹ و بعد از گذشتن ظهر تا وقت گذرانیدن هدیه عصری ایشان نبوت می‌کردند لیکن آوازی بود و نه کسی که جواب دهد یا توجه نماید. ۳۰ آنگاه ایلایا به تمامی قوم گفت: «نزد من بیایید.» و تمامی قوم نزد وی آمدند و مذبح یهوه را که خراب شده بود، تعمیر نمود. ۳۱ ایلایا موافق شماره اسباب بنی یعقوب که کلام خداوند بر وی نازل شده، گفته بود که نام تو اسرائیل خواهد بود، دوازده سنگ گرفت. ۳۲ و به آن سنگها مذبحی به نام یهوه بنا کرد و گرداگرد مذبح خندقی که گنجایش دو پیمانۀ بزر داشت، ساخت. ۳۳ و هیزم را ترتیب داد و گاو را قطعه قطعه نموده، آن را بر هیزم گذاشت. پس گفت: «چهار خم از آب بر کرده، آن را بر قربانی سوختنی و هیزم بریزید.» ۳۴ پس گفت: «بار دیگر بکنید.» و گفت: «بار سوم بکنید.» و بار سوم کردند. ۳۵ و آب گرداگرد مذبح جاری شد و خندق نیز از آب پر گشت. ۳۶ و در وقت گذرانیدن هدیه عصری، ایلایا نبی نزدیک آمده، گفت: «ای یهوه، خدای ابراهیم و اسحاق و اسرائیل، امروز معلوم بشود که تو در اسرائیل

۱۹ و اخاب، ایزابل را از آنچه ایلایا کرده، و چگونه جمیع انبیا را به شمشیر کشته بود، خبر داد. ۲۰ و ایزابل رسولی نزد ایلایا فرستاده، گفت: «خدایان به من مثل این بلکه زیاده از این عمل نمایند اگر فردا قریب به این وقت، جان تو را مثل جان یکی از ایشان نسازم.» ۳ و چون این رافهمید، برخاست و به جهت جان خود روانه شده، به برشع که در یهوداست آمد و خادم خود را در آنجا واگذاشت. ۴ و خودش سفر یک روزه به بیابان کرده، رفت و زیر درخت اردجی نشست و برای خویشتن مرگ را خواسته، گفت: «ای خداوند بس است! جان مرا بگیر زیرا که از پدرانم بهتر نیستم.» ۵ وزیر درخت اردج دراز شده، خوابید. و اینک فرشته‌ای او را لمس کرده، به وی گفت: «برخیز و بخور.» ۶ و چون نگاه کرد، اینک نزد سرش قرصی نان بر ریگهای داغ و کوزه‌ای از آب بود. پس خورد و آشامید و بار دیگر خوابید. ۷ و فرشته خداوند بار دیگر برگشته، او را لمس کرد و گفت: «برخیز و بخور زیرا که راه برای تو زیاده است.» ۸ پس برخاسته، خورد و نوشید و به قوت آن خوراک، چهل روز و چهل شب تا حوریب که کوه خدا باشد، رفت. ۹ و در آنجا به مغاره‌ای داخل شده، شب را در آن بسر برد. ۱۰ او در جواب گفت: «به جهت یهوه،

که در این سالها شبنم و باران جز به کلام من نخواهد بود.» ۲ خانه به زیر آورد به مادرش سپرد و ایلیا گفت: «بین که پسر و کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۳ «زاینجا برو و به طرف مشرق توجه نما و خویشتن را نزد نهر کریت که در مقابل اردن است، پنهان کن. ۴ و از نهر خواهی نوشید و غرابها را امر فرموده‌ام که تو را در آنجا بپرورند.» ۵ پس روانه شده، موافق کلام خداوند عمل نموده، و رفته نزد نهر کریت که در مقابل اردن است، ساکن شد. ۶ و غرابها در صبح، نان و گوشت برای وی و در شام، نان و گوشت می‌آوردند و از نهر می‌نوشید. ۷ و بعد از انقضای روزهای چند، واقع شد که نهر خشکید زیرا که باران در زمین نبود. ۸ و کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۹ «برخاسته، به صرفه که نزد صیدون است برو و در آنجا ساکن بشو، اینک به بیهو زنی در آنجا امر فرموده‌ام که تو را بپرورد.» ۱۰ پس برخاسته، به صرفه رفت و چون نزد دروازه شهر رسید اینک بیهو زنی در آنجا هیزم برمی‌چید، پس او را صدا زد، گفت: «تمنای اینک جرعه‌ای آب در ظرفی برای من بیاوری تا بنوشم.» ۱۱ و چون به جهت آوردن آن می‌رفت وی را صدا زد، گفت: «لقمه‌ای نان برای من در دست خود بیاور.» ۱۲ او گفت: «به حیات یهوه، خدایت قسم که قرص نانی ندارم، بلکه فقط یک مشت آرد در تاپو و قدری روغن در کوزه، و اینک دو چوبی برمی‌چینم تا رفته، آن را برای خود و پسر بیزم که بخوریم و بیمیرم.» ۱۳ ایلیا وی را گفت: «مترس، برو و به طوری که گفתי بکن. لیکن اول گرده‌ای کوچک آزان برای من بیز و نزد من بیاور، و بعد از آن برای خود و پسر بیز. ۱۴ زیرا که یهوه، خدای اسرائیل، چنین می‌گوید که تا روزی که خداوند باران بر زمین نباراند، تاپوی آرد تمام نخواهد شد، و کوزه روغن کم نخواهد گردید.» ۱۵ پس رفته، موافق کلام ایلیا عمل نمود. و زن و او و خاندان زن، روزهای بسیار خوردند. ۱۶ و تاپوی آرد تمام نشد و کوزه روغن کم نگردید، موافق کلام خداوند که به واسطه ایلیا گفته بود. ۱۷ و بعد از این امور واقع شد که پسر آن زن که صاحب‌خانه بود، بیمار شد. و مرض او چنان سخت شد که نفسی در او باقی نماند. ۱۸ و به ایلیا گفت: «ای مرد خدا مرا با تو چه کار است؟ آیا نزد من آمدی تا گناه مرا بیاد آوری و پسر مرا بکشی؟» ۱۹ او وی را گفت: «پسرت را به من بده.» پس او را از آغوش وی گرفته، به بالاخانه‌ای که در آن ساکن بود، برد و او را بر بستر خود خوابانید. ۲۰ و نزد خداوند استغاثه نموده، گفت: «ای یهوه، خدای من، آیا به بیهو زنی نیز که من نزد او ماوا گزیده‌ام بلا رسانیدی و پسر او را کشتی؟» ۲۱ آنگاه خویشتن را سه مرتبه بر پسر دراز کرده، نزد خداوند استغاثه نموده، گفت: «ای یهوه، خدای من، مسالت اینک جان این پسر به وی برگردد.» ۲۲ و خداوند آواز ایلیا را اجابت نمود و جان پسر به وی برگشت که زنده شد. ۲۳ و ایلیا پسر را گرفته، او را از بالاخانه به

وقایع ناداب و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل روز بر تمامی اسرائیل در اردو پادشاه ساختند. ۱۷ آنگاه عمری و مکتوب نیست؟ ۳۲ و در میان آسا و بعشا، پادشاه اسرائیل، در تمام اسرائیل با وی از جبتون برآمده، ترصه را محاصره نمودند. ۱۸ تمام روزه‌های ایشان جنگ می‌بود. ۳۳ در سال سوم آسا، پادشاه و چون زمی دید که شهر گرفته شد، به قصر خانه پادشاه داخل یهودا، بعشا بن اخیا بر تمامی اسرائیل در ترصه پادشاه شد و بیست شده، خانه پادشاه را بر سر خویش به آتش سوزانید و مرد. ۱۹ و این و چهار سال سلطنت نمود. ۳۴ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به سبب گناهیانی بود که ورزید و آنچه را که در نظر خداوند ناپسند می‌کرد و به راه یربعام و به گناهی که اسرائیل را به آن مرتکب گناه بود بجا آورد، و به راه یربعام و به گناهی که او ورزیده بود، سلوک ساخته بود، سلوک می‌نمود.

۱۶ و کلام خداوند بر یهو ابن حنانی درباره بعشا نازل شده، گفت: «چونکه تو را از خاک برافراشتم و تو را بر قوم خود، اسرائیل پیشوا ساختم اما تو به راه یربعام سلوک نموده، قوم من، اسرائیل را مرتکب گناه ساخته، تا ایشان خشم مرا از گناهان خود به هیجان آورند. ۳ اینک من بعشا و خانه او را بالکل تلف خواهم نمود و خانه تو را مثل خانه یربعام بن نباط خواهم گردانید. ۴ آن را که از بعشا در شهر بمیرد، سگان بخورند و آن را که در صحرا بمیرد، مرغان هوا بخورند.» ۵ و بقیه وقایع بعشا و آنچه کرد و تهور او، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۶ پس بعشا با پدران خود خوابید و در ترصه مدفون شد و پسرش ایله در جایش پادشاه شد. ۷ و نیز کلام خداوند بر یهو ابن حنانی نبی نازل شد، درباره بعشا و خاندانش هم به سبب تمام شرارتی که در نظر خداوند بجا آورده، خشم او را به اعمال دستهای خود به هیجان آورد و مثل خاندان یربعام گردید و هم از این سبب که او را کشت. ۸ و در سال بیست و ششم آسا، پادشاه یهودا، ایله بن بعشا در ترصه بر اسرائیل پادشاه شد و دو سال سلطنت نمود. ۹ و بنده او، زمی که سردار نصف اراهه های او بود، بر او فتنه انگیزت و او در ترصه در خانه ارسا که ناظر خانه او در ترصه بود، می‌نوشتید و مستی می‌نمود. ۱۰ و زمی داخل شده، او را در سال بیست و هفتم آسا، پادشاه یهودا زد و کشت و در جایش سلطنت نمود. ۱۱ و چون پادشاه شد و بر کرسی وی بنشست، تمام خاندان بعشا را زد چنانکه یک مرد از اقربا و اصحاب او را برایش باقی نگذاشت. ۱۲ پس زمی تمامی خاندان بعشا را موافق کلامی که خداوند به واسطه یهو نبی درباره بعشا گفته بود، هلاک کرد. ۱۳ به سبب تمامی گناهیانی که بعشا و گناهیانی که پسرش ایله کرده، و اسرائیل را به آنها مرتکب گناه ساخته بودند، به طوری که ایشان به اباطیل خویش خشم یهوه، خدای اسرائیل رابه هیجان آورد. ۱۴ و بقیه وقایع ایله و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست. ۱۵ در سال بیست و هفتم آسا، پادشاه یهودا، زمی در ترصه هفت روز سلطنت نمود و قوم در برابر جبتون که از آن فلسطینیان بود، اردو زده بودند. ۱۶ و قومی که در اردو بودند، شنیدند که زمی فتنه برانگیخته و پادشاه را نیز کشته است. پس تمامی اسرائیل، عمری را که سردار لشکری بود، در همان

۱۷ و ایلیای تشبی که از ساکنان جلعاد بود، به اخاب گفت: «به حیات یهوه، خدای اسرائیل که به حضور وی ایستاده‌ام قسم

و رحبعام بن سلیمان در یهودا سلطنت می‌کرد، و رحبعام چون پادشاه شد چهل و یک ساله بود و در اورشلیم، شهری که خداوند از تمام اسباط اسرائیل برگزید تا اسم خود را در آن بگذارد، هفده قردون سوزانید. ۱۴ اما مکان‌های بلند برداشته نشد لیکن دل سال پادشاهی کرد. و اسم مادرش نعمه عمونیه بود. ۲۲ و یهودا آسا در تمام ایامش با خداوند کامل می‌بود. ۱۵ و چیزهایی را که در نظر خداوند شرارت و ورزیدند، و به گناهانی که کردند، بیشتر پدرش وقف کرده و آنچه خودش وقف نموده بود، از نقره و طلا و ازهر آنچه پدران ایشان کرده بودند، غیرت او را به هیجان آوردند. ظروف، در خانه خداوند آورد. ۱۶ و در میان آسا و بعشا، پادشاه ۲۳ و ایشان نیز مکانهای بلند و ستونها و اشیریم بر هر تل بلند و زیر اسرائیل، تمام روزهای ایشان جنگ می‌بود. ۱۷ و بعشاپادشاه هر درخت سبز بنا نمودند. ۲۴ و الواط نیز در زمین بودند و موافق اسرائیل بر یهودا برآمده، رامه را بنا کرد تا نگذارد که کسی نزد آسا، رجاسات امتهایی که خداوند از حضورینی اسرائیل اخراج نموده بود، پادشاه یهودا رفت و آمد نماید. ۱۸ آنگاه آسا تمام نقره و طلا را که عمل می‌نمودند. ۲۵ و در سال پنجم رحبعام پادشاه واقع شد که در خزانه‌های خانه خداوند و خزانه‌های خانه پادشاه باقی‌مانده بود شیشوق پادشاه مصر به اورشلیم برآمد. ۲۶ و خزانه‌های خانه خداوند گرفته، آن را به‌دست بندگان خود سپرد و آسا پادشاه ایشان را نزد و خزانه‌های خانه پادشاه را گرفت و همه چیز را برداشت و جمیع بنهدد بن طیرمون بن حزیون، پادشاه ارام که در دمشق ساکن سپهرای طلایی که سلیمان ساخته بود، برد. ۲۷ و رحبعام پادشاه بود فرستاده، گفت: ۱۹ «در میان من و تو و در میان پدر من و پدر به عوض آنها سپهرای برنجین ساخت و آنها را به‌دست سرداران تو عهد بوده است، اینک هدیه‌ای از نقره و طلا نزد تو فرستادم، شاطرانی که در خانه پادشاه را نگاهبانی می‌کردند، سپرد. ۲۸ و پس بیا و عهد خود را با بعشا، پادشاه اسرائیل بشکن تا او از نزد هر وقتی که پادشاه به خانه خداوند داخل می‌شد، شاطران آنها را من بروم.» ۲۰ و بنهدد، آسا پادشاه را اجابت نموده، سرداران برمی داشتند و آنها را به حجره شاطران باز می‌آوردند. ۲۹ و بقیه افواج خود را بر شهرهای اسرائیل فرستاد و عیون ودان و آیل بیت وقایع رحبعام و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۳۰ و در میان رحبعام و یربعام در تمامی روزهای ایشان جنگ می‌بود. ۳۱ و رحبعام با پدران خویش خوابید و در شهر داود پادشاه خود دفن شد، و اسم مادرش نعمه عمونیه بود و آن مستثنی نبود تا ایشان سنگهای رامه و چوب آن را که بعشا بنا می‌کرد برداشتند، و آسا پادشاه جمع بنیامین و مضعه را با آنها

۱۵ و در سال هجدهم پادشاهی یربعام بن نباط، ایام، بر یهودا پادشاه شد. ۲ سه سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش معکه دختر ابشالوم بود. ۳ و در تمامی گناهانی که پدرش قبل از او کرده بود، سلوک می‌نمود، و دلش با یهوه، خدایش مثل دل پدرش داود کامل نبود. ۴ اما یهوه، خدایش به‌خاطر داود وی را نوری در اورشلیم داد تا پسرش را بعد از او برقرار گرداند، و اورشلیم را استوار نماید. ۵ چونکه داود آنچه در نظر خداوند راست بود، بجا می‌آورد و از هرچه او را امر فرموده، تمام روزهای عمرش تجاوز نموده بود، مگر در امر اوربای حتی. ۶ و در میان رحبعام و یربعام تمام روزهای عمرش جنگ بود. ۷ و بقیه وقایع ایام هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ و در میان ایام و یربعام جنگ بود. ۸ و ایام با پدران خویش خوابید و او را در شهر دفن کردند و پسرش آسا در جایش سلطنت نمود. ۹ و در سال بیستم یربعام پادشاه اسرائیل، آسابر یهودا پادشاه شد. ۱۰ و در اورشلیم چهل و یک سال پادشاهی کرد و اسم مادرش معکه دختر ابشالوم بود. ۱۱ و آسا آنچه در نظر خداوند راست بود، مثل پدرش، داود عمل نمود. ۱۲ و الواط را از ولایت بیرون کرد و بت‌هایی را که پدرانش ساخته بودند، دور نمود. ۱۳ و مادر خود،

از فرمان خداوند ترمز نموده، حکمی را که یهوه، خدایت به تو امر بود. ۵ و خداوند به اخیا گفت: «اینک زن یربعام می آید تا درباره فرموده بود نگاه نداشتی، ۲۲ ویرگشته، در جایی که به تو گفته پسرش که بیمار است، چیزی از تو بپرسد. پس به او چنین و شده بود غدامخور و آب منوش، غذا خوردی و آب نوشیدی، لهذا چنان بگو و چون داخل می شود به هیات، متکره خواهد بود.» ۶ و جسد تو به قبر پدرانت داخل نخواهد شد.» ۲۳ پس بعد از هنگامی که اخیا صدای پایهای او را که به در داخل می شد اینکه او غذا خورد و آب نوشید الاغ را برایش بیاراست، یعنی به شنید، گفت: «ای زن یربعام داخل شو. چرا هیات خود را متکر جهت نبی که برگردانیده بود. ۲۴ و چون رفت، شیری او را در راه ساخته ای؟ زیرا که من باخبر سخت نزد تو فرستاده شده ام. ۷ برو یافته، کشت و جسد او در راه انداخته شد، و الاغ به پهلویش و به یربعام بگو: یهوه، خدای اسرائیل چنین می گوید: چونکه ایستاده، و شیر نیز نزد لاش ایستاده بود. ۲۵ و اینک بعضی راه تو را از میان قوم ممتاز نمودم، و تو را بر قوم خود، اسرائیل رئیس گذران جسد رادر راه انداخته شده، و شیر را نزد جسد ایستاده ساختم، ۸ و سلطنت را از خاندان داود دریده، آن را به تو دادم، و دیدند، پس آمدند و در شهری که آن نبی پیر در آن ساکن می بود، تو مثل بنده من، داود نبودی که اوامر مرا نگاه داشته، با تمامی خیر دادند. ۲۶ و چون نبی که او را از راه برگردانیده بود شنید، دل خود مرا پیروی می نمود، و آنچه در نظر من راست است، گفت: «این آن مرد خداست که از حکم خداوند ترمز نمود، معمول می داشت و بس. ۹ اما تو از همه کسانی که قبل از تو لهذا خداوند او را به شیر داده که او را دریده و کشته است، بودند زیاد شرات وزیدی و رفته، خدایان غیر و پتیهای ریخته شده موافق کلامی که خداوند به او گفته بود. ۲۷ پس پسران خود به جهت خود ساختی و غضب مرا به هیجان آوردی و مرا پشت را خطاب کرده، گفت: «الاغ را برای من بیاراید.» و ایشان آن را سر خود انداختی. ۱۰ بنابراین اینک من بر خاندان یربعام بلا عارض آراستند. ۲۸ و او روانه شده، جسد او را در راه انداخته، و الاغ و می گردانم و از یربعام هر مرد را و هر محبوس و آزاد را که در شیر را نزد جسد ایستاده یافت، و شیر جسد را نخورده و الاغ اسرائیل باشد، منقطع می سازم، و تمامی خاندان یربعام را دور راندریده بود. ۲۹ و آن نبی جسد مرد خدا را برداشت و بر الاغ می اندازم چنانکه سرگین را بالکل دور می اندازند. ۱۱ هر که از گذارده، آن را باز آورد و آن نبی پیر به شهر آمد تا ماتم گیرد و یربعام در شهر بمیرد، سگان بخورند و هر که در صحرای بمیرد، مرغان او را دفن نمایند. ۳۰ و جسد او را در قبر خویش گذارد و برای هوا بخورند، زیرا خداوند این را گفته است. ۱۲ پس تو برخاسته به او ماتم گرفته، گفتند: «وای ای برادر من!» ۳۱ و بعد از آنکه خانه خود برو و به مجرد رسیدن پایهایت به شهر، پسر خواهد مرد. او را دفن کرد به پسران خود خطاب کرده، گفت: «چون من ۱۳ و تمامی اسرائیل برای او نوحه نموده، او را دفن خواهند کرد بمیرم مرا در قبری که مرد خدا در آن مدفون است، دفن کنید، و زیرا که او تنها از نسل یربعام به قبر داخل خواهد شد، به علت استخوانهایم را به پهلوی استخوانهای وی بگذارید. ۳۲ زیرا کلامی اینکه با او چیز نیکو نسبت به یهوه، خدای اسرائیل در خاندان را که درباره مذبحی که در بیت نیل است و درباره همه خانه های یربعام یافت شده است. ۱۴ و خداوند امروز پادشاهی بر اسرائیل مکانهای بلند که در شهرهای سامره می باشد، به فرمان خداوند خواهد برانگیخت که خاندان یربعام را منقطع خواهد ساخت و چه گفته بود، البته واقع خواهد شد. ۳۳ و بعد از این امر، یربعام (بگویم) الان نیز (واقع شده است). ۱۵ و خداوند اسرائیل را از طریق ردی خود بازگشت نمود، بلکه کاهنان برای مکانهای خواهد زد مثل نی ای که در آب متحرک شود، و ریشه اسرائیل را از بلند از جمیع قوم تعیین نمود، و هر که می خواست، او را تخصیص این زمین نیکو که به پدران ایشان داده بود، خواهد کند و ایشان می کرد تا از کاهنان مکانهای بلند بشود. ۳۴ و این کار باعث را به آن طرف نهر پراکنده خواهد ساخت، زیرا که اشیریم خود گناه خاندان یربعام گردید تا آن را از روی زمین منقطع و هلاک را ساخته، خشم خداوند را به هیجان آوردند. ۱۶ و اسرائیل را به سبب گناهی که یربعام وزیده، و اسرائیل را به آنها مرتکب گناه ساخته است، تسلیم خواهد نمود.» ۱۷ پس زن یربعام برخاسته، و

۱۴ در آن زمان ابیا پسر یربعام بیمار شد. ۲ و یربعام به زن خود گفت که «لان برخیز و صورت خود را تبدیل نما تا نتناسند که تو زن یربعام هستی، و به شیله برو. اینک اخیا نبی که درباره من گفت که بر این قوم پادشاه خواهم شد در آنجاست. ۳ و در دست خود ده قرص نان و کلیچهها و کوزه غسل گرفته، نزد وی برو و او تو را از آنچه بر طفل واقع می شود، خبر خواهد داد.» ۴ پس زن یربعام چنین کرده، برخاست و به شیله رفته، به خانه اخیا رسید و اخیا نبی توانست ببیند زیرا که چشمانش از پیری تار شده

۲۰ و چون تمامی اسرائیل شنیدند که یربعام مراجعت کرده است، «این است علامتی که خداوند فرموده است، اینک این مذبح ایشان فرستاده، او را نزدجماعت طلبیدند و او را بر تمام اسرائیل چاک خواهد شد و خاکستری که بر آن است، ریخته خواهد پادشاه ساختند، و غیر از سبط یهودا فقط، کسی خاندان داود را گشت.» ۴ و واقع شد که چون پادشاه، سخن مرد خدا را که پیروی نکرد. ۲۱ و چون رحبعام به اورشلیم رسید، تمامی خاندان مذبح را که در بیت تیل بود، ندا کرده بود، شنید، یربعام دست یهودا و سبط بنیامین، یعنی صد و هشتاد هزار نفر برگزیده جنگ خود را از جانب مذبح دراز کرده، گفت: «او را بگیرید.» و آزموده را جمع کرد تا باخاندان اسرائیل مقاتله نموده، سلطنت دستش که به سوی او دراز کرده بود، خشک شد به طوری که را به رحبعام بن سلیمان برگرداند. ۲۲ اما کلام خدا برشمعیا، نتوانست آن را نزد خودباز بکشد. ۵ و مذبح چاک شد و خاکستر مرد خدا نازل شده، گفت: ۲۳ «به رحبعام بن سلیمان، پادشاه از روی مذبح ریخته گشت برحسب علامتی که آن مردخدا به یهودا و به تمامی خاندان یهودا و بنیامین و به بقیه قوم خطاب فرمان خداوند نشان داده بود. ۶ و پادشاه، مرد خدا را خطاب کرده، بگو: ۲۴ خداوند چنین می گوید: مروید و با برادران خود کرده، گفت: «تمنا اینکه نزدیوهو، خدای خود تضرع نمایی و بنی اسرائیل جنگ منماید، هر کس به خانه خود برگردد زیرا که این برای من دعاکنی تا دست من به من باز داده شود.» پس مرد امر از جانب من شده است.» و ایشان کلام خداوند را شنیدند خدائزد خداوند تضرع نمود، و دست پادشاه به او باز داده شده، و برگشته، موافق فرمان خداوند رفتار نمودند. ۲۵ و یربعام شکیم را مثل اول گردید. ۷ و پادشاه به آن مردخدا گفت: «همراه من به در کوهستان افرایم بناکرد، در آن ساکن شد و از آنجا بیرون خانه بیا و استراحت نما و تو را اجرت خواهم داد.» ۸ اما مرد خدا رفته، فنوئیل را بنا نمود. ۲۶ و یربعام در دل خود فکرکرد که حال به پادشاه گفت: «اگر نصف خانه خود را به من بدهی، همراه سلطنت به خاندان داود خواهد برگشت. ۲۷ اگر این قوم به جهت تو نمی آیم، و در اینجا نه نان می خورم و نه آب می نوشم. ۹ گذرانیدن قربانی ها به خانه خداوند به اورشلیم بروند همانا دل این زیرا خداوند مرا به کلام خود چنین امر فرموده و گفته است نان قوم به آقای خویش، رحبعام، پادشاه یهودا خواهد برگشت و مرا به مخور و آب منوش و به راهی که آمده ای برگردد.» ۱۰ پس به راه قتل رسانیده، نزد رحبعام، پادشاه یهودا خواهند برگشت. ۲۸ پس دیگرپرفت و از راهی که به بیت تیل آمده بود، مراجعت نمود. پادشاه مشورت نموده، دو گوساله طلا ساخت و به ایشان گفت: ۱۱ و نبی سالخورده ای در بیت تیل ساکن می بود و پسرانش آمده، «برای شما رفتن تا به اورشلیم زحمت است، هان ای اسرائیل او را از هر کاری که آن مرد خدا آن روز در بیت تیل کرده بود، خدایان تو که تو را از زمین مصر برآوردند!» ۲۹ و یکی را در بیت مخبرساختند، و نیز سخنانی را که به پادشاه گفته بود، برای پدر تیل گذاشت و دیگری را در دان قرار داد. ۳۰ و این امر باعث گناه خود بیان کردند. ۱۲ و پدر ایشان به ایشان گفت: «به کدام راه شد و قوم پیش آن یک تا دان می رفتند. ۳۱ و خانه ها در مکانهای رفته است؟» و پسرانش دیده بودند که آن مرد خدا که از یهودا بلند ساخت و از تمامی قوم که از بنی لاوی نبودند، کاهنان تعیین آمده بود به کدام راه رفت. ۱۳ پس به پسران خود گفت: «الاغ نمود. ۳۲ و یربعام عیدی در ماه هشتم در روز پانزدهم ماه مثل را برای من بیارید.» و الاغ را برایش آراستند و برآن سوار شد. عیدی که در یهوداست برپا کرد و نزد آن مذبح می رفت و در بیت ۱۴ و از عقب مرد خدا رفته، او را زیردرخت بلوط نشسته یافت. تیل به همان طور عمل نموده، برای گوساله هایی که ساخته بود، پس او را گفت: «آیا توان مرد خدا هستی که از یهودا آمده ای؟» قربانی می گذرانید. و کاهنان مکانهای بلند را که ساخته بود، در گفت: «من هستم.» ۱۵ وی را گفت: «همراه من به خانه بیا بیت تیل قرار داد. ۳۳ و در روز پانزدهم ماه هشتم، یعنی در ماهی و غذا بخور.» ۱۶ او در جواب گفت که «همراه تونمی توانم که از دل خود ابداع نموده بود، نزد مذبح که در بیت تیل ساخته برگردم و با تو داخل شوم، و در اینجا باتو نه نان می خورم و نه آب بود می رفت، و برای بنی اسرائیل عید برپا نموده، نزد مذبح برآمده، می نوشم. ۱۷ زیرا که به فرمان خداوند به من گفته شده است که در آنجانان مخور و آب منوش و از راهی که آمده ای مراجعت منما.» ۱۸ او وی را گفت: «من نیز مثل تونبی هستم و فرشته ای به فرمان خداوند با من متکلم شده، گفت او را با خود به خانه ات برگردان تا نان بخورد و آب بنوشد.» اما وی را دروغ گفت. ۱۹ پس همراه وی در خانه اش برگشته، غذا خورد و آب نوشید. ۲۰ و هنگامی که ایشان بر سفره نشسته بودند، کلام خداوند به آن نبی که او را برگردانیده بودآمد، ۲۱ و به آن مرد خدا که از یهودا آمده بود، ندا کرده، گفت: «خداوند چنین می گوید: چونکه

پس چون سلیمان آن جوان را دید که در کار مردی زرتنگ بود او فرستاده، او را خواندند، آنگاه یربعام و تمامی جماعت اسرائیل را بر تمامی امور خاندان یوسف بگماشت. ۲۹ و در آن زمان آمدند و به رحبعام عرض کرده، گفتند: «پدر تو یوغ ما را سخت واقع شد که یربعام از اورشلیم بیرون می آمد و اخیای شیلونی نبی ساخت اما تو الان بندگی سخت و یوغ سنگینی را که پدرت بر در راه به او برخورد، و جامه تازه ای در برداشت و ایشان هر دو ما نهاد سبک ساز، و تو را خدمت خواهیم نمود.» ۵ به ایشان در صحرا تنها بودند. ۳۰ پس اخیای جامه تازه ای که در برداشت گفت: «تا سه روز دیگر بروید و بعد از آن نزد من برگردید.» پس گرفته، آن را به دوازده قسمت پاره کرد. ۳۱ و به یربعام گفت: قوم رفتند. ۶ و رحبعام پادشاه با مشایخی که در حین حیات «ده قسمت برای خود بگیر زیرا که یهوه، خدای اسرائیل چنین پدرش، سلیمان به حضورش می ایستادند مشورت کرده، گفت: می گوید، اینک من مملکت را از دست سلیمان پاره می کنم و «که شما چه صلاح می بینیدتا به این قوم جواب دهم؟» ۷ ایشان ده سبطه تو می دهم. ۳۲ و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود اورشلیم، شهری که از تمامی اسباطی اسرائیل برگزیده ام، یک سبط را خدمت نموده، جواب دهی و سخنان نیکو به ایشان گویی از آن او خواهد بود. ۳۳ چونکه ایشان مرا ترک کردند و عشورت، همانا همیشه اوقات بنده تو خواهند بود.» ۸ اما مشورت مشایخ را خدای صیدونیان، و کوش، خدای موآب، و ملکوم، خدای بنی که به اودادند ترک کرد، و با جوانانی که با او تربیت یافته بودند و عمون را سجده کردند، و در طریقه های من سلوک نمودند و آنچه به حضورش می ایستادند، مشورت کرد. ۹ و به ایشان گفت: در نظر من راست است، بجا نیاوردند و فرایض و احکام مرا مثل «شما چه صلاح می بینید که به این قوم جواب دهم؟ که به من پدرش، داود نگاه نداشتند. ۳۴ لیکن تمام مملکت را از دست او عرض کرده، گفته اند یوغی را که پدرت بر ما نهاده است، سبک نخواهم گرفت بلکه به خاطر بنده خود داود که او را برگزیدم، از ساز.» ۱۰ و جوانانی که با او تربیت یافته بودند او را خطاب کرده، آنرو که اوامر و فرایض مرا نگاه داشته بود، او را در تمامی ایام گفتند که به این قوم که به تو عرض کرده، گفته اند که پدرت یوغ روزهایش سرور خواهم ساخت. ۳۵ اما سلطنت را از دست پرسش ما را سنگین ساخته است و تو آن را برای ما سبک ساز، به ایشان گرفته، آن را یعنی ده سبط به تو خواهم داد. ۳۶ و یک سبط به چنین بگو: انگشت کوچک که از کمر پدرم کلفت تراست. ۱۱ پرسش خواهم بخشید تا بنده من، داود در اورشلیم، شهری که و حال پدرم یوغ سنگین بر شما نهاده است اما من یوغ شما را برای خود برگزیده ام تا اسم خود را در آن بگذارم، نوری در حضور زیاده خواهم گردانید. پدرم شما را به تازیانه ها تنبیه می نمود اما من همیشه داشته باشد. ۳۷ و تو را خواهم گرفت تا موافق هرچه شما را به عقربها تنبیه خواهم نمود.» ۱۲ و در روز سوم، یربعام و دلت آرزو دارد، سلطنت نمایی و بر اسرائیل پادشاه شوی. ۳۸ تمامی قوم به نذر رحبعام باز آمدند، به نحوی که پادشاه فرموده و واقع خواهد شد که اگر هرچه تو را امر فرمایم، بشنوی و به گفته بود که در روز سوم نزد من باز آید. ۱۳ و پادشاه، قوم را به طریق هایم سلوک نموده، آنچه در نظرم راست است بجا آوری سختی جواب داد، و مشورت مشایخ را که به وی داده بودند، و فرایض و اوامر مرا نگاه داری چنانکه بنده من، داود آنها را نگاه ترک کرد. ۱۴ و موافق مشورت جوانان ایشان را خطاب کرده، داشت، آنگاه با تو خواهم بود و خانه ای مستحکم برای تو بنا گفت: «پدرم یوغ شما را سنگین ساخت، اما من یوغ شما را خواهم نمود، چنانکه برای داود بنا کردم و اسرائیل را به تو خواهم زیاده خواهم گردانید. پدرم شما را به تازیانه تنبیه می نمود اما من بخشید. ۳۹ و ذریه داود را به سبب این امر ذلیل خواهم ساخت شما را به عقربها تنبیه خواهم کرد.» ۱۵ و پادشاه، قوم را اجابت اما نه تا به ابد.» ۴۰ پس سلیمان قصد کشتن یربعام داشت و نکرد زیرا که این امر از جانب خداوند شده بود تا کلامی را که یربعام برخاسته، به مصر نزد شیشی، پادشاه مصر فرار کرد و تا وفات خداوند به واسطه اخیای شیلونی به یربعام بن نباط گفته بود، ثابت سلیمان در مصر ماند. ۴۱ و بقیه امور سلیمان و هرچه کرد و گرداند. ۱۶ و چون تمامی اسرائیل دیدند که پادشاه، ایشان را حکمت او، آیا آنها در کتاب وقایع سلیمان مکتوب نیست؟ ۴۲ و اجابت نکرد آنگاه قوم، پادشاه را جواب داده، گفتند: «ما را در ایامی که سلیمان در اورشلیم بر تمامی اسرائیل سلطنت کرد، چهل داود چه حصه است؟ و در پسر یسا چه نصیب؟ ای اسرائیل به سال بود. ۴۳ پس سلیمان با پدران خود خوابید و در شهر پدر خود خیمه های خود بروید! و اینکای داود به خانه خود متوجه باش!» داود دفن شد و پسرش رحبعام در جای او سلطنت نمود.

۱۲ و رحبعام به شکیم رفت زیرا که تمامی اسرائیل به شکیم آمدند تا او را پادشاه بسازند. ۲ و واقع شد که چون یربعام بن نباط شنید(و او هنوز در مصر بود که از حضور سلیمان پادشاه به آنجا فرار کرده، و یربعام در مصر ساکن می بود. ۳ و ایشان

طرف و آن طرف کرسی‌اش دسته‌ها بود و دو شیر به پهلوئی دستها بیهو، خدای اسرائیل منحرف گشت که دو مرتبه بر او ظاهر شده، ایستاده بودند. ۲۰ و آنجا دوازده شیر از این طرف و آن طرف بر آن شش پله ایستاده بودند که در هیچ مملکت مثل این ساخته نشده نمایان اما آنچه خداوند به او امر فرموده بود که پیروی خدایان غیر را بود. ۲۱ و تمامی ظروف نوشیدنی سلیمان پادشاه از طلا و تمامی ظروف خانه جنگل لبنان از زر خالص بود و هیچ‌یکی از آنها از نقره و فرباش مرا که به تو امر فرمودم نگاه نداشتی، البته سلطنت را از تو نبود زیرا که آن در ایام سلیمان هیچ به حساب نمی‌آمد. ۲۲ زیرا پاره کرده، آن را به بنده ات خواهم داد. ۱۲ لیکن در ایام تو این پادشاه کشتیهای ترشیشی با کشتیهای حیرام به روی دریا داشت. را به خاطر پدرت، داودخواهم کرد اما از دست پسر تو آن پاره و کشتیهای ترشیشی هر سال یک مرتبه می‌آمدند و طلا و نقره و عاج و میمونها و طاووسهای آوردند. ۲۳ پس سلیمان پادشاه در دولت و حکمت از جمیع پادشاهان جهان بزرگتر شد. ۲۴ و تمامی اهل جهان، حضور سلیمان را می‌طلبیدند تا حکمتی را که خداوند در دلش نهاده بود، بشنوند. ۲۵ و هر یکی از ایشان هدیه خود را از آلات نقره و آلات طلا و رخوت و اسلحه و عطریات و اسبان و قاطرها، سال به سال می‌آوردند. ۲۶ و سلیمان ارابه‌ها و سواران جمع کرده، هزار و چهارصد ارابه و دوازده هزار سوار داشت و آنها منقطع ساختند. ۱۷ آنگاه هدد با بعضی ادومیان که ازبندگان را در شهرهای ارابه‌ها و نزد پادشاه دراورشلیم گذاشت. ۲۷ و پدرش بودند، فرار کردند تا به مصر بروند، و هدد طفلی کوچک پادشاه نقره را در اورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل بود. ۱۸ پس، از میدان روانه شده، به فاران آمدند، و چند نفر از چوب افراغ که در صحراست، فراوان ساخت. ۲۸ و اسبهای فاران با خود برداشته، به مصر نزد فرعون، پادشاه مصر آمدند، و او سلیمان از مصر آورده می‌شد، و تاجران پادشاه دسته‌های آنها را می‌خریدند هر دسته را به قیمت معین. ۲۹ و یک ارابه را به قیمت ششصد مثقال نقره از مصر بیرون آوردند، و می‌رسانیدند و یک اسب را به قیمت صد و پنجاه، و همچنین برای جمیع پادشاهان حتیان و پادشاهان ارام به توسط آنها بیرون می‌آوردند.

۱۱ و سلیمان پادشاه سوای دختر فرعون، زنان غریب بسیاری را از موآبیان و عمونیان و ادومیان و صیدونیان و حتیان دوست می‌داشت. ۲ از امتهایی که خداوند درباره ایشان بنی اسرائیل را فرموده بود که شما به ایشان درنیاید و ایشان به شما درنیابند مبادا دل شما را به پیروی خدایان خود مایل گردانند. و سلیمان با اینها به محبت ملصق شد. ۳ و او را هفتصد زن بانو و سیصد متعه بود و زنانش دل او را برگردانیدند. ۴ و در وقت پیری سلیمان واقع شد که زنانش دل او را به پیروی خدایان غریب مایل ساختند، و دل او مثل دل پدرش داود با بیهو، خدایش کامل نبود. ۵ پس سلیمان در عقب عشقورت، خدای صیدونیان، و در عقب ملکوم رجس عمونیان رفت. ۶ و سلیمان در نظر خداوند شرارت ورزیده، مثل پدر خود داود، خداوند را پیروی کامل نمود. ۷ آنگاه سلیمان در کوهی که روبروی اورشلیم است مکانی بلند به جهت کموش که رجس موآبیان است، و به جهت مولک، رجس بنی عمون بنا کرد. ۸ و همچنین به جهت همه زنان غریب خود که برای خدایان خویش بخور می‌سوزانیدند و قربانی‌ها می‌گذرانیدند، عمل نمود. ۹ پس خشم خداوند بر سلیمان افروخته شد از آن جهت که دلش از

نموده است؟ ۹ و خواهند گفت: از این جهت که یهوه، خدای بندگان سلیمان فرستاد. ۲۸ پس به او فرید رفتند و چهارصد و بیست خود را که پدران ایشان را از زمین مصر بیرون آورده بود، ترک کردند و به خدایان دیگر متمسک شده، آنها را سجد و عبادت نمودند. لهنذا خداوند تمامی این بلا را بر ایشان آورده است.»

۱۰ و واقع شد بعد از انقضای بیست سالی که سلیمان این دو خانه، یعنی خانه خداوند و خانه پادشاه را بنا می کرد، و ۱۱ و حیرام، پادشاه صور، سلیمان را به چوب سرو آزاد و چوب صنوبر و طلا موافق هرچه خواسته بود اعانت کرده بود، آنگاه سلیمان پادشاه بیست شهر در زمین جلیل به حیرام داد. ۱۲ و حیرام به جهت دیدن شهرهایی که سلیمان به او داده بود، از صور بیرون آمد اما آنها به نظرش پسند نیامد. ۱۳ و گفت: «ای برادرم این شهرهایی که به من بخشیده ای چیست؟» و آنها را تا امروز زمین کاپول نامید. ۱۴ و حیرام صد و بیست وزنه طلا برای پادشاه فرستاد. ۱۵ و این است حساب سخورای که سلیمان پادشاه گرفته بود به جهت بنای خانه خداوند و خانه خود و ملو و حصارهای اورشلیم و حاصورو مجدو و جازر. ۱۶ زیرا که فرعون، پادشاه مصر برآمده، جازر را تسخیر نموده، و آن را به آتش سوزانیده، و کنعانیان را که در شهر ساکن بودند کشته بود، و آن را به دختر خود که زن سلیمان بود به جهت مهر داده بود. ۱۷ و سلیمان، جازر و بیت حورون تحتانی را بنا کرد. ۱۸ و بعلت و تدمر را در صحرای زمین، ۱۹ و جمیع شهرهای مخزنی که سلیمان داشت و شهرهای اراهه و شهرهای سواران را و هر آنچه را که سلیمان میل داشت که در اورشلیم و لبنان و تمامی زمین مملکت خود بنا نماید (بنا نمود). ۲۰ و تمامی مردمانی که از اموریان و حتیان و فرزایان و حویان و یبوسیان باقی مانده، و از بنی اسرائیل نبودند، ۲۱ یعنی پسران ایشان که در زمین باقی ماندند بعد از آنانی که بنی اسرائیل نتوانستند ایشان را بالکل هلاک سازند، سلیمان ایشان را تا امروز خراج گذار و غلامان ساخت. ۲۲ اما از بنی اسرائیل، سلیمان احدی را به غلامی نگرفت، بلکه ایشان مردان جنگی و خدام و سروران و سرداران و روسای اراهه و سواران او بودند. ۲۳ اینانند ناظران خاصه که بر کارهای سلیمان بودند، پانصد و پنجاه نفر که بر اشخاصی که در کار مشغول می بودند، سرکاری داشتند. ۲۴ پس دختر فرعون از شهر داود به خانه خود که برایش بنا کرده بود، برآمد، و در آن زمان ملو را بنا می کرد. ۲۵ و سلیمان هر سال سه مرتبه قریانی های سوختنی و ذابیح سلامتی بر مذبحی که به جهت خداوند بنا کرده بود می گذرانید، و بر مذبحی که پیش خداوند بود، بخور می گذرانید. پس خانه را به اتمام رسانید. ۲۶ سلیمان پادشاه در عصیون جابر که به جانب ایلولت بر کناره بحر قزم در زمین ادوم است، کشتیها ساخت. ۲۷ و حیرام، بندگان خود را که ملاح بودند و در دریا مهارت داشتند، در کشتیها همراه

غریب از تو استدعا نماید به عمل آور تا جمیع قومهای جهان اسم قوم خویش اسرائیل را برحسب اقتضای هر روز بجا آورد. ۶۰ تا تو را بشناسند و مثل قوم تو، اسرائیل، از تو بترسند و بدانند که اسم تمامی قوم های جهان بدانند که یهوه خداست و دیگری نیست. تو بر این خانه‌ای که بنا کرده‌ام، نهاده شده است. ۴۴ «اگر قوم ۶۱ پس دل شما با یهوه خدای ما کامل باشد تا در فریاض او تو برای مقاتله با دشمنان خود به راهی که ایشان را فرستاده باشی سلوک نموده، اوامر او را مثل امروز نگاه دارید.» ۶۲ پس پادشاه و بیرون روند و ایشان به سوی شهری که تو برگزیده‌ای و خانه‌ای که تمامی اسرائیل با وی به حضور خداوند قربانی‌ها گذرانیدند. ۶۳ و به جهت اسم تو بنا کرده‌ام، نزد خداوند دعانمایند، ۴۵ آنگاه دعا سلیمان به جهت ذبایح سلامتی که برای خداوند گذرانید، بیست و تضرع ایشان را از آسمان بشنو و حق ایشان را بجا آور. ۴۶ «و دو هزار گاو و صد و بیست هزار گوسفند ذبح نمود و پادشاه و اگر به تو گناه ورزیده باشند زیرا انسانی نیست که گناه نکند و تو جمیع بنی اسرائیل، خانه خداوند را تبریک نمودند. ۶۴ و در آن روز بر ایشان غضبناک شده، ایشان را به دست دشمنان تسلیم کرده پادشاه وسط صحن را که پیش خانه خداوند است تقدیس نمود زیرا باشی و اسیرکنندگان ایشان، ایشان را به زمین دشمنان خواه دور و چونکه مذبج برنجینی که به حضور خداوند بود به جهت گنجایش خواه نزدیک به اسیری ببرند، ۴۷ پس اگر ایشان در زمینی که در قربانی های سوختنی و هدایای آردی و پیه قربانی های سلامتی آن اسیر باشند به خودآمده، بازگشت نمایند و در زمین اسیری کوچک بود، از آن جهت قربانی های سوختنی و هدایای آردی و خود نزد تو تضرع نموده، گویند که گناه کرده، و عصیان ورزیده، پیه ذبایح سلامتی را در آنجا گذرانید. ۶۵ و در آن وقت سلیمان و شیرانه رفتار نموده‌ایم، ۴۸ و در زمین دشمنانی که ایشان را تمامی اسرائیل بوی عید را نگاه داشتند و آن انجمن بزرگ از مدخل به اسیری برده باشند به تمامی دل و به تمامی جان خود به تو حیات تا وادی مصر هفت روز و هفت روز یعنی چهارده روز به بازگشت نمایند، و به سوی زمینی که به پدران ایشان داده‌ای و حضور یهوه، خدای ما بودند. ۶۶ و در روز هشتم، قوم را مرخص شهری که برگزیده و خانه‌ای که برای اسم تو بنا کرده‌ام، نزد تو دعا فرمود و ایشان برای پادشاه برکت خواسته، و با شادمانی و خوشدلی نمایند، ۴۹ آنگاه از آسمان که مکان سکونت توست، دعا و تضرع به سبب تمامی احسانی که خداوند به بنده خود، داود و به قوم ایشان را بشنو و حق ایشان را بجا آور. ۵۰ و قوم خود را که به تو خویش اسرائیل نموده بود، به خیمه های خود رفتند.

گناه ورزیده باشند، عفو نما و تمامی تقصیرهای ایشان را که به تو ورزیده باشند بامرز و ایشان را در دل اسیرکنندگان ایشان ترحم عطا فرما تا بر ایشان ترحم نمایند. ۵۱ زیرا که ایشان قوم تو و میراث تو می باشند که از مصر از میان کوره آهن بیرون آوردی. ۵۲ تا چشمان تو به تضرع بنده ات و به تضرع قوم تو اسرائیل گشاده شود و ایشان را در هرچه نزد تو دعا نمایند، اجابت نمایی. ۵۳ زیرا که تو ایشان را از جمیع قومهای جهان برای اراثت خویش ممتاز نموده‌ای چنانکه به واسطه بنده خود موسی وعده دادی هنگامی که توای خداوند یهوه پدران ما را از مصر بیرون آوردی.» ۵۴ و واقع شد که چون سلیمان از گفتن تمامی این دعا و تضرع نزد خداوند فارغ شد، از پیش مذبج خداوند از زانو زدن و دراز نمودن دستهای خود به سوی آسمان برخاست، ۵۵ و ایستاده، تمامی جماعت اسرائیل را به آواز بلند برکت داد و گفت: ۵۶ «مبارک باد خداوند که قوم خود، اسرائیل را موافق هرچه وعده کرده بود، آرامی داده است زیرا که از تمامی وعده های نیکو که به واسطه بنده خود، موسی داده بود، یک سخن به زمین نیفتاد. ۵۷ یهوه خدای ما با ما باشد چنانکه با پدران ما می بود و ما را ترک نکند و رد نماید. ۵۸ و دلهای ما را به سوی خود مایل بگرداند تا در تمامی طریق هایش سلوک نموده، اوامر و فریاض و احکام او را که به پدران ما امر فرموده بود، نگاه داریم. ۵۹ و کلمات این دعایی که نزد خداوند گفته‌ام، شب و روز نزدیک یهوه خدای ما باشد تاحق بنده خود و حق خواهند گفت: خداوند به این زمین و به این خانه چرا چنین عمل

آنجا هست. ۹ و در تابوت چیزی نبود سواى آن دو لوح سنگ که ساکن خواهد شد؟ اینک فلک و فلک الافلاک تو را گنجایش موسی در حوریب در آن گذاشت، وقتی که خداوند با بنی اسرائیل ندارد تا چه رسد به این خانه‌ای که من بنا کرده‌ام. ۲۸ لیکن ای در حین بیرون آمدن ایشان از زمین مصر عهد بست. ۱۰ وواقع یهوه، خدای من، به دعا و تضرع بنده خود توجه نما و استغاثه و شد که چون کاهنان از قدس بیرون آمدند ابر، خانه خداوند را بر دعایی را که بنده ات امروز به حضور تو می‌کنم، بشنو، ۲۹ تاآنکه ساخت. ۱۱ و کاهنان بهسبب ابر نتوانستند به جهت خدمت شب و روز چشمان تو بر این خانه باز شود و بر مکانی که دربارهاش بایستند، زیرا که جلال یهوه، خانه خداوند را پر کرده بود. ۱۲ گفتی که اسم من در آنجا خواهد بود و تا دعایی را که بنده ات به آنگاه سلیمان گفت: «خداوند گفته است که در تاریکی غلیظ سوی این مکان بنماید، اجابت کنی. ۳۰ و تضرع بنده ات و قوم ساکن می‌شوم. ۱۳ فی الواقع خانه‌ای برای سکونت را که مکانی را خود اسرائیل را که به سوی این مکان دعای نمایند، بشنو و از که در آن تا به اید ساکن شوی بنا نموده‌ام.» ۱۴ و پادشاه روی مکان سکونت خود، یعنی ازآسمان بشنو و چون شنیدی عفو نما. خود را برگردانید، تمامی جماعت اسرائیل را برکت داد و تمامی ۳۱ «اگر کسی به همسایه خود گناه ورزد و قسم بر او عرضه شود جماعت اسرائیل بایستادند. ۱۵ پس گفت: «یهوه خدای اسرائیل که بخورد و او آمده پیش مذبح تو در این خانه قسم خورد، ۳۲ متبرک باد که به دهان خود به پدر من داود وعده داده، و بهدست آنگاه ازآسمان بشنو و عمل نموده، به جهت بندگانت حکم نما و خود آن را بهجا آورده، گفت: ۱۶ از روزی که قوم خود اسرائیل را از شریران را ملزم ساخته، راه ایشان را بهسر ایشان برسان و عادلان را مصر برآورد، شهری از جمیع اسباب اسرائیل برگزیدم تا خانه‌ای عادل شمرده، ایشان را برحسب عدالت ایشان جزا ده. ۳۳ «و بنا نمایم که اسم من در آن باشد، اما داود را برگزیدم تا پیشوای هنگامی که قوم تو اسرائیل بهسبب گناهی که به تو ورزیده باشند به قوم من اسرائیل بشود. ۱۷ و در دل پدرم، داود بود که خانه‌ای حضور دشمنان خود مغلوب شوند اگر به سوی تو بازگشت نموده، برای اسم یهوه، خدای اسرائیل، بنانماید. ۱۸ اما خداوند به پدرم اسم تو را اعتراف نمایند و نزد تو در این خانه دعا و تضرع نمایند، داود گفت: چون درد دل تو بود که خانه‌ای برای اسم من بنا نمایم، ۳۴ آنگاه از آسمان بشنو و گناه قوم خود، اسرائیل را ببامز و ایشان نیکوکردی که این را در دل خود نهادی. ۱۹ لیکن توخانه را بنا را به زمینی که به پدران ایشان داده‌ای بازآور. ۳۵ «هنگامی که نخواهی نمود بلکه پسر تو که از صلب تو بیرون آید، او خانه را آسمان بسته شود و بهسبب گناهی که به تو ورزیده باشند باران برای اسم من بنا خواهد کرد. ۲۰ پس خداوند کلامی را که گفته نبارد، اگر به سوی این مکان دعا کنند و اسم تو را اعتراف نمایند بود ثابت گردانید، و من بهجای پدر خود داود برخاسته، و بر وفق و بهسبب مصیبتی که به ایشان رسانیده باشی از گناه خویش آنچه خداوند گفته بود بر کرسی اسرائیل نشستهام، و خانه را به بازگشت کنند، ۳۶ آنگاه ازآسمان بشنو و گناه بندگانت و قوم خود اسم یهوه، خدای اسرائیل، بنا کرده‌ام. ۲۱ و در آن، مکانی مقرر اسرائیل را ببامز و ایشان را به راه نیکو که در آن باید رفت، تعلیم کرده‌ام برای تابوتی که عهد خداوند در آن است که آن را باپدران ده و به زمین خود که آن را به قوم خویش برای میراث بخشیده‌ای، ما حین بیرون آوردن ایشان از مصر بسته بود.» ۲۲ و سلیمان پیش باران بفرست. ۳۷ «اگر در زمین حطی باشد و اگر وبا یا بادسوم مذبح خداوند به حضور تمامی جماعت اسرائیل ایستاده، دستهای یا یرقان باشد و اگر ملخ یا کرم باشد و اگر دشمنان ایشان، ایشان خود را به سوی آسمان برافراشت ۲۳ و گفت: «ای یهوه، خدای را در شهرهای زمین ایشان محاصره نمایند، هر بلایی یا هر مرضی اسرائیل، خدایی مثل تو نه بالا درآسمان و نه پایین بر زمین هست که بوده باشد، ۳۸ آنگاه هر دعا و هر استغاثه‌ای که از هرمد یا از که با بندگان خود که به حضور تو به تمامی دل خویش سلوک تمامی قوم تو، اسرائیل، کرده شود که هر یک از ایشان بلای دل می‌نمایند، عهد و رحمت را نگاه می‌داری. ۲۴ و آن وعده‌ای که به خود را خواهند دانست، و دستهای خود را به سوی این خانه دراز بنده خود، پدرم داود داده‌ای، نگاه داشته‌ای زیرا به دهان خود نمایند، ۳۹ آنگاه از آسمان که مکان سکونت تو باشد بشنو و وعده دادی و بهدست خود آن را وفا نمودی چنانکه امروز شده بیامرز و عمل نموده، به هر کس که دل او رامی دانی به حسب است. ۲۵ پس الان ای یهوه، خدای اسرائیل، باینده خود، پدرم راههایش جزا بده، زیرا که تو به تنهایی عارف قلوب جمیع بنی آدم داود، آن وعده‌ای را نگاه دار که به او داده و گفته‌ای کسی که هستی. ۴۰ تاآنکه ایشان در تمام روزهایی که به روی زمینی که به بر کرسی اسرائیل بنشینند برای تو به حضور من منقطع نخواهد پدران ما داده‌ای زنده باشند، از تو ترسند. ۴۱ «و نیز غریبی که از شد، به شرطی که پسرانت طریق های خود را نگاه داشته، به قوم تو، اسرائیل، نباشد و به خاطر اسم تو از زمین بعید آمده باشد، حضور من سلوک نمایند چنانکه تو به حضور رفتار نمودی. ۲۶ و ۴۲ زیرا که آواز اسم عظیمت و دست قویت و بازوی دراز تو را الان ای خدای اسرائیل تمنا اینکه کلامی که به بنده خود، پدرم خواهند شنید، پس چون بیاید و به سوی این خانه دعا نماید، ۴۳ داود گفته‌ای، ثابت بشود. ۲۷ «اما آیا خدا فی الحقیقه بر زمین آنگاه از آسمان که مکان سکونت توست بشنو و موافق هرچه آن

تاجها از طرف بالا نیز بر سر آن دو ستون بونزد بطنی که به جانب شبکه بود، و انارها در صفاگرداگرد تاج دیگر دویست بود. ۲۱ و کاسه هارا ساخت. پس حیرام تمام کاری که برای سلیمان پادشاه ستونها را در رواق هیکل برپا نمود و ستون راست را برپانموده، آن را به جهت خانه خداوند می‌کرد به انجام رسانید. ۴۱ دو ستون و دو یاکین نام نهاد. پس ستون چپ را برپا نموده، آن را بوغر نامید. پیلاله تاجهایی که بر سردو ستون بود و دو شبکه به جهت پوشانیدن ۲۲ و بر سر ستونها سوسنکاری بود. پس کار ستونها تمام شد. ۲۳ دویپاله تاجهایی که بر سر ستونها بود. ۴۲ و چهارصد انار برای دو دریاچه ریخته شده را ساخت که از لب تالیش ده ذراع بود و از هر طرف مدور بود، و بلندیش پنج ذراع و ریسمانی سی ذراعی آن پیلاله تاجهایی که بالای ستونها بود، ۴۳ و ده پایه و ده حوضی که راگرداگرد احاطه داشت. ۲۴ و زیر لب آن از هر طرف کدوها بود بر پایه‌ها بود، ۴۴ و یک دریاچه و دوازده گاو زیر دریاچه. ۴۵ و که آن را احاطه می‌داشت برای هر ذراع ده، و آنها دریاچه را از هر جانب احاطه داشت و آن کدوها در دو صف بود و در حین ریخته شدن آن، ریخته شده بود. ۲۵ و آن بردوازده گاو قایم بود که روی سه از آنها به سوی شمال بود و روی سه به سوی مغرب و روی سه سکوت و صرطان است، ریخت. ۴۷ و سلیمان تمامی این ظروف به سوی جنوب و روی سه به سوی مشرق بود، و دریاچه بر فوق آنها بود و همه موخرهای آنها به طرف اندرون بود. ۲۶ و حجم آن یک وجب بود و لیش مثل لب کاسه مانند گل سوسن ساخته شده بود که گنجایش آن دو هزار بت می‌داشت. ۲۷ و ده پایه‌اش را از برنج شمعدانها را که پنج از آنها به طرف راست و پنج به طرف چپ ساخت که طول هرپایه چهار ذراع بود و عرضش چهار ذراع و بلندیش سه ذراع بود. ۲۸ و صنعت پایه‌ها اینطور بود که حاشیه‌ها داشت و حاشیه‌ها در میان زبانه‌ها بود. ۲۹ و بر آن حاشیه‌ها که درون زبانه‌ها بود شیران و گاو و کرویبن بودند و همچنین برزبانه‌ها به جهت قدس‌الاقداص و هم به جهت درهای خانه، یعنی هیکل، به طرف بالا بود. و زیر شیران و گاو و بسته‌های گل کاری آویزان از طلا ساخت. ۵۱ پس تمامی کاری که سلیمان پادشاه برای بود. ۳۰ و هر پایه چهارچرخ برنجین با میله‌های برنجین داشت و خانه خداوند ساخت تمام شد و سلیمان چیزهایی را که پدرش چهارپایه آن را دوشها بود و آن دوشها زیر حوض ریخته شده بود و داود وقف کرده بود، از نقره و طلا و آلات درآورده، در خزینه‌های بسته‌ها به جانب هر یک طرف از آنها بود. ۳۱ و دهندش در میان تاج خانه خداوند گذاشت.

و فوق آن یک ذراع بود و دهندش مثل کار پایه مدور و یک ذراع و نیم بود. و بر دهندش نیز نقشها بود و حاشیه‌های آنها مربع بود نه مدور. ۳۲ و چهار چرخ زیر حاشیه‌ها بود و تیره‌های چرخها در پایه بود و بلندی هر چرخ یک ذراع و نیم بود. ۳۳ و کارچرخها مثل کار چرخهای اریه بود و تیره‌ها و فلکها و پرها و قبه‌های آنها همه ریخته شده بود. ۳۴ و چهار دوش بر چهار گوشه هر پایه بود و دوشهای پایه از خودش بود. ۳۵ و در سر پایه، دایره‌ای مدور به بلندی نیم ذراع بود و بر سر پایه، تیره‌های حاشیه‌هایش از خودش بود. ۳۶ و برلوحه‌های تیره‌ها و بر حاشیه‌هایش، کرویبن و شیران و درختان خرما را به مقدار هر یک نقش کرد و بسته‌ها گرداگردش بود. ۳۷ و به این طور آن ده پایه را ساخت که همه آنها را یک ریخت و یک پیمایش و یک شکل بود. ۳۸ و ده حوض برنجین ساخت که هر حوض گنجایش چهل بت داشت. و هر حوض چهارذراعی بود و بر هر پایه‌ای از آن ده پایه، یک حوض بود. ۳۹ و پنج پایه را به جانب راست خانه و پنج را به جانب چپ خانه گذاشت و دریاچه را به جانب راست خانه به سوی مشرق از

▲ آنگاه سلیمان، مشایخ اسرائیل و جمیع روسای اسباط و سروران خانه‌های آبی بنی‌اسرائیل را نزد سلیمان پادشاه در اورشلیم جمع کرد تا تابوت عهد خداوند را از شهر داود که صهیون باشد، برآورند. ۲ و جمیع مردان اسرائیل در ماه ایتانیم که ماه هفتم است در عیدنزد سلیمان پادشاه جمع شدند. ۳ و جمیع مشایخ اسرائیل آمدند و کاهنان تابوت را برداشتند. ۴ و تابوت خداوند و خیمه اجتماع و همه آلات مقدس را که در خیمه بود آوردند و کاهنان و لایوان آنها را برآوردند. ۵ و سلیمان پادشاه تمامی جماعت اسرائیل که نزد وی جمع شده بودند، پیش روی تابوت همراه وی ایستادند، و اینقدر گوسفند و گاو را ذبح کردند که به شمار و حساب نمی‌آمد. ۶ و کاهنان تابوت عهد خداوند را به مکانش در محراب خانه، یعنی در قدس‌الاقداص زیر بالهای کرویبن درآوردند. ۷ زیرا کرویبن بالهای خود را بر مکان تابوت پهن می‌کردند و کرویبن تابوت و عصاهایش را از بالای پوشانیدند. ۸ و عصاهای اینقدر دراز بود که سرهای عصاهای قدسی که پیش محراب بود، دیده می‌شد اما از بیرون دیده نمی‌شد و تا امروز در

قوم خود اسرائیل را ترک نخواهم نمود.» ۱۴ پس سلیمان خانه را بنا نموده، آن را به اتمام رسانید. ۱۵ و اندرون دیوارهای خانه را به تخته های سرو آزاد بنا کرد، یعنی از زمین خانه تادیوار متصل به سقف را از اندرون با چوب پوشانید و زمین خانه را به تخته های صنوبر فرش کرد. ۱۶ و از پشت خانه بیست ذراع با تخته های سرو آزاد از زمین تا سر دیوارها بنا کرد و آنها را در اندرون به جهت محراب، یعنی به جهت قدس‌الاقداص بنا نمود. ۱۷ و خانه، یعنی هیکل پیش روی محراب چهل ذراع بود. ۱۸ و در اندرون خانه چوب سرو آزاد منبت به شکل کدوها و بسته های گل بود چنانکه همه اش سرو آزاد بود و هیچ سنگ پیدا نشد. ۱۹ و در اندرون خانه، محراب را ساخت تا تابوت عهد خداوند را در آن بگذارد. ۲۰ و اما داخل محراب طولش بیست ذراع و عرضش بیست ذراع و بلندی بیست ذراع بود و آن را به زر خالص پوشانید و مذبح را با چوب سرو آزاد پوشانید. ۲۱ پس سلیمان داخل خانه را به زر خالص پوشانید و پیش روی محراب زنجیرهای طلا کشید و آن را به طلا پوشانید. ۲۲ و تمامی خانه را به طلا پوشانید تا همگی خانه تمام شد و تمامی مذبح را که پیش روی محراب بود، به طلا پوشانید. ۲۳ و در محراب دو کروی از چوب زیتون ساخت که قد هر یک از آنها ده ذراع بود. ۲۴ و بال یک کروی پنج ذراع و بال کروی دیگر پنج ذراع بود و از سر یک بال تا به سر بال دیگر ده ذراع بود. ۲۵ و کروی دوم ده ذراع بود که هر دو کروی را یک اندازه و یک شکل بود. ۲۶ بلندی کروی اول ده ذراع بود و همچنین کروی دیگر. ۲۷ و کرویانی را در اندرون خانه گذاشت و بالهای کرویانی پهن شد به طوری که بال یک کروی به دیوار می‌رسید و بال کروی دیگر به دیوار دیگر می‌رسید و در میان خانه بالهای آنها با یکدیگر برمی خورد. ۲۸ و کرویانی را به طلا پوشانید. ۲۹ و بر تمامی دیوارهای خانه، به هر طرف نقشهای تراشیده شده کرویانی و درختان خرما و بسته های گل در اندرون و بیرون کند. ۳۰ و زمین خانه را از اندرون و بیرون به طلا پوشانید. ۳۱ و به جهت در محراب دو لنگه از چوب زیتون، و آستانه و باوهای آن را به اندازه پنج یک دیوار ساخت. ۳۲ پس آن دو لنگه از چوب زیتون بود و بر آنها نقشهای کرویانی و درختان خرما و بسته های گل کند و به طلا پوشانید. و کرویانی و درختان خرما را به طلا پوشانید. ۳۳ و همچنین به جهت در هیکل باوهای چوب زیتون به اندازه چهار یک دیوار ساخت. ۳۴ و دو لنگه این در از چوب صنوبر بود و دو تخته لنگه اول تا می‌شد و دو تخته لنگه دوم تا می‌شد. ۳۵ و بر آنها کرویانی و درختان خرما و بسته های گل کند و آنها را به طلایی که موافق نقشها ساخته بود، پوشانید. ۳۶ و صحن اندرون را از سه صف سنگهای تراشیده، و یک صف تیرهای سرو آزاد بنا نمود. ۳۷ و بنیاد خانه خداوند در ماه زیو از

سال چهارم سلطنت نهاده شد. ۳۸ و در سال یازدهم در ماه بول که ماه هشتم باشد، خانه با تمامی متعلقاتش بر وفق تمامی قانون هایش تمام شد. پس آن را در هفت سال بنا نمود.

اما خانه خودش را سلیمان در مدت سیزده سال بنا نموده، تمامی خانه خویش را به اتمام رسانید. ۲ و خانه جنگل لبنان را بنا نمود که طولش صد ذراع و عرضش پنجاه ذراع و بلندی سی ذراع بود و آن را بر چهار صف تیرهای سرو آزاد بنا کرد و بر آن ستونها، تیرهای سرو آزاد گذاشت. ۳ و آن بر زبر چهل و پنج غرفه که بالای ستونها بود به سرو آزاد پوشانیده شد که در هر صف پانزده بود. ۴ و سه صف تخته پوش بود و پنجره مقابل پنجره در سه طبقه بود. ۵ و جمیع درها و باوها مربع و تخته پوش بود و پنجره مقابل پنجره در سه طبقه بود. ۶ و رواقی از ستونها ساخت که طولش پنجاه ذراع و عرضش سی ذراع بود و رواقی پیش آنها. ۷ و ستونها و آستانه پیش آنها و رواقی به جهت کرسی خود، یعنی رواق داوری که در آن حکم نماید، ساخت و آن را به سرو آزاد از زمین تا سقف پوشانید. ۸ و خانه اش که در آن ساکن شود در صحن دیگر در اندرون رواق به همین ترکیب ساخته شد. و برای دختر فرعون که سلیمان او را به زنی گرفته بود، خانه ای مثل این رواق ساخت. ۹ همه این عمارات از سنگهای گرانهایی که به اندازه تراشیده و از اندرون و بیرون با ارها بریده شده بود از بنیاد تا به سر دیوار و از بیرون تا صحن بزرگ بود. ۱۰ و بنیاد از سنگهای گرانها و سنگهای بزرگ، یعنی سنگهای ده ذراعی و سنگهای هشت ذراعی بود. ۱۱ و بالای آنها سنگهای گرانها که به اندازه تراشیده شده، و چوبهای سرو آزاد بود. ۱۲ و گرداگرد صحن بزرگ سه صف سنگهای تراشیده و یک صف تیرهای سرو آزاد بود و صحن اندرون خانه خداوند و رواق خانه همچنین بود. ۱۳ و سلیمان پادشاه فرستاده، حیرام را از صور آورد. ۱۴ و او پسر بیوه زنی از سبط نفتالی بود و پدرش مردی از اهل صور و مسگر بود و او پر از حکمت و مهارت و فهم برای کردن هر صنعت مسگری بود. پس نزد سلیمان پادشاه آمده، تمامی کارهایش را به انجام رسانید. ۱۵ و دو ستون برنج ریخت که طول هر ستون هجده ذراع بود و ریسمانی دوازده ذراع ستون دوم را احاطه داشت. ۱۶ و دو تاج از برنج ریخته شده ساخت تا آنها را بر سر ستونها بگذارد که طول یک تاج پنج ذراع و طول تاج دیگر پنج ذراع بود. ۱۷ و شبکه های شبکه کاری و رشته های زنجیر کاری بود به جهت تاجهایی که بر سر ستونها بود، یعنی هفت برای تاج اول و هفت برای تاج دوم. ۱۸ پس ستونها را ساخت و گرداگرد یک شبکه کاری دو صف بود تا تاجهایی را که بر سر آنها بود بپوشاند. و به جهت تاج دیگر همچنین ساخت. ۱۹ و تاجهایی که بر سر ستونهایی که در رواق بود، از سوسنکاری به مقدار چهار ذراع بود. ۲۰ و

سلیمان پادشاه و همه کسانی که بر سفره سلیمان پادشاه حاضر به سلیمان داد. ۱۱ و سلیمان بیست هزار کر گندم و بیست هزار می‌بودند، هر یک در ماه خود تدارک می‌دیدند و نمی‌گذاشتند کروغن صاف به حیرام به جهت قوت خانه‌اش داد، و سلیمان که به هیچ چیز احتیاج باشد. ۲۸ و جو و کاه به جهت اسبان و هرساله اینقدر به حیرام می‌داد. ۱۲ و خداوند سلیمان را به نوعی که اسبان تازی به مکانی که هر کس برحسب وظیفه‌اش مقرر بود، به او وعده داده بود، حکمت بخشید و در میان حیرام و سلیمان می‌آوردند. ۲۹ و خدا به سلیمان حکمت و فطانت از حدزاده و صلح بود و با یکدیگر عهد بستند. ۱۳ و سلیمان پادشاه از تمامی وسعت دل مثل ریگ کناره دریا عطا فرمود. ۳۰ و حکمت سلیمان اسرائیل سخره گرفت و آن سخره سی هزار نفر بود. ۱۴ و از ایشان از حکمت تمامی بنی مشرق و از حکمت جمیع مصریان زیاده ده هزار نفر، هر ماهی به نوبت به لبنان می‌فرستاد. یک ماه در بود. ۳۱ و از جمیع آدمیان از ایوان ازراحی و از پسران ماحول، لبنان و دو ماه در خانه خویش می‌ماندند. و ادویرام رئیس سخره یعنی حیرام و کلکول و دردع حکیم تریود و اسم او در میان بود. ۱۵ و سلیمان را هفتاد هزار مرد باربردار و هشتاد هزار نفر چوب تمامی امتیاهی که به اطرافش بودند، شهرت یافت. ۳۲ و سه هزار بر در کوه بود. ۱۶ سواي سروران گماشتگان سلیمان که ناظر کار مثل گفت و سرودهایش هزار و پنج بود. ۳۳ و دربار درختان سخن بود، یعنی سه هزار و سیصد نفر که بر عاملان کار ضابط بودند. گفت، از سرو آزاد لبنان تا زوفانی که بر دیوارها می‌روید و دربار ۱۷ و پادشاه امر فرمود تا سنگهای بزرگ و سنگهای گرانها و بهایم و مرغان وحشرات و ماهیان نیز سخن گفت. ۳۴ و از جمیع سنگهای تراشیده شده به جهت بنای خانه کردند. ۱۸ و بنایان طوایف و از تمام پادشاهان زمین که آوازه حکمت او را شنیده سلیمان و بنایان حیرام و جبلیان آنها را تراشیدند، پس چوبها و بودند، می‌آمدند تا حکمت سلیمان را استماع نمایند.

۵ و حیرام، پادشاه صور، خادمان خود را نزد سلیمان فرستاد، **۶** و واقع شد در سال چهارصد و هشتاد از خروج بنی اسرائیل از چونکه شنیده بود که او راه‌جای پدرش به پادشاهی مسح کرده‌اند، زمین مصر در ماه زیویه ماه دوم از سال چهارم سلطنت سلیمان زیرا که حیرام همیشه دوست داود بود. ۲ و سلیمان نزد حیرام بر اسرائیل بود که بنای خانه خداوند را شروع کرد. ۲ و خانه فرستاده، گفت ۳ که «تو پدر من داود رامی دانی که نتوانست خداوند که سلیمان پادشاه بنا نمود و طرش شصت ذراع و عرضش خانه‌ای به اسم یهوه، خدای خود بنا نماید به سبب جنگهایی که بیست و بلندیش سی ذراع بود. ۳ و رواق پیش هیکل خانه موافق او را احاطه می‌نمود تا خداوند ایشان را زیر کف پایهای او نهاد. ۴ عرض خانه، طولش بیست ذراع و عرضش رویوی خانه ده ذراع اما الان یهوه، خدای من، مرا از هر طرف آرامی داده است که بود. ۴ برای خانه پنجره‌های مشبک ساخت. ۵ و بر دیوار هیچ دشمنی و هیچ واقعه بدی وجود ندارد. ۵ و اینک مراد من خانه به هر طرفش طبقه‌ها بنا کرد، یعنی به هر طرف دیوارهای این است که خانه‌ای به اسم یهوه، خدای خود، بنا نمایم چنانکه خانه هم بر هیکل و هم بر محراب و به هر طرفش غرفه‌ها ساخت. خداوند به پدرم داود وعده داد و گفت که پسر تو که او را به‌جای تو بر کرسی خواهم نشاند، خانه را به اسم من بنا خواهد کرد. ۶ ذراع و طبقه سومی عرضش هفت ذراع بود زیرا که به هر طرف و حال امر فرما که سروهای آزاد از لبنان برای من قطع نمایند و خانه از خارج پشته‌ها گذاشت تا تیرها در دیوار خانه متمکن نشود. خادمان من همراه خادمان تو خواهند بود، و مزد خادمانت را موافق ۷ و چون خانه بنا می‌شد از سنگهایی که در معدن مهیا شده هرآنچه بفرمایی به تو خواهم داد، زیرا تو می‌دانی که در میان بود، بنا شد به طوری که در وقت بنا نمودن خانه نه چکش و نه ما کسی نیست که مثل صیدونیان در قطع نمودن درختان ماهر تبر و نه هیچ آلات آهنی مسموع شد. ۸ و در غرفه‌های وسطی باشد.» ۷ پس چون حیرام سخنان سلیمان را شنید، به غایت در جانب راست خانه بود و به طبقه وسطی و از طبقه وسطی شادمان شده، گفت: «امروز خداوند متبارک باد که به داود پسری تا طبقه سومی از پله‌های پیچ‌پیچ بالا می‌فرستد. ۹ و خانه را حکیم بر این قوم عظیم عطا نموده است.» ۸ و حیرام نزد سلیمان بنا کرده، آن را به اتمام رسانید و خانه را با تیرها و تخته‌های فرستاده، گفت: «پیغامی که نزد من فرستادی اجابت نمودم و من چوب سرو آزاد پوشانید. ۱۰ و بر تمامی خانه طبقه‌ها را بنا نمود که خواهش تو را دربار چوب سرو آزاد و چوب صنوبر بجا خواهم آورد. بلندی هر یک از آنها پنج ذراع بود و با تیرهای سرو آزاد در خانه ۹ خادمان من آنها را از لبنان به دریا فرود خواهند آورد و من آنها متمکن شد. ۱۱ و کلام خداوند بر سلیمان نازل شده، گفت: رابستنه خواهم ساخت در دریا، تا مکانی که برای من معین کنی ۱۲ «این خانه‌ای که تو بنا می‌کنی اگر در فرایض من سلوک و آنها را در آنجا از هم باز خواهم کرد تا آنها را بری و اما تو نموده، احکام مرا به‌جا آوری و جمیع اوامر مرا نگاه داشته، در آنها درباره دادن آذوقه به خانه من اراده مرا به‌جا خواهی آورد.» ۱۰ پس رفتار نمایی، آنگاه سخنان خود را که با پدرت، داود، گفته‌ام با حیرام چوبهای سرو آزاد و چوبهای صنوبر را موافق تمامی اراده‌اش توستوار خواهم گردانید. ۱۳ و در میان بنی اسرائیل ساکن شده،

فرما تا قوم تو را داوری نمایم و در میان نیک و بد تمیز کنم، زیرا کیست که این قوم عظیم تو را داوری توانند نمود؟» ۱۰ و این امر به نظر خداوند پسند آمد که سلیمان این چیز را خواسته بود. ۱۱ پس خدا وی را گفت: «چونکه این چیز را خواستی و طول ایام

برای خویشتن نطلبیدی، و دولت برای خودسوال نمودی، و جان دشمنان را نطلبیدی، بلکه به جهت خود حکمت خواستی تا انصاف رابفهمی، ۱۲ اینک برحسب کلام تو کردم و اینک دل حکیم و فهیم به تو دادم به طوری که پیش از تو مثل تویی نبوده است و بعد از تو کسی مثل تو نخواهد برخاست. ۱۳ و نیز آنچه را نطلبیدی، یعنی هم دولت و هم جلال را به تو عطا فرودم به حدی که در تمامی روزهای کسی مثل تو در میان پادشاهان نخواهد بود. ۱۴ و اگر در راههای من سلوک نموده، فرائض و اوامر مرا نگاه داری به طوری که پدر تو داود سلوک نمود، آنگاه روزهایت را طولی خواهم گردانید.» ۱۵ پس سلیمان بیدار شد و اینک خواب بود و به اورشلیم آمده، پیش تابوت عهد خداوند ایستاد، و قربانی های سوختنی گذرانید و ذبایح سلامتی ذبح کرده، برای تمامی بندگانش ضیافت نمود. ۱۶ آنگاه دو زن زانیه نزد پادشاه آمده، درحضورش ایستادند. ۱۷ و یکی از آن زنان گفت: «ای آقایم، من و این زن در یک خانه ساکنیم و در آن خانه با او زاییدم. ۱۸ و روز سوم بعد از زاییدنم واقع شد که این زن نیز زایید و ما با یکدیگر بودیم و کسی دیگر با ما در خانه نبود و ما هر دو در خانه تنها بودیم. ۱۹ و در شب، پسر این زن مرد زیرا که بر او خوابیده بود. ۲۰ و او در نصف شب برخاسته، پسر مرا وقتی که کنیزت در خواب بود از پهلوی من گرفت و در بغل خود گذاشت و پسر مرده خود را در بغل من نهاد. ۲۱ و بامدادان چون برخاستم تا پسر خود را شیر دهم اینک مرده بود اما چون در وقت صبح بر او نگاه کردم، دیدم که پسری که من زاییده بودم، نیست.» ۲۲ زن دیگر گفت: «نی، بلکه پسر زنده از آن من است و پسر مرده از آن توست.» و آن دیگر گفت: «نی، بلکه پسر مرده از آن توست و پسر زنده از آن من است.» و به حضور پادشاه مکالمه می کردند. ۲۳ پس پادشاه گفت: «این می گوید که این پسر زنده از آن من است و پسر مرده از آن توست و آن می گوید نی، بلکه پسر مرده از آن توست و پسر زنده از آن من است.» ۲۴ و پادشاه گفت: «شمشیری نزد من بیاورید.» پس شمشیری به حضور پادشاه آوردند. ۲۵ و پادشاه گفت: «پسر زنده را به دو حصه تقسیم نمایند و نصفش را به این و نصفش را به آن بدهید.» ۲۶ و زنی که پسر زنده از آن او بود چونکه دلش بر پسرش می سوخت به پادشاه عرض کرده، گفت: «ای آقایم! پسر زنده را به او بدهید و او را هرگز مکشید.» اما آن دیگری گفت: «نه از آن من و نه از آن تو باشد؛ او را تقسیم نمایند.» ۲۷ آنگاه پادشاه امر

مادر خود را جواب داده، گفت: «چرا ایسک شونمیه را به جهت قدرون عبور نمایی، بدان که البته خواهی مرد و خونت بر سر ادنیا طلبیدی؟ سلطنت را نیز برای وی طلب کن چونکه او برادر خودت خواهد بود.» ۳۸ و شمععی به پادشاه گفت: «آنچه گفتمی بزرگ من است، هم به جهت او و هم به جهت ایاتار کاهن و هم نیکوست. به طوری که آقایم پادشاه فرموده است، بنده ات چنین به جهت یوآب بن صرویه.» ۲۳ و سلیمان پادشاه به خداوند قسم عمل خواهد نمود.» پس شمععی روزهای بسیار در اورشلیم ساکن خورده، گفت: «خدا به من مثل این بلکه زیاده از این عمل نماید بود. ۳۹ اما بعد از انقضای سه سال واقع شد که دوغلام شمععی اگر ادنیا این سخن را به ضرر جان خود نگفته باشد. ۲۴ و الان نزد اخیش بن معکه، پادشاه جت فرار کردند و شمععی را خیر قسم به حیات خداوند که مرا استوار نموده، و مرا برکرسی پدرم، داده، گفتند که «اینک غلامان در جت هستند.» ۴۰ و شمععی داود نشانیده، و خانه‌ای برایم به طوری که وعده نموده بود، برپا برخاسته، الاغ خود را بیاراست و به جستجوی غلامانش، نزد کرده است که ادنیا امروز خواهد مرد.» ۲۵ پس سلیمان پادشاه اخیش به جت روانه شد، و شمععی رفته، غلامان خود را از جت به دست بنایاهو این یهویاداع فرستاد و او وی را زد که مرد. ۲۶ و بازآورد. ۴۱ و به سلیمان خیر دادند که شمععی از اورشلیم به جت پادشاه به ایاتار کاهن گفت: «به مزعه خود به عناتوت برو زیرا که رفته و برگشته است. ۴۲ و پادشاه فرستاده، شمععی را خواند و تو مستوجب قتل هستی، لیکن امروز تو را نخواهم کشت، چونکه وی را گفت: «آیا تو را به خداوند قسم ندادم و تو را نگفتم در تابوت خداوند، بیهو را در حضور پدرم داود برمی داشتی، و در روزی که بیرون شوی و به هر جا بروی یقین بدان که خواهی تمامی مصیبت های پدرم مصیبت کشیدی.» ۲۷ پس سلیمان، مرد، و تو مرا گفتمی سخنی که شنیدم نیکوست. ۴۳ پس قسم ایاتار را از کهنات خداوند اخراج نمود تا کلام خداوند را که درباره خداوند و حکمی را که به تو امر فرمودم، چرانگاه نداشتی؟» ۴۴ خاندان عیلی در شیلوه گفته بود، کامل گرداند. ۲۸ و چون خبر به و پادشاه به شمععی گفت: «تمامی بدی را که دلت از آن آگاهی یوآب رسید، یوآب به خیمه خداوند فرار کرده، شاخهای مذبح را دارد که به پدر من داود کرده‌ای، می‌دانی و خداوند شرارت تو را گرفت زیرا که یوآب، ادنیا را متابعت کرده، هرچند ابشالوم رامتابعت به‌سرت برگردانیده است. ۴۵ و سلیمان پادشاه، مبارک خواهد بود نموده بود. ۲۹ و سلیمان پادشاه را خبر دادند که یوآب به خیمه و کرسی داود در حضور خداوند تا به ابد پایدار خواهد ماند.» ۴۶ خداوند فرار کرده، و اینک به پهلوی مذبح است. پس سلیمان، پس پادشاه بنایاهو این یهویاداع را امر فرمود و او بیرون رفته، او را زد بنایاهو این یهویاداع را فرستاده، گفت: «برو و او را بکش.» ۳۰ و سلطنت در دست سلیمان برقرار گردید.

بنایاهو به خیمه خداوند داخل شده، او را گفت: «پادشاه چنین می‌فرماید که بیرون بیا.» او گفت: «نی، بلکه اینجا می‌میرم.» و بنایاهو به پادشاه خبر رسانیده، گفت که «یوآب چنین گفته، و چنین به من جواب داده است.» ۳۱ پادشاه وی را فرمود: «موافق سخنش عمل نما و او را کشته، دفن کن تا خون بی‌گناهی را که یوآب ریخته بود از من و از خاندان پدرم دورنمایی. ۳۲ و خداوند خونت را بر سر خودش رد خواهد گردانید به سبب اینکه بر دو مرد که از او عدلتر و نیکوتر بودند هجوم آورده، ایشان را با شمشیر کشت و پدرم، داود اطلاع نداشت، یعنی اینبر بن تیر، سردار لشکر اسرائیل و عماسا ابن یتر، سردار لشکر یهودا. ۳۳ پس خون ایشان برسر یوآب و بر سر ذریش تا به ابد بر خواهد گشت و برای داود و ذریش و خاندانش و کرسی‌اش سلامتی از جانب خداوند تا ابدالایاد خواهد بود.» ۳۴ پس بنایاهو این یهویاداع رفته، او را زد و کشت و او را در خانه‌اش که در صحرا بود، دفن کردند. ۳۵ و پادشاه بنایاهو این یهویاداع را به جایش به سرداری لشکر نصب کرد و پادشاه، صادق کاهن را در جای ایاتار گماشت. ۳۶ پادشاه فرستاده، شمععی را خوانده، وی را گفت: «به جهت خود خانه‌ای در اورشلیم بنا کرده، در آنجا ساکن شو و از آنجا به هیچ طرف بیرون مرو. ۳۷ زیرا یقین در روزی که بیرون روی و از نهر

و او را به جیحون آوردند. ۳۹ و صادق کاهن، حقه روغن را من فرموده و گفته است، برقرار دارد که اگر پسران تو راه خویش را ازخیمه گرفته، سلیمان را مسح کرد و چون کرنا را نواختند تمامی حفظ نموده، به تمامی دل و به تمامی جان خود در حضور من به قوم گفتند: «سلیمان پادشاه زنده بماند.» ۴۰ و تمامی قوم در راستی سلوک نمایند، یقین که از تو کسی که بر کرسی اسرائیل عقب وی برآمدند و قوم نای نواختند و به فرح عظیم شادی نمودند، بنشینند، مفقود نخواهد شد. ۵ و دیگر تو آنچه را که یوآب بن به حدی که زمین از آواز ایشان منشق می‌شد. ۴۱ و ادنیا و تمامی صروه به من کرد می‌دانی، یعنی آنچه را با دو سردار لشکر اسرائیل دعوت شدگانی که با او بودند، چون از خوردن فراغت یافتند، این ابئیر بن نیر و عماسا ابن یتز کرد و ایشان را کشت و خون جنگ راشنیدند و چون یوآب آواز کرنا را شنید، گفت: «چیست این را در حین صلح ریخته، خون جنگ را بر کمر بندیدی که به کمر صدای اضطراب در شهر؟» ۴۲ و چون او هنوز سخن می‌گفت، خود داشت و بر نعلینی که به پایهایش بود، پاشید. ۶ پس موافق اینک یوناتان بن ابیاتار کاهن رسید و ادنیا گفت: «بیا زیرا که تو حکمت خود عمل نما و مباد که موی سفید او به سلامتی به قبر مردشجاع هستی و خیر نیکو می‌آوری.» ۴۳ یوناتان در جواب فرود. (Sheol h7585) ۷ و اما با پسران بزرگای جلعادی ادنیا گفت: «به درستی که آقای ما، داود پادشاه، سلیمان را پادشاه احسان نما و ایشان از جمله خوردگان بر سفره تو باشند، زیرا که ساخته است. ۴۴ و پادشاه، صادق کاهن و ناتان نبی و بنیاهو ایشان هنگامی که از برادر تو ابشالوم فرار می‌کردم، نزد من چنین ابن یهویداع و کریتیان و فلیتیان را با او فرستاده، او را بر قاطر آمدند. ۸ و اینک شمععی ابن جیرای بنیامینی از بحوریم نزد توست پادشاه سوار کرده‌اند. ۴۵ و صادق کاهن و ناتان نبی، او را در و او را در روزی که به محتان رسیدم به لعنت سخت لعن کرد، جیحون به پادشاهی مسح کرده‌اند و از آنجا شادی‌کنان برآمدند، لیکن چون به استقبال من به اردن آمد برای او به خداوند قسم چنانکه شهر به آشوب درآمد. و این است صدایی که شنیدید. خورده، گفتم که تو را با شمشیر نخواهم کشت. ۹ پس الان او را ۴۶ و سلیمان نیز بر کرسی سلطنت جلوس نموده است. ۴۷ و بی‌گناه مشمار زیرا که مرد حکیم هستی و آنچه را که با او باید کرد، ایض بندگان پادشاه به جهت تهنیت آقای ما، داود پادشاه آمده، می‌دانی. پس مویهای سفید او را به قبر باخون فرود آور.» (Sheol h7585) ۱۰ پس داود با پدران خود خوابید و در شهرداود دفن کرسی تو اعظم گرداند. و پادشاه بر بستر خود سجده نمود. ۴۸ و شد. ۱۱ و ایامی که داود بر اسرائیل سلطنت می‌نمود، چهل سال پادشاه نیز چنین گفت: متبارک باد یهوه، خدای اسرائیل، که امروز بود. هفت سال در حیرون سلطنت کرد و در اورشلم سی و سه کسی را که بر کرسی من بنشینند، به من داده است و چشمان سال سلطنت نمود. ۱۲ و سلیمان بر کرسی پدر خود داود نشست من، این را می‌بیند.» ۴۹ آنگاه تمامی مهمانان ادنیا ترسان شده، و سلطنت او بسیار استوار گردید. ۱۳ و ادنیا پسر حجیت نزد برخاستند و هرکس به راه خود رفت. ۵۰ و ادنیا از سلیمان ترسان بششع، مادر سلیمان آمد و او گفت: «آیا به سلامتی آمدی؟» او شده، برخاست و روانه شده، شاخهای مذبح را گرفت. ۵۱ و جواب داد: «به سلامتی.» ۱۴ پس گفت: «با تو حرفی دارم.» سلیمان را خبر داده، گفتند که «اینک ادنیا از سلیمان پادشاه می‌ترسد و شاخهای مذبح را گرفته، می‌گوید که سلیمان پادشاه امروز برای من قسم بخورد که بنده خود را به شمشیر نخواهد کشت.» سلطنت نمایم، اما سلطنت منتقل شده، از آن برادرم گردید زیرا که ۵۲ و سلیمان گفت: «اگر مرد صالح باشد، یکی از مویهایش بر از جانب خداوند از آن او بود. ۱۶ و الان خواهشی از تو دارم؛ زمین نخواهد افتاد اما اگر بدی در او یافت شود، خواهد مرد.» ۵۳ مسالت مرا رد مکن.» او وی را گفت: «بگو.» ۱۷ گفت: «تمنای سلیمان پادشاه فرستاد تا او را از نزد مذبح آوردند و او آمده، این که به سلیمان پادشاه بگویی زیرا خواهش تو را رد نخواهد سلیمان پادشاه را تعظیم نمود و سلیمان گفت: «به خانه خود کردتا ابیشک شونمیه را به من به زنی بدهد.» ۱۸ بششع گفت: «خوب، من نزد پادشاه برای تو خواهم گفت.» ۱۹ پس بششع نزد سلیمان پادشاه داخل شد تا با او درباره ادنیا سخن گوید. و پادشاه به استقبالش برخاسته، او را تعظیم نمود و بر کرسی خود نشست و فرمود تا به جهت مادر پادشاه کرسی بیورند و او به دست راستش بنشست. ۲۰ و اوعرض کرد: «یک مطلب جزئی دارم که از تو سوال نمایم. مسالت مرا رد منما.» پادشاه گفت: «ای مادرم بگو زیرا که مسالت تو را رد نخواهم کرد.» ۲۱ و او گفت: «ابیشک شونمیه به برادر ادنیا به زنی داده شود.» ۲۲ سلیمان پادشاه،

۲ و چون ایام وفات داود نزدیک شد، پسر خود سلیمان را وصیت فرموده، گفت: ۲ «من به راه تمامی اهل زمین می‌روم. پس تو قوی و دلیر باش. ۳ و صایای یهوه، خدای خود را نگاه داشته، به طریق های وی سلوک نما، و فریاض و اوامر و احکام و شهادت وی را به نوعی که در تورات موسی مکتوب است، محافظت نما تا در هر کاری که کنی و به هر جایی که توجه نمایی، برخوردار باشی. ۴ و تا آنکه خداوند، کلامی را که درباره

اول پادشاهان

و اما ای آقام پادشاه، چشمان تمامی اسرائیل به سوی توست تا ایشان را خبر دهی که بعد از آقام، پادشاه، کیست که بر کرسی وی خواهد نشست. ۲۱ والا واقع خواهد شد هنگامی که آقام پادشاه با پدران خویش بخوابد که من و پسر من سلیمان مقصر خواهیم بود.» ۲۲ و اینک چون او هنوز با پادشاه سخن می‌گفت، ناتان نبی نیز داخل شد. ۲۳ و پادشاه را خبر داده، گفتند که «اینک ناتان نبی است.» و او به حضور پادشاه درآمد، رو به زمین خم شده، پادشاه را تعظیم نمود. ۲۴ و ناتان گفت: «ای آقام پادشاه، اما پادشاه او را خدمت می‌کرد، اما پادشاه او را خدمت می‌نمود.» و آن دختر بسیار نیکو منظر بود و پادشاه را پرستاری نموده، او را پرستاری نمود. و پادشاه را برافراشته، و پادشاه را پرستاری نمود.» و برای خود اربابها و سواران و پنجاه نفر را که پیش روی وی بودند، مهیا ساخت. ۶ و پدرش او را در تمامی ایام عمرش نرنجانیده، و نگفته بود چرا چنین و چنان می‌کنی، و او نیز بسیار خوش اندام بود و مادرش او را بعد از ایشالوم زاییده بود. ۷ و با یوآب بن صرویه و ابیاتار کاهن مشورت کرد و ایشان ادنیا را اعانت نمودند. ۸ و اما صادق کاهن و بنایاهو ابن یهویداع و ناتان نبی و شجاعانی که از آن داود بودند، با ادنیا نرفتند. ۹ و ادنیا گوسفندان و گاو و پرواریها نزد سنگ زوحلت که به‌جانب عین روجل است، ذبح نمود، و تمامی برادرانش، پسران پادشاه را با جمیع مردان یهودا که خادمان پادشاه بودند، دعوت نمود. ۱۰ اما ناتان نبی و بنایاهو و شجاعان و برادر خود، سلیمان را دعوت نکرد. ۱۱ و ناتان به بتشبع، مادر سلیمان، عرض کرده، گفت: «آیا نشنیدی که ادنیا، پسر حجیت، سلطنت می‌کند و آقای ما داود نمی‌داند. ۱۲ پس حال بیا تو را مشورت دهم تا جان خود و جان پسر، سلیمان را برهانی. ۱۳ برو نزد داود پادشاه داخل شده، وی را بگو که ای آقام پادشاه، آیا تو برای کنیز خود قسم خورده، نگفتی که پسر تو سلیمان، بعد از من پادشاه خواهد شد؟ و او بر کرسی من خواهد نشست؟ پس چرا ادنیا پادشاه شده است؟ ۱۴ اینک وقتی که تو هنوز در آنجا با پادشاه سخن گویی، من نیز بعد از تو خواهم آمد و کلام تو را ثابت خواهم کرد.» ۱۵ پس بتشبع نزد پادشاه به اطاق درآمد و پادشاه بسیار پیر بود و ایشک شونمیه، پادشاه را خدمت می‌نمود. ۱۶ و بتشبع خم شده، پادشاه را تعظیم نمود و پادشاه گفت: «تو را چه شده است؟» ۱۷ و وی را گفت: «ای آقام تو برای کنیز خود به یهوه خدای خویش قسم خوردی که پسر تو، سلیمان بعد از من پادشاه خواهد شد و او بر کرسی من خواهد نشست. ۱۸ و حال اینک ادنیا پادشاه شده است و آقام پادشاه اطلاع ندارد. ۱۹ و گاو و پرواریها و گوسفندان بسیار ذبح کرده، همه پسران پادشاه و ابیاتار کاهن و یوآب، سردار لشکر را دعوت کرده، اما بنده ات سلیمان را دعوت نموده است. ۲۰

سال قحط در زمین برتو عارض شود، یا سه ماه از حضور دشمنان خود فرار نمایی و ایشان تو را تعاقب کنند، یا وبا سه روز در زمین تو واقع شود. پس الان تشخیص نموده، ببین که نزد فرستنده خود چه جواب بدم.» ۱۴ داود به جاد گفت: «در شدت تنگی هستم. تمنا اینکه به دست خداوند یفتم زیرا که رحمت‌های او عظیم است و به دست انسان نیفتم.» ۱۵ پس خداوند ویا بر اسرائیل از آن صبح تا وقت معین فرستاد و هفتاد هزار نفر از قوم، از دان تا بثرشبع مردند. ۱۶ و چون فرشته، دست خود را بر اورشلیم دراز کرد تا آن را هلاک سازد، خداوند از آن بلا پشیمان شد و به فرشته‌ای که قوم را هلاک می‌ساخت گفت: «کافی است! حال دست خود را باز دار.» و فرشته خداوند نزد خرمنگاه ارونه بیوسی بود. ۱۷ و چون داود، فرشته‌ای را که قوم را هلاک می‌ساخت دید، به خداوند عرض کرده، گفت: «اینک من گناه کرده‌ام و من عصیان ورزیده‌ام اما این گوسفندان چه کرده‌اند؟ تمنا اینکه دست تو بر من و بر خاندان پدرم باشد.» ۱۸ و در آن روز جاد نزد داود آمده، گفت: «برو و مذبحی در خرمنگاه ارونه بیوسی برای خداوند برپا کن.» ۱۹ پس داود موافق کلام جاد چنانکه خداوند امر فرموده بود، رفت. ۲۰ و چون ارونه نظر انداخته، پادشاه و بندگانش را دید که نزد وی می‌آیند، ارونه بیرون آمده، به حضور پادشاه به روی خود به زمین افتاده، تعظیم نمود. ۲۱ و ارونه گفت: «آقایم، پادشاه، چرا نزد بنده خود آمده است؟» داود گفت: «تا خرمنگاه را از تو بخرم و مذبحی برای خداوند بنا نمایم و تا ویا از قوم رفع شود.» ۲۲ و ارونه به داود عرض کرد: «آقایم پادشاه آنچه را که در نظرش پسند آید گرفته، قربانی کند و اینک گاوان به جهت قربانی سوختنی و چومها و اسباب گاوان به جهت هیزم. این همه را ای پادشاه، ارونه به پادشاه می‌دهد. و ارونه به پادشاه گفت: «بپوه، خدایت، تو را قبول فرماید.» ۲۳ اما پادشاه به ارونه گفت: «نی، بلکه البته به قیمت از تو خواهم گرفت، و برای بپوه، خدای خود، قربانی های سوختنی بی قیمت نخواهم گذرانید.» پس داود خرمنگاه و گاوان را به پنجاه مثقال نقره خرید. ۲۴ و داود در آنجا مذبحی برای خداوند بنا نموده، قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانید. پس خداوند به جهت زمین اجابت فرمود و ویا از اسرائیل رفع شد. گذرانید. پس خداوند به جهت زمین اجابت فرمود و ویا از اسرائیل رفع شد.

نجات و تمامی مسرت من این است، هرچند آن را نمو نمی شد لیکن به آن سه نفر اول نرسید و داود او را بر اهل مشورت دهد. ۶ لیکن جمیع مردان بلیعال مثل خارهایند که دورانداخته خود گماشت. ۲۴ و عسائیل برادر یوآب یکی از آن سی نفر بود و می شوند. چنانکه آنها را به دست نتوان گرفت. ۷ و کسی که ایشان الحانان بن دودوی بیت لحمی، ۲۵ و شمه حرودی و الیقای را لمس نماید، می پایدبا آهن و نی نیزه مسلح شود. و ایشان در حرودی، ۲۶ و حالص فطلی و عیرا ابن عقیش تقوعی، ۲۷ و مسکن خود با آتش سوخته خواهند شد.» ۸ و نامهای شجاعانی که داود داشت این است: یوشبب بشتب تحکمونی که سردار شالیشیم بود که همان عدینو عصنی باشد که بر هشتصد نفر تاخت آورد و ایشان را در یک وقت کشت. ۹ و بعد از او العازار بن دودو ابن اخوخی، یکی از آن سه مرد شجاع که با داود بودند، هنگامی که فلسطینیان را که در آنجا برای جنگ جمع شده، و مردان اسرائیل رفته بودند، به مقاتله طلبیدند. ۱۰ و اما او برخاسته، با فلسطینیان جنگ کرد تا دستش خسته شد و دستش به شمشیر چسبید و خداوند در آن روز، ظفر عظیمی داد، و قوم در عقب اوقفط برای غارت کردن برگشتند. ۱۱ و بعد از او شمه بن آجی و اورای حتی، که جمیع اینها سی و هفت نفر بودند.

هراری بود و فلسطینیان، لشکری فراهم آوردند، در جایی که قطعه زمینی پر از عدس بود، و قوم از حضور فلسطینیان فرار می کردند. ۱۲ آنگاه او در میان آن قطعه زمین ایستاد و آن را نگاه داشته، فلسطینیان را شکست داد و خداوند ظفر عظیمی داد. ۱۳ و سه نفر از آن سی سردار فرود شده، نزد داود در وقت حصاد به مغاره عدلام آمدند، و لشکر فلسطینیان در وادی رفائیم اردو زده بودند. ۱۴ و داود در آن وقت در ملاذ خویش بود و قراول فلسطینیان در بیت لحم. ۱۵ و داود خواهش نموده، گفت: «کاش کسی مرا از چاهی که نزد دروازه بیت لحم است آب بنوشاند.» ۱۶ پس آن سه مرد شجاع، لشکر فلسطینیان را از میان شکافته، آب را از چاهی که نزد دروازه بیت لحم است کشیده، برداشتند و آن را نزد داود آوردند، اما نخواست که آن را بنوشد و آن را به جهت خداوند ریخت. ۱۷ و گفت: «ای خداوند حاشا ازمن که این کار را بکنم، مگر این خون آن کسان نیست که به خطر جان خود رفتند؟» از این جهت نخواست که بنوشد. کاری که این سه مرد کردند، این است. ۱۸ و ایبشای، برادر یوآب بن صرویه، سردار سه نفر بود و نیزه خود را بر سیصد نفر حرکت داده، ایشان را کشت و در میان آن سه نفر اسم یافت. ۱۹ آیا از آن سه نفر مکرم تر نبود؟ پس سردار ایشان شد لیکن به سه نفر اول نرسید. ۲۰ و بنایاهو ابن یهویداع، پسر مردی شجاع قبضیلی، که کارهای عظیم کرده بود، دو پسراریئیل موآبی را کشت و در روز برف به حفره ای فرود شده، شیری را بکشت. ۲۱ و مرد خوش اندام مصری ای را کشت و آن مصری در دست خود نیزه ای داشت اما نزد وی با چوب دستی رفت و نیزه را از دست مصری ربود و وی را با نیزه خودش کشت. ۲۲ و بنایاهو ابن یهویداع این کارها را کرد و در میان آن سه مرد شجاع اسم یافت. ۲۳ و از آن سی نفر مکرمتر

سپهر من و شاخ نجاتم، برج بلند و ملیحی من، ای نجات‌دهنده است؛ و کلام خداوند مصفا؛ و او برای جمیع متوکلاش سپهری من، مرا از ظلم خواهی رهانید. ۴ خداوند را که سزاوار کل حمد است، خواهم خواند. پس از دشمنان خود خلاصی خواهم یافت. خدای ما؟ ۳۳ خدا قلعه استوار من است. و طریق مرا کامل می‌سازد. ۳۴ و پایهایم را مثل پای غزال می‌گرداند، و مرا برمکانهای ترسانیده بود. ۶ رهنمای گور مرا احاطه نمودند. دامهای موت مرا دریافتند. (Sheol h7585) ۷ در تنگی خود خداوند را خواندم. و بازوی خود کمان برنجین را می‌کشم. ۳۶ و سپهر نجات خود را به نزد خدای خویش دعا نمودم. و او آواز مرا از هیكل خود شنید. و من خواهی داد، و لطف تو مرا بزرگ خواهد ساخت. ۳۷ قدمهای استغاثه من به گوش وی رسید. ۸ آنگاه زمین متزلزل و مرتعش گردید. و اساسهای آسمان بلرزیدند. و از حدت خشم او متحرک گردیدند. ۹ از بینی وی دود متصاعد شد. و از دهان او آتش سوزان درآمد و اخگرها از آن افروخته گردید. ۱۰ و او آسمانها را خم کرده، نزول فرمود. و تاریکی غلیظ زیر پایهایم بود. ۱۱ بر کروبین سوار شده، پرواز نمود. و بر بلهائی باد نمایان گردید. ۱۲ زیر من خیم خواهی ساخت. ۴۱ و دشمنانم را پیش من منهزم ظلمت را به اطراف خود سایبان ساخت. و اجتماع آنها و ابرهای متراکم افلاک را. ۱۳ از درخشندگی‌ای که پیش روی وی بود، اخگرهای آتش افروخته گردید. ۱۴ خداوند از آسمان رعد نمود. و حضرت اعلی آواز خویش را مسموع گردانید. ۱۵ تیرها فرستاده، ایشان را پراکنده ساخت. و برق را جهانبده، ایشان را سراسیمه گردانید. ۱۶ پس عمق های دریا ظاهر شد. و اساسهای ربع مسکون منکشف گردید. از توییخ خداوند و از نغفخ باد بینی وی. ۱۷ از اعلی عیلبین فرستاده، مرا گرفت. و از آبهای بسیار مرا بیرون کشید. ۱۸ مرا از دشمنان زورآرم رهایی داد. و از مبغضانم، چونکه از من قویتر بودند. ۱۹ در روز شقاوت من، ایشان مرا دریافته بودند. لیکن خداوند تکیه گاه من بود. ۲۰ مرا به مکان وسیع بیرون آورد. و مرا خلاصی داد چونکه به من رغبت می‌داشت. ۲۱ پس خداوند مرا به حسب عدالتم جزا خواهد داد. و به حسب پاکیزگی دستم مرا مکافات خواهد رسانید. ۲۲ زیرا که طریق های خداوند را حفظ نمودم. و از خدای خویش عصیان نورزیدم. ۲۳ چونکه جمیع احکام او در مد نظر من است. و از فریاض او انحراف نورزیدم. ۲۴ و به حضور او کامل شدم. و از عصیان و ورزیدن، خویشتر را بازداشتم. ۲۵ بنابراین خداوند مرا به حسب عدالتم جزا داد. و بر حسب صدقاتی که در نظر وی داشتم. ۲۶ با شخص رحیم، خویشتر را رحیم خواهی نمود. و با مرد کامل با کاملیت رفتار خواهی کرد. ۲۷ با شخص طاهر به طهارت عمل خواهی نمود. و با کج خلقان مخالفت خواهی کرد. ۲۸ و قوم مستمند را نجات خواهی داد. اما چشمان تو بر متکبران است تا ایشان را پست گردانی. ۲۹ زیرا که توای خداوند، نور من هستی. و خداوند، تاریکی مرا به روشنایی مبدل خواهد ساخت. ۳۰ زیرا که به استعانت تو بر لشکری تاخت آوردم. و به مدد خدای خود بر حصارها جست و خیز نمودم. ۳۱ و اما خدا، طریق وی کامل

۲۳ و این است سخنان آخر داود: «وحی داود بن یسا. و وحی مردی که بر مقام بلند ممتاز گردید، مسیح خدای یعقوب، و مغنی شیرین اسرائیل. ۲ روح خداوند به وسیله من متکلم شد و کلام او بر زبانم جاری گردید. ۳ خدای اسرائیل متکلم شد و صخره اسرائیل مرا گفت: آنکه بر مردمان حکمرانی کند، عادل باشدو با خدا ترسی سلطنت نماید. ۴ و او خواهد بود مثل روشنایی صبح، وقتی که آفتاب طلوع نماید، یعنی صبح بی‌ابر، هنگامی که علف سبز از زمین می‌روید، به سبب درخشندگی بعد از باران. ۵ یقین خانه من با خدا چنین نیست. لیکن عهد جاودانی با من بسته است، که در همه چیز آراسته و مستحکم است. و تمامی

شهر صدادردار که بشنود: «به یوآب بگویند: اینجا نزدیک بیا تا با تو سخن گویم.» ۱۷ و چون نزدیک وی شد، زن گفت که «آیا میکال، دختر شاول را که برای عدریل بن برزلی محولاتی زاییده تو یوآب هستی؟» او گفت: «من هستم.» وی را گفت: «سخنان بود، گرفت، ۹ و ایشان را به دست جبعونیان تسلیم نموده، آنها را کنیز خود را بشنو.» او گفت: «می شنوم.» ۱۸ پس زن متکلم من در اسرائیل سالم و امین هستم و تو می خواهی شهری و مادری را در اسرائیل خراب کنی، چرا نصیب خداوند را بالکل هلاک می کنی؟» ۲۰ پس یوآب در جواب گفت: «حاشا از من حاشا شدند. ۱۰ و رصفه، دختر ایه، پلاسی گرفته، آن را برای خود از ابتدای درو تا باران از آسمان برایشان بارانیده شد، بر صخره‌ای گسترانید، و نگذاشت که پرندگان هوا در روز، یا بهایم صحرادر شب بر ایشان بیایند. ۱۱ و داود را از آنچه رصفه، دختر ایه، متعه شاول کرده بود، خبردادند. ۱۲ پس داود رفته، استخوانهای شخصی مسمی به شیع بن بکری از کوهستان افرایم دست خود را برداود پادشاه بلند کرده است. او را تنها بسپارید واز نزد شهر خواهم رفت.» زن در جواب یوآب گفت: «اینک سر او را از روی حصار نزد تو خواهند انداخت.» ۲۲ پس آن زن به حکمت خود نزد تمامی قوم رفت و ایشان سر شیع بن بکری را از تن جدا کرده، نزد یوآب انداختند و او کرنا رانواخته، ایشان از نزد شهر، هر کس به خیمه خود متفرق شدند. و یوآب به اورشلم نزد پادشاه برگشت. ۲۳ و یوآب، سردار تمامی لشکر اسرائیل بود، و بنایاهو ابن یهویدادع سردار کریتیان و فلیتیان بود. ۲۴ و ادورام سردار باجگیران و یهوشافاط بن اخیلود وقایع نگار، ۲۵ و شیوا کاتب و صادوق وایاتار، کاهن بودند، ۲۶ و عیرای یائیزی نیز کاهن داود بود.

۲۱ و در ایام داود، سه سال علی الاتصال قحطی شد، و داود به حضور خداوندسوال کرد و خداوند گفت: «به سبب شاول و خاندان خون ریز او شده است زیرا که جبعونیان را کشت.» ۲ و پادشاه جبعونیان را خوانده، به ایشان گفت (اما جبعونیان از بنی اسرائیل نبودند بلکه از بقیه اموریان، و بنی اسرائیل برای ایشان قسم خورده بودند؛ لیکن شاول از غیرتی که برای اسرائیل و یهودا داشت، قصد قتل ایشان می نمود). ۳ و داود به جبعونیان گفت: «برای شما چه بکنم و با چه چیز کفاره نمایم تا نصیب خداوند را برکت دهید.» ۴ جبعونیان وی را گفتند: «از شاول و خاندانش، نقره و طلا نمی خواهیم و نه آنکه کسی در اسرائیل برای ما کشته شود.» او گفت: «هرچه شما بگویند، برای شما خواهم کرد.» ۵ ایشان به پادشاه گفتند: «آن شخص که ما را تباه می ساخت و برای ما تدبیر می کرد که ما راهلاک سازد تا در هیچ کدام از حدود اسرائیل باقی نمانیم، ۶ هفت نفر از پسران او به ما تسلیم شوند تا ایشان را در حضور خداوند در جعبه شاول که برگزیده خداوند بود به دار کشیم.» پادشاه گفت: «ایشان را به شما تسلیم خواهم کرد.» ۷ اما پادشاه، مفیوشوت بن یوناتان بن شاول رادریغ داشت، به سبب قسم خداوند که در میان ایشان، یعنی در میان داود و انشا نمود. ۲ و گفت: «خداوند صخره من و قلعه من و رهاننده یوناتان بن شاول بود. ۸ و پادشاه ارمونی و مفیوشوت، دو پسر من است. ۳ خدای صخره من که بر او توکل خواهم نمود،

با من نیامدی؟» ۲۶ او عرض کرد: «ای آقایم پادشاه، خادم من مرا فریب داد زیربنده ات گفت که الاغ خود را خواهم آراست تا برآن سوار شده، نزد پادشاه بروم، چونکه بنده تولنگ است. ۲۷ و او بنده تو را نزد آقایم، پادشاه، متهم کرده است، لیکن آقایم، پادشاه، مثل فرشته خداست، پس هرچه در نظرت پسند آید، به عمل آور. ۲۸ زیرا تمامی خاندان پدرم به حضورت آقایم، پادشاه، مثل مردمان مرده بودند، و بنده خود را در میان خورندگان سفره ات ممتاز گردانیدی، پس من دیگر چه حق دارم که باز نزد پادشاه فریاد نمایم.» ۲۹ پادشاه وی را گفت: «چرا دیگر از کارهای خود سخن می‌گویی؟ گفتیم که تو و صیبا، زمین را تقسیم نماید.» ۳۰ مفسوبوش به پادشاه عرض کرد: «نی، بلکه او همه را بگیرد چونکه آقایم، پادشاه، به خانه خود به سلامتی برگشته است.» ۳۱ و بزرگانی جلعادی از روجلیم فرود آمد و با پادشاه از اردن عبور کرد تا او را به آن طرف اردن مشایعت نماید. ۳۲ و بزرگای مرد بسیار پیر هشتادساله بود، و هنگامی که پادشاه در محنایم توقف می‌نمود او را پرورش می‌داد زیرا مردی بسیار بزرگ بود. ۳۳ و پادشاه به بزرگای گفت: «تو همراه من بیا و تو را در اورشلیم پرورش خواهم داد.» ۳۴ بزرگای به پادشاه عرض کرد: «ایام سالهای زندگی من چند است که با پادشاه به اورشلیم بیایم؟ ۳۵ من امروز هشتاد ساله هستم و آیامی توانم در میان نیک و بد تمیز بدهم و آیا بنده تو طعم آنچه را که می‌خورم و می‌نوشم، توانم دریافتم؟ یا دیگر آواز مغنیان و مغنیات را توانم شنیدم؟ پس چرا بنده ات دیگر برای آقایم پادشاه بار باشم؟ ۳۶ لهنذا بنده تو همراه پادشاه اندکی از اردن عبور خواهد نمود و چرا پادشاه مرا چنین مکافات بدهد. ۳۷ بگذار که بنده ات برگردد تا در شهر خود نزد قبر پدر و مادر خویش بمیرم، و اینک بنده تو، کمهام، همراه آقایم پادشاه بروم و آنچه در نظرت پسند آید با او به عمل آور.» ۳۸ پادشاه گفت: «کمهام همراه من خواهد آمد و آنچه در نظر تو پسند آید، با وی به عمل خواهم آورد و هرچه از من خواهش کنی برای تو به انجام خواهم رسانید.» ۳۹ پس تمامی قوم از اردن عبور کردند و چون پادشاه عبور کرد، پادشاه بزرگانی را بوسید و وی را برکت داد و او به مکان خود برگشت. ۴۰ و پادشاه به جلعال رفت و کمهام همراهش آمد و تمامی قوم یهودا و نصف قوم اسرائیل نیز پادشاه را عبور دادند. ۴۱ و اینک جمیع مردان اسرائیل نزد پادشاه آمدند و به پادشاه گفتند: «چرا برادران ما، یعنی مردان یهودا، تو را زدند و پادشاه و خاندانش را و جمیع کسان داود را همراهش از اردن عبور دادند؟» ۴۲ و جمیع مردان یهودا به مردان اسرائیل جواب دادند: «از این سبب که پادشاه از خویشان ماست، پس چرا از این امر حسد می‌بری؟ آیا چیزی از پادشاه خوردیم یا انعامی به ما داده است؟» ۴۳ و مردان اسرائیل در جواب مردان یهودا گفتند: «ما را در پادشاه ده حصه

خبر داد و پادشاه گفت: «اگر تنهاست بشارت می‌آورد.» و او بنشست و تمامی قوم را خبر داد، گفتند که «اینک پادشاه نزد می‌آمد و نزدیک می‌شد. ۲۶ و دیده بان، شخص دیگر را دید که دروازه نشسته است.» و تمامی قوم به حضور پادشاه آمدند. ۹ و می‌دود و دیده بان به دربان آواز داد، گفت: «شخصی به تنهایی جمیع قوم در تمامی اسباب اسرائیل منازعه کرده، می‌گفتند که می‌دود.» و پادشاه گفت: «او نیز بشارت می‌آورد.» ۲۷ و دیده «پادشاه ما را از دست دشمنان ما رهانیده است، و اوست که ما را بان گفت: «دویدن اولی رامی بینم که مثل دویدن اخیمص بن ازدست فلسطینیان رهایی داده، و حال بهسبب ایشالوم از زمین فرار صادق است.» پادشاه گفت: «او مرد خوبی است و خیرخوب کرده است. ۱۰ و ایشالوم که او را برای خود مسح نموده بودیم، می‌آورد.» ۲۸ و اخیمص ندا کرده، به پادشاه گفت: «سلامتی در جنگ مرده است. پس الان شما چرا در بازآوردن پادشاه تاخیر است.» و پیش پادشاه رو به زمین افتاده، گفت: «بپوه خدای تو «بپوه خدای تو «بپوه خدای تو می‌نمایید؟» ۱۱ و داود پادشاه نزد صادق و ایاتار کهنه فرستاده، متبارک باد که مردمانی که دست خود را بر آقایم پادشاه بلند کرده گفت: «به مشایخ یهودا بگویید: شما چرا در بازآوردن پادشاه به بودند، تسلیم کرده است.» ۲۹ پادشاه گفت: «آیا ایشالوم جوان به سلامت است؟ و اخیمص در جواب گفت: «چون یوآب، نزد پادشاه به خانه‌اش رسیده است. ۱۲ شما برادران من هستید بنده پادشاه و بنده تو فرستاد، هنگامه عظیمی دیدم که ندانستم و شما استخوانها و گوشت منید. پس چرا در بازآوردن پادشاه، که چه بود.» ۳۰ و پادشاه گفت: «بگرد و اینجا بایست.» و او به آخر همه می‌باشید؟ ۱۳ و به عماسا بگویید: آیا تو استخوان و آن طرف شده، بایستاد. ۳۱ و اینک کوشی رسید و کوشی گفت: «گوشت من نیستی؟ خدا به من مثل این بلکه زیاده از این به «برای آقایم، پادشاه، بشارت است، زیرا خداوند امروز انتقام تو را عمل آورد اگر تو در حضور من در همه اوقات به جای یوآب، از هرکه با تو مقاومت می‌نمود، کشیده است.» ۳۲ و پادشاه سردار لشکر، ناشی.» ۱۴ پس دل جمیع مردان یهودا را مثل یک به کوشی گفت: «آیا ایشالوم جوان به سلامت است؟» کوشی شخص مایل گردانید که ایشان نزد پادشاه پیغام فرستادند که توو گفت: «دشمنان آقایم، پادشاه، و هرکه برای ضرر تو برخیزد، تمامی بندگان برگردید. ۱۵ پس پادشاه برگشته، به اردن رسید و مثل آن جوان باشد.» ۳۳ پس پادشاه، بسیار مضطرب شده، یهودا به استقبال پادشاه به جلجال آمدند تا پادشاه را از اردن عبور به بالاخانه دروازه برآمد و می‌گریست و چون می‌رفت، چنین دهند. ۱۶ و شمعی بن جیرای بنیامینی که از بحوریم بود، تعجیل می‌گفت: «ای پسر ایشالوم! ای پسر! پسر ایشالوم! کاش که هزار نفر از بنیامینان وصیبا، خادم خاندان شاول، با یانزده پسرش به جای تومی مردم، ای ایشالوم پسر ای پسر من!»

۱۹ و به یوآب خبر دادند که اینک پادشاه گریه می‌کند و برای ایشالوم ماتم گرفته است. ۲ و در آن روز برای تمامی قوم ظفر به ماتم مبدل گشت، زیرا قوم در آن روز شنیدند که پادشاه برای پسرش غمگین است. ۳ و قوم در آن روز دزدانه به شهر داخل شدند، مثل کسانی که از جنگ فرار کرده، از روی خجالت دزدانه می‌آیند. ۴ و پادشاه روی خود را پوشانید و پادشاه به آواز بلند صدا زد که ای پسر ایشالوم! ای ایشالوم! پسر! ای پسر من! ۵ پس یوآب نزد پادشاه به خانه درآمده، گفت: «امروز روی تمامی بندگان خود را شرم‌نده ساختی که جان تو و جان پسرانت و دخترانت و جان زنان و جان متعه هایت را امروز نجات دادند. ۶ چونکه دشمنان خود را دوست داشتی و محبان خویش را بغض نمودی، زیرا که امروز ظاهر ساختی که سرداران و خادمان نزد توهیچند و امروز فهمیدم که اگر ایشالوم زنده می‌ماند و جمیع ما امروز می‌مردیم آنگاه در نظرتو پسند می‌آمد. ۷ و الان برخاسته، بیرون بیا و به بندگان خود سخنان دل آویز بگو، زیرا به خداوند قسم می‌خورم که اگر بیرون نیایی، امشب برای تو کسی نخواهد ماند، و این بلا برای تو بدتر خواهد بود از همه بلاهایی که از طفولیت تا این وقت به تو رسیده است.» ۸ پس پادشاه برخاست و نزد دروازه

ویوناتان کجایند؟» زن به ایشان گفت: «از نهر آب عبور کردند.» هلاک گشتند، بیشتر بودند از آنانی که به شمشیر کشته شدند. پس چون جستجو کرده، نیافتند، به اورشلیم برگشتند. ۲۱ و بعد ۹ و ابشالوم به بندگان داود برخورد و ابشالوم بر قاطر سوار بود و از رفتن آنها، ایشان از چاه برآمدند و رفته، داود پادشاه را خبر دادند قاطر زیر شاخه های پیچیده شده بلوط بزرگی درآمد، و سر او در و به داود گفتند: «برخیزید و به زودی از آب عبور کنید، زیرا که میان بلوطگرفتنار شد، به طوری که در میان آسمان و زمین آویزان اخیوتوفل درباره شما چنین مشورت داده است.» ۲۲ پس داود و گشت و قاطری که زیرش بود، بگذشت. ۱۰ و شخصی آن را تمامی قومی که همراهش بودند، برخاستند و از اردن عبور کردند و دیده، به یوآب خبر رسانید و گفت: «اینک ابشالوم را دیدم که در تا طلوع فجر یکی باقی نماند که از اردن عبور نکرده باشد. ۲۳ اما میان درخت بلوط آویزان است.» ۱۱ و یوآب به آن شخصی که او چون اخیوتوفل دید که مشورت او بجای آورده نشد، الاغ خود را را خبر داد، گفت: «هان تو دیده‌ای، پس چرا او را در آنجا به بیاراست و برخاسته، به شهر خود به خانه‌اش رفت و برای خانه زمین نزدی؟ و من ده مثقال نقره و کمربندی به تو می‌دادم.» ۱۲ خودتارک دیده، خویشتر را خفه کرد و مرد و او را در قبر پدرش آن شخص به یوآب گفت: «اگر هزار مثقال نقره به‌دست من دفن کردند. ۲۴ اما داود به محتایم آمد و ابشالوم از اردن گذشت می‌رسیدست خود را بر پسر پادشاه دراز نمی‌کردم، زیرا که پادشاه و تمامی مردان اسرائیل همراهش بودند. ۲۵ و ابشالوم، عماسا را تو را و ایشای و اتای را به سمع ما مرفرموده، گفت: «زنهار هر به‌جای یوآب به‌سرداری لشکر نصب کرد، و عماسا پسر شخصی یکی از شما درباره ابشالوم جوان باحذر باشید. ۱۳ والا بر جان مسمی به بتیاری اسرائیلی بود که نزد ایبجلیل، دخترناحاش، خواهر خودظلم می‌کردم چونکه هیچ امری از پادشاه مخفی نمی‌ماند، صرویه، مادر یوآب درآمد. بود. ۲۶ پس اسرائیل و ابشالوم در زمین و خودت به ضد من بر می‌خاستی.» ۱۴ آنگاه یوآب گفت: جلعاد اردوزدند. ۲۷ و واقع شد که چون داود به محتایم رسید، «نمی‌توانم با تو به اینطورتاخیر نمایم.» پس سه تیر به‌دست خود شویی این ناحاش از ربت بنی عمون و ماکیر بن عمیتیل از لودبار و گرفته، آنها را به دل ابشالوم زد حینی که او هنوز در میان بلوط بزلانی جلعادی از روجلیم، ۲۸ بسترها و کاسه‌ها و ظروف سفالین زنده بود. ۱۵ و ده جوان که سلاحداران یوآب بودند دور ابشالوم و گندم وجو و آرد و خوشه های برشته و باقلا و عدس و نخود را گرفته، او را زدند و کشتند. ۱۶ و چون یوآب کرنا را نواخت، برشته، ۲۹ و عسل و کره و گوسفندان و پتیرگاو برای خوراک داود قوم از تعاقب نمودن اسرائیل برگشتند، زیرا که یوآب قوم رامنع و قومی که همراهش بودند آوردند، زیرا گفتند که قوم در بیابان نمود. ۱۷ و ابشالوم را گرفته، او را در حفره بزرگ که در جنگل گرسنه وخسته و تشنه می‌باشند.

۱۸ و داود قومی را که همراهش بودند، سان دید، و سرداران هزاره و سرداران صده برایشان تعیین نمود. ۲ و داود قوم را روانه نمود، ثلثی به‌دست یوآب و ثلثی به‌دست ایشای ابن صرویه، برادر یوآب، و ثلثی به‌دست اتای جتی. و پادشاه به قوم گفت: «من نیز البته همراه شما می‌آیم.» ۳ اما قوم گفتند: «تو همراه مانخواهی آمد زیرا اگر ما فرار کنیم درباره ما فکرنخواهند کرد و اگر نصف ما بمیریم برای ما فکرنخواهند کرد و حال تو مثل ده هزار نفر ما هستی، پس الان بهتر این است که ما را از شهر امداد کنی.» ۴ پادشاه به ایشان گفت: «آنچه در نظر شما پسند آید، خواهم کرد.» و پادشاه به‌جانب دروازه ایستاده بود، و تمامی قوم با صدها و هزاره هابرون رفتند. ۵ و پادشاه یوآب و ایشای و اتای را امر فرموده، گفت: «به‌خاطر من بر ابشالوم جوان به رفق رفتار نمایید. و چون پادشاه جمیع سرداران را درباره ابشالوم فرمان داد، تمامی قوم شنیدند. ۶ پس قوم به مقابله اسرائیل به صحرا بیرون رفتند و جنگ در جنگل افرایم بود. ۷ و قوم اسرائیل در آنجا از حضور بندگان داود شکست یافتند، و در آن روز کشتار عظیمی در آنجا شد و بیست هزار نفر کشته شدند. ۸ و جنگ در آنجا بر روی تمامی زمین منتشر شد و در آن روز آنانی که از جنگل

به پادشاه گفت که «چرا این سگ مرده، آقایم پادشاه را دشنام این سخن در نظر جمیع مشایخ اسرائیل پسند آمد. ۵ و ابشالوم دهد؟ مستدعی آنکه بروم و سرش را از تن جدا کنم.» ۱۰ پادشاه گفت: «حوشای ارکی را نیز بخوانید تا بشنوم که او چه خواهد گفت: «ای پسران صروه مرا با شما چه کار است؟ بگذارید که گفت.» ۶ و چون حوشای نزد ابشالوم آمد، ابشالوم وی را خطاب دشنام دهد، زیرا خداوند او را گفته است که داود را دشنام بده، کرده، گفت: «اختیوفل بدین مضمون گفته است، پس تو بگو که پس کیست که بگوید چرا این کار را می کنی؟» ۱۱ و داود به برحسب رای او عمل نمایم یا نه.» ۷ حوشای به ابشالوم گفت: ابیشای و به تمامی خادمان گفت: «اینک پسر من که از صلب «مشورتی که اختیوفل این مرتبه داده است، خوب نیست.» ۸ و من بیرون آمد، قصد جان من دارد، پس حال چند مرتبه زیاده حوشای گفت: «می دانی که پدرت و مردانش شجاع هستند و مثل این بنیامینی، پس او را بگذارید که دشنام دهد زیرا خداوند او را خرسی که بچه هایش را در بیابان گرفته باشند، در تلخی جانند، امر فرموده است. ۱۲ شاید خداوند بر مصیبت من نگاه کند و پدرت مرد جنگ آزموده است، و شب را در میان قوم نمی خداوند به عوض دشنامی که او امروز به من می دهد، به من جزای مانند. ۹ اینک او الان در حرفهای یا جای دیگر مخفی است، و نیکو دهد.» ۱۳ پس داود و مردانش راه خود را پیش گرفتند و اما واقع خواهد شد که چون بعضی از ایشان در ابتدایفتند، هر کس شمعی در برابر ایشان به جانب کوه می رفت و چون می رفت، دشنام که بشنود خواهد گفت: در میان قومی که تابع ابشالوم هستند، داده، سنگها به سوی او می انداخت و خاک به هوا می پاشید. ۱۴ شکستی واقع شده است. ۱۰ و نیز شجاعی که دلش مثل دل و پادشاه با تمامی قومی که همراهش بودند، خسته شده، آمدند و شیرپاشد، بالکل گداخته خواهد شد، زیرا جمیع اسرائیل می دانند در آنجا استراحت کردند. ۱۵ و اما ابشالوم و تمامی گروه مردان که پدر تو جباری است و رفیقانش شجاع هستند. ۱۱ لهذا رای من اسرائیل به اورشلیم آمدند، و اختیوفل همراهش بود، ۱۶ و چون این است که تمامی اسرائیل از دان تا بئر شبع که مثل ریگ کناره حوشای ارکی، دوست داود، نزد ابشالوم رسید، حوشای به ابشالوم دریا بی شمارند، نزد تو جمع شوند، و حضرت تو همراه ایشان برود. گفت: «پادشاه زنده بماند! پادشاه زنده بماند!» ۱۷ و ابشالوم به ۱۲ پس در مکانی که یافت می شود بر او خواهیم رسید، و مثل حوشای گفت: «آیا مهربانی تو با دوست خود این است؟ چرا شبمی که بر زمین می ریزد بر او فرود خواهیم آمد، و از او و تمامی با دوست خود زنی؟» ۱۸ و حوشای به ابشالوم گفت: «نی، مردانی که همراه وی می باشند، یکی هم باقی نخواهد ماند. ۱۳ و بلکه هر کس را که خداوند و این قوم و جمیع مردان اسرائیل برگزیده اگر به شهری داخل شود، آنگاه تمامی اسرائیل طنابها به آن شهر باشند، بنده او خواهم بود و نزد او خواهم ماند. ۱۹ و ثانی که را خواهند آورد و آن شهر را به نهر خواهند کشید تا یک سنگ ریزه ای می باید خدمت نمایم؟ آیا نه نزد پسر او؟ پس چنانکه به حضور هم در آن پیدانشود.» ۱۴ پس ابشالوم و جمیع مردان اسرائیل پدر تو خدمت نموده ام، به همان طور در حضور تو خواهم بود.» گفتند: «مشورت حوشای ارکی از مشورت اختیوفل بهتر است.» ۲۰ و ابشالوم به اختیوفل گفت: «شما مشورت کنید که چه زیرا خداوند مقدر فرموده بود که مشورت نیکوی اختیوفل را باطل بکنیم.» ۲۱ و اختیوفل به ابشالوم گفت که «نزد متعه های پدر گرداند تا آنکه خداوند بدی را بر ابشالوم برساند. ۱۵ و حوشای خود که به جهت نگاهبانی خانه گذاشته است، درآی، و چون به صادق و ایاتار کهینه گفت: «اختیوفل به ابشالوم و مشایخ تمامی اسرائیل بشنوند که نزد پدرت مکروه شده ای، آنگاه دست اسرائیل چنین و چنان مشورت داده، و من چنین و چنان مشورت تمامی همراهانت قوی خواهد شد.» ۲۲ پس خیمه ای بر پشت بام برای ابشالوم برپا کردند و ابشالوم در نظر تمامی بنی اسرائیل نزد متعه گویند: امشب در کناره های بیابان توقف نمما بلکه به هر طوری های پدرش درآمد. ۲۳ و مشورتی که اختیوفل در آن روزها می داد، که توانی عبور کن، مبدا پادشاه و همه کسانی که همراه وی مثل آن بود که کسی از کلام خدا سوال کند. و هر مشورتی که می باشند، بلعیده شوند.» ۱۷ و یوناتان و اخیمعص نزد عین روجل اختیوفل هم به داود و هم به ابشالوم می داد، چنین می بود.

۱۷ و اختیوفل به ابشالوم گفت: «مرا اذن بده که دوازده هزار نفر را برگزیده، برخیزم و شبانگاه داود را تعاقب نمایم. ۲ پس در حالی که او خسته و دستهایش سست است بر اورسیده، او را مضطرب خواهم ساخت و تمامی قومی که همراهش هستند، خواهند گریخت، و پادشاه را به تنهایی خواهم کشت. ۳ تمامی قوم را نزد تو خواهم برگردانید زیرا شخصی که او را می طلبی مثل برگشتن همه است، پس تمامی قوم در سلامتی خواهند بود.» ۴

ابشالوم از اورشلیم رفتند، و اینان به صافدلی رفته، چیزی ندانستند. برگردانیده، در آنجا ماندند. ۳۰ و اما داود به فراز کوه زیتون برآمد و ۱۲ و ابشالوم اختیوفل جیلونی را که مشیر داود بود، از شهرش، چون می‌رفت، گریه می‌کرد و با سر پوشیده و پای برهنه می‌رفت و جیلوه، وقتی که قربانی‌ها می‌گذرانید، طلبد و فتنه سخت شد، و تمامی قومی که همراهش بودند، هریک سر خود را پوشانیدند و قوم با ابشالوم روزی روز زیاده می‌شدند. ۱۳ و کسی نزد داود آمده، گریه‌کنان می‌رفتند. ۳۱ و داود را خبر داده، گفتند: «که اختیوفل، او را خبر داده، گفت که «دلهای مردان اسرائیل در عقب ابشالوم یکی از فتنه انگیزان، با ابشالوم شده است. و داود گفت: «ای گرویده است.» ۱۴ و داود به تمامی خادمانی که با او در اورشلیم خداوند، مشورت اختیوفل را حماقت گردان.» ۳۲ و چون داود به بودند، گفت: «برخاسته، فرار کنیم والا ما را از ابشالوم نجات فراز کوه، جایی که خدا راسجده می‌کنند رسید، اینک حوشای نخواهد بود. پس به تعجیل روانه شویم مبادا او ناگهان به ما برسد ارکی باجامه دریده و خاک بر سر ریخته او را استقبال کرد. ۳۳ و ویدی بر ما عرض شود و شهر را به دم شمشیریند. ۱۵ و خادمان داود وی را گفت: «اگر همراه من بیایی برای من بار خواهی پادشاه، به پادشاه عرض کردند: «اینک بندگانت حاضرند برای شد. ۳۴ اما اگر به شهرپرگردی و به ابشالوم بگویی: ای پادشاه، هرچه آقای مایادشاه اختیار کند.» ۱۶ پس پادشاه و تمامی اهل من بنده تو خواهم بود، چنانکه پیشتر بنده تو بودم، الان بنده خانه‌اش با وی بیرون رفتند، و پادشاه ده زن را که متعه او بودند، تو خواهم بود. آنگاه مشورت اختیوفل را برای من باطل خواهی برای نگاه داشتن خانه واگذاشت. ۱۷ و پادشاه و تمامی قوم با وی گردانید. ۳۵ و آیا صادق و ایباتار کهنه در آنجا همراه تو نیستند؟ بیرون رفته، در بیت مرحق توقف نمودند. ۱۸ و تمامی خادمانش پس هر چیزی را که از خانه پادشاه بشنوی، آن را به صادق و پیش او گذشتند و جمیع کریتیان و جمیع فلیتیان و جمیع جتیان، ایباتار کهنه اعلام نما. ۳۶ و اینک دوپسر ایشان اخیمعص، پسر یعنی ششصد نفر که از جت در عقب او آمده بودند، پیش روی پادشاه گذشتند. ۱۹ و پادشاه به اتای جتی گفت: «تو نیز همراه ما چرا می‌آیی؟ برگرد و همراه پادشاه بمان زیرا که تو غریب هستی و از مکان خود نیز جلائی وطن کرده‌ای. ۲۰ دیروز آمدی. پس آیا امروز تو را همراه ما آواره گردانم و حال آنکه من می‌روم به جایی که می‌روم. پس برگرد و برادران خود را برگردان و رحمت و راستی همراه تو باد.» ۲۱ و اتای در جواب پادشاه عرض کرد: «به حیات خداوند و به حیات آقایم پادشاه، قسم که هر جایی که آقایم پادشاه خواه در موت و خواه در زندگی، باشد، بنده تو در آنجا خواهد بود.» ۲۲ و داود به اتای گفت: «بیا و پیش برو.» پس اتای جتی با همه مردمانش و جمیع اطفاکی که با او بودند، پیش رفتند. و تمامی اهل زمین به آواز بلند گریه کردند، و جمیع قوم عبور کردند، و پادشاه از نهر قدرون عبور کرد و تمامی قوم به راه بیابان گذشتند. ۲۴ و اینک صادق نیز و جمیع لایوان با وی تابوت عهد خدا را برداشتند، و تابوت خدا رانهادند و تا تمامی قوم از شهر بیرون آمدند، ایباتارقبانی می‌گذرانید. ۲۵ و پادشاه به صادق گفت: «تابوت خدا را به شهر برگردان. پس اگر در نظر خداوند التفات یابم مرا باز خواهد آورد، و آن راو مسکن خود را به من نشان خواهد داد. ۲۶ و اگر چنین گوید که از تو راضی نیستم، اینک حاضریم هرچه در نظرش پسند آید، به من عمل نماید.» ۲۷ و پادشاه به صادق کاهن گفت: «آیا تو رایی نیستی؟ پس به شهر به سلامتی برگرد و هر دو پسر شما، یعنی اخیمعص، پسر تو، و یوناتان، پسرایباتار، همراه شما باشند. ۲۸ بدانید که من درکناره های بیابان درنگ خواهم نمود تا پیغامی از شما رسیده، مرا مخبر سازد.» ۲۹ پس صادق و ایباتار تابوت خدا را به اورشلیم هستی، به شرارت خود گرفتار شده‌ای. ۹ و ایبشای ابن صرویه

۱۶ و چون داود از سر کوه اندکی گذشته بود، اینک صیبا، خادم مفیوشوت، بایک جفت الاغ آراسته که دوپست قرص نان و صد قرص کشمش و صد قرص انجیر و یک مشک شراب بر آنها بود، به استقبال وی آمد. ۲ و پادشاه به صیبا گفت: «از این چیزها چه مقصودداری؟» صیبا گفت: «الاغها به جهت سوار شدن اهل خانه پادشاه، و نان و انجیر برای خوراک خادمان، و شراب به جهت نوشیدن خسته شدگان در بیابان است.» ۳ پادشاه گفت: «اما پسر آقایت کجا است؟» صیبا به پادشاه عرض کرد: «اینک در اورشلیم مانده است، زیرا فکر می‌کند که امروز خاندان اسرائیل سلطنت پدر مرا به من رد خواهند کرد.» ۴ پادشاه به صیبا گفت: «اینک کل مایملک مفیوشوت از مال توست.» پس صیبا گفت: «اظهار بندگی می‌نمایم ای آقایم پادشاه، تمنا اینکه در نظر تو التفات یابم.» ۵ و چون داود پادشاه به بحوریم رسید، اینک شخصی از قبیله خاندان شاول مسمی به شمعی از آنجا بیرون آمد و چون می‌آمد، دشنام می‌داد. ۶ و به داود و به جمیع خادمان داود پادشاه سنگهامی انداخت، و تمامی قوم و جمیع شجاعان به طرف راست و چپ او بودند ۷ و شمعی دشنام داده، چنین می‌گفت: «دور شو دور شوای مردخون ریز وای مرد بلیعال! ۸ خداوند تمامی خون خاندان شاول را که در جایش سلطنت نمودی بر تو رد کرده، و خداوند سلطنت را به دست پسر تو ابشالوم، تسلیم نموده است، و اینک چونکه مردی خون ریز هستی، به شرارت خود گرفتار شده‌ای.» ۹ و ایبشای ابن صرویه

با توسخن گوید، او را نزد من بیاور، و دیگر به تو ضرر نخواهد چونکه بر او سنگین می‌شد و از آن سبب آن را می‌چید) موی سر رسانید.» ۱۱ پس زن گفت: «ای پادشاه، یهوه، خدای خود را خود را وزن نموده، دوپست متقال به وزن شاه می‌یافت. ۲۷ و برای به یاد آور تا ولی مقتول، دیگر هلاک نکند، مبدا پسر مرا تلف ابشالوم سه پسر و یک دختر مسمی به تامارزاییده شدند. و او سازند.» پادشاه گفت: «به حیات خداوند قسم که مویی از سر دختری نیکو صورت بود. ۲۸ و ابشالوم دو سال تمام در اورشلیم پسرست به زمین نخواهد افتاد.» ۱۲ پس زن گفت: «مستدعی مانده، روی پادشاه را ندید. ۲۹ پس ابشالوم، یوآب راطلبید تا او را آنکه کنیزت با آقای خود پادشاه سخنی گوید.» گفت: «بگو.» نزد پادشاه بفرستد. اما نخواست که نزد وی بیاید. و باز بار دیگر ۱۳ زن گفت: «پس چرا درباره قوم خدا مثل این تدبیر کرده‌ای و فرستاد و نخواست که بیاید. ۳۰ پس به خادمان خود گفت: پادشاه در گفتن این سخن مثل تقصیرکار است، چونکه پادشاه «بینید، مزرعه یوآب نزد مزرعه من است و در آنجا جودارد. بروید و آواره شده خود را باز نیاورده است. ۱۴ ما می‌باید البته بمیریم و مثل آن را به آتش بسوزانید.» پس خادمان ابشالوم مزرعه را به آتش آب هستیم که به زمین ریخته شود، و آن را نتوان جمع کرد، و خدا سوزانیدند. ۳۱ آنگاه یوآب برخاسته، نزد ابشالوم به خانه‌اش رفته، جان را نمی‌گیرد بلکه تدبیرها می‌کند تا آواره شده‌ای از او آواره وی را گفت که «چرا خادمان تو مزرعه مرا آتش زده‌اند؟» ۳۲ نشود. ۱۵ و حال که به قصد عرض کردن این سخن، نزد آقای ابشالوم به یوآب گفت: «اینک نزد تو فرستاده، گفتم: اینجا بیا تا خود، پادشاه، آدم، سبب این بود که خلق، مرا ترسانیدند، و تو را نزد پادشاه بفرستم تا بگویی برای چه از جشور آمده‌ام؟ مرا بهتر کنیزت فکر کرد که چون به پادشاه عرض کنم، احتمال دارد که می‌بود که تابحال در آنجا مانده باشم، پس حال روی پادشاه را پادشاه عرض کنیز خود را به انجام خواهد رسانید. ۱۶ زیرا پادشاه بینم و اگر گناهی در من باشد، مرا بکشند.» ۳۳ پس یوآب نزد اجابت خواهد نمود که کنیز خود را از دست کسی که می‌خواهد مرا پادشاه رفته، او را مخبر ساخت. و او ابشالوم را طلبید که پیش و پسر را با هم از میراث خدا هلاک سازد، برهاند. ۱۷ و کنیز تو پادشاه آمد و به حضور پادشاه رو به زمین افتاده، تعظیم کرده و فکر کرد که کلام آقایم، پادشاه، باعث تسلی خواهد بود، زیرا که پادشاه، ابشالوم را بوسید.

آقایم، پادشاه، مثل فرشته خداست تانیک و بد را تشخیص کند، و یهوه، خدای توهمراه تو باشد.» ۱۸ پس پادشاه در جواب زن فرمود: «چیزی را که از تو سوال می‌کنم، از من مخفی مدار.» زن عرض کرد «آقایم پادشاه، بفرماید.» ۱۹ پادشاه گفت: «آیا دست یوآب در همه این کار با توییست؟» زن در جواب عرض کرد: «به حیات جان تو، ای آقایم پادشاه که هیچ‌کس از هرچه آقایم پادشاه بفرماید به طرف راست یا چپ نمی‌تواند انحراف ورزد، زیرا که بنده تو یوآب، اوست که مرا امر فرموده است، و اوست که تمامی این سخنان را به دهان کنیزت گذاشته است. ۲۰ برای تبدیل صورت این امر، بنده تو، یوآب، این کار را کرده است، اما حکمت آقایم، مثل حکمت فرشته خدا می‌باشد تا هرچه بر روی زمین است، بداند.» ۲۱ پس پادشاه به یوآب گفت: «اینک این کار را کرده‌ام. حال برو و ابشالوم جوان را باز آور.» ۲۲ آنگاه یوآب به روی خود به زمین افتاده، تعظیم نمود، و پادشاه را تحسین کرد و یوآب گفت: «ای آقایم پادشاه امروز بنده ات می‌داند که در نظر تو انفات یافته‌ام چونکه پادشاه کار بنده خود را به انجام رسانیده است.» ۲۳ پس یوآب برخاسته، به جشور رفت و ابشالوم را به اورشلیم باز آورد. ۲۴ و پادشاه فرمود که به خانه خود برگردد و روی مرا بیند. پس ابشالوم به خانه خود رفت و روی پادشاه را ندید. ۲۵ و در تمامی اسرائیل کسی نیکو منظر و بسیار ممدوح مثل ابشالوم نبود که از کف پا تا فرق سرش در او عیبی نبود. ۲۶ و هنگامی که موی سر خود را می‌چید، (زیرا آن را در آخر هر سال می‌چید، شده است.» ۱۱ و دوپست نفر که دعوت شده بودند، همراه

بهرم و اما تو مثل یکی از سفها در اسرائیل خواهی شد، پس حال ۳۱ پس پادشاه برخاسته، جامه خود را درید و به روی زمین دراز تمنا اینکه به پادشاه بگویی، زیرا که مرا از تو دریغ نخواهد نمود.» شد و جمیع بندگانش با جامه دریده در اطرافش ایستاده بودند. ۳۲ لیکن او نخواست سخن وی را بشنود، و بر او زور آرزو شده، او اما یوناداب بن شمعی برادر داود متوجه شده، گفت: «آقایم گمان را مجبور ساخت و با او خوابید. ۱۵ آنگاه امنون با شدت بر نبرد که جمیع جوانان، یعنی پسران پادشاه کشته شده‌اند، زیرا که وی بغض نمود، و بعضی که با او ورزید از محبتی که با وی می داشت، زیاده بود، پس امنون وی را گفت: «برخیز و برو.» ۱۶ او که خواهرش تامار را ذلیل ساخته بود. ۳۳ و الان آقایم، پادشاه وی را گفت: «چنین مکن. زیرا این ظلم عظیم که در بیرون کردن از این امر متفکر نشود، و خیال نکند که تمامی پسران پادشاه من می‌کنی، بدتر است از آن دیگری که با من کردی.» لیکن مرده‌اند زیرا که امنون تنها مرده است. ۳۴ و ابشالوم گریخت، و اونخواست که وی را بشنود. ۱۷ پس خادمی را که او را خدمت جوانی که دیده بانی می‌کرد، چشمان خود را بلند کرده، نگاه کرد می‌کرد خوانده، گفت: «این دختر را از زن من بیرون کن و در را از و اینک خلق بسیاری از پهلوی کوه که در عقبش بود، می‌آمدند. عقبش ببند.» ۱۸ و او جامه رنگارنگ دربر داشت زیرا که دختران ۳۵ و یوناداب به پادشاه گفت: «اینک پسران پادشاه می‌آیند، باکره پادشاه به این‌گونه لباس، ملیس می‌شدند. و خادمش او را پس به طوری که بنده ات گفت، چنان شد.» ۳۶ و چون از بیرون کرده، در را از عقبش بست. ۱۹ و تامار خاکستر بر سر سخن گفتن فارغ شد، اینک پسران پادشاه رسیدند و آواز خود را خود ریخته، و جامه رنگارنگ که در برش بود، دریده، و دست بلند کرده، گریستند، و پادشاه نیز و جمیع خادمانش به آواز خود رابر سر گذارده، روانه شد. و چون می‌رفت، فریادمی نمود. بسیار بلند گریه کردند. ۳۷ و ابشالوم فرار کرده، نزد تلمای ابن ۲۰ و برادرش، ابشالوم، وی را گفت: «که آیا برادرت، امنون، با تو عمیهود، پادشاه جشور رفت، و داود برای پسر خود هر روز نوحه بوده است؟ پس ای خواهرم اکنون خاموش باش. او برادر توست و گری می‌نمود. ۳۸ و ابشالوم فرار کرده، به جشور رفت و سه سال از این کار متفکر مباش.» پس تامار در خانه برادر خود، ابشالوم، در آنجا ماند. ۳۹ و داود آرزو می‌داشت که نزد ابشالوم بیرون رود، در پریشان حالی ماند. ۲۱ و چون داود پادشاه تمامی این وقایع را زیرا درباره امنون تسلی یافته بود، چونکه مرده بود.

شند، بسیار غضبناک شد. ۲۲ و ابشالوم به امنون سخنی نیک یا بدنگفت، زیرا که ابشالوم امنون را بغض می‌داشت، به علت اینکه خواهرش تامار را ذلیل ساخته بود. ۲۳ و بعد از دو سال تمام، واقع شد که ابشالوم در بعل حاصور که نزد افرایم است، پشم برندگان داشت. و ابشالوم تمامی پسران پادشاه را دعوت نمود. ۲۴ و ابشالوم نزد پادشاه آمده، گفت: «اینک حال، بنده تو، پشم برندگان دارد. تمنا اینکه پادشاه با خادمان خود همراه بنده ات بیایند.» ۲۵ پادشاه به ابشالوم گفت: «نی‌ای پسر، همه ما نخواهیم آمد مبادا برای تو بار سنگین باشیم.» و هرچند او را الحاح نمود لیکن نخواست که بیاید و او را برکت داد. ۲۶ و ابشالوم گفت: «پس تمنا اینکه برادرم، امنون، با ما بیاید.» پادشاه او را گفت: «چرا با تو بیاید؟» ۲۷ اما چون ابشالوم او را الحاح نمود، امنون و تمامی پسران پادشاه را با او روانه کرد. ۲۸ و ابشالوم خادمان خود را امر فرموده، گفت: «ملاحظه کنید که چون دل امنون از شراب خوش شود، و به شما بگویم که امنون را بزنید. آنگاه او را بکشید، و مترسید، آیا من شما را امر فرمودم. پس دلیر و شجاع باشید.» ۲۹ و خادمان ابشالوم با امنون به طوری که ابشالوم امر فرموده بود، به عمل آوردند، و جمیع پسران پادشاه برخاسته، هر کس به قاطر خود سوار شده، گریختند. ۳۰ و چون ایشان در راه می‌بودند، خبر به داود رسانیده، گفتند که «ابشالوم همه پسران پادشاه را کشته و یکی از ایشان باقی نمانده است.» و پادشاه و کرسی او بی تقصیر باشند. ۱۰ و پادشاه گفت: «هرکه

تو را از دست شاول رهایی دادم. ۸ و خانه آقایت را به تودادم و را به خاطر خداوند دیدیدی نام نهاد. ۲۶ و یوآب با ربه بنی عمون زنان آقای تو را به آغوش تو، و خاندان اسرائیل و یهودا را به تو عطا کردم. و اگر این کم می بود، چنین و چنان برای تو مزید می کردم. نزدادود فرستاده، گفت که «با ربه جنگ کردم و شهرآنها را گرفتم. ۹ پس چرا کلام خداوند را خوار نموده، در نظروی عمل بد بجا آوردی و اوربای حتی را به شمشیر زده، زن او را برای خود به زنی گرفتی، و او را با شمشیر بنی عمون به قتل رسانیدی. ۱۰ پس حال شمشیر از خانه تو هرگز دور نخواهد شد به علت اینکه مرا تحقیر را گرفت. ۳۰ و تاج پادشاه ایشان را از سرش گرفت که و زنش یک نموده، زن اوربای حتی را گرفتی تا زن تو باشد. ۱۱ خداوند چنین وزنه طلا بود و سنگهای گرانبها داشت و آن را بر سر داود گذاشتند، می گوید: اینک من از خانه خودت بدی را بر تو عارض خواهم و غنیمت از حد زیاده از شهر بردند. ۳۱ و خلق آنجا را بیرون گردانید و زنان تو را پیش چشم تو گرفته، به همسایه ات خواهم داده، و او در نظر این آفتاب، با زنان تو خواهد خوابید. ۱۲ زیرا که تو این کار رابه پنهانی کردی، اما من این کار را پیش تمام اسرائیل جمیع شهرهای بنی عمون رفتار نمود. پس داود و تمامی قوم به و در نظر آفتاب خواهم نمود.» ۱۳ و داود با ناتان گفت: «به اورشلم برگشتند.

۱۳ و بعد از این، واقع شد که ابشالوم بن داود را خواهری عفو نموده است که نخواهی مرد. ۱۴ لیکن چون از این امر باعث کفر گفتن دشمنان خداوند شده‌ای، پسری نیز که برای تو زاییده شده است، البته خواهد مرد.» ۱۵ پس ناتان به خانه خود رفت. ۱۶ پس داود از خدا برای طفل استدعا نمود و داود روزه گرفت و داخل شده، تمامی شب بر روی زمین خوابید. ۱۷ و مشایخ خانهاش بر او برخاستند تا او را از زمین برخیزانند، اما قبول نکرد و با ایشان نان نخورد. ۱۸ و در روز هفتم طفل بمرد و خادمان داود ترسیدند که از مردن طفل او را اطلاع دهند، زیرا گفتند: «اینک چون طفل زنده بود، با وی سخن گفتیم و قول ما را نشنید، پس اگر به او خبر دهیم که طفل مرده است، چه قدر زیاده رنجیده می شود.» ۱۹ و چون داود دید که بندگان با یکدیگر نجوی می کنند، داود فهمید که طفل مرده است، و داود به خادمان خود گفت: «آیا طفل مرده است؟» گفتند: «مرده است.» ۲۰ آنگاه داود از زمین برخاسته، خویشتن راشست و شو داده، تدهین کرد و لباس خود را عوض نموده، به خانه خداوند رفت و عبادت نمود و به خانه خود آمده، خوراک خواست که پیشش گذاشتند و خورد. ۲۱ و خادمانش به وی گفتند: «این چه کار است که کردی؟ وقتی که طفل زنده بود روزه گرفته، گریه نمودی و چون طفل مرد، برخاسته، خوراک خوردی؟» ۲۲ او گفت: «وقتی که طفل زنده بود روزه گرفتم و گریه نمودم زیرا فکر کردم کیست که بداند که شاید خداوند بر من ترحم فرماید تا طفل زنده بماند، ۲۳ اما الان که مرده است، پس چرا من روزه بدارم؟ آیا می توانم دیگر او را باز بیاورم؟» من نزد او خواهم رفت لیکن او نزد من باز نخواهد آمد.» ۲۴ و داود زن خود بتشیع را تسلی داد و نزدوی درآمده، با او خوابید و او پسری زاییده، او را سلیمان نام نهاد. و خداوند او را دوست داشت. ۲۵ و به دست ناتان نبی فرستاد و او نشود، این قباحه را به عمل میاور. ۱۳ اما من کجا ننگ خود را

لشکر هددعزر، پیشوای ایشان بود. ۱۷ و چون به داود خبر رسید، عقبش پس برود تا زده شده، بمیرد. ۱۶ و چون یوآب شهر را جمیع اسرائیل را جمع کرده، از اردن عبور کرد و به حیلام آمد، و محاصره می کرد اوریا را در مکانی که می دانست که مردان شجاع ارامیان به مقابل داود صف آرایی نموده، با او جنگ کردند. ۱۸ و در آنجا می باشند، گذاشت. ۱۷ و مردان شهر بیرون آمده، با ارامیان از حضور اسرائیل فرار کردند، و داود از ارامیان، مردان یوآب جنگ کردند و بعضی از قوم، از بندگان داود، افتادند و هفتصد ارابه و چهل هزار سوار را کشت و شویک سردار لشکرش را اوریای حتی نیزمرد. ۱۸ پس یوآب فرستاده، داود را از جمیع زد که در آنجا مرد. ۱۹ و چون جمیع پادشاهانی که بنده هددعزر وقایع جنگ خبر داد. ۱۹ و قاصد را امر فرموده، گفت: «چون از بودند، دیدند که از حضور اسرائیل شکست خوردند، با اسرائیل تمامی وقایع جنگ به پادشاه خبر داده باشی، ۲۰ اگر خشم پادشاه صلح نموده، بنده ایشان شدند. و ارامیان پس از آن از امداد بنی عمون ترسیدند.

۱۱ و واقع شد بعد از انقضای سال، هنگام بیرون رفتن پادشاهان که داود، یوآب را با بندگان خویش و تمامی اسرائیل فرستاد، و ایشان بنی عمون را خراب کرده، ربه را محاصره نمودند، اما داود در اورشلیم ماند. ۲ و واقع شد در وقت عصر که داود از بسترش برخاسته، بر پشت بام خانه پادشاه گردش کرد و از پشت بام زنی را دید که خویش را شستشومی کند و آن زن بسیار نیکومنظر بود. ۳ پس داود فرستاده، درباره زن استفسار نمود و او را گفتند که «آیا این بتشبع، دختر الیعام، زن اوریای حتی نیست؟» ۴ و داود قاصدان فرستاده، او را گرفت و او نزد وی آمده، داود با او همبستر شد و او از نجاست خود طاهر شده، به خانه خود برگشت. ۵ و آن زن حامله شد و فرستاده، داود را مخبر ساخت و گفت که من حامله هستم. ۶ پس داود نزد یوآب فرستاد که اوریای حتی را نزد من بفرست و یوآب، اوریا را نزد داود فرستاد. ۷ و چون اوریا نزد وی رسید، داود از سلامتی یوآب و از سلامتی قوم و از سلامتی جنگ پرسید. ۸ و داود به اوریا گفت: «به خانه ات برو و پایهای خود را بشو.» پس اوریا از خانه پادشاه بیرون رفت و از عقبش، خوانی از پادشاه فرستاده شد. ۹ اما اوریا نزد در خانه پادشاه با سایر بندگان آفایش خوابیده، به خانه خود نرفت. ۱۰ و داود را خبر داده، گفتند که «اوریا به خانه خود نرفته است.» پس داود به اوریا گفت: «آیا تو از سفر نیامده ای، پس چرا به خانه خود نرفته ای؟» ۱۱ اوریا به داود عرض کرد که «تابوت و یهودا و خیمه ها ساکنند و آفایم، یوآب، و بندگان آفایم بر روی بیابان خیمه نشینند و آیا من به خانه خود بروم تا اکل و شرب بنمایم و با زن خود بخوابم؟ به حیات تو و به حیات جان تو قسم که این کار را نخواهم کرد.» ۱۲ و داود به اوریا گفت: «امروز نیز اینجا باش و فردا تو را روانه می کنم.» پس اوریا آن روز و فردایش را در اورشلیم ماند. ۱۳ و داود او را دعوت نمود که در حضورش خورد و نوشید و شده، به ناتان گفت: «به حیات خداوند قسم، کسی که این کار او را مست کرد، و وقت شام بیرون رفته، بر بسترش با بندگان را کرده است، مستوجب قتل است. ۶ و چونکه این کار را کرده آفایش خوابید و به خانه خود نرفت. ۱۴ و بامدادان داود مکتوبی برای یوآب نوشته، به دست اوریا فرستاد. ۱۵ و در مکتوب به این ناتان به داود گفت: «آن مرد تو هستی، و یهوده، خدای اسرائیل، مضمون نوشت که «اوریا را در مقدمه جنگ سخت بگذارید، و از

۱۲ و خداوند ناتان را نزد داود فرستاد و نزد وی آمده، او را گفت که «در شهری دومرد بودند، یکی دولتمند و دیگری فقیر. ۲ و دولتمند را گوسفند و گاو، بی نهایت بسیار بود. ۳ و فقیر را جز یک ماده بره کوچک نبود که آن را خریده، و پرورش داده، همراه وی و پسرانش بزرگ می شد، از خوراک وی می خورد و از کاسه او می نوشید و در آغوشش می خوابید و برایش مثل دختر می بود. ۴ و مسافری نزد آن مرد دولتمند آمد و او را حیف آمد که از گوسفندان و گاووان خود بگیرد تا به جهت مسافری که نزد وی آمده بود مهیا سازد، و بره آن مرد فقیر را گرفته، برای آن مرد که نزد وی آمده بود مهیا ساخت.» ۵ آنگاه خشم داود بر آن شخص افروخته ماند. ۱۳ و داود او را دعوت نمود که در حضورش خورد و نوشید و شده، به ناتان گفت: «به حیات خداوند قسم، کسی که این کار او را مست کرد، و وقت شام بیرون رفته، بر بسترش با بندگان را کرده است، مستوجب قتل است. ۶ و چونکه این کار را کرده آفایش خوابید و به خانه خود نرفت. ۱۴ و بامدادان داود مکتوبی برای یوآب نوشته، به دست اوریا فرستاد. ۱۵ و در مکتوب به این ناتان به داود گفت: «آن مرد تو هستی، و یهوده، خدای اسرائیل، مضمون نوشت که «اوریا را در مقدمه جنگ سخت بگذارید، و از

بیرسد، و او را تهنیت گوید، از آن جهت که با هددعزر جنگ نمود.» و پادشاه گفت که مفیوشت بر سفره من مثل یکی از نموده، اورا شکست داده بود، زیرا که هددعزر با توعی مقاتله پسران پادشاه خواهد خورد. ۱۲ و مفیوشت را پسری کوچک بود می نمود و یورام ظروف نقره و ظروف طلا و ظروف برنجین با خود که میکا نام داشت، و تمامی ساکنان خانه صیبا بنده مفیوشت آورد. ۱۱ و داود پادشاه آنها را نیز برای خداوند وقف نمود با نقره بودند. ۱۳ پس مفیوشت در اورشلیم ساکن شد زیرا که همیشه بر وطلایی که از جمیع امت های که شکست داده بود، وقف نموده بود، ۱۲ یعنی از ارام و موآب و بنی عمون و فلسطینیان و عمالقه و از غنیمت هددعزر بن رحوب پادشاه صوبه. ۱۳ و داود برای خویشتن تذکراهای برپا نمود هنگامی که از شکست دادن هجده هزار نفر از ارامیان در وادی ملح مراجعت نمود. ۱۴ و در ادم قراولان گذاشت، بلکه در تمامی ادم قراولان گذاشته، جمیع ادمیان بندگان داود شدند، و خداوند، داود را هر جا که می رفت، نصرت می داد. ۱۵ و داود بر تمامی اسرائیل سلطنت می نمود، و داود بر تمامی قوم خود داوری و انصاف را اجرامی داشت. ۱۶ و یوآب بن صرویه سردار لشکر بود یهویشافات بن اخیلود وقایع نگار. ۱۷ و صادوق بن اخیطوب و اخیملک بن اییاتار، کاهن بودند و سرایا کاتب بود. ۱۸ و بنیاهو بن یهویشافات برکرتیان و فلیتیان بود و پسران داود کاهن بودند.

۹ و داود گفت: «آیا از خاندان شاول کسی تا به حال باقی است تا به خاطر یوناتان او را احسان نمایم؟» ۲ و از خاندان شاول خادمی مسمی به صیبا بود، پس او را نزد داود خواندند و پادشاه وی را گفت: «آیا تو صیبا هستی؟» گفت: «بنده تو هستم.» ۳ پادشاه گفت: «آیا تا به حال از خاندان شاول کسی هست تا او را احسان خدایی نمایم؟» صیبا در جواب پادشاه گفت: «یوناتان راتا به حال پسری لنگ باقی است.» ۴ پادشاه از وی پرسید که «او کجاست؟» صیبا به پادشاه گفت: «اینک او در خانه ماکیر بن عمیثیل در لودباراست.» ۵ و داود پادشاه فرستاده، او را از خانه ماکیر بن عمیثیل از لودبار گرفت. ۶ پس مفیوشت بن یوناتان بن شاول نزد داود آمده، به روی درافتاده، تعظیم نمود. و داود گفت: آرای نمود. ۱۰ و بقیه قوم را به دست برادرش ایشای سپرد تا «ای مفیوشت!» گفت: «اینک بنده تو.» ۷ داود وی را گفت: ایشان را به مقابل بنی عمون صف آرای کن. ۱۱ و گفت: «مترس! زیرا به خاطر پدرت یوناتان بر تو البته احسان خواهم نمود و «اگر ارامیان بر من غالب آیند، به مدد من بیا، و اگر بنی عمون بر تمامی زمین پدرت شاول را به تو رد خواهم کرد، و تو دائم بر سفره من نان خواهی خورد.» ۸ پس او تعظیم کرده، گفت که «بنده تو چیست که بر سگ مردهای مثل من التفات نمایی؟» ۹ و پادشاه، و خداوند آنچه را که در نظرش پسند آید بکند. ۱۳ پس یوآب و صیبا، بنده شاول را خوانده، گفت: «آنچه را که مال شاول و تمام قومی که همراهش بودند نزدیک شدند تا با ارامیان جنگ کنند و خاندانش بود به پسر آقای تو دادم. ۱۰ و تو و پسرانت و بندگانت به جهت او زمین را زرع نموده، محصول آن را بیاورید تا برای پسر ارامیان فرار کردند، ایشان نیز از حضور ایشای گریخته، داخل آقایت به جهت خوردنش نان باشد، اما مفیوشت، پسر آقایت شهر شدند و یوآب از مقابله بنی عمون برگشته، به اورشلیم آمد. همیشه بر سفره من نان خواهد خورد.» و صیبا پانزده پسر و بیست خادم داشت. ۱۱ و صیبا به پادشاه گفت: «موافق هر آنچه آقایم با هم جمع شدند. ۱۶ و هددعزر فرستاده، ارامیان را که به آن پادشاه به بنده اش فرموده است بهمین طور بنده ات عمل خواهد

۱۰ و بعد از آن واقع شد که پادشاه بنی عمون، مرد و پسرش، حانون، در جایش سلطنت نمود. ۲ و داود گفت: «به حانون بن ناحاش احسان نمایم چنانکه پدرش به من احسان کرد.» پس داود فرستاد تا او را به واسطه خادمانش درباره پدرش تعزیت گوید، و خادمان داود به زمین بنی عمون آمدند. ۳ و سروران بنی عمون به آقای خود حانون گفتند: «آیا گمان می بری که برای تکریم پدر توست که داود، رسولان به جهت تعزیت تو فرستاده است، آیا داود خادمان خود را نزد تو نفرستاده است تا شهرها تفحص و تجسس نموده، آن را منهدم سازد؟» ۴ پس حانون، خادمان داود را گرفت و نصف ریش ایشان را تراشید و لباسهای ایشان را از میان تا جای نشستن بدرید و ایشان را رها کرد. ۵ و چون داود را خبر دادند، به استقبال ایشان فرستاد زیرا که ایشان بسیار خجل بودند، و پادشاه گفت: «در اریحا بمانید تا ریشهای شما درآید و بعد از آن برگردید.» ۶ و چون بنی عمون دیدند که نزد داود مکروه شدند، بنی عمون فرستاده، بیست هزار پیاده از ارامیان بیت رحوب و ارامیان صوبه و پادشاه معکه را با هزار نفر و دوازده هزار نفر از مردان طوب اجبر کردند. ۷ و چون داود شنید، یوآب و تمامی لشکر احسان خدایی نمایم؟» صیبا در جواب پادشاه گفت: «یوناتان راتا به حال پسری لنگ باقی است.» ۴ پادشاه از وی پرسید که «او کجاست؟» صیبا به پادشاه گفت: «اینک او در خانه ماکیر بن عمیثیل در لودباراست.» ۵ و داود پادشاه فرستاده، او را از خانه ماکیر بن عمیثیل از لودبار گرفت. ۶ پس مفیوشت بن یوناتان بن شاول نزد داود آمده، به روی درافتاده، تعظیم نمود. و داود گفت: آرای نمود. ۱۰ و بقیه قوم را به دست برادرش ایشای سپرد تا «ای مفیوشت!» گفت: «اینک بنده تو.» ۷ داود وی را گفت: ایشان را به مقابل بنی عمون صف آرای کن. ۱۱ و گفت: «مترس! زیرا به خاطر پدرت یوناتان بر تو البته احسان خواهم نمود و «اگر ارامیان بر من غالب آیند، به مدد من بیا، و اگر بنی عمون بر تمامی زمین پدرت شاول را به تو رد خواهم کرد، و تو دائم بر سفره من نان خواهی خورد.» ۸ پس او تعظیم کرده، گفت که «بنده تو چیست که بر سگ مردهای مثل من التفات نمایی؟» ۹ و پادشاه، و خداوند آنچه را که در نظرش پسند آید بکند. ۱۳ پس یوآب و صیبا، بنده شاول را خوانده، گفت: «آنچه را که مال شاول و تمام قومی که همراهش بودند نزدیک شدند تا با ارامیان جنگ کنند و خاندانش بود به پسر آقای تو دادم. ۱۰ و تو و پسرانت و بندگانت به جهت او زمین را زرع نموده، محصول آن را بیاورید تا برای پسر ارامیان فرار کردند، ایشان نیز از حضور ایشای گریخته، داخل آقایت به جهت خوردنش نان باشد، اما مفیوشت، پسر آقایت شهر شدند و یوآب از مقابله بنی عمون برگشته، به اورشلیم آمد. همیشه بر سفره من نان خواهد خورد.» و صیبا پانزده پسر و بیست خادم داشت. ۱۱ و صیبا به پادشاه گفت: «موافق هر آنچه آقایم با هم جمع شدند. ۱۶ و هددعزر فرستاده، ارامیان را که به آن پادشاه به بنده اش فرموده است بهمین طور بنده ات عمل خواهد

۷ و واقع شد چون پادشاه در خانه خود نشست، و خداوند او را از جمیع دشمنانش از هر طرف آرامی داده بود، ۲ که پادشاه به ناتان نبی گفت: «الآن مرا می بینی که در خانه سرو آزادساکن می باشم، و تابوت خدا در میان پرده ها ساکن است.» ۳ ناتان به پادشاه گفت: «بیا و هرآنچه در دلت باشد معمول دار زیرا خداوند با توست.» ۴ و در آن شب واقع شد که کلام خداوند به ناتان نازل شده، گفت: ۵ «برو و به بنده من داودبگو، خداوند چنین می گوید: آیا تو خانه ای برای سکونت من بنا می کنی؟ ۶ زیرا از روزی که بنی اسرائیل را از مصر بیرون آوردم تا امروز، درخانه ای ساکن نشده ام بلکه در خیمه و مسکن گردش کرده ام. ۷ و به هر جایی که با جمیع بنی اسرائیل گردش کردم آیا به احدی از داوران اسرائیل که برای رعایت قوم خود، اسرائیل، مامور داشتیم، سخنی گفتم که چرا خانه ای از سروآراد برای من بنا نکردید؟ ۸ و حال به بنده من، داود چنین بگو که بیهو صباپوت چنین می گوید: من تو را از چراگاه از عقب گوسفندان گرفتم تاپیشوای قوم من، اسرائیل، باشی. ۹ و هر جایی که می رفتی من با تو می بودم و جمیع دشمنانم از حضور تو منقطع ساختم، و برای تو اسم بزرگ مثل اسم بزرگانی که بر زمینند، پیدا کردم. ۱۰ و به جهت قوم خود، اسرائیل، مکانی تعیین کردم وایشان را غرس نمودم تا در مکان خویش ساکن شده، باز متحرک نشوند، و شیران، دیگر ایشان را مثل سابق ذلیل نسازند. ۱۱ و مثل روزهایی که داوران را بر قوم خود، اسرائیل، تعیین نموده بودم و تو را از جمیع دشمنان آرامی دادم، و خداوند تو را خیر می دهد که خداوند برای تو خانه ای بنا خواهد نمود. ۱۲ زیرا روزهای تو تمام خواهد شد و با پدران خود خواهی خوابیدی و ذریت تو را که از صلب تو بیرون آید، بعد از تو استوار خواهم ساخت، و سلطنت او را پایدار خواهم نمود. ۱۳ او برای اسم من خانه ای بنا خواهد نمود و کرسی سلطنت او را تا به ابد پایدار خواهم ساخت. ۱۴ من او را پدر خواهم بود و او مرا پسرخواهد بود، و اگر او گناه ورزد، او را با عصای مردمان و به تازانه های بنی آدم تادیب خواهم نمود. ۱۵ ولیکن رحمت من از او دور نخواهد شد، به طوری که آن را از شاول دور کردم که او را از حضور تو رد ساختم. ۱۶ و خانه و سلطنت تو، به حضورت تا به ابد پایدار خواهد شد، و کرسی تو تا به ابد استوار خواهد ماند.»

۱۷ برحسب تمامی این کلمات و مطابق تمامی این رویا ناتان به داود تکلم نمود. ۱۸ و داود پادشاه داخل شده، به حضور خداوند نشست و گفت: «ای خداوند بیهو، من کیستم و خاندان من چیست که مرا به این مقام رسانیدی؟ ۱۹ و این نیز در نظر توای خداوند بیهو امر قلیل نمود زیرا که دربار خانه بنده ات نیز برای زمان طویل تکلم فرمودی. و آیا این ای خداوند بیهو عادت بنی آدم است؟ ۲۰ و داوددیگر به تو چه تواند گفت زیرا که توای

۸ و بعد از این واقع شد که داود فلسطینیان را شکست داده، ایشان را ذلیل ساخت. و داود زمام البلاد را از دست فلسطینیان گرفت. ۲ و موآب را شکست داده، ایشان را به زمین خوابانیده، با ریسمانی پیمود و دو ریسمان برای کشتن پیمود، و یک ریسمان تمام برای زنده نگاه داشتن. و موآبیان بندگان داود شده، هدایا آوردند. ۳ و داود، هددعز بن رحوب، پادشاه صوبه راهنگامی که می رفت تا استیلای خود را نزد نهر بازبهدست آورد، شکست داد. ۴ و داود هزار و هفتصد سوار و بیست هزار پیاده از او گرفت، و داود جمیع اسبهای ارابه هایش را بی کرد، اما از آنها برای صد ارابه نگاه داشت. ۵ و چون ارامیان دمشق به مدد هددعز، پادشاه صوبه، آمدند، داود بیست و دو هزار نفر از ارامیان را بکشت. ۶ و داود در ارام دمشق قراولان گذاشت، و ارامیان، بندگان داود شده، هدایا می آوردند، و خداوند، داود را در هر جا که می رفت، نصرت می داد. ۷ و داود سپهرای طلا را که بر خادمان هددعز بود گرفته، آنها را به اورشلیم آورد. ۸ و از باته و بیروتای شهرهای هددعز داود پادشاه، برنج ازحد افزون گرفت. ۹ و چون توعی، پادشاه حمات شنید که داود تمامی لشکر هددعز را شکست داده است، ۱۰ توعی، یورام، پسر خود را نزد داود پادشاه فرستاد تا از سلامتی او

همان شهر داود است. ۸ و در آن روز داود گفت: «هرکه بیوسیان و تمامی خاندان اسرائیل با انواع آلات چوب سرو و بریظ و رباب و رابزند و به قنات رسیده، لنگان و کوران را که مبعوض جان داود دفل و دهل و سنجها به حضور خداوند بازی می‌کردند. ۶ و چون هستند (بزند)». بنابراین می‌گویند کور و لنگ، به خانه داخل به خرمنگاه ناکون رسیدند عزه دست خود را به تابوت خداوند دراز نخواهند شد. ۹ و داود در قلعه ساکن شد و آن را شهر داود نامید، کرده، آن را گرفت زیرا گاوآن می‌لغزیدند. ۷ پس غضب خداوند و داود به اطراف ملو و اندرونش عمارت ساخت. ۱۰ و داود ترقی برعه فروخته شده، خدا او را در آنجا به سبب تقصیرش زد، و در کرده، بزرگ می‌شد و بیهوه، خدای صباوت، با وی می‌بود. ۱۱ و آنجا نزد تابوت خدا مرد. ۸ و داود غمگین شد زیرا خداوند بر عزه حیرام، پادشاه صور، قاصدان و درخت سرو آزاد و نجاران و سنگ رخنه کرده بود، و آن مکان را تا به امروز فارص عزه نام نهاد. ۹ و تراشان نزد داود فرستاده، برای داود خانه‌ای بنا نمودند. ۱۲ پس در آن روز، داود از خداوند ترسیده، گفت که تابوت خداوند نزد من داود فهمید که خداوند او را بر اسرائیل به پادشاهی استوار نموده، چگونه نباید. ۱۰ و داود نخواست که تابوت خداوند را نزد خود به و سلطنت او را به خاطر قوم خویش اسرائیل برافراشته است. ۱۳ و شهر داود بیارود. پس داود آن را به خانه عوبید ادم جتی برگردانید. بعد از آمدن داود از حبرون کنیزان و زنان دیگر از اورشلیم گرفت، ۱۱ و تابوت خداوند در خانه عوبید ادم جتی سه ماه ماند و باز برای داود پسران و دختران زاییده شدند. ۱۴ و نامهای آنان می‌باشند: شمعون و شویاب و پادشاه را خیر داده، گفتند که: خداوند خانه عوبید ادم و جمیع ناتان و سلیمان، ۱۵ و بیجار و الیشوع و نافع و یافیع، ۱۶ و مایملک او را به سبب تابوت خدا برکت داده است. پس داود رفت الیشمع و الیداع و الیفلط. ۱۷ و چون فلسطینیان شنیدند که داود و تابوت خدا را از خانه عوبید ادم به شهر داود به شادمانی آورد. را به پادشاهی اسرائیل مسح نموده‌اند، جمیع فلسطینیان برآمدند تا ۱۳ و چون بردارندگان تابوت خداوند شش قدم رفته بودند، گاوآن و داود را بطلبیدند، و چون داود این را شنید به قلعه فرود آمد. ۱۸ و پروارهای داود نمود. ۱۴ و داود با تمامی قوت خود به حضور خداوند و فلسطینیان آمده، در وادی رفائیل منتشر شدند. ۱۹ و داود رقص می‌کرد، و داود به ایفودکتان ملیس بود. ۱۵ پس داود و از خداوند سوال نموده، گفت: «آیا به مقابله فلسطینیان برآیم و تمامی خاندان اسرائیل، تابوت خداوند را به آواز شادمانی و آواز ایشان را به دست من تسلیم خواهی نمود؟» خداوند به داود گفت: کرنا آوردند. ۱۶ و چون تابوت خداوند داخل شهر داود می‌شد، «برو زیرا که فلسطینیان را البته به دست تو خواهم داد.» ۲۰ و داود به یعل فراصیم آمد و داود ایشان را در آنجا شکست داده، گفت: حضور خداوند جست و خیز و رقص می‌کند، پس او را در دل خود «خداوند دشمنانم را از حضور من رخنه کرد مثل رخنه آنها.» بنابراین حقیر شمرد. ۱۷ و تابوت خداوند را درآورده، آن را در مکانش در آن مکان را یعل فراصیم نام نهادند. ۲۱ و پتهای خود را در آنجا میان خیمه‌ای که داود برایش برپا داشته بود، گذاشتند، و داود به ترک کردند و داود و کسانش آنها را برداشتند. ۲۲ و فلسطینیان بار حضور خداوند قربانی‌های سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانیدند. ۱۸ دیگر برآمده، در وادی رفائیل منتشر شدند. ۲۳ و چون داود از و چون داود از گذرانیدن قربانی‌های سوختنی و ذبایح سلامتی خداوند سوال نمود، گفت: «برمیا، بلکه از عقب ایشان دوزده، فارغ شد، قوم را به اسم بیهوه صباوت برکت داد. ۱۹ و به تمامی پیش درختان توت بر ایشان حمله آور. ۲۴ و چون آواز صدای قوم، یعنی به جمیع گروه اسرائیل، مردان و زنان به هر یکی یک قدمها در سر درختان توت بشنوی، آنگاه تعجیل کن زیرا که در آن گرده نان و یک پاره گوشت و یک قرص کشمش بخشید، پس وقت خداوند پیش روی تو بیرون خواهد آمد تا لشکر فلسطینیان را تمامی قوم هر یکی به خانه خود رفتند. ۲۰ اما داود برگشت تا شکست دهد.» ۲۵ پس داود چنانکه خداوند او را امر فرموده بود، اهل خانه خود را برکت دهد. و میکال دختر شاول به استقبال داود بیرون آمده، گفت: «پادشاه اسرائیل امروز چه قدر خوشتر را عظمیت داد که خود را در نظر کنیزان بندگان خود برهنه ساخت، ۶ و داود بار دیگر جمیع برگزیدگان اسرائیل، یعنی سی هزار نفر را جمع کرد. ۲ و داود با تمامی قومی که همراهش بودند برخاسته، از بعلی یهوذا روانه شدند تا تابوت خدا را که به اسم، یعنی به اسم بیهوه صباوت که بر کرویان نشسته است، مسمی می‌باشد، از آنجا بیاروند. ۳ و تابوت خدا را بر اراه‌ای نگذاشتند و آن را از خانه ایناداب که در جبعه است، برداشتند، و عزه واخویو، پسران ایناداب، اراه نو را رانندند. ۴ و آن را از خانه ایناداب که در جبعه است با تابوت خداوند آوردند و واخویو پیش تابوت می‌رفت. ۵ و داود

او به سلامتی رفته بود. ۲۳ و چون یوآب و تمامی لشکری که بیروت با بنیامین محسوب بود. ۳ و بشیروتیان به جتایم فرار کرده، همراهش بودند، برگشتند، یوآب را خبر داده، گفتند که «ابنیر بن نیر نزد پادشاه آمد او را رخصت داده و به سلامتی رفت.» ۲۴ لنگ بود که هنگام رسیدن خیر شاول و یوناتان پسر شاول از پسری پس یوآب نزد پادشاه آمده، گفت: «چه کردی! اینک ابنیر نزد تو بود، و دایه‌اش او را برداشته، فرار کرد. و چون به فرار کردن تعجیل آمد. چرا او را رخصت دادی و رفت؟» ۲۵ ابنیر بن نیر را می‌دانی می‌نمود، او افتاد و لنگ شد و اسمش مفیوشوت بود. ۵ و ریکاب که او آمد تا تو را فریب دهد و خروج و دخول تو را بداند و هر و بعنه، پسران رمون بشیروتی روانه شده، در وقت گرمای روز به کاری را که می‌کنی دریافت کند.» ۲۶ و یوآب از حضور داود خانه ایشیوشوت داخل شدند و او به خواب ظهر بود. ۶ پس به بیرون رفته، قاصدان در عقب ابنیر فرستاد که او را از چشمه سیره بهانه‌ای که گندم بگیرند در میان خانه داخل شده، به شکم او بازآوردند اما داود ندانست. ۲۷ و چون ابنیره حیرون برگشت، زدند و ریکاب و برادرش بعنه فرار کردند. ۷ و چون به خانه داخل یوآب او را در میان دروازه به کنار کشید تا با او به خفیه سخن شدند و او بریسترش در خوابگاه خود می‌خوابید، او را زدند و کشتند گوید و به سبب خون برادرش عسائیل به شکم او زد که مرد. ۲۸ و سرش را از تن جدا کردند و سرش را گرفته، از راه عربه تمامی وبعد از آن چون داود این را شنید، گفت: «من و سلطنت من به شب کوچ کردند. ۸ و سرایشیوشوت را نزد داود به حیرون آورده، به حضور خداوند از خون ابنیر بن نیر تا به ابد بری هستیم. ۲۹ پس بر پادشاه گفتند: «اینک سر دشمن، ایشیوشوت، پسرشاول، که سر یوآب و تمامی خاندان پدرش فرار گیرد و کسی که جریان و برص قصد جان تو می‌داشت. و خداوند امروز انتقام آقای ما پادشاه را از داشته باشد و بر عصا تکیه کند و به شمعی‌ریفتند و محتاج نان شاول و ذریه‌اش کشیده است.» ۹ و داود ریکاب و برادرش بعنه، باشد، از خاندان یوآب منقطع نشود.» ۳۰ و یوآب و برادرش پسران رمون بشیروتی را جواب داده، به ایشان گفت: «قسم به ایشیوشوت، ابنیر را کشتند، به سبب این که برادر ایشان، عسائیل را حیات خداوند که جان مرا از هر تنگی فدیة داده است. ۱۰ وقتی درجیون در جنگ کشته بود. ۳۱ و داود به یوآب و تمامی قومی که کسی مرا خیر داده، گفت که اینک شاول مرده است و گمان که همراهش بودند، گفت: «جامه خود را بپذیرید و بیایید و می‌برد که بشارت می‌آورد، او را گرفته، در صقلع کشتیم و این برای ابنیر نوحه کنید.» و داود پادشاه در عقب جنازه رفت. ۳۲ و اجرت بشارت بود که به او دادم. ۱۱ پس چندمرتبه زیاده چون ابنیر را درحیرون دفن کردند و پادشاه آواز خود را بلند کرده، نزد قبر مردان شیر، شخص صالح رادر خانه‌اش بر بسترش بکشند، آیا ابنیر گریست و تمامی قوم گریه کردند. ۳۳ و پادشاه برای ابنیر خون او را از دست شما مطالبه نکنم؟ و شما را از زمین هلاک مرثیه خوانده، گفت: «آیا باید ابنیر بمیرد به طوری که شخص نسل‌م؟» ۱۲ پس داود خادمان خود را امر فرمود که ایشان را کشتند احمق می‌میرد. ۳۴ دستهای تو بسته نشد و پایهایت در زنجیر و دست و پای ایشان را قطع نموده، بر برکه حیرون آویختند. اما گذاشته نشد. مثل کسی که پیش شریران افتاده باشد افتادی.» پس سرایشیوشوت را گرفته در قبر ابنیر در حیرون دفن کردند.

تمامی قوم بار دیگر برای او گریه کردند. ۳۵ و تمامی قوم چون هنوز روز بود آمدند تا داود را نان بخوراند اما داود قسم خورده، گفت: «خدا به من مثل این بلکه زیاده از این بکند اگر نان یا چیز دیگر پیش از غروب آفتاب بچشم.» ۳۶ و تمامی قوم ملتفت شدند و به نظر ایشان پسند آمد. چنانکه هرچه پادشاه می‌کرد، در نظر تمامی قوم پسند می‌آمد. ۳۷ و جمیع قوم و تمامی اسرائیل در آن روز دانستند که کشتن ابنیر بن نیر از پادشاه نبود. ۳۸ و پادشاه به خادمان خود گفت: «آیا نمی‌دانید که سروری و مرد بزرگی امروز در اسرائیل افتاد؟» ۳۹ و من امروز با آنکه به پادشاهی مسح شده‌ام ضعیف هستم و این مردان، یعنی پسران صروهی از من تواناترند. خداوند عامل شرارت را برحسب شرارتش جزا دهد.»

۴ و چون پسر شاول شنید که ابنیر در حیرون مرده است مردانش به اورشلیم به مقابله بیوسیان که ساکنان زمین بودند، رفت، دستهایش ضعیف شد، و تمامی اسرائیل پریشان گردیدند. ۲ و پسر و ایشان به داود متکلم شده، گفتند: «به اینجا داخل نخواهی شد شاول دو مرد داشت که سردار فوج بودند؛ اسم یکی بعنه و اسم جز اینکه کوران و لنگان را بیرون کنی.» زیرا گمان بردند که داود دیگری ریکاب بود، پسران رمون بشیروتی از بنی بنیامین، زیرا که به اینجا داخل نخواهد شد. ۷ و داود قلعه صهیون را گرفت که

ایشان سر حریف خود را گرفته، شمشیر خود را در پهلویش زد، حجت، وینچم شفقظیا پسر ایبطال، ۵ و ششم، پترعام ازعجله، پس با هم افتادند. پس آن مکان را که در جبعون است، خلقت زن داود. اینان برای داود در حبرون زاییده شدند. ۶ و هنگامی که هسوریم نامیدند. ۱۷ و آن روزجنگ بسیار سخت بود و ابنیر و جنگ در میان خاندان شاول و خاندان داود می‌بود، ابنیر، خاندان مردان اسرائیل ازحضور بندگان داود منهرم شدند. ۱۸ و سه پسر شاول راتقویت می‌نمود. ۷ و شاول را کنیزی مسمی به رصفه دختر صرویه، یوآب و ایشای وعسائیل، در آنجا بودند، وعسائیل مثل ایه بود، و ایشیوشت به ابنیر گفت: «چرا به کنیز پدرم درآمدی؟» غزال بری سبک پا بود. ۱۹ وعسائیل، ابنیر را تعاقب کرد ودر ۸ و خشم ابنیر بهسبب سخن ایشیوشت بسیار افروخته شده، رفتن به طرف راست یا چپ از تعاقب ابنیرانحراف نوزید. ۲۰ و گفت: «آیا من سر سگ برای یهودا هستم و حال آنکه امروز به ابنیر به عقب نگریسته، گفت: «آیا تو عسائیل هستی؟» گفت: خاندان پدرت، شاول، و برادرانش واصحابش احسان نموده‌ام و تو «من هستم.» ۲۱ ابنیر وی را گفت: «به طرف راست یا به طرف را به‌دست داودتسلیم نکرده‌ام که بهسبب این زن امروز گناه بر من چپ خود برگرد و یکی از جوانان را گرفته، اسلحه او را بردار.» اما اسناد می‌دهی؟ ۹ خدا مثل این و زیاده از این به ابنیر بکند اگر عسائیل نخواست که ازعقب او انحراف ورزد. ۲۲ پس ابنیر بار من به طوری که خداوند برای داودقسم خورده است، برایش چنین دیگر به عسائیل گفت: «از عقب من برگرد چرا تو را به زمین عمل ننمایم. ۱۰ سلطنت را از خاندان شاول نقل نموده، کرسی بزیم، پس چگونه روی خود را نزد برادرت یوآب برافرازم.» ۲۳ و داود را بر اسرائیل و یهودا از دان تا بئرشیع پایدار گردانم.» ۱۱ و او چون نخواست که برگرددابنیر او را به موخر نیزه خود به شکمش زد دیگر نتوانست در جواب ابنیر سخنی گوید زیرا که از او می‌ترسید. که سرنیزه از عقبش بیرون آمد و در آنجا افتاده، درجایش مرد. و ۱۲ پس ابنیر در آن حین قاصدان نزد داودفرستاده، گفت: «این هر کس که به مکان افتادن و مردن عسائیل رسید، ایستاد. ۲۴ اما زمین مال کیست؟ و گفت تو با من عهد ببند و اینک دست من یوآب و ایشای، ابنیر را تعاقب کردند وچون ایشان به تل امه که به با تو خواهد بود تاتمامی اسرائیل را به سوی تو برگردانم.» ۱۳ مقابل جیح در راه بیابان جبعون است رسیدند، آفتاب فرو رفت. اوگفت: «خوب، من با تو عهد خواهم بست ولیکن یک چیز از ۲۵ وینی بنیامین بر عقب ابنیر جمع شده، یک گروه شدند و بر تو می‌طلبم و آن این است که روی مرانخواهی دید، جز اینکه اول سر یک تل ایستادند. ۲۶ و ابنیر یوآب را صدا زده، گفت که «آیا چون برای دیدن روی من بیایی می‌کال، دختر شاول را بیآوری.» شمشیر تا به ابد هلاک سازد؟ آیا نمی‌دانی که آخر به تلخی ۱۴ پس داود رسولان نزد ایشیوشت بن شاول فرستاده، گفت: «زن خواهدانجامید؟ پس تا به کی قوم را امر نمی‌کنی که ازتعاقب من، می‌کال را که برای خود به صد قلفه فلسطینیان نامزد ساختم، برادران خویش برگردند.» ۲۷ یوآب درجواب گفت: «به خدای نزد من بفرست.» ۱۵ پس ایشیوشت فرستاده، او را از نزد شوهرش حی قسم اگر سخن نگفته بودی هر آینه قوم در صبح از تعاقب فطلیل بن لایش گرفت. ۱۶ و شوهرش همراهش رفت و در عقبش برادران خودبرمی‌گشتند.» ۲۸ پس یوآب کرنا نواخته، تمامی قوم تا حوریم گریه می‌کرد. پس ابنیر وی را گفت: «برگشته، برو.» ایستادند و اسرائیل را باز تعاقب نمودند ودیگر جنگ نکردند. ۲۹ و او برگشت. ۱۷ و ابنیر با مشایخ اسرائیل تکلم نموده، گفت: و ابنیر و کسانش، تمامی آن شب را از راه عربه رفته، از اردن عبور کردند و از تمامی بیرون گذشته، به محتایم رسیدند. ۳۰ و یوآب الان این را به انجام برسانیدزیرا خداوند درباره داود گفته است از عقب ابنیر برگشته، تمامی قوم را جمع کرد. و از بندگان داود که به وسیله بنده خود، داود، قوم خویش، اسرائیل را از دست سوی عسائیل نوزده نفر مفقود بودند. ۳۱ اما بندگان داود، بنیامین فلسطینیان و از دست جمیع دشمنان ایشان نجات خواهم داد.» و مردمان ابنیر را زدند که ازایشان سیصد و شصت نفر مردند. ۳۲ و ۱۹ و ابنیر به گوش بنیامینان نیزسخن گفت. و ابنیر هم به حبرون رفت تا آنچه را که در نظر اسرائیل و در نظر تمامی خاندان بنیامین دفن کردند و یوآب و کسانش، تمامی شب کوچ کرده، هنگام پسند آمده بود، به گوش داود بگوید. ۲۰ پس ابنیر بیست نفر با طلوع فجر به حبرون رسیدند. خود برداشته، نزدداود به حبرون آمد و داود به جهت ابنیر ورفقایش ضیافتی برپا کرد. ۲۱ و ابنیر به داود گفت: «من برخاسته، خواهم رفت و تمامی اسرائیل رانزد آقای خود، پادشاه، جمع خواهم آورد تا با توعهد ببندند و به هرآنچه دلت می‌خواهد سلطنت نمایم. پس داود ابنیر را مرخص نموده، او به سلامتی برفت. ۲۲ و ناگاه بندگان داود و یوآب از غارتی بازآمده، غنیمت بسیار با خود آوردند. و ابنیر با داوددر حبرون نبود زیرا وی را رخصت داده، و

۱ و بعد از وفات شاول و مراجعت داود از مقاتله عمالقه واقع شد که داود دو روز درصقلغ توقف نمود. ۲ و در روز سوم ناگاه شخصی از نزد شاول با لباس دریده و خاک بر سرش ریخته از لشکر آمد، و چون نزد داود رسید، به زمین افتاده، تعظیم نمود. ۳ و داود وی را گفت: «از کجا آمدی؟» او در جواب وی گفت: «از لشکر اسرائیل فرار کرده‌ام.» ۴ داود وی را گفت: «مرا خبر بده که کار چگونه شده است.» او گفت: «قوم از جنگ فرار کردند و بسیاری از قوم نیز افتادند و مردند، و هم شاول و پسرش، یوناتان، مردند.» ۵ پس داود به جوانی که او را مخبر ساخته بود، گفت: «چگونه دانستی که شاول و پسرش یوناتان مرده‌اند.» ۶ و جوانی که او را مخبر ساخته بود، گفت: «اتفاق مرا در کوه جلبوع گذر افتاد و اینک شاول بر نیزه خود تکیه می‌نمود، و اینک اراهه‌ها و سواران او را به سختی تعاقب می‌کردند. ۷ و به عقب نگرسته، مرا دید و مرا خواند و جواب دادم، لبیک. ۸ او مرا گفت: تو کیستی؟ وی را گفتم: عملیقی هستم. ۹ او به من گفت: تمنا اینکه بر من بایستی و مرا بکشی زیرا که پریشانی مرا درگرفته است چونکه تمام جانم تا بحال در من است. ۱۰ پس بر او ایستاده، او را کشتم زیرا دانستم که بعد از افتادنش زنده نخواهد ماند و تاجی که بر سرش و بازوبندی که بر بازویش بود، گرفته، آنها را اینجا نزد آقايم آوردم.» ۱۱ آنگاه داود جامه خود را گرفته، آن را دریدو تمامی کسانی که همراهش بودند، چنین کردند. ۱۲ و برای شاول و پسرش، یوناتان، و برای قوم خداوند و خاندان اسرائیل ماتم گرفتند و گریه کردند، و تا شام روزه داشتند، زیرا که به دم شمشیر افتاده بودند. ۱۳ و داود به جوانی که او را مخبر ساخت، گفت: «تو از کجا هستی؟» او گفت: «من پسر مرد غریب عملیقی هستم.» ۱۴ داود وی را گفت: «چگونه نترسیدی که دست خود را بلند کرده، مسیح خداوند را هلاک ساختی؟» ۱۵ آنگاه داود یکی از خادمان خود را طلبیده، گفت: «نزدیک آمده، او را بکش.» پس او را زد که مرد. ۱۶ و داود او را گفت: «خونت بر سر خودت باشد زیرا که دهانت بر تو شهادت داده، گفت که من مسیح خداوند را کشتم.» ۱۷ و داود این مرثیه را درباره شاول و پسرش یوناتان انشا کرد. ۱۸ و امر فرمود که نشید قوس را به بنی یهودا تعلیم دهند. اینک در سفر یاشرمکتوب است: ۱۹ «زیبایی توای اسرائیل در مکانهای بلندت کشته شد. جباران چگونه افتادند. ۲۰ در جت اطلاع ندهید و در کوچه‌های اشقلون خبر مرسانید، مبادا دختران فلسطینیان شادی کنند. و مبادا دختران نامختونان وجد نمایند. ۲۱ ای کوههای جلبوع، شبنم و باران بر شما نبارد. و نه از کشتزارهایت هدایا بشود، زیرا در آنجاسپر جباران دور انداخته

۲ و بعد از آن واقع شد که داود از خداوند سوال نموده، گفت: «آیا به یکی از شهرهای یهودا برآیم؟» خداوند وی را گفت: «برآی.» داود گفت: «کجا برآیم؟» گفت: «به حبرون.» ۲ پس داود به آنجا برآمد و دو زنش نیزاخینوم یزرعیلیه و اییجایل زن نابال کرملی. ۳ و داود کسانی را که با او بودند با خاندان هر یکی برد، و در شهرهای حبرون ساکن شدند. ۴ و مردان یهودا آمده، داود را در آنجا مسح کردند، تا برخاندان یهودا پادشاه شود. و به داود خیر داده، گفتند که «اهل یابیش جلعاد بودند که شاول را دفن کردند.» ۵ پس داود قاصدان نزد اهل یابیش جلعاد فرستاده، به ایشان گفت: «شما از جانب خداوند مبارک باشید زیرا که این احسان را به آقای خود شاول نمودید و او را دفن کردید. ۶ والان خداوند به شما احسان و راستی بنماید و من نیز جزای این نیکویی را به شما خواهم نمود چونکه این کار را کردید. ۷ و حال دستهای شما قوی باشد و شما شجاع باشید زیرا آقای شما شاول مرده است و خاندان یهودا نیز مرا بر خود به پادشاهی مسح نمودند.» ۸ اما ابئیر بن نیر سردار لشکر شاول، ایشبوشت بن شاول را گرفته، او را به معنایم برد. ۹ و او را بر جلعاد و بر آشوریا و بر یزرعیل و برافرایم و بر بنیامین و بر تمامی اسرائیل پادشاه ساخت. ۱۰ و ایشبوشت بن شاول هنگامی که بر اسرائیل پادشاه شد چهل ساله بود، و دو سال سلطنت نمود، اما خاندان یهودا، داود را متابعت کردند. ۱۱ و عدد ایامی که داود در حبرون برخاندان یهودا سلطنت نمود هفت سال و شش ماه بود. ۱۲ و ابئیر بن نیر و بندگان ایشبوشت بن شاول از معنایم به جبعون بیرون آمدند. ۱۳ و یوآب بن صرویه و بندگان داود بیرون آمده، نزد برکه جبعون با آنها ملتی شدند، و اینان به این طرف برکه و آنان بر آن طرف برکه نشستند. ۱۴ و ابئیر به یوآب گفت: «الان جوانان برخیزند و در حضور ما بازی کنند.» یوآب گفت: «برخیزید.» ۱۵ پس برخاسته، به شماره عبور کردند، دوازده نفر برای بنیامین و برای ایشبوشت بن شاول و دوازده نفر از بنندگان داود. ۱۶ و هر یک از

نمودند، و فلسطینیان یونان و ایبنداد و ملکیشوع پسران شاول را کشتند. ۳ و جنگ برشاول سخت شد، و تیراندازان دور او را گرفتند و به سبب تیراندازان به غایت دلنگ گردید. ۴ و شاول به سلاحدار خود گفت: «شمشیر خود را کشیده، آن را به من فرو بر مبادا این نامختونان آمده، مرا مجروح سازند و مرا افتضاح نمایند.» اما سلاحدارش نخواست زیرا که بسیار در ترس بود. پس شاول شمشیر خود را گرفته، بر آن افتاد. ۵ و هنگامی که سلاحدارش شاول را دید که مرده است، او نیز بر شمشیر خود افتاده، با او مرد. ۶ پس شاول و سه پسرش و سلاحدارش و جمیع کسانش نیز در آن روز با هم مردند. ۷ و چون مردان اسرائیل که به آن طرف دره و به آن طرف اردن بودند، دیدند که مردان اسرائیل فرار کرده‌اند و شاول و پسرانش مرده‌اند، شهرهای خود را ترک کرده، گریختند و فلسطینیان آمده، در آنها ساکن شدند. ۸ و در فردای آن روز، چون فلسطینیان برای برهنه کردن کشتگان آمدند، شاول و سه پسرش رایافتند که در کوه جلبوع افتاده بودند. ۹ پس سر او را بردند و اسلحه‌اش را بیرون کرده، به زمین فلسطینیان، به هر طرف فرستادند تا به بتخانه‌های خود و به قوم مژده برسانند. ۱۰ و اسلحه او را درخانه عشتاروت نهادند و جسدش را بر حصار بیتشان آویختند. ۱۱ و چون ساکنان یابیش جلعاد، آنچه را که فلسطینیان به شاول کرده بودند شنیدند، ۱۲ جمیع مردان شجاع برخاسته، و تمامی شب سفر کرده، جسد شاول و اجساد پسرانش را از حصار بیتشان گرفتند، و به یابیش برگشته، آنها را در آنجا سوزانیدند. ۱۳ و استخوانهای ایشان را گرفته، آنها را زیر درخت بلوطی که در یابیش است، دفن کردند و هفت روز روزه گرفتند.

امروز از تو بدی ندیده‌ام لیکن در نظر سرداران پسند نیستی. ۷ جنوب کریتیان و بر ملک یهودا و بر جنوب کالیب تاخت آوردیم. پس الان برگشته، به سلامتی برو مبدا مرتکب عملی شوی که در صقلغ را به آتش سوزانیدیم.» ۱۵ داود وی را گفت: «آیا مرا به آن نظر سرداران فلسطینیان ناپسند آید.» ۸ داود به اخیش گفت: «گروه خواهی رسانیدی؟» او گفت: «برای من به خدا قسم بخور «چه کرده‌ام و از روزی که به حضور تو بدهام تا امروز در بنده ات که نه مرا بکشی و نه مرا به‌دست آقايم تسليم کنی، پس تو را چه یافته‌ای تا آنکه به جنگ نیایم و با دشمنان آقايم پادشاه جنگ نمایم؟» ۹ اخیش در جواب داود گفت: «می‌دانم که تودر نظر بر روی تمامی زمین منتشر شده، می‌خوردند و می نوشیدند و بزم من مثل فرشته خدا نیکو هستی لیکن سرداران فلسطینیان گفتند، می‌کردند، به سبب تمامی غنیمت عظیمی که از زمین فلسطینیان و که با ما به جنگ نیاید. ۱۰ پس الحال بامدادان با بندگان آقايت از زمین یهودا آورده بودند. ۱۷ داود ایشان را از وقت شام تا عصر که همراه تو آمده‌اند، بر خیز و چون بامدادان برخاسته باشید و روز دیگر می‌زد که از ایشان احدی رهایی نیافت جز چهارصد مرد روشنایی برای شما بشود، روانه شوید.» ۱۱ پس داود با کسان خود صبح زود برخاستند تا روانه شده، به زمین فلسطینیان برگردند گرفته بودند، بازگرفت و داود دو زن خود را بازگرفت. ۱۹ و چیزی از ایشان مفقود نشد از خرد و بزرگ و از پسران و دختران و غنیمت و از همه چیزهایی که برای خود گرفته بودند، بلکه داود همه را باز

۳۰ و واقع شد چون داود و کسانش در روز سوم به صقلغ آورد. ۲۰ داود همه گوسفندان و گاوان خود را گرفت و آنها را رسیدند که عمالقه بر جنوب و بر صقلغ هجوم آورده بودند، و صقلغ پیش مواشی دیگرانند و گفتند این است غنیمت داود. ۲۱ و رازده آن را به آتش سوزانیده بودند. ۲ و زنان و همه کسانی را که در آن بودند از خرد و بزرگ اسیر کرده، هیچ کس را نکشته، بلکه همه را به اسیری برده، به راه خود رفته بودند. ۳ و چون داود و کسانش به شهر رسیدند، اینک به آتش سوخته، زنان و پسران و دختران ایشان اسیر شده بودند. ۴ پس داود و قومی که همراهش بودند آواز خود را بلند کرده، گریستند تا طاقت گریه کردن دیگرنداشتند. ۵ و دو زن داود اخینوعم بزرغلیه و ایجاییل، زن نابال آورده‌ایم چیزی به ایشان نخواهیم داد مگر به هر کس زن و فرزندان کرمی، اسیر شده بودند. ۶ و داود بسیار مضطرب شد زیرا که قوم می‌گفتند که او را سنگسار کنند، چون جان تمامی قوم هر یک برای پسران و دختران خویش بسیار تلخ شده بود، اما داود خویشتن را از یهوه، خدای خود، تقویت نمود. ۷ و داود به ایباتار کاهن، پسر اخیمملک گفت: «ایفود را نزد من بیاور.» و ایباتار ایفود را نزد داود آورد. ۸ داود از خداوند سوال نموده، گفت: «اگر این فوج را تعاقب نمایم، آیا به آنها خواهیم رسید؟» او وی را گفت: «تو حق را تعاقب نما زیرا که به تحقیق خواهی رسید و رها خواهی کرد.» ۹ پس داود و ششصد نفر که همراهش بودند روانه شده، به وادی بسور آمدند و واماندگان در آنجا توقف نمودند. ۱۰ و داود با چهارصد نفر تعاقب نمود و دوویست نفر توقف نمودند زیرا به حدی خسته شده بودند که از وادی بسور نتوانستند گذشت. ۱۱ پس شخصی مصری در صحرا یافته، او را نزد داود آوردند و به او نان دادند که خورد و او را آب نوشانیدند. ۱۲ و پاره‌ای از قرض انجیر و دوقرض کشمش به او دادند و چون خورد روحش به وی بازگشت زیرا که سه روز و سه شب نه نان خورده، و نه آب نوشیده بود. ۱۳ داود او را گفت: «از آن که هستی و از کجا می‌باشی؟»

او گفت: «من جوان مصری و بنده شخص عمالیقی هستم، و آقايم مرا ترک کرده است زیرا سه روز است که بیمار شده‌ام. ۱۴ ما به

فلسطینیان بماند، عادتش چنین خواهد بود.» ۱۲ و اخیش داود را مرا اعلام نمایی که چه باید بکنم.» ۱۶ سموئیل گفت: «پس تصدیق نموده، گفت: «خویشتن را نزد قوم خود اسرائیل بالکل مکروه نموده است، پس تا به ابد بنده من خواهد بود.»

گفته بود، برای خود عمل نموده است، زیرا خداوند سلطنت را از دست تو دریده، آن را به همسایه ات داود داده است. ۱۸ چونکه آواز خداوند را نشنیدی و شدت غضب او را بر عمالقی به عمل نیاوردی، بنابراین خداوند امروز این عمل را به تو نموده است. ۱۹ و خداوند اسرائیل را نیز با تو به دست فلسطینیان خواهد داد، و تو و پسرانت فردا نزد من خواهید بود، و خداوند اردوی اسرائیل را نیز به دست فلسطینیان خواهد داد.» ۲۰ و شاول فور به تمامی قامتش بر زمین افتاد، و از سخنان سموئیل بسیار بترسید. و چونکه تمامی روز و تمامی شب نان نخورده بود، هیچ قوت نداشت. ۲۱ و چون آن زن نزد شاول آمده، دید که بسیار پریشان حال است وی را گفت: «اینک کنیزت آواز تو را شنید و جانم را به دست خود گذاشتم و سخنانی را که به من گفتی اطاعت نمودم. ۲۲ پس حال تما اینکه تو نیز آواز کنیز خود را بشنوی تا لقمه‌ای نان به حضورت بگذارم و بخوری تا قوت یافته، به راه خود بروی.» ۲۳ اما او انکار نموده، گفت: «نمی خورم.» لیکن چون خادمانش و آن زن نیز اصرار نمودند، آواز ایشان را بشنید و از زمین برخاسته، بر بستر نشست. ۲۴ و آن زن گوساله‌ای پروری در خانه داشت. پس تعجیل نموده، آن را ذبح کرد و آرد گرفته، خمیر ساخت و قرصهای نان فطیر پخت. ۲۵ و آنها را نزد شاول و خادمانش گذاشت که خوردند. پس برخاسته، در آن شب روانه شدند.

۲۹ و فلسطینیان همه لشکرهای خود را در افق جمع کردند، و اسرائیلیان نزد چشمه‌ای که در یزرعیل است، فرود آمدند. ۲ و سرداران فلسطینیان صدها و هزارها می‌گذشتند، و داود و مردانش با اخیش در دنباله ایشان می‌گذشتند. ۳ و سرداران فلسطینیان گفتند که «این عبرانیان کیستند؟» و اخیش به جواب سرداران فلسطینیان گفت: «مگر این داود، بنده شاول، پادشاه اسرائیل نیست که نزد من این روزها این سالها بوده است و از روزی که نزد من آمد تا امروز در او عیبی نیافتم.» ۴ اما سرداران فلسطینیان بر وی غضبناک شدند، و سرداران فلسطینیان او را گفتند: «این مرد را باز گردان تا به جایی که برایش تعیین کرده‌ای برگردد، و با ما به جنگ نیاید، مبدا در جنگ دشمن ما بشود، زیرا این کس با چه چیز با آقای خود صلح کند آیا نه با سرهای این مردمان؟ ۵ آیین داود نیست که دربار او با یکدیگر رقص کرده، می‌سرایند و می‌گفتند: «شاول هزارهای خود و داود ده هزارهای خویش را کشته است.» ۶ آنگاه اخیش داود را خوانده، او را گفت: «به حیات بیهو قسم که تو مرد راست هستی و خروج و دخول تو با من در اردو به نظر من پسند آمد، زیرا از روز آمدنت نزد من تا

۲۸ و واقع شد در آن ایام که فلسطینیان لشکرهای خود را برای جنگ فراهم آوردند تا با اسرائیل مقاتله نمایند، و اخیش به داود گفت: «یقین بدان که تو و کسانت همراه من به اردو بیرون خواهید آمد.» ۲ داود به اخیش گفت: «به تحقیق خواهی دانست که بنده تو چه خواهد کرد.» اخیش به داود گفت: «از این جهت تو راهمیشه اوقات نگاهبان سرم خواهام ساخت.» ۳ و سموئیل وفات نموده بود، و جمیع اسرائیل به جهت او نوحه گری نموده، او را در شهرش رامه دفن کرده بودند، و شاول تمامی اصحاب اجنه و فالگیران را از زمین بیرون کرده بود. ۴ و فلسطینیان جمع شده، آمدند و در شونیم اردو زدند، و شاول تمامی اسرائیل را جمع کرده، در جلبوع اردو زدند. ۵ و چون شاول لشکر فلسطینیان را دید، بترسید و دلش بسیار مضطرب شد. ۶ و شاول از خداوند سوال نمود و خداوند او را جواب نداد، نه به خوابها و نه به اوریم و نه به انبیا. ۷ و شاول به خادمان خود گفت: «زنی را که صاحب اجنه باشد، برای من بطلبید تا نزد او رفته، از او مسالت نمایم.» خادمانش وی را گفتند: «اینک زنی صاحب اجنه در عین دور می‌باشد.» ۸ و شاول صورت خویش را تبدیل نموده، لباس دیگر پوشید و دو نفر همراه خود برداشته، رفت و شبانگاه نزد آن زن آمده، گفت: «تما اینکه به واسطه جن برای من فالگیری نمایی و کسی را که به تو بگویم از برآرم.» ۹ آن زن وی را گفت: «اینک آنچه شاول کرده است می‌دانی که چگونه اصحاب اجنه و فالگیران را از زمین منقطع نموده است، پس تو چرا برای جانم دام می‌گذاری تا مرا به قتل رسانی؟» ۱۰ و شاول برای وی به بیهو قسم خورده، گفت: «به حیات بیهو قسم که از این امر به تو هیچ بدی نخواهد رسید.» ۱۱ آن زن گفت: «از برایت که را برآورم؟» او گفت: «سموئیل را برای من برآور.» ۱۲ و چون آن زن سموئیل را دید به آواز بلند صدا زد و زن، شاول را خطاب کرده، گفت: «برای چه مرا فریب دادی زیرا تو شاول هستی.» ۱۳ پادشاه وی را گفت: «مترس! چه دیدی؟» آن زن در جواب شاول گفت: «خدایی را می‌بینم که از زمین بر می‌آید.» ۱۴ او وی را گفت: «صورت او چگونه است؟» زن گفت: «مردی پیر بر می‌آید و به ردایی ملبس است.» پس شاول دانست که سموئیل است و رویه زمین خم شده، تعظیم کرد. ۱۵ و سموئیل به شاول گفت: «چرا مرا برآورده، مضطرب ساختی؟» شاول گفت: «در شدت تنگی هستم چونکه فلسطینیان با من جنگ می‌نمایند و خدا از من دور شده، مرا نه به واسطه انبیا و نه به خوابها دیگر جواب می‌دهد، لهذا تو را خواندم تا

راه است اردو زد، و داود در بیابان ساکن بود، و چون دید که شاول در عقبش در بیابان آمده است، ۴ داود جاسوسان فرستاده، دریافت کرد که شاول به تحقیق آمده است. ۵ و داود برخاسته، به زمین ریخته نشود زیرا که پادشاه اسرائیل مثل کسی که کبک به جایی که شاول در آن اردو زده بود، آمد. و داود مکانی را که شاول و ابنیر، پسر نیر، سردار لشکرش خوابیده بودند، ملاحظه کرد، و شاول در اندرون سنگرمی خوابید و قوم در اطراف او فرود آمده بودند. ۶ و داود به اخیملک حتی و اییشای این صروه برادر یوآب خطاب کرده، گفت: «کیست که همراه من نزد شاول به اردو بیاید؟» اییشای گفت: «من همراه تو می‌آیم.» ۷ پس داود را بگیرد. ۲۳ و خداوند هر کس را بر حسب عدالت و امانتش و اییشای در شب به میان قوم آمدند و اینک شاول در اندرون سنگردراز شده، خوابیده بود، و نیزه‌اش نزد سرش در زمین کوبیده، و ابنیر و قوم در اطرافش خوابیده بودند. ۸ و اییشای به داود گفت: «امروز خدا، دشمن تو را به دست تسلیم نموده. پس الان اذن بده تا او را با نیزه یک دفعه به زمین بدوزم و او را دوباره نخواهم زد.» ۹ و داود به اییشای گفت: «اورا هلاک مکن زیرا کیست که به مسیح خداوند دست خود را دراز کرده، بی گناه باشد. ۱۰ و داود گفت: «به حیات یهوه قسم که یا خداوند او را خواهد زد یا اجلس رسیده، خواهد مرد یا به جنگ فرود شده، هلاک خواهد گردید. ۱۱ حاشا بر من از خداوند که دست خود را بر مسیح خداوند دراز کنم اما الان نیزه‌ای را که نزد سرش است و سبوی آب را بگیر و برویم.» ۱۲ پس داود نیزه و سبوی آب را از نزد سر شاول گرفت و روانه شدند، و کسی نبود که ببیند و بداند یا بیدار شود زیرا جمیع ایشان در خواب بودند، چونکه خواب سنگین از خداوند بر ایشان مستولی شده بود. ۱۳ و داود به طرف دیگر گذشته، از دور به سرکوه بایستاد و مسافت عظیمی در میان ایشان بود. ۱۴ و داود قوم و ابنیر پسر نیر را صدا زده، گفت: «ای ابنیر جواب نمی دهی؟» و ابنیر جواب داد، گفت: «تو کیستی که پادشاه را می‌خوانی؟» ۱۵ داود به ابنیر گفت: «آیا تو مرد نیستی و در اسرائیل مثل تو کیست؟ پس چرا آقای خود پادشاه را نگاهبانی نمی کنی؟ زیرا یکی از قوم آمد تا آقایت پادشاه را هلاک کند. ۱۶ این کار که کردی خوب نیست، به حیات یهوه، شما مستوجب قتل هستید، چونکه آقای خود مسیح خداوند را نگاهبانی نکردید، پس الان ببین که نیزه پادشاه و سبوی آب که نزد سرش بود، کجاست؟» ۱۷ و شاول آواز داود را شناخته، گفت: «آیا این آواز توست ای پسر من داود؟» و داود گفت: «ای آقایم پادشاه آواز من است.» ۱۸ و گفت: «این از چه سبب است که آقایم بنده خود را تعاقب می‌کند؟ زیرا چه کردم و چه بدی در دست من است؟» ۱۹ پس الان آقایم پادشاه سخنان بنده خود را بشنود، اگر خداوند تو را بر من تحریک نموده است پس هدیه‌ای قبول نماید، و اگر بنی آدم باشند پس ایشان به حضور خداوند ملعون باشند، زیرا که

۲۷ و داود در دل خود گفت: «الحال روزی به دست شاول هلاک خواهم شد. چیزی برای من از این بهتر نیست که به زمین فلسطینیان فرار کنم، و شاول از جستجوی من در تمامی حدود اسرائیل مایوس شود. پس از دست او نجات خواهم یافت.» ۲ پس داود برخاسته، بآن ششصد نفر که همراهش بودند نزد اخیش بن معوک، پادشاه جت گذشت. ۳ و داود نزد اخیش در جت ساکن شد، او و مردمانش هرکس با اهل خانه‌اش، و داود با دو زنش اخینوعم بیزرعلیه و اییحایل کرملیه زن نابال. ۴ و به شاول گفته شد که داود به جت فرار کرده است، پس او را دیگر جستجو نکرد. ۵ و داود به اخیش گفت: «الان اگر من در نظر تو نالفتن یافته مکانی به من در یکی از شهرهای صحرا بدهند تا در آنجا ساکن شوم، زیرا که بنده تو چرا در شهر دارالسلطنه با تو ساکن شود.» ۶ پس اخیش در آن روز صقلغ را به او داد، لهذا صقلغ تا امروز از آن پادشاهان یهوداست. ۷ و عدد روزهایی که داود در بلاد فلسطینیان ساکن بود یک سال و چهار ماه بود. ۸ و داود و مردانش برآمده، بر جشوریان و جرزبان و عمالقه هجوم آوردند زیرا که این طوایف در ایام قدیم در آن زمین از شور تا به زمین مصر ساکن می‌بودند. ۹ و داود اهل آن زمین را شکست داد، مرد یا زنی زنده نگذاشت و گوسفندان و گاو و الاغها و شتران و رخوت گرفته، برگشت و نزد اخیش آمد. ۱۰ و اخیش گفت: «امروز به کجا تاخت آوردید.» داود گفت: «بر جنوبی یهودا و جنوب یرحمیلیان و به جنوب قیقینان. ۱۱ و داود مرد یا زنی را زنده نگذاشت که به جت بیایند زیرا گفت مبادا درباره ما خبر آورده، بگویند که داود چنین کرده است و تمامی روزهایی که در بلاد

مخبر ساختند. ۱۳ و داود به مردان خود گفت: «هر یک از شما آقایم در دسته حیات، نزد یهوه، خدایت، بسته خواهد شد. و اما شمشیر خود را ببندد.» وهریک شمشیر خود را بستند، و داود نیز جان دشمنان را گویا از میان کفه فلاخن خواهد انداخت. ۳۰ شمشیر خود را بست و تخمین چهارصد نفر از عقب داود رفتند، و وهنگامی که خداوند برحسب همه احسانی که برای آقایم وعده دوپست نفر نزد اسباب ماندند. ۱۴ و خادمی از خادمانش به داده است، عمل آورد، و تو راپیشوا بر اسرائیل نصب نماید. ۳۱ ایجیایل، زن نابال، خبر داده، گفت: «اینک داود، قاصدان از آنگاه این برای تو سنگ مصادم و به جهت آقایم لغزش دل نخواهد بیابان فرستاد تا آقای مرا تحت گویند و او ایشان راهانت نمود. بود که خون بی جهت ریخته‌ای و آقایم انتقام خود را کشیده باشد، ۱۵ و آن مردمان احسان بسیار به مانمودند و همه روزهایی که در و چون خداوند به آقایم احسان نماید آنگاه کنیز خود را بیاد آور.» صحرا بودیم و باایشان معاشرت داشتیم اذیتی به ما نرسید و چیزی ۳۲ داود به ایجیایل گفت: «یهوه، خدای اسرائیل، متبارک باد از ما گم نشد. ۱۶ و تمام روزهایی که باایشان گوسفندان را که تو را امروز به استقبال من فرستاد. ۳۳ و حکمت تو مبارک می‌چرانیدیم هم در شب وهم در روز برای ما مثل حصار بودند. و تو نیز مبارک باشی که امروز مرا از ریختن خون و از کشیدن ۱۷ پس الان بدان و بین که چه باید بکنی زیرا که بدی برای آقای انتقام خویش به‌دست خود منع نمودی. ۳۴ ولیکن به حیات یهوه، ما و تمامی خاندانش مهیاست، چونکه او به حدی پسر بلیعال خدای اسرائیل، که مرا از رسانیدن اذیت به تو منع نمود. اگر تعجیل است که احدی با وی سخن نتواند گفت.» ۱۸ آنگاه ایجیایل ننموده، به استقبال من نمی آمدی البته تا طلوع صبح برای نابال تعجیل نموده، دوپست گرده نان و دو مشگ شراب و پنج گوسفند ذکوری باقی نمی ماند.» ۳۵ پس داود آنچه را که به جهت او مهیا شده، و پنج کیل خوشه برشته و صد قرص کشمش ودوپست آورده بود، از دستش پذیرفته، به او گفت: «به سلامتی به خانه قرص انجیر گرفته، آنها را بر الاغها گذاشت. ۱۹ و به خادمان خود ات برو و بین که سخت را شنیده، تو را مقبول داشتم.» ۳۶ پس گفت: «پیش من بروید و اینک من از عقب شما می‌آیم.» اما به ایجیایل نزد نابال برگشت و اینک اوضیافتی مثل ضیافت ملوکانه در شوهر خود نابال هیچ خبر نداد. ۲۰ و چون بر الاغ خود سوار شده، از سایه کوه به زیر می‌آمد، اینک داود و کسانش به مقابل او بسیار مست بود و تا طلوع صبح چیزی کم یا زیاد به او خبر نداد. رسیدند و به ایشان برخورد. ۲۱ و داود گفته بود: «به تحقیق که ۳۷ و بامدادان چون شراب از نابال بیرون رفت، زنش این چیزها را تمامی مایملک این شخص را در بیابان عبث نگاه داشتیم که از به او بیان کرد و دلش در اندرونش مرده گردید و خود مثل سنگ جمیع اموالش چیزی گم نشد و او بدی را به عوض نیکویی به من شد. ۳۸ و واقع شد که بعد از ده روز خداوند نابال را مبتلا ساخت پاداش داده است. ۲۲ خدا به دشمنان داود چنین بلکه زیاده که برمد. ۳۹ و چون داود شنید که نابال مرده است، گفت: از این عمل نمایند اگر از همه متعلقان او تا طلوع صبح ذکوری «مبارک باد خداوند که انتقام عار مرا از دست نابال کشیده، و بنده واگذارم.» ۲۳ و چون ایجیایل، داود را دید، تعجیل نموده، از خود را از بدی نگاه داشته است، زیرا خداوند شرارت نابال را الاغ پیاده شد و پیش داود به روی خودبه زمین افتاده، تعظیم به‌سرش رد نموده است و داود فرستاده، با ایجیایل سخن گفت تا نمود. ۲۴ و نزد پایهایش افتاده، گفت: «ای آقایم این تقصیر بر او را به زنی خود بگیرد.» ۴۰ و خادمان داود نزد ایجیایل به کرمل من باشد و کنیزت در گوش تو سخن بگویند، و سخنان کنیز خود را آمده، با وی مکالمه کرده، گفتند: «داود ما را نزد تو فرستاده است بشنو. ۲۵ و آقایم دل خود را بر این مردلیعال، یعنی نابال مشغول تا تو را برای خویش به زنی بگیرد.» ۴۱ و او برخاسته، رو به زمین نسازد، زیرا که اسمش مثل خودش است اسمش نابال است و خم شد و گفت: «اینک کنیزت بنده است تا پایهای خادمان حماقت باو است، لیکن من کنیز تو خادمانی را که آقایم فرستاده آقای خود را بشوید.» ۴۲ و ایجیایل تعجیل نموده، برخاست و بر بود، ندیدم. ۲۶ و الانای آقایم به حیات خداوند و به حیات جان الاغ خود سوار شد و پنج کنیزش همراهش روانه شدند و از عقب تو چونکه خداوند تو را از ریختن خون و از انتقام کشیدن به‌دست قاصدان داود رفته، زن او شد. ۴۳ و داود اخیونعم یزرعیلیه را نیز خود منع نموده است، پس الان دشمنان و جویندگان ضرر آقایم گرفت و هر دوی ایشان زن او شدند. ۴۴ و شاول دختر خود، میکال، مثل نابال بشویند. ۲۷ و الان این هدیه‌ای که کنیزت برای آقای زن داود را به فلفلی این لایش که از جلیلم بود، داد.

خود آورده است به غلامانی که همراه آقایم می‌روند، داده شود. ۲۸ و تقصیر کنیز خود را عفو نما زیرا به درستی که خداوند برای آقایم خانه استوار بنا خواهد نمود، چونکه آقایم در جنگهای خداوند می‌کوشد و بدی در تمام روزهایت به تو نخواهد رسید. ۲۹ و اگر چه کسی برای تعاقب تو و به قصد جانت برخیزد، اما جان جستجو نماید. ۳ و شاول در تل حخیله که در مقابل بیابان به‌سر

به یک طرف کوه می‌رفت و داود و کسانش به طرف دیگر کوه، و بلکه در عقب یک کیک! ۱۵ پس خداوند داور باشد و میان من داودمی شنافت که از حضور شاول بگریزد و شاول و مردانش داود و کسانش را احاطه نمودند تا ایشان را بگیرند. ۲۷ اما قاصدی نزد شاول آمده، گفت: «بشتاب و بیا زیرا که فلسطینیان به زمین حمله فارغ شد، شاول گفت: «آیا این آواز توست ای پسر من داود.» و آورده‌اند. ۲۸ پس شاول از تعاقب نمودن داود برگشته، به مقابله فلسطینیان رفت، بنابراین آن مکان را صخره محلقوت نامیدند. ۲۹ جزای بد به تو رسانیدم. ۱۸ و تو امروز ظاهر کردی که چگونه به

من احسان نمودی چونکه خداوند مرا به دست تو تسلیم کرده، و ۲۴ و واقع شد بعد از برگشتن شاول از عقب فلسطینیان که او را خبر داده، گفتند: «اینک داود در بیابان عین جدی است.» ۲ و شاول سه هزار نفر برگزیده را از تمامی اسرائیل گرفته، برای جستجوی داود و کسانش بر صخره های پرهی کوهی رفت. ۳ و به سر راه به آغلهای گوسفندان که در آنجا مغاره‌ای بود، رسید. و شاول داخل آن شد تا پاهای خود را بپوشاند. و داود و کسان او در جانبهای مغاره نشستند. ۴ و کسان داود وی را گفتند: «اینک روزی که خداوند به تو وعده داده است که همانا دشمن تورا به دست تسلیم خواهیم نمود تا هرچه در نظرت پسند آید به او عمل نمایی.» و داود برخاسته، دامن ردای شاول را آهسته برید. ۵ و بعد از آن دل داود مضطرب شد از این جهت که دامن شاول را بریده بود. ۶ و به کسان خود گفت: «حاشا بر من از جانب خداوند که این امر را به آقای خود مسیح خداوند بکنم، و دست خود را بر او دراز نمایم چونکه او مسیح خداوند است.» ۷ پس داود کسان خود را به این سخنان تویخ نموده، ایشان را نگذاشت که بر شاول برخیزند، و شاول از مغاره برخاسته، راه خود را پیش گرفت. ۸ و بعد از آن، داود برخاسته، از مغاره بیرون رفت و در عقب شاول صدا زده، گفت: «ای آقایم پادشاه.» و چون شاول به عقب خود نگریست داود رو به زمین خم شده، تعظیم کرد. ۹ و داود به شاول گفت: «چرا سخنان مردم را می‌شنوی که می‌گویند اینک داود قصد اذیت تو را دارد. ۱۰ اینک امروز چشمانت دیده است که چگونه خداوند تو را در مغاره امروز به دست من تسلیم نمود، و بعضی گفتند که تو را بکشم، اما چشمم بر تو شفقت نموده، گفتم دست خود را بر آقای خویش دراز نکنم، زیرا که مسیح خداوند است. ۱۱ وای پدرم ملاحظه کن و دامن ردای خود را در دست من ببین، زیرا از اینکه جامه تو را بریدم و تورا نکشتم بدان و ببین که بدی و خیانت در دست من نیست، و به تو گناه نکرده‌ام، اما تو جان مرا شکار می‌کنی تا آن را گرفتار سازی. ۱۲ خداوند در میان من و تو حکم نماید، و خداوند انتقام مرا از تو بکشد اما دست من بر تو نخواهد شد. ۱۳ چنانکه مثل قدیمان می‌گوید که شرارت از شیرین صادر می‌شود اما دست من بر تو نخواهد شد. ۱۴ و در عقب کیست که پادشاه اسرائیل بیرون می‌آید و کیست که او را تعاقب می‌نماید، در عقب سگ مرده‌ای

۲۵ و سموتیل وفات نمود، و تمامی اسرائیل جمع شده، از برایش نوحه گری نمودند، و او را در خانه‌اش در رامه دفن نمودند و داود برخاسته، به بیابان فاران فرود شد. ۲ و در معون کسی بود که املاکش در کرمل بود و آن مرد بسیار بزرگ بود و سه هزار گوسفند و هزار بز داشت، و گوسفندان خود را در کرمل پشم می‌برید. ۳ و اسم آن شخص نابال بود و اسم زنش ایجایل. و آن زن نیک فهم و خوش منظر بود. اما آن مرد سخت دل و بدرفتار و از خاندان کالیب بود. ۴ و داود در بیابان شنید که نابال گله خود را پشم می‌برد. ۵ پس داود ده خادم فرستاد و داود به خادمان خود گفت که «به کرمل برآید و نزد نابال رفته، از زبان من سلامتی او را بپرسید. ۶ و چنین گویند: زنده باش و سلامتی بر تو باد و بر خاندان تو و بر هرچه داری سلامتی باشد. ۷ و الان شنیده‌ام که پشم برندگان داری و به شبانان تو که در این اوقات نزد ما بودند اذیت نرسانیدیم. همه روزهایی که در کرمل بودند چیزی از ایشان گم نشد. ۸ از خادمان خود بپرس و تو را خواهند گفت. پس خادمان در نظر تو التفات یابند زیرا که در روز سعادت مندی آمده‌ام، تمنا اینکه آنچه دست بیابد به بندگانت و پسر تو داود بدهی.» ۹ پس خادمان داود آمدند و جمیع این سخنان را از زبان داود به نابال گفته، ساکت شدند. ۱۰ و نابال به خادمان داود جواب داد، گفت: «داود کیست و پسر یسا کیست؟ امروز بسا بندگان هر یکی از آقای خویش می‌گیرند. ۱۱ آیا نان و آب خود را و گوشت را که برای پشم برندگان خود ذبح نموده‌ام، بگیرم و به کسانی که نمی‌دانم از کجا هستند بدهم.» ۱۲ پس خادمان داود برگشته، مراجعت نمودند و آمده، داود را از جمیع این سخنان

و پسر یسا چرا بر من فتنه انگیزید تا به وی نان و شمشیر سپرده است، زیرا به شهری که دروازه‌ها و پشت بندها دارد داخل دادی و برای وی از خدا سوال نمودی تا به ضد من برخاسته، در شده، محبوس گشته است.» ۸ و شاول جمیع قوم را برای جنگ کمین بنشیند چنانکه امروز شده است.» ۱۴ اخیملک در جواب طلبید تا به قعیله فرودشده، داود و مردانش را محاصره نماید. ۹ و پادشاه گفت: «کیست از جمیع بندگانت که مثل داود امین باشد چون داود دانست که شاول شرارت برابری او اندیشیده است، به او و داماد پادشاه است و در مشورت شریک تو و در خانه تو مکرّم ایاتار کاهن گفت: «ایفود را نزدیک ییاور، ۱۰ و داود گفت: «ای است. ۱۵ آیا امروز به سوال نمودن از خدایاری او شروع کردم، ییهوه، خدای اسرائیل، بنده ات شنیده است که شاول عزیمت دارد حاشا از من. پادشاه این کار رابه بنده خود و به جمیع خاندان که به قعیله بیاید تا به خاطر من شهر را خراب کند. ۱۱ آیا اهل پدرم اسناد ندهد زیرا که بنده ات از این چیزها کم یا زیاد ندانسته قعیله مرا به دست او تسلیم خواهند نمود؟ و آیا شاول چنانکه بنده بود.» ۱۶ پادشاه گفت: «ای اخیملک تو و تمامی خاندان پدرت ات شنیده است، خواهد آمد؟ ای ییهوه، خدای اسرائیل، مسالت البتّه خواهید مرد.» ۱۷ آنگاه پادشاه به شاطرانی که به حضورش آنکه بنده خود را خبر دهی.» خداوند گفت که او خواهد آمد. ایستاده بودند، گفت: «برخاسته، کاهنان خداوند را بکشید زیرا که ۱۲ داود گفت: «آیا اهل قعیله مرا و کسان مرا به دست شاول دست ایشان نیز با داود است و باینکه دانستند که او فرار می کند، تسلیم خواهند نمود؟» خداوند گفت که «تسلیم خواهند نمود.» مرا اطلاع ندادند.» اما خادمان پادشاه نخواهند که دست خود را ۱۳ پس داود و مردانش که تخمین ششصد نفر بودند، برخاسته، از دراز کرده، بر کاهنان خداوند هجوم آوردند. ۱۸ پس پادشاه به دوآغ قعیله بیرون رفتند و هر جایی که توانستند برون رفتند. و چون به گفت: «تو برگرد ویر کاهنان حمله آور.» و دوآغ ادومی برخاسته، شاول خبر دادند که داود از قعیله فرار کرده است، از بیرون رفتن بر کاهنان حمله آورد و هشتاد و پنج نفر را که ایفود کنان می پوشیدند باز ایستاد. ۱۴ و داود در بیابان در ملاذهانشست و در کوهی در در آن روز کشت. ۱۹ و نوب رانیز که شهر کاهنان است به بیابان زیف توقف نمود. و شاول همه روزه او را می طلبید لیکن دم شمشیر زد و مردان و زنان و اطفال و شیرخوارگان و گاو و خداوند او رابه دستش تسلیم ننمود. ۱۵ و داود دید که شاول به الاغان و گوسفندان را به دم شمشیر کشت. ۲۰ اما یکی از پسران اخیملک بن اخیوتوب که ایاتار نام داشت رهایی یافته، در عقب داود فرار کرد. ۲۱ و ایاتار داود را مخبر ساخت که شاول کاهنان به خدا تقویت نمود. ۱۷ و او را گفت: «مترس زیرا که دست پدر خداوند را کشت. ۲۲ داود به ایاتار گفت: «روزی که دوآغ ادومی در آنجا بود، دانستم که او شاول را البتّه مخبر خواهد ساخت، پس من باعث کشته شدن تمامی اهل خاندان پدرت شدم. ۲۳ و هر دوی ایشان به حضور خداوند عهد بستند و داود به جنگل نزد من بمان و مترس زیرا هر که قصد جان من دارد قصد جان تو نیز جعبه آمده، گفتند: «آیا داود در ملاذهای جنگل در کوه حخیله خواهد داشت. و لکن نزد من محفوظ خواهی بود.»

۲۳ و به داود خبر داده، گفتند: «اینک فلسطینیان با قعیله جنگ می کنند و خرمنها را غارت می نماید.» ۲ و داود از خداوند سوال کرده، گفت: «آیا بروم و این فلسطینیان را شکست دهم.» خداوند به داود گفت: «برو و فلسطینیان را شکست داده، قعیله را خلاص کن.» ۳ و مردمان داود وی را گفتند: «اینک اینجا در یهودا می ترسیم پس چند مرتبه زیاده اگر به مقابله لشکرهای فلسطینیان به قعیله برویم.» ۴ و داود بار دیگر از خداوند سوال نمود و خداوند او را جواب داده، گفت: «برخیز به قعیله برو زیرا که من فلسطینیان را به دست تو خواهم داد.» ۵ و داود با مردانش به قعیله رفتند و با فلسطینیان جنگ کرده، مواشی ایشان را بردند، و ایشان را به کشتار عظیمی کشتند. پس داود ساکنان قعیله را نجات داد. ۶ و هنگامی که ایاتار بن اخیملک نزد داود به قعیله فرار کرد، ایفود را در دست خود آورد. ۷ و به شاول خبر دادند که داود به قعیله آمده است و شاول گفت: «خدا او را به دست من

طعام نخورد چونکه برای داود غمگین بود زیرا پدرش او را خجل گفت: «مثل آن، دیگری نیست. آن را به من بده.» ۱۰ پس داود ساخته بود. ۳۵ و بامدادان یونانان در وقتی که با داود تعیین کرده آن روز برخاسته، از حضورشاول فرار کرده، نزد اخیش، ملک جت بود به صحرا بیرون رفت و یک پسر کوچک همراهش بود. ۳۶ و آمد. ۱۱ و خادمان اخیش او را گفتند: «آیا این داود، پادشاه زمین به خادم خود گفت: «بدو و تیرها را که می اندازم پیدا کن.» و نیست؟ و آیا در باره او رقص کنان سرود خوانده، نگفتند که شاول چون پسر می دید تیر را چنان انداخت که از او رد شد. ۳۷ و چون هزاران خود را و داود ده هزاران خود را کشت؟» ۱۲ و داود این پسر به مکان تیری که یونانان انداخته بود، می رفت، یونانان در سخنان رادر دل خود جا داده، از اخیش، ملک جت بسیار ترسید. عقب پسر آواز داد، گفت که: «آیا تیر به آن طرف تو نیست؟» ۱۳ و در نظر ایشان رفتار خود را تغییر داده، به حضور ایشان خویشتن ۳۸ و یونانان در عقب پسر آواز داد که بشتاب و تعجیل کن و درنگ را دیوانه نمود، ویر لنگه های در خط می کشید و آب دهنش منما. پس خادم یونانان تیرها را برداشته، نزد آقای خود برگشت. را بر ریش خود می ریخت. ۱۴ و اخیش به خادمان خود گفت: ۳۹ و پسر چیزی نفهمید. اما یونانان و داود این امر را می دانستند. «اینک این شخص را می بینید که دیوانه است، او را چرا نزد من ۴۰ و یونانان اسلحه خود را به خادم خود داده، وی را گفت: «برو و آوردی؟» ۱۵ آیا محتاج به دیوانگان هستم که این شخص را آوردید تا آن را به شهر ببر.» ۴۱ و چون پسر رفته بود، داود از جانب جنوبی نزد من دیوانگی کند؟ و آیا این شخص داخل خانه من بشود؟»

برخاست و بر روی خود بر زمین افتاده، سه مرتبه سجده کرد و یکدیگر را بوسیده، با هم گریه کردند تا داود از حد گذرانید. ۴۲ و یونانان به داود گفت: «به سلامتی برو چونکه ما هر دو به نام و تمامی خاندان پدرش شنیدند، آنجا نزد او فرود آمدند. ۲ و هرکه خداوند قسم خورده، گفتیم که خداوند در میان من و تو و در میان ذریه من و ذریه تو تا به ابد باشد. پس برخاسته، برفت و یونانان به شهر برگشت.

گفت: «تمنا اینکه پدرم و مادرم نزد شما بیایند تا بدانم خدا برای ۲۱ و داود به نوب نزد اخیملک کاهن رفت، و اخیملک لرزان من چه خواهد کرد.» ۴ پس ایشان را نزد پادشاه موآب برد و شده، به استقبال داود آمده، گفت: «چرا تنها آمدی و کسی با تمامی روزهایی که داود در آن ملاذ بود، نزد او ساکن بودند. تو نیست؟» ۲ داود به اخیملک کاهن گفت: «پادشاه مرا به کاری ۵ و جاد نبی به داود گفت که «در این ملاذ دیگر توقف منما مامور فرمود و مرا گفت: از این کاری که تو را می فرستم و از آنچه به تو امر فرمودم کسی اطلاع نیابد، و خادمان را به فلان ۶ و شاول شنید که داود و مردمانی که با وی و فلان جا تعیین نمودم. ۳ پس الان چه در دست داری، پنج بودند پیدا شده اند، و شاول در جعبه، زیر درخت بلوط در رامه قرص نان یا هرچه حاضر است به من بده.» ۴ کاهن در جواب نشسته بود، و نیزه اش در دستش، و جمیع خادمانش در اطراف داود گفت: «هیچ نان عام در دست من نیست، لیکن نان مقدس او ایستاده بودند. ۷ و شاول به خادمانی که در اطراف ایستاده هست اگر خصوص خادمان، خویشتن را از زنان باز داشته باشند.» بودند، گفت: «حال ای بنیامینان بشنوید! آیا پسر یسا به جمیع ۵ داود در جواب کاهن گفت: «به درستی که در این سه روز شما کشتزارها و تاکستانها خواهد داد و آياهمگی شما را سردار زنان از ما دور بوده اند و چون بیرون آمدم ظروف جوانان مقدس هزاره ها و سردار صدها خواهد ساخت؟ ۸ که جمیع شما بر بود، و آن بطوری عام است خصوص چونکه امروز دیگری در ظرف من فتنه انگیز شده، کسی مرا اطلاع ندهد که پسر من با پسر مقدس شده است.» ۶ پس کاهن، نان مقدس را به او داد زیرا که یساعهد بسته است و از شما کسی برای من غمگین نمی شود تا در آنجا نانی نبود غیر از نان مقدمه که از حضور خداوند برداشته مرا خبر دهد که پسر من بنده مرا برانگیخته است تا در کمین شده بود، تا در روز برداشتنت نان گرم بگذارند. ۷ و در آن روز بنشینند چنانکه امروز هست.» ۹ و دوآغ ادومی که با خادمان یکی از خادمان شاول که مسمی به دوآغ ادومی بود، به حضور شاول ایستاده بود در جواب گفت: «پسر یسا را دیدم که به نوب خداوند اعتکاف داشت، و بزرگترین شبانان شاول بود. ۸ و داود به نزد اخیملک بن اخیوتوب درآمد. ۱۰ و او از برای وی از خداوند اخیملک گفت: «آیا اینجا دردست نیزه یا شمشیر نیست زیرا که سوال نمود و توشه ای به او داد و شمشیر جلیات فلسطینی را نیز به شمشیر و سلاح خویش را با خود نیاورده ام چونکه کار پادشاه به او داد.» ۱۱ پس پادشاه فرستاده، اخیملک بن اخیوتوب کاهن و تعجیل بود.» ۹ کاهن گفت: «اینک شمشیر جلیات فلسطینی که جمیع کاهنان خاندان پدرش را که در نوب بودند طلبید، و تمامی در دره ایلاه کشتی، در پشت ایفود به جامه ملفوف است. اگر می ایشان نزد پادشاه آمدند. ۱۲ و شاول گفت: «ای پسر اخیوتوب خواهی آن را بگیری بگیر، زیرا غیر از آن در اینجا نیست.» داود بشنو. ۱۱ و گفت: «لیک ای آقایم!» ۱۳ شاول به او گفت: «تو

دیگر فرستاده، ایشان نیز نبوت کردند، و شاول باز قاصدان سوم فرستاده، ایشان نیز نبوت کردند. ۲۲ پس خود او نیز به رامه رفت از خاندانم تا به ابد قطع نمایی، هم در وقتی که خداوند دشمنان و چون به چاه بزرگ که نزد سیخوه است رسید، سوال کرده، داود را جمیع از روی زمین منقطع ساخته باشد.» ۱۶ پس یونانان گفت: «سموئیل و داود کجا می‌باشند؟» و کسی گفت: «اینک باخاندان داود عهد بست و گفت خداوند این را از دشمنان داود در نایوت رامه هستند.» ۲۳ و به آنجا به نایوت رامه روانه شد و مطالبه نماید. ۱۷ و یونانان بار دیگر به سبب محبتی که با او داشت روح خدا بر او نیز آمد و در حینی که می‌رفت نبوت می‌کرد تا به داود را قسم داد زیرا که او را دوست می‌داشت چنانکه جان خود را نایوت رامه رسید. ۲۴ و او نیز جامه خود را کنده، به حضور دوست می‌داشت. ۱۸ و یونانان او را گفت: «فردا اول ماه است سموئیل نبوت می‌کرد و تمامی آن روز و تمامی آن شب برهنه افتاد، و چونکه جای تو خالی می‌باشد، تو را مفقود خواهند یافت. ۱۹ و در روز سوم به زودی فرود شده، به جایی که خود را در آن در روز بنا بر این گفتند: «آیا شاول نیز از جمله انبیاست؟»

۲۰ و داود از نایوت رامه فرار کرده، آمد و به حضور یونانان گفت: «چه کرده‌ام و عصیانم چیست و در نظر پدرت چه گناهی کرده‌ام که قصد جان من دارد؟» ۲ او وی را گفت: «حاشا! تو نخواهی مرد. اینک پدر من امری بزرگ و کوچک نخواهد کرد جز آنکه مرا اطلاع خواهد داد. پس چگونه پدرم این امر را از من مخفی بردار؟ چنین نیست.» ۳ و داود نیز قسم خورده، گفت: «پدرت نیکومی داند که در نظر تو التفات یافته‌ام، و می‌گویم مبادا یونانان این را بدانند و غمگین شود، و لکن به حیات خداوند و به حیات تو که در میان من و موت یک قدم بیش نیست.» ۴ یونانان به داود گفت: «هرچه دلت بخواهد آن را برای تو خواهم نمود.» ۵ داود به یونانان گفت: «اینک فردا اول ماه است و من می‌باید با پادشاه به غذا بنشینم، پس مرا رخصت بده که تا شام سوم، خود را در صحرا پنهان کنم. ۶ اگر پدرت مرا مفقود بیند بگو داود از من بسیار التماس نمود که به شهر خود به بیت لحم بشتابم، زیرا که تمامی قبیله او را آنجا قربانی سالیانه است. ۷ اگر گوید که خوب، آنگاه بنده ات را سلامتی خواهد بود، و اما اگر بسیار غضبناک شود بدانکه او به بدی جازم شده است. ۸ پس باینده خود احسان نما چونکه بنده خویش را با خودت به عهد خداوند درآوردی و اگر عصیان در من باشد، خودت مرا بکش زیرا برای چه مرا نزد پدرت ببری.» ۹ یونانان گفت: «حاشا از تو! زیرا اگر می‌دانستم بدی از جانب پدرم جرم شده است که بر تو بیاید، آیا تو را از آن اطلاع نمی‌دادم؟» ۱۰ داود به یونانان گفت: «اگر پدرت تو را به درشتی جواب دهد کیست که مرا مخبر سازد؟» ۱۱ یونانان به داود گفت: «بیا تا به صحرا برویم.» و هر دوی ایشان به صحرا رفتند. ۱۲ و یونانان به داود گفت: «ای یهوه، خدای اسرائیل، چون فردا یا روز سوم پدر خود را مثل این وقت آزمودم و وی را اینک اگر برای داود خیر باشد، اگر من نزد او نفرستم و وی را اطلاع ندهم، ۱۳ خداوند به یونانان مثل این بلکه زیاده از این عمل نماید، و اما اگر پدرم ضرر تو را صواب بیند، پس تو را اطلاع داده، رها خواهم نمود تا به سلامتی بروی و خداوند همراه تو باشد چنانکه همراه پدر من بود. ۱۴ و نه تنها مادام حیاتم،

رفتار خود عاقلانه حرکت می‌نمود، و خداوند با وی می‌بود. ۱۵ مخفی مانده، خود را پنهان کن. ۳ و من بیرون آمده، به پهلوی و چون شاول دید که او بسیار عاقلانه حرکت می‌کند به سبب پدرم در صحرائی که تو در آن می‌باشی خواهم ایستاد، و درباره تو او هراسان می‌بود. ۱۶ اما تمامی اسرائیل و یهودا داود را دوست با پدرم گفتگو خواهم کرد و اگر چیزی ببینم تو را اطلاع خواهم می‌داشتند، زیرا که به حضور ایشان خروج و دخول می‌کرد. ۱۷ داد.» ۴ و یوناتان درباره داود نزد پدر خود شاول به نیکویی سخن و شاول به داود گفت: «اینک دختر بزرگ خود میرب را به تو رانده، وی را گفت: «پادشاه بر بنده خود داود گناه نکند زیرا که به زنی می‌دهم. فقط بر این شجاع باش و در جنگهای خداوند او به تو گناه نکرده است بلکه اعمال وی برای تو بسیار نیکو بوده بکوش، زیرا شاول می‌گفت: «دست من بر او دراز نشود بلکه است. ۵ و جان خویش را به دست خود نهاده، آن فلسطینی را دست فلسطینیان.» ۱۸ و داود به شاول گفت: من کیستم و جان کشت و خداوند نجات عظیمی به جهت تمامی اسرائیل نمود و من و خاندان پدرم در اسرائیل چیست تا داماد پادشاه بشوم.» ۱۹ تو آن را دیده، شادمان شدی؛ پس چرا به خون بی‌تقصیری گناه و در وقتی که میرب دختر شاول می‌بایست به داود داده شود او به کرده، داود را بی‌سبب بکشی.» ۶ و شاول به سخن یوناتان گوش عدریئیل محولاتی به زنی داده شد. ۲۰ و میکال، دختر شاول، گرفت، و شاول قسم خورد که به حیات خداوند او کشته نخواهد داود را دوست می‌داشت، و چون شاول را خبر دادند این امر وی را شد. ۷ آنگاه یوناتان داود را خواند و یوناتان او را از همه این پسند آمد. ۲۱ و شاول گفت: «او را به وی می‌دهم تا برایش دام سخنان خبر داد و یوناتان داود را نزد شاول آورده، او مثل ایام سابق شود و دست فلسطینیان بر او دراز شود.» پس شاول به داود بار در حضور وی می‌بود. ۸ و باز جنگ واقع شده، داود بیرون رفت و دوم گفت: «امروز داماد من خواهی شد.» ۲۲ و شاول خادمان با فلسطینیان جنگ کرده، ایشان را به کشتار عظیمی شکست داد خود را فرمود که در خفا با داود متکلم شده، بگوید: «اینک و از حضور وی فرار کردند. ۹ و روح بد از جانب خداوند بر شاول پادشاه از تو راضی است و خادمانش تو را دوست می‌دارند؛ پس آمد و او در خانه خود نشسته، مزراق خویش را در دست داشت الان داماد پادشاه بشو.» ۲۳ پس خادمان شاول این سخنان را به و داد و بدست خود می‌نواخت. ۱۰ و شاول خواست که داود را با سمع داود رسانیدند و داود گفت: «آیا در نظر شما داماد پادشاه مزراق خود تا به دیوار بزند، اما او از حضور شاول بگریخت و مزراق شدن آسان است؟ و حال آنکه من مردمسکین و حقیرم.» ۲۴ و را به دیوار زد و داود فرار کرده، آن شب نجات یافت. ۱۱ و شاول خادمان شاول او را خبر داده، گفتند که داود به این طور سخن قاصدان به خانه داود فرستاد تا آن را نگاهبانی نمایند و در صبح او گفته است. ۲۵ و شاول گفت: «به داود چنین بگوید که پادشاه را بکشند. امامیکال، زن داود، او را خبر داده، گفت: «اگر مهر نمی‌خواهد جز صد قلفه فلسطینیان تا از دشمنان پادشاه انتقام امشب جان خود را خلاص نکنی، فردا کشته خواهی شد.» ۱۲ کشیده شود.» و شاول فکر کرد که داود را به دست فلسطینیان به پس میکال داود را از پنجره فرو هشته، اوروانه شد و فرار کرده، قتل رساند. ۲۶ پس خادمانش داود را از این امر خبر دادند و این نجات یافت. ۱۳ اما میکال ترافیم را گرفته، آن را در بستر نهاد و سخن به نظر داود پسند آمد که داماد پادشاه بشود، و روزهای بالینی از پشم بز زیر سرش نهاده، آن را با رخت پوشانید. ۱۴ معین هنوز تمام نشده بود. ۲۷ پس داود برخاسته، با مردان خود و چون شاول قاصدان فرستاده تا داود را بگیرند، گفت بیمار است. رفت و دو بیست نفر از فلسطینیان را کشته، داود قلفه های ایشان را ۱۵ پس شاول قاصدان را فرستاد تا داود را ببینند و گفت: «او را بر آورد و آنها را تمام نزد پادشاه گذاشتند، تا داماد پادشاه بشود. و بسترش نزد من بیاورد تا او را بکشم.» ۱۶ و چون قاصدان داخل شاول دختر خود میکال را به وی به زنی داد. ۲۸ و شاول دید و شدند، اینک ترافیم در بستر و بالین پشم بز زیر سرش بود. ۱۷ و فهمید که خداوند با داود است. و میکال دختر شاول او را دوست شاول به میکال گفت: «برای چه مرا چنین فریب دادی و دشمنم می‌داشت. ۲۹ و شاول از داود باز بیشتر رسید، و شاول همه اوقات را رها کردی تا نجات یابد.» و میکال شاول را جواب داد که او به دشمن داود بود. ۳۰ و بعد از آن سرداران فلسطینیان بیرون آمدند، من گفت: «مرا رها کن؛ برای چه تو را بکشم؟» ۱۸ و داود فرار و هر دفعه که بیرون می‌آمدند داود از جمیع خادمان شاول زیاده کرده، رهایی یافت و نزد سموئیل به رامه آمده، از هر آنچه شاول با عاقلانه حرکت می‌کرد، و از این جهت اسمش بسیار شهرت وی کرده بود، او را مخبر ساخت، و او و سموئیل رفته، در نایوت ساکن شدند. ۱۹ پس شاول را خبر داده، گفتند: «اینک داود در نایوت رامه است.» ۲۰ و شاول قاصدان برای گرفتن داود فرستاد،

۱۹ و شاول به پسر خود یوناتان و به جمیع خادمان خویش فرمود تا داود را بکشند. ۲ اما یوناتان پسر شاول به داود بسیار میل داشت، و یوناتان داود را خبر داده، گفت: «پدرم شاول قصد قتل تو دارد، پس الان تا بامدادان خویشتن را نگاهدار و در جایی

از جوانیش مردجنگی بوده است.» ۳۴ داود به شاول گفت: «بنده جدا کرد، و چون فلسطینیان، مبارز خود را کشته دیدند، گریختند. ات گله پدر خود را می‌چراند که شیر وخرسی آمده، برای از ۵۲ مردان اسرائیل و یهودابرخاستند و نعره زده، فلسطینیان را تا گله ربودند. ۳۵ و من آن راتعاقب نموده، کشتم و از دهانش جت و تادروازه های عقرون تعاقب نمودند و مجروحان فلسطینیان رها نمودیم و چون به طرف من بلند شد، ریش او را گرفته، او را به راه شعریم تا به جت و عقرون افتادند. ۵۳ و بنی اسرائیل از زدم وکشتم. ۳۶ بنده ات هم شیر و هم خرس را کشت، واین فلسطینی نامخون مثل یکی از آنها خواهدبود، چونکه لشکرهای خدای حی را به تنگ آورده است. ۳۷ و داود گفت: خداوند که مرا از چنگ شیر و از چنگ خرس رها نمود، مرا از دست این فلسطینی خواهد رها نمود.» و شاول به داود گفت: «پرو و خداوند با جوان پسر کیست؟» ابئیر گفت: «ای پادشاه بهجان تو قسم تو باد.» ۳۸ و شاول لباس خود را به داود پوشانید و خود برنجینی بر سرش نهاد و زره ای به او پوشانید. ۳۹ و داود شمشیرش را بر لباس خودبست و می‌خواست که بیرون آید که آنها رانیازموده بود و داود به شاول گفت: «با اینهانمی توانم رفت چونکه نیازموده‌ام.» پس داود آنها را از بر خود بیرون آورد. ۴۰ و چوب دستی خود را به دست گرفته، پنج سنگ مالیده، از نهر سواکرد، و آنها را در کیسه شبانی که داشت، یعنی درانبان خود گذاشت و فلاخنش را به دست گرفته، به آن فلسطینی نزدیک شد. ۴۱ و آن فلسطینی همی آمد تا به داود نزدیک شد و مردی که سپرش را برمی داشت پیش رویش می‌آمد. ۴۲ و فلسطینی نظر افکنده، داود را دید و او را حقیر شمرد زیرا جوانی خوشرو و نیکومنظر بود. ۴۳ و فلسطینی به داود گفت: «آیا من سگ هستم که با چوب دستی نزد من می‌آیی؟» و فلسطینی داود را به خدایان خود لعنت کرد. ۴۴ و فلسطینی به داود گفت: «نزد من بیا تا گوشت تو را به مرغان هوا و درندگان صحرا بدهم.» ۴۵ داود به فلسطینی گفت: «تو با شمشیر و نیزه و مزرای نزد من می‌آیی اما من به اسم یهوه صباپوت، خدای لشکرهای اسرائیل که او را به ننگ آورده‌ای نزد من می‌آیم. ۴۶ و خداوند امروز تو را به دست من تسلیم خواهد کرد و تو را زده، سر تو را از تنگ جدا خواهم کرد، و لاشه های لشکر فلسطینیان را امروز به مرغان هوا و درندگان زمین خواهم داد تا تمامی زمین بدانند که در اسرائیل خدایی هست. ۴۷ و تمامی این جماعت خواهند دانست که خداوند به شمشیر و نیزه خلاصی نمی دهد زیرا که جنگ از آن خداوند است و او شما را به دست ما خواهد داد.» ۴۸ و چون فلسطینی برخاسته، پیش آمد و به مقابله داود نزدیک شد، داود شتافته، به مقابله فلسطینی به سوی لشکر دوید. ۴۹ داود دست خود را به کیسه‌اش برد و سنگی از آن گرفته، از فلاخن انداخت و به پیشانی فلسطینی زد، و سنگ به پیشانی او فرو رفت که بر روی خود بر زمین افتاد. ۵۰ پس داود بر فلسطینی با فلاخن و سنگ غالب آمده، فلسطینی را زد و کشت و در دست داود شمشیری نبود. ۵۱ و داود دویده، بر آن فلسطینی ایستاد، و شمشیر او را گرفته، ازغلافش کشید و او را کشته، سرش را با آن از تنش

۱۸ واقع شد که چون از سخن گفتن باشاول فارغ شد، دل یوناتان بر دل داودچسبید، و یوناتان او را مثل جان خویش دوست داشت. ۲ و در آن روز شاول وی را گرفته، نگذاشت که به خانه پدرش برگردد. ۳ و یوناتان با داود عهد بست چونکه او را مثل جان خود دوست داشته بود. ۴ و یوناتان ردایی را که دربرش بود، بیرون کرده، آن را به داود داد و رخت خود حتی شمشیر و کمان و کمر بند خویش را نیز. ۵ و داود به هر جایی که شاول او را می‌فرستاد بیرون می‌رفت، و عاقلانه حرکت می‌کرد و شاول او را بر مردان جنگی خود گماشت، و به نظرتمامی قوم و به نظر خادمان شاول نیز مقبول افتاد. ۶ و واقع شد هنگامی که داود از کشتن فلسطینی برمی گشت چون ایشان می‌آمدند که زنان از جمیع شهرهای اسرائیل با دهها و شادی و آلات موسیقی سرود و رقص کتان به استقبال شاول پادشاه بیرون آمدند. ۷ و زنان لهو و لعب کرده، به یکدیگر می‌سراییدند و می‌گفتند: «شاول هزاران خود را و داود ده هزاران خود را کشته است.» ۸ و شاول بسیار غضبناک شد، و این سخن در نظرش ناپسند آمده، گفت: «به داود ده هزاران دادند و به من هزاران دادند، پس غیر از سلطنت برایش چه باقی است.» ۹ و از آن روز به بعد شاول بر داود به چشم بد می‌نگریست. ۱۰ و در فردای آن روز روح بد از جانب خدا بر شاول آمده، در میان خانه شوریده احوال گردید. و داود مثل هر روز به دست خود می‌نواخت و موزیقی در دست شاول بود. ۱۱ و شاول موزیق را انداخته، گفت: داود را تا به دیوار خواهم زد، اما داود دو مرتبه از حضورش خویشترن را به کنار کشید. ۱۲ و شاول از داود می‌ترسید زیرا خداوند با او بود و از شاول دور شده. ۱۳ پس شاول وی را از نزد خود دور کرد و او را سردار هزاره خود نصب نمود، و به حضور قوم خروج و دخول می‌کرد. ۱۴ و داود در همه

بیاید به دست خود بتوازد، و تو را نیکو خواهد شد.» ۱۷ و شاول به بودند: نخست زاده‌اش الیاب و دومش ابیناداب و سوم شماه بود. بندگان خود گفت: «الان کسی را که به نواختن ماهر باشد برای ۱۴ و داود کوچکتر بودو آن سه بزرگ در عقب شاول رفته بودند. من پیدا کرده، نزد من بیاورید.» ۱۸ و یکی از خادمانش در جواب ۱۵ و داود از نزد شاول آمد و رفت می کرد تا گوسفندان پدر خود وی گفت: «اینک پسر یسای بیت لحمی را دیدم که به نواختن را در بیت لحم بچراند. ۱۶ و آن فلسطینی صبح و شام می آمد و ماهر و صاحب شجاعت و مرد جنگ آزموده و فصیح زبان و چهل روز خود را ظاهر می ساخت. ۱۷ و یسا به پسر خود داود شخص نیکو صورت است و خداوند با وی می باشد.» ۱۹ پس گفت: «الان به جهت برادرانت یک ایفه از این غله برشته و این شاول قاصدان نزد یسا فرستاده، گفت: «پسرت داود را که با ده قرص نان را بگیر و به اردو نزد برادرانت بشتاب. ۱۸ و این ده گوسفندان است، نزد من بفرست.» ۲۰ آنگاه یسا یک بار الاغ از قطعه پیر را برای سردار هزاره ایشان ببر و از سلامتی برادرانت پیرس نان و یک مشگ شراب و یک بزغاله گرفته، به دست پسر خود داود و از ایشان نشانی ای بگیر.» ۱۹ و شاول و آنها و جمیع مردان نزد شاول فرستاد. ۲۱ و داود نزد شاول آمده، به حضور وی ایستاد اسرائیل در دره ایلاه بودند و با فلسطینیان جنگ می کردند. ۲۰ و او وی را بسیار دوست داشت و سلاحدار او شد. ۲۲ و شاول پس داود بامدادان برخاسته، گله را به دست چوپان وا گذاشت نزد یسا فرستاده، گفت: «داود نزد من بماند زیرا که به نظرم پسند و برداشته، چنانکه یسا او را امر فرموده بود برفت، و به سنگر آمد.» ۲۳ و واقع می شد هنگامی که روح بد از جانب خدا بر اردو رسید وقتی که لشکر به میدان بیرون رفته، برای جنگ نعره شاول می آمد که داود بریط گرفته، به دست خود می نواخت، و شاول می زدند. ۲۱ و اسرائیلیان و فلسطینیان لشکر به مقابل لشکر صف آرا می کردند. ۲۲ و داود اسبابی را که داشت به دست نگاهبان آرا می کرد. ۲۲ و داود اسبابی را که داشت به دست نگاهبان آرا می کرد. ۲۲ و داود اسبابی را که داشت به دست نگاهبان آرا می کرد. ۲۲ و داود اسبابی را که داشت به دست نگاهبان آرا می کرد.

۱۷ و فلسطینیان لشکر خود را برای جنگ جمع نموده، در سوکوه که در یهودیه است، جمع شدند، و در میان سوکوه و عزبیه درافس دمیم اردو زدند. ۲ و شاول و مردان اسرائیل جمع شده، در دره ایلاه اردو زده، به مقابله فلسطینیان صف آرای کردند. ۳ و فلسطینیان برکوه از یک طرف ایستادند، و اسرائیلیان بر کوه به طرف دیگر ایستادند، و دره در میان ایشان بود. ۴ و از اردوی فلسطینیان مرد مبارزی مسمی به جلیات که از شهر جت بود بیرون آمد، و قدش شش ذراع و یک وجب بود. ۵ و بر سر خود، خودبرنجینی داشت و به زره فلسی ملبس بود، و وزن زرهش پنج هزار مثقال برنج بود. ۶ و بر ساقهایش ساق بندهای برنجین و در میان کتفهایش مزرای برنجین بود. ۷ و چوب نیزه اش مثل نوردجولاهگان و سر نیزه اش ششصد مثقال آهن بود، و سپردارش پیش او می رفت. ۸ و او ایستاده، افواج اسرائیل را صدا زد و به ایشان گفت: «چرا بیرون آمده، صف آرای نمودید؟ آیا من فلسطینی نیستم و شما بندگان شاول؟ برای خود شخصی برگزینید تا نزد من درآید. ۹ اگر او بتواند با من جنگ کرده، مرا بکشد، ما بندگان شما خواهیم شد، و اگر من بر او غالب آمده، او را بکشم شما بندگان ما شده، ما را بندگی خواهید نمود.» ۱۰ و فلسطینی گفت: «من امروز فوجهای اسرائیل را به ننگ می آورم، شخصی به من بدهد تا با هم جنگ نمایم.» ۱۱ و چون شاول و جمیع اسرائیلیان این سخنان فلسطینی را شنیدند هراسان شده، بسیار بترسیدند. ۱۲ و داود پسر آن مرد افرازی بیت لحم یهودا بود که یسا نام داشت، و او را هشت پسر بود، و آن مرد در ایام شاول در میان مردمان پیر و سالخورده بود. ۱۳ و سه پسر بزرگ یسا روانه شده، در عقب شاول به جنگ رفتند و اسم سه پسرش که به جنگ رفته

من و بانگ گاوان که من می شنوم چیست؟» ۱۵ شاول گفت: جلجال پاره پاره کرد. ۳۴ و سموئیل به رانه رفت و شاول به خانه «اینها را از عمالقه آورده‌اند زیرا قوم بهترین گوسفندان و گاوان را دریغ داشتند تا برای یهوه خدایت قربانی نمایند، و بقیه را بالکل هلاک ساختیم.» ۱۶ سموئیل به شاول گفت: «تامل نما تا آنچه خداوند دیشب به من گفت به تو بگویم.» او وی را گفت: «بگو.» ۱۷ و سموئیل گفت: «هنگامی که تو در نظر خود کوچک بودی، آیا رئیس اسباط اسرائیل نشدی و آیا خداوند تو را مسح نکرد تا بر اسرائیل پادشاه شوی؟» ۱۸ و خداوند تو را به راهی فرستاده، گفت: این عمالقه گناهکار را بالکل هلاک ساز و با ایشان جنگ کن تا نابود شوند. ۱۹ پس چرا قول خداوند را نشنیدی بلکه بر غیبت هجوم آورده، آنچه را که در نظر خداوند است عمل نمودی؟» ۲۰ شاول به سموئیل گفت: «قول خداوند را استماع نمودم و به راهی که خداوند مرا فرستاد، رفتم و اجاج، پادشاه عمالقه را آوردم و عمالقه را بالکل هلاک ساختم. ۲۱ اما قوم از غنیمت، گوسفندان و گاوان، یعنی بهترین آنچه حرام شده بود، گرفتند تا برای یهوه خدایت در جلجال قربانی بگذرانند.» ۲۲ سموئیل گفت: «آیا خداوند به قربانی های سوختنی و ذبیح خوشنود است یا به اطاعت فرمان خداوند؟ اینک اطاعت از قربانی ها و گوش گرفتن از پیه قوچها نیکوتر است. ۲۳ زیرا که تمرد مثل گناه جادوگری است و گردن کشی مثل بت پرستی و ترافیم است. چونکه کلام خداوند را ترک کردی او نیز تو را از سلطنت رد نمود.» ۲۴ و شاول به سموئیل گفت: «گناه کردم زیرا از فرمان خداوند و سخن تو تجاوز نمودم چونکه از قوم ترسیده، قول ایشان را شنیدم. ۲۵ پس حال تمنا اینکه گناه مرا عفو نمایی و با من برگردی تا خداوند را عبادت نمایم.» ۲۶ سموئیل به شاول گفت: «با تو بر نمی گردم چونکه کلام خداوند راترک نموده‌ای. خداوند نیز تو را از پادشاه بودن بر اسرائیل رد نموده است.» ۲۷ و چون سموئیل برگشت تا روانه شود، اودامن جامه او را بگرفت که پاره شد. ۲۸ و سموئیل وی را گفت: «امروز خداوند سلطنت اسرائیل را از تو پاره کرده، آن را به همسایه ات که از تو بهتر است، داده است. ۲۹ و نیز جلجال اسرائیل دروغ نمی گوید، و تغییر به اراده خود نمی دهد زیرا او انسان نیست که به اراده خود تغییر دهد.» ۳۰ گفت: «گناه کرده‌ام، حال تمنا اینکه مرا به حضور مشایخ قوم و به حضور اسرائیل محترم داری و همراه من برگردی تا یهوه خدایت را عبادت نمایم.» ۳۱ پس سموئیل در عقب شاول برگشت، و شاول خداوند را عبادت نمود. ۳۲ و سموئیل گفت: «اجاج پادشاه عمالیق رانزد من بیاورید.» و اجاج به خرمنی نزد او آمد و اجاج گفت: «به درستی که تلخی موت گذشته است.» ۳۳ و سموئیل گفت: «چنانکه شمشیر توزان را بی اولاد کرده است، همچنین مادر تو از میان زنان، بی اولاد خواهد شد.» و سموئیل اجاج را به حضور خداوند در

بی تاب شده بودند. ۲۹ و یوناتان گفت: «پدرم زمین را مضطرب به جای خودرفتند. ۴۷ و شاول عنان سلطنت اسرائیل را به دست ساخته است، الان ببینید که چشمانم چه قدر روشن شده است که گرفت و با جمیع دشمنان اطراف خود، یعنی باموآب و بنی عمون اندکی از این عسل چشیده‌ام. ۳۰ و چه قدر زیاده اگر امروز قوم از غارت دشمنان خود که یافته‌اند بی‌ممانعت می‌خورند، آیا قتال فلسطینیان بسیار زیاده نمی‌شد؟» ۳۱ و در آن روز فلسطینیان را از مخماس تا بلون منزه ساختند و قوم بسیار بی‌تاب شدند. ۳۲ و قوم بر غنیمت حمله کرده، از گوسفندان و گاو و گوساله‌ها گرفته، بر زمین کشتند و قوم آنها را با خون خوردند. ۳۳ و شاول را خبر داده، گفتند: «اینک قوم به خداوند گناه ورزیده، با خون می‌خورند.» گفت: «شما خیانت ورزیده‌اید امروز سنگی بزرگ نزد من بغلطانید.» ۳۴ و شاول گفت: «خود را در میان قوم منتشر روزهای شاول با فلسطینیان جنگ سخت بود و هر صاحب قوت و ساخته، به ایشان بگویید: هر کس گاو خود و هر کس گوسفند خود را نزد من بیاورد و در اینجا ذبح نموده، بخورید و به خدا گناه نوززیده، با خون مخورید.» و تمامی قوم در آن شب هر کس گاویش را با خود آورده، در آنجا ذبح کردند. ۳۵ و شاول مذبحی برای خداوند بنا کرد و این مذبح اول بود که برای خداوند بنا نمود. ۳۶ و شاول گفت: «امشب در عقب فلسطینیان برویم و آنها را تا روشنائی صبح غارت کرده، از ایشان احدی را باقی نگذاریم.» ایشان گفتند: «هرچه در نظرت پسند آید بکن.» و کاهن گفت: «در اینجا به خدا تقرب بجوییم.» ۳۷ و شاول از خدا سوال نمود که آیا از عقب فلسطینیان برویم و آیا ایشان را به دست اسرائیل خواهی داد، اما در آن روز او را جواب نداد. ۳۸ آنگاه شاول گفت: «ای تمامی روسای قوم به اینجا نزدیک شوید و بدانیدو ببینید که امروز این گناه در چه چیز است. ۳۹ زیرا قسم به حیات خداوند رها نده اسرائیل که اگر در پسر یوناتان هم باشد، البته خواهد مرد.» لیکن از تمامی قوم احدی به او جواب نداد. ۴۰ پس به تمامی اسرائیل گفت: «شما به یک طرف باشید و من با پسر خود یوناتان به یک طرف باشیم.» و قوم به شاول گفتند: «هرچه در نظرت پسند آید، بکن.» ۴۱ و شاول به یهوه، خدای اسرائیل گفت: «قرعهای راست بده.» پس یوناتان و شاول گرفته شدند و قوم رها گشتند.

۱۵ و سموئیل به شاول گفت: «خداوند مرفرستاد که ترا مسح نمایم تا بر قوم او اسرائیل پادشاه شوی. پس الان آواز کلام خداوند را بشنو. ۲ یهوه صباوت چنین می‌گوید: آنچه عمالیک به اسرائیل کرد، بخاطر داشته‌ام که چگونه هنگامی که از مصر برمی آمد، با او در راه مقاومت کرد. ۳ پس الان برو و عمالیک را شکست داده، جمیع مایملک ایشان را بالکل نابود ساز، ویرایشان شفقت مفرما بلکه مرد و زن و طفل و شیرخواره و گاو و گوسفند و شتر و الاغ را بکش.» ۴ پس شاول قوم را طلبید و از ایشان دویست هزار پیاده و ده هزار مرد از یهودا در طلایم سان دید. ۵ و شاول به شهر عمالیک آمد، در وادی کمین گذاشت. ۶ و شاول به قینیان گفت: «بروید و برگشته، از میان عمالقه دور شوید، مبدا شما را بایشان هلاک سازم و حال آنکه شما با همه بنی اسرائیل هنگامی که از مصر برآمدند، احسان نمودید.» پس قینیان از میان عمالقه دور شدند. ۷ و شاول عمالقه را از حویله تا شور که در برابر مصر است، شکست داد. ۸ و اجاج پادشاه عمالیک رازنده گرفت و تمامی خلق را به دم شمشیر، بالکل هلاک ساخت. ۹ و اما شاول و قوم اجاج را و بهترین گوسفندان و گاو و پروارها و بره‌ها و هر چیز خوب را دریغ نموده، نخواستند آنها را هلاک سازند. یوناتان گرفته شد. ۴۳ و شاول به یوناتان گفت: «مرا خبر ده که چه کرده‌ای؟» و یوناتان به او خبر داده، گفت: «به نوک عصبی که در دست دارم اندکی عسل چشیدم و اینک باید بمیرم؟» ۴۴ و شاول گفت: «خدا چنین بلکه زیاده از این بکندای یوناتان! زیرا البته خواهی مرد.» ۴۵ اما قوم به شاول گفتند: «آیا یوناتان که نجات عظیم را در اسرائیل کرده است، باید بمیرد؟ حاشا! قسم به حیات خداوند که مویی از سرش به زمین نخواهد افتاد زیرا که امروز با خدا عمل نموده است.» پس قوم یوناتان را خلاص نمودند که نمرد. ۴۶ و شاول از تعاقب فلسطینیان باز آمد و فلسطینیان آوردند.» ۱۴ سموئیل گفت: «پس این صدای گوسفندان در گوش

نخواهد ماند و خداوند به جهت خویش مردی موافق دل خود طلب فلسطینیان ظاهر ساختند و فلسطینیان گفتند: «اینک عبرانیان از نموده است، و خداوند او را مامور کرده است که پیشوای قوم وی حفره هایی که خود را در آنها پنهان ساخته‌اند، بیرون می‌آیند.» باشد، چونکه تو فرمان خداوند را نگاه نداشته‌ی.» ۱۵ و سموئیل ۱۲ و قراولان، یوناتان و سلاحدارش را خطاب کرده، گفتند: برخاسته، از جلیجال به جبعه بنیامین آمد. ۱۶ و شاول و پسرش «نزد ما برآید تا چیزی به شما نشان دهیم.» و یوناتان به سلاحدار یوناتان و قومی که با ایشان حاضر بودند در جبعه بنیامین ماندند، خود گفت که «در عقب من بیایزرا خداوند ایشان را به دست و فلسطینیان در مخماس اردو زدند. ۱۷ و تاراج کنندگان از اردوی اسرائیل تسلیم نموده است.» ۱۳ و یوناتان به دست و پای خود نزد فلسطینیان در سه فرقه بیرون آمدند که یک فرقه از ایشان به راه ایشان بالا رفت و سلاحدارش در عقب وی، و ایشان پیش روی عفره به زمین شوعال توجه نمودند. ۱۸ و فرقه دیگر به راه بیت یوناتان افتادند و سلاحدارش در عقب او می‌کشت. ۱۴ و این حورون میل کردند. و فرقه سوم به راه حدی که مشرف بر دره کشتار اول که یوناتان و سلاحدارش کردند به قدر بیست نفر بود در صبوعم به‌جانب بیابان است، توجه نمودند. ۱۹ و در تمام زمین قریب نصف شیار یک جفت گاو زمین. ۱۵ و در اردو و صحرا و اسرائیل آهن‌گری یافت نمی‌شد، زیرا که فلسطینیان می‌گفتند: تمامی قوم تزلزل درافتاد و قراولان و تاراج کنندگان نیز لرزان شدند «مبادا عبرانیان برای خود شمشیر یا نیزه بسازند.» ۲۰ و جمیع و زمین متزلزل شد، پس تزلزل عظیمی واقع گردید. ۱۶ و دیده اسرائیلیان نزد فلسطینیان فرود می‌آمدند تا هر کس بیل و گاوآهن و بانان شاول در جبعه بنیامین نگاه کردند و اینک آن انبوه گداخته تبر و داس خود را تیرکند. ۲۱ اما به جهت بیل و گاوآهن و چنگال شده، به هر طرف پراکنده می‌شدند. ۱۷ و شاول به قومی که سه دندان و تبر و برای تیز کردن آهن گاوران سوهان داشتند. ۲۲ و همراهش بودند، گفت: «الآن تفحص کنید و ببینید ما که بیرون در روز جنگ، شمشیر و نیزه در دست تمامی قومی که با شاول و رفته است؟» پس تفحص کردند که اینک یوناتان و سلاحدارش یوناتان بودند یافت نشد، اما نزد شاول و پسرش یوناتان بود. ۲۳ و حاضر نبودند. ۱۸ و شاول به اخیا گفت: «تابوت خدا را نزدیک قراول فلسطینیان به معبر مخماس بیرون آمدند.

۱۴ و روزی واقع شد که یوناتان پسر شاول به جوان سلاح دار خود گفت: «بیا تا به قراول فلسطینیان که به آن طرفند بگذریم.» «دست خود را نگاهدار.» ۲۰ و شاول و تمامی قومی که با وی امایدر خود را خبر نداد. ۲ و شاول در کناره جبعه زیر درخت اناری که در مغرون است، ساکن بود و قومی که همراهش بودند تخمین ششصد نفر بودند. ۳ و اخیا ابن اخیطوب برادر ایخابودین با تخمین ششصد نفر بودند. ۴ و در میان معبرهایی که فینحاس بن عیلی، کاهن خداوند، در شیلوه با یفود ملیس شده بود، و قوم از رفتن یوناتان خیرداشتند. ۴ و در میان معبرهایی که یوناتان می‌خواست از آنها نزد قراول فلسطینیان بگذرد، یک صخره تیز به این طرف و یک صخره تیز به آن طرف بود، که اسم یکی بوسیص و اسم دیگری سنه بود. ۵ و یکی از این صخره‌ها به طرف شمال در برابر مخماس ایستاده بود، و دیگری به طرف جنوب در برابر جبعه. ۶ و یوناتان به جوان سلاحدار خود گفت: «بیانزد قراول این نامختوان بگذریم شاید خداوند برای ما عمل کند زیرا که خداوند را از رهانیدن باکتیر یا با قلیل مانعی نیست.» ۷ و سلاحدارش به وی گفت: «هرچه در دلت باشد، عمل نما. پیش برو؛ اینک من موافق رای تو با تو هستم.» ۸ و یوناتان گفت: «اینک ما به طرف این مردمان گذرنیم و خود را به آنها ظاهر سازیم، ۹ اگر به ما چنین گویند: بایستید تا نزد شما برسیم، آنگاه در جای خود خواهیم ایستاد و نزد ایشان نخواهیم رفت. ۱۰ اما اگر چنین گویند که نزد ما برآید، آنگاه خواهیم رفت زیرا خداوند ایشان را به دست ما تسلیم نموده است و به جهت ما، این علامت خواهد بود.» ۱۱ پس هر دوی ایشان خویشان را به قراول

به شمارد نمایم.» ۴ گفتند: «بر ما ظلم نکرده‌ای و بر ما ستم اباطیلی که منفعت ندارد و رهایی نتواند داد، چونکه باطل است، نموده‌ای و چیزی از دست کسی نگرفته‌ای.» ۵ ه ایشان گفت: برنگردید. ۲۲ زیرا خداوند به‌خاطر نام عظیم خود قوم خود را ترک «خداوند بر شما شاهد است و مسیح و امروز شاهد است که نخواهد نمود، چونکه خداوند را پسند آمد که شما را برای خود چیزی در دست من نیافته‌اید.» گفتند: «او شاهد است.» ۶ قومی سازد. ۲۳ و اما من، حاشا از من که به خداوند گناه ورزیده، و سموئیل به قوم گفت: «خداوند است که موسی و هارون را ترک دعا کردن برای شما نمایم، بلکه راه نیکو و راست را به شما مقیم ساخت و پدران شما را از زمین مصر برآورد. ۷ پس الان تعلیم خواهم داد. ۲۴ لیکن از خداوند بترسید و او را به راستی به حاضر شوید تا به حضور خداوند با شما درباره همه اعمال عادلانه تمامی دل خود عبادت نمایید و در کارهای عظیمی که برای شما خداوند که با شما و با پدران شما عمل نمود، محاجه نمایم. کرده است، تفکر کنید. ۲۵ و اما اگر شرارت ورزید، هم شما و ۸ چون یعقوب به مصر آمد و پدران شما نزد خداوند استغاثه هم پادشاه شما، هلاک خواهید شد.»

نمودند، خداوند موسی و هارون را فرستاد که پدران شما را از مصر بیرون آورده، ایشان را در این مکان ساکن گردانیدند. ۹ و چون یهوه خدای خود را فراموش کردند ایشان را به‌دست سبسر، سردار لشکر حاصور، و به‌دست فلسطینیان و به‌دست پادشاه مواب فروخت که با آنها جنگ کردند. ۱۰ پس نزد خداوند فریاد برآورده، گفتند: «گناه کرده‌ایم زیرا خداوند را ترک کرده بعلم و عشاروت را عبادت نموده‌ایم، و حال ما را از دست دشمنان ما رهایی ده و تو را عبادت خواهیم نمود. ۱۱ پس خداوند یربعل و بدان و یفتاح و سموئیل را فرستاده، شما را از دست دشمنان شما که در اطراف شما بودند، رهانید و در اطمینان ساکن شدید. ۱۲ و چون دیدید که ناحاش، پادشاه بنی عمون، بر شما می‌آید به من گفتید: نی بلکه پادشاهی بر ما سلطنت نماید، و حال آنکه یهوه، خدای شما، پادشاه شما بود. ۱۳ و الان اینک پادشاهی که برگزیدید و او را طلبیدید. و همانا خداوند بر شما پادشاهی نصب نموده است. ۱۴ اگر از خداوند ترسیده، او را عبادت نمایید و قول او را بشنوید و از فرمان خداوند عصیان نوزید، و هم شما و هم پادشاهی که بر شما سلطنت می‌کند، یهوه، خدای خود را پیروی نمایید خوب. ۱۵ و اما اگر قول خداوند را نشنوید و از فرمان خداوند عصیان ورزید، آنگاه دست خداوند چنانکه به ضد پدران شما بود، به ضد شما نیز خواهد بود. ۱۶ پس الان بایستید و این کار عظیم را که خداوند به نظر شما بیجا می‌آورد، ببینید. ۱۷ آیا امروز وقت درو گندم نیست؟ از خداوند استدعا خواهم نمود و اورعدها و باران خواهد فرستاد تا بدانید و ببینید که شرارتی که از طلبیدن پادشاه برای خود نمودید در نظر خداوند عظیم است.» ۱۸ پس سموئیل از خداوند استدعا نمود و خداوند در همان روز عدها و باران فرستاد، و تمامی قوم از خداوند و سموئیل بسیار ترسیدند. ۱۹ و تمامی قوم به سموئیل گفتند: «برای بندگانت از یهوه، خدای خود استدعا نما تا نمریم، زیرا که بر تمامی گناهان خود این بدی را افزودیم که برای خود پادشاهی طلبیدیم.» ۲۰ و سموئیل به قوم گفت: «مترسید! شما تمامی این بدی را کرده‌اید، لیکن از پیروی خداوند برنگردید، بلکه خداوند را به تمامی دل خود عبادت نمایند. ۲۱ و در عقب اسرائیل تا به ابد برقرار می‌داشت. ۱۴ لیکن الان سلطنت تو استوار

رسیدند، اینک گروهی از انبیا به وی برخوردند، و روح خدا بر او شما عهد خواهم بست که چشمان راست جمیع شما کنده شود، مستولی شده، در میان ایشان نبوت می‌کرد. ۱۱ و چون همه و این را بر تمامی اسرائیل عار خواهم ساخت.» ۳ و مشایخ یابیش کسانی که او را پیشتر می‌شناختند، دیدند که اینک با انبیا نبوت به وی گفتند: «ما را هفت روز مهلت بده تا رسولان به تمامی می‌کنند، مردم به یکدیگر گفتند: «این چیست که با پسر قیس حدود اسرائیل بفرستیم، و اگر برای مارها ندهای نباشد نزد تو بیرون واقع شده است، آیا شاول نیز از جمله انبیا است؟» ۱۲ و یکی از خواهم آمد.» ۴ پس رسولان به جعبه شاول آمده، این سخنان را به حاضرین در جواب گفت: «اما پدر ایشان کیست؟» از این جهت گوش قوم رسانیدند، و تمامی قوم آواز خود را بلند کرده، گریستند. مثل شد که آیا شاول نیز از جمله انبیا است. ۱۳ و چون از نبوت ۵ و اینک شاول در عقب گاو از صحرای آمد، و شاول گفت: کردن فارغ شد به مکان بلند آمد. ۱۴ و عموی شاول به او و به «قوم را چه شده است که می‌گریند؟» پس سخنان مردان یابیش را خاموش گفت: «کجا رفته بودید؟» او در جواب گفت: «برای به او بازگفتند. ۶ و چون شاول این سخنان را شنید روح خدا بر جستن الاغها و چون دیدیم که نیستند، نزد سموئیل رفتیم.» ۱۵ وی مستولی گشته، خشمش به شدت افروخته شد. ۷ پس یک عموی شاول گفت: «مرا بگو که سموئیل به شما چه گفت؟» ۱۶ جفت گاو را گرفته، آنها را پاره پاره نمود و به دست قاصدان به شاول به عموی خود گفت: «ما را واضح خبر داد که الاغها تمامی حدود اسرائیل فرستاده، گفت: «هر که در عقب شاول و پیداشده است.» لیکن درباره امر سلطنت که سموئیل به او گفته سموئیل بیرون نیاید، به گاو او چنین کرده شود. ۸ آنگاه ترس بود، او را مخبر نساخت. ۱۷ و سموئیل قوم را در مصطفی به خداوند بر قوم افتاد که مثل مرد واحد بیرون آمدند. ۸ و ایشان را حضور خداوند خواند ۱۸ و به بنی اسرائیل گفت: «بیهوه، خدای در بازق شمرد و بنی اسرائیل سیصد هزار نفر و مردان یهودا سی هزار اسرائیل، چنین می‌گوید: من اسرائیل را از مصر برآوردم، و شما از بودند. ۹ پس به رسولانی که آمده بودند گفتند: «به مردمان دست مصریان و از دست جمیع ممالکی که بر شما ظلم نمودند، یابیش جلعاد چنین گویند: فردا وقتی که آفتاب گرم شود برای رهایی دادم. ۱۹ و شما امروز خدای خود را که شما را از تمامی شما خلاصی خواهد شد.» و رسولان آمده، به اهل یابیش خیر بدیها و مصیبت های شما رسانید، اهانت کرده، او را گفتید: دادند، پس ایشان شاد شدند. ۱۰ و مردان یابیش گفتند: «فردا نزد پادشاهی بر ما نصب نما، پس الان با اسباب و هزاره های خود به شما بیرون خواهیم آمد تا هر چه در نظرتان پسند آید به ما بکنید.» حضور خداوند حاضر شوید.» ۲۰ و چون سموئیل جمیع اسباب ۱۱ و در فدای آن روز شاول قوم را به سه فرقه تقسیم نمود و ایشان اسرائیل را حاضر کرد، سبط بنیامین گرفته شد. ۲۱ و سبط بنیامین را در پاس صبح به میان لشکرگاه آمده، عمویان را تا گرم شدن آفتاب با قبایل ایشان نزدیک آورد، و قبیله مطری گرفته شد. و شاول پسر می‌زدند، و باقی ماندگان پراکنده شدند به حدی که دو نفر از قیس گرفته شد، و چون او را طلبیدند، نیافتند. ۲۲ پس بار دیگر ایشان در یک جا نماندند. ۱۲ و قوم به سموئیل گفتند: «کیست از خداوند سوال کردند که آیا آن مرد به اینجا دیگر خواهد آمد؟ که گفته است: آیا شاول بر ما سلطنت نماید؟ آن کسان را بیاورید خداوند در جواب گفت: «اینک او خود را در میان اسبابها پنهان کرده است.» ۲۳ و دوید، او را از آنجا آوردند، و چون در میان قوم نخواهد شد زیرا که خداوند امروز در اسرائیل نجات به عمل آورده بایستاد، از تمامی قوم از کتف به بالا بلندتر بود. ۲۴ و سموئیل است.» ۱۴ و سموئیل به قوم گفت: «بیاید تا به جلجال برویم و به تمامی قوم گفت: «آیا شخصی را که خداوند برگزیده است سلطنت را در آنجا از سر نو برقرار کنیم.» ۱۵ پس تمامی قوم به ملاحظه نمودید که در تمامی قوم مثل او کسی نیست؟» و تمامی جلجال رفتند، و آنجا در جلجال، شاول را به حضور خداوند پادشاه قوم صدا زده، گفتند: «پادشاه زنده بماند!» ۲۵ پس سموئیل رسوم ساختند، و در آنجا ذبایح سلامتی به حضور خداوند ذبح نمود، سلطنت را به قوم بیان کرده، در کتاب نوشت، و آن را به حضور خداوند گذاشت. و سموئیل هر کس از تمامی قوم را به خانه اش روانه نمود. ۲۶ و شاول نیز به خانه خود به جعبه رفت و فوجی از کسانی که خدا دل ایشان را برانگیخت همراه وی رفتند. ۲۷ اما بعضی پسران بلعیال گفتند: «این شخص چگونه ما را برهاند؟» و او را حقیر شمرده، هدیه برایش نیاوردند. اما او هیچ نگفت.

۱۲ و سموئیل به تمامی بنی اسرائیل گفت: «اینک قول شما را در هر آنچه به من گفتید، شنیدم و پادشاهی بر شما نصب نمودم. ۲ و حال اینک پادشاه پیش روی شما راه می‌رود و من پیر و مو سفید شده‌ام، و اینک پسران من با شما می‌باشند، و من از جوانیم تا امروز پیش روی شما سلوک نموده‌ام. ۳ اینک من حاضر، پس

۱۱ و ناحاش عمونی برآمده، در برابر یابیش جلعاد اردو زد، و به حضور خداوند و مسیح او بر من شهادت دهد که گاو که را جمیع اهل یابیش به ناحاش گفتند: «با ما عهد ببند و تو را بندگی گرفتیم؟ و الاغ که را گرفتیم و بر که ظلم نموده، که را ستم کردم و خواهیم نمود.» ۲ ناحاش عمونی به ایشان گفت: «به این شرط با از دست که رشوه گرفتیم تا چشمان خود را به آن کور سازم و آن را

نیافتند. و از زمین شعلیم گذشتند و نبود و از زمین بنیامین گذشته، نیست؟» ۲۱ شاول در جواب گفت: «آیا من بنیامینی و از کوچک آنها را نیافتند. و چون به زمین صوف رسیدند، شاول به خادمی ترین اسباط بنی اسرائیل نیستم؟ و آیا قبیله من از جمیع قبایل سبط که همراهش بود، گفت: «بیا برگردیم مبادا پدرم از فکر الاغها بنیامین کوچکتر نیست؟ پس چرا مثل این سخنان من به می گویی؟» گذشته، به فکر ما افتد.» ۶ او در جواب وی گفت: «اینک» ۲۲ و سموئیل شاول و خادمش را گرفته، ایشان را به مهمانخانه آورد مرد خدایی در این شهر است و او مردی مکرم است و هر چه و بر صد دعوت شدگان که قریب به سی نفر بودند، جا داد. ۲۳ و می گوید البته واقع می شود. الان آنجا برویم؛ شاید از راهی که باید سموئیل به طباطخ گفت: «قسمتی را که به تودام و درباره اش به تو برویم ما را اطلاع بدهد.» ۷ شاول به خادمش گفت: «اینک گفتم که پیش خود نگاهدار، بیاور.» ۲۴ پس طباطخ ران را با هر چه اگر برویم چه چیز برای آن مرد ببریم، زیرا نان از ظروف ما تمام بر آن بود، گرفته، پیش شاول گذاشت و سموئیل گفت: «اینک شده، و هدیه ای نیست که به آن مرد خدا بدهیم. پس چه چیز آنچه نگاه داشته شده است، پیش خود بگذار و بخور زیرا که تا داریم.» ۸ و آن خادم باز در جواب شاول گفت که «اینک در زمان معین برای تونگاه داشته شده است، از وقتی که گفتم از قوم دستم ربع مقلال نقره است. آن را به مرد خدا می دهم تا راه ما وعده بخوایم.» ۲۵ و چون ایشان از مکان بلند به شهر آمدند، او را به ما نشان دهد.» ۹ در زمان سابق چون کسی در اسرائیل با شاول بر پشت بام گفتگو کرد. ۲۶ و صبح زود برخاستند و نزد برای درخواست کردن از خدا می رفت، چنین می گفت: «بیا بید تا نزد رائی برویم.» زیرا نبی امروز را سابق رائی می گفتند. ۱۰ و تو را روانه نمایم.» پس شاول برخاست و هر دوی ایشان، او و شاول به خادم خود گفت: «سخن تو نیکوست. بیا برویم.» پس سموئیل بیرون رفتند. ۲۷ و چون ایشان به کنار شهر رسیدند، به شهری که مرد خدا در آن بود، رفتند. ۱۱ و چون ایشان به فراز شهر بالا می رفتند، دختران چند یافتند که برای آب کشیدن رفت (و اما تو الان بایست تا کلام خدا را به تو بشنوانم.»

بیرون می آمدند و به ایشان گفتند: «آیا رائی در اینجا است؟» ۱۲ در جواب ایشان گفتند: «بلی اینک پیش روی شماست. حال بشتابید زیرا امروز به شهر آمده است چونکه امروز قوم در درمکان بلند قربانی هست. ۱۳ به مجرد ورود شما به شهر، قبل از آنکه به مکان بلند برای خوردن بیاید، به او خواهید برخورد زیرا که تا او نیاید قوم غذا نخواهند خورد، چونکه او می باید اول قربانی را برکت دهد و بعد از آن دعوت شدگان بخورند. پس اینک بروید زیرا که الان او را خواهید یافت.» ۱۴ پس به شهر رفتند و چون داخل شهر می شدند، اینک سموئیل به مقابل ایشان بیرون آمد تا به مکان بلند برود. ۱۵ و یک روز قبل از آمدن شاول خداوند بر سموئیل کشف نموده، گفت: ۱۶ «فردا مثل این وقت شخصی را از زمین بنیامین نزد تو می فرستم، او را مسح نما تا بر قوم من اسرائیل رئیس باشد، و قوم مرا از دست فلسطینیان رهایی دهد. زیرا که بر قوم خود نظر کردم چونکه تضرع ایشان نزد من رسید.» ۱۷ و چون سموئیل شاول را دید، خداوند او را گفت: «اینک این است شخصی که درباره اش به تو گفتیم که بر قوم من حکومت خواهد نمود.» ۱۸ و شاول در میان دروازه به سموئیل نزدیک آمده، گفت: «مرا بگو که خانه رائی کجاست؟» ۱۹ سموئیل در جواب شاول گفت: «من رائی هستم. پیش من به مکان بلند برو زیرا که شما امروز با من خواهید خورد، و بامدادان تو را رها کرده، هر چه در دل خود داری برای تو بیان خواهم کرد. ۲۰ و اما الاغهایت که سه روز قبل از این گم شده است، درباره آنها فکر مکن زیرا پیدا شده است، و آرزوی تمامی اسرائیل بر کیست؟ آیا بر تو و بر تمامی خاندان پدر تو آن روز جمیع این علامات واقع شد. ۱۰ و چون آنجا به جعبه

نمایید، پس او، شما را از دست فلسطینیان خواهد رها کنید.» ۴ نظرسموئیل ناپسند آمد، چونکه گفتند: «ما راپادشاهی بده تا بر ما آنگاه بنی اسرائیل بعلیم و عشاروت رادور کرده، خداوند را تنها حکومت نماید.» و سموئیل نزد خداوند دعا کرد. ۷ و خداوند به عبادت نمودند. ۵ و سموئیل گفت: «تمامی اسرائیل را درمصطفی سموئیل گفت: «آواز قوم را در هرچه به تو گفتند بشنو، زیرا که تو جمع کنیدی تا درباره شما نزد خداوند دعانمایم.» ۶ و در مصطفی را ترک نکردند بلکه مرا ترک کردند تا برایشان پادشاهی ننمایم. ۸ جمع شدند و آب کشیده، آن را به حضور خداوند ریختند، و آن برحسب همه اعمالی که از روزی که ایشان را از مصر بیرون آوردم، روز رازوزه داشته، در آنجا گفتند که بر خداوند گناه کرده ایم، و بجا آوردند و مرا ترک نموده، خدایان غیر را عبادت نمودند پس با سموئیل بنی اسرائیل را در مصطفی داوری نمود. ۷ و چون فلسطینیان تو نیز همچین رفتار می نمایند. ۹ پس الان آواز ایشان را بشنو لکن شنیدند که بنی اسرائیل درمصطفی جمع شده اند، سروان فلسطینیان بر ایشان به تاکید شهادت بده، و ایشان را از رسم پادشاهی که بر براسرائیل برآمدند، و بنی اسرائیل چون این را شنیدند، از فلسطینیان ایشان حکومت خواهد نمود، مطلع ساز.» ۱۰ و سموئیل تمامی ترسیدند. ۸ و بنی اسرائیل به سموئیل گفتند: «از تضرع نمودن سخنان خداوند را به قوم که از او پادشاه خواسته بودند، بیان برای ما نزدیقه خدای ما ساکت مباش تا ما را از دست فلسطینیان کرد. ۱۱ و گفت: «رسم پادشاهی که بر شما حکم خواهد نمود برهاند.» ۹ و سموئیل بره شیرخواره گرفته، آن را به جهت قربانی این است که پسران شما را گرفته، ایشان را برارابه‌ها و سواران سوختنی تمام برای خداوند گذرانید، و سموئیل درباره اسرائیل خود خواهد گماشت و پیش ارباب هایش خواهند دوید. ۱۲ و نزدخداوند تضرع نموده، خداوند او را اجابت نمود. ۱۰ و چون ایشان را سرداران هزاره و سرداران پنجاهه برای خودخواهد ساخت، سموئیل قربانی سوختنی رامی گذرانید، فلسطینیان برای مقاتله و بعضی را برای شیار کردن زمینش و درویدن محصولش و ساختن اسرائیل نزدیک آمدند، و در آن روز خداوند به صدای عظیم آلات جنگش و اسباب ارباب هایش تعیین خواهد نمود. ۱۳ و بر فلسطینیان رعد کرده، ایشان را منهرم ساخت، و از حضور دختران شما را برای عطرکشی و طبخی و خبازی خواهد گرفت. اسرائیل شکست یافتند. ۱۱ و مردان اسرائیل از مصطفی بیرون آمدند و ۱۴ و بهترین مزرعه‌ها و تاکستانها و باغات زیتون شما را گرفته، فلسطینیان را تعاقب نموده، ایشان را تا زیر بیت کار شکست به خادمان خود خواهد داد. ۱۵ و عشر زراعات و تاکستانهای دادند. ۱۲ و سموئیل سنگی گرفته، آن را میان مصطفی و سن برپا شما را گرفته، به خواجه‌سرایان و خادمان خود خواهد داد. ۱۶ داشت و آن را ابن عزز نامیده، گفت: «تایحال خداوند ما را و غلامان و کنیزان و نیکوترین جوانان شما را و الاغهای شما را اعانت نموده است.» ۱۳ پس فلسطینیان مغلوب شدند، و دیگر گرفته، برای کار خود خواهد گماشت. ۱۷ و عشرگله های شما را به حدوداسرائیل داخل نشدند، و دست خداوند در تمامی روزهای خواهد گرفت و شما غلام او خواهید بود. ۱۸ و در آن روز از سموئیل بر فلسطینیان سخت بود. ۱۴ و شهرهایی که فلسطینیان از دست پادشاه خود که برای خویشتن برگزیده‌اید فریاد خواهید کرد اسرائیل گرفته بودند، از عقرون تا جت، به اسرائیل پس دادند، و خداوند در آن روز شما را اجابت نخواهد نمود.» ۱۹ اما قوم از اسرائیل حدود آنها را از دست فلسطینیان رها نیندند، و در میان شنیدن قول سموئیل ابا نمودند و گفتند: «نی بلکه می باید بر ما اسرائیل و اموریان صلح شد. ۱۵ و سموئیل در تمام روزهای عمر پادشاهی باشد. ۲۰ تا ما نیز مثل سایر امتها باشیم و پادشاه ما بر خود براسرائیل داوری می نمود. ۱۶ و هر سال رفته، به بیت ئیل و ماداوری کند، و پیش روی ما بیرون رفته، درجنگهای ما برای ما جلجال و مصطفی گردش می کردند، و در تمامی این جاها بر اسرائیل بجنگد.» ۲۱ و سموئیل تمامی سخنان قوم را شنیده، آنها را به داوری می نمود. ۱۷ و به رامه بر می گشت زیرا خانه‌اش در آنجا بود سمع خداوند رسانید. و خداوند به سموئیل گفت: «آواز ایشان را و در آنجا بر اسرائیل داوری می نمود، و مذبحی در آنجا برای خداوند بشنو و پادشاهی بر ایشان نصب نما.» پس سموئیل به مردمان بنا کرد.

۸ و واقع شد که چون سموئیل پیر شد، پسران خود را بر **۹** و مردی بود از بنیامین که اسمش قیس بن ائیل بن ضرور اسرائیل داروان ساخت. ۲ و نام پسر نخست زاده‌اش یوئیل بود و بن بکورت بن افیح بود، و او پسر مرد بنیامینی و مردی زورآور مقتدر نام دومیش ایبه؛ و در بئرشیع داور بودند. ۳ اما پسرانش به راه او بود. ۲ و او را پسری شاول نام، جوانی خوش اندام بود که در میان رفتار نمی نمودند بلکه در پی سود رفته، رشوه می گرفتند و داوری را بنی اسرائیل کسی از او خوش اندام تر نبود که از کنفش تا به بالا از منحرف می ساختند. ۴ پس جمیع مشایخ اسرائیل جمع شده، تمامی قوم بلندتر بود. ۳ و الاغهای قیس پدر شاول گم شد. نزد سموئیل به رامه آمدند. ۵ و او را گفتند: «اینک توپیر شده‌ای و پس قیس به پسر خود شاول گفت: «الان یکی از جوانان خود پسرانت به راه تو رفتار نمی نمایند، پس الان برای ما پادشاهی را با خود گرفته، برخیز و رفته، الاغها را جستجو نما.» ۴ پس نصب نما تا مثل سایر امتها بر ما حکومت نماید.» ۶ و این امر در از کوهستان افرایم گذشته، و از زمین شلیشه عبور نموده، آنها را

داجون و هرکه داخل خانه داجون می‌شود تا امروز بر آستانه داجون را بر ما وارد گردانیده است، و اگر نه، پس خواهید دانست که دست درازشود پا نمی‌گذرد. ۶ و دست خداوند بر اهل اشدود سنگین او ما را لمس نکرده است، بلکه آنچه بر ما واقع شده است، شده، ایشان را تپاه ساخت و ایشان را هم اشدود و هم نواحی آن اتفاقی است.» ۱۰ پس آن مردمان چنین کردند و دو گاوشیرده را را به خراجها مبتلا ساخت. ۷ و چون مردان اشدود دیدند که گرفته، آنها را به ارباه بستند، وگوساله های آنها را در خانه نگاه چنین است گفتند تابوت خدای اسرائیل با ما نخواهد ماند، زیرا داشتند. ۱۱ و تابوت خداوند و صندوقچه را با موشهای طلا که دست او بر ما و بر خدای ما، داجون سنگین است. ۸ پس و تمائیل خراجهای خود بر ارباه گذاشتند. ۱۲ و گاوان راه خود را فرستاده، جمیع سروران فلسطینیان را نزد خود جمع کرده، گفتند: راست گرفته، به راه بیت شمس روانه شدند و به شاهراه رفته، بانگ «با تابوت خدای اسرائیل چه کنیم؟» گفتند: «تابوت خدای می‌زدند و به سوی چپ یا راست میل نمی‌نمودند، و سروران اسرائیل به جت منتقل شود.» پس تابوت خدای اسرائیل را به آنجا فلسطینیان در عقب آنها تا حد بیت شمس رفتند. ۱۳ و اهل بردند. ۹ و واقع شد بعد از نقل کردن آن که دست خداوند بر بیت شمس در دره گندم را درومی کردند، و چشمان خود را بلند آن شهر به اضطراب بسیار عظیمی دراز شده، مردمان شهر را از خرد و بزرگ مبتلا ساخته، خراجها بر ایشان منتفخ شد. ۱۰ پس مزرعه یهوشع بیت شمسی درآمده، در آنجا بیستاد و سنگ بزرگی تابوت خدا را به عقرون بردند و به مجرد ورود تابوت خدا به عقرون، در آنجا بود. پس چوب ارباه را شکسته، گاوان را برای قربانی اهل عقرون فریاد کرده، گفتند: «تابوت خدای اسرائیل را نزد ما سوختنی به جهت خداوند گذرانیدند. ۱۵ و لاویان تابوت خداوند آوردند تا ما را و قوم ما را بکشند.» ۱۱ پس فرستاده، جمیع سروران و صندوقچه‌های را که با آن بود و اسباب طلا داشت، پایین آورده، فلسطینیان را جمع کرده، گفتند: «تابوت خدای اسرائیل را روانه آنها را بر آن سنگ بزرگ نهادند و مردان بیت شمس در همان روز کنید تا به جای خود برگردد و ما را و قوم ما را نکشد زیرا که در برای خداوند قربانی های سوختنی گذرانیدند و ذبایح ذبح نمودند. تمام شهر هنگامه مهلك بود، و دست خدا در آنجا بسیار سنگین ۱۶ و چون آن پنج سرور فلسطینیان این را دیدند، در همان روز به شده بود. ۱۲ و آتانی که نمرند به خراجها مبتلا شدند، و فریاد به جهت قربانی جرم نزد خداوند فرستادند: برای اشدود یک، و شهر تا به آسمان بالا رفت.

۶ و تابوت خداوند در ولایت فلسطینیان هفت ماه ماند. ۲ و ۱۸ و موشهای طلا بر حسب شماره جمیع شهرهای فلسطینیان، کاهنان و فالگیران خود را خوانده، گفتند: «با تابوت خداوند چه کنیم؟ ما را اعلام نمایید که آن را به‌جایش یا چه چیز بفرستیم.» ۳ گفتند: «اگر تابوت خدای اسرائیل را بفرستید آن را خالی بفرستید، بلکه قربانی جرم البته برای او بفرستید، آنگاه شفاخواهید یافت، و بر شما معلوم خواهد شد که از چه سبب دست او از شما برداشته نشده است.» ۴ ایشان گفتند: «چه قربانی جرم برای او بفرستیم؟» ۵ پس تمائیل خراجهای خود و تمائیل موشهای خود را که زمین را خراب می‌کنند بسازید، و خدای اسرائیل را جلال دهید که شاید دست خود را از شما و از خدایان شما و از زمین شما بردارد. ۶ و چرا دل خود را سخت سازید، چنانکه مصریان و فرعون دل خود را سخت ساختند؟ آیا بعد از آنکه

در میان ایشان کارهای عجیب کرده بود ایشان را رها نکردند ۷ پس الان ارباه تازه بسازید و دو گاو شیرده را که یوغ برگردن ایشان نهاده نشده باشد بگیرید، و دو گاو ارباه ببندید و گوساله های آنها را از عقب آنها به خانه برگردانید. ۸ و کشید تا بیست سال گذشت، و بعد از آن خاندان اسرائیل برای تابوت خداوند را گرفته، آن را بر ارباه بنهید و اسباب طلا را که به جهت قربانی جرم برای او می‌فرستید در صندوقچه‌ای به پهلوی آن بگذارید، و آن را رها کنید تا برود. ۹ و نظر کنید اگر به راه سرحد خود به سوی بیت شمس برود، بدانید اوست که این بالای عظیم دل‌های خود را برای خداوند حاضر ساخته، او را تنها عبادت

خواند: «ای سموئیل! ای سموئیل!» سموئیل گفت: «بفرما زیرا که کیست که ما را از دست این خدایان زورآور رهایی دهد، همین بنده تو می‌شود.» ۱۱ و خداوند به سموئیل گفت: «اینک من خدایانند که مصریان را در بیابان به همه بلایا مبتلا ساختند. ۹ ای کاری در اسرائیل می‌کنم که گوشه‌های هرکه بشنود، صدا خواهد فلسطینیان خویشتن را تقویت داده، مردان باشید مبادا عبرانیان را داد. ۱۲ در آن روز هرچه دربار خانه عیلی گفتم بر او اجرا خواهم بندگی کنید، چنانکه ایشان شما را بندگی نمودند، پس مردان داشت، و شروع نموده، به انجام خواهم رسانید. ۱۳ زیرا به او شوید و جنگ کنید.» ۱۰ پس فلسطینیان جنگ کردند و اسرائیل خیردام که من بر خانه او تا به ابد داوری خواهم نموده‌سبب شکست خورده، هر یک به خیمه خود فرار کردند و کشتار بسیار گناهی می‌داند، چونکه پسرانش بر خود لعنت آوردند و او ایشان عظیمی شد، و از اسرائیل سی هزار پیاده کشته شدند. ۱۱ و را منع نمود. ۱۴ بنابراین برای خاندان عیلی قسم خوردم که گناه خاندان عیلی به قربانی و هدیه، تا به ابد کفار نخواهد شد.» شدند. ۱۲ و مردی بنیامینی از لشکر دیده، در همان روز با جامه دریده و سموئیل تا صبح خوابید و درهای خانه خداوند را باز کرد، و سموئیل رسید که عیلی راز رویا اطلاع دهد. ۱۶ اما عیلی اینک عیلی به کنار راه برکسی خود مراقب نشسته، زیرا که دلش سموئیل را خوانده، گفت: «ای پسر سموئیل!» او گفت: «لیبک» درباره تابوت خدا مضطرب می‌بود. و چون آن مرد به شهر داخل ۱۷ گفت: «چه سخنی است که به تو گفته است؟ آن را از من شده، خیر داد، تمامی شهر نمره زدند. ۱۴ و چون عیلی آواز نمره مخفی مدار. خدا با تو چنین بلکه زیاده از این عمل نماید، اگر را شنید، گفت: «این آواز هنگامه چیست؟» پس آن مرد شتافته، از هرآنچه به تو گفته است چیزی از من مخفی داری.» ۱۸ پس عیلی را خبر داد. ۱۵ و عیلی نود و هشت ساله بود و چشمانش تار سموئیل همه چیز را برای او بیان کرد و چیزی از آن مخفی نداشت. شده، نمی توانست دید. ۱۶ پس آن مرد به عیلی گفت: «منم و او گفت «خداوند است آنچه در نظر او پسند آید بکند.» ۱۹ و که از لشکرآمده، و من امروز از لشکر فرار کرده‌ام.» گفت: «ای سموئیل بزرگ می‌شد و خداوند با وی می‌بود و نمی گذاشت که پسر کار چگونه گذشت؟» ۱۷ و آن خبرآورنده در جواب گفت: یکی از سخنانش بر زمین بیفتد. ۲۰ و تمامی اسرائیل از دان تا «اسرائیل از حضور فلسطینیان فرار کردند، و شکست عظیمی هم بر شمع دانستند که سموئیل برقرار شده است تا نبی خداوند باشد. در قوم واقع شد، و نیز دو پسر حنفی و فینحاس مردند و تابوت ۲۱ و خداوند بار دیگر در شیلوله ظاهر شد، زیرا که خداوند در عهد خدا گرفته شد.» ۱۸ و چون از تابوت خدا خبر داد، عیلی از شیلوله خود را بر سموئیل به کلام خداوند ظاهر ساخت.

۴ و کلام سموئیل به تمامی اسرائیل رسید. و اسرائیل به مقابله فلسطینیان در جنگ بیرون آمده، نزد این عزز اردو زدند، و فلسطینیان در افیق فرود آمدند. ۲ و فلسطینیان در مقابل اسرائیل صف آرای کردند، و چون جنگ در پیوستند، اسرائیل از حضور فلسطینیان شکست خوردند، و در معرکه به قدر چهار هزار نفر را در میدان کشتند. ۳ و چون قوم به لشکرگاه رسیدند، مشایخ اسرائیل گفتند: «چرا امروز خداوند ما را از حضور فلسطینیان شکست داد؟ پس تابوت عهد خداوند را از شیلوله نزد خود بیاوریم تا در میان ما آمده، ما را از دست دشمنان ما نجات دهد.» ۴ و قوم و شیلوله فرستاده، تابوت عهد بیهو صباپورت را که در میان کروبیان ساکن است از آنجا آوردند، و دو پسر عیلی حنفی و فینحاس در آنجا با تابوت عهد خدا بودند. ۵ و چون تابوت عهد خداوند به لشکرگاه داخل شد، جمیع اسرائیل صدای بلند زدند به حدی که زمین متزلزل شد. ۶ و چون فلسطینیان آواز صدا را شنیدند، گفتند: «این آواز صدای بلند در اردوی عبرانیان چیست؟» پس بود. و داجون را برداشته، باز در جایش برپا داشتند. ۴ و در فردای فهمیدند که تابوت خداوند به اردو آمده است. ۷ و فلسطینیان آن روز چون صبح برخاستند، اینک داجون به حضور تابوت خداوند رسیدند زیرا گفتند: «خدا به اردو آمده است» و گفتند: «وای بر رو به زمین افتاده، و سر داجون و دو دستش بر آستانه قطع شده، ما، زیرا قبل از این چنین چیزی واقع نشده است! ۸ وای بر ما، و تن داجون فقط از او باقی مانده بود. ۵ از این جهت کاهنان

۵ و فلسطینیان تابوت خدا را گرفته، آن را از این عزز به اشدود آوردند. ۲ و فلسطینیان تابوت خدا را گرفته، آن را به خانه داجون درآورده، نزدیک داجون گذاشتند. ۳ و بامدادان چون اشدودیان برخاستند، اینک داجون به حضور تابوت خداوند رو به زمین افتاده گفتند: «این آواز صدای بلند در اردوی عبرانیان چیست؟» پس بود. و داجون را برداشته، باز در جایش برپا داشتند. ۴ و در فردای فهمیدند که تابوت خداوند به اردو آمده است. ۷ و فلسطینیان آن روز چون صبح برخاستند، اینک داجون به حضور تابوت خداوند رسیدند زیرا گفتند: «خدا به اردو آمده است» و گفتند: «وای بر رو به زمین افتاده، و سر داجون و دو دستش بر آستانه قطع شده، ما، زیرا قبل از این چنین چیزی واقع نشده است! ۸ وای بر ما، و تن داجون فقط از او باقی مانده بود. ۵ از این جهت کاهنان

بخشید. وشاخ مسیح خود را بلند خواهد گردانید.» ۱۱ پس القانه پدرت نبخشیدم؟ ۲۹ پس چرا قربانی‌ها و هدایای مرا که در مسکن به خانه خود به راما رفت و آن پسر به حضور عیسی کاهن، خداوند خود امر فرمودم، پایمال می‌کنید و پسران خود رازیده از من محترم را خدمت می‌نمود. ۱۲ و پسران عیسی از بنی بلیعال بودند و خداوند می‌داری، تا خویشتان را از نیکوترین جمیع هدایای قوم من، اسرائیل را نشناختند. ۱۳ و عادت کاهنان با قوم این بود که چون کسی فربه سازی. ۳۰ بنابراین یهوه، خدای اسرائیل می‌گوید: البته گفتم قربانی می‌گذرانید هنگامی که گوشت پخته می‌شد، خادم کاهن با که خاندان تو و خاندان پدرت به حضور من تا به ابد سلوک جنگال سه دندان در دست خود می‌آمد ۱۴ و آن را به تاوه یامرجل خواهند نمود، لیکن الان خداوند می‌گوید: حاشا از من! زیرا آتانی یا دیگ یا پاتیل فرو برده، هرچه جنگال برمی آورد کاهن آن را برای خود می‌گرفت، و همچنین با تمامی اسرائیل که در آنجا به شیلوه شمارند، خوار خواهند شد. ۳۱ اینک ایامی می‌آید که بازوی تو را می‌آمدند، رفتار می‌نمودند. ۱۵ و نیز قبل از سوزانیدن پیه، خادم و بازوی خاندان پدرتو را قطع خواهم نمود که مردی پیر در خانه کاهن آمده، به کسی که قربانی می‌گذرانید، می‌گفت: «گوشت تو یافت نشود. ۳۲ و تنگی مسکن مرا خواهی دید، در هر احسانی به جهت کباب برای کاهن بده، زیرا گوشت پخته از تو نمی‌گیرد که به اسرائیل خواهد شد، و مردی پیر در خانه تو ابد نخواهد بود. بلکه خام.» ۱۶ و آن مرد به وی می‌گفت: «پیه را اول بسوزانند و ۳۳ و شخصی راز کسان تو که از مذبح خود قطع نمی‌نمایم بعد هرچه دلت می‌خواهد برای خود بگیر.» او می‌گفت: «نی»، برای کاهیدن چشم تو و رنجانیدن دلت خواهد بود، و جمیع ذریت بلکه الان بده، والا به زور می‌گیرم.» ۱۷ پس گناهان آن جوانان خانه تو در جوانی خواهند مرد. ۳۴ و این برای تو علامت باشد که به حضور خداوند بسیار عظیم بود، زیرا که مردمان هدایای خداوند بر دو پسرست حفنی و فینحاس واقع می‌شود که هر دوی ایشان در را مکروه می‌داشتند. ۱۸ و اما سموتیل به حضور خداوند خدمت یک روز خواهند مرد. ۳۵ و کاهن امینی به جهت خود برپا خواهم می‌کرد، و او پسر کوچک بود و بر کمرش ایفود کتان بسته بود. داشت که موافق دل و جان من رفتار خواهد نمود، و برای او خانه ۱۹ و مادرش برای وی جبه کوچک می‌ساخت، و آن را سال مستحکمی بنا خواهم کرد، و به حضور مسیح من پیوسته سلوک به سال همراه خود می‌آورد، هنگامی که با شوهر خود برمی‌آمد خواهد نمود. ۳۶ و واقع خواهد شد که هرکه در خانه تو باقی ماند، تا قربانی سالیانه را بگذرانند. ۲۰ و عیسی القانه و زنش را برکت داده، گفت: «خداوند تو را از این زن به عوض عاریتی که به و خواهد گفت: تمنا اینکه مرا به یکی از وظایف کهانت بگذار تا خداوند داده‌ای، اولاد بدهد.» پس به مکان خود رفتند. ۲۱ و لقمه‌های نان بخورم.»

خداوند از حنا تفقد نمود و او حامله شده، سه پسر و دو دختر زایید، و آن پسر، سموتیل به حضور خداوند نمو می‌کرد. ۲۲ و عیسی بسیار سالخورده شده بود، و هرچه پسرانش با تمامی اسرائیل عمل می‌نمودند، می‌شنید، و اینکه چگونه با زنانی که نزد خیمه اجتماع خدمت می‌کردند، می‌خوابیدند. ۲۳ پس به ایشان گفت: «چرا چنین کارها می‌کنید زیرا که اعمال بد شما را از تمامی این قوم می‌شنوم. ۲۴ چنین مکنیدای پسرانم زیرا خبری که می‌شنوم خوب نیست، شما باعث عصبان قوم خداوند می‌باشید. ۲۵ اگر شخصی بر شخصی گناه ورزد خدا او را داوری خواهد کرد اما اگر شخصی بر خداوند گناه ورزد، کیست که برای وی شفاعت نماید؟» اما ایشان سخن پدر خود رانشنیدند، زیرا خداوند خواست که ایشان راه‌لاک سازد. ۲۶ و آن پسر، سموتیل، نمو می‌یافت و هم نزد خداوند و هم نزد مردمان پسندیده می‌شد. ۲۷ و مرد خدایی نزد عیسی آمده، به وی گفت: «خداوند چنین می‌گوید: آیا خود را بر خاندان پدرت هنگامی که ایشان در مصر در خانه فرعون بودند، ظاهر نساختم؟ ۲۸ و آیا او را از جمیع اسباط اسرائیل بزرگتریم تا کاهن من بوده، نزد مذبح من بیاید. و بخور بسوزاند و به حضور من ایفود پیوشد، و آیا جمیع هدایای آتشین بنی اسرائیل را به خاندان خود خواهید. ۱۰ و خداوند آمده، بایستاد و مثل دفعه‌های پیش

اول سموئیل

پسری زایید و او را سموئیل نام نهاد، زیرا گفت: «او را از خداوند سوال نمودم.» ۲۱ و شوهرش القانه با تمامی اهل خانه‌اش رفت تا قربانی سالیانه و نذر خود را نزد خداوند بگذراند. ۲۲ و حنا نرفت زیرا که به شوهر خود گفته بود تا پسر از شیر باز داشته نشود، نمی آیم، آنگاه او را خواهم آورد و به حضور خداوند حاضر شده، آنجا دائم خواهد ماند. ۲۳ شوهرش القانه وی را گفت: «آنچه در نظرت پسند آید، بکن، تا وقت باز داشتنش از شیر بمان، لیکن خداوند کلام خود را استوار نماید.» پس آن زن ماند و تا وقت بازداشتن پسر خود از شیر، او را شیر می داد. ۲۴ و چون او را از شیر باز داشته بود، وی را باسه گاو و یک ایفه آرد و یک مشک شراب با خود آورده، به خانه خداوند در شیلوه رسانید و آن پسر کوچک بود. ۲۵ و گاو را ذبح نمودند، و پسر را نزد عیلی آوردند. ۲۶ و حنا گفت: «عرض می کنم ای آقایم! جانم زنده باد ای آقایم! من آن زن هستم که در اینجا نزد تو ایستاده، از خداوند مسئلت نمودم. ۲۷ برای این پسر مسالت نمودم و خداوند مسالت مرا که از او طلب نموده بودم، به من عطا فرموده است. ۲۸ و من نیز او را برای خداوند وقف نمودم؛ تمام ایامی که زنده باشد و وقف خداوند خواهد بود.» پس در آنجا خداوند را عبادت نمودند.

۲ و حنا دعا نموده، گفت: «دل من در خداوند وجد می نماید. و شاخ من در نزد خداوند برافراشته شده. و دهانم بر دشمنانم وسیع گردیده است. زیرا که در نجات تو شادمان هستم. ۲ مثل یهوه قدوسی نیست. زیرا غیر از تو کسی نیست. و مثل خدای ما صخره‌ای نیست. ۳ سخنان تکبرآمیز دیگر مگوئید. و غرور از دهان شما صادر نشود. زیرا یهوه خدای علام است. و به او اعمال، سنجیده می شود. ۴ کمان جباران را شکسته است. و آتانی که می لغزیدند، کمر آنها به قوت بسته شد. ۵ سرشردگان، خویشتن را برای نان اجیر ساختند. و کسانی که گرسنه بودند، استراحت یافتند. بلکه زن نازا هفت فرزند زاییده است. و آنکه اولاد بسیار داشت، زبون گردیده. ۶ خداوند می میراند و زنده می کند؛ به قبر فرودمی آورد و برمی خیزاند. (Sheol h7585) ۷ خداوند فقیر می سازد و غنی می گرداند؛ پست می کند و بلند می سازد. ۸ فقیر را از خاک برمی افرازد. و مسکین را از مزبله برمی دارد تا ایشان را با امیران بنشانند. و ایشان را وارث کرسی جلال گرداند. زیرا که ستونهای زمین از آن خداوند است. و ربع مسکون را بر آنهاستوار نموده است. ۹ پایهای مقدسین خود را محفوظ می دارد. اماشریان در ظلمت خاموش خواهند شد، زیرا که انسان به قوت خود غالب نخواهد آمد. ۱۰ آتانی که با خداوند محاصمه کنند، شکسته خواهند شد. او بر ایشان از آسمان صاعقه خواهد فرستاد. خداوند، اقصای زمین را داوری خواهد نمود، و به پادشاه خود قوت خواهد

۱ و مردی بود از رانه تاپم صوفیم از کوهستان افرایم، مسمی به القانه بن یروحام بن یهوه بن توحو بن صوف. و او افرایمی بود. ۲ و او دو زن داشت. اسم یکی حنا و اسم دیگری فننه بود. و فننه اولاد داشت لیکن حنا اولاد نبود. ۳ و آن مرد هر سال برای عبادت نمودن و قربانی گذراندن برای یهوه صباپوت از شهر خود به شیلوه می آمد، و حنفی و فینحاس دو پسر عیلی، کاهنان خداوند در آنجا بودند. ۴ و چون روزی می آمد که القانه قربانی می گذراند، به زن خود فننه و همه پسران و دختران خود قسمت هادی داد. ۵ و اما به حنا قسمت مضاعف می داد زیرا که حنا را دوست می داشت، اگرچه خداوند رحم او را بسته بود. ۶ و هئوی وی او را نیز سخت می رنجانید به حدی که وی را خشمناک می ساخت، چونکه خداوند رحم او را بسته بود. ۷ و همچنین سال به سال واقع می شد که چون حنا به خانه خدا می آمد، فننه همچنین او را می رنجانید و او گریه نموده، چیزی نمی خورد. ۸ شوهرش، القانه، وی را می گفت: «ای حنا چرا گریانی و چرا نمی خوری و دلت چرا غمگین است؟ آیا من برای تو از ده پسر بهتر نیستم؟» ۹ و بعد از اکل و شرب نمودن ایشان در شیلوه، حنا برخاست و عیلی کاهن بر کرسی خود نزد ستونی در هیكل خدا نشسته بود. ۱۰ و او به تلخی جان نزد خداوند دعا کرد، و زارزار بگریست. ۱۱ و نذر کرده، گفت: «ای یهوه صباپوت اگر فی الواقع به مصیبت کنیز خود نظر کرده، مرا بیاد آوری و کنیزک خود را فراموش نکرده، اولاد ذکوری به کنیز خود عطا فرمایی، او را تمامی ایام عمرش به خداوند خواهم داد، و استره بر سرش نخواهد آمد.» ۱۲ و چون دعای خود را به حضور خداوند طول داد عیلی دهن او را ملاحظه کرد. ۱۳ و حنا دل خود سخن می گفت، و لبهایش فقط، متحرک بود و آواز مسموع نمی شد، و عیلی گمان برد که مست است. ۱۴ پس عیلی وی را گفت: «تا به کی مست می شوی؟ شرابت را از خود دور کن.» ۱۵ و حنا در جواب گفت: «نی آقایم، بلکه زن شکسته روح هستم، و شراب و مسکرات ننوشیده ام، بلکه جان خود را به حضور خداوند ریخته ام. ۱۶ کنیز خود را از دختران بلعالم ممشار، زیرا که از کثرت غم و رنجیدگی خود تابحال می گفتم.» ۱۷ عیلی در جواب گفت: «به سلامتی برو و خدای اسرائیل مسالتي را که از او طلب نمودی، تو را عطا فرماید.» ۱۸ گفت: «کنیزت در نظرت التفات یابد.» پس آن زن راه خود را پیش گرفت و می خورد و دیگر ترشرونیود. ۱۹ و ایشان بامدادان برخاسته، به حضور خداوند عبادت کردند و برگشته، به خانه خویش به رانه آمدند، و القانه زن خود حنا را بشناخت و خداوند او را به یاد آورد. ۲۰ و بعد از مرور ایام حنا حامله شده،

از دست نعومی خریدم. ۱۰ و هم روت مویبیه زن محلون را به زنی خود خریدم تا نام متوفی را بر میراثش برانگیزانم، و نام متوفی از میان برادرانش و از دروازه محله‌اش منقطع نشود، شما امروز شاهد باشید.» ۱۱ و تمامی قوم که نزد دروازه بودند و مشایخ گفتند: «شاهد هستیم و خداوند این زن را که به خانه تو درآمد، مثل راحیل و لیه گرداند که خانه اسرائیل را بنا کردند، و تو در افراطه کامیاب شو، و در بیت لحم نامور باش. ۱۲ و خانه تو مثل خانه فارص باشد که تamar برای یهودا زاید، از اولادی که خداوند تو را از این دختر، خواهد بخشید.» ۱۳ پس بوغر روت را گرفت و او زن وی شد و به او درآمد و خداوند او را حمل داد که پسری زاید. ۱۴ و زنان به نعومی گفتند: «متبارک باد خداوند که تو را امروز بی‌ولی نگذاشته است و نام او در اسرائیل بلند شود. ۱۵ و او برایت تازه کننده جان و پرورنده پیری تو باشد، زیرا که عروسست که تو را دوست می‌دارد و برایت از هفت پسر بهتر است، او را زاید.» ۱۶ و نعومی پسر را گرفته، در آغوش خود گذاشت و دایه او شد. ۱۷ و زنان همسایه‌اش، او را نام نهاده، گفتند برای نعومی پسری زاید شد، و نام او را عوبید خواندند و او پدر یسی پدر داود است. ۱۸ این است پیدایش فارص: فارص حصرون را آورد؛ ۱۹ و حصرون، رام را آورد؛ و رام، عمیناداب را آورد؛ ۲۰ و عمیناداب نحشون را آورد؛ و نحشون سلمون را آورد؛ ۲۱ و سلمون بوغر را آورد؛ و بوغر عوبید را آورد؛ ۲۲ و عوبید یسی را آورد؛ و یسی داود را آورد.

نان بخور و لقمه خود را در شیره فرو بر.» پس نزد دروندگان بیشتر احسان نمودی از اول، چونکه در عقب جوانان، چه فقیر و نشست و غله برشته به او دادند و خورد و سیر شده، باقی مانده را چه غنی، زلفی. ۱۱ و حال ای دختر من، مترس! هرآنچه به من واگذاشت. ۱۵ و چون برای خوشه چینی برخاست بوعز جوانان خود گفتی برایت خواهم کرد، زیرا که تمام شهر قوم من تو را زن نیکو را امر کرده، گفت: «بگذارید که در میان بافه‌ها هم خوشه چینی می‌دانند. ۱۲ و الان راست است که من ولی هستم لیکن ولی‌ای نماید و او را زجرنمایید. ۱۶ و نیز از دسته‌ها کشیده، برایش نزدیکتر از من هست. ۱۳ امشب در اینجا بمان و پامدادان اگر او بگذارید تا برچیند و او را عتاب مکنید.» ۱۷ پس تا شام در آن حق ولی را برای تو ادا نماید، خوب ادا نماید، و اگر نخواهد که کشتزار خوشه چینی نموده، آنچه را که برچیده بود، کوپید و به برای تو حق ولی را ادا نماید، پس قسم به حیات خداوند که من قدر یک ایفه جو بود. ۱۸ پس آن را برداشته، به شهردآمد، و مادر آن را برای تو ادا خواهم نمود، الان تا صبح بخواب.» ۱۴ پس نزد شوهرش آنچه را که برچیده بود، دید، و آنچه بعد از سیرشدنش پایش تا صبح خوابیده، پیش ازآنکه کسی همسایه‌اش را تشخیص باقی مانده بود، بیرون آورده، به وی داد. ۱۹ و مادر شوهرش وی دهد، برخاست، و بوعز گفت: «زینهار کسی نفهمد که این زن را گفت: «امروز کجا خوشه چینی نمودی و کجا کار کردی؟ به خرمن آمده است. ۱۵ و گفت چادری که برتوست، بیاور و مبارک باد آنکه بر تو توجه نموده است.» پس مادر شوهر خود را بگیر.» پس آن را برگرفت و او شش کیل جو پیموده، بر وی گذارد از کسی که نزد وی کار کرده بود، خیر داده، گفت: «نام آن و به شهر رفت. ۱۶ و چون نزد مادر شوهر خود رسید، او وی را شخص که امروز نزد او کار کردم، بوعز است.» ۲۰ و نعومی گفت: «ای دختر من، بر تو چه گذشت؟» پس او را از هرآنچه به عروس خود گفت: «او از جانب خداوند مبارک باد زیرا که آن مرد با وی کرده بود، خبر داد. ۱۷ و گفت: «این شش کیل احسان را بر زندگان و مردگان ترک نموده است.» و نعومی وی را جو را به من داد زیرا گفت، نزد مادر شوهرت تهیدست مرو.» ۱۸ او گفت: «این شخص، خویش ما و از ولی های ماست.» ۲۱ وی را گفت: «ای دخترم آرام بنشین تا بدانی که این امر چگونه و روت موآیبه گفت که «او نیز مرا گفت با جوانان من باش تا خواهد شد، زیرا که آن مرد تا این کار را امروز تمام نکند، آرام همه درو مرا تمام کنند.» ۲۲ نعومی به عروس خود روت گفت نخواهد گرفت.»

۴ و بوعز به دروازه آمده، آنجا نشست و اینک آن ولی که بوعز دربار او سخن گفته بود می‌گذشت، و به او گفت: «ای فلان! به اینجابرگشته، بنشین.» و او برگشته، نشست. ۲ و ده نفر از مشایخ شهر را برداشته، به ایشان گفت: «اینجانبنشینید.» و ایشان نشستند. ۳ و به آن ولی گفت: «نعومی که از بلاد موآب برگشته است قطعه زمینی را که از برادر ما الیملک بود، می‌فروشد. ۴ و من مصلحت دیدم که تو را اطلاع داده، بگویم که آن را به حضور این مجلس و مشایخ قوم من بخر، پس اگر انفکاک می‌کنی، بکن، و اگر انفکاک نمی‌کنی مرا خیر بده تا بدانم، زیرا غیر از تو کسی نیست که انفکاک کند، و من بعد از تو هستم.» اوگفت: «من انفکاک می‌کنم.» ۵ بوعز گفت: «درروزی که زمین را از دست نعومی می‌خری، از روت موآیبه، زن متوفی نیز باید خرید، تا نام متوفی را بر میراثش برانگیزی.» ۶ آن ولی گفت: «نمی‌توانم برای خود انفکاک کنم مبادا میراث خود را فاسد کنم، پس تو حق انفکاک مرا بر ذمه خود بگیر زیرا نمی‌توانم انفکاک نمایم.» ۷ و رسم انفکاک و مبادلت در ایام قدیم در اسرائیل به جهت اثبات هر امر این بود که شخص کفش خود را بیرون کرده، به همسایه خود می‌داد. و این در اسرائیل قانون شده است. ۸ پس آن ولی به بوعز گفت: «آن را برای خود بخر.» و کفش خود را بیرون کرد. ۹ و بوعز به مشایخ و به تمامی قوم گفت: «شما امروز شاهد باشید که تمامی ما یملک الیملک و تمامی ما یملک کلیون و معلون را

که «ای دخترم خوب است که با کنیزان او بیرون روی تو را در کشتزار دیگر نیابند.» ۲۳ پس با کنیزان بوعز برای خوشه چینی می‌ماند تا درو جو و دروگندم تمام شد، و با مادرشوهرش سکونت داشت.

۳ و مادر شوهرش، نعومی وی را گفت: «ای دختر من، آیا برای تو راحت نجویم تا برایت نیکو باشد. ۲ و الان آیا بوعز که تو با کنیزانش بودی خویش ما نیست؟ و اینک اوامشب در خرمن خود، جو پاک می‌کند. ۳ پس خویشش را غسل کرده، تدهین کن و رخت خود راپوشیده، به خرمن برو، اما خود را به آن مردنشناسان تا از خوردن و نوشیدن فارغ شود. ۴ و چون او بخوابد، جای خوابیدنش را نشان کن، و رفته، پایهای او را بگشا و بخواب، و او تو را خواهد گفت که چه باید بکنی.» ۵ او وی را گفت: «هرچه به من گفتی، خواهم کرد.» ۶ پس به خرمن رفته، موافق هرچه مادرشوهرش او را امر فرموده بود، رفتار نمود. ۷ پس چون بوعز خورد و نوشید و دلش شاد شد و رفته، به کنار بافه های جو خوابید، آنگاه او آهسته آهسته آمده، پایهای او را گشود و خوابید. ۸ و درنصف شب آن مرد مضطرب گردید و به آن سمت متوجه شد که اینک زنی نزد پایهای خوابیده است. ۹ و گفت: «تو کیستی؟» او گفت: «من کنیزتو، روت هستم، پس دامن خود را بر کنیز خویش بگستران زیرا که تو ولی هستی.» ۱۰ او گفت: «ای دختر من! از جانب خداوند مبارک باش! زیرا که در آخر

شدند تا به بیت لحم رسیدند، و چون وارد بیت لحم گردیدند، تمامی شهر بر ایشان به حرکت آمده، زنان گفتند که آیا این نعومی است؟ ۲۰ او به ایشان گفت: «مرای نعومی بخوانید بلکه مرا مره بخوانید زیرا قادر مطلق به من مرارت سخت رسانیده است. ۲۱ من بر بیرون رفتم و خداوند مرا خالی برگردانید پس برای چه مرا نعومی میخوانید چونکه خداوند مرا ذلیل ساخته است و قادر مطلق به من بدی رسانیده است.» ۲۲ و نعومی مراجعت کرد و عرووش روت موآبیه که از بلاد موآب برگشته بود، همراه وی آمد، و در ابتدای درویدن جو وارد بیت لحم شدند.

دیگری روت بود، و در آنجا قریب به ده سال توقف نمودند. ۵ و هردوی ایشان محلون و کلیون نیز مردند، و آن زن ازدو پسر و شوهر خود محروم ماند. ۶ پس او با دو عروس خود برخاست تا از بلاد موآب برگردد، زیرا که در بلاد موآب شنیده بود که خداوند از قوم خود تفقد نموده، نان به ایشان داده است. ۷ و از مکانی که در آن ساکن بود بیرون آمد، و دو عرووش همراه وی بودند، و به راه روانه شدند تا به زمین یهویدا مراجعت کنند. ۸ و نعومی به دو عروس خود گفت: «بروید و هر یکی از شما به خانه مادر خود برگردید، و خداوند بر شما احسان کند، چنانکه شما به مردگان به من کردید. ۹ و خداوند به شما عطا کند که هر یکی از شما در خانه شوهر خود راحت یابید.» پس ایشان را بوسید و آواز خود را بلند کرده، گریستند. ۱۰ و به او گفتند: «نی بلکه همراه تو نزد قوم تو خواهیم برگشت.» ۱۱ نعومی گفت: «ای دخترانم برگردید، چرا همراه من بیاید؟ آیا در رحم من هنوز پسران هستند که برای شما شوهر باشند؟ ۱۲ ای دخترانم برگشته، راه خود را پیش گیرید زیرا که برای شوهر گرفتن زیاده پیر هستم، و اگر گویم که امید دارم و امشب نیز به شوهر داده شوم و پسران هم بزیایم، ۱۳ آیا تا بالغ شدن ایشان صبر خواهید کرد، و به خاطر ایشان، خود را از شوهر گرفتن محروم خواهید داشت؟ نی ای دخترانم زیرا که جانم برای شما بسیار تلخ شده است چونکه دست خداوند بر من دراز شده است.» ۱۴ پس بار دیگر آواز خود را بلند کرده، گریستند و عرفه مادر شوهر خود را بوسید، اماروت به وی چسبید. ۱۵ و او گفت: «اینک زن برادر شوهرت نزد قوم خود و خدایان خویش برگشته است تو نیز در عقب زن برادر شوهرت برگرد.» ۱۶ روت گفت: «بر من اصرار مکن که تو راترک کنم و از نزد تو برگردم، زیرا هر جایی که روی می آیم و هر جایی که منزل کنی، منزل می کنم، قوم تو قوم من و خدای تو خدای من خواهد بود. ۱۷ جایی که بمیری، می میرم و در آنجا دفن خواهم شد. خداوند به من چنین بلکه زیاده بر این کند اگر چیزی غیر از موت، مرا از توجدا نماید.» ۱۸ پس چون دید که او برای رفتن همراهش مصمم شده است از سخن گفتن با وی باز ایستاد. ۱۹ و ایشان هر دو روانه

کم شود؟» ۴ و در فردای آن روز قوم به زودی برخاسته، مذبحی در ایشان ندادید، الان مجرم می‌باشید.» ۲۳ پس بنی بنیامین چنین آنجا بنا کردند، و قربانی‌های سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانیدند. کردند، و از رقص کنندگان، زنان را برحسب شماره خود گرفتند، و ۵ و بنی اسرائیل گفتند: «کیست از تمامی اسباط اسرائیل که در ایشان را به بیغما برده، رفتند، و به ملک خود برگشته، شهرها را بنا جماعت نزد خداوند بر نیامده است.» زیرا قسم سخت خورده، کردند و در آنها ساکن شدند. ۲۴ و در آن وقت بنی اسرائیل هر گفته بودند که هرکه به حضور خداوند به مصفه نیاید، البته کشته کس به سبط خود و به قبیله خود روانه شدند، و از آنجا هرکس به شود. ۶ و بنی اسرائیل درباره برادر خود بنیامین پشیمان شده، ملک خود بیرون رفتند. ۲۵ و در آن ایام در اسرائیل پادشاهی نبود گفتند: «امروز یک سبط از اسرائیل منقطع شده است. ۷ برای هرکس آنچه در نظرش پسند می‌آمد، می‌کرد.

بقیه ایشان درباره زنان چه کنیم؟ زیرا که ما به خداوند قسم خورده‌ایم که از دختران خود به ایشان به زنی ندهیم.» ۸ و گفتند: «کدام یک از اسباط اسرائیل است که به حضور خداوند به مصفه نیامده است؟» و اینک از یایش جلعاد کسی به اردو و جماعت نیامده بود. ۹ زیرا چون قوم شمرده شدند اینک از ساکنان یایش جلعاد احدی در آنجا نبود. ۱۰ پس جماعت دوازده هزار نفر از شجاع ترین قوم را به آنجا فرستاده، و ایشان را امر کرده، گفتند: «بروید و ساکنان یایش جلعاد را با زنان و اطفال به دم شمشیر بکشید. ۱۱ و آنچه باید بکنید این است که هر مردی را و هر زنی را که با مرد خوابیده باشد، هلاک کنید.» ۱۲ و در میان ساکنان یایش جلعاد چهارصد دختر باکره که با ذکوری نخوابیده و مردی را نشناخته بودند یافتند، و ایشان را به اردو در شیلوه که در زمین کنعان است، آوردند. ۱۳ و تمامی جماعت نزد بنی بنیامین که در صخره رمون بودند فرستاده، ایشان را به صلح دعوت کردند. ۱۴ و در آن وقت بنیامینیان برگشتند و دخترانی را که از زنان یایش جلعاد زنده نگاه داشته بودند به ایشان دادند، و باز ایشان را کفایت نکرد. ۱۵ و قوم برای بنیامین پشیمان شدند، زیرا خداوند در اسباط اسرائیل شقاق پیدا کرده بود. ۱۶ و مشایخ جماعت گفتند: «درباره زنان به جهت باقی ماندگان چه کنیم چونکه زنان از بنیامین منقطع شده‌اند؟ ۱۷ و گفتند: میراثی به جهت نجات یافتگان بنیامین باید باشد تا سبطی از اسرائیل محو نشود. ۱۸ اما ما دختران خود را به ایشان به زنی نمی‌توانیم داد زیرا بنی اسرائیل قسم خورده، گفته‌اند ملعون باد کسی که زنی به بنیامین دهد. ۱۹ و گفتند: «اینک هر سال در شیلوه که به طرف شمال بیت ثیل و به طرف مشرق راهی که از بیت ثیل به شکیم می‌رود، و به سمت جنوبی لبونه است، عیدی برای خداوند می‌باشد.» ۲۰ پس بنی بنیامین را امر فرموده، گفتند: «بروید در تاکستانها در کمین باشید، ۲۱ و نگاه کنید و اینک اگر دختران شیلوه بیرون آیند تا با رقص کنندگان رقص کنند، آنگاه از تاکستانها درآیید، و از دختران شیلوه هرکس زن خود را بروده، به زمین بنیامین برود. ۲۲ و چون پدران و برادران ایشان آمده، نزد ما شکایت کنند، به ایشان خواهیم گفت: «ایشان را به خاطر ما بیخشید، چونکه ما برای هر کس زنش را در جنگ نگاه نداشتیم، و شما آنها را به

از شهرهای خود به جبهه جمع شدند تا بیرون رفته، با بنی اسرائیل راهبایکشیم.» ۳۳ تمامی مردان اسرائیل از مکان خود برخاسته، جنگ نمایند. ۱۵ و از بنی بنیامین در آن روز بیست و شش هزار مرد در بلع تمار صف آرای نمودند، و کمین کنندگان اسرائیل از مکان شمشیرزن از شهرها سان دیده شد، غیر از ساکنان جبهه که هفتصد خود یعنی از معره جبهه به در جستند. ۳۴ و ده هزار مرد برگزیده نفر برگزیده، سان دیده شد. ۱۶ و از تمام این گروه هفتصد نفر از تمام اسرائیل در برابر جبهه آمدند و جنگ سخت شد، و ایشان چپ دست برگزیده شدند که هر یکی از آنها موی را به سنگ نمی دانستند که بلا بر ایشان رسیده است. ۳۵ و خداوند بنیامین فلاخن می زدند و خطا نمی کردند. ۱۷ و از مردان اسرائیل سوای را به حضور اسرائیل مغلوب ساخت و بنی اسرائیل در آن روز بیست بنیامینان چهارصد هزار مرد شمشیرزن سان دیده شد که جمیع و پنجاهزار و یکصد نفر را از بنیامین هلاک ساختند که جمیع ایشان اینها مردان جنگی بودند. ۱۸ و بنی اسرائیل برخاسته، به بیت لیل شمشیرزن بودند. ۳۶ و بنی بنیامین دیدند که شکست یافته اند زیرا رفتند و از خدا مشورت خواسته، گفتند: «کیست که اولاً ما برای که مردان اسرائیل به بنیامینان جا داده بودند، چونکه اعتماد جنگ نمودن با بنی بنیامین برآید؟» خداوند گفت: «یهودا اول داشتند بر کمینی که به اطراف جبهه نشانده بودند. ۳۷ و کمین برآید.» ۱۹ و بنی اسرائیل بامدادان برخاسته، در برابر جبهه اردو کنندگان تعجیل نموده، بر جبهه هجوم آوردند و کمین کنندگان زدند. ۲۰ و مردان اسرائیل بیرون رفتند تا با بنیامینان جنگ نمایند، خود را پراکنده ساخته، تمام شهر را به دم شمشیرزدند. ۳۸ و در مردان اسرائیل برابر ایشان در جبهه صف آرای کردند. ۲۱ و بنی میان مردان اسرائیل و کمین کنندگان علامتی قرار داده شد که بنیامین از جبهه بیرون آمده، در آن روز بیست و دو هزار نفر از تراکم دود بسیار بلند از شهر برافرازند. ۳۹ پس چون مردان اسرائیل اسرائیل را بر زمین هلاک کردند. ۲۲ و قوم، یعنی مردان اسرائیل در جنگ رو گردانیدند، بنیامینان شروع کردند به زدن و کشتن خود را قوی دل ساخته، بار دیگر صف آرای نمودند، در مکانی قریب سی نفر از مردان اسرائیل زیرا گفتند یقین ایشان مثل جنگ که روز اول صف آرای کرده بودند. ۲۳ و بنی اسرائیل برآمده، به اول از حضور ماشکست یافته اند. ۴۰ و چون آن تراکم ستون دود از حضور خداوند تا شام گریه کردند، و از خداوند مشورت خواسته، شهر بلند شدن گرفت، بنیامینان از عقب خود نگرستند و اینک گفتند: «آیا بار دیگر نزدیک بشوم تا با برادران خود بنی بنیامین تمام شهر به سوی آسمان به دود بالا می رود. ۴۱ و بنی اسرائیل جنگ نمایم؟» خداوند گفت: «به مقابله ایشان برآید.» ۲۴ و برگشتند و بنیامینان پریشان شدند، زیرا دیدند که بلا بر ایشان رسیده بنی اسرائیل در روز دوم به مقابله بنی بنیامین پیش آمدند. ۲۵ است. ۴۲ پس از حضور مردان اسرائیل به راه صحرا روگردانیدند. و بنیامینان در روز دوم به مقابله ایشان از جبهه بیرون شده، بار دیگر هجده هزار نفر از بنی اسرائیل را بر زمین هلاک ساختند که را در میان، هلاک ساختند. ۴۳ پس بنیامینان را احاطه کرده، جمیع اینها شمشیرزن بودند. ۲۶ آنگاه تمامی بنی اسرائیل، یعنی تمامی قوم برآمده، به بیت لیل رفتند و گریه کرده، در آنجا به آفتاب ایشان را پایمال کردند. ۴۴ و هجده هزار نفر از بنیامین که حضور خداوند توقف نمودند، و آن روز را تا شام روزه داشته، قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی به حضور خداوند گذرانیدند. ۲۷ و بنی اسرائیل از خداوند مشورت خواستند. و تابوت عهد خدا آن به سر راهها هلاک کردند، و ایشان را تا جدوم تعاقب کرده، دو روزها در آنجا بود. ۲۸ و فینحاس بن العازار بن هارون در آن روزها هزار نفر از ایشان را کشتند. ۴۶ پس جمیع کسانی که در آن پیش آن ایستاده بود، و گفتند: «آیا بار دیگر بیرون روم و با برادران روز از بنیامین افتادند، بیست و پنج هزار مرد شمشیرزن بودند که خود بنی بنیامین جنگ کنم یا دست بردارم؟» خداوند گفت: جمیع آنها مردان جنگی بودند. ۴۷ اما ششصد نفر برگشته، به «برای زیرا که فردا او را به دست تو تسلیم خواهم نمود.» ۲۹ پس سوی بیابان به صخره روم فرار کردند، و در صخره روم چهار ماه اسرائیل در هر طرف جبهه کمین ساختند. ۳۰ و بنی اسرائیل در روز بماندند. ۴۸ و مردان اسرائیل بر بنیامینان برگشته، ایشان را به دم سوم به مقابله بنی بنیامین برآمدند، و مثل سابق در برابر جبهه شمشیر کشتند، یعنی تمام اهل شهر و بهایم و هرچه را که یافتند و صف آرای نمودند. ۳۱ و بنی بنیامین به مقابله قوم بیرون آمده، از همچین همه شهرهایی را که به آنها رسیدند، به آتش سوزانیدند. شهر کشیده شدند و به زدن و کشتن قوم در راهها که یکی از آنها به سوی بیت لیل و دیگری به سوی جبهه می رود مثل سابق شروع کردند، و به قدر سی نفر از اسرائیل در صحرا کشته شدند. ۳۲ و بنی بنیامین گفتند که «ایشان مثل سابق پیش ما منهزم شدند.» اما بنی اسرائیل گفتند: «بگرییم تا ایشان را از شهر به این چرا در اسرائیل واقع شده است که امروز یک سبط از اسرائیل

۹ و چون آن شخص با کنیز و غلام خود برخاست تا روانه شود، بشنوند. پس آن شخص کنیز خود را گرفته، نزد ایشان بیرون آورد و پدر زرش یعنی پدر کنیز او را گفت: «الان روز نزدیک به غروب او را شناختند و تمامی شب تا صبح او را بی عصمت می کردند، و می شود، شب را بماند یک روز تمام می شود، در اینجا شب در طلوع فجر او را رها کردند. ۲۶ و آن زن در سپیده صبح آمده، به رابمان و دلت شاد باشد و فردا بامدادان روانه خواهید شد و به در خانه آن شخص که آقایش در آن بود، افتاد تا روشن شد. ۲۷ و خیمه خود خواهی رسید.» ۱۰ اما آن مرد قبول نکرد که شب را در وقت صبح آقایش برخاسته، بیرون آمد تا به راه خود برود و اینک بماند، پس برخاسته، روانه شد و به مقابل بیوس که اورشلیم باشد، کنیزش نزد در خانه افتاده، و دستپاهش بر آستانه بود. ۲۸ و او وی رسید، و دو الاغ پالان شده و کنیزش همراه وی بود. ۱۱ و چون راگفت: «برخیز تا برویم.» اما کسی جواب نداد، پس آن مرد او را ایشان نزد بیوس رساندند، نزدیک به غروب بود. غلام به آقای خود بر الاغ خود گذاشت و برخاسته، به مکان خود رفت. ۲۹ و چون گفت: «بیا و به این شهر بیوسیان برگشته، شب را در آن بسر به خانه خود رسید، کاردی برداشت و کنیز خود را گرفته، اعضا بریم.» ۱۲ آقایش وی را گفت: «به شهر غریب که احدی از او را به دوازده قطعه تقسیم کرد، و آنها را در تمامی حدود اسرائیل بنی اسرائیل در آن نباشد بر نمی گردیم بلکه به جبهه بگذریم.» ۱۳ فرستاد. ۳۰ و هرکه این را دید گفت: «از روزی که بنی اسرائیل از و به غلام خود گفت: «بیا و به یکی از این جاها، یعنی به جبهه مصر بیرون آورده اند تا امروز عمل مثل این کرده و دیده و نشده یا رامه نزدیک بشویم و در آن شب را بمانیم.» ۱۴ پس از آنجا است. پس در آن تامل کنید و مشورت کرده، حکم نمایید.»

۲۰ و جمیع بنی اسرائیل بیرون آمدند و جماعت مثل شخص واحد از دان تا بر شمع اهل زمین جلعاد نزد خداوند در مصفه جمع شدند. ۲ و سروران تمام قوم و جمیع اسباط اسرائیل یعنی چهارصد هزار مرد شمشیر زن پیاده در جماعت قوم خدا حاضر بودند. ۳ و بنی بنیامین شنیدند که بنی اسرائیل در مصفه برآمده اند. و بنی اسرائیل گفتند: «بگوئید که این عمل زشت چگونه شده است.» ۴ آن مرد لاری که شوهر زن مقتوله بود، در جواب گفت: «من با کنیز خود به جبهه که از آن بنیامین باشد، آمدم تا شب را بسر بریم. ۵ و اهل جبهه بر من برخاسته، خانه رادر شب، گرد من احاطه کردند، و مرا خواستند بکشند و کنیز مرا ذلیل نمودند که بمرم. ۶ و کنیز خود را گرفته، او را قطعه قطعه کردم و او را در تمامی ولایت ملک اسرائیل فرستادم، زیرا که کار قبیح و زشت در اسرائیل نمودند. ۷ هان جمیع شما، ای بنی اسرائیل حکم و مشورت خود را اینجا بیاورید.» ۸ آنگاه تمام قوم مثل شخص واحد برخاسته، گفتند: «هیچ کدام از ما به خیمه خود نخواهیم رفت، و هیچ کدام از ما به خانه خود بر نخواهیم گشت. ۹ و حال کاری که به جبهه خواهیم کرد این است که به حسب قرعه بر آن برآیم. ۱۰ و ده نفر از صد و صد از هزار و هزار از ده هزار از تمامی اسباط اسرائیل بگیریم تا آذوقه برای قوم بیاورند، و تا چون به جبهه بنیامینی برسند با ایشان موافق همه قیاحتی که در اسرائیل نموده اند، رفتار نمایند.» ۱۱ پس جمیع مردان اسرائیل بر شهر جمع شده، مثل شخص واحد متحد شدند. ۱۲ و اسباط اسرائیل اشخاصی چند در تمامی سبط بنیامین فرستاده، گفتند: «این چه شرارتی است که در میان شما واقع شده است؟ ۱۳ پس الان آن مردان بنی بلعالم را که در جبهه هستند، تسلیم نمایید تا آنها را به قتل رسانیم، و بدی را از اسرائیل دور کنیم.» اما بنیامینیان نخواستند که سخن برادران خود بنی اسرائیل را بشنوند. ۱۴ و بنی بنیامین

لاوی راشناختند و به آنجا برگشته، او را گفتند: «کیست که تو را روانه شدند، و اطفال و مواشی و اسباب را پیش روی خود قرار به اینجا آورده است و در این مکان چه می‌کنی و در اینجا چه دادند. ۲۲ و چون ایشان از خانه میخا دور شدند، مردانی که در داری؟» ۴ او به ایشان گفت: «میخا با من چنین و چنان رفتار نموده است، و مرا اجیر گرفته، کاهن او شده‌ام.» ۵ وی را گفتند: نمودند. ۲۳ و بنی دان را صدا زدند، و ایشان رو برگردانیده، به «ازخدا سوال کن تا بدانیم آیا راهی که در آن می‌رویم خیر خواهد بود.» ۶ کاهن به ایشان گفت: «به سلامتی بروید. راهی که شما می‌روید منظور خداوند است.» ۷ پس آن پنج مرد روانه شده، به لایش رسیدند. و خلقی را که در آن بودند، دیدند که درمانیت و چه شده است؟» ۲۵ و پسران دان او را گفتند: «آواز تو در میان به رسم صیدونیان در اطمینان و امنیت ساکن بودند. و در آن زمین ماشنیده نشود مبادا مردان تند خو بر شما هجوم آورند، و جان صاحب اقتداری نبوده که اذیت رساند و از صیدونیان دور بوده، با کسی کار نداشتند. ۸ پس نزد برادران خود به صرعه و اشتاول راه خود را پیش گرفتند. و چون میخا دید که ایشان از او قوی آمدند. و برادران ایشان به ایشان گفتند: «چه خبر دارید؟» ۹ ترند، رو گردانیده، به خانه خود برگشت. ۲۷ و ایشان آنچه میخا گفتند: «برخیزیم و بر ایشان هجوم آوریم، زیرا که زمین را دیده‌ایم که اینک بسیار خوب است، و شما خاموش هستید، پس کاهلی موزید بلکه رفته، داخل شوید و زمین را تصرف کنید. ۱۰ و آتش سوزانیدند. ۲۸ و رهانده‌ای نبود زیرا که از صیدون دور بود و چون داخل شوید به قوم مطمئن خواهید رسید، و زمین بسیار وسیع ایشان را با کسی معامله‌ای نبود و آن شهر در وادی‌ای که نزدیک است، و خدا آن را به دست شما داده است، و آن جایی است که از هرچه در جهان است، باقی ندارد.» ۱۱ پس ششصد نفر از قبیله دان مسلح شده، به آلات جنگ از آنجا یعنی از صرعه و اشتاول روانه شدند. ۱۲ و برآمده، در قریه یعاریم دریهودا اردو زدند. لهذا تا امروز آن مکان را محنه دان می‌خوانند و اینک در پشت قریه یعاریم است. ۱۳ و از آنجا به کوهستان افرایم گذشته، به خانه میخا رسیدند. ۱۴ و آن پنج نفر که برای جاسوسی زمین لایش رفته بودند، برادران خود را خطاب کرده، گفتند: «آیا می‌دانید که در این خانه‌ها ایفود و ترفایم و تمثال تراشیده و تمثال ریخته شده‌ای هست؟ پس الان فکر کنید که چه باید بکنید.» ۱۵ پس به آنسو برگشته، به خانه جوان لاوی، یعنی به خانه میخا آمده، سلامتی او را پرسیدند. ۱۶ و آن ششصد مرد مسلح شده، به آلات جنگ که از پسران دان بودند، در دهنه دروازه ایستاده بودند. ۱۷ و آن پنج نفر که برای جاسوسی زمین رفته بودند برآمده، به آنجا داخل شدند، و تمثال تراشیده و ایفود و ترفایم و تمثال ریخته شده را گرفتند، و کاهن با آن ششصد مرد مسلح شده، به آلات جنگ به دهنه دروازه ایستاده بود. ۱۸ و چون آنها به خانه میخا داخل شده، تمثال تراشیده و ایفود و ترفایم و تمثال ریخته شده را گرفتند، کاهن به ایشان گفت: «چه می‌کنید؟» ۱۹ ایشان به وی گفتند: «خاموش شده، دست را بر دهانت بگذار و همراه ما آمده، برای ما پدر و کاهن باش. کدام برایت بهتر است که کاهن خانه یک شخص باشی یا کاهن سیطی و قبیله‌ای در اسرائیل شوی؟» ۲۰ پس دل کاهن شاد گشت. و ایفود و ترفایم و تمثال تراشیده را گرفته، در میان قوم داخل شد. ۲۱ پس متوجه شده،

می‌گویی که مرادوست می‌داری و حال آنکه دل تو با من نیست. آنگاه برادرانش و تمامی خاندان پدرش آمده، او را برداشتند و او را این سه مرتبه مرا استهزا نموده، مرا خبر ندادی که قوت عظیم تو در آورده، در قبر پدرش مانوح در میان صرعه و اشتاؤل دفن کردند. و او چه چیز است.» ۱۶ و چون اووی را هر روز به سخنان خود عاجز بیست سال بر اسرائیل داوری کرد.

می‌ساخت و او را الحاح می‌نمود و جاننش تا به موت تنگ می‌شد، ۱۷ هرچه در دل خود داشت برای او بیان کرده، گفت که «استره بر سر من نیامده است، زیرا که از رحم مادرم برای خداوند نذیره شده‌ام، و اگر تراشیده شوم، قوتم از من خواهد رفت وضعیف و مثل سایر مردمان خواهم شد.» ۱۸ پس چون دلیله دید که هرآنچه در دلش بود، برای او بیان کرده است، فرستاد و سروران فلسطینیان را طلبیده، گفت: «این دفعه بیایید زبهرچه در دل داشت مرا گفته است.» آنگاه سروران فلسطینیان نزد او آمدند و نقد را به‌دست خود آوردند. ۱۹ و او را بر زانوهای خود خوابانیده، کسی را طلبید و هفت گیسوی سرش را تراشید. پس به ذلیل نمودن او شروع کرد و قوتش از او برفت. ۲۰ و گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» آنگاه از خواب بیدار شده، گفت: «مثل پیشتر بیرون رفته، خود رامی افشانم. اما او ندانست که خداوند از او دور شده است. ۲۱ پس فلسطینیان او را گرفته، چشمانش را کردند و او را به غزه آورده، به زنجیرهای برنجین بستند و در زندان دستاس می‌کرد. ۲۲ و موی سرش بعد از تراشیدن باز به بلند شدن شروع نمود. ۲۳ و سروران فلسطینیان جمع شدند تا قربانی عظیمی برای خدای خود، داجون بگذرانند، و بزم نمایند زیرا گفتند خدای ما دشمن ما شمشون را به‌دست ما تسلیم نموده است. ۲۴ و چون خلق او را دیدند خدای خود را تمجید نمودند، زیرا گفتند خدای ما دشمن ما را که زمین ما را خراب کرد و بسیاری از ما را کشت، به‌دست ما تسلیم نموده است. ۲۵ و چون دل ایشان شاد شد، گفتند: «شمشون را بخوانید تا برای ما بازی کند.» پس شمشون را از زندان آورده، برای ایشان بازی می‌کرد، و او را در میان ستونها برپا داشتند. ۲۶ و شمشون به پسری که دست او را می‌گرفت، گفت: «مرا واگذار تا ستونهایی که خانه بر آنها قایم است، لمس نموده، بر آنها تکیه نمایم.» ۲۷ و خانه از مردان و زنان پر بود و جمیع سروران فلسطینیان در آن بودند و قریب به سه هزار مرد و زن بر پشت بام، بازی شمشون را تماشا می‌کردند. ۲۸ و شمشون از خداوند استدعا نموده، گفت: «ای خداوند بیهو مرا بیاد آور وای خدا این مرتبه فقط مرا قوت بده تا یک انتقام برای دو چشم خود از فلسطینیان بکشم.» ۲۹ و شمشون دو ستون میان را که خانه بر آنها قایم بود، یکی را به‌دست راست و دیگری را به‌دست چپ خود گرفته، بر آنها تکیه نمود. ۳۰ و شمشون گفت: «همراه فلسطینیان بمیرم و با زور خم شده، خانه بر سروران و بر تمامی خلقی که در آن بودند، افتاد. پس مردگانی که در موت خود کشت از مردگانی که درزندگی‌اش کشته بود، زیادتر بودند. ۳۱

۱۸ و در آن ایام در اسرائیل پادشاهی نبود، و در آن روزها سبط دان، ملکی برای سکونت خود طلب می‌کردند، زیرا تا در آن روزملک ایشان در میان اسباط اسرائیل به ایشان نرسیده بود. ۲ و پسران دان از قبیله خویش پنج نفر از جماعت خود که مردان جنگی بودند ازصرعه و اشتاؤل فرستادند تا زمین را جاسوسی و تفحص نمایند، و به ایشان گفتند: «بروید و زمین را تفحص کنید.» پس ایشان به کوهستان افرایم به خانه میخا آمده، در آنجا منزل گرفتند. ۳ و چون ایشان نزد خانه میخا رسیدند، آواز جوان

افروخته شده، به خانه پدر خود برگشت. ۲۰ و زن شمشون به عظیم را دادی و آیا الان از تشنگی بیمیرم و به دست نامختونان ریفیش که او را دوست خود می‌شمرد، داده شد.

۱۵ و بعد از چندی، واقع شد که شمشون در روزهای درو گندم برای دیدن زن خود با بزغاله‌ای آمد و گفت نزد زن خود به حجره خواهم درآمد. لیکن پدرش نگذاشت که داخل شود. ۲ و پدرنش گفت: «گمان می‌کردم که او را بغض می‌نمودی، پس او را به رفیق تو دادم، آیا خواهر کوچکش از او بهتر نیست؟ او را به عوض وی برای خود بگیر.» ۳ شمشون به ایشان گفت: «این دفعه از فلسطینیان بی‌گناه خواهم بود اگر ایشان را اذیتی برسانم.» ۴ و شمشون روانه شده، سیصد شغال گرفت، و مشعلها برداشته، دم بر دم گذاشت، و در میان هر دودم مشعلی گذارد. ۵ و مشعلها را آتش زده، آنها را در کشتزارهای فلسطینیان فرستاد، و بافه‌ها و زرعه‌ها و باغهای زیتون را سوزانید. ۶ و فلسطینیان گفتند: «کیست که این را کرده است؟» گفتند: «شمشون دامادتمنی، زیرا که زنش را گرفته، او را به ریفیش داده است.» پس فلسطینیان آمده، زن پدرش را به آتش سوزانیدند. ۷ و شمشون به ایشان گفت: «اگر به اینطور عمل کنید، البته از شما انتقام خواهم کشید و بعد از آن آرامی خواهم یافت.» ۸ و ایشان را از ساق تا ران به صدمه‌ای عظیم کشت. پس رفته، در مغاره صخره عیظام ساکن شد. ۹ و فلسطینیان برآمده، در یهودا اردو زدند و در لحي متفرق شدند. ۱۰ و مردان یهودا گفتند: «چرا بر ما برآمدید.» گفتند: «آمده‌ایم تا شمشون را ببندیم و برحسب آنچه به ما کرده است به او عمل نمایم.» ۱۱ پس سه هزار نفر از یهودا به مغاره صخره عیظام رفته، به شمشون گفتند: «آیا ندانسته‌ای که فلسطینیان بر ما تسلط دارند، پس این چه کار است که به ما کرده‌ای؟» در جواب ایشان گفت: «به نحوی که ایشان به من کردند، من به ایشان عمل نمودم.» ۱۲ ایشان وی را گفتند: «ما آمده‌ایم تا تو را ببندیم و به دست فلسطینیان بسپاریم.» شمشون در جواب ایشان گفت: «برای من قسم بخورید که خود بر من هجوم نیاورید.» ۱۳ ایشان در جواب وی گفتند: «حاشا! بلکه تو راسته، به دست ایشان خواهیم سپرد، و یقین تو را نخواهیم کشت.» پس او را به دو طناب نو بسته، از صخره برآوردند. ۱۴ و چون او به لحي رسید، فلسطینیان از دیدن او نعره زدند و روح خداوند بر وی مستقر شده، طنابهایی که بر بازوهایش بود مثل کنانی که به آتش سوخته شود گردید، و بندها از دستهایش فرو ریخت. ۱۵ و چانه تازه الاغی یافته، دست خود را دراز کرد و آن را گرفته، هزار مرد با آن کشت. ۱۶ و شمشون گفت: «با چانه الاغ توده برتوده با چانه الاغ هزار مرد کشتم.» ۱۷ و چون ازگفتن فارغ شد، چانه را از دست خود انداخت و آن مکان را رمت لحي نامید. ۱۸ پس بسیار تشنه شده، نزد خداوند دعا کرده، گفت که «به دست بنده ات این نجات

۱۶ و شمشون به غزه رفت و در آنجا فاحشهای دیده، نزد او داخل شد. ۲ و به اهل غزه گفته شد که شمشون به اینجا آمده است. پس او را احاطه نموده، تمام شب برایش نزد دروازه شهر کمین گذاردند، و تمام شب خاموش مانده، گفتند، چون صبح روشن شود او را می‌کشیم. ۳ و شمشون تا نصف شب خوابید. و نصف شب برخاسته، لنگهای دروازه شهر و دوپاهو را گرفته، آنها را با پشت بند کند و بر دوش خود گذاشته، بر قلعه کوهی که در مقابل حبرون است، برد. ۴ و بعد از آن واقع شد که زنی را در وادی سورق که اسمش دللیه بود، دوست می‌داشت. ۵ و سروران فلسطینیان نزد او برآمده، وی را گفتند: «او را ریفیفته، دریافت کن که قوت عظیمش در چه چیز است، و چگونه بر او غالب آیم تا او را بسته، ذلیل نماییم، و هر یکی از ما هزار و صد مثقال نقره به تو خواهیم داد.» ۶ پس دللیه به شمشون گفت: «تمنایم که به من بگویی که قوت عظیم تو در چه چیز است و چگونه می‌توان تو را بست و ذلیل نمود.» ۷ شمشون وی را گفت: «اگر مرا به هفت ریسمان تر و تازه که خشک نباشد ببندند، من ضعیف و مثل سایر مردم خواهم شد.» ۸ و سروران فلسطینیان هفت ریسمان تر و تازه که خشک نشده بود، نزد او آوردند و او وی را به آنها بست. ۹ و کسان نزد وی در حجره در کمین می‌بودند و او وی را گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» آنگاه ریسمانها را بگسیخت چنانکه ریسمان کتان که به آتش برخورد گسیخته شود، لهذا قوتش دریافت نشد. ۱۰ و دللیه به شمشون گفت: «اینک استهزا کرده، به من دروغ گفتی، پس الان مرا خیر بده که به چه چیز تو را توان بست.» ۱۱ او وی را گفت: «اگر مرا با طنابهای تازه که با آنها هیچ کار کرده نشده است، ببندند، ضعیف و مثل سایر مردان خواهم شد.» ۱۲ و دللیه طنابهای تازه گرفته، او را با آنها بست و به وی گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» و کسان در حجره در کمین می‌بودند. آنگاه آنها را از بازوهای خود مثل نخ بگسیخت. ۱۳ و دللیه به شمشون گفت: «تابحال مرا استهزا نموده، دروغ گفتی. مرا بگو که به چه چیز بسته می‌شوی.» او وی را گفت: «اگر هفت گیسوی سر مرا با تار بیافی.» ۱۴ پس آنها را به میخ قايم بست و وی را گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» آنگاه از خواب بیدار شده، هم میخ نورد نساج و هم تار را برکند. ۱۵ و او وی را گفت: «چگونه

خدا که فرستادی بار دیگر نزد ما بیاید و ما را تعلیم دهد که با «او را برای من بگیر زیرا در نظر من پسند آمد.» ۴ اما پدر و ولدی که مولود خواهد شد، چگونه رفتار نماییم.» ۹ و خدا آواز مادرش نمی دانستند که این از جانب خداوند است، زیرا که مانوح را شنید و فرشته خدا باردیگر نزد آن زن آمد و او در صحرا بر فلسطینیان علتی می خواست، چونکه در آن وقت فلسطینیان نشسته بود، اما شوهرش مانوح نزد وی نبود. ۱۰ و آن زن به زودی براسرائیل تسلط می داشتند. ۵ پس شمشون با پدر و مادر خود به دویده، شوهر خود را خیر داده، به وی گفت: «اینک آن مرد که تمه فرودآمد، و چون به تاکستانهای تمه رسیدند، اینک شیری در آن روز نزد من آمد، باردیگر ظاهر شده است.» ۱۱ و مانوح جوان بر او بغرید. ۶ و روح خداوند بر او مستقر شده، آن را درید به برخاسته، در عقب زن خود روانه شد، و نزد آن شخص آمده، وی طوری که بزغاله‌ای دریده شود، و چیزی در دستش نبود و پدر را گفت: «آیا توان مرد هستی که با این زن سخن گفتی؟» او و مادر خود را از آنچه کرده بود، اطلاع نداد. ۷ و رفته، بان گفت: «من هستم.» ۱۲ مانوح گفت: «کلام تو واقع بشود اما زن سخن گفت و به نظر شمشون پسند آمد. ۸ و چون بعد از حکم آن ولد و معامله با وی چه خواهد بود؟» ۱۳ و فرشته خداوند چندی برای گرفتنش برمی گشت، ازراه به کنار رفت تا لاشه شیر به مانوح گفت: «از هر آنچه به زن گفتم اجتناب نماید. ۱۴ از هر را ببیند و اینک انبوه زنبور، و عسل در لاشه شیر بود. ۹ و آن را حاصل مو زنهانخور و هیچ شراب و مسکری ننوشد، و هیچ چیز به دست خود گرفته، روان شد و در رفتن می خورد تا به پدر و نجس نخورد و هر آنچه به او امر فرمودم، نگاهدارد.» ۱۵ و مانوح مادر خود رسیده، به ایشان داد و خوردند. اما به ایشان نگفت که به فرشته خداوند گفت: «تو راتعویق بیندازیم و برایت گوساله‌ای عسل را از لاشه شیر گرفته بود. ۱۰ و پدرش نزد آن زن آمد و تهیه بینیم.» ۱۶ فرشته خداوند به مانوح گفت: «اگرچه مراتعویق شمشون در آنجا مهمانی کرد، زیرا که جوانان چنین عادت داشتند. اندازی، از نان تو نخواهم خورد، و اگر قربانی سوختنی بگذرانی آن ۱۱ و واقع شد که چون او را دیدند، سی رفیق انتخاب کردند را برای بیهو بگذران.» زیرا مانوح نمی دانست که فرشته خداوند تا همراه او باشند. ۱۲ و شمشون به ایشان گفت: «معمایی است. ۱۷ و مانوح به فرشته خداوند گفت: «نام تو چیست تا برای شما می گویم، اگر آن را برای من در هفت روز مهمانی حل چون کلام تو واقع شود، تو را اکرار نمایم.» ۱۸ فرشته خداوند وی کنید و آن رادریافت نماید، به شما سی جامه کتان و سی دست را گفت: «چرا درباره اسم من سوال می کنی چونکه آن عجیب رخت می دهم. ۱۳ و اگر آن را برای من نتوانید حل کنید آنگاه است.» ۱۹ پس مانوح گوساله و هدیه آردی را گرفته، بر آن سنگ شما سی جامه کتان و سی دست رخت به من بدهید.» ایشان برای خداوند گذرانید، و فرشته کاری عجیب کرد و مانوح و زنش به وی گفتند: «معمای خود را بگو تا آن را بشنویم.» ۱۴ به می دیدند. ۲۰ زیرا واقع شد که چون شعله آتش از مذبح به سوی ایشان گشت: «از خورنده خوراک بیرون آمد، و از زور آو شیرینی آسمان بالا می رفت، فرشته خداوند در شعله مذبح صعود نمود، بیرون آمد.» و ایشان تا سه روز معما را نتوانستند حل کنند. ۱۵ و مانوح و زنش چون دیدند، رو به زمین افتادند. ۲۱ و فرشته واقع شد که در روز هفتم به زن شمشون گفتند: «شوهر خود را خداوند بر مانوح و زنش دیگر ظاهر نشد، پس مانوح دانست که ترغیب نما تا معمای خود را برای ما بیان کند مبادا تو را و خانه فرشته خداوند بود. ۲۲ و مانوح به زنش گفت: «البته خواهیم مرد، پدر تو را به آتش بسوزانیم، آیا ما را دعوت کرده‌اید تا ما راتاراج زیرا خدا را دیدیم.» ۲۳ اما زنش گفت: «اگر خداوند می خواست نماید یا نه.» ۱۶ پس زن شمشون پیش او گریسته، گفت: «به ما را بکشد قربانی سوختنی و هدیه آردی را از دست ما قبول نمی درستی که مرا بغض می نمایی و دوست نمی داری زیرا معمایی به کرد، و همه این چیزها را به ما نشان نمی داد، و در این وقت مثل پسران قوم من گفته‌ای و آن را برای من بیان نکردی.» او وی این امور را به سمع ما نمی رسانید.» ۲۴ و آن زن پسری زاییده، او را گفت: «اینک برای پدر و مادر خود بیان نکردم، آیا برای تو بیان را شمشون نام نهاد، و پسر نمو کرد و خداوند او را برکت داد. ۱۷ و در هفت روزی که ضیافت ایشان می بود پیش او ۲۵ و روح خداوند در لشکرگاه دان در میان صرعه و اشتاول به می گریست، و واقع شد که در روز هفتم چونکه او را بسیار الحاح می نمود، برایش بیان کرد و او معما را به پسران قوم خود گفت. ۱۸

۱۴ و شمشون به تمه فرود آمده، زنی ازدختران فلسطینیان در تمه دید. ۲ آمده، به پدر و مادر خود بیان کرده، گفت: «زنی ازدختران فلسطینیان در تمه دیدم، پس الان او را برای من به زنی بگیرید.» ۳ پدر و مادرش وی را گفتند: «آیا از دختران برادران و در تمامی قوم من دختری نیست که تو باید بروی و از فلسطینیان نامختون زن بگیری؟» شمشون به پدر خود گفت:

اسرائیل در حبشون ودهاتش و عروعر و دهاتش و در همه شهرهایی ایشان را به دست من تسلیم نمود، پس چرا امروز نزد من برآمدید که بر کناره ارنون است، سیصد سال ساکن بودند پس در آن تابا من جنگ نمایید؟» ۴ پس یفتاح تمامی مردان جلعاد را جمع مدت چرا آنها را باز نگرفتید؟ ۲۷ من به تو گناه نکردم بلکه تو به کرده، با افرایم جنگ نمود و مردان جلعاد افرایم را شکست دادند، من بدی کردی که با من جنگ می‌نمایم. پس بیهو که داور چونکه گفته بودند اهل جلعاد شما فراریان افرایم در میان افرایم مطلق است امروز در میان بنی اسرائیل و بنی عمون داوری نماید.» و در میان منسی هستید. ۵ و اهل جلعاد معبرهای اردن را پیش ۲۸ اما ملک بنی عمون سخن یفتاح را که به او فرستاده بود، روی افرایم گرفتند و واقع شد که چون یکی از گریزندگان افرایم گوش نگرفت. ۲۹ و روح خداوند بر یفتاح آمد و او از جلعادو می‌گفت: «بگذارید عبور نمایم.» اهل جلعاد می‌گفتند: «آیاتو منسی گذشت و از مصفه جلعاد عبور کرد و از مصفه جلعاد به افرایمی هستی؟» و اگر می‌گفت نی، ۶ پس او رامی گفتند: بگو سوی بنی عمون گذشت. ۳۰ و یفتاح برای خداوند نذر کرده، شیولت، و او می‌گفت شیولت، چونکه نمی توانست به درستی گفت: «اگر بنی عمون را به دست من تسلیم نمایی، ۳۱ آنگاه تلفظ نماید، پس او را گرفته، نزد معبرهای اردن می‌کشند، و در وقتی که به سلامتی از بنی عمون برگردم، هرچه به استقبال من از آن وقت چهل و دو هزار نفر از افرایم کشته شدند. ۷ و یفتاح بر در خانه‌ام بیرون آید از آن خداوند خواهد بود، و آن را برای قربانی اسرائیل شش سال داوری نمود. پس یفتاح جلعادی وفات یافته، در سوختنی خواهم گذرانید.» ۳۲ پس یفتاح به سوی بنی عمون یکی از شهرهای جلعاد دفن شد. ۸ و بعد از او ابسان بیت لحمی گذشت تا با ایشان جنگ نماید، و خداوند ایشان را به دست او بر اسرائیل داوری نمود. ۹ و او را سی پسر بود و سی دختر که تسلیم کرد. ۳۳ و ایشان را از عروعر تا منیت که بیست شهر بود و بیرون فرستاده بود و از بیرون سی دختر برای پسران خود آورد و تا آیل کرامیم به صدمه بسیار عظیم شکست داد، و بنی عمون هفت سال بر اسرائیل داوری نمود. ۱۰ و ابسان مرد و در بیت از حضور بنی اسرائیل مغلوب شدند. ۳۴ و یفتاح به مصفه به خانه لحم آمد و اینک دختری به استقبال وی با دف و رقص بیرون آمد و داوری او بر اسرائیل ده سال بود. ۱۲ و ایلون زبولونی مرد و در او دختر یگانه او بود و غیر از او پسری یادختری نداشت. ۳۵ و ایلون در زمین زبولون دفن شد. ۱۳ و بعد از او عبدون بن هلیل چون او را دید، لباس خود را دریده، گفت: «آه ای دختر من، مرا فرعونتی بر اسرائیل داوری نمود. ۱۴ و او را چهل پسر و سی نواده بسیار ذلیل کردی و تو یکی از آزارندگان من شدی، زیرا دهان خود بود، که بر هفتاد کره الاغ سوار می‌شدند و هشتاد سال بر اسرائیل را به خداوند باز نموده‌ام و نمی توانم برگردم.» ۳۶ و او وی را داوری نمود. ۱۵ و عبدون بن هلیل فرعونتی مرد و در فرعون در گفت: «ای پدر من دهان خود را نزد خداوند باز کردی پس با من زمین افرایم در کوهستان عمالیقیان دفن شد.

چنانکه ازدهانت بیرون آمد عمل نما، چونکه خداوند انتقام تو را از دشمنان بنی عمون کشیده است.» ۳۷ و به پدر خود گفت: «این کار به من معمول شود. دو ماه مرا مهلت بده تا رفته بر کوهها گردش نمایم و برای بکریتی خود با رفقایم ماتم گیرم.» ۳۸ او گفت: «برو». و او را دو ماه روانه نمود پس او بارفقای خود رفته، برای بکریتش بر کوهها ماتم گرفت. ۳۹ و واقع شد که بعد از انقضای دو ماه نزد پدر خود برگشت و او موافق نداری که کرده بود به او عمل نمود، و آن دختر مردی را نشناخت، پس در اسرائیل عادت شد، ۴۰ که دختران اسرائیل سال به سال می‌رفتند تا برای دختر یفتاح جلعادی چهار روز در هر سال ماتم گیرند.

۱۲ و مردان افرایم جمع شده، به طرف شمال گذشتند، و شوهر خود را خطاب کرده، گفت: «مرد خدایی نزد من آمد، به یفتاح گفتند: «چرا برای جنگ کردند با بنی عمون رفتی و ما را نطلبیدی تا همراه تو بیایم؟ پس خانه تو را بر سرتو خواهیم سوزانید.» ۲ و یفتاح به ایشان گفت: «مرا و قوم مرا با بنی عمون جنگ سخت می‌بود، و چون شما را خواندم مرا از دست ایشان رهایی ندادید. ۳ پس چون دیدم که شما مرا رهایی نمی دهید مادر تا روز وفاتش برای خدا نذیره خواهد بود.» ۸ و مانوح از جان خود را به دست خود گرفته، به سوی بنی عمون رفته و خداوند خداوند استدعا نموده، گفت: «آه ای خداوند تمنا اینکه آن مرد

وایشان را سی شهر بود که تا امروز به حووت یائیر نامیده است، و تنگی هستید چرا نزد من آمده‌اید؟» ۸ مشایخ جلعاد به یفتاح در زمین جلعاد می‌باشد. ۵ و یائیروفات یافته، در قامون دفن گفتند: «از این سبب الان نزد تو برگشته‌ایم تا همراه ما آمده، شد. ۶ و بنی اسرائیل باز در نظر خداوند شرارت ورزیده، بعلم بابنی عمون جنگ نمایی، و بر ما و بر تمامی ساکنان جلعاد و عشترت و خدایان ارام و خدایان صیدون و خدایان موآب و سردار باشی.» ۹ یفتاح به مشایخ جلعاد گفت: «اگر مرا برای خدایان بنی عمون و خدایان فلسطینیان را عبادت نمودند، و یهوه جنگ کردن با بنی عمون بازآورد و خداوند ایشان را به بدست من را ترک کرده، او را عبادت نکردند. ۷ و غضب خداوند بر اسرائیل بسیار، آیامن سردار شما خواهم بود.» ۱۰ و مشایخ جلعاد به افروخته شده، ایشان را به بدست فلسطینیان و به دست بنی عمون یفتاح گفتند: «خداوند در میان ما شاهد باشد که البته برحسب فروخت. ۸ و ایشان در آن سال بر بنی اسرائیل ستم و ظلم نمودند، سخن تو عمل خواهیم نمود. ۱۱ پس یفتاح با مشایخ جلعاد رفت و بر جمیع بنی اسرائیل که به آن طرف اردن در زمین اموریان که در قوم او را بر خود رئیس و سردار ساختند، و یفتاح تمام سخنان خود جلعاد باشد، بودند، هجده سال ظلم کردند. ۹ و بنی عمون از اردن را به حضور خداوند در مصفه گفت. ۱۲ و یفتاح قاصدان نزد عبور کردند، تا با یهودا و بنیامین و خاندان افرایم نیز جنگ کنند، ملک بنی عمون فرستاده، گفت: «تو را با من چه کار است که نزد و اسرائیل در نهایت تنگی بودند. ۱۰ و بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد من آمده‌ای تا با زمین من جنگ نمایی؟» ۱۳ ملک بنی عمون به برآورد، گفتند: «به تو گناه کرده‌ایم، چونکه خدای خود را ترک کرده، یفتاح گفت: «از این سبب که اسرائیل چون از مصر کرده، بعلم را عبادت نمودیم.» ۱۱ خداوند به بنی اسرائیل گفت: بیرون آمدند زمین مرا از ارنون تا بیوق و اردن گرفتند، پس الان آن «آیا شما را از مصریان و اموریان و بنی عمون و فلسطینیان رهایی زمینهارا به سلامتی به من رد نما.» ۱۴ و یفتاح بار دیگر قاصدان ندادم؟ ۱۲ و چون صیدونیان و عمالقیان و معونیان بر شما ظلم نزد ملک بنی عمون فرستاد. ۱۵ و او را گفت که «یفتاح چنین کردند، نزد من فریاد برآورد و شما را از دست ایشان رهایی دادم. می‌گوید: اسرائیل زمین موآب و زمین بنی عمون را نگرفت. ۱۶ زیرا ۱۳ لیکن شما مرا ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نمودید، پس که چون اسرائیل از مصر بیرون آمدند، در بیابان تا بحر قزقم سفر دیگر شما را رهایی نخواهم داد. ۱۴ بروید و نزد خدایانی که اختیار کرده، به قادش رسیدند.» ۱۷ و اسرائیل رسولان نزد ملک اوم کرده‌اید، فریاد برآورد، و آنها شما را در وقت تنگی شما رهایی فرستاده، گفتند: «تو اینک از زمین تو بگذریم. اما ملک اوم دهند.» ۱۵ بنی اسرائیل به خداوند گفتند: «گناه کرده‌ایم، پس قبول نکرد، و نزد ملک موآب نیز فرستادند و او راضی نشد، پس برحسب آنچه در نظر تو پسند آید به ما عمل نما، فقط امروز ما را اسرائیل در قادش ماندند. ۱۸ پس در بیابان سیر کرده، زمین اوم رهایی ده.» ۱۶ پس ایشان خدایان غیر را از میان خود دور کرده، و زمین موآب را دور زدند و به جانب شرقی زمین موآب آمده، به آن یهوه را عبادت نمودند، و دل او به سبب تنگی اسرائیل محزون شد. طرف ارنون اردو زدند، و به حدود موآب داخل نشدند، زیرا که ۱۷ پس بنی عمون جمع شده، در جلعاد اردوزدند، و بنی اسرائیل ارنون حدموآب بود. ۱۹ و اسرائیل رسولان نزد سیحون، ملک جمع شده، در مصفه اردوزدند. ۱۸ و قوم یعنی سروران جلعاد به اموریان، ملک حشبون، فرستادند، و اسرائیل به وی گفتند: تو یکندیگر گفتند: «کیست آن که جنگ را با بنی عمون شروع کند؟ اینکه از زمین تو به مکان خود عبور نمایم. ۲۰ اما سیحون بر پس وی سردار جمیع ساکنان جلعاد خواهد بود.»

۱۱ و یفتاح جلعادی مردی زورآور، شجاع، و پسر فاحشه‌ای بود، و جلعاد یفتاح را تولید نمود. ۲ و زن جلعاد پسران برای وی زاید، و چون پسران زنش بزرگ شدند یفتاح را بیرون کرده، به وی گفتند: «تو در خانه پدر ما میراث نخواهی یافت، زیرا که تو پسر زن دیگر هستی.» ۳ پس یفتاح از حضور برادران خود فرار کرده، در زمین طوب ساکن شد، و مردان باطل نزد یفتاح جمع شده، همراه وی بیرون می‌رفتند. ۴ و واقع شد بعد از مرور ایام که بنی عمون با اسرائیل جنگ کردند. ۵ و چون بنی عمون با اسرائیل جنگ کردند، مشایخ جلعاد رفتند تا یفتاح را از زمین طوب بیاروند. ۶ و به یفتاح گفتند دنیا سردار ما باش تا با بنی عمون جنگ نمایم.» ۷ یفتاح به مشایخ جلعاد گفت: «آیا شما به من بغض نمودید؟ و مرا از خانه پدرم بیرون نکردید؟ و الان چونکه در

و خاندان ملو بیرون بیاید و اییملک را بسوزاند.» ۲۱ پس یوتام فرار مجروح افتادند. ۴۱ و اییملک درارومه ساکن شد، و زبول، جعل کرده، گریخت و به بئیر آمده، در آنجا از ترس برادرش، اییملک، و برادرانش را بیرون کرد تا در شکیم نباشند. ۴۲ و در فردای آن روز ساکن شد. ۲۲ و اییملک بر اسرائیل سه سال حکمرانی کرد. واقع شد که مردم به صحرا بیرون رفتند، و اییملک را خیر دادند. ۲۳ و خدا روحی خبیث در میان اییملک و اهل شکیم فرستاد، و ۴۳ پس مردان خود را گرفته، ایشان را به سه فرقه تقسیم نمود، و اهل شکیم با اییملک خیانت ورزیدند. ۲۴ تا انتقام ظلمی که در صحرا در کمین نشست، و نگاه کرد و اینک مردم از شهر بر هفتاد پسریرعل شده بود، بشود، و خون آنها را از برادرانشان بیرون می‌آیند، پس برایشان برخاسته، ایشان را شکست داد. ۴۴ اییملک که ایشان را کشته بود، و از اهل شکیم که دستهایش را و اییملک با فرقه‌ای که با وی بودند حمله برده، در دهنه دروازه شهر برای کشتن برادران خود قوی ساخته بودند، گرفته شود. ۲۵ پس ایستادند، و آن دو فرقه بر کسانی که در صحرا بودند هجوم آوردند، اهل شکیم بر قله های کوهها برای او کمین گذاشتند، و هرکس و ایشان را شکست دادند. ۴۵ و اییملک در تمامی آن روزها شهر را که از طرف ایشان در راه می‌گذشت، تاراج می‌کردند. پس جنگ کرده، شهر را گرفت و مردم را که در آن بودند، کشت، و اییملک را خیر دادند. ۲۶ و جعل بن عابد با برادرانش آمده، به شهر را منهدم ساخته، نمک در آن کاشت. ۴۶ و چون همه مردان شکیم رسیدند و اهل شکیم بر او اعتماد نمودند. ۲۷ و به مزرعه‌ها برج شکیم این را شنیدند، به قلعه بیت ئیل بریت داخل شدند. ۴۷ بیرون رفته، موها را چیدند و انگور رافشده، بزم نمودند، و به خانه و به اییملک خبر دادند که همه مردان برج شکیم جمع شده‌اند. خدای خود داخل شده، اکل و شرب کردند و اییملک را لعنت نمودند. ۲۸ و جعل بن عابد گفت: «اییملک کیست و شکیم برآمدند، و اییملک تبری به دست گرفته، شاخه‌ای از درخت بریده، کیست که او را بندگی نمایم؟ آیا او پسریرعل و زبول، وکیل او آن را گرفت و بر دوش خود نهاده، به کسانی که با وی بودند، نیست؟ مردان حامور پدرشکیم را بندگی نمایید. ما چرا باید او گفت: «آنچه مرا دیدید که کردم تعجیل نموده، مثل من بکنید.» را بندگی کنیم؟ ۲۹ کاش که این قوم زیر دست من می‌بودند تا ۴۹ و تمامی قوم، هر کس شاخه خود را بریده، در عقب اییملک اییملک را رفع می‌کردم، و به اییملک گفت: لشکر خود را زیاد افتادند و آنها را به اطراف قلعه نهاده، قلعه را بر سرایشان به آتش کن و بیرون بیا.» ۳۰ و چون زبول، رئیس شهر، سخن جعل بن سوزانیدند، به طوری که همه مردمان برج شکیم که تخمین هزار عابد را شنید خشم او افروخته شد. ۳۱ پس به حیل قاصدان نزد اییملک فرستاده، گفت: «اینک جعل بن عابد با برادرانش به اردوزده، آن را گرفت. ۵۱ و در میان شهر برج محکمی بود و همه شکیم آمده‌اند و ایشان شهر را به ضد تو تحریک می‌کنند. ۳۲ پس مردان و زنان و تمامی اهل شهر در آنجا فرار کردند، و درها را بر الان در شب برخیز، تو و قومی که همراه توست، و در صحرا خود بسته، به پشت بام برج برآمدند. ۵۲ و اییملک نزد برج کمین کن. ۳۳ و بامدادان در وقت طلوع آفتاب برخاسته، به شهر آمده، با آن جنگ کرد، و به دروازه برج نزدیک شد تا آن را به هجوم آور، و اینک چون او و کسانی که همراهش هستند بر تو آتش بسوزاند. ۵۳ آنگاه زنی سنگ بالائین آسیایی گرفته، بر سر بیرون آید، آنچه در قوت توست، با او خواهی کرد.» ۳۴ پس اییملک انداخت و کاسه سرش را شکست. ۵۴ پس جوانی را که اییملک و همه کسانی که با وی بودند، در شب برخاسته، چهار سلاحدارش بود به زودی صدا زده، وی را گفت: «شمشیر خود را دسته شده، در مقابل شکیم در کمین نشستند. ۳۵ و جعل بن کشیده، مرا بکش، مبادا دربار من بگویند زنی او را کشت.» پس عابد بیرون آمده، به دهنه دروازه شهر ایستاد، و اییملک و کسانی که با وی بودند از کمینگاه برخاستند. ۳۶ و چون جعل آن گروه را دیدند که اییملک مرده است، هر کس به مکان خود رفت. ۵۶ دید به زبول گفت: «اینک گروهی از سر کوهها به زیر می‌آیند.» پس خدا شر اییملک را که به پدر خود به کشتن هفتاد برادر خویش زبول وی را گفت: «سایه کوهها را مثل مردم می‌بینی.» ۳۷ باردیگر رسانیده بود، مکافات کرد. ۵۷ و خدا تمامی شر مردم شکیم را بر جعل متکلم شده، گفت: «اینک گروهی از بلندی زمین به زیر می‌آیند و جمعی دیگر از راه بلوط معونیم می‌آیند.» ۳۸ زبول وی را گفت: «الآن زبان تو کجاست که گفתי اییملک کیست که او را بندگی نمایم؟ آیا این آن قوم نیست که حقیرشمردی؟ پس حال بیرون رفته، با ایشان جنگ کن.» ۳۹ و جعل پیش روی اهل شکیم بیرون شده، با اییملک جنگ کرد. ۴۰ و اییملک او را منهدم ساخت که از حضور وی فرار کرد و بسیاری تادهنه دروازه نمود. ۴ و او راسی پسر بود که بر سی کره الاغ سوار می‌شدند،

۱۰ و بعد از اییملک تولع بن فواه بن دودا، مردی از سبط یساکار، برخاست تا اسرائیل را رهایی دهد، و او در شامیر در کوهستان افرایم ساکن بود. ۲ و او بر اسرائیل بیست و سه سال داوری نمود، پس وفات یافته، در شامیر مدفون شد. ۳ و بعد از او یائیر جلعادی برخاسته، بر اسرائیل بیست و دو سال داوری نمود. ۴ و او راسی پسر بود که بر سی کره الاغ سوار می‌شدند،

زبح و صلومع الان در دست تو است تا به مردان خسته تو نان ۹ و ایملک بن یربعل نزد برادران مادر خود به شکیم رفته، بدیم.» ۱۶ پس مشایخ شهر و شوک و خارهای صحرا را گرفته، اهل سکوت را به آنها تادیب نمود. ۱۷ و برج فوعیل را منهدم ساخته، مردان شهر را کشت. ۱۸ و به زبح و صلومع گفت: «چگونه مردمانی بودند که در تابور کشتید.» گفتند: «ایشان مثل تو بودند، هر یکی شبیه شاهزادگان.» ۱۹ گفت: «ایشان برادرانم و پسران مادر من بودند، به خداوند حی قسم اگر ایشان را زنده نگاه می‌داشتید، شما را نمی‌کشتم.» ۲۰ و به نخست زاده خود، یتز، گفت: «برخیز و ایشان را بکش.» لیکن آن جوان شمشیر خود را از ترس نکشید چونکه هنوز جوان بود. ۲۱ پس زبح و صلومع گفتند: «تو برخیز و ما را بکش زیرا شجاعت مرد مثل خود اوست.» پس جدعون برخاسته، زبح و صلومع را بکشت و هلاهایی که بر گردن شتران ایشان بود، گرفت. ۲۲ پس مردان اسرائیل به جدعون گفتند: «بر ماسلطنت نما، هم پسر تو و پسر پسر تو نیز چونکه ما را از دست میدان رهایدی.» ۲۳ جدعون در جواب ایشان گفت: «من بر شما سلطنت نخواهم کرد، و پسر من بر شما سلطنت نخواهد کرد، خداوند بر شما سلطنت خواهد نمود.» ۲۴ و جدعون به ایشان گفت: «یک چیز از شما خواهم دارم که هر یکی از شما گوشواره های غنیمت خود را به من بدهد.» زیرا که گوشواره های طلا داشتند چونکه اسمعیلیان بودند. ۲۵ در جواب گفتند: «البته می‌دهیم.» پس ردایی پهن کرده، هر یکی گوشواره های غنیمت خود را در آن انداختند. ۲۶ و وزن گوشواره های طلایی که طلییده بود هزار و هفتصد مثقال طلا بود، سوای آن هلالها و حلقه‌ها و جامه های ارغوانی که برملوک میدان بود، و سوای گردنبندهایی که برگردن شتران ایشان بود. ۲۷ و جدعون از آنها ایفودی ساخت و آن را در شهر خود عفره بریاداشت، و تمامی اسرائیل به آنجا در عقب آن زنا کردند، و آن برای جدعون و خاندان او دام شد. ۲۸ پس میدان در حضور بنی اسرائیل مغلوب شدند و دیگر سر خود را بلند نکردند، و زمین درایم جدعون چهل سال آرامی یافت. ۲۹ و یربعل بن یوآش رفته، در خانه خود ساکن شد. ۳۰ و جدعون را هفتاد پسر بود که از صلش بیرون آمده بودند، زیرا زنان بسیار داشت. ۳۱ و کنیز او که در شکیم بود او نیز برای وی پسری آورد، و او را ایملک نام نهاد. ۳۲ و جدعون بن یوآش پیر و سالخورده شده، مرد، و در قبریادش یوآش در عفره ایبعیری دفن شد. ۳۳ و واقع شد بعد از وفات جدعون که بنی اسرائیل برگشته، در پیروی بعلها زنا کردند، و بعل بریت را خدای خود ساختند. ۳۴ و بنی اسرائیل بیهوه، خدای خود را که ایشان را از دست جمیع دشمنان ایشان از هر طرف رهایی داده بود، به یاد نیاوردند. ۳۵ و با خاندان یربعل جدعون موافق همه احسانی که با بنی اسرائیل نموده بود، نیکویی نکردند.

نوشیدند، سیصد نفر بودو جمیع بقیه قوم بر زانوی خود خم شده، لشکر ایشان تابت شطه به سوی صریرت و تا سر حد آبل محوله آب نوشیدند. ۷ و خداوند به جدعون گفت: «به این سیصد نفر که نزد طباط است، فرار کردند. ۲۳ و مردان اسرائیل از نفتالی و که به کف نوشیدند، شما را نجات می‌دهم، و مدیان را به‌دست اشیر و تمامی منسی جمع شده، مدیان را تعاقب نمودند. ۲۴ و تو تسلیم خواهی نمود. پس سایر قوم هر کس به‌جای خود بروند.» جدعون به تمامی کوهستان افرایم، رسولان فرستاده، گفت: «به ۸ پس آن گروه توشه و کرناهای خود را به‌دست گرفتند و هر کس را از سایر مردان اسرائیل به خیمه خود فرستاد، ولی آن سیصد نفر را نگاه داشت. و اردوی مدیان در وادی پایین دست او بود. ۹ و باره و اردن گرفتند. ۲۵ و غراب و ذئب، دو سردار مدیان را گرفته، در همان شب خداوند وی را گفت: «برخیزو به اردو فرود بیا زیرا که آن را به‌دست تو تسلیم نموده‌ام. ۱۰ لیکن اگر از رفتن می‌ترسی، با خادم خود فوره به اردو برو. ۱۱ و چون آنچه ایشان بگویند بشنوی، بعد از آن دست تو قوی خواهد شد، و به اردو فرود خواهی آمد.» پس او و خادمش، فوره به کناره سلاح دارانی که در اردو بودند، فرود آمدند. ۱۲ و اهل مدیان و عمالیک و جمیع بنی مشرق مثل ملخ، بی‌شمار در وادی ریخته بودند، و شتران ایشان را مثل ریگ که برکناره دریا بی‌حساب است، شمارهای نبود. ۱۳ پس چون جدعون رسید، دید که مردی به رفیقش خوابی بیان کرده، می‌گفت که «اینک خوابی دیدم، و هان گرده‌ای نان جوین در میان اردوی مدیان غلطانیده شده، به خیمه‌ای برخوردو آن را چنان زد که افتاد و آن را واژگون ساخت، چنانکه خیمه بر زمین پهن شد.» ۱۴ رفیقش در جواب وی گفت که «این نیست جز شمشیرجدعون بن یوآش، مرد اسرائیلی، زیرا خدامدیان و تمام اردو را به‌دست او تسلیم کرده است.» ۱۵ و چون جدعون نقل خواب و تعبیرش را شنید، سجده نمود، و به لشکرگاه اسرائیل برگشته، گفت: «برخیزید زیرا که خداوند اردوی مدیان را به‌دست شما تسلیم کرده است.» ۱۶ و آن سیصد نفر را به سه فرقه منقسم ساخت، و به‌دست هر یکی از ایشان کرناها و سیوهای خالی داد و مشعلها در سیوها گذاشت. ۱۷ و به ایشان گفت: «بر من نگاه کرده، چنان بکنید. پس چون به کنار اردو برسیم، هرچه من می‌کنم، شما هم چنان بکنید. ۱۸ و چون من و آنانی که با من هستم کرناها را بتوازییم، شما نیز از همه اطراف اردو کرناها را بتوازیید و بگویند (شمشیر) خداوند و جدعون.» ۱۹ پس جدعون و صد نفر که با وی بودند درابتدای پاس دوم شب به کنار اردو رسیدند و درهمان حین کشیکچی‌ای تازه گزارده بودند، پس کرناها را نواختند و سیوها را که در دست ایشان بود، شکستند. ۲۰ و هر سه فرقه کرناها را نواختند و سیوها را شکستند و مشعلها را به‌دست چپ و کرناها را به‌دست راست خود گرفته، نواختند، و صدا زدند شمشیر خداوند و جدعون. ۲۱ و هرکس به‌جای خود به اطراف اردو ایستادند و تمامی لشکر فرار کردند و ایشان نعره زده، آنها را منهوم ساختند. ۲۲ و چون آن سیصد نفر کرناها را نواختند، خداوند شمشیر هر کس را بر رفیقش و بر تمامی لشکر گردانید، و

۸ و مردان افرایم او را گفتند: «این چه کاراست که به ما کرده‌ای که چون برای جنگ مدیان می‌رفتی ما را نخواندی و به سختی با وی منازعت کردند.» ۲ او به ایشان گفت: «الان من بالنسبه به‌کار شما چه کردم؟ مگر خوشه چینی افرایم از میوه چینی ایبزر بهتر نیست؟ ۳ به‌دست شما خدا دو سردار مدیان، یعنی غراب و ذئب را تسلیم نمود و من مثل شما قادر بر چه کار بودم؟» پس چون این سخن را گفت، خشم ایشان بروی فرو نشست. ۴ و جدعون با آن سیصد نفر که همراه او بودند به اردن رسیده، عبور کردند، و اگرچه خسته بودند، لیکن تعاقب می‌کردند. ۵ و به اهل سکوت گفت: «تتما این که چند نان به رفقایم بدهید زیراخسته‌اند، و من زبج و صلمونع، ملوک مدیان را تعاقب می‌کنم.» ۶ سرداران سکوت به وی گفتند: «مگر دستهای زبج و صلمونع الان در دست تومی باشد تا به لشکر تو نان بدهیم.» ۷ جدعون گفت: «پس چون خداوند زبج و صلمونع را به‌دست من تسلیم کرده باشد، آنگاه گوشت شما را با شوک و خار صحرا خواهم درید.» ۸ و از آنجا به فنوعیل برآمده، به ایشان همچنین گفت، و اهل فنوعیل مثل جواب اهل سکوت او را جواب دادند. ۹ و به اهل فنوعیل نیز گفت: «وقتی که به سلامت برگردم این برج را منهدم خواهم ساخت.» ۱۰ و زبج و صلمونع در قرقور با لشکر خود به قدر پانزده هزار نفر بودند. تمامی بقیه لشکر بنی مشرق این بود، زیرا صد و بیست هزار مرد جنگی افتاده بودند. ۱۱ و جدعون به راه چادرنشینان به طرف شرقی نوح و یجهاه برآمده، لشکر ایشان را شکست داد، زیرا که لشکر مطمئن بودند. ۱۲ و زبج و صلمونع فرارکردند و ایشان را تعاقب نموده، آن دو ملک مدیان یعنی زبج و صلمونع را گرفت و تمامی لشکر ایشان را منهوم ساخت. ۱۳ و جدعون بن یوآش از بالای حارس از جنگ برگشت. ۱۴ و جوانی از اهل سکوت را گرفته، از او تفتیش کرد و او برای وی نامه‌های سرداران سکوت و مشایخ آن را که هفتاد و هفت نفر بودند، نوشت. ۱۵ پس نزد اهل سکوت آمده، گفت: «اینک زبج و صلمونع را که درباره ایشان مرا طعنه زده، گفتید مگر دست

شده است، و کجاست جمیع اعمال عجیب او که پدران ما ۳۰ پس مردان شهر به یوآش گفتند: «پسر خود را بیرون بیاور تا برای ما ذکر کرده، و گفته‌اند که آیا خداوند ما را از مصر بیرون ببرد زیرا که مذبح بعل را منهدم ساخته، و اشیره را که نزد آن بود، نیاورد، لیکن الان خداوند ما را ترک کرده، و به‌دست مدیان تسلیم بریده است.» ۳۱ اما یوآش به همه کسانی که برضد او برخاسته نموده است.» ۱۴ آنگاه یهوه بروی نظر کرده، گفت: «به این بودند، گفت: «آیا شما برای بعل محاجه می‌کنید؟ و آیا شما او را قوت خود برو اسرائیل را از دست مدیان رهایی ده، آیا من تو می‌رهانید؟ هرکه برای او محاجه نماید همین صبح کشته شود، رانفرستادم.» ۱۵ او در جواب وی گفت: «آه‌ای خداوند چگونه واگر او خداست، برای خود محاجه نماید چونکه کسی مذبح اسرائیل را رهایی دهم، اینک خاندان من در منسی ذلیل تر از او را منهدم ساخته است. ۳۲ پس در آن روز او را ریربعل نامید و همه است و من درخانه پدرم کوچکترین هستم.» ۱۶ خداوند گفت: «بگذارید تا بعل با او محاجه نماید زیرا که مذبح او را وی را گفت: «یقین من با تو خواهم بود و مدیان را مثل یک نفر منهدم ساخته است.» ۳۳ آنگاه جمیع اهل مدیان و عمالیک و بنی شکست خواهی داد.» ۱۷ او وی را گفت: «اگر الان در نظر تو مشرق با هم جمع شدند و عبور کرده، دروادی یزرعیل اردو زدند. فیض یافتم، پس آیتی به من بنما که تو هستی آنکه با من حرف می‌زنی. ۱۸ پس خواهش دارم که از اینجا نروی تا نزد تو برگردم، و واهل ایبزر در عقب وی جمع شدند. ۳۵ ورسولان در تمامی هدیه خود را آورده، به حضور تو بگذارم.» گفت: «من می‌مانم منسی فرستاد که ایشان نیز درعقب وی جمع شدند و در اشیر و تا برگردی.» ۱۹ پس جدعون رفت و بزغالهای را باقرصهای نان زبولون و نقلی رسولان فرستاد و به استقبال ایشان برآمدند. ۳۶ فطیر از یک ایفه آرد نرم حاضر ساخت، و گوشت را در سبیدی و جدعون به خدا گفت: «اگر اسرائیل را برحسب سخن خود و آب گوشت را درکاسه‌ای گذاشته، آن را نزد وی، زیر درخت به‌دست من نجات خواهی داد، ۳۷ اینک من در خرمگاه، پوست بلوط‌آورد و پیش وی نهاد. ۲۰ و فرشته خدا او را گفت: «گوشت پشمینی می‌گذارم و اگر شبنم فقط بر پوست باشد و بر تمامی و قرصهای فطیر را بردار و بر روی این صخره بگذار، و آب گوشت زمین خشکی بود، خواهم دانست که اسرائیل را برحسب قول خود را بریز.» پس چنان کرد. ۲۱ آنگاه فرشته خداوند نوک عصا را که به‌دست من نجات خواهی داد.» ۳۸ و همچنین شد و بامدادان دردستش بود، دراز کرده، گوشت و قرصهای فطیر را لمس نمود به زودی برخاسته، پوست را فشرد و کاسه‌ای پر ازآب شبنم از که آتش از صخره برآمده، گوشت و قرصهای فطیر را بلعید، و پوست بيفشرد. ۳۹ و جدعون به خدا گفت: «غضب تو بر من فرشته خداوند از نظرش غایب شد. ۲۲ پس جدعون دانست که افروخته نشود و همین یک مرتبه خواهم گفت، یک دفعه دیگر اوفرشته خداوند است. و جدعون گفت: «آه‌ای خداوند یهوه، فقط با پوست تجربه نمایم، این مرتبه پوست به تنهایی خشک چونکه فرشته خداوند را روبرودیدم.» ۲۳ خداوند وی را گفت: باشد و بر تمامی زمین شبنم.» ۴۰ و خدا در آن شب چنان کرد «سلامتی بر تو یابد! مترس نخواهی مرد.» ۲۴ پس جدعون در آنجا که بر پوست فقط، خشکی بود و بر تمامی زمین شبنم.

برای خداوند مذبحی بنا کرد و آن را یهوه شالوم نامید که تا امروز در غفره ایبزرین باقی است. ۲۵ و در آن شب، خداوند او را گفت: «گاو پدر خود، یعنی گاو دومین را که هفت ساله است بگیر، و مذبح بعل را که از آن پدرت است منهدم کن، و تمثال اشیره را که نزد آن است، قطع نما. ۲۶ و برای یهوه، خدای خود، بر سر این قلعه مذبحی موافق رسم بنا کن، و گاو دومین را گرفته، با چوب اشیره که قطع کردی برای قربانی سوختنی بگذار.» ۲۷ پس جدعون ده نفر از نوکران خود را برداشت و به نوعی که خداوند وی را گفته بود، عمل نمود، اما چونکه از خاندان پدر خود و مردان شهر می‌ترسید، این کار را در روز نتوانست کرد، پس آن را در شب کرد. ۲۸ و چون مردمان شهر در صبح برخاستند، اینک مذبح بعل منهدم شده، و اشیره که در نزد آن بود، بریده، و گاو دومین بر مذبحی که ساخته شده بود، قربانی گشته. ۲۹ پس به یکدیگر گفتند، کیست که این کار را کرده است، و چون دریافت و تفحص کردند، گفتند جدعون بن یوآش این کار را کرده است. خود خم شده، بنوشد.» ۶ و عدد آتانی که دست به دهان آورده،

خداوند خواهم سرایید. برای یهوه خدای اسرائیل سرود خواهیم و شیر به وی داد، و سرشیر رادر ظرف ملوکانه پیش آورد. ۲۶ خواند. ۴ ای خداوند وقتی که از سعیر بیرون آمدی، وقتی که از دست خود را به میخ دراز کرد، و دست راست خود را به چکش صحرای ادم خرامیدی، زمین متزلزل شد و آسمان نیز قطره‌ها عمله. و به چکش سیسرا را زده، سرش را سفت. و شقیقه او را ریخت. و ابرها هم آنهابارانید. ۵ کوهها از حضور خداوند لرزان شکافت و فرودوخت. ۲۷ نزد پایهایش خم شده، افتاد و دراز شد. شد و این سینا ازحضور یهوه، خدای اسرائیل. ۶ در ایام شمعون بن نزدپایهایش خم شده، افتاد. جایی که خم شد درآنجا کشته افتاد. عنات، در ایام یاعیل شاهراههاترک شده بود، و مسافران از راهای غیرمتعارف می رفتند. ۷ حاکمان در اسرائیل نایاب و ناپود شدند، چرا ارابه‌اش درآمدن تاخیرمی کند؟ و چرا چرخهای ارابه هایش تا من، دپوره، برخاستم، در اسرائیل، مادر برخاستم. ۸ خدایان توقف می‌نمایند؟ ۲۹ خاتونهای دانشمندش در جواب وی گفتند. جدید را اختیار کردند. پس جنگ دردروازه‌ها رسید. در میان چهل لیکن او سخنان خود را به خود تکرار کرد. ۳۰ آیا غنیمت را هزار نفر دراسرائیل، سپری و نیزه‌ای پیدا نشد. ۹ قلب من به نیافته، و تقسیم نمی‌کنند؟ یک دختر دو دختر برای هر مرد. و حاکمان اسرائیل مایل است، که خود را در میان قوم به ارادت تسلیم نمودند. خداوند رامتبارک بخوایند. ۱۰ ای شما که بر قلابدوزی، رخت رنگارنگ قلابدوزی دورو. بر گردنهای اسیران. الاغهای سفید سوارید و برمسندها می‌نشینید، و بر طریق سالک هستید، این را بیان کنید. ۱۱ دور از آواز تیراندازان، نزد حوضهای آب درآنجا اعمال عادلّه خداوند را بیان می‌کنند، یعنی احکام عادلّه او را در حکومت اسرائیل. آنگاه قوم خداوند به دروازه‌ها فرود می‌آیند. ۱۲ بیدار شو بیدار شوای دپوره. بیدار شو بیدار شو و سرود بخوان. برخیزی باراق وای پسرابینوعم، اسیران خود را به اسیری ببر. ۱۳ آنگاه جماعت قلیل بر بزگان قوم تسلطیافتند. و خداوند مرا بر جباران مسلط ساخت. ۱۴ از افزایش آمدن، آنانی که مقر ایشان در عمالیک است. در عقب تو بنیامین با قومهای تو، و از ماکیرداوران آمدند. و از زبولون آنانی که عصای صف آرا را به دست می‌گیرند. ۱۵ و سروران یساکار همراه دپوره بودند. چنانکه باراق بود همچنان یساکار نیز بود. در عقب او به وادی هجوم آوردند. فکراهای دل نزد شعوب رویین عظیم بود. ۱۶ چرا در میان آغله‌ها نشستنی. آیا تا نی گله‌ها رایشنوی؟ مباحثات دل، نزد شعوب رویین عظیم بود. ۱۷ جلعاد به آن طرف اردن ساکن ماند. و دان چرانزد کشتیها درنگ نمود. اشیر به کناره دریانشتست. و نزد خلیجهای خود ساکن ماند. ۱۸ و زبولون قومی بودند که جان خود را به خطرمت تسلیم نمودند. و نفتالی نیز در بلندپهای میدان. ۱۹ پادشاهان آمده، جنگ کردند. آنگاه پادشاهان کنعان مقاتله نمودند. در تنک نزد آبهای مجدو. و هیچ منفعت نقره نبردند. ۲۰ از آسمان جنگ کردند. ستارگان از منازل خودبا سیسرا جنگ کردند. ۲۱ نهر قیشون ایشان را در رود. آن نهر قدیم یعنی نهر قیشون. ای جان من قوت را پامال نمودی. ۲۲ آنگاه اسبان، زمین را پازدن گرفتند. بهسبب تاختن یعنی تاختن زورآوران ایشان. ۲۳ فرشته خداوند می‌گوید میروز را لعنت کنید، ساکنانش را به سختی لعنت کنید، زیرا که به امدادخداوند نیامدند تا خداوند را در میان جباران اعانت نمایند. ۲۴ یاعیل، زن حابرقینی، از سایر زنان مبارک باد! از زنان چادرنشین مبارک باد! ۲۵ او آب خواست

۶ و بنی اسرائیل در نظر خداوند شرارت ورزیدند. پس خداوند ایشان را به دست مدیان هفت سال تسلیم نمود. ۲ و دست مدیان براسرائیل استیلا یافت، و بهسبب مدیان بنی اسرائیل شکافها و مغاره‌ها و ملاذها را که درکوهها می‌باشند، برای خود ساختند. ۳ و چون اسرائیل زراعت می‌کردند، مدیان و عمالیک وبنی مشرق آمده، بر ایشان هجوم می‌آوردند. ۴ ویر ایشان اردو زده، محصول زمین را تا به غزه خراب کردند، و در اسرائیل آذوقه و گوسفند و گاو و الاغ باقی نگذاشتند. ۵ زیرا که ایشان بامواشی و خیمه های خود برآمده، مثل ملخ بی‌شمار بودند، و ایشان و شتران ایشان را حساسی نبود و به جهت خراب ساختن زمین داخل شدند. ۶ و چون اسرائیل بهسبب مدیان بسیار ذلیل شدند، بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد برآوردند. ۷ و واقع شد چون بنی اسرائیل از دست مدیان نزد خداوند استعانه نمودند، ۸ که خداوند نبی‌ای برای بنی اسرائیل فرستاد، و او به ایشان گفت: «یهوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید: من شما را از مصر برآوردم و شما را از خانه بندگی بیرون آوردم، ۹ و شما را از دست مصریان و از دست جمیع ستمکاران شما رهایی دادم، و اینان را ازحضور شما بیرون کرده، زمین ایشان را به شما دادم. ۱۰ و به شما گفتم، من، یهوه، خدای شما هستم. از خدایان اموریانی که در زمین ایشان ساکنید، مترسید لیکن آواز مرا نشنیدید.» ۱۱ و فرشته خداوند آمده، زیر درخت بلوطی که در عفره است که مال یوآش ابیعزری بود، نشست و پسرش جدعون گندم رادر چرخشست می‌کوبید تا آن را از مدیان پنهان کند. ۱۲ پس فرشته خداوند بر او ظاهر شده، وی را گفت: «ای مرد زورآور، یهوه با تو است.» ۱۳ جدعون وی راگفت: «آه‌ای خداوند من، اگر یهوه با ماست پس چرا این همه بر ما واقع

برای تو دارم.» گفت: «ساکت باش.» و جمیع حاضران از پیش نیایی نمی روم.» ۹ گفت: «البته همراه تو می آیم، لیکن این سفر او بیرون رفتند. ۲۰ و ایهود نزد وی داخل شد و او بتهنهایی در که می روی برای تو اکرام نخواهد بود، زیرا خداوند سیسرا را به دست بالاخانه تابستانی خود می نشست. ایهود گفت: «کلامی از خدا زنی خواهد فروخت.» پس دوبره برخاسته، همراه باراق به قادش برای تو دارم.» پس از کرسی خودبرخواست. ۲۱ و ایهود دست رفت. ۱۰ و باراق، زبولون و نفتالی را به قادش جمع کرد و ده هزار چپ خود را دراز کرده، خنجر را از زان راست خویش کشید و آن نفر در رکاب او رفتند، و دوبره همراهش برآمد. ۱۱ و حابر قینی را در شکمش فرو برد. ۲۲ و دسته آن با تیغهاش نیز فرو رفت و خود را از قینیان یعنی از بنی حویاب برادر زن موسی جدا کرده خمه پیه، تیغه را پوشانید زیرا که خنجر را از شکمش بیرون نکشید و به خویش را نزد درخت بلوط در صعنایم که نزد قادش است، برپا فضلات رسید. ۲۳ و ایهود به دهلیز بیرون رفته، درهای بالاخانه داشت. ۱۲ و به سیسرا خبر دادند که باراق بن ایبنوعم به کوه رابر وی بسته، قفل کرد. ۲۴ و چون او رفته بود، نوکرانش آمده، تابور برآمده است. ۱۳ پس سیسرا همه ارابه هایش، یعنی نهصد دیدند که اینک درهای بالاخانه قفل است. گفتند، یقین پایهای ارابه آهنین و جمیع مردانی را که همراه وی بودند از حروشت امتهای خود را در غرفه تابستانی می پوشاند. ۲۵ و انتظار کشیدند تا خجل تانهر قیشون جمع کرد. ۱۴ و دوبره به باراق گفت: «برخیز، این شدند، و چون او درهای بالاخانه را ننگشود پس کلید را گرفته، آن است روزی که خداوند سیسرا را به دست تو تسلیم خواهد نمود، را باز کردند، و اینک آقای ایشان بر زمین مرده افتاده بود. ۲۶ و آیا خداوند پیش روی تو بیرون نرفته است؟» پس باراق از کوه تابور چون ایشان معطل می شدند، ایهود به دررفت و از معدنهای سنگ به زیر آمد و ده هزار نفر از عقب وی. ۱۵ و خداوند سیسرا و گذشته، به سعیرت به سلامت رسید. ۲۷ و چون داخل آنجا شد تمامی ارابهها و تمامی لشکرش را به دم شمشیر پیش باراق منهدم کرنا رادر کوهستان افرایم نواخت و بنی اسرائیل همراهش از کوه به ساخت، و سیسرا از ارابه خود به زیر آمده، پیاده فرار کرد. ۱۶ و زیر آمدند، و او پیش روی ایشان بود. ۲۸ و به ایشان گفت: «از باراق ارابهها و لشکر را تا حروشت امتهاتعاقب نمود، و جمیع عقب من بیایدنیز خداوند، مؤبایان، دشمنان شما را به دست شما لشکر سیسرا به دم شمشیر افتادند، به حدی که کسی باقی نماند. تسلیم کرده است.» پس از عقب او فرودشده، معبرهای اردن را ۱۷ و سیسرا به چادر یاعیل، زن حابر قینی، پیاده فرار کرد، زیرا که پیش روی مؤبایان گرفتند، و نگذاشتند که احدی عبور کند. ۲۹ و در میان یابین، پادشاه حاصور، و خاندان حابرقینی صلح بود. ۱۸ در آن وقت به قدر ده هزار نفر از مؤبایان را، یعنی هرزورآور و مرد و یاعیل به استقبال سیسرا بیرون آمده، وی را گفت: «برگردای آقای جنگی را کشتند و کسی رهایی نیافت. ۳۰ و در آن روز مؤبایان من؛ به سوی من برگرد، ۱۹ و مترس.» پس به سوی وی به چادر زیر دست اسرائیل ذلیل شدند، و زمین هشتاد سال آرامی یافت. برگشت و او رابه لحافی پوشانید. و او وی را گفت: «جرعه ای آب ۳۱ و بعد از او شمر بن عنات بود که ششصد نفر از فلسطینیان به وی نوشانید و او راپوشانید. ۲۰ و او وی را گفت: «به در چادر بایست و اگر کسی بیاید و از تو سوال کرده، بگوید که آیاکسی در اینجاست، بگو نی.» ۲۱ و یاعیل زن حابرمیخ چادر را برداشت، و چکشی به دست گرفته، نزد وی به آهستگی آمده، میخ را به شقیقه اش کوبید، چنانکه به زمین فرو رفت، زیرا که او ازخستگی در خواب سنگین بود و بمرد. ۲۲ و اینک باراق سیسرا را تعاقب نمود و یاعیل به استقبالش بیرون آمده، وی را گفت: «بیا تا کسی بیا که می جویی تو را نشان بدهم.» پس نزد وی داخل شد و اینک سیسرا مرده افتاده، و میخ درشقیقه اش بود. ۲۳ پس در آن روز خدا که در میان رومه و بیت ثیل در کوهستان افرایم بود، می نشست، و بنی اسرائیل به جهت داوری نزد وی می آمدند. ۶ پس او فرستاده، باراق بن ایبنوعم را از قادش نفتالی طلبید و به وی گفت: «آیا یهود، خدای اسرائیل، امر نفرموده است که برو و به کوه تابور

۴ و بنی اسرائیل بعد از وفات ایهود بار دیگر در نظر خداوند شرارت ورزیدند. ۲ و خداوند ایشان را به دست یابین، پادشاه کنعان، که در حاصور سلطنت می کرد، فروخت، و سردارلشکرش سیسرا بود که در حروشت امتهاسکونت داشت. ۳ و بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد کردند، زیرا که او را نهصد ارابه آهنین بود ویر بنی اسرائیل بیست سال بسیار ظلم می کرد. ۴ و در آن زمان دوبره نیه زن لفیودت اسرائیل را داوری می نمود. ۵ و او زیر نخل دوبره که در میان رومه و بیت ثیل در کوهستان افرایم بود، می نشست، و بنی اسرائیل به جهت داوری نزد وی می آمدند. ۶ پس او فرستاده، باراق بن ایبنوعم را از قادش نفتالی طلبید و به وی گفت: «آیا یهود، خدای اسرائیل، امر نفرموده است که برو و به کوه تابور

۵ و در آن روز دوبره و باراق بن ایبنوعم سرودخوانده، گفتند: ۲ «چونکه پیش روان در اسرائیل پیشروی کردند، چونکه قوم نفوس خود را به ارادت تسلیم نمودند، خداوند را متبارک بخوانید. ۳ بنی اسرائیل بر یابین پادشاه کنعان زیاد و زیاد استیلا می یافت تا یابین، پادشاه کنعان را هلاک ساختند.

۷ و سیسرا، سردار لشکر یابین را با ارابهها و لشکرش به نهرقیشون نزد تو کشیده، او را به دست تو تسلیم خواهیم کرد.» ۸ خود را به ارادت تسلیم نمودند، خداوند را متبارک بخوانید. ۳ باراق وی را گفت: «اگر همراه من بیایی می روم و اگر همراه من

برای خداوند قربانی گذرانیدند. ۶ و چون یوشع قوم را روانه نموده خواهند نمود یا نه.» ۲۳ پس خداوند آن طوایف را واگذاشته بود، بنی اسرائیل هر یکی به ملک خود رفتند تا زمین رابه تصرف آورند. ۷ و در تمامی ایام یوشع و تمامی ایام مشایخی که بعد از یوشع زنده ماندند، و همه کارهای بزرگ خداوند را که برای اسرائیل کرده بود، دیدند، قوم، خداوند را عبادت نمودند. ۸ و یوشع بن نون، بنده خداوند، چون صد و ده ساله بود، مرد. ۹ و او را در حدود ملکش در تنه حارس در کوهستان افرایم به طرف شمال کوه جاعش دفن کردند. ۱۰ و تمامی آن طبقه نیز به پدران خود پیوستند، و بعد از ایشان طبقه دیگر برخاستند که خداوند و اعمالی را که برای اسرائیل کرده بود، ندانستند. ۱۱ و بنی اسرائیل در نظر خداوند شرارت ورزیدند، و بعلاها را عبادت نمودند. ۱۲ و یهوه خدای پدران خود را که ایشان را از زمین مصر بیرون آورده بود، ترک کردند، و خدایان غیر را از خدایان طوایفی که در اطراف ایشان بودند پیروی نموده، آنها را سجده کردند. و خشم خداوند را برانگیختند. ۱۳ و یهوه را ترک کرده، بعل و عشتاروت را عبادت نمودند. ۱۴ پس خشم خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به دست تاراج کنندگان سپرد تا ایشان را غارت نمایند، و ایشان را به دست دشمنانی که به اطراف ایشان بودند، فروخت، به حدی که دیگر نتوانستند با دشمنان خود مقاومت نمایند. ۱۵ و به هر جا که بیرون می‌رفتند، دست خداوند برای بدی بر ایشان می‌بود، چنانکه خداوند گفته، و چنانکه خداوند برای ایشان قسم خورده بود و به نهایت تنگی گرفتار شدند. ۱۶ و خداوند داوران را برانگیزانید که ایشان را از دست تاراج کنندگان نجات دادند. ۱۷ و باز داوران خود را اطاعت نمودند، زیرا که در عقب خدایان غیر زناکار شده، آنها را سجده کردند، و از راهی که پدران ایشان سلوک می‌نمودند، و اوامرخداوند را اطاعت می‌کردند، به زودی برگشتند، و مثل ایشان عمل نمودند. ۱۸ و چون خداوند برای ایشان داوران برمی‌انگیخت خداوند با داورمی بود، و ایشان را در تمام ایام آن داور از دست دشمنان ایشان نجات می‌داد، زیرا که خداوند به خاطر ناله‌ای که ایشان از دست ظالمان و ستم کنندگان خود برمی‌آوردند، پشیمان می‌شد. ۱۹ و واقع می‌شد چون داور وفات یافت که ایشان برمی‌گشتند و از پدران خود بیشتر فتنه‌انگیز شده، خدایان غیر را پیروی می‌کردند، و آنها را عبادت نموده، سجده می‌کردند، و از اعمال بد و راههای سرکشی خود چیزی باقی نمی‌گذاشتند. ۲۰ لهذا خشم خداوند بر اسرائیل افروخته شد و گفت: «چونکه این قوم از عهدی که با پدران ایشان امرفرمودم، تجاوز نموده، آواز مرا نشنیدند، ۲۱ من نیز هیچ‌یک از آنها را که یوشع وقت وفاتش واگذاشت، از حضور ایشان دیگر بیرون نخواهم نمود. ۲۲ تا اسرائیل را به آنها بیازمایم که آیا طریق خداوند را نگهداشته، چنانکه پدران ایشان نگهداشتند، در آن سلوک که نزد جلال خود بود، برگشته، گفت: «ای پادشاه سخنی

کرد. ۲۱ و بنی بنیامین بیوسیان را که در اورشلیم ساکن بودند بیرون نکردند، و بیوسیان بابنی بنیامین تا امروز در اورشلیم ساکنند.

۲۲ و خاندان یوسف نیز به بیت نیل برآمدند، و خداوند با ایشان بود. ۲۳ و خاندان یوسف بیت نیل را جاسوسی کردند، و نام آن شهر قبل از آن لوز بود. ۲۴ و کشیکچیان مردی را که از شهری بیرون می‌آمد دیده، به وی گفتند: «مدخل شهر را به ما نشان بده که با تو احسان خواهیم نمود.» ۲۵ پس مدخل شهر را به ایشان نشان داده، پس شهر را به دم شمشیر زدند، و آن مرد را با تمامی خاندانش رها کردند. ۲۶ و آن مرد به زمین حثیان رفته، شهری بنا نمود و آن را لوز نامید که تا امروز اسمش همان است. ۲۷ و منسی اهل بیت‌شان و دهات آن را و اهل تنک و دهات آن و ساکنان دور و دهات آن و ساکنان بیلعام و دهات آن و ساکنان مجدو و دهات آن را بیرون نکرد، و کنعانیان عزیمت داشتند که در آن زمین ساکن باشند. ۲۸ و چون اسرائیل قوی شدند، بر کنعانیان جزیه نهادند، لیکن ایشان را تمام بیرون نکردند. ۲۹ و افزایم کنعانیانی را که در جازر ساکن بودند، بیرون نکرد، پس کنعانیان در میان ایشان در جازر ساکن ماندند. ۳۰ و زبولون ساکنان فظرون و ساکنان نهلول را بیرون نکرد، پس کنعانیان در میان ایشان ساکن ماندند، و جزیه بر آنها گذارده شد. ۳۱ و اشیر ساکنان عکو و ساکنان صیدون واحلب و اکریب و حلبه و عقیق و رحوب را بیرون نکرد. ۳۲ پس اشیریان در میان کنعانیانی که ساکن آن زمین بودند سکونت گرفتند، زیرا که ایشان را بیرون نکردند. ۳۳ و نفتالی ساکنان بیت شمس و ساکنان بیت عنات را بیرون نکرد، پس در میان کنعانیانی که ساکن آن زمین بودند، سکونت گرفت. لیکن ساکنان بیت شمس و بیت عنات به ایشان جزیه می‌دادند. ۳۴ و اموریان بنی دان را به کوهستان مسدود ساختند زیرا که نگذاشتند که به بیابان فرود آیند. ۳۵ پس اموریان عزیمت داشتند که در ایلون و شعلیم در کوه حارس ساکن باشند، و لیکن چون دست خاندان یوسف قوت گرفت، جزیه برایشان گذارده شد. ۳۶ و حد اموریان از سر بالای عقریم به از صالح تا بالاتر بود.

۲ و فرشته خداوند از جلجال به بوکیم آمده، گفت: «شما را از مصر برآوردم و به زمینی که به پدران شما قسم خوردم داخل کردم، و گفتم عهد خود را با شما تا به ابد نخواهم شکست. ۲ پس شما با ساکنان این زمین عهد مبندید و مذبج‌های ایشان را بشکنید، لیکن شما سخن مرانشنیدید. این چه کار است که کرده‌اید؟ ۳ لهنذا من نیز گفتم ایشان را از حضور شما بیرون نخواهم کرد، و ایشان در کمرهای شما خارا خواهند بود، و خدایان ایشان برای شما دام خواهند بود.» ۴ و چون فرشته خداوند این سخنان را به تمامی اسرائیل گفت، قوم آواز خود را بلند کرده، گریستند. ۵ و آن مکان را بوکیم نام نهادند، و در آنجا

۱ و بعد از وفات یوشع واقع شد که بنی اسرائیل از خداوند سوال کرده، گفتند: «کیست که برای ما بر کنعانیان، اول برآید و بایشان جنگ نماید؟» ۲ خداوند گفت: «یهودا برآید، اینک زمین را به‌دست او تسلیم کرده‌ام.» ۳ و یهودا به برادر خود شمعون گفت: «به قرعه من همراه من برآی، و با کنعانیان جنگ کنیم، و من نیز همراه تو به قرعه تو خواهم آمد.» پس شمعون همراه او رفت. ۴ و یهودا برآمد، و خداوند کنعانیان و فرزندان را به‌دست ایشان تسلیم نمود، و ده هزار نفر از ایشان را در بازق کشتند. ۵ و ادونی بازق را در بازق یافته، با او جنگ کردند، و کنعانیان و فرزندان را شکست دادند. ۶ و ادونی بازق فرار کرد و او را تعاقب نموده، گرفتندش، و شستهای دست و پایش را بریدند. ۷ و ادونی بازق گفت: «هفتاد ملک با شستهای دست و پا بریده زیر سفره من خورده‌ها برمی‌چیدند، موافق آنچه من کردم خدا به من مکافات رسانیده است.» پس او را به اورشلیم آوردند و در آنجا مرد. ۸ و بنی یهودا با اورشلیم جنگ کرده، آن را گرفتند، و آن را به دم شمشیر زده، شهر را به آتش سوزانیدند. ۹ و بعد از آن بنی یهودا فرود شدند تا با کنعانیانی که در کوهستان و جنوب و بیابان ساکن بودند، جنگ کنند. ۱۰ و یهودا بر کنعانیانی که در حبرون ساکن بودند برآمد، و اسم حبرون قبل از آن قریه اربع بود، و شیشای و اخیمان و تلمای را کشتند. ۱۱ و از آنجا بر ساکنان دبیر برآمد و اسم دبیر قبل از آن، قریه سفیر بود. ۱۲ و کالیب گفت: «آنکه قریه سفیر را زده، فتح نماید، دختر خود عکسه را به زنی خواهم داد.» ۱۳ و عنتیل بن قناز برادر کوچک کالیب آن را گرفت، پس دختر خود عکسه را به او به زنی داد. ۱۴ و چون دختر نزد وی آمد او را ترغیب کرد که از پدرش زمینی طلب کند و آن دختر از الاغ خود پیاده شده، کالیب وی را گفت: «چه می‌خواهی؟» ۱۵ به وی گفت: «مرا برکت ده زیرا که مرا در زمین جنوب ساکن گردانیدی، پس مرا چشمه‌های آب بده.» و کالیب چشمه‌های بالا و چشمه‌های پایین را به او داد. ۱۶ و پسران قینی پدر زن موسی از شهر نخلستان همراه بنی یهودا به صحرای یهودا که به جنوب عراد است برآمده، رفتند و با قوم ساکن شدند. ۱۷ و یهودا همراه برادر خود شمعون رفت، و کنعانیانی را که در صفت ساکن بودند، شکست دادند، و آن را خراب کرده، اسم شهر را حرما نامیدند. ۱۸ و یهودا غزه و نواحی اش و اشقلون و نواحی اش و عقرون و نواحی اش را گرفت. ۱۹ و خداوند با یهودا می‌بود، و او اهل کوهستان را بیرون کرد، لیکن ساکنان وادی رانتوانست بیرون کند، زیرا که اراهه‌های آهنین داشتند. ۲۰ و حبرون را برحسب قول موسی به کالیب دادند، و او سه پسر عناق را از آنجا بیرون

شما فرستاده، ایشان، یعنی دویادشاه اموریان را از حضور شما براندم، نه به شمشیر و نه به کمان شما. ۱۳ و زمینی که در آن خودش در تمنه سارح که در کوهستان افرایم به طرف شمال کوه زحمت نکشیدید، و شهرهایی را که بنا نمودید، به شما دادم که جاعش است، دفن کردند. ۳۱ و اسرائیل در همه ایام یوشع و همه در آنها ساکن می‌باشید و از تاخت‌و‌تازها و باغات زیتون که نکاشتید، روزهای مشایخی که بعد از یوشع زنده ماندند و تمام عملی که می‌خورید. ۱۴ پس الان از یهوه بترسید، و او را به خلوص و راستی خداوند برای اسرائیل کرده بود دانستند، خداوند را عبادت نمودند. عبادت نمایید، و خدایانی را که پدران شما به آن طرف نهر و در ۳۲ و استخوانهای یوسف را که بنی اسرائیل از مصر آورده بودند در مصر عبادت نمودند از خود دور کرده، یهوه را عبادت نمایند. ۱۵ و شکیم، در حصه زمینی که یعقوب از بنی حمور، پدر شکیم به اگر در نظر شما پسند نماید که یهوه را عبادت نمایید، پس امروز صد قسمه خریده بود، دفن کردند، و آن ملک بنی یوسف شد. برای خود اختیار کنید که را عبادت خواهید نمود، خواه خدایانی ۳۳ و العازار بن هارون مرد، و او را در تل پسرش فینحاس که در را که پدران شما که به آن طرف نهر بودند عبادت نمودند، خواه کوهستان افرایم به او داده شد، دفن کردند.

خدایان اموریانی را که شما در زمین ایشان ساکنید، و اما من و خاندان من، یهوه را عبادت خواهیم نمود.» ۱۶ آنگاه قوم در جواب گفتند: «حاشا از ما که یهوه را ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نماییم. ۱۷ زیرا که یهوه، خدای ما، اوست که ما و پدران ما را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آورد، و این آیات بزرگ را در نظر ما نمود، و ما را در تمامی راه که رفتیم و در تمامی طوایفی که از میان ایشان گذشتیم، نگاه داشت. ۱۸ و یهوه تمامی طوایف، یعنی اموریانی را که در این زمین ساکن بودند از پیش روی ما بیرون کرد، پس ما نیز یهوه را عبادت خواهیم نمود، زیرا که او خدای ماست.» ۱۹ پس یوشع به قوم گفت: «نمی‌توانید یهوه را عبادت کنید زیرا که او خدای قدوس است و او خدای غیور است که عصیان و گناهان شما را نخواهد آمرزید. ۲۰ اگر یهوه را ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نمایید، آنگاه او خواهد برگشت و به شما ضرر رسانیده، بعد از آنکه به شما احسان نموده است، شما را هلاک خواهد کرد.» ۲۱ قوم به یوشع گفتند: «نی بلکه یهوه را عبادت خواهیم نمود.» ۲۲ یوشع به قوم گفت: «شما برخود شاهد هستید که یهوه را برای خود اختیار نموده‌اید تا او را عبادت کنید.» گفتند: «شاهد هستیم.» ۲۳ (گفت): «پس الان خدایان غیر را که در میان شما هستند دور کنید، و دل‌های خود را به یهوه، خدای اسرائیل، مایل سازید.» ۲۴ قوم به یوشع گفتند: «یهوه خدای خود را عبادت خواهیم نمود و آواز او را اطاعت خواهیم کرد.» ۲۵ پس در آن روز یوشع با قوم عهد بست و برای ایشان فریضه و شریعتی در شکیم قرار داد. ۲۶ و یوشع این سخنان را در کتاب تورات خدا نوشت و سنگی بزرگ گرفته، آن را در آنجا زیر درخت بلوطی که نزد قدس خداوند بود برپا داشت. ۲۷ و یوشع به تمامی قوم گفت: «اینک این سنگ برای ما شاهد است، زیرا که تمامی سخنان خداوند را که به ما گفت، شنیده است؛ پس برای شما شاهد خواهد بود، می‌آید خدای خود را انکار نماید.» ۲۸ پس یوشع، قوم یعنی هر کس را به ملک خود روانه نمود. ۲۹ و بعد از این امور واقع شد که یوشع بن نون، بنده

راکه بنی روئین و بنی جاد و بنی منسی گفته بودند، شنیدند، در خارخواهند بود، تا وقتی که از این زمین نیکو که بیهو خدای شما، نظر ایشان پسند آمد. ۳۱ و فینحاس بن العازار کاهن به بنی روئین به شما داده است، هلاک شوید. ۱۴ و اینک من امروز به طریق و بنی جاد و بنی منسی گفت: «امروز دانستیم که خداوند در اهل تمامی زمین می‌روم، و به تمامی دل و به تمامی جان خودمی میان ماست، چونکه این خیانت را بر خداوند نوزیده‌اید، پس الان دانید که یک چیز از تمام چیزهای نیکو که بیهو، خدای شما بنی اسرائیل را از دست خداوند خلاصی دادید.» ۳۲ پس فینحاس درباره شما گفته است به زمین نیفتاده، بلکه همه‌اش واقع شده بن العازار کاهن و سروران از نزد بنی روئین و بنی جاد از زمین است، و یک حرف از آن به زمین نیفتاده. ۱۵ و چنین واقع خواهد جلعاد به زمین کنعان، نزد اسرائیل برگشته، این خیر به ایشان رسانیدند. ۳۳ و این کار به نظر بنی اسرائیل پسند آمد و بنی اسرائیل گفته بود برای شما واقع شده است، همچنان خداوند همه چیزهای خدا را متبرک خواندند، و درباره برآمدن برای مقاتله ایشان تا زمینی بد رابر شما عارض خواهد گردانید، تا شما را از این زمین نیکو که را که بنی روئین و بنی جاد در آن ساکن بودند خراب نمایند، بیهو، خدای شما به شما داده است، هلاک سازد. ۱۶ اگر دیگر سخن نگفتند. ۳۴ و بنی روئین و بنی جاد آن مذبح را عید نمایند، زیرا که آن در میان ما شاهد است که بیهو خداست. کنید، آنگاه غضب خداوند بر شما فروخته خواهد شد، و از این زمین نیکو که به شما داده است به زودی هلاک خواهید شد.

۲۳ و واقع شد بعد از روزهای بسیار چون خداوند اسرائیل را از جمیع دشمنان ایشان از هر طرف آزادی داده بود، و یوشع پیر و سالخورده شده بود. ۲ و یوشع جمیع اسرائیل را با مشایخ و روسا و داروان و ناظران ایشان طلبیده، به ایشان گفت: «من پیر و سالخورده شده‌ام. ۳ و شما هراتچه بیهو، خدای شما به همه این طوایف به‌خاطر شما کرده است، دیده‌اید، زیربیهو، خدای شما اوست که برای شما جنگ کرده است. ۴ اینک این طوایف را که باقی مانده‌اند از اردن و جمیع طوایف را که مغلوب ساخته‌ام تادریای بزرگ، به سمت مغرب آفتاب برای شما به قرعه تقسیم کرده‌ام تا میراث اسباط شما باشند. ۵ و بیهو، خدای شما اوست که ایشان را از حضور شما رانده، ایشان را از پیش روی شما بیرون می‌کند، و شما زمین ایشان را در تصرف خواهید آورد، چنانکه بیهو خدای شما به شما گفته است. ۶ پس بسیار قوی باشید و متوجه شده، هرچه در سفر تورات موسی مکتوب است نگاه دارید و به طرف چپ یا راست از آن تجاوز ننمایید. ۷ تا به این طوایفی که در میان شما باقی مانده‌اند داخل نشوید، و نامهای خدایان ایشان را ذکر ننمایید، و قسم نخورید و آنها را عبادت ننمایید و سجده نکنید. ۸ بلکه به بیهو، خدای خود بچسبید چنانکه تا امروز کرده‌اید. ۹ زیرا خداوند طوایف بزرگ و زورآورد را از پیش روی شما بیرون کرده است، و اما با شما کسی را تا امروز یارای مقاومت نبوده است. ۱۰ یک نفر از شما هزار را تعاقب خواهد نمود زیرا که بیهو، خدای شما، اوست که برای شما جنگ می‌کند، چنانکه به شما گفته است. ۱۱ پس بسیار متوجه شده، بیهو خدای خود را محبت نمایید. ۱۲ و اما اگر برگشته، با بقیه این طوایفی که در میان شما مانده‌اند بچسبید و با ایشان مصاهره ننمایید، و به ایشان درآیید و ایشان به شما درآیند، ۱۳ یقین بدانید که بیهو خدای شما این طوایف را از حضور شما دیگر بیرون نخواهد کرد، بلکه برای شما دام و تله و برای پهلوهای شما تازیانه و در چشمان شما

۲۴ و یوشع تمامی اسباط اسرائیل را در شکیم جمع کرد، و مشایخ اسرائیل و روسا و داروان و ناظران ایشان را طلبیده، به حضور خدا حاضر شدند. ۲ و یوشع به تمامی قوم گفت که «بیهو خدای اسرائیل چنین می‌گوید که پدران شما، یعنی طارح پدر ابراهیم و پدر ناحور، در زمان قدیم به آن طرف نهر ساکن بودند، و خدایان غیر را عبادت می‌نمودند. ۳ و پدر شما ابراهیم را از آن طرف نهر گرفته، در تمامی زمین کنعان گردانیدم، و ذریت او را زیاد کردم و اسحاق را به او دادم. ۴ و یعقوب و عیسو را به اسحاق دادم، و کوه سعیر را به عیسو دادم تا ملکیت او بشود، و یعقوب و پسرانش به مصر فرود شدند. ۵ و موسی و هارون را فرستاده مصر را به آنچه در وسط آن کردم، مبتلا ساختم؛ پس شما را از آن بیرون آوردم. ۶ و چون پدران شما را از مصر بیرون آوردم و به دریا رسیدید، مصریان با اربابها و سواران، پدران شما را تا بحر قزقم تعاقب نمودند. ۷ و چون نزد خداوند فریاد کردند، او در میان شما و مصریان تاریکی گذارد، و دریا را برایشان آورده، ایشان را پوشانید، و چشمان شما آنچه را در مصر کردم دید، پس روزهای بسیار در آن بیان ساکن می‌بودید. ۸ پس شما را در زمین اموریانی که به آن طرف اردن ساکن بودند آوردم، و با شما جنگ کردند، و ایشان را به‌دست شما تسلیم نمودم، و زمین ایشان را در تصرف آوردید، و ایشان را از حضور شما هلاک ساختم. ۹ و بالاق بن صفور ملک مواب برخاسته، با اسرائیل جنگ کرد و فرستاده، بلعام بن بعور را طلبید تا شما را لعنت کند. ۱۰ و نخواستم که بلعام را بشنوم لهذا شما را برکت همی داد و شما را از دست او رهانیدم. ۱۱ و از اردن عبور کرده، به اریحا رسیدید، و مردان اریحا یعنی اموریان و فرزندان کنعانیان و حتیان و جرجاشیان و حویان و یبوسیان با شما جنگ کردند، و ایشان را به‌دست شما تسلیم نمودم. ۱۲ و زنبور را پیش

و از جمیع سخنان نیکویی که خداوند به خاندان اسرائیل گفته بود، سخنی به زمین نیفتاد بلکه همه واقع شد.

۲۲ آنگاه یوشع روبینیان و جادیان و نصف سبط منسی را خوانده، ۲ به ایشان گفت: «شما هرچه موسی بنده خداوند به شما امر فرموده بود، نگاه داشتید، و کلام مرا از هرچه به شما امر فرموده‌ام، اطاعت نمودید. ۳ و برادران خود را در این ایام طویل تا امروز ترک نکرده، وصیتی را که بیهوه، خدای شما، امر فرموده بود، نگاه داشته‌اید. ۴ و الان بیهوه خدای شما به برادران شما آرامی داده است، چنانکه به ایشان گفته بود. پس حال به خیمه های خود و به زمین ملکیت خود که موسی بنده خداوند از آن طرف اردن به شما داده است بازگشته، بروید. ۵ اما بدقت متوجه شده، امر و شریعتی را که موسی بنده خداوند به شما امر فرموده است به جا آورید، تا بیهوه، خدای خود، را محبت نموده، به تمامی طرقهای او سلوک نمایید، و اوامر او را نگاه داشته، به او بوجسیدید و او را به تمامی دل و تمامی جان خود عبادت نمایید.» ۶ پس یوشع ایشان را برکت داده، روانه نمود و به خیمه های خود رفتند. ۷ و به نصف سبط منسی، موسی ملک درپاشان داده بود، و به نصف دیگر، یوشع در این طرف اردن به سمت مغرب در میان برادران ایشان ملک داد. و هنگامی که یوشع ایشان را به خیمه های ایشان روانه می کرد، ایشان را برکت داد. ۸ و ایشان را مخاطب ساخته، گفت: «با دولت بسیار و با مواشی بی شمار، با نقره و طلا و مس و آهن و لباس فراوان به خیمه های خود برگردید، و غنیمت دشمنان خود را با برادران خویش تقسیم نمایید.» ۹ پس بنی روبین و بنی جاد و نصف سبطمنسی از نزد بنی اسرائیل از شیلوه که در زمین کنعان است برگشته، روانه شدند تا به زمین جلعاد، و به زمین ملک خود که آن را به واسطه موسی برحسب فرمان خداوند به تصرف آورده بودند، بروند. ۱۰ و چون به حوالی اردن که در زمین کنعان است رسیدند، بنی روبین و بنی جاد و نصف سبطمنسی در آنجا به کنار اردن مذبحی بنا نمودند، یعنی مذبح عظیم المنظری. ۱۱ و بنی اسرائیل خبر این را شنیدند که اینک بنی روبین و بنی جاد و نصف سبط منسی، به مقابل زمین کنعان، در حوالی اردن، بر کناری که از آن بنی اسرائیل است، مذبحی بنا کرده‌اند. ۱۲ پس چون بنی اسرائیل این را شنیدند، تمامی جماعت بنی اسرائیل در شیلوه جمع شدند تا برای مقاتله ایشان برآیند. ۱۳ و بنی اسرائیل فینحاس بن العازار کاهن رازد بنی روبین و بنی جاد و نصف سبط منسی به زمین جلعاد فرستادند. ۱۴ و با او ده رئیس، یعنی یک رئیس از هر خاندان آبی از جمیع اسباط اسرائیل را که هر یکی از ایشان رئیس خاندان آبی ایشان از قبایل بنی اسرائیل بودند. ۱۵ پس ایشان نزد بنی روبین و بنی جاد و نصف سبطمنسی به زمین جلعاد آمدند و ایشان را

مخاطب ساخته، گفتند: ۱۶ «تمامی جماعت خداوند چنین می گویند: این چه فتنه است که به خدای اسرائیل انگیزه‌اید که امروز از متابعت خداوند برگشته‌اید و برای خود مذبحی ساخته، امروز از خداوند متمرده‌اید؟ ۱۷ آیا گناه فغور برای ما کم است که تا امروز خود را از آن ظاهر نساخته‌ایم، اگرچه و با در جماعت خداوند عارض شد. ۱۸ شما امروز از متابعت خداوند برگشته‌اید و واقع خواهد شد چون شما امروز از خداوند متمرده‌اید که او فردا بر تمامی جماعت اسرائیل غضب خواهد نمود. ۱۹ و لیکن اگر زمین ملکیت شما نجس است، پس به زمین ملکیت خداوند که مسکن خداوند در آن ساکن است عبور نمایید، و در میان ما ملک بگیریدید و از خداوند متمرده نشوید، و از ما نیز متمرده نشوید، این که مذبحی برای خود سواى مذبح بیهوه خدای ما بنا کنید. ۲۰ آیا عسخان بن زارح درباره چیز حرام خیانت نوزید؟ پس بر تمامی جماعت اسرائیل غضب آمد، و آن شخص درگناه خود تنها هلاک نشد.» ۲۱ آنگه بنی روبین و بنی جاد و نصف سبطمنسی در جواب روسای قبایل اسرائیل گفتند: ۲۲ «بیهوه خدای خدایان! بیهوه خدای خدایان! اومی داند و اسرائیل خواهند دانست اگر این کار از راه ترمرد یا از راه خیانت بر خداوند بوده باشد، امروز ما را خلاصی مده، ۲۳ که برای خود مذبحی ساخته‌ایم تا از متابعت خداوند برگشته، قربانی سوختنی و هدیه آردی بر آن بگذرانیم، و ذبایح سلامتی بر آن بنماییم؛ خود خداوند بازخواست بنماید. ۲۴ بلکه این کار را از راه احتیاط و هوشیاری کرده‌ایم، زیرا گفتیم شاید در وقت آینده پسران شما به پسران ما بگویند شما را بیهوه خدای اسرائیل چه علاقه است؟ ۲۵ چونکه خداوند اردن را در میان ما و شماى بنی روبین و بنی جاد حد گذارده است. پس شما رادر خداوند بهره‌ای نیست و پسران شما پسران ما را از ترس خداوند باز خواهند داشت. ۲۶ پس گفتیم برای ساختن مذبحی به جهت خود تدارک ببینیم، نه برای قربانی سوختنی و نه برای ذبیحه، ۲۷ بلکه تا در میان ما و شما و در میان نسلهای ما بعد از ما شاهد باشد تا عبادت خداوند را به حضور او یا قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی خود به جا آوریم، تا در زمان آینده پسران شما به پسران ما نگویند که شما را در خداوند هیچ بهره‌ای نیست. ۲۸ پس گفتیم اگر در زمان آینده به ما و به نسلهای ما چنین بگویند، آنگاه ما خواهیم گفت، نمونه مذبح خداوند را ببینید که پدران ما ساختند نه برای قربانی سوختنی و نه برای ذبیحه، بلکه تا در میان ما و شما شاهد باشد. ۲۹ حاشا از ما که از خداوند متمرده شده، امروز از متابعت خداوند برگردیم، و مذبحی برای قربانی سوختنی و هدیه آردی و ذبیحه سواى مذبح بیهوه، خدای ما که پیش روی مسکن اوست، بسازیم.» ۳۰ و چون فینحاس کاهن و سروران جماعت و روسای قبایل اسرائیل که با وی بودند سخنی

توقف نماید، و بعد از آن قاتل برگشته، به شهر و به خانه خود شهر دادند. ۱۹ تمامی شهرهای پسران هارون کهنه سیزده شهر با یعنی به شهری که از آن فرار کرده بود، داخل شود. ۷ پس قادش نواحی آنها بود. ۲۰ و اما قبایل بنی قهات لاویان، یعنی بقیه بنی را در جلیل در کوهستان نفتالی و شکیم را در کوهستان افرایم و قریه قهات شهرهای قرعه ایشان از سبط افرایم بود. ۲۱ پس شکیم را اربع را که در حبرون باشد در کوهستان یهودا، تقدیس نمودند. ۸ و در کوهستان افرایم که شهرملجای قاتلان است با نواحی آن و از آن طرف اردن به سمت مشرق اریحا باصرا در صحرا در بیابان جازر را بانواحی آن به ایشان دادند. ۲۲ و قبصایم را بانواحی آن و از سبط روبین و راموت را در جلعاد از سبط جاد و جولان را در بیت حورون را با نواحی آن، یعنی چهار شهر. ۲۳ و از سبط دان باشان از سبطمنسی تعیین نمودند. ۹ اینهاست شهرهایی که برای التقی را با نواحی آن و جبتون را با نواحی آن. ۲۴ و ایلون را با تمامی بنی اسرائیل و برای غریبی که در میان ایشان ماوا گزینند معین نواحی آن و جت رمون را با نواحی آن، یعنی چهار شهر. ۲۵ و از شده بود، تا هرکه کسی راهسو کشته باشد به آنجا فرار کند، و نصف سبط منسی تعنک را با نواحی آن و جت رمون را با نواحی به دست ولی مقتول کشته نشود تا وقتی که به حضور جماعت آن، یعنی دو شهر دادند. ۲۶ تمامی شهرهای قبایل بقیه بنی قهات با نواحی آنها ده بود. ۲۷ و به بنی جرشون که از قبایل لاویان بودند از نصف سبط منسی جولان را در باشان که شهرملجای قاتلان است با نواحی آن و بعشیره را بانواحی آن، یعنی دو شهر دادند. ۲۸ و از سبطیساکارک جرشون را با نواحی آن و دابره را با نواحی آن. ۲۹ و یرموت را با نواحی آن و عین جنیم را بانواحی آن، یعنی چهار شهر. ۳۰ و از سبط اشیرمشال را با نواحی آن و عبیدون را با نواحی آن. ۳۱ و حلقات را با نواحی آن و رحوب را با نواحی آن، یعنی چهار شهر. ۳۲ و از سبط نفتالی قادش رادر جلیل که شهر ملجای قاتلان است با نواحی آن و حموت دور را با نواحی آن و قرتان را، یعنی سه شهر دادند. ۳۳ و تمامی شهرهای جرشونیان برحسب قبایل ایشان سیزده شهر بود با نواحی آنها. ۳۴ و به قبایل بنی مراری که از لاویان باقی مانده بودند، از سبط زبولون یقنعام را با نواحی آن و قرته را با نواحی آن. ۳۵ و دمنه را با نواحی آن و نحلال را با نواحی، یعنی چهار شهر. ۳۶ و از سبط روبین، باصر را با نواحی آن و بیهسه را با نواحی آن. ۳۷ و قدیموت را با نواحی آن و میغه را بانواحی آن، یعنی چهار شهر. ۳۸ و از سبط جادراموت را در جلعاد که شهر ملجای قاتلان است بانواحی آن و محنانیم را با نواحی آن. ۳۹ و حشیون را با نواحی آن و یعزیر را با نواحی آن؛ همه این شهرها چهار می باشد. ۴۰ همه اینها شهرهای بنی مراری برحسب قبایل ایشان بود، یعنی بقیه قبایل لاویان و قرعه ایشان دوازده شهر بود. ۴۱ و جمیع شهرهای لاویان در میان ملک بنی اسرائیل چهل و هشت شهر با نواحی آنها بود. ۴۲ این شهرها هر یکی با نواحی آن به هر طرفش بود، و برای همه این شهرها چنین بود. ۴۳ پس خداوند تمامی زمین را که برای پدران ایشان قسم خورده بود که به ایشان بدهد به اسرائیل داد، و آن را به تصرف آورده، در آن ساکن شدند. ۴۴ و خداوند ایشان را از هر طرف آرامی داد چنانکه به پدران ایشان قسم خورده بود، و احدی از دشمنان ایشان نتوانست با ایشان مقاومت نماید، زیرا که خداوند جمیع دشمنان ایشان را به دست ایشان سپرده بود. ۴۵

۲۱ آنگاه روسای آبی لاویان نزد العازراکهن و نزد یوشع بن نون و نزد روسای آبی اسباط بنی اسرائیل آمدند. ۲ و ایشان را درشیلوه در زمین کنعان مخاطب ساخته، گفتند که «خداوند به واسطه موسی امر فرموده است که شهرها برای سکونت و حوالی آنها به جهت بهایم ما، به ما داده شود.» ۳ پس بنی اسرائیل برحسب فرمان خداوند این شهرها را با حوالی آنها از ملک خود به لاویان دادند. ۴ و قرعه برای قبایل قهاتیان بیرون آمد، و برای پسران هارون کاهن که از جمله لاویان بودند سیزده شهر از سبط یهودا، و از سبط شمعون و از سبط بنیامین به قرعه رسید. ۵ و برای بقیه پسران قهات، ده شهر از قبایل سبط افرایم و از سبط دان و از نصف سبط منسی به قرعه رسید. ۶ و برای پسران جرشون سیزده شهر از قبایل سبط یساکار و از سبط اشیر و از سبط نفتالی و از نصف سبط منسی در باشان به قرعه رسید. ۷ و برای پسران مراری برحسب قبایل ایشان دوازده شهر از سبط روبین و از سبط جاد و از سبط زبولون رسید. ۸ و بنی اسرائیل، این شهرها و حوالی آنها را به لاویان به قرعه دادند، چنانکه خداوند به واسطه موسی امر فرموده بود. ۹ و از سبط بنی یهودا و از سبط بنی شمعون این شهرها را که به نامها ذکر می شود، دادند. ۱۰ و اینها به پسران هارون که از قبایل قهاتیان از بنی لاوی بودند رسید، زیرا که قرعه اول از ایشان بود. ۱۱ پس قریه اربع پدر عتاق که حبرون باشد در کوهستان یهودا با حوالی که در اطراف آن بود، به ایشان دادند. ۱۲ لیکن مزرعه های شهر و دهات آن را به کالیب بن یفنه برای ملکیت دادند. ۱۳ و به پسران هارون کاهن، حبرون را که شهرملجای قاتلان است با حوالی آن، و لینه را باحوالی آن دادند. ۱۴ و یتیر را با نواحی آن و واشتموع را با نواحی آن. ۱۵ و حولون را با نواحی آن و دبیر را با نواحی آن. ۱۶ و عین را با نواحی آن و یطه را با نواحی آن و بیت شمس را با نواحی آن، یعنی از این دو سبط نه شهر را. ۱۷ و از سبطبنیامین جبعون را با نواحی آن و جبع را با نواحی آن. ۱۸ عتاتوت را با نواحی آن و علمون را بانواحی آن، یعنی چهار

۱۹ و قرعه دومین برای شمعون برآمد، یعنی برای سبط بنی شمعون برحسب قبایل ایشان، و ملک ایشان در میان ملک بنی یهودا بود. ۲ و اینها نصیب ایشان شد یعنی بئیر شمع و شبع و مولادا. ۳ و حصر شوعال و بالح و عاصم. ۴ و التولد و بتول و حرمه. ۵ و صقلغ و بیت مرکبوت و حصر سوسه. ۶ و بیت لباعوت و شاروحن. سیزده شهر با دهات آنها. ۷ و عین ورمون و عاتر و عاشان، چهارده شهر با دهات آنها. ۸ تمامی دهاتی که در اطراف این شهرها تا بعلت بئیر رامه جنوبی بود. ملک سبط بنی شمعون برحسب قبایل ایشان این بود. ۹ و ملک بنی شمعون از میان قسمت بنی یهودا بود، زیرا قسمت بنی یهودا برای ایشان زیاد بود، پس بنی شمعون ملک خود را از میان ملک ایشان گرفتند. ۱۰ و قرعه سوم برای بنی زبولون برحسب قبایل ایشان برآمد، و حد ملک ایشان تا ساریدرسید. ۱۱ و حد ایشان به طرف مغرب تا مرعله رفت و تا دباشه رسید و تا وادی که در مقابل یقنعام است، رسید. ۱۲ و از سارید به سمت مشرق به سوی مطلع آفتاب تا سرحد کسلوت تابور پیچید، و نزد دایره بیرون آمده، به یافیع رسید. ۱۳ و از آنجا به طرف مشرق تا جت حافر و تا عت قاصین گذشته، نزد رمون بیرون آمد و تانبه کشیده شد. ۱۴ و این حد به طرف شمال تا حنانون آن را احاطه کرد، و آخرش نزد وادی یفتحتیل بود. ۱۵ و قطه و نهلال و شمرون و یداله و بیت لحم، دوازده شهر با دهات آنها. ۱۶ این ملک بنی زبولون برحسب قبایل ایشان بود، یعنی این شهرها با دهات آنها. ۱۷ و قرعه چهارم برای یساکار برآمد یعنی برای بنی یساکار برحسب قبایل ایشان. ۱۸ و حدایشان تا یزرعیل و کسلوت و شونم بود. ۱۹ و حفارایم و شیون و اناحره. ۲۰ و ربیت و قشبون و آص. ۲۱ و رمه و عین جنیم و عین حده و بیت فیصص. ۲۲ و این حد به تابور و شخصیمه و بیت شمس رسید، و آخر حد ایشان نزد اردن بود. یعنی شانزده شهر با دهات آنها. ۲۳ این ملک سبط بنی یساکار برحسب قبایل ایشان بود، یعنی شهرها با دهات آنها. ۲۴ و قرعه پنجم برای سبط بنی اشیر برحسب قبایل ایشان بیرون آمد. ۲۵ و حد ایشان حلقه و حلوی و باطن و اکشاف. ۲۶ و الملک و عمعاد و مشال و به طرف مغرب به کرمل و شیخور لبه رسید. ۲۷ و به سوی مشرق آفتاب به بیت داجون پیچید، تا زبولون رسید، و به طرف شمال تا وادی یفتحتیل و بیت عمق و نعیشل و به طرف چپ نزد کاپول بیرون آمد. ۲۸ و به حبرون و رحوب و حمون و قانه تا صیدون بزرگ. ۲۹ و این حد به سوی رامه به شهر حصاردار صورت پیچید و این حد به سوی حوصه برگشت، و انتهایش نزد دریا در دیار اکریب بود. ۳۰ و عمه و عقیق و رحوب، و بیست و دو شهر با دهات آنها. ۳۱ ملک سبط بنی اشیر برحسب قبایل ایشان این بود، یعنی این شهرها با دهات آنها. ۳۲ و قرعه ششم

ومنسی در یساکار و در اشیر بیت‌شان وقصبه هایش، و ییلعام و پس آن مردان برخاسته، رفتند و یوشع آنانی را که برای ثبت کردن قصبه هایش، و ساکنان دور و قصبه هایش، و ساکنان عین دور زمین می‌رفتند امر فرموده، گفت: «بروید و در زمین گردش کرده، وقصبه هایش، و ساکنان تعناک و قصبه هایش، و ساکنان مجلو آن را ثبت نمایید و نزد من برگردید، تا در اینجا در حضور خداوند و قصبه هایش، یعنی سه محال کوهستانی داشت. ۱۲ لیکن در شیلوه برای شما قرعه اندازم.» ۹ پس آن مردان رفته، از میان بنی منسی ساکنان آن شهرها را نتوانستند بیرون کنند، و کنعانیان زمین گذشتند و آن را به هفت حصه به حسب شهرهایش در جازم بودند که در آن زمین ساکن باشند. ۱۳ و واقع شد که چون طوماری ثبت نموده، نزد یوشع به اردو در شیلوه برگشتند. ۱۰ بنی اسرائیل قوت یافتند، از کنعانیان جزیه گرفتند، لیکن ایشان را یوشع به حضور خداوند در شیلوه برای ایشان قرعه انداخت، و بالکل بیرون نکردند. ۱۴ و بنی یوسف یوشع را خطاب کرده، در آنجا یوشع زمین را برای بنی اسرائیل برحسب فرقه های ایشان گفتند: «چرا یک قرعه و یک حصه فقط به من برای ملکیت تقسیم نمود. ۱۱ و قرعه سبط بنی بنیامین برحسب قبایل ایشان دادی؟ و حال آنکه من قوم بزرگ هستم، چونکه خداوند تا الان برآمد، و حدود حصه ایشان در میان بنی یهودا و بنی یوسف افتاد. مرا برکت داده است.» ۱۵ یوشع به ایشان گفت: «اگر تو قوم ۱۲ و حد ایشان به سمت شمال از اردن بود، و حد ایشان به بزرگ هستی به جنگل برآی و در آنجا در زمین فرزندان ورفائیلان طرف اریحا به سوی شمال برآمد، و از میان کوهستان به سوی برای خود مکانی صاف کن، چونکه کوهستان افرایم برای تو مغرب بالا رفت، و انتهایش به صحرای بیت آون بود. ۱۳ و حد تنگ است.» ۱۶ بنی یوسف گفتند: «کوهستان برای ما کفایت ایشان از آنجا تا لوزگداشت، یعنی به‌جانب لوز جنوبی که بیت نبل نمی‌کند، و جمیع کنعانیان که در زمین وادی ساکنند، اراهه باشد، و حد ایشان به سوی عطاروت ادر برجانب کوهی که به های آهین دارند، چه آنانی که در بیت‌شان و قصبه هایش، و چه جنوب بیت حورون پایین است، رفت. ۱۴ و حدش کشیده شد و آنانی که در وادی یزرعیل هستند.» ۱۷ پس یوشع به خاندان به‌جانب مغرب به سوی جنوب از کوهی که در مقابل بیت حورون یوسف یعنی به افرایم و منسی خطاب کرده، گفت: «توقوم بزرگ جنوبی است گذشت، و انتهایش نزد قریه بعل بود که آن را قریه هستی و قوت بسیار داری، برای تو یک قرعه نخواهد بود. ۱۸ یعاریم می‌گویند و یکی از شهرهای بنی یهوداست. این‌جانب غربی بلکه کوهستان نیز از آن تو خواهد بود، و اگرچه آن جنگل است است. ۱۵ و جانب جنوبی از انتهای قریه یعاریم بود، و این حد به آن را خواهی برید، و تمامی حدودش مال تو خواهد بود زیرا که طرف مغرب می‌رفت و به سوی چشمه آبهای نفتوح برآمد. ۱۶ و کنعانیان را بیرون خواهی کرد، اگرچه اراهه های آهین داشته، و این حد به انتهای کوهی که در مقابل دره ابن هنوم است که در جنوب وادی رفائیم باشد، برآمد، و به سوی دره هنوم به‌جانب جنوبی بیوسیان رفته، تا عین روجل رسید. ۱۷ و از طرف شمال کشیده شده، به سوی عین شمس رفت، و به جلیلوت که در مقابل سر بالای ادمیم است برآمد، و به سنگ بوهن بن رویین به زیر آمد. ۱۸ و به‌جانب شمالی در مقابل عربه گذشته، به عربه به زیر آمد. ۱۹ و این حد به‌جانب بیت حجله به سوی شمال گذشت، و آخر این حد به خلیج شمالی بحرالملاح نزد انتهای جنوبی اردن بود. این حد جنوبی است. ۲۰ و به طرف مشرق، حد آن اردن بود و ملک بنی بنیامین به حسب حدودش به هر طرف و برحسب قبایل ایشان این بود. ۲۱ و این است شهرهای سبط بنی بنیامین برحسب قبایل ایشان اریحا و بیت حجله و عمیق قصبیص. ۲۲ و بیت عربه و صماریم و بیت نبل. ۲۳ و عویم و فاره و عفرت. ۲۴ و کفر عمونی و عفتنی و جابع، دوازده شهر با دهات آنها. ۲۵ و جبوعون و رامه و بثیروت. ۲۶ و مصغه و کفیره و موصه. ۲۷ و راقم و یرفئیل و تراله. ۲۸ و صیله و آلف و ییوسی که اورشلیم باشد و جیعه و قریت، چهارده شهر با دهات آنها. این چونکه کهانت خداوند نصیب ایشان است، و جادو رویین و نصف سبط منسی ملک خود را که موسی، بنده خداوند، به ایشان داده بود در آن طرف اردن به سمت شرقی گرفته‌اند.» ۸

۱۸ و تمامی جماعت بنی اسرائیل در شیلوه جمع شده، خیمه اجتماع را در آنجا برپا داشتند، و زمین پیش روی ایشان مغلوب بود. ۲ و از بنی اسرائیل هفت سبط باقی ماندند، که هنوز ملک خود را تقسیم نکرده بودند. ۳ و یوشع به بنی اسرائیل گفت: «شما تا به کی کاهلی می‌ورزید و داخل نمی‌شوید تا در آن زمینی که یهوه خدای پدران شما، به شما داده است، تصرف نمایید؟ ۴ سه نفر برای خود از هر سبطانتخاب کنید، تا ایشان را روانه نمایم، و برخاسته، از میان زمین گردش کرده، آن را برحسب ملکهای خود ثبت کنند، و نزد من خواهند برگشت. ۵ و آن را به هفت حصه تقسیم کنند، و یهودا به سمت جنوب به حدود خود خواهد ماند، و خاندان یوسف به سمت شمال به حدود خود خواهد ماند. ۶ و شما زمین را به هفت حصه ثبت کرده، آن را نزد من اینجا بیاورید، و من برای شما در اینجا در حضور یهوه، خدای ما، قرعه خواهم انداخت. ۷ زیرا که لاویان در میان شما هیچ نصیب ندارند، چونکه کهانت خداوند نصیب ایشان است، و جادو رویین و نصف سبط منسی ملک خود را که موسی، بنده خداوند، به ایشان داده بود در آن طرف اردن به سمت شرقی گرفته‌اند.» ۸

ترغیب کرد که از پدر خود زمینی طلب نماید، و دختر از ازاغ خود می‌آید، بیرون آمد. ۲ و از بیت ثیل تالوز برآمده، به سرحد ارکیان پایین آمد، و کالیب وی را گفت: «چه می‌خواهی؟» ۱۹ گفت: تا عطاروت گذشت. ۳ و به سمت مغرب به سرحد یفلیطیان تا «مرا برکت ده. چونکه زمین جنوبی را به من داده‌ای، چشمه های کناریت حورون پایین و تا جازر پایین آمد، و انتهایش تا دریا بود. آب نیزه من بده. پس چشمه های بالا و چشمه های پایین را به ۴ پس پسران یوسف، منسی و افرایم، ملک خود را گرفتند. ۵ و او بخشید. ۲۰ این است ملک سبط بنی یهودا به حسب قبایل حدود بنی افرایم به حسب قبایل ایشان چنین بود که حد شرقی ایشان. ۲۱ و شهرهای انتهایی سبط بنی یهودا به سمت جنوب بر ملک ایشان عطاروت ادارتا بیت حورون بالا بود. ۶ و حد غربی سرحد ادوم قبصیل و عیدر و یاجور بود، ۲۲ و قینه و دیمونه ایشان به طرف شمال نزد مکمیت برآمد و حد ایشان به سمت وعدعه، ۲۳ و قادش و حاصور و بیتان، ۲۴ و زیف و طالم و مشرق به تانه شیلوه برگشته، به طرف مشرق یانوحه از آن گذشت. بعלות، ۲۵ و حاصور حدته و قریوت حصرن که حاصور باشد. ۷ و از یانوحه به عطاروت و نعره پایین آمده، به اریحا رسید و ۲۶ امام و شماع و مولاده، ۲۷ و حصرجده و حشمون و بیت به اردن منتهی شد. ۸ و سرحد غربی آن از تفوح تاوادی قانه فالط، ۲۸ و حصر شوعال و بیرشع و بزپوتیه، ۲۹ و بعاله و عییم و رفت و آخر آن به دریا بود، این است ملک سبط بنی افرایم به عاصم، ۳۰ و التولد و کسبیل و حرمه، ۳۱ و صقلج و مدمنه و حسب قبایل ایشان. ۹ علاوه بر شهرهایی که از میان ملک بن سنسنة، ۳۲ و لباوت و سلخیم و عین و رمون، جمیع این شهرها با منسی برای بنی افرایم جدا شده بود، جمیع شهرها بادهات آنها دهات آنها بیست و نه می‌باشد. ۳۳ و در هامون اشتالو و صرعه و بود. ۱۰ و کنعانیان را که در جازر ساکن بودند، بیرون نکردند. اشنه، ۳۴ و زانوح و عین جنیم و تفوح و عینام، ۳۵ و یرموت و پس کنعانیان تا امروز در میان افرایم ساکنند، و برای جزیه، بندگان عدلام و سوکوه و عزیزه، ۳۶ و شعرایم و عدتایم و الجدییه و شدند.

جدیتایم، چهارده شهر با دهات آنها. ۳۷ صنان و حداشاه و مجدل جاد. ۳۸ و دلعان و المصفه و یقتیل. ۳۹ و لاختیش و بصفه و عجلون. ۴۰ و کبون و لحمان و کتلیش. ۴۱ و جدیروت و بیت داجون و نعمه و مقیده. شانزده شهر با دهات آنها. ۴۲ و لینه و عاتر و عاشان. ۴۳ و یفتاح و اشنه و نصیب. ۴۴ و قعیله و اکریب و مریشه. نه شهر با دهات آنها. ۴۵ و عقرون و قصبه‌ها و دهات آن. ۴۶ از عقرون تادریا، همه که به اطراف اشدود بود با دهات آنها. ۴۷ و اشدود و قصبه‌ها و دهات آن. و غزا و قصبه‌ها و دهات آن تا وادی مصر، و تا دریای بزرگ و کنار آن. ۴۸ و در کوهستان شامیر و تیر و سوکوه. ۴۹ و دونه و قریه سنه که دبیر باشد. ۵۰ و عتاب و اشتموه و عانیم. ۵۱ و جوشن و حولون و جیلوه، یازده شهر با دهات آنها. ۵۲ و اراب و دومه و اشعان. ۵۳ و یانوم و بیت تفوح و افیقه. ۵۴ و محطه و قریه اربع که حبرون باشد، و صیعور، نه شهر با دهات آنها. ۵۵ و معون و کرمل و زیف و یوطه. ۵۶ و یزرعیل و یقدهام و زانوح. ۵۷ و القاین و جبعه و تمنه، ده شهر با دهات آنها. ۵۸ و حلحول و بیت صور و جدور. ۵۹ و معارات و بیت عنوت و النقون، شش شهر با دهات آنها. ۶۰ و قریه بعل که قریه یعاریم باشد و الربه، دوشهر با دهات آنها. ۶۱ و در بیابان بیت عربه و مدین و سکاکه. ۶۲ و النیشان و مدینه الملح و عین جدی، شش شهر بادهات آنها. ۶۳ و اما ییوسیان که ساکن اورشلیم بودند، بنی یهودا نتوانستند ایشان را بیرون کنند. پس ییوسیان با بنی یهودا تا امروز در اورشلیم ساکنند.

۱۶ و قرعه برای بنی یوسف به سمت مشرق، از اردن اریحا به طرف آبهای اریحا تا صحرائی که از اریحا به سوی کوه بیت ثیل بر به سوی شمال تا اشیر و به سوی مشرق تا یساکار رسیدند. ۱۱

حدود ایشان از محتایم تمامی باشان یعنی تمامی ممالک عوج، بن یفنه به ملکیت بخشید. ۱۴ بنا براین حبرون تا امروز ملکیت ملک باشان و تمامی قریه های یائیر که در باشان است، شصت کالیب بن یفنه قتری شد، زیرا که یهوه خدای اسرائیل را به تمامی شهر بود. ۳۱ و نصف جلعاد و عشتاروت و ادرعی شهرهای دل پیروی نموده بود. ۱۵ و قبل از آن نام حبرون، قریه اربع بود که مملکت عوج در باشان برای پسران ماگیر بن منسی یعنی برای او در میان عناقیان مرد بزرگ ترین بود. پس زمین از جنگ آرام نصف پسران ماگیر بحسب قبیله های ایشان بود. ۳۲ اینهاست گرفت.

۱۵ و قرعه به جهت سبط بنی یهودا، به حسب قبایل ایشان، به طرف جنوب به سر حد ادم، یعنی صحرای صین به اقصای تیمان رسید. ۲ و حد جنوبی ایشان از آخر بحرالمح، از خلیجی که متوجه به سمت جنوب است، بود. ۳ و به طرف جنوب، فراز عکریم بیرون آمده، به صین گذشت، و به جنوب قادش برنیع برآمده، به حصرن گذشت، و به ادار برآمده، به سوی قرقع برگشت. ۴ و از عصمون گذشته، به وادی مصر بیرون آمد، و برای نه سبط و نصف سبط، چنانکه خداوند به دست موسی امر فرموده بود. ۳ زیرا که موسی ملکیت دو سبط و نصف سبط را به آن طرف اردن داده بود، اما به لایوان هیچ ملکیت در میان ایشان نداد. ۴ زیرا پسران یوسف دو سبط بودند، یعنی منسی و افرایم، و به لایوان هیچ قسمت در زمین ندادند، غیر از شهرها به جهت سکونت و اطراف آنها به جهت مواشی و اموال ایشان. ۵ چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود، همچنان بنی اسرائیل عمل نموده، زمین را تسلیم کردند. ۶ آنگاه بنی یهودا در جلجال نزد یوشع آمدند، و کالیب بن یفنه قتری وی را گفت: «سخنی را که خداوند به موسی، مرد خدا، درباره من و تو وقادش برنیع گفت می دانی. ۷ من چهل ساله بودم وقتی که موسی، بنده خداوند، مرا از قادش برنیع برای جاسوسی زمین فرستاد، و برای او خیر بازآوردم چنانکه در دل من بود. ۸ لیکن برادرانم که همراه من رفته بودند دل قوم را گداختند، و اما من یهوه خدای خود را به تمامی دل پیروی کردم. ۹ و در آن روز موسی قسم خورد و گفت: البته زمینی که پای تو بر آن گذارده شد برای تو و اولادت ملکیت ابدی خواهد بود، زیرا که یهوه خدای مرا به تمامی دل پیروی نمودی. ۱۰ و الان اینک خداوند چنانکه گفته بود این چهل و پنج سال مرا زنده نگاه داشته است، از وقتی که خداوند این سخن را به موسی گفت هنگامی که اسرائیل در بیابان راه می رفتند، و الان، اینک من امروز هشتاد و پنج ساله هستم. ۱۱ و حال امروز قوت من باقی است مثل روزی که موسی مرا فرستاد، چنانکه قوت من در آن وقت بود، همچنان قوت من الان است، خواه برای جنگ کردن و خواه برای رفتن و آمدن. ۱۲ پس الان این کوه را به من بده که در آن روز خداوند درباره اش گفت، زیرا تو در آن روز شنیدی که و عناقیان در آنجا بودند، و شهرهای بزرگ و حصاردار است، شاید خداوند با من خواهد بود تا ایشان را بیرون کنم، چنانکه خداوند گفته است.» ۱۳ پس یوشع او را برکت داد و حبرون را به کالیب

گفته است. ۱۴ و کالیب سه پسر عناق یعنی شیشی و اخیمان و تلمی اولاد عناق را از آنجا بیرون کرد. ۱۵ و از آنجا به ساکنان دیر برآمد که در آن روز خداوند درباره اش گفت، زیرا تو در آن روز شنیدی که و عناقیان در آنجا بودند، و شهرهای بزرگ و حصاردار است، شاید خداوند با من خواهد بود تا ایشان را بیرون کنم، چنانکه خداوند گفته است.» ۱۳ پس یوشع او را برکت داد و حبرون را به کالیب

کوه حرمون، و تمامی عرب شرقی را متصرف شدند. ۲ سیهون لبنان تامصرفوت مايم که جميع صيدونيان باشند، من ايشان را از ملک اموريان که در حشبون ساکن بود، واز عروعر که به کناره پيش بني اسرائيل بيرون خواهم کرد، ليکن تو آنها را به بني اسرائيل به وادی ارنون است، و ازوسط وادی و نصف جلعات تا وادی يوق که سرحد بني عمون است، حکمرانی می‌کرد. ۳ و ازعربه تا دریای این زمین را به نه سبط و نصف سبط منسی برای ملکیت تقسیم کنروت به طرف مشرق و تا دریای عرب، یعنی بحرالملح به طرف مشرق به راه بیت یشیموت و به طرف جنوب زیر دامن فسجه. آن طرف اردن به سمت مشرق به ايشان داد، چنانکه موسی بنده ۴ و سر حد عوج، ملک باشان، که از بقیه رفائیان بود و در خداوند به ايشان بخشیده بود. ۹ از عروعر که بر کناره وادی عشتاروت و ادعی سکونت داشت. ۵ ودر کوه حرمون و سلخه و ارنون است، و شهری که در وسط وادی است، و تمامی بیابان تمامی باشان تا سر حدجشوریان و معکیان و بر نصف جلعات تا میدبا تا دیبون. ۱۰ و جميع شهرهای سیهون ملک اموريان که در سرحدسیهون، ملک حشبون حکمرانی می‌کرد. ۶ اینهارا موسی حشبون تا سرحد بني عمون حکمرانی می‌کرد. ۱۱ و جلعات و بنده خداوند و بني اسرائيل زدن، و موسی بنده خداوند آن را به سرحدجشوریان و معکیان و تمامی کوه حرمون و تمامی باشان تا روینیان و جادیان و نصف سبط منسی به ملکیت داد. ۷ و ایناند سلخه. ۱۲ و تمامی ممالک عوج در باشان که در اشتهاروت و ملوک آن زمین که یوشع و بني اسرائيل ايشان را در آن طرف اردن به ادعی حکمرانی می‌کرد، و او از بقیه رفائیان بود. پس موسی سمت مغرب کشت، از بعل جاد در وادی لبنان، تا کوه حالق که ايشان را شکست داد و بیرون کرد. ۱۳ اما بني اسرائيل جشوریان و به سعیر بالا می‌رود، و یوشع آن را به اسباط اسرائيل برحسب معکیان را بیرون نکردند، پس جشور و معکی تا امروز در میان فرقه های ايشان به ملکیت داد. ۸ در کوهستان و هامون و عربه اسرائيل ساکنند. ۱۴ ليکن به سبط لاوی هیچ ملکیت نداد، و دشتهای و صحرا و در جنوب از حیتان و اموريان و کنعانیان و فرزین زیراهدای آتشین یهوه خدای اسرائيل ملکیت وی است چنانکه به و حیوان و یوسیان. ۹ یکی ملک اریحا و یکی ملک عای که در او گفته بود. ۱۵ و موسی به سبط بني روبین برحسب قبیله های پهلوی بیت لیل است. ۱۰ و یکی ملک اورشلیم و یکی ملک ايشان داد. ۱۶ و حدود ايشان از عروعر بود که به کنار وادی ارنون حبرون. ۱۱ و یکی ملک یرموت و یکی ملک لاختیش. ۱۲ و است و شهری که در وسط وادی است و تمامی بیابان که پهلوی یکی ملک عجلون و یکی ملک جازر. ۱۳ و یکی ملک دبیر و میدباست. ۱۷ حشبون و تمامی شهرهایش که در بیابان است و یکی ملک جادر. ۱۴ و یکی ملک حرما و یکی ملک عراد. ۱۵ دیبون و باموت بعل و بیت بعل معون. ۱۸ و بهصه و قدیموت و یکی ملک لینه و یکی ملک عدلام. ۱۶ و یکی ملک مقیده و میفاعت. ۱۹ و قریتایم و سبمه و سارت شحر که در کوه دره بود. یکی ملک بیت لیل. ۱۷ و یکی ملک تفوح و یکی ملک حافر. ۲۰ و بیت فغورو دامن فسجه و بیت یشیموت. ۲۱ و تمامی ۱۸ و یکی ملک عقیق و یکی ملک لشارون. ۱۹ و یکی ملک مادون و یکی ملک حاصور. ۲۰ و یکی ملک شمرون مرون و حشبون حکمرانی می‌کرد، و موسی او را با سرداران مدیان یعنی اوی یکی ملک اکتشاف. ۲۱ و یکی ملک تعناک و یکی ملک مجدو و راقم و صور و حور و رابع، امرای سیهون، که در آن زمین ساکن ۲۲ و یکی ملک قادش و یکی ملک یقنعام در کرمل. ۲۳ و یکی بودند، شکست داد. ۲۲ و بلعام بن بعور فالگیر را بني اسرائيل در ملک دور در نافت دور و یکی ملک امتهار در جلجال. ۲۴ پس میان کشتگان به شمشیرکشتند. ۲۳ و سرحد بني روبین اردن و یکی ملک ترصه و جميع ملوک سی و یک نفر بودند.

۱۳ و یوشع پیر و سالخورده شد، و خداوند به وی گفت: «تو پیر و سالخورده شده‌ای و هنوز زمین بسیار برای تصرف باقی می‌ماند. ۲ و این است زمینی که باقی می‌ماند، تمامی بلوک فلسطینیان و جميع جشوریان. ۳ ازشیحور که در مقابل مصر است تا سرحد عقرون به سمت شمال که از کنعانیان شمرده می‌شود، و صافون و بقیه مملکت سیهون، ملک حشبون، و اردن و کناره یعنی پنج سردار فلسطینیان از غزبان و اشدودیان و اشقلونیان و آن تا انتهای دریای کزرت در آن طرف اردن به سمت مشرق. ۲۸ جتیان و عقرونیان و عویان. ۴ و ازجنوب تمامی زمین کنعانیان و مغاره‌ای که از صیدونیان است تا افیق و تا سرحد اموریان. ۵ و زمین جبلیان و تمامی لبنان به سمت مطلع آفتاب از بعل جاد که زیر کوه حرمون است تا مدخل حمت. ۶ تمامی ساکنان کوهستان از

که آن را در روز دوم تسخیر نمود. و آن وهمه کسانی را که در آن به دست اسرائیل تسلیم نمود، که ایشان را ززند و تا صیدون بزرگ بودند به دم شمشیر کشت چنانکه به لینه کرده بود. ۳۳ آنگاه و مسرفوت مایم و تا وادی مصفه به طرف شرقی تعاقب کرده، هورام ملک جازر برای اعانت لایخیش آمد، و یوشع او و قومش را کشتند، به حدی که کسی را از ایشان باقی نگذاشتند. ۹ و شکست داد، به حدی که کسی را برای او باقی نگذاشت. ۳۴ و یوشع به طوری که خداوند به وی گفته بود با ایشان رفتار نموده، یوشع با تمامی اسرائیل از لایخیش به عجلون گذشتند و به مقابلش اسبان ایشان را پی کرد و اراهه های ایشان را به آتش سوزانید. اردو زده، با آن جنگ کردند. ۳۵ و در همان روز آن را گرفته، به ۱۰ و یوشع در آن وقت برگشت، و حاصور را گرفته، ملکش را با دم شمشیر ززند و همه کسانی را که در آن بودند در آن روز هلاک شمشیر کشت، زیرا حاصور قبل از آن سر جمیع آن ممالک بود. کرد چنانکه به لایخیش کرده بود. ۳۶ و یوشع با تمامی اسرائیل از ۱۱ و همه کسانی را که در آن بودند به دم شمشیر کشته، ایشان عجلون به حبرون برآمده، با آن جنگ کردند. ۳۷ و آن را گرفته، آن را بالکل هلاک کرد، و هیچ ذی حیات باقی نماند، و حاصور را با ملکش و همه شهرهایش و همه کسانی که در آن بودند به دم شمشیر ززند، و موافق هرآنچه که به عجلون کرده بود کسی را باقی نگذاشت، بلکه آن را با همه کسانی که در آن بودند، هلاک کرد به طوری که موسی بنده خداوند امر فرموده بود. ۱۳ لکن همه ساخت. ۳۸ و یوشع با تمامی اسرائیل به دبیر برگشت و با آن شهرهایی که بر تلهای خوداستوار بودند اسرائیل آنها را نسوزانید، جنگ کرد. ۳۹ و آن را با ملکش و همه شهرهایش گرفت و ایشان را به دم شمشیر ززند، و همه کسانی را که در آن بودند، هلاک غنیمت آن شهرها و بهایم آنها را برای خود به غارت بردند، اما ساختند و او کسی را باقی نگذاشت و به طوری که به حبرون رفتار نموده بود به دبیر و ملکش نیز رفتار کرد، چنانکه به لینه و ملکش کرده، هیچ ذی حیات را باقی نگذاشتند. ۱۵ چنانکه خداوند نیز رفتار نموده بود. ۴۰ پس یوشع تمامی آن زمین یعنی کوهستان بنده خود موسی را امر فرموده بود، همچنین موسی به یوشع امر و جنوب و هامون و وادیها و جمیع ملوک آنها رازده، کسی را باقی فرمود و به همین طور یوشع عمل نمود، و چیزی از جمیع احکامی نگذاشت و هر ذی نفس را هلاک کرده، چنانکه یهوه، خدای که خداوند به موسی فرموده بود، باقی نگذاشت. ۱۶ پس یوشع اسرائیل، امر فرموده بود. ۴۱ و یوشع ایشان را از قادش برنیع تاغزه تمامی زمین جوشن را تا جبعون زد. ۴۲ و یوشع جمیع این هامون و عربه و کوهستان اسرائیل و هامون آن را گرفت. ۱۷ از کوه ملوک و زمین ایشان را در یک وقت گرفت، زیرا که یهوه، خدای خالق که به سوی سعیر بالا می رود تا بعل جاد که در وادی لبنان اسرائیل، برای اسرائیل جنگ می کرد. ۴۳ و یوشع با تمامی اسرائیل زیر کوه حرمان است، و جمیع ملوک آنها را گرفته، ایشان را زد و کشت. ۱۸ و یوشع روزهای بسیار با این ملوک جنگ کرد. ۱۹ و شهری نبود که با بنی اسرائیل صلح کرده باشد، جز حویانی که در جبعون ساکن بودند وهمه دیگران را در جنگ گرفتند. ۲۰ زیرا از جانب خداوند بود که دل ایشان را سخت کند تا به مقابله اسرائیل درآیند و او ایشان را بالکل هلاک سازد، و بر ایشان رحمت نشود بلکه ایشان را نابود سازد چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۱ و در آن زمان یوشع آمده، عناقیان را از کوهستان از جبرون و دبیر و عناب و همه کوههای یهودا و همه کوههای اسرائیل منقطع ساخت، و یوشع ایشان را با شهرهای ایشان بالکل هلاک کرد. ۲۲ کسی از عناقیان در زمین بنی اسرائیل باقی نماند، لیکن در غزا و جت واشدود بعضی باقی ماندند. ۲۳ پس یوشع تمامی زمین را برحسب آنچه خداوند به موسی گفته بود، گرفت، و یوشع آن را به بنی اسرائیل برحسب فرقه‌ها و اسباط ایشان به ملکیت بخشید و زمین از جنگ آرام گرفت.

۱۱ و واقع شد که چون یابین ملک حاصور این را شنید، نزد یویاب ملک مادون و نزد ملک شمرون و نزد ملک اخشاف فرستاد. ۲ و نزدملوکی که به طرف شمال در کوهستان، و در عربه، جنوب کنروت، و در هامون و در نافوت دور، به طرف مغرب بودند. ۳ و نزد کنعانیان به طرف مشرق و مغرب و اموریان و حتیان و فرزیان ویبوسیان در کوهستان، و حویان زیر حرمون در زمین مصفه. ۴ و آنها با تمامی لشکرهای خود که قوم بسیاری بودند و عدد ایشان مثل ریگ درکناره دریا بود با اسبان و اراهه های بسیار بیرون آمدند. ۵ و تمامی این ملوک جمع شده، آمدند و نزد آبهای میروم در یک جا اردو ززند تا با اسرائیل جنگ کنند. ۶ و خداوند به یوشع گفت: «از ایشان مترس زیرا که فردا چنین وقتی جمیع ایشان را کشته شده، به حضور اسرائیل تسلیم خواهم کرد، و اسبان ایشان را پی خواهی کرد، و اراهه های ایشان را به آتش خواهی سوزانید.»

۷ پس یوشع باتمامی مردان جنگی به مقابله ایشان نزد آبهای میروم ناگهان آمده، بر ایشان حمله کردند. ۸ و خداوند ایشان را

پیش روی شما هلاک کنند، و برای جانهای خود به سبب شما بسیار ترسیدیم؛ پس این کار را کردیم. ۲۵ و الان، اینک ما در دست تو هستیم؛ به هر طوری که در نظر تو نیکو و صواب است که به ما رفتار نمایی، عمل نما.» ۲۶ پس او با ایشان به همین طور عمل نموده، ایشان را از دست بنی اسرائیل رهایی داد که ایشان را نکشند. ۲۷ و یوشع در آن روز ایشان را مقرر کرد تا هیزم شکنان و سقایان آب برای جماعت و برای مذبح خداوند باشند، در مقامی که او اختیار کند و تا به امروز چنین هستند.

۱۰ و چون ادونی صدق، ملک اورشلیم شنید که یوشع عای را گرفته و آن را تباه کرده، و به طوری که به اریحا و ملکش عمل نموده بود به عای و ملکش نیز عمل نموده است، و ساکنان جبعون با اسرائیل صلح کرده، در میان ایشان می باشند، ۲ ایشان بسیار ترسیدند زیرا جبعون، شهر بزرگ، مثل یکی از شهرهای پادشاه نشین بود، و مردانش شجاع بودند. ۳ پس ادونی صدق، ملک اورشلیم نزد هوام، ملک حبرون، و فرام، ملک یرموت، و یافیع، و لاکیش، و دبیر، ملک عجلون، فرستاده، گفت: ۴ «نزد من آمده، مرا اعانت کنید، تا جبعون را بر زمین زیرا که با یوشع و بنی اسرائیل صلح کرده اند.» ۵ پس پنج ملک اموریان یعنی ملک اورشلیم و ملک حبرون و ملک یرموت و ملک لاکیش و ملک عجلون جمع شدند، و با تمام لشکر خود برآمدند، و در مقابل جبعون اردو زده، با آن جنگ کردند. ۶ پس مردان جبعون نزد یوشع به اردو در جلجال فرستاده، گفتند: «دست خود را از بندگانت بازمدار. بزودی نزد ما بیا و ما را نجات بده، و مدد کن زیرا تمامی ملوک اموریانی که در کوهستان ساکنند، بر ما جمع شده اند.» ۷ پس یوشع با جمیع مردان جنگی و همه مردان شجاع از جلجال آمد. ۸ و خداوند به یوشع گفت: «از آنها ترس زیرا ایشان را به دست تو دادم و کسی از ایشان پیش تو نخواهد ایستاد.» ۹ پس یوشع تمامی شب از جلجال کوچ کرده، ناگهان به ایشان برآمد. ۱۰ و خداوند ایشان را پیش اسرائیل منزه ساخت، و ایشان را در جبعون به کشتار عظیمی کشت. و ایشان را به راه گردنه بیت حورون گریزاند، و تا عزقیه و مقیده ایشان را کشت. ۱۱ و چون از پیش اسرائیل فرار می کردند ایشان در سرازیری بیت حورون می بودند، آنگاه خداوند تا عزقیه بر ایشان از آسمان سنگهای بزرگ بارانید و مردند. و آنانی که از سنگهای تگرگ مردند، بیشتر بودند از کسانی که بنی اسرائیل به شمشیر کشتند. ۱۲ آنگاه یوشع در روزی که خداوند اموریان را پیش بنی اسرائیل تسلیم کرد، به خداوند در حضور بنی اسرائیل تکلم کرده، گفت: «ای آفتاب بر جبعون بایست و توای ماه بر وادی ایلون.» ۱۳ پس آفتاب ایستاد و ماه توقف نمود تا قوم از دشمنان خود انتقام گرفتند، مگر این در کتاب یاشر مکتوب نیست که آفتاب در میان آسمان ایستاد و قریب به تمامی

شد که چون اسرائیل از کشتن همه ساکنان عای در صحرا و در ۶ و نزد یوشع به اردو در جلجال آمده، به او و به مردان اسرائیل بیابانی که ایشان را در آن تعاقب می نمودند فارغ شدند، و همه گفتند که «از زمین دور آمده ایم پس الان با ما عهد ببندید.» و ۷ و آنها از دم شمشیر افتاده، هلاک گشتند، تمامی اسرائیل به عای مردان اسرائیل به حویان گفتند: «شاید در میان ما ساکن باشید. برگشته آن را به دم شمشیر کشتند. ۲۵ و همه آنانی که در آن روز پس چگونگی با شما عهد ببندیم؟» ۸ ایشان به یوشع گفتند: «ما از مرد و زن افاندد دوازده هزار نفر بودند یعنی تمامی مردمان عای. بندگان تو هستیم.» یوشع به ایشان گفت که «شما کیانید و از ۲۶ زیر یوشع دست خود را که با مزاق دراز کرده بود، پس نکشید کجایم آید؟» ۹ به وی گفتند: «بندگان به سبب اسم یهوه تا تمامی ساکنان عای را هلاک کرد. ۲۷ لیکن بهایم و غنیمت خدای تو از زمین بسیار دور آمده ایم زیرا که آوازه او و هرچه را که آن شهر را اسرائیل برای خود به تاراج بردند موافق کلام خداوند که در مصر کرد، شنیدیم. ۱۰ و نیز آنچه را به دو ملک اموریان که به یوشع امر فرموده بود. ۲۸ پس یوشع عای را سوزانید و آن را توده آن طرف اردن بودند یعنی به سیهون، ملک حشبیون، و عوج، ملک ابدی و خرابه ساخت که تا امروز باقی است. ۲۹ و ملک عای باشان، که در عشتاروت بود، کرد. ۱۱ پس مشایخ ما و تمامی را تا وقت شام به دار کشید، و در وقت غروب آفتاب، یوشع ساکنان زمین ما به ما گفتند که توشه ای به جهت راه به دست خود فرمود تا لاش او را از دار پایین آورده، او را نزد دهنه دروازه شهر بگیرد و به استقبال ایشان رفته، ایشان را بگوید که ما بندگان انداختند و توده بزرگ از سنگها بر آن برپا کردند که تا امروز باقی شما هستیم. پس الان با ما عهد ببندید. ۱۲ این نان ما در روزی است. ۳۰ آنگاه یوشع مذبحی برای یهوه، خدای اسرائیل در که روانه شدیم تا نزد شما بیاییم از خانه های خود آن را برای توشه کوه عیبالی بنا کرد. ۳۱ چنانکه موسی، بنده خداوند، بنی اسرائیل راه گرم گرفتیم، والان اینک خشک و کفه زده شده است. ۱۳ و را امر فرموده بود، به طوری که در کتاب تورات موسی مکتوب این مشکهای شراب که پر کردیم تازه بود و اینک پاره شده، و است، یعنی مذبحی از سنگهای ناتراشیده که کسی بر آنها آلات این رخت و کفشهای ما از کثرت طول راه کهنه شده است.» آهین بلند نکرده بود و بر آن قربانی های سلامتی برای خداوند. ۱۴ آنگاه آن مردمان از توشه ایشان گرفتند و از دهان خداوند گذرانیدند و ذبایح سلامتی ذبح کردند. ۳۲ و در آنجا بر آن سنگها مشورت نکردند. ۱۵ و یوشع با ایشان صلح کرده، عهد بست که نسخه تورات موسی را که نوشته بود به حضور بنی اسرائیل مرقوم ایشان را زنده نگهدارد و روسای جماعت با ایشان قسم خوردند. ساخت. ۳۳ و تمامی اسرائیل و مشایخ و روسا و داوران ایشان به ۱۶ اما بعد از انقضای سه روز که با ایشان عهد بسته بودند، هر دو طرف تابوت پیش لایوان کهنه که تابوت عهد خداوند را برمی شنیدند که آنها نزدیک ایشانند و در میان ایشان ساکنند. ۱۷ پس داشتند ایستادند، هم غریبان وهم متوطنان؛ نصف ایشان به طرف بنی اسرائیل کوچ کرده، در روز سوم به شهرهای ایشان رسیدند کوه جرزیم و نصف ایشان به طرف کوه عیبالی چنانکه موسی بنده و شهرهای ایشان، جبعون و کفیره و بئیروت و قریه یعاریم، بود. ۱۸ خداوند امر فرموده بود، تا قوم اسرائیل را اول برکت دهند. ۳۴ و بنی اسرائیل ایشان را نکشند زیرا روسای جماعت برای ایشان به بعد از آن تمامی سخنان شریعت، هم برکت ها و هم لعنت ها را یهوه، خدای اسرائیل، قسم خورده بودند، و تمامی جماعت بروسا به طوری که در کتاب تورات مرقوم است، خواند. ۳۵ از هرچه مهمه کردند. ۱۹ و جمیع روسا به تمامی جماعت گفتند که موسی امر فرموده بود حرفی نبود که یوشع به حضور تمام جماعت برای ایشان به یهوه، خدای اسرائیل، قسم خوردیم پس الان نمی اسرائیل با زنان و اطفال و غریبانی که در میان ایشان می رفتند، توانیم به ایشان ضرر برسانیم. ۲۰ این را به ایشان خواهیم کرد و ایشان را زنده نگاه خواهیم داشت مبادا به سبب قسمی که برای ایشان خوردیم، غضب بر ما بشود. ۲۱ و روسا به ایشان گفتند:

نزد او یافت شود با هرچه دارد به آتش سوخته شود، زیرا که از اول از حضور ما فرار می کنند، پس از پیش ایشان خواهیم گریخت. عهد خداوند تجاوز نموده، قباحتی در میان اسرائیل به عمل آورده ۷ آنگاه از کمین گاه برخاسته، شهر را به تصرف آورد، زیرا یهوه، است.» ۱۶ پس یوشع بامدادان بزودی برخاسته، اسرائیل را به خدای شما آن را به دست شما خواهد داد. ۸ و چون شهر را گرفته اسباط ایشان نزدیک آورد و سبطیهودا گرفته شد. ۱۷ و قبیله یهودا باشید پس شهر را به آتش بسوزانید و موافق سخن خداوند به عمل را نزدیک آوردو قبیله زارحیان گرفته شد. پس قبیله زارحیان را به آورد. اینک شما را امر نمودم. ۹ پس یوشع ایشان را فرستاد و به مردان ایشان نزدیک آورد و زبدی گرفته شد. ۱۸ و خاندان او را به کمین گاه رفته، در میان بیت ئیل و عای به طرف غربی عای مردان ایشان نزدیک آورد وعخان بن کرمی ابن زبدی بن زارح از ماندند و یوشع آن شب را در میان قوم بسر برد. ۱۰ و یوشع سبط یهودا گرفته شد. ۱۹ و یوشع به عخان گفت: «ای پسر بامدادان بزودی برخاسته، قوم راصف آرای نمود، و او با مشایخ من الان یهوه خدای اسرائیل را جلال بده و نزد او اعتراف نما و اسرائیل پیش روی قوم بسوی عای روانه شدند. ۱۱ و تمامی مردان مرا خبر بده که چه کردی و از مامخفی مدار.» ۲۰ عخان در جنگی که با وی بودند روانه شده، نزدیک آمدند و در مقابل شهر جواب یوشع گفت: «فی الواقع به یهوه خدای اسرائیل گناه کرده، رسیده، به طرف شمال عای فرود آمدند، و در میان او و عای وچنین و چنان به عمل آورده ام. ۲۱ چون در میان غنیمت ردایی وادی ای بود. ۱۲ و قریب به پنج هزار نفر گرفته، ایشان را در میان فاخر شنعاری و دوپست مثقال نقره و یک شمش طلا که وزنش بیت ئیل و عای به طرف غربی شهر در کمین نهاد. ۱۳ پس قوم، پنجاه مثقال بودیدیم، آنها را طمع ورزیده، گرفتم، و اینک در میان یعنی تمامی لشکر که به طرف شمالی شهر بودند و آنانی را که به خیمه من در زمین است و نقره زیر آن می باشد.» ۲۲ آنگاه یوشع طرف غربی شهر در کمین بودند قرار دادند، و یوشع آن شب در رسولان فرستاد و به خیمه دویدند، و اینک در خیمه او پنهان بود و میان وادی رفت. ۱۴ و چون ملک عای این را دید او و تمامی نقره زیر آن. ۲۳ و آنها را از میان خیمه گرفته، نزد یوشع و جمیع قومش تعجیل نموده، به زودی برخاستند، و مردان شهر به مقابله بنی اسرائیل آوردند و آنها را به حضور خداوند نهادند. ۲۴ و یوشع و بنی اسرائیل برای جنگ به جای معین پیش عربه بیرون رفتند، و او تمامی بنی اسرائیل با وی عخان پسر زارح و نقره و ردا و شمش ندانست که در پشت شهر برای وی در کمین هستند. ۱۵ و طلا و پسرانش و دخترانش و گاوانش و حمارانش و گوسفندانش و یوشع و همه اسرائیل خود را از حضور ایشان منهرم ساخته، به راه خیمه اش و تمامی مایملکش را گرفته، آنها را به وادی عخور بردند. بیابان فرار کردند. ۱۶ و تمامی قومی را که در شهر بودند ندادار دادند ۲۵ و یوشع گفت: «برای چه ما را مضطرب ساختی؟ خداوند امروز تا ایشان را تعاقب کنند. پس یوشع راتعاقب نموده، از شهر دور تو را مضطرب خواهد ساخت.» پس تمامی اسرائیل او را سنگسار شدند. ۱۷ و هیچکس در عای و بیت ئیل باقی نماند که از کردند و آنها را به آتش سوزانیدند و ایشان را به سنگها سنگسار عقب بنی اسرائیل بیرون نرفت، و دروازه های شهر را بازگذاشته، کردند. ۲۶ و توده بزرگ از سنگها بر او برپا داشتند که تا به امروز اسرائیل را تعاقب نمودند. ۱۸ و خداوند به یوشع گفت: «مزرایی هست، و خداوند از شدت غضب خود برگشت، بنابراین اسم آن که در دست توست بسوی عای دراز کن، زیرا آن را به دست تو دادم و یوشع، مزرایی را که به دست خود داشت به سوی شهر مکان تا امروز وادی عخور نامیده شده است.

۸ و خداوند به یوشع گفت: «مترس و هراسان مباش. تمامی مردان جنگی را با خود بردارو برخاسته، به عای برو. اینک ملک عای و قوم اوو شهرش و زمینش را به دست تو دادم. ۲ و به عای و ملکش به طوری که به اریحا و ملکش عمل نمودی بکن، لیکن غنیمتش را با بهایمیش برای خود به تاراج گیرید و در پشت شهر کمین ساز.» ۳ پس یوشع و جمیع مردان جنگی برخاستند تا به عای بروند، و یوشع سی هزار نفر از مردان دلاور انتخاب کرده، ایشان را در شب فرستاد. ۴ و ایشان را امر فرموده، گفت: «اینک شما برای شهردر کمین باشید، یعنی از پشت شهر و از شهر بسیار دور مروید، و همه شما مستعد باشید. ۵ و من و تمام قومی که با منند نزدیک شهر خواهیم آمد، و چون مثل دفعه اول به مقابله ما بیرون آیداز پیش ایشان فرار خواهیم کرد. ۶ و ما را تعاقب خواهند کرد تا ایشان را از شهر دور سازیم، زیرا خواهند گفت که مثل دفعه

۱۰ و یوشع قوم را امر فرموده، گفت: «صدا زنید و آواز شما شنیده نشود، بلکه سخنی از دهان شما بیرون نیاید تا روزی که به شما بگویم که صدا کنید. آن وقت صدا زنید.» ۱۱ پس تابوت خداوند را به شهر طواف داد و یک مرتبه دور شهر گردش کرد. و ایشان به لشکرگاه برگشتند و شب را در لشکرگاه به سر بردند. ۱۲ بامدادان یوشع به زودی برخاست و کاهنان تابوت خداوند را برداشتند. ۱۳ و هفت کاهن هفت کرنای بیویل را برداشته، پیش تابوت خداوند می‌رفتند، و کرناها را می‌نواختند، و مردان مسلح پیش ایشان می‌رفتند، و ساقه لشکر از عقب تابوت خداوند رفتند، و چون می‌رفتند (کاهنان) کرناها را می‌نواختند. ۱۴ پس روز دوم، شهر را یک مرتبه طواف کرده، به لشکرگاه برگشتند، و شش روز چنین کردند. ۱۵ و در روز هفتم، وقت طلوع فجر، به زودی برخاسته، شهر را به همین طور هفت مرتبه طواف کردند، جز اینکه در آن روز شهر را هفت مرتبه طواف کردند. ۱۶ و چنین شد در مرتبه هفتم، چون کاهنان کرناها را نواختند که یوشع به قوم گفت: «صدا زنید زیرا خداوند شهر را به شما داده است. ۱۷ و خود شهر و هرچه در آن است برای خداوند حرام خواهد شد، و احباب فاحشه فقط، با هرچه با وی در خانه باشد زنده خواهد ماند، زیراسولانی را که فرستادیم پنهان کرد. ۱۸ و اما شما زنهار خویشتن را از چیز حرام نگاه دارید، مباد بعد از آنکه آن را حرام کرده باشید، از آن چیز حرام بگیرید و لشکرگاه اسرائیل را حرام کرده، آن را مضطرب سازید. ۱۹ و تمامی نقره و طلا و ظروف مسین و آهنین، وقف خداوند می‌باشد و به خزانه خداوند گذارده شود.» ۲۰ آنگاه قوم صدا زدند و کرناها را نواختند. و چون قوم آواز کرنا را شنیدند و قوم به آواز بلند صدا زدند، حصار شهر به زمین افتاد. و قوم یعنی هر کس پیش روی خود به شهر برآمد و شهر را گرفتند. ۲۱ و هرآنچه در شهر بود از مرد و زن و جوان و پیر و حتی گاو و گوسفند و الاغ را به دم شمشیر هلاک کردند. ۲۲ و یوشع به آن دو مرد که به جاسوسی زمین رفته بودند، گفت: «به خانه زن فاحشه بروید، و زن را با هرچه دارد از آنجا بیرون آرید چنانکه برای وی قسم خوردید.» ۲۳ پس آن دو جوان جاسوس داخل شده، راحاب و پدرش و مادرش و برادرانش را با هرچه داشت بیرون آوردند، بلکه تمام خویشان را آورد، ایشان را بیرون لشکرگاه اسرائیل جا دادند. ۲۴ و شهر را با آنچه در آن بود، به آتش سوزانیدند. لیکن نقره و طلا و ظروف مسین و آهنین را به خزانه خانه خداوند گذارند. ۲۵ و یوشع، راحاب فاحشه و خاندان پدرش را با هرچه از آن او بود زنده نگاه داشت، و او تا امروز در میان اسرائیل ساکن است، زیراسولان را که یوشع برای جاسوسی اریحافرستاده بود پنهان کرد. ۲۶ و در آنوقت یوشع ایشان را قسم داد، گفت: «ملعون باد به حضور خداوند کسی که برخاسته، این

و کاهنان به حضور قوم عبور کردند. ۱۲ و بنی روبین و بنی جاد و زمین را ببینید که خداوند برای پدران ایشان قسم خورده بود که نصف سبط منسی مسلح شده، پیش روی بنی اسرائیل عبور کردند آن را به ما بدهد، زمینی که به شیر و شهد جاری است.» ۷ چنانکه موسی به ایشان گفته بود. ۱۳ قریب به چهل هزار نفر و اما پسران ایشان که در جای آنها برخیزانیده بود یوشع ایشان مهیا شده کارزار به حضور خداوند به صحرای اریحا برای جنگ عبور رامختون ساخت، زیرا نامختون بودند چونکه ایشان را در راه ختنه کردند. ۱۴ و در آن روز خداوند، یوشع را در نظرتامی اسرائیل نکرده بودند. ۸ و واقع شد که چون از ختنه کردن تمام قوم فارغ بزرگ ساخت، و از او در تمام ایام عمرش می‌ترسیدند، چنانکه شدند، در جایهای خود در لشکرگاه ماندند تا شفا یافتند. ۹ و از موسی ترسیده بودند. ۱۵ و خداوند یوشع را خطاب کرده، خداوند به یوشع گفت: «امروز عاز مصر را از روی شما غلطانیدم. گفت: ۱۶ «کاهنانی را که تابوت شهادت را برمی دارند، بفرما از این سبب نام آن مکان تا امروز جلجال خوانده می‌شود.» ۱۰ که از اردن برآیند.» ۱۷ پس یوشع کاهنان را امر فرموده، گفت: و بنی اسرائیل در جلجال اردو زدند و عیدفصح را در شب روز «از اردن برآیند.» ۱۸ و چون کاهنانی که تابوت عهد خداوند را چهاردهم ماه، در صحرای اریحا نگاه داشتند. ۱۱ و در فردای بعد برمی داشتند از میان اردن برآمدند و کف پایهای کاهنان برخشکی از فصح در همان روز، از حاصل کهنه زمین، نازکهای فطیر و خوشه گذارده شد، آنگاه آب اردن بجای خود برگشت و مثل پیش بر های برشته شده خوردند. ۱۲ و در فردای آن روزی که از حاصل تمامی کناره هایش جاری شد. ۱۹ و در روز دهم از ماه اول، قوم زمین خوردند، من موقوف شد و بنی اسرائیل دیگر من نداشتند، و از اردن برآمدند و در جلجال به جانب شرقی اریحا اردو زدند. ۲۰ و در آن سال از محصول زمین کنعان می‌خوردند. ۱۳ و واقع شد یوشع آن دوازده سنگ را که از اردن گرفته بودند، در جلجال چون یوشع نزد اریحا بود که چشمان خود را بالا انداخته، دید که نصب کرد. ۲۱ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفت: «چون پسران اینک مردی با شمشیر برهنه در دست خود پیش وی ایستاده بود. شما در زمان آینده از پدران خود پرسیده، گویند: که این سنگها و یوشع نزد وی آمده، او را گفت: «آیا تو از ماهستی یا از دشمنان چیست؟ ۲۲ آنگاه پسران خود را تعلیم داده، گویند که اسرائیل از این اردن به خشکی عبور کردند. ۲۳ زیرا یهوه، خدای شما، آب الان آدم.» پس یوشع روی به زمین افتاده، سجده کرد و به اردن را از پیش روی شما خشکانید تا شماعبور کردید، چنانکه وی گفت: «آقایم به بنده خود چه می‌گویید؟» ۱۵ سردار لشکر یهوه خدای شما به بحرقلزم کرد که آن را پیش روی ما خشکانید خداوند را تا تمامی قومهای زمین دست خداوند را جایی که تو ایستاده‌ای مقدس است.» و یوشع چنین کرد.

بدانند که آن زورآور است، و از یهوه، خدای شما، همه اوقات بترسند.»

۶ (و اریحا به سبب بنی اسرائیل سخت بسته شد، به طوری که کسی به آن رفت و آمد نمی کرد.) ۲ و یهوه به یوشع گفت: «بین اریحا و ملکش و مردان جنگی را به دست تو تسلیم کردم. ۳ اردن به سمت مغرب بودند، و تمامی ملوک کنعانیانی که به کناره دریا بودند، شنیدند که خداوند آب اردن را پیش روی بنی اسرائیل خشکانیده بود تا ما عبور کردیم، دلهای ایشان گداخته شد و از ترس بنی اسرائیل، دیگر جان در ایشان نماند. ۲ در آن وقت، خداوند به یوشع گفت: «کارها از سنگ چخماق برای خود بساز، و بنی اسرائیل را بار دیگر مختون ساز.» ۳ و یوشع کارها از سنگ چخماق ساخته، بنی اسرائیل را بر تل غلفه ختنه کرد. ۴ و سبب ختنه کردن یوشع این بود که تمام ذکوران قوم، یعنی تمام مردان جنگی که از مصر بیرون آمدند به سر راه در صحرا مردند. ۵ اما تمامی قوم که بیرون آمدند مختون بودند، و تمامی قوم که در صحرا بعد از بیرون آمدن ایشان از مصر به سر راه مولود شدند، مختون نگشتند. ۶ زیرا بنی اسرائیل چهل سال در بیابان راه می‌رفتند، تا تمامی آن طایفه، یعنی آن مردان جنگی که از مصر بیرون آمده بودند، تمام شدند. زانرو که آواز خداوند را نشنیدند و خداوند به ایشان قسم خورده، گفت: «شما را نمی گذارم که آن

«ما از این قسم تو که به ما دادی میرا خواهیم شد. ۱۸ اینک چون ۱۳ واقع خواهد شد چون کف پایهای کاهانی که تابوت یهوه، ما به زمین داخل شویم، این طناب ریسمان قرمز را به درپچه‌ای که خداوند تمامی زمین را برمی دارند در آبهای اردن قرار گیرد که ما را به آن پایین کردی ببندد، و پدرت و مادرت و برادرانت و تمامی آبهای اردن، یعنی آبهایی که از بالا می‌آید شکافته شده مثل توده خاندان پدرت را نزد خود به خانه جمع کن. ۱۹ و چنین خواهد بر روی هم خواهد ایستاد.» ۱۴ و چون قوم از خیمه های خود شد که هر کسی که از در خانه تو به کوچه بیرون رود، خورش روانه شدند تا از اردن عبور کنند و کاهنان تابوت عهد را پیش روی برسرش خواهد بود و ما میرا خواهیم بود، و هرکه نزد تو در خانه قوم می‌پرند. ۱۵ و بردارندگان تابوت به اردن رسیدند، و پایهای باشد، اگر کسی بر او دست بگذارد، خورش بر سر ما خواهد بود. کاهنانی که تابوت را برداشته بودند، به کنار آب فرو رفت (و اردن، ۲۰. و اگر این کار ما را بروز دهی، از قسم تو که به ما داده‌ای میرا تمام موسم حصاد، بر همه کناره هایش سیلاب می‌شود). ۱۶ واقع خواهیم بود.» ۲۱ او گفت: «موافق کلام شما باشد.» پس ایشان شد که آبهایی که از بالامی آمد، بایستاد و به مسافتی بسیار را روانه کرده، رفتند، و طناب قرمز را به درپچه بست. ۲۲ پس دور تا شهرآمد که به‌جانب صرتان است، بلند شد، و آبی که ایشان روانه شده، به کوه آمدند و در آنجا سه روز ماندند تا تعاقب به سوی دریای عربیه، یعنی بحرالمح می‌رفت تمام قطع شد، و کنندگان برگشتند، و تعاقب کنندگان تمامی راه را جستجو کردند قوم در مقابل اریحا عبور کردند. ۱۷ و کاهنانی که تابوت عهد ولی ایشان را نیافتند. ۲۳ پس آن دو مرد برگشته، از کوه به زیر خداوند را برمی داشتند در میان اردن بر خشکی قائم ایستادند، و آمدند و از نهر عبور نموده، نزد یوشع بن نون رسیدند، و هرآنچه به جمیع اسرائیل به خشکی عبور کردند تا تمامی قوم از اردن، بالکلیه ایشان واقع شده بود، برای وی بیان کردند. ۲۴ و به یوشع گفتند: گذشتند.

۴ بالکلیه گذشتند، خداوند یوشع را خطاب کرده، گفت: ۲ «هرآینه خداوند تمامی زمین را به‌دست ما داده است و جمیع ساکنان زمین به‌سبب ما گداخته شده‌اند.»

۳ بامدادان یوشع بزودی برخاسته، او و تمامی بنی‌اسرائیل از شطیم روانه شده، به اردن آمدند، و قبل از عبور کردن در آنجا منزل گرفتند. ۲ و بعد از سه روز رسای ایشان از میان لشکرگاه گذشتند. ۳ و قوم را امر کرده، گفتند: «چون تابوت عهد یهوه، خدای خود را ببینید که لاویان کهنه آن را می‌برند، آنگاه شما از جای خود روانه شده، در عقب آن بروید. ۴ و در میان شما و آن، به مقدار دوهزار ذراع مسافت باشد، و نزدیک آن مایید تا راهی که باید رفت بدانید، زیرا که از این راه قبل از این عبور نکرده‌اید.» ۵ و یوشع به قوم گفت: «خود را تقدیس نمایید زیرا فردا خداوند در میان شما کارهای عجیب خواهد کرد.» ۶ و یوشع کاهنان را خطاب کرده، گفت: «تابوت عهد را برداشته، پیش روی قوم بروید.» پس خداوند شکافته شد، یعنی هنگامی که آن از اردن می‌گذشت، تابوت عهد را برداشته، پیش روی قوم روانه شدند. ۷ و خداوند آبهای اردن شکافته شد، پس این سنگها به جهت بنی‌اسرائیل یوشع را گفت: «امروز به بزرگ ساختن تو در نظر تمام اسرائیل شروع می‌کنم تا بدانند که چنانکه با موسی بودم با تو نیز خواهم بود. ۸ پس تو کاهنان را که تابوت عهد را برمی دارند امر فرموده، بگو: چون شما به کنار آب اردن برسید در اردن بایستید.» ۹ و یوشع بنی‌اسرائیل را گفت: «اینجا نزدیک آمده، سخنان یهوه خدای خود را بشنوید.» ۱۰ و یوشع گفت: «به این خواهید دانست که خدای زنده در میان شماست، و او کنعانیان و حتیان و حویان و فرزایان و جرجاشیان و اموریان و یبوسیای را از پیش روی شما البته بیرون خواهد کرد. ۱۱ اینک تابوت عهد خداوند تمامی زمین، پیش روی شما به اردن عبور می‌کند. ۱۲ پس الان دوازده نفر از اسباط اسرائیل، یعنی از هر سبط یک نفر را انتخاب کنید.

۱ و واقع شد بعد از وفات موسی، بنده خداوند، که خداوند یوشع بن نون، خادم موسی را خطاب کرده، گفت: «۲ موسی بنده من وفات یافته است، پس الان برخیز و از این اردن عبور کن، تو و تمامی این قوم، به زمینی که من به ایشان، یعنی به بنی اسرائیل می‌دهم. ۳ هر جایی که کف پای شما گذارده شود به شما داده‌ام، چنانکه به موسی گفتم. ۴ از صحرا و این لبنان تا نهر بزرگ یعنی نهر فرات، تمامی زمین حثیان و تادریای بزرگ به طرف مغرب آفتاب، حدود شما خواهد بود. ۵ هیچکس را در تمامی ایام عمرت یارای مقاومت با تو نخواهد بود. چنانکه با موسی بودم با تو خواهم بود، تو را مهمل نخواهم گذاشت و ترک نخواهم نمود. ۶ قوی و دلیر باش، زیرا که تو این قوم را متصرف، زمینی که برای پدران ایشان قسم خوردم که به ایشان بدهم، خواهی ساخت. ۷ فقط قوی و بسیار دلیر باش تا بحسب تمامی شریعتی که بنده من، موسی تو را امر کرده است متوجه شده، عمل نمایی. ۸ زنه‌ار از آن به طرف راست یا چپ تجاوز ننما تا هر جایی که روی، کامیاب شوی. ۸ این کتاب تورات ازدهان تو دور نشود، بلکه روز و شب در آن تفکر کن تا بحسب هر آنچه در آن مکتوب است متوجه شده، عمل نمایی زیرا همچنین راه خود را فیروز خواهی ساخت، و همچنین کامیاب خواهی شد. ۹ آیا تو را امر نکردم؟ پس قوی و دلیر باش، مترس و هراسان مباش زیرا در هر جاکه بروی یهوه خدای تو، با توسل.» ۱۰ پس یوشع رسوای قوم را امر فرموده، گفت: «۱۱ در میان لشکرگاه بگذرید و قوم را امر فرموده، بگوید: برای خود توشه حاضر کنید، زیرا که بعد از سه روز، شما از این اردن عبور کرده، داخل خواهید شد تا تصرف کنید در زمینی که یهوه خدای شما، به شما برای ملکیت می‌دهد.» ۱۲ و یوشع رویتان و جادیان و نصف سبط منسی را خطاب کرده، گفت: «۱۳ بیاد آورید آن سخن را که موسی، بنده خداوند، به شما امر فرموده، گفت: یهوه، خدای شما به شما آرامی می‌دهد و این زمین را به شما می‌بخشد. ۱۴ زنان و اطفال و مواشی شما در زمینی که موسی در آن طرف اردن به شما داد خواهند ماند، و اما شما مسلح شده، یعنی جمیع مردان جنگی پیش روی برادران خود عبور کنید، و ایشان را اعانت نمایید. ۱۵ تا خداوند برادران شما را مثل شما آرامی داده باشد، و ایشان نیز در زمینی که یهوه، خدای شما به ایشان می‌دهد تصرف کرده باشند، آنگاه به زمین ملکیت خود خواهید برگشت و متصرف خواهید شد، در آن که موسی، بنده خداوند به آن طرف اردن به سوی مشرق آفتاب به شما داد.» ۱۶ ایشان در جواب یوشع گفتند: «هر آنچه به ما فرمودی خواهیم کرد، و هر جا ما را بفرستی، خواهیم رفت. ۱۷ چنانکه موسی را

نزدوی ایمن ساکن می‌شود. تمامی روز او را مستور می‌سازد. و گفتم که این را به ذریه تو خواهم داد، تو را اجازت دادم که به در میان کتفهایش ساکن می‌شود.» ۱۳ و درباره یوسف گفت: چشم خود آن را ببینی لیکن به آنجا عبور نخواهی کرد.» ۵ پس «زمینش از خداوند مبارک باد، از نفایس آسمان و از شبنم، و از موسی بنده خداوند در آنجا به زمین موآب برحسب قول خداوند لجه هاکه در زیرش مقیم است. ۱۴ از نفایس محصولات آفتاب و مرد. ۶ و او را در زمین موآب در مقابل بیت فکور، در دره دفن از نفایس نباتات ماه. ۱۵ از فخرهای کوههای قدیم، و از نفایس کرد، واحدی قبر او را تا امروز ندانسته است. ۷ و موسی چون تلهای جاودانی. ۱۶ از نفایس زمین و پری آن، و از رضامندی او وفات یافت، صد و بیست سال داشت، و نه چشمش تار، و نه که در پوته ساکن بود. برکت بر سر یوسف برسد. و بفرق سر آنکه قوتش کم شده بود. ۸ و بنی اسرائیل برای موسی در عربات موآب از برادران خود ممتاز گردید. ۱۷ جاه او مثل نخست زاده گاوش سی روز ماتم گرفتند. پس روزهای ماتم و نوحه گری برای موسی باشد. و شاخهایش مثل شاخهای گاو وحشی. با آنها امتها را سپری گشت. ۹ و یوشع بن نون از روح حکمت مملو بود، جمیع تا به اقصای زمین خواهد زد. و اینان ده هزارهای افرایم و چونکه موسی دستهای خود را بر او نهاده بود، و بنی اسرائیل او را هزارهای منسی.» ۱۸ و درباره زبولون گفت: «ای زبولون در بیرون اطاعت نمودند، و برحسب آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، رفتند شاد باش، و توای یساکار در خیمه های خویش. ۱۹ قومها عمل کردند. ۱۰ و نبی ای مثل موسی تا بحال در اسرائیل برنخاسته را به کوه دعوت خواهند نمود. در آنجا قربانی های عدالت را است که خداوند او را روپرو شناخته باشد. ۱۱ در جمیع آیات و خواهند گذرانید. زیرا که فراوانی دریا را خواهند مکید. و خزانه های معجزاتی که خداوند او را فرستاد تا آنها را در زمین مصر به فرعون و مخفی ریگ را.» ۲۰ و درباره جاد گفت: «مبارک باد آنکه جمیع بندگانش و تمامی زمینش بنماید. ۱۲ و در تمامی دست جاد را وسیع گرداند. مثل شیرماده ساکن باشد، و بازو و فرق را قوی، و جمیع آن هیبت عظیم که موسی در نظر همه اسرائیل نیز می‌درد، ۲۱ و حصه بهترین را برای خود نگاه دارد، زیرا که نمود.

در آنجا نصیب حاکم محفوظ است. و با روسای قوم می‌آید. و عدالت خداوند و احکامش را با اسرائیل بجای آورد.» ۲۲ و درباره دان گفت: «دان بچه شیر است که از ایشان می‌جهد.» ۲۳ و درباره نفتالی گفت: «ای نفتالی از رضامندی خداوند سیر شو. و از برکت او مملو گردیده، مغرب و جنوب را به تصرف آور.» ۲۴ و درباره اشیر گفت: «اشیر از فرزندان مبارک شود، و نزد برادران خود مقبول شده، پای خود را به روغن فرو برد. ۲۵ نعلین تو از آهن و پرنجست، و مثل روزهایت همچنان قوت تو خواهد بود. ۲۶ ای یشورون مثل خدا کسی نیست، که برای مدد تو بر آسمانها سوار شود. و در کبریای خود برافلاک. ۲۷ خدای ازلی مسکن توست. و در زیر توبازوهای جاودانی است. و دشمن را از حضور تو اخراج کرده، می‌گوید هلاک کن. ۲۸ پس اسرائیل در امنیت ساکن خواهد شد، و چشمه یعقوب به تنهایی. و در زمینی که پر از غله و شیره باشد. و آسمان آن شبنم می‌ریزد. ۲۹ خوشابه حال توای اسرائیل. کیست مانند تو! ای قومی که از خداوند نجات یافته‌اید. که او سپر نصرت تو و شمشیر جاه توست. و دشمنانت مطیع تو خواهند شد. و تو بلندیهای ایشان را پایمال خواهی نمود.»

۳۴ و موسی از عربات موآب، به کوه نبو، برقله فسجه که در مقابل اریحاست برآمد، و خداوند تمامی زمین را، از جلعاد تا دان، به او نشان داد. ۲ و تمامی نفتالی و زمین افرایم و منسی و تمامی زمین یهودا را تا دریای مغربی. ۳ و جنوب را و میدان دره اریحا را که شهر نخلستان است تا صوغر. ۴ و خداوند وی را گفت: «این است زمینی که برای ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خورده،

۲۳ بر ایشان بلایا را جمع خواهم کرد. و تیره‌های خود را و او و یوشع بن نون. ۴۵ و چون موسی از گفتن همه این سخنان به تمام بر ایشان صرف خواهم نمود. ۲۴ از گرسنگی کاهیده، و از تمامی اسرائیل فارغ شد، ۴۶ به ایشان گفت: «دل خود را به همه آتش تب، و از وبای تلخ تلف می‌شوند. و دندانهای وحوش را به سخنانی که من امروز به شما شهادت می‌دهم، مشغول سازید، ایشان خواهم فرستاد، با زهر خزندگان زمین. ۲۵ شمشیر از بیرون تا فرزندان خود را حکم دهید که متوجه شده، تمامی کلمات و دهشت از اندرون. ایشان را بی اولاد خواهد ساخت. هم جوان این تورات را به عمل آورند. ۴۷ زیرا که این برای شما امر باطل و هم دوشیزه را. شیرخواره را با ریش سفید هلاک خواهد کرد. نیست، بلکه حیات شماست، و به واسطه این امر، عمر خود را در ۲۶ می‌گفتم ایشان را پراکنده کنم و ذکر ایشان را از میان مردم، زمینی که شما برای تصرف از اردن به آنجا عبور می‌کنید، طویل باطل سازم. ۲۷ اگر از کینه دشمن نمی‌ترسیدم که مبادامخالفان خواهید ساخت.» ۴۸ و خداوند در همان روز موسی را خطاب ایشان برعکس آن فکر کنند، و بگنجدندست ما بلند شده، و بیهو کرده، گفت: ۴۹ «به این کوه عباریم یعنی جبل نبوکه در زمین همه این را نکرده است. ۲۸ زیرا که ایشان قوم گم کرده تدبیر مواب در مقابل اریحاست برای، وزمین کنعان را که من آن را به هستند. و درایشان بصیرتی نیست. ۲۹ کاش که حکیم بوده، این بنی اسرائیل به ملکیت می‌دهم ملاحظه کن. ۵۰ و تو در کوهی را می‌فهمیدید. و درعاقبت خود تامل می‌نمودند. ۳۰ چگونه یک نفر هزار را تعاقب می‌کرد. و دو نفرده هزار را منهدم می‌ساختند. برادرت هارون در کوه هور مرد و به قوم خود ملحق شد. ۵۱ زیرا اگر صخره ایشان، ایشان را نفروخته. و خداوند، ایشان را تسلیم نموده بود. ۳۱ زیرا که صخره ایشان مثل صخره ما نیست. اگرچه هم دشمنان ما خود، حکم باشند. ۳۲ زیرا که مو ایشان از موهای سدوم است، و ازتاکستانهای عموره. انگورهای ایشان انگورهای

۳۳ و این است برکتی که موسی، مرد خدا، قبل از وفاتش به بنی اسرائیل برکت داده، ۲ گفت: «بیهو از سینا آمد، و از سعیر برایشان طلوع نمود. و از جبل فاران درخشان گردید. و با کروه‌های مقدسین آمد، و از دست راست او برای ایشان شریعت آتشین پدید آمد. ۳ به درستی که قوم خود را دوست می‌دارد. و جمیع مقدسانش در دست تو هستند. و نزدپایهای تو نشسته، هر یکی از کلام تو بهره‌مند می‌شوند. ۴ موسی برای ما شریعتی امر فرمود که میراث جماعت یعقوب است. ۵ و او در یشورون پادشاه بود هنگامی که روسای قوم اسباطاسرائیل با هم جمع شدند. ۶ رویین زنده بماند و نمیرد. و مردان او در شماره کم نباشند.» ۷ و این است درباره یهودا که گفت: «ای خداوند آواز یهودا را بشنو. و او را به قوم خودش برسان. به‌دستهای خود برای خویشتن جنگ می‌کند. و تو از دشمنانش معاون می‌باشی.» ۸ درباره لای گفت: «تمیم و اوریم تو زردمرد مقدس توست. که او را در مسا امتحان نمودی. و با او نزد آب مرینا منازعت کردی. ۹ که درباره پدر و مادر خود گفت که ایشان را ندیده‌ام و برادران خود را نشناخت. و پسران خود را ندانست. زیرا که کلام تو را نگاه می‌داشتند. و عهدتو را محافظت می‌نمودند. ۱۰ احکام تو را به یعقوب تعلیم خواهند داد. و شریعت تو را به اسرائیل. بخور به حضور تو خواهند آورد. و قربانی‌های سوختنی بر مذبح تو. ۱۱ ای خداوند اموال او را برکت بده، و اعمال دستهای او را قبول فرما. کمرهای مقاومت کنندگانش را بشکن. کمرهای خصمان او را که دیگر برنخیزند.» ۱۲ و درباره بنیامین گفت: «حبیب خداوند

شکست. ۱۷ و در آن روز، خشم من بر ایشان مشتعل شده، باران بر سبزه تازه، و مثل بارشها بر نباتات. ۳ زیرا که نام یهوه را ایشان را ترک خواهم نمود، و روی خود را از ایشان پنهان کرده، ندا خواهم کرد. خدای ما ربه عظمت وصف نماید. ۴ او صخره تلف خواهد شد، و بدیها و تنگیهای بسیار به ایشان خواهد است و اعمال او کامل. زیرا همه طریقهای او انصاف است. رسید، به حدی که در آن روز خواهند گفت: «آیا این بدیها به خدای امین و از ظلم میرا، عادل و راست است او. ۵ ایشان خود ما نرسید از این جهت که خدای ما در میان ما نیست؟» ۱۸ و را فاسد نموده، فرزندان او نیستند بلکه عیب ایشانند. طبقه کج و به سبب تمامی بدی که کرده اند که به سوی خدایان غیر برگشته اند متمرند. ۶ آیا خداوند را چنین مکافات می دهید، ای قوم احمق من در آن روز البته روی خود را پنهان خواهم کرد. ۱۹ پس الان این و غیر حکیم. آیا او پدر و مالک تو نیست. او تو را آفرید و استوار سرود را برای خود بنویسد و تو آن را به بنی اسرائیل تعلیم داده، نمود. ۷ ایام قدیم را بیاد آور. در سالهای دهر به دهرتامل نما. از آن را در دهان ایشان بگذار تا این سرود برای من بر بنی اسرائیل پدر خود بیست تا تو را آگاه سازد. و از مشایخ خویش تا تو را اطلاع شاهد باشد. ۲۰ زیرا چون ایشان را به زمینی که برای پدران ایشان دهند. ۸ چون حضرت اعلی به امتها نصیب ایشان را دادو بنی قسم خورده بودم که به شیر و شهد جاری است، درآورده باشم، آدم را منتشر ساخت، آنگاه حدود امتها را قرار داد، برحسب شماره و چون ایشان خورده، و سیر شده، و فریه گشته باشند، آنگاه بنی اسرائیل. ۹ زیرا که نصیب یهوه قوم وی است. و یعقوب قرعه ایشان به سوی خدایان غیر برگشته، آنها را عبادت خواهند نمود، و میراث اوست. ۱۰ او را در زمین ویران یافت. و در بیابان خراب مرا اهانت کرده، عهد مرا خواهند شکست. ۲۱ و چون بدیها وهولناک. او را احاطه کرده، منظور داشت. و او را مثل مردمک و تنگیهای بسیار بر ایشان عارض شده باشد، آنگاه این سرود چشم خود محافظت نمود. ۱۱ مثل عقابی که آشیانه خود را مثل شاهد پیش روی ایشان شهادت خواهد داد، زیرا که از دهان حرکت دهد. و بچه های خود را فروگیرد. و بالهای خود را پهن ذریت ایشان فراموش نخواهد شد، زیرا خیالات ایشان را نیزکه امروز کرده، آنها را بردارد. و آنها را بر پره های خود ببرد. ۱۲ همچنین دارند می دانم، قبل از آن که ایشان را به زمینی که درباره آن قسم خداوند تنها او را رهبری نمود. و هیچ خدای بیگانه با وی نبود. خوردم، درآورم. ۲۲ پس موسی این سرود را در همان روز نوشته، او را بر بلندیهای زمین سوار کرد تا از محصولات زمین بخورد. به بنی اسرائیل تعلیم داد. ۲۳ و یوشع بن نون را وصیت نموده، و شهد را از صخره به او داد تا مکید. و روغن را از سنگ خارا. گفت: «قوی و دلیر باش زیرا که تو بنی اسرائیل را به زمینی که ۱۴ کره گاو و شیر گوسفندان را با پیه برهها وقوچها را از جنس برای ایشان قسم خوردم داخل خواهی ساخت، و من با تو خواهم باشان و برها. و پیه گرده های گندم را. و شراب از عصیر انگور بود.» ۲۴ و واقع شد که چون موسی نوشتن کلمات این تورات را نوشیدی. ۱۵ لیکن یشورون فریه شده، لگد زد. تو فریه وتنومند در کتاب، تمام به انجام رسانید، ۲۵ موسی به لایوانی که تابوت و چاق شده ای. پس خدایی را که او را آفریده بود، ترک کرد. عهد خداوند را برمی داشتند وصیت کرده، گفت: ۲۶ «این کتاب و صخره نجات خود را حقیر شمرد. ۱۶ او را به خدایان غریب تورات را بگیرد و آن را در پهلوی تابوت عهدیهوه، خدای خود، به غیرت آوردند. و خشم او را به رجاسات جنبش دادند. ۱۷ بگذارید تا در آنجا برای شما شاهد باشد. ۲۷ زیرا که من تمرد و برای دیوهایی که خدایان نبودند، قربانی گذرانیدند، برای خدایانی گردن کشی شمارا می دانم، اینک امروز که من هنوز با شما زنده که نشناخته بودند، برای خدایان جدید که تازه به وجود آمده، هستم بر خداوند فتنه انگیکخته اید، پس چند مرتبه زیاده بعد از ویدران ایشان از آنها نترسیده بودند. ۱۸ و به صخره ای که تو را وفات من. ۲۸ جمیع مشایخ اسباط و سروران خود را نزد من جمع تولید نمود، اعتنات نمودی. و خدای آفریننده خود را فراموش کردی. کنید تا این سخنان را در گوش ایشان بگویم، و آسمان و زمین را ۱۹ چون یهوه این را دید ایشان را مکروه داشت. چونکه پسران برایشان شاهد بگیرم. ۲۹ زیرا می دانم که بعد ازوفات من خویشتن و دخترانش خشم او را به هیجان آوردند. ۲۰ پس گفت روی را بالکل فاسد گردانیده، ازطریقی که به شما امر فرمودم خواهید خود را از ایشان خواهم پوشید. تا ببینم که عاقبت ایشان چه برگشت، و در روزهای آخر بدی بر شما عارض خواهد شد، زیرا که خواهد بود. زیرا طبقه بسیار گردن کشند. و فرزندان که امانتی آنچه در نظر خداوند بد است خواهید کرد، و از اعمال دست در ایشان نیست. ۲۱ ایشان مرا به آنچه خدا نیست به غیرت خود، خشم خداوند را به هیجان خواهید آورد.» ۳۰ پس موسی آوردند. و به باطلی خود مرا خشمناک گردانیدند. و من ایشان کلمات این سرود را در گوش تمامی جماعت اسرائیل تمام گفت: را به آنچه قوم نیست به غیرت خواهم آورد. و به امت باطل، سرود موسی ای آسمان گوش بگیر تا بگویم.

۳۲ و زمین سخنان دهانم را بشنود. ۲ تعلیم من مثل باران خواهد بارید. و کلام من مثل شبنم خواهد ریخت. مثل قطره های

امر می فرمایم، اطاعت نمایی. ۳ آنگاه یهوه خدایت اسیری تو را برگردانیده، بر تو ترحم خواهد کرد، و رجوع کرده، تو را از میان جمیع امتهایی که یهوه، خدایت، تو را به آنجا پراکنده کرده است، جمع خواهد نمود. ۴ اگر آوارگی تو تا کران آسمان بشود، یهوه، خدایت، تو را از آنجا جمع خواهد کرد و تو را از آنجا خواهد آورد. ۵ یهوه، خدایت، تو را به زمینی که پدران مالک آن بودند خواهد آورد، و مالک آن خواهی شد، و بر تو احسان نموده، تو را بیشتر از پدران خواهد افزود. ۶ «و یهوه خدایت دل تو و دل ذریه تو را مختون خواهد ساخت تا یهوه خدایت را به تمامی دل و تمامی جان خود دوست داشته، زنده بمانی. ۷ و یهوه خدایت جمیع این لعنتها را بردشمنان و بر خصمانت که تو را آزرند، نازل خواهد گردانید. ۸ و تو بازگشت نموده، قول خداوند را اطاعت خواهی کرد، و جمیع اوامر او را که من امروز به تو امر می فرمایم، بجا خواهی آورد. ۹ و یهوه، خدایت، تو را در تمامی اعمال دست و در میوه بطنت و نتایج بهایمت و محصول زمین به نیکویی خواهد افزود، زیرا خداوند بار دیگر بر تو برای نیکویی شادی خواهد کرد، چنانکه بر پدران تو شادی نمود. ۱۰ اگر آواز یهوه خدای خود را اطاعت نموده، اوامر و فریض او را که در طومار این شریعت مکتوب است، نگاه داری، و به سوی یهوه، خدای خود، با تمامی دل و تمامی جان بازگشت نمایی. ۱۱ «زیرا این حکمی که من امروز به تو امر می فرمایم، برای تو مشکل نیست و از تو دور نیست. ۱۲ نه در آسمان است تا بگویی کیست که به آسمان برای ما صعود کرده، آن را نزد ما بیاورد و آن را به ما بشنوند تا به عمل آوریم. ۱۳ و نه آن طرف دریا که بگویی کیست که برای ما به آنطرف دریا عبور کرده، آن را نزد ما بیاورد و به ما بشنوند تا به عمل آوریم. ۱۴ بلکه این کلام، بسیار نزدیک توست و در دهان و دل توست تا آن را بجا آوری. ۱۵ «بین امروز حیات و نیکویی و موت و بدی را پیش روی تو گذاشتم. ۱۶ چونکه من امروز تو را امر می فرمایم که یهوه خدای خود را دوست بداری و در طریقه های او رفتار نمایی، و اوامر و فریض و احکام او را نگاه داری تا زنده مانده، افزوده شوی، و تا یهوه، خدایت، تو را در زمینی که برای تصرفش به آن داخل می شوی، برکت دهد. ۱۷ لیکن اگر دل تو برگردد و اطاعت نمایی و فریفته شده، خدایان غیر را سجده و عبادت نمایی، ۱۸ پس امروز به شما اطلاع می دهم که البته هلاک خواهید شد، و در زمینی که از اردن عبور می کنید تا در آن داخل شده، تصرف نمائید، عمر طولی نخواهید داشت. ۱۹ امروز آسمان وزمین را بر شما شاهد می آورم که حیات و موت و برکت و لعنت را پیش روی تو گذاشتم، پس حیات را برگزین تا تو با ذریه زنده بمانی. ۲۰ و تابهوه خدای خود را دوست بداری و آواز او را بشنوی و با او ملصق شوی، زیرا که او حیات تو و درازی عمر خواهند کرد و مرا ترک کرده، عهدی را که با ایشان بستم خواهند

آن داخل می‌شوید کنده خواهد شد. ۶۴ و خداوند تو را در میان نینستند. ۱۶ زیرا شما می‌دانید که چگونه در زمین مصر سکونت جمیع امتها از کران زمین تا کران دیگرش پراکنده سازد و در آنجا خدايان غير را از چوب و سنگ که تو و پدرانت نشناخته‌اید، ۱۷ و رجاسات و بتهای ایشان را از چوب و سنگ و نقره و طلا عبادت خواهی کرد. ۶۵ و در میان این امتها استراحت نخواهی یافت و برای کف پایت آرامی نخواهد بود، و در آنجا بیهوه تو را دل لرزان و کاهیدگی چشم و پمزدگی جان خواهد داد. ۶۶ و گشته، برود خدايان این طوایف را عبادت نماید، مبادا در میان جان تو پیش رویت معلق خواهد بود، و شب و روز ترسناک شده، به‌جان خود اطمینان نخواهی داشت. ۶۷ بامدادان خواهی گفت: سخنان این لعنت را بشنود دردش خویشتن را برکت داده، گوید: کاش که شام می‌بود، و شامگاهان خواهی گفت: کاش که صبح می‌بود، به‌سبب ترس دلت که به آن خواهی ترسید، و به‌سبب با هم هلاک سازم، مرا سلامتی خواهد بود. ۲۰ خداوند او را رویت چشمت که خواهی دید. ۶۸ و خداوند تو را در کشتیها ازراهی که به تو گفتم آن را دیگر نخواهی دید به مصر باز خواهد آورد، و خود را در آنجا به دشمنان خویش برای غلامی و کنیزی خواهد فروخت و مشتری نخواهد بود.»

۲۹ این است کلمات عهدی که خداوند در زمین موآب به موسی امر فرمود که بابنی اسرائیل ببندد، سوای آن عهد که با ایشان در حوریب بسته بود. ۲ و موسی تمامی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان گفت: «هرآنچه خداوند در زمین مصر با فرعون و جمیع بندگانش و تمامی زمینش عمل نمود، شما دیده‌اید. ۳ تجربه های عظیم که چشمان تو دید و آیات و آن معجزات عظیم. ۴ اما خداوند دلی را که بداند و چشمانی را که ببیند و گوشهائی را که بشنود تا امروز به شما نداده است. ۵ و شما را چهل سال در بیابان رهبری نمودم که لباس شما مندرس نگردد، و کفشها دریای شما پاره نشد. ۶ نان نخورده و شراب و مسکرت ننوشیده‌اید، تا بدانید که من بیهوه خدای شما هستم. ۷ و چون به اینجا رسیدید، سیحون، ملک حبشیون، و عوج، ملک باشان، به مقابله شما برای جنگ بیرون آمدند و آنها را مغلوب ساختیم. ۸ و زمین ایشان را گرفته، به رویبندان و جادبان و نصف سیط منسی به ملکیت دادیم. ۹ پس کلمات این عهد را نگاه داشته، بجا آوری تا در هرچه کنیدی کامیاب شوی. ۱۰ «امروز جمیع شما به حضور بیهوه، خدای خود حاضرید، یعنی روسای شما و اسباط شما و مشایخ شما و سروران شما و جمیع مردان اسرائیل. ۱۱ و اطفال و زنان شما و غریبی که در میان اردوی شماست از هیزم شکنان تا آب کشان شما. ۱۲ تا در عهد بیهوه خدایت و سوگند او که بیهوه خدایت امروز با تو استوار می‌سازد، داخل شوی. ۱۳ تا تو را امروز برای خود

قومی برقرار دارد، و او خدای تو باشد چنانکه به تو گفته است، و چنانکه برای پدرانت، ابراهیم و اسحاق و یعقوب، قسم خورده است. ۱۴ و من این عهد و این قسم را با شما تنها استوار نمی‌نمایم. ۱۵ بلکه با آنانی که امروز با ما به حضور بیهوه خدای ما در اینجا حاضرند، و هم با آنانی که امروز با ما در اینجا حاضر

مصر و خراج و جرب و خارشى که تراز آن شفا نتوانى یافت، همه چیز عبادت نمودى. ۴۸ پس دشمنان را که خداوند بر تو مبتلا خواهد ساخت. ۲۸ خداوند تو را به دیوانگى و ناپیئانى خواهد فرستاد در گرسنگى و تشنگى و برهنگى و احتیاج همه چیز و پریشانى دل مبتلا خواهد ساخت. ۲۹ و در وقت ظهر مثل خدمت خواهى نمود، و یوغ آهنین بر گردن خواهد گذاشت تا کورى که در تاریکى لمس نماید کورانه راه خواهى رفت، و در تورا هلاک سازد. ۴۹ و خداوند از دور، یعنى از اقصای زمین، راههای خود کامیاب نخواهى شد، بلکه در تمامی روزهای مظلوم امتى را که مثل عقاب مى‌پرد بر تو خواهد آورد، امتى که زبانش را و غارت شده خواهى بود، و نجات‌دهنده‌ای نخواهد بود. ۳۰ زنى را نخواهى فهمید. ۵۰ امتى مهیب صورت که طرف پیران را نگاه نامزد خواهى کرد و دیگری با او خواهد خوابید. خانه‌ای بنا خواهى ندارد و بر جوانان ترحم ننماید. ۵۱ و نتایج بهایم و محصول کرد و در آن ساکن نخواهى شد. تاکستانی غرس خواهى نمود و زمینت را بخورد تا هلاک شوى. و برای تو نیز غله و شیره و روغن و میوه‌اش را نخواهى خورد. ۳۱ گاو در نظرت کشته شود و از بچه‌های گاو و پره‌های گوسفند را باقى نگذارد تا تو را هلاک آن نخواهى خورد. الاغت پیش روی تو به غارت برده شود و باز سازد. ۵۲ و تو را در تمامی دروازه‌ها محاصره کند تا دیواره به‌دست تو نخواهد آمد. گوسفند تو به دشمنت داده مى‌شود و های بلند و حصین که بر آنها توکل داری در تمامی زمینت منهدم برای تو رهاکننده‌ای نخواهد بود. ۳۲ پسران و دختران به امت شود، و تو را در تمامی دروازه‌ها، در تمامی زمینى که بیهو دیگر داده مى‌شوند، و چشمانت نگریده از آرزوى ایشان تمامی خدایت به تو مى‌دهد، محاصره خواهد نمود. ۵۳ و میوه بطن روز کاهیده خواهد شد، و در دست تو هیچ قوه‌ای نخواهد بود. خود، یعنى گوشت پسران و دختران را که بیهو خدایت به تو ۳۳ میوه زمینت و مشقت تو را امتى که نشناخته‌ای، خواهند خورد، مى‌دهد در محاصره و تنگى که دشمنان تو را به آن زبون خواهند و همیشه فقط مظلوم و کوفته شده خواهى بود. ۳۴ به حدی که ساخت، خواهى خورد. ۵۴ مردى که در میان شما نرم و بسیار از چیزهایی که چشمت مى‌بیند، دیوانه خواهى شد. ۳۵ خداوند متنعم است، چشمش بر برادر خود و زن هم آغوش خویش و بقیه زانوها و ساها واز کف پا تا فرق سر تو را به دنبال بد که از فرزندان که باقى مى‌مانند بد خواهد بود. ۵۵ به حدی که به آن شفا نتوانى یافت، مبتلا خواهد ساخت. ۳۶ خداوند تورا و احدی از ایشان از گوشت پسران خود که مى‌خورد نخواهد داد زیرا پادشاهى را که بر خود نصب مى‌نماید، بسوى امتى که تو و که در محاصره و تنگى که دشمنان تو را در تمامی دروازه‌ها پدران نشناخته‌اید، خواهد برد، و در آنجا خدایان غیر را از جوب به آن زبون سازند، چیزی برای او باقى نخواهد ماند. ۵۶ و زنى که و سنگ عبادت خواهى کرد. ۳۷ و در میان تمامی امتهایی که در میان شما نازک و متنعم است که به سبب تنعم و نازکی خود خداوند شما را به آنجا خواهد برد، عبرت و مثل و سخریه خواهى جرات نمى‌کرد که کف پای خود را به زمین بگذارد، چشم او بر شد. ۳۸ «تخم بسیار به مزرعه خواهى برد، و اندکى جمع خواهى شوهر هم آغوش خود و پسر و دختر خویش بد خواهد بود. ۵۷ و بر کرد چونکه ملخ آن را خواهد خورد. ۳۹ تاکستانها غرس نموده، مشیمه‌ای که از میان پایهای او درآید و بر اولادى که بزاید زیرا که خدمت آنها را خواهى کرد، اما شراب را نخواهى نوشید و انگور را آنها را به سبب احتیاج همه چیز در محاصره و تنگى که دشمنان نخواهی چید، زیرا کرم آن را خواهد خورد. ۴۰ تو را در تمامی در دروازه‌ها، به آن تو را زبون سازند به پنهانى خواهد خورد.» حدود درختان زیتون خواهد بود، لکن خویشتن را به زیت تدهین ۵۸ اگر به عمل نمودن تمامی کلمات این شریعت که در این نخواهی کرد، زیرا زیتون تو نارس ریخته خواهد شد. ۴۱ پسران و کتاب مکتوب است، هوشیارنشوی و از این نام مجید و مهیب، دختران خواهى آورد، لیکن از آن تو نخواهد بود، چونکه به اسبرى یعنى بیهو، خدایت، نترسى، ۵۹ آنگاه خداوند بالایای تو و بالایای خواهند رفت. ۴۲ تمامی درختان و محصول زمینت را ملخ به اولاد تو را عجیب خواهد ساخت، یعنى بالایای عظیم و مزمن و تصرف خواهد آورد. ۴۳ غریبى که در میان تو است بر تو به نهایت مرضهای سخت و مزمن. ۶۰ و تمامی بیمارهای مصر را که از رفیع و برافراشته خواهد شد، و تو به نهایت پست و منزلت خواهى آنهاى ترسیدی بر تو باز خواهد آورد و به تو خواهد چسبید. ۶۱ و گردید. ۴۴ او به تو قرض خواهد داد و تو به او قرض نخواهی داد، نیز همه مرضها و همه بالایای که در طومار این شریعت مکتوب او سر خواهد بود و تو دم خواهى بود. ۴۵ «و جمیع این لعنتها به نیست آنها را خداوند بر تو مستولى خواهد گردانید تا هلاک شوى. تو خواهد رسید، و تو را تعاقب نموده، خواهد دریافت تا هلاک ۶۲ و گروه قلیل خواهید ماند، برعکس آن که مثل ستارگان آسمان شوى، از این جهت که قول بیهو خدایت را گوش ندادی تا اوامر کثیر بودید، زیرا که آواز بیهو خدای خود را نشنیدید. ۶۳ و واقع و فریضی را که به تو امر فرموده بود، نگاه داری. ۴۶ و تو را و مى‌شود چنانکه خداوند بر شما شادى نمود تا به شما احسان کرده، ذریت تو را تا به ابدایت و شگفت خواهد بود. ۴۷ «از این جهت شما را بیفزاید همچنین خداوند بر شما شادى خواهد نمود تا شما را که بیهو خدای خود را به شادمانى و خوشی دل برای فراوانى هلاک و نابود گرداند، و ریشه شما از زمینى که برای تصرفش در

در آنجا بخور و به حضور یهوه خدایت شادی نما. ۸ و تمامی راه بر تو خواهند آمد، و از هفت راه پیش تو خواهند گریخت. ۸ کلمات این شریعت را بر آن به خط روشن بنویس.» ۹ پس موسی خداوند در انبارهای تو و به هرچه دست خود را به آن دراز می کنی و لایوان کهنه تمامی اسرائیل را خطاب کرده، گفتند: ۱۰ «ای بر تو برکت خواهد فرمود، و تو را در زمینی که یهوه خدایت به تو اسرائیل خاموش باش و بشنو. امروز قوم یهوه خدایت شدی. ۱۱ می دهد، مبارک خواهد ساخت. ۹ و اگر اوامر یهوه خدای خود را پس آواز یهوه خدایت را بشنو و اوامر و فریض او را که من امروز به نگاهداری، و در طریقهای او سلوک نمایی، خداوند تو را برای خود تو امر می فرمایم، بجا آر.» ۱۲ «چون از اردن عبور کردید، اینان قوم مقدس خواهد گردانید، چنانکه برای تو قسم خورده است. یعنی شمعون و لاوی و یهودا و یساکار و یوسف و بنیامین بر کوه جرزیم بایستند تا قوم را برکت دهند. ۱۳ و اینان یعنی روبین و جاد و اشیر و زبولن و دان و نفتالی بر کوه عیبال بایستند تا نفرین کنند. بطلت و ثمره بهایمت و محصول زمینت، در زمینی که خداوند برای تو و لایوان جمیع مردان اسرائیل رابه آواز بلند خطاب کرده، پدرانیت قسم خود که به تو بدهد، به نیکویی خواهد افزود. ۱۲ و گویند: ۱۵ «ملعون باد کسی که صورت تراشیده یاریخته شده از خداوند خزینه نیکوی خود، یعنی آسمان را برای تو خواهد گشود، صنعت دست کارگر که نزد خداوند مکروه است، بسازد، و مخفی تا باران زمین تو را در موسمش بیاراند، و تو را در جمیع اعمال نگاه دارد.» و تمامی قوم در جواب بگویند: «آمین!» ۱۶ «ملعون دست مبارک سازد، و به امتهای بسیار قرض خواهی داد، و تو باد کسی که با پدر و مادر خود به خفت رفتار نماید.» و تمامی قرض نخواهی گرفت. ۱۳ و خداوند تو را سر خواهد ساخت نه قوم بگویند: «آمین!» ۱۷ «ملعون باد کسی که حد همسایه خود دم، و بلند خواهی بود فقط نه پست، اگر اوامریهوه خدای خود را راتغییر دهد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۱۸ «ملعون باد کسی که نابینا را از راه منحرف سازد.» و تمامی قوم بگویند: بجا آوری. ۱۴ و از همه سخنانی که من امروز به تو امر می کنم به «آمین!» ۱۹ «ملعون باد کسی که داوری غریب و یتیم و بیوه را طرف راست یا چپ میل نکنی، تا خدایان غیر را پیروی نموده، آنها منحرف سازد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۰ «ملعون باد را عبادت کنی. ۱۵ «و اما اگر آواز یهوه خدای خود را نشنوی تا کسی که با زن پدر خود همبستر شود، چونکه دامن پدر خود را هوشیار شده، همه اوامر و فریض او را که من امروز به تو امر کشف نموده است.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۱ «ملعون می فرمایم بجا آوری، آنگاه جمیع این لعنتها به تو خواهد رسید، و باد کسی که با هر قسم بهایمی بخوابد.» و تمامی قوم بگویند: تو را خواهد دریافت. ۱۶ در شهر ملعون، و در صحرا ملعون خواهی «آمین!» ۲۲ «ملعون باد کسی که با خواهر خویش چه دختر پدر و بود. ۱۷ سبد و ظرف خمیر تو ملعون خواهد بود. ۱۸ میوه بطن تو چه دختر مادر خویش بخوابد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۳ و میوه زمین تو و بیجه های گاو و بره های گله تو ملعون خواهد بود. «ملعون باد کسی که با مادر زن خود بخوابد.» و تمامی قوم بگویند: ۱۹ وقت درآمدنت ملعون، و وقت بیرون رفتنت ملعون خواهی بود. «آمین!» ۲۴ «ملعون باد کسی که همسایه خود را در پنهانی بزند.» ۲۰ و به هرچه دست خود را برای عمل نمودن دراز می کنی خداوند و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۵ «ملعون باد کسی که رشوه گیرد بر تولعت و اضطراب و سرزنش خواهد فرستاد تا به زودی هلاک و تا خون بی گناهی ریخته شود.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۶ ناپود شوی، به سبب بدی کارهایت که به آنها مرا ترک کرده ای، «ملعون باد کسی که کلمات این شریعت را اثبات ننماید تا آنها را ۲۱ خداوند تو را بر تو ملصق خواهد ساخت، تا تو را از زمینی که بجا نیارود.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!»

۲۸ «و اگر آواز یهوه خدای خود را به دقت بشنوی تا هوشیار شده، تمامی اوامر او را که من امروز به تو امر می فرمایم بجا آوری، آنگاه یهوه خدایت تو را بر جمیع امتهای جهان بلند خواهد گردانید. ۲ و تمامی این برکتها به تو خواهد رسید و تو را خواهد دریافت، اگر آواز یهوه خدای خود را بشنوی. ۳ در شهر، مبارک و در صحرا، مبارک خواهی بود. ۴ میوه بطن تو و میوه زمین تو و میوه بهایمت و بیجه های گاو و بره های گله تو مبارک خواهند بود. ۵ سبد و ظرف خمیر تو مبارک خواهد بود. ۶ وقت درآمدنت مبارک، و وقت بیرون رفتنت مبارک خواهی بود. ۷ «و خداوند دشمنانت را که با تو مقاومت نمایند، از حضور تو منزه خواهد ساخت، از یک

مشایخ برود وگوید: «برادر شوهر من از بریا داشتن اسم برادر خود در زمین را زمینی که به شیرو شاهد جاری است به ما بخشید. ۱۰ و اسرائیل انکار می‌کند، و از بجا آوردن حق برادر شوهری با من ابا الان اینک نوبت حاصل زمینی را که توای خداوند به من دادی، می‌نماید.» ۸ پس مشایخ شهرش را او طلبیده، با وی گفتگو آورده‌ام.» پس آن را به حضور یهوه خدای خود بگذار، و به حضور کنند، و اگر اصرار کرده، بگویند نمی‌خواهم او را بگیرم، ۹ یهوه، خدایت، عبادت نما. ۱۱ و تو با لاوی و غریبی که در میان آنگاه زن برادرش نزد وی آمده، به حضور مشایخ کفش او را از تو باشد از تمامی نیکویی که یهوه، خدایت، به تو و به خاندانت پایش بکند، و به رویش آب دهن اندازد، و در جواب گوید: «با بخشیده است، شادی خواهی نمود. ۱۲ و در سال سوم که سال کسی که خانه برادر خود را بنا نکند، چنین کرده شود.» ۱۰ عشر است، چون از گرفتن تمامی عشر محصول خود فارغ شدی، و نام او در اسرائیل، خانه کفش کنده خوانده شود. ۱۱ و اگر دو آن را به لاوی و غریب و یتیم و بیوه زن بده، تا در اندرون دروازه شخص با یکدیگر منازعه نمایند، و زن یکی پیش آید تا شوهر خود های تو بخورند و سیر شوند. ۱۳ و به حضور یهوه خدایت بگو: را از دست زندانش رها کند و دست خود را دراز کرده، عورت او «موقوفات را از خانه خود بیرون کردم، و آنها را نیز به لاوی و را بگیرد، ۱۲ پس دست او را قطع کن. چشم تو بر او ترحم غریب و یتیم و بیوه زن، موافق تمامی اوامری که به من امر فرمودی، نکند. ۱۳ در کیسه تو وزنه های مختلف، بزرگ و کوچک نباشد. دادم، و از او امر تو تجاوز ننموده، فراموش نکردم. ۱۴ در ماتم ۱۴ در خانه تو کیلهای مختلف، بزرگ و کوچک، نباشد. ۱۵ تو خود از آنها نخوردی و در نجاستی از آنها صرف نمودم، و برای را وزن صحیح و راست باشد و تو را کیل صحیح و راست باشد، اموات از آنها ندادم، بلکه به قول یهوه، خدایم، گوش داده، موافق تا عمرت در زمینی که یهوه، خدایت، به تومی دهد دراز شود. هر آنچه به من امر فرمودی، رفتار نمودم. ۱۵ از مسکن مقدس خود ۱۶ زیرا هر که این کار کند یعنی هر که بی‌انصافی نماید، نزد یهوه از آسمان بنگرد، و قوم خود اسرائیل و زمینی را که به ما دادی خدایت مکروه است. ۱۷ بیاد آور آنچه عمالیک وقت بیرون آمدنت چنانکه برای پدران ما قسم خوردی، زمینی که به شیر و شهد از مصر در راه به تو نمودند. ۱۸ که چگونه تو را در راه، مقابله جاری است، برکت بده.» ۱۶ امروز یهوه، خدایت، تو را امر کرده، همه و اماندگان را در عقب تو از موخرت قطع نمودند، در می‌فرماید که این فریض و احکام را بجا آوری، پس آنها را به تمامی حالی که تضعیف و واماندگی بودی و از خدا نترسیدند. ۱۹ پس دل و تمامی جان خود نگاه داشته، بجا آور. ۱۷ امروز به یهوه اقرار چون یهوه خدایت تو را در زمینی که یهوه، خدایت، تو را برای نمودی که خدای توست، و اینکه به طریقه‌های او سلوک خواهی تصرف نصیب می‌دهد، از جمیع دشمنانت آرامی بخشد، آنگاه ذکر عمالیک را از زیر آسمان محو ساز و فراموش مکن.

۲۶ و چون به زمینی که یهوه خدایت تو را نصیب می‌دهد داخل شدی، و در آن تصرف نموده، ساکن گردیدی، ۲ آنگاه نوبت تمامی حاصل زمین را که از زمینی که یهوه خدایت به تومی دهد، جمع کرده باشی بگیر، و آن را در سید گذاشته، به مکانی

که یهوه خدایت برگزیند تا نام خود را در آن ساکن گرداند، برو. **۲۷** و موسی و مشایخ اسرائیل، قوم را امر فرموده، گفتند: ۳ و نزد کاهنی که در آن روزها باشد رفته، وی را بگو: «امروز» تمامی اوامری را که من امروز به شما امر می‌فرمایم، نگاه دارید. برای یهوه خدایت اقرار می‌کنم که به زمینی که خداوند برای پدران ما قسم خورد که به ما بدهد، داخل شده‌ام.» ۴ و کاهن سید را عبور کنید، برای خود سنگهای بزرگ برپا کرده، آنها را با گچ از دست گرفته، پیش مذبح یهوه خدایت بگذار. ۵ پس تو به حضور یهوه خدای خود اقرار کرده، بگو: «پدر من ارامی آواره بود، و با عددی قلیل به مصر فرود شده، در آنجا غربت پذیرفت، و در آنجا امتی بزرگ و عظیم و کثیر شد. ۶ و مصریان با ما بد رفتاری نمودند، ما را ذلیل ساختند، و بندگی سخت بر ما نهادند. ۷ و سنگها را که امروز به شما امر می‌فرمایم در کوه عیبال برپا کرده، آنها چون نزد یهوه، خدای پدران خود، فریاد برآوردیم، خداوند آواز را با گچ بمال. ۵ و در آنجا مذبحی برای یهوه خدایت بنا کن، و ما را شنید و مشقت و محنت و تنگی ما را دید. ۸ و خداوند ما را از بندگی و خوف عظیم، و با خدای خود را از سنگهای ناتراشیده بنا کن، و قربانی های سوختنی آیات و معجزات بیرون آورد. ۹ و ما را به این مکان درآورده، این برای یهوه خدایت، بر آن بگذاران. ۷ و ذیابیح سلامتی ذبح کرده،

باشد، و چون بیرون می‌نشینی با آن بکن و برگشته، فضله خود را برص هوشیار باش که به هرآنچه لایوان کهنه شما را تعلیم دهند از آن بیوشان. ۱۴ زیرا که یهوه خدایت در میان اردوی تو می‌خرامد به دقت توجه نموده، عمل نمایند، و موافق آنچه به ایشان امر تا تو را رهایی داده، دشمنان را به تو تسلیم نماید، پس اردوی فرمودم، هوشیار باشید که عمل نمایید. ۹ بیادآور که یهوه خدایت تومقدس باشد، مبادا چیز پلید را در میان تو دیده، از تو روگرداند. در راه با مریم چه کرد، وقتی که شما از مصر بیرون آمدید. ۱۰ ۱۵ غلامی را که از آقای خود نزد تو بگریزد به آقایش مسپار. ۱۶ چون به همسایه خود هر قسم قرض دهی، برای گرفتن گرو به با تو در میان تو در مکانی که برگزیند در یکی از شهرهای تو خانه‌اش داخل مشو. ۱۱ بلکه بیرون بایست تا شخصی که به او که به نظرش پسند آید، ساکن شود. و بر او جفامنما. ۱۷ از قرض می‌دهی گرو را نزد تو بیرون آورد. ۱۲ و اگر مرد فقیر باشد در دختران اسرائیل فاحشه‌ای نباشد و از پسران اسرائیل لواطی نباشد. گرو او مخواب. ۱۳ البته به وقت غروب آفتاب، گرو را به او پس ۱۸ اجرت فاحشه و قیمت سگ را برای هیچ نذری به خانه یهوه بده، تا در رخت خود بخوابد و تورا برکت دهد و به حضور یهوه خدایت میاور، زیرا که این هر دو نزد یهوه خدایت مکروه است. عدالت شمرده خواهد شد. ۱۴ بر مزدوری که فقیر و ۱۹ برادر خود را به سود قرض مده نه به سودنقره و نه به سود آذوقه مسکین باشد، خواه از برادران و خواه از غربیانی که در زمین و نه به سود هر چیزی که به سود داده می‌شود. ۲۰ غریب را دراندرون دروازه‌های تو باشد ظلم منما. ۱۵ در همان روز مزدش را می‌توانی به سودقرض بدهی، اما برادر خود را به سود قرض مده بده، و آفتاب بر آن غروب نکند، چونکه او فقیر است و دل خود تابهوه خدایت در زمینی که برای تصرفش داخل آن می‌شوی تو را به آن بسته است، مبادا بر تو نزد خداوند فریاد برآورد و برای تو به هرچه دست را بر آن درازمی کنی، برکت دهد. ۲۱ چون نذری گناه باشد. ۱۶ پدران به عوض پسران کشته نشوند، و نه پسران به برای یهوه خدایت می‌کنی دروفای آن تاخیر منما، زیرا که یهوه عوض پدران خود کشته شوند. هر کس برای گناه خود کشته خدایت البته آن را از تو مطالبه خواهد نمود، و برای تو گناه خواهد بود. ۱۷ داوری غریب و یتیم را منحرف مساز، و جامه بیوه را به بود. ۲۲ اما اگر از نذر کردن ابا نمایی، تو را گناه نخواهد بود. ۲۳ گرو مگیر. ۱۸ و بیاد آور که در مصرغلام بودی و یهوه، خدایت، آنچه را که از دهانت بیرون آید، هوشیار باش که بجای آوری، موافق تو را از آنجا فدیہ داد. بنابراین من تو را امر می‌فرمایم که این کار آنچه برای یهوه خدایت از اراده خود نذر کرده‌ای و به زبان خود رامعمول داری. ۱۹ چون محصول خود را در مزرعه خویش درو گفته‌ای. ۲۴ چون به تاکستان همسایه خود درآیی، از انگور، هرچه کنی، و در مزرعه، بافهای فراموش کنی، برای برداشتن آن برمگرد؛ می‌خواهی به سیری بخور، اما در ظرف خود هیچ مگذار. ۲۵ چون برای غریب و یتیم و بیوه‌زن باشد تا یهوه خدایت تو را در همه به کشتزار همسایه خود داخل شوی، خوشه‌ها را به دست خود کارهای دست برکت دهد. ۲۰ چون زیتون خود را بتکانی باردیگر بچین، اما داس بر کشت همسایه خود مگذار.

۲۴ چون کسی زنی گرفته، به نکاح خوددرآورد، اگر در نظر او پسند نیاید از این که چیزی ناشایسته در او بیابد آنگاه طلاق نامه‌ای نوشته، بدستش دهد، و او را از خانه‌اش رها کند. ۲ و از خانه او روانه شده، برود و زن دیگری شود. ۳ و اگر شوهر دیگر نیز او را مکروه دارد و طلاق نامه‌ای نوشته، به دستش بدهد و او را از خانه‌اش رها کند، یا اگر شوهری دیگر که او را به زنی گرفت، بمیرد، ۴ شوهر اول که او را رها کرده بود، نمی‌تواند دوباره او را به نکاح خود درآورد. بعد از آن ناپاک شده است، زیرا که این به نظر خداوند مکروه است. پس بر زمینی که یهوه، خدایت، تو را به ملکیت می‌دهد، گناه میاور. ۵ چون کسی زن تازه‌ای بگیرد، در لشکر بیرون نرود، و هیچ کار به او تکلیف نشود، تا یک سال درخانه خود آزاد بماند، و زنی را که گرفته است، مسرور سازد. ۶ هیچکس آسیا یا سنگ بالای آن را به گرونگیرد، زیرا که جان را به گرو گرفته است. ۷ اگر کسی یافت شود که یکی از برادران خود از بنی اسرائیل را دزدیده، بر او ظلم کند یا بفروشد، آن دزد کشته شود، پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای. ۸ درباره بالای

۲۵ اگر در میان مردم مرفعه‌ای باشد و به محاکمه آید و در میان ایشان داوری نمایند، آنگاه عادل را عادل شمارند، و شیر راملزم سازند. ۲ و اگر شیر مستوجب تازیان باشد آنگاه داور، او را بخواباند و حکم دهد تا او را موافق شرازش به حضور خود به شماره بزنند. ۳ چهل تازیان او را بزند و زیاد نکند، مبادا اگر از این زیاد کرده، تازیان بسیار زند، برادرت در نظرتو خوار شود. ۴ دهن گاو را هنگامی که خرمن را خرد می‌کند، میند. ۵ اگر برادران با هم ساکن باشند و یکی از آنها بی اولاد بمیرد، پس زن آن متوفی، خارج به شخص بیگانه داده نشود، بلکه برادر شوهرش به او درآمده، او را برای خود به زنی بگیرد، و حق برادر شوهری را با او بجا آورد. ۶ و نخست زاده‌ای که بزاید به اسم برادر متوفی او وارث گردد، تا اسمش از اسرائیل محو نشود. ۷ و اگر آن مرد به گرفتن زن برادرش راضی نشود، آنگاه زن برادرش به دروازه نزد

را از میان خود دور کرده‌ای و تمامی اسرائیل چون بشنوند، خواهند ترسید. ۲۲ و اگر کسی گناهی را که مستلزم موت است، کرده باشد و کشته شود، و او را به دارکشیده باشی، ۲۳ بدنش در شب بر دار نماند. او را البته در همان روز دفن کن، زیرا آنکه بر دار آویخته شود ملعون خدا است تا زمینی را که بیهوه، خدایت، تو را به ملکیت می‌دهد، نجس نسازی.

۲۲ اگر گاو یا گوسفند برادر خود را گم شده بینی، از او رومگردان. آن را البته نزد برادر خود برگردان. ۲ و اگر برادرت نزدیک تونباشد یا او را نشناسی، آن را به خانه خود بیاور و نزد تو بماند، تا برادرت آن را طلب نماید، آنگاه آن را به او رد نما. ۳ و به الاغ او چنین کن و به لباسش چنین عمل نما و به هر چیز گمشده برادرت که از او گم شود و یافته باشی چنین عمل نما، نمی توانی از او رومگردانی. ۴ اگر الاغ یا گاو برادرت را در راه افتاده بینی، از آن رومگردان، البته آن را با او برخیزان. ۵ متاع مرد بر زن نباشد، و مرد لباس زن رانپوشد، زیرا هرکه این کار را کند مکروه بیهوه خدای توست. ۶ اگر اتفاق آشیانه مرغی در راه به نظر تو آید، خواه بر درخت یا بر زمین، و در آن بچه‌ها یا تخمها باشد، و مادر بر بچه‌ها یا تخمها نشسته، مادر را با بچه‌ها بگیر. ۷ مادر را البته رها کن و بچه‌ها را برای خود بگیر، تا برای تو نیکو شود و عمر دراز کنی. ۸ چون خانه نو بنا کنی، بر پشت بام خود دیواری بساز، مبدا کسی از آن بیفتد و خون برخانه خود بیاوری. ۹ در تاختستان خود دو

۲۳ جماعت خداوند شخصی که کوبیده بیضه و آلت بریده باشد داخل جماعت خداوند نشود. ۲ حرام زاده‌ای داخل جماعت خداوند نشود، حتی تا پشت دهم احدی از او داخل جماعت خداوند نشود. ۳ عومنی و موآبی داخل جماعت خداوند نشوند. حتی تا پشت دهم، احدی از ایشان هرگز داخل جماعت خداوند نشود. ۴ زیرا وقتی که شما از مصر بیرون آمدید، شما را در راه به نان و آب استقبال نکردند، و از این جهت که بلعام بن بعور را از فتور ارام نهرین اجیر کردند تا تو را لعنت کند. ۵ لیکن بیهوه خدایت نخواست بلعام را بشنود، پس بیهوه خدایت لعنت را به جهت تو، به برکت تبدیل نمود، چونکه بیهوه خدایت تو را دوست می‌داشت. ۶ اید در تمامی عمرت جوایب خیریت و سعادت ایشان مباح. ۷ آدموی را دشمن مدار چونکه برادر توست، و مصری را دشمن مدار چونکه در زمین وی غریب بودی. ۸ اولادی که از ایشان زاییده شوند در پیشت سوم داخل جماعت خداوند شوند. ۹ چون در اردو به مقابله دشمنان بیرون روی خویشتن را از هر چیز بد نگاه دار. ۱۰ اگر در میان شما کسی باشد که از احتلام شب نجس شود، از اردو بیرون رود و داخل اردو نشود. ۱۱ چون شب نزدیک شود با آب غسل کند، و چون آفتاب غروب کند، داخل اردو شود. ۱۲ و تو را مکانی بیرون از اردو باشد تا به آنجا بیرون روی. ۱۳ و در میان اسباب تو میخی

۳ و ایشان را گوید: «ای اسرائیل بشنوید شما امروز برای مقاتله قاتل اوکیست، ۲ آنگاه مشایخ و داوران تو بیرون آمده، مسافت بادشمنان خود پیش می‌روید، دل شما ضعیف نشود، و از ایشان شهرهایی را که در اطراف مقتول است، ببینید. ۳ و اما شهری ترسان و لرزان و هراسان میباشد. ۴ زیرا بیهوه، خدای شما، با شما که نزدیک تر به مقتول است، مشایخ آن شهر گوساله رمه را که با می‌رود، تا برای شما با دشمنان شما جنگ کرده شما رانجات آن خیش زنده، و یوغ به آن نبسته‌اند، بگیرند. ۴ و مشایخ آن شهر دهد.» ۵ و سروران، قوم را خطاب کرده، گویند: «کیست که آن گوساله را در وادی‌ای که آب در آن همیشه جاری باشد و در خانه نو بنا کرده، آن رانخصیص نکرده است؛ او روانه شده، به آن خیش زنده، و شخم نکرده باشند، فرود آورند، و آنجا در وادی، خانه خودبرگردد، مبادا در جنگ بمیرد و دیگری آن رانخصیص گردن گوساله را بشکنند. ۵ و بنی لای کهنه نزدیک بیایند، نماید. ۶ و کیست که تاکستانی غرس نموده، آن را حلال نکرده چونکه بیهوه خدایت ایشان را برگزیده است تا او را خدمت نمایند، است؛ او روانه شده، به خانه خود برگردد، مبادا در جنگ بمیرد، و به نام خداوند برکت دهند، و برحسب قول ایشان هرمناعه و هر دیگری آن را حلال کند. ۷ و کیست که دختری نامزد کرده، به آزاری فیصل پذیرد. ۶ و جمیع مشایخ آن شهری که نزدیک تر به نکاح در نیاروده است، او روانه شده، به خانه خود برگردد، مبادا مقتول است، دستهای خود را بر گوساله‌ای که گردنش در وادی در جنگ بمیرد و دیگری او را به نکاح درآورند.» ۸ و سروران نیز قوم شکسته شده است، بشویند. ۷ و جواب داده، بگویند: «دستهای را خطاب کرده، گویند: «کیست که ترسان وضعیف دل است؛ ما این خون را نریخته، و چشمان ما ندیده است. ۸ ای خداوند قوم او روانه شده، به خانه‌اش برگردد، مبادا دل برادرانش مثل دل او خوداسرائیل را که فدیه داده‌ای بیامز، و مگذار که خون بی‌گناه در گداخته شود.» ۹ و چون سروران از تکلم نمودن به قوم فارغ میان قوم تو اسرائیل بماند.» پس خون برای ایشان عفو خواهد شوند، بر سر قوم، سرداران لشکر مفرسانند. ۱۰ چون به شهری شد. ۹ پس خون بی‌گناه را از میان خود رفع کرده‌ای هنگامی که نزدیک آیی تا با آن جنگ نمایی، آن را برای صلح ندا بکن. آنچه در نظر خداوند راست است به عمل آورده‌ای. ۱۰ چون بیرون ۱۱ و اگر تو را جواب صلح بدهد، و دروازه‌ها را برای تو بگشاید، روی تا با دشمنان خود جنگ کنی، و بیهوه خدایت ایشان را آنگاه تمامی قومی که در آن یافت شوند، به تو جزیه دهند و تو را به‌دست تسلیم نماید و ایشان را اسیر کنی، ۱۱ و در میان اسیران خدمت نمایند. ۱۲ و اگر با تو صلح نکرده، با تو جنگ نمایند، زن خوب صورتی دیده، عاشق او بشوی و بخواهی او را به زنی خود پس آن را محاصره کن. ۱۳ و چون بیهوه، خدایت، آن را به‌دست بگیر، ۱۲ پس او را به خانه خود ببر و او سر خود را برترشد تو بسپارد، جمیع ذکوراتش را به دم شمشیریکش. ۱۴ لیکن زنان و ناخن خود را بگیرد. ۱۳ و رخت اسیری خود را بیرون کرده، اطفال و بهایم و آنچه درشهر باشد، یعنی تمامی غنیمتش را برای در خانه تو بماند، و برای پدر و مادر خود یک ماه ماتم گیرد، خود به تاراج ببر، و غنایم دشمنان خود را که بیهوه خدایت به تو و بعد از آن به او درآمده، شهر او بشو او زن تو خواهد بود. دهد، بخور. ۱۵ به همه شهرهایی که از تو بسیار دورند که از ۱۴ و اگر از وی رضی نباشی او را به خواهش دلش رها کن، شهرهای این امتها نباشند، چنین رفتار نما. ۱۶ اما از شهرهای این لیکن او را به نقره هرگز مفروش و به او سختی مکن چونکه او را امتهایی که بیهوه، خدایت، تو را به ملکیت می‌دهد، هیچ ذی ذلیل کرده‌ای. ۱۵ و اگر مردی را دو زن باشد یکی محبوبه و یکی نفس را زنده مگذار. ۱۷ بلکه ایشان را، یعنی حتیان و اموریان و مکروهه، و محبوبه و مکروهه هر دو برایش پسران بزایند، و پسر کنعانیان و فرزبان و حیوان و بیوسیان را، چنانکه بیهوه، خدایت، تو مکروهه نخست زاده باشد، ۱۶ پس در روزی که اموال خود را را مفرموده است، بالکل هلاک ساز. ۱۸ تا شما را تعلیم ندهند به پسران خویش تقسیم نماید، نمی تواند پسر محبوبه را برپسر که موافق همه رجاساتی که ایشان باخدایان خود عمل می‌نمودند، مکروهه که نخست زاده است، حق نخست زادگی دهد. ۱۷ عمل نمایند. و به بیهوه، خدای خود، گناه کنید. ۱۹ چون برای بلکه حصه‌ای مضاعف ازجمیع اموال خود را به پسر مکروهه داده، گرفتن شهری با آن جنگ کنی، و آن را روزهای بسیار محاصره او رانخست زاده خویش قرار نماید، زیرا که او ابتدای قوت اوست نمایی، تبر بر درختهایش مزن و آنها را تلف مساز. چونکه از آنها و حق نخست زادگی از آن اومی باشد. ۱۸ اگر کسی را پسری می‌خوری پس آنها را قطع نمما، زیرا آبادرخت صحرا انسان است سرکش و فتنه انگیزباشد، که سخن پدر و سخن مادر خود را گوش تا آن را محاصره نمایی؟ ۲۰ و اما درختی که میدانی درختی ندهد، و هرچند او را تادیب نمایند ایشان رانشنود، ۱۹ پدر و نیست که از آن خورده شود آن را تلف ساخته، قطع نما وسنگری مادرش او را گرفته، نزد مشایخ شهرش به دروازه محله‌اش بیاورند. بر شهری که با تو جنگ می‌کند، بنا کن تا منهدم شود. ۲۰ و به مشایخ شهرش گویند: «این پسر ما سرکش و فتنه انگیز است، سخن ما را نمی شنود و مسرف و میگسار است.» ۲۱ پس جمیع اهل شهرش او را به سنگ سنگسار کنند تا بمیرد، پس بدی

۲۱ اگر در زمینی که بیهوه، خدایت، برای تصرفش به تو می‌دهد مقتولی درصحرا افتاده، پیدا شود و معلوم نباشد که

احدی از لایوان از یکی ازدروازه هایت از هر جایی در اسرائیل که برای بریدن درخت در جنگل برود، و دستش برای قطع نمودن در آنجا ساکن باشد آمده، به تمامی آرزوی دل خود به مکانی درخت تیر را بلند کند، و آهن از دسته بیرون رفته، به همسایه‌اش که خداوند برگزید، برسد، ۷ پس به نام یهوه خدای خود، مثل بخوردتا بمیرد، پس به یکی از آن شهرها فرار کرده، زنده ماند. ۶ سایر برادرانش از لایوانی که در آنجا به حضور خداوند می‌ایستند، مبادا ولی خون وقتی که دلش گرم است قاتل را تعاقب کند، و خدمت نماید. ۸ حصه های برابر بخورند، سوای آنچه از ارثیت به سبب مسافت راه به وی رسیده، او را بکشد، و او مستوجب خود بفروشد. ۹ چون به زمینی که یهوه، خدایت، به تومی دهد موت نباشد، چونکه او را پیشتر بغض نداشت. ۷ از این جهت داخل شوی، یاد مگیر که موافق رجاسات آن امته عمل نمایی. من تو را امر فرموده، گفتم برای خود سه شهر جداکن. ۸ و اگر ۱۰ در میان تو کسی یافت نشود که پسر یا دختر خود را از آتش یهوه، خدایت، حدود تو را به طوری که به پدرانت قسم خورده بگذرانند، و نه فالگیر و نه غیب گو و نه افسونگر و نه جادوگر، است وسیع گرداند، و تمامی زمین را به تو عطا فرماید، که به دادن ۱۱ و نه ساحر و نه سوال کننده از اجنه و نه رمال و نه کسی که از آن به پدرانت وعده داده است، ۹ و اگر تمامی این اوامرا که من مردگان مشورت می‌کند. ۱۲ زیرا هرکه این کارها را کند، نزد امروز به تو می‌فرمایم نگاه داشته، بجا آوری که یهوه خدای خود خداوند مکروه است و به سبب این رجاسات، یهوه، خدایت، آنها را دوست داشته، به طریقیهای او دائم سلوک نمایی، آنگاه سه از حضور تو اخراج می‌کند. ۱۳ نزد یهوه، خدایت، کامل باش. شهردیگر بر این سه برای خود مزید کن. ۱۰ تا خون بی‌گناه در ۱۴ زیرا این امتهایی که تو آنها را بیرون می‌کنی به غیب گویان و زمینی که یهوه خدایت برای ملکیت به تو می‌دهد، ریخته نشود، و فالگیران گوش می‌گیرند، و اما یهوه، خدایت، تو را نمی‌گذارد که خون بر گردن تو نباشد. ۱۱ لیکن اگر کسی همسایه خود را بغض چنین بکشد. ۱۵ یهوه، خدایت، نبی‌ای را از میان تو از برادرانت، داشته، در کمین او باشد و بر او برخاسته، او را ضرب مهلک بزند مثل من برای تو مبعوث خواهد گردانید، او را بشنوید. ۱۶ موافق که بمیرد، و به یکی از این شهرها فرار کند، ۱۲ آنگاه مشایخ هرآنچه در حوریب در روز اجتماع از یهوه خدای خود مسالت نموده، شهرش فرستاده، او را از آنجا بگیرند، و او را به دست ولی خون گفتی: «آواز یهوه خدای خود را دیگر شنوم، و این آتش عظیم تسلیم کند، تا کشته شود. ۱۳ چشم تو بر او ترحم نکند، تا خون را دیگر نبینم، مبادا بمیرم.» ۱۷ و خداوند به من گفت: «آنچه بی‌گناهی را از اسرائیل دور کنی، و برای تو نیکو باشد. ۱۴ حد گفتند نیکو گفتند. ۱۸ نبی‌ای را برای ایشان از میان برادران ایشان مثل تو مبعوث خواهم کرد، و کلام خود را به دهانش خواهم تو خواهد آمد، در زمینی که یهوه خدایت برای تصرفش به تومی گذاشت و هرآنچه به اوامر فرمایم به ایشان خواهد گفت. ۱۹ و هر دهد، منتقل مساز. ۱۵ یک شاهد بر کسی برنخیزد، به هر تقصیر کسی که سخنان مرا که او به اسم من گوید نشنود، من از او مطالبه و هر گناه از جمیع گناهانی که کرده باشد، به گواهی دو شاهد یا خواهم کرد. ۲۰ و اما نبی‌ای که جسارت نموده، به اسم من به گواهی سه شاهد هر امری ثابت شود. ۱۶ اگر شاهد کاذبی سخن گوید که به گفتنش ازم فرمودم، یا به اسم خدایان غیر سخن بر کسی برخاسته، به معصیتش شهادت دهد، ۱۷ آنگاه هر دو گوید، آن نبی البته کشته شود.» ۲۱ و اگر در دل خود گویی: شخصی که منازعه در میان ایشان است، به حضور خداوند و به «سخنی را که خداوند نگفته است، چگونه تشخیص نمایم.» حضور کاهنان و داورانی که در آن زمان باشند، حاضر شوند. ۲۲ هنگامی که نبی به اسم خداوند سخن گوید، اگر آن چیز واقع ۱۸ و داوران، نیکو تفحص نمایند، و اینک اگر شاهد، شاهد نشود و به انجام نرسد، این امری است که خداوند نگفته است، کاذب است و بربرادر خود شهادت دروغ داده باشد، ۱۹ پس به طوری که او خواست با برادر خود عمل نماید با او همان طور رفتار نمایند، تا بدی را از میان خود دور نمایند. ۲۰ و چون بقیه مردمان ۱۹ وقتی که خدایت این امته را که یهوه، خدایت، زمین ایشان را به تو می‌دهد منقطع سازد، و تو وارث ایشان شده، در شهرها و خانه های ایشان ساکن شوی، ۲ پس سه شهر را برای خود در میان زمینی که یهوه، خدایت، به جهت ملکیت به تو می‌دهد، جدا کن. ۳ شاهراه را برای خود درست کن، و حدود زمین خود را که یهوه خدایت برای تو تقسیم می‌کند، سه قسمت کن، تا هر قاتلی در آنجا فرار کند. ۴ و این است حکم قاتلی که به آنجا فرار کرده، زنده ماند، هرکه همسایه خود را نادانسته بکشد، و قبل از آن از او بغض نداشت. ۵ مثل کسی که با همسایه خود

که در میان تو باشند، در مکانی که یهوه خدایت برگزید تا نام در دروازه هایت واقع شود، آنگاه برخاسته، به مکانی که یهوه، خود را در آن ساکن گرداند. ۱۲ و بیاد آور که در مصر غلام خدایت، برگزید، برو. ۹ و نزد لاویان کهنه و نزد داوری که در آن بودی، پس متوجه شده، این فرایض را بجا آور. ۱۳ عید خیمه‌ها را روزها باشد رفته، مسالت نما و ایشان تو را از فتوای قضا مخبر بعد از جمع کردن حاصل ازخمرن، و چرخشت خود هفت روز خواهند ساخت. ۱۰ و برحسب فتوایی که ایشان از مکانی که نگاهدار. ۱۴ و در عید خود شادی نما، تو و پسر و دخترت خداوند برگزید، برای تو بیان می‌کنند، عمل نما. و هوشیار باش تا و غلامت و کنیزت و لاوی و غریب و یتیم و بیوه‌زنی که درون دروازه موافق هرآنچه به تو تعلیم دهند، عمل نمایی. ۱۱ موافق مضمون هایت باشند. ۱۵ هفت روز در مکانی که خداوند برگزید، برای شریعتی که به تو تعلیم دهند، و مطابق حکمی که به تو گویند، یهوه خدایت عید نگاه دار، زیرا که یهوه خدایت تو را در همه عمل نما، و از فتوایی که برای تو بیان می‌کنند به طرف راست یا محصولت و در تمامی اعمال دست برکت خواهد داد، و بسیار چپ تجاوز مکن. ۱۲ و شخصی که از روی تکبر رفتار نماید، و شادمان خواهی بود. ۱۶ سه مرتبه در سال جمیع ذکورانت به کاهنی را که به حضوریهوه، خدایت، به جهت خدمت در آنجایی حضوریهوه خدایت در مکانی که او برگزید حاضرشوند، یعنی ایستد یا داور را گوش نگیرد، آن شخص کشته شود. پس بدی را در عید فطیر و عید هفته‌ها و عیدخیمه‌ها و به حضور خداوند از میان اسرائیل دور کرده‌ای. ۱۳ و تمامی قوم چون این را بشنوند، تهی دست حاضرنشوند. ۱۷ هر کس به قدر قوه خود به اندازه خواهند رسید و بار دیگر از روی تکبر رفتار نخواهند نمود. ۱۴ چون برکنی که یهوه، خدایت، به تو عطا فرماید، بدهد. ۱۸ داوران و به زمینی که یهوه، خدایت، به تومی دهد، داخل شوی و در آن سروران در جمیع دروازه‌هایی که یهوه، خدایت، به تو می‌دهد تصرف نموده، ساکن شوی و بگویی مثل جمیع امتهایی که به برحسب اسباط خود برایت تعیین نما، تا قوم را به حکم عدل، اطراف منند پادشاهی بر خود نصب نمایم، ۱۵ البته پادشاهی را داوری نمایند. ۱۹ داوری را منحرف مساز و طرفداری منما و که یهوه خدایت برگزید بر خود نصب نما. یکی از برادرانت را بر رشوه مگیر، زیرا که رشوه چشمان حکمرا کور می‌سازد و سخنان خود پادشاه بساز، و مرد بیگانه‌ای را که از برادرانت نباشد، نمی‌عادلان را کج می‌نماید. ۲۰ انصاف کامل را پیروی نما تا زنده توانی بر خود مسلط نمایی. ۱۶ لکن او برای خود اسبهای بسیار مانی وزمینی را که یهوه خدایت به تو می‌دهد، مالک شوی. ۲۱ نگیرد، و قوم را به مصر پس نفرستد، تا اسبهای بسیار برای خود اشیره‌ای از هیچ نوع درخت نزد مذبح یهوه، خدایت، که برای بگرید، چونکه خداوند به شما گفته است بار دیگر به آن راه خود خواهی ساخت غرس منما. ۲۲ و ستونی برای خود نصب بزرگ‌دیدی. ۱۷ و برای خود زنان بسیار نگیرد، مبادا دلش منحرف مکن زیرا یهوه خدایت آن را مکروه می‌دارد.

۱۷ گاو یا گوسفندی که در آن عیب یا هیچ چیز بد باشد، برای یهوه خدای خودذبح منما، چونکه آن، نزد یهوه خدایت مکروه است. ۲ اگر در میان تو، در یکی از دروازه هایت که یهوه خدایت به تو می‌دهد، مرد یا زنی پیدا شود که در نظر یهوه، خدایت، کار ناشایسته نموده، ازعهد او تجاوز کند، ۳ و رفته خدایان غیر را عبادت کرده، سجده نماید، خواه آفتاب یا ماه یا هر یک از جنود آسمان که من امر فرموده‌ام، ۴ و از آن اطلاع یافته، بشنوی، پس نیکو تفحص کن. واینک اگر راست و یقین

باشد که این رجاست در اسرائیل واقع شده است، ۵ آنگاه آن مرد یا زن را که این کار بد را در دروازه هایت کرده است، بیرون آور، و آن مرد یا زن را با سنگها سنگسار کن تا بمیرند. ۶ از گواهی دو یا سه شاهد، آن شخصی که مستوجب مرگ است کشته شود؛ از گواهی یک نفر کشته نشود. ۷ اولاد دست شاهدان به جهت کشتنش بر او افراشته شود، و بعد از آن، دست تمامی قوم، پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای. ۸ اگر در میان تو امری که حکم بر آن مشکل شود به ظهور آید، در میان خون و خون، و در میان دعوی و دعوی، و در میان ضرب و ضرب، از مرافعه‌هایی که پسرانش همیشه پایستند و به نام خداوند خدمت نمایند. ۶ و اگر

گرفته، به مکانی که بیهوه خدایت برگزیند، برو. ۲۶ و نقره را برای به اندازه‌ای که بیهوه، خدایت، تو را برکت داده باشد به او بده. هرچه دلت می‌خواهد از گاو و گوسفند و شراب و مسکرات و ۱۵ و بیادآور که تو در زمین مصر غلام بودی و بیهوه، خدایت، تو هرچه دلت از تو بلبلد، بده، و در آنجا بحضور بیهوه، خدایت، را فدیه داد، بنابراین من امروز این را به تو امر می‌فرمایم، ۱۶ و اگر بخور و خودت با خاندانت شادی نما. ۲۷ و لاوی‌ای را که به تو گوید از نزد تو بیرون نمی‌روم چونکه تو را و خاندان تو را اندرون دروازه هایت باشد، ترک منما چونکه او را با تو حصه و دوست دارد و او را نزد تو خوش گذشته باشد، ۱۷ آنگاه درفشی نصیبی نیست. ۲۸ و در آخر هر سه سال تمام عشر محصول خود گرفته، گوشش را بآن به دربدوز تو تا او را غلام ابدی باشد، و با او در همان سال بیرون آورده، در اندرون دروازه هایت ذخیره نما. کنیز خود نیز چنین عمل نما. ۱۸ و چون او را از نزد خود آزاد ۲۹ و لاوی چونکه با تو حصه و نصیبی ندارد و غریب و یتیم و کرده، رهامی کنی، بنظرت بد نیاید، زیرا که دو برابر اجرت اجیر، بیهو زنی که درون دروازه هایت باشند، بیابند و بخورند و سیر شوند، تو را شش سال خدمت کرده است. و بیهوه خدایت در هرچه تا بیهوه، خدایت، تو را در همه اعمال دست که می‌کنی، برکت می‌کنی تو را برکت خواهد داد. ۱۹ همه نخست زادگان نرینه را که از رمه و گله تو زاییده شوند برای بیهوه، خدای خود، تقدیس نما، و با نخست زاده گاو خود کار مکن و نخست زاده گوسفند خود را پشم مبر. ۲۰ آنها را به حضور بیهوه خدای خود در مکانی که خداوند برگزیند، تو و اهل خانه ات سال به سال بخورید. ۲۱ لیکن اگر عیبی داشته باشد، مثلا لنگ یا کور یا هر عیب دیگر، آن را برای بیهوه خدایت ذبح مکن. ۲۲ آن را در اندرون دروازه هایت بخور، شخص نجس و شخص طاهر، آن را برابر مثل غزال و آهوبخورند. ۲۳ اما خوش را مخور. آن را مثل آب بر زمین بریز.

۱۵ و در آخر هر هفت سال، انفکاک نمای. ۲ و قانون انفکاک این باشد، هر طلبکاری قرضی را که به همسایه خود داده باشد منگ سازد، و از همسایه و برادر خود مطالبه نکند، چونکه انفکاک خداوند اعلان شده است. ۳ از غریب مطالبه توانی کرد، اما هر آنچه از مال تو نزد برادرت باشد، دست تو آن را منگ سازد. ۴ تا نزد تو هیچ فقیر نباشد، زیرا که خداوند تو را در زمینی که بیهوه، خدایت، برای نصیب و ملک به تو می‌دهد، البته برکت خواهد داد، ۵ اگر قول بیهوه، خدایت، را به دقت بشنوی تا متوجه شده،

۱۶ ماه ایب را نگاهدار و فصیح را به جهت بیهوه، خدایت، بجا آور، زیرا که در ماه ایب بیهوه، خدایت، تو را از مصر در شب بیرون آورد. ۲ پس فصیح را از رمه و گله برای بیهوه، خدایت، ذبح کن، در مکانی که خداوند برگزیند، تا نام خود را در آن ساکن سازد. ۳ با آن، خمیرمایه مخور، هفت روز نان فطیر یعنی نان مشقت را بآن بخور، زیرا که به تعجیل از زمین مصر بیرون آمدی، تا روز خروج خود را از زمین مصر در تمامی روزهای عمرت بیاد آوری. ۴ پس هفت روز هیچ خمیرمایه در تمامی حدودت دیده نشود، و از گوشتی که در شام روز اول، ذبح می‌کنی چیزی تا صبح باقی نماند. ۵ فصیح را در هر یکی از دروازه هایت که بیهوه خدایت به تومی دهد، ذبح نتوانی کرد. ۶ بلکه در مکانی که بیهوه، خدایت، برگزیند تا نام خود را در آن ساکن سازد، در آنجا فصیح را در شام، وقت غروب آفتاب، هنگام بیرون آمدن از مصر ذبح کن. ۷ و آن را در مکانی که بیهوه، خدایت، برگزیند بیز و بخور و بامدادان برخاسته، به خیمه هایت برو. ۸ شش روز نان فطیر بخور، و در روز هفتم، جشن مقدس برای بیهوه خدایت باشد، در آن هیچ کار مکن. ۹ هفت هفته برای خود بشمار. از ابتدای نهادن داس در زرع خود، شمرده هفت هفته را شروع کن. ۱۰ و عید هفته‌ها را با هدیه نوافل دست خود نگاهدار و آن را به اندازه برکتی که بیهوه خدایت به تو دهد، بده. ۱۱ و به حضور بیهوه، خدایت، شادی نما تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و لاوی که درون دروازه هایت باشد و غریب و یتیم و بیهو زنی

منما، زیرا هرچه را که نزد خداوند مکروه است و از آن نفرت دارد، خدایت به آتش بالکل بسوزان، و آن تا به ابد تلی خواهد بود و بار ایشان برای خدایان خود می‌کردند، حتی اینکه پسران و دختران خود را نیز برای خدایان خود به آتش می‌سوزانیدند. ۳۲ هرآنچه من نجسید تا خداوند از شدت خشم خود برگشته، بر تو رحمت و به شما امر می‌فرمایم متوجه شوید، تا آن را به عمل آورید، چیزی بر آن می‌فرزاید و چیزی از آن کم نکنید.

۱۳ اگر در میان تو نبی‌ای یا بیننده خواب از میان شما برخیزد، و آیت یا معجزه‌ای برای شما ظاهر سازد، ۲ و آن آیت یا معجزه واقع شود که از آن تو را خبر داده، گفت خدایان غیر راکه نمی‌شناسی پیروی نمایم، و آنها را عبادت کنیم، ۳ سخنان آن نبی یا بیننده خواب را مشنو، زیرا که بیهوه، خدای شما، شما را امتحان می‌کند، تا بداند که آیا بیهوه، خدای خود را به تمامی دل و به تمامی جان خود محبت می‌نمایید؟ ۴ بیهوه خدای خود را پیروی نمایید و از او بترسید، و او را نگاه دارید، و قول او را بشنوید و او را عبادت نموده، به او ملحق شوید. ۵ و آن نبی یا بیننده خواب کشته شود، زیرا که سخنان فتنه انگیز بر بیهوه خدای شما که شما را از زمین مصر بیرون آورد، و تو را از خانه بندگی فدیه داد، گفته است تا تو را از طریقی که بیهوه خدایت به تو امر فرمود تا با آن سلوک نمایی، منحرف سازد، پس به این طور بدی را از میان خود دور خواهی کرد. ۶ و اگر برادرت که پسر مادرت باشد یا پسر

یادختر تو یا زن هم آغوش تو یا رفیق که مثل جان تو باشد، تو را در خفا اغوا کند، و گوید که برویم و خدایان غیر را که تو و پدران تو نشناختید عبادت نمایم، ۷ از خدایان امتهایی که به اطراف شما می‌باشند، خواه به تو نزدیک و خواه از تو دور باشند، از اقصای زمین تا اقصای دیگر آن، ۸ او را قبول مکن و او را گوش مده، و چشم تو بر وی رحم نکند و بر او شفقت منما و او را پنهان مکن. ۹ البته او را به قتل رسان، دست تو اول به قتل اودراز شود و بعد دست تمامی قوم. ۱۰ و او را به سنگ سنگسار نما تا بمیرد، چونکه می‌خواست تو را از بیهوه، خدایت، که تو را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آورد، منحرف سازد. ۱۱ و جمیع اسرائیلیان چون بشنوند، خواهند ترسید و بار دیگر چنین امر زشت را در میان شما مرتکب نخواهند شد. ۱۲ اگر درباره یکی از شهرهایی که بیهوه خدایت به تو به جهت سکونت می‌دهد خبر یابی، ۱۳ که بعضی پسران بلعالم از میان تو بیرون رفته، ساکنان شهر خود را منحرف ساخته، گفته اند برویم و خدایان غیر را که نشناخته‌اید، عبادت نمایم، ۱۴ آنگاه تفحص و تجسس نموده، نیکو استفسار نما. و اینک اگر این امر، صحیح و یقین باشد که این رجاست در میان تو معمول شده است، ۱۵ البته ساکنان آن شهر را به دم شمشیر بکش و آن را با هرچه در آن است و بهایمش را به دم شمشیر هلاک نما. ۱۶ و همه غنیمت آن را در میان کوچه‌اش جمع کن و شهر را با تمامی غنیمتش برای بیهوه

واقع خواهد شد که چون بیهو، خدایت، تو را به زمینی که به بلکه درمکانی که خداوند در یکی از اسباط تو برگزید در آنجا جهت گرفتنش به آن می‌روی داخل سازد، آنگاه برکت را بر کوه قربانی های سوختنی خود را بگذرانی، و در آنجا هرچه من به تو امر جزیم و لعنت را بر کوه ایبال خواهی گذاشت. ۳۰ آیا آنها به فرمایم، به عمل آوری. ۱۵ لیکن گوشت را برحسب تمامی آرزوی آنطرف اردن نیستند پشت راه غروب آفتاب، در زمین کنعانیانی که دلت، موافق برکتی که بیهو خدایت به تو دهد، درهه دروازه در عربه ساکنند مقابل جبلجال نزد بلوطهای موره. ۳۱ زیرا که شما از اردن عبور می‌کنید تا داخل شده، زمینی را که بیهو خدایت به تو می‌بخشد به تصرف آوری، و آن را خواهید گرفت و در آن آب بر زمین بریز. ۱۷ عشر غله و شیر و روغن و نخست زاده رمه و ساکن خواهید شد. ۳۲ پس متوجه باشید تا جمیع این فرایض و گله خود را در دروازه های خودمخور، و نه هیچ‌یک از نذرهای خود را که نذر می‌کنی و از نوافل خود و هدایای افراشتنی دست خود را. ۱۸ بلکه آنها را به حضور بیهو خدایت درمکانی که بیهو خدایت برگزید، بخور، تو ویسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و لایوانی که درون دروازه های تو باشند، و به هرچه دست خود را بر آن بگذاری به حضور بیهو خدایت شادی نما. ۱۹ با حذر باش که لایوان را در تمامی روزهایی که در زمین خود باشی، ترک ننمایی. ۲۰ چون بیهو، خدایت، حدود تو را بطوری که تو را وعده داده است، وسیع گرداند، و بگویی که گوشت خواهم خورد، زیرا که دل تو به گوشت خوردن مایل است، پس موافق همه آرزوی دلت گوشت را بخور. ۲۱ و اگر مکانی که بیهو، خدایت، برگزید تا اسم خود را در آن بگذارد از تو دور باشد، آنگاه از رمه و گله خود که خداوند به تو دهد ذبح کن، چنانکه به تو امر فرموده‌ام و از هرچه دلت بخواهد در دروازه هایت بخور. ۲۲ چنانکه غزال و آهو خورده شود، آنها را چنین بخور؛ شخص نجس و شخص طاهر از آن برابر بخورند. ۲۳ لیکن هوشیار باش که خون را نخوری زیرا خون جان است و جان را با گوشت نخوری. ۲۴ آن را مخور، بلکه مثل آب برزمینش بریز. ۲۵ آن را مخور تا برای تو و بعد از تو برای پسرانت نیکو باشد هنگامی که آنچه در نظر خداوند راست است، بجا آوری. ۲۶ لیکن موقوفات خود را که داری و نذرهای خود را برداشته، به مکانی که خداوند برگزید، برو. ۲۷ و گوشت و خون قربانی های سوختنی خود را برمدیح بیهو خدایت بگذران و خون ذبایح تو برمدیح بیهو خدایت ریخته شود و گوشت را بخور. ۲۸ متوجه باش که همه این سخنانی را که من به تو امر می‌فرمایم بشنوی تا برای تو و بعد از تو برای پسرانت هنگامی که آنچه در نظر بیهو، خدایت، نیکو و راست است بجا آوری تا به ابد نیکو باشد. ۲۹ وقتی که بیهو، خدایت، امتهایی را که به جهت گرفتن آنها به آنجا می‌روی، از حضور تو منقطع سازد، و ایشان را اخراج نموده، در زمین ایشان ساکن شوی. ۳۰ آنگاه باحذر باش، مبدا بعد از آنکه از حضور تو هلاک شده باشند به دام گرفته شده، ایشان را پیروی نمایی و درباره خدایان ایشان دریافت کرده، بگویی که این امته خدایان خود را چگونه عبادت کردند تا من نیز چنین کنم. ۳۱ با بیهو، خدای خود، چنین عمل

۱۲ اینهاست فرایض و احکامی که شما در تمامی روزهایی که

بر زمین زنده خواهید ماند، می‌باید متوجه شده، به عمل آید، در زمینی که بیهو خدای پدرانت به تو داده است، تا در آن تصرف نمایی. ۲ جمیع اماکن امتهایی را که در آنها خدایان خود را عبادت می‌کنند و شما آنها را اخراج می‌نمایید خراب نمائید، خواه بر کوههای بلند خواه بر تلها و خواه زیر هر درخت سبز. ۳ مذبحهای ایشان را بشکنید و ستونهای ایشان را خرد کنید، و اشیره های ایشان را به آتش بسوزانید، و بتهای تراشیده شده خدایان ایشان را قطع نمائید، و نامهای ایشان را از آنجا محوسازید. ۴ با بیهو خدای خود چنین عمل نمائید. ۵ بلکه به مکانی که بیهو خدای شما از جمیع اسباط شما برگزید تا نام خود را در آنجا بگذارد، یعنی مسکن او را بطلبید و به آنجا بروید. ۶ و به آنجا قربانی های سوختنی و ذبایح و عشرهای خود، و هدایای افراشتنی دستهای خویش، و نذرهای و نوافل خود و نخست زاده های رمه و گله خویش را ببرید. ۷ و در آنجا بحضور بیهو خدای خود بخورید، و شما و اهل خانه شما در هر شغل دست خود که بیهو خدای شما، شما را در آن برکت دهد، شادی نمائید. ۸ موافق هر آنچه ما امروز در اینجا می‌کنیم، یعنی آنچه در نظر هرکس پسند آید، نکنید. ۹ زیرا که هنوز به آرامگاه و نصیبی که بیهو خدای شما، به شما می‌دهد داخل نشده‌اید. ۱۰ اما چون از اردن عبور کرده، در زمینی که بیهو، خدای شما، برای شما تقسیم می‌کند، ساکن شوید، و اوشما را از جمیع دشمنان شما از هر طرف آرامی دهد تا در امنیت سکونت نمائید. ۱۱ آنگاه به مکانی که بیهو خدای شما برگزید تا نام خود را در آن ساکن سازد، به آنجا هرچه را که من به شما امر فرمایم بیاورید، از قربانی های سوختنی و ذبایح و عشرهای خود، و هدایای افراشتنی دستهای خویش، و همه نذرهای بهترین خود که برای خداوند نذر نمائید. ۱۲ و به حضور بیهو خدای خود شادی نمائید، شما با پسران و دختران و غلامان و کنیزان خود، و لایوانی که درون دروازه های شما باشند، چونکه ایشان را باشما حصه‌ای و نصیبی نیست. ۱۳ با حذر باش که در هر جایی که می‌بینی قربانی های سوختنی خود را نگذرانی، ۱۴

به ایشان بدهم داخل شده، آن را به تصرف آورند.» ۱۲ پس به شیر و شهد جاری است. ۱۰ زیرا زمینی که تو برای گرفتن الانای اسرائیل، یهوه خدایت از توجه می‌خواهد، جز اینکه از یهوه آن داخل می‌شوی، مثل زمین مصر که از آن بیرون آمدی نیست، خدایت بترسی و در همه طریقه‌های سلوک نمایی، و او رادوست که در آن تخم خود را می‌کاشتی و آن را مثل باغ بقول به پای بداری و یهوه خدای خود را به تمامی دل و به تمامی جان خود خودسیراب می‌کردی. ۱۱ لیکن زمینی که شما برای گرفتنش به آن عبادت نمایی. ۱۳ و اوامر خداوند و فریاض او را که من امروز عبور می‌کنید، زمین کوهها و دره هاست که از بارش آسمان آب تو را برای خیریت امر می‌فرمایم، نگاه داری. ۱۴ اینک فلک و فلک الافلاک از آن یهوه خدای توست، و زمین و هرآنچه در چشمان یهوه خدایت از اول سال تا آخر سال پیوسته بر آن است. آن است. ۱۵ لیکن خداوند به پدران تو رغبت داشته، ایشان را ۱۳ و چنین خواهد شد که اگر اوامری را که من امروز برای شما محبت می‌نمودم، و بعد از ایشان ذریه ایشان، یعنی شما را از همه امر می‌فرمایم، بشنوید، و یهوه خدای خود را دوست بدانید، و او قومه‌ایرگزید، چنانکه امروز شده است. ۱۶ پس غلغله دل‌های خود را به تمامی دل و به تمامی جان خود عبادت نمایید، ۱۴ آنگاه را مخون سازید، و دیگر گردن کشتی ننمایید. ۱۷ زیرا که یهوه باران زمین شما یعنی باران اولین و آخرین را در موسم شما خواهد عبادت شما خدای خدایان و رب الارباب، و خدای عظیم و جبار بخشید، تا غله و شیر و روغن خود را جمع نمایی. ۱۵ و در مهمیب است، که طرفداری ندارد و رشوه نمی‌گیرد. ۱۸ تیمان و صحرای تو برای بهایمت علف خواهم داد تا بخوری و سیر شوی. بیوه‌زنان را دادرسی می‌کند، و غریبان را دوست داشته، خوراک ۱۶ با حذر باشید مبادا دل شما فریفته شود و برگشته، خدایان دیگر و پوشاک به ایشان می‌دهد. ۱۹ پس غریبان رادوست دارید، زیرا که ربا عبادت و سجده نمایید. ۱۷ و خشم خداوند بر شما افزوده در زمین مصر غریب بودید. ۲۰ از یهوه خدای خود بترس، و او شود، تا آسمان را مسدود سازد، و باران نبارد، و زمین محصول را عبادت نما و به او ملصق شو و به نام او قسم بخور. ۲۱ او خود را ندهد و شما از زمین نیکویی که خداوند به شما می‌دهد، فخرتوست و او خدای توست که برای تو این اعمال عظیم و بزودی هلاک شوید. ۱۸ پس این سخنان مرا در دل و جان خود مهمیبی که چشمانت دیده بجا آورده است. ۲۲ پدران تو با هفتاد چشمان شما عصابه باشد. ۱۹ و آنها را به پسران خود تعلیم دهید، نفر به مصر فرود شدند الان یهوه خدایت، تو را مثل ستارگان و حین نشستن در خانه خود، و رفتن به راه، و وقت خوابیدن و برخاستن از آنها گفتگو نمایید. ۲۰ و آنها را بر باهوی در

۱۱ پس یهوه خدای خود را دوست بدار، وودیع و فریاض و احکام و اوامر او را در همه وقت نگاهدار. ۲ و امروز بدانید، زیرا که به پسران شما سخن نمی‌گویم که ندانسته‌اند، و تادیب یهوه خدای شما را ندیده‌اند، و نه عظمت و دست قوی و بازوی افراشته او را. ۳ و آیات و اعمال او را که در میان مصر، به فرعون، پادشاه مصر، و به تمامی زمین او بظهور آورد. ۴ و آنچه را که به لشکر مصریان، به اسبها و به ارايه‌های ایشان کرد، که چگونه آب بحر قلزم را برایشان جاری ساخت، وقتی که شما را تعاقب می‌نمودند، و چگونه خداوند، ایشان را تا به امروز هلاک ساخت. ۵ و آنچه را که برای شما در بیابان کرد تا شما به اینجا رسیدید. ۶ و آنچه را که به دانات و ایبرام پسران ایاب بن روبین کرد، که چگونه زمین دهان خود را گشوده، ایشان را و خاندان و خیمه‌های ایشان را، و هر ذی حیات را که همراه ایشان بود در میان تمامی اسرائیل بلعید. ۷ لیکن چشمان شما تمامی اعمال عظیمه خداوند را که کرده بود، دیدند. ۸ پس جمیع اوامری را که من امروز برای شما امر می‌فرمایم نگاه دارید، تا قوی شوید و داخل شده، زمینی را که برای گرفتن آن عبور می‌کنید، به تصرف آورید. ۹ و تا در آن زمینی که خداوند برای پدران شما قسم خورد که آن را به ایشان و ذریه ایشان بدهد، عمر دراز داشته باشید، زمینی که

و نه به سبب راستی دل خویش داخل زمین ایشان برای تصرفش در تبعیره و مسا و کبروت هتاهه خشم خداوند را به هیجان آوردید. می‌شوی، بلکه به سبب شرارت این امتهای، یهوه، خدایت، ایشان را ۲۳ و وقتی که خداوند شما را از قادش برنیع فرستاده، گفت: از حضور تو اخراج می‌نماید، و تا آنکه کلامی را که خداوند برای بروید و در زمینی که به شما داده‌ام تصرف نمایید، از قول یهوه پدران، ابراهیم و اسحاق و یعقوب، قسم خورده بود، استوار خدای خود عاصی شدید و به او ایمان نیاورده، آواز او را نشنیدید. نماید. ۶ پس بدان که یهوه، خدایت، این زمین نیکو را به سبب ۲۴ از روزی که شما را شناختم به خداوند عصبان ورزیده‌اید. ۲۵ عدالت تو به تو نمی‌دهد تا در آن تصرف نمای، زیرا که قومی پس به حضور خداوند به روی درافتاد در آن چهل روز و چهل گردن کش هستی. ۷ پس بیادآور و فراموش مکن که چگونه خشم شب که افتاده بودم، از این جهت که خداوند گفته بود که شما یهوه خدای خود را در بیابان جنبش دادی و از روزی که از زمین را هلاک سازد. ۲۶ و نزد خداوند استدعا نموده، گفتم: «ای مصر بیرون آمدی تا به اینجا رسیدی به خداوند عاصی می‌شدید. خداوند یهوه، قوم خود و میراث خود را که به عظمت خود فدیه ۸ و در حوریب خشم خداوند را جنبش دادید، و خداوند بر شما غضبناک شد تا شما راهلاک نماید. ۹ هنگامی که من به کوه بندگان خود ابراهیم و اسحاق و یعقوب را بیاد آور، و برسخت دلی برآمدم تالوحهای سنگ یعنی لوحهای عهدی را که خداوند با شما بست، بگرم، آنگاه چهل روز و چهل شب در کوه ماندم؛ نه نان خوردم و نه آب نوشیدم. ۱۰ و خداوند دو لوح سنگ مکتوب شده به زمین که به ایشان وعده داده بود درآورد، و چونکه ایشان را به انگشت خدا را به من داد و بر آنها موافق تمامی سخنانی که خداوند در کوه از میان آتش در روز اجتماع به شما گفته بود، نوشته شد. ۱۱ و واقع شد بعد از انقضای چهل روز و چهل شب که

خداوند این دو لوح سنگ یعنی لوحهای عهد را به من داد، ۱۲ و خداوند مرا گفت: «برخواست، از اینجا به زودی فرود شو زیرا قوم تو که از مصر بیرون آوردی فاسد شده‌اند، و از طریقی که ایشان را امر فرمودم به زودی انحراف ورزیده، بتی ریخته شده برای خود ساختند.» ۱۳ و خداوند مرا خطاب کرده، گفت: «این قوم را دیدم و اینک قوم گردن کش هستند. ۱۴ مرا واگذار تا ایشان را هلاک سازم و نام ایشان را از زیر آسمان محو کنم و از توقومی قوی تر و کثیتر از ایشان بوجود آورم.» ۱۵ پس برگشته، از کوه فرود آمدم و کوه به آتش می‌سوخت و دو لوح عهد در دو دست من بود. ۱۶ و نگاه کرده، دیدم که به یهوه خدای خود گناه ورزیده، گوساله‌ای ریخته شده برای خود ساخته و از طریقی که خداوند به شما امر فرموده بود، به زودی برگشته بودید. ۱۷ پس دو لوح را گرفتم و آنها را از دو دست خود انداخته، در نظر شما شکستم. ۱۸ و مثل دفعه اول، چهل روز و چهل شب به حضور خداوند به روی درافتادم؛ نه نان خوردم و نه آب نوشیدم، به سبب همه گناهان شما که کرده و کار ناشایسته که در نظر خداوند عمل نموده، خشم او را به هیجان آوردید. ۱۹ زیرا که از غضب و حدت خشمی که خداوند بر شما نموده بود تا شما را هلاک سازد، می‌ترسیدم، و خداوند آن مرتبه نیز مرا اجابت نمود. ۲۰ و خداوند بر هارون بسیا غضبناک شده بود تا او را هلاک سازد، و برای هارون نیز در آن وقت دعا کردم. ۲۱ و اما گناه شما یعنی گوساله‌ای را که ساخته بودید، گرفتم و آن را به آتش سوزانیدم و آن را خرد کرده، نیکو ساییدم تا مثل غبار نرم شد، و غبارش را به نهی که از کوه جاری بود، پاشیدم. ۲۲

۱۰ و در آن وقت خداوند به من گفت: «دولوح سنگ موافق اولیه برای خود بتراش، و نزد من به کوه برآی، و تابوتی از چوب برای خود بساز. ۲ و بر این لوحها کلماتی را که بر لوحهای اولین که شکستی بود، خواهم نوشت، و آنها را در تابوت بگذار.» ۳ پس تابوتی از چوب سنط ساختم، و دو لوح سنگ موافق اولین تراشیدم، و آن دو لوح را در دست داشته، به کوه برآمدم. ۴ و بر آن دو لوح موافق کتابت اولین، آن ده کلمه را که خداوند در کوه از میان آتش، در روز اجتماع به شما گفته بود نوشت، و خداوند آنها را به من داد. ۵ پس برگشته، از کوه فرود آمدم، و لوحها را در تابوتی که ساخته بودم گذاشتم، و در آنجا هست، چنانکه خداوند مرا امر فرموده بود. ۶ (و بنی اسرائیل از بیروت بنی یعقان به موسیره کوچ کردند، و در آنجا هارون مرد و در آنجا دفن شد. و پسرش العازار در جایش به کهنات پرداخت. ۷ و از آنجا به جدجوده کوچ کردند، و از جدجوده به یطبات که زمین نهیهای آب است. ۸ در آنوقت خداوند سبط لای را جدا کرد، تا تابوت عهد خداوند را بردارند، و به حضور خداوند ایستاده، او را خدمت نمایند، و به نام او برکت دهند، چنانکه تا امروز است. ۹ بنابراین لای را در میان برادرانش نصیب و میراثی نیست؛ خداوند میراث وی است، چنانکه یهوه خدایت به وی گفته بود. ۱۰ و من در کوه مثل روزهای اولین، چهل روز و چهل شب توقف نمودم، و در آن دفعه نیز خداوند مرا اجابت نمود، و خداوند نخواست تورا هلاک سازد. ۱۱ و خداوند مرا گفت: «برخیز و پیش روی این قوم روانه شو تا به زمینی که برای پدران ایشان قسم خوردم که

گردانید، بلکه بر تمامی دشمنان آنها را خواهد آورد. ۱۶ و تمامی پر از نهرهای آب و از چشمه‌ها و دریاچه‌ها که از دره‌ها و کوهها قوما را که بیهو بدست تو تسلیم می‌کنده‌لاک ساخته، چشم تو جاری می‌شود. ۸ زمینی که پر از گندم و جو و مو و انجیرو انار بر آنها ترحم ننماید، و خدایان ایشان را عبادت منما، مبدا برای تو باشد، زمینی که پر از زیتون زیت و عسل است. ۹ زمینی که در دام باشد. ۱۷ و اگر در دلت گویی که این قوما از من زیاده‌اند، آن نان را به تنگی نخواهی خورد، و در آن محتاج به هیچ چیز چگونه توانم ایشان را اخراج نمایم؟ ۱۸ از ایشان مترس بلکه آنچه نخواهی شد، زمینی که سنگهای آهن است، و از کوههایش مس را بیهو خدایت بافرعون و جمیع مصریان کرد، نیکو بیاد آور. ۱۹ خواهی کند. ۱۰ و خورده، سیر خواهی شد، و بیهو خدای خود را یعنی تجربه های عظیمی را که چشمانت دیده است، و آیات و به جهت زمین نیکو که به تو داده است، مبارک خواهی خواند. معجزات و دست قوی و بازوی دراز را که بیهو، خدایت، تو را به ۱۱ پس باحذر باش، مبدا بیهو خدای خود رافراموش کنی و اوامر آنها بیرون آورد. پس بیهو، خدایت، با همه قومهایی که از آنها می‌ترسید، و فرایض او را که من امروز به تو امر می‌فرمایم، نگاه ترسی، چنین خواهد کرد. ۲۰ و بیهو خدایت نیز زنبورها در میان نداری. ۱۲ مباداخورده، سیر شوی، و خانه های نیکو بنا کرده، ایشان خواهد فرستاد، تا باقی ماندگان و پنهان شدگان ایشان از در آن ساکن شوی. ۱۳ و رمه و گله تو زیاد شود، و نقره و طلا برای حضور توهلاک شوند. ۲۱ از ایشان مترس زیرا بیهو خدایت که در تو افزون شود، و مایملک توافزوده گردد. ۱۴ و دل تو مغرور شده، میان توست، خدای عظیم و مهیب است. ۲۲ و بیهو، خدایت، بیهو خدای خود را که تو را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون این قوما را از حضور تو به تدریج اخراج خواهد نمود، ایشان را آورد، فراموش کنی. ۱۵ که تو را در بیابان بزرگ و خوفناک که در بزودی نمی توانی تلف نمایی مبدا و وحوش صحرا برتوزیاد شوند. آن مارهای آتشین و عقربها و زمین تشنه بی آب بود، رهبری نمود، ۲۳ لیکن بیهو خدایت، ایشان را به بدست تو تسلیم خواهد کرد، که برای تو آب از سنگ خارا بیرون آورد. ۱۶ که تو را در بیابان من و ایشان را به اضطراب عظیمی پریشان خواهد نمود تا هلاک را بخورانی که پدران آن را ندانسته بودند، تا تو را ذلیل سازد و تو را شوند. ۲۴ و ملوک ایشان را بدست تو تسلیم خواهد نمود، تا نام بیازماید و بر تو در آخرت احسان ننماید. ۱۷ مبدا در دل خود ایشان را از زیر آسمان محوسازی، و کسی یارای مقاومت با تو بگویی که قوت من و توانایی دست من، این توانگری را از برایم پیدا نخواهد داشت تا ایشان را هلاک سازی. ۲۵ و تمثالهای خدایان کرده است. ۱۸ بلکه بیهو خدای خود را بنیاد آور، زیرا اوست که به ایشان را به آتش بسوزانید، به نقره و طلایی که بر آنهاست، طمع تو قوت می‌دهد تا توانگری پیدا نمایی، تا عهد خود را که برای موز، و برای خودمگیر، مبدا از آنها به دام گرفتار شوی، چونکه پدران قسم خورده بود، استوار بدارد، چنانکه امروز شده است. نزد بیهو، خدای تو، مکرره است. ۲۶ و چیزمکرره را به خانه خود ۱۹ و اگر بیهو خدای خود رافراموش کنی و پیروی خدایان دیگر میاور، مبدا مثل آن حرام شوی، از آن نهایت نفرت و کراهت دار نموده، آنها را عبادت و سجده نمایی، امروز بر شما شهادت می‌دهم که البته هلاک خواهید شد. ۲۰ مثل قومهایی که خداوند پیش روی تو هلاک می‌سازد، شما همچنین هلاک خواهید شد از این جهت که قول بیهو خدای خود را نشنیدید.

۸ تمامی اوامری را که من امروز به شما امر می‌فرمایم، حفظ داشته، بجا آوری، تا زنده مانده، زیاد شوی، و به زمینی که خداوند برای پدران شما قسم خورده بود، داخل شده، در آن تصرف ۹ ای اسرائیل بشنو. تو امروز از اردن عبور می‌کنی، تا داخل شده، قومهایی را که از تو عظیم تر و قوی تراند، و شهرهای بزرگ را که تا به فلک حصاردار است، به تصرف آوری، ۲ یعنی قوم عظیم و بلند قد بنی عناق را که می‌شناسی و شنیده‌ای که گفته‌اند داشت یا نه. ۳ و او تو را ذلیل و گرسنه ساخت و من را به تو خورانی که نه تو آن رامی دانستی و نه پدران می‌دانستند، تا تو را بیاموزاند که انسان نه به نان تنها زیست می‌کند بلکه به هر کلمه‌ای که از دهان خداوند صادر شود، انسان زنده می‌شود. ۴ در این چهل سال لباس تو در برت مندرس نشد، و پای تو آماس خواهی نمود، چنانکه خداوند به تو گفته است. ۴ پس چون بیهو، نکرده. ۵ پس در دل خود فکر کن که بطوری که پدر، پسر خود را تادیب می‌نماید، بیهو خدایت تو را تادیب کرده است. ۶ و اوامر و مگو که به سبب عدالت من، خداوند مرا به این زمین درآورد تا بیهو خدای خود را نگاه داشته، در طریقه‌های او سلوک نما و از او برتر. ۷ زیرا که بیهو خدایت تو را به زمین نیکو درمی‌آورد؛ زمین ایشان را از حضور تو اخراج می‌نماید. ۵ نه به سبب عدالت خود

در تمامی ایام عمرت و تا عمر تو دراز شود. ۳ پس ای اسرائیل بود که متوجه شویم که جمیع این اوامر را به حضور یهوه خدای خود بشنو، و به عمل نمودن آن متوجه باش، تا برای تو نیکو باشد، بجا آوریم، چنانکه ما را امر فرموده است.

و بسیار افزوده شوی در زمینی که به شیر و شهد جاری است، چنانکه یهوه خدای پدرانت تورا وعده داده است. ۴ ای اسرائیل بشنو، یهوه، خدای ما، یهوه واحد است. ۵ پس یهوه خدای خود را به تمامی جان و تمامی قوت خود محبت نما. ۶ و این سخنانی که من امروز تو را امر می‌فرمایم، بر دل تو باشد. ۷ و آنها را به پسرانت به دقت تعلیم نما، و حین نشستن در خانه، و رفتن به راه، و وقت خوابیدن و برخاستن از آنها گفتگو نما. ۸ و آنها را بردست خود برای علامت ببند، و در میان چشمانت عصابه باشد. ۹ و آنها را بر باهوی درختان و در دروازه هایت بنویس. ۱۰ و چون یهوه، خدایت، تو را به زمینی که برای پدرانت ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خورد که به تو بدهد، درآورد، به شهرهای بزرگ و خوشنمایی که تو بنا نکرده‌ای، ۱۱ و به خانه‌های پر از هر چیز نیکو که پر نکرده‌ای، و حوضهای کنده شده‌ای که نکرده‌ای، و تاکستانها و باغهای زیتونی که غرس ننموده‌ای، و از آنها خورده، سیرشدی. ۱۲ آنگاه با حذر باش مبدا خداوند را که تورا از زمین مصر، از خانه بندگی بیرون آورد، فراموش کنی. ۱۳ از یهوه خدای خود بترس و او را عبادت نما و به نام او قسم بخور. ۱۴ خدایان دیگر را از خدایان طوایفی که به اطراف تومی باشند، پیروی ننمایید. ۱۵ زیرا یهوه خدای تودر میان تو خدای غیور است، مبدا غضب یهوه، خدایت، بر تو افروخته شود، و تو را از روی زمین هلاک سازد. ۱۶ یهوه خدای خود را میازماید، چنانکه او را در مسا آزمودید. ۱۷ توجه نمایند تا اوامر یهوه خدای خود را و شهادت و فریض او را که به شما امر فرموده است، نگاه دارید. ۱۸ و آنچه در نظر خداوند راست و نیکوست، به عمل آور تا برای تو نیکو شود، و داخل شده آن زمین نیکو را که خداوند برای پدرانت قسم خورد به تصرف آوری. ۱۹ و تا جمیع دشمنانت را از حضورت اخراج نماید، چنانکه خداوند گفته است. ۲۰ چون پسر تو در ایام آینده از تو سوال نموده، گوید که مراد از این شهادت و فریض واحکامی که یهوه خدای ما به شما امر فرموده است، چیست؟ ۲۱ پس به پسر خود بگو: ما در مصر غلام فرعون بودیم، و خداوند ما را از مصر بادیست قوی بیرون آورد. ۲۲ و خداوند آیات و معجزات عظیم و ردی‌ای بر مصر و فرعون و تمامی اهل خانه او در نظر ما ظاهر ساخت. ۲۳ و ما را از آنجا بیرون آورد تا ما را به زمینی که برای پدران ما قسم خورد که به ما بدهد، درآورد. ۲۴ و خداوند ما را مامور داشت که تمام این فریض را بجا آورده، از یهوه خدای خود بترسیم، تا برای ما همیشه نیکو باشد و ما را زنده نگاه دارد، چنانکه تا امروز شده است. ۲۵ و برای ما عدالت خواهد

۷ چون یهوه، خدایت، تو را به زمینی که برای تصرفش به آنجا می‌روی درآورد، و امتهای بسیار را که حنیان و جرجاشیان و اموریان و کنعانیان و فرزبان و حویان و یبوسیان، هفت امت بزرگتر و عظیم‌تر از تو باشند، از پیش تو اخراج نماید. ۲ و چون یهوه خدایت، ایشان را به دست تو تسلیم نماید، و تو ایشان را مغلوب سازی، آنگاه ایشان را بالکل هلاک کن، و با ایشان عهد مبند و بر ایشان ترحم ننما. ۳ و با ایشان مصاهرت ننما؛ دختر خود را به پسر ایشان مده، و دختر ایشان را برای پسر خود مگیر. ۴ زیرا که اولاد تو را از متابعت من برخواند گردانید، تا خدایان غیر را عبادت نمایند، و غضب خداوند بر شما افروخته شده، شما را بزودی هلاک خواهد ساخت. ۵ بلکه با ایشان چنین عمل نمایند؛ مذبحهای ایشان را منهدم سازید، و تمثالهای ایشان را بشکنید و اشیریم ایشان را قطع نمایید، و بنهای تراشیده ایشان را به آتش بسوزانید. ۶ زیرا که تو برای یهوه، خدایت، قوم مقدس هستی. یهوه خدایت تو را برگزیده است تا از جمیع قومهایی که بر روی زمین‌اند، قوم مخصوص برای خود او باشی. ۷ خداوند دل خود را با شما نیست و شما را برنگزید از این سبب که از سایر قومها کثیرتر بودید، زیرا که شما از همه قومها قلیتر بودید. ۸ لیکن از این جهت که خداوند شما را دوست می‌داشت، و می‌خواست قسم خود را که برای پدران شما خورده بود، بجا آورد، پس خداوند شما را با دست قوی بیرون آورد، و از خانه بندگی از دست فرعون، پادشاه مصر، فدیة داد. ۹ پس بدان که یهوه، خدای تو، اوست خدا، خدای امین که عهد و رحمت خود را با آنانی که او را دوست می‌دارند و اوامر او را بجا می‌آورند تا هزار پشت نگاه می‌دارد. ۱۰ و آنانی را که او را دشمن دارند، بر روی ایشان مکافات رسانیده، ایشان را هلاک می‌سازد. و به هرکه او را دشمن دارد، تاخیر ننموده، او را بر رویش مکافات خواهد رسانید. ۱۱ پس اوامر و فریض و احکامی را که من امروز به جهت عمل نمودن به تو امر می‌فرمایم نگاه دار. ۱۲ پس اگر این احکام را بشنوید و آنها را نگاه داشته، بجا آورید، آنگاه یهوه خدایت عهد و رحمت را که برای پدرانت قسم خورده است، با تو نگاه خواهد داشت. ۱۳ و تو را دوست داشته، برکت خواهد داد، و خواهد افزود، و میوه بطن تو میوه زمین تو را و غله و شیره و روغن تو را و نتاج رمه تو را و بچه‌های گله تو را، در زمینی که برای پدرانت قسم خورد که به تو بدهد، برکت خواهد داد. ۱۴ از همه قومها مبارک‌تر خواهی شد، و در میان شما و بهایم شما، نر یا ماده، نازاد نخواهد بود. ۱۵ و خداوند هر بیماری را از تو دور خواهد کرد، و هیچکدام از مرضهای بد مصر را که می‌دانی، بر تو عارض نخواهد

نادانسته کشته باشد و بیشتر باوی بغض نداشته به آنها فرار کند، بنابراین یهوه، خدایت، تو را امر فرموده است که روز سبت را و به یکی از این شهرها فرار کرده، زنده ماند. ۴۳ یعنی باصر نگاه داری. ۱۶ «پدر و مادر خود را حرمت دار، چنانکه یهوه در بیابان، در زمین همواری به جهت روینیان، وراموت در جلعاد به خدایت تو را امر فرموده است، تا روزهایت دراز شود و تو را در جهت جادیان، و جولان درباشان به جهت منسیان. ۴۴ و این زمینی که یهوه خدایت به تومی بخشید، نیکویی باشد. ۱۷ «قتل است شریعتی که موسی پیش روی بنی اسرائیل نهاد. ۴۵ این است مکن. ۱۸ و زنا مکن. ۱۹ و دزدی مکن. ۲۰ و بر همسایه خود شهادت و فرایض و احکامی که موسی به بنی اسرائیل گفت، شهادت دروغ مده. ۲۱ و برزن همسایه ات طمع موز، و به خانه وقتی که ایشان از مصر بیرون آمدند. ۴۶ به آنطرف اردن در دره همسایه ات و به مزرعه او و به غلامش و کنیزش و گاویش و الاغش مقابل بیت فغور در زمین سیحون، ملک اموریان که در حشبون و به هرچه از آن همسایه تو باشد، طمع مکن.» ۲۲ این سخنان ساکن بود، و موسی و بنی اسرائیل چون از مصر بیرون آمده بودند او را خداوند به تمامی جماعت شما در کوه از میان آتش و ابر و رامغلوب ساختند. ۴۷ و زمین او را و زمین عوج ملک باشان را، دو ملک اموریانی که به آنطرف اردن بسوی مشرق آفتاب بودند، به بردو لوح سنگ نوشته، به من داد. ۲۳ و چون شما آن آواز را از تصرف آوردند. ۴۸ از عروعر که بر کناره وادی ازنون است تا جبل میان تاریکی شنیدید، و کوه به آتش می سوخت، شما با جمیع سیئون که حرمون باشد. ۴۹ و تمامی عربی که به آنطرف اردن بسوی مشرق تا دریای عربی زیر دامنه های فسجه.

۵ و موسی تمامی بنی اسرائیل را خوانده، به ایشان گفت: ای اسرائیل فرایض و احکامی را که من امروز به گوش شما می گویم بشنوید، تا آنها را یاد گرفته، متوجه باشید که آنها را بجا آورید. ۲ یهوه خدای ما با ما در حوریب عهدبست. ۳ خداوند این عهد را با پدران ما نیست، بلکه با ما که جمیع امروز در اینجا زنده هستیم. ۴ خداوند در کوه از میان آتش با شما روبرو متکلم شد. ۵ (من در آن وقت میان خداوند و شما ایستاده بودم، تا کلام خداوند را برای شما بیان کنم، زیرا که شما به سبب آتش می ترسیدید و به فراز کوه برنایمید) و گفت: ۶ «من هستم یهوه، خدای تو، که تو را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آوردم. ۷ تو را به حضور من خدایان دیگر نباشند. ۸ «به جهت خود صورت تراشیده یا هیچ تمثالی از آنچه بالا در آسمان، یا از آنچه پایین در زمین، یا از آنچه در آبهای زیر زمین است مساز. ۹ آنها را سجده و عبادت نمما. زیرا من که یهوه خدای تو هستم، خدای غیورم، و گناه پدران را بر پسران تا پشت سوم و چهارم از آنانی که مرادشمن دارند، می رسانم. ۱۰ و رحمت می کنم تاهزار پشت بر آنانی که مرا دوست دارند و احکام مرا نگاه دارند. ۱۱ «نام یهوه خدای خود را به باطل مبر، زیرا خداوند کسی را که نام او را به باطل برد، بی گناه نخواهد شمرد. ۱۲ «روز سبت را نگاه دار و آن را تقدیس نما، چنانکه یهوه خدایت به تو امر فرموده است. ۱۳ شش روز مشغول باش و هرکار خود را بکن. ۱۴ اما روز هفتمین سبت یهوه خدای توست، در آن هیچکاری مکن، تو و پسر و دخترت و غلامت و کنیزت و گاوت و الاغت و همه بهایمت و مهمانت که در اندرون دروازه های تو باشد، تا غلامت و کنیزت مثل تو آرام گیرند. ۱۵ و بیاد آور که در زمین مصر غلام بودی، و تاز یهوه خدای خود ترسان شده، جمیع فرایض اوامر او را که یهوه خدایت تو را به دست قوی و بازوی دراز از آنجا بیرون آورد، من به شما امر می فرمایم نگاه داری، تو و پسر و پسر پسر،

۶ و این است اوامر و فرایض و احکامی که یهوه، خدای دخترت و غلامت و کنیزت و گاوت و الاغت و همه بهایمت و مهمانت که در اندرون دروازه های تو باشد، تا غلامت و کنیزت مثل تو آرام گیرند. ۱۵ و بیاد آور که در زمین مصر غلام بودی، و تاز یهوه خدای خود ترسان شده، جمیع فرایض اوامر او را که یهوه خدایت تو را به دست قوی و بازوی دراز از آنجا بیرون آورد، من به شما امر می فرمایم نگاه داری، تو و پسر و پسر پسر،

نزدیک ایشان باشد چنانکه یهوه، خدای ما است، در هروقت که زمین مدتی ساکن باشید، اگر فاسد شده، صورت تراشیده، و شبیه نرداو دعا می‌کنیم؟ ۸ و کدام طایفه بزرگ است که فریاض و هرچیزی را بسازید و آنچه در نظر یهوه خدای شما بد است بجا احکام عادلانه‌ای مثل تمام این شریعتی که من امروز پیش شما آورده، او را غضبناک سازید، ۲۶ آسمان وزمین را امروز بر شما می‌گذارم، دارند؟ ۹ لیکن احتراز نما و خویشتر را بسیار متوجه عبورمی‌کنید البته هلاک خواهید شد. و روزهای خود را در آن باش، مباد این چیزهایی را که چشمانت دیده است فراموش کنی عبورمی‌کنید البته هلاک خواهید شد. و روزهای خود را در آن و مباد اینها در تمامی ایام عمرت از دل تو محو شود، بلکه آنها را طویل نخواهید ساخت، بلکه بالکل هلاک خواهید شد. ۲۷ و به پسرانت و پسران پسرانت تعلیم ده. ۱۰ در روزی که درحضور خداوند شما را در میان قومها پراکنده خواهد نمود، و شما در میان یهوه خدای خود در حوریب ایستاده بودی و خداوند به من گفت: طوایفی که خداوند شما را به آنجا می‌برد، قلیل العدد خواهید «قوم را نزد من جمع کن تا کلمات خود را به ایشان بشنوانم، تا مانند. ۲۸ و در آنجا خدایان ساخته شده دست انسان از چوپ و بیاموزند که در تمامی روزهایی که بروی زمین زنده باشند از من سنگ رابعادت خواهید کرد، که نمی‌بینند و نمی‌شنوند و نمی‌بترسند، و پسران خود را تعلیم دهند. ۱۱ و شما نزدیک آمده، زیر خورند و نمی‌بویند. ۲۹ لیکن اگر از آنجا یهوه خدای خود را کوه ایستادید، و کوه تا به وسط آسمان به آتش و تاریکی و ابرها و بظلیبی، او را خواهی یافت. بشرطی که او را به تمامی دل و به ظلمت غلیظ می‌سوخت. ۱۲ و خداوند با شما از میان آتش تمامی جان خود تفحص نمایی. ۳۰ چون در تنگی گرفتار شوی، متکلم شد، و شما آواز کلمات را شنیدید، لیکن صورتی ندیدید، و جمیع این وقایع بر تو عارض شود، در ایام آخر بسوی یهوه خدای بلکه فقط آواز را شنیدید. ۱۳ و عهد خود را که شما را به نگاه خود برگشته، آواز او را خواهی شنید. ۳۱ زیرا که یهوه خدای تو داشتن آن مامور فرمود، برای شما بیان کرد، یعنی ده کلمه را و آنها خدای رحیم است، تو را ترک نخواهد کرد و تو را هلاک نخواهد را بر دو لوح سنگ نوشت. ۱۴ و خداوند مرا در آنوقت امر فرمود نمود، و عهد پدران را که برای ایشان قسم خورده بود، فراموش که فریاض و احکام را به شما تعلیم دهم، تا آنها را در زمینی که نخواهد کرد. ۳۲ زیرا که از ایام پیشین که قبل از تو بوده است از برای تصرفش به آن عبور می‌کنید، بجا آوری. ۱۵ پس خویشتر را روزی که خدا آدم را بر زمین آفرید، و از یک کناره آسمان تا به بسیار متوجه باشید، زیرا در روزی که خداوند با شما در حوریب از کناره دیگر بیرس که آیا مثل این امر عظیم واقع شده یا مثل این میان آتش تکلم نمی‌نمود، هیچ صورتی ندیدید. ۱۶ مبادا فاسد شنیده شده است؟ ۳۳ آیا قومی هرگز آواز خدا را که از میان آتش شوید و برای خود صورت تراشیده، یا تمثال هر شکلی از شبیه متکلم شود، شنیده باشند و زنده بمانند، چنانکه تو شنیدی؟ ۳۴ ذکور یا اناث بسازید. ۱۷ یا شبیه هر بهیمه‌ای که بر روی زمین و آیا خدا عزیمت کرد که برود و قومی برای خود از میان قوم دیگر است، یا شبیه هر مرغ بالدار که در آسمان می‌پرد. ۱۸ یا شبیه بگیرد باتجره‌ها و آیات و معجزات و جنگ و دست قوی و بازوی هر خزنده‌ای بر زمین یا شبیه هرماهی‌ای که در آبهای زیر زمین دراز شده و ترسهای عظیم، موافق هر آنچه یهوه خدای شما برای است. ۱۹ و مبادا چشمان خود را بسوی آسمان بلند کنی، و شما در مصر در نظر شما بعمل آورد؟ ۳۵ این بر تو ظاهر شد تا بآبانی آفتاب و ماه و ستارگان و جمیع جنود آسمان را دیده، فریفته شوی که یهوه خداست و غیر از او دیگری نیست. ۳۶ از آسمان آواز و سجده کرده، آنها را که یهوه خدایت برای تمامی قومهایی که خود را به تو شنویند تا تو راتادیب نماید، و بر زمین آتش عظیم زیر تمام آسمانند، تقسیم کرده است، عبادت نمایی. ۲۰ لیکن خود را به تونشان داد و کلام او را از میان آتش شنیدی. ۳۷ و خداوند شما را گرفته، از کوره آهن ازمصر بیرون آورد تا برای او از این جهت که پدران تو را دوست داشته، ذریت ایشان را بعد از قوم میراث باشید، چنانکه امروز هستید. ۲۱ و خداوند بخاطر ایشان برگزیده بود، تو را به حضرت خود با قوت عظیم از مصر شما بر من غضبناک شده، قسم خورد که از اردن عبور نکنم و بیرون آورد. ۳۸ تا امتهای بزرگتر و عظیم تر از تو را پیش روی به آن زمین نیکو که یهوه خدایت به تو برای ملکیت می‌دهد، تو بیرون نمایی و تو را درآورده، زمین ایشان را برای ملکیت به تو داخل نشوم. ۲۲ بلکه من در این زمین خواهم مرد و از اردن عبور دهم، چنانکه امروز شده است. ۳۹ لهنذا امروز بدان و دردل خود نخواهم کرد، لیکن شما عبورخواهید کرد، و آن زمین نیکو را به نگاه دار که یهوه خداست، بالا در آسمان و پایین بروی زمین تصرف خواهید آورد. ۲۳ پس احتیاط نمایند، مبادا عهد یهوه، و دیگری نیست. ۴۰ و فریاض و اوامر او را که من امروز به تو امر خدای خود را که با شما بسته است فراموش نمایی، و صورت می‌فرمایم نگاهدار، تا تو را و بعد از تو فرزندان تو را نیکو باشد تراشیده یا شبیه هر چیزی که یهوه خدایت به تو نهی کرده است، و تا روزهای خود را بر زمینی که یهوه خدایت به تو می‌دهد تا برای خود بسازی. ۲۴ زیرا که یهوه خدایت آتش سوزنده و خدای به ابدطویل نمایی. ۴۱ آنگاه موسی سه شهر به آن طرف اردن عبور است. ۲۵ چون پسران و پسران پسران را تولیدنموده، و در بسوی مشرق آفتاب جدا کرد. ۴۲ تا قاتلی که همسایه خود را

وادی ارنون است، و شهری که در وادی است، تا جلعاد قریه‌ای خدای شما این زمین را به شما داده است تا آن را به تصرف آورید، نبود که به ماممتنع باشد، یهوه خدای ما همه را به ما تسلیم پس جمیع مردان جنگی شما مهیا شده، پیش روی برادران خود، نمود. ۳۷ لیکن به زمین بنی عمون و به تمامی کناره وادی ییوق و بنی اسرائیل، عبور کنید. ۱۹ لیکن زنان و اطفال و مواشی شما، شهرهای کوهستان، و به هر جایی که یهوه خدای ما نهی فرموده چونکه می‌دانم مواشی بسیار دارید، در شهرهای شما که به شما دادم، بمانند. ۲۰ تا خداوند به برادران شما مثل شما آرامی دهد، بود، نزدیک نشدیم.

۳ پس برگشته، به راه باشان رفتیم، و عوج ملک باشان با تمامی قوم خود به مقابله مایرون آمده، در ادروی جنگ کرد. ۲ و خداوند مرا گفت: «از او مترس زیرا که او و تمامی قومش وزمینش را به دست تو تسلیم نموده‌ام، تا بطوری که با سیحون ملک اموریان که در حبشون ساکن بود، عمل نمودی، با وی نیز عمل نمایی.» ۳ پس یهوه، خدای ما، عوج ملک باشان را نیز و تمامی قومش را به دست ما تسلیم نموده، او را به حدی شکست دادیم که احدی از برای وی باقی نماند. ۴ و در آنوقت همه شهرهایش را گرفتیم، و شهری نماند که از ایشان نگرفتیم، یعنی شصت شهر و تمامی مرزبوم ارجوب که مملکت عوج در باشان بود. ۵ جمیع اینها شهرهای حصاردار بادیه‌های بلند و دروازه‌ها و پشت بندها بود، سوی فرای بی حصار بسیار کثیر. ۶ و آنها را بالکل هلاک کردیم، چنانکه با سیحون، ملک حبشون کرده بودیم، هر شهر را با مردان و زنان و اطفال هلاک ساختیم. ۷ و تمامی بهایم و غنیمت شهرها را برای خود به غارت بردیم. ۸ و در آن وقت زمین را از دست دو ملک اموریان که به آن طرف اردن بودند، از وادی ارنون تا جبل حرمون، گرفتیم. ۹ (و این حرمون راصیلونیان سریون می‌خوانند و اموریان آن راسنیر می‌خوانند.) ۱۰ تمام شهرهای هامون و تمامی جلعاد و تمامی باشان تا سلخه و ادروی که شهرهای مملکت عوج در باشان بود. ۱۱ زیرا که عوج ملک باشان از بقیه رفائیان تنها باقی‌مانده بود. اینک تخت خواب او تخت آهنین است آیان در ربت بنی عمون نیست. و طولش نه ذراع و عرضش چهار ذراع برحسب ذراع آدمی می‌باشد. ۱۲ و این زمین را در آن وقت به تصرف آوردیم، و آن را از عروعر که برکنار وادی ارنون است و نصف کوهستان جلعاد؛ و شهرهایش را به رویینیان و جادیان دادیم. ۱۳ و بقیه جلعاد و تمامی باشان را که مملکت عوج باشد به نصف سبطمنسی دادیم، یعنی تمامی مرزبوم ارجوب را باتمامی باشان که زمین رفائیان نامیده می‌شود. ۱۴ یائیر بن منسی تمامی مرزبوم ارجوب را تا حدجشوریان و معکیان گرفت، و آنها را تا امروز به اسم خود باشان، حووت یائیر نامید. ۱۵ و جلعاد را به ماکیر دادیم. ۱۶ و به رویینیان و جادیان، از جلعاد تا وادی ارنون، هم وسط وادی و هم کناره‌اش تا وادی ییوق را که حد بنی عمون باشد، دادیم. ۱۷ و عربی را نیز و اردن و کناره‌اش را ازکنرت تا دریای عربی که بحرالبحر باشد، زردمانه‌های فسجه به طرف مشرق دادیم. ۱۸ و در آن وقت به شما امر فرموده، گفتیم: «یهوه حکیم، و فطانت پیشه‌اند.» ۷ زیرا کدما قوم بزرگ است که خدا

۴ پس الان ای اسرائیل، فرایض و احکامی را که من به شما تعلیم می‌دهم تا آنها را بجای آورید بشنوید، تا زنده بمانید و داخل شده، زمینی را که یهوه، خدای پدران شما، به شما می‌دهد به تصرف آورید. ۲ بر کلامی که من به شما امر می‌فرمایم چیزی می‌فزاید و چیزی از آن کم ننمایید، تا اوامر یهوه خدای خود را که به شما امر می‌فرمایم، نگاه دارید. ۳ چشمان شما آنچه را خداوند در بلع فغور کرد دید، زیرا هرکه پیروی بلع فغور کرد، یهوه خدای تو، او را از میان تو هلاک ساخت. ۴ اما جمیع شما که به یهوه خدای خود ملصق شدید، امروز زنده ماندید. ۵ اینک چنانکه یهوه، خدایم، مرا امر فرموده است، فرایض و احکام به شما تعلیم نمودم، تا درزمینی که شما داخل آن شده، به تصرف می‌آورید، چنان عمل نمایید. ۶ پس آنها را نگاه داشته، بجای آورید زیرا که این حکمت و فطانت شماست، در نظر قومهایی که چون این فرایض را بشنوند، خواهند گفت: «هرآینه این طایفه‌های بزرگ، قوم مشرق دادیم. ۱۸ و در آن وقت به شما امر فرموده، گفتیم: «یهوه

گفتید که «به خداوند گناه ورزیده‌ایم، پس رفته، جنگ خواهیم خورده بود. ۱۵ و دست خداوند نیز بر ایشان می‌بود تا ایشان را از کرد، موافق هرآنچه یهوه خدای ما به ما امر فرموده است، و همه میان اردو بالکل هلاک کند. ۱۶ پس چون جمیع مردان جنگی از شما اسلحه جنگ خود را بسته، عزیمت کردید که به کوه برآید. میان قوم بالکل مردند، ۱۷ آنگاه خداوند مرا خطاب کرده، گفت: ۴۲ آنگاه خداوند به من گفت: «به ایشان بگو که نروند و جنگ ۱۸ «تو امروز از عار که سرحد مواب باشد، باید بگذری. ۱۹ و نمایند زیرا که من در میان شما نیستم، مبدا از حضور دشمنان چون به مقابل بنی عمون برسی ایشان را مرنجان و با ایشان منازعه خود مغلوب شوید.» ۴۳ پس به شما گفتم، لیکن نشنیدید، بلکه از فرمان خداوند عصیان ورزیدید، و مغرور شده، به فراز کوه برآمدید. آن را به بنی لوط به ملکیت داده‌ام. ۲۰ (آن نیز زمین رفائیان ۴۴ و اموریانی که در آن کوه ساکن بودند به مقابله شما بیرون شمرده می‌شود و رفائیان بیشتر ساکن آنجا بودند، لیکن عمونیان آمده، شما را تعاقب نمودند، بطوری که زنبورها می‌کنند و شما را ایشان را زمزمیان می‌خوانند. ۲۱ ایشان قومی عظیم و کثیر و بلند از سعیر تاحراما شکست دادند. ۴۵ پس برگشته، به حضور خداوند قدمثل عناقیان بودند، و خداوند آنها را از پیش روی ایشان هلاک کرد، پس ایشان را اخراج نموده، درجای ایشان ساکن شدند. ۲۲ ۴۶ و در قادش برحسب ایام توقف خود، روزهای بسیار ماندید. چنانکه برای بنی عیسو که در سعیر ساکنند عمل نموده، حوریان را از حضور ایشان هلاک ساخته، آنها را اخراج نمودند، و تا امروز ۲ پس برگشته، چنانکه خداوند به من گفته بود، از راه بحر قزقم در جای ایشان ساکنند. ۲۳ و عویان را که در دهات تا به غزا در بیابان کوچ کردیم روزهای بسیار کوه سعیر را دور زدیم. ۲ پس ساکن بودند کفتوریان که از کفتور بیرون آمدند هلاک ساخته، در خداوند مرا خطاب کرده، گفت: ۳ «دور زدن شما به این کوه پس جای ایشان ساکن شدند. (۲۴ پس برخیزید و کوچ کرده، از وادی است، بسوی شمال برگردید. ۴ و قوم را امر فرموده، بگو که شما از حدود برداران خود بنی عیسو که در سعیر ساکنند باید بگذرید، به‌دست تو دادم، به تصرف آن شروع کن و با ایشان جنگ نما. و ایشان از شما خواهند ترسید، پس بسیار احتیاط کنید. ۵ و با ایشان منازعه نکنید، زیرا که از زمین ایشان بقدر کف پای هم به شما نخواهم داد، چونکه کوه سعیر را به عیسو به ملکیت داده‌ام. از ترس تو مضطرب خواهند شد.» ۲۶ پس قاصدان با سخنان ۶ خوراک را از ایشان به نقره خریده، بخورید و آب را نیز از ایشان به نقره خریده، بنوشید.» ۷ زیرا که یهوه خدای تو، تو را در همه کارهای دستت برکت داده است، او راه رفتنت را در این بیابان بزرگ می‌داند، الان چهل سال است که یهوه خدایت با تو بوده است و به هیچ چیز محتاج نشده‌ای. ۸ پس از برداران خود بنی عیسو که در سعیر ساکنند، از راه عربیه از ایلت و عصیون جابر عبور نمودیم. ۹ پس برگشته، از راه بیابان مواب گذشتیم، و خداوند مرا گفت: «مواب را اذیت مرسان و با ایشان منازعت و جنگ منما، زیرا که از زمین ایشان هیچ نصیبی به شما نخواهم داد، چونکه عرار را به بنی لوط برای ملکیت داده‌ام.» ۱۰ ایمنان که قوم عظیم و کثیر و بلند قد مثل عناقیان بودند، پیش در آنجا سکونت داشتند. ۱۱ ایشان نیز مثل عناقیان از رفائیان محسوب بودند، لیکن موابیان تسلیم نمودن سیحون و زمین او به‌دست تو شروع کردم، پس بنابه ایشان را ایمنان می‌خوانند. ۱۲ و حوریان در سعیر بیشتر ساکن بودند، و بنی عیسو ایشان را اخراج نموده، ایشان را از پیش روی خود هلاک ساختند، و در جای ایشان ساکن شدند، چنانکه امردند. ۱۳ اسرائیل به زمین میراث خود که خداوند به ایشان داده بود، کردند. پس اسرائیل و از وادی زارد عبور نماید. پس از وادی زارد عبور نمودیم. ۱۴ وایامی که از قادش برنیع راه می‌رفتیم تا از وادی زارد عبور نمودیم سی و هشت سال بود، تا تمامی آن طبقه مردان جنگی از میان اردو تمام شدند، چنانکه خداوند برای ایشان قسم

۱ اردن، در بیابان عربیه مقابل سوف، در میان فاران و توفل و لابان و حضیروت و دی ذهب باتمامی اسرائیل گفت. ۲ از و هراسان میباش.» ۲۲ آنگاه جمیع شما نزد من آمده، گفتید: «مردان چند، پیش روی خود بفرستیم تا زمین را برای ما جاسوسی نمایند، و ما را از راهی که باید برویم و از شهرهایی که به آنها می‌رویم، خبر بیاورند.» ۲۳ و این سخن مرا پسند آمد، پس دوازده نفر از شما، یعنی یکی را از هر سبط گرفتیم، ۲۴ و ایشان متوجه راه عوج ملک باشان را که در عشترورت درادری ساکن بود، کشته نمودند. ۲۵ و از میوه زمین به دست خود گرفته، آن را نزد ما آوردند، و ما را مخرساخته، گفتند: «زمینی که یهوه خدای ما، به ما می‌دهد، نیکوست.» ۲۶ لیکن شما نخواستید که بروید، بلکه از فرمان خداوند عسبان وزیدید. ۲۷ و درخیمه های خود همهمه کرده، گفتید: «چونکه خداوند ما را از دشمن داشت، ما را از زمین مصر بیرون آورد، تا ما را به دست اموریان تسلیم کرده، هلاک سازد. ۲۸ و حال کجا برویم چونکه برادران ما دل ما را گذاخته، گفتند که این قوم از ما بزرگتر و بلندترند و شهرهای ایشان بزرگ و تا آسمان حصاردار است، و نیز بنی عناق را در آنجا دیده‌ایم.» ۲۹ پس من به شما گفتم: «مترسید و از ایشان هراسان مباشید. ۳۰ یهوه خدای شما که پیش روی شما می‌رود برای شما جنگ خواهد کرد، برحسب هرآنچه که نظر شما در مصر برای شما کرده است.» ۳۱ و هم در بیابان که در آنجا دیدید چگونه یهوه خدای تو مثل کسی که پسر خود را می‌برد تو را در تمامی راه که می‌رفتید برمی داشت تا به اینجا رسیدید. ۳۲ لیکن با وجود این، همه شما به یهوه خدای خود ایمان نیاوردید. ۳۳ که پیش روی شما در راه می‌رفت تا جایی برای نزول شما بطلبید، وقت شب در آتش تا راهی را که به آن بروید به شما بنماید و وقت روز در ابر. ۳۴ و خداوند آواز سخنان شما را شنیده، غضبناک شد، و قسم خورده، گفت: ۳۵ «هیچکدام از این مردمان و از این طبقه شریر، آن زمین نیکو را که قسم خوردم که به پدران شما بدهم، هرگز نخواهند دید. ۳۶ سوا کالب بن یفنه که آن را خواهد دید و زمینی را که در آن رفته بود، به وی و به پسرانش خواهم داد، چونکه خداوند را پیروی کامل نمود.» ۳۷ و خداوند بخاطر شما بر من نیز خشم نموده، گفت که «تو هم داخل آنجا نخواهی شد. ۳۸ یوشع بن نون که بحضور تو می‌ایستد داخل آنجا خواهد شد، پس او را قوی گردان زیرا اوست که آن را برای بنی اسرائیل تقسیم خواهد نمود. ۳۹ و اطفال شما که درباره آنها گفتید که به یغما خواهند رفت، و پسران شما که امروز نیک و بد را تمیز نمی دهند، داخل آنجا خواهند شد، و آن را به ایشان خواهم داد تا مالک آن بشوند. ۴۰ و اما شما روگردانیده از راه بحر قزقم به بیابان کوچ کنید.» ۴۱ و شما در جواب من

شدند. ۱۲ در قبیایل بنی منسی ابن یوسف منکوحه شدند و ملک ایشان در سبط قبیله پدر ایشان باقی ماند. ۱۳ این است اوامر و احکامی که خداوند به واسطه موسی در عربات موآب نزد اردن در مقابل اریحا به بنی اسرائیل امر فرمود.

طرف مشرق دو هزار ذراع، و به طرف جنوب دو هزار ذراع، قاتل را بکشد؛ قصاص خون برای او نشود. ۲۸ زیرا که می‌بایست و به طرف مغرب دوهزار ذراع، و به طرف شمال دو هزار ذراع تا وفات رئیس کهنه در شهر ملجای خود مانده باشد، و بعد بپیمایید. و شهر در وسط باشد و این نواحی شهرها برای ایشان خواهد بود. ۶ «و از شهرها که به لایوان بدهید شش شهرملجا احکام برای شما در قرنهای شما در جمیع مسکنهای شما فریضه خواهد بود، و آنها را برای قاتل بدهید تا به آنجا فرار کند و سوی آنها چهل و دو شهر بدهید. ۷ پس جمیع شهرها که به لایوان گواهی شاهان کشته شود، و یک شاهد برای کشته شدن کسی خواهید داد چهل و هشت شهر با نواحی آنها خواهد بود. ۸ و شهادت ندهد. ۳۱ و هیچ فدیة به عوض جان قاتلی که مستوجب اما شهرهایی که از ملک بنی اسرائیل می‌دهید از کثیر و از قتل است، مگیرید بلکه او البته کشته شود. ۳۲ و از کسی که به قاتل، قلیل بگیرد. هر کس به اندازه نصیب خود که یافته باشد از شهر ملجای خود فرار کرده باشد فدیة مگیرید، که پیش از وفات شهرهای خود به لایوان بدهد.» ۹ و خداوند موسی را خطاب کاهن برگردد و به زمین خود ساکن شود. ۳۳ و زمینی را که در آن کرده، گفت: ۱۰ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: ساکنید ملوث مسازید، زیرا که خون، زمین را ملوث می‌کند، و زمین چون شما از اردن به زمین کنعان عبور کنید، ۱۱ آنگاه شهرها برای خود تعیین کنید تا شهرهای ملجا برای شما باشد، تا هر قاتلی که شخصی را سهو کشته باشد، به آنجا فرار کند. ۱۲ و این شهرها برای شما بجهت ملجا از ولی مقتول خواهد بود، تا قاتل پیش از آنکه به حضور جماعت برای داوری بایستد، نمیرد. ۱۳ «و از شهرهایی که می‌دهید، شش شهرملجا برای شما باشد. ۱۴ سه شهر از آنطرف اردن بدهید، و سه شهر در زمین کنعان بدهید تا شهرهای ملجا باشد. ۱۵ بجهت بنی اسرائیل و غریب و کسی که در میان شما وطن گیرند، این شش شهر برای ملجا باشد تا هرکس شخصی را سهو کشته باشد به آنجا فرار کند. ۱۶ «و اگر او را به آلت آهنین زد که مرد، او قاتل است و قاتل البته کشته شود. ۱۷ و اگر او را با دست خود به سنگی که از آن کسی کشته شود، بزند تا بمیرد، او قاتل است و قاتل البته کشته شود. ۱۸ و اگر او را به چوب دستی که به آن کسی کشته شود، بزند تا بمیرد، او قاتل است و قاتل البته کشته شود. ۱۹ ولی خون، خود، قاتل را بکشد. هرگاه به او برخورد، او را بکشد. ۲۰ و اگر از روی بغض او را با تیغ زد یا قصد چیزی بر او انداخت که مرد، ۲۱ یا از روی عداوت او را با دست خود زد که مرد، آن زننده چون که قاتل است البته کشته شود، ولی خون هرگاه به قاتل برخورد، او را بکشد. ۲۲

۳۶ و روسای خاندان آبای قبیله بنی جلعاد بن ماکیر بن منسی که از قبایل بنی یوسف بودند نزدیک آمده به حضور موسی و به حضور سروران و روسای خاندان آبای بنی اسرائیل عرض کرده، ۲ گفتند: «خداوند، آقای ما را امر فرمود که زمین را به قرعه تقسیم کرده، به بنی اسرائیل بدهد، و آقای ما از جانب خداوند مامور شده است که نصیب برادر ماضلفحاد را به دخترانش بدهد. ۳ پس اگر ایشان به یکی از پسران سایر اسباط بنی اسرائیل منکوحه شوند، ارث ما از میراث پدران ما قطع شده، به میراث سبطی که ایشان به آن داخل شوند، اضافه خواهد شد، و از بهره میراث ما قطع خواهد شد. ۴ و چون یوییل بنی اسرائیل بشود ملک ایشان به ملک سبطی که به آن داخل شوند اضافه خواهد شد، و ملک ایشان از ملک پدران ما قطع خواهد شد.» ۵ پس موسی بنی اسرائیل را بر حسب قول خداوند امر فرموده، گفت: «سبط بنی یوسف راست گفتند. ۶ این است آنچه خداوند درباره دختران صلفحاد امر فرموده، گفته است: به هرکه در نظر ایشان پسند آید، به زنی داده شوند، لیکن در قبیله سبط پدران خود فقط به نکاح داده شوند. ۷ پس میراث بنی اسرائیل از سبط به سبط منتقل نشود، بلکه هر یکی از بنی اسرائیل به میراث سبط پدران خود ملصق باشند. ۸ و هر دختری که وارث ملکی از اسباط بنی اسرائیل بشود، به کسی از قبیله سبط پدر خود به زنی داده شود، تا هر یکی از بنی اسرائیل وارث ملک آبای خود گردند. ۹ و ملک از یک سبط به سبط دیگر منتقل نشود، بلکه هرکس از اسباط بنی اسرائیل به میراث خود ملصق باشند.» ۱۰ پس چنانکه خداوند موسی را امر فرمود، دختران صلفحاد چنان کردند. ۱۱ و دختران صلفحاد، محله و ترصه و حجله و ملکه و نوعه به پسران عموهای خود به زنی داده

درعبرونه فرود آمدند. ۳۵ و از عبرونه کوچ کرده، درعصیون جابر به طرف جنوب قادش برنوع خواهد بود، و نزد حصرادر بیرون رفته، فرود آمدند. ۳۶ و از عصیون جابركوچ کرده، در بیابان صین که تاعصمون خواهد گذشت. ۵ و این حد از عصمون تاوادی مصر قادش باشد، فرودآمدند. ۳۷ و از قادش کوچ کرده، در جبل هور دور زده، انتهایش نزد دریا خواهد بود. ۶ و اما حد غربی. دریای درسرحد زمین ادوم فرود آمدند. ۳۸ هارون کاهن برحسب فرمان بزرگ حد شماخواهد بود. این است حد غربی شما. ۷ و حد خداوند به جبل هور برآمده، در سال چهلم خروج بنی اسرائیل از شمالی شما این باشد، از دریای بزرگ برای خود جبل هور را نشان زمین مصر، در روز اول ماه پنجم وفات یافت. ۳۹ و هارون صد و گیرید. ۸ و از جبل هور تا مدخل حمت را نشان گیرید. و انتهای بیست و سه ساله بود که در جبل هور مرد. ۴۰ و ملک عراد این حد نزد صدد باشد. ۹ و این حد نزد زفرون بیرون رود و کنعانی که در جنوب زمین کنعان ساکن بود از آمدن بنی اسرائیل انتهایش نزد حصر عینان باشد، این حدشمالی شما خواهد بود. اطلاع یافت. ۴۱ پس از جبل هور کوچ کرده، در صلموئه فرود ۱۰ و برای حد مشرقی خود از حصر عینان تاشفام را نشان گیرید. آمدند. ۴۲ و از صلموئه کوچ کرده در فونون فرود آمدند ۴۳ و از ۱۱ و این حد از شتام تا ربله به طرف شرقی عین برود، پس این فونون کوچ کرده، در اوپوت فرود آمدند. ۴۴ و از اوپوت کوچ حد کشیده شده به جانب دریای کنرت به طرف مشرق برسد. ۱۲ کرده، درعیی عباریم در حدود موآب فرود آمدند. ۴۵ و از عییم واین حد تا به اردن برسد و انتهایش نزد بحرالمح باشد. این زمین کوچ کرده، در دیون جاد فرود آمدند. ۴۶ واز دیون جاد کوچ برحسب حدودش به هر طرف زمین شما خواهد بود. ۱۳ و کرده، در علمون دلاتایم فرودآمدند. ۴۷ و از علمون دلاتایم کوچ موسی بنی اسرائیل را امر کرده، گفت: «این است زمینی که شما کرده، درکوههای عباریم در مقابل نیو فرود آمدند. ۴۸ و ازکوههای آن را به قرعه تقسیم خواهید کرد که خداوند امر فرموده است تا به عباریم کوچ کرده، در عربات موآب نزرادرن در مقابل اریحا فرود نه سبط و نصف داده شود. ۱۴ زیرا که سبط بنی روبین برحسب آمدند. ۴۹ پس نزد اردن از بیت یشیموت تا آبل شطیم در عربات خاندان آبابی خود و سبط بنی جادبرحسب خاندان آبابی خود، و موآب اردو زدند. ۵۰ و خداوند موسی را در عربات موآب نزرادرن، نصف سبط منسی، نصیب خود را گرفتهاند. ۱۵ این دو سبط و در مقابل اریحا خطاب کرده، گفت: ۵۱ «بنی اسرائیل را خطاب نصف به آن طرف اردن در مقابل اریحا به جانب مشرق به سوی کرده، به ایشان بگو: چون شما از اردن به زمین کنعان عبور کنید، طلوع آفتاب نصیب خود را گرفتهاند.» ۱۶ و خداوند موسی را ۵۲ جمیع ساکنان زمین را از پیش روی خوداخراج نمایید، و خطاب کرده، گفت: ۱۷ «این است نامهای کسانی که زمین را تمامی صورتهای ایشان راخراب کنید، و تمامی بنهای ریخته شده برای شما تقسیم خواهند نمود. العازار کاهن و یوشع بن نون. ۱۸ و ایشان را بشکنید، و همه مکانهای بلند ایشان را منهدم سازید. ۵۳ یک سرور را از هر سبط برای تقسیم نمودن زمین بگیرید. ۱۹ و زمین را به تصرف آورده، در آن ساکن شوید، زیرا که آن زمین را این است نامهای ایشان. ازسبط یهوذا کالیب بن یفنه. ۲۰ و از به شما دادم تا مالک آن باشید. ۵۴ و زمین را به حسب قبایل سیطینی شمعون شموئیل بن عمیهود. ۲۱ و از سیطینامین الیداد خود به قرعه تقسیم کنید، برای کثیر، نصیب او را کثیر بدهید، بن کسلون. ۲۲ و از سبط بنی دان رئیس بقی ابن یجلی. ۲۳ و از و برای قلیل، نصیب او را قلیل بدهید، جایی که قرعه برای هر کس بنی یوسف از سیطینی منسی رئیس حینئیل بن ایفود. ۲۴ و از برآید از آن او باشد برحسب اسباط آبابی شما آن را تقسیم نمایند. سیطینی افرایم رئیس قموئیل بن شفقان. ۲۵ و از سیطینی زبولون ۵۵ و اگرساکنان زمین را از پیش روی خود اخراج ننماییدکسانی را رئیس ایصافان بن فرناک. ۲۶ و از سیطینی یساکار رئیس فلطئیل که از ایشان باقی می‌گذارد در چشمان شما خار خواهند بود، و بن عزان. ۲۷ و از سیطینی اشیر رئیس اخیهود بن شلومی. ۲۸ در پهلوهای شما تیغ و شما را در زمینی که در آن ساکن شوید، و از سیطینی نفتالی رئیس فدهئیل بن عمیهود.» ۲۹ اینانند که خواهندرنجانید. ۵۶ و به همان طوری که قصد نمودم که با ایشان خداوند مامور فرمود که ملک را در زمین کنعان برای بنی اسرائیل رفتار نمایم، با شما رفتار خواهم نمود.»

۳۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل **۳۵** و خداوند موسی را در عربات موآب نزد اردن در مقابل را امر فرموده، به ایشان بگو: چون شما به زمین کنعان داخل اریحا خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را امر فرما که از شوید، این است زمینی که به شما به ملکیت خواهد رسید، یعنی نصیب ملک خود شهرها برای سکونت به لاویان بدهند، و نواحی زمین کنعان با حدودش. ۳ آنگاه حد جنوبی شما از بیابان سین بر شهرها را از اطراف آنها به لاویان بدهید. ۳ و شهرها بجهت جانب ادوم خواهد بود، و سرحد جنوبی شما از آخر بحرالمح به سکونت ایشان باشد، و نواحی آنها برای بهایم و اموال و سایر طرف مشرق خواهد بود. ۴ و حد شما از جانب جنوب گردنه حیوانات ایشان باشد. ۴ و نواحی شهرها که به لاویان بدهید عقربیم دور خواهد زد و به سوی سین خواهد گذشت، و انتهای آن ازدیوار شهر بیرون از هر طرف هزار ذراع باشد. ۵ و از بیرون شهر به

مکان ایشان برسانیم. واطفال ما از ترس ساکنان زمین در شهرهای حصاردار خواهند ماند. ۱۸ و تا هر یکی ازبنی اسرائیل ملک خود را نگرفته باشد، به خانه های خود مراجعت نخواهیم کرد. ۱۹ زیرا رفته، قصبه هایش راگرفت، و آنها را حووت یائیر نامید. ۴۲ و نوبح که ما با ایشان در آن طرف اردن و ماورای آن ملک نخواهیم

گرفت، چونکه نصیب ما به این طرف اردن به طرف مشرق به ما رسیده است.» ۲۰ و موسی به ایشان گفت: «اگر این کار را بکنید و خویشتن را به حضور خداوند برای جنگ مهیا سازید، ۲۱ و هر مرد جنگی از شما به حضور خداوند از اردن عبور کند تا او دشمنان خود را ازپیش روی خود اخراج نماید، ۲۲ و زمین به حضور خداوند مغلوب شود، پس بعد از آن برگردیده، به حضور خداوند و به حضور اسرائیل بی گناه خواهید شد، و این زمین از جانب خداوند ملک شما خواهد بود. ۲۳ و اگر چنین نکنید اینک به خداوند گناه ورزیده اید، و بدانید که گناه شما، شما را درخواهد گرفت. ۲۴ پس شهرها برای اطفال و آغلهای برای گله های خود بنا کنید، و به آنچه از دهان شما درآمد، عمل نمایید.» ۲۵ پس بنی جاد و بنی رویین موسی را خطاب کرده، گفتند: «بندگانگت به طوری که آقای مافرومده است، خواهیم کرد. ۲۶ اطفال و زنان و مواشی و همه بهایم ما اینجا در شهرهای جلعاد خواهند ماند. ۲۷ و جمیع بندگانگت مهیای جنگ شده، چنانکه آقای ما گفته است به حضور خداوند برای مقاتله عبور خواهیم نمود.» ۲۸ پس موسی العازار کاهن، و یوشع بن نون، و روسای خاندان آبای اسباط بنی اسرائیل را درباره ایشان وصیت نمود. ۲۹ و موسی به ایشان گفت: «اگر جمیع بنی جاد و بنی رویین مهیای جنگ شده، همراه شما به حضور خداوند از اردن عبورکنند، و زمین پیش روی شما مغلوب شود، آنگاه زمین جلعاد را برای ملکیت به ایشان بدهید. ۳۰ و اگر ایشان مهیا نشوند و همراه شما عبور نمایند، پس در میان شما در زمین کنعان ملک بگیرند.» ۳۱ بنی جاد و بنی رویین در جواب وی گفتند: «چنانکه خداوند به بندگانگت گفته است، همچنین خواهیم کرد. ۳۲ ما مهیای جنگ شده، پیش روی خداوند به زمین کنعان عبور خواهیم کرد، و ملک نصیب ما به این طرف اردن داده شود.» ۳۳ پس موسی به ایشان یعنی به بنی جاد و بنی رویین و نصف سیط منسی ابن یوسف، مملکت سیحون، ملک اموریان و مملکت عوج ملک باشان را داد، یعنی زمین را با شهرهایش و حدود شهرهایش، زمین را از هر طرف. ۳۴ و بنی جاد، دیبون و عطاروت و عروعر. ۳۵ و عطرورت، شوفان و یعزیز و یجبهه. ۳۶ و بیت نمره و بیت هاران را بنا کردند یعنی شهرهای حصاردار را با آغلهای گله ها. ۳۷ و بنی رویین حشبون و الیعاله و قریتایم. ۳۸ و نبو و بلع معون که نام این دورا تغییر دادند و سبمه را بنا کردند و شهرهایی را که بنا کردند به نامها مسمی ساختند. ۳۹ و بنی ماکیبر بن منسی به جلعاد رفته، آن را گرفتند

از آتش بگذرانید و طاهر خواهد شد، و به آب تنزیه نیز آن را طاهر سازند و هر چه متحمل آتش نشود، آن را از آب بگذرانید. ۲۴ و در روز هفتم رخت خود را بشوید تا طاهر شوید، و بعد از آن به لشکرگاه داخل شوید.» ۲۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «تو و العازار کاهن و سروران خاندان آبی جماعت، حساب غنایمی که گرفته شده است، چه از انسان و چه از بهایم بگیری. ۲۷ و غنیمت رادر میان مردان جنگی که به مقاتله بیرون رفته‌اند، و تمامی جماعت نصف نما. ۲۸ و از مردان جنگی که به مقاتله بیرون رفته‌اند زکات برای خداوند بگیر، یعنی یک نفر از پانصد چه از انسان و چه از گاو و چه از الاغ و چه از گوسفند. ۲۹ از قسمت ایشان بگیر و به العازار کاهن بده تا هدیه افراشتی برای خداوند باشد. ۳۰ و از قسمت بنی اسرائیل یکی که از هر پنجاه نفر گرفته شده باشد چه از انسان و چه از گاو و چه از الاغ و چه از گوسفند و چه از جمیع بهایم بگیر، و آنها را به لاویانی که ودیعت مسکن خداوند را نگاه می‌دارند، بده.» ۳۱ پس موسی و العازار کاهن برحسب آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل کردند. ۳۲ و غنیمت سوای آن غنیمتی که مردان جنگی گرفته بودند، از گوسفند ششصد و هفتاد و پنج هزار راس بود. ۳۳ و از گاو هفتاد و دو هزار راس. ۳۴ و از الاغ شصت و یک هزار نفر. ۳۵ و از انسان از زانی که مرد را شناخته بودند، سی و دوهزار نفر بودند. ۳۶ و نصفه‌ای که قسمت کسانی بود که به جنگ رفته بودند، سیصد و سی و هفت هزار و پانصد گوسفند بود. ۳۷ و زکات خداوند از گوسفند ششصد و هفتاد و پنج راس بود. ۳۸ و گاو سی و شش هزار بود و از آنها زکات خداوند هفتاد و دو راس بود. ۳۹ و الاغها سی هزار و پانصد و از آنها زکات خداوند شصت و یک راس بود. ۴۰ و مردمان شانزده هزار و از ایشان زکات خداوند سی و دو نفر بودند. ۴۱ و موسی زکات را هدیه افراشتی خداوند بود به العازار کاهن داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۴۲ و از قسمت بنی اسرائیل که موسی آن را از مردان جنگی جدا کرده بود، ۴۳ و قسمت جماعت از گوسفندان، سیصد و سی هزار و پانصد راس بود. ۴۴ و از گاو سی و شش هزار راس. ۴۵ و از الاغها، سی هزار و پانصد راس. ۴۶ و از انسان، شانزده هزار نفر. ۴۷ و موسی از قسمت بنی اسرائیل یکی را که از هر پنجاه گرفته شده بود، چه از انسان و چه از بهایم گرفت، و آنها را به لاویانی که ودیعت مسکن خداوند را نگاه می‌داشتند، داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۴۸ و روسایی که بر هزاره های لشکر بودند، سرداران هزاره‌ها با سرداران صدها نزد موسی آمدند. ۴۹ و به موسی گفتند: «بندگانت حساب مردان جنگی را که زبردست ما می‌باشند گرفتیم، و از ما یک نفر مفقود نشده است. ۵۰ پس ما از آنچه هر کس یافته است هدیه‌ای

۳۲ و بنی روبین و بنی جاد را مواشی بی نهایت بسیار و کثیر بود، پس چون زمین یعزیر و زمین جلعاد را دیدند که اینک این مکان، مکان مواشی است. ۲ بنی جاد و بنی روبین نزد موسی و العازار کاهن و سروران جماعت آمده، گفتند: ۳ «عظارت و دبیون و یعزیر و نمره و حشبون و العاله و شبام و نبو و بعون، ۴ زمینی که خداوند پیش روی جماعت اسرائیل مفتوح ساخته است، زمین مواشی است، و بندگانت صاحب مواشی می‌باشیم. ۵ پس گفتند: اگر در نظر تو اتفاقات یافته‌ایم، این زمین به بندگانت به ملکیت داده شود، و ما را از اردن عبور مده.» ۶ موسی به بنی جاد و بنی روبین گفت: «آیا پدران شما به جنگ روند و شما اینجا بنشینید؟ ۷ چرا دل بنی اسرائیل را افسرده می‌کنید تا به زمینی که خداوند به ایشان داده است، عبور نکنند؟ ۸ به همین طور پدران شما عمل نمودند، وقتی که ایشان را از قادش برتبع برای دیدن زمین فرستادم. ۹ به وادی اشکول رفته، زمین را دیدند و دل بنی اسرائیل را افسرده ساختند تا به زمینی که خداوند به ایشان داده بود، داخل نشوند. ۱۰ پس غضب خداوند در آن روز افروخته شد به حدی که قسم خورده، گفت: ۱۱ البته هیچکدام از مردانی که از مصر بیرون آمدند از بیست ساله و بالاتر آن زمین را که برای ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خوردم، نخواهند دید، چونکه ایشان مرا پیروی کامل نمودند. ۱۲ سوای کالیب بن یفنه قنزی و یوشع بن نون، چونکه ایشان خداوند را پیروی کامل نمودند. ۱۳ پس غضب خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را چهل سال در بیابان آواره گردانید، تا تمامی آن گروهی که این شرارت را در نظر خداوند ورزیده بودند، هلاک شدند. ۱۴ و اینک شما به جای پدران خود انبوهی از مردان خطاکار برپا شده‌اید تا شدت غضب خداوند را بر اسرائیل باز زیاده کنید؟ ۱۵ زیرا اگر از پیروی او رویگردانید بار دیگر ایشان را در بیابان ترک خواهد کرد و شما تمامی این قوم را هلاک خواهید ساخت.» ۱۶ پس ایشان نزد وی آمده، گفتند: «آغلها را اینجا برای مواشی خود و شهرها بجهت اطفال خویش خواهیم ساخت. ۱۷ و خود مسلح شده، حاضر می‌شویم و پیش روی بنی اسرائیل خواهیم رفت تا آنها را به

هدایای آردی و هدایای ریختنی و ذبایح سلامتی خود.» ۴۰ پس مرد و زنش و در میان پدر و دخترش، در زمان جوانی او در خانه پدر برحسب هرآنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، موسی بنی اسرائیل وی را اعلام نمود.

۳۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «انتقام برای اسرائیل را از مدیانیان بگیر، و بعد از آن به قوم خود ملحق شو.» ۳۲ پس موسی قوم را مخاطب ساخته، گفت: «این است کاری که خداوند امر فرموده است: ۲ چون شخصی خواهی شد.» ۳ پس موسی قوم را مخاطب ساخته، گفت: برای خداوند نذر کند یا قسم خورد تا جان خود را به تکلیفی «از میان خود مردان برای جنگ مهیا سازید تا به مقابله مدیان الزام نماید، پس کلام خود را باطل نسازد، بلکه برحسب هرآنچه برآید، و انتقام خداوند را از مدیان بکشند. ۴ هزار نفر از هر سبط از دهانش برآمد، عمل نماید. ۳» و اما چون زن برای خداوند از جمیع اسباط اسرائیل برای جنگ بفرستید.» ۵ پس از هزاره های نذر کرده، خود را در خانه پدرش در جوانی اش به تکلیفی الزام اسرائیل، از هر سبط یک هزار، یعنی دوازده هزار نفر مهیا شده برای نمایند، ۴ و پدرش نذر او و تکلیفی که خود را بر آن الزام نموده، جنگ منتخب شدند. ۶ و موسی ایشان را هزار نفر از هر سبط به شنیده باشد، و پدرش درباره اوساکت باشد، آنگاه تمامی نذرهای جنگ فرستاد، ایشان را با فینحاس بن العازار کاهن و اسباب استوار، و هر تکلیفی که خود را به آن الزام نموده باشد، قایم خواهد قدس و کرناها برای نواختن در دستش به جنگ فرستاد. ۷ و بود. ۵ اما اگر پدرش در روزی که شنید او را منع کرد، آنگاه با مدیان به طوری که خداوند موسی را امر فرموده بود، جنگ هیچ کدام از نذرهایش و از تکلیفش که خود را به آن الزام نموده کرده، همه ذکور را کشتند. ۸ و در میان کشتگان ملوک مدیان باشد، استوار نخواهد بود، و از این جهت که پدرش او را منع یعنی اوی و راقم و صور و حور و رابع، پنج پادشاه مدیان را نموده است، خداوند او را خواهد آمرزید. ۶ «و اگر به شوهری کشتند، بلعام بن بعور را به شمشیر کشتند. ۹ و بنی اسرائیل زنان داده شود، و نذرهای او یا سخنی که از لبهایش جسته، و جان مدیان و اطفال ایشان را به اسیری بردند، و جمیع بهایم و جمیع خود را به آن الزام نموده، بر او باشد، ۷ و شوهرش شنید و در روز مواشی ایشان و همه املاک ایشان را غارت کردند. ۱۰ و تمامی شنیدند به وی هیچ نگفت، آنگاه نذرهایش استوار خواهد ماند. و شهرها و مساکن و قلعه های ایشان را به آتش سوزانیدند. ۱۱ و تکلیفهایی که خویشان را به آنها الزام نموده است، قایم خواهند تمامی غنیمت و جمیع غارت را از انسان و بهایم گرفتند. ۱۲ ماند. ۸ لیکن اگر شوهرش در روزی که آن را شنید، او را منع و اسیران و غارت و غنیمت را نزد موسی و العازار کاهن و جماعت نماید، و نذری را که بر او است یا سخنی را که از لبهایش جسته، بنی اسرائیل در لشکرگاه در عربات مواب، که نزد اردن در مقابل و خویشان را به آن الزام نموده باشد، باطل سازد، پس خداوند او را اریحاست، آوردند. ۱۳ و موسی و العازار کاهن و تمامی سروران خواهد آمرزید. ۹ اما نذر زن بیوه یا مطلقه، در هر چه خود را به آن جماعت بیرون از لشکرگاه به استقبال ایشان آمدند. ۱۴ و موسی الزام نموده باشد، بر وی استوار خواهد ماند. ۱۰ و اما اگر زنی در بر روسای لشکر یعنی سرداران هزاره ها و سرداران صدها که از خانه شوهرش نذر کند، یا خویشان را با قسم به تکلیفی الزام خدمت جنگ باز آمده بودند، غضبناک شد. ۱۵ و موسی به نمایند، ۱۱ و شوهرش بشنود و او را هیچ نگویید و منع ننماید، پس ایشان گفت: «آیا همه زنان را زنده نگاه داشتید؟ ۱۶ اینک اینانند تمامی نذرهایش استوار، و هر تکلیفی که خویشان را به آن الزام که برحسب مشورت بلعام، بنی اسرائیل را واداشتند تا در امر فقور به نموده باشد، قایم خواهد بود. ۱۲ و اما اگر شوهرش در روزی که خداوند خیانت ورزیدند و در جماعت خداوند و باعارض شد. ۱۷ بشنود، آنها را باطل سازد. پس هر چه از لبهایش درآمده باشد درباره پس الان هر ذکوری از اطفال را بکشید، و هر زنی را که مرد را نذرهایش یا تکلیف خود، استوار نخواهد ماند. چونکه شوهرش آن شناخته، با او همبستر شده باشد، بکشید. ۱۸ و از زنان هر دختری را باطل نموده است، خداوند او را خواهد آمرزید. ۱۳ هر نذری و را که مرد را نشانخته، و با او همبستر نشده برای خود زنده نگاه هر قسم الزامی را برای ذلیل ساختن جان خود، شوهرش آن را دارد. ۱۹ و شما هفت روز بیرون از لشکرگاه خیمه زنید، و هر استوار نماید، و شوهرش آن را باطل سازد. ۱۴ اما اگر شوهرش روز شخصی را کشته و هر که کشته ای را لمس نموده باشد از شما و روز به او هیچ نگویید، پس همه نذرهایش و همه تکلیفش را که اسیران شما در روز سوم و در روز هفتم، خود را تطهیر نماید. ۲۰ بر وی باشد استوار نموده باشد، چونکه در روزی که شنید به وی و هر جامه و هر ظرف چرمی و هر چه از پشم بز ساخته شده باشد و هیچ نگفت، پس آنها را استوار نموده است. ۱۵ و اگر بعد از هر ظرف چوبین را تطهیر ننماید.» ۲۱ و العازار کاهن به مردان شنیدن، آنها را باطل نمود، پس او نگاه وی را متحمل خواهد جنگی که به مقاتله رفته بودند، گفت: «این است قانون شریعتی بود.» ۱۶ این است فریضی که خداوند به موسی امر فرمود، در میان که خداوند به موسی امر فرموده است: ۲۲ طلا و نقره و برنج و آهن و روی و سرب، ۲۳ یعنی هر چه متحمل آتش بشود، آن را

باشد. ۲۰ و بجهت هدیه آردی آنهاسه عشر آرد نرم سرشته شده با شما بی‌عیب باشند. ۱۴ و بجهت هدیه آردی آنها سه عشر آرد روغن برای هر گاو، و دو عشر برای هر بره، از آن هفت بره بگردان. ۲۲ و یک بز نر بجهت عشر برای هر قوچ از آن دو قوچ. ۱۵ و یک عشر برای هر بره قربانی گناه تا برای شما کفاره شود. ۲۳ اینها را سوای قربانی از آن چهارده بره. ۱۶ و یک بز نر بجهت قربانی گناه، سوای سوختنی صبح که قربانی سوختنی دائمی است، بگذرانید. ۲۴ به قربانی سوختنی دائمی، با هدیه آردی و هدیه ریختنی آن. ۱۷ اینطور هر روز از آن هفت روز، طعام هدیه آتشین، عطر خوشبو «و در روز دوم، دوازده گاو جوان و دو قوچ و چهارده بره نرینه برای خداوند بگذرانید، و این سوای قربانی سوختنی دائمی گذرانیده یک ساله بی‌عیب. ۱۸ و هدایای آردی و هدایای ریختنی آنها شود، با هدیه ریختنی آن. ۲۵ و در روز هفتم، برای شما محفل برای گاوها و قوچها و بره‌ها به شماره آنها برحسب قانون. ۱۹ و مقدس باشد. هیچ کار خدمت در آن نکند. ۲۶ «و در روز نهم یک بز نر بجهت قربانی گناه، سوای قربانی سوختنی دائمی با چون هدیه آردی تازه درعید هفته های خود برای خداوند بگذرانید، هدیه آردی‌اش، و هدایای ریختنی آنها. ۲۰ «و در روز سوم، یازده محفل مقدس برای شما باشد و هیچ کار خدمت در آن مکنید. گاو جوان و دو قوچ و چهارده بره نرینه یک ساله بی‌عیب. ۲۱ و بجهت قربانی سوختنی برای عطر خوشبوی خداوند دو گاو و هدایای آردی و هدایای ریختنی آنها برای گاوها و قوچها و بره‌ها به جوان و یک قوچ و هفت بره نرینه یک ساله قربانی کنید. ۲۸ و شماره آنها برحسب قانون. ۲۲ و یک بز نر بجهت قربانی گناه هدیه آردی آنها سه عشر آرد نرم سرشته شده با روغن برای هر گاو، سوای قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی‌اش و هدیه ریختنی آن. و دو عشر برای هر قوچ. ۲۹ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره. ۳۰ و یک بز نر تا برای شما کفاره شود. ۳۱ اینها را با هدیه یک ساله بی‌عیب. ۲۴ و هدایای آردی و هدایای ریختنی آنها آردی آنها و هدایای ریختنی آنها سوای قربانی سوختنی دائمی برای گاوها و قوچها و بره‌ها به شماره آنها برحسب قانون. ۲۵ و یک بگذرانید و برای شما بی‌عیب باشد.

۲۹ «و در روز اول ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد؛ و دو قوچ و چهارده بره نرینه یک ساله بی‌عیب. ۲۷ و هدایای آردی و هدایای ریختنی آنها برای شما روز نواختن کرنا باشد. ۲ و قربانی سوختنی بجهت عطر خوشبوی خداوند بگذرانید، یک گاو جوان و یک قوچ، و هفت بره نرینه یک ساله بی‌عیب. ۳ و هدیه آردی آنها، سه عشر آرد نرم سرشته شده با روغن برای هر گاو، و دو عشر برای هر قوچ. ۴ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره. ۵ و یک بز نر بجهت قربانی گناه تا برای شما کفاره شود. ۶ سوای قربانی سوختنی اول ماه و هدیه آردی‌اش، و قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی‌اش، با هدایای ریختنی آنها برحسب قانون آنها تا عطر خوشبو و هدیه آتشین خداوند باشد. ۷ «و در روز دهم این ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد. جانهای خود را ذلیل سازید و هیچ کار مکنید. ۸ و قربانی سوختنی عطر خوشبو برای خداوند بگذرانید، یک گاو جوان و یک قوچ و هفت بره نرینه یک ساله که برای شما بی‌عیب باشند. ۹ و هدیه آردی آنها سه عشر آرد نرم سرشته شده با روغن برای هر گاو، و دو عشر برای هر قوچ. ۱۰ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره. ۱۱ و یک بز نر برای قربانی گناه سوای قربانی گناه کفاره‌ای و قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی‌اش و هدایای ریختنی آنها. ۱۲ «و در روز پانزدهم ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد، هیچ کار خدمت مکنید و هفت روز برای خداوند عید نگاه دارید. ۱۳ و هدیه ریختنی آن. ۲۹ اینها را شما در موسمه‌های خود برای خداوند قربانی سوختنی هدیه آتشین عطر خوشبو برای خداوند بگذرانید. سیزده گاو جوان و دو قوچ و چهارده بره نرینه یک ساله که برای

بنی اسرائیل را در عریات موآب نزد اردن در مقابل اریحا شمرند. از برای او به حکم اوریم به حضور خداوند سوال نماید، و به ۶۴ و در میان ایشان کسی نبود از آنانی که موسی و هارون کاهن، فرمان وی، او و تمامی بنی اسرائیل با وی و تمامی جماعت، بیرون شمرده بودند وقتی که بنی اسرائیل را در بیابان سینا شمرند. ۶۵ زیرا روند، و به فرمان وی داخل شوند.» ۲۲ پس موسی به نوعی که خداوند درباره ایشان گفته بود که البته در بیابان خواهند مرد، پس خداوند او را امر فرموده بود عمل نموده، یوشع را گرفت و او را به از آنها یک مرد سوای کالیب بن یفنه و یوشع بن نون باقی نماند. حضور العازار کاهن و به حضور تمامی جماعت برپا داشت. ۲۳ و دستهای خود را بر او گذاشته، او را به طوری که خداوند به ۲۷ و دختران صلفحاد بن حافر بن جلعادین ماکیر بن منسی، واسطه موسی گفته بود، وصیت نمود.

نامهای دخترانش: محله و نوعه و حجله و ملکه و ترصه. ۲ و به ۲۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی اسرائیل حضور موسی و العازار کاهن، و به حضور سروران و تمامی جماعت را امر فرموده، به ایشان بگو: مراقب باشید تا هدیه طعام مرا از نزد در خیمه اجتماع ایستاده، گفتند: ۳ «پدر ما در بیابان مرد و از آن گروه نبود که در جمعیت قورح به ضد خداوند همداستان شدند، بلکه در گناه خود مرد و پسری نداشت. ۴ پس چرا نام پدر ما از این جهت که پسری ندارد از میان قبیله اش محو شود، لهذا ما را در میان برادران پدر ما نصیبی بده.» ۵ پس موسی دعوی ایشان را به حضور خداوند آورد. ۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۷ «دختران صلفحاد راست می گویند، البته در میان برادران پدر ایشان ملک مروثی به ایشان بده، و نصیب پدر ایشان را به ایشان انتقال نما. ۸ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: اگر کسی بمیرد و پسری نداشته باشد، ملک او را به دخترش انتقال نماید. ۹ و اگر او را دختری نباشد، ملک او را به برادرانش بدهید. ۱۰ و اگر او را برادری نباشد، ملک او را به برادران پدرش بدهید. ۱۱ و اگر پدر او را برادری نباشد، ملک او را به هر کس از قبیله اش که خویش نزدیکتر او باشد بدهید، تا مالک آن بشود، پس این برای بنی اسرائیل فریضه شرعی باشد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود.» ۱۲ و خداوند به موسی گفت: «به این کوه عباریم برای و زمینی را که به بنی اسرائیل داده ام، بین. ۱۳ و چون آن را دیدی تو نیز به قوم خود ملحق خواهی شد، چنانکه برادرت هارون ملحق شد. ۱۴ زیرا که در بیابان صین وقتی که جماعت مخامصه نمودند شما از قول من عصیان ورزیدید، و مرا نزد آب در نظر ایشان تقدیس ننمودید.» این است آب مریبه قادش، در بیابان صین. ۱۵ و موسی به خداوند عرض کرده، گفت: ۱۶ «ملتسم اینکه یهوه خدای ارواح تمامی بشر، کسی را بر این جماعت بگمارد ۱۷ که پیش روی ایشان بیرون رود، و پیش روی ایشان داخل شود، و ایشان را بیرون برد و ایشان را در آورد، تاجماعت خداوند مثل گوسفندان بی شان نباشند.» ۱۸ و خداوند به موسی گفت: «یوشع بن نون را که مردی صاحب روح است گرفته، دست خود را بر او بگذارد. ۱۹ و او را به حضور العازار کاهن و به حضور تمامی جماعت برپا داشته، در نظر ایشان به وی وصیت نما. ۲۰ و اعزت خود بر او بگذارد تا تمامی جماعت بنی اسرائیل هفت بره نرینه یک ساله قربانی کنی، اینها برای شما بی عیب او را اطاعت نمایند. ۲۱ و او به حضور العازار کاهن بایستند تا

آمدند، امر فرموده بود.» ۵ روبین نخست زاده اسرائیل: بنی روبین: تاحیان. ۳۶ و بنی شوتالح اینانند: از عیران قبیله عیرانین. ۳۷ ازحونک، قبیله حنوکیان. و از فلو، قبیله فلوثیان. ۶ واز حصرون، اینانند قبایل بنی افرایم برحسب شمرده شدگان ایشان، سی و قبیله حصرونیان. و از کرمی، قبیله کرمیان. ۷ اینانند قبایل روبینیان دو هزار و پانصد نفر. و بنی یوسف برحسب قبایل ایشان اینانند. و شمرده شدگان ایشان، چهل و سه هزار و هفتصد و سی نفر ۳۸ و بنی بنیامین برحسب قبایل ایشان: از بالغ قبیله بالغیان از بودند. ۸ و بنی فلو: الیاب. ۹ و بنی الیاب: نموئیل و داتان و اشبیل قبیله اشبیلیان و از احیرام قبیله احیرامیان. ۳۹ از شقوقام قبیله ابیرام. اینانند داتان و ابیرام که خوانده شدگان جماعت بوده، با شقوقامیان ازحوقام قبیله حوقامیان. ۴۰ و بنی بالغ: ارد و نعمان. از موسی و هارون در جمعیت قورح مخاصمه کردند، چون با خداوند ارد قبیله اردیان و از نعمان قبیله نعمانیان. ۴۱ اینانند بنی بنیامین مخاصمه نمودند، ۱۰ و زمین دهان خود را گشوده، ایشان را با برحسب قبایل ایشان و شمرده شدگان ایشان، چهل و پنج هزار قورح فرو برد، هنگامی که آن گروه مردند و آتش، آن دوپیست و و ششصدنفر بودند. ۴۲ اینانند بنی دان برحسب قبایل ایشان: پنجاه نفر را سوزانیده، عبرت گشتند. ۱۱ لکن پسران قورح نمردند. اینانند قبایل شوحامیان. اینانند قبایل دان برحسب قبایل ایشان. ۱۲ و بنی شمعون برحسب قبایل ایشان: ازنموئیل، قبیله نموئیلیان ۴۳ جمیع قبایل شوحامیان برحسب شمرده شدگان ایشان، شصت و از یامین، قبیله یامینیان و از یاکین، قبیله یاکینیان. ۱۳ و از زارح و چهارهزار و چهارصد نفر بودند. ۴۴ اینانند بنی اشیر برحسب قبیله زارحیان و از شاول قبیله شاولیان. ۱۴ اینانند قبایل شمعونیان: قبایل ایشان: ازیمنه قبیله یمنیان، از یشوی قبیله یشویان، از بریعه بیست و دو هزار و دوپیست نفر. ۱۵ و بنی جاد برحسب قبایل قبیله بریعیان، ۴۵ از بنی بریعه، از حابر قبیله حابریان، از ملکیتیل ایشان: از صفون قبیله صفونیان و از حجی قبیله حجیان و از شونی قبیله ملکیتیلیان. ۴۶ و نام دختر اشیر، ساره بود. ۴۷ اینانند قبایل قبیله شونیان. ۱۶ و از ازنی قبیله ازنیان و از عیری، قبیله عیریان. بنی اشیر برحسب شمرده شدگان ایشان، پنجاه و سه هزار و چهارصد نفر. ۱۷ و از ارود قبیله ارودیان و از ارتیلی قبیله ارتیلیان. ۱۸ اینانند قبایل نفر. ۴۸ اینانند بنی نفتالی برحسب قبایل ایشان: از احصیتیل، بنی جاد برحسب شماره ایشان، چهل هزار و پانصد نفر. ۱۹ و بنی قبیله یاحصیتیلیان، از جونئیل قبیله جونئیان. ۴۹ از یصر قبیله یصریان یهودا عیر و اونان. و عیر و اونان درزمین کنعان مردند. ۲۰ و بنی از شلیم قبیله شلیمیان. ۵۰ اینانند قبایل نفتالی برحسب قبایل یهودا برحسب قبایل ایشان اینانند: از شلیه قبیله شلیتیان و از فارص ایشان و شمرده شدگان ایشان، چهل و پنج هزار و چهارصد نفر قبیله فارصیان و از زارح قبیله زارحیان. ۲۱ و بنی فارص اینانند: از حصرون قبیله حصرونیان و از حامل قبیله حاملویان. ۲۲ اینانند هفتصد و سی نفر. ۵۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: قبایل یهودا برحسب شمرده شدگان ایشان، هفتاد و شش هزار و ۵۳ «برای اینان برحسب شماره نامها، زمین برای ملکیت تقسیم پانصد نفر. ۲۳ و بنی یساکار برحسب قبایل ایشان: از تولع قبیله بشود. ۵۴ برای کثیر، نصیب او را زایداه کن و برای قلیل، نصیب تولعیان و از فوه قبیله فوثیان. ۲۴ و از یاشوب قبیله یاشوبیان و از شمرن قبیله شمرونیان. ۲۵ اینانند قبایل یساکار برحسب شمرده شود. ۵۵ لیکن زمین به قرعه تقسیم شود، و برحسب نامهای شدگان ایشان، شصت و چهار هزار و سیصد نفر. ۲۶ و بنی زبولون برحسب قبایل ایشان: از سارد قبیله ساردیان و از ایلون قبیله ایلونیان و از یحلیتیل قبیله یحلیتیلیان. ۲۷ اینانند قبایل زبولونیان شدگان لاوی برحسب قبایل ایشان: از جرشون قبیله جرشونیان، برحسب شمرده شدگان ایشان، شصت هزار و پانصد نفر. ۲۸ از قهات قبیله قهاتیان، از مراری قبیله مراریان. ۵۸ اینانند قبایل و بنی یوسف برحسب قبایل ایشان: منسی و افرایم. ۲۹ و بنی منسی: از ماکیر قبیله ماکیریان و ماکیر جلعاد را آورد و از جلعاد و قبیله قورحیان. اما قهات، عمار را آورد. ۵۹ و نام زن عمار، قبیله جلعادیان. ۳۰ اینانند بنی جلعاد: از اعزر قبیله اعزریان، یوکابد بود، دختر لاوی که برای لاوی درمرص زاییده شد و او برای ازحلق قبیله حلقیان. ۳۱ از اسریتیل قبیله اسریتیلیان، از شکیم عمار، هارون و موسی و خواهر ایشان مریم را زایید. ۶۰ و برای قبیله شکیمیان. ۳۲ ازشمیداع قبیله شمیداعیان و از حافر قبیله هارون ناداب و ایبهو و العازار و ایتامار زاییده شدند. ۶۱ ناداب و حافرین. ۳۳ و صلحفاد بن حافر را پسری نبود لیکن دختران داشت ایبهو چون آتش غریبی به حضور خداوند گذرانیده بودند، مردند. و نامهای دختران صلحفاد محله و نوعه و حجله و ملکه و ترسه. ۶۲ و شمرده شدگان ایشان یعنی همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، ۳۴ اینانند قبایل منسی و شمرده شدگان ایشان، پنجاه و دو هزار و بیست و سه هزار نفر بودند زیرا که ایشان در میان بنی اسرائیل هفتصد نفر بودند. ۳۵ و اینانند بنی افرایم برحسب قبایل ایشان: شمرده نشدند، چونکه نصیبی در میان بنی اسرائیل به ایشان داده از شوتالح قبیله شوتالحیان و از باکر قبیله باکریان و از تاحن قبیله نشد. ۶۳ اینانند آتانی که موسی و العازار کاهن شمرند، وقتی که

کشیده شده، مثل باغها بر کنار رودخانه، مثل درختان عود که خداوند غرس نموده باشد، ومثل سروهای آزاد نزد جویهای آب. ۷. خود را پیش گرفت.

۲۵ و اسرائیل در شطیْم اقامت نمودند، وقوم با دختران مواب زنا کردن گرفتند. ۲ زیرا که ایشان قوم را به قربانی های خدایان خود دعوت نمودند، پس قوم می خوردند و به خدایان ایشان سجده می نمودند. ۳ و اسرائیل به بعل فغور ملحق شدند، و غضب خداوند بر اسرائیل افروخته شد. ۴ و خداوند به موسی گفت که: «تمامی روسای قوم را گرفته، ایشان را برای خداوند پیش آفتاب به دار بکش، تا شدت خشم خداوند از اسرائیل برگردد». ۵ و موسی به دوران اسرائیل گفت که «هر یکی از شما کسان خود را که به بعل فغور ملحق شدند، بکشید». ۶ و اینک مردی از بنی اسرائیل آمده، زن مدیانی ای را در نظر موسی و در نظر تمامی جماعت بنی اسرائیل نزد برادران خود آورد، وایشان به دروازه خیمه اجتماع گریه می کردند. ۷ و چون فینحاس بن العازار بن هارون کاهن، این را دید، از میان جماعت برخاسته، نیزه ای به دست خود گرفت، ۸ و از عقب آن مرد اسرائیلی به قبه داخل شده، هر دوی ایشان یعنی آن مرد اسرائیلی و زن را به شکمش فرو برد، و وبا زنی اسرائیل رفع شد. ۹ و آنانی که از وبا مردند، بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۱ «فینحاس بن العازار بن هارون کاهن، غضب مرا از بنی اسرائیل برگردانید، چونکه باغیرت من در میان ایشان غیور شد، تا بنی اسرائیل را در غیرت خود هلاک نسازم. ۱۲ لَهذا بگو اینک عهد سلامتی خود را به او می بخشم. ۱۳ و برای او و برای ذریتش بعد از او این عهد کهنات جاودانی خواهد بود، زیرا که برای خدای خود غیور شد، و بجهت بنی اسرائیل کفاره نمود.» ۱۴ و اسم آن مرد اسرائیلی مقتول که با زن مدیانی کشته گردید، زمري ابن سالو رئیس خاندان آباي سبط شمعون بود. ۱۵ و اسم زن مدیانی که کشته شد، کزبی دختر صور بود و اورئیس قوم خاندان آبا در مدیان بود. ۱۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۷ «مدیانیان را ذلیل ساخته، مغلوب سازید. ۱۸ زیرا که ایشان شما را به مکاید خود ذلیل ساختند، چونکه شما را در واقعه فغور و در امرخواهر خود کزبی، دختر رئیس مدیان، که در روزوا در واقعه فغور کشته شد، فریب دادند.»

۲۶ و بعد از وبا، خداوند موسی و العازار بن هارون کاهن را خطاب کرده، گفت: ۲ «شماره تمامی بنی اسرائیل را برحسب خاندان آباي ایشان، از بیست ساله و بالاتر، یعنی جمیع کسانی را که از اسرائیل به جنگ بیرون می روند، بگیرید.» ۳ پس موسی و العازار کاهن ایشان را درعربات مواب، نزد اردن در مقابل اریحا خطاب کرده، گفتند: ۴ «قوم را از بیست ساله و بالاتر بشمارید، چنانکه خداوند موسی و بنی اسرائیل را که از زمین مصر بیرون

بلعام به فرشته خداوند گفت: «گناه کردم زیرا ندانستم که تو را خواهی دید، و جمیع ایشان رانخواهی دید و از آنجا ایشان را به مقابل من در راه ایستاده‌ای. پس الان اگر در نظر تو ناپسند است برمی گردم.» ۳۵ فرشته خداوند به بلعام گفت: «همراه این فسجه برد و هفت مذب بنا نموده، گاو و قوچی بر هر مذبح اشخاص برو لیکن سختی را که من به تو گویم، همان را فقط قربانی کرد. ۱۵ و او به بالاق گفت: «نزد قربانی سوختنی خود، بگو.» پس بلعام همراه سروران بالاق رفت. ۳۶ و چون بالاق شنید اینجا بایست تا من در آنجا (خداوند را) ملاقات نمایم.» ۱۶ که بلعام آمده است، به استقبال وی تا شهر مواب که برحد ارنون و خداوند بلعام را ملاقات نموده، و سختی در زبانش گذاشته، و برافصای حدود وی بود، بیرون آمد. ۳۷ و بالاق به بلعام گفت: گفت: «نزد بالاق برگشته، چنین بگو.» ۱۷ پس نزدی آمد، و «آیا برای طلبیدن تو نزد تو نفرستادم، پس چرا نزد من نیامدی، آیا اینک نزد قربانی سوختنی خود با سروران مواب ایستاده بود، و بالاق حقیقت قادر نیستم که تو را به عزت رسانم؟» ۳۸ بلعام به بالاق از او پرسید که «خداوند چه گفت؟» ۱۸ آنگاه مثل خود را آورده، گفت: «اینک نزد تو آمده‌ام، آیا الان هیچ قدرتی دارم که چیزی بگویم؟ آنچه خدا به دهانم می‌گذارد همان را خواهم گفت.» ۳۹ پس بلعام همرا بالاق رفته، به فریت حصول رسیدند. ۴۰ و بالاق گاو و گوسفندان ذبح کرده، نزد بلعام و سرورانی که با وی بودند، فرستاد. ۴۱ و بامدادان بالاق بلعام را برداشته، او را به بلندبهای گناهی دریعقوب ندیده، و خطایی در اسرائیل مشاهده نموده بعل آورد، تا از آنجا اقصای قوم خود را ملاحظه کند.

۲۳ و بلعام به بالاق گفت: «در اینجا برای من هفت مذبح بساز، و هفت گاو و هفت قوچ در اینجا برایم حاضر کن.» ۲ و بالاق به نحوی که بلعام گفته بود به عمل آورد، و بالاق و بلعام، گاو و قوچی بر هر مذبح گذرانیدند. ۳ و بلعام به بالاق گفت: «نزد قربانی سوختنی خود بایست، تا من بروم؛ شاید خداوند برای ملاقات من بیاید، و هرچه او به من نشان دهد آن را به تو باز خواهم گفت.» پس به تلی برآمد. ۴ و خدا بلعام را ملاقات کرد، و او وی را گفت: «هفت مذبح برپا داشتم و گاو و قوچی بر هر مذبح قربانی کردم.» ۵ خداوند سختی به دهان بلعام گذاشته، گفت: «نزد بالاق برگشته چنین بگو.» ۶ پس نزد او برگشت، و بالاق با جمیع سروران مواب نزد قربانی سوختنی خود ایستاده بود. ۷ و مثل خود را آورده، گفت: «بالاق ملک مواب مرا از ارام از کوههای مشرق آورد، که بیایعقوب را برای من لعنت کن، و بیا اسرائیل را نفرین نما. ۸ چگونه لعنت کنم آن را که خدا لعنت نکرده است؟ و چگونه نفرین نمایم آن را که خداوند نفرین ننموده است؟ ۹ زیرا از سرصرخه‌ها او را می‌بینم. و از کوهها او را مشاهده می‌نمایم. اینک قومی است که به تنهایی ساکن می‌شود، و در میان امتهای حساب نخواهد شد. ۱۰ کیست که غبار یعقوب را تواند شمرد یا ربع اسرائیل را حساب نماید؟ کاش که من به وفات عادلان بمیرم و عاقبت من مثل عاقبت ایشان باشد.» ۱۱ پس بالاق به بلعام گفت: «به من چه کردی؟ تو را آوردم تا دشمنانم را لعنت کنی، و هان برکت تمام دادی!» ۱۲ او در جواب گفت: «آیا نمی‌باید باحذر باشم تا آنچه را که خداوند به دهانم گذارد بگویم؟» ۱۳ بالاق وی را گفت: «بیا الان همراه من به‌جای دیگر که از آنجا ایشان را توانی دید، فقط اقصای ایشان

است. ۲۴ و چون بلعام دید که اسرائیل را برکت دادن به نظر خداوند پسند می‌آید، مثل دفعه‌های پیش برای طلبیدن افسون نرفت، بلکه به سوی صحرا توجه نمود. ۲ و بلعام چشمان خود را بلند کرده، اسرائیل را دید که موافق اسباط خود ساکن می‌بودند. و روح خدا بر او نازل شد. ۳ پس مثل خود را آورده، گفت: «وحي آوردم تا دشمنانم را لعنت کنی، و وحی آن مردی که چشمانش باز شد. ۴ وحی آن کسی که سخنان خدا را شنید. و روای قادر مطلق را مشاهده نمود. آنکه یفتاد و چشمان او گشاده گردید. ۵ چه زیباست خیمه‌های توای یعقوب! و مسکنهای توای اسرائیل! ۶ مثل وادیهای

۲۹ وای بر توای مواب! ای قوم کموش، هلاک شدید! پسران خود را مثل گریزندگان تسلیم نمود، و دختران خود را به سیحون ملک اموریان به اسیری داد. ۳۰ به ایشان تیر انداختیم. حشیون باقی بماند و آن را تا نوحه که نزد میدباست ویران ساختیم. ۳۱ و اسرائیل در زمین اموریان اقامت کردند. ۳۲ و اینکه از آمدن نزد من انکار نکنی. ۱۷ زیرا که البته تو را بسیار موسی برای جاسوسی بعیز فرستاد و دهات آن را گرفته، اموریان را که در آنجا بودند، بیرون کردند. ۳۳ پس برگشته، از راه باشان پس بیا و این قوم را برای من لعنت کن. ۱۸ بلعام در جواب برآمدند. و عوج ملک باشان با تمامی قوم خود به مقابله ایشان از برای جنگ به ادروی بیرون آمد. ۳۴ و خداوند به موسی گفت: «از او مترس زیرا که او را با تمامی قومش و زمینش به دست تو تسلیم نمودم، و به نحوی که با سیحون ملک اموریان که در حشیون ساکن بود، عمل نمودی، او نیز عمل خواهی نمود.» ۳۵ پس او را با پسرانش و تمامی قومش زدن، به حدی که کسی از برایش باقی نماند و زمینش را به تصرف آوردند.

۲۲ و بنی اسرائیل کوچ کرده، در عربات مواب به آنطرف اردن، در مقابل اریحاردو زدند. ۲ و چون بالاق بن صفور هرچه اسرائیل به اموریان کرده بودند دید، ۳ مواب از قوم بسیار ترسید، زیرا که کثیر بودند. و مواب از بنی اسرائیل مضطرب گردیدند. ۴ و مواب به مشایخ مدیان گفتند: «الان این گروه هرچه به اطراف ما هست خواهند لیسید، به نوعی که گاو سیزه صحرا را می لیسند.» و در آن زمان بالاق بن صفور، ملک مواب بود. ۵ پس رسولان به فتور که برکنار وادی است، نزد بلعام بن بعور، به زمین پسران قوم او فرستاد تا او را طلبیده، بگویند: «اینک قومی از مصر بیرون آمده اند و هان روی زمین را مستور می سازند، و در مقابل من مقیم می باشند. ۶ پس الان بیا و این قوم را برای من لعنت کن، زیرا که از من قوی ترند، شاید توانایی یابم تا بر ایشان غالب آیم، و ایشان را از زمین خود بیرون کنم، زیرا می دانم هرکه راتو برکت دهی مبارک است و هرکه را لعنت نمای، ملعون است.» ۷ پس مشایخ مواب و مشایخ مدیان، مزد فالگیری را به دست گرفته، روانه شدند، و نزد بلعام رسیده، سخنان بالاق را به وی گفتند. ۸ او به ایشان گفت: «این شب را در اینجا بمانید، تا چنانکه خداوند به من گوید، به شما باز گویم.» و سروران مواب نزد بلعام ماندند. ۹ و خداوند بلعام آمده، گفت: «این کسانی که نزد تو هستند، کیستند؟» ۱۰ بلعام به خدا گفت: «بالاق بن صفور ملک مواب نزد من فرستاده است، ۱۱ که اینک این قومی که از مصر بیرون آمده اند روی زمین را پوشانیده اند. الان آمده، ایشان را برای من لعنت کن شاید که توانایی یابم تا با ایشان جنگ نموده، ایشان را دور سازم.» ۱۲ خدا به بلعام گفت: «با ایشان مرو و قوم را لعنت مکن زیرا مبارک هستند.» ۱۳ پس بلعام بامدادان برخاسته، به سروران بالاق گفت: «به زمین خود بروید، زیرا خداوند مرا اجازت

مصریان با ما و با پدران ما، بد سلوکی نمودند. ۱۶ و چون نزد فرستاده، قوم را گزیدند، و گروهی کثیر از اسرائیل مردند. ۷ و قوم خداوند فریاد برآوردیم، او آواز ما را شنیده، فرشته‌ای فرستاد و ما را نزد موسی آمده، گفتند: «گناه کرده‌ایم زیرا که بر خداوند و بر تو از مصر بیرون آورد. و اینک ما در قادش هستیم، شهری که در شکایت آورده‌ایم، پس نزد خداوند دعا کن تا ما را از مادر و آخرحدود توست. ۱۷ تمنا اینکه از زمین تو بگذریم، از مزرعه و کند.» و موسی بجهت قوم استغاثه نمود. ۸ و خداوند به موسی تا کستان نخواهیم گذشت، و آب ازجاها نخواهیم نوشید، بلکه از شاهراه‌ها خواهیم رفت، و تا از حدود تو نگذشته باشیم، به طرف راست یا چپ انحراف نخواهیم کرد.» ۱۸ اوم وی را گفت: «از برنجینی ساخته، و بر سر نیزه‌ای بلند کرد، و چنین شد که اگر مار من نخواهی گذشت والا به مقابله تو با شمشیر بیرون خواهم آمد.» ۱۹ بنی اسرائیل در جواب وی گفتند: «از راههای عام می‌شد. ۱۰ و بنی اسرائیل کوچ کرده، در اویوت اردوزندند. ۱۱ و از خواهیم رفت و هرگاه من و مواشیم از آب توینوشیم قیمت آن را اویوت کوچ کرده، در عیبی عباریم، در بیابانی که در مقابل مواب خواهیم داد، فقط بر پایهای خود می‌گذرم و بس.» ۲۰ گفت: به طرف طلوع آفتاب است، اردو زدند. ۱۲ و از آنجا کوچ کرده، «نخواهی گذشت.» و اوم با خلق بسیار و دست قوی به مقابله به وادی زارد اردو زدند. ۱۳ و از آنجا کوچ کرده، به آن طرف ایشان بیرون آمد. ۲۱ بدینطور اوم راضی نشد که اسرائیل را از حدود خود خارج از حدود اموریان می‌باشد اردو زدند، زیرا حدود خود راه دهد، پس اسرائیل از طرف او رو گردانید. ۲۲ که ارنون حدمواب در میان مواب و اموریان است. ۱۴ از این پس تمامی جماعت بنی اسرائیل از قادش کوچ کرده، به کوه هور جهت، در کتاب جنگهای خداوند گفته می‌شود: «واهیب در رسیدند. ۲۳ و خداوند موسی و هارون را در کوه هور نزد سرحد سوفه و وادیهای ارنون، ۱۵ و رودخانه وادیهای که بسوی مسکن زمین اوم خطاب کرده، گفت: ۲۴ «هارون به قوم خود خواهد عار متوجه است، و برحدود مواب تکیه می‌زند.» ۱۶ و از آنجا به پیوست، زیرا چونکه شما نزد آب مریبه از قول من عصیان ورزیدید، بئر کوچ کردند. این آن چاهی است که خداوند درباره‌اش به از این جهت او به زمینی که به بنی اسرائیل داد، داخل نخواهد موسی گفت: «قوم را جمع کن تا به ایشان آب دهم.» ۱۷ آنگاه شد. ۲۵ پس هارون و پسرش العازار را برداشته، ایشان را به فراز اسرائیل این سرود را سرایندند: «ای چاه بجوش آی، شما برایش کوه هور بیاور. ۲۶ و لباس هارون را بیرون کرده، بر پسرش العازار سرود بخوانید، ۱۸ «چاهی که سروران حفره زدند، و نجای قوم آن بیوشان، و هارون در آنجا وفات یافته، به قوم خود خواهد پیوست.» را کنند. به صولجان حاکم، به عصاهای خود آن را کنندند.» ۲۷ پس موسی به طوری که خداوند او را امر فرموده بود، عمل ۱۹ و ازمانه به نحلیئیل و از نحلیئیل به باموت. ۲۰ و ازباموت به نموده، ایشان در نظر تمامی جماعت به فراز کوه هور برآمدند. ۲۸ و موسی لباس هارون را بیرون کرده، به پسرش العازار پوشانید. و هارون در آنجا بر قله کوه وفات یافت، و موسی و العازار از کوه فرود آمدند. ۲۹ و چون تمامی جماعت دیدند که هارون مرد، نوشید، و به شاهراه خواهیم رفت تا از سرحد تو بگذریم.» ۲۳

۲۱ و چون کنعانی که ملک عراد و در جنوب ساکن بود، شنید که اسرائیل از راه اتاریم می‌آید، با اسرائیل جنگ کرد و بعضی از ایشان را به اسیری برد. ۲ و اسرائیل برای خداوند نذر کرده گفت: «اگر این قوم را به دست من تسلیم نمایی، شهرهای ایشان را بالکل هلاک خواهم ساخت.» ۳ پس خداوند دعای اسرائیل را مستجاب فرموده، کنعانیان را تسلیم کرد، و ایشان و شهرهای ایشان را بالکل هلاک ساختند، و آن مکان حرمه نامیده شد. ۴ و از کوه هور به راه بحر قزم کوچ کردند تا زمین اوم را دور زدند، و دل قوم به سبب راه، تنگ شد. ۵ و قوم بر خدا و موسی شکایت آورده، گفتند: «که ما را از مصر چرا برآوردید تا در بیابان بمریم؟ زیرا که نان نیست و آب هم نیست! و دل ما از این خوراک سیخف کراهت دارد!» ۶ پس خداوند، مارهای آتشی در میان قوم

لاویان مثل محصول خرمن و حاصل چرخشت حساب خواهد شد. در آن بودند و بر شخصی که استخوان یا مقتول یا میتة یا قبر را ۳۱ و شماو خاندان شما آن را در هرجا بخورید زیرا که این مرد شما لمس کرده باشد، بیاشند. ۱۹ و آن شخص طاهر، آب را بر آن است، به عوض خدمتی که در خیمه اجتماع می کنید. ۳۲ و شخص نجس در روز سوم و در روز هفتم بیاشند، و در روز هفتم چون پیه آنها را از آنها گذرانیده باشید، پس به سبب آنها متحمل خویشتن را تطهیر کرده، رخت خود را بشوید و به آب غسل کند و گناه نخواهد بود، و چیزهای مقدس بنی اسرائیل را ناپاک نکنید، در شام طاهر خواهد بود. ۲۰ و اما کسی که نجس شده، خویشتن را تطهیر نکند. آن شخص از میان جماعت منقطع شود، چونکه مقدا بمیرند.»

۱۹ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲ «این است فریضه شریعی که خداوند آن را امر فرموده، گفت: به بنی اسرائیل بگو که گاو سرخ پاک که در آن عیب نباشد و یوغ بر گردشش نیامده باشد، نزد تویاوند. ۳ و آن را به العازار کاهن بدهید، و آن را بیرون از لشکرگاه برده، پیش روی وی کشته شود. ۴ و العازار کاهن به انگشت خود از خون آن بگیرد، و به سوی پیشگاه خیمه اجتماع آن خون را هفت مرتبه بیاشد. ۵ و گاو در نظر او سوخته شود، پوست و گوشت و خون با سرگین آن سوخته شود. ۶ و کاهن چوب سرو با زوفا و قرمز گرفته، آنها را در میان آتش گاو بیندازد. ۷ پس کاهن رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد، و بعد از آن در لشکرگاه داخل شود و کاهن تا شام نجس باشد. ۸ و کسی که آن را سوزانید، رخت خود را به آب بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد، و تا شام نجس باشد. ۹ «و شخص طاهر، خاکستر گاو را جمع کرده، بیرون از لشکرگاه در جای پاک بگذارد. و آن بجهت جماعت بنی اسرائیل برای آب تنزیه نگاه داشته شود. آن قربانی گناه است. ۱۰ و کسی که خاکستر گاو را جمع کند، رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد. این برای بنی اسرائیل و غریبی که در میان ایشان ساکن باشد، فریضه ای ابدی خواهد بود. ۱۱ «هرکه میتة هر آدمی را لمس نماید هفت روز نجس باشد. ۱۲ و آن شخص در روز سوم خویشتن را به آن پاک کند، و در روز هفتم طاهر باشد، و اگر خویشتن را در روز سوم پاک نکرده باشد، در روز هفتم طاهر نخواهد بود. ۱۳ و هرکه میتة هر آدمی را که مرده باشد لمس نموده، و خود را به آن پاک نکرده باشد، او مسکن خداوند را ملوث کرده است. و آن شخص از اسرائیل منقطع شود، چونکه آب تنزیه بر او پاشیده نشده است، نجس خواهد بود، و نجاستش بر وی باقی است. ۱۴ «این است قانون برای کسی که در خیمه ای بمیرد، هرکه داخل آن خیمه شود و هرکه در آن خیمه باشد هفت روز نجس خواهد بود. ۱۵ و هر ظرف گشاده که سرپوش بر آن بسته نباشد، نجس خواهد بود. ۱۶ و هرکه در بیابان کشته شمشیر یا میتة یا استخوان آدمی یا قبری را لمس نماید، هفت روز نجس باشد. ۱۷ و برای شخص نجس از خاکستر آتش آن قربانی گناه بگیرند و آب روان بر آن در ظرفی بریزند. ۱۸ و شخص طاهر زوفا گرفته، در آن آب فرو برد و بر خیمه بر همه اسباب و کسانی که

۲۰ و تمامی جماعت بنی اسرائیل در ماه اول به بیابان صین رسیدند، و قوم در قداش اقامت کردند، و مریم در آنجا وفات یافته، دفن شد. ۲ و برای جماعت آب نبود. پس بر موسی و هارون جمع شدند. ۳ و قوم با موسی مناظره کرده، گفتند: «کاش که می مردم وقتی که برادران ما در حضور خداوند مردند! ۴ و چرا جماعت خداوند را به این بیابان آوردید تا ما و بهایم ما، در اینجا بمیریم؟ ۵ و ما را از مصر چرا بر آوردید تا ما را به این جای بد بیاورید که جای زراعت و انجیرو مو و انار نیست؟ و آب هم نیست که بنوشیم!» ۶ و موسی و هارون از حضور جماعت نزد درخیمه اجتماع آمدند، و به روی خود در افتادند، و جلال خداوند بر ایشان ظاهر شد. ۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۸ «عصا را بگیر و توو برادرت هارون جماعت را جمع کرده، در نظریان به این صخره بگویند که آب خود را بدهد، پس آب را برای ایشان از صخره بیرون آورده، جماعت و بهایم ایشان را خواهی نوشانید.» ۹ پس موسی عصا را از حضور خداوند چنانکه او را فرموده بود، گرفت. ۱۰ و موسی و هارون، جماعت را پیش صخره جمع کردند، و به ایشان گفت: «ای مفسدان بشنوید، آیا از این صخره آب برای شما بیرون آوریم؟» ۱۱ و موسی دست خود را بلند کرده، صخره را دو مرتبه با عصای خود زد و آب بسیار بیرون آمد که جماعت و بهایم ایشان نوشیدند. ۱۲ و خداوند به موسی و هارون گفت: «چونکه مرا تصدیق نمودید تا مرا در نظر بنی اسرائیل تقدیس نمایید، لهذا شما این جماعت را به زمینی که به ایشان داده ام داخل نخواهید ساخت.» ۱۳ این است آب مرهه جایی که بنی اسرائیل با خداوند مخاصمه کردند، و او خود را در میان ایشان تقدیس نمود. ۱۴ و موسی، رسولان از قداش نزد ملک ادوم فرستاد که «برادر تو اسرائیل چنین می گوید: که تمامی مشقتی را که بر ما واقع شده است، تومی دانی. ۱۵ که پدران ما به مصر فرود آمدند و مدت مدیدی در مصر ساکن می بودیم، و

بود. ۷ و موسی عصاها را به حضور خداوند در خیمه شهادت گذارد. ۸ و در فردای آن روز چون موسی به خیمه شهادت داخل شد، اینک عصای هارون که بجهت خاندان لاوی بود شکفته بود، و شکوفه آورده و گل داده، و بادام رسانیده بود. ۹ و موسی همه عصاها را از حضور خداوند نزد جمیع بنی اسرائیل بیرون آورده، هر یک نگاه کرده، عصای خود را گرفتند. ۱۰ و خداوند به موسی آن تو باشد. ۱۵ و هرچه رحم را گشاید از هر ذی جسدی که برای گفت: «عصای هارون را پیش روی شهادت باز بگذار تا بجهت علامت برای ابنای تمرد نگاه داشته شود، و همه ما را از من رفع نمایی تا نمیرند.» ۱۱ پس موسی چنان کرد، و به نحوی که خداوند او را امر فرموده بود، عمل نمود. ۱۲ و بنی اسرائیل به موسی عرض کرده، گفتند: «اینک فانی و هلاک می شویم. جمیع ما هلاک شده ایم! ۱۳ هرکه نزدیک می آید که به مسکن خداوند نزدیک می آید می میرد. آیا تمام فانی شویم؟»

۱۸ و خداوند به هارون گفت: «تو و پسرانت و خاندان آبیات با تو، گناه مقدس را متحمل شوید، و تو و پسرانت با تو، گناه کهانت خود را متحمل شوید. ۲ و هم برادران خود یعنی سبط لاوی را که سبط آبیای تو باشند با خود نزدیک بیآور تا با تو متفق شده، تو را خدمت نمایند، و اماتو با پسرانت پیش خیمه شهادت باشید. ۳ و ایشان ودیعت تو را و ودیعت تمامی مسکن رانگاه دارند، لیکن به اسباب قدس و به مذبح نزدیک نیناید مبادا بمیرند، ایشان و شما نیز. ۴ و ایشان با تو متفق شده، و دیعت خیمه اجتماع را با تمامی خدمت خیمه بجا آورند و غریبی به شما نزدیک نیاید. ۵ و ودیعت قدس و ودیعت مذبح را نگاه دارید تا غضب بر بنی اسرائیل دیگر مستولی نشود. ۶ و اما من اینک برادران شما لاویان را از میان بنی اسرائیل گرفتم، و برای شما پیشکش می باشند که به خداوند داده شده اند، تا خدمت خیمه اجتماع را بجا آورند. ۷ و اما تو با پسرانت، کهانت خود را بجهت هر کار مذبح و برای آنچه اندرون حجاب است نگاه دارید، و خدمت بکنید. کهانت را به شما دادم تا خدمت از راه بخشش باشد، و غریبی که نزدیک آید، کشته شود.» ۸ و خداوند به هارون گفت: «اینک من ودیعت هدایای افراشتی خود را با همه چیزهای مقدس بنی اسرائیل به تو بخشیدم. آنها را به تو و پسرانت به سبب مسح شدن به فریضه ابدی دادم. ۹ از قدس اقداس که از آتش نگاه داشته شود این از آن تو خواهد بود، هر هدیه ایشان یعنی هر هدیه آردی و هر قربانی گناه و هر قربانی جرم ایشان که نزد من بگذرانند، اینها برای تو و پسرانت قدس اقداس باشد. ۱۰ مثل قدس اقداس آنها را بخور. هر ذکور از آن بخورد، برای تو مقدس باشد. ۱۱ و این هم از آن تو باشد، هدیه افراشتی از عطایای ایشان با هر هدیه جنبانیدنی بنی اسرائیل را به تو و پسرانت و دخترانت به فریضه ابدی دادم، هرکه در

شده، به خداوند گفت: «هدیه ایشان را منظور منما، یک خر خطاب کرده، گفت: ۳۷ «به العازار بن هارون کاهن بگو که از ایشان نگرفتم، و به یکی از ایشان زیان نرساندم.» ۱۶ و موسی مجمرها را از میان آتش بردار، و آتش را به آن طرف پباش زیرا که به قورح گفت: «تو با تمامی جمعیت خود فردا به حضور خداوند آنها مقدس است. ۳۸ یعنی مجمرهای این گناهکاران را به ضد حاضر شوید، تو و ایشان و هارون. ۱۷ و هر کس مجمر خود جان ایشان و از آنها تختهای پهن برای پوشش مذبح بسازند، زیرا را گرفته، بخور بر آنها بگذارد و شما هر کس مجمر خود، یعنی چونکه آنها را به حضور خداوند گذرانیده‌اند مقدس شده است، تا دوپست و پنجاه مجمر به حضور خداوند بیاورید، تو نیز و هارون هر برای بنی اسرائیل آیتی باشد.» ۳۹ پس العازار کاهن مجمرهای یک مجمر خود را بیاورید.» ۱۸ پس هر کس مجمر خود را گرفته، برنجین را که سوخته شدگان گذرانیده بودند گرفته، از آنها پوشش و آتش در آنها نهاده، و بخور بر آنها گذارده، نزد دروازه خیمه مذبح ساختند. ۴۰ تا برای بنی اسرائیل یادگار باشد تا هیچ غریبی اجتماع، با موسی و هارون ایستادند. ۱۹ و قورح تمامی جماعت را که از اولاد هارون نباشد بجهت سوزانیدن بخور، به حضور خداوند به مقابل ایشان نزد در خیمه اجتماع جمع کرد، و جلال خداوند بر نزدیک نیاید، مبدا مثل قورح و جمعیتش بشود، چنانکه خداوند به تمامی جماعت ظاهر شد. ۲۰ و خداوند موسی و هارون را خطاب واسطه موسی او را امر فرموده بود. ۴۱ و در فرادای آن روز تمامی کرده، گفت: ۲۱ «خود را از این جماعت دور کنید تا ایشان را در جماعت بنی اسرائیل بر موسی و هارون همه هم کرده، گفتند که لحظه‌ای هلاک کنیم.» ۲۲ پس ایشان به روی درافنده، گفتند: شما قوم خداوند را کشتید. ۴۲ و چون جماعت بر موسی و هارون «ای خدا که خدای روحهای تمام بشر هستی، آیا یک نفر گناه جمع شدند، به سوی خیمه اجتماع نگرستند، و اینک ابر آن ورزد و بر تمام جماعت غضبناک شوی؟» ۲۳ و خداوند موسی را راپوشانید و جلال خداوند ظاهر شد. ۴۳ و موسی و هارون پیش خطاب کرده، گفت: ۲۴ «جماعت را خطاب کرده، بگو از خیمه اجتماع آمدند. ۴۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: اطراف مسکن قورح و داتان و ایبرام دور شوید.» ۲۵ پس موسی ۴۵ «از میان این جماعت دور شوید تا ایشان را ناگهان هلاک برخاسته، نزد داتان و ایبرام رفت و مشایخ اسرائیل در عقب وی رفتند. ۲۶ و جماعت را خطاب کرده، گفت: «از نزد خیمه های این مردمان شیر دور شوید، و چیزی را که از آن ایشان است لمس ننمایید، مبدا در همه گناهان ایشان هلاک شوید.» ۲۷ کفاره کن، زیرا غضب از حضور خداوند برآمده، و ویا شروع شده پس از اطراف مسکن قورح و داتان و ایبرام دور شدند، و داتان و ایبرام بیرون آمده، با زنان و پسران و اطفال خود به در خیمه های خود ایستادند. ۲۸ و موسی گفت: «از این خواهید دانست که خداوند مرا فرستاده است تا همه این کارها را بکنم و به اراده من مردگان و زندگان ایستاد و ویا باز داشته شد. ۴۹ و عدد کسانی که نبوده است. ۲۹ اگر این کسان مثل موت سایر بنی آدم بمیرند و اگر مثل وقایع جمیع بنی آدم بر ایشان واقع شود، خداوند مرا فرستاده است. ۳۰ و اما اگر خداوند چیز تازه‌ای بنماید و زمین برگشت و ویا رفع شد.

دهان خود را گشاده، ایشان را با جمیع مایملک ایشان ببلعد که به گور زنده فرود روند، آنگاه بدانید که این مردمان خداوند را اهانت نموده‌اند.» (Sheol h7585) ۳۱ و چون از گفتن همه این سخنان فارغ شد، زمینی که زیر ایشان بود، شکافته شد. ۳۲ و زمین دهان خود را گشوده، ایشان را و خانه های ایشان و همه کسان را که تعلق به قورح داشتند، با تمامی اموال ایشان بلعید. ۳۳ و ایشان با هر چه به ایشان تعلق داشت، زنده به گور فرورفتند، و زمین برایشان به هم آمد که از میان جماعت هلاک شدند. (Sheol h7585) ۳۴ و جمیع اسرائیلیان که به اطراف ایشان بودند، از نعره ایشان گریختند، زیرا گفتند مبدا زمین ما را نیز بلعد. ۳۵ و آتش از حضور خداوند بدرآمده، دوپست و پنجاه نفر را که بخور می گذرانیدند، سوزانید. ۳۶ و خداوند موسی را و خاندان آبای ایشان، و عصاهای هارون در میان عصاهای آنها

باشد، فریضه ابدی در نسلهای شما؛ مثل شما به حضور خداوند مثل غریب است. ۱۶ یک قانون ویک حکم برای شما و برای غریبی که در میان شما ماوا گزیند، خواهد بود.» ۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «۱۸ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بسازند و رشته لاجوردی بر هرگوشه صیصیت بگذارند. ۳۹ و به ایشان بگو: چون به زمینی که من شما را در آن درمی آورم داخل شوید، ۱۹ و از محصول زمین بخورید، آنگاه هدیه افراشتنی برای خداوند بگذارید. ۲۰ از خمیر اول خود گردهای بجهت هدیه افراشتنی بگذارید؛ مثل هدیه افراشتنی خرمن، همچنان آن را بگذارید. ۲۱ از خمیر اول خود، هدیه افراشتنی در قرتهای خود برای خداوند بگذارید. ۲۲ «و هرگاه سهو خطا کرده، جمیع این اومرا که خداوند به موسی گفته است، بجا نیاورده باشید، ۲۳ یعنی هرچه خداوند به واسطه موسی شما را امر فرمود، از روزی که خداوند امر فرمود از آن به بعد در قرتهای شما. ۲۴ پس اگر این کارسهو و بدون اطلاع جماعت کرده شد، آنگاه تمامی جماعت یک گاو جوان برای قربانی سوختنی و خوشبوی بجهت خداوند با هدیه آردی و هدیه ریختنی آن، موافق رسم بگذارند، و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۲۵ و کاهن برای تمامی جماعت بنی اسرائیل کفاره نماید، و ایشان آمرزیده خواهند شد، زیرا که آن کار سهو شده است، و ایشان قربانی خود را بجهت هدیه آتشین خداوند و قربانی گناه خود را بجهت سهو خویش، به حضور خداوند گذرانیده اند. ۲۶ و تمامی جماعت بنی اسرائیل و غریبی که در میان ایشان ساکن باشد، آمرزیده خواهند شد، زیرا که به تمامی جماعت سهو شده بود. ۲۷ «و اگر یک نفر سهو خطا کرده باشد، آنگاه بز ماده یک ساله برای قربانی گناه بگذارند. ۲۸ و کاهن بجهت آن کسی که سهو کرده است چونکه خطای او از نادانستگی بود، به حضور خداوند کفاره کند تا بجهت وی کفاره بشود و آمرزیده خواهد شد. ۲۹ بجهت کسی که سهو خطا کند، خواه متوطنی از بنی اسرائیل و خواه غریبی که در میان ایشان ساکن باشد، یک قانون خواهد بود. ۳۰ «و اما کسی که به دست بلند عمل نماید، چه متوطن و چه غریب، او به خداوند کفر کرده باشد، پس آن شخص از میان قوم خود منقطع خواهد شد. ۳۱ چونکه کلام خداوند را حقیرشمرده، حکم او را شکسته است، آن کس البته منقطع شود و گناهش بر وی خواهد بود.» ۳۲ و چون بنی اسرائیل در صحرا بودند، کسی را یافتند که در روز سبت هیزم جمع می کرد. ۳۳ و کسانی که او را یافتند که هیزم جمع می کرد، او را نزد موسی و هارون و تمامی جماعت آوردند. ۳۴ و او را در حبس نگاه داشتند، زیرا که اعلام نشده بود که با وی چه باید کرد. ۳۵ و خداوند به موسی گفت: «این شخص البته کشته شود، تمامی جماعت او را بیرون از لشکرگاه با سنگها سنگسار کنند.» ۳۶ پس تمامی جماعت او را بیرون از لشکرگاه آورده، او را سنگسار کردند و بمرد، چنانکه

شما باشم. من یهوه خدای شما هستم.»

۱۶ و قورح بن یصهار بن قهات بن لاوی وداتان و ابیرام پسران الیاب و اون بن فالت پسران روبین (کسان) گرفته، ۲ با بعضی از بنی اسرائیل، یعنی دوپست و پنجاه نفر از سروران جماعت که برگزیدگان شورا و مردان معروف بودند، به حضور موسی برخاستند. ۳ و به مقابل موسی و هارون جمع شده، به ایشان گفتند: «شما از حد خود تجاوز می نمایید، زیرا تمامی جماعت هریک از ایشان مقدس اند، و خداوند در میان ایشان است. پس چرا خویشتان را بر جماعت خداوند برمی افرازید؟» ۴ و چون موسی این راشنید به روی خود در افتاد. ۵ و قورح و تمامی جمعیت او را خطاب کرده، گفت: «بامدادان خداوند نشان خواهد داد که چه کس از آن وی و چه کس مقدس است، و او را نزد خود خواهد آورد، و هرکه را برای خود برگزیده است، او رانزد خود خواهد آورد. ۶ این را بکنید که مجمرهای برای خود بگیرید، ای قورح و تمامی جمعیت تو. ۷ و آتش در آنها گذارده، فردا به حضور خداوند بخور در آنها بریزید، و آن کس که خداوند برگزیده است، مقدس خواهد شد. ای پسران لاوی شما از حد خود تجاوز می نمایید!» ۸ و موسی به قورح گفت: «ای بنی لاوی بشنوید! ۹ آیا نزد شما کم است که خدای اسرائیل شما را از جماعت اسرائیل ممتاز کرده است، تا شما رانزد خود بیاورد تا در مسکن خداوند خدمت نمایید، و به حضور جماعت برای خدمت ایشان بایستید؟ ۱۰ و تو را و جمیع برادرانت بنی لاوی رابا تو نزدیک آورد، و آیا کهانان را نیز می طلبید؟ ۱۱ از این جهت تو و تمامی جمعیت تو به ضد خداوند جمع شده اید، و اما هارون چیست که بر او همه می کنید؟» ۱۲ و موسی فرستاد تا داتان و ابیرام پسران الیاب را بخواند، و ایشان گفتند: «نمی آیم! ۱۳ آیا کم است که ما را از زمینی که به شیر و شهد جاری است، بیرون آوردی تا ما را در صحرا نیز هلاک سازی که می خواهی خود را بر ما حکمران سازی؟ ۱۴ و ما را هم به زمینی که به شیر و شهد جاری است درنیاوردی و ملکیتی از مزرعه ها و تاکستانها به ما ندادی. آیا چشمان این مردمان رامی کنی؟ نخواهیم آمد!» ۱۵ و موسی بسیار خشمناک

الان قدرت خداوند عظیم بشود، چنانکه گفته بودی ۱۸ که بیهو دیرخشم و بسیار رحیم و آمرزنده گناه و عصیان است، لیکن معجر را هرگز بی سزا نخواهد گذاشت بلکه عقوبت گناه پدران را بر پسران تاپشت سوم و چهارم می‌رساند. ۱۹ پس گناه این قوم را برحسب عظمت رحمت خود بیامرز، چنانکه این قوم را از مصر تا اینجا آمرزیده‌ای. ۲۰ و خداوند گفت: «برحسب کلام تو آمرزیدم. فرمان خداوند تجاوز می‌نماید؟ لیکن این کار به کام نخواهد شد! ۲۱ لیکن به حیات خودم قسم که تمامی زمین از جلال بیهو پر خواهد شد. ۲۲ چونکه جمیع مردانی که جلال و آیات مرا که در مصر و بیابان نمودم دیدند، مرا ده مرتبه امتحان کرده، آواز مرا نشنیدند. ۲۳ به درستی که ایشان زمینی را که برای پدران ایشان قسم خوردم، نخواهند دید، و هر که مرا اهانت کرده باشد، آن را نخواهد دید. ۲۴ لیکن بنده من کالیب چونکه روح دیگر داشت و مرا تمام اطاعت نمود، او را به زمینی که رفته بود داخل خواهم ساخت، و ذریه او وارث آن خواهند شد. ۲۵ و چونکه عمالیقیان ساختند.

و کنعانیان دروادی ساکنند، فردا رو گردانیده، از راه بحر قلزم به صحرا کوچ کنید.» ۲۶ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲۷ «تا به کی این جماعت شریر را که بر من مهمه می‌کنند متحمل بشوم؟ مهمه بنی اسرائیل را که بر من مهمه می‌کنند، شنیدم. ۲۸ به ایشان بگو خداوند می‌گوید: به حیات خودم قسم که چنانکه شما در گوش من گفتید، همچنان با شما عمل خواهم نمود. ۲۹ لاشه های شما در این صحرا خواهد افتاد، و جمیع شمرده شدگان شما برحسب تمامی عدد شما، از بیست ساله و بالاتر که بر من مهمه کرده‌اید. ۳۰ شما به زمینی که دربار آن دست خود را بلند کردم که شما را در آن ساکن گردانم، هرگز داخل نخواهید شد، مگر کالیب بن یفنه و یوشع بن نون. ۳۱ اما اطفال شما که دربار آنها گفتید که به یغما برده خواهند شد، ایشان را داخل خواهم کرد و ایشان زمینی را که شما رد کردید، خواهند دانست. ۳۲ لیکن لاشه های شما در این صحرا خواهد افتاد. ۳۳ و پسران شما در این صحرا چهل سال آواره بوده، بار زناکاری شما را متحمل خواهند شد، تالاشه های شما در صحرا تلف شود. ۳۴ برحسب شماره روزهایی که زمین را جاسوسی می‌کردید، یعنی چهل روز. یک سال به عوض هر روز، بارگناهان خود را چهل سال متحمل خواهید شد، و مخالفت مرا خواهید دانست. ۳۵ من که بیهو هستم، گفتم که البته این را به تمامی این جماعت شریر که به ضد من جمع شده‌اند خواهم کرد، و در این صحرا تلف شده، در اینجا خواهند مرد.» ۳۶ و اما آن کسانی که موسی برای جاسوسی زمین فرستاده بود. و ایشان چون برگشتند خیر خبر دربار زمین آورده، تمام جماعت را از او گله‌مند ساختند. ۳۷ آن کسانی که این خیر بد را دربار زمین آورده بودند، به حضور خداوند از و پامردند. ۳۸ اما یوشع بن نون و

۱۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «کسان بفرست تا زمین کنعان را که به بنی اسرائیل دادم، جاسوسی کنند؛ یک نفر را از زهر سبط آبابی ایشان که هرکدام در میان ایشان سرور باشد، بفرستید.» ۳ پس موسی به فرمان خداوند، ایشان را از صحرای فاران فرستاد، و همه ایشان از روسای بنی اسرائیل بودند.

۴ و نامهای ایشان اینهاست: از سبط روبین، شموع بن زکور. ۵ از سبط شمعون، شافاط بن حوری. ۶ از سبط یهودا، کالیب بن یفنه. ۷ از سبط یساکار، ییچال بن یوسف. ۸ از سبط فرایم، هوشع بن نون. ۹ از سبط بنیامین، فلطی بن رافو. ۱۰ از سبط زبولون، جدیئیل بن سودی. ۱۱ از سبط یوسف از سبط بنی منسی، جدی بن سوسی. ۱۲ از سبط دان، عمیئیل بن جملی. ۱۳ از سبط اشیر، ستور بن میکائیل. ۱۴ از سبط نفتالی، نجحی بن وفسی. ۱۵ از سبط جاد، جاوئیل بن ماکي. ۱۶ این است نامهای کسانی که موسی برای جاسوسی زمین فرستاد، و موسی هوشع بن نون را بهوشوع نام نهاد. ۱۷ و موسی ایشان را برای جاسوسی زمین کنعان فرستاده، به ایشان گفت: «از اینجا به جنوب رفته، به کوهستان برآید. ۱۸ و زمین را ببینید که چگونه است و مردم را که در آن ساکنند که قوی‌اند یا ضعیف، قلیل‌اند یا کثیر. ۱۹ و زمینی که در آن ساکنند چگونه است، نیک یا بد؟ و در چه قسم شهرها ساکنند، در چادرها یا در قلعه‌ها؟ ۲۰ و چگونه است زمین، چرب یا لاغر؟ درخت دارد یا نه؟ پس قوی‌دل شده، از میوه زمین بیاورید.» و آن وقت موسم نوبر انگور بود. ۲۱ پس رفته زمین را از بیابان سین تا رحوب، نزد مدخل حمات جاسوسی کردند. ۲۲ و به جنوب رفته، به حبرون رسیدند، و اخیمان و شیشای و تلمای بنی عناق در آنجا بودند، اما حبرون هفت سال قبل از صوغن مصر بنا شده بود. ۲۳ و به وادی اشکول آمدند، و شاخه‌ای با یک خوشه انگور بریده، آن را بر چوب دستی، میان دونفر با قدری از انار و انجیر برداشته، آوردند. ۲۴ و آن مکان به سبب خوشه انگور که بنی اسرائیل از آنجا بریده بودند، به وادی اشکول نامیده شد. ۲۵ و بعد از چهل روز، از جاسوسی زمین برگشتند. ۲۶ و روانه شده، نزد موسی و هارون و تمامی جماعت بنی اسرائیل به قاش در بیابان فاران رسیدند، و برای ایشان و برای تمامی جماعت خیرآوردند، و میوه زمین را به ایشان نشان دادند. ۲۷ و برای او حکایت کرده، گفتند: «به زمینی که ما را فرستادی رفتم، و به درستی که به شیر و شهد جار بست، و میوه‌اش این است. ۲۸ لیکن مردمانی که در زمین ساکنند زورآوردند، و شهرهایش حصاردار و بسیار عظیم، و بنی عناق را نیز در آنجا دیدیم. ۲۹ و عمالقه در زمین جنوب ساکنند، و حتیان و یبوسیان و اموریان در کوهستان سکونت دارند. و کنعانیان نزد دریا و برکناره اردن ساکنند.» ۳۰ و کالیب قوم را پیش موسی خاموش ساخته، گفت: «فی الفور برویم و آن را در تصرف آریم،

زیرا که می‌توانیم بر آن غالب شویم.» ۳۱ اما آن کسانی که با وی رفته بودند، گفتند: «نمی‌توانیم با این قوم مقابله نماییم زیرا که ایشان از ما قوی‌ترند.» ۳۲ و درباره زمینی که آن را جاسوسی کرده بودند، خیر بد نزد بنی اسرائیل آورده، گفتند: «زمینی که برای جاسوسی آن از آن گذشتیم زمینی است که ساکنان خود را می‌خورد، و تمامی قومی که در آن دیدیم، مردان بلند قد بودند. ۳۳ و در آنجا جباران بنی عناق را دیدیم که اولاد جبارانند، و ما در نظر خود مثل ملخ بودیم و همچنین در نظر ایشان می‌نمودیم.»

۱۴ و تمامی جماعت آواز خود را بلند کرده، فریاد نمودند. و قوم در آن شب می‌گریستند. ۲ و جمیع بنی اسرائیل بر موسی و هارون همه‌همه کردند، و تمامی جماعت به ایشان گفتند: «کاش که در زمین مصر می‌مردیم یا در این صحرا وفات می‌یافتیم! ۳ و چرا خداوند ما را به این زمین می‌آورد تا به دم شمشیر بیفتیم، و زنان و اطفال ما به یغما برده شوند، آیا برگشتن به مصر برای ما بهتر نیست؟» ۴ و به یکدیگر گفتند: «سرداری برای خود مقرر کرده، به مصر برگردیم.» ۵ پس موسی و هارون به حضور تمامی گروه جماعت بنی اسرائیل به رو افتادند. ۶ و یوشع بن نون و کالیب بن یفنه که از جاسوسان زمین بودند، رخت خود را دریدند. ۷ و تمامی جماعت بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفتند: «زمینی که برای جاسوسی آن از آن عبور نمودیم، زمین بسیار بسیار خویست. ۸ اگر خداوند از ما راضی است ما را به این زمین آورده، آن را به ما خواهد بخشید، زمینی که به شیر و شهد جاری است. ۹ زنهار از خداوند متعذر نشوید، و از اهل زمین ترسان مباشید، زیرا که ایشان خوراک ما هستند، سایه ایشان از ایشان گذشته است، و خداوند با ماست، از ایشان مترسید.» ۱۰ لیکن تمامی جماعت گفتند که باید ایشان را سنگسار کنند. آنگاه جلال خداوند در خیمه اجتماع بر تمامی بنی اسرائیل ظاهر شد. ۱۱ و خداوند به موسی گفت: «تا به کی این قوم مرا هانت نمایند؟ و تا به کی با وجود همه آیاتی که در میان ایشان نمودم، به من ایمان نیاورند؟ ۱۲ ایشان را به ویا مبتلا ساخته، هلاک می‌کنم و از تو قومی بزرگ و عظیم تر از ایشان خواهم ساخت.» ۱۳ موسی به خداوند گفت: «آنگاه مصریان خواهند شنید، زیرا که این قوم را به قدرت خود از میان ایشان بیرون آوردی. ۱۴ و به ساکنان این زمین خیر خواهند داد و ایشان شنیده‌اند که توای خداوند، در میان این قوم هستی، زیرا که توای خداوند، معاینه دیده می‌شوی، و ابر تو بر ایشان قایم است، و تو پیش روی ایشان روز در ستون ابرو شب در ستون آتش می‌خرامی. ۱۵ پس اگر این قوم را مثل شخص واحد بکشی، طوایفی که آوازه تو را شنیده‌اند، خواهند گفت: ۱۶ چون که خداوند نتوانست این قوم را به زمینی که برای ایشان قسم خورده بود درآورد از این سبب ایشان را در صحرا کشت. ۱۷ پس

لالا که طفل شیرخواره را برمی دارد؟ ۱۳ گوشت از کجا پیدا کنم خداوند وزیده، سلوی راز دریا برآورد و آنها را به اطراف لشکرگاه تا به همه این قوم بدهم؟ زیرا نزد من گریان شده، می گویند ما را گوشت بده تا بخوریم. ۱۴ من به تنهایی نمی توانم تحمل تمامی این قوم را بنمایم زیرا برمن زیاد سنگین است. ۱۵ و اگر با من چنین رفتارنمایی، پس هرگاه در نظر تو انفات یافتم مرا کشته، نابود ساز تا بدبختی خود را بنیسم.» ۱۶ پس خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «هفتاد نفر از مشایخ بنی اسرائیل که ایشان را می دانی که مشایخ قوم و سروران آنها می باشند نزد من جمع کن، و ایشان را به خیمه اجتماع بیاورتا در آنجا با تو بایستند. ۱۷ و من نازل شده، در آنجا با تو سخن خواهم گفت، و از روحی که برتوست گرفته، بر ایشان خواهم نهاد تا با تو متحمل بار این قوم باشند و تو به تنهایی متحمل آن نباشی. ۱۸ «و قوم را بگو که برای فردا خود را تقدیس نمایند تا گوشت بخورید، چونکه در گوش خداوند گریان شده، گفتید، کیست که ما را گوشت بخوراند! زیرا که در مصر ما را خوش می گذشت! پس خداوند شما را گوشت خواهد داد تا بخورید. ۱۹ نه یک روز و نه دو روز خواهید خورد، و نه پنج روز و نه ده روز و نه بیست روز، ۲۰ بلکه یک ماه تمام تا از بینی شما بیرون آید و نزد شما مکروه شود، چونکه خداوند را که در میان شماست رد نمودید، و به حضور وی گریان شده، گفتید، چرا از مصر بیرون آمدیم.» ۲۱ موسی گفت: «قومی که من در میان ایشانم، ششصد هزار پیاده اند و تو گفתי ایشان را گوشت خواهم داد تا یک ماه تمام بخورند. ۲۲ آیا گله‌ها و رومه‌ها برای ایشان کشته شود تا برای ایشان کفایت کند؟ یا همه ماهیان دریا برای ایشان جمع شوند تا برای ایشان کفایت کند؟» ۲۳ خداوند موسی را گفت: «آیا دست خداوند کوتاه شده است؟ الان خواهی دید که کلام من بر تو واقع می شود یا نه.» ۲۴ پس موسی بیرون آمد، سخنان خداوند را به قوم گفت، و هفتاد نفر از مشایخ قوم را جمع کرده، ایشان را به اطراف خیمه برپا داشت. ۲۵ و خداوند در ابر نازل شده، با وی تکلم نمود، و از روحی که بر وی بود، گرفته، بر آن هفتاد نفر مشایخ نهاد و چون روح بر ایشان قرار گرفت، نبوت کردند، لیکن مزید نکردند. ۲۶ اما دو نفر در لشکرگاه باقی ماندند که نام یکی الداد بود و نام دیگری میداد، و روح بر ایشان نازل شد و نامهای ایشان در ثبت بود، لیکن نزد خیمه نیامده، در لشکرگاه نبوت کردند. ۲۷ آنگاه جوانی دوید و به موسی خبر داد، گفت: «الداد و میداد در لشکرگاه نبوت می کنند.» ۲۸ و یوشع بن نون خادم موسی که از بزرگدگان او بود، در جواب گفت: «ای آقایم موسی ایشان را منع نما!» ۲۹ موسی وی را گفت: «آیا تو برای من حسد میبری؟ کاشکه تمامی قوم خداوند نبی می بودند و خداوند روح خود را بر ایشان افراشه می نمود!» ۳۰ پس موسی با مشایخ اسرائیل به لشکرگاه آمدند. ۳۱ و بادی از جانب

۱۲ و مریم و هارون درباره زن حبشی که موسی گرفته بود، بر او شکایت آوردند، زیرا زن حبشی گرفته بود. ۲ و گفتند: «آیا خداوند با موسی به تنهایی تکلم نموده است، مگر به ما نیز تکلم نموده؟» و خداوند این را شنید. ۳ و موسی مرد بسیار حلیم بود، بیشتر از جمیع مردمانی که در روی زمینند. ۴ در ساعت خداوند به موسی و هارون و مریم گفت: «شما هر سه نزد خیمه اجتماع بیرون آید.» و هر سه بیرون آمدند. ۵ و خداوند در ستون ابر نازل شده، به در خیمه ایستاد، و هارون و مریم را خوانده، ایشان هر دو بیرون آمدند. ۶ و او گفت: «الان سخنان مرا بشنوید: اگر در میان شما نبی‌ای باشد، من که بیهو هستم، خود را در رویا بر او ظاهر می کنم و در خواب به او سخن می گویم. ۷ اما بنده من موسی چنین نیست. او در تمامی خانه من امین است. ۸ با وی روبرو و آشکارا و نه در رمزها سخن می گویم، و شبیه خداوند رامعاینه می بیند، پس چرا ترسیدید که بر بنده من موسی شکایت آوردید؟» ۹ و غضب خداوند بر ایشان افروخته شده، برفت. ۱۰ و چون ابر از روی خیمه برخاست، اینک مریم مثل برف مبروس بود، و هارون بر مریم نگاه کرد و اینک مبروس بود. ۱۱ و هارون به موسی گفت: «وای ای آقایم بار این گناه را بر ما مگذار زیرا که حماقت کرده، گناه وزیده ایم. ۱۲ و او مثل میته‌ای نباشد که چون از رحم مادرش بیرون آید، نصف بدنش پوسیده باشد.» ۱۳ پس موسی نزد خداوند استغاثه کرده، گفت: «ای خدا او را شفا بده!» ۱۴ خداوند به موسی گفت: «اگر پدرش به روی وی فقط آب دهان می انداخت، آیا هفت روز خجل نمی شد؟ پس هفت روز بیرون لشکرگاه محبوس بشود، و بعد از آن داخل شود.» ۱۵ پس مریم هفت روز بیرون لشکرگاه محبوس ماند، و تا داخل شدن مریم، قوم کوچ نکردند. ۱۶ و بعد از آن، قوم از حضیروت کوچ کرده، در صحرای فاران اردو زدند.

می بود، بنی اسرائیل در اردوی ماندند، و کوچ نمی کردند و چون فجعیثیل بن عکران. ۲۷ و بر فوج سبطینی نفتالی، اخیرع بن برمی خاست، می کوچیدند. ۲۳ به فرمان خداوند اردو می زدند، و عینان. ۲۸ این بود مراحل بنی اسرائیل با افواج ایشان. پس کوچ به فرمان خداوند کوچ می کردند، و ودیعت خداوند را برحسب آنچه خداوند به واسطه موسی فرموده بود، نگاه می داشتند.

۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «۲ برای خود دو کرنای نقره بساز، آنها را از چرخکاری درست کن، و آنها را بجهت خواندن جماعت و کوچیدن اردو بکار ببر. ۳ و چون آنها را بنوازند تمامی جماعت نزد تو به درخیمه اجتماع جمع شوند. ۴ و چون یکی را بنوازند، سروران و روسای هزاره های اسرائیل نزد تو جمع شوند. ۵ و چون تیز آهنگ بنوازند محله هایی که به طرف مشرق جا دارند، کوچ بکنند. ۶ و چون مرتبه دوم تیز آهنگ بنوازند، محله هایی که به طرف جنوب جا دارند کوچ کنند؛ بجهت کوچ دادن ایشان تیز آهنگ بنوازند. ۷ و بجهت جمع کردن جماعت بنوازند، لیکن تیز آهنگ منوازند. ۸» و بنی هارون کهنه، کرناها را بنوازند. این برای شما در نسلهای شما فریضه ابدی باشد. ۹ و چون در زمین خود برای مقاتله با دشمنی که بر شما تعدی می نمایند می روید، کرناها را تیز آهنگ بنوازند، پس به حضور پیهوه خدای خود بیاد آورده خواهید شد، و از دشمنان خود

نجات خواهید یافت. ۱۰ و در روز شادی خود و در عیدها و در اول ماه های خود کرناها را بر قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی خود بنوازند، تا برای شما به حضور خدای شما یادگاری باشد. من پیهوه خدای شما هستم.» ۱۱ و واقع شد در روز بیستم ماه دوم سال دوم که ابر از بالای خیمه شهادت برداشته شد، ۱۲ و بنی اسرائیل به مراحل خود از صحرای سینا کوچ کردند، و ابر در صحرای فاران ساکن شد، ۱۳ و ایشان اول به فرمان خداوند به واسطه موسی کوچ کردند. ۱۴ و علم محله بنی یهودا، اول با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او نحشون بن عیناداب بود. ۱۵ و بر فوج سبط بنی یساکار، ننتائیل بن صوغر. ۱۶ و بر فوج سبط بنی زبولون، الیاب بن حیلون. ۱۷ پس مسکن را پایین آوردند و بنی جرشون و بنی مراری که حاملان مسکن بودند، کوچ کردند. ۱۸ و علم محله روبین با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او الیصور در آسیا خرد می کردند یا در هاون می کوبیدند، و در دیگها پخته، بن شدنیور بود. ۱۹ و بر فوج سبط بنی شمعون، شلومئیل بن صوریشدای. ۲۰ و بر فوج سبط بنی جاد، الیاساف بن دعوتیل. ۲۱ پس قهاتیان که حاملان قدس بودند، کوچ کردند و پیش از رسیدن ایشان، آنها مسکن را برپاداشتند. ۲۲ پس علم محله بنی افرایم با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او الیشمع بن عمیهود بود. ۲۳ و بر فوج سبط بنی منسی، جملیئیل بن فدهصور. ۲۴ و بر فوج سبط بنی بنیامین، ابیدان بن جدعون. ۲۵ پس علم محله بنی دان که موخر همه محلهها بود با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او اخیعزر بن عمیشدای بود. ۲۶ و بر فوج سبطینی اشیر، آغوش خود بردار، به زمینی که برای پدران ایشان قسم خوردی مثل

تطهیر نمایند. ۸ و گاوی جوان و هدیه آردی آن، یعنی آرد نرم «بنی اسرائیل عید فصح را در موسمش بجا آورند. ۳ در روز چهاردهم مخلوط با روغن بگیرند، و گاو جوان دیگر بجهت قربانی گناه بگیر. این ماه آن را در وقت عصر در موسمش بجا آورید، برحسب همه ۹ ولایان را پیش خیمه اجتماع نزدیک بیاور، و تمامی جماعت فربایش و همه احکامش آن را معمول دارید.» ۴ پس موسی بنی اسرائیل را جمع کن. ۱۰ ولایان را به حضور خداوند نزدیک که بنی اسرائیل گفت که فصح رابجا آورند. ۵ و فصح را در روز بیاور، و بنی اسرائیل دستهای خود را بر لایوان بگذارند. ۱۱ و هارون چهاردهم ماه اول، در وقت عصر در صحرای سینا بجا آورند، لایوان را از جانب بنی اسرائیل به حضور خداوند هدیه بگذارند، تا برحسب هرچه خداوند به موسی امر فرموده بود بنی اسرائیل چنان خدمت خداوند را بجا بیاورند. ۱۲ و لایوان دستهای خود را بر عمل نمودند. ۱۳ و بعضی اشخاص بودند که از میت آدمی نجس سرگاوان بنهند، و تو یکی را بجهت قربانی گناه و دیگری را بجهت شده، فصح را در آن روز نتوانستند بجا آورند، پس در آن روز نزد قربانی سوختنی برای خداوند بگردان، تا بجهت لایوان کفاره شود. موسی و هارون آمدند. ۷ و آن اشخاص وی را گفتند که «ما از ۱۳ و لایوان را پیش هارون و پسرانش برپا بدار، و ایشان را برای میت آدمی نجس هستیم؛ پس چرا از گذراندن قربانی خداوند در خداوند هدیه بگذاران. ۱۴ و لایوان را از میان بنی اسرائیل جدا نما موسمش در میان بنی اسرائیل ممنوع شویم؟» ۸ موسی ایشان را و لایوان از آن من خواهند بود. ۱۵ «و بعد از آن لایوان داخل شوند گفت: «بایستید تا آنچه خداوند در حق شما امر فرماید، بشنوم.» تا خدمت خیمه اجتماع را بجا آورند، و تو ایشان را تطهیر کرده، ۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۰ «بنی اسرائیل را ایشان را هدیه بگذاران. ۱۶ زیرا که ایشان از میان بنی اسرائیل به خطاب کرده، بگو: اگر کسی از شما یا از عقب شما از میت من بالکل داده شده‌اند، و به عوض هر گشاینده رحم، یعنی به نجس شود، یا درسفر دور باشد، مع هذا فصح را برای خداوند عوض همه نخست زادگان بنی اسرائیل، ایشان را برای خود گرفته‌ام. بجا آورد. ۱۱ در روز چهاردهم ماه دوم، آن را در وقت عصر بجا ۱۲ زیرا که جمیع نخست زادگان بنی اسرائیل خواه از انسان و آوند، و آن را با نان فطیر و سبزی تلخ بخورند. ۱۲ چیزی از آن تا خواه از بهایم، از آن من‌اند، در روزی که جمیع نخست زادگان صبح نگذارند و از آن استخوانی نشکنند؛ برحسب جمیع فربایش را در زمین مصر زدم، ایشان را برای خود تقدیس نمودم. ۱۸ فصح آن را معمول دارند. ۱۳ اما کسی که طهارت باشد و در سفر پس لایوان را به عوض همه نخست زادگان بنی اسرائیل گرفتیم. نباشد و از بجا آوردن فصح بازایستند، آن کس از قوم خود منقطع ۱۹ و لایوان را از میان بنی اسرائیل به هارون و پسرانش پیشکش شود، چونکه قربانی خداوند را در موسمش نگذرانیده است، آن دادم تا خدمت بنی اسرائیل را در خیمه اجتماع بجا آورند، و شخص گناه خود را متحمل خواهد شد. ۱۴ و اگر غریبی در میان بجهت بنی اسرائیل کفاره نمایند، و چون بنی اسرائیل به قدس نزدیک شما ماوا گزینند و بخواهد که فصح را برای خداوند بجا آورد، آید، و یا به بنی اسرائیل عارض نشود.» ۲۰ پس موسی و هارون برحسب فربیشه و حکم فصح عمل نمایند، برای شما یک فربیشه و تمامی جماعت بنی اسرائیل به لایوان چنین کردند، برحسب می‌باشد خواه برای غریب و خواه برای متوطن.» ۱۵ و در روزی که هر آنچه خداوند موسی را درباره لایوان امر فرمود، همچنان بنی اسرائیل مسکن برپا شد، ابر مسکن خیمه شهادت را پوشانید، و از شب به ایشان عمل نمودند. ۲۱ و لایوان برای گناه خود کفاره کرده، تا صبح مثل منظر آتش بر مسکن می‌بود. ۱۶ همیشه چنین بود که رخت خود را شستند، و هارون ایشان را به حضور خداوند هدیه ابر آن را می‌پوشانید و منظر آتش در شب. ۱۷ و هرگاه ابر از خیمه گذرانید، و هارون برای ایشان کفاره نموده، ایشان را تطهیر کرد. برمی‌خواست بعد از آن بنی اسرائیل کوچ می‌کردند و در هر جایی ۲۲ و بعد از آن لایوان داخل شدند تا در خیمه اجتماع به حضور که ایرساکن می‌شد آنجا بنی اسرائیل اردو می‌زدند. ۱۸ به فرمان هارون و پسرانش به خدمت خود پدیدازند، و چنانکه خداوند موسی خداوند بنی اسرائیل کوچ می‌کردند و به فرمان خداوند اردو می‌زدند، را درباره لایوان امر فرمود، همچنان به ایشان عمل نمودند. ۲۳ و همه روزهایی که ابر بر مسکن ساکن می‌بود، در اردو می‌ماندند. خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۴ «این است قانون لایوان ۱۹ و چون ابر، روزهای بسیار بر مسکن توقف می‌نمود، بنی اسرائیل که از بیست و پنج ساله و بالاتر داخل شوند تا در کار خیمه و دیعت خداوند را نگاه می‌داشتند و کوچ نمی‌کردند. ۲۰ و بعضی اجتماع مشغول خدمت شوند. ۲۵ و از پنجاه ساله از کار خدمت اوقات ابر ایام قبلی بر مسکن می‌ماند، آنگاه به فرمان خداوند در بازایستند، و بعد از آن خدمت نکنند. ۲۶ لیکن با برادران خود اردومی‌مانندند و به فرمان خداوند کوچ می‌کردند. ۲۱ و بعضی در خیمه اجتماع به نگاهبانی نمودن مشغول شوند، و خدمتی اوقات، ابر از شام تا صبح می‌ماند و در وقت صبح ابر برمی‌دیگر نکنند. بدین طور با لایوان درباره و دیعت ایشان عمل نما.» خاست، آنگاه کوچ می‌کردند، یا اگر روز و شب می‌ماند چون ابر برمی‌خواست، می‌کوچیدند. ۲۲ خواه دو روز و خواه یک ماه خواه یک سال، هر قدر ابر بر مسکن توقف نموده، بر آن ساکن مصر، خداوند موسی را در صحرای سینا خطاب کرده، گفت: ۲

طبق نقره که وزنش صدو سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره، هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با مثقال موافق مثقال قدس؛ هردوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن روغن بجهت هدیه آردی. ۴۴ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بجهت هدیه آردی. ۷۴ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۷۵ بخور. ۴۵ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی بجهت قربانی سوختنی. ۴۶ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۴۷ سوختنی. ۷۶ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۷۷ و بجهت و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک نرینه یک ساله. این بود هدیه الیاساف بن دعوتیل. ۴۸ و در ساله. این بود هدیه فجعیتیل بن عکران. ۷۸ و در روز دوازدهم، روز هفتم، الیشعم بن عمیهود سروربنی افرام. ۴۹ هدیه او یک اخیرع بن عینان، سروربنی نفتالی. ۷۹ هدیه او یک طبق نقره که طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال موافق مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با مثقال قدس، هردوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت روغن بجهت هدیه آردی. ۵۰ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از هدیه آردی. ۸۰ و یک قاشق طلا، ده مثقال پر از بخور. ۸۱ و بخور. ۵۱ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی بجهت قربانی سوختنی. ۵۲ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۵۳ سوختنی. ۸۲ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۸۳ و بجهت و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک بره نرینه یک ساله. این بود هدیه الیشعم بن عمیهود. ۵۴ و در ساله. این بود هدیه اخیرع بن عینان. ۸۴ این بود تبرک مذبح در روز هشتم، جملیثیل بن فدهصور سرور بنی منسی. ۵۵ هدیه او روزی که مسح شده بود، از جانب سروران اسرائیل دوازده طبق نقره یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره و دوازده لگن نقره و دوازده قاشق طلا. ۸۵ هر طبق نقره صد و سی هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط مثقال و هر لگن هفتاد، که تمامی نقره ظروف، دوهزار و چهارصد با روغن بجهت هدیه آردی. ۵۶ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از مثقال موافق مثقال قدس بود. ۸۶ و دوازده قاشق طلا پراز بخور هر بخور. ۵۷ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله کد ام ده مثقال موافق مثقال قدس، که تمامی طلای قاشقها صد بجهت قربانی سوختنی. ۵۸ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۵۹ و بیست مثقال بود. ۸۷ تمامی گاوان بجهت قربانی سوختنی، و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله. با هدیه آردی نرینه یک ساله. این بود هدیه جملیثیل بن فدهصور. ۶۰ و در روز آنها و دوازده بز نر بجهت قربانی گناه. ۸۸ و تمامی گاوان بجهت نهم، ابیدان بن جدعونی سروربنی بنیامین. ۶۱ هدیه او یک طبق ذبیحه سلامتی، بیست و چهار گاو و شصت قوچ و شصت بز نر و نقره که وزنش صد و سی مثقال بود و یک لگن نقره هفتاد مثقال شصت بره نرینه یک ساله. این بود تبرک مذبح بعد از آنکه مسح موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن، شده بود. ۸۹ و چون موسی به خیمه اجتماع داخل شد تا با وی بجهت هدیه آردی. ۶۲ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. سخن گوید، آنگاه قول را می شنید که از بالای کرسی رحمت که ۶۳ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت بر تابوت شهادت بود، از میان دو کرویی به وی سخن می گفت، قربانی سوختنی. ۶۴ و یک بز نر به جهت قربانی گناه ۶۵ به پس با اوتکلم می نمود.

جهت ذبیحه سلامتی دو گاو و پنج قوچ و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه ابیدان بن جدعونی. ۶۶ و در روز دهم، اخیعزر بن عمیشدای سروربنی دان. ۶۷ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره، هفتاد مثقال موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردی. ۶۸ و یک قاشق طلا، ده مثقال پر از بخور. ۶۹ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۷۰ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۷۱ و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه اخیعزر بن عمیشدای. ۷۲ و در روز یازدهم، فجعیتیل بن عکران سرور بنی اشیر. ۷۳ هدیه او یک طبق و بر تمام بدن خود استره بگذرانند، و رخت خود را شسته، خود را

را بگذرانند. ۱۷ و قوچ را با سید نان فطیر بجهت ذبیحه سلامتی برای خداوند بگذرانند، و کاهن هدیه آردی و هدیه ریختنی او را بگذرانند. ۱۸ «و آن نذیره سر تخصیص خود را نزد درخیمه اجتماع بترشد، و موی سر تخصیص خود را گرفته، آن را بر آتشی که زیر ذبیحه سلامتی است بگذرانند. ۱۹ «و کاهن سردست بریان شده قوچ را با یک گرده فطیر از سبد و یک قرص فطیر گرفته، آن گناه. ۱۷ و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز را بر دست نذیره، بعد از تراشیدن سر تخصیصش بگذارد. ۲۰ و نر و پنج بره نذیره یک ساله، این بود هدیه نحشون بن عمیناداب. کاهن آنها را بجهت هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجنباند، این با سینه جنبانیدنی و ران افراشتنی برای کاهن، مقدس است. و ۱۹ و هدیه‌ای که او گذرانید یک طبق نقره بود که وزنش صد و بعد از آن نذیره شراب بنوشد. ۲۱ «این است قانون نذیره‌ای که نذر بکند و قانون قربانی که بجهت تخصیص خود برای خداوند باید بگذراند، علاوه بر آنچه دستش به آن می‌رسد موافق نذری که کرده باشد، همچنین برحسب قانون تخصیص خود، باید بکند.» ۲۲ و قوچ و یک بره نذیره یک ساله، بجهت قربانی سوختنی. ۲۲ و یک خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۳ «هارون و پسرانش را خطاب کرده، بگو: به اینطور بنی اسرائیل را برکت دهید و به ایشان بگویید: ۲۴ «یهوه تو را برکت دهد و تو را محافظت نماید. ۲۵ یهوه روی خود را بر تو تابان سازد و بر تو رحمت کند. ۲۶ یهوه روی خود را بر توپرافزاد و تو را سلامتی بخشد، ۲۷ و نام مرا بنی اسرائیل بگذرانند، و من ایشان را برکت خواهم داد.»

۷ و در روزی که موسی از بریا داشتن مسکن فارغ شده و آن را مسح نموده و تقدیس کرده و تمامی اسبابش را و مذبح را با تمامی اسبابش مسح کرده و تقدیس نموده بود، ۲ سروران اسرائیل و روسای خاندان آبی ایشان هدیه گذرانیدند. و اینها روسای اسباط بودند که برشمرده شدگان گماشته شدند. ۳ پس ایشان بجهت هدیه خود، به حضور خداوند شش ارايه‌سرویشیده و دوازده گاو آوردند، یعنی یک ارايه برای دو سرور، و برای هر نفری یک گاو، و آنها رایش روی مسکن آوردند. ۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۵ «اینها را از ایشان بگیر تا برای بجا آوردن خدمت خیمه اجتماع به کار آید، و به لاویان به هرکس به اندازه خدمتش تسلیم نما.» ۶ پس موسی ارايه‌ها و گاوها را گرفته، آنها را به لاویان تسلیم نمود. ۷ دو ارايه و چهار گاو به بنی جرشون، به اندازه خدمت ایشان تسلیم نمود. ۸ و چهار ارايه و هشت گاو به بنی مراری، به اندازه خدمت ایشان، به دست ایتمار بن هارون کاهن تسلیم نمود. ۹ اما به بنی قهات هیچ نداد، زیرا خدمت قدس متعلق به ایشان بود و آن را بر دوش خود برمی داشتند. ۱۰ و سروران بجهت تبرک مذبح، در روز مسح کردن آن، هدیه گذرانیدند. و سروران هدیه خود را پیش مذبح آوردند. ۱۱ و خداوند به موسی گفت که هر سرور در روز نوبه خود هدیه خویش را بجهت تبرک مذبح بگذرانند. ۱۲ و در روز اول، نحشون بن عمیناداب از سبب یهودا هدیه خود را گذرانید. ۱۳ و هدیه او یک

گناهی را که کرده است اعتراف بنماید، واصل جرم خود را رد خیانت ورزیده باشد، آن آب لعنت داخل او شده، تلخ خواهد نماید، و خمس آن را برآن مزید کرده، به کسی که بر او جرم نموده شد، و شکم او منتفخ و ران او ساقط خواهد گردید، و آن زن در است، بدهد. ۸ و اگر آن کس را ولی‌ای نباشد که دیه جرم به او میان قوم خود مورد لعنت خواهد بود. ۲۸ و اگر آن زن نجس نشده، داده شود، آنگاه دیه جرمی که برای خداوند داده می‌شود، از آن طاهر باشد، آنگاه میراشده، اولاد خواهد زایید. ۲۹ «این است کاهن خواهد بود، علاوه بر قوچ کفاره که به آن درباره وی کفاره قانون غیرت، هنگامی که زن از شوهر خود برگشته، نجس شده می‌شود. ۹ و هر هدیه افراشتنی از همه موقوفات بنی اسرائیل که نزد باشد. ۳۰ یا هنگامی که روح غیرت بر مرد بیاید، و بر زنش غیرت کاهن می‌آورد، از آن او باشد. ۱۰ و موقوفات هر کس از آن او شود، آنگاه زن را به حضور خداوند برپا بدارد، و کاهن تمامی این خواهد بود، و هر چه که کسی به کاهن بدهد، از آن او باشد.» قانون را درباره او اجرا دارد. ۳۱ پس آن مرد از گناه مبرا شود، و زن ۱۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۲ «بنی اسرائیل را گناه خود را متحمل خواهد بود.»

خطاب کرده، به ایشان بگو: هرگاه زن کسی از او برگشته، به وی خیانت ورزد، و ۱۳ و مردی دیگر با او همبستر شود، و این از چشمان شوهرش پوشیده و مستور باشد، آن زن نجس می‌باشد، و اگر بر او شهادتی نباشد و در عین فعل گرفتار نشود، و ۱۴ و روح غیرت بر او بیاید و به زن خود غیرت شود، و آن زن نجس شده باشد، یا روح غیرت بر او بیاید و به زن خود غیرت شود، و آن زن نجس نشده باشد، ۱۵ پس آن مرد زن خود را نزد کاهن بیاورد، و روح نجس نشده باشد، یک عشر ایفه آرد جوین بیاورد، و روغن برآن نریزد، و کندر بر آن نهد، زیرا که هدیه غیرت است و هدیه یادگار، که گناه را بیاد می‌آورد. ۱۶ «و کاهن او را نزدیک آورده، به حضور خداوند برپا دارد. ۱۷ و کاهن آب مقدس در ظرف سفالین بگیرد، و کاهن قدری از غباری که بر زمین مسکن باشد گرفته، بر آب بپاشد. ۱۸ و کاهن زن را به حضور خداوند برپا داشته، موی سر او را باز کند و هدیه یادگار را که هدیه غیرت باشد بردست آن زن بگذارد، و آب تلخ لعنت بر دست کاهن باشد. ۱۹ و کاهن به زن قسم داده، به وی بگوید: اگر کسی با تو همبستر نشده، و اگر بسوی نجاست به کسی غیر از شوهر خود برنگشته‌ای، پس از این آب تلخ لعنت مبرا شوی. ۲۰ و لیکن اگر به غیر از شوهر خود برگشته، نجس شده‌ای، و کسی غیر از شوهرت با تو همبستر شده است، ۲۱ آنگاه کاهن زن را قسم لعنت بدهد و کاهن به زن بگوید: خداوند تو را در میان قومت مورد لعنت و قسم بسازد به اینکه خداوند ران تو را ساقط و شکم تو را منتفخ گرداند. ۲۲ و این آب لعنت در احتشای تو داخل شده، شکم تو را منتفخ و ران تو را ساقط بسازد. و آن زن بگوید: آمین آمین. ۲۳ «و کاهن این لعنتها را در طوماری بنویسد، و آنها را در آب تلخ محو کند. ۲۴ و آن آب لعنت تلخ را به زن بنوشاند، و آن آب لعنت در او داخل شده، تلخ خواهد شد. ۲۵ و کاهن هدیه غیرت راز دست زن گرفته، آن هدیه را به حضور خداوند بچیناند، و آن را نزد مذبح بیاورد. ۲۶ و کاهن مشتیی از هدیه برای یادگاری آن گرفته، آن را بر مذبح بسوزاند و بعد از آن، آن آب را به زن بنوشاند. ۲۷ و چون آب را به او نوشاند، اگر نجس شده و به شوهر خود را به حضور خداوند نزدیک آورده، قربانی گناه و قربانی سوختنی او

آنها در قدس خدمت می‌کنند گرفته، آنها را در جامه لاجوردی همه اسباب آنها، و تمامی خدمت آنها، پس اسباب ودیعت حمل بگذرانند، و آنها را به پوشش پوست خز پوشانیده، بر چوب دست ایشان رابه نامها حساب کنید. ۳۳ این است خدمت قبایل بنی بنهد. ۱۳ «و مذبح را از خاکستر خالی کرده، جامه ارغوانی بر مراری در تمامی خدمت ایشان در خیمه اجتماع، زبردست ایتمار آن بگسترانند. ۱۴ و جمیع اسبابش را که به آنها خدمت آن را بن هارون کاهن.» ۳۴ و موسی و هارون و سروران جماعت، بنی می‌کنند یعنی مجمرها و چنگالها و خاک اندازها و کاسه‌ها، همه قهات را برحسب قبایل و خاندان آبیای ایشان شمردند. ۳۵ از سی اسباب مذبح را بر روی آن بنهند، و بر آن پوشش، پوست خز ساله و بالاتر تا پنجاه ساله هرکه به خدمت داخل می‌شد تا در گسترانیده، چوب دستهایش را بگذرانند. ۱۵ «و چون هارون و خیمه اجتماع مشغول شود. ۳۶ و شمرده شدگان ایشان برحسب پسرانش در هنگام کوچ کردن اردو، از پوشانیدن قدس و تمامی قبایل ایشان، دو هزار و هفتصد و پنجاه نفر بودند. ۳۷ اینانند اسباب قدس فارغ شوند، بعد از آن پسران قهات برای برداشتن شمرده شدگان قبایل قهاتیان، هرکه درخیمه اجتماع کار می‌کرد آن بیابند، اما قدس را لمس ننمایند مبادا بمیزند، این چیزها از که موسی و هارون ایشان را برحسب آنچه خداوند به واسطه موسی خیمه اجتماع حمل بنی قهات می‌باشد. ۱۶ «و ودیعت العازار فرموده بود، شمرند. ۳۸ و شمرده شدگان بنی جرشون برحسب بن هارون کاهن، روغن بجهت روشنایی و بخور خوشبو و هدیه قبایل و خاندان آبیای ایشان، ۳۹ از سی ساله و بالاتر تا پنجاه ساله، آردی دائمی و روغن مسح و نظارت تمامی مسکن می‌باشد، با هرکه به خدمت داخل می‌شدتا در خیمه اجتماع کار کند. ۴۰ و هرآنچه در آن است، خواه از قدس و خواه از اسبابش.» ۱۷ و شمرده شدگان ایشان برحسب قبایل و قبایل و ششصد و سی نفر بودند. ۴۱ اینانند شمرده شدگان قبایل بنی قهاتیان را از میان لایوان منقطع مسازند. ۱۹ بلکه با ایشان چنین جرشون، هرکه در خیمه اجتماع کار می‌کرد که موسی و هارون رفتارنمایند تا چون به قدس الاقداس نزدیک آیند، زنده بمانند و ایشان را برحسب فرمان خداوند شمردند. ۴۲ و شمرده شدگان نمیزند. هارون و پسرانش داخل آن بشوند، و هریک از ایشان را به قبایل بنی مراری برحسب قبایل و خاندان آبیای ایشان، ۴۳ از سی خدمت و حمل خود بگمارند. ۲۰ و اما ایشان بجهت دیدن ساله و بالاتر تا پنجاه ساله، هرکه به خدمت داخل می‌شدتا در قدس لحظه‌ای هم داخل نشوند، مبادا بمیزند.» ۲۱ و خداوند خیمه اجتماع کار کند. ۴۴ و شمرده شدگان ایشان برحسب موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۲ «حساب بنی جرشون را نیز قبایل ایشان سه هزار و دویست نفر بودند. ۴۵ اینانند شمرده برحسب خاندان آبیای قبایل ایشان بگير. ۲۳ از سی ساله و بالاتر شدگان قبایل بنی مراری که موسی و هارون ایشان را برحسب تاپنجاه ساله ایشان را بشمار، هرکه داخل شود تادر خیمه اجتماع آنچه خداوند به واسطه موسی فرموده بود، شمرند. ۴۶ جمیع به شغل بپردازد و خدمت بنماید. ۲۴ «این است خدمت قبایل شمرده شدگان لایوان که موسی و هارون و سروران اسرائیل ایشان را بنی جرشون در خدمت گذاری و حمل، ۲۵ که تجیرهای مسکن برحسب قبایل و خاندان آبیای ایشان شمردند، ۴۷ از سی ساله و خیمه اجتماع را با پوشش آن و پوشش پوست خز که بر بالای آن بالاتر تا پنجاه ساله هرکه داخل می‌شد تا کار خدمت و کار حملها است، و پرده دروازه خیمه اجتماع را بردارند. ۲۶ و تجیرهای را در خیمه اجتماع بکنند. ۴۸ شمرده شدگان ایشان هشت هزار صحن و پرده مدخل دروازه صحن، که پیش مسکن و به اطراف و پانصد و هشتاد نفر بودند، ۴۹ برحسب فرمان خداوند به توسط مذبح است، و طنابهای آنها و همه اسباب خدمت آنها و هرچه به موسی، هرکس موافق خدمتش و حملش شمرده شد. و چنانکه آنها باید کرده شود، ایشان بکنند. ۲۷ و تمامی خدمت بنی خداوند موسی را امر فرموده بود، اوایشان را شمرد.

جرشون در هر حمل و خدمت ایشان، به فرمان هارون و پسران او بشود، و جمیع حملهای ایشان را بر ایشان ودیعت گذارید. ۲۸ این است خدمت قبایل بنی جرشون در خیمه اجتماع. و نظارت ایشان به دست ایتمار بن هارون کاهن باشد. ۲۹ «و بنی مراری را برحسب قبایل و خاندان آبیای ایشان بشمار. ۳۰ از سی ساله و بالاتر تاپنجاه ساله هرکه به خدمت داخل شود، تا کارخیمه اجتماع را بنماید. ایشان را بشمار. ۳۱ این است ودیعت حمل ایشان، در تمامی خدمت ایشان در خیمه اجتماع، تختهای مسکن و پشت بندهایش و ستونهایش و پایه هایش ۳۲ و ستونهای اطراف صحن و پایه های آنها و میخهای آنها و طنابهای آنها با شده، به خداوند خیانت ورزد، و آن شخص مجرم شود، ۷ آنگاه

و خداوند موسی را در بیابان سینا خطاب کرده، گفت: ۱۵ «بنی موسی گفت: «جمع نخست زادگان نرینه بنی اسرائیل را از یک لایوی را برحسب خاندان آباو قبایل ایشان بشمار، هر ذکور ایشان را ماهه و بالاتر بشمار، و حساب نامهای ایشان را بگیر. ۴۱ و لایویان از یک ماهه و زیاده بشمار.» ۱۶ پس موسی برحسب قول خداوند را به عوض همه نخست زادگان بنی اسرائیل برای من که بیهوه چنانکه مامور شد، ایشان را شمرد. ۱۷ و پسران لایوی موافق نامهای ایشان اینانند: جرشون و قهات و مراری. ۱۸ و نامهای بنی جرشون بنی اسرائیل. ۴۲ پس موسی چنانکه خداوند او را امر فرموده بود، برحسب قبایل ایشان این است: لبنی و شمعی. ۱۹ و پسران قهات برحسب قبایل ایشان: عمرام و یصهار و حبرون و عزیتیل. ۲۰ زادگان نرینه، برحسب شماره اسم های شمرده شدگان ایشان از پسران مراری برحسب قبایل ایشان: محلی و موشی بودند. اینانند قبایل لایویان برحسب خاندان آباو ایشان. ۲۱ و از جرشون، قبیله لبنی و قبیله شمعی. اینانند قبایل جرشونیان. ۲۲ و شمرده شدگان را به عوض جمع نخست زادگان بنی اسرائیل، و بهایم لایویان را به ایشان به شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، شمرده شدگان عوض بهایم ایشان بگیر، و لایویان از آن من خواهند بود. من بیهوه ایشان هفت هزار و پانصد نفر بودند. ۲۳ و قبایل جرشونیان در عقب مسکن، به طرف مغرب خیمه زند. ۲۴ و سرور خاندان زادگان بنی اسرائیل که بر لایویان زیاده‌اند، ۴۷ پنج مثقال برای هر آباو جرشونیان، الیاساف بن لایل باشد. ۲۵ و ودیعت بنی جرشون سری بگیر، آن را موافق مثقال قدس که بیست جیره یک مثقال در خیمه اجتماع، مسکن و خیمه و پوشش آن و پرده دروازه خیمه باشد، بگیر. ۴۸ و نقد فدیه آنانی که از ایشان زیاده‌اند به هارون اجتماع باشد. ۲۶ و تجیره‌های صحن و پرده دروازه صحن که پیش روی مسکن و به اطراف مذبح است و پناهبایش با هر خدمت بودند، بر کسانی که لایویان فدیه آنها شده بودند، گرفت. ۵۰ و از آنها. ۲۷ و از قهات، قبیله عمرامیان و قبیله یصهاریان و قبیله حبرونیان و قبیله عزیتیلیان، اینانند قبایل قهاتیان. ۲۸ به شماره همه مثقال موافق مثقال قدس باشد، گرفت. ۵۱ و موسی نقد فدیه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، هشت هزار و شش صد نفر بودند که ودیعت قدس را نگاه می‌داشتند. ۲۹ و قبایل بنی قهات به طرف جنوب مسکن، خیمه بزنند. ۳۰ و سرور خاندان آباو قبایل قهاتیان، الیاسافان بن عزیتیل باشد. ۳۱ و ودیعت ایشان تابوت و میز و شمعدان و مذبح‌ها و اسباب قدس که با آنها خدمت می‌کنند، و حجاب و هر خدمت آن باشد. ۳۲ و سرور سروران لایویان، العازار بن هارون کاهن باشد، و نظارت نگهبانان خدمت قدس، او را خواهد بود. ۳۳ و از مراری، قبیله محلیان و قبیله موشیان؛ اینانند قبایل مراری. ۳۴ و شمرده شدگان ایشان و شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، شش هزار و دویست نفر بودند. ۳۵ و سرور خاندان آباو قبایل مراری، صوریتیل بن اییحایل باشد و ایشان به طرف شمالی مسکن، خیمه بزنند. ۳۶ و ودیعت معین بنی مراری، تختهای مسکن و پشت بندهایش و ستونهای و پایه هایش و تمامی اسبابش با تمامی خدمتش باشد. ۳۷ و ستونهای اطراف صحن و پایه های آنها و میخها و طنابهای آنها. ۳۸ و پیش مسکن به طرف مشرق و پیش روی خیمه اجتماع به طرف طلوع شمس، موسی و هارون و پسرانش خیمه بزنند و نگاهبانی قدس را و نگاهبانی بنی اسرائیل را بدارند. و هر غریبی که نزدیک آید، کشته شود. ۳۹ و جمع شمرده شدگان لایویان که موسی و هارون ایشان را برحسب قبایل ایشان و فرمان خداوند شمردند، همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، بیست و دو هزار نفر بودند. ۴۰ و خداوند به

۴ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲ «حساب بنی قهات را از میان بنی لایوی برحسب قبایل و خاندان آباو ایشان بگیر. ۳ از سی ساله و بالاتر تا پنجاه ساله، هر که داخل خدمت شود تا در خیمه اجتماع کار کند. ۴ «و خدمت بنی قهات در خیمه اجتماع، کار قدس الاقداس باشد. ۵ و هنگامی که اردو کوچ می‌کند هارون و پسرانش داخل شده، پوشش حجاب را پایین بیاورند، و تابوت شهادت را به آن بپوشانند. ۶ و بر آن پوشش پوست خز آبی بگذارند و جامه‌ای که تمام آن لاجوردی باشد بالای آن پهن نموده، چوب دستهایش را بگذارند. ۷ «و بر میز نان تقدمه، جامه لاجوردی بگسترانند و بر آن، بشقابها و قاشقها و کاسه‌ها و پیاله های ریختنی را بگذارند و نان دائمی بر آن باشد. ۸ و جامه قرمز بر آنها گسترانیده، آن را به پوشش پوست خز بپوشانند و چوب دستهایش را بگذارند. ۹ «و جامه لاجوردی گرفته، شمعدان روشنائی و چراغهایش و گلگیرهایش و سینی هایش و تمامی ظروف روغنش را که به آنها خدمت می‌کنند بپوشانند، ۱۰ و آن را و همه اسبابش را در پوشش پوست خز گذارده، برچوب دستی بگذارند. ۱۱ «و بر مذبح زرین، جامه لاجوردی گسترانیده، آن را به پوشش پوست خز بپوشانند، و چوب دستهایش را بگذارند. ۱۲ «و تمامی اسباب خدمت را که به

نمایند، و غریبی که نزدیک آن آید، کشته شود. ۵۲ و بنی اسرائیل و ایشان سوم کوچ کنند. ۲۵ و به طرف شمال، علم محله دان، هر کس در محله خود و هر کس نزد علم خویش برحسب افواج برحسب افواج ایشان، و رئیس بنی دان اخیعزر بن عمیشدای خود، خیمه زند. ۵۳ و لاویان به اطراف مسکن شهادت خیمه باشد. ۲۶ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، شصت و دو زند، مبدا غضب بر جماعت بنی اسرائیل بشود، و لاویان شعائر هزارهفت صد نفر بودند. ۲۷ و در پهلوی ایشان سبط اشیر خیمه مسکن شهادت را نگاه دارند.» ۵۴ پس بنی اسرائیل چنین کردند، و رئیس بنی اشیر فجعیئیل بن عکران باشد. ۲۸ و فوج او که و برحسب آنچه خداوند موسی را امر فرموده بود، به عمل آوردند. از ایشان شمرده شدند، چهل و یک هزار و پانصد نفر بودند. ۲۹ و سبط نفتالی و رئیس بنی نفتالی اخیرع بن عینان باشد. ۳۰ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و سه هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۱ جمیع شمرده شدگان محله دان، صد و پنجاه و هفت هزار و ششصد نفر بودند. ایشان نزد علمهای خود در عقب کوچ کنند. ۳۲ اینانند شمرده شدگان بنی اسرائیل برحسب خاندان آبای ایشان، جمیع شمرده شدگان محلهها موافق افواج ایشان شش صد و سه هزار و پانصد و پنجاه نفر بودند. ۳۳ اما لاویان چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود، در میان بنی اسرائیل شمرده نشدند. ۳۴ و بنی اسرائیل موافق هرچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل نمودند، به اینطور نزد علمهای خود خیمه می‌زند و به اینطور هرکس برحسب قبایل خود با خاندان آبای خود کوچ می‌کردند.

۳ این است انساب هارون و موسی در روزی که خداوند در کوه سینا با موسی متکلم شد. ۲ و نامهای پسران هارون این است: نخست زاده‌اش ناداب و ابیهو و العازار و ایتمار. ۳ این است نامهای پسران هارون که که مسخ شده بودند که ایشان را شمرده شدند چهل و شش هزار و پانصد نفر بودند. ۱۲ و در برای کهانت تخصیص نمود. ۴ اما ناداب و ابیهو در حضور پهلوی او سبط شمعون خیمه زندو رئیس بنی شمعون شلومئیل بن صوریشدای باشد. ۱۳ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و نه هزار و سیصد نفر بودند. ۱۴ و سبط جادو رئیس بنی جادو الیاساف بن رعویئیل باشد. ۱۵ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، چهل و پنج هزار و ششصد و پنجاه نفر بودند. ۱۶ جمیع شمرده شدگان محله روبین برحسب افواج ایشان صد و پنجاه و یک هزار و چهارصد و پنجاه نفر بودند و ایشان دوم کوچ کنند. ۱۷ و بعد از آن خیمه اجتماع با محله لاویان در میان محلهها کوچ کند، چنانکه اجتماع و شعائربنی اسرائیل را نگاه داشته، خدمت مسکن را خیمه می‌زند، همچنان هر کس در جای خود نزد علمهای خویش بجای آوردند. ۹ و لاویان را به هارون و پسرانش بده، زیرا که ایشان از کوچ کنند. ۱۸ و به طرف مغرب، علم محله افرایم برحسب افواج ایشان و رئیس بنی افرایم، الیشمع بن عمیهود باشد. ۱۹ و فوج او پسرانش را تعیین نما تا کهانت خود را بجای بیاورند، و غریبی که از ایشان شمرده شدند، چهل هزار و پانصد نفر بودند. ۲۰ و نزدیک آید، کشته شود.» ۱۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، در پهلوی او سبط منسی، و رئیس بنی منسی جملئیل بن فدهصور گفت: ۱۲ «که اینک من لاویان را از میان بنی اسرائیل، به عوض باشد. ۲۱ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، سی و دو هزار و دو بیست نفر بودند. ۲۲ و سبط بنیامین و رئیس بنی بنیامین، ابیدان بن جدعونئیل باشد. ۲۳ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، سی و پنج هزار و چهارصد نفر بودند. ۲۴ جمیع شمرده شدگان محله افرایم برحسب افواج ایشان، صد و هشت هزار و یکصد نفر بودند، خود تقدیس نمودم، پس از آن من می‌باشند. من یهوه هستم.» ۱۴

۲۸ و انساب بنی یساکار برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۹ شمرده شدگان ایشان از سبط یساکار، پنجاه و چهار هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۰ و انساب بنی زبولون برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۱ شمرده شدگان ایشان از سبط زبولون پنجاه و هفت هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۲ و انساب بنی یوسف از بنی افرایم برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۳ شمرده شدگان ایشان از سبط افرایم، چهل هزار و پانصد نفر بودند. ۳۴ و انساب بنی منسی برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها، از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۵ شمرده شدگان ایشان از سبط منسی، سی و دو هزار و دویست نفر بودند. ۳۶ و انساب بنی بنیامین برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها، از بیست ساله بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۷ شمرده شدگان ایشان از سبط بنیامین، سی و پنج هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۸ و انساب بنی دان برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۹ شمرده شدگان ایشان از سبط دان، شصت و دو هزار و هفتصد نفر بودند. ۴۰ و انساب بنی اشیر برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۱ شمرده شدگان ایشان از سبط اشیر، چهل و یک هزار و پانصد نفر بودند. ۴۲ و انساب بنی نفتالی برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۳ شمرده شدگان ایشان از سبط نفتالی، پنجاه و سه هزار و پانصد نفر بودند. ۴۴ و انساب بنی روبین برحسب قبایل و خاندان آبابی ایشان، موافق شماره اسم‌ها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۵ شمرده شدگان بنی اسرائیل برحسب خاندان آبابی ایشان، از بیست ساله و بالاتر، هر کس از اسرائیل که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۶ همه شمرده شدگان، ششصد و سه هزار و پانصد و پنجاه نفر بودند. ۴۷ اما لاویان برحسب سبط آبابی ایشان، در میان آنها شمرده نشدند. ۴۸ زیرا خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۴۹ «اما سبط لاوی را م شمار و حساب ایشان را در میان بنی اسرائیل مگیر. ۵۰ لیکن لاویان را برمسکن شهادت تمامی اسبابش و بر هرچه علاقه به آن دارد بگمار، و ایشان مسکن و تمامی اسبابش را بردارند، و ایشان آن را خدمت نمایند و به اطراف مسکن خیمه زنند. ۵۱ و چون مسکن روانه شود لاویان آن را پایین بیاورند، و چون مسکن افزاشته شود لاویان آن را برپا

به کسی که آن زمین ملک موروثی وی بود. ۲۵ و هر برآورد توموافق
مثقال قدس باشد که بیست جیره یک مثقال است. ۲۶ «لیکن
نخست زاده‌ای از بهایم که برای خداوند نخست زاده شده باشد،
هیچکس آن راوقف ننماید، خواه گاو خواه گوسفند، از آن خداوند
است. ۲۷ و اگر از بهایم نجس باشد، آنگاه آن را برحسب برآورد
تو فدیه دهد، و پنج یک برآن بیفزاید، و اگر فدیه داده نشود پس
موافق برآورد تو فروخته شود. ۲۸ اما هر چیزی که کسی برای
خداوند وقف نماید، از کل مایملک خود، چه از انسان چه از
بهایم چه از زمین ملک خود، نه فروخته شود و نه فدیه داده شود،
زیرا هرچه وقف باشد برای خداوند قدس اقداس است. ۲۹ هر
وقفی که از انسان وقف شده باشد، فدیه داده نشود. البته کشته
شود. ۳۰ و تمامی دهیک زمین چه از تخم زمین چه از میوه درخت
از آن خداوند است، و برای خداوند مقدس می‌باشد. ۳۱ و اگر
کسی از دهیک خود چیزی فدیه دهدپنج یک آن را بر آن بیفزاید.
۳۲ و تمامی دهیک گاو و گوسفند یعنی هرچه زیر عصا بگذرد،
دهم آن برای خداوند مقدس خواهد بود. ۳۳ در خوبی و بدی آن
تفحص ننماید و آن را مبادله نکند، و اگر آن را مبادله کند هم آن و
هم بدل آن مقدس خواهد بود و فدیه داده نشود.» ۳۴ این امر فرمود.
اوامری که خداوند به موسی برای بنی‌اسرائیل درکوه سینا امر فرمود.

خواهم کرد، و بوی عطرهاى خوشبوی شما را نخواهم بویید. ۳۲ و بجهت ذکور، از بیست ساله تا شصت ساله باشد، برآورد تو پنجاه من زمین را ویران خواهم ساخت، به حدی که دشمنان شما که در مقابل نقره برحسب مثقال مقدس خواهد بود. ۴ و اگر انانث باشد آن ساکن باشند، متحیر خواهند شد. ۳۳ و شما را در میان امتهای برآورد تو سی مثقال خواهد بود. ۵ و اگر از پنج ساله تا بیست ساله پراکنده خواهم ساخت، و شمشیر را در عقب شما خواهم کشید، باشد، برآورد تو بجهت ذکور، بیست مثقال و بجهت انانث ده و زمین شما ویران و شهرهای شما خراب خواهد شد. ۳۴ آنگاه مثقال خواهد بود. ۶ و اگر از یک ماهه تا پنج ساله باشد، برآورد تو زمین در تمامی روزهای ویرانی اش، حینی که شما در زمین دشمنان بجهت ذکور پنج مثقال نقره، و بجهت انانث، برآورد تو سه مثقال خود باشید، از سبب های خود تمتع خواهد برد. پس زمین آرامی نقره خواهد بود. ۷ و اگر از شصت ساله و بالاتر باشد، اگر ذکور خواهد یافت و از سبب های خود تمتع خواهد برد. ۳۵ تمامی باشد، آنگاه برآورد تو پانزده مثقال، و برای انانث ده مثقال خواهد روزهای ویرانی اش آرامی خواهد یافت، یعنی آن آرامی که در سبت بود. ۸ و اگر از برآورد تو فقیرتر باشد، پس او را به حضور کاهن های شما حینی که در آن ساکن می بودید، نیافته بود. ۳۶ «و اما حاضر کنند، و کاهن برایش برآورد کند و کاهن به مقدار قوه آن در دلهای بقیه شما در زمین دشمنان شما ضعف خواهم فرستاد، و که نذر کرده، برای وی برآورد نماید. ۹ و اگر بهیمه ای باشد آواز برگ رانده شده، ایشان را خواهد گریزاند، و بدون تعاقب از آنهايي که برای خداوند قربانی می گذارند، هر آنچه را که کسی از کننده ای مثل کسی که از شمشیر فرار کند، خواهند گریخت و آنها به خداوند بدهد، مقدس خواهد بود. ۱۰ آن را مبادله ننماید خواهند افتاد. ۳۷ و به روی یکدیگر مثل از دم شمشیر خواهند و خوب را به بد یا بد را به خوب عوض نکند. و اگر بهیمه ای را به ریخت، بآنکه کسی تعاقب نکند، و شما را یاری مقاومت با بهیمه ای مبادله کند، هم آن و آنچه به عوض آن داده شود، هر دو دشمنان خود نخواهد بود. ۳۸ و در میان امتهای لاک خواهید شد مقدس خواهد بود. ۱۱ و اگر هر قسم بهیمه نجس باشد که از زمین دشمنان شما، شما را خواهد خورد. ۳۹ و بقیه شما در آن قربانی برای خداوند نمی گذارند، آن بهیمه را پیش کاهن زمین دشمنان خود در گناهان خود فانی خواهند شد، و در گناهان حاضر کند. ۱۲ و کاهن آن را چه خوب و چه بد، قیمت کند و پدران خود نیز فانی خواهند شد. ۴۰ پس به گناهان خود و به برحسب برآورد توای کاهن، چنین باشد. ۱۳ و اگر آن را فدیه گناهان پدران خود در خیانتی که به من ورزیده، و سلوکی که به دهد، پنج یک بر برآورد تو زیاده دهد. ۱۴ و اگر کسی خانه خود را خلاف من نموده اند، اعتراف خواهند کرد. ۴۱ از این سبب من وقف نماید تا برای خداوند مقدس شود، کاهن آن را چه خوب و نیز به خلاف ایشان رفتار نمودم، و ایشان را به زمین دشمنان چه بد برآورد کند، و بطوری که کاهن آن را برآورد کرده باشد، ایشان آورد. پس اگر دل نامختون ایشان متواضع شود و سزای همچنان بماند. ۱۵ و اگر وقف کننده بخواهد خانه خود را فدیه گناهان خود را بپذیرند، ۴۲ آنگاه عهد خود را با یعقوب بیادخواهم دهد، پس پنج یک بر نقد برآورد تو زیاده کند و از آن او خواهد بود. آورد، و عهد خود را با اسحاق نیز و عهد خود را با ابراهیم نیز بیاد خواهم آورد، و آن زمین را بیاد خواهم آورد. ۴۳ و زمین از ایشان ترک خواهد شد و چون از ایشان ویران باشد از سبب های خود به پنجاه مثقال نقره باشد. ۱۷ و اگر زمین خود را از سال یوبیل تمتع خواهد برد، و ایشان سزای گناه خود را خواهند پذیرفت، وقف نماید، موافق برآورد تو برقرار باشد. ۱۸ و اگر زمین خود را بعد به سبب اینکه احکام مرا رد کردند، و دل ایشان فریاض مرا مکروه از یوبیل وقف نماید، آنگاه کاهن نقد آن را موافق سالهایی که داشت. ۴۴ و با وجود این همه نیز چون در زمین دشمنان خود تاسال یوبیل باقی می باشد برای وی بشمارد، و از برآورد تو تخفیف باشند، من ایشان را رد نخواهم کرد، و ایشان را مکروه نخواهم شود. ۱۹ و اگر آنکه زمین را وقف کرد بخواهد آن را فدیه دهد، داشت تا ایشان راهلاک کنم، و عهد خود را با ایشان بشکنم، پس پنج یک از نقد برآورد تو را بر آن بیفزاید و برای وی برقرار شود. زیرا که من بیهو خدای ایشان هستم. ۴۵ بلکه برای ایشان عهد اجداد ایشان را بیاد خواهم آورد که ایشان رادر نظر امتهای از زمین فروخته باشد، بعد از آن فدیه داده نخواهد شد. ۲۱ و آن زمین مصر بیرون آورد، تا خدای ایشان باشم. من بیهو هستم.» ۴۶ چون در یوبیل رها شود مثل زمین وقف برای خداوند، مقدس خواهد این است فریاض و احکام و شریعی که خداوند در میان خود بود؛ ملکیت آن برای کاهن است. ۲۲ و اگر زمینی را که خریده باشد که از زمین ملک او نبود، برای خداوند وقف نماید، ۲۳ آنگاه کاهن مبلغ برآورد تو را تا سال یوبیل برای وی بشمارد، و در آن روز برآورد تو را مثل وقف خداوند به وی بدهد. ۲۴ و آن زمین در سال یوبیل به کسی که از او خریده شده بود خواهد برگشت، یعنی نفوس برحسب برآورد تو، از آن خداوند باشند. ۳ و اگر برآورد تو

تولید نمودند، بخريد و مملوک شما خواهند بود. ۴۶ و ایشان را بعد از خود برای پسران خود واگذارید، تا ملک موروثی باشند و ایشان را تا به ابد مملوک سازید. و اما برادران شما از بنی اسرائیل هیچکس بر برادر خود به سختی حکمرانی نکند. ۴۷ «و اگر غریب یا شماهستم که شما را از زمین مصر بیرون آوردم تا ایشان را غلام مهمانی نزد شما بر خوردار گردد، و برادرت نزد او فقیر شده، به آن غریب یا مهمان تو یا به نسل خاندان آن غریب، خود را بفروشد، ۴۸ بعد از فروخته شدنش برای وی حق انفکاک می باشد. یکی از برادرانش او را انفکاک نماید. ۴۹ یا عمویش یا پسر عمویش او را انفکاک نماید، یا یکی از خویشان او از خاندانش او را انفکاک نماید، یا خود او اگر بر خوردار گردد، خویشش را انفکاک نماید. ۵۰ و با آن کسی که او را خرید از سالی که خود را فروخت تا سال یوبیل حساب کند، و نقد فروش او بر حسب شماره سالها باشد، موافق روزهای مزدور نزد او باشد. ۵۱ اگر سالهای بسیار باقی باشد، بر حسب آنها نقد انفکاک خود را از نقد فروش خود، پس بدهد. ۵۲ و اگر تا سال یوبیل، سالهای کم باقی باشد باوی حساب بکند، و بر حسب سالهایش نقد انفکاک خود را رد نماید. ۵۳ مثل مزدوری که سال به سال اجیر باشد نزد او بماند، و در نظر تو به سختی بر وی حکمرانی نکند. ۵۴ و اگر به اینها انفکاک نشود پس در سال یوبیل رهاشود، هم خود او و پسرانش همراه وی. ۵۵ زیرا برای من بنی اسرائیل غلام اند، ایشان غلام من می باشند که ایشان را از زمین مصر بیرون آوردم. من بپوه خدای شما هستم.

۲۶ «برای خود بتها مسازید، و تمثال تراشیده و ستونی به جهت خود بریانمایید، و سنگی مصور در زمین خود مگذارید تا به آن سجده کنید، زیرا که من بپوه خدای شما هستم. ۲ سبت های مرا نگاه دارید، و مکان مقدس مرا احترام نمایید. من بپوه هستم. ۳ اگر در فرائض من سلوک نمایید و اوامر مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورید، ۴ آنگاه بارانهای شما را در موسم آنها خواهم داد، و زمین محصول خود را خواهد آورد، و درختان صحرا میوه خود را خواهد داد. ۵ و کوفتن خرمن شما تا چیدن انگور خواهد رسید، و چیدن انگور تا کاشتن تخم خواهد رسید، و نان خود را به سیری خورده، در زمین خود به امنیت سکونت خواهید کرد. ۶ و به زمین، سلامتی خواهم داد و خواهید خوابید و ترساننده های نخواهد بود، و حیوانات موذی را از زمین نابود خواهم ساخت، و شمشیر از زمین شما گذر نخواهد کرد. ۷ و دشمنان خود را تعاقب خواهید کرد، و ایشان پیش روی شما از شمشیر خواهند افتاد. ۸ و پنج نفر از شما صد را تعاقب خواهند کرد، و صد از شما ده هزار را خواهند راند، و دشمنان شما پیش روی شما از شمشیر خواهند افتاد. ۹ و بر شما التفات خواهم کرد، و شما را بارور گردانیده، شما را کثیر خواهم ساخت، و عهد خود را با شما استوار خواهم نمود. ۱۰ و غله کهنه پارینه را خواهید خورد، و کهنه را برای نو بیرون خواهید آورد.

به سنگ سنگسار کردند. پس بنی اسرائیل چنان که خداوند به زبیرا زمین از آن من است، و شما نزد من غریب و مهمان هستید. موسی امر فرموده بود به عمل آوردند.

۲۴ و در تمامی زمین ملک خود برای زمین فکاک بدهید. ۲۵ اگر برادر تو فقیرشده، بعضی از ملک خود را بفروشد، آنگاه ولی او که خویش نزدیک او باشد بیاید، و آنچه را که برادرت می فروشد، «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون شما به زمینی فکاک از آن را پیدا نماید. ۲۶ و اگر کسی ولی ندارد و برخوردار شده، قدر نگاه بدارد. ۳ شش سال مزرعه خود را بکار، و شش سال تاکستان خود را پازش بکن، و محصولش را جمع کن. ۴ و در سال هفتم سبت آرامی برای زمین باشد، یعنی سبت برای خداوند. مزرعه خود را مکار و تاکستان خود را پازش منما. ۵ آنچه از مزرعه تو خودرو باشد، درو مکن، و انگورهای مو پازش ناکرده خود را مچین، سال آرامی برای زمین باشد. ۶ و سبت زمین، خوراک بجهت شما خواهد بود، برای تو و غلامت و کنیزت و مزدورت و غریبی که نزد تو ماوا گزیند. ۷ و برای بهایمت و برای جانورانی که در زمین تو باشند، همه محصولش خوراک خواهد بود. ۸» و برای خود هفت سبت سالها بشمار، یعنی هفت در هفت سال و مدت هفت سبت سالها برای تو چهل و نه سال خواهد بود. ۹ و در روز دهم از ماه هفتم در روز کفار، کرنای بلندآواز را بگردان؛ در تمامی زمین خود کرنا را بگردان. ۱۰ سال پنجاهم را تقدیس نمایید، و در زمین برای جمیع ساکنانش آزادی را اعلان کنید. این برای شما یوبیل سال خواهد بود، و هر کس از شما به ملک خود برگردد، و هر کس از شما به قبیله خود برگردد. ۱۱ این سال پنجاهم برای شما یوبیل خواهد بود. زراعت مکتید و حاصل خودروی آن را مچینید، و انگورهای مو پازش ناکرده آن را مچینید. ۱۲ چونکه یوبیل است، برای شما مقدس خواهد بود؛ محصول آن را در مزرعه بخورید. ۱۳ در این سال یوبیل هر کس از شما به ملک خود برگردد. ۱۴ و اگر چیزی به همسایه خود بفروشی یا چیزی از دست همسایه ات بخری یکدیگر را مغبون مسازید. ۱۵ برحسب شماره سالهای بعد از یوبیل، از همسایه خود بخر و برحسب سالهای محصولش به تو بفروشد. ۱۶ برحسب زیادتی سالها قیمت آن را زیاده کن، و برحسب کمی سالها قیمتش را کم نما، زیرا که شماره حاصلها را به تو خواهد فروخت. ۱۷ و یکدیگر را مغبون مسازید، و از خدای خود بترس. من یهوه خدای شما هستم. ۱۸ پس فریض مرا بجا آورید و احکام مرا نگاه داشته، آنها را به عمل آورید، تا در زمین به امنیت ساکن شوید. ۱۹ و زمین بار خود را خواهد داد و به سیری خواهید خورد، و به امنیت در آن ساکن خواهید بود. ۲۰ و اگر گوئید در سال هفتم چه بخوریم، زیرا اینک نمی کاریم و حاصل خود را جمع نمی کنیم، ۲۱ پس در سال ششم برکت خود را بر شما خواهم فرمود، و محصول سه سال خواهد داد. ۲۲ و در سال هشتم بکارید و از محصول کهنه تا سال نهم بخورید. تا حاصل آن برسد، کهنه را بخورید. ۲۳ و زمین به فروش ابدی نرود

باشد؛ و هیچ کار از شغل مکنید. در همه مسکنهای شما بر ۴۳ تا طبقات شما بدانند که من بنی اسرائیل را وقتی که ایشان را از پشتهای شما فریضه ابدی باشد. ۲۲ و چون محصول زمین خود را درو کنید، گوشه های مزرعه خود را تمام درو مکن، و حصاد خود را خوشه چینی منما، آنها را برای فقیر و غریب بگذار. من داد.

یهوه خدای شما هستم.» ۲۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۴ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: در ماه هفتم در روز اول ماه، آرامی سبت برای شما خواهد بود، یعنی یادگاری نواختن کرناها و محفل مقدس. ۲۵ هیچ کار از شغل مکنید و هدیه آتشین برای خداوند بگذارید.» ۲۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۷ «در دهم این ماه هفتم، روز کفار است. این برای شما محفل مقدس باشد. جانهای خود را ذلیل سازید، و هدیه آتشین برای خداوند بگذارید. ۲۸ و در همان روز هیچ کار مکنید، زیرا که روز کفار است تا برای شما به حضور یهوه خدای شما کفار بشود. ۲۹ و هر کسی که در همان روز خود را ذلیل نسازد، از قوم خود منقطع خواهد شد. ۳۰ و هر کسی که در همان روز هرگونه کاری بکند، آن شخص را از میان قوم اومنقطع خواهم ساخت. ۳۱ هیچ کار مکنید. برای پشتهای شما در همه مسکنهای شما فریضه‌ای ابدی است. ۳۲ این برای شما سبت آرامی خواهد بود، پس جانهای خود را ذلیل سازید، در شام روز نهم، از شام تا شام، سبت خود را نگاه دارید.» ۳۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۳۴ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: در روز یازدهم این ماه هفتم، عید خیمه‌ها، هفت روز برای خداوند خواهد بود. ۳۵ در روز اول، محفل مقدس باشد؛ هیچ کار از شغل مکنید. ۳۶ هفت روز هدیه آتشین برای خداوند بگذارید، و در روز هشتم جشن مقدس برای شما باشد، و هدیه آتشین برای خداوند بگذارید. این تکمیل عید است؛ هیچ کار از شغل مکنید. ۳۷ این موسمه‌ای خداوند است که در آنها محفلهای مقدس را اعلان بکنید تا هدیه آتشین برای خداوند بگذارید، یعنی قربانی سوختنی و هدیه آردی و ذبیحه و هدایای ریختنی. مال هر روز را در روزش، ۳۸ سوای سبت های خداوند و سوای عطایای خود و سوای جمیع نذرهای خود و سوای همه نوافل خود که برای خداوند می‌دهید. ۳۹ در روز یازدهم ماه هفتم چون شما محصول زمین را جمع کرده باشید، عید خداوند را هفت روز نگاه دارید، در روز اول، آرامی سبت خواهد بود، و در روز هشتم آرامی سبت. ۴۰ و در روز اول میوه درختان نیکو برای خود بگیرید، و شاخه های خرما و شاخه های درختان پریگ، و بیدهای نهر، و به حضور یهوه خدای خود هفت روز شادی نمایید. ۴۱ و آن را هر سال هفت روز برای خداوند عید نگاه دارید، برای پشتهای شما فریضه‌ای ابدی است که در ماه هفتم آن را عید نگاه دارید. ۴۲ هفت روز در خیمه‌ها ساکن باشید؛ همه متوطنان در اسرائیل در خیمه‌ها ساکن شوند.

۹ پس وصیت مرا نگاه دارند مبادا به سبب آن متحمل گناه شوند. مرا بی حرمت مسازید و در میان بنی اسرائیل تقدیس خواهم شد. من و اگر آن را بی حرمت نمایند بمیرند. من یهوه هستم که ایشان را تقدیس می نمایم. ۱۰ هیچ غریبی چیز مقدس نخورد، و مهمان کاهن و مزدور او چیز مقدس نخورد. ۱۱ اما اگر کاهن کسی را بخرد، زرخید او می باشد. او آن را بخورد و خانه زاد او نیز. هر دو خوراک او را بخورند. ۱۲ و دختر کاهن اگر منکوحه مرد غریب باشد، از هدایای مقدس نخورد. ۱۳ و دختر کاهن که بیوه یا مطلقه بشود و اولاد نداشته، به خانه پدر خود مثل طفولیتش برگردد، خوراک پدر خود را بخورد، لیکن هیچ غریب از آن نخورد. ۱۴ و اگر کسی سهو چیز مقدس را بخورد، پنج یک بر آن اضافه کرده، آن چیز مقدس را به کاهن بدهد. ۱۵ و چیزهای مقدس بنی اسرائیل را که برای خداوند می گذرانند، بی حرمت نسازند. ۱۶ و به خوردن چیزهای مقدس ایشان، ایشان را متحمل جرم گناه نسازند، زیرا من یهوه هستم که ایشان را تقدیس می نمایم. ۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۸ «هارون و پسرانش و جمیع بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: هر کس از خاندان اسرائیل و از غریبانی که در اسرائیل باشند که قربانی خود را بگذرانند، خواه یکی از نذرهای ایشان، خواه یکی از نوافل ایشان، که آن را برای قربانی سوختنی نزد خداوند می گذرانند، ۱۹ تا شما مقبول شوید. آن را نه بی عیب از گاو یا از گوسفند یا از بز بگذرانید. ۲۰ هر چه را که عیب دارد مگذرانید، برای شما مقبول نخواهد شد. ۲۱ و اگر کسی ذبیحه سلامتی برای خداوند بگذرانند، خواه برای وفای نذر، خواه برای نافلة، چه از رمه چه از گله، آن بی عیب باشد تا مقبول بشود، البته هیچ عیب در آن نباشد. ۲۲ کور یا شکسته یا مجروح یا آبله دار یا صاحب جرب یا گری، اینها را برای خداوند مگذرانید، و از اینها هدیه آتشین برای خداوند بر مذبح مگذرانید. ۲۳ اما گاو و گوسفند که زاید یا ناقص اعضا باشد، آن را برای نوافل بگذران، لیکن برای نذر قبول نخواهد شد. ۲۴ و آنچه را که بیضه آن کوفته یا فشرده یا شکسته یا بریده باشد، برای خداوند نزدیک میاورید، و در زمین خود قربانی مگذرانید. ۲۵ و از دست غریب نیز طعام خدای خود را از هیچ یک از اینها مگذرانید، زیرا فساد آنها در آنهاست چونکه عیب دارند، برای شما مقبول نخواهند شد.» ۲۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۷ «چون گاو یا گوسفند یا بز زاییده شود، هفت روز نزد مادر خود بماند و در روز هشتم و بعد برای قربانی هدیه آتشین نزد خداوند مقبول خواهد شد. ۲۸ اما گاو یا گوسفند آن را با بچه اش در یک روز ذبح نمایند. ۲۹ و چون ذبیحه تشکر برای خداوند ذبح نماید، آن را ذبح کنید تا مقبول شوید. ۳۰ در همان روز خورده شود و چیزی از آن را تا صبح نگاه ندارید. من یهوه هستم. ۳۱ پس اوامر مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورید. من یهوه هستم. ۳۲ و نام قدوس ۲۱ و در همان روز منادی کنید که برای شما محفل مقدس

کشف نموده است، هردوی ایشان از میان قوم خود منقطع خواهند شد. ۱۹ و عورت خواهر مادرت یا خواهر پدرت را کشف مکن؛ خود را چاک نکند، ۱۱ و نزد هیچ شخص مرده نرود، و برای پدر آن کس خویش خود را عریان ساخته است. ایشان متحمل گناه خودو مادر خود خویشتر از نجس نسازد. ۱۲ و از مکان مقدس خود خواهند بود. ۲۰ و کسی که با زن عمومی خود بخوابد، عورت عمومی خود را کشف کرده است. متحمل گناه خود خواهند بود. که تاج روغن مسح خدای او بر وی می باشد. من یهوه هستم. بی کس خواهند بود. ۲۱ و کسی که زن برادر خود را بگیرد، این نجاست است. عورت برادر خود را کشف کرده است. بی کس خواهند بود. ۲۲ «پس جمیع فریض مرا و جمیع احکام مرا نگاه داشته، آنها را بجا آرید، تا زمینی که من شمارا به آنجا می آورم تا در آن ساکن شوید، شما را قی نکند. ۲۳ و به رسوم قومهایی که گفت: «هارون را خطاب کرده، بگو: هر کس از اولاد تو من آنها را از پیش شما بیرون می کنم رفتار ننمایید، زیرا که جمیع در طبقات ایشان که عیب داشته باشد نزدیک نیاید، تا طعام این کارها را کردند پس ایشان را مکروه داشتم. ۲۴ و به شما خدای خود را بگذرانند. ۱۸ پس هر کس که عیب دارد نزدیک گفتم شما وارث این زمین خواهید بود و من آن را به شما خواهم داد و وارث آن شوید، زمینی که به شیر و شهد جاری است. من ۱۹ و نه کسی که شکسته یا پا شکسته دست باشد، ۲۰ و نه یهوه خدای شما هستم که شما را از امتها امتیاز کرده ام. ۲۵ پس گزشت و نه کوتاه قد و نه کسی که در چشم خود لکه دارد، و نه در میان بهایم طاهر و نجس، و در میان مرغان نجس و طاهر امتیاز صاحب جرب و نه کسی که گری دارد و نه شکسته بیضه. ۲۱ کنید، و جانهای خود را به بهیمه یا مرغ یا به هیچ چیزی که بر زمین می خزد مکروه مسازید، که آنها را برای شما جدا کرده ام تا نجس باشند. ۲۶ و برای من مقدس باشید زیرا که من یهوه قدوس هستم، و شما را از امتها امتیاز کرده ام تا از آن من باشید. ۲۷ مرد و زنی که صاحب اجنه یا جادوگر باشد، البته کشته شوند؛ ایشان را به سنگ سنگسار کنید. خون ایشان بر خود ایشان است.»

۲۱ و خداوند به موسی گفت: «به کاهنان یعنی پسران هارون خطاب کرده، به ایشان بگو: کسی از شما برای مردگان، خود رانجس نسازد، ۲ جز برای خویشان نزدیک خود، یعنی برای مادرش و پدرش و پسرش و دخترش و برادرش. ۳ و برای خواهر باکره خود که قریب او باشد و شوهر ندارد؛ برای او خود را نجس تواند کرد. ۴ چونکه در قوم خود رئیس است، خود را نجس نسازد، تا خویشتر را بی عصمت نماید. ۵ سر خود را بی مو نسازد، و گوشه های ریش خود را تراشاند، و بدن خود را مجروح ننماید. ۶ برای خدای خود مقدس باشند، و نام خدای خود را بی حرمت ننمایند. زیرا که هدایای آتشین خداوند و طعام خدای خود را ایشان می گذرانند. پس مقدس باشند. ۷ زن زانیه یا بی عصمت را نکاح ننمایند، و زن مطلقه از شوهرش را نگیرند، زیرا او برای خدای خود مقدس است. ۸ پس او را تقدیس نما، زیرا که او طعام خدای خود را می گذرانند. پس برای تو مقدس باشد، زیرا من یهوه که شما را تقدیس می کنم، قدوس هستم. ۹ و دختر هر کاهنی که خود را به فاحشگی بی عصمت ساخته باشد، پدر خود را بی عصمت کرده است. به آتش سوخته شود. ۱۰ «و آن که از میان برادرانش رئیس کهنه باشد، که بر سر او روغن مسح ریخته شده، و تخصیص

روی کور سنگ لغزش مگذار، و از خدای خود بترس، من یهوه هستم. ۱۵ در داوری بی‌انصافی مکن، و فقیر راطرفداری منما، و بزرگ را محترم مدار، و درباره همسایه خود به انصاف داوری بکن؛ ۱۶ در میان قوم خود برای سخن‌چینی گردش مکن، و بر خون همسایه خود مایست. من یهوه هستم. ۱۷ برادر خود را در دل خود بغض منما، البته همسایه خود را تنبیه کن، و به سبب او متحمل گناه مباش. ۱۸ از انبای قوم خود انتقام مگیر، و کینه موزز، و همسایه خود را مثل خویشتن محبت نما. من یهوه هستم. ۱۹ فرایض مرا نگاه دارید. بهیمه خود را با غیر جنس به جماع وامدار؛ و مزرعه خود را به دو قسم تخم مکار؛ و رخت از دو قسم بافته شده در بر خود مکن. ۲۰ و مردی که با زنی همبستر شود و آن زن کتیز و نامزد کسی باشد، اما فدیة ن داده شده، و نه آزادی به او بخشیده، ایشان را سیاست باید کرد، لیکن کشته نشوند زیرا که او آزاد نبود. ۲۱ و مرد برای قربانی جرم خود قوچ قربانی جرم را نزد خداوند به در خیمه اجتماع بی‌آورد. ۲۲ و کاهن برای وی به قوچ قربانی جرم رانزد خداوند گناهش را که کرده است کفاره خواهد کرد، و او از گناهی که کرده است آزرده خواهد شد. ۲۳ «و چون به آن زمین داخل شدید و هر قسم درخت را برای خوراکی نشاندید، پس میوه آن رامثل نامختونی آن بشمارید، سه سال برای شما نامختون باشد؛ خورده نشود. ۲۴ و در سال چهارم همه میوه آن برای تمجید خداوند مقدس خواهد بود. ۲۵ و در سال پنجم میوه آن را بخورید تا محصول خود را برای شما زیاده کند. من یهوه خدای شما هستم. ۲۶ هیچ چیز را با خون مخورید و تفال مزیند و شگون مکنید. ۲۷ گوشه های سر خود را متراشید، و گوشه های ریش خود را میچینید. ۲۸ بدن خود را بجهت مرده محروح مسازید، و هیچ نشان بر خود داغ مکنید. من یهوه هستم. ۲۹ دختر خود را بی‌عصمت مساز، و او را به فاحشگی وامدار، مبادا زمین مرتکب زنا شود و زمین پر از فجور گردد. ۳۰ سبت های مرا نگاه دارید، و مکان مقدس مرا محترم دارید. من یهوه هستم. ۳۱ به اصحاب اجنه توجه مکنید، و از جادوگران پرسش ننمایید، تا خود را به ایشان نجس سازید. من یهوه خدای شما هستم. ۳۲ درپیش ریش سفید برخیز، و روی مرد پیر را محترم دار، و از خدای خود بترس. من یهوه هستم. ۳۳ و چون غریبی با تو در زمین شما ماواگریند، او را میازارید. ۳۴ غریبی که در میان شما ماوا گریند، مثل متوطن از شما باشد. و او را مثل خود محبت نما، زیرا که شما در زمین مصر غریب بودید. من یهوه خدای شما هستم. ۳۵ در عدل هیچ بی‌انصافی مکنید، یعنی درپیمایش یا دروزن یا درپیمانه. ۳۶ ترازوهای راست و سنگهای راست و ایفه راست و هین راست بدارید. من یهوه خدای شما هستم که شما را از زمین

مصر بیرون آوردم. ۳۷ پس جمیع فرایض مرا و احکام مرا نگاه دارید و آنها را بجا آورید. من یهوه هستم.»

۲۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را بگو: هر کسی از بنی اسرائیل یا از غریبانی که در اسرائیل ماوا گرینند، که از ذریت خود به مولک بدهد، البته کشته شود؛ قوم زمین او را با سنگ سنگسار کنند. ۳ و من روی خود را به ضد آن شخص خواهم گردانید، و او را از میان قومش منقطع خواهم ساخت، زیرا که از ذریت خود به مولک داده است، تا مکان مقدس مرا نجس سازد، و نام قدوس مرا بی‌حرمت کند. ۴ و اگر قوم زمین چشمان خود را از آن شخص بپوشانند، وقتی که از ذریت خود به مولک داده باشد، و او را نکشند، ۵ آنگاه من روی خود را به ضد آن شخص و خاندانش خواهم گردانید، و او را و همه کسانی را که در عقب او زناکار شده، در پیروی مولک زنا کرده‌اند، از میان قوم ایشان منقطع خواهم ساخت. ۶ و کسی که به سوی صاحبان اجنه و جادوگران توجه نماید، تا در عقب ایشان زنا کند، من روی خود را به ضد آن شخص خواهم گردانید، و او را از میان قومش منقطع خواهم ساخت. ۷ پس خود را تقدیس نمایید و مقدس باشید، زیرا من یهوه خدای شما هستم. ۸ و فرایض مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورید. من یهوه هستم که شما را تقدیس می‌نمایم. ۹ و هر کسی که پدر یا مادر خود را لعنت کند، البته کشته شود، چونکه پدر و مادر خود را لعنت کرده است، خویش بر خود او خواهد بود. ۱۰ و کسی که با زن دیگری زنا کند یعنی هرکه با زن همسایه خود زنا نماید، زانی و زانیه البته کشته شوند. ۱۱ و کسی که با زن پدر خود بخوابد، و عورت پدر خود را کشف نماید، هر دو البته کشته شوند. خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۲ و اگر کسی با عروس خود بخوابد، هر دو ایشان البته کشته شوند. فاحشگی کرده‌اند خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۳ و اگر مردی با مردی مثل با زن بخوابد هر دو فاجور کرده‌اند. هر دو ایشان البته کشته شوند. خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۴ و اگر کسی زنی و مادرش را بگیرد، این قباحت است. او و ایشان به آتش سوخته شوند، تا در میان شما قباحتی نباشد. ۱۵ و مردی که با بهیمه‌ای جماع کند، البته کشته شود و آن بهیمه را نیز بکشید. ۱۶ و زنی که به بهیمه‌ای نزدیک شود تا با آن جماع کند، آن زن و بهیمه را بکش. البته کشته شوند خون آنها بر خود آنهاست. ۱۷ و کسی که خواهر خود را خواه دختر پدرش خواه دختر مادرش باشد بگیرد، و عورت او را ببیند و او عورت وی را ببیند، این رسوایی است. درپیش چشمان پسران قوم خود منقطع شوند، چون که عورت خواهر خود را کشف کرده است. متحمل گناه خود خواهد بود. ۱۸ و کسی که با زن حایض بخوابد و عورت او را کشف نماید، او چشمه او را کشف کرده است و او چشمه خون خود را

بنابراین بنی اسرائیل را گفته‌ام: هیچکس از شما خون نخورد و وی نجس سازی. ۲۱ و کسی از ذریت خود را برای مولک از آتش غریبی که در میان شما ماوا گزیند خون نخورد. ۱۳ و هر شخص از مگذران و نام خدای خود را بی حرمت مساز. من بیهوه هستم. ۲۲ بنی اسرائیل یا از غریبانی که در میان شما ماوا گزینند، که هر جانور و با ذکور مثل زن جماع مکن، زیرا که این فجور است. ۲۳ و با یا مرغی را که خورده می شود صید کند، پس خون آن را بریزد و به هیچ بهیمه‌ای جماع مکن، تا خود را به آن نجس سازی، و زنی خاک بیوشاند. ۱۴ زیرا جان هر ذی جسد خون آن و جان آن یکی پیش بهیمه‌ای نایستد تا با آن جماع کند، زیرا که این فجور است. است، پس بنی اسرائیل را گفته‌ام خون هیچ ذی جسد را نخورد، ۲۴ «به هیچ کدام از اینها خویشتن را نجس مسازید، زیرا به همه زیرا جان هر ذی جسد خون آن است، هر که آن را بخورد منقطع اینها امتهایی که من پیش روی شما بیرون می‌کنم، نجس شده‌اند. خواهد شد. ۱۵ و هر کسی از متوطنان یا از غریبانی که میته یا دریده شده‌ای بخورد، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند و کشید، و زمین ساکنان خود را قی خواهند نمود. ۲۶ پس شما تا شام نجس باشد. پس ظاهر خواهد شد. ۱۶ و اگر آن را نشوید و عمل نیارید، نه متوطن و نه غریبی که در میان شما ماوا گزینند. بدن خود را غسل ندهد، متحمل گناه خود خواهد بود.»

۱۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: من بیهوه خدای شما هستم. ۳ مثل اعمال زمین مصر که در آن ساکن می‌بودید عمل ننمایید، و مثل اعمال زمین کنعان که من شما را به آنجا داخل خواهم کرد عمل ننمایید، و برحسب فریض ایشان رفتار مکنید. ۴ احکام مرا بجآورید و فریض مرا نگاه دارید تا در آنها رفتار ننمایید، من بیهوه خدای شما هستم. ۵ پس فریض و احکام مرا نگاه دارید، که هر آدمی که آنها را بجآورد در آنها زیست خواهد کرد، من بیهوه هستم. ۶ هیچ کس به احدی از اقربای خویش نزدیکی ننماید تا کشف عورت او بکند. من بیهوه هستم. ۷ عورت پدر خود یعنی مادر خود را کشف نمما؛ او مادر توست. کشف عورت او مکن. ۸ عورت زن پدر خود را کشف مکن. آن عورت پدر تو است. ۹ عورت خواهر خود، خواه دختر پدرت، خواه دختر مادرت چه مولود در خانه، چه مولود بیرون، عورت ایشان را کشف نمما. ۱۰ عورت دختر پسر و دختر دخترت، عورت ایشان را کشف مکن، زیرا که اینها عورت تو است. ۱۱ عورت دختر زن پدرت که از پدر تو زاییده شده باشد، او خواهر تو است کشف عورت او رامکن. ۱۲ عورت خواهر پدر خود را کشف مکن، او از اقربای پدر تو است. ۱۳ عورت خواهر مادر خود را کشف مکن، او از اقربای مادر تو است. ۱۴ عورت برادر پدر خود را کشف مکن، و به زن او نزدیکی نمما. او (به منزله) عمه تو است. ۱۵ عورت عروس خود را کشف مکن، او زن پسترو است. عورت او را کشف مکن. ۱۶ عورت زن برادر خود را کشف مکن. آن عورت برادر تو است. ۱۷ عورت زنی را با دخترش کشف مکن. و دختر پسر او یا دختر دختر او را با مگبر، تا عورت او را کشف کنی. اینان از اقربای او می‌باشند و این فجور است. ۱۸ و زنی را با خواهرش مگبر، تاهیبی او بشود، و تا عورت او را با وی مادامی که او زنده است، کشف نمایی. ۱۹ و به زنی درنجاست حیضش نزدیکی نمما، تا عورت او را کشف کنی. ۲۰ و با زن همسایه خود همبسترشو، تا خود را با

۱۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «تمامی جماعت بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: مقدس باشید، زیرا که من بیهوه خدای شما قدوس هستم. ۳ هر یکی از شما مادر و پدر خود را احترام نماید و سبت های مرا نگاه دارید، من بیهوه خدای شما هستم. ۴ به سوی بتها میل مکنید، و خدایان ریخته شده برای خود مسازید. من بیهوه خدای شما هستم. ۵ و چون ذبیحه سلامتی نزد خداوند بگذرانید، آن را بگذرانید تا مقبول شوید، ۶ در روزی که آن را ذبح نمایید. و در فدای آن روز خورده شود، و اگر چیزی از آن تا روز سوم بماند به آتش سوخته شود. ۷ و اگر در روز سوم خورده شود، مکروه می‌باشد، مقبول نخواهد شد. ۸ و هر که آن را بخورد، متحمل گناه خود خواهد بود، زیرا چیز مقدس خداوند را بی حرمت کرده است، آن کس از قوم خود را منقطع خواهد شد. ۹ «و چون حاصل زمین خود را درو کنید، گوشه های مزرعه خود را تمام نکنید، و محصول خود را خوشه چینی مکنید. ۱۰ و تاکستان خود رادانه چینی نمما، و خوشه های ریخته شده تاکستان خود را بر مچین، آنها را برای فقیر و غریب بگذار، من بیهوه خدای شما هستم. ۱۱ دزدی مکنید، و مکر ننمایید، و با یکدیگر دروغ مگویید. ۱۲ و به نام من قسم دروغ نخورید، که نام خدای خود را بی حرمت نموده باشی، من بیهوه هستم. ۱۳ مال همسایه خود را غصب نمما، و ستم مکن، و مزد مزدور نزد تو تا صحیح نماند. ۱۴ کر را لعنت مکن، و پیش

بفرستد. ۱۱ «و هارون گاو قربانی گناه را که برای خوداوست ۲۸ و آنکه آنها را سوزانید رخت خود را بشوید و بدن خود را به نزدیک بیاورد، و برای خود و اهل خانه خود کفاره نماید، و گاو آب غسل دهد، و بعد از آن به لشکرگاه داخل شود. ۲۹» و قربانی گناه را که برای خود اوست ذبح کند. ۱۲ و مجمری بر از این برای شما فریضه دائمی باشد، که در روز دهم از ماه هفتم زغال آتش از روی مذبح که به حضور خداوند است و دو مشت پر جانهای خود را ذلیل سازید، و هیچ کار مکنید، خواه متوطن از بخور معطر کوبیده شده برداشته، به اندرون حجاب بیاورد. ۱۳ خواه غریبی که در میان شما ماوا گزیده باشد. ۳۰ زیرا که در آن و بخور را بر آتش به حضور خداوند بنهد تا بر بخور کرسی رحمت روزکفاره برای تطهیر شما کرده خواهد شد، و از جمیع گناهان را که بر تابوت شهادت است بپوشاند، مبدا بعیرد. ۱۴ و از خون خود به حضور خداوند طاهرخواهید شد. ۳۱ این سبت آرامی گاو گرفته، بر کرسی رحمت به انگشت خود به طرف مشرق برای شماس، پس جانهای خود را ذلیل سازید. این است فریضه بپاشد، و قدری ازخون را پیش روی کرسی رحمت هفت مرتبه دائمی. ۳۲ و کاهنی که مسح شده، و تخصیص شده باشد، تا بپاشد. ۱۵ پس بز قربانی گناه را که برای قوم است ذبح نماید، و در جای پدر خود کهانت نماید کفاره را بنماید. و رختهای کتان خونش را به اندرون حجاب بیاورد، و با خونش چنانکه با خون گاو عمل کرده بود عمل کند، و آن را بر کرسی رحمت و پیش روی کرسی رحمت بپاشد. ۱۶ و برای قدس کفاره نماید به سبب تمامی جماعت قوم کفاره نماید. ۳۴ و این برای شما فریضه نجاسات بنی اسرائیل، و به سبب تقصیرهای ایشان با تمامی گناهان دائمی خواهد بود تا برای بنی اسرائیل از تمامی گناهان ایشان یک ایشان، و برای خیمه اجتماع که با ایشان در میان نجاسات ایشان مرتبه هر سال کفاره شود.» پس چنانکه خداوند موسی را امر فرمود، ساکن است، همچنین بکند. ۱۷ و هیچکس درخیمه اجتماع نباشد، و از وقتی که برای کردن کفاره داخل قدس بشود تا وقتی که بیرون آید، پس برای خود و برای اهل خانه خود و برای تمامی جماعت اسرائیل کفاره خواهد کرد. ۱۸ پس نزد مذبح که به حضور خداوند است بیرون آید، و برای آن کفاره نماید، و از خون گاو و ازخون بز گرفته، آن را بر شاخه های مذبح بهر طرف بپاشد. ۱۹ و قدری از خون را به انگشت خود هفت مرتبه بر آن بپاشد و آن را تطهیر کند، و آن را از نجاسات بنی اسرائیل تقدیس نماید. ۲۰ «و چون از کفاره نمودن برای قدس و برای خیمه اجتماع و برای مذبح فارغ شود، آنگاه بزنده را نزدیک بیاورد. ۲۱ و هارون دو دست خود را بر سر بز زنده بنهد، و همه خطای بنی اسرائیل و همه تقصیرهای ایشان را با همه گناهان ایشان اعتراف نماید، و آنها را بر سر بز بگذارد و آن را به دست شخص حاضر به صحرا بفرستد. ۲۲ و بز همه گناهان ایشان را به زمین ویران بر خودخواهد برد. پس بز را به صحرا رها کند. ۲۳ و هارون به خیمه اجتماع داخل شود، و رخت کتان را که در وقت داخل شدن به قدس پوشیده بود بیرون کرده، آنها را در آجا بگذارد. ۲۴ و بدن خود را در جای مقدس به آب غسل دهد، و رخت خود را پوشیده، بیرون آید، و قربانی سوختنی خود و قربانی سوختنی قوم را بگذراند، و برای خود و برای قوم کفاره نماید. ۲۵ و پیه قربانی گناه را بر مذبح بسوزاند. ۲۶ و آنکه بز برای عزایزل رها کرد رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد، و بعد از آن به لشکرگاه داخل شود. ۲۷ و گاو قربانی گناه و بز قربانی گناه را که خون آنها به قدس برای کردن کفاره آورده شد، بیرون لشکرگاه برده شود، و پوست و گوشت و سرگین آنها را به آتش بسوزانند.

۱۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «هارون و پسرانش و جمیع بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: این است کاری که خداوند می فرماید و می گوید: ۳ هر شخصی از خاندان اسرائیل که گاو یا گوسفند یا بزدر لشکرگاه ذبح نماید، یا آنکه بیرون لشکرگاه ذبح نماید، ۴ و آن را به در خیمه اجتماع بیاورد، تا قربانی برای خداوند پیش مسکن خداوند بگذراند، بر آن شخص خون محسوب خواهد شد. او خون ریخته است و آن شخص از قوم خود منقطع خواهد شد. ۵ تا آنکه بنی اسرائیل ذبیح خود را که در صحرا ذبح می کنند بیاورند، یعنی برای خداوند به در خیمه اجتماع نزد کاهن آنها را بیاورند، و آنها را بجهت ذبیح سلامتی برای خداوند ذبح نمایند. ۶ و کاهن خون را بر مذبح خداوند نزد در خیمه اجتماع بپاشد، و پیه را بسوزاند تا عطر خوشبو برای خداوند شود. ۷ و بعد از این، ذبیح خود را برای دیوهایی که در عقب آنها زنا می کنند دیگر ذبح نمایند. این برای ایشان در پشتهای ایشان فریضه دائمی خواهد بود. ۸» و ایشان را بگو: هر کس از خاندان اسرائیل و از غریبانی که در میان شما ماوا گزینند که قربانی سوختنی یا ذبیحه بگذراند، ۹ و آن را به درخیمه اجتماع بیاورد، تا آن را برای خداوند بگذراند. آن شخص از قوم خود منقطع خواهد شد. ۱۰ و هر کس از خاندان اسرائیل یا از غریبانی که در میان شما ماوا گزینند که هر قسم خون را بخورد، من روی خود را بر آن شخصی که خون خورده باشد برمی گردانم، و او را از میان قومش منقطع خواهم ساخت. ۱۱ زیرا که جان جسد درخون است، و من آن را بر مذبح به شما داده ام تا برای جانهای شما کفاره کند، زیرا خون است که برای جان کفاره می کند. ۱۲

۱۵ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگویند: مردی که جریان از بدن خود دارد او به سبب جریانش نجس است. ۳ و این است نجاستش، به سبب جریان او، خواه جریانش از گوشش روان باشد خواه جریانش از گوشش بسته باشد. این نجاست اوست. ۴ هر بستری که صاحب جریان بر آن بخوابد نجس است، و هر چه بر آن بنشیند نجس است. ۵ و هر که بستر او را لمس نماید، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۶ و هر که بنشیند بر هر چه صاحب جریان بر آن نشسته بود، رخت خود را بشوید و به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۷ و هر که بدن صاحب جریان را لمس کند رخت خود را بشوید و به آب غسل کند و تا شام نجس باشد. ۸ و اگر صاحب جریان، بر شخص ظاهر آب دهن اندازد، آن کس رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۹ و هر زنی که صاحب جریان بر آن سوار شود، نجس باشد. ۱۰ و هر که چیزی را که زیر او بوده باشد لمس نماید تا شام نجس بوده، و هر که این چیزها را بردارد، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند و تا شام نجس باشد. ۱۱ و هر کسی را که صاحب جریان لمس نماید، و دست خود را به آب نشسته باشد، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند و تا شام نجس باشد. ۱۲ و ظرف سفالین که صاحب جریان آن را لمس نماید، شکسته شود، و هر ظرف چوبین به آب شسته شود. ۱۳ و چون صاحب جریان از جریان خود ظاهر شده باشد، آنگاه هفت روز برای تطهیر خود بشمارد، و رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد و طاهر باشد. ۱۴ و در روز هشتم دو فاخته یا دو جوجه کیبوتر بگیرد، و به حضور خداوند به در خیمه اجتماع آمده، آنها را به کاهن بدهد. ۱۵ و کاهن آنها را بگذراند، یکی برای قربانی گناه و دیگری برای قربانی سوختنی. و کاهن برای وی به حضور خداوند جریانش را کفاره خواهد کرد. ۱۶ و چون منی از کسی درآید تمامی بدن خود را به آب غسل دهد، و تا شام نجس باشد. ۱۷ و هر رخت و هر چرمی که منی بر آن باشد به آب شسته شود، و تا شام نجس باشد. ۱۸ و هر زنی که مرد با او بخوابد و انزال کند، به آب غسل کند و تا شام نجس باشد. ۱۹ «و اگر زنی جریان دارد، و جریانی که در بدنش است خون باشد، هفت روز در حیض خود بماند. و هر که او را لمس نماید، تا شام نجس باشد. ۲۰ و بر هر چیزی که در حیض خود بخوابد نجس باشد، و بر هر چیزی که بنشیند نجس باشد. ۲۱ و هر که بستر او را لمس کند، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند و تا شام نجس باشد. ۲۲ و هر که چیزی را که او بر آن نشسته بود لمس نماید رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۲۳ و اگر آن بر بستر باشد یا بر هر چیزی که

۱۶ و خداوند موسی را بعد از مردن دو پسر هارون، وقتی که نزد خداوند آمدند و مردند خطاب کرده، گفت: ۲ «پس خداوند به موسی گفت: برادر خود هارون را بگو که به قدس درون حجاب پیش کرسی رحمت که بر تابوت است همه وقت داخل نشود، مبادا بمیرد، زیرا که در ابر بر کرسی رحمت ظاهر خواهم شد. ۳ و باین چیزها هارون داخل قدس بشود، با گوساله‌ای برای قربانی گناه، و قوچی برای قربانی سوختنی. ۴ و پیراهن کتان مقدس را بپوشد، و زیر جامه کتان بر بدنش باشد، و به کمربند کتان بسته شود، و به عمامه کتان معمم باشد. اینها رخت مقدس است. پس بدن خود را به آب غسل داده، آنها را بپوشد. ۵ و از جماعت بنی اسرائیل دو بز نرینه برای قربانی گناه، و یک قوچ برای قربانی سوختنی بگیرد. ۶ و هارون گوساله قربانی گناه را که برای خود اوست بگذراند، و برای خود و اهل خانه خود کفاره نماید. ۷ و دو بز را بگیرد و آنها را به حضور خداوند به در خیمه اجتماع حاضر سازد. ۸ و هارون بر آن دو بز قرعه اندازد، یک قرعه برای خداوند و یک قرعه برای عزازیل. ۹ و هارون بز را که قرعه برای خداوند بر آن برآمد نزدیک بیاورد، و بجهت قربانی گناه بگذراند. ۱۰ و بز را که قرعه برای عزازیل بر آن برآمد به حضور خداوند زنده حاضر شود، و بر آن کفاره نماید و آن را برای عزازیل به صحرا

را در جایی که قربانی گناه و قربانی سوختنی را ذبح می‌کنند، بالای برص دارد، و دست وی به تطهیر خود نمی‌رسد. ۳۳ و در مکان مقدس ذبح کند، زیرا قربانی جرم مثل قربانی گناه از خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۳۴ «چون به آن کاهن است. این قدس اقداس است. ۱۴ و کاهن از خون زمین کنعان که من آن را به شما به ملکیت می‌دهم داخل شوید، و قربانی جرم بگیرد، و کاهن آن را بر نرمة گوش راست کسی که باید بالای برص رادر خانه‌ای از زمین ملک شما عارض گردانم، ۳۵ تطهیر شود، و بر شست دست راست و بر شست پای راست وی آنگاه صاحب‌خانه آمده، کاهن را اطلاع داده، بگوید که مرا به بمالد. ۱۵ و کاهن قدری از لِح روغن گرفته، آن را در کف دست نظر می‌آید که مثل بلا در خانه است. ۳۶ و کاهن امر فرماید تا چپ خود بپزند. ۱۶ و کاهن انگشت راست خود را به روغنی که قبل از داخل شدن کاهن برای دیدن بلا، خانه را خالی کنند، در کف چپ خود دارد فروبرد، و هفت مرتبه روغن را به حضور مباد آنچه در خانه است نجس شود، و بعد از آن کاهن برای دیدن خداوند بپاشد. ۱۷ و کاهن از باقی روغن که در کف وی است بر خانه داخل شود، ۳۷ و بلا را ملاحظه نماید. اگر بلا در دیوارهای نرمة گوش راست و بر شست دست راست و بر شست پای راست خانه از خطلهای مایل به سبزی یا سرخی باشد، و از سطح دیوار آن کس که باید تطهیر شود، بالای خون قربانی جرم بمالد. ۱۸ گودترینماید، ۳۸ پس کاهن از خانه نزد در بیرون رود و خانه را و بقیه روغن را که در کف کاهن است بر سر آن کس که باید تطهیر شود بمالد و کاهن برای وی به حضور خداوند کفاره خواهد نمود. ۱۹ و کاهن قربانی گناه را بگذراند، و برای آن کس که امر فرماید تا سنگهایی را که بلا در آنهاست کند، آنها را به جای باید تطهیر شود نجاست او را کفاره نماید. و بعد از آن قربانی ناپاک بیرون شهر بیندازند. ۴۱ و اندرون خانه را از هر طرف سوختنی را ذبح کند. ۲۰ و کاهن قربانی سوختنی و هدیه آردی را بتراشند و خاکی را که تراشیده باشد به جای ناپاک بیرون شهر بر مذب بگذراند، و برای وی کفاره خواهد کرد، و طاهر خواهد بپزند. ۴۲ و سنگهای دیگر گرفته، به جای آن سنگها بگذارند و بود. ۲۱ و اگر او فقیر باشد و دستش به اینها نرسد، پس یک بره خاک دیگر گرفته، خانه را اندود کنند. ۴۳ و اگر بلا برگردد و بعد نرینه برای قربانی جرم تا جنبانیده شود و برای وی کفاره کند، بگیرد از کندن سنگها و تراشیدن و اندود کردن خانه باز در خانه بروز و یک عشر از آرد نرم سرشته شده به روغن برای هدیه آردی و یک لِح روغن، ۲۲ و دو فاخته یا دو جوجه کبوتر، آنچه دستش به شده باشد این برص مفسد در خانه است و آن نجس است. ۴۵ آن برسد، و یکی قربانی گناه و دیگری قربانی سوختنی بشود. پس خانه را خراب کند با سنگهایش و چوبش و تمامی خاک ۲۳ «و در روز هشتم آنها را نزد کاهن به درخیمه اجتماع برای طهارت خود به حضور خداوند بیاورد. ۲۴ و کاهن بره قربانی جرم و لِح روغن را بگیرد و کاهن آنها را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجنباند. ۲۵ و قربانی جرم را ذبح نماید و کاهن از خون قربانی جرم گرفته، بر نرمة گوش راست و شست دست راست و شست پای راست کسی که تطهیر می‌شود بمالد. ۲۶ و باشد، پس کاهن حکم به طهارت خانه بدهد، زیرا بلا رفع شده کاهن قدری از روغن را به کف دست چپ خود بپزند. ۲۷ و است. ۴۹ و برای تطهیر خانه دو گنجشک و چوب ارز و قرمز کاهن از روغنی که در دست چپ خود دارد، به انگشت راست زوفا بگیرد. ۵۰ و یک گنجشک را در ظرف سفالین بر آب روان خود هفت مرتبه به حضور خداوند بپاشد. ۲۸ و کاهن از روغنی که در دست دارد بر نرمة گوش راست و بر شست دست راست و بر شست پای راست کسی که تطهیر می‌شود، بر جای خون قربانی مرتبه بر خانه بپاشد. ۵۲ و خانه را به خون گنجشک و به آب جرم بمالد. ۲۹ و بقیه روغنی که در دست کاهن است آن را بر روان و به گنجشک زنده و به چوب ارز و زوفا و قرمز تطهیر نماید. سر کسی که تطهیر می‌شود بمالد تا برای وی به حضور خداوند کفاره کند. ۳۰ و یکی از دو فاخته یا از دو جوجه کبوتر را از آنگاه کفاره نماید و طاهر خواهد بود.» ۵۴ این است قانون، برای هر آنچه دستش به آن رسیده باشد بگذراند. ۳۱ یعنی هر آنچه دست بالای برص و برای سغفه، ۵۵ و برای برص رخت و خانه، ۵۶ و وی به آن برسد، یکی را برای قربانی گناه و دیگری را برای قربانی برای آماس و قویا و لکه براق. ۵۷ و برای تعلیم دادن که چه وقت سوختنی با هدیه آردی. و کاهن برای کسی که تطهیر می‌شود به نجس می‌باشد و چه وقت طاهر. این قانون برص است. حضور خداوند کفاره خواهد کرد.» ۳۲ این است قانون کسی که

۳۲ و در روز هفتم کاهن آن بلا را ملاحظه نماید. اگر سعفه پهن نشده، و موی زرد در آن نباشد و سعفه گودتر از پوست ننماید، ۳۳ رخت، خواه در تار خواه در پود، یا در هر ظرف چرمی پهن نشده آنگاه موی خود را بتراند لیکن سعفه را تراشد و کاهن آن مبتلای باشد، ۵۴ پس کاهن امر فرماید تا آنچه را که بلا دارد بشویند، و سعفه را باز هفت روز نگاه دارد. ۳۴ و در روز هفتم کاهن سعفه را آن راهفت روز دیگر نگاه دارد. ۵۵ و بعد از شستن آن چیز که ملاحظه نماید. اگر سعفه در پوست پهن نشده، و از پوست گودتر بلا دارد کاهن ملاحظه نماید. اگر رنگ آن بلا تبدیل نشده، نماید، پس کاهن حکم به طهارت وی دهد و او رخت خود را هر چند بلا هم پهن نشده باشد، این نجس است. آن را به آتش بشویند و ظاهر باشد. ۳۵ لیکن اگر بعد از حکم به طهارتش سعفه بسوزان. این خوره است، خواه فرسودگی آن در درون باشد یا در پوست پهن شود، ۳۶ پس کاهن او را ملاحظه نماید. اگر سعفه در بیرون. ۵۶ و چون کاهن ملاحظه نماید، اگر بلا بعد از شستن در پوست پهن شده باشد، کاهن موی زرد را نجوید، او نجس آن کم رنگ شده باشد، پس آن را از رخت یا از چرم خواه از تار خواه است. ۳۷ اما اگر در نظرش سعفه ایستاده باشد، و موی سیاه از آن درآمده، پس سعفه شفا یافته است. او ظاهر است و کاهن حکم به طهارت وی بدهد. ۳۸ «و چون مرد یا زن در پوست آنچه را که بلا دارد به آتش بسوزان. ۵۸ و آن رخت خواه تار و بدن خود لکه های براق یعنی لکه های براق سفید داشته باشد، خواه پود، یا هر ظرف چرمی را که شسته‌ای و بلا از آن رفع شده ۳۹ کاهن ملاحظه نماید. اگر لکه‌ها در پوست بدن ایشان کم رنگ و سفید باشد، این بهق است که از پوست درآمده. او ظاهر بلای برص در رخت پشمن یا پنبه‌ای خواه در تار خواه در پود، یا است. ۴۰ و کسی که موی سر او ریخته باشد، او اقرع است، و ظاهر می‌باشد. ۴۱ و کسی که موی سر او از طرف پیشانی ریخته

باشد، او اصلع است، و طاهر می‌باشد. ۴۲ و اگر در سر کل او یا پیشانی کل او سفید مایل به سرخی باشد، آن برص است که از سر کل او یا پیشانی کل او درآمده است. ۴۳ پس کاهن او را ملاحظه کند. اگر آماس آن بلا در سر کل او یا پیشانی کل او سفید مایل به سرخی، مانند برص در پوست بدن باشد، ۴۴ او میروص است، و نجس می‌باشد. کاهن البته حکم به نجاست وی بدهد. بلای وی در سرش است. ۴۵ و اما میروص که این بلا را دارد، گریبان او چاک شده، و موی سروا گشاده، و شاربهای او پوشیده شود، و ندا کند نجس نجس. ۴۶ و همه روزهایی که بلا دارد، البته نجس خواهد بود، و تنها بماند و مسکن او بیرون لشکرگاه باشد. ۴۷ «و رختی که بلای برص داشته باشد، خواه رخت پشمن خواه رخت پنبه‌ای، ۴۸ خواه در تار خواه در پود، چه از پشم و چه از پنبه و چه از چرم، یا از هر چیزی که از چرم ساخته شود، ۴۹ اگر آن بلا مایل به سبزی یا به سرخی باشد، در رخت یا در چرم، خواه در تار خواه در پود یا در هر ظرف چرمی، این بلای برص است. به کاهن نشان داده شود. ۵۰ و کاهن آن بلا را ملاحظه نماید و آن چیزی را که بلا دارد هفت روز نگاه دارد. ۵۱ و آن چیزی را که بلا دارد، در روز هفتم ملاحظه کند. اگر آن بلا در رخت پهن شده باشد، خواه در تار خواه در پود، یا در چرم در هر کاری که چرم برای آن استعمال می‌شود، این برص مفسد است و آن چیز نجس می‌باشد. ۵۲ پس آن رخت را بسوزاند، چه تار و چه پود، خواه در پشم خواه در پنبه، یا در هر ظرف چرمی که بلا در آن باشد، زیرا برص مفسد است. به آتش

۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «این است قانون میروص: در روز تطهیرش نزد کاهن آورده شود. ۳ و کاهن بیرون لشکرگاه برود و کاهن ملاحظه کند. اگر بلای برص از میروص رفع شده باشد، ۴ کاهن حکم بدهد که برای آن کسی که باید تطهیر شود، دو گنجشک زنده طاهر، و چوب ارز و قرمز و زوفا بگیرند. ۵ و کاهن امر کند که یک گنجشک را در ظرف سفالین بر بالای آب روان بکشند. ۶ و اما گنجشک زنده را با چوب ارز و قرمز و زوفا بگیرد و آنها را با گنجشک زنده به خون گنجشکی که بر آب روان کشته شده، فرو برد. ۷ و بر کسی که از برص باید تطهیر شود هفت مرتبه پیاپی، و حکم به طهارتش بدهد. و گنجشک زنده را به سوی صحرا رها کند. ۸ و آن کس که باید تطهیر شود رخت خود را بشوید، و تمامی موی خود را بتراند، و به آب غسل کند، و طاهر خواهد شد. و بعد از آن به لشکرگاه داخل شود، لیکن تا هفت روز بیرون خیمه خود بماند. ۹ و در روز هفتم تمامی موی خود را بتراند از سر و ریش و آبروی خود، یعنی تمامی موی خود را بتراند و رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد. پس طاهر خواهد بود. ۱۰ «و در روز هشتم دو بره نرینه بی‌عیب، و یک بره ماده یک ساله بی‌عیب، و سه عشر آرد نرم سرشته شده به روغن، برای هدیه آردی، و یک لیج روغن بگیرد. ۱۱ و آن کاهن که او را تطهیر می‌کند، آن کس را که باید تطهیر شود، با این چیزها به حضور خداوند نزد در خیمه اجتماع حاضر کند. ۱۲ و کاهن یکی از بره های نرینه را گرفته، آن را با آن لیج روغن برای قریانی جرم بگذراند. و آنها را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجنانند. ۱۳ و بره

زمین می‌خزد. ۴۷ تا در میان نجس و طاهر و در میان حیواناتی که خورده شوند و حیواناتی که خورده نشوند امتیاز بشود.»

۱۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: چون زنی آبستن شده، پسر نرینه‌ای بزیاید، آنگاه هفت روز نجس باشد، موافق ایام طمٹ حیضش نجس باشد. ۳ و در روز هشتم گوشت غلغه او مختون شود. ۴ و سی و سه روز در خون تطهیر خود بماند، و هیچ چیز مقدس را لمس ننماید، و به مکان مقدس داخل نشود، تا ایام طهرش تمام شود. ۵ و اگر دختری بزیاید، دو هفته برحسب مدت طمٹ خود نجس باشد، و شصت و شش روز در خون تطهیر خود بماند. ۶ و چون ایام طهرش برای پسر یا دختر تمام شود، بره‌ای یک ساله برای قربانی سوختنی و جوجه کبوتر یا فاخته‌ای برای قربانی گناه به در خیمه اجتماع نزد کاهن بیاورد. ۷ و او آن را به حضور خداوند خواهد گذرانید، و برایش کفاره خواهد کرد، تا از چشمه خون خود طاهر شود. این است قانون آن که بزیاید، خواه پسر خواه دختر. ۸ و اگر دست او به قیمت بره نرسد، آنگاه دو فاخته یا دو جوجه کبوتر بگیرد، یکی برای قربانی سوختنی و دیگری برای قربانی گناه. و کاهن برای وی کفاره خواهد کرد، و طاهر خواهد شد.»

۱۳ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲ «چون شخصی را در پوست بدنش آماس یا قویا یا لکه‌ای براق بشود، و آن در پوست بدنش مانند بلای برص باشد، پس او را نزد هارون کاهن یا نزد یکی از پسرانش که کهنه باشند بیاورند. ۳ و کاهن آن بلا را که در پوست بدنش باشد ملاحظه نماید. اگر مو در بلا سفید گردیده است، و نمایش بلا از پوست بدنش گودتر باشد، بلای برص است، پس کاهن او را ببیند و حکم به نجاست او بدهد. ۴ و اگر آن لکه براق در پوست بدنش سفید باشد، و از پوست گودتر ننماید، و موی آن سفید نگردیده، آنگاه کاهن آن مبتلا را هفت روز نگاه دارد. ۵ و روز هفتم کاهن او را ملاحظه نماید، و اگر آن بلا در نظرش ایستاده باشد، و بلا در پوست پهن نشده، پس کاهن او را هفت روز دیگر نگاه دارد. ۶ و در روز هفتم کاهن او را باز ملاحظه کند، و اگر بلا کم رنگ شده، و در پوست پهن نگشته است، کاهن حکم به طهارتش بدهد. آن قویا است. رخت خود را بشوید و طاهر باشد. ۷ و اگر قویا در پوست پهن شود بعد از آن که خود را به کاهن برای تطهیر نمود، پس بار دیگر خود را به کاهن بنماید. ۸ و کاهن ملاحظه نماید، و هرگاه قویا در پوست پهن شده باشد، حکم به نجاست او بدهد. این برص است. ۹ و چون بلای برص در کسی باشد او را نزد کاهن بیاورند. ۱۰ و کاهن ملاحظه نماید اگر آماس سفید در پوست باشد، و موی را سفید کرده، و گوشت خام زنده در آماس باشد،

۱۱ این در پوست بدنش برص مومن است. کاهن به نجاستش حکم دهد و او را نگاه ندارد زیرا که نجس است. ۱۲ و اگر برص در پوست بسیار پهن شده باشد و برص، تمامی پوست آن مبتلا را از سر تا پا هرجایی که کاهن بنگرد، پوشانیده باشد، ۱۳ پس کاهن ملاحظه نماید اگر برص تمام بدن را فرو گرفته است، به تطهیر آن مبتلا حکم دهد. چونکه همه بدنش سفید شده است، طاهر است. ۱۴ لیکن هر وقتی که گوشت زنده در او ظاهر شود، نجس خواهد بود. ۱۵ و کاهن گوشت زنده را ببیند و حکم به نجاست او بدهد. این گوشت زنده نجس است زیرا که برص است. ۱۶ و اگر گوشت زنده به سفیدی برگردد نزد کاهن بیاید. ۱۷ و کاهن او را ملاحظه کند و اگر آن بلا به سفیدی مبدل شده است، پس کاهن به طهارت آن مبتلا حکم دهد زیرا طاهر است. ۱۸ «و گوشتی که در پوست آن دمل باشد و شفا یابد، ۱۹ و در جای دمل آماس سفید یا لکه براق سفید مایل به سرخی پدید آید، آن را به کاهن بنماید. ۲۰ و کاهن آن را ملاحظه نماید و اگر از پوست گودتر ننماید و موی آن سفید شده، پس کاهن به نجاست او حکم دهد. این بلای برص است که از دمل درآمده است. ۲۱ و اگر کاهن آن را ببیند و اینک موی سفید در آن نباشد و گودتر از پوست هم نباشد و کم رنگ باشد، پس کاهن او را هفت روز نگاه دارد. ۲۲ و اگر در پوست پهن شده، کاهن به نجاست او حکم دهد. این بلا می‌باشد. ۲۳ و اگر آن لکه براق در جای خود مانده، پهن نشده باشد، این گری دمل است. پس کاهن به طهارت وی حکم دهد. ۲۴ یا گوشتی که در پوست آن داغ آتش باشد و از گوشت زنده آن داغ، لکه براق سفید مایل به سرخی یا سفید پدید آید، ۲۵ پس کاهن آن را ملاحظه نماید. اگر مو در لکه براق سفید گردیده، و گودتر از پوست بنماید این برص است که از داغ درآمده است. پس کاهن به نجاست او حکم دهد زیرا بلای برص است. ۲۶ و اگر کاهن آن را ملاحظه نماید و اینک در لکه براق موی سفید نباشد و گودتر از پوست نباشد و کم رنگ باشد، کاهن او را هفت روز نگاه دارد. ۲۷ و در روز هفتم کاهن او را ملاحظه نماید. اگر در پوست پهن شده، کاهن به نجاست وی حکم دهد. این بلای برص است. ۲۸ و اگر لکه براق در جای خود مانده، در پوست پهن نشده باشد و کم رنگ باشد، این آماس داغ است. پس کاهن به طهارت وی حکم دهد. این گری داغ است. ۲۹ «و چون مرد یا زن، بلایی در سر یا در زنج داشته باشد، ۳۰ کاهن آن بلا را ملاحظه نماید. اگر گودتر از پوست بنماید و موی زرد باریک در آن باشد، پس کاهن به نجاست او حکم دهد. این سعفه یعنی برص سر یا زنج است. ۳۱ و چون کاهن بلای سعفه را ببیند، اگر گودتر از پوست ننماید و موی سیاه در آن نباشد، پس کاهن آن مبتلا سعفه را هفت روز نگاه دارد.

اقداس است، و به شما داده شده بود تا گناه جماعت را برداشته، و ۲۶ و هر بهیمه‌ای که شکافته سم باشد لیکن شکاف تمام ندارد و برای ایشان به حضور خداوند کفاره کنید. ۱۸ اینک خون آن به نشخوار نکند اینها برای شما نجسند، و هر که آنها را لمس کند اندرون قدس آورده نشد، البته می‌بایست آن را در قدس خورده نجس است. ۲۷ و هر چه برکف پا رود از همه جانورانی که بر باشید، چنانکه امر کرده بودم.» ۱۹ هارون به موسی گفت: چهار پامی روند، اینها برای شما نجس‌اند، هر که لاش آنها را لمس «اینک امروز قربانی گناه خود و قربانی سوختنی خود را به حضور کند تا شام نجس باشد. ۲۸ و هر که لاش آنها را بردارد، رخت خداوند گذرانند، و چنین چیزها بر من واقع شده است، پس اگر خود را بشوید و تا شام نجس باشد. اینها برای شما نجس‌اند. ۲۹ امروز قربانی گناه را می‌خوردم آیا منظور نظر خداوند می‌شد؟» ۲۰ «و از حشراتی که بر زمین می‌خزند اینها برای شما نجس‌اند: موش کور و موش و سوسمار به اجناس آن، ۳۰ و دله و وول و چلباسه و کرباسه و بولمون. ۳۱ از جمیع حشرات اینها برای شما نجس‌اند:

۱۱ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، به ایشان گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگوئید: اینها حیواناتی هستند که می‌باید بخورید، از همه بهیمنی که بر روی زمین‌اند. ۳ هر شکافته سم که شکاف تمام دارد و نشخوارکننده‌ای از بهایم، آن را بخورید. ۴ اما از نشخوارکنندگان و شکافتگان سم اینها را نخورید، یعنی شتر، زیرا نشخوار می‌کند لیکن شکافته سم نیست، آن برای شما نجس است. ۵ و اونک، زیرا نشخوار می‌کند اما شکافته سم نیست، این برای شما نجس است. ۶ و خرگوش، زیرا نشخوار می‌کند ولی شکافته سم نیست، این برای شما نجس است. ۷ و خوک، زیرا شکافته سم است و شکاف تمام دارد لیکن نشخوار نمی‌کند، این برای شما نجس است. ۸ از گوشت آنها نخورید و لاش آنها را لمس نکنید، اینها برای شما نجس‌اند. ۹ از همه آنچه در آب است اینها را بخورید، هر چه پر و فلس دارد در آب خواه در دریا خواه در نهرا، آنها را بخورید. ۱۰ و هر چه بر فلس ندارد در دریا یا در نهرا، از همه حشرات آب و همه جانورانی که در آب می‌باشند، اینها نزد شما مکروه باشند. ۱۱ البته نزد شما مکروه‌اند، از گوشت آنها نخورید و لاشهای آنها را مکروه دارید. ۱۲ هر چه در آنها پر و فلس ندارد نزد شما مکروه خواهد بود. ۱۳ و از مرغان اینها را مکروه دارید، خورده نشوند، زیرا مکروه‌اند، عقاب و استخوان خوار و نسربحر. ۱۴ و کرس و لاشخوار به اجناس آن. ۱۵ و غراب به اجناس آن. ۱۶ و شتر مرغ و جغد و مرغ دریایی و باز به اجناس آن. ۱۷ و بوم و غواص و بوتیمار. ۱۸ و قاز و مرغ سقا و رخم. ۱۹ و لقلق و کلنگ به اجناس آن و هدهد و شبیره. ۲۰ و همه حشرات بالدار که بر چهارپای می‌روند برای شما مکروه‌اند. ۲۱ لیکن اینها را بخورید از همه حشرات بالدار که بر چهار پا می‌روند، هر کدام که بر پایهای خود ساقها برای جستن بر زمین دارند. ۲۲ از آن قسم اینها را بخورید. ملخ به اجناس آن و دبا به اجناس آن و حرجوان به اجناس آن و حذب به اجناس آن. ۲۳ و سایر حشرات بالدار که چهار پا دارند برای شما مکروه‌اند. ۲۴ از آنها نجس می‌شوید، هر که لاش آنها را لمس کند تا شام نجس باشد. ۲۵ و هر که چیزی از لاش آنها را بردارد، رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد.

۹ و واقع شد که در روز هشتم، موسی هارون و پسرانش و مشایخ اسرائیل را خواند. ۲ هارون را گفت: «گوساله‌ای زنبه برای قربانی گناه، و قوچی بجهت قربانی سوختنی، هر دو را بی عیب بگیر، و به حضور خداوند بگذران. ۳ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: بزغاله زنبه برای قربانی گناه، و گوساله و بره‌ای هر دو یک ساله و بی عیب برای قربانی سوختنی بگیرید. ۴ و گاوی و قوچی برای ذبیحه سلامتی، تا به حضور خداوند ذبح شود، و هدیه آردی سرشته شده به روغن را، زیرا که امروز خداوند بر شما ظاهر خواهد شد.» ۵ پس آنچه را که موسی امر فرموده بود پیش خیمه اجتماع آوردند. و تمامی جماعت نزدیک شده، به حضور خداوند ایستادند. ۶ و موسی گفت: «این است کاری که خداوند امر فرموده است که بکنید، و جلال خداوند بر شما ظاهر خواهد شد.» ۷ و موسی هارون را گفت: «نزدیک مذبح بیا و قربانی گناه خود و قربانی سوختنی خود را بگذران، و برای خود و برای قوم کفار کن، و قربانی قوم را بگذران و بجهت ایشان کفار کن، چنانکه خداوند امر فرموده است.» ۸ و هارون به مذبح نزدیک آمده، گوساله قربانی گناه را که برای خودش بود ذبح کرد. ۹ و پسران هارون خون را نزد او آوردند و انگشت خود را به خون فرو برده، آن را بر شاخهای مذبح مالید و خون را بر بنیان مذبح ریخت. ۱۰ و پیه و گرده‌ها و سفیدی جگر از قربانی گناه را بر مذبح سوزانید، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۱ و گوشت و پوست را بیرون لشکرگاه به آتش سوزانید. ۱۲ و قربانی سوختنی را ذبح کرد، و پسران هارون خون را به او سپردند، و آن را به اطراف مذبح پاشید. ۱۳ و قربانی را به قطعه هایش و سرش به او سپردند، و آن را بر مذبح سوزانید. ۱۴ و احشا و پاچه‌ها را شست و آنها را بر قربانی سوختنی بر مذبح سوزانید. ۱۵ و قربانی قوم را نزدیک آورد، و بز قربانی گناه را که برای قوم بود گرفته، آن را ذبح کرد و آن را مثل اولین برای گناه گذرانید. ۱۶ و قربانی سوختنی را نزدیک آورده، آن را به حسب قانون گذرانید. ۱۷ و هدیه آردی را نزدیک آورده، مشتی از آن برداشت، و آن را علاوه بر قربانی سوختنی صبح بر مذبح سوزانید. ۱۸ و گاو و قوچ ذبیحه سلامتی را که برای قوم بود ذبح کرد، و پسران هارون خون را به او سپردند و آن را به اطراف مذبح پاشید. ۱۹ و پیه گل و دنبه قوچ و آنچه احشا را می‌پوشاند و گرده‌ها و سفیدی جگر را. ۲۰ و پیه را بر سینه‌ها نهند، و پیه را بر مذبح سوزانید. ۲۱ و هارون سینه‌ها و ران راست را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند جنبانید، چنانکه موسی امر فرموده بود. ۲۲ پس هارون دستهای خود را به سوی قوم برافراشته، ایشان را برکت داد، و از گذرانیدن قربانی گناه و قربانی سوختنی و ذبیح سلامتی بریز آمد. ۲۳ و موسی و هارون به خیمه اجتماع داخل شدند، و بیرون آمده، قوم را برکت دادند و

۱۰ و ناداب و ابیهو پسران هارون، هر یکی مجمره خود را گرفته، آتش بر آنها نهادند. و بخور بر آن گذارده، آتش غریبی که ایشان را نرفته بود، به حضور خداوند نزدیک آوردند. ۲ و آتش از حضور خداوند به در شده، ایشان را بلعید، و به حضور خداوند مردند. ۳ پس موسی به هارون گفت: «این است آنچه خداوند فرموده، و گفته است که از آتانی که به من نزدیک آیند تقدیس کرده خواهم شد، و در نظر تمامی قوم جلال خواهم یافت.» ۴ پس هارون خاموش شد. ۴ و موسی میشائیل و الصافان، پسران عزریل عموی هارون را خواند، به ایشان گفت: «نزدیک آمده، برادران خود را از پیش قدس بیرون لشکرگاه ببرید.» ۵ پس نزدیک آمده، ایشان را در پیراهنهای ایشان بیرون لشکرگاه بردند، چنانکه موسی گفته بود. ۶ و موسی هارون و پسرانش العازار و ایتامار را گفت: «میهبای سرخود را باز مکنید و گریبان خود را چاک مزیندمبادا بمیرید. و غضب بر تمامی جماعت بشود. اما برادران شما یعنی تمام خاندان اسرائیل بجهت آتشی که خداوند افروخته است ماتم خواهند کرد. ۷ و از در خیمه اجتماع بیرون مروید مبادا بمیرید، زیرا روغن مسح خداوند بر شماست.» پس به حسب آنچه موسی گفت، کردند. ۸ و خداوند هارون را خطاب کرده، گفت: ۹ «توو پسرانت با تو چون به خیمه اجتماع داخل شوید شراب و مسکری منوشید مبادا بمیرید. این است فریضه ابدی در نسلهای شما. ۱۰ و تا در میان مقدس و غیرمقدس و نجس و طاهر تمیزدهید، ۱۱ و تا به بنی اسرائیل همه فرائضی را که خداوند به دست موسی برای ایشان گفته است، تعلیم دهید.» ۱۲ و موسی به هارون و پسرانش العازار و ایتامار که باقی بودند گفت: «هدیه آردی که از هدایای آتشین خداوند مانده است بگیرید، و آن را بی خمیرمایه نزد مذبح بخورید زیرا قدس اقداس است. ۱۳ و آن را در مکان مقدس بخورید زیرا که از هدایای آتشین خداوند این حصه تو و حصه پسران توست چنانکه مامور شده‌ام. ۱۴ و سینه جنبانیدنی و ران افراشتنی را تو و پسرانت و دخترانت با تو در جای پاک بخورید، زیرا اینها از ذبیح سلامتی بنی اسرائیل برای حصه تو و حصه پسرانت داده شده است. ۱۵ ران افراشتنی و سینه جنبانیدنی را با هدایای آتشین پیه بیاورند، تا هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند جنبانیده شود، و از آن تو و از آن پسرانت خواهد بود، به فریضه ابدی چنانکه خداوند امر فرموده است.» ۱۶ و موسی بر قربانی گناه را طلبید و اینک سوخته شده بود، پس بر العازار و ایتامار پسران هارون که باقی بودند خشم نموده، گفت: ۱۷ «چرا قربانی گناه را در مکان مقدس نخوردید؟ زیرا که آن قدس

که خون ذبیحه سلامتی و پیه را گذرانید، ران راست حصه وی خواهد بود. ۳۴ زیرا سینه جنبانیدنی و ران افراشتنی را از بنی اسرائیل از لشکرگاه به آتش سوزانید، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. از ذبایح سلامتی ایشان گرفته، و آنها را به هارون کاهن و پسرانش ۱۸ پس قوچ قربانی سوختنی را نزدیک آورد، و هارون و پسرانش به فریضه ابدی از جانب بنی اسرائیل داد. ۳۵ این است حصه دستهای خود را بر سر قوچ نهادند. ۱۹ و آن را ذبح کرد، و موسی مسح هارون و حصه مسح پسرانش از هدایای آتشین خداوند، در خون را به اطراف مذبح پاشید. ۲۰ و قوچ را قطعه قطعه کرد، و روزی که ایشان را نزدیک آورد تا برای خداوند کهنان کنند. ۳۶ موسی سر و قطعه‌ها و چربی را سوزانید. ۲۱ و احشا و پاچه‌ها را که خداوند امر فرمود که به ایشان داده شود، در روزی که ایشان به آب شست و موسی تمامی قوچ را بر مذبح سوزانید. ۲۲ پس را از میان بنی اسرائیل مسح کرد، این فریضه ابدی در نسلهای قوچ دیگر یعنی قوچ تخصیص را نزدیک آورد، و هارون و پسرانش ایشان است. ۳۷ این است قانون قربانی سوختنی و هدیه آردی و دستهای خود را بر سر قوچ نهادند. ۲۳ و آن را ذبح کرد، و موسی قربانی گناه و قربانی جرم و قربانی تقدیس و ذبیحه سلامتی، ۳۸ قدری از خونش را گرفته، بر نرمة گوش راست هارون و بر شست که خداوند به موسی در کوه سینا امر فرموده بود، در روزی که دست راست او، و بر شست پای راست او مالید. ۲۴ و پسران بنی اسرائیل را مامور فرمود تا قربانی های خود را نزد خداوند بگذرانند ایشان، و بر شست دست راست ایشان، و بر شست پای راست ایشان مالید، و موسی خون را به اطراف مذبح پاشید. ۲۵ و پیه و

دنبه و همه پیه را که بر احشاست، و سفیدی جگر و دو گرده و پیه آنها و ران راست را گرفت. ۲۶ و از سید نان فطیر که به حضور خداوند بود، یک قرص فطیر و یک قرص نان روغنی و یک نازک گرفت، و آنها را بر پیه و بر ران راست نهاد. ۲۷ و همه را بر دست هارون و بر دستهای پسرانش نهاد. و آنها را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند جنبانید. ۲۸ و موسی آنها را از دستهای ایشان گرفته، بر مذبح بالای قربانی سوختنی سوزانید. این هدیه تخصیص برای عطرخوشبو و قربانی آتشین بجهت خداوند بود. ۲۹ و موسی سینه را گرفته، آن را به حضور خداوند برای هدیه جنبانیدنی جنبانید، و از قوچ تخصیص، این حصه موسی بود ساخت. ۸ و سینه بند را بر او گذاشت و او را بر وی استوار ساخت. ۹ و عمامه را بر سرش نهاد، و بر عمامه درپیش آن تنگه زرین، یعنی افسر مقدس را نهاد، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۰ و موسی روغن مسح را گرفته، مسکن و آنچه را که در آن بود مسح کرده، آنها را تقدیس نمود. ۱۱ و قدری از آن را بر مذهب هفت مرتبه پاشید، و مذبح و همه اسبابش و حوض و پایه‌اش را مسح کرد، تا آنها را تقدیس نماید. ۱۲ و قدری از روغن مسح را بر سر هارون ریخته، او را مسح کرد تا او را تقدیس نماید. ۱۳ و موسی پسران هارون را نزدیک آورد، بر ایشان پیراهنهای را پوشانید و کمربندها را بر ایشان بست و کلاهها را بر ایشان نهاد، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۴ پس گوساله قربانی گناه را آورد، و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر گوساله قربانی گناه نهادند. ۱۵ و آن را ذبح کرد، و موسی خون را گرفته، بر شاخهای مذبح به هر طرف به انگشت خود مالید، و مذبح را ظاهر ساخت، و خون را بر بنیان مذبح ریخته، آن را تقدیس نمود تا برایش کفاره نماید. ۱۶ و همه پیه را که بر احشا بود و سفیدی جگر و دو گرده و پیه آنها را گرفت، و موسی آنها را بر

آتشین برای قسمت ایشان داده‌ام، این قدس اقداس است مثل پسران هارون بی تفاوت یکدیگر خواهد بود. ۱۱ «و این است قانون قربانی گناه و مثل قربانی جرم. ۱۸ جمیع ذکوران از پسران هارون ذبیحه سلامتی که کسی نزد خداوند بگذراند. ۱۲ اگر آن را برای آن رابخورند. این فریضه ابدی در نسلهای شما از هدایای آتشین تشکر بگذراند پس با ذبیحه تشکر، قرصهای فطیر سرشته شده به خداوند است، هرکه آنها را لمس کند مقدس خواهد بود.» ۱۹ و روغن، و نازکهای فطیر مالیده شده به روغن، و از آرد نرم آمیخته خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۰ «این است قربانی شده، قرصهای سرشته شده به روغن را بگذراند. ۱۳ با قرصهای هارون و پسرانش که در روز مسح کردن او نزد خداوند بگذرانند، نان خمیر مایه دار قربانی خود را همراه ذبیحه تشکر سلامتی خود ده یک ایفه آرد نرم برای هدیه آردی دائمی، نصفش در صبح و بگذراند. ۱۴ و از آن از هر قربانی یکی را برای هدیه افراشتنی نصفش در شام، ۲۱ و بر ساج با روغن ساخته شود و چون آمیخته نزد خداوند بگذراند، و از آن آن کاهن که خون ذبیحه سلامتی شد آن را بیاورد و آن را به پاره های برشته شده برای هدیه آردی را می‌باشد خواهد بود. ۱۵ و گوشت ذبیحه تشکر سلامتی او بجهت عطر خوشبو نزد خداوند بگذران. ۲۲ و کاهن مسح شده در روز قربانی وی خورده شود، چیزی از آن را تا صبح نگذارد. که از پسرانش در جای او خواهد بود آن را بگذراند. این است ۱۶ و اگر ذبیحه قربانی او نذری یا تبرعی باشد، در روزی که فریضه ابدی که تمامش نزد خداوند سوخته شود. ۲۳ و هر هدیه ذبیحه خود را می‌گذراند خورده شود، و باقی آن در فدای آن آردی کاهن تمام سوخته شود و خورده نشود.» ۲۴ و خداوند روز خورده شود. ۱۷ و باقی گوشت ذبیحه در روز سوم به آتش موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۵ «هارون و پسرانش را خطاب سوخته شود. ۱۸ و اگر چیزی از گوشت ذبیحه سلامتی او در کرده، بگو: این است قانون قربانی گناه، در جایی که قربانی روز سوم خورده شود مقبول نخواهد شد و برای کسی که آن را سوختنی ذبح می‌شود، قربانی گناه نیز به حضور خداوند ذبح شود. گذرانید محسوب نخواهد شد، نجس خواهد بود. و کسی که آن این قدس اقداس است. ۲۶ و کاهنی که آن را برای گناه می‌گذراند را بخورد گناه خود را متحمل خواهد شد. ۱۹ و گوشتی که به هر آن را بخورد، در مکان مقدس، در صحن خیمه اجتماع خورده چیز نجس بخورد، خورده نشود، به آتش سوخته شود، و هرکه طاهر شود. ۲۷ هرکه گوشتش را لمس کند مقدس شود، و اگر خونش بر باشد از آن گوشت بخورد. ۲۰ لیکن کسی که از گوشت ذبیحه جامه‌ای پاشیده شود آنچه را که بر آن پاشیده شده است در مکان سلامتی که برای خداوند است بخورد و نجاست او بر او باشد، مقدس بشوی. ۲۸ و ظرف سفالین که در آن پخته شود شکسته آن کس از قوم خود منقطع خواهد شد. ۲۱ و کسی که هر چیز شود و اگر در ظرف مسین پخته شود زوده، و به آب شسته شود. نجس را خواه نجاست آدمی، خواه بهیمه نجس، خواه هر چیز ۲۹ و هر ذکوری از کاهنان آن رابخورد، این قدس اقداس است. مکروه نجس را لمس کند، و از گوشت ذبیحه سلامتی که برای ۳۰ و هیچ قربانی گناه که از خون آن به خیمه اجتماع درآورده خداوند است بخورد، آن کس از قوم خود منقطع خواهد شد.» شود تا در قدس کفار نماید خورده نشود، به آتش سوخته شود. ۲۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۳ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: هیچ پیه گاؤ و گوسفند و بز را نخورید. ۲۴ اما پیه مردار و پیه حیوان دریده شده برای هر کار استعمال می‌شود، لیکن هرگز خورده نشود. ۲۵ زیرا هرکه پیه جانوری که از آن هدیه آتشین برای خداوند می‌گذرانند بخورد، آن کس که خورد، از قوم خود منقطع شود. ۲۶ و هیچ خون را خواه از مرغ خواه از بهایم در همه مسکنهای خود نخورید. ۲۷ هرکسی که از هر قسم خون بخورد، آن کس از قوم خود منقطع خواهد شد.» ۲۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۹ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: هرکه ذبیحه سلامتی خود را برای خداوند بگذراند، قربانی خود را از ذبیحه سلامتی خود نزد خداوند بیاورد. ۳۰ به دستهای خود هدایای آتشین خداوند را بیاورد، پیه را با سینه بیاورد تا سینه بجهت هدیه جنبانیدن به حضور خداوند جنبانیده شود. ۳۱ و کاهن پیه را بر مذبح بسوزاند، و سینه از آن هارون و پسرانش خواهد بود. ۳۲ و ران راست را برای هدیه افراشتنی از ذبایح سلامتی خود به کاهن بدهید. ۳۳ آن کس از پسران هارون هدیه آردی، خواه به روغن سرشته شده، خواه خشک، از آن همه

۳۵ و همه پیه آن را جدا کند، چنانکه پیه بره ذبیحه سلامتی جدا است عوض بدهد، و پنج یک بر آن اضافه کرده، و آن را به کاهن می‌شود، و کاهن آن را بر مذبح بر هدایای آتشین خداوند بسوزاند، بدهد و کاهن برای وی به قوچ قربانی جرم کفاره خواهد کرد، و کاهن برای او بجهت گناهی که کرده است کفاره خواهد کرد و آمرزیده خواهد شد. ۱۷ و اگر کسی گناه کند و کاری از جمیع نواهی خداوند که نباید کرد بکند، و آن را نداند، پس مجرم است آمرزیده خواهد شد.

۵ بشنود، و او شاهد باشد خواه دیده و خواه دانسته، اگر اطلاع ندهد گناه او را متحمل خواهد بود. ۲ یا کسی که هر چیز نجس را لمس کند، خواه لاش وحش نجس، خواه لاش بهیمه نجس، خواه لاش حشرات نجس، و از او مخفی باشد، پس نجس و مجرم می‌باشد. ۳ یا اگر نجاست آدمی را لمس کند، از

۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «اگر کسی گناه هر نجاست او که به آن نجس می‌شود، و از وی مخفی باشد، کند، و خیانت به خداوند ورزد، و به همسایه خود دروغ گوید، چون معلوم شد آنگاه مجرم خواهد بود. ۴ و اگر کسی غفلت به درباره امانت یا رهن یا چیز دزدیده شده، یا مال همسایه خود را لبهای خود قسم خورد برای کردن کار بد یا کارنیک، یعنی در هر غضب نماید، ۳ یا چیز گمشده را یافته، درباره آن دروغ گوید، و چیزی که آدمی غفلت قسم خورد، و از او مخفی باشد، چون بر قسم دروغ بخورد، در هر کدام از کارهایی که شخصی در آنها گناه او معلوم شود آنگاه در هر کدام که باشد مجرم خواهد بود. ۵ کند. ۴ پس چون گناه ورزیده، مجرم شود، آنچه را که دزدیده یا وچون در هر کدام از اینها مجرم شد، آنگاه به آن چیزی که در آن آنچه را غضب نموده یا آنچه نزد او به امانت سپرده شده یا آن چیز گناه کرده است اعتراف بنماید. ۶ و قربانی جرم خود را برای گم شده را که یافته است، رد بنماید. ۵ یا هر آنچه را که درباره آن گناهی که کرده است نزد خداوند بیاورد، یعنی ماده‌ای از گله قسم دروغ خورده، هم اصل مال را رد بنماید، وهم پنج یک آن را بره‌ای یازی بجهت قربانی گناه، و کاهن برای وی گناهی را بر آن اضافه کرده، آن را به مالکش بدهد، در روزی که جرم او کفاره خواهد کرد. ۷ و اگر دست او به قیمت بره نرسد، پس ثابت شده باشد. ۶ و قربانی جرم خود را نزد خداوند بیاورد، یعنی قربانی جرم خود را برای گناهی که کرده است دو فاخته یا دو قوچ بی‌عیب از گله موافق برآورد تو برای قربانی جرم نزد کاهن. ۷ جوجه کبوتر نزد خداوند بیاورد، یکی برای قربانی گناه و دیگری و کاهن برای وی به حضور خداوند کفاره خواهد کرد و آمرزیده برای قربانی سوختنی. ۸ و آنها را نزد کاهن بیاورد، و او آن را که خواهد شد، از هر کاری که کرده، و در آن مجرم شده است.» ۸ برای قربانی گناه است اول بگذراند و سرش را از گردنش بکند و آن و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۹ «هارون و پسرانش را دو پاره نکنند، ۹ و قدری از خون قربانی گناه را بر پهلوی مذبح را امر فرموده، بگو: این است قانون قربانی سوختنی: که قربانی بپاشد، و باقی خون بر بنیان مذبح افشوده شود. این قربانی گناه است. ۱۰ و دیگری را برای قربانی سوختنی موافق قانون بگذراند، بر آن افروخته بماند. ۱۰ و کاهن لباس کتان خود را بپوشد، و کاهن برای وی گناهی را که کرده است کفاره خواهد کرد زیرجامه کتان بر بدن خود بپوشد، و خاکستر قربانی سوختنی را که و آمرزیده خواهد شد. ۱۱ و اگر دستش به دو فاخته یا دو جوجه کبوتر نرسد، آنگاه قربانی خود را برای گناهی که کرده است ده‌یک بگذارد. ۱۱ و لباس خود را بیرون کرده، لباس دیگر بپوشد، و ایفه آرد نرم بجهت قربانی گناه بیاورد، و روغن بر آن نهد و کند بر آن خاکستر را بیرون لشکرگاه به‌جای پاک ببرد. ۱۲ و آتشی که بر نگذارد زیرا قربانی گناه است. ۱۲ و آن را نزد کاهن بیاورد و کاهن مذبح است افروخته باشد، و خاموش نشود و هر بامداد کاهن یک مشت از آن را برای یادگاری گرفته، بر هدایای آتشین خداوند برمذبح بسوزاند. این قربانی گناه است. ۱۳ و کاهن برای وی ذبیحه سلامتی را بر آن بسوزاند، ۱۳ و آتش بر مذبح پیوسته افروخته گناهی را که در هر کدام از اینها کرده است کفاره خواهد کرد، و باشد، و خاموش نشود. ۱۴ «و این است قانون هدیه آردی: آمرزیده خواهد شد، و مثل هدیه آردی از آن کاهن خواهد بود.» پسران هارون آن را به حضور خداوند بر مذبح بگذرانند. ۱۵ و از ۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۵ «اگر کسی آن یک مشت از آرد نرم هدیه آردی و از روغنش با تمامی کندر که خیانت ورزد، و درباره چیزهای مقدس خداوند سهو گناه کند، آنگاه قربانی جرم خود را قوچی بی‌عیب از گله نزد خداوند موافق و یادگاری آن نزد خداوند. ۱۶ و باقی آن را هارون و پسرانش برآورد، و به مقالهای نقره مطابق مقال قدس بیاورد، و این قربانی بخورد. بی‌خمیرمایه در مکان قدس خورده شود، در صحن خمیه جرم است. ۱۶ و به عوض نقصانی که در چیز مقدس رسانیده اجتماع آن را بخورد. ۱۷ با خمیرمایه پخته نشود، آن را از هدایای

پیه‌اش و تمامی دنبه را و آن را از نزد عصص جدا کند، و پیهی که احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احشاست. ۱۰ و دوگرده شود، آنگاه جماعت گوساله‌ای از روزه برای قربانی گناه بگذرانند و پیهی که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است و سفیدی را که آن را پیش خیمه اجتماع بیاورند. ۱۵ و مشایخ جماعت دستهای بر جگر است با گرده‌ها جدا کند. ۱۱ و کاهن آن را بر مذبح خود را بر سر گوساله به حضور خداوند بنهد، و گوساله به حضور بسوزاند. این طعام هدیه آتشین بجهت خداوند است. ۱۲ و اگر خداوند ذبح شود. ۱۶ و کاهن مسح شده، قدری از خون گوساله قربانی او بز باشد پس آن را به حضور خداوند نزدیک بیاورد. ۱۳ و را به خیمه اجتماع درآورد. ۱۷ و کاهن انگشت خود را در خون دست خود را بر سرش بنهد و آن را پیش خیمه اجتماع ذبح نماید. فرورد و آن را به حضور خداوند پیش حجاب هفت مرتبه بپاشد. و پسران هارون خورش را به اطراف مذبح بپاشند. ۱۴ و قربانی ۱۸ و قدری از خون را بر شاخه های مذبح که به حضور خداوند خود، یعنی هدیه آتشین را، بجهت خداوند از آن بگذرانند، پیهی درخیمه اجتماع است بگذارد، و همه خون را بر بنیان مذبح قربانی که احشا را می پوشاند و تمامی پیهی که بر احشاست. ۱۵ و سوختنی که نزد در خیمه اجتماع است بریزد. ۱۹ و همه پیه آن را دوگرده و پیهی که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است و سفیدی را از آن برداشته، بر مذبح بسوزاند. ۲۰ و با گوساله عمل نماید که بر جگر است با گرده‌ها جدا کند. ۱۶ و کاهن آن را بر مذبح چنانکه با گوساله قربانی گناه عمل کرد، همچنان با این بکند بسوزاند. این طعام هدیه آتشین برای عطر خوشبوست. تمامی پیه و کاهن برای ایشان کفاره کند، و آرمزیده خواهند شد. ۲۱ و از آن خداوند است. ۱۷ این قانون ابدی در همه پشتهای شما در جمع مسکنهای شما خواهد بود که هیچ خون و پیه را نخورید.»

سوزانید. این قربانی گناه جماعت است. ۲۲ «و هرگاه رئیس گناه کند، و کاری را که نباید کرد از جمع نواهی بیهوه خدای خود سهو بکند و مجرم شود، ۲۳ چون گناهی که کرده است بر او معلوم شود، آنگاه بز نر بی عیب برای قربانی خود بیاورد. ۲۴ و دست خود را بر سر بز بنهد و آن را در جایی که قربانی سوختنی را ذبح کنند به حضور خداوند ذبح نماید. این قربانی گناه است. ۲۵ و کاهن قدری از خون قربانی گناه را به انگشت خود گرفته، بر شاخهای مذبح قربانی سوختنی بگذارد، و خورش را بر بنیان مذبح سوختنی بریزد. ۲۶ و همه پیه آن را مثل پیه ذبیحه سلامتی بر مذبح بسوزاند، و کاهن برای او گناهی را کفاره خواهد کرد و آرمزیده خواهد شد. ۲۷ «و هرگاه کسی از اهل زمین سهو گناه ورزد و کاری را که نباید کرد از همه نواهی خداوند بکند و مجرم شود، ۲۸ چون گناهی که کرده است بر او معلوم شود، آنگاه برای قربانی خود بز ماده بی عیب بجهت گناهی که کرده است بیاورد. ۲۹ و دست خود را بر سر قربانی گناه بنهد و قربانی گناه را در جای قربانی سوختنی ذبح نماید. ۳۰ و کاهن قدری از خورش را به انگشت خود گرفته، آن را بر شاخهای مذبح قربانی سوختنی بگذارد، و همه خورش را بر بنیان مذبح بریزد. ۳۱ و همه پیه آن را جدا کند چنانکه پیه از ذبیحه سلامتی جدا می شود، و کاهن آن را بر مذبح بسوزاند برای عطر خوشبو بجهت خداوند و کاهن برای او کفاره خواهد کرد و آرمزیده خواهد شد. ۳۲ و اگر برای قربانی خود بره‌ای بجهت قربانی گناه بیاورد آن راماده بی عیب بیاورد. ۳۳ و دست خود را بر سر قربانی گناه بنهد و آن را برای قربانی گناه در جایی که قربانی سوختنی ذبح می شود ذبح نماید. ۳۴ و کاهن قدری از خون قربانی گناه را به انگشت خود گرفته، بر شاخهای مذبح قربانی سوختنی بگذارد و همه خورش را بر بنیان مذبح بریزد. جماعت مخفی باشد، و کاری را که نباید کرد از جمع نواهی

این از هدایای آتشین خداوند قدس اقداس است. ۴ هرگاه قربانی هدیه آردی پخته شده‌ای در تنور بگذرانی، پس قرصهای فطیر از آرد نرم سرشته شده به روغن، یا گرده های فطیر مالیده شده به روغن باشد. ۵ و اگر قربانی توهیدیه آردی بر ساج باشد، پس از آرد نرم فطیرسرشته شده به روغن باشد. ۶ و آن را پاره پاره کرده، روغن بر آن بریز. این هدیه آردی است. ۷ و اگر قربانی تو هدییه آردی تا به باشد از آرد نرم باروغن ساخته شود. ۸ و هدیه آردی را که از این چیزها ساخته شود نزد خداوند بیاور، و آن را پیش کاهن بگذار، و او آن را نزد مذبح خواهد آورد. ۹ و کاهن از هدیه آردی یادگاری آن را بردارد و بر مذبح بسوزاند. این هدیه آتشین و عطرخوشبو بجهت خداوند است. ۱۰ و بقیه هدیه آردی از آن هارون و پسرانش باشد. این از هدایای آتشین خداوند قدس اقداس است. ۱۱ «و هیچ هدیه آردی که بجهت خداوند نمی گذرانید با خمیرمایه ساخته نشود، زیرا که هیچ خمیرمایه و عسل را برای هدیه آتشین بجهت خداوند نباید بسوزانید. ۱۲ آنها را برای قربانی نوبرها بجهت خداوند بگذارید، لیکن برای عطر خوشبو به مذبح برنیاورند. ۱۳ و هر قربانی هدیه آردی خود را به نمک نمکین کن، و نمک عهد خدای خود را از هدیه آردی خود بازمدار، با هر قربانی خود نمک بگذار. ۱۴ و اگر هدیه آردی نوبرها بجهت خداوند بگذرانی، پس خوشه های برشته شده به آتش، یعنی بلغور حاصل نیکو بجهت هدیه آردی نوبرهای خود بگذار. ۱۵ و روغن بر آن بریز و کندر بر آن بنه. این هدیه آردی است. ۱۶ و کاهن یادگاری آن را یعنی قدری از بلغور آن و از روغنش با تمامی کندرش بسوزاند. این هدیه آتشین بجهت خداوند است.

۳ «و اگر قربانی او ذبیحه سلامتی باشد، اگر ازرمه بگذراند خواه نر و خواه ماده باشد، آن را بی عیب به حضور خداوند بگذراند. ۲ و دست خود را بر سر قربانی خویش بنهد، و آن را نزد درخیمه اجتماع ذبح نماید، و پسران هارون که نه خون را به اطراف مذبح بپاشند. ۳ و از ذبیحه سلامتی، هدیه آتشین بجهت خداوند بگذراند، یعنی پیهی که احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احشاست. ۴ و دو گرده و پیه که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است، و سفیدی را که بر جگر است، با گرده‌ها جدا کند. ۵ و پسران هارون آن را بر مذبح با قربانی سوختنی بر هیزمی که بر آتش است بسوزانند. این هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند است. ۶ و اگر قربانی او برای ذبیحه سلامتی بجهت خداوند از گله باشد، آن را نر یا ماده بی عیب بگذراند. ۷ اگر بره‌ای برای قربانی خود بگذراند، آن را به حضور خداوند نزدیک بیاورد. ۸ و دست خود را بر سر قربانی خود بنهد، و آن را نزد درخیمه اجتماع ذبح نماید، و پسران هارون خوشن را به اطراف مذبح بپاشند. ۹ و خداوند باشد. ۳ و بقیه هدیه آردی از آن هارون و پسرانش باشد.

۲ «و هرگاه کسی قربانی هدیه آردی بجهت خداوند بگذراند، پس قربانی او از آرد نرم باشد، و روغن بر آن بریزد و کندر بر آن بنهد. ۲ و آن را نزد پسران هارون که نه بیاورد، و یک مشت از آن بگیرد یعنی از آرد نرمش و روغنش با تمامی کندرش و کاهن آن را برای یادگاری بسوزاند، تا هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند باشد. ۳ و بقیه هدیه آردی از آن هارون و پسرانش باشد.

حوض را در میان خیمه اجتماع و مذبح بگذار، و آب در آن بریز. مسکن را بر ساخت. ۳۵ و موسی نتوانست به خیمه اجتماع ۸ و صحن را گرداگرد برپا کن. و پرده دروازه صحن را بیاویز. داخل شود، زیرا که ابریر آن ساکن بود، و جلال خداوند مسکن ۹ و روغن مسح را گرفته، مسکن را با آنچه در آن است مسح را پرساخته بود. ۳۶ و چون ابر از بالای مسکن برمی خاست، کن، و آن را با همه اسبابش تقدیس نما تا مقدس شود. ۱۰ بنی اسرائیل در همه مراحل خود کوچ می کردند. ۳۷ و هرگاه ابر و مذبح قربانی سوختنی را با همه اسبابش مسح کرده، مذبح برنمی خاست، تاروز برخاستن آن، نمی کوچیدند. ۳۸ زیرا که در راتقدیس نما. و مذبح، قدس اقداس خواهد بود. ۱۱ و حوض را با روز، ابر خداوند بر مسکن و در شب، آتش بر آن می بود، در نظر پایه اش مسح نموده، تقدیس کن. ۱۲ و هارون و پسرانش را نزد تمامی خاندان اسرائیل، در همه منازل ایشان.

دروازه خیمه اجتماع آورده، ایشان را به آب غسل ده. ۱۳ و هارون را به رخت مقدس بیوشان، و او را مسح کرده، تقدیس نما، تا برای من کهنات کند. ۱۴ و پسرانش را نزدیک آورده، ایشان را به پیراهنهای بیوشان. ۱۵ و ایشان را مسح کن، چنانکه پدرایشان را مسح کردی تا برای من کهنات نماید. و مسح ایشان هر آینه برای کهنات ابدی در نسلهای ایشان خواهد بود. ۱۶ پس موسی موافق آنچه خداوند او را امر فرموده بود کرد، و همچنین به عمل آورد. ۱۷ و واقع شد در غره ماه اول از سال دوم که مسکن برپا شد، ۱۸ و موسی مسکن را برپا نمود، و پایه هایش را بنهاد و تخته هایش را قائم کرد، و پشت بندهایش را گذاشت، و ستونهایش را برپانمود، ۱۹ و خیمه را بالای مسکن کشید، و پوشش خیمه را بر زیر آن گسترانید، چنانکه خداوند به موسی امر نموده بود. ۲۰ و شهادت را گرفته، آن را در تابوت نهاد، و عصاها را بر تابوت گذارد، و کرسی رحمت را بالای تابوت گذاشت. ۲۱ و تابوت را به مسکن درآورد، و حجاب ستر را آویخته، آن را پیش تابوت شهادت کشید. چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۲ و خوان را در خیمه اجتماع به طرف شمالی مسکن، بیرون حجاب نهاد. ۲۳ و نان را به حضور خداوند بر آن ترتیب داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۴ و چراغدان را در خیمه اجتماع، مقابل خوان به طرف جنوبی مسکن نهاد. ۲۵ و چراغها را به حضور خداوند گذاشت، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۶ و مذبح زرین را درخیمه اجتماع، پیش حجاب نهاد. ۲۷ و بخور معطر بر آن سوزانید، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۸ و پرده دروازه مسکن را آویخت. ۲۹ و مذبح قربانی سوختنی را پیش دروازه مسکن خیمه اجتماع وضع کرد، و قربانی سوختنی و هدیه را بر آن گذرانید، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۰ و حوض را در میان خیمه اجتماع و مذبح وضع کرده، آب برای شستن در آن بریخت. ۳۱ و موسی و هارون و پسرانش دست و پای خود را در آن شستند. ۳۲ وقتی که به خیمه اجتماع داخل شدند و نزد مذبح آمدند شست و شو کردند، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۳ و صحن را گرداگرد مسکن و مذبح برپا نمود، و پرده دروازه صحن را آویخت. پس موسی کار را به انجام رسانید. ۳۴ آنگاه ابر، خیمه اجتماع را پوشانید و جلال خداوند

بود. ۳۰ و از آن پایه های دروازه خیمه اجتماع، و مذبح برنجین، و لاجوردی ساخت. ۲۳ و دهنه‌ای در وسط ردا بود، مثل دهنه زره با شبکه برنجین آن و همه اسباب مذبح را ساخت. ۳۱ و پایه های حاشیه‌ای گردگرد دهنه تادریده نشود. ۲۴ و بر دامن ردا، انارها از صحن را به هرطرف، و پایه های دروازه صحن و همه میخهای لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان تابیده شده ساختند. ۲۵ و زنگوله‌ها از طلای خالص ساختند. و زنگوله‌ها رادر میان انارها بر دامن ردا

گذاشتند، گردگردش درمیان انارها. ۲۶ و زنگوله‌ای و اناری، و زنگوله‌ای و اناری گردگرد دامن ردا برای خدمت کردن، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۷ و پیراهن‌ها را برای هارون و پسرانش از کتان نازک از صنعت نساج ساختند. ۲۸ و عمامه را از کتان نازک و دستاره‌های زیبا را از کتان نازک، و زیرجامه‌های کتانی را از کتان نازک تابیده شده. ۲۹ و کمربند را از کتان نازک تابیده شده، و لاجورد و ارغوان و قرمز از صنعت طراز، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۰ و تنگه افسر مقدس را از طلای خالص ساختند، و بر آن کتابتی مثل نقش خاتم مرقوم داشتند: قدوسیت برای پیوه. ۳۱ و برآن نواری لاجوردی بستند تا آن را بالای عمامه ببندند، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۲ پس همه کار مسکن خیمه اجتماع تمام شد، و بنی اسرائیل ساختند. موافق آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل نمودند. ۳۳ و مسکن خیمه را نزد موسی آوردند، با همه اسبابش و تکه‌ها و تخته‌ها و پشت بندها و ستونها و پایه هایش. ۳۴ و پوشش از پوست قوچ سرخ شده و پوشش از پوست خز و حجاب ستر. ۳۵ و تابوت شهادت و عصاهایش و کرسی رحمت. ۳۶ و خوان و همه اسبابش و نان تقدمه. ۳۷ و چراغدان ظاهر و چراغهایش، چراغهای آراسته شده و همه اسبابش، و روغن برای روشنایی. ۳۸ و مذبح زرین و روغن مسح و بخورمعطر و پرده برای دروازه خیمه. ۳۹ و مذبح برنجین و شبکه برنجین آن، و عصاهایش و همه اسبابش و حوض و پایه‌اش. ۴۰ و پرده های صحن و ستونها و پایه هایش و پرده دروازه صحن، و طنابهایش و میخهایش و همه اسباب خدمت مسکن برای خیمه اجتماع. ۴۱ و رختهای بافته شده برای خدمت قدس، و رخت مقدس برای هارون کاهن، و رختها برای پسرانش تا کهانت نمایند. ۴۲ موافق آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، بنی اسرائیل همچنین تمام کار را ساختند. ۴۳ و موسی تمام کارها را ملاحظه کرد، و اینک موافق آنچه خداوند امر فرموده بود ساخته بودند، همچنین کرده بودند. و موسی ایشان را برکت داد.

۴۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «در غره ماه اول مسکن خیمه اجتماع را برپا نما. ۳ و تابوت شهادت را در آن بگذار. و حجاب را پیش تابوت پهن کن. ۴ و خوان رادرآورده، پیوستگیش بالای زار ایفود گذاشتند. ۲۱ و سینه بند را به حلقه چیزهایی را که می‌باید، بر آن ترتیب نما. و چراغدان را درآور و هایش با حلقه های ایفود به نوار لاجوردی بستند، تا بالای زار ایفود باشد. و سینه بند از ایفود جدا نشود، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۲ و ردای ایفود را از صنعت نساج، تمام قربانی سوختنی را پیش دروازه مسکن خیمه اجتماع بگذار. ۷ و

چهار حلقه زرین برایش ریخت، و حلقه‌ها را بر چهارگوشه‌ای که آینه های زنانی که نزد دروازه خیمه اجتماع برای خدمت جمع بر چهار قایمه‌اش بود گذاشت. ۱۴ حلقه‌ها مقابل حاشیه بود، می‌شدند. ۹ و صحن را ساخت که برای طرف جنوبی به سمت تا خانه های عصاها باشد، برای برداشتن خوان. ۱۵ و دو عصا یمانی. پرده های صحن از کتان نازک تابیده شده صد ذراعی را از چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید، برای برداشتن بود. ۱۰ ستونهای آنها بیست بود، و پایه های آنها بیست بود، از خوان. ۱۶ و ظروفی را که بر خوان می‌بود از صحنها و کاسه‌ها و برنج و قلابهای آنهاو پشت بندهای آنها از نقره. ۱۱ و برای طرف پیاله‌ها و جامه‌های که بدانها هدایای ریختنی می‌ریختند، از طلای شمالی صد ذراعی بود، و ستونهای آنها بیست از برنج، و قلابهای خالص ساخت. ۱۷ و چراغدان را از طلای خالص ساخت. ستونها و پشت بندهای آنها از نقره بود. ۱۲ و برای طرف غربی، از چرخکاری، چراغدان را ساخت، و پایه‌اش وشاخه هایش و پیاله پرده های پنجاه ذراعی بود، و ستونهای آنها ده و پایه های آنها هایش و سیبهایش و گلهایش از همین بود. ۱۸ و از دو طرفش ده، و قلابها و پشت بندهای ستونها از نقره بود. ۱۳ و برای طرف شش شاخه بیرون آمد، یعنی سه شاخه چراغدان از یک طرف، شرقی به سمت طلوع، پنجاه ذراعی بود. ۱۴ و پرده های یک و سه شاخه چراغدان از طرف دیگر. ۱۹ و سه پیاله بادامی با طرف دروازه پانزده ذراعی بود، ستونهای آنها سه و پایه های آنها سیبی و گلی در یک شاخه، و سه پیاله بادامی و سیبی و گلی بر سه. ۱۵ و برای طرف دیگر دروازه صحن از این طرف واز آن شاخه دیگر، و همچنین برای شش شاخه‌ای که از چراغدان بیرون طرف پرده‌ها پانزده ذراعی بود، ستونهای آنها سه و پایه های آنها می‌آمد. ۲۰ و بر چراغدان چهار پیاله بادامی باسیبها و گلهای آن. سه. ۱۶ همه پرده های صحن به هر طرف از کتان نازک تابیده ۲۱ و سیبی زیر دو شاخه آن، و سیبی زیر دو شاخه آن، و سیبی شده بود. ۱۷ و پایه های ستونها از برنج بود، و قلابها و پشت زیر دو شاخه آن، برای شش شاخه‌ای که از آن بیرون می‌آمد. بندهای ستونها از نقره، و پوشش سرهای آنها از نقره، و جمیع ۲۲ سیبهای آنها و شاخه های آنها از همین بود، یعنی همه از ستونهای صحن به پشت بندهای نقره پیوسته شده بود. ۱۸ و پرده یک چرخکاری طلای خالص. ۲۳ و هفت چراغش و گلگیرهایش دروازه صحن از صنعت طراز از لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان و سینه‌هایش را از طلای خالص ساخت. ۲۴ از یک وزنه طلای نازک تابیده شده بود. طولش بیست ذراع، و بلندیش به عرض پنج خالص آن را با همه اسبابش ساخت. ۲۵ و مذبح بخور را از ذراع موافق پرده های صحن. ۱۹ و ستونهای آنها چهار، و پایه چوب شطیم ساخت، طولش یک ذراع، و عرضش یک ذراع های برنجین آنها چهار، و قلابهای آنها از نقره، و پوشش سرهای مربع، و بلندیش دو ذراع، و شاخه‌هایش از همان بود. ۲۶ و آن را به آنها و پشت بندهای آنها از نقره بود. ۲۰ و همه میخهای مسکن و طلای خالص پوشانید، یعنی سطحش و طرفهای گردگردش، و صحن، به هر طرف از برنج بود. ۲۱ این است حساب مسکن، شاخه‌هایش، و تاجی گردگردش از طلای خالص ساخت. ۲۷ و یعنی مسکن شهادت، چنانکه حسب فرمان موسی به خدمت دو حلقه زرین برایش زیر تاج بر دو گوشه‌اش بر دو طرفش ساخت، تا لایوان، به توسط ایتماربن هارون کاهن حساب آن گرفته شد. ۲۲ خانه های عصاها باشد برای برداشتن به آنها. ۲۸ و عصاها را از و بصلئیل بن اوری بن حور از سبطیهودا، آنچه را که خداوند به چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید. ۲۹ و روغن مسح موسی امر فرموده بود بساخت. ۲۳ و با وی اوهایاب بن اخیسامک مقدس و بخور معطر طاهر را از صنعت عطارساخت.

۳۸ و مذبح قربانی سوختنی را از چوب شطیم ساخت. طولش پنج ذراع، و عرضش پنج ذراع مربع، و بلندیش سه ذراع. ۲ و شاخه‌هایش را بر چهار گوشه‌اش ساخت. شاخه‌هایش از همان بود و آن را از برنج پوشانید. ۳ و همه اسباب مذبح را ساخت، یعنی: دیگها و خاک اندازها و کاسه‌ها و چنگالها و مجمرها و همه ظروفش را از برنج ساخت. ۴ و برای مذبح، آتش دانی مشبک از برنج ساخت، که زیر حاشیه‌اش بطرف پایین تا نصفش برسد. ۵ و چهار حلقه برای چهار سر آتش دان برنجین ریخت، تا خانه های عصاها باشد. ۶ و عصاها را از چوب شطیم ساخته، آنها را به برنج بیوشانید. ۷ و عصاها را در حلقه‌ها بر دو طرف مذبح گذرانید، برای برداشتنش به آنها، و مذبح را از چوبها محوف ساخت. ۸ و حوض را از برنج ساخت، و پایه‌اش را از برنج از

کار بکنند.» ۲ پس موسی، بصلئیل واهولیب و همه دانادلانی تخته‌ای و دو پایه زیرتخته دیگر. ۲۷ و برای موخر مسکن به را که خداوند در دل ایشان حکمت داده بود، و آنانی را که طرف مغرب، شش تخته ساخت. ۲۸ و دو تخته برای گوشه دل ایشان، ایشان را راغب ساخته بود که برای کردن کار نزدیک های مسکن در هر دو جانبش ساخت. ۲۹ و از زیر با یکدیگر بیابند، دعوت کرد. ۳ و همه هدایایی را که بنی اسرائیل برای بجا آوردن کار خدمت قدس آورده بودند، از حضور موسی برداشتند، و برای هر دو در هر دو گوشه کرد. ۳۰ پس هشت تخته بود، و پایه هر یک از هدایای تبرعی دیگر نزد وی می‌آوردند. ۴ و همه دانایانی های آنها از نقره شانزده پایه، یعنی دو پایه زیر هر تخته. ۳۱ و که هر گونه کار قدس رامی ساختند، هر یک از کار خود که در پشت بندها از چوب شطیم ساخت، یعنی پنج برای تخته های آن مشغول می‌بود، آمدند. ۵ و موسی را عرض کرده، گفتند: «قوم زیاد از آنچه لازم است برای عمل آن کاری که خداوند فرموده است که ساخته شود، می‌آورد.» ۶ و موسی فرمود تا در اردو ندا کرده، گویند که «مردان و زنان هیچ کاری دیگر برای هدایای قدس نکنند.» پس قوم از آوردن بازداشته شدند. ۷ و اسباب برای انجام تمام کار، کافی، بلکه زیاده بود. ۸ پس همه دانادلانی که در کار اشتغال داشتند، ده پرده مسکن را ساختند، از کتان نازک تاییده شده و لاجورد و ارغوان و قرمز و تاییده شده و لاجورد و ارغوان و قرمز، و آنها را با کروبیان از صنعت نساج ماهر ترتیب دادند. ۹ طول هر پرده بیست و هشت ذراع، و آنها را به طلا پوشانید و قلابهای آنها از طلا بود، و برای آنها چهار عرض هر پرده چهار ذراع. همه پرده‌ها را یک اندازه بود. ۱۰ و پنج پایه نقره ریخت. ۳۷ و پرده‌ای برای دروازه خیمه از لاجورد و پرده را با یکدیگر ببیوست، و پنج پرده را با یکدیگر ببیوست، ۱۱ و ارغوان و قرمز و کتان نازک تاییده شده از صنعت طراز ساخت. ۳۸ بر لب یک پرده در کنار ببیوستگی اش مادگیهای لاجورد ساخت، و پنج ستون آن و قلابهای آنها را ساخت و سرها و عصاهای آنها را و همچنین در لب پرده بیرونی در بیوستگی دوم ساخت. ۱۲ و در به طلا پوشانید و پنج پایه آنها از برنج بود.

۳۷ و بصلئیل، تابوت را از چوب شطیم ساخت، طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم، و بلندیش یک ذراع و نیم. ۲ و آن را به طلای خالص از درون و بیرون پوشانید. و برای آن تاجی از طلا بر طرفش ساخت. ۳ و چهار حلقه زرین برای چهارقابمش بریخت، یعنی دو حلقه بر یک طرفش و دو حلقه بر طرف دیگر. ۴ و دو عصا از چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید. ۵ و عصاهارا در حلقه‌ها بر دو جانب تابوت گذرانید، برای برداشتن تابوت. ۶ و کرسی رحمت را از طلای خالص ساخت. طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم. ۷ و دو کروی از طلا ساخت. و آنها را بر هر دو طرف کرسی رحمت از چرخکاری ساخت. ۸ یک کروی بر این طرف و کروی دیگر بر آن طرف، و از کرسی رحمت، کروبیان را بر هر دو طرفش ساخت. ۹ و کروبیان بالهای خود را بر زیر آن پهن می‌کردند، و به بالهای خویش کرسی رحمت را می‌پوشانیدند، و رویهای ایشان به سوی یکدیگر می‌بود، یعنی رویهای کروبیان به‌جانب کرسی رحمت می‌بود. ۱۰ و خوان را از چوب شطیم ساخت. طولش دو ذراع، و عرضش یک ذراع، و بلندیش یک ذراع و نیم. ۱۱ و آن را به طلای خالص پوشانید، و تاجی زرین گرداگردش ساخت. ۱۲ و حاشیه‌ای به مقدار چهار انگشت گرداگردش ساخت، و تاجی زرین گرداگرد حاشیه ساخت. ۱۳ و

می‌آیی تا به حضور بیهوه، خدای خودحاضر شوی، هیچکس زمین ۱۴ و چراغدان برای روشنایی و اسبابش و چراغهایش و روغن تو را طمع نخواهد کرد. ۲۵ خون قربانی مرا با خمیرمایه مگذران، و برای روشنایی، ۱۵ و مذبح بخور و عصاهایش و روغن مسح و قربانی عید فصح تا صبح نماند. ۲۶ نخستین نوپز زمین خود را به بخور معطر، و پرده دروازه برای درگاه مسکن، ۱۶ و مذبح قربانی خانه بیهوه، خدای خود، بیاور. ویزغاله را در شیر مادرش میز. ۲۷ سوختنی و شبکه برنجین آن، و عصاهایش و کل اسبابش و حوض و خداوند به موسی گفت: «این سخنان را تو بنویس، زیرا که به و پایه‌اش، ۱۷ و پرده های صحن و ستونهایش و پایه های آنها و حسب این سخنان، عهد با تو و با اسرائیل بسته‌ام.» ۲۸ و چهل پرده دروازه صحن، ۱۸ و میخهای مسکن و میخهای صحن روز و چهل شب آنجا نزد خداوند بوده، نان نخورد و آب نوشید و و طنابهای آنها، ۱۹ و رختهای بافته شده برای خدمت قدس، اوسختان عهد، یعنی ده کلام را بر لوحها نوشت. ۲۹ و چون یعنی رخت مقدس هارون کاهن، و رختهای پسرانش راتا کهانت موسی از کوه سینا بزیر می‌آمد، و دو لوح سنگی در دست موسی نمایند. ۳۰ پس تمامی جماعت بنی اسرائیل از حضور موسی بیرون بود، هنگامی که ازکوه بزیر می‌آمد، واقع شد که موسی ندانست شدند. ۲۱ و هرکه دلش او را ترغیب کرد، و هرکه روحش او را با که به سبب گفتگوی او پوست چهره وی می‌درخشید. ۳۰ اما اراده گردانید، آمدند و هدیه خداوند را برای کار خیمه اجتماع، و هارون و جمیع بنی اسرائیل موسی را دیدند که اینک پوست چهره برای تمام خدمتش و برای رختهای مقدس آوردند. ۲۲ مردان و اومی درخشید. پس ترسیدند که نزدیک او بیایند. ۳۱ و موسی زنان آمدند، هرکه از دل راغب بود، و حلقه های بینی و گوشواره‌ها ایشان را خواند، و هارون و همه سرداران جماعت نزد او برگشتند، و انگشترها و گردن بندها و هر قسم آلات طلا آوردند، و هرکه و موسی بدیشان سخن گفت. ۳۲ و بعد از آن همه بنی اسرائیل هدیه طلا برای خداوند گذرانیدند بود. ۲۳ و هرکسی که لاجورد و نزدیک آمدند، و آنچه خداوند درکوه سینا بدو گفته بود، بدیشان ارغوان و قرمز و کتان نازک و پشم بز و پوست قوچ سرخ شده و امر فرمود. ۳۳ و چون موسی از سخن گفتن با ایشان فارغ شد، پوست خنزردا یافت شد، آنها را آورد. ۲۴ هرکه خواست هدیه نقابی بر روی خود کشید. ۳۴ و چون موسی به حضور خداوند نقره و برنج بیاورد، هدیه خداوند را آورد، و هرکه چوب شطیم برای داخل می‌شد که با وی گفتگو کند، نقاب را برمی داشت تا هر کار خدمت نزد او یافت شد، آن را آورد. ۲۵ و همه زنان دانادل بیرون آمدن او. پس بیرون آمده، آنچه به وی امر شده بود، به به دستهای خود می‌رشتند، و رشته شده را از لاجورد و ارغوان و قرمز بنی اسرائیل می‌گفت. ۳۵ و بنی اسرائیل روی موسی را می‌دیدند که و کتان نازک، آوردند. ۲۶ و همه زنانی که دل ایشان به حکمت پوست چهره او می‌درخشید. پس موسی نقاب را به روی خود باز می‌کشید، تا وقتی که برای گفتگوی او می‌رفت.

۳۵ و موسی تمام جماعت بنی اسرائیل را جمع کرده، بدیشان گفت: «این است سخنانی که خداوند امر فرموده است که آنها را بکنی: ۲ شش روز کار کرده شود، و در روز هفتمین، سبت آرامی مقدس خداوند برای شماسست؛ هرکه در آن کاری کند، کشته شود. ۳ در روز سبت آتش در همه مسکنهای خود می‌فرورزد.» ۴ و موسی تمامی جماعت بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفت: «این است امری که خداوند فرموده، و گفته است: ۵ از خودتان هدیه‌ای برای خداوند بگیریید. هرکه از دل راغب است، هدیه خداوند را از طلا و نقره و برنج بیاورد، ۶ و از لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک و پشم بز، ۷ و پوست قوچ سرخ شده و پوست خنز و چوب شطیم، ۸ و روغن برای روشنایی، و عطریات برای روغن مسح و برای بخور معطر، ۹ و سنگهای جزع و سنگهای ترصیع برای ایفود و سینه بند.» ۱۰ و همه دانادلان از شما بیایند و آنچه را خداوند امر فرموده است، بسازند. ۱۱ مسکن و خیمه‌اش و پوشش آن و

تکمه هایش و تخته هایش و پشت بندهایش و ستونهایش و پایه هایش، ۱۲ و تابوت و عصاهایش و کرسی رحمت و حجاب ستر، ۱۳ و خوان و عصاهایش و کل اسبابش و نان تقدومه، خدمت قدس، ماهر باشند، موافق آنچه خداوند امر فرموده است،

می‌رفت، تمامی قوم برخاسته، هر یکی به در خیمه خود می‌ایستاد، با وی بایستاد، و به نام خداوند ندا درداد. ۶ و خداوند پیش و در عقب موسی می‌نگریست تا داخل خیمه می‌شد. ۹ و چون روی وی عبور کرده، ندا درداد که «یهوه، یهوه، خدای رحیم موسی به خیمه داخل می‌شد، ستون ابر نازل شده، به در خیمه و رؤف و دیرخشم و کثیر احسان و وفا، ۷ نگاه دارنده رحمت می‌ایستاد، و خدا با موسی سخن می‌گفت. ۱۰ و چون تمامی برای هزاران، و آمرزنده خطا و عصبیان و گناه، لکن گناه را هرگز قوم، ستون ابر را بر در خیمه ایستاده می‌دیدند، همه قوم برخاسته، بی‌سزا نخواهد گذاشت، بلکه خطایای پدران را بر پسران و پسران هر کس به در خیمه خود سجده می‌کرد. ۱۱ و خداوند با موسی پسران ایشان تا پشت سوم و چهارم خواهد گرفت.» ۸ و موسی به روبرو سخن می‌گفت، مثل شخصی که با دوست خود سخن زودی رو به زمین نهاده، سجده کرد. ۹ و گفت: «ای خداوند گوید. پس به اردو بر می‌گشت. اما خادم او یوشع بن نون جوان، اگر فی الحقیقه منظور نظر تو شده‌ام، مستدعی آنکه خداوند در از میان خیمه بیرون نمی‌آمد. ۱۲ و موسی به خداوند گفت: میان ما بیاید، زیرا که این قوم گردنکش می‌باشند، پس خطا و «اینک تو به من می‌گویی: این قوم را ببر. و تو مرا خبر نمی‌گناه ما ربابامرز و ما را میراث خود بساز.» ۱۰ گفت: «اینک دهی که همراه من که را می‌فرستی. و تو گفته‌ای، تو را به نام عهدی می‌بندم و در نظر تمامی قوم تو کارهای عجیب می‌کنم، که می‌شناسم، و ایضاً در حضور من فیض یافته‌ای. ۱۳ الان اگر در تمامی جهان و در جمیع امتهای کرده نشده باشد، و تمامی این فی الحقیقه منظور نظر توشده‌ام، طریق خود را به من بیاموز تا تو قومی که تو در میان ایشان هستی، کارخداوند را خواهند دید، رابشناسم، و در حضور تو فیض یابم، و ملاحظه بفرما که این زیرا که این کاری که با تو خواهم کرد، کاری هولناک است. ۱۱ طایفه، قوم تو می‌باشند.» ۱۴ گفت: «روی من خواهد آمد و آنچه را من امروز به تو امر می‌فرمایم، نگاه دار. اینک من از پیش تو را آرامی خواهم بخشید.» ۱۵ به وی عرض کرد: «هر گاه روی تو نیاید، ما را از اینجا میر. ۱۶ زیرا به چه چیز معلوم می‌شود را خواهم راند. ۱۲ با حذر باش که با ساکنان آن زمین که تو که من و قوم تو منظور نظر تو شده‌ایم، آیانه از آمدن تو با ما؟ بدانجا می‌روی، عهد نبندی، مبادا در میان شما دامی باشد. ۱۳ پس من و قوم تو از جمیع قومهایی که بر روی زمینند، ممتاز بلکه مذبحهای ایشان را منهدم سازید، و بتهای ایشان را بشکنید خواهیم شد.» ۱۷ خداوند به موسی گفت: «این کار را نیز که و اشیریم ایشان را قطع نمایید. ۱۴ زنهاخدای غیر را عبادت گفته‌ای خواهم کرد، زیرا که در نظر من فیض یافته‌ای و تو را بنام منما، زیرا یهوه که نام اوغیور است، خدای غیور است. ۱۵ زنها می‌شناسم.» ۱۸ عرض کرد: «مستدعی آنکه جلال خود را به من با ساکنان آن زمین عهد میند، والا از عقب خدایان ایشان زنا بنمایی.» ۱۹ گفت: «من تمامی احسان خود را پیش روی تومی می‌کنند، و نزد خدایان ایشان قربانی می‌گذرانند، و تو را دعوت گذرانم و نام یهوه را پیش روی تو ندا می‌کنم، و رافت می‌کنم بر می‌نمایند و از قربانی های ایشان می‌خورى. ۱۶ و از دختران هرکه رؤف هستم و رحمت خواهم کرد بر هرکه رحیم هستم. ایشان برای پسران خود می‌گیری، و چون دختران ایشان از عقب ۲۰ و گفت روی مرا نمی‌توانی دید، زیرا انسان نمی‌تواند مرا خدایان خود زنا کنند، آنگاه پسران شما را در پیروی خدایان خود ببیندو زنده بماند.» ۲۱ و خداوند گفت: «اینک مقامی نزد من مرتکب زنا خواهند نمود. ۱۷ خدایان ریخته شده برای خویشتن است. پس بر صخره بایست. ۲۲ و واقع می‌شود که چون جلال من می‌گذرد، تو را درشکاف صخره می‌گذارم، و تو را به‌دست امر فرمودم، در وقت معین در ماه اییب بخور، زیرا که در ماه اییب خودخواهم پوشانید تا عبور کنم. ۲۳ پس دست خود را خواهم برداشت تا قفای مرا ببینی، اما روی من دیده نمی‌شود.»

و خداوند به موسی گفت: «دو لوح سنگی مثل اولین ۳۴ و خداوند به موسی گفت: «دو لوح سنگی مثل اولین برای خود برتراش، و سخنانی را که بر لوح های اول بود و شکستی براین لوح‌ها خواهم نوشت. ۲ و بامدادان حاضر شوو صبحگاهان به کوه سینا بالا بیا، و در آنجا نزد من بر قله کوه بایست. ۳ و هیچکس با تو بالا نیاید، و هیچکس نیز در تمامی کوه دیده نشود، و گله ورمه نیز به طرف این کوه چرا نکند.» ۴ پس موسی دو لوح سنگی مثل اولین تراشید و بامدادان برخاسته، به کوه سینا بالا آمد، چنانکه خداوند او را امر فرموده بود، و دو لوح سنگی را به‌دست خود برداشت. ۵ و خداوند در ابر نازل شده، درآنجا

برخاسته، قربانی های سوختنی گذرانیدند، و هدایای سلامتی انداختم و این گوساله بیرون آمد.» ۲۵ و چون موسی قوم را دید که آوردند، و قوم برای خوردن و نوشیدن نشستند، و بجهت لعب برپا شدند. ۷ و خداوند به موسی گفت: «روانه شده، بیز برو، زیرا که دشمنان ایشان بی لگام ساخته بود، ۲۶ آنگاه موسی به دروازه اردو این قوم تو که از زمین مصر بیرون آورده‌ای، فاسدشده‌اند. ۸ و به ایستاده، گفت: «هرکه به طرف خداوندی باشد، نزد من آید.» پس زودی از آن طریقی که بدیشان امر فرموده‌ام، انحراف ورزیده، گوساله جمیع بنی لاوی نزد وی جمع شدند. ۲۷ او بدیشان گفت: ریخته شده برای خویشتن ساخته‌اند، و نزد آن سجده کرده، و قربانی «یهوه، خدای اسرائیل، چنین می گوید: هر کس شمشیر خود را بر گذرانیده، می گویند که‌ای اسرائیل این خدایان تو می‌باشند که تو را ران خویش بگذارد، و از دروازه تا دروازه اردو آمد و رفت کند، و هر از زمین مصر بیرون آورده‌اند.» ۹ و خداوند به موسی گفت: «این کس برادر خود و دوست خویش و همسایه خود را بکشد.» ۲۸ و قوم را دیده‌ام و اینک قوم گردنکش می‌باشند. ۱۰ و اکنون مرا بگذار بنی لاوی موافق سخن موسی کردند. و در آن روز قریب سه هزار تا خشم من بر ایشان مشتعل شده، ایشان را هلاک کنم و تو را نفر از قوم افتادند. ۲۹ و موسی گفت: «امروز خویشتن را برای قوم عظیم خواهم ساخت.» ۱۱ پس موسی نزد یهوه، خدای خود خداوند تخصیص نماید. حتی هر کس به پسر خود و به برادر تضرع کرده، گفت: «ای خداوند چرا خشم من بر قوم خود که با قوت عظیم و دست زورآور از زمین مصر بیرون آورده‌ای، مشتعل شده است؟ ۱۲ چرا مصریان این سخن گویند که ایشان را برای بدی بیرون آورد، تا ایشان را در کوهها بکشد، و از روی زمین تلف کند؟ به حضور خداوند برگشت و گفت: «آه، این قوم گناهی عظیم پس از شدت خشم خود برگرد، و از این قصد بدی قوم خویش رجوع فرما. ۱۳ بندگان خود ابراهیم و اسحاق و اسرائیل را بیاد آور، ایشان را می آمیزی و اگر نه مرا از دفترت که نوشته‌ای، محو ساز.» که برای ایشان به ذات خود قسم خورده، بدیشان گفتم که ذریه شما را مثل ستارگان آسمان کثیر گردانم، و تمامی این زمین را که دربار آن سخن گفته‌ام به ذریه شما بخشم، تا آن را متصرف تو گفتم، راهنمایی کن. اینک فرشته من پیش روی تو خواهد شوند تا ابدالابد.» ۱۴ پس خداوند آزان بدی که گفته بود که به قوم خود برساند، رجوع فرمود. ۱۵ آنگاه موسی برگشته، از کوه به زیر آمد، و دو لوح شهادت به دست وی بود، و لوحها به هر دو طرف نوشته بود، بدین طرف و بدان طرف مرقوم بود. ۱۶ و لوحها صنعت خدا بود، و نوشته، نوشته خدا بود، منقوش بر لوحها. ۱۷ و چون یوشع آواز قوم را که می‌خروشدند شنید، به موسی گفت: «در اردو صدای جنگ است.» ۱۸ گفت: «صدای خروش ظفر نیست، و صدای خروش شکست نیست، بلکه آواز مغنیان را من می‌شنوم.» ۱۹ و واقع شد که چون نزدیک به اردو رسید، و گوساله و رقص کنندگان را دید، خشم موسی مشتعل شد، و لوحها را از دست خود افکنده، آنها را زیر کوه شکست. ۲۰ و گوساله‌ای را که ساخته بودند گرفته، به آتش سوزانید، و آن را خرد کرده، نرم ساخت، و بر روی آب پاشیده، بنی اسرائیل را نوشانید. ۲۱ و موسی به هارون گفت: «این قوم به تو چه کرده بودند که گناه عظیمی بر ایشان آوردی؟» ۲۲ هارون گفت: «خشم آقاییم افروخته نشود، تو این قوم را می شناسی که مایل به بدی می‌باشند. ۲۳ و به من گفتند، برای ما خدایان بساز که پیش روی ما بخرامند، زیرا که این مرد، موسی، که ما را از زمین مصر بیرون آورده است، نمی دانیم او را چه شده. ۲۴ بدیشان گفتم هرکه را طلا باشد آن را بیرون کند، پس به من دادند، و آن را در آتش

۳۳ و خداوند به موسی گفت: «روانه شده، از اینجا کوچ کن، تو و این قوم که از زمین مصر برآورده‌ای، بدان زمینی که برای ابراهیم، اسحاق و یعقوب قسم خورده، گفته‌ام آن را به ذریه تو عطا خواهم کرد. ۲ و فرشته‌ای پیش روی تو می‌فرستم، و کنعانیان و اموریان و حتیان و فرزبان و حویان و یبوسیان را بیرون خواهم کرد. ۳ به زمینی که به شیر و شهد جاری است، زیرا که در میان شما نمی آیم، چونکه قوم گردن کش هستی، مبادا تو را در بین راه هلاک سازم.» ۴ و چون قوم این سخنان بد را شنیدند، ماتم گرفتند، و هیچکس زیور خود را بر خود نهد. ۵ و خداوند به موسی گفت: «بنی اسرائیل را بگو: شما قوم گردن کش هستید؛ اگر لحظه‌ای در میان تو آیم، همانا تو را هلاک سازم. پس اکنون زیور خود را از خود بیرون کن تا بدانم با تو چه کنم.» ۶ پس بنی اسرائیل زیورهای خود را از جبل حوریب از خود بیرون کردند. ۷ و موسی خیمه خود را برداشته، آن را بیرون لشکرگاه، دور از اردو زد، و آن را «خیمه اجتماع» نامید. و واقع شد که هرکه طالب یهوه می‌بود، به خیمه اجتماع که خارج لشکرگاه بود، بیرون می‌رفت. ۸ و هنگامی که موسی به سوی خیمه بیرون

سوی شمرده شدگان بگذرد، هدیه خداوند را بدهد. ۱۵ دولت‌مند و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «آگاه باش از نیم مثقال زیاده نهد، و فقیر کمتر ندهد، هنگامی که هدیه‌ای برای کفاره جانهای خود به خداوند می‌دهند. ۱۶ و نقد کفاره را از بنی اسرائیل گرفته، آن را برای خدمت خیمه اجتماع بده، تا برای بنی اسرائیل یادگاری به حضور خداوند باشد، و بجهت جانهای ایشان کفاره کند.» ۱۷ و خداوند به موسی خطاب کرده، گفت: ۱۸ «حوضی نیز برای شستن از برنج بساز، و پایه‌اش از برنج و آن را در میان خیمه اجتماع و مذبح بگذارد، و آب در آن بریز. ۱۹ و هارون و پسرانش دست و پای خود را از آن بشویند. ۲۰ هنگامی که به خیمه اجتماع داخل شوند، به آب بشویند، مبدا بمیرند. و وقتی که برای خدمت کردن و سوزاندن قربانی‌های آتشین بجهت خداوند به مذبح نزدیک آیند، ۲۱ آنگاه دست و پای خود را بشویند، مبدا بمیرند. و این برای ایشان، یعنی برای او و ذریتش، نسلا بعد نسل فریضه ابدی باشد.» ۲۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۳ «و عطریات خاص بگیر، از مرچکیده پانصد مثقال، و از دارچینی معطر، نصف آن، دویست و پنجاه مثقال، و از قصب الذریره، دویست و پنجاه مثقال. ۲۴ و از سلیخه پانصد مثقال موافق مثقال قدس، و از روغن زیتون یک هین. ۲۵ و از آنها روغن مسح مقدس را بساز، عطری که از صنعت عطار ساخته شود، تا روغن مسح مقدس باشد. ۲۶ خیمه اجتماع و تابوت شهادت را بدان مسح کن. ۲۷ و خون را با تمامی اسبابش، و چراغدان را با اسبابش، و مذبح بخوررا، ۲۸ و مذبح قربانی سوختنی را با همه اسبابش، و حوض را با پایه‌اش. ۲۹ و آنها را تقدیس نما، تاقدس اقداس باشد. هرکه آنها را لمس نماید مقدس باشد. ۳۰ و هارون و پسرانش را مسح نموده، ایشان را تقدیس نما، تا برای من کهنات کنند. ۳۱ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: این است روغن مسح مقدس برای من در نسلهای شما. ۳۲ و بر بدن انسان ریخته نشود، و مثل آن موافق ترکیب مسازید، زیرا که مقدس است و نزد شما مقدس خواهد بود. ۳۳ هرکه مثل آن ترکیب نماید، و هرکه چیزی از آن بر شخصی بیگانه بمالد، از قوم خود منقطع شود.» ۳۴ و خداوند به موسی گفت: «عطریات بگیر، یعنی میعه و اظفار و قته و از این عطریات با کندر صاف حصه‌ها مساوی باشد. ۳۵ و از اینها بخور بساز، عطری از صنعت عطار نمکین و مصفی و مقدس. ۳۶ و قدری از آن را نرم بکوب، و آن را پیش شهادت در خیمه اجتماع، جایی که با تومولات می‌کنم بگذارد، و نزد شما قدس اقداس باشد. ۳۷ و موافق ترکیب این بخور که می‌سازی، دیگری برای خود مسازید؛ نزد تویرای خداوند مقدس باشد. ۳۸ هرکه مثل آن را برای بوییدن بسازد، از قوم خود منقطع شود.»

۳۲ و چون قوم دیدند که موسی در فرود آمدن از کوه تاخیر نمود، قوم نزد هارون جمع شده، وی را گفتند: «برخیز و برای ما خدایان بساز که پیش روی ما بخرامند، زیرا این مرد، موسی، که ما را از زمین مصر بیرون آورد، نمی‌دانیم او را چه شده است.» ۲ هارون بدیشان گفت: «گوشواره‌های طلا را که در گوش زنان و پسران و دختران شماست، بیرون کرده، نزد من بیاورید.» ۳ پس تمامی گوشواره‌های زرین را که در گوشهای ایشان بود بیرون کرده، نزد هارون آوردند. ۴ و آنها را از دست ایشان گرفته، آن را با قلم نقش کرد، و از آن گوساله ریخته شده ساخت، و ایشان گفتند: «ای اسرائیل این خدایان تو می‌باشند، که تو را از زمین مصر بیرون آوردند.» ۵ و چون هارون این را بدید، مذبحی پیش آن بنا کرد و هارون ندا در داده، گفت: «فردا عید یهوه می‌باشد.» ۶ و بامدادان

کرده، ازخونش بگیر و به نرمة گوش راست هارون، و به نرمة گوش ذبح نما. ۴۰ و ده یک از آرد نرم سرشته شده با یک ربع هین پسرانش، و به شست دست راست ایشان، و به شست پای راست روغن کوبیده، و برای هدیه ریختنی، یک ربع هین شراب برای هر ایشان، بگذار، و باقی خون را گرداگرد مذبح بپاش. ۲۱ و از خونی بره خواهد بود. ۴۱ و بره دیگر رادر عصر ذبح کن و برای آن که بر مذبح است، و از روغن مسح گرفته، آن را برهارون و رخت وی و بر پسرانش و رخت پسرانش با وی بپاش، تا او و رختش و قربانی آتشین برای خداوند باشد. ۴۲ این قربانی سوختنی دائمی، پسرانش و رخت پسرانش با وی تقدیس شوند. ۲۲ پس پیه قوچ را، در نسلهای شما نزد دروازه خیمه اجتماع خواهد بود، به حضور و دنبه و پیهی که احشا را می پوشاند، و سفیدی جگر، و دو گرده خداوند، درجایی که با شما ملاقات می کند تا آنجا به تو سخن و پیهی که بر آنهاست، و مساق راست را بگیر، زیرا که قوچ، قربانی گویم. ۴۳ و در آنجا با بنی اسرائیل ملاقات می کنم، تا از جلال تخصیص است. ۲۳ و یک گرده نان و یک قرص نان روغنی، و من مقدس شود. ۴۴ و خیمه اجتماع و مذبح را مقدس می کنم، یک رقیق از سبذ نان فطیر را که به حضور خداوند است، ۲۴ و هارون و پسرانش را تقدیس می کنم تا برای من کهنات کنند. ۴۵ و این همه را به دست هارون و به دست پسرانش بنه، و آنها را و در میان بنی اسرائیل ساکن شده، خدای ایشان می باشم. ۴۶ و برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند جنبان. ۲۵ و آنها را از خواهد دانست که من پیهوه، خدای ایشان هستم، که ایشان را از دست ایشان گرفته، برای قربانی سوختنی بر مذبح بسوزان، تا برای زمین مصر بیرون آورده ام، تا در میان ایشان ساکن شوم. من پیهوه خداوند عطرخوشبو باشد، زیرا که این قربانی آتشین خداوند است. خدای ایشان هستم.

۲۶ و سینه قوچ قربانی تخصیص را که برای هارون است گرفته، آن را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند جنبان. و آن حصه تو می باشد. ۲۷ و سینه جنبانیدنی و ساق رقیعه را که از قوچ قربانی تخصیص هارون و پسرانش جنبانیده، و برداشته شد، تقدیس نمای. ۲۸ و آن از آن هارون و پسرانش از جانب بنی اسرائیل به فریضه ابدی خواهد بود، زیرا که هدیه رقیعه است و هدیه رقیعه از جانب بنی اسرائیل از قربانی های سلامتی ایشان برای خداوند خواهد بود. ۲۹ و رخت مقدس هارون بعد از او، از آن پسرانش خواهد بود، تا در آنها مسح و تخصیص شوند. ۳۰ هفت روز، آن کاهن که جانشین او می باشد از پسرانش و به خیمه اجتماع داخل شده، خدمت قدس را می کند، آنها را ببوشد. ۳۱ و قوچ قربانی تخصیص را گرفته، گوشتش را در قدس آب بپزند. ۳۲ و هارون و پسرانش گوشت قوچ را با نانی که در سبذ است، به در خیمه اجتماع بخورند. ۳۳ و آنانی که برای تخصیص و تقدیس خود بدین چیزها کفاره کرده شدند، آنها را بخورند، لیکن شخص اجنبی نخورد زیرا که مقدس است. ۳۴ و اگر چیزی از گوشت هدیه تخصیص و از نان، تاصبح باقی ماند، آن باقی را به آتش بسوزان، و آن را نخورند، زیرا که مقدس است. ۳۵ «همچنان به هارون و پسرانش عمل نما، موافق آنچه به تو امر فرموده ام، هفت روز ایشان را تخصیص نما. ۳۶ و گوساله قربانی گناه را هر روز بجهت کفاره ذبح کن. و مذبح را طاهر سازه کفاره ای که بر آن می کنی، و آن را مسح کن تا مقدس شود. ۳۷ هفت روز برای مذبح کفاره کن، و آن را مقدس ساز، و مذبح، قدس اقداس خواهد بود. هرکه مذبح را لمس کند، مقدس باشد. ۳۸ و این است قربانی هایی که بر مذبح باید گذرانید: دوبره یکساله. هر روز پیوسته ۳۹ یک بره را در صبح ذبح کن، و بره دیگر را در عصر

۳۰ «و مذبحی برای بسوزانیدن بخوربسا. آن را از چوب شطیم بساز. ۲ طولش ذراعی باشد، و عرضش ذراعی، یعنی مربع باشد، و بلندی اش دو ذراع، و شاخهایش از خودش باشد. ۳ و آن را به طلای خالص ببوشان. سطحش و جانبهایش به هر طرف و شاخهایش راو تاجی از طلا گرداگردش بساز. ۴ و دو حلقه زرین برایش در زیر تاجش بساز، بر دو گوشه اش، بر هر دو طرفش، آنها را بساز. و آنها خانه ها باشند برای عصاها، تا آن را بدانها بردارند. ۵ و عصاها را از چوب شطیم بساز و آنها را به طلا ببوشان. ۶ و آن را پیش حجایی که روبروی تابوت شهادت است، در مقابل کرسی رحمت که بر زیر شهادت است، در جایی که با تو ملاقات می کنم، بگذار. ۷ و هر بامداد هارون بخور معطر بر روی آن بسوزاند، وقتی که چراغها را می آراید، آن را بسوزاند. ۸ و در عصر چون هارون چراغها را روشن می کند، آن را بسوزاند تا بخور دائمی به حضور خداوند در نسلهای شما باشد. ۹ هیچ بخور غریب و قربانی سوختنی و هدیه ای بر آن مگذارانید، و هدیه ریختنی بر آن مرزید. ۱۰ و هارون سالی یک مرتبه بر شاخهایش کفاره کند، به خون قربانی گناه که برای کفاره است، سالی یک مرتبه بر آن کفاره کند در نسلهای شما، زیرا که آن برای خداوند قدس اقداس است.» ۱۱ و خداوند به موسی خطاب کرده، گفت: ۱۲ «وقتی که شماره بنی اسرائیل را برحسب شمرده شدگان ایشان می گیری، آنگاه هرکس فدیه جان خود را به خداوند دهد، هنگامی که ایشان را می شماری، مبادا در حین شمردن ایشان، و بایی در ایشان حادث شود. ۱۳ هرکه به سوی شمرده شدگان می گذرد، این را بدهد، یعنی نیم مثقال موافق مثقال قدس، که یک مثقال بیست قیراط است، و این نیم مثقال هدیه خداوند است. ۱۴ هرکس از بیست ساله و بالاتر که به

طناب بهم پیچیده شده، و آن دو زنجیر بهم پیچیده شده را در طوقها بگذار. ۱۵ «و سینه بند عدالت را از صنعت نساج ماهر، عمامه‌ای از کتان نازک بساز و کمربندی از صنعت طراز بساز. ۴۰ موافق کار ایفود بساز و آن را از طلا و لاجورد و ارغوان و قرمز و برای پسران هارون پیراهن بساز و بجهت ایشان کمربندها بساز کتان نازک تاییده شده بساز. ۱۶ و مربع و دولا باشد، طولش یک و جیب و عرضش یک و جیب. ۱۷ و آن را به ترصیع سنگها، یعنی به چهار رسته از سنگها مرصع کن که رسته اول عقیق احمر و یاقوت اصفر و زمرد باشد، ۱۸ و رسته دوم بهرمان و یاقوت کبود و عقیق سفید، ۱۹ و رسته سوم عین الھر و یشم و جمشت، ۲۰ و رسته چهارم زبرجد و جزع و یشب. و آنها در رسته های خود با طلا نشانده شود. ۲۱ و سنگها موافق نامهای بنی اسرائیل مطابق اسامی ایشان، دوازده باشد، مثل نقش خاتم، و هر یک برای دوازده سبط موافق اسمش باشد. ۲۲ و بر سینه بند، زنجیرهای بهم پیچیده شده، مثل طناب از طلای خالص بساز. ۲۳ و بر سینه بند، دو حلقه از طلا بساز و آن دو حلقه را بر دو طرف سینه بند بگذار. ۲۴ و آن دو زنجیر طلا را بر آن دو حلقه‌ای که بر سر سینه بند است بگذار. ۲۵ و دو سر دیگر آن دو زنجیر را در آن دو طوق ببند و بر دو کتف ایفود بپوش بگذار. ۲۶ و دو حلقه زرین بساز و آنها را بر دو سر سینه بند، به کنار آن که بطرف اندرون ایفود است، بگذار. ۲۷ و دو حلقه دیگر زرین بساز و آنها را بر دو کتف ایفود از پایین بجانب پیش، در برابر پیوستگی آن، بر زیر زنار ایفود بگذار. ۲۸ و سینه بند را به حلقه هایش بر حلقه های ایفود به نوار لاجورد ببندند تا بالای زنار ایفود باشد و تاسینه بند از ایفود جدا نشود. ۲۹ و هارون نامهای بنی اسرائیل را بر سینه بند عدالت بر دل خود، وقتی که به قدس داخل شود، به حضور خداوند بجهت یادگاری دائم بردارد. ۳۰ و اوریم و تمیم را در سینه بند عدالت بگذار تا بر دل هارون باشد، وقتی که به حضور خداوند بیاید، و عدالت بنی اسرائیل را بر دل خود بحضور خداوند دائم متحمل شود. ۳۱ «و ردای ایفود را تمام از لاجورد بساز. ۳۲ و شکافی برای سر، در وسطش باشد. و حاشیه گرداگرد شکافش از کار نساج مثل گریبان زره، تادریده نشود. ۳۳ و در دامنش، اناها بساز از لاجورد و ارغوان و قرمز، گرداگرد دامنش، و زنگوله های زرین در میان آنها به هر طرف. ۳۴ زنگوله زرین و اناری و زنگوله زرین و اناری گرداگرد دامن ردا. ۳۵ و در بر هارون باشد، هنگامی که خدمت می کند، تا آواز آنها شنیده شود، هنگامی که در قدس بحضور خداوند داخل می شود و هنگامی که بیرون می آید تا نمیرد. ۳۶ و تنکه از طلای خالص بساز و بر آن مثل نقش خاتم قدوسیت برای پیهه نقش کن. ۳۷ و آن را به نوار لاجوردی ببند تا بر عمامه باشد، بر پیشانی عمامه خواهد بود. ۳۸ و بر پیشانی هارون باشد تا هارون گناه موقوفاتی که بنی اسرائیل وقف می نمایند، در همه هدایای مقدس ایشان متحمل شود. و آن دائم بر پیشانی او باشد

۲۹ «و این است کاری که بدیشان می کنی، برای تقدیس نمودن ایشان تا بجهت من کهنات کنند: یک گوساله و دو قوچ بی عیب بگیر، ۲ و نان فطیر و قرصهای فطیر سرشته به روغن و رقیقهای فطیر مسح شده به روغن. آنها را از آرد نرم گندم بساز. ۳ و آنها را در یک سبد بگذار و آنها را در سید با گوساله و دو قوچ بگذاران. ۴ و هارون و پسرانش را نزد دروازه خیمه اجتماع آورده، ایشان را به آب غسل ده، ۵ و آن رختها را گرفته، هارون را به پیراهن و ردای ایفود و ایفود و سینه بند آراسته کن و زنار ایفود را بر وی ببند. ۶ و عمامه را بر سرش بنه و افسر قدوسیت را بر عمامه بگذار، ۷ و روغن مسح را گرفته، بر سرش بریز و او را مسح کن. ۸ و پسرانش را نزدیک آورده، ایشان را به پیراهنهای بیوشان. ۹ و بر ایشان، یعنی هارون و پسرانش کمربندها ببند و عمامه هارا بر ایشان بگذار و کهنات برای ایشان فریضه ابدی خواهد بود. پس هارون و پسرانش را تخصص نما. ۱۰ و گوساله را پیش خیمه اجتماع برسان، و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر گوساله بگذارند. ۱۱ و گوساله را به حضور خداوند نزد در خیمه اجتماع ذبح کن. ۱۲ و از خون گوساله گرفته، بر شاخهای مذبح به انگشت خود بگذار، و باقی خون را بر بنیان مذبح بریز. ۱۳ و همه پیه را که احشا را می پوشاند، و سفیدی که بر جگر است، و دو گرده را با پیچی که بر آنهاست، گرفته، بر مذبح بسوزان. ۱۴ اما گوشت گوساله را و پوست و سرگینش را بیرون از اردو به آتش بسوزان، زیرا قربانی گناه است. ۱۵ «و یک قوچ بگیر و هارون و پسران، دستهای خود را بر سر قوچ بگذارند. ۱۶ و قوچ را ذبح کرده، خونسش را بگیر و گرداگرد مذبح بپاش. ۱۷ و قوچ را به قطعه هایش ببر، و احشا و پیاچه هایش را بشوی، و آنها را بر قطعه‌ها و سرش بنه. ۱۸ و تمام قوچ را بر مذبح بسوزان، زیرا برای خداوند قربانی سوختنی است، و عطر خوشبو، و قربانی آتشین برای خداوند است. ۱۹ پس قوچ دوم را بگیر و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر قوچ بگذارند. ۲۰ و قوچ را ذبح

برای تخته های طرف دیگر مسکن، و پنج پست بند برای تخته های آنها ده. ۱۳ و عرض صحن به جانب مشرق از سمت طلوع های طرف مسکن درمواخرش به سمت مغرب. ۲۸ و پشت بند پنجاه ذراع باشد. ۱۴ و پرده های یک طرف دروازه، پانزده ذراع وسطی که میان تخته هاست، از این سر تا آن سر بگذرد. ۲۹ و ستونهای آنها سه و پایه های آنها سه. ۱۵ و پرده های طرف دیگر تخته‌ها را به طلا بیوشان و حلقه های آنها راز طلا بساز تا خانه پانزده ذراعی و ستونهای آنها سه و پایه های آنها سه. ۱۶ و برای های پشت بندها باشد و پشت بندها را به طلا بیوشان. ۳۰ «پس دروازه صحن، پرده بیست ذراعی از لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان مسکن را برپا کن موافق نمونه‌ای که در کوه به تو نشان داده شد. نازک تاییده شده از صنعت طراز باشد. و ستونهایش چهار و پایه ۳۱ و حجایی از لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان نازک تاییده شده هایش چهار. ۱۷ همه ستونهای گرداگرد صحن با پشت بندهای بساز، از صنعت نساج ماهر با کرویوان ساخته شود. ۳۲ و آن را بر نقره پیوسته شود، و قلابهای آنها از نقره و پایه های آنها از برنج چهار ستون چوب شطیم پوشیده شده به طلا بگذار، و قلابهای باشد. ۱۸ طول صحن صد ذراع، و عرضش در هر جا پنجاه آنها از طلا باشد و بر چهار پایه نقره قائم شود. ۳۳ و حجاب را زیر ذراع، و بلندیش پنج ذراع از کتان نازک تاییده شده، و پایه هایش تکمه‌ها آویزان کن، و تابوت شهادت را در آنجا به اندرون حجاب از برنج باشد. ۱۹ و همه اسباب مسکن برای هر خدمتی، و بیاور، و حجاب، قدس را برای شما از قدس الاقداس جدا خواهد همه میخهایش، و همه میخهای صحن از برنج باشد. ۲۰ «و کرد. ۳۴ و تخت رحمت را بر تابوت شهادت در قدس الاقداس تو بنی اسرائیل را امر فرما که روغن زیتون مصفی و کوبیده شده بگذار. ۳۵ و خون را بیرون حجاب و چراغدان را برابر خون به برای روشنایی نزد تو بیاورند تا چراغها دائم روشن شود. ۲۱ در طرف جنوبی مسکن بگذار، و خون را به طرف شمالی آن برپا خیمه اجتماع، بیرون پرده‌ای که در برابر شهادت است، هارون و کن. ۳۶ و پرده‌ای برای دروازه مسکن از لاجورد و ارغوان و قمرز و پسرانش از شام تا صبح، به حضور خداوند آن را درست کنند. و کتان نازک تاییده شده از صنعت طراز بساز. ۳۷ و برای پرده پنج این برای بنی اسرائیل نسلا بعد نسل فریضه ابدی باشد.

۲۸ «و تو برادر خود، هارون و پسرانش را با وی از میان ستون از چوب شطیم بساز، و آنها را به طلا بیوشان، و قلابهای آنها از طلا باشد، و برای آنها پنج پایه برنجین بریز.

۲۷ «و مذبح را از چوب شطیم بساز، و طولش پنج ذراع و عرضش پنج ذراع. و مذبح مربع باشد. و بلندیش سه ذراع. ۲ و شاخه هایش را بر چهار گوشه‌اش بساز و شاخه هایش از همان باشد و آن را به برنج بیوشان. ۳ و لگنهایش را برای برداشتن خاکسترش بساز. و خاک اندازهایش و جامهایش و چنگالهایش و مجمرهایش و همه اسبابش را از برنج بساز. ۴ و برایش آتش دانی مشبک برنجین بساز و بر آن شبکه چهار حلقه برنجین بر چهار گوشه‌اش بساز. ۵ و آن را در زیر، کنار مذبح بگذار تا شبکه به نصف مذبح برسد. ۶ و دو عصا برای مذبح بساز. عصاهای از چوب شطیم باشد و آنها را به برنج بیوشان. ۷ و عصاهای در حلقه‌ها بگذارند، و عصاهای بر هر دو طرف مذبح باشد تا آن را بردارند. ۸ و آن را محجوف از تخته‌ها بساز، همچنانکه در کوه به تو نشان داده شد، به این طور ساخته شود. ۹ «و صحن مسکن را بساز به طرف جنوب به سمت یمنی. پرده های صحن از کتان نازک تاییده شده باشد، و طولش صد ذراع به یک طرف. ۱۰ و ستونهای بیست و پایه های آنها بیست، از برنج باشد و قلابهای ستونها و پشت بندهای آنها از نقره باشد. ۱۱ و همچنین به طرف شمال، در طولش پرده‌ها باشد که طول آنها صد ذراع باشد و بیست ستون آن و بیست پایه آنها از برنج باشد و قلابهای ستونها و پشت بندهای آنها از نقره باشد. ۱۲ و برای عرض صحن به سمت مغرب، پرده های پنجاه ذراعی باشد. و ستونهای آنها ده و پایه

۲۸ «و تو برادر خود، هارون و پسرانش را برای من کهنات بکنند، یعنی هارون و ناداب و ابیهو و العازار و ایتامار، پسران هارون. ۲ و رختهای مقدس برای برادرت، هارون، بجهت عزت و زینت بساز. ۳ و تو به جمیع دانادانی که ایشان را به روح حکمت پر ساخته‌ام، بگو که رختهای هارون را بسازند برای تقدیس کردن او تا برای من کهنات کند. ۴ و رختهایی که می‌سازند این است: سینه بند و ایفود و ردا و پیراهن مطرز و عمامه و کمر بند. این رختهای مقدس را برای برادرت هارون و پسرانش بسازند تا بجهت من کهنات کند. ۵ و ایشان طلا و لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان نازک را بگیرند، ۶ «و ایفود را از طلا و لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان نازک تاییده شده، از صنعت نساج ماهر بسازند. ۷ و دو کنفش را بر دو کناره‌اش ببیوندند تا پیوسته شود. ۸ و زنار ایفود که بر آن است، از همان صنعت و از همان پارچه باشد، یعنی از طلا و لاجورد و ارغوان و قمرز و کتان نازک تاییده شده. ۹ و دو سنگ جزیع بگیر و نامهای بنی اسرائیل را بر آنها نقش کن. ۱۰ شش نام ایشان را بر یک سنگ و شش نام باقی ایشان را بر سنگ دیگر موافق تولد ایشان. ۱۱ از صنعت نقاش سنگ مثل نقش خاتم نامهای بنی اسرائیل را بر هر دو سنگ نقش نما و آنها را در طوقهای طلا نصب کن. ۱۲ و آن دو سنگ را بر کتفهای ایفود بگذار تا سنگهای یادگاری برای بنی اسرائیل باشد، و هارون نامهای ایشان را بر دو کتف خود، بحضور خداوند برای یادگاری بردارد. ۱۳ و دو طوق از طلا بساز. ۱۴ و دو زنجیر از طلای خالص بساز مثل

تا بوم بماند و از آنها برداشته نشود. ۱۶ و آن شهادتی را که به تو ۲۶ «و مسکن را از ده پرده کتان نازک تائیده، و لاجورد می‌دهم، در تابوت بگذار. ۱۷ و تخت رحمت را از طلای خالص بساز. طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم. ۱۸ و دو کروی از طلا بساز، آنها را از چرخکاری از هر دو طرف تخت رحمت بساز. ۱۹ و یک کروی در این سر و کروی دیگر در آن سر بساز، کروی را از تخت رحمت بر هر دو طرفش بساز. ۲۰ و کروی را بر زبیران پهن کنند، و تخت رحمت را به بالهای خود پیوشانند. و رویهای ایشان به سوی یکدیگر باشد، و رویهای کروی را به طرف تخت رحمت باشد. ۲۱ و تخت رحمت را بر روی تابوت بگذار و شهادتی را که به تو می‌دهم در تابوت بنه. ۲۲ و در آنجا با تو ملاقات خواهم کرد و از بالای تخت رحمت از میان دو کروی که بر تابوت شهادت می‌باشند، با تو سخن خواهم گفت، درباره همه اموری که بجهت بنی اسرائیل تو را امر خواهم فرمود. ۲۳ «و خوانی از چوب شطیم بساز که طولش دو ذراع، و عرضش یک ذراع، و بلندیش یک ذراع و نیم باشد. ۲۴ و آن را به طلای خالص پیوشان، و تاجی از طلا به هر طرفش بساز. ۲۵ و حاشیه‌ای به قدر چهار انگشت به اطرافش بساز، و برای حاشیه‌اش تاجی زرین از هر طرف بساز. ۲۶ و چهار حلقه زرین برایش بساز، و حلقه‌ها را بر چهار گوشه چهار قایمه‌اش بگذار. ۲۷ و حلقه هادر برابر حاشیه باشد، تا خانه‌ها باشد بجهت عضاها برای برداشتن خوان. ۲۸ و عضاها را از چوب شطیم بساز، و آنها را به طلا پیوشان تا خوان را بدانتها بردازند. ۲۹ و صحنها و کاسه‌ها و جامها و پیاله هایش را که به آنها هدایای ریختنی می‌ریزند بساز، آنها را از طلای خالص بساز. ۳۰ و نان مقدمه را بر خوان، همیشه به حضور من بگذار. ۳۱ «و چراغدانی از طلای خالص بساز، و از چرخکاری چراغدان ساخته شود، قاعده‌اش و پایه‌اش و پیاله هایش و سیبهایش و گلپایش از همان باشد. ۳۲ و شش شاخه از طرفینش بیرون آید، یعنی سه شاخه چراغدان از یک طرف و سه شاخه چراغدان از طرف دیگر. ۳۳ سه پیاله بادامی با سیبی و گلی در یک شاخه و سه پیاله بادامی با سیبی و گلی در شاخه دیگر و هم چنین در شش شاخه‌ای که از چراغدان بیرون می‌آید. ۳۴ و در چراغدان چهار پیاله بادامی با سیبها و گلهای آنها باشد. ۳۵ و سیبی زیر دو شاخه آن و سیبی زیر دوشاخه آن و سیبی زیر دو شاخه آن بر شش شاخه‌ای که از چراغدان بیرون می‌آید. ۳۶ و سیبها و شاخه هایش از همان باشد، یعنی از یک چرخکاری طلای خالص. ۳۷ و هفت چراغ برای آن بساز، و چراغهایش را بر بالای آن بگذار تا پیش روی آن را روشنایی دهند. ۳۸ و گل گیرها و سینیهایش از طلای خالص باشد. ۳۹ خودش با همه اسبابش از یک وزنه طلای خالص ساخته شود. ۴۰ و آگاه باش که آنها را موافق نمونه آنها که در کوه به تو نشان داده شد بسازی.

جمع کرده‌ای. ۱۷ در هرسال سه مرتبه همه ذکورات به حضور گاوان برای خداوند ذبح کردند. ۶ و موسی نصف خون را گرفته، خداوند بیهوش حاضر شوند. ۱۸ خون قربانی مرا با نان خمیرمایه دار در لگنه‌ریخت و نصف خون را بر مذبح پاشید، ۷ و کتاب عهد مگذران و پیه عید من تا صبح باقی نماند. ۱۹ نوبت نخستین را گرفته، به سمع قوم خواند. پس گفتند: «هرآنچه خداوند گفته زمین خود را به خانه بیهوشه خودی خود بیاور و بزغاله را در شیر است، خواهیم کرد و گوش خواهیم گرفت.» ۸ و موسی خون را مادرش میزد. ۲۰ «اینک من فرشته‌های پیش روی تومی فرستم تا تو را گرفت و بر قوم پاشیده، گفت: «اینک خون آن عهدی که خداوند در راه محافظت نموده، بدان مکانی که مهیا کرده‌ام برساند. بر جمیع این سخنان با شما بسته است.» ۹ و موسی با هارون ۲۱ از او با حذر باش و آواز او را بشنو و از او تمرد منما زیرا و ناداب و ایبهو و هفتاد نفر از مشایخ اسرائیل بالا رفت. ۱۰ و گناهان شما را نخواهد آرزید، چونکه نام من در اوست. ۲۲ و خدای اسرائیل را دیدند، و زیر پایهای مثل صنعتی از یاقوت کبود اگر قول او را شنیدی و به آنچه گفته‌ام عمل نمودی، هرآینه دشمن شفاف و مانند ذات آسمان در صفا. ۱۱ و برسروران بنی اسرائیل دشمنان و مخالف مخالفتان خواهم بود، ۲۳ زیرا فرشته من پیش دست خود را نگذارد، پس خدا را دیدند و خوردند و آشامیدند. روی تو می‌رود و تو را بر اموریان و حتیان و فرزبان و کنعانیان و ۱۲ و خداوند به موسی گفت: «نزد من به کوه بالا بیا، و آنجا باش حیوان و بیوسیان خواهد رسانید و ایشان را هلاک خواهم ساخت. تا لوحهای سنگی و تورات و احکامی را که نوشته‌ام تا ایشان را ۲۴ خدایان ایشان را سجده منما و آنها را عبادت مکن و موافق تعلیم نمایی، به تو دهم.» ۱۳ پس موسی با خادم خود یوشع کارهای ایشان مکن، البته آنها را منهدم ساز و بتهای ایشان را برخاست، و موسی به کوه خدا بالا آمد. ۱۴ و به مشایخ گفت: بشکن. ۲۵ و بیهوشه، خدای خود را عبادت نمایند تا نان و آب «برای ما در اینجا توقف کنیدی، تا نزد شما برگردیم، همانا هارون و تو رابرت دهد و بیماری را از میان تو دور خواهد کرد، ۲۶ و حور با شما می‌باشند. پس هرکه امری دارد، نزد ایشان برود.» ۱۵ در زمین سقط کننده و نازاد نخواهد بود و شماره روزهایت را و چون موسی به فراز کوه برآمد، ابر کوه را فرو گرفت. ۱۶ و تمام خواهم کرد. ۲۷ و خوف خود را پیش روی تو خواهم فرستاد جلال خداوند بر کوه سینا قرار گرفت، و شش روز ابر آن را پوشانید، و هر قومی را که بدیشان برسی متحیر خواهم ساخت و جمیع و روز هفتمین، موسی را از میان ابر ندا درداد. ۱۷ و منظر جلال دشمنان را پیش تو روگردان خواهم ساخت. ۲۸ و زنبورها پیش روی تو خواهم فرستاد تا حیوان و کنعانیان و حتیان را از حضورت برانند. ۲۹ ایشان را در یک سال از حضور تو نخواهم راند، مبادا روز و چهل شب در کوه ماند.

زمین ویران گردد و حیوانات صحرا بر تو زیاده شوند. ۳۰ ایشان را از پیش روی تو به تدریج خواهم راند تا کثیر شوی و زمین را متصرف گردی. ۳۱ و حدود تو را از بحر قزقم تا بحر فلسطین، و از صحرا تا نهر فرات قرار دهم زیرا ساکنان آن زمین را بدست شما خواهم سپرد و ایشان را از پیش روی خود خواهی راند. ۳۲ با ایشان و با خدایان ایشان عهد مبند. ۳۳ در زمین تو ساکن نشوند، مبادا تو را بر من عاصی گردانند و خدایان ایشان را عبادت کنی و دامی برای تو باشد.»

۲۴ و به موسی گفت: «نزد خداوند بالا بیا، تو و هارون و ناداب و ایبهو و هفتاد نفر از مشایخ اسرائیل و از دور سجده کنید. ۲ و موسی تنها نزدیک خداوند بیاید و ایشان نزدیک نیایند و قوم همراه او بالا نیایند.» ۳ پس موسی آمده، همه سخنان خداوند و همه این احکام را به قوم بازگفت و تمامی قوم به یک زبان در جواب گفتند: «همه سخنانی که خداوند گفته است، بجای خواهیم آورد.» ۴ و موسی تمامی سخنان خداوند را نوشت و بامدادان برخاسته، مذبحی در پای کوه و دوازده ستون، موافق دوازده سبط اسرائیل بنا نهاد. ۵ و بعضی از جوانان بنی اسرائیل را فرستاد و قربانی های سوختنی گذرانیدند و قربانی های سلامتی از

باشد که آن گاو قبل از آن شاخ زن می‌بود، وصاحبش آن را نگاه نداشت، البته گاو به عوض گاو بدهد و میته از آن او باشد. او را مستجاب خواهم فرمود. ۲۴ و خشم من مشتعل شود، و

شمارا به شمشیر خواهم کشت، و زنان شما بیوه شوندو پسران شما یتیم. ۲۵ اگر نقدی به فقیری ازقوم من که همسایه تو باشد قرض دادی، مثل رباخوار با او رفتار مکن و هیچ سود بر او مگذار. ۲۶ اگر رخت همسایه خود را به گرورفتی، آن را قبل از غروب آفتاب بدو رد کن. ۲۷ زیرا که آن فقط پوشش او و لباس برای بدن اوست، پس در چه چیز بخواهد، و اگر نزد من فریاد برآورد، هرآینه اجابت خواهم فرمود، زیرا که من کریم هستم. ۲۸ به خدا ناسزا مگو و رئیس قوم خود را لعنت مکن. ۲۹ درآوردن نوبرغله و عصیر رز خود تاخیر ممانا. و نخست زاده پسران خود را به من بده. ۳۰ با گاوان وگوسفندان خود چنین بکن. هفت روز نزد مادرخود بماند و در روز هشتمین آن را به من بده. ۳۱ وبری از مردان مقدس باشید، و گوستی را که در صحرا دریده شود مخورید؛ آن را نزد سگان بیندازید.

۲۲ «اگر کسی گاوی یا گوسفندی بدزدد، و آن را بکشد یا بفروشد، به عوض گاوینچ گاو، و به عوض گوسفند چهار گوسفند بدهد. ۲ اگر دزدی در رخنه کردن گرفته شود، و او را بزنند بطوری که بمیرد، بازخواست خون برای او نباشد. ۳ اما اگر آفتاب بر او طلوع کرد، بازخواست خون برای او هست. البته مکافات باید داد، و اگر چیزی ندارد، به عوض دزدی که کرد، فروخته شود. ۴ اگر چیزی دزدیده شده، ازگاو یا الاغ یا گوسفند زنده در دست او یافت شود، دو مقابل آن را رد کند. ۵ اگر کسی مرتعی یا تاناکستانی را بچراند، یعنی مواشی خود را براند تا مرتع دیگری را بچراند، از نیکوترین مرتع و ازبهترین تاکستان خود عوض بدهد. ۶ اگر آتشی بیرون رود، و خارها را فراگیرد و بافه های غله یاخوشه های نادرویده یا مزرعه‌ای سوخته گردد، هرکه آتش را افروخته است، البته عوض بدهد. ۷ اگر کسی پول یا اسباب نزد همسایه خود امانت گذارد، و از خانه آن شخص دزدیده شود، هر گاه دزد پیدا شود، دو چندان رد نماید. ۸ و اگر دزد گرفته نشود، آنگاه صاحب‌خانه را به حضورحکام بیاورند، تا حکم شود که آیا دست خود را بر اموال همسایه خویش دراز کرده است یا نه. ۹ در هر خیانتی از گاو و الاغ و گوسفند و رخت وهر چیز گم شده، که کسی بر آن ادعا کند، امر هر دو به حضور خدا برده شود، و بر گناه هر کدام که خدا حکم کند، دو چندان به همسایه خود رد نماید. ۱۰ اگر کسی الاغی یا گاوی یا گوسفندی یا جانوری دیگر به همسایه خود امانت دهد، و آن بمیرد یا پایش شکسته شود یا دزدیده شود، وشاهدی نباشد، ۱۱ قسم خداوند در میان هر دو نهاده شود، که دست خود را به مال همسایه خویش دراز نکرده است. پس مالکش قبول بکندو او عوض ندهد. ۱۲ لیکن اگر از او دزدیده شد، به صاحبش عوض باید داد. ۱۳ و اگر دریده شد، آن را برای شهادت بیاورد، و برای دریده شده، عوض ندهد. ۱۴ و اگر کسی حیوانی از همسایه خود عاریت گرفت، و پای آن شکست یا مرد، وصاحبش همراهش نبود، البته عوض باید داد. ۱۵ اما اگر صاحبش همراهش بود، عوض نباید داد، و اگر کرایه شد، برای کرایه آمده بود. ۱۶ «اگر کسی دختری را که نامزد نبود فریب داده، با او هم بستر شد، البته می‌باید او را زن منکوحه خویش سازد. ۱۷ و هرگاه پدرش راضی نباشد که او را بدو دهد، موافق مهر دوشیزگان نقدی بدو باید داد. ۱۸ زن جادوگر را زنده مگذار. ۱۹ هرکه با حیوانی مقاربت کند، هرآینه کشته شود. ۲۰ هرکه برای خدای غیر از یهوه و بس قربانی گذارند، البته هلاک گردد. ۲۱ غربیی را اذیت مرسانید. و بر او ظلم مکنید، زیرا که در زمین مصر غریب بودید. ۲۲ بر بیوفزنی یا یتیمی ظلم مکنید.

وزمین و دریا و آنچه را که در آنهاست بساخت، و در روز هفتم مباشرت او را کم نکند. ۱۱ و اگر این سه چیز را برای او نکند، آرام فرمود. از این سبب خداوند روز هفتم را مبارک خوانده، آن را آنگاه بی‌قیمت و رایگان بیرون رود. ۱۲ «هرکه انسانی را بزند و او تقدیس نمود. ۱۲ پدر و مادر خود را احترام نما، تا روزهای تو بمیرد، هر آنچه کشته شود. ۱۳ اما اگر قصد او نداشت، بلکه درزمینی که بیهو خدایت به تو می‌بخشد، دراز شود. ۱۳ قتل مکن. خدای را بدستش رسانید، آنگاه مکانی برای تو معین کنم تا ۱۴ زنا مکن. ۱۵ دزدی مکن. ۱۶ بر همسایه خود شهادت بدانجا فرار کند. ۱۴ لیکن اگر شخصی عمد بر همسایه خود دروغ مده. ۱۷ به خانه همسایه خود طمع موز، و به زن همسایه آید، تا او را به مکر بکشد، آنگاه او را از مذبح من کشیده، به ات و غلامش و کنیزش و گاوش و الاغش و به هیچ چیزی که از قتل برسان. ۱۵ و هرکه پدر یا مادر خود را زند، هرآینه کشته شود. آن همسایه تو باشد، طمع مکن.» ۱۸ و جمیع قوم رعدا و ۱۶ و هرکه آدمی را بدزد و او را بفرود یا در دستش یافت شود، زبانه های آتش و صدای کرنا و کوه را که پر از دود بود دیدند، هرآینه کشته شود. ۱۷ و هرکه پدر یا مادر خود را لعنت کند، هرآینه و چون قوم این را بدیدند لرزیدند، و از دور بایستادند. ۱۹ و به کشته شود. ۱۸ و اگر دو مرد نزاع کنند، و یکی دیگری را به موسی گفتند: «تو به ما سخن بگو و خواهیم شنید، اما خدا سنگ پایه مشت زند، و او نمیرد لیکن بستری شود، ۱۹ اگر برخیزد به ما نگوید، مبادا بمیریم.» ۲۰ موسی به قوم گفت: «مترسید و با عصا بیرون رود، آنگاه زننده او بی‌گناه شمرده شود، اما عوض زیرا خدا برای امتحان شما آمده است، تا ترس او پیش روی شما بیکاریش را ادا نماید، و خرج معالجه او را بدهد. ۲۰ و اگر کسی باشد و گناه نکند.» ۲۱ پس قوم از دور ایستادند و موسی به غلام یا کنیز خود را به عصا بزند، و او زیر دست او بمیرد، هرآینه ظلمت غلیظ که خدا در آن بود، نزدیک آمد. ۲۲ و خداوند به انتقام او گرفته شود. ۲۱ لیکن اگر یک دوروز زننده بماند، از او موسی گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو: شما دیدید که از آسمان انتقام کشیده نشود، زیرا که زرخیز اوست. ۲۲ و اگر مردم جنگ به شما سخن گفتند: ۲۳ با من خدایان نقره مسازید و خدایان طلا کنند، و زنی حامله را بزنند، و اولاد او سقط گردد، و ضرری دیگر برای خود مسازید. ۲۴ مذبحی از خاک برای من بساز، و قربانی نشود، البته غرامتی بدهد موافق آنچه شوهر زن بدو گذارد، و به های سوختنی خود و هدایای سلامتی خود را از گله و رومه خویش بر حضور دروازه ادا نماید. ۲۳ و اگر از ذبئی دیگر حاصل شود، آنگاه آن بگذران، در هر جایی که یادگاری برای نام خود سازم، نزد تو جان به عوض جان بده. ۲۴ و چشم به عوض چشم، و دندان به عوض آمد، و تو را برکت خواهم داد. ۲۵ و اگر مذبحی از سنگ عوض دندان، و دست به عوض دست، و پا به عوض پا. ۲۵ برای من سازی، آن را از سنگهای تراشیده بنا مکن، زیرا اگر افزار و داغ به عوض داغ، و زخم به عوض زخم، و لطمه به عوض خود را بر آن بلند کردی، آن را نجس خواهی ساخت. ۲۶ و بر لطمه. ۲۶ و اگر کسی چشم غلام یا چشم کنیز خود را بزند که مذبح من از پله‌ها بالا مرو، مبادا عورت تو بر آن مکشوف شود.» ضایع شود، او را به عوض چشمش آزاد کند. ۲۷ و اگر دندان غلام یا دندان کنیز خود را ببندد او را به عوض دندانش آزاد کند. ۲۱ «و این است احکامی که پیش ایشان می‌گذاری: ۲ و اگر غلام عبری بخری، شش سال خدمت کند، و در هفتمین، گاو را البته سنگسار کنند، و گوشتش را نخورند و صاحب گاو بی‌قیمت، آزاد بیرون رود. ۳ اگر تنها آمده، تنها بیرون رود. و اگر صاحب زن بوده، زنش همراه او بیرون رود. ۴ اگر آقایش زنی بدو دهد و پسران یا دختران برایش بزاید، آنگاه زن و اولادش از آن آقایش باشند، و آن مرد تنها بیرون رود. ۵ لیکن هرگاه آن غلام بگوید که هرآینه آقایم و زن و فرزندان خود را دوست می‌دارم و نمی‌خواهم که آزاد بیرون روم، ۶ آنگاه آقایش او را به حضور خدا بیاورد، و او را نزدیک در یا قایمه در برساند، و آقایش گوش او را با درفشی سوراخ کند، و او وی را همیشه بندگی نماید. ۷ اما اگر شخصی، دختر خود را به کنیزی بفروشد، مثل غلامان بیرون نرود. ۸ هر گاه به نظر آقایش که او را برای خود نامزد کرده است ناپسند آید، بگذارد که او را فدیه دهند، اما هیچ حق ندارد که او را به قوم بیگانه بفروشد، زیرا که بدو خیانت کرده است. ۹ و هرگاه او را به پسر خود نامزد کند، موافق رسم دختران با او عمل تقسیم کنند، و میتة از آن او باشد. ۳۵ و اگر گاو شخصی، گاو همسایه را به قوم بیگانه بفروشد، تقسیم کنند، و میتة از آن تقسیم نمایند، ۳۶ اما اگر معلوم بوده نماید. ۱۰ اگر زنی دیگر برای خود گیرد، آنگاه خوراک و لباس و

کرد، بدیشان اعلام نما. ۲۱ و از میان تمامی قوم، مردان قابل را که خداترس و مردان امین، که از رشوت نفرت کنند، جستجو اما چون کرنا نواخته شود، ایشان به کوه برآیند. ۱۴ پس موسی از کرده، بر ایشان بگمار، تاروسای هزاره و روسای صده و روسای کوه نزد قوم فرود آمده، قوم را تقدیس نمود و رخت خود را شستند. پنجاه ووروسای ده باشند. ۲۲ تا بر قوم پیوسته داوری نمایند، و هر ۱۵ و به قوم گفت: «در روز سوم حاضر باشید، و به زنان نزدیکی امر بزرگ را نزد تو بیآورند، و هر امرکوچک را خود فیصل دهند. نمائید.» ۱۶ و واقع شد در روز سوم به وقت طلوع صبح، که بدین طور بار خود راسبک خواهی کرد، و ایشان با تو متحمل رعدها و ابر غلیظ برکوه پدید آمد، و آواز کرنای بسیار آن خواهند شد. ۲۳ اگر این کار را بکنی و خدا تو را چنین امر سخت، بطوری که تمامی قوم که در لشکرگاه بودند، بلزیدند. فرماید، آنگاه یاری استقامت خواهی داشت، و جمیع این قوم نیز ۱۷ و موسی قوم را برای ملاقات خدا از لشکرگاه بیرون آورد، و در به مکان خود به سلامتی خواهند رسید.» ۲۴ پس موسی سخن پایان کوه ایستاند. ۱۸ و تمامی کوه سینا را دود فرو گرفت، پدر زن خود را اجابت کرده، آنچه او گفته بود به عمل آورد. ۲۵ و زیرآخداوند در آتش بر آن نزول کرد، و دودش مثل دود کوه‌های بالا موسی مردان قابل از تمامی اسرائیل انتخاب کرده، ایشان را روسای قوم ساخت، روسای هزاره ووروسای صده و روسای پنجاه و روسای زیاده و زیاده سخت نواخته می‌شد، موسی سخن گفت، و خدا او ده. ۲۶ و در داوری قوم پیوسته مشغول می‌بودند. هر امرمشکل را با به زبان جواب داد. ۲۰ و خداوند بر کوه سینا بر قله کوه نازل نزد موسی می‌آوردند، و هر دعوی کوچک را خود فیصل می‌دادند. شد، و خداوند موسی را به قله کوه خواند، و موسی بالا رفت. ۲۷ و موسی پدرزن خود را رخصت داد و او به ولایت خود رفت. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «پایین برو و قوم را قدغن نما، مبادا نزدخداوند برای نظر کردن، از حد تجاوز نمایند، که بسیاری از ایشان هلاک خواهند شد. ۲۲ و کهنه نیز که نزد خداوند می‌آیند، خویشان را تقدیس نمایند، مبادا خداوند بر ایشان هجوم آورد.» ۲۳ موسی به خداوند گفت: «قوم نمی‌توانند به فرازکوه سینا آیند، زیرا که تو ما را قدغن کرده، گفته‌ای کوه را حدود قرار ده و آن را تقدیس نما.» ۲۴ خداوند وی را گفت: «پایین برو و تو و هارون همراهت برآیند، اما کهنه و قوم از حد تجاوزنمایند، تا نزد خداوند بالا بیایند، مبادا بر ایشان هجوم آورد.» ۲۵ پس موسی نزد قوم فرود شده، بدیشان سخن گفت.

۱۹ و در ماه سوم از بیرون آمدن بنی اسرائیل از زمین مصر، در همان روزبه صحرای سینا آمدند، ۲ و از فریدیم کوچ کرده، به صحرای سینا رسیدند، و در بیابان اردو زدند، و اسرائیل در آنجا در مقابل کوه فرود آمدند. ۳ و موسی نزد خدا بالا رفت، و خداوند از میان کوه او را ندا درداد و گفت: «به خاندان یعقوب چنین بگو، و بنی اسرائیل را خبر بده: ۴ شما آنچه را که من به مصریان کردم، دیده‌اید، و چگونه شما را بر باله‌های عقاب برداشته، نزد خود آورده‌ام. ۵ و اکنون اگر آواز مرا فی الحقیقه بشنوید، و عهد مرا نگاه دارید، همانا خزانه خاص من از جمیع قومها خواهید بود. زیرا که تمامی جهان، از آن من است. ۶ و شما برای من مملکت کهنه و امت مقدس خواهید بود. این است آن سخنانی که به بنی اسرائیل می‌باید گفت.» ۷ پس موسی آمده، مشایخ قوم را خواند، و همه این سخنان را که خداوند او را فرموده بود، بر ایشان القا کرد. ۸ و تمامی قوم به یک زبان در جواب گفتند: «آنچه خداوند امر فرموده است، خواهیم کرد.» و موسی سخنان قوم را باز به خداوند عرض کرد. ۹ و خداوند به موسی گفت: «اینک من در ابرمظلم نزد تو می‌آیم، تا هنگامی که به تو سخن گویم پسران تا پشت سوم و چهارم از آنانی که مرا دشمن دارند می‌گیرم. قوم بشنوند، و بر تو نیز همیشه ایمان داشته باشند.» پس موسی سخنان قوم را به خداوند بازگفت. ۱۰ خداوند به موسی گفت: «نزد قوم برو و ایشان را امروز و فردا تقدیس نما، و ایشان رخت خود را بشویند. ۱۱ و در روز سوم مهیا باشید، زیرا که در روز سوم خداوند در نظر تمامی قوم برکوه سینا نازل شود. ۱۲ و حدود برای قوم از هر طرف قرار ده، و بگو: باحذر باشید از اینکه به فرازکوه برآیند، یا دامنه آن را لمس نمایید، زیرا هرکه کوه را لمس کند، هرآینه کشته شود. ۱۳ دست بر آن گذارده نشود بلکه یا سنگسار دروازه‌های تو باشد. ۱۱ زیرا که در شش روز، خداوند آسمان

روز در صحرا می‌رفتند و آب نیافتند. ۲۳ پس به ماره رسیدند، و از خدای شما هستم.» ۱۳ و واقع شد که در عصر، سلوی برآمده، آب ماره نتوانستند نوشید زیرا که تلخ بود. از این سبب، آن را لشکرگاه راپوشانیدند، و بامدادان شبنم گرداگرد اردو نشست. ۱۴ و ماره نامیدند. ۲۴ و قوم بر موسی شکایت کرده، گفتند: «چه چون شبنمی که نشسته بودی برخواست، اینک بر روی صحرا چیزی بنوشیم؟» ۲۵ چون نزد خداوند استغاثه کرد، خداوند درختی بدو، دقیق، مدور و خرد، مثل ژاله بر زمین بود. ۱۵ و چون بنی اسرائیل نشان داد، پس آن را به آب انداخت و آب شیرین گردید. و در آنجا این را دیدند به یکدیگر گفتند که این من است، زیرا که ندانستند فریضه‌ای و شریعتی برای ایشان قرار داد، و در آنجا ایشان را امتحان چه بود. موسی به ایشان گفت: «این آن نان است که خداوند به کرد. ۲۶ و گفت: «هرآینه اگر قول یهوه، خدای خود را بشنوی، است، که هر کس به قدر خوراک خود از این بگیرد، یعنی یک و آنچه را در نظر او راست است بجا آوری، و احکام او را بشنوی، تمامی فریض او را نگاه داری، همانا هیچ‌یک از همه مرضه‌های عومر برای هر نفر به حسب شماره نفوس خویش، هر شخص برای را که بر مصریان آورده‌ام بر تو نیاورم، زیرا که من یهوه، شفا دهنده کسانی که در خیمه او باشند بگیرد.» ۱۷ پس بنی اسرائیل چنین تو هستم.» ۲۷ پس به ایلیم آمدند، و در آنجا دوازده چشمه آب و در آنجا زیاد و بعضی کم برچیدند. ۱۸ اما چون به عومر پیمودند، آنکه زیاد برچیده بود، زیاد نداشت، و آنکه کم برچیده بود، کم نداشت، بلکه هر کس به قدر خوراکش برچیده بود. ۱۹

۱۶ پس تمامی جماعت بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کرده، به صحرای سین که در میان ایلیم و سینا است در روز پانزدهم از ماه دوم، بعد از بیرون آمدن ایشان از زمین مصر، رسیدند. ۲ و تمامی جماعت بنی اسرائیل در آن صحرا بر موسی و هارون شکایت کردند. ۳ و بنی اسرائیل بدیشان گفتند: «کاش که در زمین مصر به دست خداوند مرده بودیم، وقتی که نزد دیگهای گوشت می‌نشستیم و نان را سیر می‌خوردیم، زیرا که ما را بدین صحرا بیرون آوردید، تا تمامی این جماعت را به گرسنگی بکشید.» ۴ آنگاه خداوند به موسی گفت: «همانا من نان از آسمان برای شما بارانم، و قوم رفته، کفایت هر روز را در روزش گیرند، تا ایشان را امتحان کنم که بر شریعت من رفتار می‌کنند یا نه. ۵ و واقع خواهد شد در روز ششم، که چون آنچه را که آورده باشند درست نمایند، همانا دوچندان آن خواهد بود که هر روز برمی‌چیدند.» ۶ و موسی و هارون به همه بنی اسرائیل گفتند: «شامگاهان خواهید دانست که خداوند شما را از زمین مصر بیرون آورده است. ۷ و بامدادان جلال خداوند را خواهید دید، زیرا که او شکایتی را که بر خداوند کرده‌اید شنیده است، و ما چیستیم که بر ما شکایت می‌کنید؟» ۸ و موسی گفت: «این خواهد بود چون خداوند، شامگاه شما را گوشت دهد تا بخورید، و بامدادان، تا سیر شوید، زیرا خداوند شکایتهای شما را که بر وی کرده‌اید شنیده است، و ما چیستیم؟ بر ما نی، بلکه بر خداوند شکایت نموده‌اید.» ۹ و موسی به هارون گفت: «به تمامی جماعت بنی اسرائیل بگو به حضور خداوند نزدیک بیاید، زیرا که شکایتهای شما را شنیده است.» ۱۰ و واقع شد که چون هارون به تمامی جماعت بنی اسرائیل سخن گفت، به سوی گشنیز سفید بود، و طعمش مثل قرصهای عسلی. ۳۲ و موسی صحراگیرستند و اینک جلال خداوند در ابر ظاهر شد. ۱۱ و گفت: «این امری است که خداوند فرموده است که عومری از آن پرکنی، تا در نسلهای شما نگاه داشته شود، تا آن نان را ببیند که در صحرا، وقتی که شما را از زمین مصر بیرون آورد، آن را به شما خواهید خورد، و بامداد از نان سیر خواهید شد تا بدانید که من یهوه

را برداشته‌ای تا در صحرا بمیریم؟ این چیست به ما کردی که ما را از مصر بیرون آوردی؟ ۱۲ آیا این آن سخن نیست که به تو در مصر گفتیم که ما را بگذار تا مصریان را خدمت کنیم؟ زیرا که ما را خدمت مصریان بهتر است از مردن در صحرا!» ۱۳ موسی به قوم گفت: «مترسید. بایستید و نجات خداوند را ببینید، که امروز آن را برای شما خواهد کرد، زیرا مصریان را که امروز دیدید تا به ابد دیگر نخواهید دید. ۱۴ خداوند برای شما جنگ خواهد کرد و شما خاموش باشید.» ۱۵ و خداوند به موسی گفت: «چرا نزد من فریاد می‌کنی؟ بنی اسرائیل را بگو که کوچ کنند. ۱۶ و اما تو عصای خود را برافراز و دست خود را بر دریا دراز کرده، آن را منشف کن، تا بنی اسرائیل از میان دریا بر خشکی راه سپر شوند. ۱۷ و اما من اینک، دل مصریان را سخت می‌سازم، تا از عقب ایشان بیایند، و از فرعون و تمامی لشکر او و اربابها و سوارانش جلال خواهم یافت. ۱۸ و مصریان خواهند دانست که من بیهوش هستم، وقتی که از فرعون و ارباب هایش و سوارانش جلال یافته باشم.» ۱۹ و فرشته خدا که پیش اردوی اسرائیل می‌رفت، حرکت کرده، از عقب ایشان خرامید، و ستون بر از پیش ایشان نقل کرده، در عقب ایشان بایستاد. ۲۰ و میان اردوی مصریان و اردوی اسرائیل آمده، از برای آنها ابر و تاریکی می‌بود، و اینها را در شب روشنائی می‌داد که تمامی شب نزدیک یکدیگر نیامدند. ۲۱ پس موسی دست خود را بر دریا دراز کرد و خداوند دریا را به باد شرقی شدید، تمامی آن شب برگردانیده، دریا را خشک ساخت و آب منشف گردید. ۲۲ و بنی اسرائیل در میان دریا بر خشکی می‌رفتند و آنها برای ایشان بر راست و چپ، دیوار بود. ۲۳ و مصریان با تمامی اسبان و اربابها و سواران فرعون از عقب ایشان تاخته، به میان دریا درآمدند. ۲۴ و در پاس سحری واقع شد که خداوند بر اردوی مصریان از ستون آتش و ابر نظر انداخت، و اردوی مصریان را آشفته کرد. ۲۵ و چرخهای اربابهای ایشان را بیرون کرد، تا آنها را به سنگینی برانند و مصریان گفتند: «از حضور بنی اسرائیل بگریزیم! زیرا خداوند برای ایشان با مصریان جنگ می‌کند.» ۲۶ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را بر دریا دراز کن، تا آنها بر مصریان برگردد، و اربابها و سواران ایشان.» ۲۷ پس موسی دست خود را بر دریا دراز کرد، و به وقت طلوع صبح، دریا به جریان خود برگشت، و مصریان به مقابله گریختند، و خداوند مصریان را در میان دریا به زیر انداخت. ۲۸ و آنها برگشته، عرابها و سواران و تمام لشکر فرعون را که از عقب ایشان به دریا آمده بودند، پوشانید، که یکی از ایشان هم باقی نماند. ۲۹ اما بنی اسرائیل در میان دریا به خشکی رفتند، و آنها برای ایشان دیواری بود به طرف راست و به طرف چپ. ۳۰ و در آن روز خداوند اسرائیل را از دست مصریان خلاصی داد و اسرائیل مصریان را به کنار دریا مرده دیدند. ۳۱ و اسرائیل آن

جمع بنی اسرائیل نسلابعد نسل واجب است که آن را نگاه دارند. و چون فرعون از رها کردن ما دل خود را سخت ساخت، واقع ۴۳ و خداوند به موسی و هارون گفت: «این است فریضه فصح شد که خداوند جمیع نخست زادگان مصر را از نخست زاده که هیچ بیگانه از آن نخورد. ۴۴ و اما هر غلام زرخید، او را ختنه انسان تا نخست زاده بهایم کشت. بنابراین من همه زنیها را که کن و پس آن را بخورد. ۴۵ نزیل و مزدور آن را نخورند. ۴۶ رحم را گشایند، برای خداوند ذبح می کنم، لیکن هر نخست دریک خانه خورده شود، و چیزی از گوشتش ازخانه بیرون میر، و زادهای از پسران خود رافدیبه می دهیم. ۱۶ و این علامتی بر دست استخوانی از آن مشکند. ۴۷ تمامی جماعت بنی اسرائیل آن را وعصابهی در میان چشمان تو خواهد بود، زیرا خداوند ما را بقوت نگاه بدارد. ۴۸ و اگر غریبی نزد تو نزیل شود، و بخواهد فصح را دست از مصر بیرون آورد.» ۱۷ و واقع شد که چون فرعون قوم را برای خداوند مرعی بدارد، تمامی ذکورانش مختون شوند، و بعد از آن نزدیک آمده، آن را نگاه دارد، و مانند بومی زمین خواهد بود و اما هرنامختون از آن نخورد. ۴۹ یک قانون خواهد بود برای بینند، پشیمان شوند و به مصر برگردند.» ۱۸ اما خدا قوم را از راه اهل وطن و بجهت غریبی که در میان شمانزیل شود.» ۵۰ پس صحرای دریای قلم دور گردانید. پس بنی اسرائیل مسلح شده، از تمامی بنی اسرائیل این را کردند، چنانکه خداوند به موسی و هارون زمین مصر برآمدند. ۱۹ و موسی استخوانهای یوسف را با خود امرفرموده بود، عمل نمودند. ۵۱ و واقع شد که خداوند در همان روز بنی اسرائیل را با لشکرای ایشان از زمین مصر بیرون آورد. «هرآینه خدا از شما تفقد خواهد نمود استخوانهای مرا از اینجا با خود خواهید برد.» ۲۰ و از سکوت کوچ کرده، در ایتم به کنار صحرا اردو زدند. ۲۱ و خداوند در روز، پیش روی قوم در ستون ابر می رفت تا راه را به ایشان دلالت کند، و شبانگاه در ستون آتش، تا ایشان را روشنایی بخشید، و روز و شب راه روند. ۲۲ و ستون ابر را در روز و ستون آتش را در شب، از پیش روی قوم برداشت.

۱۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «هر نخست زادهای را که رحم را بگشایید، در میان بنی اسرائیل، خواه از انسان خواه از بهایم، تقدیس نما؛ او از آن من است.» ۳ و موسی به قوم گفت: «این روز را که از مصر از خانه غلامی بیرون آمدید، یاد دارید، زیرا خداوند شما را به قوت دست، از آنجا بیرون آورد، پس نان خمیر، خورده نشود. ۴ این روز، در ماه ایب بیرون آمدید. ۵ و هنگامی که خداوند تو را به زمین کنعانیان و حتیان و اموریان و حیوان ویبوسیان داخل کند، که با پدران تو قسم خورد که آن را به تو بدهد، زمینی که به شیر و شهد جاری است، آنگاه این عبادت را در این ماه بجا بیاور. ۶ هفت روز نان فطیر بخور، و در روز زمین گرفتار شده اند، و صحرا آنها را محصور کرده است. ۴ و دل هفتمین عید خداوند است. ۷ هفت روز نان فطیر خورده شود، و فرعون را سخت گردانم تا ایشان را تعاقب کند، و در فرعون و هیچ چیز خمیر شده نزد تو دیده نشود، و خمیرمایه نزد تو در تمامی حدودت پیدا نشود. ۸ و در آن روز پسر خود را خیر داده، بگو: یهوه هستم.» پس چنین کردند. ۵ و به پادشاه مصر گفته شد این است به سبب آنچه خداوند به من کرد، وقتی که از مصر بیرون که قوم فرار کردند، و دل فرعون و بندگانش بر قوم متغیر شد، آمدم. ۹ و این برای تو علامتی بر دست خواهد بود و تذکره ای پس گفتند: «این چیست که کردیم که بنی اسرائیل را از بندگی در میان دو چشمت، تاشریعت خداوند در دهانت باشد. زیرا خود رهایی دادیم؟» ۶ پس ارا به خود را بیاراست، و قوم خود خداوند تو را به دست قوی از مصر بیرون آورد. ۱۰ و این فریضه را با خود برداشت، و ۷ و ششصد ارا به برگزیده برداشت، و همه در موسم سال به سال نگاه دار. ۱۱ «و هنگامی که خداوند تو ارا به های مصر را و سرداران را بر جمیع آنها. ۸ و خداوند دل را به زمین کنعانیان در آورد، چنانکه برای تو و پدران تو قسم خورد، فرعون، پادشاه مصر را سخت ساخت تا بنی اسرائیل را تعاقب کرد، و آن را به تو بخشید. ۱۲ آنگاه هرچه رحم را گشایید، آن را برای و بنی اسرائیل به دست بلند بیرون رفتند. ۹ و مصریان با تمامی اسبان خدا جدا بساز، و هر نخست زادهای از بیجه های بهایم که از آن و ارا به های فرعون و سوارانش و لشکرش در عقب ایشان ساخته، توست، زنیها از آن خداوند باشد. ۱۳ و هر نخست زاده الاغ را بدیشان در رسیدند، وقتی که به کنار دریا نزد فم الحیروت، برابر بعل به بره ای فدیبه بده، و اگر فدیبه ندهی گردنش را بشکن، و هر صفون فرود آمده بودند. ۱۰ و چون فرعون نزدیک شد، بنی اسرائیل نخست زاده انسان را از پسران فدیبه بده. ۱۴ و در زمان آینده چشمان خود را بالا کرده، دیدند که اینک مصریان از عقب ایشان چون پسر از تو سوال کرده، گوید که این چیست، او را بگو، می آیند. پس بنی اسرائیل سخت بترسیدند، و نزد خداوند فریاد یهوه ما را به قوت دست از مصر، از خانه غلامی بیرون آورد. ۱۵ و بر آوردند. ۱۱ و به موسی گفتند: «آیا در مصر قبرها نبود که ما

خروج

خانه های پدران خودبگیرند، یعنی برای هر خانه یک بره. ۴ دو قایمه آن، از خونی که در طشت است بزنید، و کسی از شما از و اگر اهل خانه برای بره کم باشند، آنگاه او و همسایه اش که در خانه خود تا صبح بیرون نرود. ۲۳ زیرا خداوند عبور خواهد مجاور خانه او باشد آن را به حسب شماره نفوس بگیرند، یعنی هر کرد تا مصریان را بزند و چون خون را بر سردر و دو قایمه اش بیند، کس موافق خوراکش بره را حساب کند. ۵ بره شما بی عیب، نرینه همانا خداوند از در گذرد و نگذارد که هلاک کننده به خانه های یکساله باشد، از گوسفندان یا از بزها آن را بگیرد. ۶ و آن را تا شما درآید تا شما را بزند. ۲۴ و این امر را برای خود و پسران چهاردهم این ماه نگاه دارید، و تمامی انجمن جماعت بنی اسرائیل خود به فریضه ابدی نگاه دارید. ۲۵ و هنگامی که داخل زمینی آن را در عصر ذبح کنند. ۷ و از خون آن بگیرند، و آن را بر هر شدید که خداوند حسب قول خود، آن را به شما خواهد داد. دو قایمه، و سردر خانه که در آن، آن را می خورند، بپاشند. ۸ آنگاه این عبادت را مرعی دارید. ۲۶ و چون پسران شما به شما و گوشش را در آن شب بخورند. به آتش بریان کرده، با نان فطیر گویند که این عبادت شما چیست، ۲۷ گویند این قربانی فصیح و سبزیهای تلخ آن را بخورند. ۹ و از آن هیچ خام نخورید، و خداوند است، که از خانه های بنی اسرائیل در مصر عبور کرد، نه پخته با آب، بلکه به آتش بریان شده، کدماش و پاچه هایش وقتی که مصریان را زد و خانه های ما را خلاصی داد. پس قوم و اندرونش را. ۱۰ و چیزی از آن تا صبح نگاه مدارید، و آنچه تا به روی درافتاده، سجده کردند. ۲۸ پس بنی اسرائیل رفته، آن را صبح مانده باشد به آتش بسوزانید. ۱۱ و آن را بدین طور بخورید: کردند، چنانکه خداوند به موسی و هارون امر فرموده بوده همچنان کمر شما بسته، و نعلین بر پایهای شما، و عصا در دست شما، و کردند. ۲۹ و واقع شد که در نصف شب، خداوند همه نخست آن را به تعجیل بخورید، چونکه فصیح خداوند است. ۱۲ «و در زادگان زمین مصر را، از نخست زاده فرعون که بر تخت نشسته بود آن شب از زمین مصر عبور خواهد کرد، و همه نخست زادگان تانخست زاده اسیری که در زندان بود، و همه نخست زاده های زمین مصر را از انسان و بهایم خواهیم زد، و بر تمامی خدایان مصر بهایم را زد. ۳۰ و در آن شب فرعون و همه بندگان و جمیع دوری خواهیم کرد. من بیهوش هستم. ۱۳ و آن خون، علامتی برای مصریان برخاستند و نعره عظیمی در مصر پیا شد، زیرا خانه های نبود شما خواهد بود، بر خانه هایی که در آنها می باشید، و چون خون را که در آن میتی نباشد. ۳۱ و موسی و هارون را در شب طلبیده، ببینم، از شما خواهم گذشت و هنگامی که زمین مصر را می زنم، گفت: «برخیزید! و از میان قوم من بیرون شوید، هم شما و جمیع آن بلا برای هلاک شما بر شما نخواهد آمد. ۱۴ و آن روز، شما را برای یادگاری خواهد بود، و در آن، عیدی برای خداوند نگاه دارید، و آن را به قانون ابدی، نسلا بعد نسل عید نگاه دارید. برکت دهید.» ۳۳ و مصریان نیز بر قوم الحاح نمودند تا ایشان را ۱۵ هفت روز نان فطیر بخورید، در روز اول خمیرمایه را از خانه بروی از زمین روانه کنید، زیرا گفتند ماهمه مرده ایم. ۳۴ و قوم، های خود بیرون کنید، زیرا هر که از روز نخستین تا روز هفتمین آرد سرشته خود را پیش از آنکه خمیر شود برداشتن، و تغارهای چیزی خمیرشده بخورد، آن شخص از اسرائیل منقطع گردد. ۱۶ خویش را در رختها بر دوش خود بستند. ۳۵ و بنی اسرائیل به قول و در روز اول، محفل مقدس، و در روز هفتم، محفل مقدس موسی عمل کرده، از مصریان آلات نقره و آلات طلا و رختها برای شما خواهد بود. در آنها هیچ کار کرده نشود جز آنچه هر خواستند. ۳۶ و خداوند قوم را در نظر مصریان مکرم ساخت، که کس باید بخورد؟ آن فقط در میان شما کرده شود. ۱۷ پس هر آنچه خواستند بدیشان دادند. پس مصریان را غارت کردند. ۳۷ و عید فطیر را نگاه دارید، زیرا که در همان روز لشکرهای شما را از زمین مصر بیرون آورد. بنابراین، این روز را در نسلهای خود به مرد پیاده، سوی اطفال. ۳۸ و گروهی مختلفه بسیار نیز همراه ایشان فریضه ابدی نگاه دارید. ۱۸ در ماه اول در روز چهاردهم ماه، بیرون رفتند، و گله ها و رمه ها و مواشی بسیار سنگین. ۳۹ و از آرد در شام، نان فطیر بخورید، تا شام بیست و یکم ماه. ۱۹ هفت سرشته، که از مصر بیرون آورده بودند، قرصهای فطیر پختند، زیرا روز خمیرمایه در خانه های شما یافت نشود، زیرا هر که چیزی خمیر خمیر نشده بود، چونکه از مصر رانده شده بودند، و نتوانستند شده بخورد، آن شخص از جماعت اسرائیل منقطع گردد، خواه درنگ کنند، و زاد سفر نیز برای خود مهیا نکرده بودند. ۴۰ و غریب باشد خواه بومی آن زمین. ۲۰ هیچ چیز خمیر شده نخورید، توقف بنی اسرائیل که در مصر کرده بودند، چهارصد و سی سال در همه مسکن خود فطیر بخورید.» ۲۱ پس موسی جمیع مشایخ بود. ۴۱ و بعد از انقضای چهار صد و سی سال در همان روز به اسرائیل را خوانده، بدیشان گفت: «بروید و بره ای برای خود موافق وقوع پیوست که جمیع لشکرهای خدا از زمین مصر بیرون رفتند. خاندانهای خویش بگیرید، و فصیح را ذبح نمایید. ۲۲ و دسته ای ۴۲ این است شبی که برای خداوند باید نگاه داشت، چون ایشان از زوفا گرفته، در خونی که در طشت است فرورید، و بر سر در و را از زمین مصر بیرون آورد. این همان شب خداوند است که بر

خواهند خورد، و هر درختی را که برای شما در صحرا روییده است، خواهند خورد. ۶ و خانه تو و خانه های بندگان و خانه مسکنهای ایشان روشنایی بود. ۲۴ و فرعون موسی را خوانده، های همه مصریان را بر خواهند ساخت، به مرتبه‌ای که پدرانت و گفست: «بروید خداوند را عبادت کنید، فقط گله ها و رمه های پدران پدرانت از روزی که بر زمین بوده‌اند تا الیوم ندیده‌اند.» شما بماند، اطفال شما نیز با شما بروند. ۲۵ موسی گفت: پس روگردانیده، از حضور فرعون بیرون رفت. ۷ آنگاه بندگان «ذبايح و قربانی های سوختنی نیز می باید به دست ما بدهی، تا فرعون به وی گفتند: «تا به کی برای ما این مرد دامی باشد؟ نذپهوه، خدای خود بگذرانیم. ۲۶ ماشی ما نیز با ما خواهد آمد، این مردمان را رها کن تا پیهوه، خدای خود را عبادت نمایند. یک سمی باقی نخواهد ماند زیرا که از اینها برای عبادت پیهوه، مگر تاج‌حال ندانسته‌ای که مصر ویران شده است؟» ۸ پس موسی و خدای خود می باید گرفت، و تا بدانجا نرسیم، نخواهیم دانست به هارون را نزد فرعون برگردانیدند، و او به ایشان گفت: «بروید و چه چیز خداوند را عبادت کنیم.» ۲۷ و خداوند، دل فرعون را پیهوه، خدای خود را عبادت کنید، لیکن کیستند که می‌روند؟» ۹ سخت گردانید که از رهایی دادن ایشان ابا نمود. ۲۸ پس فرعون موسی گفت: «با جوانان و پیران خود خواهیم رفت، با پسران و وی را گفت: «از حضور من برو! و با حذر باش که روی مرا دیگر دختران، و گوسفندان و گاوان خود خواهیم رفت، زیرا که ما را نینبی، زیرا در روزی که مرا ببینی خواهی مرد.» ۲۹ موسی گفت: عیدی برای خداوند است.» ۱۰ بدیشان گفت: «خداوند با شما «نیکو گفستی، روی تو را دیگر نخواهم دید.»

چنین باشد، اگر شما را با اطفال شما رهایی دهم با حذر باشید زیرا که بدی پیش روی شماست! ۱۱ نه چنین! بلکه شما که بالغ هستید رفته، خداوند را عبادت کنید، زیرا که این است آنچه خواسته بودید.» پس ایشان را از حضور فرعون بیرون راندند. ۱۲ خداوند به موسی گفت: «دست خود را برای ملخها بر زمین مصر دراز کن، تا بر زمین مصر برآید، و همه نباتات زمین را که از تگرگ مانده است، بخورند.» ۱۳ پس موسی عصای خود را بر زمین مصر دراز کرد، و خداوند تمامی آن روز، و تمامی آن شب را بادی شرقی بر زمین مصر وزانید، و چون صبح شد، باد شرقی ملخها را آورد. ۱۴ و ملخها بر تمامی زمین مصر برآمدند، و در همه حلود مصر نشستند، بسیار سخت که قبل از آن چنین ملخها نبود، و بعد از آن نخواهد بود. ۱۵ و روی تمامی زمین را پوشانیدند، که زمین تاریک شد و همه نباتات زمین و همه میوه درختان را که از تگرگ باقی مانده بود، خوردند، به حدی که هیچ سبزی بر درخت، و نبات صحرا در تمامی زمین مصر نماند. ۱۶ آنگاه فرعون، موسی و هارون را به زودی خوانده، گفت: «به پیهوه خدای شما و به شما گناه کرده‌ام. ۱۷ و اکنون این مرتبه فقط گناه مرا عفو فرمایید، و از پیهوه خدای خود استدعا نمایید تا این موت را فقط از من برطرف نماید.» ۱۸ پس از حضور فرعون بیرون شده، از خداوند استدعا نمود. ۱۹ و خداوند باد غربی‌ای بسیار سخت برگردانید، که ملخها را برداشته، آنها را به دریای قزم ریخت، و در تمامی حلود مصر ملخی نماند. ۲۰ اما خداوند دل فرعون را سخت گردانید، که بنی اسرائیل را رهایی نداد. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را به سوی آسمان برافراز، تا تاریکی‌ای بر زمین مصر پدید آید، تاریکی‌ای که بتوان احساس کرد.» ۲۲ پس موسی دست خود را به سوی آسمان برافراشت، و تاریکی غلیظ تا سه روز در تمامی زمین مصر پدید آمد. ۲۳ و یکدیگر را نمی دیدند. و تا سه روز

خداوند موسی و هارون را در زمین مصر مخاطب ساخته، گفت: ۲ «این ماه برای شما سر ماهها باشد، این اول از ماههای سال برای شماست. ۳ تمامی جماعت اسرائیل را خطاب کرده، گویند که در دهم این ماه هر یکی از ایشان بره‌ای به حسب

کرد و مگسها را از فرعون و بندگانش و قومش دور کرد که یکی و مواشی خود را به خانه‌ها گریزانید. ۲۱ اما هر که دل خود را به باقی نماند. ۳۲ اما در این مرتبه نیز فرعون دل خود را سخت وا گذاشت. ۲۲ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را به ساخته، قوم راهایی نداد.

۹ و خداوند به موسی گفت: «نزد فرعون برو و به وی بگو: یهوه خدای عبرانیان چنین می‌گوید: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت کنند. ۲ زیرا اگر تو از رهایی دادن ابا نمایی و ایشان را بازنگاه داری، ۳ همانا دست خداوند بر مواشی تو که در صحرا بخواهد شد، بر اسبان و الاغان و شتران و گاو و گوسفندان، یعنی وبایی بسیار سخت. ۴ و خداوند در میان مواشی اسرائیلیان و مواشی مصریان فرقی خواهد گذاشت که از آنچه مال بنی اسرائیل است، چیزی نخواهد مرد. ۵ و خداوند وقتی معین نموده، گفت: «فردا خداوند این کار را در این زمین خواهد کرد.» ۶ پس در فردا خداوند این کار را کرد و همه مواشی مصریان مردند و از مواشی بنی اسرائیل یکی هم نماند. ۷ و فرعون فرستاد و اینک از مواشی اسرائیلیان یکی هم نمانده بود اما دل فرعون سخت شده، قوم راهایی نداد. ۸ و خداوند به موسی و هارون گفت: «از خاکستر کوره، مشت‌های خود را پر کرده، بردارید و موسی آن را به حضور فرعون بسوی آسمان برافشانند، ۹ و غبار خواهد شد بر تمامی زمین مصر و سوزشی که دملها بیرون آورد بر انسان و بر بهایم در تمامی زمین مصر خواهد شد.» ۱۰ پس از خاکستر کوره گرفتند و به حضور فرعون ایستادند و موسی آن را بسوی آسمان پراکنند، و سوزشی پدید شده، دملها بیرون آورد، در انسان و در بهایم. ۱۱ و جادوگران به سبب آن سوزش به حضور موسی نتوانستند ایستاد، زیرا که سوزش بر جادوگران و بر همه مصریان بود. ۱۲ و خداوند دل فرعون را سخت ساخت که بدیشان گوش نگرفت، چنانکه خداوند به موسی گفته بود. ۱۳ و خداوند به موسی گفت: «بامدادان برخاسته، پیش روی فرعون بایست، و به وی بگو: یهوه خدای عبرانیان چنین می‌گوید: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت نمایند. ۱۴ زیرا در این دفعه تمامی بلاهای خود را بر دل تو و بندگانت و قومت خواهم فرستاد، تا بدانی که در تمامی جهان مثل من نیست. ۱۵ زیرا اگر تا کنون دست خود را دراز کرده، و تو را و قومت را به وبا مبتلا ساخته بودم، هر آینه از زمین هلاک می‌شدی. ۱۶ و لکن برای همین تو را برپا داشته‌ام تا قدرت خود را به تونشان دهم، و نام من در تمامی جهان شایع شود. ۱۷ و آیا تابحال خویشتر را بر قوم من برتری سازی و ایشان را رهایی نمی‌دهی؟ ۱۸ همانا فردا این وقت، تگرگی بسیار سخت خواهم بارانید، که مثل آن در مصر از روز بنیانش تا کنون نشده است. ۱۹ پس الان بفرست و مواشی خود آنچه را در صحرا داری جمع کن، زیرا که بر هر انسان و بهایی که در صحرا یافته شوند، و به خانه‌ها جمع نشوند، تگرگ فرود خواهد آمد و خواهند مرد.» ۲۰ پس هر کس از بندگان فرعون که از قول خداوند رسید، نوکران

۱۰ و خداوند به موسی گفت: «نزد فرعون برو زیرا که من دل فرعون و دل بندگانش را سخت کرده‌ام، تا این آیات خود را در میان هلاک می‌شدی. ۲ و تا آنچه در مصر کردم و آیات خود را قدرت خود را به تونشان دهم، و نام من در تمامی جهان شایع شود. ۱۷ و آیا تابحال خویشتر را بر قوم من برتری سازی و ایشان را رهایی نمی‌دهی؟ ۱۸ همانا فردا این وقت، تگرگی بسیار سخت خواهم بارانید، که مثل آن در مصر از روز بنیانش تا کنون نشده است. ۱۹ پس الان بفرست و مواشی خود آنچه را در صحرا داری جمع کن، زیرا که بر هر انسان و بهایی که در صحرا یافته شوند، و به خانه‌ها جمع نشوند، تگرگ فرود خواهد آمد و خواهند مرد.» ۲۰ پس هر کس از بندگان فرعون که از قول خداوند رسید، نوکران

کن تا مرا درصحرای عبادت نمایند و اینک تا بحال نشنیده‌ای، ۱۷ خواهند ماند.» ۱۲ و موسی و هارون از نزد فرعون بیرون آمدند و پس خداوند چنین می‌گوید، از این خواهی دانست که من یهوه موسی درباره وزغهایی که بر فرعون فرستاده بود، نزدخداوند استغاثه هستم، همانا من به عصبایی که در دست دارم آب نهر را می‌زنم و نمود. ۱۳ و خداوند موافق سخن موسی عمل نمود و وزغها از به خون مبدل خواهد شد. ۱۸ و ماهیانی که در نهرند خواهند مرد، خانه‌ها و از دهات واز صحراها مردند، ۱۴ و آنها را توده توده و نهر گندیده شود و مصریان نوشیدن آب نهر را مکروه خواهند جمع کردند و زمین متعفن شد. ۱۵ اما فرعون چون دید که آسایش داشت. ۱۹ و خداوند به موسی گفت: «به هارون بگو عصبای پدید آمد، دل خود را سخت کرد و بدیشان گوش نگرگفت، چنانکه خود را بگیرد و دست خود را بر آبهای مصر دراز کن، بر نهرهای خداوند گفته بود. ۱۶ و خداوند به موسی گفت: «به هارون بگو ایشان، و جویهای ایشان، و دریاچه های ایشان، و همه حوضهای که عصبای خود را دراز کن و غبار زمین را بزنی تا در تمامی زمین آب ایشان، تا خون شود، و در تمامی زمین مضر در ظروف چوبی و مصر پشه‌ها بشود.» ۱۷ پس چنین کردند و هارون دست خود را ظروف سنگی، خون خواهد بود.» ۲۰ و موسی و هارون چنانکه با عصبای خویش دراز کرد و غبار زمین را زد و پشه‌ها بر انسان خداوند افرموده بود، کردند. و عصارا را بلند کرده، آب نهر را به و بهایم پدید آمد زیرا که تمامی غبار زمین در کل ارض مصر پشه‌ها حضور فرعون و به حضور ملازمانش زد، و تمامی آب نهر به خون گردید، ۱۸ و جادوگران به افسونهای خود چنین کردند تا پشه‌ها مبدل شد. ۲۱ و ماهیانی که در نهر بودند، مردند. و نهر بگندید، بیرون آوردند اما نتوانستند و پشه‌ها بر انسان و بهایم پدید شد. ۱۹ و مصریان از آب نهر نتوانستند نوشید، و در تمامی زمین مضرخون جادوگران به فرعون گفتند: «این انگشت خداست.» اما فرعون را بود. ۲۲ و جادوگران مصر به افسونهای خویش هم چنین کردند، و دل سخت شد که بدیشان گوش نگرگفت، چنانکه خداوند گفته دل فرعون سخت شد، که بدیشان گوش نگرگفت، چنانکه خداوند بود. ۲۰ و خداوند به موسی گفت: «بامدادان برخاسته پیش گفته بود. ۲۳ و فرعون برگشته، به خانه خود رفت و براین نیز دل روی فرعون بایست. اینک بسوی آب بیرون می‌آید. و او را بگو: خود را متوجه نساخت. ۲۴ و همه مصریان گرداگرد نهر برای آب خوردن حفره می‌زدند زیرا که از آب نهر نتوانستند نوشید. ۲۵ و بعد از آنکه خداوند نهر را زده بود، هفت روزسپری شد.

۸ و خداوند موسی را گفت: «نزد فرعون برو، و به وی بگو خداوند چنین می‌گوید: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت نمایند، ۲ و اگر تو از رها کردن ایشان ابا می‌کنی، همانا من تمامی حدود تو را به وزغها مبتلا سازم. ۳ و نهر، وزغها را به کثرت پیدا نماید، به حدی که برآمده، به خانه ات وخواهیگاهت و بستر و خانه های بندگانت و برقومت و به تورهایت و تغارهای خمیرت، درخواهند آمد، ۴ و بر تو و قوم تو و همه بندگان تو وزغها برخواهند آمد.» ۵ و خداوند به موسی گفت: «به هارون بگو: دست خود را با عصبای خویش بر نهرها و جویها و دریاچه‌ها دراز کن، و وزغها را بر زمین مصر برآور.» ۶ پس چون هارون دست خود را بر آبهای مصر دراز کرد، وزغها برآمده، زمین مصر را پوشانیدند. ۷ و جادوگران به افسونهای خود چنین کردند، و وزغها بر زمین مصر برآوردند. ۸ آنگاه فرعون موسی و هارون را خوانده، گفت: «نزد خداوند دعا کنید، تا وزغها را از من و قوم من دور کند، و قوم را رها خواهم کرد تا برای خداوند قربانی گذرانند.» ۹ موسی به فرعون گفت: «وقتی را برای من معین فرما که برای تو و بندگانت و قومت دعا کنم تا وزغها از تو و خانه ات نابود شوند و فقط در نهر بمانند.» ۱۰ گفت: «فردا»، موسی گفت: «موافق سخن تو خواهد شد تا بدانی که مثل یهوه خدای ما دیگری نیست، ۱۱ و وزغها از تو و خانه ات و بندگانت و قومت دور خواهند شد و فقط در نهر باقی

۶ خداوند به موسی گفت: «الآن خواهی دید آنچه به فرعون می‌کنم، زیرا که به‌دست قوی ایشان را رها خواهد کرد، و به‌دست زورآوایشان را از زمین خود خواهد راند.» ۲ و خدا به موسی خطاب کرده، وی را گفت: «من یهوه هستم. ۳ و به ابراهیم و اسحاق و یعقوب به نام خدای قادر مطلق ظاهر شدم، لیکن به نام خود، یهوه، نزد ایشان معروف نگشتم. ۴ و عهد خود را نیز با ایشان استوار کردم، که زمین کنعان را بدیشان دهم، یعنی زمین غربت ایشان را که در آن غریب بودند. ۵ و من نیز چون ناله بنی اسرائیل را که مصریان ایشان را مملوک خود ساخته‌اند، شنیدم، عهد خود را بیاد آوردم. ۶ بنابراین بنی اسرائیل را بگو، من یهوه هستم، و شما را از زیر مشقتهای مصریان بیرون خواهم آورد، و شما را از بندگی ایشان رهایی دهم، و شما را به بازوی بلند و به داوری های عظیم نجات دهم. ۷ و شما را خواهم گرفت تا برای

من قوم شوید، و شما را خداخواهم بود، و خواهید دانست که من یهوه هستم، خدای شما، که شما را از مشقتهای مصریان بیرون آوردم. ۸ و شما را خواهم رسانید به زمینی که درباره آن قسم خوردم که آن را به ابراهیم و اسحاق و یعقوب بخشم، پس آن را به ارثیت شما خواهم داد. من یهوه هستم.» ۹ و موسی بنی اسرائیل را بدین مضمون گفت، لیکن بسبب تنگی روح و سختی خدمت، او را نشنیدند. ۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۱

«برو و به فرعون پادشاه مصر بگو که بنی اسرائیل را از زمین خود رهایی دهد.» ۱۲ و موسی به حضور خداوند عرض کرده، گفت: «اینک بنی اسرائیل مرا نمی شنوند، پس چگونه فرعون مرا بشنود، و حال آنکه من نامختون لب هستم؟» ۱۳ و خداوند به موسی و هارون تکلم نموده، ایشان را به سوی بنی اسرائیل و به سوی فرعون پادشاه مصر مامور کرد، تا بنی اسرائیل را از زمین مصر بیرون آورند. ۱۴ و اینانند روسای خاندانهای آبای ایشان: پسران روبین، نخست زاده اسرائیل، حنوک و فلو و حصرون و کرمی؛ اینانند قبایل روبین. ۱۵ و پسران شمعون: یموئیل و یامین و اوهد و یاکین و صوحر و شاول که پسر زن کنعانی بود؛ اینانند قبایل شمعون. ۱۶ و این است نامهای پسران لاوی به حسب پیدایش ایشان: جرشون و قهات و مراری. و سالهای عمر لاوی صد و سی و هفت سال بود. ۱۷ پسران جرشون: لبتی و شمعی، به حسب قبایل ایشان. ۱۸ و پسران قهات: عمرام و یصهار و حبرون و عزیتیل. و سالهای عمر قهات صد و سی و سه سال بود. ۱۹ و پسران مراری: محلی و موشی؛ اینانند قبایل لایان به حسب پیدایش ایشان. ۲۰ و عمرام عمه خود، یوکابد را به زنی گرفت، و او برای وی هارون و موسی را زایید، و سالهای عمر عمرام صد و سی و هفت سال بود. ۲۱ و پسران یصهار: قورح و نافح و زکری. ۲۲ و پسران عزیتیل: میشائیل و ابیصافن و ستری. ۲۳ و هارون، بگو: یهوه خدای عبرانیان مرا نزد تو فرستاده، گفت: قوم مرا رها

استقبال توپرومی می‌آید، و چون تو را ببیند، در دل خود شاد خواهد خدای خود، قربانی بگذرانیم، مبدا مارا به و یا یا شمشیر مبتلا گردید. ۱۵ و بدو سخن خواهی گفت و کلام را به زبان وی القا سازد.» ۴ پس پادشاه مصر بدیشان گفت: «ای موسی و هارون خواهی کرد، و من با زبان تو با زبان او خواهم بود، و آنچه باید چرا قوم را از کارهای ایشان بازمی‌دارید؟ به شغلای خود بروید!» ه بکنید شما را خواهم آموخت. ۱۶ و او برای تو به قوم سخن خواهد و فرعون گفت: «اینک الان اهل زمین بسایزند، و ایشان را از گفت، و او مر تو را به جای زبان خواهد بود، و تو او را به جای خدا شغلای ایشان بیکارمی‌سازید.» ۶ و در آن روز، فرعون سرکاران و خواهی بود. ۱۷ و این عصا را به دست خود بگیر که به آن آیات را ناظران قوم خود را قدغن فرموده، گفت: ۷ «بعد از این، کاه ظاهر سازی.» ۱۸ پس موسی روانه شده، نزد پدر زن خود، پترون، برای خشت سازی مثل سابق بدین قوم مدهید. خود بروند و کاه برگشت و به وی گفت: «بروم و نزد برادران خود که در مصرند برای خویشتن جمع کنند. ۸ و همان حساب خشتهایی را که برگردم، و ببینم که تا کنون زنده‌اند.» پترون به موسی گفت: «به پیشتر می‌ساختند، برایشان بگذارید، و از آن هیچ کم مکنید، سلامتی برو.» ۱۹ و خداوند در مدیان به موسی گفت: «روانه زیرا کاهلند، و از این رو فریاد می‌کنند و می‌گویند: برویم تا برای شده به مصر برگرد، زیرا آتانی که در قصد جان تو بودند، مرده‌اند.» خدای خود قربانی گذرانیم. ۹ و خدمت ایشان سخت‌تر شود تا ۲۰ پس موسی زن خویش و پسران خود را برداشته، ایشان را بر الاغ در آن مشغول شوند، و به سخنان باطل اعتنا نکنند.» ۱۰ پس سوار کرده، به زمین مصر مراجعت نمود، و موسی عصای خدا سرکاران و ناظران قوم بیرون آمده، قوم را خطاب کرده، گفتند: را به دست خود گرفت. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «چون» فرعون چنین می‌فرماید که من کاه به شما نمی‌دهم. ۱۱ خود روانه شده، به مصر مراجعت کردی، آگاه باش که همه علامتی بروید و کاه برای خود از هر جا که بیابید بگیرید، و از خدمت شما را که به دست سپرده‌ام به حضور فرعون ظاهر سازی، و من دل هیچ کم نخواهد شد.» ۱۲ پس قوم در تمامی زمین مصر پراکنده او را سخت خواهم ساخت تا قوم را رهان کند. ۲۲ و به فرعون شدند تا خاشاک به عوض کاه جمع کنند. ۱۳ و سرکاران، ایشان بگو خداوند چنین می‌گوید: اسرائیل، پسر من و نخست زاده من را شتابانیده، گفتند: «کارهای خود را تمام کنید، یعنی حساب هر است، ۲۳ و به تو می‌گویم پسر مرا که مرا عبادت نماید، روز را در روزش، مثل وقتی که کاه بود.» ۱۴ و ناظران، بنی اسرائیل و اگر از رها کردنش ابا نمایی، همانا پسر تو، یعنی نخست زاده تو را که سرکاران فرعون بر ایشان گماشته بودند، می‌زدند و می‌گفتند: را می‌کشم.» ۲۴ و واقع شد در بین راه که خداوند در منزل بدو «چرا خدمت معین خشت سازی خود را در این روزها مثل سابق برخورداره، قصد قتل وی نمود. ۲۵ آنگاه صفوره سنگی تیز گرفته، تمام نمی‌کنید؟» ۱۵ آنگاه ناظران بنی اسرائیل آمده، نزد فرعون غلفه پسر خود را خخته کرد و نزد پای وی انداخته، گفت: «تو مرا فریاد کرده، گفتند: «چرا به بندگان خود چنین می‌کنی؟ ۱۶ شوهر خون هستی.» ۲۶ پس او وی را رها کرد، آنگاه (صفوره) گفت: «شوهر خون هستی،» به سبب خخته. ۲۷ و خداوند به و اینک بندگانت را می‌زند و اما خطا از قوم تو می‌باشد.» ۱۷ هارون گفت: «به سوی صحرا به استقبال موسی برو.» پس روانه شد و او را در جبل الله ملاقات کرده، او را بوسید. ۲۸ و موسی از برویم و برای خداوند قربانی بگذرانیم. ۱۸ اکنون رفته، خدمت جمع کلمات خداوند که او فرستاده بود، و از همه آتانی که به وی امر فرموده بود، هارون را خیر داد. ۲۹ پس موسی و هارون خواهند داد.» ۱۹ و ناظران بنی اسرائیل دیدند که در بدی گرفتار رفته، کل مشایخ بنی اسرائیل را جمع کردند. ۳۰ و هارون همه شده‌اند، زیرا گفت: «از حساب یومیه خشتهای خود هیچ کم سخنانی را که خداوند به موسی فرموده بود، بازگفت، و آیات را به مکنید.» ۲۰ و چون از نزد فرعون بیرون آمدند، به موسی و هارون نظر قوم ظاهر ساخت. ۳۱ و قوم ایمان آوردند. و چون شنیدند که بخوردند، که برای ملاقات ایشان ایستاده بودند. ۲۱ و بدیشان خداوند از بنی اسرائیل تفقد نموده، و به مصیبت ایشان نظر انداخته گفتند: «خداوند بر شما بنگرد و داوری فرماید! زیرا که رایحه ما را نزد فرعون و ملازمانش متعفن ساخته‌اید، و شمشیری به دست ایشان داده‌اید تا ما را بکشند.» ۲۲ آنگاه موسی نزد خداوند برگشته، گفت: «خداوند! چرا بدین قوم بدی کردی؟ و برای چه مرا فرستادی؟ ۲۳ زیرا از وقتی که نزد فرعون آمدم تا به نام تو سخن گویم، بدین قوم بدی کرده است و قوم خود را هرگز خلاصی ندادی.»

و اسحاق و یعقوب بیاد آورد. ۲۵ و خدا بر بنی اسرائیل نظر کرد و حتیان و اموریان و فرزندان و حیوان و بیوسیان، به زمینی که به شیر و شهد جاری است. ۱۸ و سخن تو را خواهند شنید، و تو با خدادانست.

۳ و اما موسی گله پدر زن خود، بیرون، کاهن مدیان را شبانی می‌کرد، و گله را بدان طرف صحرا راند و به حویرب که جبل الله باشد آمد. ۲ و فرشته خداوند در شعله آتش از میان بوته‌ای بروی ظاهر شد، و چون او نگرست، اینک آن بوته به آتش مشتعل است اما سوخته نمی‌شود. ۳ و موسی گفت: «اکنون بدان طرف شوم، و این امرغریب را ببینم، که بوته چرا سوخته نمی‌شود.» ۴ چون خداوند دید که برای دیدن مابیل بدان سومی شود، خدا از میان بوته به وی ندا درداد و گفت: «ای موسی! ای موسی!» گفت: «لیلیک.» ۵ گفت: «بدین جا نزدیک میا، نعلین خود را از پایهایت بیرون کن، زیرا مکانی که در آن ایستاده‌ای زمین مقدس است.» ۶ و گفت: «من هستم خدای پدرت، خدای ابراهیم، و خدای اسحاق، و خدای یعقوب.» آنگاه موسی روی خود را پوشانید، زیرا ترسید که به خدا بنگرد. ۷ و خداوند گفت: «خداوند گفت: «هر آینه مصیبت قوم خود را که درمصرند دیدم، و استغاثه ایشان را از دست سرکاران ایشان شنیدم، زیرا غمهای ایشان رامی دانم. ۸ و نزول کردم تا ایشان را از دست مصریان خلاصی دهم، و ماری گردید و موسی از نزدش گریخت. ۴ پس خداوند به موسی ایشان را از آن زمین به زمین نیکو و وسیع برآورد، به زمینی که به شیر و شهد جاری است، به مکان کنعانیان و حتیان و اموریان و فرزندان و حیوان و بیوسیان. ۹ و الان اینک استغاثه بنی اسرائیل نزد من رسیده است، و وظلمی را نیز که مصریان بر ایشان می‌کنند، دیده‌ام. ۱۰ پس اکنون بیا تا تو را نزد فرعون بفرستم، و قوم من، بنی اسرائیل را از مصر بیرون آوری.» ۱۱ موسی به خدا گفت: «من به گریبان خود برد، و آن را بیرون آورد، اینک دست او مثل برف کیستم که نزد فرعون بروم، و بنی اسرائیل را از مصر بیرون آورم؟» ۱۲ مبروص شد. ۷ پس گفت: «دست خود را باز به گریبان خود گفت: «البته با تو خواهم بود. و علامتی که من تو را فرستادم، بگذار.» چون دست به گریبان خود برد، و آن را بیرون آورد، این باشد که چون قوم را از مصر بیرون آوردی، خدا را بر این کوه عبادت خواهید کرد.» ۱۳ موسی به خدا گفت: «اینک چون من نزد بنی اسرائیل برسم، و بدیشان گویم خدای پدران شما مرا نزد شما فرستاده است، و ازمن بپرسند که نام او چیست، بدیشان چه گویم؟» ۱۴ خدا به موسی گفت: «هستم آنکه هستم.» و گفت: آبی که از نهر گرفتی بر روی خشکی به خون مبدل خواهد شد.» «به بنی اسرائیل چنین بگو: اهیبه (هستم) مرا نزد شما فرستاد.» ۱۵ پس موسی به خداوند گفت: «ای خداوند، من مردی فصیح و خدا باز به موسی گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو، یهوه خدای پدران شما، خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب، بلکه بطنی الکلام و کنده‌زبان.» ۱۱ خداوند گفت: «کیست که مرا نزد شما فرستاده، این است نام من تا ابدالابد، و این است زبان به انسان داد، و گنگ و کر و بینا و نابینا را که آفرید؟ آیا نه یادگاری من نسلا بعد نسل. ۱۶ برو و مشایخ بنی اسرائیل را جمع من که یهوه هستم؟ ۱۲ پس الان برو و من با زبانت خواهم بود، و کرده، بدیشان بگو: یهوه خدای پدران شما، خدای ابراهیم و هرچه باید بگویی تو را خواهم آموخت.» ۱۳ گفت: «استدعا اسحاق و یعقوب، به من ظاهر شده، گفت: هر آینه از شما و دارم‌ای خداوند که بفرستی به دست هرکه می‌فرستی.» ۱۴ آنگاه از آنچه به مصر کرده‌اند، تفقد کرده‌ام، ۱۷ و گفتم خشم خداوند بر موسی مشتعل شد و گفت: «آیا برادرت، هارون شما را از مصیبت مصر بیرون خواهم آورد، به زمین کنعانیان و لاوی را نمی‌دانم که او فصیح الکلام است؟ و اینک او نیز به

۴ تصدیق نخواهند کرد، و سخن مرا نخواهند شنید، بلکه خواهند گفت یهوه بر تو ظاهر نشده است.» ۲ پس خداوند به وی گفت: «آن چیست در دست تو؟» گفت: «عصا.» ۳ گفت: «آن را بر زمین بینداز.» و چون آن را به زمین انداخت، ماری گردید و موسی از نزدش گریخت. ۴ پس خداوند به موسی ایشان را از آن زمین به زمین نیکو و وسیع برآورد، به زمینی که به شیر و شهد جاری است، به مکان کنعانیان و حتیان و اموریان و فرزندان و حیوان و بیوسیان. ۹ و الان اینک استغاثه بنی اسرائیل نزد من رسیده است، و وظلمی را نیز که مصریان بر ایشان می‌کنند، دیده‌ام. ۱۰ پس اکنون بیا تا تو را نزد فرعون بفرستم، و قوم من، بنی اسرائیل را از مصر بیرون آوری.» ۱۱ موسی به خدا گفت: «من به گریبان خود برد، و آن را بیرون آورد، اینک دست او مثل برف کیستم که نزد فرعون بروم، و بنی اسرائیل را از مصر بیرون آورم؟» ۱۲ مبروص شد. ۷ پس گفت: «دست خود را باز به گریبان خود گفت: «البته با تو خواهم بود. و علامتی که من تو را فرستادم، بگذار.» چون دست به گریبان خود برد، و آن را بیرون آورد، این باشد که چون قوم را از مصر بیرون آوردی، خدا را بر این کوه عبادت خواهید کرد.» ۱۳ موسی به خدا گفت: «اینک چون من نزد بنی اسرائیل برسم، و بدیشان گویم خدای پدران شما مرا نزد شما فرستاده است، و ازمن بپرسند که نام او چیست، بدیشان چه گویم؟» ۱۴ خدا به موسی گفت: «هستم آنکه هستم.» و گفت: آبی که از نهر گرفتی بر روی خشکی به خون مبدل خواهد شد.» «به بنی اسرائیل چنین بگو: اهیبه (هستم) مرا نزد شما فرستاد.» ۱۵ پس موسی به خداوند گفت: «ای خداوند، من مردی فصیح و خدا باز به موسی گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو، یهوه خدای پدران شما، خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب، بلکه بطنی الکلام و کنده‌زبان.» ۱۱ خداوند گفت: «کیست که مرا نزد شما فرستاده، این است نام من تا ابدالابد، و این است زبان به انسان داد، و گنگ و کر و بینا و نابینا را که آفرید؟ آیا نه یادگاری من نسلا بعد نسل. ۱۶ برو و مشایخ بنی اسرائیل را جمع من که یهوه هستم؟ ۱۲ پس الان برو و من با زبانت خواهم بود، و کرده، بدیشان بگو: یهوه خدای پدران شما، خدای ابراهیم و هرچه باید بگویی تو را خواهم آموخت.» ۱۳ گفت: «استدعا اسحاق و یعقوب، به من ظاهر شده، گفت: هر آینه از شما و دارم‌ای خداوند که بفرستی به دست هرکه می‌فرستی.» ۱۴ آنگاه از آنچه به مصر کرده‌اند، تفقد کرده‌ام، ۱۷ و گفتم خشم خداوند بر موسی مشتعل شد و گفت: «آیا برادرت، هارون شما را از مصیبت مصر بیرون خواهم آورد، به زمین کنعانیان و لاوی را نمی‌دانم که او فصیح الکلام است؟ و اینک او نیز به

گذاشت. ۴ و خواهرش ازدور ایستاد تا بداند او را چه می‌شود.

۵ و دختر فرعون برای غسل به نهر فرود آمد. و کنیزانش به کنار

نهر می‌گشتند. پس تابوت را در میان نیناز دیده، کنیزک خویش را

فرستاد تا آن را بگیرد. ۶ و چون آن را بگشاد، طفل را دید و اینک

پسری گریان بود. پس دلش بر وی بسوخت و گفت: «این از

اطفال عبرانیان است.» ۷ و خواهر وی به دختر فرعون گفت: «آیا

بروم و زنی شیرده را از زنان عبرانیان نزدت بخوانم تا طفل را برایت

شیردهم؟» ۸ دختر فرعون به وی گفت: «برو.» پس آن دختر

رفته، مادر طفل را بخواند. ۹ و دختر فرعون گفت: «این طفل را

ببر و او را برای من شیر بده و مزد تو را خواهم داد.» پس آن زن

طفل را برداشته، بدو شیر می‌داد. ۱۰ و چون طفل نمورکد، وی را

نزد دختر فرعون برد، و او را پسر شد. و وی را موسی نام نهاد زیرا

گفت: «او را از آب کشیدم.» ۱۱ و واقع شد در آن ایام که

چون موسی بزرگ شد، نزد برادران خود بیرون آمد، و به کارهای

دشوار ایشان نظر انداخته، شخصی مصری را دید که شخصی

عبرانی را که از برادران او بود، می‌زند. ۱۲ پس به هر طرف نظر

افکنده، چون کسی را ندید، آن مصری را کشت، و او را در

ریگ پنهان ساخت. ۱۳ و روز دیگر بیرون آمد، که ناگاه دومرد

عبرانی متنازع می‌کنند، پس به ظالم گفت: «چرا همسایه خود

را می‌زنی.» ۱۴ گفت: «کیست که تو را بر ما حاکم یا داور

ساخته است، مگر تومی خواهی مرا بکشی چنانکه آن مصری

را کشتی؟» پس موسی ترسید و گفت: «یقین این امر شیوع یافته

است.» ۱۵ و چون فرعون این ماجرا را بشنید، قصد قتل موسی

کرد، و موسی از حضور فرعون فرار کرده، در زمین مدیان ساکن

شد. و بر سر چاهی بنشست. ۱۶ و کاهن مدیان را هفت دختر

بود که آمدند و آب کشیده، آب‌خورها را پر کردند، تا گله پدر خویش

را سیراب کنند. ۱۷ و شبانان نزدیک آمدند، تا ایشان را دور کنند.

آنگاه موسی برخاسته، ایشان را مدد کرد، و گله ایشان را سیراب

نمود. ۱۸ و چون نزد پدر خود رجوعیل آمدند، او گفت: «چگونه

امروز بدین زودی برگشتید؟» ۱۹ گفتند: «شخصی مصری ما را

از دست شبانان رهایی داد، و آب نیز برای ما کشیده، گله را

سیراب نمود.» ۲۰ پس به دختران خود گفت: «او کجاست؟ چرا

آن مرد را ترک کردید؟ وی را بخوانید تا نان خورد.» ۲۱ و موسی

راضی شد که با آن مرد ساکن شود، و او دختر خود، صفوره را به

موسی داد. ۲۲ و آن زن پسری زایید، و (موسی) او را جرشون نام

نهاد، چه گفت: «در زمین بیگانه نزل شدم.» ۲۳ و واقع شد

بعد از ایام بسیار که پادشاه مصر بمرد، و بنی اسرائیل به سبب بندگی

آه کشیده، استغاثه کردند، و ناله ایشان به سبب بندگی نزد خدا

برآمد. ۲۴ و خدا ناله ایشان را شنید، و خدا عهد خود را با ابراهیم

و دیگر پنهان دارد، تابوتی از نی برایش گرفت، و آن را به قیر

و زفت اندوده، طفل را در آن نهاد، و آن را در نیناز به کنار نهر

۱ و این است نامهای پسران اسرائیل که به مصر آمدند، هر کس با اهل خانه‌اش همراه یعقوب آمدند: ۲ روبین و شمعون و لاوی و یهودا، ۳ یساکار و زبولون و بنیامین، ۴ دان و نفتالی، و جاد و اشیر. ۵ و همه نفوسی که از صلب یعقوب پدید آمدند هفتاد نفر بودند. و یوسف در مصر بود. ۶ و یوسف و همه برادرانش، و تمامی آن طبقه مردند. ۷ و بنی اسرائیل بارور و منتشر شدند، و کثیر و بی‌نهایت زورآور گردیدند. و زمین از ایشان پر گشت. ۸ اما پادشاهی دیگر بر مصر رخاست که یوسف را نشناخت. ۹ و به قوم خود گفت: «همانا قوم بنی اسرائیل از ما زیاد و زورآورترند. ۱۰ بیایید با ایشان به حکمت رفتار کنیم، مبادا که زیاد شوند. و واقع شود که چون جنگ پدید آید، ایشان نیز با دشمنان ما همداستان شوند، و با ما جنگ کرده، از زمین بیرون روند.» ۱۱ پس سرکاران بر ایشان گماشتند، تا ایشان را به کارهای دشوار ذلیل سازند، و برای فرعون شهرهای خزینه، یعنی فیتوم و رع‌مسیس را بنا کردند. ۱۲ لیکن چندانکه بیشتر ایشان را ذلیل ساختند، زیادتیر متزاید و منتشر گردیدند، و از بنی اسرائیل احتراز می‌نمودند. ۱۳ و مصریان از بنی اسرائیل به ظلم خدمت گرفتند. ۱۴ و جانهای ایشان را به بندگی سخت، به گل کاری و خشت سازی و هر گونه عمل صحرائی، تلخ ساختندی. و هر خدمتی که بر ایشان نهادندی به ظلم می‌بود. ۱۵ و پادشاه مصر به قابله های عبرانی که یکی را شفره و دیگری را فوعه نام بود، امر کرده، ۱۶ گفت: «چون قابله گری برای زنان عبرانی بکنید، و بر سنگها نگاه کنید، اگر پسر باشد او را بکشید، و اگر دختر بود زنده بماند.» ۱۷ لکن قابله‌ها از خدا ترسیدند، و آنچه پادشاه مصر بدیشان فرموده بود نکردند، بلکه پسران را زنده گذاردند. ۱۸ پس پادشاه مصر قابله‌ها را طلبیده، بدیشان گفت: «چرا این کار را کردید، و پسران را زنده گذاردید؟» ۱۹ قابله‌ها به فرعون گفتند: «از این سبب که زنان عبرانی چون زنان مصری نیستند، بلکه زورآورند، و قبل از رسیدن قابله می‌زایند.» ۲۰ و خدا با قابله‌ها احسان نمود، و قوم کثیر شدند، و بسیار توانا گردیدند. ۲۱ و واقع شد چونکه قابله‌ها از خدا ترسیدند، خانه‌ها برای ایشان بساخت. ۲۲ و فرعون قوم خود را امر کرده، گفت: «هر پسری که زاییده شود به نهر اندازید، و هر دختری را زنده نگاه دارید.»

۲ و شخصی از خاندان لاوی رفته، یکی از دختران لاوی را به زنی گرفت. ۲ و آن زن حامله شده، پسری براد. و چون او را نیکو منظر دید، وی را سه ماه پنهان داشت. ۳ و چون نتوانست او را دیگر پنهان دارد، تابوتی از نی برایش گرفت، و آن را به قیر و زفت اندوده، طفل را در آن نهاد، و آن را در نیناز به کنار نهر

فرعون عرض کرده، بگویند: «۵ پدرم مرا سوگند داده، گفت: واسحاق و یعقوب قسم خورده است، خواهد برد.» ۲۵ و یوسف به اینک من می‌میرم؛ در قبری که برای خویشتن در زمین کنعان بنی‌اسرائیل سوگند داده، گفت: «هر آینه خدا از شما تفقد خواهد کنده‌ام، آنجا مرا دفن کن.» اکنون بروم و پدر خود را دفن کرده، نمود، واستخوانهای مرا از اینجا خواهید برداشت.» ۲۶ ویوسف مراجعت نمایم.» ۶ فرعون گفت: «برو و چنانکه پدرت به تو مرد در حیثی که صد و ده ساله بود. و او را حنوط کرده، در زمین سوگند داده است، او را دفن کن.» ۷ پس یوسف روانه شد تا مصر در تابوت گذاشتند.

پدر خود را دفن کند، و همه نوکران فرعون که مشایخ خانه وی بودند، و جمیع مشایخ زمین مصر با او رفتند. ۸ و همه اهل خانه یوسف و برادرانش و اهل خانه پدرش، جز اینکه اطفال و گله‌ها و رومه های خود را در زمین جوشن واگذاشتند. ۹ و اراپه‌ها نیز و سواران، همراهش رفتند؛ و انبوهی بسیار کثیر بودند. ۱۰ پس به خرمنگاه اطاد که آنطرف اردن است رسیدند، و در آنجا ماتمی عظیم و بسیار سخت گرفتند، و برای پدر خود هفت روز نوحه گری نمود. ۱۱ و چون کنعانیان ساکن آن زمین، این ماتم را در خرمنگاه اطاد دیدند، گفتند: «این برای مصریان ماتم سخت است.» از این رو آن موضع را آبل مصرایم نامیدند، که بدان طرف اردن واقع است. ۱۲ همچنان پسران او بدان طوریکه امر فرموده بود، کردند. ۱۳ و پسرانش، او را به زمین کنعان بردند. و او را در مغاره صحرای مکفیله، که ابراهیم با آن صحرا از عفرون حتی برای ملکیت مقبره خریده بود، در مقابل ممری دفن کردند. ۱۴ و یوسف بعد از دفن پدر خود، با برادران خویش و همه کسانی که برای دفن پدرش با وی رفته بودند، به مصر برگشتند. ۱۵ و چون برادران یوسف دیدند که پدر ایشان مرده است، گفتند: «اگر یوسف الان از ما کینه دارد، هر آینه مکافات همه بدی را که به وی کرده‌ایم به ما خواهد رسانید.» ۱۶ پس نزد یوسف فرستاده، گفتند: «پدر تو قبل از مردنش امر فرموده، گفت: ۱۷ به یوسف چنین بگویند: التماس دارم که گناه و خطای برادران خود را عفو فرمایی، زیرا که به تو بدی کرده‌اند، پس اکنون گناه بندگان خدای پدر خود را عفو فرما.» و چون به وی سخن گفتند، یوسف بگریست. ۱۸ و برادرانش نیز آمده، به حضور وی افتادند، و گفتند: «اینک غلامان تو هستیم.» ۱۹ یوسف ایشان را گفت: «مترسید زیرا که آیا من در جای خدا هستم؟ ۲۰ شما درباره من بد اندیشیدید، لیکن خدا از آن قصد نیکی کرد، تا کاری کند که قوم کثیری را احیا نماید، چنانکه امروز شده است. ۲۱ و الان ترسان مباشید. من، شما را و اطفال شما را می‌پرورانم.» پس ایشان را تسلی داد و سخنان دل آویز بدیشان گفت. ۲۲ و یوسف در مصر ساکن ماند، او و اهل خانه پدرش. و یوسف صد و ده سال زندگانی کرد. ۲۳ ویوسف پسران پشت سوم افرایم را دید. و پسران ماکیر، پسر منسی نیز بر زانوی یوسف تولد یافتند. ۲۴ و یوسف، برادران خود را گفت: «من می‌میرم، و یقین خدا از شما تفقد خواهد نمود، و شما را از این زمین به زمینی که برای ابراهیم

است، ۱۶ آن فرشته‌ای که مرا از هریدی خلاصی داده، این دو یساکار حمار قوی است در میان آغله‌ها خوابیده. ۱۵ چون محل پسر را برکت دهد، ونام من و نامهای پدرانم، ابراهیم و اسحاق، آرمدن را دید که پسندیده است، و زمین را دلگشا یافت، پس برایشان خوانده شود، و در وسط زمین بسیار کثیرشوند. ۱۷ و گردن خویش را برای بار خم کرد، و بنده خراج گردید. ۱۶ «دان، چون یوسف دید که پدرش دست راست خود را بر سر افرایم نهاد، قوم خود را داوری خواهد کرد، چون یکی از اسباط اسرائیل. ۱۷ بنظرش ناپسند آمد، ودست پدر خود را گرفت، تا آن را از سر دان، ماری خواهد بود به‌سر راه، و افعی بر کنار طریق که پاشنه افرایم به‌سر منسی نقل کند. ۱۸ و یوسف به پدر خود گفت: «ای اسب را بگذرد تا سوارش از عقب افتد. ۱۸ ای پیهو منتظر نجات تو پدر من، نه چنین، زیرا نخست زاده این است، دست راست خود می‌باشم. ۱۹ «جاد، گروهی بر وی هجوم خواهند آورد، و او به را به‌سر او بگذارد.» ۱۹ اما پدرش ابا نموده، گفت: «می‌دانم‌ای عقب ایشان هجوم خواهد آورد. ۲۰ اشیر، نان او چرب خواهد پسر! می‌دانم! او نیز قومی خواهد شد و او نیز بزرگ خواهد بود، و لذات ملوکانه خواهد داد. ۲۱ نفتالی، غزال آزادی است، گردید، لیکن برادر کهنترش از وی بزرگتر خواهد شد و ذریت او که سخنان حسنه خواهد داد. ۲۲ «یوسف، شاخه باروری است. امتهای بسیار خواهند گردید.» ۲۰ و در آن روز، او ایشان را برکت شاخه بارور بر سر چشمه‌ای که شاخه هایش از دیوار برآید. ۲۳ داده، گفت: «به تو، اسرائیل، برکت طلبیده، خواهند گفت که تیراندازان او را رنجانیدند، و تیر انداختند واذیت رسانیدند. ۲۴ خدا تو را مثل افرایم و منسی کرداند.» پس افرایم را به منسی لیکن کمان وی در قوت قایم ماند. و بازوهای دستش به‌دست ترجیح داد. ۲۱ و اسرائیل به یوسف گفت: «همانا من می‌میرم، و قدیر یعقوب مقوی گردید که از آنجاست شبان و صخره اسرائیل. خدا با شما خواهد بود، و شما را به زمین پدران شما باز خواهد آورد. ۲۲ و من به تو حصه‌ای زیاده از برادرات می‌دهم، که آن را بر برکت می‌دهد، به برکات آسمانی از اعلی و برکات لجه‌ای از دست اموریان به شمشیر و کمان خود گرفتم.»

۴۹ و یعقوب، پسران خود را خوانده، گفت: «جمع شوید تا شما را از آنچه درایام آخر به شما واقع خواهد شد، خبر دهم. ۲ ای پسران یعقوب جمع شوید و بشنوید! و به پدر خود، اسرائیل، گوش بگیرید. ۳ «ای رویین! تو نخست زاده منی، توانایی من وابتدای قوتم، فضیلت رفعت و فضیلت قدرت. ۴ جوشان مثل آب، برتری نخواهی یافت، زیرا که بر بستر پدر خود برآمدی. آنگاه آن را بی‌حرمت ساختی، به بستر من برآمد. ۵ «شمعون و لاوی برادرنند. آلات ظلم، شمشیرهای ایشان است. ۶ ای نفس من به مشورت ایشان داخل مشو، وای جلال من به محفل ایشان متحد مباش زیرا در غضب خودمردم را کشتند. و در خودرایی خویش گاو را رایی کردند. ۷ ملعون باد خشم ایشان، که سخت بود، و غضب ایشان زیرا که تند بود! ایشان را در یعقوب متفرق سازم و در اسرائیل پراکنده کنم. ۸ «ای یهودا تو را برادرات خواهند ستود. دست بر گردن دشمنان خواهد بود، و پسران پدرت، تو را تعظیم خواهند کرد. ۹ یهودا شیرپه‌ای است، ای پسر من شکار برآمدی. مثل شیر خویشتن را جمع کرده، در کمین می‌خواید

و چون شیرماده‌ای است. کیست او را برانگیزاند؟ ۱۰ عصا از یهودا دور نخواهد شد. و نه فرمان فرمایی از میان پایهای وی تا شیلو بوسید. ۲ و یوسف طیبانی را که از بندگان او بودند، امر فرمود تا بیاید. و مر او را اطاعت امتهای خواهد بود. ۱۱ کره خود را به تاک و کره الاغ خویش را به مو بسته. جامه خود را به شراب، و رخت خویش را به عصیر انگور می‌شوید. ۱۲ چشمانش به شراب سرخ و دنداننش به شیر سفید است. ۱۳ «رپولون، بر کنار دریا ساکن شود، و نزد پدر کشتیها. و حدود او تا به صیدون خواهد رسید. ۱۴ کرده، گفت: «اگر الان در نظر شما التفات یافته‌ام، در گوش

سالهای عمر پدرانم در روزهای غربت ایشان نرسیده.» ۱۰ و ۲۸ و یعقوب در ارض مصر هفده سال بزیست. و ایام سالهای عمر یعقوب، فرعون را برکت داد و حضور فرعون بیرون آمد. ۱۱ و یعقوب صد و چهل و هفت سال بود. ۲۹ و چون حین وفات یوسف، پدر و برادران خود را سکونت داد، و ملکی در زمین مصر اسرائیل نزدیک شد، پسر خود یوسف را طلبیده، بدو گفت: «الان در نیکوترین زمین، یعنی در ارض رمسيس، چنانکه فرعون فرموده بود، بدیشان ارزانی داشت. ۱۲ و یوسف پدر و برادران خود، وهمه اهل خانه پدر خویش را به حسب تعدادعیال ایشان به نان پروراند. ۱۳ و در تمامی زمین نان نبود، زیرا قحط زیاده سخت بود، و ارض مصر و ارض کنعان بسبب قحط بینوا گردید. ۱۴ و یوسف، تمام نقره‌ای را که در زمین مصر و زمین کنعان یافته شد، به عوض غله‌ای که ایشان خریدند، بگرفت، و یوسف نقره را به خانه فرعون درآورد. ۱۵ و چون نقره از ارض مصر و ارض کنعان تمام شد، همه مصریان نزدیوسف آمده، گفتند: «ما را نان بده، چرا درحضورت بمیریم؟ زیرا که نقره تمام شد.» ۱۶ یوسف گفت: «مواشی خود را بیاورید، و به عوض مواشی شما، غله به شما می‌دهم، اگر نقره تمام شده است.» ۱۷ پس مواشی خود را نزدیوسف آوردند، و یوسف به عوض اسبان و گله‌های گوسفندان و رمه‌های گاو و الاغان، نان بدیشان داد. و در آن سال به عوض همه مواشی ایشان، ایشان را به نان پروراند. ۱۸ و چون آن سال سپری شد در سال دوم به حضور وی آمده، گفتندش: «از آقای خود مخفی نمی‌داریم که نقره ما تمام شده است، و مواشی و بهایم از آن آقای ماگردیده، و جز بدنها و زمین ما به حضور آقای ماچیزی باقی نیست. ۱۹ چرا ما و زمین ما نیز در نظرتو هلاک شویم؟ پس ما را و زمین ما را به نان بخر، و ما و زمین ما مملوک فرعون بشویم، و بذر بده تا زیست کنیم و نمیریم و زمین بایر نماند.» ۲۰ پس یوسف تمامی زمین مصر را برای فرعون بخرید، زیرا که مصریان هر کس مزرعه خود را فروختند، چونکه قحط برایشان سخت بود و زمین از آن فرعون شد. ۲۱ و خلق را از این حد تا به آن حد مصر به شهرها منتقل ساخت. ۲۲ فقط زمین کهنه را نخرید، زیرا کهنه را حصه‌ای از جانب فرعون معین شده بود، و از حصه‌ای که فرعون بدیشان داده بود، می‌خوردند. از این سبب زمین خود را نفروختند. ۲۳ و یوسف به قوم گفت: «اینک، امروز شما را و زمین شما را برای فرعون خریدم، همانا برای شما بذر است تا زمین را بکارید. ۲۴ و چون حاصل برسد، یک خمس به فرعون دهید، و چهار حصه از آن شما باشد، برای زراعت زمین و برای خوراک شما و اهل خانه‌های شما و طعام به جهت اطفال شما.» ۲۵ گفتند: «تو ما را احیا ساختی، در نظر آقای خود التفات بیایم، تا غلام فرعون باشیم.» ۲۶ پس یوسف این قانون را بر زمین مصر تا امروز قرار داد که خمس از آن فرعون باشد، غیر از زمین کهنه فقط، که از آن فرعون نشد. ۲۷ و اسرائیل در ارض مصر در زمین جوش ساکن شده، ملک در آن گرفتند، و بسیار بارور و کثیر گردیدند.

۴۸ و بعد از این امور، واقع شد که به یوسف گفتند: «اینک

پدر تو بیمار است.» پس دو پسر خود، منسی و افرایم را باخود برداشت. ۲ و یعقوب را خیر داده، گفتند: «اینک پسر تو یوسف، نزد تو می‌آید.» و اسرائیل، خویشتر را تقویت داده، بر بستر بنشست. ۳ و یعقوب به یوسف گفت: «خدای قادر مطلق درلوز در زمین کنعان به من ظاهر شده، مرا برکت داد. ۴ و به من گفت: هر آینه من تو را بارور و کثیرگردانم، و از تو قومهای بسیار بوجود آورم، و این زمین را بعد از تو به ذریه تو، به میراث ابدی خواهم داد. ۵ و الان دو پسر تو که در زمین مصربرایت زاییده شدند، قبل از آنکه نزد تو به مصریایم، ایشان از آن من هستند، افرایم و منسی مثل روبین و شمعون از آن من خواهند بود. ۶ و اما اولاد تو که بعد از ایشان بیاوری، از آن تو باشند و در ارث خود به نامهای برادران خود مسمی شوند. ۷ و هنگامی که من از فدان آمدم، راحیل نزد من در زمین کنعان به سر راه مرد، چون اندک مسافتی باقی بود که به افرات برسم، و او را در آنجا به سر راه افرات که بیت لحم باشد، دفن کردم.» ۸ و چون اسرائیل، پسران یوسف را دید، گفت: «اینان کیستند؟» ۹ یوسف، پدر خود را گفت: «اینان پسران منند که خدا به من در اینجاده است.» گفت: «ایشان را نزد من بیاور تا ایشان را برکت دهم.» ۱۰ و چشمان اسرائیل از پیری تارشده بود که نتوانست دید. پس ایشان را نزدیک وی آورد و ایشان را بوسیده، در آغوش خودکشید. ۱۱ و اسرائیل به یوسف گفت: «گمان نمی‌بردم که روی تو را ببینم، و همانا خدا، ذریه تو را نیزه من نشان داده است.» ۱۲ و یوسف ایشان را از میان دو زانوی خود بیرون آورده، رو به زمین نهاد. ۱۳ و یوسف هر دو را گرفت، افرایم را به‌دست راست خود به مقابل دست چپ اسرائیل، و منسی را به‌دست چپ خود به مقابل دست راست اسرائیل، و ایشان را نزدیک وی آورد. ۱۴ و اسرائیل دست راست خود را دراز کرده، بر سرفراهم نهاد و او کوچکتر بود و دست چپ خود را بر سر منسی، و دستهای خود را به فراست حرکت داد، زیرا که منسی نخست زاده بود. ۱۵ و یوسف را برکت داد، گفت: «خدایی که درحضور وی پدرانم، ابراهیم و اسحاق، سالک بودندی، خدایی که مرا از روز بودنم تا امروز رعایت کرده

از مصر برآمده، نزد پدر خود، یعقوب، به زمین کنعان آمدند. ۲۶ پسران را حیل که برای یعقوب زاییده شدند، همه چهارده نفر. ۲۳ و او را خبر داده، گفتند: «یوسف الان زنده است، و او حاکم و تمامی زمین مصر است.» آنگاه دل وی ضعف کرد، زیرا که بصر و شلیم. ۲۵ اینانند پسران بلهه، که لاہان به دختر خود را حیل ایشان را باور نکرد. ۲۷ و همه سخنانی که یوسف بدیشان گفته بود، به وی گفتند، و چون اربابہ های را که یوسف برای آوردن او فرستاده بود، دید، روح پدر ایشان، یعقوب، زنده گردید. ۲۸ سوای زنان پسران یعقوب، جمیع شخصت و شش نفر بودند. ۲۷ و اسرائیل گفت: «کافی است! پسر من، یوسف، هنوز زنده است؛ می‌روم و قبل از مردنم او را خواهم دید.»

۴۶ و اسرائیل با هرچه داشت، کوچ کرده، به بئر شمع آمد، و قربانی‌ها برای خدای پدر خود، اسحاق، گذرانید. ۲ و خدا در رویاهای شب، به اسرائیل خطاب کرده، گفت: «ای یعقوب! ای یعقوب!» گفت: «لبیک.» ۳ گفت: «من هستم الله، خدای پدرت، از فرود آمدن به مصر مترس، زیرا در آنجا امتی عظیم از تو به وجود خواهد آورد. ۴ من با تو به مصر خواهم آمد، و من نیز، تو را از آنجا البته باز خواهم آورد، و یوسف دست خود را بر چشمان تو خواهد گذاشت.» ۵ و یعقوب از بئر شمع روانه شد، و بنی اسرائیل پدر خود، یعقوب، و اطفال و زنان خویش را بر اربابہ هایی که فرعون به جهت آوردن او فرستاده بود، برداشتند. ۶ و مواشی و اموالی را که در زمین کنعان اندوخته بودند، و یعقوب با تمامی ذریت خود به مصر آمدند. ۷ و پسران و پسران پسران خود را با خود، و دختران و دختران پسران خود را، و تمامی ذریت خویش را به همراهی خود به مصر آورد. ۸ و این است نامهای پسران اسرائیل که به مصر آمدند: یعقوب و پسرانش رویین نخست زاده یعقوب. ۹ و پسران رویین: حنوک و فلو و حصرون و کریمی. ۱۰ و پسران شمعون: یموئیل و یامین و یاهود و یاکین و صوحر و شاول که پسرزن کنعانی بود. ۱۱ و پسران لاوی: جرشون و قهات و مراری. ۱۲ و پسران یهودا: عیر و اوانان و شیله و فارص و زارح. اما عیر و اوانان در زمین کنعان مردند. و پسران فارص: حصرون و حامل بودند. ۱۳ و پسران یساکار: تولاع و فوه و یوب و شمرون. ۱۴ و پسران زبولون: سارد و ایلون و یاحئیل. ۱۵ اینانند پسران لیه، که آنها را با دختر خود دینه، در فدان ارام برای یعقوب زایید. همه نفوس پسران و دخترانش سی و سه نفر بودند. ۱۶ و پسران جاد: صفیون و ححی و شونی و اصیون و عیری و اردوی و اریلی. ۱۷ و پسران اشیر: یمنه و یشوه و یشوی و بریعه، و خواهر ایشان ساره، و پسران بریعه حابر و ملکئیل. ۱۸ اینانند پسران زلفه که لاہان به دختر خود لیه داد، و این شانزده را برای یعقوب زایید. ۱۹ و پسران را حیل زن یعقوب: یوسف و بنیامین. ۲۰ و برای یوسف در زمین مصر، منسی و افرایم زاییده شدند، که اسنات دختر فوطی فارع، کاهن اون برایش براد. ۲۱ و پسران بنیامین: بالغ و باکر و اشبیل و جیرا و نعمان و ایحی و رش و مقیم و حقیم و آرد. ۲۲ اینانند

۴۷ پس یوسف آمد و به فرعون خبر داده، گفت: «پدرم و برادرانم با گله ورمه خویش و هرچه دارند، از زمین کنعان آمده‌اند و در زمین جوشن هستند.» ۲ و از جمله برادران خود پنج نفر برداشته، ایشان را به حضور فرعون بر پا داشت. ۳ و فرعون، برادران او را گفت: «شغل شما چیست؟» به فرعون گفتند: «غلامان شبان گوسفند هستیم، هم ما و هم اجداد ما.» ۴ و به فرعون گفتند: «آمده‌ایم تا در این زمین ساکن شویم، زیرا که برای گله غلامان مرتعی نیست، چونکه قحط در زمین کنعان سخت است. و الان تمنا داریم که بندگان در زمین جوشن سکونت کنند.» ۵ و فرعون به یوسف خطاب کرده، گفت: «پدرت و برادرانت نزد تو آمده‌اند، ۶ زمین مصر پیش روی توست. در نیکوترین زمین، پدر و برادران خود را مسکن بده. در زمین جوشن ساکن بشوند. و اگر می‌دانی که در میان ایشان کسان قابل می‌باشند، ایشان را سرکاران مواشی من گردان.» ۷ و یوسف، پدر خود، یعقوب را آورده، او را به حضور فرعون بر پا داشت. و یعقوب، فرعون را برکت داد. ۸ و فرعون به یعقوب گفت: «ایام سالهای عمر تو چند است؟» ۹ یعقوب به فرعون گفت: «ایام سالهای غربت من صد و سی سال است. ایام سالهای عمر من اندک و بد بوده است، و به ایام

چه گوئیم، و چه عرض کنیم، و چگونه بی گناهی خویش را ثابت گفت: «من یوسف هستم! آیا پدرم هنوز زنده است؟» و برادرانش نماییم؟ خدا گناه غلامان را دریافت نموده است؛ اینک ما نیز و جواب وی را نتوانستند داد، زیرا که به حضور وی مضطرب شدند. آنکه جام بدستش یافت شد، غلامان آقای خود خواهیم بود. ۱۷ ۴ و یوسف به برادران خود گفت: «نزدیک من بیایید.» پس گفت: «حاشا از من که چنین کنم! بلکه آنکه جام بدستش یافت شد، غلام من باشد، و شما به سلمتی نزد پدر خویش بروید.» ۱۸ فروختید! ۵ و حال رنجیده شوید، و متغیر نگردید که مرا بدینجا آنگاه یهودا نزدیک وی آمده، گفت: «ای آقایم بشنو غلامانم به فروختید، زیرا خدا مرا پیش روی شما فرستاد تا (نفوس را) زنده نگاه گوش آقای خود سختی بگوید. و غضب بر غلام خود افروخته دارد. ۶ زیرا حال دو سال شده است که قحط در زمین هست، و نشود، زیرا که توجون فرعون هستی. ۱۹ آقایم از غلامانم پرسیده، پنج سال دیگر نیز نه شیار خواهد بود نه درو. ۷ و خدا مرا پیش گفت: «آیا شما را پدر یا برادری است؟» ۲۰ و به آقای خود روی شما فرستاد تا برای شما بقیتی در زمین نگاه دارد، و شما را به عرض کردیم: «که ما را پدری است، و پسر کوچک پیری او نجانی عظیم احیا کند. ۸ و الان شما مرا اینجا فرستادید، بلکه که برادرش مرده است، و او تنها از مادر خود مانده است، و پدر او را دوست می‌دارد.» ۲۱ و به غلامان خود گفتی: «وی را نزد من آرید تا چشمان خود را بروی نهم.» ۲۲ و به آقای خود گفتیم: تو، یوسف چنین می‌گوید: که خدا مرا حاکم تمامی مصر ساخته آن جوان نمی‌تواند از پدر خود جدا شود، چه اگر از پدر خویش است، نزد من بیا و تاخیر منما. ۱۰ و در زمین جوشن ساکن شو، جدا شود او خواهد مرد.» ۲۳ و به غلامان خود گفتی: «اگر برادر کهنتر شما با شما نیاید، روی مرا دیگر نخواهید دید.» ۲۴ پس و رمه ات با هرچه داری. ۱۱ تا تو را در آنجا بیرونمان، زیرا که واقع شد که چون نزد غلامت، پدر خود، رسیدیم، سخنان آقای پنج سال قحط باقی است، مبادا تو و اهل خانه ات و متعلقان خود را بدو بازگفتیم. ۲۵ و پدر ما گفت: «برگشته اندک خوراکی برای ما بخردی.» ۲۶ گفتیم: «نمی‌توانیم رفت، لیکن اگر برادر کهنتر با ما آید، خواهیم رفت، زیرا که روی آن مرد رانمی‌توانیم دید اگر برادر کوچک با ما نباشد.» ۲۷ و غلامت، پدر من، به ما گفت: «شما آگاهید که زوجه‌ام برای من دو پسر زاید. ۲۸ و خود، بنیامین، آویخته، بگریست و بنیامین بر گردن وی گریست. یکی از نردمن بیرون رفت، و من گفتم هر آینه دریده شده است، و بعد از آن او را ندیدم. ۲۹ اگر این را نیز از نزد من ببرید، و زبانی بدو رسد، همانا موی سفیدم را به حزن به گور فرود خواهید برد.»

(Sheol h7585) ۳۰ و الان اگر نزد غلامت، پدر خود بروم، و این جوان با من باشد، و حال آنکه جان او به جان وی بسته است، ۳۱ واقع خواهد شد که چون ببیند پسر نیست، او خواهد مرد. و غلامان موی سفید غلامت، پدر خود را به حزن به گور فرود خواهند برد. **(Sheol h7585)** ۳۲ زیرا که غلامت نزد پدر خود بخورید. ۱۹ و تو مامور هستی این را بکنید: اراهه‌ها از زمین مصر ضامن پسر شده، گفتیم: «هرگاه او را نزد تو باز نیاورم، تا ابدالآباد نزد پدر خود مقصر خواهم شد.» ۳۳ پس الان تمنا اینکه غلامت به عوض پسر در بندگی آقای خود بماند، و پسر، همراه برادران زمین مصر از آن شماس است.» ۲۱ پس بنی اسرائیل چنان کردند، خود برود. ۳۴ زیرا چگونه نزد پدر خود بروم و پسر با من نباشد، و یوسف به حسب فرمایش فرعون، اراهه‌ها بدیشان داد، و زاد سفر بدیشان عطا فرمود. ۲۲ و بهر هر یک از ایشان، یک دست رخت بخشید، اما به بنیامین سیصد مثقال نقره، و پنج دست

۴۵ معرفی می‌کند و یوسف پیش جمعی که به حضورش ایستاده بودند، نتوانست خودداری کند، پس ندا کرد که «همه را از نزد من بیرون کنید!» و کسی نزد او نماند، وقتی که یوسف خویشتن را به برادران خود شناسانید. ۲ و به آواز بلند گریست، و مصریان و اهل خانه فرعون شنیدند. ۳ و یوسف، برادران خود را

دست من بازخواست کن هر گاه او را نزد تو باز نیاوردم و به کردند. ۲۹ و چون چشمان خود را باز کرده، برادر خود بنیامین، حضور حاضر نساختم، تا به ابد در نظر تو مقصر باشم. ۱۰ پسرمدادر خویش را دید، گفت: «آیا این است برادر کوچک شما که زیرا اگر تاخیر نمی نمودیم، هر آینه تا حال، مرتبه دوم را برگشته نزد من، ذکر او را کردید؟» و گفت: «ای پسر، خدا بر تو رحم بودیم.» ۱۱ پس پدر ایشان، اسرائیل، بدیشان گفت: «اگر چنین کناد.» ۳۰ و یوسف چونکه مهرش بر برادرش بجنبید، بشتافت، و است، پس این را بکنید. از ثمرات نیکوی این زمین در ظروف جای گریستن خواست. پس به خلوت رفته، آنجا بگریست. ۳۱ و خود بردارید، وارمغانی برای آن مرد برید، قدری بلسان و قدری عسل و کتیرا و لادن و پسته و بادام. ۱۲ و نقدمضاعف بدست خود گیرید، و آن نقدی که دردهنه عدلهای شما رد شده بود، به دست خود بازبرید، شاید سهوی شده باشد. ۱۳ و برادر خود بردارشته، روانه شوید، و نزد آن مرد برگردید. ۱۴ و خدای قادر به حضور وی بنشستند، نخست زاده موافق نخست زادگی اش، مطلق شما را در نظر آن مرد مکرم دارد، تا برادر دیگر شما و و خرد سال بحسب خردسالی اش، و ایشان به یکدیگر تعجب بنیامین را همراه شما بفرستد، و من اگر بی اولاد شدم، بی اولاد نمودند. ۳۴ و حصهها از پیش خود برای ایشان گرفت، اما حصه شدم.» ۱۵ پس آن مردان، ارمغان را برداشته، و نقدمضاعف را بنیامین پنج چندان حصه دیگران بود، و باوی نوشیدند و کیف بدست گرفته، با بنیامین روانه شدند. و به مصر فرود آمده، به

حضور یوسف ایستادند. ۱۶ اما یوسف، چون بنیامین را با ایشان دید، به ناظر خانه خود فرمود: «این اشخاص را به خانه ببر، و ذبح کرده، تدارک ببین، زیرا که ایشان وقت ظهر با من غذا می خوردند.» ۱۷ و آن مرد چنانکه یوسف فرموده بود، کرد. و آن مرد ایشان را به خانه یوسف آورد. ۱۸ و آن مردان ترسیدند، چونکه به خانه یوسف آورده شدند و گفتند: «بسبب آن نقدی که دفعه اول در عدلهای ما رد شده بود، ما را آورده اند تا بر ما هجوم آورد، و بر ما حمله کند، و ما را مملوک سازد و حماران ما را.» ۱۹ و به ناظر خانه یوسف نزدیک شده، در درگاه خانه بدو متکلم شده، ۲۰ گفتند: «با سیدی! حقیقت مرتبه اول برای خرید خوراک آمدیم. ۲۱ و واقع شد چون به منزل رسیده، عدلهای خود را باز کردیم، که اینک نقد هر کس در دهنه عدلش بود. نقره ما به وزن تمام و آن را به دست خود بازآورده ایم. ۲۲ و نقد دیگر برای خرید خوراک به دست خود آورده ایم. نمی دانیم کدام کس نقد ما را در عدلهای ما گذاشته بود.» ۲۳ گفت: «سلامت باشید مترسید، خدای شما و خدای پدر شما، خزانه ای در عدلهای شما، به شما داده است؛ نقد شما به من رسید.» پس شمعون را نزد ایشان بیرون آورد. ۲۴ و آن مرد، ایشان را به خانه یوسف درآورده، آب بدیشان داد، تا پایهای خود را شستند، و علوفه به حماران ایشان داد. ۲۵ و ارمغان را حاضر ساختند، تا وقت آمدن یوسف به ظهر، زیرا شنیده بودند که در آنجا باید غذا بخورند. ۲۶ و چون یوسف به خانه آمد، ارمغانی را که به دست ایشان بود، نزد وی به خانه آوردند، و به حضور وی رو به زمین نهادند. ۲۷ پس از سلامتی ایشان پرسید و گفت: «آیا پدر پیر شما که ذکرش را کردید، به سلامت است؟ و تا بحال حیات دارد؟» ۲۸ گفتند: «غلامت، پدر ما، به سلامت است، و تا بحال زنده.» پس تعظیم و سجده

رایعقوب با برادرانش نفرستاد، زیرا گفت مباد از یانی بدو رسد. که ایک در دهن عدل او بود. ۲۸ و به برادران خود گفت: «نقد ۵ پس بنی اسرائیل در میان آنانی که می آمدند، به جهت خرید من رد شده است، و ایک در عدل من است. آنگاه دل ایشان آمدند، زیرا که قحطدر زمین کنعان بود. ۶ و یوسف حاکم ولایت طپیدن گرفت، و به یکدیگر لزان شده، گفتند: «این چیست که بود، و خود به همه اهل زمین غله می فروخت. و برادران یوسف آمده، رو به زمین نهاده، او را سجده کردند. ۷ چون یوسف برادران خود را دید، ایشان را بشناخت، و خود را بدیشان بیگانه نموده، آنها را به درشتی، سخن گفت و از ایشان پرسید: «از کجا آمده اید؟» گفتند: «از زمین کنعان تا خوراک بخریم.» ۸ جاسوس نی. ۳۲ ما دوازده برادر، پسران پدر خود هستیم، یکی و یوسف برادران خود را شناخت، لیکن ایشان او را نشناختند. ۹ و یوسف خوابها را که درباره ایشان دیده بود، بیاد آورد. پس بدیشان گفت: «شما جاسوسانید، و به جهت دیدن عریانی زمین آمده اید.» ۱۰ بدو گفتند: «نه، یا سیدی! بلکه غلامانیت به جهت خریدن خوراک آمده اند. ۱۱ ماهمه پسران یک شخص هستیم. ما مردمان صادقیم؛ غلامانیت، جاسوس نیستند.» ۱۲ بدیشان گفت: «نه، بلکه به جهت دیدن عریانی زمین آمده اید.» ۱۳ گفتند: «غلامانیت دوازده برادرند، پسران یک مرد در زمین کنعان. و اینک کوچکتر، امروز نزد پدر ماست، و یکی نایاب شده است.» ۱۴ یوسف بدیشان گفت: «همین است آنچه به شما گفتم که جاسوسانید! ۱۵ بدینطور آزموده می شوید: به حیات فرعون از اینجا بیرون نخواهید رفت، جز اینکه برادر کهنتر شما در اینجا بیاید. ۱۶ یک نفر از خودتان بفرستید، تا برادر شما بیاورد، و شما اسیر بمانید تا سخن شما آزموده شود که صدق با شماست یا نه، والا به حیات فرعون جاسوسانید!» ۱۷ پس ایشان را با هم سه روز در زندان انداخت. ۱۸ و روز سوم یوسف بدیشان گفت: «این را بکنید و زنده باشید، زیرا من از خدا می ترسم: ۱۹ هر گاه شما صادق هستید، یک برادر از شما در زندان شما اسیر باشد، و شما رفته، غله برای گرسنگی خانه های خود بخرید. ۲۰ و برادر کوچک خود را نزد من آرید، تا سخنان شما تصدیق شود و نمیرید.» پس چنین کردند. ۲۱ و به یکدیگر گفتند: «هر آینه به برادر خود خطا کردیم، زیرا تنگی جان او را دیدیم وقتی که به ما استغاثه می کرد، و نشنیدیم. از این رو این تنگی بر ما رسید.» ۲۲ و روبین در جواب ایشان گفت: «آیا به شما نگفتم که به پسر خطا موزید؟ ۲۳ ایشان ندانستند که یوسف می فهمد، زیرا که ترجمانی در میان ایشان بود. ۲۴ پس از ایشان کناره جسته، بگریست و نزد ایشان برگشته، با ایشان گفتگو کرد، و شمعون را از میان ایشان گرفته، او را رویروی ایشان در بند نهاد. ۲۵ و یوسف فرمود تا جوالهای ایشان را از غله پر سازند، و نقد ایشان را در عدل هر کس نهند، و زاد سفر بدیشان دهند، و به ایشان چنین کردند. ۲۶ پس غله را بر حماران خود بار کرده، از آنجا روانه شدند. ۲۷ و چون یکی، عدل خود را در منزل باز کرد، تا خوراک به الاغ دهد، نقد خود را دید

ما با حزن به گور فرود خواهید برد.» (Sheol h7585)

۴۳ و قحط در زمین سخت بود. ۲ و واقع شد چون غله ای را که از مصر آورده بودند، تمام خوردند، پدرشان بدیشان گفت: «برگردید و اندک خوراکی برای ما بخرید.» ۳ یهویدا بدو متکلم شده، گفت: «آن مرد به ما تاکید کرده، گفته است هرگاه برادر شما با شما نباشد، روی مرا نخواهید دید. ۴ اگر تو برادر ما را با ما فرستی، می رویم و خوراک برایت می خریم. ۵ اما اگر تو او را نفرستی، نمی رویم، زیرا که آن مرد ما را گفت، هرگاه برادر شما، با شما نباشد، روی مرا نخواهید دید.» ۶ اسرائیل گفت: «چرا به من بدی کرده، به آن مرد خیر دادید که برادر دیگر دارید؟» ۷ گفتند: «آن مرد احوال ما و خویشاوندان ما را به دقت پرسیده، گفت: "آیا پدر شما هنوز زنده است، و برادر دیگر دارید؟" و او را بدین مضمون اطلاع دادیم، و چه می دانستیم که خواهد گفت: "برادر خود را نزد من آرید."» ۸ پس یهویدا به پدر خود، اسرائیل گفت: «جوان را با من بفرست تا برخاسته، برویم و زیست کنیم و نمیریم، ما و تو و اطفال ما نیز. ۹ من ضامن او می باشم، او را از

تراشیده، رخت خود را عوض کرد، و به حضور فرعون آمد. ۱۵ «چونکه خدا کل این امور را بر تو کشف کرده است، کسی مانند فرعون به یوسف گفت: «خوابی دیده‌ام و کسی نیست که آن تو بصیر و حکیم نیست. ۴۰ تو بر خانه من باش، و به فرمان تو، را تعبیر کند، و درباره تو شنیدم که خواب می‌شنوی تا تعبیرش تمام قوم من منتظم شوند، جز اینکه بر تخت از تو بزرگتر باشم.» کتی. ۱۶ یوسف فرعون را به پاسخ گفت: «از من نیست، خدا ۴۱ و فرعون به یوسف گفت: «بدانکه تو را بر برتمایی زمین مصر فرعون را به سلامتی جواب خواهد داد.» ۱۷ و فرعون به یوسف گماشت. ۴۲ و فرعون انگشتر خود را از دست خویش بیرون کرده، گفت: «در خواب خود دیدم که اینک به کنار نهر ایستاده‌ام، ۱۸ آن را بردست یوسف گذاشت، و او را به کتان نازک آراسته کرد، و ناگاه هفت گاو فریه گوشت و خوب صورت از نهر برآمده، بر طوقی زرین بر گردنش انداخت. ۴۳ و او را بر عرابه دومین خود مرغزار می‌چرند. ۱۹ و اینک هفت گاو دیگر زبون و بسیار زشت سوار کرد، و پیش رویش ندا می‌کردند که «زانو زنی!» پس او را صورت و لاغر گوشت، که در تمامی زمین مصر بدان زشتی ندیده برتمایی زمین مصر برگماشت. ۴۴ و فرعون به یوسف گفت: «من بودم، در عقب آنها برمی‌آیند. ۲۰ و گاوان لاغر زشت، هفت گاو فرعون هستم، و بدون توهیچکس دست یا پای خود را در کل ارض فریه اول را می‌خورند. ۲۱ و چون به شکم آنها فرو رفتند معلوم مصربلند نکنند.» ۴۵ و فرعون یوسف را صفات فعیج نامید، و نشد که بدرون آنها شدند، زیرا که صورت آنها مثل اول زشت ماند. اسنات، دختر فوطی فارغ، کاهن اون رابدو به زنی داد، و یوسف پس بیدار شدم. ۲۲ و باز خوابی دیدم که اینک هفت سنبله پر و بر زمین مصر بیرون رفت. ۴۶ و یوسف سی ساله بود وقتی که به نیکو بر یک ساق برمی‌آید. ۲۳ و اینک هفت سنبله خشک باریک حضور فرعون، پادشاه مصر بایستاد، و یوسف از حضور فرعون بیرون و از باد شرقی پژمرده، بعد از آنها می‌روید. ۲۴ و سنابل لاغر، آن شده، در تمامی زمین مصر گشت. ۴۷ و در هفت سال فراوانی، هفت سنبله نیکو را فرو می‌برد. و جادوگران را گفتم، لیکن کسی زمین محصول خود را به کثرت آورد. ۴۸ پس تمامی ماکولات آن نیست که برای من شرح کند.» ۲۵ یوسف به فرعون گفت: هفت سال را که در زمین مصر بود، جمع کرد، و خوراک را «خواب فرعون یکی است. خدا از آنچه خواهد کرد، فرعون را خبر در شهرها ذخیره نمود، و خوراک مزارع حوالی هر شهر را در آن داده است. ۲۶ هفت گاو نیکو هفت سال باشدو هفت سنبله گذاشت. ۴۹ و یوسف غله بیکران بسیاری، مثل ریگ دریا ذخیره نیکو هفت سال. همانا خواب یکی است. ۲۷ و هفت گاو لاغر کرد، تا آنکه از حساب بازماند، زیرا که از حساب زیاده بود. ۵۰ زشت، که در عقب آنها برآمدند، هفت سال باشد. و هفت سنبله و قبل از وقوع سالهای قحط، دو پسر برای یوسف زاییده شد، که خالی از یاد شرقی پژمرده، هفت سال قحط می‌باشد. ۲۸ سخنی اسنات، دختر فوطی فارغ، کاهن اون برایش براد. ۵۱ و یوسف که به فرعون گفتم، این است: آنچه خدامی کند به فرعون ظاهر نخست زاده خود رامنی نام نهاد، زیرا گفت: «خدا مرا از تمامی ساخته است. ۲۹ همانا هفت سال فراوانی بسیار، در تمامی زمین مشقتم و تمامی خانه پدرم فراموشی داد.» ۵۲ و دومین را افرایم مصرمی‌آید. ۳۰ و بعد از آن، هفت سال قحط پدیدآید. و تمامی نامید، زیرا گفت: «خدا مرا در زمین ملذمت بارآور گردانید.» ۵۳ و فراوانی در زمین مصر فراموش شود. و قحط، زمین را تباہ خواهد ساخت. ۳۱ و فراوانی در زمین معلوم نشود بسبب قحطی که بعد از آن آید، زیرا که به غایت سخت خواهد بود. ۳۲ و چون خواب به همه زمینهای پدید شد، لیکن در تمامی زمین مصر نان بود. ۵۵ فرعون دو مرتبه مکرر شد، این است که این حادثه از جانب خدا و چون تمامی زمین مصر مبتلای قحط شد، قوم برای نان نزد فرعون مقرر شده، و خدا آن را به زودی پدید خواهد آورد. ۳۳ پس اکنون فریاد برآوردند. و فرعون به همه مصریان گفت: «نزد یوسف بروید فرعون می‌باید مردی بصیر و حکیم را پیدانموده، و او را بر زمین و آنچه او به شما گوید، بکنید.» ۵۶ پس قحط، تمامی روی مصر بگمارد. ۳۴ فرعون چنین بکند، و ناظران بر زمین برگمارد، و زمین را فروگرفت، و یوسف همه انبارها را باز کرده، به مصریان در هفت سال فراوانی، خمس از زمین مصر بگیرد. ۳۵ و همه می‌فروخت، و قحط در زمین مصر سخت شد. ۵۷ و همه زمینها ماکولات این سالهای نیکو را که می‌آید جمع کنند، و غله را زیر به جهت خریدغله نزد یوسف به مصر آمدند، زیرا قحط بر تمامی دست فرعون ذخیره نمایند، و خوراک در شهرها نگاه دارند. ۳۶ زمین سخت شد.

تاخوراک برای زمین، به جهت هفت سال قحطی که در زمین مصر خواهد بود ذخیره شود، مبادا زمین از قحط تباہ گردد.» ۳۷ پس این سخن بنظر فرعون و بنظر همه بندگانش پسند آمد. ۳۸ و فرعون به بندگان خود گفت: «آیا کسی را مثل این توانیم یافت، مردی که روح خدا در وی است؟» ۳۹ و فرعون به یوسف گفت: آنجا بخردی، تا زیست کنیم ونمیریم.» ۳ پس ده برادر یوسف برای خریدن غله به مصر فرود آمدند. ۴ و اما بنیامین، برادر یوسف

و نزدمن آمد تا با من بخوابد، و به آواز بلند فریاد کردم، ۱۵ احوال مرزاد فرعون مذکور ساز، و مرا از این خانه بیرون آور، ۱۵ و چون شنید که به آواز بلند فریاد برآوردم، جامه خود را نزد من زیرا که فی الواقع از زمین عبرانیان دزدیده شده‌ام، و اینجا نیز کاری واگذارده، فرار کرد و بیرون رفت. ۱۶ پس جامه او را نزد خود نکرده‌ام که مرا درسیاه چال افکنند.» ۱۶ اما چون رئیس خبازان نگاه داشت، تا آفایش به خانه آمد. ۱۷ و به وی بدین مضمون دید که تعبیر، نیکوبود، به یوسف گفت: «من نیز خوابی دیده‌ام، ذکر کرده، گفت: «آن غلام عبرانی که برای ما آورده‌ای، نزد من که اینک سه سبد نان سفید بر سر من است، ۱۷ و در سبد زیرین آمد تا مرا مسخره کند، ۱۸ و چون به آواز بلند فریاد برآوردم، جامه هر قسم طعام برای فرعون از پیشه خباز می‌باشد و مرغان، آن را از خود راپیش من رها کرده، بیرون گریخت.» ۱۹ پس چون آفایش سیدی که بر سر من است، می‌خورند.» ۱۸ یوسف در جواب سخن زن خود را شنید که به وی بیان کرده، گفت: «غلامت گفت: «تعبیرش این است، سه سبد سه روز می‌باشد. ۱۹ و بعد به من چنین کرده است، «خشم او فروخته شد. ۲۰ و آقای یوسف، او را گرفته، در زندان خانه‌ای که اسیران پادشاه بسته گوسفند را از تو بخورند.» ۲۰ پس در روز سوم که یوم میلاد فرعون بودند، انداخت و آنجا در زندان ماند. ۲۱ اما خداوند با یوسف بود، ضیافتی برای همه خدام خود ساخت، و سر رئیس ساقیان و می‌بود و بر وی احسان می‌فرمود، و او را در نظر داروغه زندان سر رئیس خبازان را در میان نوکران خود برافراشت. ۲۱ اما رئیس حرمت داد. ۲۲ و داروغه زندان همه زندانیان را که در زندان بودند، ساقیان را به ساقی گریش باز آورد، و جام را به دست فرعون داد. به دست یوسف سپرد. و آنچه در آنجا می‌کردند، او کننده آن بود. ۲۲ و اما رئیس خبازان را به دار کشید، چنانکه یوسف برای ایشان ۲۳ و داروغه زندان بدانچه در دست وی بود، نگاه نمی‌کرد، زیرا تعبیر کرده بود. ۲۳ لیکن رئیس ساقیان، یوسف را به یاد نیاورد، خداوند با وی می‌بود و آنچه را که او می‌کرد، خداوند راست بلکه او را فراموش کرد.

می‌آورد. **۴۱** و واقع شد، چون دو سال سپری شد، که فرعون خوابی

۴۰ و بعد از این امور، واقع شد که ساقی و خباز پادشاه دید که اینک بر کنارنهر ایستاده است. ۲ که ناگاه از نهر، هفت مصر، به آقای خویش، پادشاه مصر خطا کردند. ۲ و فرعون به دو گاو خوب صورت و فریه گوشت برآمده، بر مرغزرمی چیدند. ۳ و خواجه خود، یعنی سردار ساقیان و سردار خبازان غضب نمود. ۳ اینک هفت گاو دیگر، بد صورت و لاغر گوشت، در عقب آنها و ایشان را در زندان رئیس افواج خاصه، یعنی زندانی که یوسف از نهر برآمده، به پهلوی آن گاووان اول به کنار نهر ایستادند. ۴ در آنجا محبوب بود، انداخت. ۴ و سردار افواج خاصه، یوسف را و این گاووان زشت صورت و لاغر گوشت، آن هفت گاو خوب برایشان گماشت، و ایشان را خدمت می‌کرد، ومدتی در زندان صورت و فریه را فرو بردند. و فرعون بیدار شد. ۵ و باز بحسبید و ماندند. ۵ و هر دو در یک شب خوابی دیدند، هر کدام خواب دیگر باره خوابی دید، که اینک هفت سنبله پر و نیکو بر یک خود را. هر کدام موافق تعبیر خود، یعنی ساقی و خباز پادشاه مصر ساق برمی‌آید. ۶ و اینک هفت سنبله لاغر، از باد شرقی پزمرده، که در زندان محبوب بودند. ۶ بامدادان چون یوسف نزد ایشان بعد از آنها می‌روید. ۷ و سنبله های لاغر، آن هفت سنبله فریه و آمد، دید که اینک ملول هستند. ۷ پس، از خواجه های فرعون، پر را فرو بردند، و فرعون بیدار شده، دید که اینک خوابی است. که با وی در زندان آقای او بودند، پرسیده، گفت: «امروز چرا ۸ صبحگاهان دلش مضطرب شده، فرستاد و همه جادوگران و روی شما غمگین است؟» ۸ به وی گفتند: «خوابی دیده‌ایم و جمیع حکیمان مصر را خواند، و فرعون خوابهای خود را بدیشان کسی نیست که آن را تعبیر کند.» یوسف بدیشان گفت: «آیا بازگفت. اما کسی نبود که آنها را برای فرعون تعبیر کند. ۹ آنگاه تعبیرها از آن خدانست؟ آن را به من بازگوید.» ۹ آنگاه رئیس رئیس ساقیان به فرعون عرض کرده، گفت: «امروز خطایای من ساقیان، خواب خود را به یوسف بیان کرده، گفت: «در خواب بخاطرم آمد. ۱۰ فرعون بر غلامان خود غضب نموده، مرا با رئیس من، اینک تاکی پیش روی من بود. ۱۰ و در تاک سه شاخه بود و آن بشکفت، و گل آورد و خوشه هایش انگور رسیده داد. در یک شب، خوابی دیدیم، هر یک موافق تعبیر خواب خود، ۱۱ و جام فرعون در دست من بود. و انگورها را چیده، در جام خواب دیدیم. ۱۲ و جوانی عبرانی در آنجا با ما بود، غلام سردار فرعون فشردم، و جام را به دست فرعون دادم.» ۱۲ یوسف به وی افواج خاصه. و خوابهای خود را نزد او بیان کردیم و او خوابهای ما گفت: «تعبیرش اینست، سه شاخه سه روز است. ۱۳ بعد از سه روز ما تعبیر کرد، هر یک را موافق خوابش تعبیر کرد. ۱۳ و روز، فرعون سر تو را برافرازد و به منصبت بازگمارد، و جام فرعون به عینه موافق تعبیری که برای ما کرد، واقع شد. مرا به منصبم را به دست وی دهی به رسم سابق، که ساقی او بودی. ۱۴ و باز آورد، و او را به دار کشید.» ۱۴ آنگاه فرعون فرستاده، یوسف را هنگامی که برای تو نیکو شود، مرا یاد کن و به من احسان نموده، خواند، او را به زودی از زندان بیرون آوردند. و صورت خود را

۳۸ و واقع شد در آن زمان که یهودا از نزد برادران خود رفته، نزد شخصی عدلامی، که حیره نام داشت، مهمان شد. ۲ و در آنجا یهودا، دختر مرد کنعانی را که مسمی به شوعه بود، دید و او را گرفته، بدو درآمد. ۳ پس آباستن شده، پسری زایید و او را عبر نام نهاد. ۴ و بار دیگر آباستن شده، پسری زایید و او را اونان نامید. ۵ و باز هم پسری زاییده، او را شیله نام گذارد. و چون او را زایید، یهودا در کزيب بود. ۶ و یهودا، زنی مسمی به تamar، برای نخست زاده خود عبر گرفت. ۷ و نخست زاده یهودا، عبر، در نظر خداوند شیرین بود، و خداوند او را بمیراند. ۸ پس یهودا به اونان گفت: «به زن برادرت درآی، و حق برادر شوهری را بجا آورده، نسلی برای برادر خود پیدا کن.» ۹ لکن چونکه اونان دانست که آن نسل از آن او نخواهد بود، هنگامی که به زن برادر خود درآمد، بر زمین انزال کرد، تا نسلی برای برادر خود ندهد. ۱۰ و این کار

او در نظر خداوند ناپسند آمد، پس او را نیز بمیراند. ۱۱ و یهودا به عروس خود، تamar گفت: «در خانه پدرت بیوه بنشین تا پسر شیله بزرگ شود.» زیرا گفت: «مبادا او نیز مثل برادرانش بمیرد.» پس tamar رفته، در خانه پدر خود ماند. ۱۲ و چون روزها سپری شد، دختر شوعه زن یهودا مرد. و یهودا بعد از تعزیت او با دوست خود حیره عدلامی، نزد پشم‌چینان گله خود، به تمهه آمد. ۱۳ و به tamar خبر داده، گفتند: «اینک پدرشوهرت برای چیدن پشم گله خویش، به تمهه می‌آید.» ۱۴ پس رخت بیوگی را از خویشتن بیرون کرده، برقی به رو کشیده، خود را در چادری پوشید، و به دروازه عینایم که در راه تمهه است، بنشست. زیرا که دید شیله بزرگ شده است، و او را به وی به زنی ندادند. ۱۵ چون یهودا او را بدید، وی را فاحشه پنداشت، زیرا که روی خود را پوشیده بود. ۱۶ پس از راه به سوی او میل کرده، گفت: «بیا تا به تو درآیم.» زیرا ندانست که عروس اوست. گفت: «مرا چه می‌دهی تا به من درآی.» ۱۷ گفت: «بزرگاله‌ای از گله می‌فرستم.» گفت: «آیا گرومی دهی تا فرستی.» ۱۸ گفت: «تو را چه گرودم.» گفت: «مهر و زنا خود را و عصایم که در دست داری.» پس به وی داد، و بدو درآمد، و او از وی آباستن شد. ۱۹ و برخاسته، برفت. و برقع را از خود برداشته، رخت بیوگی پوشید. ۲۰ و یهودا بزرگاله را به دست دوست عدلامی خود فرستاد، تا گرو را از دست آن زن بگیرد، اما او را نیافت. ۲۱ و از مردمان آن مکان پرسیده، گفت: «آن فاحشه‌ای که سر راه عینایم نشسته بود، کجاست؟» گفتند: «فاحشه‌ای در اینجا نبود.» ۲۲ پس نزد یهودا برگشته، گفت: «او را نیافتم، و مردمان آن مکان نیز می‌گویند که فاحشه‌ای در اینجا نبود.» ۲۳ یهودا گفت: «بگذار برای خود نگاه دارد، مبادا رسوا شویم. اینک بزرگاله را فرستادم و تو او را نیافتی.» ۲۴ و بعد از سه ماه یهودا را خبر داده، گفتند: «عروس تو tamar، زنا کرده

و در جایش حوشام از زمین تیمانی پادشاهی کرد. ۳۵ وحوشام فرستاد، و به شکیم آمد. ۱۵ و شخصی به او بر خورد، و اینک، او مرد، و در جایش هداد بن بداد، که در صحرای مواب، مدیان را در صحرا آواره می‌بود، پس آن شخص از او پرسیده، گفت: «چه شکست داد، پادشاهی کرد، و نام شهر او عویت بود. ۳۶ و هداد می‌طلبی؟» ۱۶ گفت: «من برادران خود را می‌جویم، مرا خبر ده که مرد، و درجایش سمله از مسریقه پادشاهی نمود. ۳۷ و سمله مرد، کجا چوپانی می‌کنند.» ۱۷ آن مرد گفت: «زاینجا روانه شدند، و شاول از رحوبوت نهر در جایش پادشاهی کرد. ۳۸ و شاول مرد، زیرا شنیدیم که می‌گفتند: به دوتان می‌رویم.» پس یوسف از عقب و در جایش بلع حانان بن عکبور سلطنت کرد. ۳۹ و بلع حانان برادران خود رفته، ایشان را در دوتان یافت. ۱۸ و او را از دور بن عکبور مرد، و در جایش، هدار پادشاهی کرد. و نام شهرش دیدند، و قبل از آنکه نزدیک ایشان بیاید، باهم توطئه دیدند که فاعو بود، و زنش مسمی به مهیطیبل دختر مطرد، دختر می‌ذاهب اورا بکشند. ۱۹ و به یکدیگر گفتند: «اینک این صاحب خوابها بود. ۴۰ و اینست نامهای امرای عیسو، حسب قبائل ایشان و می‌آید. ۲۰ اکنون بیاید او را بکشیم، و به یکی از این چاهها اماکن و نامهای ایشان: امیر تمناع و امیر علوه و امیر بیت، ۴۱ و بیندازیم، و گوئیم جانوری درنده او را خورد. و ببینیم خوابهایش چه امیر اهولیمامه و امیرایله و امیر فینون، ۴۲ و امیر قناز و امیر تیمان و می‌شود.» ۲۱ لیکن روئین چون این را شنید، او را از دست ایشان امیرمبصار، ۴۳ و امیر مجدئیل و امیر عیرام. اینان امرای ادومند، رهانیده، گفت: «او را نکشیم.» ۲۲ پس روئین بدیشان گفت: حسب مساکن ایشان در زمین ملک ایشان. همان عیسو پدر ادوم دست خود را بر او دراز مکنید.» تا او را از دست ایشان رهانیده،

به پدر خود رد نماید. ۲۳ و به مجرد رسیدن یوسف نزد برادران خود، رختش را یعنی آن ردای بلند را که در برداشت، از او کنند. ۲۴ و او را گرفته، در چاه انداختند، اما چاه، خالی و بی‌آب بود. ۲۵ پس برای غذا خوردن نشستند، و چشمان خود را باز کرده، دیدند که ناگاه قافله اسماعیلیان از جلعاد می‌رسد، و شتران ایشان کنیرا و بلسان ولادن، بار دارند، و می‌روند تا آنها را به مصر ببرند. ۲۶ آنگاه یهودا به برادران خود گفت: «برادر خود را کشتن و خون او را مخفی داشتن چه سود دارد؟ ۲۷ بیاید او را به این اسماعیلیان بفروشیم، و دست ما بر وی نباشد، زیرا که او برادر و گوشت ماست.» پس برادرانش بدین رضا دادند. ۲۸ و چون تجار مدیانی در گذر بودند، یوسف را از چاه کشیده، برآوردند، و یوسف را به اسماعیلیان به بیست پاره نقره فروختند. پس یوسف را به مصر بردند. ۲۹ و روئین چون به سرچاه برگشت، و دید که یوسف در چاه نیست، جامه خود را چاک زد، ۳۰ و نزد برادران خود باز آمد و گفت: «طفل نیست و من کجا بروم؟» ۳۱ پس ردای یوسف را گرفتند، و بز نری را کشته، ردا را در خویش فرو بردند. ۳۲ و آن ردای بلند را فرستادند و به پدر خود رسانیده، گفتند: «این را یافته‌ایم، تشخیص کن که ردای پست است یا نه.» ۳۳ پس آن را شناخته، گفت: «ردای پسر من است! جانوری درنده او را خورده است، و یقین یوسف دریده شده است.» ۳۴ و یعقوب رخت خود را پاره کرده، پلاس دربر کرد، و روزهای بسیار برای پسر خود ماتم گرفت. ۳۵ و همه پسران و همه دخترانش به تسلی او برخاستند. اما تسلی نپذیرفت، و گفت: «سوگوارند پسر خود به گور فرود می‌روم.» پس پدرش برای وی همی گریست. (Sheol h7585) ۳۶ اما مدیانیان، یوسف را در مصر، به فوطیفار که خواجه فرعون و سردار افواج خاصه بود، فروختند.

خودمی گریخت. ۸ و دبره دایه رفته مرد. و او را زیر درخت بلوط پس عیسو زنان و پسران و دختران و جمیع اهل بیت، و مواشی تحت بیت ثیل دفن کردند، و آن را «الون پاکوت» نامید. ۹ و همه حیوانات، و تمامی اندوخته خود را که در زمین کنعان خدا بار دیگر بر یعقوب ظاهر شد، وقتی که از فدان آرام آمد، و او اندوخته بود، گرفته، از نزد برادر خود یعقوب به زمین دیگر رفت. ۷ را برکت داد. ۱۰ و خدا به وی گفت: «نام تو یعقوب است زیرا که اموال ایشان زیاده بود از آنکه با هم سکونت کنند. و زمین اما بعد از این نام تو یعقوب خوانده نشود، بلکه نام تو اسرائیل غربت ایشان بسبب مواشی ایشان گنجایش ایشان نداشت. ۸ و خواهد بود.» پس او را اسرائیل نام نهاد. ۱۱ و خدا وی را گفت: عیسو در جبل سعیر ساکن شد. و عیسو همان ادم است. ۹ و این «من خدای قادر مطلق هستم. بارور و کثیرشو. امتی و جماعتی از است پدایش عیسو پدر ادم در جبل سعیر: ۱۰ اینست نامهای امته از تو بوجود آید، و از صلب تو پادشاهان پدید شوند. ۱۲ و پسران عیسو: الیفاز پسر عاده، زن عیسو، و رعوئیل، پسر بسمه، زن زمینی که به ابراهیم و اسحاق دادم، به تو دهم؛ و به ذریت بعد عیسو. ۱۱ و بنی الیفاز: تیمان و اومار و صفوا و جعتام و قناز از تو، این زمین را خواهم داد.» ۱۳ پس خدا از آنجایی که با بودند. ۱۲ و تمناع، کنیز الیفاز، پسر عیسو بود. وی عمالیک را وی سخن گفت، از نزد وی صعود نمود. ۱۴ و یعقوب ستونی برای الیفاز زاید. اینانند پسران عاده زن عیسو. ۱۳ و اینانند پسران بریا داشت، در جایی که باوی تکلم نمود. ستونی از سنگ و رعوئیل: نحت و زارع و شمه و مزه. اینانند پسران بسمه زن عیسو. هدیه‌ای ریختنی بر آن ریخت، و آن را به روشن تدهین کرد. ۱۵ و اینانند پسران اهلویامه دختر عنی، دختر صبعون، زن عیسو پس یعقوب آن مکان را، که خدا با وی در آنجا سخن گفته بود، که بعوش و یعلام و قورح را برای عیسو زاید. ۱۵ اینانند امرای بنی «بیت ثیل» نامید. ۱۶ پس، از «بیت ثیل» کوچ کردند. و چون عیسو: پسران الیفاز نخست زاده عیسو، یعنی امیر تیمان و امیر اومار اندک مسافتی مانده بود که به افراشته برسند، راحیل را وقت وضع و امیر صفوا و امیر قناز، ۱۶ و امیر قورح و امیر جعتام و امیر عمالیک. حمل رسید، و زایدنش دشوار شد. ۱۷ و چون زایدنش دشوار اینانند امرای الیفاز در زمین ادم. اینانند پسران عاده. ۱۷ و اینان بود، قابله وی را گفت: «مترس زیرا که این نیز برایت پسر است.» پسران رعوئیل بن عیسو می‌باشند: امیر نحت و امیر زارح و امیر ۱۸ و درحین جان کندن، زیرا که مرد، پسر را «بن اونی» نام شمه و امیر مزه. اینها امرای رعوئیل در زمین ادم بودند. اینانند نهاد، لکن پدرش وی را «بن یامین» نامید. ۱۹ پس راحیل وفات پسران بسمه زن عیسو. ۱۸ و اینانند بنی اهلویامه زن عیسو: یافت، و در راه افراشته که بیت لحم باشد، دفن شد. ۲۰ و یعقوب امیر بعوش و امیر یعلام و امیر قورح. اینها امرای اهلویامه دختر بر قبر وی ستونی نصب کرد، که آن تا امروز قبر راحیل است. زن عیسو می‌باشند. ۱۹ اینانند پسران عیسو که ادم باشد و ۲۱ پس اسرائیل کوچ کرد، و خیمه خود را بدان طرف برج عیدر اینها امرای ایشان می‌باشند. ۲۰ و اینانند پسران سعیر حوری که زد. ۲۲ و در حین سکونت اسرائیل در آن زمین، روئین رفته، با ساکن آن زمین بودند، یعنی: لوطان و شوئال و صبعون و عنی، کنیز پدر خود، بلهه، همخواب شد. و اسرائیل این را شنید. و بنی ۲۱ و دیشون و ایصر و دیشان. اینانند امرای حوریان و پسران یعقوب دوازده بودند: ۲۳ پسران لیه: روئین نخست زاده یعقوب و سعیر در زمین ادم. ۲۲ و پسران لوطان: حوری و هیمام بودند شمعون و لای و یهوذا و یساکار و زبولون. ۲۴ و پسران راحیل: و خواهر لوطان تمناع، بود. ۲۳ و اینانند پسران شوئال: علوان و یوسف و بن یامین. ۲۵ و پسران بلهه کنیز راحیل: دان و نفتالی. منحت و عیبال و شفو و اوتام. ۲۴ و اینانند بنی صبعون: ایه و ۲۶ و پسران زلفه، کنیز لیه: جاد و اشیر. اینانند پسران یعقوب، که عنی. همین عنی است که چشمه های آب گرم را در صحرا در فدان آرام برای او متولد شدند. ۲۷ و یعقوب نزد پدر خود، پیدانمود، هنگامی که الاغهای پدر خود، صبعون رامی چرانید. اسحاق، در ممری آمد، به فرقه اربع که حیرون باشد، جایی که ۲۵ و اینانند اولاد عنی: دیشون و اهلویامه دختر عنی. ۲۶ و اینانند ابراهیم و اسحاق غربت گزیدند. ۲۸ و عمر اسحاق صد و هشتاد پسران دیشان: حمدان و اشبان و پتران و کران. ۲۷ و اینانند سال بود. ۲۹ و اسحاق جان سپرد و مرد، و پیر و سالخورده به قوم پسران ایصر: بلهان و زعوان و عقان. ۲۸ اینانند پسران دیشان: خویش پیوست. و پسرانش عیسو و یعقوب او را دفن کردند. عوص و اران. ۲۹ اینها امرای حوریانند: امیر لوطان و امیر شوئال و امیر صبعون و امیر عنی، ۳۰ امیر دیشون و امیر ایصر و امیر دیشان. اینها امرای حوریانند به حسب امرای ایشان در زمین سعیر. ۳۱ و اینانند پادشاهانی که در زمین ادم سلطنت کردند، قبل از آنکه پادشاهی بر بنی اسرائیل سلطنت کند: ۳۲ و بالغ بن بعور در ادم پادشاهی کرد، و نام شهر او دینبانه بود. ۳۳ و بالغ مرد، و در جاییش یویاب بن زارح از بصره سلطنت کرد. ۳۴ و یویاب مرد،

سبب آن موضوع به «سکوت» نامیده شد. ۱۸ پس چون یعقوب از مردمان شهر خود را خطاب کرده، گفتند: ۲۱ «این مردمان با ما فدان ارام مراجعت کرد، به سلامتی به شهر شکیم، در زمین کنعان صلاح اندیش هستند، پس در این زمین ساکن بشوند، و در آن آمد، و در مقابل شهر فرود آمد. ۱۹ و آن قطعه زمینی را که خیمه تجارت کنند. اینک زمین از هر طرف برای ایشان وسیع است؛ خود را در آن زده بود ازبئی حمور، پدر شکیم، به صد قسیط دختران ایشان را به زنی بگیریم و دختران خود را بدیشان بدهیم. خرید. ۲۰ و مذبحی در آنجا بنا نمود و آن را ایل الوهی اسرائیل شده، یک قوم شویم که هر ذکوری از ما مختون شود، چنانکه

۳۴ پس دینه، دختر لیه، که او را برای یعقوب زاییده بود، برای دیدن دختران آن ملک بیرون رفت. ۲ و چون شکیم بن حمورحوی که رئیس آن زمین بود، او را بدید، او را بگرفت و با او همخواب شده، وی را بی عصمت ساخت. ۳ و دلش به دینه، دختر یعقوب، بسته شده، عاشق آن دختر گشت، و سخنان دل آویز به آن دختر گفت. ۴ و شکیم به پدر خود، حمورخطاب کرده، گفت: «این دختر را برای من به زنی بگیر.» ۵ و یعقوب شنید که دخترش دینه را بی عصمت کرده است. و چون پسرانش با مواشی او در صحرا بودند، یعقوب سکوت کرد تا ایشان بیایند. ۶ و حمور، پدر شکیم نزد یعقوب بیرون آمد تا به وی سخن گوید. ۷ و چون پسران یعقوب این را شنیدند، از صحرا آمدند و غضبناک شده، خشم ایشان به شدت افروخته شد، زیرا که با دختر یعقوب همخواب شده، قباحتی در اسرائیل نموده بود و این عمل، ناکردنی بود. ۸ پس حمور ایشان را خطاب کرده، گفت: «دل پسر شکیم شیفته دختر شماست؛ او را به وی به زنی بدهید. ۹ و با ما مصاهرتم نموده، دختران خود را به ما بدهید و دختران ما را برای خود بگیرید. ۱۰ و با ما ساکن شوید و زمین از آن شما باشد. در آن بمائید و تجارت کنید و در آن تصرف کنید.» ۱۱ و شکیم به پدر و برادران آن دختر گفت: «در نظر خود مرا منظور بدارید و آنچه به من بگویید، خواهم داد. ۱۲ مهر و پیشکش هر قدر زیاده از من بخواهید، آنچه بگویید، خواهم داد فقط دختر را به زنی به من بسپارید.» ۱۳ اما پسران یعقوب در جواب شکیم و پدرش حمور به مکر سخن گفتند زیرا خواهر ایشان، دینه را بی عصمت کرده بود. ۱۴ پس بدیشان گفتند: «این کار را نمی توانیم کرد که خواهر خود را به شخصی نامختون بدهیم، چونکه این برای ما ننگ است. ۱۵ لکن بدین شرط با شما همدانستان می شویم اگر چون ما بشوید، که هر ذکوری از شما مختون گردد. ۱۶ آنگاه دختران خود را به شما بدهیم و دختران شما را برای خود بگیریم و با شما ساکن شده، یک قوم شویم. ۱۷ اما اگر سخن ما را اجابت نکنید و مختون نشوید، دختر خود را برداشته، از اینجا کوچ خواهیم کرد.» ۱۸ و سخنان ایشان بنظر حمور و بنظر شکیم بن حمور پسند افتاد. ۱۹ و آن جوان در کردن این کار تاخیر نمود، زیرا که شیفته دختر یعقوب بود، و او از همه اهل خانه پدرش گرمی تر بود. ۲۰ پس حمور و پسرش شکیم به دروازه شهر خود آمده،

۳۵ و خدا به یعقوب گفت: «برخاسته، به بیت ثیل برآی، و در آنجا ساکن شو و آنجا برای خدایی که بر تو ظاهر شد، وقتی که از حضور برادرت، عیسو فرار کردی، مذبحی بساز.» ۲ پس یعقوب به اهل خانه و همه کسانی که با وی بودند، گفت: «خدایان بیگانه‌ای را که در میان شماست، دور کنید، و خویشتن را طاهر سازید، و رختهای خود را عوض کنید. ۳ تا برخاسته، به بیت ثیل برویم و آنجا برای آن خدایی که در روز تنگی من، مرا اجابت فرمود و در راهی که رفتم با من می بود، مذبحی بسازم.» ۴ آنگاه همه خدایان بیگانه را که در دست ایشان بود، به یعقوب دادند، با گوشواره هایی که در گوشهای ایشان بود. و یعقوب آنها را زیر بلوطی که در شکیم بود دفن کرد. ۵ پس کوچ کردند، و خوف خدا بر شهرهای گرداگرد ایشان بود، که بنی یعقوب را تعاقب نکردند. ۶ و یعقوب به لوزکه در زمین کنعان واقع است، و همان بیت ثیل باشد، رسید. او با تمامی قوم که با وی بودند. ۷ و در آنجا مذبحی بنا نمود و آن مکان را «ایل بیت ثیل» نامید. زیرا در آنجا خدا بر وی ظاهر شده بود، هنگامی که از حضور برادر

تاکنون توقف نمودم، و ۵ برای من گاوان و الاغان و گوسفندان و رها کن زیرا که فجرمی شکافد.» گفت: «مرا تا برکت نهدی غلامان و کنیزان حاصل شده است، و فرستادم تا آقای خود را تو را رها نکنم.» ۲۷ به وی گفت: «نام تو چیست؟» گفت: «آگاهی دهم و در نظرت التفات یابم.» ۶ پس قاصدان، نزد یعقوب «یعقوب.» ۲۸ گفت: «از این پس نام تو یعقوب خوانده نشود برگشته، گفتند: «نزد برادرت، عیسو رسیدیم و اینک با چهارصد بلکه اسرائیل، زیرا که با خدا و بانسان مجاهده کردی و نصرت نفر به استقبال تو می آید.» ۷ آنگاه یعقوب به نهایت ترسان و یافتی.» ۲۹ و یعقوب از او سوال کرده، گفت: «مرا از نام خود آگاه متحیر شده، کسانی را که با وی بودند با گوسفندان و گاوان و ساز.» گفت: «چرا اسم مرا می پرسی؟» و او رادر آنجا برکت داد. شتران به دو دسته تقسیم نمود ۸ و گفت: «هر گاه عیسو به دسته ۳۰ و یعقوب آن مکان را «فنیئیل» نامیده، گفت: «زیرا خدا را اول برسد و آنها را بزند، همانا دسته دیگر رهایی یابد.» ۹ و یعقوب روبرو دیدم و جانم رستگار شد.» ۳۱ و چون از «فنیئیل» گذشت، گفت: «ای خدای پدرم، ابراهیم و خدای پدرم، اسحاق، ای یهوه آفتاب بر وی طلوع کرد، و بر ران خود می لنگید. ۳۲ از این سبب که به من گفستی به زمین و به مولد خویش برگرد و با تو احسان بنی اسرائیل تا امروز عرق النساء را که در کف ران است، نمی خواهم کرد. ۱۰ کمتر هستم از جمیع لطفها و از همه وفایی که با خونند، زیرا کف ران یعقوب را در عرق النساء لمس کرد.

بنده خود کرده‌ای زیرا که با وجودیست خود از این اردن عبور کردم و الان (مالک) دو گروه شده‌ام. ۱۱ اکنون مرا از دست برادرم، از دست عیسو رهایی ده زیرا که من از اومی ترسم، مبادا بیاید و مرا بزند، یعنی مادر و فرزندان را، ۱۲ و تو گفستی هرآینه با تو احسان کنم و ذریت تو را مانند ریگ دریا سازم که از کثرت، آن را نتوان شمرد.» ۱۳ پس آن شب را در آنجا بسر برد و از آنچه بدستش آمد، ارمغانی برای برادر خود، عیسو گرفت: ۱۴ دویست ماده بز با بیست بز نر و دویست میش با بیست قوچ، ۱۵ و سی شتر شیرده با بچه های آنها و چهل ماده گاو با ده گاو نر و بیست ماده الاغ با ده کره. ۱۶ و آنها را دسته دسته، جدا جدا به نوکران خود سپرد و به بندگان خود گفت: «پیش روی من عبور کنید و در میان دسته‌ها فاصله بگذارید.» ۱۷ و نخستین را امر فرموده، گفت که «چون برادرم عیسو به تو رسد و از تو پرسیده، بگوید: از آن کیستی و کجا می روی و اینها که پیش توست از آن کیستی؟ ۱۸ بدو بگو: این از آن بنده ات، یعقوب است، و پیشکشی است که برای آقایم، عیسو فرستاده شده است و اینک خودش نیز در عقب ماست.» ۱۹ و همچنین دومین و سومین و همه کسانی را که از عقب آن دسته‌ها می رفتند، امر فرموده، گفت: «چون به عیسو برسید، بدو چنین گویند، ۲۰ و نیز گویند: اینک بنده ات، یعقوب در عقب ماست.» زیرا گفت: «غضب او را بدین ارمغانی که پیش من می رود، فرو خواهم نشانید، وبعد چون روی او را بینم، شاید مرا قبول فرماید.» ۲۱ پس ارمغان، پیش از او عبور کرد و او آن شب را در خیمه گاه بسر برد. ۲۲ و شبانگاه، خودش برخاست و دو زوجه و دو کنیز و یازده پسر خویش را برداشته، ایشان را از معبر ییوق عبور داد. ۲۳ ایشان را برداشت و از آن نهر عبور داد، و تمام مایملک خود را نیز عبور داد. ۲۴ و یعقوب تنها ماند و مردی با وی تا طلوع فجر کشتی می گرفت. ۲۵ و چون او دید که بر وی غلبه نمی یابد، کف ران یعقوب را لمس کرد، و کف ران یعقوب در کشتی گرفتن با او فشرده شد. ۲۶ پس گفت: «مرا

ما گرفته است، از آن ما و فرزندان ماست، پس اکنون آنچه خدا به بیست سال که من با تو بودم، میشها و بزهای حمل نینداختند و تو گفته است، بجا آور.» ۱۷ آنگاه یعقوب برخاسته، فرزندان و قوچه‌های گله تو را نخورد. ۳۹ دریده شده‌ای را پیش تو نیاوردم؛ زنان خود را بر شتران سوار کرد، ۱۸ و تمام مواشی و اموال خود را خود تاوان آن را می‌دادم و آن را از دست من می‌خواستی، خواه که اندوخته بود، یعنی مواشی حاصله خود را که در فدان آرام دزدیده شده در روز و خواه دزدیده شده در شب. ۴۰ چنین بودم که حاصل ساخته بود، برداشت تا نزد پدر خود اسحاق به زمین کنعان گرما در روز و سرما در شب، مرا تلف می‌کرد، و خواب از چشمانم برود. ۱۹ و اما لابان برای پشم پریدن گله خود رفته بود و راحیل، می‌گریخت. ۴۱ بدینطور بیست سال در خانه ات بودم، چهارده بتهای پدر خود را دزدید. ۲۰ و یعقوب لابان ارامی را فریب داد، سال برای دو دخترت خدمت تو کردم، و شش سال برای گله ات، چونکه او را از فرار کردن خود آگاه نساخت. ۲۱ پس با آنچه و اجرت مرا ده مرتبه تغییر دادی. ۴۲ و اگر خدای پدرم، خدای داشت، بگریخت و برخاسته، از نهر عبور کرد و متوجه جبل جلعاد ابراهیم، و هیبت اسحاق با من نبود، اکنون نیز مرا تهنی دست روانه شد. ۲۲ در روز سوم، لابان را خبر دادند که یعقوب فرار کرده می‌نمودی. خدا مصیبت مرا و مشقت دستهای مرا دید و دوش، تو است. ۲۳ پس برادران خویش را با خود برداشته، هفت روز راه در را تو بیخ نمود.» ۴۳ لابان در جواب یعقوب گفت: «این دختران، عقب او شتافت، تا در جبل جلعاد بدو پیوست. ۲۴ شبانگاه، خدا دختران منند و این پسران، پسران من و این گله، گله من و آنچه در خواب بر لابان ارامی ظاهر شده، به وی گفت: «باحذر باش که می‌بینی از آن من است. پس ایوم، به دختران خودم و به پسرانی به یعقوب نیک یا بد نگویی.» ۲۵ پس لابان به یعقوب در رسید و که زایدده‌اند چه توانم کرد؟ ۴۴ اکنون بیا تا من و تو عهد ببندیم یعقوب خیمه خود را در جبل زده بود، و لابان با برادران خود نیز که در میان من و تو شهادتی باشد.» ۴۵ پس یعقوب سنگی در جبل جلعاد فرود آمدند. ۲۶ و لابان به یعقوب گفت: «چه گرفته، آن را ستونی برپانمود. ۴۶ و یعقوب برادران خود را گفت: کردی که مرا فریب دادی و دخترانم را مثل اسیران، شمشیر برداشته، «سنگها جمع کنیدی.» پس سنگها جمع کرده، توده‌ای ساختند و رفتی؟ ۲۷ چرامخفی فرار کرده، مرا فریب دادی و مرا آگاه نساختی در آنجا بر توده غذا خوردند. ۴۷ و لابان آن را «بجرسهدوتا» نامید تا تو را با شادی و نعمات و دف و بر بزم شایع نمایم؟ ۲۸ و مرا ولی یعقوب آن را جلعید خواند. ۴۸ و لابان گفت: «امروز این توده نگذاشتی که پسران و دختران خود بیوسم؛ الحال ابلهانه حرکتی در میان من و تو شهادتی است.» از این سبب آن را «جلعید» نمودی. ۲۹ در قوت دست من است که به شماذیت رسانم. نامید. ۴۹ و مصغه نیز، زیرا گفت: «خداوند در میان من و تو لیکن خدای پدر شما دوش به من خطاب کرده، گفت: «با حذر دیده بانی کند وقتی که از یکدیگر غایب شویم. ۵۰ اگر دختران مرا باش که به یعقوب نیک یا بد نگویی.» ۳۰ و الان چونکه به خانه آزار کنی، و سوی دختران من، زنان دیگر بگیری، هیچکس در میان پدر خود رغبتی تمام داشتی البته رفتنی بودی و لکن خدایان مرا چرا دزدیدی؟» ۳۱ یعقوب در جواب لابان گفت: «سبب این بود که ۵۱ و لابان به یعقوب گفت: «اینک این توده و اینک این ستونی ترسیدم و گفتم شاید دختران خود را از من به زور بگیری، ۳۲ و اما که در میان خود و تو برپا نمودم. ۵۲ این توده شاهد است و این زده‌ر که خدایانت را بیایی، او زنده نماند. در حضور برادران ما، ستون شاهد است که من از این توده بسوی تو نگذرم و تو از آنچه از اموال تو نزد ما باشد، مشخص کن و برای خود بگیر.» این توده و از این ستون به قصد بدی بسوی من نگذری. ۵۳ زیرا یعقوب ندانست که راحیل آنها را دزدیده است. ۳۳ پس لابان خدای ابراهیم و خدای ناحور و خدای پدر ایشان در میان ما انصاف به خیمه یعقوب و به خیمه لیه و به خیمه دو کنیز رفت و نیافت، و دهند.» و یعقوب قسم خورد به هیبت پدر خود اسحاق. ۵۴ آنگاه از خیمه لیه بیرون آمده، به خیمه راحیل درآمد. ۳۴ اما راحیل بتهای یعقوب در آن کوه، قربانی گذرانید، و برادران خود را به نان خوردن را گرفته، زیر جهاز شتر نهاد و بر آن بنشست و لابان تمام خیمه دعوت نمود، و غذا خوردند و در کوه، شب را بسر بردند. ۵۵ را جست و جو کرده، چیزی نیافت. ۳۵ او به پدر خود گفت: بامدادان لابان برخاسته، پسران و دختران خود را بوسید و ایشان را «بنظر آقایم بدنایید که در حضورت نمی‌توانم برخاست، زیرا که برکت داد و لابان روانه شده، به مکان خویش مراجعت نمود.

۳۲ و یعقوب راه خود را پیش گرفت و فرشتگان خدا به وی برخوردند. ۲ و چون یعقوب، ایشان را دید، گفت: «این لشکر خداست!» و آن موضع را «محنایم» نامید. ۳ پس یعقوب، قاصدان پیش روی خود نزد برادر خویش، عیسو به دیار سعیر به بلاد ادوم فرستاد. ۴ و ایشان را امر فرموده، گفت: «به آقایم، عیسو چنین گویند که بنده تو یعقوب عرض می‌کند با لابان ساکن شده،

کم است که شوهر مرا گرفتی و مهر گیاه پسر مرا نیز می خواهی و تازه از درخت کبوده و بادام و چنار برای خود گرفتی، و خطهای بگیری؟» راحیل گفت: «امشب به عوض مهر گیاه پسر، با تو سفید در آنها کشیدی، و سفیدی را که در چوبها بود، ظاهر کرد. بخواهد.» ۱۶ وقت عصر، چون یعقوب از صحرا می آمد، لیه به ۳۸ و وقتی که گله ها، برای آب خوردن می آمدند، آن چوبهایی را استقبال وی بیرون شده، گفت: «به من درآ، زیرا که تو را به مهر گیاه پسر خود اجیر کردم.» پس آتشب با وی هم خواب شد. ۱۷ و خدا، لیه را مستجاب فرمود که آبتن شده، پسر پنجمین بار آور می شدند، و بزهای مخطط و پیسه و ابلق می زایدند. ۴۰ و برای یعقوب زاید. ۱۸ و لیه گفت: «خدا اجرت به من داده است، زیرا کنیز خود را به شوهر خود داد.» و او را یساکار نام نهاد. ۱۹ و بار دیگر لیه حامله شده، پسر ششمین برای یعقوب نگذاشت. ۴۱ و هرگاه حیوان های تنومند حمل می گرفتند، یعقوب زاید. ۲۰ و لیه گفت: «خدا عطای نیکو به من داده است. اکنون شوهر ما من زیست خواهد کرد، زیرا که شش پسر برای او زاید.» پس او را زبولون نامید. ۲۱ و بعد از آن دختری زاید، و پس ضعیف ها از آن لابان، و تنومندها از آن یعقوب شدند. ۴۳ و او را دینه نام نهاد. ۲۲ پس خداراحیل را بیاد آورد، و دعای او را آن مرد بسیار ترقی نمود، و گله های بسیار و کنیزان و غلامان اجابت فرموده، خدا رحم او را گشود. ۲۳ و آبتن شده، پسری و شتران و حماران بهم رسانید.

۳۱ و سخنان پسران لابان را شنید که می گفتند: «یعقوب بزد و گفست: «خدا ننگ مرا برداشته است.» ۲۴ و او را یوسف نامیده، گفت: «خداوند پسری دیگر برای من مزید خواهد کرد.» ۲۵ و واقع شد که چون راحیل، یوسف را زاید، یعقوب به لابان گفت: «مرا مرخص کن، تا به مکان و وطن خویش بروم.» ۲۶ زنان و فرزندان مرا که برای ایشان، تو را خدمت کرده ام به من واگذار، تا بروم زیرا خدمتی که به تو کردم، تو می دانی.» ۲۷ لابان وی را گفت: «کاش که منظور نظر تو باشم، زیرا تفالا یافته ام که بخاطر تو، خداوند مرا برکت داده است.» ۲۸ و گفت: «اجرت خود را بر من معین کن تا آن را به تو دهم.» ۲۹ وی را گفت: «خدمتی که به تو کرده ام، خود می دانی، و مواشی ات چگونه نزد من بود. ۳۰ زیرا قبل از آمدن من، مال تو قلیل بود، و به نهایت زیاد شد، و بعد از آمدن من، خداوند تو را برکت داده است. و اکنون من نیز تدارک خانه خود را کی ببینم؟» ۳۱ گفت: «پس تو را چه بدهم؟» یعقوب گفت: «چیزی به من مده، اگر این کار را برای من بکنی، بار دیگر شبانی و پاسبانی گله تو را خواهم نمود. ۳۲ امروز در تمامی گله تو گردش می کنم، و هر میش پیسه و ابلق و هر میش سیاه را از میان گوسفندان، و ابلق ها و پیسه ها را از بزها، جدای سازم، و آن، اجرت من خواهد بود. ۳۳ و در آینده عدالت من، بر من شهادت خواهد داد، وقتی که یبایی تا اجرت مرا پیش خود بینی، آنچه از بزها، پیسه و ابلق، و آنچه از گوسفندان، سیاه نباشد، نزد من به دزدی شمرده شود.» ۳۴ لابان گفت: «اینک موافق سخن تو باشد.» ۳۵ و در همان روز، بزهای زینه مخطط و ابلق، و همه ماده بزهای پیسه و ابلق، یعنی هرچه سفیدی در آن بود، و همه گوسفندان سیاه را جدا کرده، به دست پسران خود سپرد. ۳۶ و در میان خود و یعقوب، سه روز راه، مسافت گذارد. و یعقوب باقی گله لابان را شبانی کرد. ۳۷ و یعقوب چوبهای تر

راتعظیم کنند، بر برادران خود سرور شوی، و پسران مادرت تو را ۲۸ و اسحاق، یعقوب را خوانده، او را برکت داد و او را امر تعظیم نمایند. ملعون باد هرکه تو را لعنت کند، و هرکه تو را مبارک خواند، مبارک باد.» ۳۰ واقع شد چون اسحاق، از برکت دادن به یعقوب فارغ شد، به مجرد بیرون رفتن یعقوب از حضور پدر خود اسحاق، که برادرش عیسو از شکار باز آمد. ۳۱ و او نیز خورشی ساخت، و نزد پدر خود آورده، به پدر خود گفت: «پدر من برخیزد و از شکار پسر خود بخورد، تا جانت مرا برکت دهد.» ۳۲ پدرش اسحاق به وی گفت: «توکستی؟» گفت: «من پسر نخستین تو، عیسو هستم.» ۳۳ آنگاه لرزه‌ای شدید بر اسحاق مستولی شده، گفت: «پس آن که بود که نخجیری صید کرده، برایم آورد، و قبل از آمدن تو از همه خوردم و او را برکت دادم، و فی الواقع او مبارک خواهد بود؟» ۳۴ عیسو چون سخنان پدر خود را شنید، نعره‌ای عظیم و بی‌نهایت تلخ برآورد، به پدر خود گفت: «ای پدرم، به من، به من نیز برکت بده!» ۳۵ گفت: «برادرت به حيله آمد، و برکت تو را گرفت.» ۳۶ گفت: «نام او را یعقوب بخوبی نهادند، زیرا که دو مرتبه مرا از پا درآورد. اول نخست زادگی مرا گرفت، و اکنون برکت مرا گرفته است.» پس گفت: «آیا برای من نیز برکتی نگاه نداشتی؟» ۳۷ اسحاق در جواب عیسو گفت: «اینک او را بر تو سرور ساختم، و همه برادرانش را غلامان او گردانیدم، و غله و شیره را رزق او دادم. پس الان ای پسر من، برای تو چه کنم؟» ۳۸ عیسو به پدر خود گفت: «ای پدر من، آیا همین یک برکت را داشتی؟ من، به من نیز ای پدرم برکت بده!» و عیسو به آواز بلند بگریست. ۳۹ پدرش اسحاق در جواب او گفت: «اینک مسکن تو (دور) از فریبی زمین، و از شبنم آسمان از بالا خواهد بود. ۴۰ و به شمشیرت خواهی زیست، و برادر خود را بندگی خواهی کرد، و واقع خواهد شد که چون سر باز زدی، یوغ او را از گردن خود خواهی انداخت.» ۴۱ و عیسو بسبب آن برکتی که پدرش به یعقوب داده بود، بر او بغض ورزید؛ و عیسو دردل خود گفت: «ایام نوحه گری برای پدرم نزدیک است، آنگاه برادر خود یعقوب را خواهم کشت.» ۴۲ و رفته، از سخنان پسر بزرگ خود، عیسو آگاهی یافت. پس فرستاده، پسر کوچک خود، یعقوب را خوانده، بدو گفت: «اینک برادرت عیسو درباره تو خود را تسلی می‌دهد به اینکه تو را بکشد. ۴۳ پس الان ای پسر من سخن مرا بشنو و برخاسته، نزد برادرم، لابان، به حران فرار کن. ۴۴ و چند روز نزد وی بمان، تا خشم برادرت بر گردد. ۴۵ تا غضب برادرت از تو بر گردد، و آنچه بدو کردی، فراموش کند. آنگاه می‌فرستم و تو را از آنجا باز می‌آورم. چرا باید از شما هر دو در یک روز محروم شوم؟» ۴۶ و رفته به اسحاق گفت: «بسبب دختران حت از جان خود بیزار شده‌ام. اگر یعقوب زنی از دختران حت، مثل اینانی که دختران این زمینند بگیرد، مرا از حیات چه فایده خواهد بود.»

۱۷ پس اسحاق از آنجا برفت، و در وادی جرافرود آمده، در آنجا به پسر خود عیسو سخن می‌گفت، رفته بشنید، و عیسو به صحرا ساکن شد. ۱۸ و چاههای آب را، که در ایام پدرش ابراهیم کنده رفت تانخجیری صید کرده، بیاورد. ۶ آنگاه رفته پسر خود، یعقوب بودند، و فلسطینیان آنها را بعد از وفات ابراهیم بسته بودند، اسحاق را خوانده، گفت: «اینک پدر تو را شنیدم که برادرت عیسو را از سر نو کند، و آنها را مسمی نمود به نامهایی که پدرش آنها را خطاب کرده، می‌گفت: ۷ «برای من شکاری آورده، خورشی نامیده بود. ۱۹ و نوکران اسحاق در آن وادی حفره زدند، و چاه آب بساز تا آن را بخورم، و قبل از مردنم تو را در حضور خداوند برکت زنده‌ای در آنجا یافتند. ۲۰ و شبانان جرار، باشبانان اسحاق، دهم. ۸ پس ای پسر من، الان سخن مرا بشنو در آنچه من به تو منازعه کرده، گفتند: «این آب از آن ماست!» پس آن چاه را عسق امر می‌کنم. ۹ بسوی گله بشتاب، و دو بزغاله خوب از بزها، نزد نامید، زیرا که باوی منازعه کردند. ۲۱ و چاهی دیگر کردند، من بیاور، تا از آنها غذایی برای پدرت بطوری که دوست می‌دارد، همچنان برای آن نیز جنگ کردند، و آن را سطنه نامید. ۲۲ و از بسازم. ۱۰ و آن را نزد پدرت ببر تا بخورد، و تو را قبل از وفاتش آنجا کوچ کرده، چاهی دیگر کند، و برای آن جنگ نکردند، پس برکت دهد. ۱۱ یعقوب به مادر خود، رفته، گفت: «اینک آن را رحوبوت نامیده، گفت: «که اکنون خداوند ما را وسعت داده برادرم عیسو، مردی مویدار است و من مردی بی موی هستم؛ ۱۲ است، و در زمین، بارور خواهیم شد.» ۲۳ پس از آنجا به بئرشع شاید که پدرم مرا لمس نماید، و در نظرش مثل مسخره‌ای بشوم، آمد. ۲۴ در همان شب، خداوند بر وی ظاهر شده، گفت: «من و لعنت به عوض برکت بر خود آورم.» ۱۳ مادرش به وی گفت: خدای پدرت، ابراهیم، هستم. ترسان مباش زیرا که من با تو هستم، «ای پسر من، لعنت تو بر من باد! فقط سخن مرا بشنو و رفته، آن و تو را برکت می‌دهم، و ذریت تو را بخاطر بنده خود، ابراهیم، را برای من بگیر.» ۱۴ پس رفت و گرفته، نزد مادر خود آورد. فراوان خواهم ساخت.» ۲۵ و مذبحی در آنجا بنا نهاد و نام یهوه را خواند، و خیمه خود را برپا نمود، و نوکران اسحاق، چاهی در آنجا کردند. ۲۶ و ابی ملک، به اتفاق یکی از اصحاب خود، به پسر کهرت خود، یعقوب پوشانید، و ۱۶ پوست احزات نام، و فیکول، که سپهسالار او بود، از جرار به نزد او آمدند. بزغاله‌ها را، بر دستها و نرمة گردن او بست. ۱۷ و خورش وانی ۲۷ و اسحاق بدیشان گفت: «چرا نزد من آمدید، با آنکه با من که ساخته بود، به‌دست پسر خود یعقوب سپرد. ۱۸ پس نزد پدر عداوت نمودید، و مرا از نزد خود راندید؟» ۲۸ گفتند: «به تحقیق فهمیده‌ایم که خداوند با توست. پس گفتیم سوگندی در میان ما و پسر من؟» ۱۹ یعقوب به پدر خود گفت: «من نخست زاده تو باشم، و عهدی با تو ببندیم. ۲۹ تا با ما بدی نکنی چنانکه به تو عیسو هستم. آنچه به من فرمودی کردم، الان برخیز، بنشین و از تو ضرری نرساندیم، بلکه غیر ازینکی به تو نکردیم، و تو را به شکار من بخور، تا جانت مرا برکت دهد.» ۲۰ اسحاق به پسر سلامتی روانه نمودیم، و اکنون مبارک خداوند هستی.» ۳۰ آنگاه خود گفت: «ای پسر من! چگونه بدین زودی یافتی؟» گفت: برای ایشان ضیافتی برپا نمود، و خوردند و آشامیدند. ۳۱ بامدادان برخاسته، بایکدیگر قسم خوردند، و اسحاق ایشان را وداع نمود. پس، از نزد وی به سلامتی رفتند. ۳۲ و در آن روز چنان افتاد که نوکران اسحاق آمده، او را از آن چاهی که می‌کنند خیر داده، گفتند: «آب یافتیم!» ۳۳ پس آن را شبعه نامید. از این سبب آن شهر، تا امروز بئرشع نام دارد. ۳۴ و چون عیسو چهل ساله بود، یهودیه، دختر بیری حتی، و سسمه، دختر ایلون حتی را به زنی گرفت. ۳۵ و ایشان باعث تلخی جان اسحاق و رفته شدند.

۲۷ و چون اسحاق پیر شد، و چشمانش از دیدن تار گشته بود، پسر بزرگ خود عیسو را طلبیده، به وی گفت: «ای پسر من!» گفت: «لیبیک.» ۲ گفت: «اینک پیر شده‌ام و وقت اجل خود را نمی دانم. ۳ پس اکنون، سلاح خود یعنی ترکش و کمان خویش را گرفته، به صحرا برو، و نخبجیری برای من بگیر، ۴ و خورشی برای من چنانکه دوست می‌دارم ساخته، نزد من حاضر کن، تا بخورم و جانم قبل از مردنم تو را برکت دهد.» ۵ و چون اسحاق

ایبداع و الداعه بودند. جمله اینها، اولاد قبطوره بودند. ۵ و ابراهیم رفقه، یعقوب را محبت نمودی. ۲۹ روزی یعقوب، آش می پخت و تمام مایملک خود را به اسحاق بخشید. ۶ اما به پسران کنیزانی که ابراهیم داشت، ابراهیم عطایاداد، و ایشان را در حین حیات خود، از نزد پسرخویش اسحاق، به جانب مشرق، به زمین شرقی فرستاد. ۷ این است ایام سالهای عمر ابراهیم، که زندگانی نمود: صد و هفتاد و پنج سال. ۸ و ابراهیم جان بداد، و در کمال شیخوخیت، پیر و سیر شده، بمرد. و به قوم خود ملحق شد. ۹ و پسرانش، اسحاق و اسماعیل، او را در مغاره مکفیله، در صحرای عفرین بن صوحارحتی، در مقابل ممری دفن کردند. ۱۰ آن صحرایی که ابراهیم، ازین حث، خریده بود. در آنجا ابراهیم و زوجه اش ساره مدفون شدند. ۱۱ و واقع شد بعد از وفات ابراهیم، که خدا پسرش اسحاق را برکت داد، و اسحاق نزد بئرحی رئی ساکن بود. ۱۲ این است پیدایش اسماعیل بن ابراهیم، که هاجر مصری، کنیز ساره، برای ابراهیم زایید. ۱۳ و این است نامهای پسران اسماعیل، موافق اسمهای ایشان به حسب پیدایش ایشان. نخست زاده اسماعیل، نبیوت، و قیدار و ادبیل و مسام. ۱۴ و مشناع و دومه و مسا ۱۵ و حدار و تیما و یظور و نافیش و قدمه. ۱۶ اینانند پسران اسماعیل، و این است نامهای ایشان در بلدان و حله های ایشان، دوازده امیر، حسب قبایل ایشان. ۱۷ و مدت زندگانی اسماعیل، صد و سی و هفت سال بود، که جان را سپرده، بمرد. و به قوم خود ملحق گشت. ۱۸ و ایشان از حویله تا شور، که مقابل مصر، به سمت آشور واقع است، ساکن بودند. و نصیب او در مقابل همه برادران او افتاد. ۱۹ و این است پیدایش اسحاق بن ابراهیم. ابراهیم، اسحاق را آورد. ۲۰ و چون اسحاق چهل ساله شد، رفقه دختر بتوئیل ارامی و خواهر لابان ارامی را، از فدان ارام به زنی گرفت. ۲۱ و اسحاق برای زوجه خود، چون که نازاد بود، نزد خداوند دعا کرد. و خداوند او را مستجاب فرمود. و زوجه اش رفقه حامله شد. ۲۲ و دو طفل در رحم او منازعت می کردند. او گفت: «اگر چنین باشد، من چرا چنین هستم؟» پس رفت تا از خداوند بیرسد. ۲۳ خداوند به وی گفت: «دو امت در بطن تو هستند، و دو قوم از رحم تو جدا شوند. و قومی بر قومی تسلط خواهد یافت، و بزرگ، کوچک را بندگی خواهد نمود.» ۲۴ و چون وقت وضع حملش رسید، اینک توامان در رحم او بودند. ۲۵ و نخستین، سرخفام بیرون آمد، و تمامی بدنش مانند پوستین، پشمین بود. و او را عیسو نام نهادند. ۲۶ و بعد از آن، برادرش بیرون آمد، و پاشنه عیسو را به دست خود گرفته بود. و او را یعقوب نام نهادند. و در حین ولادت ایشان، اسحاق، شصت ساله بود. ۲۷ و آن دو پسر، نمود کردند، و عیسو صیادی ماهر، و مرد صحرایی بود. و اما یعقوب، مرد ساده دل و چادر نشین. ۲۸ و اسحاق، عیسو را دوست داشتی، زیرا که صید او را می خورد. اما

۲۶ و قحطی در آن زمین حادث شد، غیر آن قحط اول، که در ایام ابراهیم بود. و اسحاق نزد ابی ملک، پادشاه فلسطینیان به جرار رفت. ۲ و خداوند بر وی ظاهر شده، گفت: «به مصر فرود میا، بلکه به زمینی که به تو بگویم ساکن شو. ۳ در این زمین توقف نما، و با تو خواهم بود، و تو را برکت خواهم داد، زیرا که به تو و ذریت تو، تمام این زمین را می دهم، و سوغندی را که با پدرت ابراهیم خوردم، استوار خواهم داشت. ۴ و ذریت را مانند ستارگان آسمان کثیر گردانم، و تمام این زمینها را به ذریت تو بخشم، و از ذریت تو جمیع امتهای جهان برکت خواهند یافت. ۵ زیرا که ابراهیم قول مرا شنید، و وصایا و اوامر و فرایض و احکام مرا نگاه داشت.» ۶ پس اسحاق در جرار اقامت نمود. ۷ و مردمان آن مکان درباره زنش از او جوپا شدند. گفت: «او خواهر من است، زیرا ترسید که بگوید: «زوجه من است،» مبادا اهل آنجا، او را به خاطر رفقه که نیکومنظر بود، بکشند. ۸ و چون در آنجا مدتی توقف نمود، چنان افتاد که ابی ملک، پادشاه فلسطینیان، از درپچه نظاره کرد، و دید که اینک اسحاق با زوجه خود رفقه، مزاح می کند. ۹ پس ابی ملک، اسحاق را خوانده، گفت: «همانا این زوجه توست! پس چرا گفتی که خواهر من است؟» اسحاق بدو گفت: «زیرا گفتم که مبادا برای وی بهمیم.» ۱۰ ابی ملک گفت: «این چه کار است که با ما کردی؟ نزدیک بود که یکی از قوم، بازوجه ات همخواب شود، و بر ما جرمی آورده باشی.» ۱۱ و ابی ملک تمامی قوم را قدغن فرموده، گفت: «کسی که متعرض این مرد و زوجه اش بشود، هر آینه خواهد مرد.» ۱۲ و اسحاق در آن زمین زراعت کرد، و در آن سال صد چندان پیدا نمود؛ و خداوند او را برکت داد. ۱۳ و آن مرد بزرگ شده، آن فان ترقی می نمود، تا بسیار بزرگ گردید. ۱۴ و او را گله گوسفندان و مواشی گالوان و غلامان کثیر بود، و فلسطینیان بر او حسد بردند. ۱۵ و همه چاههایی که نوکران پدرش در ایام پدرش ابراهیم، کنده بودند، فلسطینیان آنها را بستند، و از خاک پر کردند. ۱۶ و ابی ملک به اسحاق گفت: «از نزد ما برو، زیرا که از ما بسیار بزرگتر شده ای.»

۲۷ و گفت: «متبارک باد یهوه، خدای آقام ابراهیم، که لطف بتوئیل بن ناحور که ملکه، او را برای او زایید.» پس حلقه را در وفای خود را از آقام دریغ نداشت، و چون من در راه بودم، بینی او، و ابرنجینها را بر دستهایش گذاشتم. ۴۸ آنگاه سجده خداوند مرا به خانه بردارن آقام راهنمایی فرمود. ۲۸ پس آن کرده، خداوند را پرستش نمودم. و یهوه، خدای آقای خود ابراهیم دختر دوان رفقه، اهل خانه مادر خویش را از این وقایع خبر را، متبارک خواندم، که مرا به راه راست هدایت فرمود، تا دختر داد. ۲۹ و رفقه را برادری لابان نام بود. پس لابان به نزد آن مرد، برادر آقای خود را، برای پرسش بگیرم. ۴۹ اکنون اگر بخواهید با به سر چشمه، دوان دوان بیرون آمد. ۳۰ و واقع شد که چون آن آقام احسان و صداقت کنید، پس مرا خبر دهید. و اگر نه مرا خبر حلقه و ابرنجینها را بر دستهای خواهر خود دید، و سخنهای خواهر دهید، تا بطرف راست یا چپ ره سپر شوم. ۵۰ لابان و بتوئیل خود، رفقه را شنید که می گفت آن مرد چنین به من گفته است، در جواب گفتند: «این امر از خداوند صادر شده است، با تو به نزد وی آمد. و اینک نزد شتران به سر چشمه ایستاده بود. ۳۱ و نیک یا بد نمی توانیم گفت. ۵۱ اینک رفقه حاضر است، او گفت: «ای مبارک خداوند، بیا، چرا بیرون ایستاده‌ای؟ من خانه را برداشته، روانه شو تا زن پسر آقاقت باشد، چنانکه خداوند گفته را و منزلی برای شتران، مهیا ساختم.» ۳۲ پس آن مرد به خانه است. ۵۲ و واقع شد که چون خادم ابراهیم سخن ایشان را درآمد، و لابان شتران را باز کرد، و گاه و علف به شتران داد، و شنید، خداوند را به زمین سجده کرد. ۵۳ و خادم، آلات نقره و آب به جهت شستن پایهای و پایهای رفقاییش آورد. ۳۳ و غذا آلات طلا و رختها را بیرون آورد، پیشکش رفقه کرد، و برادر و مادر پیش او نهادند. وی گفت: «تا مقصود خود را بازنگویم، چیزی اورا چیزهای نفیسه داد. ۵۴ و او و رفقاییش خوردند و آشامیدند و نخورم.» گفت: «بگو.» ۳۴ گفت: «من خادم ابراهیم هستم. شب را بسر بردند. و بامدادان برخاسته، گفت: «مرا به سوی آقام ۳۵ و خداوند، آقای مرا بسیار برکت داده و او بزرگ شده است، و روانه نمایم.» ۵۵ برادر و مادر او گفتند: «دختر با ما ده روزی گله‌ها و رمه‌ها و نقره و طلا و غلامان و کنیزان و شتران و الاغان بماند و بعد از آن روانه شود.» ۵۶ بدیشان گفت: «مرا معطل بدو داده است. ۳۶ و زوجه آقام ساره، بعد از پیر شدن، پسری مسازید، خداوند سفر مرا کامیاب گردانیده است، پس مرا روانه برای آقام زایید، و آنچه دارد، بدو داده است. ۳۷ و آقام مرا نمایم تا بنزد آقای خود بروم.» ۵۷ گفتند: «دختر را بخوانیم و قسم داد و گفت که "زنی برای پسر از دختران کنعانیان که در ازبانش بپرسم." ۵۸ پس رفقه را خواندند و به وی گفتند: «با زمین ایشان ساکنم، نگیری. ۳۸ بلکه به خانه پدرم و به قبیله من این مرد خواهی رفت؟» گفت: «می‌روم.» ۵۹ آنگاه خواهر خود بروی، و زنی برای پسر بگیرم.» ۳۹ و به آقای خود گفتم: «شاید رفقه، و دایه‌اش را، با خادم ابراهیم و رفقاییش روانه کردند. ۶۰ آن زن همراه من نیاید؟» ۴۰ او به من گفت: «یهوه که به حضور و رفقه را برکت داده به وی گفتند: «تو خواهر ماهستی، مادر هزار او سالک بوده‌ام، فرشته خود را با تو خواهد فرستاد، و سفر تو کرورها باش، و ذریت تو، دروازه دشمنان خود را متصرف شوند.» را خیریت اثر خواهد گردانید، تا زنی برای پسر از قبیلهم و از خانه پدرم بگیرم. ۴۱ آنگاه از قسم من بری خواهی گشت، چون به نزد قبیلهم رفتی، هرگاه زنی به تو ندادند، از سوگند من بری خواهی بود.» ۴۲ پس امروز به سر چشمه رسیدم و گفتم: «ای یهوه، ساکن بود. ۶۳ و هنگام شام، اسحاق برای تفکر به صحرا بیرون خدای آقام ابراهیم، اگر حال، سفر مرا که به آن آمده‌ام، کامیاب رفت، و چون نظر بالا کرد، دید که شتران می‌آیند. ۶۴ و رفقه خواهی کرد. ۴۳ اینک من به سر این چشمه آب ایستادم. پس چشمان خود را بلند کرده، اسحاق را دید، و از شتر خود فرود چنین بشود که آن دختری که برای کشیدن آب بیرون آید، و به وی آمد، ۶۵ زیرا که از خادم پرسید: «این مرد کیست که در صحرا گویم: "مرا از سبوی خود جرعه‌ای آب بنوشان"، ۴۴ و به من به استقبال ما می‌آید؟» و خادم گفت: «آقای من است.» پس گوید: «بیا شام، و برای شتران نیز آب می‌کشم»، او همان زن برقع خود را گرفته، خود را پوشانید. ۶۶ و خادم، همه کارهایی باشد که خداوند، نصیب آقازاده من کرده است. ۴۵ و من هنوز را که کرده بود، به اسحاق بازگفت. ۶۷ و اسحاق، رفقه را به از گفتن این، در دل خود فارغ نشده بودم، که ناگاه، رفقه با خیمه مادر خود، ساره، آورد، و او را به زنی خود گرفته، دل در او سبویی بر کتف خود بیرون آمد، و به چشمه پایین رفت، تا آب بست. و اسحاق بعد از وفات مادر خود، تسلی پذیرفت.

۲۵ و ابراهیم، دیگر بار، زنی گرفت که قطوره نام داشت. ۲ او و زمران و یقشان و مدان و مدیان و یسحاق و شوخا را برای او زایید. ۳ و یقشان، شبا و ددان را آورد. و بنی ددان، اشوریم و ۴۷ و از او پرسیده، گفت: «تو دختر کیستی؟» گفت: «دختر لوطوشیم و لامیم بودند. ۴ و پسران مدیان، عیفا و عیفر و حنوک و

ملکیت من دهید، تا میت خود را از پیش روی خود دفن کنم.» «شاید آن زن راضی نباشد که با من بدین زمین بیاید؟ آیا پسر را ۵ پس بنی حث در جواب ابراهیم گفتند: ۶ «ای مولای من، بدان زمینی که از آن بیرون آمدی، بازپریم؟» ۶ ابراهیم وی را گفت: سخن ما را بشنو. تو در میان ما رئیس خدا هستی. در بهترین مقبره «زنهار، پسر مرا بدانجا باز مبری. ۷ بیهوه، خدای آسمان، که مرا های ما، میت خود را دفن کن. هیچ کدام از ما، قبرخویش را از خانه پدرم و از زمین مولد من، بیرون آورد، و به من تکلم کرد، از تو دریغ نخواهد داشت که میت خود را دفن کنی.» ۷ پس وقسم خورده، گفت: «که این زمین را به ذریت توخواهم داد.» او ابراهیم برخاست، و نزد اهل آن زمین، یعنی بنی حث، تعظیم فرشته خود را پیش روی توخواهد فرستاد، تا زنی برای پسر از آنجا نمود. ۸ و ایشان را خطاب کرده، گفت: «اگر مرضی شما بگیری. ۸ اما اگر آن زن از آمدن با تو رضا ندهد، از این قسم باشد که میت خود را از نزد خود دفن کنم، سخن مرا بشنوید و به من، بری خواهی بود، لیکن زنهار، پسر مرا بدانجا باز نبری.» ۹ عفرون بن صوحار، برای من سفارش کنید، ۹ تا مغاره مکفیله پس خادم دست خود را زیران آقای خود ابراهیم نهاد، و در این امر را که از املاک او در کنارزمینش واقع است، به من دهد، به برای اوقسم خورد. ۱۰ و خادم ده شتر، از شتران آقای خود گرفته، قیمت تمام، در میان شما برای قبر، به ملکیت من بسپارد.» ۱۰ و برفت. و همه اموال مولایش به دست او بود. پس روانه شده، به عفرون در میان بنی حث نشسته بود. پس عفرون حتی، در مسامع شهر ناحور در ارام نهرین آمد. ۱۱ و به وقت عصر، هنگامی که بنی حث، یعنی همه که به دروازه شهر او داخل می شدند، در زنان برای کشیدن آب بیرون می آمدند، شتران خود را در خارج جواب ابراهیم گفت: ۱۱ «ای مولای من، نی، سخن مرا بشنو، شهر، بربل چاه آب خوابانید. ۱۲ و گفت: «ای بیهوه، خدای آن زمین را به تو می بخشم، و مغاره ای را که در آن است به تو اقایم ابراهیم، امروز مرا کامیاب بفرما، و با اقایم ابراهیم احسان بنما. می دهم، بحضور ابنای قوم خود، آن رابه تو می بخشم. میت خود ۱۳ اینک من بر این چشمه آب ایستاده ام، و دختران اهل این را دفن کن.» ۱۲ پس ابراهیم نزد اهل آن زمین تعظیم نمود، ۱۳ و شهر، به جهت کشیدن آب بیرون می آیند. ۱۴ پس چنین بشود عفرون را به مسامع اهل زمین خطاب کرده، گفت: «اگر تو راضی که آن دختری که به وی گویم: «سبوی خود را فرودار تا بنوشم»، هستی، التماس دارم عرض مرا اجابت کنی. قیمت زمین را به تو و او گوید: «بنوش و شتران را نیز سیراب کنم»، همان باشد که می دهم، از من قبول فرمای، تا در آنجا میت خود را دفن کنم.» نصیب بنده خود اسحاق کرده باشی، تا بدین، بدانم که با اقایم ۱۴ عفرون در جواب ابراهیم گفت: ۱۵ «ای مولای من، از من احسان فرموده ای.» ۱۵ و او هنوز از سخن گفتن فارغ نشده بود بشنو، قیمت زمین چهارصد مثقال نقره است، این در میان من و که ناگاه، رفته، دختر بتوتیل، پسر ملکه، زن ناحور، برادر ابراهیم، تو چیست؟ میت خود را دفن کن.» ۱۶ پس ابراهیم، سخن عفرون بیرون آمد و سبوی بر کتف داشت. ۱۶ و آن دختر بسیار نیکومنظر را اجابت نمود، و آن مبلغی را که در مسامع بنی حث گفته و باکره بود، و مردی او را نشناخته بود. پس به چشمه فرورفت، و بود، یعنی چهارصد مثقال نقره رایج معامله، به نزد عفرون وزن سبوی خود را پر کرده، بالا آمد. ۱۷ آنگاه خادم به استقبال او کرد. ۱۷ پس زمین عفرون، که در مکفیله، برابر ممری واقع است، بشناخت و گفت: «جرعه ای آب از سبوی خود به من بنوشان.» ۱۸ یعنی زمین و مغاره ای که در آن است، با همه درختانی که در آن است، «ای آقای من بنوش»، و سبوی خود را بزودی بر دست زمین، و در تمامی حدود و حوالی آن بود، مقرر شد ۱۸ به ملکیت خود فرود آورده، او را نوشانید. ۱۹ و چون از نوشانیدنش فارغ شد، ابراهیم، بحضور بنی حث، یعنی همه که به دروازه شهرش داخل می شدند. ۱۹ از آن پس، ابراهیم، زوجه خود، ساره را در مغاره سبوی خود را بزودی در آنجا خالی کرد و باز به سوی چاه، برای صحرای مکفیله، در مقابل ممری، که حبرون باشد، در زمین کشیدن بدوید، و از بهر همه شترانش کشید. ۲۱ و آن مرد بر وی کنعان دفن کرد. ۲۰ و آن صحرا، با مغاره ای که در آن است، از چشم دوخته بود و سکوت داشت، تا بدانکه که خداوند، سفر او جانب بنی حث، به ملکیت ابراهیم، به جهت قبر مقرر شد. و راخیریت اثر نموده است یا نه. ۲۲ و واقع شد، چون شتران از نوشیدن باز ایستادند، که آن مرد حلقه طلای نیم مثقال وزن، و دو ابرنجین برای دستپایش، که ده مثقال طلا وزن آنها بود، بیرون آورد. ۲۳ و گفت: «به من بگو که دختر کیستی؟ آیا در خانه پدرت جایی برای ما باشد تا شب را بسر پریم؟» ۲۴ وی را گفت: «من دختر بتوتیل، پسر ملکه که او را از ناحور زایید، می باشم.» ۲۵ و بدو گفت: «نزد ما کاه و علف فراوان است، و جای نیز برای منزل.» ۲۶ آنگاه آن مرد خم شد، خداوند را پرستش نمود از آنجا زنی برای پسر اسحاق بگیری.» ۵ خادم به وی گفت:

مقابل او نشست، آواز خود را بلند کرد و بگریست. ۱۷ و خدا، آواز رویم، و عبادت کرده، نزد شما بازآیم.» ۶ پس ابراهیم، هیزم پسر را بشنید، و فرشته خدا از آسمان، هاجر را ندا کرده، وی را قربانی سوختنی را گرفته، بر پسر خود اسحاق نهاد، و آتش و کارد گفت: «ای هاجر، تو را چه شد؟ ترسان مباش، زیرا خدا، آواز را به دست خود گرفت؛ و هر دو با هم می‌رفتند. ۷ و اسحاق پدر پسر را در آنجایی که اوست، شنیده است. ۱۸ برخیز و پسر خود، ابراهیم را خطاب کرده، گفت: «ای پدر من!» گفت: «ای را برداشته، او را به دست خود بگیر، زیرا که از او، امتی عظیم پسر من لیبیک؟» گفت: «اینک آتش و هیزم، لکن بره قربانی بوجودخواهم آورد.» ۱۹ و خدا چشمان او را باز کرد تا چاه آبی کجاست؟» ۸ ابراهیم گفت: «ای پسر من، خدا بره قربانی را برای دید. پس رفته، مشک را از آب پر کرد، و پسر را نوشتانید. ۲۰ و خود مهیا خواهد ساخت.» و هر دو با هم رفتند. ۹ چون بدان خدا با آن پسر می‌بود. و اونمو کرده، ساکن صحرا شد، و در مکانی که خدا بدو فرموده بود، رسیدند، ابراهیم در آنجا مذبح را تیراندازی بزرگ گردید. ۲۱ و در صحرای فاران، ساکن شد. بنا نمود، و هیزم را بر هم نهاد، و پسر خود، اسحاق را بسته، و مادرش زنی از زمین مصر برایش گرفت. ۲۲ و واقع شد، در آن بالای هیزم، بر مذبح گذاشت. ۱۰ و ابراهیم، دست خود را دراز زمانی که ابی ملک، و فیکول، که سپهسالار او بود، ابراهیم را کرده، کارد را گرفت، تا پسر خویش را ذبح نماید. ۱۱ در حال، عرض کرده، گفتند که «خدا در آنچه می‌کنی با توست. ۲۳ فرشته خداوند از آسمان وی را ندا درداد و گفت: «ای ابراهیم! ای اکنون برای من، در اینجا به خدا سوگند بخور، که با من و نسل ابراهیم!» عرض کرد: «لیبیک.» ۱۲ گفت: «دست خود را بر پسر من و ذریه من خیانت نخواهی کرد، بلکه بر حسب احسانی که دراز مکن، و بدو هیچ مکن، زیرا که الان دانستم که تو از خدا با تو کرده‌ام، با من و با زمینی که در آن غربت پذیرفتی، عمل می‌ترسی، چونکه پسر یگانه خود را از من دریغ نداشتی.» ۱۳ خواهی نمود.» ۲۴ ابراهیم گفت: «من سوگند می‌خورم.» ۲۵ و آنگاه، ابراهیم، چشمان خود را بلند کرده، دید که اینک قوچی، ابراهیم ابی ملک را تنبیه کرد، بسبب چاه آبی که خادمان ابی در عقب وی، در بیشه‌ای، به شاخه‌های گرفتار شده. پس ابراهیم ملک، از او به زور گرفته بودند. ۲۶ ابی ملک گفت: «نمی‌دانم رفت و قوچ را گرفته، آن را در عرض پسر خود، برای قربانی سوختنی کیست که این کار را کرده است، و تو نیز مرا خبر ندادی، و من گذرانید. ۱۴ و ابراهیم آن موضع را «بیهو یری» نامید، چنانکه تا هم تا امروز نشنیده بودم.» ۲۷ و ابراهیم، گوسفندان و گاوان گرفته، امروز گفته می‌شود: «در کوه، بیهو، دیده خواهد شد.» ۱۵ بار به ابی ملک داد، و با یکدیگر عهد بستند. ۲۸ و ابراهیم، هفت دیگر فرشته خداوند، به ابراهیم از آسمان ندا درداد ۱۶ و گفت: بره از گله جدا ساخت. ۳۰ گفت: «که این هفت بره ماده را از «خداوند می‌گوید: به ذات خود قسم می‌خورم، چونکه این کار را دست من قبول فرمای، تا شهادت باشد که این چاه را من حفر کردی و پسر یگانه خود را دریغ نداشتی، ۱۷ هرآینه تو را برکت نمودم.» ۳۱ از این سبب، آن مکان را، بر شمع نامید، زیرا که در دهم، و ذریه تو را کثیر سازم، مانند ستارگان آسمان، و مثل آنجا با یکدیگر قسم خوردند. ۳۲ و چون آن عهد را در بر شمع ریگهایی که بر کناره دریاست. و ذریه تو دروازه‌های دشمنان بسته بودند، ابی ملک با سپهسالار خود فیکول برخاسته، به زمین خود رامتصرف خواهند شد. ۱۸ و از ذریه تو، جمیع امتهای فلسطینیان مراجعت کردند. ۳۳ و ابراهیم در بر شمع، شوره کری غرس نمود، و در آنجا به نام بیهو، خدای سرمدی، دعا نمود. ۳۴ ابراهیم نزد نوکران خود برگشت، و ایشان برخاسته، به بر شمع با هم آمدند، و ابراهیم در بر شمع ساکن شد. ۲۰ و واقع شد بعد از این امور، که به ابراهیم خبر داده، گفتند: «اینک ملکه نیز

۲۲ و واقع شد بعد از این وقایع، که خدا ابراهیم را امتحان کرده، بدو گفت: «ای ابراهیم!» عرض کرد: «لیبیک.» ۲ گفت: «اکنون پسر خود را، که یگانه توست و او را دوست می‌داری، یعنی اسحاق را بردار و به زمین موریا برو، و او را در آنجا، بر یکی از کوههایی که به تو نشان می‌دهم، برای قربانی سوختنی بگذران.» ۳ بامدادان، ابراهیم برخاسته، الاغ خود را بیاراست، و دو نفر از نوکران خود را، با پسر خویش اسحاق، برداشته و هیزم برای قربانی سوختنی، شکسته، روانه شد، و به سوی آن مکانی که خدا او را فرموده بود، رفت. ۴ و در روز سوم، ابراهیم چشمان خود را در زمین کنعان مرد. و ابراهیم آمد تا برای ساره ماتم و گریه کند. ۳ بلند کرده، آن مکان را از دور دید. ۵ آنگاه ابراهیم، به خادمان و ابراهیم از نزد میت خود برخاست، و بنی حث را خطاب کرده، خود گفت: «شما در اینجا نزد الاغ بمانید، تا من با پسریدانجا گفت: ۴ «من نزد شما غریب و نزیل هستم. قبری از نزد خود به

۲۳ و ایام زندگانی ساره، صد و بیست و هفت سال بود، این است سالهای عمر ساره. ۲ و ساره در قریه اربع، که حبرون باشد، را فرموده بود، رفت. ۴ و در روز سوم، ابراهیم چشمان خود را در زمین کنعان مرد. و ابراهیم آمد تا برای ساره ماتم و گریه کند. ۳ بلند کرده، آن مکان را از دور دید. ۵ آنگاه ابراهیم، به خادمان و ابراهیم از نزد میت خود برخاست، و بنی حث را خطاب کرده، خود گفت: «شما در اینجا نزد الاغ بمانید، تا من با پسریدانجا گفت: ۴ «من نزد شما غریب و نزیل هستم. قبری از نزد خود به

لوط را از آن انقلاب بیرون آورد، چون آن شهرهایی را که لوط در بردم که خداترسی در این مکان نباشد، و مرا به جهت زوجام آنها ساکن بود، واژگون ساخت. ۳۰ و لوط از صوغر برآمد و با خواهند کشت. ۱۲ و فی الواقع نیز او خواهر من است، دختر دو دختر خود در کوه ساکن شد زیرا رسید که در صوغر بماند. پدرم، اما نه دختر مادرم، و زوجه من شد. ۱۳ و هنگامی که خدا پس با دو دختر خود در مغاره سکنی گرفت. ۳۱ و دختر بزرگ به مرا از خانه پدرم آواره کرد، و او گفت: احسانی که به من باید کوچک گفت: «پدر ما پیر شده و مردی بر روی زمین نیست که کرد، این است که هر جابرویم، درباره من بگویی که او برادر من برحسب عادت کل جهان، به ما درآید. ۳۲ بیا تا پدر خود را است.» ۱۴ پس ای ملک، گوسفندان و گاو و غلامان و کنیزان شراب بنوشانیم، و با او هم بستر شویم، تا نسلی از پدر خود نگاه گرفته، به ابراهیم بخشید، و زوجه اش ساره را به وی رد کرد. ۱۵ و داریم.» ۳۳ پس در همان شب، پدر خود را شراب نوشانیدند، و ای ملک گفت: «اینک زمین من پیش روی توست، هر جا که دختر بزرگ آمده با پدر خویش هم خواب شد، و او از خوابیدن پسند نظرت افتد، ساکن شو.» ۱۶ و به ساره گفت: «اینک هزار و برخاستن وی آگاه نشد. ۳۴ و واقع شد که روز دیگر، بزرگ به متقال نقره به برادرت دادم، همانا او برای تو پرده چشم است، نزد کوچک گفت: «اینک دوش با پدرم هم خواب شدم، امشب نیز او همه کسانی که با تو هستند، و نزد همه دیگران، پس انصاف تو را شراب بنوشانیم، و تو بیا و با وی هم خواب شو، تا نسلی از داده شد.» ۱۷ و ابراهیم نزد خدا دعا کرد. و خدا ای ملک، و پدر خود نگاه داریم.» ۳۵ آن شب نیز پدر خود را شراب نوشانیدند، زوجه او و کنیزانش را شفا بخشید، تا اولاد بهم رسانیدند، ۱۸ زیرا و دختر کوچک هم خواب وی شد، و او از خوابیدن و برخاستن خداوند، رحم های تمام اهل بیت ای ملک را بخاطر ساره، زوجه وی آگاه نشد. ۳۶ پس هر دو دختر لوط از پدر خود حامله شدند. ابراهیم بسته بود.

۳۷ و آن بزرگ، پسری زاییده، و او را مواب نام نهاد، و او تا امروز پدر موابیان است. ۳۸ و کوچک نیز پسری بزاد، و او را بن عمی نام نهاد. وی تا بحال پدر بنی عمون است.

۲۰ پس ابراهیم از آنجا بسوی ارض جنوبی کوچ کرد، و در میان قادش و شور، ساکن شد و در جرار منزل گرفت. ۲ و ابراهیم در خصوص زن خود، ساره، گفت که «او خواهر من است.» و ای ملک، ملک جرار، فرستاده، ساره را گرفت. ۳ و خدا در رویای شب، بر ای ملک ظاهر شده، به وی گفت: «اینک تومرده ای بسبب این زن که گرفتی، زیرا که زوجه دیگری می باشد.» ۴ و ای ملک، هنوز به اونزدیکی نکرده بود. پس گفت: «ای خداوند، آیامتی عادل را هلاک خواهی کرد؟ ۵ مگر او به من نگفت که «او خواهر من است»، و او نیز خود گفت که «او برادر من است؟» به ساده دلی و پاک دستی خود این را کردم.» ۶ خدا وی را در رویا گفت: «من نیز می دانم که این را به ساده دلی خود کردی، و من نیز تو را نگاه داشتم که به من خطا نوزی، و از این سبب نگذاشتم که او را لمس نمای. ۷ پس الان زوجه این مرد را رد کن، زیرا که او نبی است، و برای تو دعا خواهد کرد تا زنده بمانی، و اگر او وارد نکنی، بدان که تو و هر که از آن تو باشد، هرآینه خواهید مرد.» ۸ بامدادان، ای ملک برخاسته، جمیع خادمان خود را طلبیده، همه این امور را به سمع ایشان رسانید، و ایشان بسیار ترسان شدند. ۹ پس ای ملک، ابراهیم را خوانده، بدو گفت: «به ما چه کردی؟ و به تو چه گناه کرده بودم، که بر من و بر مملکت من گناهی عظیم آوردی و کارهای ناکردنی به من کردی؟» ۱۰ و ای ملک به ابراهیم گفت: «چه دیدی که این کار را کردی؟» ۱۱ ابراهیم گفت: «زیرا گمان

با شیر هلاک خواهی کرد؟ ۲۴ شاید در شهر پنجاه عادل باشند، پیوسته داوری می‌کند. الان با تو از ایشان بدتر کنیم.» پس بر آیا آن را هلاک خواهی کرد و آن مکان را بخاطر آن پنجاه عادل که در آن باشند، نجات نخواهی داد؟ ۲۵ حاشا از تو که مثل این بشکنند. ۱۰ آنگاه آن دو مرد، دست خود را پیش آورده، لوط را کار بکنی که عادلان را با شیریان هلاک سازی و عادل و شیریر مساوی باشند. حاشا از تو آیا داور تمام جهان، انصاف نخواهد کرد؟» ۲۶ خداوند گفت: «اگر پنجاه عادل در شهر سدوم یابم که از جستن در، خویشتن را خسته ساختند. ۱۲ و آن دومرد به هر آینه تمام آن مکان را به خاطر ایشان رهایی دهم.» ۲۷ ابراهیم لوط گفتند: «آیا کسی دیگر در اینجا داری؟ دامادان و پسران و در جواب گفت: «اینک من که خاک و خاکستر هستم جرات کردم که به خداوند سخن گویم. ۲۸ شاید از آن پنجاه عادل پنج کم باشد، آیا تمام شهر را بسبب پنج، هلاک خواهی کرد؟» گفت: «اگر چه لوط پنج در آنجا یابم، آن را هلاک نکنم.» ۲۹ آن را هلاک کنیم.» ۱۴ پس لوط بیرون رفته، با دامادان خود بار دیگر بدو عرض کرده، گفت: «هر گاه در آنجا چهل یافت شوند؟» گفت: «به خاطر چهل آن را نکنم.» ۳۰ گفت: «زنهار غضب خداوند افروخته نشود تا سخن گویم، شاید در آنجا سی پیدا شوند؟» گفت: «اگر در آنجا سی یابم، این کار را نخواهم کرد.» ۳۱ گفت: «اینک جرات کردم که به خداوند عرض کنم. حاضرند برادر، مبادا در گناه شهر هلاک شوی.» ۱۶ و چون اگر بیست در آنجا یافت شوند؟» گفت: «به خاطر بیست آن را تاخیر می‌نمودم، آن مردان، دست او و دست زنش و دست هر دو هلاک نکنم.» ۳۲ گفت: «خشم خداوند، افروخته نشود تا این دفعه را فقط عرض کنم، شاید ده در آنجا یافت شوند؟» گفت: «بسیار در آنجا یافتند.» ۱۷ و واقع شد چون ایشان را بیرون «به خاطر ده آن را هلاک نخواهم ساخت.» ۳۳ پس خداوند آورده بودند که یکی به وی گفت: «جان خود را دریاب و از عقب چون گفتگو را با ابراهیم به اتمام رسانید، برفت و ابراهیم به مکان شوی.» ۱۸ لوط بدیشان گفت: «ای آقاچنین مباد! ۱۹ همانا

بنده ات در نظرت التفات یافته است و احسانی عظیم به من کردی که جانم را رستگار ساختی، و من قدرت آن ندارم که به کوه فرار کنم، مبادا این بلا مرا فروگیرد و بمیرم. ۲۰ اینک این شهر نزدیک است تا بدان فرار کنم، ونیز صغیر است. اذن بده تا بدان فرار کنم. آیا صغیر نیست، تا جانم زنده ماند.» ۲۱ بدو گفت: «اینک در این امر نیز تو را اجابت فرمودم، تا شهری را که سفارش آن را نمودی، واژگون نسازم. ۲۲ بدان جابودی فرار کن، زیرا که تا تو بدانجا نرسی، هیچ نمی‌توانم کرد.» از این سبب آن شهر مسمی به صوغر شد. ۲۳ و چون آفتاب بر زمین طلوع کرد، لوط به صوغر داخل شد. ۲۴ آنگاه خداوند برسوم و عموره، گوگرد و آتش، از حضور خداوند از آسمان بارانید. ۲۵ و آن شهرها، و تمام وادی، و جمیع سکنه شهرها و نباتات زمین را واژگون ساخت. ۲۶ اما زن او، از عقب خودنگریسته، ستونی از نمک گردید. ۲۷ بامدادان، ابراهیم برخاست و به سوی آن مکانی که در آن به حضور خداوند ایستاده بود، رفت. ۲۸ و چون به سوی سدوم و عموره، و تمام زمین وادی نظر انداخت، دید که اینک دود آن زمین، چون دود کوره بالا می‌رود. ۲۹ و هنگامی که خدا، شهرهای وادی را هلاک کرد، خدا، ابراهیم را به یاد آورد، و گفتند: «دور شو.» و گفتند: «این یکی آمد تا نزل ما شود و

در میان خود و تو، و ذریت بعد از تو، استوار گردانم که نسلا بعد نسل عهد جاودانی باشد، تا تو را و بعد از تو ذریت تو را خدا باشم. ۸ وزمین غربت تو، یعنی تمام زمین کنعان را، به تو و بعد از تو به ذریت تو به ملکیت ابدی دهم، و خدای ایشان خواهم بود. ۹ پس خدا به ابراهیم گفت: «و اما تو عهد مرا نگاه دار، تو و بعد از تو ذریت تو در نسلهای ایشان. ۱۰ این است عهد من که نگاه خواهید داشت، در میان من و شما و ذریت تو بعد از تو هر ذکوری از شما مختون شود، ۱۱ و گوشت قلفه خود را مختون سازید، تا نشان آن عهدی باشد که در میان من و شماست. ۱۲ هر پسر هشت روزه از شما مختون شود. هر ذکوری در نسلهای شما، خواه خانه زاد خواه زرخید، از اولاد هر اجنبی که از ذریت تو نباشد، ۱۳ هر خانه زاد تو و هر زر خرید تو البته مختون شود تا عهد من در گوشت شما عهد جاودانی باشد. ۱۴ و اما هر ذکور نامختون که گوشت قلفه او ختنه نشود، آن کس از قوم خود منقطع شود، زیرا که عهد مرا شکسته است.» ۱۵ و خدا به ابراهیم گفت: «اما زوجه توساری، نام او را ساری منخوان، بلکه نام او ساره باشد. ۱۶ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز از وی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امتهای وی پدید خواهند شد.» ۱۷ آنگاه ابراهیم به روی درافاده، بخندید و در دل خود گفت: «آیا برای مرد صد ساله پسری متولد شود و ساره درنود سالگی بزاید؟» ۱۸ و ابراهیم به خدا گفت: «کاش که اسماعیل در حضور تو زیست کند.» ۱۹ خدا گفت: «به تحقیق زوجه ات ساره برای تو پسری خواهد زاید، و او را اسحاق نام بنه، و عهد خود را با وی استوار خواهم داشت، تا با ذریت او بعد از او عهد ابدی باشد. ۲۰ و اما در خصوص اسماعیل، تو را اجابت فرمودم. اینک او را برکت داده، بارور گردانم، و او را بسیار کثیر گردانم. دوازده رئیس از وی پدید آیند، و امتی عظیم از وی بوجود آورم. ۲۱ لکن عهد خود را با اسحاق استوار خواهم ساخت، که ساره او را بدین وقت در سال آینده برای تو خواهد زاید.» ۲۲ و چون خدا از سخن گفتن با وی فارغ شد، از نزد ابراهیم صعود فرمود. ۲۳ و ابراهیم پسر خود، اسماعیل و همه خانه زادان و زر خریدان خود را، یعنی هر ذکوری که در خانه ابراهیم بود، گرفته، گوشت قلفه ایشان را در همان روز ختنه کرد، چنانکه خدا به وی امر فرموده بود. ۲۴ و ابراهیم نود و نه ساله بود، وقتی که گوشت قلفه اش مختون شد. ۲۵ و پسرش، اسماعیل سیزده ساله بود هنگامی که گوشت قلفه اش مختون شد. ۲۶ در همان روز ابراهیم و پسرش، اسماعیل مختون گشتند. ۲۷ و همه مردان خانه اش، خواه خانه زاد، خواه زرخید از اولاد اجنبی، با وی مختون شدند.

به دست تسلیم کرد.» و او را از هر چیز، دهک داد. ۲۱ و ملک سدوم به ابرام گفت: «مردم را به من واگذار و اموال را برای خود نگاه دار.» ۲۲ ابرام به ملک سدوم گفت: «دست خود را به یهوه خدای تعالی، مالک آسمان و زمین، برافراشتم، ۲۳ که از اموال تو رشته‌ای یا دیوال نعلینی بر نگیرم، مبادا گویی «من ابرام را دولت‌مند ساختم».» ۲۴ مگر فقط آنچه جوانان خوردند و بهره عازن و اشکول و مومری که همراه من رفتند، ایشان بهره خود را بردارند.»

۱۵ بعد از این وقایع، کلام خداوند در رویا، به ابرام رسیده، گفت: «ای ابرام مترس، من سیر تو هستم، و اجر بسیار عظیم تو.» ۲ ابرام گفت: «ای خداوند یهوه، مرا چه خواهی داد، و من بی‌اولاد می‌روم، و مختارخانه‌ام، این العاذار دمشقی است؟» ۳ و ابرام گفت: «اینک مرا نسلی ندادی، و خانه زادم وارث من است.» ۴ در ساعت، کلام خداوند به وی در رسیده، گفت: «این وارث تو نخواهد بود، بلکه کسی که از صلب تو درآید، وارث تو خواهد بود.» ۵ و او را بیرون آورده، گفت: «آکنون بسوی آسمان بنگر و ستارگان را بشمار، هرگاه آنها را توانی شمرد.» پس به وی گفت: «ذریت تو چنین خواهد بود.» ۶ و به خداوند ایمان آورد، و او، این را برای وی عدالت محسوب کرد. ۷ پس وی را گفت: «من هستم یهوه که تو را از اور کلدانیان بیرون آوردم، تا این زمین را به ارثیت، به تو بخشم.» ۸ گفت: «ای خداوند یهوه، به چه نشان بدانم که وارث آن خواهم بود؟» ۹ به وی گفت: «گوساله ماده سه ساله و بز ماده سه ساله و قوچی سه ساله و قمری و کبوتری برای من بگیر.» ۱۰ پس این همه را بگرفت، و آنها را از میان، دوپاره کرد، و هر پاره‌ای را مقابل جفتش گذاشت، لکن مرغان را پاره نکرد. ۱۱ و چون لاشخورها بر لاشه‌ها فرود آمدند، ابرام آنها را راند. ۱۲ و چون آفتاب غروب می‌کرد، خوابی گران بر ابرام مستولی شد، و اینک تاریکی ترسناک سخت، او را فرو گرفت. ۱۳ پس به ابرام گفت: «یقین بدان که ذریت تو در زمینی که از آن ایشان نباشد، غریب خواهند بود، و آنها را بندگی خواهند کرد، و آنها چهارصد سال ایشان را مغلول خواهند داشت. ۱۴ و بر آن امتی که ایشان بندگان آنها خواهند بود، من دوری خواهم کرد. و بعد از آن با اموال بسیار بیرون خواهند آمد. ۱۵ و تو نزد پدران خود به سلامتی خواهی رفت، و درگیری نیکو مدفون خواهی شد. ۱۶ و در پشت چهارم بدینجا خواهند برگشت، زیرا گناه اموریان هنوز تمام نشده است.» ۱۷ و واقع شد که چون آفتاب غروب کرده بود و تاریک شد، تنوری پر دود و چراغی مشتعل از میان آن پاره‌ها گذر نمود. ۱۸ در آن روز، خداوند ابرام عهد بست و گفت: «این زمین را از نهر مصر تا به نهر عظیم، یعنی نهر فرات، به نسل تو بخشیده‌ام، ۱۹ یعنی قینان و قتریان و قدمونیان و حیتیان و فرزندان رفائیلان، ۲۰ و اموریان و کنعانیان و جرجاشیان و ییوسیان را.»

۱۷ و چون ابرام نود و نه ساله بود، خداوند بر ابرام ظاهر شده، گفت: «من هستم خدای قادر مطلق، پیش روی من بخرام و کامل شو، ۲ و عهد خویش را در میان خود و تو خواهم بست، و تو را بسیار بسیار کثیر خواهم گردانید.» ۳ آنگاه ابرام به روی درافتاد و خدا به وی خطاب کرده، گفت: ۴ «اما من اینک عهد من با توست و تو پدر امت های بسیار خواهی بود. ۵ و نام تو بعد از این ابرام خوانده نشود بلکه نام تو ابراهیم خواهد بود، زیرا که تو را پدر امت های بسیار گردانیدم. ۶ و تو را بسیار بارور نمایم و امت‌ها از تو پدیدآورم و پادشاهان از تو به وجود آیند. ۷ و عهد خویش را

«این زوجه اوست.» پس مرا بکشند و تو را زنده نگاه دارند. ۱۳ زمین گردانم. چنانکه اگر کسی غبارزمین را تواند شمرد، ذریت پس بگو که تو خواهر من هستی تا به خاطر تو برای من خیریت شود و جانم بسبب تو زنده ماند.» ۱۴ و به مجرد ورود ابرام به مصر، اهل مصر آن زن را دیدند که بسیار خوش منظر است. ۱۵ کرده، روانه شد و در بلوطستان ممری که در حبرون است، ساکن و امرای فرعون او را دیدند، و او را درحضور فرعون ستودند. پس گردید، و در آنجا مذبحی برای بیهوه بنا نهاد.

۱۴ و واقع شد در ایام امرافل، ملک شععار، و اریوک، ملک الاسار، و کدرلاعمر، ملک عیلام، و تدعال، ملک امت‌ها، ۲ که ایشان بابارع، ملک سدوم، و برشاع ملک عموره، و شتاب، ملک ادمه، و شمئیر، ملک صبوئیم، و ملک بالع که صوغر باشد، جنگ کردند. ۳ این همه در وادی سدیم که بحرالمالح باشد، با هم پیوستند. ۴ دوازده سال، کدرلاعمر را بندگی کردند، و در سال سیزدهم، بر وی شوریدند. ۵ و در سال چهاردهم، کدرلاعمر با ملوکی که با وی بودند، آمده، رفتان را در عشرتوت قرنین، ووزیان را در هام، و ایمیان را در شاوله قرینین، شکست دادند.

۱۳ و ابرام با زن خود، و تمام اموال خویش، و لوط، از مصر به جنوب آمدند. ۲ و ابرام از مواشی و نقره و طلا، بسیار دولتمند بود. ۳ پس، از جنوب، طی منازل کرده، به بیت ثیل آمد، بدانجایی که خیمه‌اش در ابتدا بود، در میان بیت ثیل و عای، ۴ به مقام آن مذبحی که اول بنا نهاده بود، و در آنجا ابرام نام بیهوه را خواند. ۵ و لوط را نیز که همراه ابرام بود، گله و رمه و خیمه هابود. ۶ و زمین گنجایش ایشان را نداشت که در یکجا ساکن شوند زیرا که اندوخته های ایشان بسیار بود، و نتوانستند در یک جا سکونت کنند. ۷ و در میان شبانان مواشی ابرام و شبانان مواشی لوط نزاع افتاد. و در آن هنگام کنعانیان و فرزندان، ساکن زمین بودند. ۸ پس ابرام به لوط گفت: «زنهار در میان من و تو، و در میان شبانان من و شبانان تو نزاعی نباشد، زیرا که ما برادریم. ۹ مگر تمام زمین پیش روی تو نیست؟ ملتسم اینکه از من جداشوی. اگر به‌جانب چپ روی، من بسوی راست خواهم رفت و اگر بطرف راست روی، من به‌جانب چپ خواهم رفت.» ۱۰ آنگاه لوط چشمان خود را برافراشت، و تمام وادی اردن را بدید که همه‌اش مانند باغ خداوند و زمین مصر، به طرف صوغر، سیراب بود، قبل از آنکه خداوند سدوم و عموره را خراب سازد. ۱۱ پس لوط تمام وادی اردن را برای خود اختیار کرد، و لوط بطرف شرقی کوچ کرد، و از یکدیگر جدا شدند. ۱۲ ابرام در زمین کنعان ماند، و لوط در بلاد وادی ساکن شد، و خیمه خود را تا سدوم نقل کرد. ۱۳ لکن مردمان سدوم بسیار شریر و به خداوند خطاکار بودند. ۱۴ و بعد از جداشدن لوط از وی، خداوند به ابرام گفت: «اکنون تو چشمان خود را برافراز و از مکانی که در آن هستی، بسوی شمال و جنوب، و مشرق و مغرب بنگر ۱۵ زیرا تمام این زمین را که می‌بینی به تو و ذریت تو تا به ابد خواهم بخشید. ۱۶ و ذریت تو را مانند غبار

شد. ۲۲ پسران سام: عیلام و آشور و ارفکشاد و لود و ارام. ۲۳ و سروج را آورد. ۲۱ و رعو بعد از آوردن سروج، دوپیست و هفت پسران ارام: عوص و حول و جاتر و ماش. ۲۴ و ارفکشاد، شالغ را سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۲ و سروج سی سال آورد، و شالغ، عابرا آورد. ۲۵ و عابر را دو پسر متولد شد. یکی بزپیست، و ناحور را آورد. ۲۳ و سروج بعد از آوردن ناحور، دوپیست رافالج نام بود، زیرا که در ایام وی زمین منقسم شد. و نام برادرش سال بزپیست و پسران و دختران آورد. ۲۴ و ناحور بیست و نه سال یقطان. ۲۶ و یقطان، الموداد و شالف و حضرموت و یارح را بزپیست، و تارح را آورد. ۲۵ و ناحور بعد از آوردن تارح، صد و آورد، ۲۷ و هدرام اوزال و دقله را، ۲۸ و عوبال و ایمائیل و شبا نوزده سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۶ و تارح هفتاد را، ۲۹ و اوفیر و حویله و یویاب را. این همه پسران یقطان بودند. سال بزپیست، و ابرام و ناحور و هاران را آورد. ۲۷ و این است ۳۰. و مسکن ایشان از میشا بود به سمت سفاره، که کوهی از پیدایش تارح که تارح، ابرام و ناحور و هاران را آورد، و هاران، لوط کوههای شرقی است. ۳۱ اینانند پسران سام برحسب قبایل و را آورد. ۲۸ و هاران پیش پدر خود، تارح در زادبوم خویش دراور زبانهای ایشان، در اراضی خود برحسب امت های خویش. ۳۲ کلدانیان بمرد. ۲۹ و ابرام و ناحور زنان برای خود گرفتند. زن ابرام اینانند قبایل پسران نوح، برحسب پیدایش ایشان در امت های خود را ساری نام بود. و زن ناحور را ملکه نام بود، دختر هاران، پدر که از ایشان امت های جهان، بعد از طوفان منشعب شدند. ملکه و پدر یسکه. ۳۰ اما ساری نازاد مانده، ولدی نیاورد. ۳۱ پس تارح پسر خود ابرام، و نواده خود لوط، پسر هاران، و عروس خود ساری، زوجه پسرش ابرام را برداشته، با ایشان از اور کلدانیان بیرون شدند تا به ارض کنعان بروند، و به حران رسیده، در آنجا توقف نمودند. ۳۲ و مدت زندگانی تارح، دوپیست و پنج سال بود، و تارح درحران مرد.

۱۱ و تمام جهان را یک زبان و یک لغت بود. ۲ و واقع شد که چون از مشرق کوچ می کردند، همواری ای در زمین شنعار یافتند و در آنجا سکنی گرفتند. ۳ و به یکدیگر گفتند: «بیایید، خشتها بسازیم و آنها را خوب بپزیم.» و ایشان را آجر به جای سنگ بود، و قیر به جای گچ. ۴ و گفتند: «بیایید شهری برای خود بنا نهیم، و برجی را که سرش به آسمان برسد، تا نامی برای خویشتن پیدا کنیم، مبدا بر روی تمام زمین پراکنده شویم.» ۵ و خداوند نزول نمود تا شهر و برجی را که بنی آدم بنا می کردند، ملاحظه نماید. ۶ و خداوند گفت: «همانا قوم یکی است و جمیع ایشان را یک زبان و این کار را شروع کرده اند، والان هیچ کاری که قصد آن بکنند، از ایشان ممتنع نخواهد شد. ۷ اکنون نازل نشویم و زبان ایشان را در آنجا مشوش سازیم تا سخن یکدیگر را نفهمند.» ۸ پس خداوند ایشان را از آنجا بر روی تمام زمین پراکنده ساخت و از بنای شهر بازماندند. ۹ از آن سبب آنجا را بابل نامیدند، زیرا که در آنجا خداوند لغت تمامی اهل جهان را مشوش ساخت. و خداوند ایشان را از آنجا بر روی تمام زمین پراکنده نمود. ۱۰ این است پیدایش سام. چون سام صد ساله بود، ارفکشاد را دو سال بعد از طوفان آورد. ۱۱ و سام بعد از آوردن ارفکشاد، پانصد سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۲ و ارفکشاد سی و پنج سال بزپیست و شالغ را آورد. ۱۳ و ارفکشاد بعد از آوردن شالغ، چهار صد و سه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۴ و شالغ سی سال بزپیست، و عابر را آورد. ۱۵ و شالغ بعد از آوردن عابر، چهارصد و سه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۶ و عابر سی و چهار سال بزپیست و فالج را آورد. ۱۷ و عابر بعد از آوردن فالج، چهار صد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۸ و فالج سی سال بزپیست، و رعو را آورد. ۱۹ و فالج بعد از آوردن رعو، دوپیست و نه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۲۰ و رعو سی و دو سال بزپیست، و

کثیر شوند.» ۱۸ پس نوح و پسران او و زنش و زنان پسرانش، با ساختن در میان خود و هرذی جسدی که بر زمین است.» ۱۸ وی بیرون آمدند. ۱۹ و همه حیوانات و همه حشرات و همه پسران نوح که از کشتی بیرون آمدند، سام و حام و یافث بودند. پرندهگان، و هرچه بر زمین حرکت می‌کند، به اجناس آنها، از حام پدر کنعان است. ۱۹ اینانند سه پسر نوح، و از ایشان کشتی به در شدند. ۲۰ و نوح مذبحی برای خداوند بنا کرد، و از تمامی جهان منشعب شد. ۲۰ و نوح به فلاحت زمین شروع هر بهیمه پاک واز هر پرنده پاک گرفته، قربانی های سوختنی کرد، و تاکستانی غرس نمود. ۲۱ و شراب نوشیده، مست شد، و برمذبح گذرانید. ۲۱ و خداوند بوی خوش بوید و خداوند در دل در خیمه خود عریان گردید. ۲۲ و حام، پدر کنعان، برهنگی پدر خود گفت: «بعد از این دیگر زمین را بسبب انسان لعنت نکنم، خود را دید و دو برادر خود را بیرون خیر داد. ۲۳ و سام و یافث، زیرا که خیال دل انسان از طفولیت بد است، و بار دیگر همه ردا را گرفته، بر کتف خود انداختند، و پس رفته، برهنگی پدر خود حیوانات را هلاک نکنم، چنانکه کردم. ۲۴ مادامی که جهان را پوشانیدند. و روی ایشان بازپس بود که برهنگی پدر خود را باقی است، زرع و حصاد، و سرما و گرما، و زمستان و تابستان، و ندیدند. ۲۴ و نوح از مستی خود به هوش آمده، دریافت که پسرکهنترش با وی چه کرده بود. ۲۵ پس گفت: «کنعان ملعون روز و شب موقوف نخواهد شد.»

۹ و خدا، نوح و پسرانش را برکت داده، بدیشان گفت: «بارور و کثیر شوید و زمین را پر سازید. ۲ و خوف شما و هیبت شما بر همه حیوانات زمین و بر همه پرندهگان آسمان، و بر هرچه بر زمین می‌خزد، و بر همه ماهیان دریا خواهد بود، به‌دست شما تسلیم شده‌اند. ۳ و هرچینده‌ای که زندگی دارد، برای شما طعام باشد.

همه را چون غلف سبز به شما دادم، ۴ مگرگوشت را با جانثش که خون او باشد، مخورید. ۵ و هر آینه انتقام خون شما را برای جان شما خواهم گرفت. از دست هر حیوان آن را خواهم گرفت. واز ماجوج و مادای ویاوان و توبال و ماشک و تیراس. ۳ و پسران دست انسان، انتقام جان انسان را از دست برادرش خواهم گرفت. جومر: اشکناز و ریفات و توجرمه. ۴ و پسران یواوان: الیشه و ۶ هرکه خون انسان ریزد، خون وی به‌دست انسان ریخته شود. زیرا ترشیش و کتیم و رودانیم. ۵ از اینان جزایرمت‌ها منشعب شدند خداانسان را به صورت خود ساخت. ۷ و شما بارور و کثیر شوید، و در زمین منتشر شده، در آن بیفزایید.» ۸ و خدا نوح و پسرانش را با وی خطاب کرده، گفت: ۹ «اینک من عهد خود را با شما و بعداز شما با ذریت شما استوار سازم، ۱۰ و با همه جانورانی که با شما باشند، از پرندهگان و بهایم و همه حیوانات زمین با شما، شروع کرد. ۹ و وی در حضور خداوند صیادی جبار بود. از این با هرچه از کشتی بیرون آمد، حتی جمیع حیوانات زمین. ۱۱ جهت می‌گویند: «مثل نمود، صیاد جبار در حضور خداوند.» عهد خود را با شما استوار می‌گردانم که بار دیگر هرذی جسد از آب طوفان هلاک نشود، و طوفان بعداز این نباشد تا زمین را خراب کند.» ۱۲ و خدا گفت: «اینست نشان عهدی که من و کالچ را بنا نهاد، ۱۲ و ریسن را درمیان نینوا و کالچ. و آن می‌بندم، در میان خود و شما، و همه جانورانی که با شما باشند، شهری بزرگ بود. ۱۳ و مصرایم لودیم و عنامیم و لهاپیم و نفتوحیم نسلا بعد نسل تا به ابد: ۱۳ قوس خود را در ایر می‌گذارم، و راآورد. ۱۴ و فتروسیم و کسلوحیم را که از ایشان فلسطینیان پدید نشان آن عهدی که درمیان من و جهان است، خواهد بود. ۱۴ و آمدند و کفتوریم را. ۱۵ و کنعان، صیدون، نخست زاده خود، هنگامی که ابر را بالای زمین گسترانم، و قوس در ابر ظاهرشود، وحت را آورد. ۱۶ وویوسیان و اموزیان و جرجاشیان را ۱۷ و حیوان ۱۵ آنگاه عهد خود را که در میان من و شما و همه جانوران ذی وعرقیان و سینیان را ۱۸ و اروادیان و صماریان وحماتیان را. و بعد جسد می‌باشد، بیاد خواهم آورد. و آب طوفان دیگر نخواهد بود تا از آن، قبایل کنعانیان منشعب شدند. ۱۹ و سرحد کنعانیان از هرذی جسدی را هلاک کند. ۱۶ و قوس در ابر خواهد بود، و آن صیدون به سمت جرار تا غزه بود، و به سمت سدوم و عموره وادمه را خواهم نگریست تا بیاد آورم آن عهد جاودانی را که در میان خدا و صیوئیم تا به لاشع. ۲۰ اینانند پسران حام برحسب قبایل و همه جانوران است، از هر ذی جسدی که بر زمین است.» زبانهای ایشان، در اراضی امت های خود. ۲۱ و از سام که ۱۷ و خدا به نوح گفت: «این است نشان عهدی که استوار پدر جمیع بنی عابر و برادر یافث بزرگ بود، از او نیز اولاد متولد

خواهم ساخت. ۱۴ پس برای خودکشتی‌ای از چوب کوفر بساز، آنهایی که آمدند تر و ماده از هر ذی جسد آمدند، چنانکه خدا و حجرات درکشتی بنا کن و درون و بیرونش را به قیر بیندا. ۱۵ وی را امر فرموده بود. و خداوند در را از عقب او بست. ۱۷ و آن را بدین ترکیب بساز که طول کشتی سیصد ذراع باشد، و طوفان چهل روز بر زمین می‌آمد، و آب همی افزود و کشتی را عرضش پنجاه ذراع و ارتفاع آن سی ذراع. ۱۶ و روشنی‌ای برای برداشت که از زمین بلند شد. ۱۸ و آب غلبه یافته، بر زمین همی کشتی بساز و آن را به ذراعی از بالا تمام کن. و در کشتی را در افزود، و کشتی بر سطح آب می‌رفت. ۱۹ و آب بر زمین زیاد و جنب آن بگذارد، و طبقات تحتانی و وسطی و فوقانی بساز. ۱۷ زیاد غلبه یافت، تا آنکه همه کوههای بلند که زیر تمامی آسمانها زیرا اینک من طوفان آب را بر زمین می‌آورم تا هر جسدی را که روح بود، مستور شد. ۲۰ پانزده ذراع بالاتر آب غلبه یافت و کوهها حیات در آن باشد، از زیر آسمان هلاک گردانم. و هر چه بر زمین مستور گردید. ۲۱ و هر ذی جسدی که بر زمین حرکت می‌کرد، است، خواهد مرد. ۱۸ لکن عهد خود را با تو استوار می‌سازم، از پرندگان و بهایم و حیوانات و کل حشرات خزنده بر زمین، و به کشتی در خواهی آمد، تو و پسرانت و زوجه ات و ازواج جمیع آدمیان، مردند. ۲۲ هر که دم روح حیات در بینی او بود، از پسرانت با تو. ۱۹ و از جمیع حیوانات، از هر ذی جسدی، جفتی هر که در خشکی بود، مرد. ۲۳ و خدا محو کرد هر موجودی را از همه به کشتی در خواهی آورد، تا با خویشتن زنده نگاه داری، که بر روی زمین بود، از آدمیان و بهایم و حشرات و پرندگان آسمان، تر و ماده باشند. ۲۰ از پرندگان به اجناس آنها، و از بهایم به پس از زمین محو شدند. و نوح با آنچه همراه وی در کشتی بود اجناس آنها، و از همه حشرات زمین به اجناس آنها، دودو از همه فقط باقی ماند. ۲۴ و آب بر زمین صد و پنجاه روز غلبه می‌یافت. نزد تو آیند تا زنده نگاه داری. ۲۱ و از هر آذوقه‌ای که خورده شود، بگیر و نزد خود ذخیره نما تا باری تو و آنها خوراک باشد.» ۲۲ پس نوح چنین کرد و به هر چه خدا او را امر فرمود، عمل نمود.

۷ و خداوند به نوح گفت: «تو و تمامی اهل خانه ات به کشتی در آید، زیرا تو را در این عصر به حضور خود عادل دیدم. ۲ و از همه بهایم پاک، هفت هفت، تر و ماده با خود بگیر، و از بهایم ناپاک، دودو، تر و ماده، ۳ و از پرندگان آسمان نیز هفت هفت، تر و ماده را، تا نسلی بر روی تمام زمین نگاه داری. ۴ زیرا که من بعد از هفت روز دیگر، چهل روز و چهل شب باران می‌بارانم، و هر موجودی را که ساختم، از روی زمین محومی سازم.» ۵ پس نوح موافق آنچه خداوند او را امر فرموده بود، عمل نمود. ۶ و نوح ششصد ساله بود، چون طوفان آب بر زمین آمد. ۷ و نوح و پسرانش و زنش و زنان پسرانش با وی از آب طوفان به کشتی درآمدند. ۸ از بهایم پاک و از بهایم ناپاک، و از پرندگان و از همه حشرات زمین، ۹ دودو، تر و ماده، نزد نوح به کشتی درآمدند، چنانکه خدا نوح را امر کرده بود. ۱۰ و واقع شد بعد از هفت روز که آب طوفان بر زمین آمد. ۱۱ و در سال ششصد از زندگانی نوح، در روز هفدهم از ماه دوم، در همان روز جمیع چشمه‌های لجه عظیم شکافته شد، و روزهای آسمان گشوده. ۱۲ و باران، چهل روز و چهل شب بر روی زمین می‌بارید. ۱۳ در همان روز نوح و پسرانش، سام و حام و یافث، و زوجه نوح و سه زوجه پسرانش، با ایشان داخل کشتی شدند. ۱۴ ایشان و همه حیوانات به اجناس آنها، و همه بهایم به اجناس آنها، و همه حشراتی که بر زمین می‌خزند به اجناس آنها، و همه پرندگان به اجناس آنها، همه مرغان و همه بالداران. ۱۵ دودو از هر ذی جسدی که روح حیات دارد، نزد نوح به کشتی درآمدند. ۱۶ و

خداوند به وی گفت: «پس هرکه قائن را بکشد، هفت چندان مرد. ۱۸ و یارد صد و شصت و دو سال بزیست، و خونخ را آورد. انتقام گرفته شود.» و خداوند به قائن نشانی‌ای داد که هرکه او را ۱۹ و یارد بعد از آوردن خونخ، هشتصد سال زندگانی کرد و یابد، وی را نکشد. ۱۶ پس قائن از حضور خداوند بیرون رفت و در پسران و دختران آورد. ۲۰ و تمامی ایام یارد، نهصد و شصت و زمین نود، بطرف شرقی عدن، ساکن شد. ۱۷ و قائن زوجه خود دو سال بود که مرد. ۲۱ و خونخ شصت و پنج سال بزیست، و شناخت. پس حامله شده، خونخ را زایید. و شهری بنا می‌کرد، و متوشالغ را آورد. ۲۲ و خونخ بعد از آوردن متوشالغ، سیصد و آن شهر را به اسم پسر خود، خونخ نام نهاد. ۱۸ و برای خونخ عیراد متولد شد، و عیراد، محویائیل را آورد، و محویائیل، متوشائیل خونخ، سیصد و شصت و پنج سال بود. ۲۴ و خونخ با خدا راه را آورد، و متوشائیل، لمک را آورد. ۱۹ و لمک، دو زن برای خود می‌رفت و نایاب شد، زیرا خدا او را برگرفت. ۲۵ و متوشالغ صد و گرفت، یکی را عاده نام بود و دیگری را ظله. ۲۰ و عاده، یابال هشتاد و هفت سال بزیست، و لمک را آورد. ۲۶ و متوشالغ بعد از را زایید. وی پدر خیمه‌نشینان و صاحبان مواشی بود. ۲۱ و نام آوردن لمک، هفتصد و هشتاد و دو سال زندگانی کرد و پسران و برادرش یوبال بود. وی پدر همه نوازندگان بریط و نی بود. ۲۲ و دختران آورد. ۲۷ پس جمله ایام متوشالغ، نهصد و شصت و نه ظله نیز توپل قائن را زایید، که صانع هر آلت مس و آهن بود. و سال بود که مرد. ۲۸ و لمک صد و هشتاد و دو سال بزیست، و خواهر توپل قائن، نعمه بود. ۲۳ و لمک به زنان خود گفت: پسری آورد. ۲۹ و وی را نوح نام نهاده گفت: «این ما را تسلی» ای عاده و ظله، قول مرا بشنوید! ای زنان لمک، سخن مرا گوش خواهد داد از اعمال ما و از محنت دستهای ما از زمینی که خداوند گیرید! زیرا مردی را کشتیم بسبب جراحت خود، و جوانی را بسبب آن راملعون کرد.» ۳۰ و لمک بعد از آوردن نوح، پانصد و نود و ضرب خویش. ۲۴ اگر برای قائن هفت چندان انتقام گرفته شود، پنج سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۳۱ پس تمام ایام هر آینه برای لمک، هفتاد و هفت چندان. ۲۵ پس آدم بار لمک، هفتصد و هفتاد و هفت سال بود که مرد. ۳۲ و نوح پانصد دیگران خود را شناخت، و او پسری بزاد و او را شیت نام نهاد، زیرا گفت: «خدا نسلی دیگر به من قرارداد، به عوض هابیل که قائن او را کشت.» ۲۶ و برای شیت نیز پسری متولد شد و او را انوش نامید. در آنوقت به خواندن اسم یهوه شروع کردند.

۵ این است کتاب پیدایش آدم. در روزی که خدا آدم را آفرید، به شبیه خدا او را ساخت. ۲ نر و ماده ایشان را آفرید. و ایشان را برکت داد و ایشان را «آدم» نام نهاد، در روزآفرینش ایشان. ۳ و آدم صد و سی سال بزیست، پس پسری به شبیه و بصورت خود آورد، و او را شیت نامید. ۴ و ایام آدم بعد از آوردن شیت، هشتصد سال بود، و پسران و دختران آورد. ۵ پس تمام ایام آدم که زیست، نهصد و سی سال بود که مرد. ۶ و شیت صد و پنج سال بزیست، و انوش را آورد. ۷ و شیت بعد از آوردن انوش، هشتصد و هفت سال بزیست و پسران و دختران آورد. ۸ و جمله ایام شیت، نهصد و دوازده سال بود که مرد. ۹ و انوش نود سال بزیست، و قینان را آورد. ۱۰ و انوش بعد از آوردن قینان، هشتصد و پانزده سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۱ پس جمله ایام انوش نهصد و پنج سال بود که مرد. ۱۲ و قینان هفتاد سال بزیست، و مهللئیل را آورد. ۱۳ و قینان بعد از آوردن مهللئیل، هشتصد و چهل سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۴ و تمامی ایام قینان، نهصد و ده سال بود که مرد. ۱۵ و مهللئیل، شصت و پنج سال بزیست، و یارد را آورد. ۱۶ و مهللئیل بعد از آوردن یارد، هشتصد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۷ پس همه ایام مهللئیل، هشتصد و نود و پنج سال بود که

۶ و واقع شد که چون آدمیان شروع کردند به زیاد شدن بر روی زمین و دختران برای ایشان متولد گردیدند، ۲ پسران خدا دختران آدمیان را دیدند که نیکو منظرند، و از هر کدام که خواستند، زنان برای خویشتن می‌گرفتند. ۳ و خداوند گفت: «روح من در انسان دائم داوری نخواهد کرد، زیرا که او نیز بشر است. لیکن ایام وی صد و بیست سال خواهد بود.» ۴ و در آن ایام مردان تنومند در زمین بودند. و بعد از هنگامی که پسران خدا به دختران آدمیان درآمدند و آنها برای ایشان اولاد زاییدند، ایشان جبارانی بودند که در زمان سلف، مردان نامور شدند. ۵ و خداوند دید که شرارت انسان در زمین بسیار است، و هر تصور از خیالهای دل وی دائم محض شرارت است. ۶ و خداوند پشیمان شد که انسان را بر زمین ساخته بود، و در دل خود محزون گشت. ۷ و خداوند گفت: «انسان را که آفریده‌ام، از روی زمین محو سازم، انسان و بهایم و حشرات و پرندگان هوا را، چونکه متأسف شدم از ساختن ایشان.» ۸ اما نوح در نظر خداوند التفات یافت. ۹ این است پیدایش نوح. نوح مردی عادل بود، و در عصر خود کامل. و نوح با خدا راه می‌رفت. ۱۰ و نوح سه پسر آورد: سام و حام و یافث. ۱۱ و زمین نیز بنظر خدا فاسد گردیده و زمین از ظلم پر شده بود. ۱۲ و خدا زمین را دید که اینک فاسد شده است، زیرا که تمامی بشر راه خود را بر زمین فاسد کرده بودند. ۱۳ و خدا به نوح گفت: «انتهای تمامی بشر به حضورم رسیده است، زیرا که زمین بسبب ایشان پر از ظلم شده است. و اینک من ایشان را با زمین هلاک

صحرا و هر پرنده آسمان را از زمین سرشت و نزد آدم آورد تا ببیند که چه نام خواهد نهاد و آنچه آدم هر ذی حیات را خواند، همان نام او شد. ۲۰ پس آدم همه بهایم و پرندگان آسمان و همه حیوانات صحرا را نام نهاد. لیکن برای آدم معاونی وی یافت نشد. تمام ایام عمرت از آن تاریخ خواهد خورد. ۱۸ خار و خس نیز ۲۱ و خداوند خدا، خوابی گران بر آدم مستولی گردانید تا بخت، و یکی از دنده هایش را گرفت و گوشت در جایش پر کرد. ۲۲ و خداوند خدا آن دنده را که از آدم گرفته بود، زنی بنا کرد و وی را به نزد آدم آورد. ۲۳ و آدم گفت: «همانانیست استخوانی از استخوانهایم و گوشتی از گوشتم، از این سبب» نسا نامیده شود اومادر جمیع زندگان است. ۲۱ و خداوند خدایم را برای آدم و زیرا که از انسان گرفته شد. ۲۴ از این سبب مرد پدر و مادر خود را ترک کرده، با زن خویش خواهد پیوست و یک تن خواهند بود. ۲۵ و آدم و زنش هر دو برهنه بودند و خجلت نداشتند.

۳ و مار از همه حیوانات صحرا که خداوند خدا ساخته بود، هشیارتر بود. و به زن گفت: «آیا خدا حقیقت گفته است که از همه درختان باغ نخورید؟» زن به مار گفت: «از میوه درختان باغ می‌خوریم، ۳ لکن از میوه درختی که در وسط باغ است، خدا گفت از آن نخورید و آن را لمس نکنید، مبادا بمیرید.» ۴ مار به زن گفت: «هر آینه نخواهید مرد، ۵ بلکه خدا می‌داند در روزی که از آن بخورید، چشمان شما باز شود و مانند خدا عارف نیک و بد خواهید بود.» ۶ و چون زن دید که آن درخت برای خوراکی نیکوست و بنظر خوشمنام و درختی دلپذیر دانش افزا، پس از میوه‌اش گرفته، بخورد و به شوهر خود نیز داد و او خورد. ۷ آنگاه چشمان هر دو ایشان باز شد و فهمیدند که عریانند. پس برگهای انجیر به هم دوخته، سترها برای پوشیدن ساختند. ۸ و آواز خداوند خدا را شنیدند که در هنگام وزیدن نسیم نهار در باغ می‌خرامید، و آدم و زنش پوشیدن را از حضور خداوند خدا در میان درختان باغ پنهان کردند. ۹ و خداوند خدا آدم را انداد و گفت: «کجا هستی؟»

۱۰ گفت: «چون آواز تو را در باغ شنیدم، ترسان گشتم، زیرا که عریانم. پس خود را پنهان کردم.» ۱۱ گفت: «که تو را آگاهانید که عریانی؟ آیا از آن درختی که تو را قدغن کردم که از آن نخوری، خوردی؟» ۱۲ آدم گفت: «این زنی که قرین من ساختی، وی از میوه درخت به من داد که خوردم.» ۱۳ پس خداوند خدا به زن گفت: «این چه کار است که کردی؟» زن گفت: «مار مرا اغوا نمود که خوردم.» ۱۴ پس خداوند خدا به مار گفت: «چونکه این کار کردی، از جمیع بهایم و از همه حیوانات صحرا ملعون تر هستی! بر شکمت راه خواهی رفت و تمام ایام عمرت خاک خواهی خورد. ۱۵ و عداوت در میان تو و زن، و در میان ذریت تو و ذریت وی می‌گذارم؛ او سر تو را خواهد کوبید و تو پاشنه وی را خواهی کوبید.» ۱۶ و به زن گفت: «الم و حمل تو را بسیار افزون گردانم؛ با الم فرزندان خواهی زایید و اشتیاق تو به شوهرت

۴ و آدم، زن خود حوا را بشناخت و او حامله شده، قائن را زایید. و گفت: «مردی از هیوه حاصل نمودم.» ۲ و بار دیگر برادر او هابیل را زایید. و هابیل گله بان بود، و قائن کارکن زمین بود. ۳ و بعد از مرور ایام، واقع شد که قائن هدیه‌ای از محصول زمین برای خداوند آورد. ۴ و هابیل نیز از نخست زادگان گله خویش و پیه آنها هدیه‌ای آورد. و خداوند هابیل و هدیه او را منظورداشت، ۵ اما قائن و هدیه او را منظور نداشت. پس خشم قائن به شدت افروخته شده، سر خود را بریز افکند. ۶ آنگاه خداوند به قائن گفت: «چرا خشمناک شدی؟ و چرا سر خود را بزیرافکندی؟» ۷ اگر نیکویی می‌کردی، آیا مقبول نمی‌شدی؟ و اگر نیکویی نکردی، گناه بر در، درکمین است و اشتیاق تو دارد، اما تو بر وی مسلط شوی.» ۸ و قائن با برادر خود هابیل سخن گفت. و واقع شد چون در صحرا بودند، قائن بر برادر خود هابیل برخاسته او را کشت. ۹ پس خداوند به قائن گفت: «برادرت هابیل کجاست؟» گفت: «نمی‌دانم، مگر پاسبان برادرم هستم؟» ۱۰ گفت: «چه کرده‌ای؟ خون برادرت از زمین نزد من فریاد برمی‌آورد! ۱۱ و اکنون تو ملعون هستی از زمینی که دهان خود را باز کرد تا خون برادرت را از دستت فرو برد. ۱۲ هر گاه کار زمین کنی، همانا قوت خود را دیگر به تو ندهد. و پریشان و آواره در جهان خواهی بود.» ۱۳ قائن به خداوند گفت: «عقوبتم از تحملم زیاده است. ۱۴ اینک مرا امروز بر روی زمین مطرود ساختی، و از روی تو پنهان خواهم بود. و پریشان و آواره در جهان خواهم بود و واقع می‌شود هر که مرا یابد، مرا خواهد کشت.» ۱۵

و همه حشراتی که بر زمین می‌خزند، حکومت نماید.» ۲۷ پس خدا آدم را بصورت خود آفرید. او را بصورت خدا آفرید. ایشان را نر و ماده آفرید. ۲۸ و خدا ایشان را برکت داد و خدا بدیشان گفت: «بارور و کثیر شوید و زمین را پر سازید و در آن تسلط نمایید، و بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و همه حیواناتی که بر زمین می‌خزند، حکومت کنید.» ۲۹ و خدا گفت: «همانا همه علف های تخم داری که بر روی تمام زمین است و همه درختهایی که در آنها میوه درخت تخم دار است، به شما دادم تا برای شما خوراک باشد. ۳۰ و به همه حیوانات زمین و به همه پرندگان آسمان و به همه حشرات زمین که در آنها حیات است، هر علف سبز را برای خوراک دادم.» و چنین شد. ۳۱ و خدا هرچه ساخته بود، دید و همانا بسیار نیکو بود. و شام بود و صبح بود، روز ششم.

۲ و آسمانها و زمین و همه لشکر آنها تمام شد. ۲ و در روز هفتم، خدا از همه کار خود که ساخته بود، فارغ شد. و در روز هفتم از همه کار خود که ساخته بود، آرامی گرفت. ۳ پس خدا روز هفتم را مبارک خواند و آن را تقدیس نمود، زیرا که در آن آرام گرفت، از همه کار خود که خدا آفرید و ساخت. ۴ این است پیدایش آسمانها و زمین در حین آفرینش آنها در روزی که بیهوه، خدا، زمین و آسمانها را بساخت. ۵ و هیچ نهال صحرا هنوز در زمین نبود و هیچ علف صحرا هنوز نرویده بود، زیرا خداوند خدا باران بر زمین نبارانیده بود و آدمی نبود که کار زمین را بکند. ۶ و مه از زمین برآمده، تمام روی زمین را سیراب می‌کرد. ۷ خداوند خدا پس آدم را از خاک زمین بسرشت و در بینی وی روح حیات دمید، و آدم نفس زنده شد. ۸ و خداوند خدا باغی در عدن بطرف مشرق غرس نمود و آن آدم را که سرشته بود، در آنجا گذاشت. ۹ و خداوند خدا هر درخت خوشنما و خوش خوراک را از زمین رویانید، و درخت حیات را در وسط باغ و درخت معرفت نیک و بد را. ۱۰ و نهری از عدن بیرون آمد تا باغ را سیراب کند، و از آنجا منقسم گشته، چهار شعبه شد. ۱۱ نام اول فیثون است که تمام زمین حویله را که در آنجا طلاست، احاطه می‌کند. ۱۲ و طلای آن زمین نیکوست و در آنجا مروارید و سنگ جزع است. ۱۳ و نام نهر دوم جیحون که تمام زمین کوش را احاطه می‌کند. ۱۴ و نام نهر سوم حدقل که بطرف شرقی آشور جاری است. و نهر چهارم فرات. ۱۵ پس خداوند خدا آدم را گرفت و او را در باغ عدن گذاشت تا کار آن را بکند و آن را محافظت نماید. ۱۶ و خداوند خدا آدم را امر فرموده، گفت: «از همه درختان باغ بی ممانعت بخور، ۱۷ اما از درخت معرفت نیک و بد زنهاری نخوری، زیرا روزی که از آن خوردی، هراینه خواهی مرد.» ۱۸ و خداوند خدا گفت: «خوب نیست که آدم تنها باشد. پس برایش معاونی موافق وی بسازم.» ۱۹ و خداوند خدا هر حیوان

۱ در ابتدا، خدا آسمانها و زمین را آفرید. ۲ و زمین تهی و بایر بود و تاریکی بر روی لجه. و روح خدا سطح آنها را فرو گرفت. ۳ و خدا گفت: «روشنایی بشود.» و روشنایی شد. ۴ و خدا روشنایی را دید که نیکوست و خداریوشنایی را از تاریکی جدا ساخت. ۵ و خداریوشنایی را روز نامید و تاریکی را شب نامید. و شام بود و صبح بود، روزی اول. ۶ و خدا گفت: «فلکی باشد در میان آنها و آنها را از آنها جدا کند.» ۷ و خدا فلک را بساخت و آبهای زیر فلک را از آبهای بالای فلک جدا کرد. و چنین شد. ۸ و خدا فلک را آسمان نامید. و شام بود و صبح بود، روزی دوم. ۹ و خدا گفت: «آبهای زیر آسمان در یکجا جمع شود و خشکی ظاهر گردد.» و چنین شد. ۱۰ و خدا خشکی را زمین نامید و اجتماع آنها را دریا نامید. و خدا دید که نیکوست. ۱۱ و خدا گفت: «زمین نباتات برویاند، علفی که تخم بیاورد و درخت میوه‌ای که موافق جنس خود میوه آورد که تخم در آن باشد، بر روی زمین.» و چنین شد. ۱۲ و زمین نباتات را رویانید، علفی که موافق جنس خود تخم آورد و درخت میوه داری که تخم در آن، موافق جنس خود باشد. و خدادید که نیکوست. ۱۳ و شام بود و صبح بود، روزی سوم. ۱۴ و خدا گفت: «نیرها در فلک آسمان باشند تا روزی که از شب جدا کنند و برای آیات و زمانها و روزها و سالها باشند. ۱۵ و نیرها در فلک آسمان باشند تا بر زمین روشنایی دهند.» و چنین شد. ۱۶ و خدا دو نیر بزرگ ساخت، نیر اعظم را برای سلطنت روز و نیر اصغر را برای سلطنت شب، و ستارگان را. ۱۷ و خدا آنها را در فلک آسمان گذاشت تا بر زمین روشنایی دهند، ۱۸ و تاسلطنت نمایند بر روز و بر شب، و روشنایی را از تاریکی جدا کنند. و خدا دید که نیکوست. ۱۹ و شام بود و صبح بود، روزی چهارم. ۲۰ و خدا گفت: «آنها به انبوه جانوران پر شود و پرندگان بالای زمین بر روی فلک آسمان پرواز کنند.» ۲۱ پس خدا نهنگان بزرگ آفرید و همه جانداران خرنده را، که آنها از آنها موافق اجناس آنها پر شد، و همه پرندگان بالدار را به اجناس آنها. و خدا دید که نیکوست. ۲۲ و خدا آنها را برکت داد، گفت: «بارور و کثیر شوید و آبهای دریا را پر سازید، و پرندگان در زمین کثیر بشوند.» ۲۳ و شام بود و صبح بود، روزی پنجم. ۲۴ و خدا گفت: «زمین، جانوران را موافق اجناس آنها بیرون آورد، بهایم و حشرات و حیوانات زمین به اجناس آنها.» و چنین شد. ۲۵ پس خدا حیوانات زمین را به اجناس آنها بساخت و بهایم را به اجناس آنها و همه حشرات زمین را به اجناس آنها. و خدا دید که نیکوست. ۲۶ و خدا گفت: «آدم را بصورت ما و موافق شبیه ما بسازیم تا بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و بهایم و بر تمامی زمین

پس آدم را بیرون کرد و به طرف شرقی باغ عدن، کرومیان را مسکن داد و شمشیر آتشیاری را که به هر سو گردش می کرد تا طریق درخت حیات را محافظت کند.

پیدایش ۳:۲۴

کتاب عهد عتیق

جدول محتوا

عهد جدید

کتاب عهد عتیق

577	مَتّی	1	پیدایش
600	مرقس	35	خروج
615	لوقا	63	لاویان
639	یوحنا	84	اعداد
658	کارهای رسولان	113	تثنیه
681	رومیان	138	یوشع
691	اول قرن‌تینان	155	داوران
700	دوم قرن‌تینان	172	روت
706	غلاطیان	175	اول سموئیل
710	افنسیان	198	دوم سموئیل
713	فیلیپیان	217	اول پادشاهان
716	کولسیان	239	دوم پادشاهان
718	1 تسالونیکیان	260	اول تواریح
720	2 تسالونیکیان	279	دوم تواریح
722	1 تیموتاوس	303	عزرا
725	2 تیموتاوس	310	نحمیا
727	تیطس	320	استر
729	فلیمون	326	آیوب
730	عبرانیان	344	مزامیر
737	یعقوب	388	امثال
740	اول پطرس	404	جامعه
743	دوم پطرس	410	غزل غزلها
745	اول یوحنا	413	اشعیا
748	دوم یوحنا	448	ارمیا
749	سوم یوحنا	488	سوگنامه
750	یهودا	492	حزقیال
751	مکاشفۀ یوحنا	528	دانیال
		539	هوشع
		545	یوئیل
		547	عاموس
		551	عوبدیا
		552	یونس
		554	میکا
		557	ناحوم
	ضمیمه	559	حبقوق
	راهنمای خوانندگان	561	صَفْنیا
	واژه نامه	563	حَجّای
	نقشه ها	565	زکریا
	سرنوشت	572	ملاکی
	Doré تصاویر		

History

فارسی at AionianBible.org/History

- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEP Bible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 135 languages.
- 05/01/24 - 371 translations now available in 151 languages.

مقدمه

فارسی at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aiōdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aiōdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Holy Bible Aionian Edition ®

ترجمه قدیم

Old Persion Version Bible

CC Attribution NoDerivatives 4.0, 2018-2024

Source text: eBible.org

Source version: 7/13/2024

Source copyright: Public Domain

Wycliffe Bible Translators, 1895

Formatted by Speedata Publisher 4.19.18 (Pro) on 7/19/2024

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

AionianBible.org

Published by Nainoia Inc

<https://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern public domain translation in every language

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Holy Bible

Aionian Edition®

ترجمه قدیم

Old Persion Version Bible

